Bibelen

Magnus Erga

THE UNIVERSITY
OF ILLINOIS
LIBRARY

From the collection of
Julius Doerner, Chicago
Purchased, 1918.

/ 25

Univ. of Ill. Library
~~51~~
~~733~~

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

220.55
B47N
1903a

Bibelen

eller

Den hellige Skrift,

indeholdende

det Gamle og Nye Testaments

kanoniske Bøger.

Ny Udgave.

LIBRARY
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

Christiania.
Det norske Bibelselskabs Forlag.
1903.

Den første Mosebog.

1. Kapitel.

Gud skaber i Begyndelsen Himmelen og Jorden og paa den første Dag Lyset (1—5), paa den anden Dag Himmelhvælvingen (6—8); paa den tredje Dag adskiller han Vandet fra det Tørre og lader Jorden frembringe Græs, Urter og Træer (9—13); paa den fjerde Dag skaber han Sol, Maane og Stjerner (14—19), paa den femte Vanddyr og Fugle (20—23), paa den sjette de øvrige Dyr og tilsidst Mennesket i sit Billede (24—27), giver Mennesket Herredømmet over hele Jorden og bestemmer dets og Dyrenes Føde (28—31).

I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden. Ps. 33, 6; 102, 26. Jer. 32, 17. Joh. 1, 1. 3. Kol. 1, 16. Hebr. 11, 3.

2. Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke over Afgrunden; og Guds Aand svævede over Vandene. 5 Mos. 32, 11.

3. Da sagde Gud: Der blive Lys! Og der blev Lys. Ps. 33, 9. 2 Kor. 4, 6.

4. Og Gud saa, at Lyset var godt, og Gud skilte mellem Lyset og Mørket.

5. Og Gud kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat. Og der blev Aften, og der blev Morgen, første Dag.

6. Og Gud sagde: Der blive en Hvælving midt i Vandene, og den skille mellem Vand og Vand!

7. Og Gud gjorde Hvælvingen og skilte mellem Vandet, som er under Hvælvingen, og Vandet, som er over Hvælvingen. Og det skede saa. Ps. 104, 3; 148, 4.

8. Og Gud kaldte Hvælvingen Himmel. Og der blev Aften, og der blev Morgen, anden Dag.

9. Og Gud sagde: Vandet under Himmelen samle sig til eet Sted, og det Tørre komme tilsyne! Og det skede saa. Ps. 33, 7; 104, 6—9.

10. Og Gud kaldte det Tørre Jord, og Vandets Samling kaldte han Hav. Og Gud saa, at det var godt.

11. Og Gud sagde: Jorden frembringe Græs, Urter, som give Sæd, Frugttræer, som bære Frugt, hvert efter sit Slags, i hvilken deres Sæd er, paa Jorden! Og det skede saa.

12. Og Jorden frembragte Græs, Urter, som give Sæd, hver efter sit Slags, og Træer, som bære Frugt, hvori deres Sæd er, hvert efter sit Slags. Og Gud saa, at det var godt.

13. Og der blev Aften, og der blev Morgen, tredje Dag.

14. Og Gud sagde: Der blive Lys paa Himmelens Hvælving til at skille mellem Dagen og Natten! Og de skulle være til Tegn og til bestemte Tider og til Dage og Aar. Ps. 104, 19.

15. Og de skulle være til Lys paa Himmelens Hvælving til at lyse over Jorden. Og det skede saa.

16. Og Gud gjorde de to store Lys, det store Lys til at herske over Dagen og det lille Lys til at herske over Natten, og Stjernerne. Ps. 136, 7—9.

17. Og Gud satte dem paa Himmelens Hvælving til at lyse over Jorden

18. og til at herske over Dagen og over Natten og til at skille mellem Lyset og Mørket. Og Gud saa, at det var godt.

19. Og der blev Aften, og der blev Morgen, fjerde Dag.

20. Og Gud sagde: Vandet vrimle af en Vrimmel, af levende Dyr, og Fugle flyve over Jorden under Himmelens Hvælving!

21. Og Gud skabte de store Vanddyr og alle levende Dyr, som røre sig, af hvilke Vandet vrimler, efter deres Slags, og alle vingede Fugle efter deres Slags. Og Gud saa, at det var godt.

22. Og Gud velsignede dem og sagde: Værer frugtbare og mangfoldige og opfylder Vandet i Havet, og Fuglene være mangfoldige paa Jorden!

23. Og der blev Aften, og der blev Morgen, femte Dag.

24. Og Gud sagde: Jorden frembringe levende Dyr efter deres Slags, Kvæg og Kryb og Markens Dyr efter deres Slags! Og det skede saa.

25. Og Gud gjorde Markens Dyr

efter deres Slags og Kvæget efter dets
Slags og alt Jordens Kryb efter dets
Slags. Og Gud saa, at det var godt.
26. Og Gud sagde: Lader os gjøre
Mennesker i vort Billede, efter vor Lig-
nelse og de skulle herske over Havets Fiske
og over Himmelens Fugle og over Kvæget
og over al Jorden og over alt Kryb,
som rører sig paa Jorden. Ps. 8, 7—9.
27. Og Gud skabte Mennesket i
sit Billede, i Guds Billede skabte
han det; Mand og Kvinde skabte
han dem.
2, 7. 21. 22. Matt. 19, 4. 1 Kor. 11, 7. Ef. 4, 24.
28. Og Gud velsignede dem, og Gud
sagde til dem: Værer frugtbare og mang-
foldige og opfylder Jorden og under-
lægger eder den, og hersker over Havets
Fiske og over Himmelens Fugle og over
hvert Dyr, som rører sig paa Jorden!
29. Og Gud sagde: Se, jeg giver eder
alle Urter, som give Sæd, som ere over
al Jorden, og alle Træer, paa hvilke
der er Træfrugt, som giver Sæd; de
skulle være eder til Føde. 9, 3.
30. Og alle Jordens Dyr og alle
Himmelens Fugle og Alt, hvad der rører
sig paa Jorden, hvori der er en levende
Sjæl, giver jeg alle grønne Urter at æde.
Og det skede saa.
31. Og Gud saa alt det, han
havde gjort, og se, det var saare
godt. Og der blev Aften, og der blev
Morgen, sjette Dag. Mark. 7, 37.

2. Kapitel.

Gud hviler paa den syvende Dag og helliger den (1—3). — Det beskrives nøiere, hvorledes Gud vandede Jorden, skabte Mennesket af Støv og indblæste det Livets Aande (4—7), satte det i Edens Have og tillod det at æde af alle Træer undtagen af Kundskabens Træ (8—17), førte Dyrene til Adam, som gav dem Navne, og hvorledes han, da Adam ingen Medhjælp fandt iblandt disse, skabte Kvinden af hans Ribben og indstiftede Ægtestanden (18—25).

Saa bleve Himmelen og Jorden og al
deres Hær fuldendte.
2. Og Gud fuldendte paa den syvende
Dag sin Gjerning, som han havde gjort,
og han hvilede paa den syvende
Dag fra al sin Gjerning, som han
havde gjort. 2 Mos. 31, 17. Hebr. 4, 4.
3. Og Gud velsignede den sy-
vende Dag og helligede den; thi
paa den hvilede han fra al sin Gjerning,
som Gud havde skabt og gjort. 2 Mos. 20, 11.
4. Dette er Himmelens og Jordens
Historie, da de skabtes, den Tid, da Gud
Herren gjorde Jord og Himmel:
5. Der var endnu ingen Markens Busk
paa Jorden, og ingen Markens Urt var
endnu fremspiret; thi Gud Herren havde
ikke ladet regne paa Jorden, og der
var intet Menneske til at dyrke Jorden.
6. Og der opsteg en Damp af Jorden,
og den vandede hele Jordens Overflade.
7. Da dannede Gud Herren Mennesket
af Støv af Jorden og blæste Livets
Aande i hans Næse; og Mennesket blev
til en levende Sjæl. 1, 27. 1 Kor. 15, 45. 47.
8. Og Gud Herren plantede en Have
i Eden mod Østen og satte der Mennesket,
som han havde dannet.
9. Og Gud Herren lod opvokse af
Jorden allehaande Træer, lystelige at
se til og gode at æde af, og Livsens
Træ midt i Haven og Træet til Kund-
skab om Godt og Ondt. Aab. 2, 7; 22, 2.
10. Og der gik en Flod ud af Eden
til at vande Haven, og derfra delte den
sig og blev til fire Grene.
11. Den førstes Navn er Pison; de[t]
er den, som løber om hele Landet Havila[,]
hvor Guldet er.
12. Og dette Lands Guld er godt[;]
der er Bdellium* og Stenen Onyx.
* et Slags vellugtende Gumm[i]
13. Og den anden Flods Navn e[r]
Gihon; det er den, som løber om hel[e]
Landet Kus.
14. Og den tredje Flods Navn e[r]
Hiddekel; det er den, som gaar østenf[or]
Assur. Og den fjerde Flod er Frat.
15. Og Gud Herren tog Mennesket o[g]
satte det i Edens Have til at dyrke d[en]
og til at vogte den.
16. Og Gud Herren bød Menne[sket]
og sagde: Du maa frit æde af al[le]
Træer i Haven;
17. men af Træet til Kundskab o[m]
Godt og Ondt, af det skal du ik[ke]
æde; thi paa den Dag, du æder
det, skal du visselig dø. Rom. 5, 12; 6,
18. Og Gud Herren sagde: Det [er]
ikke godt, at Mennesket er e[ne;]
jeg vil gjøre ham en Medhjæl[p,]
som er hans Lige. Præd. 4,
19. Og Gud Herren havde dannet af J[or-]
den alle Markens Dyr og alle Himmel[ens]
Fugle, og han ledede dem til Menne[sket]
for at se, hvad han vilde kalde ethvert;
Alt, hvad Mennesket vilde kalde h[vert]
levende Dyr, det skulde blive dets Na[vn.]

20. Saa gav Mennesket alt Kvæget og
mmelens Fugle og alle Markens Dyr
ıvne; men for Mennesket fandt han
jen Medhjælp, som var hans Lige.
21. Og Gud Herren lod en dyb Søvn
de paa Mennesket, og han sov; og han
ȝ et af hans Ribben og lukkede med
ød istedetfor det.
22. Og Gud Herren byggede af det
bben, han havde taget af Mennesket,
Kvinde og ledede hende til Mennesket.
1 Kor. 11, 8. 1 Tim. 2, 13.
23. Da sagde Mennesket: Denne er en=
ig Ben af mine Ben og Kjød af mit
ød; denne skal kaldes Mandinde, thi
Manden er denne tagen.
24. Derfor skal Manden forlade sin
der og sin Moder og blive fast hos
Hustru, og de skulle være eet Kjød.
Matt. 19, 5. Ef. 5, 31.
25. Og de vare begge nøgne, Adam
hans Hustru, og de bluedes ikke. 3, 7.

3. Kapitel.

langen (Djævelen) forfører Kvinden til at æde
et forbudne Træes Frugt; hun giver sin Mand
f, og han æder; de se sin Nøgenhed og skjule
(1—8). Gud forkynder Slangen, Kvinden og
nden hver sin Straf, men giver derhos den
jættelse, at Kvindens Sæd skal knuse Slangens
ed (9—19). Adam kalder sin Hustru Eva; Gud
: dem Kjortler og driver dem ud af Paradiset
—24).

g Slangen var træskere end alle Mar=
kens Dyr, som Gud Herren havde
rt, og den sagde til Kvinden: Har Gud
kelig sagt: I skulle ikke æde af noget
e i Haven?
!. Da sagde Kvinden til Slangen: Vi
a æde af Frugten paa Træerne i Haven;
. men om det Træes Frugt, som er
t i Haven, har Gud sagt: I skulle
æde deraf og ikke røre derved, forat
kke skulle dø. 2, 16. 17.
. Da sagde Slangen til Kvinden: I
le visselig ikke dø; Joh. 8, 44. 2 Kor. 11, 3.
. thi Gud ved, at paa den Dag, I
deraf, skulle eders Øine oplades, og
kulle blive ligesom Gud i at kjende
t og Ondt.
. Og Kvinden saa, at Træet var godt
æde af, og at det var en Lyst for
ene, og at Træet var ønskeligt til at
Forstand af, og hun tog af dets Frugt
aad; og hun gav ogsaa sin Mand med
og han aad. 1 Tim. 2, 14. 1 Joh. 2, 16.
. Da oplodes Begges Øine, og de skjønte,
at de vare nøgne, og de heftede Figenblade
sammen og gjorde sig Skjørter. 2, 25.
8. Og de hørte Lyden af Gud Herren,
som vandrede i Haven, da Dagen var
bleven kjølig; og Adam og hans Hustru
skjulte sig for Gud Herrens Aasyn mel=
lem Havens Træer.
9. Og Gud Herren kaldte paa Adam
og sagde til ham: Hvor er du?
10. Og han sagde: Jeg hørte Lyden
af dig i Haven; da frygtede jeg, fordi
jeg var nøgen, og jeg skjulte mig.
11. Og han sagde: Hvo har givet dig
tilkjende, at du var nøgen? Har du ædt
af det Træ, om hvilket jeg bød dig, at
du ikke skulde æde deraf?
12. Og Adam sagde: Kvinden, som du
gav mig til at være hos mig, hun gav
mig af Træet, og jeg aad.
13. Da sagde Gud Herren til Kvinden:
Hvad er det, du har gjort! Og Kvinden
sagde: Slangen forførte mig, og jeg aad.
2 Kor. 11, 3. 1 Tim. 2, 14.
14. Da sagde Gud Herren til Slangen:
Efterdi du gjorde dette, da være du forban=
det blandt alt Kvæget og blandt alle Mar=
kens Dyr! Paa din Bug skal du krybe,
og Støv skal du æde alle dit Livs Dage.
15. Og jeg vil sætte Fiendskab
mellem dig og Kvinden og mel=
lem din Sæd og hendes Sæd; den
skal knuse dit Hoved, men du skal
knuse dens Hæl.
Hebr. 2, 14. 15. 1 Joh. 3, 8. Rom. 16, 20.
16. Til Kvinden sagde han: Jeg vil
mangfoldiggjøre din Møie og dit Svan=
gerskab; med Smerte skal du føde Børn,
og til din Mand skal din Attraa være,
og han skal herske over dig. 1 Kor. 14, 34.
Ef. 5, 22 fg. 1 Tim. 2, 11. 12. 1 Pet. 3, 1.
17. Og til Adam sagde han: Efterdi
du lød din Hustrues Røst og aad af det
Træ, om hvilket jeg bød dig og sagde:
Du skal ikke æde deraf, saa være Jorden
forbandet for din Skyld! Med Møie skal
du æde af den alle dit Livs Dage.
18. Torne og Tidsler skal den bære dig,
og du skal æde Markens Urter.
19. I dit Ansigts Sved skal du æde
dit Brød, indtil du vender tilbage til
Jorden, thi af den er du tagen; thi
Støv er du, og til Støv skal du
vende tilbage. 2 Tess. 3, 10.
1 Mos. 18, 27. Præd. 12, 7. Ps. 90, 3.
20. Og Adam kaldte sin Hustrues Navn
Eva, fordi hun er alle Levendes Moder.
21. Og Gud Herren gjorde Adam og

hans Hustru Kjortler af Skind og iførte
dem.
22. Og Gud Herren sagde: Se, Mennesket er blevet som En af os til at
kjende Godt og Ondt; bare han nu ikke
skal udrække sin Haand og tage ogsaa af
Livsens Træ og æde og leve evindelig!
23. Saa forviste Gud Herren ham fra
Edens Have til at dyrke Jorden, af hvilken han var tagen.
24. Og han drev Mennesket ud, og han
satte Keruberne østenfor Edens Have og
det luende Sverd, som vendte sig hid og
did, for at vogte Veien til Livsens Træ.

4. Kapitel.

Adam avler Ka'in og Abel; de ofre begge; Ka'ins Offer behager ikke Gud, men Abels; Ka'in bliver derfor vred paa sin Broder; Gud advarer ham (1—7). Ka'in slaar Abel ihjel; Gud forkynder ham Straf, men vil dog ikke tilstede Nogen at slaa ham ihjel (8—16). Ka'in avler Hanok og bygger en Stad; af hans Afkom var den overmodige Lamek (17—24). Adam avler Set, og denne avler Enos (25. 26).

Og Adam kjendte sin Hustru Eva, og hun
blev frugtsommelig og fødte Ka'in,
og hun sagde: Jeg har faaet en Mand
ved Herren.
2. Og hun fødte fremdeles hans Broder Abel. Og Abel blev Faarehyrde,
men Ka'in blev Agerdyrker.
3. Og det skede efter en Tids Forløb,
at Ka'in bragte Herren et Offer af Jordens Frugt.
4. Og Abel bragte ogsaa et Offer af
sin Hjords Førstefødte og af deres Fedt;
og Herren saa til Abel og til hans Offer,
2 Mos. 34, 19. Hebr. 11, 4.
5. men til Ka'in og til hans Offer
saa han ikke. Da blev Ka'in meget vred,
og hans Aasyn blev nedslaaet.
6. Og Herren sagde til Ka'in: Hvi er
du vred, og hvi er dit Aasyn nedslaaet?
7. Er det ikke saa, at dersom du
har Godt isinde, da kan du opløfte dit Aasyn? Men har du ikke
Godt isinde, da ligger Synden
paa Lur ved Døren, og til dig er
dens Attraa, men du skal herske
over den. Job 11, 14. 15. Rom. 6, 12. 16.
8. Og Ka'in talte til Abel, sin Broder.
Og det skede, da de vare paa Marken,
at Ka'in reiste sig mod Abel, sin Broder,
og slog ham ihjel. 1 Joh. 3, 12.
9. Og Herren sagde til Ka'in: Hvor
er Abel, din Broder? Og han sagde:
Jeg ved ikke; er jeg min Broders Vogter?
10. Men han sagde: Hvad har du
gjort? Din Broders Blods Røst raaber
til mig fra Jorden. Hebr. 12, 24.
11. Og nu, forbandet være du bort
fra Jorden, som oplod sin Mund for at
tage din Broders Blod af din Haand!
12. Naar du dyrker Jorden, skal den
ikke mere give dig sin Kraft; ustadig og
omvankende skal du være paa Jorden.
13. Da sagde Ka'in til Herren: Min Misgjerning er større, end at jeg kan bære den.
14. Se, du har idag drevet mig bort
fra Jordens Overflade, og jeg maa skjule
mig for dit Aasyn; og jeg vil blive
ustadig og omvankende paa Jorden, og
det vil ske, at hver den, der finder mig,
vil slaa mig ihjel. Job 15, 20 fg.
15. Men Herren sagde til ham: Derfor skal den, som ihjelslaar Ka'in, lide
syvfold Hevn. Og Herren satte Ka'in
et Tegn, forat ikke Nogen, som fandt
ham, skulde slaa ham ihjel.
16. Saa gik Ka'in ud fra Herrens
Aasyn og boede i Landet Nod*, østenfor
Eden. * d. e. Flugt.
17. Og Ka'in kjendte sin Hustru, og
hun blev frugtsommelig og fødte Hanok;
og han byggede en Stad og kaldte Stadens
Navn efter sin Søns Navn Hanok.
18. Og for Hanok fødtes Irad, og
Irad avlede Mehujael, og Mehujael avlede
Metusael, og Metusael avlede Lamek.
19. Og Lamek tog sig to Hustruer; den
enes Navn var Ada, og den andens Navn
var Zilla.
20. Og Ada fødte Jabal; han var Fader til dem, som bo i Telte og hos Hjorde.
21. Og hans Broders Navn var Jubal; han var Fader til alle dem, som
spille paa Cittar og Fløite.
22. Ligesaa fødte Zilla Tubalka'in,
som smedede allehaande skarpe Kobber- og Jernredskaber; og Tubalka'ins Søster
var Na'ama.
23. Og Lamek sagde til sine Hustruer:
Ada og Zilla, hører min Røst, Lameks
Hustruer, mærker min Tale! En Mand
dræber jeg, om jeg faar et Saar, og
en Dreng, om jeg faar en Bule;
24. thi hevnes Ka'in syv Gange, da
Lamek sytti og syv Gange. V. 15.
25. Og Adam kjendte atter sin Hustru,
og hun fødte en Søn og kaldte hans Navn
Set*; thi [sagde hun] Gud har sat mig en
anden Sæd i Abels Sted, fordi Ka'in slog
ham ihjel. * d. e. sat i en Andens Sted, Erstatning

26. Ogsaa Set blev der født en Søn, og han kaldte hans Navn Enos. Da begyndte man at paakalde Herrens Navn. 12, 8.

5. Kapitel.

Adam, som var skabt i Guds Lignelse, avler Børn i sin Lignelse, blandt hvilke var Set, og dør saa, 930 Aar gammel (1—5); Set avler Enos (6—8), denne Kenan (9—11), denne Mahalalel (12—14), denne Jared (15—17), denne Enok (18—20); Enok avler Metusalah, vandrer med Gud, som tager ham til sig (21—24); Metusalah avler Lamek (25—27); denne avler Noah, af hvem han venter Trøst for den lidende Menneskeslægt; Noah avler Sem, Cham og Jafet (28—32).

Dette er Bogen om Adams Slægt: Paa den Dag, Gud skabte Mennesket, gjorde han det i Guds Lignelse. 1, 27.
2. Mand og Kvinde skabte han dem; og han velsignede dem og kaldte deres Navn Menneske paa den Dag, de bleve skabte.
3. Og Adam levede hundrede og treti Aar, og han avlede en Søn i sin Lignelse, efter sit Billede; og han kaldte hans Navn Set. 4, 25. Luk. 3, 38. 1 Krøn. 1, 1 fg.
4. Og Adams Dage bleve, efterat han havde avlet Set, otte hundrede Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
5. Og alle Adams Dage, som han levede, vare ni hundrede og treti Aar; og han døde.
6. Og Set levede hundrede og fem Aar, og han avlede Enos.
7. Og Set levede, efterat han havde avlet Enos, otte hundrede og syv Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
8. Og alle Sets Dage vare ni hundrede og tolv Aar; og han døde.
9. Og Enos levede niti Aar, og han avlede Kenan.
10. Og Enos levede, efterat han havde avlet Kenan, otte hundrede og femten Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
11. Og alle Enos's Dage vare ni hundrede og fem Aar; og han døde.
12. Og Kenan levede sytti Aar, og han avlede Mahalalel.
13. Og Kenan levede, efterat han havde avlet Mahalalel, otte hundrede og firti Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
14. Og alle Kenans Dage vare ni hundrede og ti Aar; og han døde.
15. Og Mahalalel levede fem og seksti Aar, og han avlede Jared.
16. Og Mahalalel levede, efterat han havde avlet Jared, otte hundrede og treti Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
17. Og alle Mahalalels Dage vare otte hundrede og fem og niti Aar; og han døde.
18. Og Jared levede hundrede og to og seksti Aar, og han avlede Enok.
19. Og Jared levede, efterat han havde avlet Enok, otte hundrede Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
20. Og alle Jareds Dage vare ni hundrede og to og seksti Aar; og han døde.
21. Og Enok levede fem og seksti Aar, og han avlede Metusalah.
22. Og Enok vandrede med Gud, efterat han havde avlet Metusalah, tre hundrede Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
23. Og alle Enoks Dage vare tre hundrede og fem og seksti Aar.
24. Og Enok vandrede med Gud; og han var ikke mere, thi Gud havde taget ham til sig.
6, 9. 2 Kong. 2, 11. Es. 57, 1. 2. Hebr. 11, 5.
25. Og Metusalah levede hundrede og syv og otteti Aar, og han avlede Lamek.
26. Og Metusalah levede, efterat han havde avlet Lamek, syv hundrede og to og otteti Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
27. Og alle Metusalahs Dage vare ni hundrede og ni og seksti Aar; og han døde.
28. Og Lamek levede hundrede og to og otteti Aar, og han avlede en Søn.
29. Og han kaldte hans Navn Noah og sagde: Denne skal trøste os for vort Arbeide og for vore Hænders Møie, der udgaar fra Jorden, som Herren har forbandet. 3, 17. Luk. 2, 25.
30. Og Lamek levede, efterat han havde avlet Noah, fem hundrede og fem og niti Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
31. Og alle Lameks Dage vare syv hundrede og syv og sytti Aar; og han døde.
32. Og Noah var fem hundrede Aar gammel, og Noah avlede Sem, Cham og Jafet.

6. Kapitel.

Menneskenes Fordærvelse tiltager, Gud vil udslette dem, Noah finder Naade for Herren (1—8). Noah er retfærdig, medens alt Kjød har fordærvet sin Vei paa Jorden (9—12). Gud kundgjør Noah sin Villie om Menneskenes Ødelæggelse, befaler ham at bygge en Ark, hvori han skal redde sig og Sine og en Del af Dyrene paa Jorden (13—22).

Og det skede, da Menneskene begyndte at formeres paa Jorden, og Døtre fødtes dem,

2. da saa Guds Sønner, at Menneskenes Døtre vare skjønne; og de toge sig Hustruer, hvemsomhelst de havde Lyst til.

3. Da sagde Herren: Min Aand skal ikke dømme blandt Menneskene evindelig; i sin Forvildelse er det* Kjød, og dets Dage skulle være hundrede og tyve Aar.

* Mennesket.

4. Kjæmperne vare paa Jorden i de Dage og ligesaa sidenefter, da Guds Sønner gik ind til Menneskenes Døtre, og de fødte dem Børn; de ere de Vældige, de fra fordums Tid, de navnkundige Mænd.

5. Og Herren saa, at Menneskets Ondskab var stor paa Jorden, og at alle dets Hjertes Tankers Paafund kun vare onde den hele Dag. 8, 21. Ps. 51, 7. Matt. 15, 19. Rom. 3, 23; 8, 7. Ef. 2, 3.

6. Da angrede Herren, at han havde skabt Mennesket paa Jorden, og han bedrøvedes derover i sit Hjerte.

7. Og Herren sagde: Jeg vil udslette Menneskene, som jeg har skabt, af Jordens Overflade, saavel Mennesker som Kvæg og Kryb og Himmelens Fugle; thi jeg angrer, at jeg har skabt dem.

8. Men Noah fandt Naade for Herrens Øine.

9. Dette er Noahs Slægtshistorie: Noah var en retfærdig og ustraffelig Mand blandt sine Samtidige; Noah vandrede med Gud. 5, 24. Hebr. 11, 7. 2 Pet. 2, 5.

10. Og Noah avlede tre Sønner, Sem, Cham og Jafet. 5, 32.

11. Men Jorden fordærvedes for Guds Aasyn, og Jorden blev fuld af Vold.

12. Og Gud saa Jorden, og se, den var fordærvet; thi alt Kjød havde fordærvet sin Vei paa Jorden.

13. Da sagde Gud til Noah: Alt Kjøds Ende er kommen for mit Aasyn, thi Jorden er fyldt med Vold af dem; og se, jeg vil fordærve dem tilligemed Jorden.

14. Gjør dig en Ark af Gofertræ, gjør Kamre i Arken og beg den indentil og udentil med Beg!

15. Og paa denne Maade skal du gjøre den: Tre hundrede Alen skal være Arkens Længde, femti Alen dens Bredde, og treti Alen dens Høide.

16. Et Vindue skal du gjøre paa Arken og lade det gaa op indtil en Alen ovenfra, og Arkens Dør skal du sætte paa dens Side; med et nederste, et mellemste og et øverste Stokverk skal du gjøre den.

17. Og jeg, se, jeg vil lade en Vandflod komme over Jorden til at fordærve alt Kjød under Himmelen, hvori der er Livsaande; alt det, som er paa Jorden, skal omkomme.

18. Men jeg opretter min Pakt med dig, og du skal gaa ind i Arken, du og dine Sønner og din Hustru og dine Sønners Hustruer med dig.

19. Og af alt Levende, af alt Kjød, et Par af Alt skal du føre ind i Arken for at bevare dem ilive med dig; Han og Hun skal det være. 7, 2. 3.

20. Af Fuglene efter deres Slags og af Kvæget efter dets Slags, af alt Jordens Kryb efter dets Slags et Par af Alt skal komme ind til dig for at bevare Livet.

21. Og tag dig af allehaande Føde, som ædes, og saml det til dig, forat det maa blive dig og dem til Næring!

22. Og Noah gjorde det; aldeles som Gud havde befalet ham, gjorde han. Hebr. 11, 7.

7. Kapitel.

Noah gaar ind i Arken med hele sit Hus og saa mange af Dyrene, som Gud har befalet ham (1—9). Syndfloden kommer, og alt Levende paa Jorden drukner: kun Noah og de, som ere med ham i Arken, blive reddede (10—24).

Og Herren sagde til Noah: Gaa ind i Arken, du og hele dit Hus! Thi dig har jeg seet retfærdig for mit Aasyn i denne Slægt. Hebr. 11, 7. 2 Pet. 2, 5.

2. Af alt det rene Kvæg skal du tage dig syv og syv, Han og Hun, men af det Kvæg, som ikke er rent, et Par, Han og Hun;

3. ligesaa af Himmelens Fugle syv og syv, Han og Hun, for at holde Sæd ilive paa hele Jorden.

4. Thi om syv Dage vil jeg lade regne paa Jorden i firti Dage og firti Nætter, og jeg vil udslette alle de levende Væsener, som jeg har skabt, af Jordens Overflade.

5. Og Noah gjorde aldeles, som Herren havde befalet ham.

6. Og Noah var seks hundrede Aar gammel, da Vandfloden kom over Jorden.

7. Og Noah og hans Sønner og hans
Hustru og hans Sønners Hustruer med
ham gik ind i Arken for Flodens Vande.
1 Pet. 3, 20.
8. Af det rene Kvæg og af det Kvæg,
som ikke er rent, og af Fuglene og af
alt det, som kryber paa Jorden,
9. gik Par og Par ind til Noah i
Arken, Han og Hun, ligesom Gud havde
befalet Noah.
10. Og det skede efter de syv Dages
Forløb, da kom Flodens Vande over
Jorden.
11. I det Aar, da Noah var seks
hundrede Aar gammel, i den anden Maa=
ned, paa den syttende Dag i Maaneden,
paa denne Dag brast alle den store Af=
grunds Kilder, og Himmelens Sluser
oplodes,
12. og Regnet kom over Jorden i
firti Dage og firti Nætter.
13. Paa denne selvsamme Dag gik
Noah og Sem og Cham og Jafet, Noahs
Sønner, og Noahs Hustru og hans Søn=
ners tre Hustruer med dem ind i Arken,
14. de og alle de vilde Dyr efter sit
Slags og alt Kvæget efter sit Slags
og alt Krybet, som rører sig paa Jor=
den, efter sit Slags og alle Fuglene
efter sit Slags, alt Flyvende, Alt, hvad
der har Vinger.
15. Og de gik ind til Noah i Arken,
Par og Par af alt Kjød, hvori der var
Livsaande.
16. Og de, som gik ind, gik ind Han
og Hun af alt Kjød, ligesom Gud havde
befalet ham. Og Herren lukkede efter
ham.
17. Da kom Vandfloden i firti Dage
over Jorden, og Vandet voksede og løf=
tede Arken, og den hævedes over Jorden.
18. Og Vandet tog Overhaand og
voksede saare over Jorden; og Arken
flød henover Vandets Overflade.
19. Og Vandet tog overmaade stærkt
til paa Jorden, og alle de høie Bjerge,
som vare under hele Himmelen, bleve
skjulte.
20. Femten Alen oventil voksede Van=
det, og Bjergene skjultes.
21. Saa omkom da alt Kjød, som rørte
sig paa Jorden, baade Fuglene og Kvæ=
get og de vilde Dyr og al den Vrimmel,
som vrimlede paa Jorden, og alle Men=
neskene. Matt. 24, 38. 39. 2 Pet. 3, 6.
22. Alt det, som havde Livsaandes
Pust i sin Næse, af alt det, som var
paa det Tørre, døde.
23. Og han* udslettede alle levende
Væsener, som vare paa Jordens Over=
flade, saavel Mennesker som Kvæg og
Kryb og Himmelens Fugle, og de bleve
udslettede af Jorden; kun Noah blev
igjen, og hvad der var med ham i Arken.
* Gud. 2 Pet. 2, 5. 9.
24. Og Vandet tog Overhaand over
Jorden i hundrede og femti Dage.

8. Kapitel.

Gud lader Vandet falde igjen (1—5). Noah ud=
sender en Ravn og derefter tre Gange en Due for
at erfare, om Jorden er bleven tør (6—12). Den
bliver ganske tør; Noah gaar ud af Arken (13—19),
bygger et Alter og ofrer; Gud vil ikke mere saa=
ledes fordærve Jorden (20—22).

Og Gud kom Noah i Hu og alle de
vilde Dyr og alt Kvæget, som vare
med ham i Arken; og Gud lod en Vind fare
over Jorden, og Vandet faldt.
2. Og Afgrundens Kilder og Him=
melens Sluser lukkedes, og Regnet fra
Himmelen stansede.
3. Og Vandet vendte efterhaanden til=
bage fra Jorden, og Vandet formind=
skedes efter hundrede og femti Dages
Forløb.
4. Og Arken blev i den syvende Maa=
ned, paa den syttende Dag i Maaneden,
staaende paa Ararats Bjerge.
5. Og Vandet formindskedes efterhaan=
den indtil den tiende Maaned; i den
tiende Maaned, paa den første Dag i
Maaneden, kom Bjergenes Toppe tilsyne.
6. Og det skede efter firti Dages For=
løb, at Noah aabnede Vinduet paa Ar=
ken, som han havde gjort.
7. Og han sendte en Ravn ud; men
den fløi frem og tilbage, indtil Vandet
var tørret bort af Jorden.
8. Og han sendte en Due ud fra sig
for at se, om Vandet var sunket fra
Jordens Overflade.
9. Men Duen fandt ikke noget Hvile=
sted for sin Fod, og den kom tilbage til
ham i Arken, thi der var Vand over
hele Jordens Overflade; og han rakte
sin Haand ud og tog den og bragte den
ind til sig i Arken.
10. Da biede han endnu syv Dage
til, og saa sendte han atter en Due ud
af Arken.
11. Og Duen kom til ham ved Af=
tenstid, og se, den havde et friskt Olje=

blad i sit Næb; da skjønte Noah, at
Vandet var sunket fra Jorden.
12. Men han biede endnu syv Dage
til, og saa sendte han en Due ud, og
den kom ikke mere tilbage til ham.
13. Og det skede i det seks hundrede
og første Aar, i den første Maaned, paa
den første Dag i Maaneden, at Vandet
var borttørret fra Jorden. Da tog Noah
Arkens Dække af; og han saa, og se,
Jordens Overflade var tør.
14. Og i den anden Maaned, paa den
syv og tyvende Dag i Maaneden, var
Jorden ganske tør.
15. Da talte Gud til Noah og sagde:
16. Gaa ud af Arken, du og din Hu-
stru og dine Sønner og dine Sønners
Hustruer med dig!
17. Alle de Dyr, som ere hos dig, af
alt Kjød, baade Fuglene og Kvæget og
alt Krybet, som rører sig paa Jorden,
føre du ud med dig, og de skulle vrimle
paa Jorden og være frugtbare og mang-
foldige paa Jorden. 1, 22.
18. Saa gik Noah ud, og hans Søn-
ner og hans Hustru og hans Sønners
Hustruer med ham.
19. Alle Dyrene, alt Krybet og alle
Fuglene, Alt, hvad der rører sig paa Jor-
den, gik efter sine Slægter ud af Arken.
20. Og Noah byggede Herren et Alter,
og han tog af alt det rene Kvæg og af
alle de rene Fugle og ofrede Brændoffere
paa Alteret.
21. Og Herren lugtede den velbehagelige
Lugt, og Herren sagde i sit Hjerte: Jeg
vil ikke mere herefter forbande
Jorden for Menneskets Skyld, thi
Menneskets Hjertes Tanke er ond
fra hans Ungdom af; og jeg vil
ikke mere herefter slaa alt Levende, saa-
ledes som jeg har gjort. 6, 5; 9, 11.
22. Herefter skal, saalænge Jor-
den er til, Sæd og Høst og Frost
og Hede og Sommer og Vinter
og Dag og Nat ikke aflade.

9. Kapitel.

Gud velsigner Noah og hans Sønner, tillader dem at æde Kjød, forbyder dem at nyde Blod og fastsætter Dødsstraf for Mord (1—7). Han slutter en Pakt med Menneskene og alt Levende paa Jorden og sætter Regnbuen som Tegn paa denne Pakt (8—17). Noahs Sønner opregnes (18. 19). Noah planter en Vingaard, bliver drukken af Vinen, spottes af Cham, æres af Sem og Jafet, forbander hins Søn Kana'an, velsigner disse, dør (20—29).

Og Gud velsignede Noah og hans Søn-
ner og sagde til dem: Værer frugt-
bare og mangfoldige og opfylder Jorden!
1, 28.
2. Og Frygt for eder og Rædsel for
eder skal være over alle Jordens Dyr
og over alle Himmelens Fugle; baade
alt det, som rører sig paa Jorden, og
alle Havets Fiske ere givne i eders Haand.
3. Alt, hvad der rører sig og lever,
skal være eder til Føde; ligesom de grønne
Urter har jeg givet eder Alt. 1, 29.
4. Kun Kjød med dets Sjæl, det er dets
Blod, skulle I ikke æde. 3 Mos. 17, 10—14.
5 Mos. 12, 23. Ap. G. 15, 20. 29.
5. Og kun eders Blod vil jeg kræve
for at bevare eders Liv; af hvert Dyr
vil jeg kræve det, og af Menneskets
Haand, af Enhvers Broders Haand, vil
jeg kræve Menneskets Liv.
6. Hvo der udøser Menneskets Blod,
ved Mennesket skal hans Blod udøses;
thi i Guds Billede skabte han* Mennesket.
* Gud. 2 Mos. 21, 12. Matt. 26, 52. 1 Mos. 1, 27.
7. Og værer I frugtbare og mang-
foldige, vrimler paa Jorden og vorder
mangfoldige paa den!
8. Og Gud sagde til Noah og til hans
Sønner med ham:
9. Og jeg, se, jeg opretter min Pakt
med eder og med eders Afkom efter eder
10. og med alle levende Væsener, som
ere hos eder, baade Fugle og Kvæg og
alle Markens Dyr hos eder, af alle de
Slags, som gik ud af Arken, med alle
Dyr paa Jorden.
11. Og jeg opretter min Pakt med eder,
at ikke herefter alt Kjød skal udryddes
ved Flodens Vande, og at der ikke herefter
skal komme Vandflod til at fordærve
Jorden. 8, 21. Es. 54, 9.
12. Og Gud sagde: Dette er Tegnet
paa den Pakt, som jeg gjør mellem mig
og eder og alle levende Væsener, som ere
hos eder, til evige Tider:
13. Min Bue sætter jeg i Skyen, og
den skal være til et Paktstegn mellem
mig og Jorden.
14. Og det skal ske, naar jeg fører Skyer
over Jorden, og Buen sees i Skyen,
15. da vil jeg komme min Pakt i Hu,
som er mellem mig og eder og alle le-
vende Væsener af alt Kjød, og Vandene
skulle ikke herefter blive en Vandflod til
at fordærve alt Kjød.
16. Og Buen skal være i Skyen, og

jeg vil se den for at ihukomme den evige Pakt mellem Gud og alle levende Væsener af alt Kjød, som er paa Jorden.
17. Og Gud sagde til Noah: Dette er Tegnet paa den Pakt, jeg har oprettet mellem mig og alt Kjød, som er paa Jorden.
18. Og Noahs Sønner, som gik ud af Arken, vare Sem og Cham og Jafet; og Cham var Kana'ans Fader.
19. Disse Tre vare Noahs Sønner, og fra dem bredte Menneskene sig ud over hele Jorden.
20. Og Noah begyndte at være Agerdyrker, og han plantede en Vingaard.
21. Og han drak af Vinen og blev drukken, og han blottede sig midt i sit Telt.
22. Og Cham, Kana'ans Fader, saa sin Faders Blusel, og han fortalte det til begge sine Brødre udenfor.
23. Da tog Sem og Jafet et Klæde og lagde det paa sine Skuldre og gik baglængs og skjulte sin Faders Blusel; og deres Aasyn vare bortvendte, og de saa ikke sin Faders Blusel.
24. Og Noah vaagnede af sin Rus og fik at vide, hvad hans yngste Søn havde gjort imod ham.
25. Da sagde han: Forbandet være Kana'an! Trælles Træl skal han være for sine Brødre.
26. Og han sagde: Lovet være Herren, Sems Gud, og Kana'an være deres Træl!
27. Gud gjøre det vidt for Jafet, og han bo i Sems Telte, og Kana'an være deres Træl!
28. Og Noah levede efter Vandfloden tre hundrede og femti Aar.
29. Og alle Noahs Dage vare ni hundrede og femti Aar; og han døde.

10. Kapitel.

Noahs Sønners Slægter og deres Boliger opregnes, nemlig Jafets (1—5), Chams (6—20) og Sems (21—32).

Og disse ere Noahs Sønners, Sems, Chams og Jafets, Slægter: Der føddes dem Sønner efter Vandfloden.
2. Jafets Sønner vare Gomer og Magog og Madaj og Javan og Tubal og Mesek og Tiras. 1 Krøn. 1, 5 fg.
3. Og Gomers Sønner vare Askenas og Rifat og Togarma.
4. Og Javans Sønner vare Elisa og Tarsis, Kittim og Dodanim.
5. Af disse bleve Hedningernes Kyster befolkede i deres Lande, hver efter sit Tungemaal, efter deres Slægter, i deres Folk.
6. Og Chams Sønner vare Kus og Mizra'im og Put og Kana'an.
7. Og Kus's Sønner vare Seba og Havila og Sabta og Raema og Sabteka, og Raemas Sønner vare Scheba og Dedan.
8. Og Kus avlede Nimrod; han begyndte at blive en Vældig paa Jorden.
9. Han var en vældig Jæger for Herrens Aasyn; derfor siger man: Som Nimrod en vældig Jæger for Herrens Aasyn.
10. Og hans Riges Begyndelse var Babel og Erek og Akkad og Kalne i Sinears Land.
11. Fra dette Land drog han ud til Assur, og han byggede Ninive og Rehobot-Ir og Kalah
12. og Resen mellem Ninive og Kalah; den er den store Stad.
13. Og Mizra'im avlede Luderne og Anamerne og Lehaberne og Naftuherne
14. og Patruserne og Kasluherne, fra hvem Filisterne udgik, og Kaftorerne.
15. Og Kana'an avlede Sidon, sin Førstefødte, og Het
16. og Jebusiterne og Amoriterne og Girgasiterne
17. og Heviterne og Arkiterne og Siniterne
18. og Arvaditerne og Zemariterne og Hamatiterne; og derefter udbredte Kana'niternes Slægter sig.
19. Og Kananiternes Grænse var fra Sidon henimod Gerar indtil Gasa, og henimod Sodoma og Gomorra og Adma og Zebo'im indtil Lesa.
20. Disse vare Chams Børn efter deres Slægter, efter deres Tungemaal, i deres Lande, i deres Folk.
21. Ogsaa Sem blev der født Børn; han var Stamfader til alle Ebers Børn og den ældste Broder af Jafet.
22. Sems Sønner vare Elam og Assur og Arpaksad og Lud og Aram.
23. Og Arams Sønner vare Uz og Hul og Geter og Mas.
24. Og Arpaksad avlede Salah, og Salah avlede Eber. 11, 12 fg.
25. Og for Eber føddes to Sønner; den enes Navn var Peleg, thi i hans Dage bleve Menneskene adspredte over Jorden; og hans Broders Navn var Joktan. 11, 8.

26. Og Joktan avlede Almodad og
Salef og Hazarmavet og Jarah
27. og Hadoram og Usal og Dikla
28. og Obal og Abimael og Scheba
29. og Ofir og Havila og Jobab; alle
disse vare Joktans Sønner.
30. Og deres Bolig var fra Mesa
henimod Sefar, Bjerget mod Østen.
31. Disse vare Sems Børn efter de-
res Slægter, efter deres Tungemaal, i
deres Lande, efter deres Folk.
32. Disse vare Noahs Sønners Slæg-
ter efter deres Herkomst, i deres Folk;
og fra dem udbredte Folkene sig paa
Jorden efter Vandfloden. Ap. G. 17, 26.

11. Kapitel.

Menneskene beslutte at bygge et Taarn, hvis Top skal naa op til Himmelen; Gud forstyrrer dette Arbeide, idet han forvirrer deres Tungemaal og adspreder dem; Stedet kaldes Babel (1—9). Sems Afkom opregnes indtil Abram (10—26). Denne vandrer med sin Fader Tarah, sin Hustru Saraj og sin Brodersøn Lot fra Ur til Charan (27—32).

Og hele Jorden havde eet Tungemaal
og eens Tale.
2. Og det skede, da de droge frem
mod Øst, fandt de en Dal i Sinears
Land og bosatte sig der.
3. Og de sagde, den Ene til den An-
den: Kom, lader os gjøre Teglsten og
brænde dem vel! Og Teglen tjente dem som
Sten, og Jordbeget tjente dem som Kalk.
4. Og de sagde: Kom, lader os bygge
os en Stad og et Taarn, hvis Top naar
op til Himmelen, og lader os gjøre os
et Navn, forat vi ikke skulle adspredes
over hele Jordens Overflade!
5. Da steg Herren ned for at se Sta-
den og Taarnet, som Menneskens Børn
havde begyndt at bygge.
6. Og Herren sagde: Se, de ere eet
Folk, og eet Tungemaal have de alle;
dette er det Første, de tage sig fore, og
nu ville de ikke kunne hindres fra No-
get, som de faa isinde at gjøre.
7. Lader os da stige ned og forvirre
deres Tungemaal, saa den Ene ikke for-
staar den Andens Tungemaal!
8. Og Herren adspredte dem derfra
over hele Jordens Overflade, og de op-
hørte med at bygge Staden.
9. Derfor kaldte man dens Navn Ba-
bel; thi der forvirrede Herren hele Jor-
dens Tungemaal, og derfra adspredte
Herren dem over hele Jordens Overflade.
10. Dette er Sems Slægt: Sem var
hundrede Aar gammel og avlede Arpak-
sad to Aar efter Vandfloden.
1 Krøn. 1, 17 fg. Luk. 3, 36.
11. Og Sem levede, efterat han havde
avlet Arpaksad, fem hundrede Aar; og
han avlede Sønner og Døtre.
12. Og Arpaksad levede fem og treti
Aar, og han avlede Salah. 10, 24.
13. Og Arpaksad levede, efterat han
havde avlet Salah, fire hundrede og tre
Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
14. Og Salah levede treti Aar, og
han avlede Eber.
15. Og Salah levede, efterat han havde
avlet Eber, fire hundrede og tre Aar;
og han avlede Sønner og Døtre.
16. Og Eber levede fire og treti Aar,
og han avlede Peleg.
17. Og Eber levede, efterat han havde
avlet Peleg, fire hundrede og treti Aar;
og han avlede Sønner og Døtre.
18. Og Peleg levede treti Aar, og han
avlede Re'u.
19. Og Peleg levede, efterat han havde
avlet Re'u, to hundrede og ni Aar; og
han avlede Sønner og Døtre.
20. Og Re'u levede to og treti Aar,
og han avlede Serug.
21. Og Re'u levede, efterat han havde
avlet Serug, to hundrede og syv Aar;
og han avlede Sønner og Døtre.
22. Og Serug levede treti Aar, og
han avlede Nachor.
23. Og Serug levede, efterat han
havde avlet Nachor, to hundrede Aar;
og han avlede Sønner og Døtre.
24. Og Nachor levede ni og tyve
Aar, og han avlede Tarah.
25. Og Nachor levede, efterat han
havde avlet Tarah, hundrede og nitten
Aar; og han avlede Sønner og Døtre.
26. Og Tarah levede sytti Aar, og
han avlede Abram, Nachor og Haran.
27. Og dette er Tarahs Slægtshi-
storie: Tarah avlede Abram, Nachor og
Haran; og Haran avlede Lot.
28. Og Haran døde for Tarahs, sin
Faders, Aasyn i sit Fædreneland, i Kal-
dæernes Ur.
29. Og Abram og Nachor toge sig
Hustruer; Abrams Hustrues Navn var
Saraj, og Nachors Hustrues Navn var
Milka, en Datter af Haran, Milkas og
Jiskas Fader.
30. Og Saraj var ufrugtbar, hun
havde ikke noget Barn.

31. Og Tarah tog Abram, sin Søn, og Lot, Harans Søn, sin Sønnesøn, og Saraj, sin Sønnekone, Abrams, hans Søns, Hustru; og de droge ud med dem fra Kaldæernes Ur for at reise til Kana'ans Land, og de kom til Charan og boede der. 15, 7. Neh. 9, 7.

32. Og Tarahs Dage vare to hundrede og fem Aar; og Tarah døde i Charan.

12. Kapitel.

Gud befaler Abram at forlade sit Land og sin Slægt og giver ham store Forjættelser (1—3). Abram adlyder Guds Befaling og kommer til Kana'an, hvor han vandrer om (4—9). Paa Grund af en Hungersnød drager han til Ægypten, hvor hans Hustru tages fra ham, men gives ham tilbage (10—20).

Og Herren sagde til Abram: Gaa ud fra dit Land og fra din Slægt og fra din Faders Hus til det Land, jeg vil vise dig! Jos. 24, 3. Ap. G. 7, 3. Hebr. 11, 8. Matt. 19, 29.

2. Og jeg vil gjøre dig til et stort Folk, og jeg vil velsigne dig og gjøre dit Navn stort; og vær Velsignelse!

3. Og jeg vil velsigne dem, som velsigne dig, og den, som forbander dig, vil jeg forbande; og alle Jordens Slægter skulle velsignes i dig.
18, 18; 22, 18; 26, 4; 27, 29; 28, 14. 4 Mos. 24, 9. Ap. G. 3, 25. Gal. 3, 8.

4. Og Abram gik, ligesom Herren havde talt til ham, og Lot gik med ham; og Abram var fem og sytti Aar gammel, da han drog ud fra Charan.

5. Og Abram tog Saraj, sin Hustru, og Lot, sin Brodersøn, og al deres Eiendom, som de havde erhvervet sig, og de Folk, som de havde skaffet sig i Charan; og de droge ud for at reise til Kana'ans Land, og de kom til Kana'ans Land.

6. Og Abram drog igjennem Landet til Stedet Sikem, til Mores Terebintelund; og Kananiterne vare da i Landet.

7. Og Herren aabenbarede sig for Abram og sagde: Din Afkom vil jeg give dette Land. Og han byggede der et Alter for Herren, som havde aabenbaret sig for ham.
13, 15; 15, 18 fg. 17, 8; 24, 7; 26, 3. 4; 28, 13. 5 Mos. 34, 4. Jos. 21, 43. Neh. 9, 8.

8. Og han brød op derfra til Bjerglandet østenfor Betel og opslog sit Telt med Betel i Vest og Ai i Øst; og han byggede der et Alter for Herren og paakaldte Herrens Navn. 28, 19.

9. Og Abram drog efterhaanden videre til Sydlandet*.

* d. e. den sydlige Del af Kana'an.

10. Og der blev en Hunger i Landet; og Abram drog ned til Ægypten for at opholde sig der, thi Hungeren var svar i Landet. 26, 1; 41, 57.

11. Og det skede, da han nærmede sig Ægypten, sagde han til Saraj, sin Hustru: Se, jeg ved, at du er en Kvinde, deilig at se til.

12. Og det vil ske, naar Ægypterne se dig, saa ville de sige: Denne er hans Hustru. Og de ville slaa mig ihjel og lade dig leve.

13. Sig dog, at du er min Søster, forat det kan gaa mig vel og mit Liv blive bevaret for din Skyld! 20, 2. 12; 26, 7.

14. Og det skede, da Abram kom til Ægypten, da saa Ægypterne, at Kvinden var meget deilig.

15. Og Faraos Øverster saa hende og roste hende for Farao, og Kvinden blev hentet til Faraos Hus.

16. Og han gjorde Abram Godt for hendes Skyld, og han fik smaat Kvæg og stort Kvæg og Asener og Træle og Trælkvinder og Aseninder og Kameler.

17. Men Herren slog Farao og hans Hus med store Plager for Sarajs, Abrams Hustrues, Skyld. Ps. 105, 14.

18. Da kaldte Farao Abram til sig og sagde: Hvad er det, du har gjort imod mig? Hvorfor gav du mig ikke tilkjende, at hun er din Hustru?

19. Hvorfor sagde du: Hun er min Søster, saa jeg tog mig hende til Hustru? Og nu, se, der er din Hustru, tag hende og gaa!

20. Og Farao gav nogle Mænd Befaling om ham, og de fulgte ham og hans Hustru og alt det, han havde, paa Veien.

13. Kapitel.

Abram og Lot komme tilbage til Betel (1—4). Paa Grund af en Trætte, som opstaar mellem deres Hyrder, skilles de ad, og Lot drager til Sodoma (5—13). Gud stadfæster sine Forjættelser til Abram, som drager til Hebron (14—18).

Og Abram drog op fra Ægypten til Sydlandet, han og hans Hustru og alt det, han havde, og Lot med ham. 12, 9.

2. Og Abram var meget rig paa Kvæg, paa Sølv og paa Guld. 24, 35.

3. Og han drog i Dagsreiser fra Sydlandet og indtil Betel, indtil det

Sted, hvor hans Telt havde været i Begyndelsen, mellem Betel og Aj,
4. til det Sted, hvor det Alter var, som han der havde bygget første Gang; og Abram paakaldte der Herrens Navn. 12, 7. 8.
5. Men ogsaa Lot, som drog med Abram, havde smaat Kvæg og stort Kvæg og Telte.
6. Og Landet kunde ikke bære dem, saa de kunde bo sammen; thi deres Eiendom var stor, saa de ikke kunde bo sammen.
7. Og der blev Trætte mellem Abrams Kvæghyrder og Lots Kvæghyrder; og Kananiterne og Ferisiterne boede dengang i Landet.
8. Og Abram sagde til Lot: Lad der dog ikke være Trætte mellem mig og dig og mellem mine Hyrder og dine Hyrder! Vi ere jo Brødre.
9. Ligger ikke hele Landet for dig? Skil dig dog fra mig! Drager du til Venstre, vil jeg drage til Høire, og drager du til Høire, vil jeg drage til Venstre.
10. Da opløftede Lot sine Dine, og han saa, at hele Jordansletten overalt var vandrig (førend Herren havde ødelagt Sodoma og Gomorra), som Herrens Have, som Ægyptens Land, lige til Zoar.
11. Og Lot udvalgte sig hele Jordansletten, og Lot drog frem mod Øst. Saa skiltes de fra hinanden.
12. Abram boede i Kana'ans Land, og Lot boede i Stæderne paa Sletten og opslog sit Telt indtil Sodoma.
13. Og Mændene i Sodoma vare onde og store Syndere mod Herren. 18, 20. 21; 19, 4 fg. Ez. 16, 49. 50.
14. Og Herren sagde til Abram, efterat Lot havde skilt sig fra ham: Opløft dog dine Øine og se fra det Sted, hvor du er, mod Nord og mod Syd og mod Øst og mod Vest!
15. Thi hele det Land, du ser, vil jeg give dig og din Afkom evindelig. 12, 7.
16. Og jeg vil gjøre din Afkom som Jordens Støv, saa, dersom Nogen kan tælle Jordens Støv, da skal ogsaa din Afkom kunne tælles. 15, 5; 22, 17. 1 Kong. 4, 20.
17. Staa op, drag igjennem Landet efter dets Længde og efter dets Bredde! Thi dig vil jeg give det.
18. Og Abram opslog sit Telt og kom og boede i Mamres Terebintelund, som er i Hebron; og han byggede der et Alter for Herren. 14, 13; 18, 1.

14. Kapitel.

Kedorlaomer og tre andre Konger føre Krig mod Kongen af Sodoma og fire med ham forbundne Konger, overvinde dem, plyndre Sodoma og Gomorra og bortføre Lot (1—12). Abram redder Lot, velsignes af Melkisedek, vil ikke modtage nogen Gave af Sodomas Konge (13—24).

Og det skede i de Dage, da Amrafel var Konge i Sinear, Arjok Konge i Ellasar, Kedorlaomer Konge i Elam, og Tideal Konge over Gojim,
2. at de førte Krig med Bera, Kongen i Sodoma, og med Birsa, Kongen i Gomorra, Sineab, Kongen i Adma, og Semeber, Kongen i Zebo'im, og Kongen i Bela, det er Zoar.
3. Alle disse forbandt sig og droge til Siddims Dal, det er Salthavet.
4. Tolv Aar havde de tjent Kedorlaomer, men i det trettende Aar vare de faldne fra.
5. Og i det fjortende Aar kom Kedorlaomer og de Konger, som vare med ham, og sloge Refa'iterne i Asterot-Karna'im og Susiterne i Ham og Emiterne i Schave-Kirjata'im
6. og Horiterne paa deres Bjerg Se'ir, indtil El-Paran, som er ved Ørkenen.
7. Derefter vendte de om og kom til En-Mispat, det er Kades, og sloge hele Amalekiternes Land og tillige Amoriterne, som boede i Hazezon-Tamar.
8. Da drog Kongen i Sodoma ud og Kongen i Gomorra og Kongen i Adma og Kongen i Zebo'im og Kongen i Bela, det er Zoar, og stillede sig i Slagorden imod dem i Siddims Dal,
9. imod Kedorlaomer, Kongen i Elam, og Tideal, Kongen over Gojim, og Amrafel, Kongen i Sinear, og Arjok, Kongen i Ellasar, fire Konger mod de fem.
10. Og Siddims Dal var fuld af Jordbeg-Gruber, og Kongerne af Sodoma og Gomorra flygtede og faldt i dem; og de, som bleve tilovers, flygtede til Bjergegnen.
11. Og de toge alt Godset i Sodoma og Gomorra og alle deres Levnetsmidler og droge bort.
12. Og de toge Abrams Brodersøn Lot og hans Gods og droge bort; han boede nemlig i Sodoma.
13. Da kom der Nogle, som vare und-

komne, og kundgjorde Hebræeren Abram det; han boede i den Terebintelund, der tilhørte Amoriten Mamre, Eskols og Aners Broder, og de vare Abrams Forbundsfæller.

14. Da Abram hørte, at hans Frænde var bortført som Fange, lod han sine vaabenvante Folk, der vare fødte i hans Hus, tre hundrede og atten i Tallet, drage ud og forfulgte dem lige til Dan.

15. Og han og hans Svende delte sig og overfaldt dem om Natten og sloge dem; og han forfulgte dem lige til Hoba, som ligger i Nord for Damaskus.

16. Og han førte alt Godset tilbage; ogsaa Lot, sin Frænde, og hans Gods førte han tilbage, ligesom ogsaa Kvinderne og Folket.

17. Og Kongen i Sodoma gik ham imøde, da han vendte tilbage efter at have slaaet Kedorlaomer og de Konger, som vare med ham, til Schave Dal, det er Kongedalen.

18. Og Melkisedek, Kongen i Salem, bragte Brød og Vin ud; og han var den høieste Guds Prest. Ps. 110, 4. Hebr. 7, 1 fg.

19. Og han velsignede ham og sagde: Velsignet være Abram af den høieste Gud, som eier Himmel og Jord! Hebr. 7, 6.

20. Og lovet være den høieste Gud, som har givet dine Fiender i din Haand! Og Abram gav ham Tiende af Alt. Hebr. 7, 2. 4. 6.

21. Og Kongen i Sodoma sagde til Abram: Giv mig Folkene, og tag du Godset!

22. Men Abram sagde til Kongen i Sodoma: Jeg opløfter min Haand til Herren, den høieste Gud, som eier Himmel og Jord, Aab. 10, 5. 6. 5 Mos. 10, 14.

23. at jeg end ikke vil tage en Traad eller en Skorem af Alt, hvad dit er, forat du ikke skal sige: Jeg har gjort Abram rig.

24. Jeg vil Intet have; kun hvad de unge Karle have fortæret, og de Mænds Del, som droge med mig, Aner, Eskol og Mamre, lad dem tage sin Del!

15. Kapitel.

Gud lover Abram at give ham en Søn og en saare talrig Afkom; Abram tror, og Gud regner ham det til Retfærdighed (1—6). Gud stadfæster ved at slutte en Pakt med ham sit Løfte om at give hans Afkom Kana'ans Land (7—21).

Efter disse Begivenheder kom Herrens Ord til Abram i et Syn saaledes: Frygt ikke, Abram! Jeg er dit Skjold; din Løn skal være meget stor. Es. 41, 10.

2. Og Abram sagde: Herre, Herre, hvad vil du give mig? Jeg vandrer jo hen barnløs, og den, som skal tage mit Hus i Eie, er Elieser fra Damaskus.

3. Og Abram sagde fremdeles: Se, mig har du ikke givet nogen Afkom, og se, den Tjener, som er født i mit Hus, skal arve mig.

4. Og se, Herrens Ord kom til ham saaledes: Denne skal ikke arve dig, men den, som skal udgaa af dit Liv, han skal arve dig.

5. Og han førte ham udenfor og sagde: Se dog op til Himmelen og tæl Stjernerne, om du kan tælle dem! Og han sagde til ham: Saa skal din Afkom vorde. 13, 16; 22, 17. 2 Mos. 32, 13. 5 Mos. 10, 22.

6. Og han troede paa Herren, og han regnede ham det til Retfærdighed. Rom. 4, 3. 18. Gal. 3, 6.

7. Og han sagde til ham: Jeg er Herren, som førte dig ud fra Kaldæernes Ur for at give dig dette Land til Eie.

8. Da sagde han: Herre, Herre, hvorpaa skal jeg kjende, at jeg skal eie det?

9. Og han sagde til ham: Tag mig en treaarsgammel Kvige og en treaarsgammel Gjed og en treaarsgammel Væder og en Turteldue og en Dueunge.

10. Og han tog alle disse og skar dem midt over og lagde det ene Stykke af hvert Dyr lige overfor det andet; men Fuglene skar han ikke over.

11. Da fore Rovfugle ned paa de døde Kroppe, men Abram jog dem bort.

12. Og da Solen var nær ved at gaa ned, og en dyb Søvn var falden over Abram, se, da faldt Forfærdelse, stort Mørke over ham.

13. Da sagde han til Abram: Du skal vide, at din Afkom skal bo som Fremmed i et Land, som ikke er deres, og de skulle trælle for dem*, og de* skulle plage dem i fire hundrede Aar.

* d. e. det fremmede Lands Indbyggere. 2 Mos. 12, 40. Ap. G. 7, 6.

14. Men jeg vil ogsaa dømme det Folk, som de skulle trælle for; og derefter skulle de drage ud med meget Gods. 2 Mos. 3, 21. 22; 11, 2; 12, 35. 36.

15. Og du skal gaa ind til dine Fædre i Fred, du skal blive begraven i en god Alderdom. 25, 8.

16. Og i den fjerde Slægt skulle de komme hid igjen: thi Amoriternes Ondskab er endnu ikke fuldkommet. 5 Mos. 9, 4.

17. Og da Solen var gaaet ned, og der var et tykt Mørke, se, da var der en rygende Ovn og et Ildblus, som for hen mellem disse Stykker. 2 Mos. 19, 18. Jer. 34, 18.

18. Paa denne Dag sluttede Herren en Pakt med Abram og sagde: Din Afkom giver jeg dette Land fra Ægyptens Flod indtil den store Flod, Floden Frat, 12, 7. 2 Mos. 23, 31. 1 Kong. 4, 21. Ps. 80, 12.

19. Keniterne og Kenisiterne og Kadmoniterne

20. og Hetiterne og Ferisiterne og Refa'iterne

21. og Amoriterne og Kananiterne og Girgasiterne og Jebusiterne. Jos. 24, 11.

16. Kapitel.

Saraj, som er ufrugtbar, giver Abram Hagar til Medhustru; denne bliver frugtsommelig, ringeagter Saraj, tugtes, flyr (1—6). Herrens Engel byder hende at vende tilbage og forkynder hende Ismaels Fødsel og Vilkaar. Hun vender tilbage og føder Ismael (7—16).

Og Saraj, Abrams Hustru, fødte ham ikke Børn; men hun havde en ægyptisk Trælkvinde, hvis Navn var Hagar.

2. Og Saraj sagde til Abram: Se, Herren har tillukket mig, saa jeg ikke føder; gaa dog ind til min Trælkvinde! Kanske jeg kunde faa Afkom ved hende. Og Abram lød Sarajs Røst. 30, 3. 9.

3. Saa tog Saraj, Abrams Hustru, Ægypterinden Hagar, sin Trælkvinde, efterat Abram havde boet ti Aar i Kana'ans Land, og hun gav Abram, sin Mand, hende til Hustru.

4. Og han gik ind til Hagar, og hun blev frugtsommelig; men da hun saa, at hun var bleven frugtsommelig, blev hendes Frue ringeagtet af hende.

5. Da sagde Saraj til Abram: Den Uret, jeg lider, er din Skyld; jeg gav min Trælkvinde i din Favn, og nu, da hun ser, hun er frugtsommelig, er jeg ringeagtet af hende; Herren skal dømme mellem mig og dig. 1 Sam. 24, 16.

6. Da sagde Abram til Saraj: Se, din Trælkvinde er i din Haand; gjør med hende, hvad dig godt synes! Og Saraj ydmygede hende, saa hun flyede fra hendes Aasyn.

7. Men Herrens Engel fandt hende ved Vandkilden i Ørkenen, ved Kilden paa Veien til Sur.

8. Og han sagde: Hagar, Sarajs Trælkvinde, hvor kommer du fra, og hvor gaar du hen? Og hun sagde: Jeg flyr fra min Frue Sarajs Aasyn.

9. Da sagde Herrens Engel til hende: Gaa tilbage til din Frue og ydmyg dig under hendes Haand!

10. Og Herrens Engel sagde til hende: Jeg vil gjøre din Afkom saare mangfoldig, saa den ikke skal kunne tælles for Mangfoldighed.

11. Og Herrens Engel sagde fremdeles til hende: Se, du er frugtsommelig og skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Ismael*; thi Herren har hørt din Nød. * Gud hører.

12. Og han skal blive et Menneske, ligt et Vildæsel, hans Haand skal være mod Alle, og Alles Haand imod ham; og han skal bo østenfor alle sine Brødre.

13. Og hun kaldte Herrens Navn, som talte med hende: Du er Gud, som ser. Thi hun sagde: Har jeg endog her faaet se den, som saa mig!

14. Derfor kalder man Brønden Lachaj Ro'is Brønd*; se, den er mellem Kades og Bered.

* d. e. den Levendes Brønd, som saa mig.

15. Og Hagar fødte Abram en Søn, og Abram kaldte sin Søns Navn, som Hagar fødte, Ismael.

16. Og Abram var seks og otteti Aar gammel, da Hagar fødte Abram Ismael.

17. Kapitel.

Gud befaler Abram at vandre ustraffelig for hans Aasyn, slutter en Pakt med ham, lover at gjøre ham til mange Folks Fader, hvorfor hans Navn skal kaldes Abraham, og forjætter ham Kana'ans Land (1—8), byder, at han og alt Mandkjøn hos ham skal omskjæres, og sætter Omskjærelsen som Paktens Tegn (9—14). Saraj skal kaldes Sara og føde en Søn; med ham vil Gud oprette sin Pakt, men dog ogsaa velsigne Ismael (15—22). Abraham omskjærer sig og alt Mandkjøn i sit Hus (23—27).

Og Abram var ni og niti Aar gammel; da aabenbarede Herren sig for Abram og sagde til ham: Jeg er Gud, den Almægtige; vandre for mit Aasyn og vær ustraffelig!

2. Og jeg vil gjøre min Pakt mellem mig og dig, og jeg vil formere dig saare meget. 1 Mos. 13, 16; 15, 5.

3. Da faldt Abram paa sit Ansigt, og Gud talte med ham og sagde:

4. Jeg, se, jeg slutter min Pakt med
dig, og du skal vorde Fader til en Mængde
Folk.
5. Og dit Navn skal ikke mere kaldes
Abram; men dit Navn skal være Abra=
ham, thi jeg gjør dig til Fader for en
Mængde Folk. Neh. 9, 7. Es. 51, 2. Rom. 4, 17.
6. Og jeg vil gjøre dig saare frugt=
bar og gjøre dig til Folk, og Konger
skulle udgaa fra dig.
7. Og jeg vil oprette min Pakt mel=
lem mig og dig og din Afkom efter dig
i deres Slægter til en evig Pakt, saa
jeg vil være din Gud og din Afkoms
efter dig.
8. Og jeg vil give dig og din Afkom
efter dig det Land, hvor du bor som
Fremmed, hele Kana'ans Land, til en
evig Eiendom; og jeg vil være deres
Gud. 12, 7; 15, 7.
9. Og Gud sagde fremdeles til Abra=
ham: Og du skal holde min Pakt, du og
din Afkom efter dig i sine Slægter.
10. Dette er min Pakt, som I skulle
holde, mellem mig og eder og din Af=
kom efter dig: Alt Mandkjøn skal om=
skjæres hos eder.
3 Mos. 12, 3. Ap. G. 7, 8. Rom. 4, 11.
11. Og I skulle omskjære eders For=
huds Kjød, og det skal være et Pakts=
tegn mellem mig og eder.
12. Og otte Dage gammel skal En=
hver af Mandkjøn omskjæres hos eder i
eders Slægter, den Hjemmefødte og den
Fremmede af hvilketsomhelst Folk, som
er kjøbt for Penge, som ikke er af din
Afkom.
13. Omskjæres skal den, som er født
i dit Hus, og den, som er kjøbt for dine
Penge; og min Pakt skal være i eders
Kjød til en evig Pakt.
14. Og en Uomskaaren af Mandkjøn,
hvis Forhuds Kjød ikke bliver omskaaret,
denne Sjæl skal udryddes af sit Folk;
min Pakt har han brudt.
15. Og Gud sagde til Abraham: Sa=
raj, din Hustru, hendes Navn skal du
ikke kalde Saraj, men Sara skal være
hendes Navn.
16. Og jeg vil velsigne hende, og jeg
vil ogsaa give dig en Søn af hende; og
jeg vil velsigne hende, og hun skal vorde
til Folk, Folkefærds Konger skulle frem=
gaa af hende.
17. Da faldt Abraham paa sit Ansigt
og lo, og han sagde i sit Hjerte: Skulde
En, som er hundrede Aar gammel, faa
Børn? Og skulde Sara, som er niti
Aar gammel, føde? 18, 12. Luk. 1, 18.
18. Og Abraham sagde til Gud: Gid
Ismael maatte leve for dit Aasyn!
19. Og Gud sagde: Sandelig, Sara,
din Hustru, skal føde dig en Søn, og du
skal kalde hans Navn Isak, og jeg vil
oprette min Pakt med ham til en evig
Pakt for hans Afkom efter ham.
18, 10; 21, 3.
20. Og hvad Ismael angaar, har jeg
hørt dig: Se, jeg vil velsigne ham og
gjøre ham frugtbar og saare mangfoldig;
tolv Fyrster skal han avle, og jeg vil
gjøre ham til et stort Folk. 25, 13—16.
21. Men min Pakt vil jeg oprette med
Isak, som Sara skal føde dig paa denne
Tid næste Aar. 18, 10. 14. Rom. 9, 9.
22. Og han lod af at tale med ham;
og saa for Gud op fra Abraham.
23. Og Abraham tog Ismael, sin Søn,
og Alle, som vare fødte i hans Hus, og
Alle, som vare kjøbte for hans Penge,
alt Mandkjøn blandt Folkene i Abra=
hams Hus, og han omskar deres For=
huds Kjød paa denne selvsamme Dag,
ligesom Gud havde talt til ham.
24. Og Abraham var ni og niti Aar,
da hans Forhuds Kjød blev omskaaret.
25. Og Ismael, hans Søn, var tret=
ten Aar, da hans Forhuds Kjød blev
omskaaret.
26. Paa denne selvsamme Dag bleve
Abraham og Ismael, hans Søn, om=
skaarne;
27. og alle Mænd i hans Hus, den
Hjemmefødte og den Fremmede, som var
kjøbt for Penge, bleve omskaarne med
ham.

18. Kapitel.

Herren og to Engle komme til Abraham, han bereder et Maaltid for dem (1—8). Herren lover atter Sara en Søn; hun tvivler, han stadfæster sit Ord (9—15). De to Engle gaa til Sodoma; Herren forkynder Abraham, at han vil ødelægge Sodoma, Abraham beder seks Gange for det (16—33).

Og Herren aabenbarede sig for ham i
Mamres Terebintelund, da han sad
i sit Telts Dør paa det Hedeste af
Dagen.
2. Og han opløftede sine Øine og saa,
og se, tre Mænd stode hos ham; og da
han saa dem, løb han dem imøde fra
Teltets Dør og bøiede sig til Jorden.
3. Og han sagde: Herre! Dersom jeg

har fundet Naade for dine Øine, da gaa dog ikke din Tjener forbi! Hebr. 13, 2.

4. Lad der dog hentes lidt Vand, og tvætter eders Fødder og hviler eder under Træet!

5. Og lad mig hente et Stykke Brød, og vederkvæger eders Hjerter, siden kunne I drage videre, da I dog nu ere komne forbi eders Tjener. Og de sagde: Gjør saaledes, som du har sagt!

6. Da skyndte Abraham sig til Teltet, til Sara, og sagde: Skynd dig, tag tre Maal fint Mel, ælt det og bag Kager!

7. Og Abraham løb til Kvæget og hentede en fin og god Kalv; og han gav den til Drengen, og denne skyndte sig at tilberede den.

8. Og han tog Fløde og sød Melk og Kalven, som han havde ladet tilberede, og satte det for dem; og han stod hos dem under Træet, og de aade.

9. Og de sagde til ham: Hvor er Sara, din Hustru? Og han sagde: Se, hun er i Teltet.

10. Og han* sagde: Jeg vil komme igjen til dig paa denne Tid næste Aar, og se, da skal Sara, din Hustru, have en Søn. Og Sara hørte det i Teltets Dør, thi den var bag ham. * Herren, V. 13. 17, 21; 21, 1. Rom. 9, 9.

11. Men Abraham og Sara vare gamle og alderstegne; det var ophørt at gaa Sara paa Kvinders Vis.

12. Og Sara lo ved sig selv og sagde: Skulde jeg, efterat jeg er bleven gammel, have Lyst, og min Herre er gammel! 17, 17. 1 Pet. 3, 6.

13. Da sagde Herren til Abraham: Hvorfor ler Sara og siger: Skal jeg ogsaa virkelig føde nu, jeg er gammel?

14. Skulde nogen Ting være for underlig for Herren? Til den bestemte Tid vil jeg komme til dig igjen, paa denne Tid næste Aar, og da skal Sara have en Søn. Jer. 32, 17. 27. Luk. 1, 37.

15. Og Sara negtede og sagde: Jeg lo ikke. Thi hun frygtede. Men han sagde: Jo, du lo.

16. Og Mændene stode op derfra og saa hen imod Sodoma; og Abraham gik med dem for at ledsage dem.

17. Da sagde Herren: Skulde jeg dølge for Abraham, hvad jeg vil gjøre?

18. Abraham skal jo vorde et stort og talrigt Folk, og alle Jordens Folk skulle velsignes i ham; 12, 3.

19. thi jeg kjendes ved ham*, forat han skal byde sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vei, saa de gjøre Retfærdighed og Ret, forat Herren kan lade det komme over Abraham, som han har lovet ham. * d. e. tager mig af ham. 5 Mos. 6, 7.

20. Og Herren sagde: Raabet over Sodoma og Gomorra, det er stort, og deres Synd, den er meget svar. 13, 13. Ez. 16, 48—50.

21. Jeg vil stige ned og se, om de have gjort aldeles efter det Raab over dem, som er kommet for mig, eller hvis ikke, saa vil jeg vide det.

22. Og Mændene vendte sig derfra og gik til Sodoma, men Abraham blev staaende for Herrens Aasyn.

23. Og Abraham nærmede sig og sagde: Vil du ogsaa bortrykke den Retfærdige med den Ugudelige?

24. Kanske der er femti Retfærdige i Staden; vil du ogsaa tilintetgjøre og ikke bære over med Stedet for de femti Retfærdiges Skyld, som kunde være derinde?

25. Det være langt fra dig at gjøre Saadant, at ihjelslaa den Retfærdige med den Ugudelige, saa det skulde gaa den Retfærdige ligesom den Ugudelige! Det være langt fra dig! Den, som dømmer hele Jorden, skulde han ikke gjøre Ret? Ps. 7, 9. Rom. 3, 6. Joh. 5, 27. Ap. G. 17, 31.

26. Da sagde Herren: Dersom jeg finder i Sodoma femti Retfærdige i Staden, da vil jeg bære over med hele Stedet for deres Skyld.

27. Og Abraham svarede og sagde: Se, jeg har dristet mig til at tale til Herren, endog jeg er Støv og Aske;

28. kanske der fattes fem i de femti Retfærdige, vil du da ødelægge hele Staden for de Fems Skyld? Og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge den, dersom jeg finder fem og firti der.

29. Og han blev fremdeles ved at tale til ham og sagde: Kanske der findes firti. Og han sagde: Jeg vil ikke gjøre det, for de Firti's Skyld.

30. Og han sagde: Herren blive dog ikke vred, at jeg taler! Kanske der findes treti. Og han svarede: Jeg vil ikke gjøre det, dersom jeg finder treti der.

31. Da sagde han: Se, jeg har dristet mig til at tale til Herren; kanske der findes tyve. Og han svarede: Jeg vil ikke ødelægge den, for de Tyves Skyld.

32. Og han sagde: Herren blive dog ikke vred, at jeg taler bare denne Gang! Kanske der findes ti. Og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge den, for de Ti's Skyld.

33. Og Herren gik bort, da han havde talt ud med Abraham; og Abraham vendte tilbage til sit Sted.

19. Kapitel.

De to Engle komme til Lot, som tager venlig imod dem (1—3). Sodomiterne ville handle ilde med dem, men slaaes med Blindhed (4—11). Englene føre Lot med hans Hustru og hans to Døtre ud af Staden; Herren lader regne Ild og Svovel over Sodoma og Gomorra; Lots Hustru ser sig tilbage og straffes; for Abrahams Skyld reddes Lot (12—29). Lot ligger i Drukkenskab hos sine to Døtre, som føde Moab og Ben-Ammi (30—38).

Og de to Engle kom til Sodoma om Aftenen, medens Lot sad i Sodomas Port; og da Lot saa dem, stod han op og gik dem imøde og bøiede sig med Aasynet til Jorden. 18, 2.

2. Og han sagde: Se, mine Herrer! Tager dog ind i eders Tjeners Hus og bliver der inat og tvætter eders Fødder! Saa kunne I staa aarle op og vandre eders Vei. Men de sagde: Nei, vi ville blive paa Gaden inat. Hebr. 13, 2.

3. Da nødte han dem meget, og de toge ind til ham og kom i hans Hus; og han tilberedte et Maaltid for dem og bagede usyrede Brød, og de aade.

4. Inden de endnu havde lagt sig, omringede Mændene af Staden, Sodomas Mænd, Huset, baade Unge og Gamle, det hele Folk fra alle Kanter.

5. Og de raabte paa Lot og sagde til ham: Hvor ere de Mænd, som ere komne til dig inat? Før dem ud til os, forat vi kunne kjende dem! Dom. 19, 22 fg. Es. 3, 9. Rom. 1, 27.

6. Da gik Lot ud til dem til Indgangen og lukkede Døren efter sig.

7. Og han sagde: Mine Brødre, gjører dog ikke, hvad ondt er!

8. Se, jeg har to Døtre, som ikke have kjendt nogen Mand; lad mig dog føre dem ud til eder, og gjører med dem, hvad eder godt synes! Gjører kun ikke disse Mænd Noget, efterdi de ere komne ind under mit Tags Skygge!

9. Og de sagde: Gaa af Veien! Og de sagde fremdeles: Denne Ene er kommen for at bo som Fremmed her og vil dog altid dømme! Nu ville vi gjøre dig mere Ondt end dem. Saa trængte de haardt ind paa Manden, paa Lot, og traadte nær til for at sønderbryde Døren. 2 Pet. 2, 8.

10. Da udrakte Mændene sine Hænder og toge Lot ind til sig i Huset og lukkede Døren.

11. Og de Folk, som vare ved Husets Indgang, sloge de med Blindhed, baade Smaa og Store; og de arbeidede forgjæves paa at finde Indgangen. 2 Kong. 6, 18.

12. Da sagde Mændene til Lot: Har du endnu her enten Svigersøn eller Sønner eller Døtre af dig eller Nogen, som hører dig til i Staden, saa før dem ud fra dette Sted!

13. Thi vi skulle ødelægge dette Sted, efterdi Raabet over dem er stort for Herrens Aasyn, og Herren har sendt os for at ødelægge det. 18, 20. 21.

14. Og Lot gik ud og talte til sine Svigersønner, som skulde have hans Døtre, og sagde: Staar op, gaar ud fra dette Sted! Thi Herren vil ødelægge Staden. Men han var i sine Svigersønners Øine som En, der drev Spøg.

15. Og da Morgenrøden steg op, skyndte Englene paa Lot og sagde: Staa op, tag din Hustru og dine to Døtre, som ere tilstede, forat du ikke skal blive bortrykket ved Stadens Misgjerning! 2 Pet. 2, 7.

16. Og da han nølede, toge Mændene ham og hans Hustru og hans to Døtre ved Haanden, fordi Herren vilde spare ham; og de førte ham ud og slap ham udenfor Staden.

17. Og da de nu havde ført dem udenfor, sagde den Ene: Fly for dit Livs Skyld, se ikke bag dig og stans ikke paa hele Sletten, fly til Bjergene, forat du ikke skal blive bortrykket!

18. Da sagde Lot til dem: Ikke saa, kjære Herre!

19. Se, din Tjener har fundet Naade for dine Øine, saa du har gjort din Miskundhed stor, som du har vist mig ved at frelse mit Liv. Men jeg kan ikke fly til Bjergene; Ulykken kunde da naa mig, saa jeg døde.

20. Se, denne Stad er nær at fly hen til, og den er liden; lad mig dog fly derhen (er den ikke liden?), forat mit Liv maa blive bevaret!

21. Da sagde han til ham: Se, jeg har ogsaa bønhørt dig i dette Stykke, saa jeg ikke vil omstyrte den Stad, du talte om.

22. Skynd dig, fly derhen! Thi jeg kan Intet gjøre, før du kommer did. Derfor kalder man den Stads Navn Zoar*.

* d. e. den Lille, V. 20; 14, 2.

23. Solen var gaaet op over Jorden, da Lot kom til Zoar.

24. Og Herren lod regne over Sodoma og Gomorra Svovel og Ild fra Herren, fra Himmelen. 5 Mos. 29, 23. Ps. 11, 6. Es. 13, 19. Jer. 50, 40. Ez. 16, 50. Am. 4, 11. Luk. 17, 29. 2 Pet. 2, 6. Jud. 7.

25. Og han ødelagde disse Stæder og hele Sletten og alle Indbyggerne i Stæderne og Jordens Grøde.

26. Men hans* Hustru saa sig om bag ham, og hun blev en Saltstøtte. * Lots. Luk. 17, 32.

27. Og Abraham gik aarle om Morgenen til det Sted, hvor han havde staaet for Herrens Aasyn.

28. Og han saa hen over Sodoma og Gomorra og over hele Landet paa Sletten; og han saa, og se, Røgen steg op af Landet som Røgen af en Ovn.

29. Og det skede, da Gud ødelagde Stæderne paa Sletten, da kom Gud Abraham i Hu: og han ledede Lot midt ud af Ødelæggelsen, da han omstyrtede de Stæder, i hvilke Lot havde boet. 2 Pet. 2, 7.

30. Og Lot gik op fra Zoar og boede i Bjergegnen, og hans to Døtre med ham, thi han frygtede for at bo i Zoar; og han boede i en Hule, han og hans to Døtre.

31. Da sagde den førstefødte til den yngste: Vor Fader er gammel, og der er ingen Mand i Landet til at gaa ind til os efter al Jordens Vis.

32. Kom, lader os give vor Fader Vin at drikke og lægge os hos ham, forat vi kunne bringe Afkom tillive af vor Fader! 3 Mos. 18, 7.

33. Saa gave de sin Fader Vin at drikke den samme Nat; og den førstefødte gik ind og lagde sig hos sin Fader, og han mærkede ikke, da hun lagde sig, eller da hun stod op.

34. Og den næste Dag sagde den førstefødte til den yngste: Se, inat laa jeg hos min Fader; lader os ogsaa i denne Nat give ham Vin at drikke, og gaa saa ind og læg dig hos ham, forat vi kunne bringe Afkom tillive af vor Fader!

35. Saa gave de ogsaa i denne Nat sin Fader Vin at drikke; og den yngste stod op og lagde sig hos ham, og han mærkede ikke, da hun lagde sig, eller da hun stod op.

36. Og Lots to Døtre bleve frugtsommelige ved sin Fader.

37. Og den førstefødte fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Moab; han er Fader til Moabiterne indtil denne Dag.

38. Ogsaa den yngste fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Ben-Ammi; han er Fader til Ammoniterne indtil denne Dag.

20. Kapitel.

Abraham kommer til Gerar, hvis Fyrste, Abimelek fratager ham Sara, men giver hende efter Guds Befaling tilbage med mange Gaver; Abraham beder for ham og hans Hus (1—18).

Og Abraham drog derfra til Sydlandet, og han boede mellem Kades og Sur og opholdt sig som Fremmed i Gerar. 25, 18.

2. Og Abraham sagde om Sara, sin Hustru: Hun er min Søster. Da sendte Abimelek, Kongen af Gerar, Bud og tog Sara. 12, 13; 26, 7.

3. Men Gud kom til Abimelek i en Drøm om Natten og sagde til ham: Se, du skal dø for den Kvindes Skyld, som du har taget; thi hun er en Mands Ægtehustru. 31, 24.

4. Men Abimelek havde ikke nærmet sig hende, og han sagde: Herre, vil du ogsaa slaa retfærdige Folk ihjel?

5. Har han ikke selv sagt til mig: Hun er min Søster? Og hun har ogsaa selv sagt: Han er min Broder. I mit Hjertes Uskyldighed og med rene Hænder har jeg gjort dette.

6. Og Gud sagde til ham i Drømmen: Ogsaa jeg ved, at du har gjort dette i dit Hjertes Uskyldighed, og jeg har ogsaa hindret dig fra at synde imod mig; derfor har jeg ikke tilstedet dig at røre ved hende.

7. Og nu, lad Manden faa sin Hustru tilbage! Thi han er en Profet, og han skal bede for dig, og du skal leve. Men dersom du ikke giver hende tilbage, da vid, at du visselig skal dø, du og Enhver, som hører dig til. Ps. 105, 15. Job 42, 8.

8. Da stod Abimelek aarle op om Morgenen, og han kaldte paa alle sine Tjenere og fortalte alt dette for deres Øren; og Mændene frygtede saare.

9. Og Abimelek kaldte paa Abraham og sagde til ham: Hvad har du gjort imod os! Og hvad har jeg syndet imod dig, at du har ført en stor Synd over

mig og over mit Rige? Du har gjort Gjerninger imod mig, som ikke skulde gjøres.
10. Og Abimelek sagde fremdeles til Abraham: Hvad har du havt for Øie, at du gjorde dette?
11. Da sagde Abraham: Fordi jeg tænkte: Der er visselig ingen Gudsfrygt paa dette Sted, og de ville slaa mig ihjel for min Hustrues Skyld. 12, 12.
12. Hun er ogsaa i Sandhed min Søster, min Faders Datter, kun ikke min Moders Datter; og hun blev min Hustru.
13. Og da Gud bød mig at vandre om borte fra min Faders Hus, sagde jeg til hende: Dette er din Kjærlighed, som du maa vise mod mig: Paa hvert Sted, hvor vi komme hen, maa du sige om mig: Han er min Broder.
14. Saa tog Abimelek smaat Kvæg og stort Kvæg og Trælle og Trælkvinder og gav Abraham og lod ham faa Sara, sin Hustru, tilbage. 12, 19.
15. Og Abimelek sagde: Se, mit Land ligger aabent for dig; bo, hvor du finder for godt!
16. Og til Sara sagde han: Se, jeg giver din Broder tusinde Sekel Sølv; se, dette være dig et Øiendække for Alle, som ere hos dig*, og for Alle har du nu faaet din Ret.

* d. e. en Sonegave, hvorved min Forseelse mod dig ligesom skjules for dine Øine, og som alle Dine maa erkjende fyldestgjørende.

17. Og Abraham bad til Gud, og Gud helbredede Abimelek og hans Hustru og hans Tjenestekvinder, og de fødte.
18. Herren havde nemlig aldeles lukket for hvert Moderliv i Abimeleks Hus for Saras, Abrahams Hustrues, Skyld.

21. Kapitel.

Sara føder Isak (1—8). Ismael spotter ham og udjages efter Guds Befaling tilligemed sin Moder (9—13). De fare vild i Ørkenen, Drengen kommer i stor Nød, men reddes og bor i Parans Ørken (14—21). Abraham og Abimelek slutte Pakt med hinanden i Be'erseba (22—34).

Og Herren besøgte Sara, ligesom han havde sagt, og Herren gjorde med Sara, ligesom han havde talt. 17, 19; 18, 10.
2. Og Sara blev frugtsommelig og fødte Abraham en Søn i hans Alderdom paa den bestemte Tid, hvorom Gud havde talt til ham. Hebr. 11, 11.
3. Og Abraham kaldte sin Søns Navn, som var ham født, som Sara havde født ham, Isak, 17, 19.
4. Og Abraham omskar Isak, sin Søn, da han var otte Dage gammel, ligesom Gud havde befalet ham. 17, 10—12.
5. Og Abraham var hundrede Aar gammel, da hans Søn Isak blev født ham.
6. Da sagde Sara: Gud har beredt mig Latter; Enhver, som hører dette, vil le ad mig. 17, 17; 18, 12.
7. Og hun sagde: Hvo skulde have sagt til Abraham: Sara giver Børn at die? Thi jeg har født en Søn i hans Alderdom.
8. Og Drengen voksede op og blev afvant; og Abraham gjorde et stort Gjæstebud den Dag, Isak blev afvant.
9. Og Sara saa, at Ægypterinden Hagars Søn, som hun havde født Abraham, spottede. Gal. 4, 29.
10. Og hun sagde til Abraham: Uddriv denne Trælkvinde og hendes Søn! Thi denne Trælkvindes Søn skal ikke arve med min Søn, med Isak. Gal. 4, 30.
11. Og dette Ord gjorde Abraham saare ondt for hans Søns Skyld.
12. Men Gud sagde til Abraham: Lad det ikke gjøre dig ondt for Drengens og for din Trælkvindes Skyld! I Alt, hvad Sara siger dig, lyd hendes Røst! Thi din Afkom ved Isak skal kaldes din Afkom. 17, 21. Rom. 9, 7. Hebr. 11, 18.
13. Men ogsaa Trælkvindens Søn vil jeg gjøre til et Folk, fordi han er din Afkom. 16, 10; 17, 20; 25, 16.
14. Da stod Abraham aarle op om Morgenen og tog Brød og en Flaske Vand og gav Hagar og lagde det paa hendes Skulder; ligesaa gav han hende Drengen og lod hende fare. Og hun gik og for vild i Be'ersebas Ørken. V. 31.
15. Da det nu var forbi med Vandet i Flasken, kastede hun Drengen under en af Buskene.
16. Og hun gik hen og satte sig lige overfor, saa langt som et Bueskud; thi hun sagde: Jeg vil ikke se paa Drengens Død. Saa sad hun lige overfor og opløftede sin Røst og græd.
17. Da hørte Gud Drengens Røst, og Guds Engel raabte til Hagar fra Himmelen og sagde til hende: Hvad fattes dig, Hagar? Frygt ikke! Thi Gud har hørt Drengens Røst der, hvor han er.
18. Staa op, løft Drengen op og hold ham ved din Haand! Thi jeg vil gjøre ham til et stort Folk. V. 13.
19. Og Gud oplod hendes Øine, saa

hun saa en Brønd; da gik hun hen og fyldte Flasken med Vand og gav Drengen at drikke.

20. Og Gud var med Drengen, og han voksede op; og han boede i Ørkenen og blev, idet han voksede til, en Bueskytter.

21. Og han boede i Parans Ørken, og hans Moder tog ham en Hustru fra Ægyptens Land.

22. Og det skede paa den Tid, da sagde Abimelek og Pikol, hans Hærfører, til Abraham: Gud er med dig i Alt, hvad du gjør. 26, 26 fg.

23. Saa tilsværg mig nu her ved Gud, at du ikke vil øve Svig mod mig og mine Børn og mine Efterkommere! Efter den Kjærlighed, jeg har vist dig, maa du gjøre mod mig og mod det Land, i hvilket du bor som Fremmed.

24. Da sagde Abraham: Jeg vil sværge.

25. Og Abraham trettesatte Abimelek for den Brønd, som Abimeleks Tjenere havde taget med Vold.

26. Da sagde Abimelek: Jeg ved ikke, hvem der har gjort dette; hverken har du givet mig det tilkjende, ei heller har jeg hørt det førend idag.

27. Da tog Abraham smaat Kvæg og stort Kvæg og gav Abimelek, og de sluttede begge et Forbund.

28. Og Abraham stillede syv Faar af Smaakvæget for sig selv.

29. Da sagde Abimelek til Abraham: Hvad skulle disse syv Faar her, som du har stillet for sig selv?

30. Og han sagde: De syv Faar skal du tage af min Haand, forat det skal være til et Vidnesbyrd for mig om, at jeg har gravet denne Brønd.

31. Derfor kaldte man dette Sted Be'erseba*; thi der svore de begge. * Edens Brønd.

32. Saa sluttede de da Forbund i Be'erseba; og Abimelek og Pikol, hans Hærfører, stode op og vendte tilbage til Filisternes Land.

33. Og han* plantede en Tamarisklund i Be'erseba, og han paakaldte der Herrens, den evige Guds, Navn. * Abraham.

34. Og Abraham boede som Fremmed i Filisternes Land en lang Tid.

22. Kapitel.

Gud befaler Abraham at ofre Isak paa Morias Bjerg; Abraham er beredt til at adlyde (1—10). Herrens Engel afholder ham fra Gjerningen, priser hans Lydighed og gjentager de ham givne Forjættelser, Abraham bor i Be'erseba (11—19). Nahors Afkom opregnes (20—24).

Og det skede efter disse Begivenheder, at Gud fristede Abraham, og han sagde til ham: Abraham! Og han sagde: Se, her er jeg.

2. Og han sagde: Tag din Søn, din eneste, som du elsker, Isak, og gaa til Morias Land og ofre ham der til et Brændoffer paa et af Bjergene, som jeg vil sige dig!

3. Saa stod Abraham aarle op om Morgenen og sadlede sit Asen og tog to af sine Drenge med sig og Isak, sin Søn; og han kløvede Ved til Brændoffer og gjorde sig rede og gik til det Sted, Gud havde sagt ham.

4. Paa den tredje Dag opløftede Abraham sine Øine og saa Stedet langt borte.

5. Da sagde Abraham til sine Drenge: Bliver I her med Asenet! Og jeg og Drengen, vi ville gaa derhen, og vi ville tilbede og komme til eder igjen.

6. Og Abraham tog Veden til Brændofferet og lagde den paa Isak, sin Søn, og han tog Ilden og Kniven i sin Haand; og de gik begge tilsammen.

7. Da talte Isak til Abraham, sin Fader, og sagde: Min Fader! Og han sagde: Se, her er jeg, min Søn! Og han sagde: Se, her er Ilden og Veden, men hvor er Lammet til Brændoffer?

8. Og Abraham sagde: Gud skal selv udse sig Lammet til Brændoffer, min Søn! Saa gik de begge tilsammen.

9. Og da de kom til det Sted, Gud havde sagt ham, byggede Abraham der et Alter og lagde Veden tilrette; og han bandt Isak, sin Søn, og lagde ham paa Alteret ovenpaa Veden.

10. Og Abraham udrakte sin Haand og tog Kniven for at slagte sin Søn. Hebr. 11, 17. Jak. 2, 21.

11. Da raabte Herrens Engel til ham fra Himmelen og sagde: Abraham, Abraham! Og han sagde: Se, her er jeg.

12. Og han sagde: Læg ikke din Haand paa Drengen og gjør ham ikke Noget! Thi nu ved jeg, at du frygter Gud og ikke har sparet din Søn, din eneste, for mig. Rom. 8, 32.

13. Da opløftede Abraham sine Øine og saa, og se, en Væder var bag ham, indviklet i Buskene med sine Horn; og Abraham gik hen og tog Væderen og ofrede den til Brændoffer i sin Søns Sted

14. Og Abraham kaldte dette Steds Navn: Herren ser. Derfor siger man den Dag idag: Paa Herrens Bjerg skal han lade sig se.
15. Og Herrens Engel raabte til Abraham anden Gang fra Himmelen
16. og sagde: Ved mig sværger jeg, siger Herren, at fordi du har gjort dette og ikke sparet din Søn, din eneste,
Luk. 1, 73. Hebr. 6, 13.
17. saa vil jeg storlig velsigne dig og gjøre din Afkom saare mangfoldig som Stjernerne paa Himmelen og som Sanden, der er paa Havets Bred, og din Afkom skal tage sine Fienders Port i Eie;
12, 2; 13, 16; 15, 5; 26, 4; 28, 14; 32, 12; 24, 60.
18. og i din Afkom skulle alle Jordens Folk velsignes, fordi du lød min Røst. 12, 3.
19. Saa gik Abraham tilbage til sine Drenge, og de gjorde sig rede og droge tilsammen til Be'erseba; og Abraham boede i Be'erseba.
20. Og det skede derefter, at det blev givet Abraham tilkjende: Se, ogsaa Milka har født Nachor, din Broder, Sønner:
11, 29.
21. Uz, hans Førstefødte, og Bus, hans Broder, og Kemuel, Arams Fader,
22. og Kesed og Haso og Pildas og Jidlaf og Betuel;
23. men Betuel avlede Rebekka. Disse Otte fødte Milka Nachor, Abrahams Broder. 24, 15. 24.
24. Ogsaa hans Medhustru, hvis Navn var Re'uma, fødte Tebah og Gaham og Tahas og Ma'aka.

23. Kapitel.

Sara dør og begrædes af Abraham; han kjøber Makpelas Hule af Hetiten Efron og begraver hende der (1—20).

Og Sara levede hundrede og syv og tyve Aar; dette var Saras Leveaar.
2. Og Sara døde i Kirjat-Arba, det er Hebron, i Kana'ans Land; og Abraham kom for at sørge over Sara og for at græde over hende. 50, 10.
3. Derefter stod Abraham op og gik fra sin Døde og talte til Hets Børn og sagde:
4. Jeg er en Fremmed og Udlænding hos eder; giver mig en Eiendom til Gravsted hos eder, forat jeg kan begrave min Døde og bringe hende bort fra mit Aasyn!
1 Krøn. 29, 15. Hebr. 11, 9. 13.
5. Da svarede Hets Børn Abraham og sagde til ham:
6. Hør os, min Herre! Du er en Guds Fyrste iblandt os; begrav din Døde i den bedste af vore Grave! Ingen af os skal formene dig sin Grav, at du jo maa begrave din Døde i den.
7. Da stod Abraham op og bøiede sig for Landets Folk, for Hets Børn,
8. og han talte med dem og sagde: Dersom det er med eders Vilje, at jeg maa begrave min Døde og bringe hende bort fra mit Aasyn, da hører mig og gaar i Forbøn for mig hos Efron, Zohars Søn,
9. at han maa give mig Makpelas Hule, som tilhører ham, og som ligger i Udkanten af hans Mark; han give mig den for fuld Betaling midt iblandt eder som Eiendom til Gravsted!
10. Men Efron sad midt iblandt Hets Børn; og Efron, Hetiten, svarede Abraham for Hets Børns Øren, for alle dem, der gik ind ad hans Stads Port, og sagde:
11. Nei, min Herre! Hør mig: Jeg giver dig Marken, og Hulen, som er paa den, den giver jeg dig; for mit Folks Børns Øine giver jeg dig den; begrav din Døde!
12. Da bøiede Abraham sig for Landets Folks Aasyn,
13. og han talte til Efron for Landets Folks Øren og sagde: Gid du dog blot vilde høre mig! Jeg betaler Markens Værdi; tag den af mig og lad mig begrave min Døde der!
14 Da svarede Efron Abraham og sagde til ham:
15. Min Herre, hør mig! Et Jordstykke, som er fire hundrede Sekel Sølv værdt, hvad er det mellem mig og dig? Begrav du din Døde!
16. Og Abraham forstod Efron, og Abraham tilveiede Efron Sølvet, som han havde talt om for Hets Børns Øren, fire hundrede Sekel Sølv, gangbart i Handel.
17. Og Efrons Mark, som er i Makpela, der ligger østenfor Mamre, Marken og Hulen, som er paa den, og alle Træerne, som vare paa Marken, inden hele dens Grænse rundt om, blev stadfæstet
18. Abraham til Eiendom for Hets Børns Øine, for alle dem, som gik ind ad hans Stads Port. 49, 30; 50, 13. Ap. G. 7, 16.
19. Og derefter begrov Abraham Sara, sin Hustru, i Hulen paa Makpelas Mark østenfor Mamre, det er Hebron, i Kana'ans Land. 25, 9. 10.
20. Saa blev Marken og Hulen paa den stadfæstet Abraham som Eiendom til Gravsted af Hets Børn.

24. Kapitel.

Abraham sender sin Tjener for at tage Isak en Hustru af hans Slægt (1—9). Tjeneren kommer til Charan, hvor Abrahams Brodersøn Betuel bor, udfører sit Ærinde under Guds Ledelse og Velsignelse og bringer Rebekka, Betuels Datter, tilbage med sig. Isak tager hende til Hustru (10—67).

Og Abraham var gammel og alderstegen, og Herren havde velsignet Abraham i alle Ting.
2. Og Abraham sagde til sin Tjener, den Ældste i hans Hus, som raadede over Alt, hvad han havde: Læg dog din Haand under min Lænd, 15, 2; 47, 29.
3. og jeg vil lade dig sværge ved Herren, Himmelens Gud og Jordens Gud, at du ikke skal tage min Søn en Hustru af Kananiternes Døtre, blandt hvilke jeg bor, 28, 1 fg.
4. men du skal gaa til mit Land og til min Slægt og tage min Søn Isak en Hustru.
5. Og Tjeneren sagde til ham: Kanske Kvinden ikke vil følge med mig til dette Land; skal jeg da føre din Søn tilbage til det Land, hvorfra du er kommen?
6. Og Abraham sagde til ham: Vogt dig for at føre min Søn tilbage derhen!
7. Herren, Himmelens Gud, som tog mig fra min Faders Hus og fra mit Fædreneland, og som talte til mig, og som tilsvor mig og sagde: Din Afkom vil jeg give dette Land, han skal sende sin Engel for dit Aasyn, saa du skal tage min Søn en Hustru derfra. 12, 7. 2 Mos. 23, 20.
8. Men dersom Kvinden ikke vil følge med dig, da skal du være fri for denne Ed til mig; kun skal du ikke føre min Søn tilbage derhen.
9. Da lagde Tjeneren sin Haand under Abrahams, sin Herres, Lænd og tilsvor ham saa om denne Sag.
10. Og Tjeneren tog ti Kameler af sin Herres Kameler, og han drog bort og havde allehaande af sin Herres Kostbarheder med sig; og han stod op og drog til Mesopotamien, til Nachors Stad.
11. Og han lod Kamelerne lægge sig udenfor Staden ved Brønden mod Aftenstid, mod den Tid, de Kvinder, som øse Vand, gaa ud.
12. Og han sagde: Herre, min Herre Abrahams Gud! Lad mig dog faa et Møde idag, og gjør Miskundhed mod min Herre Abraham!
13. Se, jeg staar ved denne Kilde, mens Byens Folks Døtre gaa ud for at øse Vand.
14. Lad det nu ske, at den Pige, til hvem jeg siger: Held dog paa din Krukke, saa jeg kan drikke, og som siger: Drik, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke, — at det er hende, som du har bestemt for din Tjener Isak og derpaa vil jeg kjende, at du har gjort Miskundhed mod min Herre.
15. Og det skede, førend han havde holdt op at tale, se, da kom Rebekka ud; hun var en Datter af Betuel som var Søn af Milka, Nachors, Abrahams Broders, Hustru, og hun havde sin Krukke paa Skulderen. Es. 65, 24. 1 Mos. 22, 23.
16. Og Pigen var meget vakker at se til, en Jomfru, og ingen Mand havde kjendt hende; og hun steg ned til Kilden og fyldte sin Krukke og steg op igjen.
17. Da løb Tjeneren hende imøde og sagde: Lad mig dog drikke lidt Vand af din Krukke!
18. Og hun sagde: Drik, min Herre! Og hun skyndte sig og tog sin Krukke ned i sin Haand og gav ham at drikke.
19. Og da hun var færdig med at give ham at drikke, sagde hun: Jeg vil ogsaa øse Vand til dine Kameler, indtil de ere færdige med at drikke.
20. Og hun skyndte sig og tømte sin Krukke i Vandtruget og løb atter til Brønden for at øse, og hun øste til alle hans Kameler.
21. Og Manden saa med Forundring paa hende, men taug stille for at faa vide, om Herren havde ladet hans Reise lykkes, eller ikke.
22. Og da Kamelerne vare færdige med at drikke, tog Manden en Guldring, som veiede en halv Sekel, og to Armbaand, som veiede ti Sekel Guld, til hendes Hænder.
23. Og han sagde: Hvis Datter er du? Sig mig dog: Er der Rum for os til Natteherberge i din Faders Hus?
24. Og hun sagde til ham: Jeg er en Datter af Betuel, Milkas Søn, som hun fødte Nachor. 22, 20. 23.
25. Og hun sagde fremdeles til ham: Der er baade Straa og Foder i Mængde hos os, og der er ogsaa Rum til Natteherberge.
26. Da bøiede Manden sig og tilbad Herren.
27. Og han sagde: Lovet være Herren, min Herre Abrahams Gud, som ikke har

forladt sin Miskundhed og sin Trofasthed mod min Herre! Herren har ført mig paa Veien, lige til min Herres Frænders Hus.
28. Og Pigen løb og fortalte alt dette i sin Moders Hus.
29. Og Rebekka havde en Broder, hvis Navn var Laban; og Laban løb til Manden ud til Kilden.
30. Da han nemlig saa Ringen og Armbaandene paa sin Søsters Hænder og hørte Rebekkas, sin Søsters, Ord, at hun sagde: Saaledes talte Manden til mig, saa gik han til Manden, og se, han stod hos Kamelerne ved Kilden.
31. Og han sagde: Kom ind, du Herrens Velsignede! Hvi staar du herude? Jeg har jo beredt Huset, og der er Rum for Kamelerne.
32. Saa gik Manden ind i Huset og aflæssede Kamelerne; og han* gav Kamelerne Straa og Foder og bragte Vand til at tvætte hans Fødder og de Mænds Fødder, som vare med ham. * Laban.
33. Og man satte Mad for ham, men han sagde: Jeg vil ikke æde, førend jeg har fremført mit Ærinde. Og han sagde: Tal!
34. Da sagde han: Jeg er Abrahams Tjener;
35. og Herren har saare velsignet min Herre, saa han er bleven mægtig, og han har givet ham smaat Kvæg og stort Kvæg og Sølv og Guld og Trælle og Trælkvinder og Kameler og Asener. 13, 2.
36. Og Sara, min Herres Hustru, fødte min Herre en Søn, efterat hun var bleven gammel; og han gav ham Alt, hvad han eiede. 21, 2.
37. Og min Herre lod mig sværge og sagde: Du skal ikke tage min Søn en Hustru af Kananiternes Døtre, i hvis Land jeg bor;
38. men du skal gaa til min Faders Hus og til min Slægt og tage min Søn en Hustru.
39. Og jeg sagde til min Herre: Kanske Kvinden ikke vil følge med mig.
40. Men han sagde til mig: Herren, for hvis Aasyn jeg har vandret, skal sende sin Engel med dig og lade din Reise lykkes, saa du skal tage min Søn en Hustru af min Slægt og af min Faders Hus. 17, 1.
41. Da skal du være fri for Eden til mig, naar du kommer til min Slægt; og ville de ikke give dig hende, saa er du fri for Eden til mig.
42. Og jeg kom idag til Kilden og sagde: Herre, min Herre Abrahams Gud! O, at du vilde lade min Reise lykkes, paa hvilken jeg vandrer!
43. Se, jeg staar ved denne Kilde; lad det nu ske, at den Jomfru, som kommer ud for at øse Vand, og til hvem jeg siger: Giv mig lidt Vand at drikke af din Krukke,
44. og som siger til mig: Drik selv, og jeg vil ogsaa øse til dine Kameler, — at hun er den Kvinde, som Herren har bestemt til min Herres Søn.
45. Førend jeg havde holdt op at tale i mit Hjerte, se, da kom Rebekka ud med sin Krukke paa Skulderen, og hun gik ned til Kilden og øste Vand; da sagde jeg til hende: Giv mig at drikke!
46. Og hun skyndte sig og tog sin Krukke ned og sagde: Drik, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke. Og jeg drak, og hun gav ogsaa Kamelerne at drikke.
47. Og jeg spurgte hende og sagde: Hvis Datter er du? Og hun sagde: Jeg er en Datter af Betuel, Nachors Søn, som Milka fødte ham. Da hængte jeg Ringen i hendes Næse og Armbaandene paa hendes Hænder.
48. Og jeg bøiede mig og tilbad Herren, og jeg lovede Herren, min Herre Abrahams Gud, som havde ledet mig paa den rette Vei til at tage min Herres Broders Datter til hans Søn.
49. Og nu, dersom I ville vise Kjærlighed og Trofasthed mod min Herre, da siger mig det, og dersom ikke, da siger mig det, forat jeg kan vende mig til Høire eller til Venstre.
50. Da svarede Laban og Betuel og sagde: Denne Sag er kommen fra Herren; vi kunne hverken tale Ondt eller Godt til dig.
51. Se, Rebekka staar for dit Ansigt; tag hende og gaa, og hun være din Herres Søns Hustru, som Herren har talt!
52. Og da Abrahams Tjener hørte deres Ord, bøiede han sig til Jorden for Herren.
53. Og Tjeneren fremtog Sølvtøi og Guldtøi og Klæder og gav Rebekka; og hendes Broder og hendes Moder gav han kostbare Sager.
54. Saa aade de og drak, han og de Mænd, som vare med ham, og de bleve der om Natten. Og da de stode op om

Morgenen, sagde han: Lader mig drage til min Herre!

55. Da sagde hendes Broder og hendes Moder: Lad Pigen blive hos os en Tid eller mindst ti Dage! Siden kan du reise.

56. Men han sagde til dem: Opholder mig ikke, da Herren har ladet min Reise lykkes! Lader mig fare, forat jeg kan drage til min Herre!

57. Da sagde de: Lader os kalde paa Pigen og spørge, hvad hun siger!

58. Saa kaldte de paa Rebekka og sagde til hende: Vil du reise med denne Mand? Og hun sagde: Ja, jeg vil reise.

59. Saa lode de Rebekka, sin Søster, og hendes Amme og Abrahams Tjener og hans Mænd reise.

60. Og de velsignede Rebekka og sagde til hende: Vor Søster, bliv til tusinde Gange Titusinder, og din Afkom tage sine Fienders Port i Eie! 22, 17.

61. Og Rebekka og hendes Piger gjorde sig rede, og de satte sig paa Kamelerne og fulgte med Manden. Saa tog da Tjeneren Rebekka og drog bort.

62. Og Isak var kommen fra en Vandring til Brønden Lachaj Ro'i; han boede nemlig i Sydlandet. 16, 14; 25, 11.

63. Og Isak gik ud henimod Aftenen til stille Betragtning paa Marken; og han opløftede sine Øine og saa, og se, der kom Kameler.

64. Og Rebekka opløftede sine Øine og saa Isak, og hun skyndte sig og steg ned af Kamelen.

65. Og hun sagde til Tjeneren: Hvo er denne Mand, som kommer os imøde paa Marken? Og Tjeneren sagde: Det er min Herre. Saa tog hun Sløret og tildækkede sig.

66. Og Tjeneren fortalte Isak alt det, han havde gjort.

67. Og Isak førte hende ind i sin Moders, Saras, Telt, og han tog Rebekka, og hun blev hans Hustru, og han elskede hende. Saa blev Isak trøstet efter sin Moder. 25, 20.

25. Kapitel.

Abraham avler seks Sønner med Ketura, giver Isak alt sit Gods, dør og begraves. Isak velsignes af Gud (1—11). Ismael faar tolv Sønner, dør (12—18). Rebekka føder efter tyve Aars Forløb Esau og Jakob, af hvilke den Ældste efter Herrens Ord skal tjene den Yngste (19—26). Esau sælger sin Førstefødselsret til Jakob for en Ret Linser (27—34).

Og Abraham tog atter en Hustru, og hendes Navn var Ketura.

2. Og hun fødte ham Simran og Joksan og Medan og Midjan og Jisbak og Suah. 1 Krøn. 1, 32.

3. Og Joksan avlede Scheba og Dedan; og Dedans Børn vare Assurer og Letuser og Le'ummer.

4. Og Midjans Børn vare Efa og Efer og Hanok og Abida og Elda'a; alle disse vare Keturas Børn.

5. Og Abraham gav Isak Alt, hvad han eiede.

6. Men Børnene af de Medhustruer, som Abraham havde, skjenkede Abraham Gaver og lod dem, medens han endnu levede, drage bort fra Isak, sin Søn, mod Øst til Østerland.

7. Og dette er Abrahams Leveaars Dage, som han levede: hundrede og fem og sytti Aar.

8. Og Abraham opgav Aanden og døde i en god Alderdom, gammel og mæt af Dage, og blev samlet til sine Folk.

9. Og Isak og Ismael, hans Sønner, begrove ham i Makpelas Hule paa Hetiten Efrons, Zohars Søns, Mark, som ligger østenfor Mamre,

10. paa den Mark, Abraham kjøbte af Hets Børn; der blev Abraham begraven og Sara, hans Hustru. 23, 16—20; 35, 29; 49, 31.

11. Og det skede efter Abrahams Død, at Gud velsignede Isak, hans Søn, og Isak boede ved Brønden Lachaj Ro'i. 16, 14; 24, 62.

12. Og dette er Ismaels, Abrahams Søns, Slægter, han, som Ægypterinden Hagar, Saras Trælkvinde, fødte Abraham. 1 Krøn. 1, 29 fg.

13. Dette er Navnene paa Ismaels Sønner med deres Navne efter deres Slægter: Ismaels Førstefødte Nebajot og Kedar og Adbe'el og Mibsam

14. og Misma og Duma og Massa,

15. Hadar og Tema, Jetur, Nafis og Kedma.

16. Dette er Ismaels Sønner, og dette er deres Navne i deres Byer og i deres Leire, tolv Fyrster for sine Folk. 17, 20.

17. Og dette er Ismaels Leveaar: hundrede og syv og treti Aar; og han opgav Aanden og døde og blev samlet til sine Folk.

18. Og de boede fra Havila til Sur, som er østenfor Ægypten, og henimod Assyrien; østenfor alle sine Brødre nedsatte han sig. 16, 12.

19. Og dette er Isaks, Abrahams
Søns, Slægtshistorie: Abraham avlede
Isak. 21, 2 fg.
20. Og Isak var firti Aar gammel, da
han tog Rebekka, Aramæeren Betuels
Datter fra Mesopotamien, Aramæeren
Labans Søster, til Hustru. 24, 10. 67.
21. Og Isak bad til Herren for sin
Hustru, thi hun var ufrugtbar; og Herren
bønhørte ham, og Rebekka, hans
Hustru, blev frugtsommelig.
22. Og Børnene stødte mod hinanden
i hendes Liv, og hun sagde: Er det saaledes,
hvorfor er jeg da til? Og hun
gik hen for at adspørge Herren.
23. Og Herren sagde til hende: To
Folk ere i dit Liv, og to Folkefærd skulle
skille sig ad fra dit Skjød; og det ene
Folk skal være stærkere end det andet Folk,
og den Ældste skal tjene den Yngste.
27, 29. Mal. 1, 2. Rom. 9, 12.
24. Da nu hendes Tid fuldkommedes,
at hun skulde føde, se, da var der Tvillinger
i hendes Liv.
25. Og den første kom frem, rød og over
det Hele som en laadden Kappe; og de
kaldte hans Navn Esau*. * d. e. den Laadne.
26. Og derefter kom hans Broder frem,
og hans Haand holdt i Esaus Hæl, og
man kaldte hans Navn Jakob*. Men
Isak var seksti Aar gammel, da de bleve
fødte. * d. e. han holder i Hælen.
27, 36. Hos. 12, 4.
27. Da nu Drengene voksede til, blev
Esau en kyndig Jæger, en Mand, som
færdedes i Marken; men Jakob var en
stilfærdig Mand, som boede i Telte.
28. Og Isak havde Esau kjær, thi han
fandt Smag i Vildt; men Rebekka havde
Jakob kjær.
29. Og Jakob kogte en Ret Mad; og
Esau kom fra Marken, og han var træt.
30. Og Esau sagde til Jakob: Lad
mig dog sluge Noget af det Røde, det
Røde der, thi jeg er træt! Derfor kaldte
man hans Navn Edom*. * d. e. den Røde.
31. Og Jakob sagde: Sælg mig nu
paa Stedet din Førstefødselsret!
32. Og Esau sagde: Se, jeg gaar Døden
imøde; hvad skal jeg da med Førstefødselsret?
33. Og Jakob sagde: Tilsværg mig nu
paa Stedet! Og han tilsvor ham og
solgte saa sin Førstefødselsret til Jakob.
Hebr. 12, 16.
34. Og Jakob gav Esau Brød og den
Ret Linser, og han aad og drak og stod
op og gik. Saaledes foragtede Esau
Førstefødselsretten.

26. Kapitel.

Isak opholder sig i Gerar; Gud gjentager til ham de Forjættelser, han har givet Abraham (1–6). Isak udgiver Rebekka for sin Søster, hun sees dog at være hans Hustru, Abimelek forbyder Enhver at tilføie dem noget Ondt (7—11). Han tiltager i Rigdom under Guds Velsignelse, misundes og forulempes af Filisterne (12—22), drager til Be'erseba, hvor Gud trøster ham (23—25), og Abimelek slutter Pakt med ham (26—33). Esau tager sig to kananitiske Hustruer (34. 35).

Og der var en Hunger i Landet foruden
den forrige Hunger, som havde
været i Abrahams Dage; og Isak drog til
Abimelek, Filisternes Konge, til Gerar.
12, 10 fg. 20, 1 fg.
2. Da aabenbarede Herren sig for ham
og sagde: Drag ikke ned til Ægypten.
Bo i det Land, som jeg siger dig!
3. Ophold dig som Fremmed i dette
Land, og jeg vil være med dig og velsigne
dig; thi dig og din Afkom vil jeg
give alle disse Lande og holde den Ed, jeg
har svoret Abraham, din Fader. 12, 7 fg.
4. Og jeg vil gjøre din Afkom mangfoldig
som Stjernerne paa Himmelen, og
jeg vil give din Afkom alle disse Lande,
og i din Afkom skulle alle Jordens
Folk velsignes, 15, 5; 22, 17. 18; 12, 3.
5. fordi Abraham hørte min Røst og
tog Vare paa, hvad jeg vilde have varetaget,
mine Bud, mine Forskrifter og
mine Love.
6. Saa boede da Isak i Gerar.
7. Og Stedets Mænd spurgte om hans
Hustru, og han sagde: Hun er min Søster.
Thi han frygtede for at sige: Hun
er min Hustru, forat ikke [tænkte han]
Mændene paa dette Sted skulle slaa mig
ihjel for Rebekkas Skyld, thi hun er
vakker at se til. 12, 11 fg. 20, 1 fg.
8. Og det skede, da han havde været
der en Tidlang, da saa Abimelek, Filisternes
Konge, ud igjennem Vinduet, og
han saa, og se, Isak spøgte med Rebekka,
sin Hustru.
9. Da kaldte Abimelek paa Isak og
sagde: Se, hun er jo din Hustru, og
hvorledes har du da sagt: Hun er min
Søster? Og Isak sagde til ham: Fordi
jeg tænkte: Kanske jeg vil omkomme for
hendes Skyld.
10. Da sagde Abimelek: Hvorfor har
du gjort dette imod os? En af Folket

kunde letteligen have lagt sig hos din Hu-
stru, og du havde da ført Skyld over os.
11. Saa bød Abimelek alt Folket og
sagde: Den, som rører ved denne Mand
eller hans Hustru, skal visselig dø. Ps. 105,15.
12. Og Isak saaede i dette Land og
fik samme Aar hundrede Fold, og Herren
velsignede ham.
13. Og Manden blev mægtig, og han
blev mere og mere mægtig, indtil han
blev saare mægtig.
14. Og han eiede smaat Kvæg og stort
Kvæg og meget Tyende, saa Filisterne
bare Avind mod ham.
15. Og alle de Brønde, som hans Fa-
ders Tjenere havde gravet i Abrahams,
hans Faders, Dage, dem tilstoppede Fili-
sterne og fyldte dem med Jord. 21, 25.
16. Og Abimelek sagde til Isak: Drag
bort fra os, thi du er bleven langt stær-
kere end vi.
17. Saa drog Isak derfra og opslog
sin Leir i Gerars Dal og boede der.
18. Og Isak lod igjen opgrave de
Brønde, som man havde gravet i Abra-
hams, hans Faders, Dage, og som Fili-
sterne havde tilstoppet efter Abrahams
Død; og han kaldte dem med Navne efter
de Navne, hvormed hans Fader havde
kaldt dem.
19. Og Isaks Tjenere grove i Dalen og
fandt der en Brønd med rindende Vand.
20. Men Gerars Hyrder kivedes med
Isaks Hyrder og sagde: Vandet hører os
til. Og han kaldte Brøndens Navn Esek*,
fordi de trættede med ham. * Trætte.
21. Saa grove de en anden Brønd, og
de kivedes ogsaa om den; og han kaldte
dens Navn Sitna*. * Fiendskab.
22. Da brød han op derfra og grov
en anden Brønd, og de kivedes ikke om
den; og han kaldte dens Navn Rehobot*
og sagde: Nu har Herren gjort vidt Rum
for os, saa vi kunne blive frugtbare i
Landet. * vidt Rum.
23. Og han drog op derfra til Be'erseba.
24. Og Herren aabenbarede sig for ham
i den samme Nat og sagde: Jeg er Ab-
rahams, din Faders, Gud; frygt ikke, thi
jeg er med dig, og jeg vil velsigne dig og
gjøre din Afkom mangfoldig for Abra-
hams, min Tjeners, Skyld. 15, 1.
25. Saa byggede han der et Alter og
paakaldte Herrens Navn og opslog der sit
Telt; og Isaks Tjenere grove der en Brønd.
26. Og Abimelek drog til ham fra
Gerar, og Achusat, hans Ven, og Pikol,
hans Hærfører. 21, 22.
27. Da sagde Isak til dem: Hvi komme
I til mig, da I dog have hadet mig og
drevet mig bort fra eder?
28. Og de sagde: Vi have seet det grant,
at Herren har været med dig; derfor sige
vi: Lad der dog være et edeligt Forbund
mellem os, mellem os og dig, og lader
os slutte Pakt med dig,
29. at du ikke skal gjøre Ondt imod
os, ligesom vi ikke have rørt dig, og lige-
som vi ikke have gjort dig Andet end
Godt og ladet dig fare i Fred. Du er
nu Herrens Velsignede.
30. Saa gjorde han et Gjæstebud for
dem, og de aade og drak.
31. Og de stode tidlig op om Morge-
nen og svore hinanden en Ed; og Isak
lod dem fare, og de droge fra ham i Fred.
32. Og det skede paa den samme Dag,
at Isaks Tjenere kom og fortalte ham
om den Brønd, de havde gravet, og de
sagde til ham: Vi have fundet Vand.
33. Og han kaldte den Siba*; derfor er
Stadens Navn Be'erseba** indtil denne
Dag. * Ed. ** 21, 31.
34. Og da Esau var firti Aar gammel,
tog han til Hustru Judit, Hetiten Be'eris
Datter, og Basmat, Hetiten Elons Datter.
36, 2.
35. Og de vare en Hjertesorg for Isak
og for Rebekka.

27. Kapitel.

Isak vil velsigne Esau med den Førstefødtes Vel-
signelse; men ved List opnaar Jakob den, medens
Esau gaar glip af den (1—29). Dog faar ogsaa
han en Velsignelse (30—40). Han hader og efter-
stræber sin Broder, som af Rebekka raades til at
flygte til Laban (41—46).

Og det skede, da Isak var bleven gam-
mel, og hans Øine vare blevne sløve,
saa han ikke kunde se, da kaldte han Esau,
sin ældste Søn, og sagde til ham: Min
Søn! Og han sagde til ham: Se, her
er jeg.
2. Og han sagde: Se, jeg er bleven
gammel, jeg ved ikke min Dødsdag.
3. Saa tag nu dine Redskaber, dit
Kogger og din Bue, og gaa ud paa Mar-
ken og fæld mig noget Vildt,
4. og tillav mig en velsmagende Ret,
saadan som jeg finder Behag i, og bring
mig den, saa jeg kan æde, forat min
Sjæl maa velsigne dig, førend jeg dør
5. Og Rebekka hørte paa, at Isak talt

til Esau, sin Søn. Og Esau gik ud paa Marken for at fælde noget Vildt og bringe det hjem.

6. Og Rebekka sagde til Jakob, sin Søn: Se, jeg hørte din Fader tale til Esau, din Broder, og sige:

7. Bring mig noget Vildt og tillav mig en velsmagende Ret, saa jeg kan æde; og jeg vil velsigne dig for Herrens Aasyn, førend jeg dør.

8. Og nu, min Søn, lyd min Røst i det, jeg befaler dig:

9. Gaa til Smaakvæget og hent mig derfra to gode Gjedekid, og jeg vil lave dem til en velsmagende Ret for din Fader, saadan som han finder Behag i.

10. Og du skal bringe den til din Fader, og han skal æde, forat han kan velsigne dig, førend han dør.

11. Da sagde Jakob til Rebekka, sin Moder: Se, Esau, min Broder, er en laadden Mand, og jeg er en glat Mand. 25, 25.

12. Kanske min Fader vil føle paa mig, og jeg vilde da være i hans Øine som En, der drev Spot med ham, og jeg vilde føre Forbandelse over mig og ikke Velsignelse.

13. Da sagde hans Moder til ham: Din Forbandelse komme over mig, min Søn! Lyd kun min Røst, og gaa og hent mig dem!

14. Da gik han og hentede dem og bragte dem til sin Moder, og hans Moder tillavede en velsmagende Ret, saadan som hans Fader fandt Behag i.

15. Og Rebekka tog Esaus, sin ældste Søns, Høitidsklæder, som hun havde hos sig i Huset, og hun iførte Jakob, sin yngste Søn, dem.

16. Men Skindene af Gjedekiddene iførte hun ham om Hænderne og om hans glatte Hals.

17. Og hun gav den velsmagende Ret og Brødet, som hun havde lavet, i Jakobs, sin Søns, Haand.

18. Og han gik ind til sin Fader og sagde: Min Fader! Og han sagde: Se, her er jeg; hvo er du, min Søn?

19. Og Jakob sagde til sin Fader: Jeg er Esau, din Førstefødte; jeg har gjort, som du sagde til mig. Staa nu op, sæt dig og æd af mit Vildt, forat din Sjæl kan velsigne mig!

20. Da sagde Isak til sin Søn: Hvorledes har du da saa snart truffet paa det, min Søn? Og han sagde: Fordi Herren, din Gud, skikkede mig det imøde.

21. Og Isak sagde til Jakob: Kom nærmere, saa jeg kan føle paa dig, min Søn, om du er min Søn Esau, eller ikke.

22. Og Jakob gik nærmere til Isak, sin Fader; og han følte paa ham og sagde: Røsten er Jakobs Røst, men Hænderne ere Esaus Hænder.

23. Og han kjendte ham ikke, fordi hans Hænder vare laadne som Esaus, hans Broders, Hænder; og han velsignede ham. V. 16.

24. Og han sagde: Er du min Søn Esau? Og han sagde: Ja, jeg er.

25. Da sagde han: Bring mig det hid, saa jeg kan æde af min Søns Vildt, forat min Sjæl maa velsigne dig. Saa bragte han ham det, og han aad, og han bragte ham Vin, og han drak.

26. Og Isak, hans Fader, sagde til ham: Kom dog nærmere og kys mig, min Søn!

27. Og han gik nærmere og kyssede ham; og han lugtede Lugten af hans Klæder og velsignede ham. Og han sagde: Se, Lugten af min Søn er som Lugten af en Mark, som Herren har velsignet. Hebr. 11, 20.

28. Og Gud give dig af Himmelens Dug og af Jordens Fedme og Mangfoldighed af Korn og Most!

29. Folk skulle tjene dig, og Folkefærd skulle falde dig tilfode; vær en Herre over dine Brødre, og din Moders Sønner skulle falde dig tilfode; hvo der forbander dig, være forbandet, og hvo der velsigner dig, være velsignet! 25, 23; 12, 3. 4 Mos. 24, 9.

30. Og det skede, da Isak havde sluttet sin Velsignelse over Jakob, og Jakob just var gaaet ud fra Isaks, sin Faders, Ansigt, da kom Esau, hans Broder, fra sin Jagt.

31. Og han tillavede ogsaa en velsmagende Ret og bragte den til sin Fader; og han sagde til sin Fader: Min Fader staa op og æde af sin Søns Vildt, forat din Sjæl kan velsigne mig!

32. Og Isak, hans Fader, sagde til ham: Hvo er du? Og han sagde: Jeg er din Søn, din Førstefødte, Esau. 25, 25.

33. Da blev Isak overmaade forfærdet, og han sagde: Hvo var da han, som fældede Vildt og bragte det til mig, saa jeg aad af Alt, før du kom, og velsignede ham? Han skal ogsaa være velsignet.

34. Da Esau hørte sin Faders Ord,

udbrød han i et saare stort og bittert Skrig, og han sagde til sin Fader: Velsign ogsaa mig, min Fader! Hebr. 12, 17.
35. Men han sagde: Din Broder kom med List og tog din Velsignelse.
36. Da sagde han: Er det, fordi man har kaldt hans Navn Jakob, at han nu to Gange har overlistet mig? Min Førstefødselsret har han taget, og se, nu har han taget min Velsignelse. Og han sagde: Har du ikke beholdt en Velsignelse for mig? 25, 26. 33.
37. Og Isak svarede og sagde til Esau: Se, jeg har sat ham til Herre over dig, og jeg har givet ham alle hans Brødre til Tjenere, og jeg har forsørget ham med Korn og Most; hvad skal jeg da gjøre for dig, min Søn?
38. Og Esau sagde til sin Fader: Har du da kun een Velsignelse, min Fader? Velsign ogsaa mig, min Fader! Og Esau opløftede sin Røst og græd.
39. Da svarede Isak, hans Fader, og sagde til ham: Se, uden Jordens Fedme skal din Bolig være og uden Himmelens Dug fra oven.
40. Og ved dit Sverd skal du leve, og din Broder skal du tjene; men det skal ske, naar du bliver ustyrlig, da skal du bryde hans Aag af din Nakke.
41. Og Esau var Jakob fiendsk for den Velsignelses Skyld, som hans Fader havde velsignet ham med. Og Esau sagde i sit Hjerte. Den Tid er nær, da der bliver Sorg over min Fader; da vil jeg slaa Jakob, min Broder, ihjel.
42. Og Rebekka blev underrettet om Esaus, sin ældste Søns, Ord; og hun sendte Bud og kaldte Jakob, sin yngste Søn, og hun sagde til ham: Se, Esau, din Broder, vil hevne sig paa dig ved at slaa dig ihjel.
43. Og nu, min Søn, lyd min Røst og staa op, fly til Laban, min Broder, til Charan!
44. Og du skal blive hos ham en Tid, indtil din Broders Vrede lægger sig,
45. indtil din Broders Vrede vendes fra dig, og han glemmer, hvad du har gjort ham; saa vil jeg sende Bud og hente dig derfra. Hvi skulde jeg miste eder begge paa een Dag!
46. Og Rebekka sagde til Isak: Jeg er kjed af mit Liv for Hets Døtres Skyld; dersom Jakob tager en Hustru af Hets Døtre, som disse, af Landets Døtre, hvad skulde jeg da leve efter?

28. Kapitel.

Jakob velsignes af sin Fader og drager til Mesopotamien (1–5) Esau tager sig endnu en Hustru af Ismaels Døtre (6–9) Herren aabenbarer sig for Jakob i Betel, gjentager de forhen givne Forjættelser og lover ham sin Beskjermelse (10–17). Jakob opreiser en Mindesten og gjør et Løfte (18–22).

Og Isak kaldte paa Jakob og velsignede ham, og han bød ham og sagde til ham: Du skal ikke tage dig en Hustru af Kana'ans Døtre. 24, 3.
2. Gjør dig rede, drag til Mesopotamien, til Betuels din Morfaders, Hus, og tag dig derfra en Hustru af Labans, din Morbroders, Døtre! 25 20
3. Og Gud, den Almægtige, velsigne dig og gjøre dig frugtbar og formere dig, saa du bliver til en Forsamling af Folk,
4. og han give dig Abrahams Velsignelse, dig og din Afkom med dig saa du tager det Land i Eie, hvori du er fremmed, hvilket Gud gav Abraham! 12, 7.
5. Saa sendte Isak Jakob bort; og han drog til Mesopotamien, til Aramæeren Laban, Betuels Søn, Broder til Rebekka, Jakobs og Esaus Moder. Hos. 12, 13.
6. Og da Esau saa, at Isak havde velsignet Jakob og sendt ham til Mesopotamien for derfra at tage sig en Hustru, idet han velsignede ham og bød ham og sagde: Du skal ikke tage dig en Hustru af Kana'ans Døtre,
7. og at Jakob var sin Fader og sin Moder lydig og drog til Mesopotamien,
8. og da Esau saa, at Kana'ans Døtre mishagede Isak, hans Fader,
9. saa gik Esau til Ismael og tog Mahalat, Ismaels, Abrahams Søns, Datter, Nebajots Søster, til Hustru foruden sine andre Hustruer. 36, 3; 26, 34.
10. Og Jakob drog ud fra Be'erseba og gik til Charan. 26, 33.
11. Og han traf paa et Sted og blev der om Natten, fordi Solen var gaaet ned; og han tog en af Stenene paa det Sted og lagde den under sit Hoved, og han lagde sig paa det samme Sted.
12. Og han drømte, og se, en Stige var sat ned paa Jorden, og dens Top naaede til Himmelen; og se, Guds Engle stege op og stege ned paa den. Joh. 1, 52.
13. Og se, Herren stod øverst paa den og sagde. Jeg er Herren, Abrahams, din

Faders, Gud og Isaks Gud; det Land, du ligger paa, det vil jeg give dig og din Afkom. 12,7. 2 Mos. 6,4.
14. Og din Afkom skal vorde som Støvet paa Jorden, og du skal udbrede dig mod Vest og mod Øst og mod Nord og mod Syd, og i dig og i din Afkom skulle alle Jordens Slægter velsignes. 12,3; 22,17.18; 26,4.
15. Og se, jeg er med dig og vil bevare dig overalt, hvor du gaar, og jeg vil føre dig tilbage til dette Land; thi jeg vil ikke forlade dig, førend jeg har gjort det, jeg har talt til dig. Es. 43,2.
16. Og Jakob vaagnede af sin Søvn og sagde: Sandelig, Herren er paa dette Sted, og jeg vidste det ikke.
17. Og han frygtede og sagde: Hvor forfærdeligt er dette Sted! Her er visselig Guds Hus, her er Himmelens Port. 2 Mos. 3,5.
18. Og Jakob stod aarle op om Morgenen og tog den Sten, han havde lagt under sit Hoved, og satte den til en Mindesten, og han gjød Olje over dens Top.
19. Og han kaldte dette Steds Navn Betel*; men Lus var Stadens Navn tilforn. *Guds Hus. 35,6.15.
20. Og Jakob gjorde et Løfte og sagde: Dersom Gud vil være med mig og bevare mig paa denne Vei, som jeg gaar, og give mig Brød at æde og Klæder at iføre mig,
21. og jeg kommer i god Behold tilbage til min Faders Hus, saa skal Herren være min Gud,
22. og denne Sten, som jeg har sat til en Mindesten, skal være et Guds Hus, og af Alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig Tiende. 3 Mos. 27,30.32.

29. Kapitel.

Jakob kommer til Charan, træffer Rachel, Labans Datter, paa Marken og giver sig tilkjende for hende (1—12). Laban tager ham i Tjeneste; han tjener for Rachel, men faar Lea; siden faar han dog ogsaa Rachel tilægte (13—30). Lea føder ham fire Sønner (31—35).

Og Jakob opløftede sine Fødder og gik til Østens Børns Land.
2. Og han saa, og se, der var en Brønd paa Marken, og se, der laa tre Hjorde Smaakvæg ved den, thi af denne Brønd vandede man Hjordene; og Stenen over Brøndens Aabning var stor.
3. Og derhen samledes alle Hjordene, og man veltede Stenen fra Brøndens Aabning og vandede Smaakvæget, og man lagde Stenen igjen over Brøndens Aabning paa dens Sted.
4. Og Jakob sagde til dem: Mine Brødre, hvorfra ere I? Og de sagde: Vi ere fra Charan.
5. Og han sagde til dem: Kjende I Laban, Nachors Søn? Og de sagde: Ja, vi kjende ham. 24,29.
6. Og han sagde til dem: Gaar det ham vel? Og de sagde: Ja, det gaar ham vel, og se, der kommer Rachel, hans Datter, med Smaakvæget.
7. Og han sagde: Se, det er endnu høi Dag, det er ikke endnu Tid, at Kvæget samles; vander Smaakvæget og gaar hen og vogter det!
8. Men de sagde: Det kunne vi ikke, førend alle Hjordene samles, og man velter Stenen fra Brøndens Aabning; da vande vi Smaakvæget.
9. Medens han endnu talte med dem, kom Rachel med Smaakvæget, som hørte hendes Fader til; thi hun vogtede Kvæget.
10. Og da Jakob saa Rachel, Labans, sin Morbroders, Datter, og Labans, sin Morbroders, Smaakvæg, gik Jakob nær til og veltede Stenen fra Brøndens Aabning og vandede Labans, sin Morbroders, Smaakvæg. 2 Mos. 2,17.
11. Og Jakob kyssede Rachel og opløftede sin Røst og græd.
12. Og Jakob gav Rachel tilkjende, at han var hendes Faders Frænde, og at han var Rebekkas Søn; og hun løb og fortalte sin Fader det.
13. Da nu Laban hørte Tidende om Jakob, sin Søstersøn, løb han ham imøde og omfavnede ham og kyssede ham og førte ham ind i sit Hus; og han fortalte Laban alt dette.
14. Da sagde Laban til ham: Sandelig, du er mit Ben og mit Kjød. Og han blev hos ham en Maaneds Tid.
15. Og Laban sagde til Jakob: Skulde du tjene mig for Intet, fordi du er min Frænde? Sig mig, hvad din Løn skal være!
16. Og Laban havde to Døtre, den ældstes Navn var Lea, og den yngstes Navn Rachel.
17. Og Leas Øine vare matte; men Rachel var deilig af Skabning og deilig af Udseende.
18. Og Jakob elskede Rachel og sagde: Jeg vil tjene dig syv Aar for Rachel, din yngste Datter.
19. Og Laban sagde: Det er bedre, at

jeg giver hende til dig, end at jeg giver hende til en anden Mand; bliv hos mig!

20. Saa tjente Jakob syv Aar for Rachel; og de vare i hans Øine som nogle faa Dage, fordi han elskede hende. Hos. 12, 13.

21. Og Jakob sagde til Laban: Giv mig min Hustru, thi min Tid er omme, og jeg vil gaa ind til hende.

22. Saa samlede Laban alle Stedets Mænd og gjorde et Gjæstebud.

23. Og om Aftenen tog han Lea, sin Datter, og førte hende ind til ham, og han gik ind til hende.

24. Og Laban gav sin Datter Lea sin Trælkvinde Silpa til Trælkvinde.

25. Og om Morgenen, se, da var det Lea. Da sagde han til Laban: Hvad er det, du har gjort imod mig? Har jeg ikke tjent hos dig for Rachel? Hvorfor har du bedraget mig?

26. Men Laban sagde: Det sker ikke saa paa vort Sted, at man giver den Yngste bort før den Førstefødte.

27. Lad dennes Uge* gaa til Ende, saa ville vi ogsaa give dig hin for den Tjeneste, du skal tjene hos mig endnu syv andre Aar. * Leas Uge, d. e. hendes Bryllupsuge. Dom. 14, 12. 17.

28. Og Jakob gjorde saa, og han lod hendes Uge gaa til Ende. Saa gav han ham sin Datter Rachel til Hustru.

29. Og Laban gav sin Datter Rachel sin Trælkvinde Bilha til Trælkvinde.

30. Saa gik han ogsaa ind til Rachel, og han elskede Rachel mere end Lea; og han tjente hos ham endnu syv andre Aar.

31. Da Herren saa, at Lea var hadet, aabnede han hendes Moderslív; men Rachel var ufrugtbar.

32. Og Lea blev frugtsommelig og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Ruben*; thi hun sagde: Herren har seet til min Elendighed; thi nu skal min Mand elske mig. * Ser en Søn!

33. Og hun blev atter frugtsommelig og fødte en Søn og sagde: Herren har hørt, at jeg var hadet, og har derfor givet mig ogsaa denne. Saa kaldte hun hans Navn Simeon*. * Bønhørelse.

34. Og hun blev atter frugtsommelig og fødte en Søn og sagde: Nu denne Gang skal min Mand slutte sig til mig, thi jeg har født ham tre Sønner. Derfor kaldte man hans Navn Levi*. * Tilslutning.

35. Og hun blev atter frugtsommelig og fødte en Søn og sagde: Nu vil jeg prise Herren. Derfor kaldte hun hans Navn Juda*. Saa holdt hun op at føde.
* den, for hvem Herren prises; egentlig: den Prisede.

30. Kapitel.

Jakob ægter efter sine Hustruers Ønske deres to Trælkvinder, Bilha og Silpa, der føde ham hver to Sønner (1—13). Lea føder endnu to Sønner og en Datter; omsider føder ogsaa Rachel en Søn (14—24). Jakob begjærer Afsked fra Laban, men lader sig overtale til fremdeles at tjene ham for en vis Løn; han bliver rig (25—43).

Da Rachel saa, at hun ikke fødte Jakob Børn, bar hun Avind mod sin Søster og sagde til Jakob: Skaf mig Børn! Hvis ikke, saa dør jeg.

2. Og Jakobs Vrede optændtes mod Rachel, og han sagde: Er jeg i Guds Sted, som har forment dig Livsfrugt?

3. Da sagde hun: Se, der er min Trælkvinde Bilha; gaa ind til hende, forat hun kan føde paa mine Knæ*, saa ogsaa jeg kan faa Afkom ved hende!
* d. e. føde Børn, som jeg kan antage som mine. 16, 2.

4. Saa gav hun ham sin Trælkvinde Bilha til Hustru, og Jakob gik ind til hende.

5 Og Bilha blev frugtsommelig og fødte Jakob en Søn.

6. Da sagde Rachel: Gud har dømt i min Sag og har ogsaa hørt min Røst og givet mig en Søn. Derfor kaldte hun hans Navn Dan*. * Dommer.

7. Og Bilha, Rachels Trælkvinde, blev atter frugtsommelig og fødte Jakob en anden Søn.

8. Da sagde Rachel: Jeg har kjæmpet Guds Kampe med min Søster og har ogsaa faaet Overhaand. Og hun kaldte hans Navn Naftali*
* den ved Kamp Erhvervede.

9 Da Lea saa, at hun havde holdt op at føde, tog hun sin Trælkvinde Silpa og gav Jakob hende til Hustru.

10. Og Silpa, Leas Trælkvinde, fødte Jakob en Søn.

11 Da sagde Lea: Til Lykke! Og hun kaldte hans Navn Gad*. * Lykke.

12. Og Silpa, Leas Trælkvinde, fødte Jakob en anden Søn.

13. Da sagde Lea: Lyksalig jeg, thi Døtre prise mig lyksalig. Og hun kaldte hans Navn Aser*. * Lyksalig. Luk. 1, 48.

14. Og Ruben gik i Hvedehøstens Tid og fandt Alruner* paa Marken og bragte

dem til Lea, sin Moder; da sagde Rachel
til Lea: Giv mig af din Søns Alruner!
* d. e. et Slags Plante.
15. Og hun sagde til hende: Er det
en ringe Ting, at du har taget min Mand,
siden du nu ogsaa vil tage min Søns Al-
runer? Og Rachel sagde: Saa lad ham da
ligge hos dig inat for din Søns Alruner!
16. Da Jakob kom fra Marken om
Aftenen, gik Lea ham imøde og sagde:
Til mig skal du gaa ind, thi jeg har
tinget dig for min Søns Alruner. Og
han laa hos hende den Nat.
17. Og Gud hørte Lea, og hun blev
frugtsommelig og fødte Jakob en femte
Søn. 29, 32—35.
18. Da sagde Lea: Gud har givet mig
min Løn, fordi jeg gav min Mand min
Trælkvinde. Og hun kaldte hans Navn
Isaskar *. * han bringer Løn.
19. Og Lea blev atter frugtsommelig
og fødte Jakob en sjette Søn.
20. Og Lea sagde: Gud har givet mig
en god Gave; nu skal min Mand bo hos
mig, thi jeg har født ham seks Sønner.
Og hun kaldte hans Navn Sebulon *.
* den Boende.
21. Og siden fødte hun en Datter og
kaldte hendes Navn Dina.
22. Og Gud kom Rachel i Hu, og Gud
hørte hende og aabnede hendes Moderslív.
1 Sam. 1, 19.
23. Og hun blev frugtsommelig og
fødte en Søn og sagde: Gud har bort-
taget min Forsmædelse.
24. Og hun kaldte hans Navn Josef *
og sagde: Herren give mig endnu en an-
den Søn! * han borttager, og han lægger til.
25. Og det skede, da Rachel havde født
Josef, da sagde Jakob til Laban: Lad
mig fare, forat jeg kan drage til mit
Sted og til mit Land!
26. Giv mig mine Hustruer og mine
Børn, for hvilke jeg har tjent dig, og
jeg vil drage bort; thi du ved, hvorledes
jeg har tjent dig. 31, 38—41.
27. Da sagde Laban til ham: Maatte
jeg dog have fundet Naade for dine Øine!
Jeg er bleven varslet om, at Herren har
velsignet mig for din Skyld. 39, 5.
28. Og han sagde: Bestem din Løn for
mig, og jeg vil give dig den.
29. Og han sagde til ham: Du ved
selv, hvorledes jeg har tjent dig, og hvad
dit Kvæg er blevet til hos mig.
30. Thi det, du havde, før jeg kom,
var lidet, men nu har det bredt sig ud
til en Mængde, og Herren har velsignet
dig, hvor jeg satte min Fod. Og nu, naar
skal ogsaa jeg gjøre Noget for mit eget
Hus?
31. Og han sagde: Hvad skal jeg give
dig? Og Jakob sagde: Du skal ikke give
mig Noget; dersom du vil gjøre mig,
hvad jeg nu siger, saa vil jeg fremdeles
røgte dit Kvæg og vogte det:
32. Jeg vil idag gaa igjennem hele
din Hjord og skille derfra hvert flekket
og spraglet Stykke og hvert sort Stykke
blandt Faarene og det Spraglede og Flek-
kede blandt Gjederne; og det skal være
min Løn.
33. Og min Retfærdighed skal vidne
for mig i Fremtiden, naar du kommer og
ser paa min Løn. Alt, hvad der ikke er
flekket og spraglet blandt Gjederne og sort
blandt Faarene, det skal agtes for stjaa-
let hos mig.
34. Da sagde Laban: Vel, lad det være,
som du har sagt!
35. Og han fraskilte samme Dag de
stribede og spraglede Gjedebukke og alle
flekkede og spraglede Gjeder, alt det, som
havde noget Hvidt paa sig, og alt Sort
blandt Faarene; og han overgav det i
sine Sønners Hænder,
36. og han gjorde et Mellemrum af tre
Dages Reise mellem sig og Jakob. Og
Jakob vogtede Labans øvrige Smaakvæg.
37. Da tog Jakob sig friske Kjeppe af
Poppel-, Hassel- og Lønnetræ og skavede
hvide Striber paa dem, saa det Hvide
paa Kjeppene blev bart.
38. Og han lagde Kjeppene, som han
havde skavet, i Renderne, i Vandtrugene,
hvor Smaakvæget kom for at drikke, lige
for Smaakvæget; og de parrede sig, naar
de kom for at drikke.
39. Saa parrede da Smaakvæget sig
ved Kjeppene, og Smaakvæget fødte Stri-
bede, Flekkede og Spraglede.
40. Og Jakob fraskilte Faarene og stil-
lede Smaakvæget med Ansigtet imod det
Stribede og alt det Sorte blandt Labans
Smaakvæg; og han gjorde sig særskilte
Hjorde og satte dem ikke sammen med
Labans Smaakvæg.
41. Og hver Gang, det stærke Smaa-
kvæg parrede sig, lagde Jakob Kjeppene
for Smaakvægets Øine i Renderne, for-
at det skulde parre sig ved Kjeppene,
42. men naar Smaakvæget var svagt,

sagde han dem ikke; saaledes bleve de svage Labans, de stærke Jakobs.
43. Derved blev Manden overmaade rig, og han fik meget Smaakvæg og Trælkvinder og Trælle og Kameler og Asener.

31. Kapitel.

Laban og hans Sønner misunde Jakob; Gud byder ham at drage til Kana'an igjen; hans Hustruer samtykke i denne Reise (1—16). Han drager lønlig bort med Alt, hvad han eier (17—21). Laban sætter efter ham, men advares af Gud mod at tilføie ham noget Ondt; de slutte Pakt med hinanden; Laban drager hjem (22—55).

Og han hørte Labans Sønners Ord, at de sagde: Jakob har taget Alt, hvad vor Fader havde, og af det, vor Fader havde, har han skaffet sig al denne Herlighed.
2. Og Jakob saa Labans Ansigt, og se, det var ikke imod ham som tilforn.
3. Da sagde Herren til Jakob: Vend tilbage til dine Fædres Land og til din Slægt, og jeg vil være med dig.
4. Og Jakob sendte Bud og lod Rachel og Lea kalde ud paa Marken til sit Kvæg.
5. Og han sagde til dem: Jeg ser, at eders Faders Ansigt ikke er imod mig som tilforn; men min Faders Gud har været med mig.
6. Og I vide selv, at jeg af al min Magt har tjent eders Fader.
7. Men eders Fader har bedraget mig og forandret min Løn ti Gange; men Gud har ikke tilstedet ham at gjøre mig noget Ondt. Ps. 105, 14.
8. Naar han sagde saaledes: De Flekkede skulle være din Løn, da fødte alt Smaakvæget Flekkede, og naar han sagde saaledes: De Stribede skulle være din Løn, da fødte alt Smaakvæget Stribede. 30, 32 fg.
9. Og Gud tog eders Faders Kvæg fra ham og gav mig det.
10. Og det skede paa den Tid, Smaakvæget parrede sig, da opløftede jeg mine Øine og saa i Drømme, og se, Bukkene, som parrede sig med Smaakvæget, vare stribede, flekkede og spættede.
11. Og Guds Engel sagde til mig i Drømme: Jakob! Og jeg sagde: Se, her er jeg.
12. Og han sagde: Opløft nu dine Øine og se, alle Bukkene, som parre sig med Smaakvæget, ere stribede, flekkede og spættede; thi jeg har seet Alt, hvad Laban gjør dig.
13. Jeg er hin Gud fra Betel, hvor du salvede en Mindesten, og hvor du gjorde mig et Løfte; gjør dig nu rede, drag ud af dette Land og vend tilbage til din Slægts Land! 28, 13—18.
14. Da svarede Rachel og Lea og sagde til ham: Have vi vel endnu Del og Arv i vor Faders Hus?
15. Ere vi ikke agtede af ham som Fremmede? Thi han har solgt os, og han har ogsaa gjort sig tilgode med, hvad han fik for os.
16. Ja, al den Rigdom, Gud har taget fra vor Fader, den hører os og vore Børn til; og nu, gjør Alt, hvad Gud har sagt til dig!
17. Saa gjorde Jakob sig rede og satte sine Børn og sine Hustruer paa Kamelerne,
18 og han førte bort alt sit Kvæg og alt sit Gods, som han havde erhvervet sig, det Kvæg, han eiede, som han havde erhvervet sig i Mesopotamien, for at drage til Isak, sin Fader, til Kana'ans Land.
19. Men Laban var gaaet hen for at klippe sine Faar, og Rachel stjal sin Faders Husguder. V. 34; 35, 2. Dom. 17, 5; 18, 14. 1 Sam. 19, 13.
20. Og Jakob stjal Aramæeren Labans Hjerte*, idet han ikke gav ham tilkjende, at han flygtede. * d. e. skuffede Laban.
21. Og han flygtede med alt det, han havde, og han gjorde sig rede og satte over Floden*; og han vendte sit Ansigt mod Gileads Bjerg. * Eufrat. V. 47.
22. Og paa den tredje Dag blev det tilkjendegivet Laban, at Jakob var flygtet.
23. Saa tog han sine Frænder med sig og satte efter ham syv Dages Reise, og han indhentede ham paa Gileads Bjerg.
24. Da kom Gud til Aramæeren Laban i en Drøm om Natten og sagde til ham: Vogt dig for at tale med Jakob enten Godt eller Ondt! 20, 3.
25. Og Laban indhentede Jakob; og Jakob havde opslaaet sit Telt paa Bjerget, og Laban med sine Frænder opslog sit Telt paa Gileads Bjerg.
26 Da sagde Laban til Jakob: Hvad har du gjort, at du stjal mit Hjerte og bortførte mine Døtre, som om de vare fangne ved Sverd?
27. Hvi flygtede du hemmelig og stjal mit Hjerte og gav mig det ikke tilkjende, saa jeg kunde sendt dig bort med Glæde og med Sange, med Pauke og med Citar?
28. Og du lod mig ikke faa kysse mine

Sønner og mine Døtre; hert har du
handlet daarlig.
29. Jeg havde Magt til at gjøre Ondt
mod eder; men eders Faders Gud sagde
til mig inat: Vogt dig for at tale med
Jakob enten Godt eller Ondt! V. 24. 42.
30. Og nu, du er dragen bort, fordi du
længtes saare efter din Faders Hus; men
hvorfor har du stjaalet mine Guder? V. 19.
31. Da svarede Jakob og sagde til La=
ban: Jeg frygtede, thi jeg tænkte, at du
kanske kunde tage dine Døtre med Magt
fra mig.
32. Men den, hos hvem du finder dine
Guder, skal ikke leve. Se efter i vore
Frænders Paasyn, om du kjendes ved,
hvad der er hos mig, og tag det! Men
Jakob vidste ikke, at Rachel havde stjaa=
let dem.
33. Da gik Laban ind i Jakobs Telt og
i Leas Telt og i begge Trælkvindernes
Telt, men fandt Intet; og han gik ud
af Leas Telt og gik ind i Rachels Telt.
34. Men Rachel havde taget Husgu=
derne og lagt dem i Kamelsadelen og
havde sat sig paa dem; og Laban gjen=
nemsøgte hele Teltet, men fandt Intet.
35. Og hun sagde til sin Fader: Min
Herre blive ikke vred, fordi jeg ikke kan
reise mig for dit Ansigt; thi det gaar
mig paa Kvinders Vis. Saa ledte han,
men fandt ikke Husguderne.
36. Da blev Jakob vred og gik irette
med Laban; og Jakob svarede og sagde til
Laban: Hvad er min Brøde, hvad er min
Synd, at du forfølger mig saa heftig?
37. Thi du har nu gjennemsøgt alle
mine Sager; hvad har du fundet af alle
dit Huses Sager? Læg det her frem for
mine Frænder og dine Frænder, saa de
kunne dømme mellem os To!
38. Det er nu tyve Aar, jeg har væ=
ret hos dig; dine Faar og dine Gjeder
have ikke født i Utide, og Væderne af
dit Smaakvæg har jeg ikke fortæret;
39. hvad der var sønderrevet, bragte
jeg ikke til dig, jeg erstattede det selv;
af min Haand krævede du det, enten det
var stjaalet om Dagen, eller det var
stjaalet om Natten.
40. Saa havde jeg det: Om Dagen
fortærede Hede mig, og Kulde om Nat=
ten, og Søvnen flyede fra mine Øine.
41. I tyve Aar har jeg nu været i
dit Hus, jeg har tjent dig fjorten Aar
for dine to Døtre og seks Aar for dit
Smaakvæg; og du forandrede min Løn
ti Gange. 29, 18. 30; 31, 7.
42. Dersom ikke min Faders Gud, Abra=
hams Gud, og han, som Isak frygter,
havde været med mig, sandelig, du havde
nu ladet mig fare tomhændet. Gud har
seet min Elendighed og mine Hænders
Møie, og han har dømt inat. V. 24. 29.
43. Da svarede Laban og sagde til
Jakob: Døtrene ere mine Døtre, og Børnene
ere mine Børn, og Kvæget er mit Kvæg,
og alt det, du ser, er mit; men mod
mine Døtre, — hvad skulde jeg gjøre mod
dem idag eller mod deres Børn, som de
have født?
44. Saa kom nu! Lader os slutte en
Pakt, jeg og du, og den skal være til et
Vidne mellem mig og dig.
45. Da tog Jakob en Sten og reiste
den op til en Mindesten.
46. Og Jakob sagde til sine Frænder:
Sanker Stene! Og de toge Stene og gjorde
en Hob; og de aade der paa Stenhoben.
47. Og Laban kaldte den Jegar=Saha=
duta*, men Jakob kaldte den Gal=Ed*

* Vidnesbyrdets Hob.

48. Da sagde Laban: Denne Hob skal
være et Vidne mellem mig og dig idag.
Derfor kaldte man dens Navn Gal=Ed,
Jos. 22, 27; 24, 27.
49. og Mizpa*, fordi han sagde: Her=
ren skue mellem mig og dig, naar vi
komme hinanden afsyne;

* d. e. et Sted, hvorfra man har vid Udsigt.

50. dersom du handler ilde med mine
Døtre, og dersom du tager Hustruer for=
uden mine Døtre, da er der vel intet
Menneske hos os, men se, Gud er Vidne
mellem mig og dig.
51. Og Laban sagde fremdeles til Ja=
kob: Se, denne Hob, og se, den Minde=
sten, som jeg har opreist mellem mig og
dig, —
52. et Vidne skal denne Hob være, og
et Vidne skal Mindestenen være, at jeg
ikke skal drage til dig forbi denne Hob,
og heller ikke du drage til mig forbi denne
Hob og denne Mindesten til det Onde.
53. Abrahams Gud og Nachors Gud,
deres Faders Gud, skal dømme mellem os.
Og Jakob svor ved ham, som hans Fader
Isak frygtede. V. 42.
54. Og Jakob ofrede Slagtoffer paa
Bjerget og indbød sine Frænder til at
æde. Og de aade og bleve Natten over
paa Bjerget.

55. Men om Morgenen stod Laban aarle op, og han kyssede sine Sønner og sine Døtre og velsignede dem; saa drog Laban tilbage til sit Sted.

32. Kapitel.

Jakob drager videre, møder en Engleskare, sender Bud til sin Broder Esau og faar Underretning om, at denne drager ham imøde med 400 Mand (1—6). Han forfærdes saare herover, beder Gud om Hjælp og sender sin Broder store Gaver (7—21). Han drager med Sine over Jabbok, kjæmper med Gud, velsignes af ham og faar Navnet Israel (22—32).

Og Jakob drog sin Vei, og Guds Engle mødte ham. Ps. 34, 8.

2. Og Jakob sagde, da han saa dem: Dette er Guds Leir. Og han kaldte det Steds Navn Mahana'im*. *d. e. Dobbeltleir.

3. Og Jakob sendte Bud foran sig til Esau, sin Broder, til Landet Se'ir, Edoms Mark.

4. Og han befalede dem og sagde: Saaledes skulle I sige til min Herre, til Esau: Saa siger din Tjener Jakob: Jeg har opholdt mig hos Laban og dvælet der indtil nu,

5. og jeg fik Okser og Asener, smaat Kvæg og Trælle og Trælkvinder; og jeg vilde sende Bud for at give min Herre det tilkjende, for at finde Naade for dine Øine. 30, 43.

6. Og Budene kom tilbage til Jakob og sagde: Vi kom til din Broder, til Esau, og han drager dig ogsaa imøde, og fire hundrede Mand med ham.

7. Da frygtede Jakob saare og blev angest; og han delte Folket, som var hos ham, og det smaa Kvæg og det store Kvæg og Kamelerne i to Leire.

8. Han sagde nemlig: Dersom Esau kommer til den ene Leir og slaar den, da kan den Leir blive reddet, som bliver tilovers.

9. Og Jakob sagde: Min Fader Abrahams Gud og min Fader Isaks Gud, Herre, du, som sagde til mig: Drag tilbage til dit Land og til din Slægt, og jeg vil gjøre vel imod dig! 31, 3. 13.

10. Jeg er ringere end al den Miskundhed og al den Trofasthed, som du har bevist din Tjener; thi med min Stav gik jeg over denne Jordan, og nu er jeg bleven til to Leire. 2 Sam. 7, 18. Matt. 8, 8.

11. Udfri mig dog af min Broders Haand, af Esaus Haand; thi jeg frygter for ham, at han skal komme og slaa mig ihjel, Moderen tilligemed Børnene.

12. Og du har jo dog sagt: Jeg vil gjøre saare vel imod dig, og jeg vil gjøre din Afkom som Havets Sand, som ikke kan tælles for Mængde. 28, 14.

13. Og han blev der den Nat, og han tog af det, han havde erhvervet, en Gave til Esau, sin Broder:

14. to hundrede Gjeder og tyve Bukke, to hundrede Faar og tyve Vædere,

15. treti Kameler, som gave Die, med deres Føl, firti Kjør og ti Okser, tyve Aseninder med ti Føl.

16. Og han gav dem i sine Tjeneres Haand, hver Hjord for sig, og han sagde til sine Tjenere: Gaar frem foran mig og gjører et Mellemrum mellem hver Hjord!

17. Og han befalede den første og sagde: Naar Esau, min Broder, træffer dig og spørger dig og siger: Hvem hører du til, og hvor gaar du hen, og hvem høre disse til, som du driver foran dig? —

18. da skal du sige: Din Tjener Jakob; det er en Gave, som sendes til min Herre, til Esau, og se, han kommer ogsaa selv efter os.

19. Og han befalede ogsaa den anden og den tredje og alle dem, som gik efter Hjordene, og sagde: Saaledes skulle I tale til Esau, naar I træffe ham,

20. og I skulle sige: Se, ogsaa din Tjener Jakob kommer efter os. Thi han tænkte: Jeg vil forsone ham ved den Gave, som gaar foran mig, og siden vil jeg se hans Ansigt; kanske han vil tage naadig imod mig.

21. Saa drog Gaven frem foran ham; men han selv blev den Nat i Leiren.

22. Og han stod op i samme Nat og tog sine to Hustruer og sine to Trælkvinder og sine elleve Sønner og gik over Jabboks Vadested.

23. Og han tog dem og førte dem over Aaen og bragte over, hvad han havde.

24. Men Jakob blev tilbage alene; og en Mand brødes med ham, indtil Morgenrøden oprandt.

25. Og da denne saa, at han ikke kunde overvinde ham, rørte han ved hans Hofteskaal; og Jakobs Hofteskaal forvredes, idet han brødes med ham.

26. Og han sagde: Slip mig, thi Morgenrøden er oprunden! Men han sagde: Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig.

27. Og han sagde til ham: Hvad er dit Navn? Og han sagde: Jakob.

28. Og han sagde: Dit Navn skal he

efter ikke kaldes Jakob, men Israel*; thi du har kjæmpet med Gud og med Mennesker, og du har faaet Overhaand.
* d. e. En, som kjæmper med Gud. 35, 10. Hos. 12, 4. 5.
29. Da spurgte Jakob og sagde: Giv mig dog dit Navn tilkjende! Og han sagde: Hvi spørger du om mit Navn? Og han velsignede ham der. Dom. 13, 17 fg. 2 Mos. 3, 13.
30. Og Jakob kaldte Stedets Navn Pniel*; thi [sagde han] jeg har seet Gud Aasyn til Aasyn, og mit Liv er blevet frelst.
* Pniel eller Pnuel betyder Guds Aasyn. 2 Mos. 20, 19; 33, 20. 5 Mos. 5, 24 fg.
31. Og Solen oprandt for ham, da han kom forbi Pnuel; og han haltede paa sin Hofte.
32. Derfor æde Israels Børn indtil denne Dag ikke Spændesenen, som er paa Hofteskaalen, fordi han rørte ved Jakobs Hofteskaal paa Spændesenen.

33. Kapitel.

Jakob gaar med Ydmyghed sin Broder imøde; denne tager kjærlig imod ham og modtager først efter Overtalelse hans Gave (1—11). Jakob afslaar Esaus Tilbud om at ledsage ham; han kommer til Sikem (12—20).

Og Jakob opløftede sine Øine og saa, og se, Esau kom, og fire hundrede Mand med ham. Da fordelte han Børnene til Lea og Rachel og til begge Trælkvinderne, 32, 6.
2. og han satte Trælkvinderne med deres Børn foran og Lea med hendes Børn derefter og Rachel med Josef bagerst.
3. Og selv gik han frem foran dem og bøiede sig syv Gange til Jorden, indtil han kom nær til sin Broder.
4. Men Esau løb ham imøde og omfavnede ham og faldt ham om Halsen og kyssede ham, og de græd.
5. Og han opløftede sine Øine og saa Kvinderne og Børnene og sagde: Hvem er det, du har her? Og han sagde: Det er de Børn, Gud har skjenket din Tjener. 48, 9.
6. Saa gik da Trælkvinderne frem, de og deres Børn, og de bøiede sig,
7. og Lea gik ogsaa frem med sine Børn, og de bøiede sig, og derefter kom Josef og Rachel frem og bøiede sig.
8. Og han sagde: Hvad vil du med hele denne Leir, som jeg traf? Og han sagde: Finde Naade for min Herres Øine.
9. Og Esau sagde: Jeg har Nok; behold du, min Broder, hvad dit er!
10. Og Jakob sagde: Ikke saa! Dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, saa modtag min Gave af min Haand! Thi jeg har jo seet dit Aasyn, som man ser Guds Aasyn, og du har været mig naadig.
11. Modtag dog min Gave, som er bragt dig, siden Gud har været mig naadig, og siden jeg har Alt. Og han nødte ham, og han tog det.
12. Og han* sagde: Lader os bryde op og drage videre, og lad mig drage jævnsides med dig! * Esau.
13. Men han sagde til ham: Min Herre ved, at Børnene ere svage, og det smaa Kvæg og det store Kvæg har nylig baaret hos mig, og driver man dem een Dag stærkt, saa dør alt Smaakvæget.
14. Min Herre drage dog frem foran sin Tjener, og jeg vil drage langsomt, eftersom Kvæget, der er foran mig, og Børnene kunne komme frem, indtil jeg kommer til min Herre, til Se'ir.
15. Og Esau sagde: Saa vil jeg dog lade nogle af de Folk, som ere med mig, blive hos dig. Men han sagde: Hvortil det? Lad mig kun finde Naade for min Herres Øine!
16. Saa drog da Esau samme Dag sin Vei tilbage til Se'ir.
17. Og Jakob drog til Sukkot og byggede sig et Hus og gjorde Hytter til sit Kvæg; derfor kaldte man Stedets Navn Sukkot*. * Hytter.
18. Og Jakob kom i god Behold til Sikems Stad, som ligger i Kana'ans Land, da han kom fra Mesopotamien; og han leirede sig foran Staden.
19. Og han kjøbte det Stykke Mark, paa hvilket han havde opslaaet sit Telt, af Hemors, Sikem Faders, Sønner for hundrede Kesiter*.
* en vis Vegt Sølv eller Guld. Jos. 24, 32.
20. Og han opreiste der et Alter og kaldte det El Elohe Israel*.
* d. e. Israels Gud er Gud.

34. Kapitel.

Dina, Jakobs Datter, skjændes af Sikem, Hemors Søn, der begjærer hende tilægte; dette loves ham paa Vilkaar, at han skal lade sig og Folket omskjære (1—17). Han overtaler Sikemiterne hertil, men inden de ere lægte, dræbes de af Simeon og Levi (18—31).

Og Dina, Leas Datter, som hun havde født Jakob, gik ud for at se paa Landets Døtre. 30, 21.
2. Og Sikem, Søn af Landets Fyrste, Heviten Hemor, saa hende; og han tog hende og laa hos hende og krænkede hende.

3. Og hans Hjerte hang ved Dina, Jakobs Datter, og han elskede Pigen og talte kjærlig til Pigen.
4. Og Sikem sagde til Hemor, sin Fader: Tag mig denne Pige til Hustru!
5. Og Jakob hørte, at han havde skjændet Dina, hans Datter; og hans Sønner vare med hans Kvæg paa Marken, og Jakob taug, indtil de kom.
6. Og Hemor, Sikems Fader, gik ud til Jakob for at tale med ham.
7. Og Jakobs Sønner kom fra Marken, da de hørte det; og Mændene græmmede sig og bleve saare vrede; thi han* havde øvet en Skjændighed mod Israel ved at ligge hos Jakobs Datter, og Saadant burde ikke ske. * Sikem. 5 Mos. 22, 21.
8. Da talte Hemor med dem og sagde: Sikems, min Søns, Hjerte hænger ved eders Datter; giver ham dog hende til Hustru,
9. og indgaar Svogerskab med os, giver os eders Døtre og tager eder vore Døtre!
10. Og I skulle bo hos os, og Landet skal staa aabent for eder; bor og drager omkring og erhverver eder Eiendom i det!
11. Og Sikem sagde til hendes Fader og til hendes Brødre: Lad mig finde Naade for eders Øine, og jeg vil give, hvad I sige til mig.
12. Paalægger mig kun en saare stor Morgengave og Skjenk, og jeg vil give den, saaledes som I sige til mig, men giver mig Pigen til Hustru!
13. Da svarede Jakobs Sønner Sikem og Hemor, hans Fader, med Svig og lagde Rænker mod dem, fordi han havde skjændet Dina, deres Søster.
14. Og de sagde til dem: Vi kunne ikke gjøre det, at give vor Søster til en Mand, som har Forhud; thi det er os en Forsmædelse.
15. Kun paa det Vilkaar ville vi være eder til Vilje, at I blive som vi, idet alt Mandkjøn hos eder lader sig omskjære.
16. Da ville vi give eder vore Døtre og tage os eders Døtre og bo hos eder, og vi ville blive til eet Folk.
17. Men dersom I ikke ville høre os og lade eder omskjære, da ville vi tage vor Datter og drage bort.
18. Og deres Ord behagede Hemor og Sikem, Hemors Søn.
19. Og den unge Mand tøvede ikke med med at gjøre dette, thi han havde Behag i Jakobs Datter, og han var æret fremfor Alle i sin Faders Hus.
20. Saa kom Hemor og Sikem, hans Søn, til sin Stads Port, og de talte til Mændene i sin Stad og sagde:
21. Disse Mænd ere fredelige mod os og ville bo i Landet og drage omkring i det, og se, Landet er vidt nok for dem; vi ville tage os deres Døtre til Hustruer og give dem vore Døtre.
22. Dog, kun paa det Vilkaar ville Mændene være os til Vilje i at bo hos os og blive til eet Folk med os, at alt Mandkjøn iblandt os lader sig omskjære, ligesom de ere omskaarne.
23. Deres Kvæg og deres Gods og alle deres Lastdyr, blive de ikke vore, naar vi kun ere dem til Vilje, saa de bo hos os?
24. Og de løde Hemor og Sikem, hans Søn, alle de, som gik ud af hans Stads Port; og alt Mandkjøn, Alle, som gik ud af hans Stads Port, bleve omskaarne.
25. Og det skede paa den tredje Dag, da de havde Smerter, da toge Jakobs to Sønner, Simeon og Levi, Dinas Brødre, hver sit Sverd, og de kom over den trygge Stad og sloge alt Mandkjøn ihjel. 49, 5. 6.
26. Og de sloge Hemor og Sikem, hans Søn, ihjel med Sverdets Eg og toge Dina ud af Sikems Hus og gik ud.
27. Jakobs Sønner kom over de Ihjelslagne og plyndrede Staden, fordi man havde skjændet deres Søster.
28. Deres smaa Kvæg og deres store Kvæg og deres Asener, baade hvad der var i Staden, og hvad der var paa Marken, toge de,
29. og alt deres Gods og alle deres Børn og deres Kvinder bortførte og røvede de tilligemed alt det, som var i Husene.
30. Da sagde Jakob til Simeon og til Levi: I have voldt mig Kummer, idet I have bragt mig i Vanrygte hos Landets Indbyggere, hos Kananiterne og Feresiterne; og jeg er jo dog kun en liden Hob, og de ville samle sig imod mig og slaa mig ihjel, og jeg vil blive ødelagt, jeg og mit Hus.
31. Men de sagde: Skulde man da handle med vor Søster, som med en Skjøge?

35. Kapitel.

Jakob bygger et Alter i Betel, hvor Gud atter aabenbarer sig for ham (1—15). Rachel føder Benjamin og dør (16—21). Ruben har Omgang med Bilha, sin Faders Medhustru. Jakobs tolv Sønner opregnes; han kommer til sin Fader i Hebron; Isak dør (22—29.)

Og Gud sagde til Jakob: Gjør dig rede,
drag op til Betel og bliv der. og byg
der et Alter for den Gud, som aabenba-
rede sig for dig, da du flygtede for Esaus,
din Broders, Aasyn! 28, 13.
2. Da sagde Jakob til sit Hus og til
alle dem, som vare med ham: Skaffer de
fremmede Guder bort, som ere iblandt
eder, og renser eder og skifter eders Klæder,
Jos. 24, 23. 1 Sam. 7. 3.
3. og lader os gjøre os rede og drage
op til Betel, og jeg vil der bygge et Al-
ter for den Gud, som bønhørte mig paa
min Nøds Dag og var med mig paa den
Vei, jeg vandrede. 28, 20.
4. Saa gave de Jakob alle de fremmede
Guder, som de havde i sine Hænder, og
Ringene, som vare i deres Øren; og Ja-
kob grov dem ned under Terebinten, som
var ved Sikem. 31, 19.
5. Og de brøde op, og en Rædsel fra
Gud var over Stæderne rundt omkring
dem, saa de ikke forfulgte Jakobs Søn-
ner. 2 Krøn. 14, 14; 17, 10.
6. Og Jakob kom til Lus, som er i
Kana'ans Land, det er Betel, han og alt
det Folk, som var med ham. 28, 19.
7. Og han byggede der et Alter og
kaldte Stedet El-Betel*; thi der havde Gud
aabenbaret sig for ham, da han flygtede
for sin Broder. * d. e. Betels Gud. 31, 13.
8. Og Debora, Rebekkas Amme, døde,
og hun blev begraven nedenfor Betel
under Egen; og han kaldte dens Navn
Graads-Egen. 24, 59.
9. Og Gud aabenbarede sig atter for
Jakob, da han kom fra Mesopotamien, og
han velsignede ham. 28, 12 fg.
10. Og Gud sagde til ham: Dit Navn
er Jakob; dit Navn skal herefter ikke kal-
des Jakob, men Israel skal være dit Navn.
Og han kaldte hans Navn Israel.
32, 28. 1 Kong. 18, 31.
11. Og Gud sagde til ham: Jeg er
Gud, den Almægtige; vær frugtbar og
former dig! Et Folk, ja en Skare af Folk
skal komme af dig, og Konger skulle ud-
gaa af dine Lænder. 48, 4.
12. Og det Land, jeg har givet Abra-
ham og Isak, det vil jeg give dig; og din
Afkom efter dig vil jeg give Landet.
13. Og Gud for op fra ham paa det
Sted, hvor han havde talt med ham.
14. Da satte Jakob en Mindestøtte paa
det Sted, hvor han havde talt med ham,
en Mindestøtte af Sten; og han øfte
Drikoffer paa den og gjød Olje over
den. 28, 18.
15. Og Jakob kaldte det Steds Navn,
hvor Gud havde talt med ham, Betel.
28, 19.
16. Og de brøde op fra Betel, og da der
endnu var et Stykke Vei til Efrat, fødte
Rachel, og hun havde en haard Fødsel.
17. Og under hendes haarde Fødsel
sagde Jordemoderen til hende: Frygt ikke;
thi ogsaa her har du en Søn.
18. Men idet hendes Sjæl for ud, thi
hun døde, kaldte hun hans Navn Benoni*;
men hans Fader kaldte ham Benjamin**.
* min Jammers Søn. ** Lykkens Søn.
19. Saa døde da Rachel, og hun blev
begraven paa Veien til Efrat, det er Bet-
lehem. 48, 7.
20. Og Jakob satte en Mindesten over
hendes Grav; det er Mindestenen paa
Rachels Grav indtil den Dag idag.
21. Og Israel brød op og opslog sit
Telt bortenfor Migdal-Eder*.
* Hjordens Taarn.
22. Og det skede, medens Israel boede
i dette Land, at Ruben gik hen og laa
hos Bilha, sin Faders Medhustru; og
Israel hørte det. Og Jakob havde tolv
Sønner. 49, 4. 1 Krøn. 5, 1. 3 Mos. 18, 8.
23. Leas Sønner vare: Jakobs Første-
fødte Ruben og Simeon og Levi og Juda
og Isaskar og Sebulon. 29, 32 fg. 30, 18 fg.
24. Rachels Sønner vare: Josef og
Benjamin. 30, 23. 24; 35, 16 fg.
25. Og Bilhas, Rachels Trælkvindes,
Sønner vare: Dan og Naftali. 30, 5 fg.
26. Og Silpas, Leas Trælkvindes,
Sønner vare: Gad og Aser. Disse vare
Jakobs Sønner, som bleve fødte ham i
Mesopotamien. 30, 9 fg.
27. Og Jakob kom til Isak, sin Fader,
til Mamre ved Kirjat-Arba, det er He-
bron, hvor Abraham og Isak boede som
Fremmede. 14, 13.
28. Og Isaks Dage bleve hundrede og
otteti Aar.
29. Og Isak opgav Aanden og døde
og samledes til sine Folk, gammel og
mæt af Dage; og Esau og Jakob, hans
Sønner, begrove ham.

36. Kapitel.

Esau drager med sine Hustruer, Børn og alt sit Gods til Se'irs Bjerg (1—8). Esaus Afkom og Edomiternes Stammefyrster opregnes (9—19), ligeledes Horiten Se'irs Afkom, som tidligere boede i Landet (20—30). Kongerne i Edom til Moses's

Tid og Stammefyrsterne efter sine Boliger opregnes (31—43). Jakob bor i Kana'an (K. 37. 1).

Dette er Esaus, det er Edoms, Slægt. 25. 30.
2. Esau tog sig Hustruer af Kana'ans Døtre: Ada, Hetiten Elons Datter, og Oholibama, Anas Datter, Heviten Zibeons Sønnedatter,
3. og Basmat, Ismaels Datter, Nebajots Søster.
4. Og Ada fødte Esau Elifas, og Basmat fødte Re'uel,
5. og Oholibama fødte Je'us og Jalam og Korah; disse vare Esaus Sønner, som bleve fødte ham i Kana'ans Land.
6. Og Esau tog sine Hustruer og sine Sønner og sine Døtre og alle sit Huses Folk og sit Kvæg og alle sine Lastdyr og alt sit Gods, som han havde erhvervet i Kana'ans Land, og drog til et andet Land for Jakobs, sin Broders, Skyld.
7. Thi deres Eiendom var for stor til, at de kunde bo sammen, og det Land, hvori de boede som Fremmede, kunde ikke bære dem for deres Kvægs Skyld. 13. 6.
8. Saa boede Esau paa Se'irs Bjerg; Esau, det er Edom. Jos. 24, 4.
9. Og dette er Esaus, Edomiternes Faders, Slægt paa Se'irs Bjerg. 1 Krøn. 1, 35 fg.
10. Dette er Navnene paa Esaus Sønner: Elifas, Søn af Ada, Esaus Hustru, Re'uel, Søn af Basmat, Esaus Hustru.
11. Og Elifas's Sønner vare Teman, Omar, Zefo og Gatam og Kenas.
12. Og Timna var Elifas's, Esaus Søns, Medhustru, og hun fødte Elifas Amalek. Disse vare Adas, Esaus Hustrues, Sønner.
13. Og disse vare Re'uels Sønner: Nahat og Serah, Samma og Missa; disse vare Basmats, Esaus Hustrues, Sønner.
14. Og disse vare Sønner af Oholibama, Anas Datter, Zibeons Sønnedatter, Esaus Hustru: Hun fødte Esau Je'us og Jalam og Korah. V. 2.
15. Disse vare Stammefyrsterne for Esaus Børn: Elifas's, Esaus Førstefødtes, Sønner vare Stammefyrsten Teman, Stammefyrsten Omar, Stammefyrsten Zefo, Stammefyrsten Kenas,
16. Stammefyrsten Korah, Stammefyrsten Gatam, Stammefyrsten Amalek; disse vare de Stammefyrster, som nedstammede fra Elifas i Landet Edom. Disse vare Adas Sønner.
17. Og disse vare Re'uels, Esaus Søns, Sønner: Stammefyrsten Nahat, Stammefyrsten Serah, Stammefyrsten Samma, Stammefyrsten Missa; disse vare de Stammefyrster, som nedstammede fra Re'uel i Landet Edom. Disse vare Basmats, Esaus Hustrues, Sønner.
18. Og disse vare Oholibamas, Esaus Hustrues, Sønner: Stammefyrsten Je'us, Stammefyrsten Jalam, Stammefyrsten Korah; disse vare de Stammefyrster, som nedstammede fra Oholibama, Anas Datter, Esaus Hustru.
19. Disse vare Esaus Sønner, og disse deres Stammefyrster. Dette er Edom.
20. Disse vare Horiten Se'irs Sønner, som boede i Landet: Lotan og Sobal og Zibeon og Ana 1 Krøn. 1, 38 fg.
21. og Dison og Ezer og Disan; disse vare Horiternes Stammefyrster, Se'irs Sønner i Landet Edom.
22. Og Lotans Sønner vare Hori og Hemam, og Lotans Søster var Timna.
23. Og disse vare Sobals Sønner: Alvan og Manahat og Ebal, Sefo og Onam.
24. Og disse vare Zibeons Sønner: Aja og Ana; det var den Ana, som fandt de varme Kilder i Ørkenen, da han vogtede Zibeons, sin Faders, Asener.
25. Og disse vare Anas Børn: Dison og Oholibama, Anas Datter.
26. Og disse vare Disons Sønner: Hemdan og Esban og Jitran og Keran.
27. Disse vare Ezers Sønner: Bilhan og Sa'avan og Akan.
28. Disse vare Disans Sønner: Uz og Aran.
29. Disse vare Horiternes Stammefyrster: Stammefyrsten Lotan, Stammefyrsten Sobal, Stammefyrsten Zibeon, Stammefyrsten Ana,
30. Stammefyrsten Dison, Stammefyrsten Ezer, Stammefyrsten Disan; disse vare Horiternes Stammefyrster, nemlig deres Stammefyrster i Landet Se'ir.
31. Og disse vare de Konger, som regjerede i Landet Edom, førend der regjerede nogen Konge over Israels Børn: 1 Krøn. 1, 43 fg.
32. Bela, Beors Søn, var Konge i Edom, og hans Stads Navn var Dinhaba.
33. Og Bela døde, og Jobab, Serahs Søn, fra Bozra blev Konge i hans Sted.
34. Og Jobab døde, og Husam fra Temaniternes Land blev Konge i hans Sted.

35. Og Husam døde, og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted, han, som slog Midjaniterne paa Moabs Mark; og hans Stads Navn var Avit.
36. Og Hadad døde, og Samla fra Masreka blev Konge i hans Sted.
37. Og Samla døde, og Saul fra Rehobot ved Floden blev Konge i hans Sted.
38. Og Saul døde, og Ba'al-Hanan, Akbors Søn, blev Konge i hans Sted.
39. Og Ba'al-Hanan, Akbors Søn, døde, og Hadar blev Konge i hans Sted, og hans Stads Navn var Pa'u, og hans Hustrues Navn var Mehetabel, en Datter af Matred, Mesahabs Datter.
40. Og dette er Navnene paa Esaus Stammefyrster efter deres Slægter, efter deres Boliger, med deres Navne: Stammefyrsten Timna, Stammefyrsten Alva, Stammefyrsten Jetet,
41. Stammefyrsten Oholibama, Stammefyrsten Ela, Stammefyrsten Pinon,
42. Stammefyrsten Kenas, Stammefyrsten Teman, Stammefyrsten Mibzar,
43. Stammefyrsten Magdiel, Stammefyrsten Iram; disse vare Edoms Stammefyrster efter sine Boliger i sit Eiendoms-Land. Dette er Esau, Edomiternes Fader.

Kap. 37, 1. Men Jakob boede i det Land, hvori hans Fader havde boet som Fremmed, i Kana'ans Land.
35, 27. Hebr. 11, 9.

37. Kapitel.

Josef elskes af sin Fader, hades af sine Brødre, drømmer om sin tilkommende Herlighed (2—11). Han sendes af sin Fader til sine Brødre; de vilde slaa ham ihjel, men da nogle Ismaeliter komme forbi, sælge de ham til disse (12—28). Jakob sørger over ham og mener, at han er reven ihjel af et vildt Dyr. Han sælges til Potifar i Ægypten (29—36).

Dette er Jakobs Slægtshistorie. Josef var sytten Aar gammel og vogtede Kvæget med sine Brødre, da han var ung, med Bilhas og Silpas, hans Faders Hustruers, Sønner; og Josef bragte deres onde Rygte for deres Fader.
3. Og Israel elskede Josef fremfor alle sine Sønner, fordi han var hans Alderdoms Søn; og han havde gjort ham en sid Kjortel.
4. Da hans Brødre saa, at deres Fader elskede ham mere end alle hans Brødre, hadede de ham og kunde ikke tale venlig til ham.
Ap. G. 7, 9.

5. Og Josef drømte en Drøm og fortalte sine Brødre den; da hadede de ham endnu mere.
6. Han sagde til dem: Hører dog denne Drøm, som jeg har drømt:
7. Se, vi bandt Kornbaand midt paa Marken, og se, mit Kornbaand reiste sig op og blev ogsaa staaende; og se, eders Kornbaand stode rundt omkring og bøiede sig for mit Kornbaand.
8. Da sagde hans Brødre til ham: Skulde du regjere over os, og skulde du herske over os? Og de hadede ham endnu mere for hans Drømme og for hans Ord.
9. Og han drømte endnu en anden Drøm og fortalte den til sine Brødre; og han sagde: Se, jeg drømte endnu en Drøm, og se, Solen og Maanen og elleve Stjerner bøiede sig for mig.
10. Og da han fortalte det til sin Fader og sine Brødre, skjændte hans Fader paa ham og sagde til ham: Hvad er dette for en Drøm, du har drømt? Skal da jeg og din Moder og dine Brødre komme og bøie os for dig til Jorden?
11. Og hans Brødre bare Avind til ham; men hans Fader bevarede Sagen.
Luk. 2, 19. 51.
12. Og hans Brødre gik hen for at vogte sin Faders Kvæg i Sikem.
13. Og Israel sagde til Josef: Vogte ikke dine Brødre Kvæget i Sikem? Kom, jeg vil sende dig til dem. Og han sagde til ham: Se, her er jeg.
14. Og han sagde til ham: Gaa og se, om det staar vel til med dine Brødre, og om det staar vel til med Kvæget, og bring mig Svar tilbage! Saa sendte han ham fra Hebrons Dal, og han kom til Sikem.
15. Og en Mand traf ham, idet han vankede om paa Marken, og Manden spurgte ham og sagde: Hvad leder du efter?
16. Og han sagde: Jeg leder efter mine Brødre; sig mig, hvor de vogte Kvæget!
17. Og Manden sagde: De ere dragne herfra; thi jeg hørte dem sige: Lader os gaa til Dotan! Saa gik Josef efter sine Brødre og fandt dem i Dotan.
18. Og de saa ham langt borte, og førend han kom nær til dem, lagde de Raad op imod ham om at dræbe ham. Matt. 26, 4.
19. Og de sagde, den Ene til den Anden: Se, der kommer denne Drømmemester!
20. Og nu, kommer og lader os slaa ham ihjel og kaste ham i en af Vandgravene, og vi ville sige: Et vildt Dyr

har ædt ham. Saa ville vi se, hvad der
bliver af hans Drømme. Matt. 21, 38.
21. Da Ruben hørte dette, friede han
ham af deres Hænder, idet han sagde:
Lader os ikke slaa ham ihjel! 42, 22.
22. Og Ruben sagde til dem: Udøser
ikke Blod, kaster ham i denne Vandgrav,
som er i Ørkenen, men lægger ikke Haand
paa ham, — forat han kunde fri ham
af deres Haand og føre ham tilbage til
hans Fader.
23. Da Josef nu kom til sine Brødre,
afførte de Josef hans Kjortel, den side
Kjortel, som han havde paa.
24. Og de toge ham og kastede ham i
Vandgraven; men Vandgraven var tom,
der var intet Vand i den. Jer. 38, 6. Sak. 9, 11.
25. Saa satte de sig til at æde; og de
opløftede sine Øine og saa, og se, et
Reisefølge af Ismaeliter kom fra Gilead
med sine Kameler, som bare Kryderier og
Balsom og Ladanum*, og de gik for at
bringe det til Ægypten.

* et Slags vellugtende Gummi.

26. Da sagde Juda til sine Brødre:
Hvad gavner det, at vi slaa vor Broder
ihjel og dølge hans Blod?
27. Kommer og lader os sælge ham
til Ismaeliterne, men lader os ikke lægge
Haand paa ham, thi han er vor Broder,
vort Kjød. Og hans Brødre løde ham.
28. Og da de midjanitiske Kjøbmænd
kom forbi, droge de Josef op af Vand-
graven, og de solgte Josef til Ismaelit-
erne for tyve Sekel Sølv; og disse førte
Josef til Ægypten. 39, 1. Ps. 105, 17. Ap. G. 7, 9.
29. Og Ruben kom tilbage til Vand-
graven, og se, Josef var ikke i Vand-
graven; da sønderrev han sine Klæder.
44, 13. Jos. 7, 6. 1 Kong. 21, 27. Job 1, 20. Es. 37, 1.
30. Og han gik tilbage til sine Brødre
og sagde: Drengen er ikke der, og jeg,
hvor skal jeg gaa hen?
31. Da toge de Josefs Kjortel og slag-
tede en Gjedebuk og dyppede Kjortelen
i Blodet.
32. Og de sendte den side Kjortel og
lode den bringe til sin Fader og sagde:
Denne have vi fundet; kjend dog, om
det er din Søns Kjortel, eller ikke!
33. Og han kjendte den og sagde: Det
er min Søns Kjortel, et vildt Dyr har
ædt ham; Josef er visselig reven ihjel!
34. Og Jakob sønderrev sine Klæder
og lagde Sæk om sine Lænder og sør-
gede over sin Søn i mange Dage.
35. Og alle hans Sønner og alle hans
Døtre stode op for at trøste ham; men
han vilde ikke lade sig trøste, men sagde:
Jeg skal med Sorg fare ned til min Søn i
Dødsriget. Og hans Fader græd over ham.
36. Men Midjaniterne solgte ham til
Ægypten, til Potifar, Faraos Hofembeds-
mand, Øversten for Livvagten.

38. Kapitel.

Juda tager sig en Hustru, som føder ham tre Sønner. Den ældste faar en Hustru ved Navn Tamar; Herren tager ham afdage, fordi han er ond. Den anden ægter Tamar, gjør, hvad der er ondt for Herren, og dør ligesaa (1—10). Juda lover Tamar sin yngste Søn, men holder ikke sit Ord; han ligger hos hende, uvidende om, at hun er hans Svigerdatter, og avler med hende Perez og Serah (11—30).

Og det skede paa denne Tid, at Juda
drog ned fra sine Brødre, og han
tog ind til en adullamitisk Mand, hvis
Navn var Hira.
2. Og der saa Juda en kananitisk
Mands Datter, og hans Navn var Sua;
og han tog hende og gik ind til hende.
3. Og hun blev frugtsommelig og fødte
en Søn, og han kaldte hans Navn Er. 46, 12.
4. Og hun blev atter frugtsommelig
og fødte en Søn, og hun kaldte hans
Navn Onan.
5. Og hun fødte fremdeles en Søn,
og hun kaldte hans Navn Sela; og han*
var i Kesib, da hun fødte ham. * Juda.
6. Og Juda tog en Hustru til Er, sin
Førstefødte, og hendes Navn var Tamar.
7. Men Er, Judas Førstefødte, var
ond for Herrens Øine, og Herren tog
ham afdage.
8. Da sagde Juda til Onan: Gaa ind
til din Broders Hustru og tag hende til-
ægte i din Broders Sted og opreis din
Broder Afkom! 5 Mos. 25, 5. 6.
9. Men Onan vidste, at denne Afkom
ikke skulde høre ham til; naar han der-
for gik ind til sin Broders Hustru, spildte
han Sæden paa Jorden for ikke at give
sin Broder Afkom.
10. Og det var ondt i Herrens Øine,
hvad han gjorde, og han tog ogsaa ham
afdage.
11. Da sagde Juda til Tamar, sin
Sønnekone: Bo som Enke i din Faders
Hus, indtil Sela, min Søn, bliver stor!
Thi han tænkte: Ellers vil ogsaa denne
dø, som hans Brødre. Saa gik Tamar
hen og boede i sin Faders Hus.

12. Da nu en længere Tid var for-
løben, døde Suas Datter, Judas Hustru,
og efterat Juda var bleven trøstet, gik
han op til Timna til dem, som klippede
hans Faar, han og hans Ven, Adullam-
iten Hira.
13. Og det blev Tamar tilkjendegivet
og sagt: Se, din Svigerfader gaar op
til Timna for at klippe sine Faar.
14. Da lagde hun sine Enkeklæder af
sig og tildækkede sig med et Slør og ind-
hyllede sig og satte sig ved Indgangen
til Ena'im, som er ved Veien til Timna;
thi hun saa, at Sela var bleven stor,
udenat hun var given ham til Hustru.
15. Da Juda saa hende, tænkte han,
at hun var en Skjøge; thi hun havde
tildækket sit Ansigt. Ordsp. 7, 12.
16. Og han bøiede af til hende paa
Veien og sagde: Kom, lad mig gaa ind
til dig! Thi han vidste ikke, at hun var
hans Sønnekone. Og hun sagde: Hvad
vil du give mig for at gaa ind til mig?
3 Mos. 18, 15; 20, 12.
17. Og han sagde: Jeg vil sende et
Gjedekid af Smaakvæget. Og hun sagde:
Ja, dersom du vil give mig et Pant,
indtil du sender mig det.
18. Og han sagde: Hvad for et Pant
skal jeg give dig? Og hun sagde: Dit
Signet og din Snor og din Stav, som
du har i din Haand. Saa gav han
hende det og gik ind til hende, og hun
blev frugtsommelig ved ham.
19. Da stod hun op og gik, og hun
lagde sit Slør af sig og iførte sig sine
Enkeklæder.
20. Og Juda sendte Gjedekiddet ved
sin Ven Adullamiten for at faa Pantet
igjen af Kvindens Haand; men han
fandt hende ikke.
21. Og han spurgte Folkene paa hen-
des Sted og sagde: Hvor er Skjøgen, hun
i Ena'im, ved Veien? Men de sagde: Der
har ikke været nogen Skjøge her.
22. Og han kom tilbage til Juda og
sagde: Jeg fandt hende ikke, og tilmed
sagde Folkene der paa Stedet: Der har
ikke været nogen Skjøge her.
23. Da sagde Juda: Lad hende beholde
det, forat vi ikke skulle blive beskjæmmede!
Se, jeg har sendt dette Gjedekid, og du
har ikke fundet hende.
24. Men det skede omtrent tre Maa-
neder derefter, da blev det fortalt Juda:
Tamar, din Sønnekone, har bedrevet Hor,
og se, hun er ogsaa bleven frugtsommelig
i Hor. Og Juda sagde: Fører hende ud,
forat hun maa blive brændt!
25. Men da hun blev ført ud, sendte
hun Bud til sin Svigerfader og lod sige:
Ved den Mand, hvem disse Ting tilhøre,
er jeg bleven frugtsommelig. Og hun
sagde: Kjend dog, hvem dette Signet og
disse Snorer og denne Stav tilhøre!
26. Og Juda kjendte dem og sagde:
Hun er retfærdigere end jeg, thi jeg har jo
ikke givet hende til min Søn Sela. Og
han havde ikke siden Omgang med hende.
27. Og paa den Tid, hun skulde føde,
se, da var der Tvillinger i hendes Liv.
1 Kron. 2, 4. Matt. 1, 3.
28. Og da hun fødte, stak En en Haand
frem; da tog Jordemoderen den og bandt
en rød Traad om hans Haand og sagde:
Denne kom først ud.
29. Men det skede, som han drog sin
Haand tilbage, se, da kom hans Broder
ud; og hun sagde: Hvor du har brudt
dig frem! Og man kaldte hans Navn
Perez*. * Brud.
30. Og siden kom hans Broder ud, som
havde den røde Traad om sin Haand; og
man kaldte hans Navn Serah*. * Opgang.

39. Kapitel.

Josef tjener hos Potifar; Herren er med ham, saa Potifar sætter ham over hele sit Hus (1—6). Hans Hustru frister Josef til Utugt, men kan ikke overtale ham og anklager ham derfor falskelig for sin Mand (7—18). Denne kaster ham i Fængsel, men Herren er ogsaa her med ham (19—23).

Og Josef blev ført ned til Ægypten;
og Potifar, Faraos Hofembedsmand,
Øversten for Livvagten, en ægyptisk Mand,
kjøbte ham af Ismaeliterne, som havde
bragt ham derhen. 37, 28. Ps. 105, 17.
2. Og Herren var med Josef, saa han
blev en Mand, for hvem Alt lykkedes; og
han var i sin Herres, Ægypterens, Hus.
Ap. G. 7, 9.
3. Da hans Herre saa, at Herren var
med ham, og at Herren lod Alt, hvad han
gjorde, lykkes i hans Haand, 21, 22.
4. fandt Josef Naade for hans Øine
og blev hans Tjener; og han satte ham
over sit Hus, og Alt, hvad han havde,
gav han i hans Haand.
5. Og det skede fra den Tid, han havde
sat ham over sit Hus og over Alt, hvad
han havde, da velsignede Herren Ægyp-
terens Hus for Josefs Skyld, og Herrens

Velsignelse var over Alt, hvad han havde, i Huset og paa Marken. 30, 27.
6. Og han overlod Alt, hvad han havde, i Josefs Haand, og han saa ikke til med ham i Noget, uden med den Mad, han selv aad. Og Josef var vakker af Skabning og vakker af Udseende.
7. Og det skede derefter, at hans Herres Hustru kastede sine Øine paa Josef og sagde: Lig hos mig!
8. Men han vægrede sig og sagde til sin Herres Hustru: Se, min Herre ser ikke til med mig i Noget, som er i Huset, og Alt, hvad han eier, har han givet i min Haand;
9. han er ikke større i dette Hus end jeg, og han har ikke forment mig Noget uden dig, efterdi du er hans Hustru. Hvorledes skulde jeg da gjøre denne store Ondskab og synde mod Gud?
10. Og da hun nu Dag efter Dag talte til Josef, og han ikke føiede hende i at ligge hos hende og være sammen med hende,
11. og det saa skede en Dag, at han gik ind i Huset for at gjøre sin Gjerning, medens Ingen af Husets Folk var der i Huset,
12. da greb hun ham fat i hans Klædebon og sagde: Lig hos mig! Men han efterlod sit Klædebon i hendes Haand og flyede udenfor.
13. Og da hun saa, at han havde efterladt sit Klædebon i hendes Haand og var flygtet udenfor,
14. saa raabte hun paa sit Huses Folk og sagde til dem: Se, han har ført en hebraisk Mand til os for at paaføre os Skam: han kom ind til mig for at ligge hos mig, men jeg raabte med høi Røst,
15. og da han hørte, at jeg opløftede min Røst og raabte, efterlod han sit Klædebon hos mig og flyede udenfor.
16. Og hun lod hans Klædebon ligge hos sig, indtil hans Herre kom hjem.
17. Da talte hun til ham de samme Ord og sagde: Den hebraiske Træl, som du har ført til os, kom ind til mig for at paaføre mig Skam;
18. men da jeg opløftede min Røst og raabte, efterlod han sit Klædebon hos mig og flyede udenfor.
19. Og det skede, da hans Herre hørte sin Hustrues Ord, som hun talte til ham, sigende: Saaledes har din Træl gjort mod mig, da optændtes hans Vrede.
20. Og Josefs Herre tog ham og satte ham i Fængslet, det Sted, hvor Kongens Fanger holdtes fængslede; og han var der i Fængslet. Ps. 105, 18.
21. Men Herren var med Josef og tilvendte ham Miskundhed og gav ham Yndest hos Fængslets Forstander. Ap. G. 7, 9.
22. Og Fængslets Forstander gav alle Fangerne, som vare i Fængslet, i Josefs Haand; og alt det, som skulde gjøres der, det gjorde han.
23. Fængslets Forstander saa ikke efter Nogetsomhelst, som han havde under Hænder, fordi Herren var med ham; og hvad han gjorde, gav Herren Lykke til. Ps. 1, 3.

40. Kapitel.

Faraos Mundskjenk og hans Bager kastes i Fængsel, Josef tjener dem (1—4). De drømme hver sin Drøm; Josef udlægger deres Drømme, og beder Mundskjenken om, at han vil tænke paa ham, naar han atter kommer i sit Embede (5—19). Deres Drømme opfyldes; Mundskjenken glemmer Josef (20—23).

Og det skede derefter, at Ægyptens Konges Mundskjenk og hans Bager forsyndede sig mod sin Herre, Ægyptens Konge.
2. Og Farao blev vred paa to af sine Hofembedsmænd, paa den øverste Mundskjenk og den øverste Bager.
3. Og han satte dem i Forvaring i Huset hos Øversten for Livvagten, i Fængslet, det Sted, hvor Josef var Fange. 39, 20.
4. Og Øversten for Livvagten satte Josef til at være hos dem, og han tjente dem; og de vare i nogen Tid i Forvaring.
5. Og de drømte begge en Drøm, hver sin Drøm i een Nat, hver en Drøm med sin Udtydning, Mundskjenken og Bageren hos Kongen i Ægypten, som sade fangne i Fængslet.
6. Og Josef kom til dem om Morgenen, og han saa dem, og se, de vare nedslagne.
7. Og han spurgte Faraos Hofembedsmænd, som vare med ham i Forvaring i hans Herres Hus, og sagde: Hvi se I saa ilde tilmode ud idag?
8. Og de sagde til ham: Vi have drømt en Drøm, og der er Ingen, som kan udtyde den. Da sagde Josef til dem: Høre ikke Udtydninger Gud til? Fortæller mig Drømmene? 41, 16.
9. Da fortalte den øverste Mundskjenk Josef sin Drøm og sagde til ham: Se, i min Drøm stod der en Vinstok for mig;

10. og paa Vinstokken var der tre
Ranker, og den sprang ud, og dens Blomst
kom frem, og dens Klaser modnedes til
Druer.
11. Og Faraos Bæger var i min Haand,
og jeg tog Druerne og krystede dem ud
i Faraos Bæger, og jeg gav Bægeret i
Faraos Haand.
12. Da sagde Josef til ham: Dette er
Udtydningen derpaa: De tre Ranker ere
tre Dage.
13. Om tre Dage skal Farao opløfte
dit Hoved og sætte dig paa din Plads
igjen, og du skal give Faraos Bæger i
hans Haand som tilforn, da du var hans
Mundskjenk.
14. Men kom mig i Hu, naar det gaar
dig vel, og gjør Miskundhed imod mig,
saa du taler om mig for Farao og skaffer
mig ud af dette Hus!
15. Thi jeg er stjaalen fra Hebræernes
Land og har heller ikke her gjort Noget,
hvorfor de have sat mig i Fængslet. 37, 28.
16. Da den øverste Bager saa, at han
havde givet en god Udtydning, sagde han
til Josef: Ogsaa jeg saa i min Drøm,
og se, der var tre Kurve med hvidt Bag-
verk paa mit Hoved.
17. Og i den øverste Kurv var der af
alle Slags Mad for Farao, Bagverk nem-
lig, og Fuglene aade det op af Kurven
paa mit Hoved.
18. Da svarede Josef og sagde: Dette
er Udtydningen derpaa: De tre Kurve
ere tre Dage.
19. Om tre Dage skal Farao tage dit
Hoved af dig og hænge dig paa et Træ,
og Fuglene skulle æde dit Kjød af dig.
20. Og det skede paa den tredje Dag,
Faraos Fødselsdag, da gjorde han et
Gjæstebud for alle sine Tjenere; og han
opløftede den øverste Mundskjenks Hoved
og den øverste Bagers Hoved iblandt
sine Tjenere.
21. Og han satte den øverste Mund-
skjenk i hans Mundskjenk-Embede igjen,
og han gav Bægeret i Faraos Haand,
22. men den øverste Bager lod han
hænge, saaledes som Josef havde udtydet
Drømmen for dem.
23. Men den øverste Mundskjenk kom
ikke Josef i Hu, men glemte ham.

41. Kapitel.

To Aar derefter har Farao to Drømme, som
Ingen kan udlægge (1—8). Mundskjenken kommer
Josef i Hu; denne hentes til Farao, udlægger hans
Drømme om syv gode og syv ufrugtbare Aar og
giver ham Raad om, hvad han skal gjøre (9—36).
Farao sætter Josef til Herre over Ægypten; Josef
samler Korn i de gode Aar, han faar en Hustru
og avler to Sønner (37—52). Hungeren kommer
over Ægypten og alle omkringliggende Lande; de
søge Hjælp hos Josef (53—57).

Og det skede, da to Aar var omme,
drømte Farao, og se, han stod ved
Floden*.

* Nilfloden.

2. Og se, der opsteg af Floden syv
Kjør, vakre af Udseende og fede paa Kjød,
og de græssede i Flodgræsset.
3. Og se, der opsteg efter disse syv
andre Kjør af Floden, stygge af Udseende
og magre paa Kjød, og de stode hos de
andre Kjør paa Bredden af Floden.
4. Og de Kjør, der vare stygge af
Udseende og magre paa Kjød, opaade de
syv Kjør, som vare vakre af Udseende og
fede. Da vaagnede Farao.
5. Og han sov ind og drømte anden
Gang, og se, syv Aks, frodige og gode,
voksede op paa eet Straa.
6. Og se, syv Aks, tynde og svedne af
Østenvind, skjøde op efter dem.
7. Og de tynde Aks opslugte de syv
frodige og fulde Aks. Da vaagnede
Farao, og se, det var en Drøm.
8. Og om Morgenen var hans Sind
uroligt, og han sendte Bud og lod kalde
alle Tegnsudlæggerne i Ægypten og alle
dets Vise; og Farao fortalte dem sine
Drømme; men der var Ingen, som kunde
udtyde dem for Farao.
9. Da talte den øverste Mundskjenk
til Farao og sagde: Jeg bringer idag
mine Synder i Erindring. 40, 1 fg.
10. Farao blev vred paa sine Tjenere
og satte mig i Forvaring i Livvagtens
Øverstes Hus, mig og den øverste Bager.
11. Da drømte vi en Drøm i een Nat,
jeg og han; vi drømte hver sin Drøm
med sin Betydning.
12. Og der var hos os en hebraisk
ung Mand, Tjener hos Øversten for Liv-
vagten, og vi fortalte ham vore Drømme,
og han udtydede os dem; efter Enhvers
Drøm udtydede han dem.
13. Og ligesom han udtydede os, saa
skede det; jeg blev sat paa min Plads
igjen, og han blev hængt.
14. Da sendte Farao Bud og lod Josef
kalde, og de førte ham skyndsomt ud af
Fængslet; og han lod sig rage og skiftede
Klæder og kom ind til Farao. Ps. 105, 20.

15. Da sagde Farao til Josef: Jeg
har drømt en Drøm, og der er Ingen,
som kan udtyde den; men jeg har hørt
sige om dig, at saasnart du hører en
Drøm, kan du udtyde den.
16. Og Josef svarede Farao og sagde:
Det staar ikke til mig; Gud vil svare
til Faraos Vel. 40, 8. Dan. 2, 30.
17. Da talte Farao til Josef og sagde:
I min Drøm, se, da stod jeg paa Bred-
den af Floden.
18. Og se, af Floden opsteg der syv
Kjør, fede paa Kjød og vakre af Skik-
kelse, og de græssede i Flodgræsset.
19. Og se, syv andre Kjør stege op efter
dem, tynde og saare stygge af Skikkelse og
magre paa Kjød; jeg har ikke seet saa
stygge som dem i hele Ægyptens Land.
20. Og de magre og stygge Kjør op-
aade de syv første fede Kjør.
21. Og da de vare komne i deres Bug,
kjendtes det dog ikke, at de vare komne
i deres Bug, og deres Udseende var stygt,
ligesom tilforn. Da vaagnede jeg.
22. Og jeg saa i min Drøm, og se:
Syv Aks, fulde og gode, voksede op paa
eet Straa.
23. Og se, syv Aks, indtørrede, tynde,
svedne af Østenvind, skjøde op efter dem.
24. Og de tynde Aks opslugte de syv
gode Aks. Og jeg sagde det til Tegns-
udlæggerne, men Ingen kunde forklare
det for mig.
25. Da sagde Josef til Farao: Faraos
Drøm er een; hvad Gud vil gjøre, har
han givet Farao tilkjende.
26. De syv gode Kjør ere syv Aar,
og de syv gode Aks ere syv Aar; det er
een Drøm.
27. Og de syv magre og stygge Kjør,
som stege op efter dem, ere syv Aar, og
de syv tomme Aks, svedne af Østenvinden,
betyde, at der skal komme syv Hungers-Aar.
28. Dette er, hvad jeg sagde til Farao:
Hvad Gud vil gjøre, har han ladet
Farao se.
29. Se, der kommer syv Aar med stor
Overflødighed i hele Ægyptens Land.
30. Og der skal komme syv Hungers-
Aar efter dem, saa al denne Overflødighed
skal blive glemt i Ægyptens Land, og
Hungeren skal udtære Landet;
31. og man skal ikke vide af hin Over-
flødighed i Landet for denne Hunger bag-
efter, thi den skal blive meget svar.
32. Men at Drømmen gjentoges for
Farao to Gange, det betyder, at Sagen
er fast besluttet af Gud, og at Gud vil
snarlig gjøre det.
33. Og nu udse Farao sig en for-
standig og viis Mand og sætte ham over
Ægyptens Land!
34. Dette skal Farao gjøre og beskikke
Opsynsmænd over Landet og tage den
femte Del af Afgrøden i Ægyptens Land
i de syv Overflødigheds-Aar.
35. Og de skulle samle al Føden i disse
kommende gode Aar og opdynge Korn
under Faraos Haand til Føde i Stæderne
og forvare det.
36. Og Føden skal være til et Oplag
for Landet for de syv Hungers-Aar, som
skulle komme over Ægyptens Land, saa
Landet ikke skal ødelægges af Hungeren.
37. Og denne Tale behagede Farao
og alle hans Tjenere.
38. Og Farao sagde til sine Tjenere:
Mon der findes Nogen som denne, en
Mand, i hvem Guds Aand er?
39. Og Farao sagde til Josef: Efterdi
Gud har ladet dig vide alt dette, saa er
der Ingen saa forstandig og viis, som du.
40. Du skal være over mit Hus, og
efter dit Ord skal alt mit Folk rette sig;
alene hvad Tronen angaar, vil jeg være
større end du. 45, 8. Ps. 105, 21. Ap. G. 7, 10.
41. Og Farao sagde fremdeles til Jo-
sef: Se, jeg sætter dig over hele Ægyp-
tens Land, Ps. 37, 37.
42. Og Farao tog sin Signetring af
sin Haand og satte den paa Josefs Haand
og lod ham iføre Klæder af fint Lin og
hængte en Guldkjæde om hans Hals.
43. Og han lod ham kjøre paa sin
næstbedste Vogn, og de raabte for hans
Ansigt: Abrek*! Og han satte ham over
hele Ægyptens Land. * Bøier Knæ! 45, 9.
44. Og Farao sagde fremdeles til Jo-
sef: Jeg er Farao, og uden din Vilje
skal ingen Mand løfte sin Haand eller
sin Fod i hele Ægyptens Land.
45. Og Farao kaldte Josefs Navn
Zofnat-Paneah* og gav ham Asnat,
en Datter af Potifera, Prest i On, til
Hustru. Og Josef drog ud over Ægyp-
tens Land. * Verdens Frelser.
46. Og Josef var treti Aar gammel,
da han stod for Faraos, Ægyptens Konges,
Ansigt. Og Josef gik ud fra Faraos An-
sigt og reiste gjennem hele Ægyptens Land.
47. Og Landet bar i de syv Overflø-
digheds-Aar i Hobetal.

48. Og han samlede al Føden i de syv Aar, som vare i Ægyptens Land, og lagde Føde i Stæderne; Føden af Stadens Mark, som var omkring den, lagde han i den.

49. Saa samlede da Josef Korn som Havets Sand, overmaade meget, indtil han holdt op med at tælle; thi der var ikke Tal derpaa.

50. Og førend Hungerens Aar kom, blev der født Josef to Sønner, som Asnat, Datter af Potifera, Prest i On, fødte ham. V. 45.

51. Og Josef kaldte den Førstefødtes Navn Manasse*; thi [sagde han] Gud har ladet mig glemme al min Møie og hele min Faders Hus. *En, som bringer Glemsel.

52. Og den Andens Navn kaldte han Efra'im*; thi [sagde han] Gud har gjort mig frugtbar i min Elendigheds Land. * dobbelt Frugt.

53. Og de syv Overflødigheds-Aar i Ægyptens Land vare til Ende,

54. og de syv Hungers-Aar begyndte at komme, ligesom Josef havde sagt. Og der var Hunger i alle Landene, men i hele Ægyptens Land var der Brød. Ps. 105, 16.

55. Og da hele Ægyptens Land led Hunger, raabte Folket til Farao om Brød. Da sagde Farao til alle Ægypterne: Gaar til Josef! Hvad han siger eder, skulle I gjøre.

56. Og da Hungeren var over hele Landet, oplod Josef alle de Steder, hvor der var Korn, og solgte til Ægypterne; thi Hungeren var svar i Ægyptens Land.

57. Og fra alle Landene kom man til Ægypten, til Josef, for at kjøbe Korn; thi Hungeren var svar i alle Landene.

42. Kapitel.

Josefs ti Brødre komme til ham for at kjøbe Korn, men kjende ham ikke, medens han kjender dem (1—8). Han beskylder dem for at være Speidere, kaster dem i Fængsel, men lader dem siden drage hjem paa det Vilkaar, at Simeon bliver tilbage, og at de skulle bringe sin yngste Broder med sig til Ægypten; han lader Pengene, som de have givet for Kornet, lægge i deres Sække (9—28). De komme til Jakob og fortælle ham, hvad der er skeet; Jakob klager over at have mistet Josef og Simeon og vægrer sig for at sende Benjamin med dem (29—38).

Da Jakob saa, at der var Korn i Ægypten, sagde han til sine Sønner: Hvi se I paa hverandre?

2. Og han sagde: Se, jeg har hørt, at der er Korn i Ægypten; drager derned og kjøber til os derfra, saa vi maa leve og ikke dø! Ap. G. 7, 12.

3. Da droge Josefs ti Brødre ned for at kjøbe Korn fra Ægypten.

4. Men Benjamin, Josefs Broder, sendte Jakob ikke med hans Brødre; thi han sagde: Der kunde møde ham en Ulykke.

5. Saa kom Israels Sønner for at kjøbe blandt de Andre, som kom; thi der var Hunger i Kana'ans Land.

6. Og Josef var Magthaver over Landet, han var den, som solgte Korn til alt Folket i Landet; og Josefs Brødre kom og bøiede sig for ham med Ansigtet til Jorden. 41, 40.

7. Da Josef saa sine Brødre, gjenkjendte han dem, men han gjorde sig fremmed for dem og talte haardt til dem og sagde til dem: Hvorfra komme I? Og de sagde: Fra Kana'ans Land for at kjøbe Føde.

8. Og Josef kjendte sine Brødre, men de kjendte ikke ham.

9. Og Josef kom de Drømme i Hu, som han havde drømt om dem, og sagde til dem: I ere Speidere, I ere komne for at se, hvor Landet er blottet. 37, 7. 9.

10. Og de sagde til ham: Nei, min Herre, men dine Tjenere ere komne for at kjøbe Føde.

11. Vi ere alle een Mands Sønner; vi ere redelige, dine Tjenere ere ikke Speidere.

12. Men han sagde til dem: Jo, I ere komne for at se, hvor Landet er blottet.

13. Men de sagde: Vi, dine Tjenere, ere tolv Brødre, een Mands Sønner i Kana'ans Land, og se, den yngste er nu hos vor Fader, men den ene er ikke mere. 37, 33.

14. Og Josef sagde til dem: Det er, som jeg talte til eder, da jeg sagde: I ere Speidere.

15. Derpaa skulle I prøves: Saavistsom Farao lever, skulle I ikke komme herfra, uden eders yngste Broder kommer hid.

16. Sender en af eder bort, forat han kan hente eders Broder, men I skulle holdes fangne, og eders Ord skulle prøves, om I fare med Sandhed; thi hvis ikke, ere I, saavistsom Farao lever, Speidere.

17. Og han satte dem allesammen i Forvaring i tre Dage.

18. Men Josef sagde til dem den tredje

Dag: Gjører dette, saa skulle I leve! Jeg frygter Gud.

19. Dersom I ere redelige, da blive eders ene Broder som Fange i eders Fængsel, men drager I hen og bringer Korn til Hjælp mod Hungeren i eders Huse,

20. og bringer eders yngste Broder til mig! Saa skulle eders Ord stadfæstes, og I skulle ikke dø. Og de gjorde saaledes.

21. Og de sagde, den Ene til den Anden: Sandelig, vi have Skyld paa os for vor Broder, hvis Sjæleangest vi saa, da han bønfaldt os, og vi vilde ikke høre; derfor er denne Nød kommen over os.

22. Og Ruben svarede dem og sagde: Sagde jeg ikke til eder: Synder ikke mod Drengen? Men I hørte ikke; og se, nu kræves ogsaa hans Blod. 37,21.22.

23. Men de vidste ikke, at Josef forstod det; thi der var Tolk imellem dem.

24. Og han vendte sig fra dem og græd; og han vendte sig til dem igjen og talte til dem, og han tog Simeon fra dem og lod ham binde for deres Øine.

25. Og Josef befalede, at man skulde fylde deres Sække med Korn og lægge deres Penge igjen i Enhvers Sæk og give dem Reisekost med paa Veien. Og man gjorde saaledes med dem.

26. Og de lagde sit Korn paa sine Asener og droge derfra.

27. Men da en af dem aabnede sin Sæk for at give sit Asen Foder i Herberget, da saa han sine Penge, og se, de laa øverst i hans Sæk.

28. Og han sagde til sine Brødre: Mine Penge ere komne igjen, og se, de ere her i min Sæk. Da bleve de modfaldne og vendte sig forfærdede, den Ene til den Anden, og sagde: Hvad er det, Gud har gjort imod os?

29. Og de kom til Jakob, sin Fader, til Kana'ans Land, og de fortalte ham alt det, som var mødt dem, og sagde:

30 Manden, Landets Herre, talte haardt til os og holdt os for Speidere af Landet.

31. Og vi sagde til ham: Vi ere redelige, vi ere ikke Speidere;

32. vi ere tolv Brødre, vor Faders Sønner, den ene er ikke mere, og den yngste er nu hos vor Fader i Kana'ans Land.

33. Da sagde Manden, Landets Herre, til os: Herpaa vil jeg kjende, at I ere redelige: Lader eders ene Broder blive hos mig og tager, hvad I trænge mod Hungeren i eders Huse, og gaar

34. og bringer eders yngste Broder til mig, saa jeg kan kjende, at I ikke ere Speidere, men at I ere redelige! Da vil jeg give eder eders Broder igjen, og I maa drage omkring i Landet.

35. Og da de tømte sine Sække, se, da laa Enhvers Pengepung i hans Sæk; og da de saa sine Pengepunge, de og deres Fader, bleve de bange.

36. Da sagde Jakob, deres Fader, til dem: I gjøre mig barnløs; Josef er ikke mere, og Simeon er ikke mere, og Benjamin ville I tage fra mig; over mig kommer alt dette.

37. Og Ruben sagde til sin Fader: Begge mine Sønner kan du slaa ihjel, hvis jeg ikke bringer ham tilbage til dig; giv ham i min Haand, og jeg vil bringe ham tilbage til dig.

38. Men han sagde: Min Søn skal ikke drage ned med eder; thi hans Broder er død, og han alene er tilbage, og møder der ham nogen Ulykke paa den Vei, som I drage hen ad, saa ville I bringe mine graa Haar med Sorg ned i Dødsriget. 44,22.29 fg.

43. Kapitel.

Den svare Hunger nøder Jakob til omsider at samtykke i at lade Benjamin drage ned til Ægypten med sine Brødre; han giver dem en dobbelt Sum Penge med og Gaver til Josef (K. 42, 39; 43, 1—14). Josef modtager dem venlig og lader dem spise hos sig (15—33).

Kap. 42, 39. Og Hungeren var svar i Landet.

1. Og det skede, da de havde fortæret det Korn, de havde hentet fra Ægypten, da sagde deres Fader til dem: Drager atter hen og kjøber os lidt Føde!

2. Men Juda sagde til ham: Manden forsikrede os alvorlig og sagde: I skulle ikke se mit Aasyn, uden eders Broder er med eder. 42, 20.

3. Dersom du vil sende vor Broder med os, ville vi drage ned og kjøbe dig Føde.

4. Men dersom du ikke vil sende ham, ville vi ikke drage ned; thi Manden sagde til os: I skulle ikke se mit Aasyn, uden eders Broder er med eder.

5. Da sagde Israel: Hvi have I gjort ilde imod mig ved at fortælle Manden, at I have endnu en Broder?

6. Men de svarede: Manden spurgte nøie om os og om vor Slægt og sagde: Lever eders Fader endnu? Have I nogen

Broder? Og vi fortalte ham, eftersom
han spurgte; kunde vi vel vide, at han
vilde sige: Fører eders Broder ned?
7 Og Juda sagde til Israel, sin Fa-
der: Send Drengen med mig! Saa ville
vi gjøre os rede og drage hen, forat vi
kunne leve og ikke dø, baade vi og du
og vore smaa Børn.
8. Jeg vil gaa i Borgen for ham, af
min Haand maa du kræve ham; dersom
jeg ikke bringer ham tilbage til dig og
stiller ham for dit Ansigt, da vil jeg bære
Skyld for dig alle mine Dage;
9. thi dersom vi ikke havde nølet, da
havde vi nu to Gange været her igjen.
10. Og Israel, deres Fader, sagde til
dem: Skal det nu saa være, saa gjører
dette: Tager af Landets ypperste Frugt
i eders Sække og bringer Manden det
til Gave, lidt Balsom og lidt Honning,
Kryderier og Ladanum, Pistacienødder og
Mandler,
11. og tager andre Penge med eder, og
bringer de Penge, som vare komne igjen
øverst i eders Sække, tilbage med eder;
kanske det er en Feiltagelse
12. Og tager eders Broder, og gjører
eder rede og drager igjen til Manden!
13. Og den almægtige Gud lade eder
finde Barmhjertighed for Mandens Aasyn,
saa han lader eders anden Broder og Ben-
jamin drage med eder; og jeg, — skal jeg
være barnløs, saa faar jeg være barnløs!
14. Saa toge Mændene denne Gave, og
de toge dobbelte Penge med sig og Ben-
jamin: og de gjorde sig rede og droge
ned til Ægypten og fremstillede sig for
Josefs Ansigt.
15. Da Josef saa Benjamin med dem,
sagde han til den, som var over hans
Hus: Før Mændene ind i Huset og slagt
Slagtekvæg og tilbered det; thi Mæn-
dene skulle spise til Middag med mig.
16. Og Manden gjorde, som Josef
sagde. og Manden førte Mændene ind i
Josefs Hus.
17. Men Mændene frygtede, fordi de
bleve førte ind i Josefs Hus, og de sagde.
For de Penges Skyld, som forrige Gang
kom tilbage i vore Sække, føres vi her-
ind, forat han kan velte sig ind paa os
og overfalde os og tage os til Trælle
tilligemed vore Asener.
18. De gik derfor hen til Manden, som
var over Josefs Hus, og talte til ham
ved Indgangen til Huset.
19. Og de sagde: Hør mig, min Herre!
Vi kom forrige Gang ned for at kjøbe
Føde,
20. og det skede, da vi kom til Her-
berget og aabnede vore Sække, se, da laa
Enhvers Penge øverst i hans Sæk, vore
Penge efter sin Vegt, og vi have nu bragt
dem med os igjen,
21. og vi have bragt andre Penge ned
med os til at kjøbe Føde for; vi vide
ikke, hvem der lagde vore Penge i vore
Sække.
22. Da sagde han: I kunne være ro-
lige, frygter ikke! Eders Gud og eders
Faders Gud har givet eder en Skat i
eders Sække, eders Penge ere komne til
mig. Og han førte Simeon ud til dem.
42, 24.
23 Og Manden førte Mændene ind i
Josefs Hus og gav dem Vand, og de
tvættede sine Fødder, og han gav dem Fo-
der til deres Asener.
24. Og de lagde Gaven tilrette, til Jo-
sef kom om Middagen; thi de havde hørt,
at de skulde spise der.
25. Og da Josef kom ind i Huset,
bragte de ham Gaven, som de havde med
sig, ind i Huset og faldt ned for ham til
Jorden.
26. Men han spurgte dem, om det gik
dem vel, og han sagde: Gaar det eders
Fader vel, den Gamle, som I talte om?
Lever han endnu?
27. De svarede: Ja! Det gaar din
Tjener, vor Fader, vel; han lever endnu.
Og de bøiede sig og faldt ned for ham.
28. Og da han opløftede sine Øine og
saa Benjamin, sin Broder, sin Moders
Søn, sagde han: Er dette eders yngste
Broder, som I talte om til mig? Og han
sagde: Gud være dig naadig, min Søn!
29. Og Josef skyndte sig bort, thi hans
Hjerte brændte mod hans Broder, og han
søgte et Sted, hvor han kunde græde;
og han gik ind i sit Kammer og græd der.
30. Og derpaa tvættede han sit Ansigt
og gik ud, og han gjorde sig stærk og
sagde: Sætter Maden frem!
31. Og de satte frem for ham særskilt
og for dem særskilt og for Ægypterne,
som spiste med ham, særskilt; Ægypterne
kunne nemlig ikke spise med Hebræerne,
thi det er en Vederstyggelighed for Ægyp-
terne. 46, 34. 2 Mos. 8, 26.
32. Og de sade for hans Ansigt, den
førstefødte efter sin Førstefødsel og den

yngste efter sin Ungdom, og Mændene saa forundrede paa hverandre.

33. Og man bragte af Maden fra ham til dem, og til Benjamin blev der bragt fem Gange saa meget Mad, som til enhver af de Andre; og de drak og drak sig glade hos ham.

44. Kapitel.

Josef lader sit Sølvbæger lægge i Benjamins Sæk, og da det findes der, anstiller han sig, som om han vil beholde ham som Træl (1—13). Juda beder Josef om, at Benjamin maa blive fri, og at han maa blive Træl i Benjamins Sted (14—34).

Og han befalede den, som var over hans Hus, og sagde: Fyld Mændenes Sække med Føde, saa Meget, som de kunne føre, og læg Enhvers Penge øverst i hans Sæk!

2. Men mit Bæger, Sølvbægeret, skal du lægge øverst i den Yngstes Sæk tilligemed Pengene for hans Korn. Og han gjorde efter Josefs Ord, som han havde talt.

3. Om Morgenen, da det blev lyst, lode de Mændene med deres Asener fare.

4. Da de vare dragne ud af Staden og ikke komne langt, sagde Josef til den, som var over hans Hus: Gjør dig rede, sæt efter Mændene, og naar du naar dem, skal du sige til dem: Hvorfor have I gjengjældt Godt med Ondt?

5. Er det ikke det Bæger, som min Herre drikker af, og som han spaar af? I have gjort ilde i, hvad I have gjort.

6. Og han indhentede dem og talte disse Ord til dem.

7. Da sagde de til ham: Hvi taler min Herre saadanne Ord? Det være langt fra dine Tjenere at gjøre saadan Gjerning!

8. Se, de Penge, som vi fandt øverst i vore Sække, have vi bragt til dig igjen fra Kana'ans Land; hvorledes skulde vi da stjæle Sølv eller Guld af din Herres Hus?

9. Den af dine Tjenere, hos hvem det findes, han skal dø, og dertil ville ogsaa vi være min Herres Trælle.

10. Og han sagde: Ja, lad det være, som I have sagt! Den, hos hvem det findes, skal være min Træl, men I skulle være frie.

11. Saa skyndte de sig og toge hver sin Sæk ned paa Jorden og aabnede hver sin Sæk.

12. Og han ransagede, og han begyndte hos den Ældste og endte hos den Yngste, og Bægeret fandtes i Benjamins Sæk.

13. Da sønderreve de sine Klæder og læssede hver paa sit Asen og vendte tilbage til Staden.

14. Og Juda og hans Brødre kom til Josefs Hus, medens han endnu var der, og de faldt til Jorden for hans Aasyn.

15. Da sagde Josef til dem: Hvad er dette for en Gjerning, I have gjort? Vidste I ikke, at en Mand som jeg kan spaa?

16. Og Juda sagde: Hvad skulle vi sige til min Herre? Hvad skulle vi tale, og hvormed skulle vi retfærdiggjøre os? Gud har fundet dine Tjeneres Misgjerning; se, vi ere min Herres Trælle, baade vi og den, som Bægeret er fundet hos.

17. Men han sagde: Det være langt fra mig at gjøre dette! Den Mand, som Bægeret er fundet hos, han skal være min Træl, men drager I med Fred op til eders Fader!

18. Da gik Juda frem til ham og sagde: Hør mig, min Herre! Lad dog din Tjener tale et Ord for min Herres Øren, og lad ikke din Vrede optændes imod din Tjener; thi du er ligesom Farao.

19. Min Herre spurgte sine Tjenere og sagde: Have I Fader eller Broder?

20. Da sagde vi til min Herre: Vi have en gammel Fader, og han har en ung Søn, som er født i hans Alderdom; og dennes Broder er død, og han er alene igjen efter sin Moder, og hans Fader elsker ham.

21. Og du sagde til dine Tjenere: Fører ham ned til mig, forat jeg kan se ham med mine egne Øine!

22. Da sagde vi til min Herre: Drengen kan ikke forlade sin Fader; thi forlod han sin Fader, da vilde denne dø.

23. Men du sagde til dine Tjenere: Dersom ikke eders yngste Broder kommer ned med eder, skulle I ikke mere se mit Aasyn.

24. Og det skede, da vi vare komne op til din Tjener, min Fader, da forkyndte vi ham min Herres Ord.

25. Og vor Fader sagde: Drager hen igjen og kjøber lidt Føde!

26. Da sagde vi: Vi kunne ikke drage ned, men dersom vor yngste Broder er

med os, da ville vi drage ned: thi vi
kunne ikke faa Mandens Aasyn at se,
naar vor yngste Broder ikke er med os.
27. Men din Tjener, min Fader, sagde
til os: I vide, at min Hustru fødte mig
to Sønner,
28. og den ene gik bort fra mig, og
jeg sagde: Han er visselig reven ihjel;
og jeg har ikke seet ham indtil nu.
29. Tage I nu ogsaa denne fra mit
Aasyn, og der møder ham nogen Ulykke,
da ville I bringe mine graa Haar med
Kummer ned i Dødsriget.
30. Og nu, naar jeg kommer til din
Tjener, min Fader, og Drengen, til hvis
Sjæl hans Sjæl er fast bunden, ikke er
med os,
31. saa vil det ske, naar han ser, at
Drengen ikke er med, at han dør, og dine
Tjenere ville bringe din Tjeners, vor
Faders, graa Haar med Sorg ned i Dødsriget.
32. Thi din Tjener gik i Borgen for
Drengen hos min Fader og sagde: Dersom
jeg ikke bringer ham tilbage til dig,
vil jeg bære Skyld for min Fader alle
mine Dage.
33. Og nu, lad dog din Tjener blive
i Drengens Sted som Træl hos min Herre,
men lad Drengen drage op med sine
Brødre!
34. Thi hvorledes skulde jeg drage op
til min Fader, udenat Drengen var med
mig? Jeg kunde ikke se paa den Jammer,
som vilde ramme min Fader.

45. Kapitel.

Josef giver sig tilkjende for sine Brødre, taler venlig til dem og viser dem Guds Forsyn i denne Begivenhed (1—8). Han sender Bud med dem til deres Fader og indbyder ham til at komme ned til sig med hele sin Familie og alt sit Gods, sender Gaver og Vogne med dem (9—24). De drage hjem og forkynde Jakob dette glædelige Budskab (25—28).

Og Josef kunde ikke længer holde sig
for alle dem, som stode hos ham, og
han raabte: Lader hver Mand gaa ud
fra mig! Og ikke en Mand stod hos ham,
da Josef gav sig tilkjende for sine Brødre.
2. Og han brast i lydelig Graad, og
Ægypterne og Faraos Hus hørte det.
3. Og Josef sagde til sine Brødre: Jeg
er Josef, lever min Fader endnu? Og
hans Brødre kunde ikke svare ham, thi
de vare forfærdede for ham.
4. Da sagde Josef til sine Brødre:
Kjære, kommer hen til mig! Og de gik
hen til ham; og han sagde: Jeg er Josef,
eders Broder, som I solgte til Ægypten.
5. Men værer nu ikke bekymrede og
harmes ikke over, at I solgte mig hid!
Thi for at holde eder ilive har Gud sendt
mig hid foran eder; 50, 20.
6. thi nu har Hungeren været to Aar
i Landet, og endnu er der fem Aar, i
hvilke der hverken skal være Pløining
eller Høst.
7 Men Gud har sendt mig foran eder
for at bevare eder en Rest paa Jorden
og for at holde eder ilive — til en stor
Redning.
8. Og nu, ikke I have sendt mig hid,
men Gud; og han har sat mig til Fader
for Farao og til Herre over hele hans
Hus og til Hersker i hele Ægyptens Land.
9. Skynder eder og drager op til min
Fader og siger til ham. Saa siger din
Søn Josef: Gud har sat mig til Herre
over hele Ægypten; kom ned til mig,
tøv ikke!
10. Og du skal bo i Gosens Land og
være nær hos mig, du og dine Børn og
dine Børnebørn og dit smaa Kvæg og
dit store Kvæg og alt det, du har.
11. Og jeg vil forsørge dig der, thi
endnu i fem Aar bliver der Hunger, —
forat du ikke skal forarmes, du og dit
Hus og alle de, som høre dig til.
12. Og se, eders Øine og min Broder
Benjamins Øine se, at jeg med egen Mund
taler med eder.
13. Og I skulle fortælle min Fader om
al min Herlighed i Ægypten og Alt, hvad
I have seet; og skynder eder at bringe
min Fader herned!
14. Saa faldt han Benjamin, sin Broder,
om Halsen og græd, og Benjamin
græd ved hans Hals.
15. Og han kyssede alle sine Brødre,
og han græd, bøiet over dem; og derefter
talte hans Brødre med ham.
16. Og da det rygtedes i Faraos Hus
og sagdes: Josefs Brødre ere komne, behagede
det Farao og hans Tjenere.
17. Og Farao sagde til Josef: Sig til
dine Brødre: Gjører dette: Læsser paa
eders Dyr og gaar og drager til Kana'ans
Land,
18. og tager eders Fader og eders
Husfolk og kommer til mig, og jeg vil
give eder det Bedste i Ægyptens Land,
og I skulle æde af Landets Fedme.
19. Og du har min Befaling: Gjører

dette: Tager eder af Ægyptens Land Vogne til eders Børn og til eders Hustruer og fører eders Fader paa dem og kommer,

20. og lader ikke eders Øine se med Bekymring hen til eders Bohave; thi det Bedste i hele Ægyptens Land er eders.

21. Og Israels Sønner gjorde saa; og Josef gav dem Vogne efter Faraos Befaling og gav dem Reisekost paa Veien.

22. Og han gav dem alle hver sin Klædning til Omskifte, men Benjamin gav han tre hundrede Sekel Sølv og fem Klædninger til Omskifte.

23. Og han sendte ligeledes til sin Fader ti Asener, som bare af det Bedste i Ægypten, og ti Aseninder, som bare Korn og Brød og Fødevarer for hans Fader paa Reisen.

24. Og han lod sine Brødre fare, og de reiste, og han sagde til dem: Kives ikke paa Veien!

25. Saa droge de op fra Ægypten og kom til Kana'ans Land, til Jakob, sin Fader.

26. Og de fortalte ham og sagde: Josef lever endnu, og han er Herre over hele Ægyptens Land. Men hans Hjerte forblev koldt, thi han troede dem ikke.

27. Men da de sagde ham alle Josefs Ord, som han havde talt til dem, og han saa de Vogne, Josef havde sendt til at føre ham paa, da oplivedes Jakobs, deres Faders, Aand.

28. Og Israel sagde: Det er nok, Josef, min Søn, lever endnu; jeg vil drage hen og se ham, førend jeg dør. 46, 30.

46. Kapitel.

Jakob reiser til Ægypten med hele sit Hus; Herren aabenbarer sig for ham i Be'erseba og styrker ham ved at gjentage de forhen givne Forjættelser (1—7). Hele Jakobs Slægt opregnes (8—27). Josef møder sin Fader og taler til sine Brødre om deres tilkommende Bolig i Gosen (28—34).

Og Israel brød op med Alt, hvad han havde, og kom til Be'erseba, og han ofrede Slagtoffere til sin Faders, Isaks, Gud. Ps. 105, 23.

2. Og Gud sagde til Israel i et Syn om Natten: Jakob, Jakob! Og han sagde: Se, her er jeg.

3. Og han sagde: Jeg er Gud, din Faders Gud; frygt ikke for at drage ned til Ægypten, thi jeg vil gjøre dig der til et stort Folk. 35, 11.

4. Jeg vil drage ned med dig til Ægypten, og jeg vil visselig ogsaa føre dig op igjen; og Josef skal lukke dine Øine. 50, 1.

5. Og Jakob brød op fra Be'erseba; og Israels Sønner førte Jakob, sin Fader, og sine Børn og sine Hustruer paa de Vogne, som Farao havde sendt til at føre ham paa.

6. Og de toge sit Kvæg og sit Gods, som de havde erhvervet sig i Kana'ans Land, og de kom til Ægypten, Jakob og al hans Afkom med ham;

7. sine Sønner og sine Sønnesønner, sine Døtre og sine Sønnedøtre og al sin Afkom førte han med sig til Ægypten.

8. Og dette er Navnene paa Israels Børn, som kom til Ægypten, Jakob og hans Sønner: Jakobs Førstefødte Ruben, 2 Mos. 6, 14 fg. 4 Mos. 26, 5 fg. 1 Kron. K. 2—8.

9. og Rubens Sønner: Hanok og Pallu og Hezron og Karmi,

10. og Simeons Sønner: Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Zohar og Saul, Kananitindens Søn,

11. og Levis Sønner: Gerson, Kahat og Merari,

12. og Judas Sønner: Er og Onan og Sela og Perez og Serah (men Er og Onan døde i Kana'ans Land), og Perez's Sønner vare Hezron og Hamul;

13. og Isaskars Sønner: Tola og Puva og Job og Simron;

14. og Sebulons Sønner: Sered og Elon og Jahle'el;

15. disse vare Leas Børn, som hun fødte Jakob i Mesopotamien, tilligemed Dina, hans Datter, i Alt Sønner og Døtre tre og treti Sjæle.

16. Og Gads Sønner: Ziffon og Haggi, Suni og Ezbon, Eri og Arodi og Areli.

17. og Asers Sønner: Jimna og Jisva og Jisvi og Bria og Serah, deres Søster, og Brias Sønner vare Heber og Malkiel;

18. disse vare Børn af Silpa, som Laban gav Lea, sin Datter, og hun fødte Jakob disse, sekstsen Sjæle.

19. Rachels, Jakobs Hustrues, Sønner: Josef og Benjamin;

20 og Josef fik Børn i Ægyptens Land, som Asnat, Datter af Potifera, Prest i On, fødte ham: Manasse og Efra'im; 41, 50 fg.

21. og Benjamins Sønner: Bela og Beker og Asbel, Gera og Na'aman, Ehi og Ros, Muppim og Huppim og Ard;

22. disse vare Rachels Børn, som fødtes Jakob, i Alt fjorten Sjæle.

23. Og Dans Sønner: Husim,
24. og Naftalis Sønner: Jahze'el og
Guni og Jezer og Sillem;
25. disse vare Sønner af Bilha, som
Laban gav Rachel, sin Datter, og hun
fødte Jakob disse, i Alt syv Sjæle.
26. Alle de Sjæle, som kom med Ja-
kob til Ægypten, som vare udgangne
af hans Lænd, foruden Jakobs Sønners
Hustruer, vare i Alt seks og seksti Sjæle.
27. Og Josefs Sønner, som vare fødte
ham i Ægypten, vare to Sjæle; alle
Sjæle af Jakobs Hus, som kom til
Ægypten, vare sytti. 2 Mos. 1, 5.
28. Og han sendte Juda foran sig til
Josef, forat denne skulde vise ham Vei
til Gosen; og de kom til Gosens Land.
29. Og Josef lod spænde for sin Vogn
og drog op til Gosen for at møde Is-
rael, sin Fader; og da han viste sig for
ham, faldt han ham om Halsen og græd
længe ved hans Hals.
30. Da sagde Israel til Josef: Nu
vil jeg gjerne dø, efterat jeg har seet
dit Aasyn, at du endnu lever.
31. Og Josef sagde til sine Brødre
og til sin Faders Hus: Jeg vil drage op
og forkynde Farao og sige til ham: Mine
Brødre og min Faders Hus, som vare
i Kana'ans Land, ere komne til mig;
32. og Mændene ere Kvæghyrder, thi
de ere Folk, som drive Kvægavl, og sit
smaa Kvæg og sit store Kvæg og Alt,
hvad de eie, have de ført hid.
33. Og naar Farao lader eder kalde
og siger: Hvad er eders Haandtering?
34. da skulle I sige: Dine Tjenere
have drevet Kvægavl fra vor Ungdom
af og indtil nu, baade vi og vore Fædre,
— forat I maa bo i Gosens Land; thi
alle Kvæghyrder ere en Vederstyggelighed
for Ægypterne.

47. Kapitel.

Fem af Josefs Brødre stilles for Farao; han tillader Jakob med sin Familie at bo i Gosen. Jakob stilles for Farao og velsigner ham (1—10). Josef forsørger sin Faders Hus og Ægypterne med Brød (11—26). Jakob tager en Ed af Josef, at han skal begrave ham i Kana'an (27—31).

Og Josef kom og forkyndte Farao og
sagde: Min Fader og mine Brødre
med sit smaa Kvæg og sit store Kvæg
og alt det, de have, ere komne fra Ka-
na'ans Land; og se, de ere i Gosens Land.
2. Og af alle sine Brødre tog han fem
Mænd og stillede dem for Faraos Ansigt.
3. Da sagde Farao til hans Brødre:
Hvad er eders Haandtering? Og de sagde
til Farao: Dine Tjenere ere Kvæghyrder,
baade vi og vore Fædre. 46, 33. 34.
4. Og de sagde fremdeles til Farao:
Vi ere komne for at bo som Fremmede i
Landet; thi der er ingen Græsning for
det Kvæg, som dine Tjenere have, efterdi
Hungeren er svar i Kana'ans Land; og nu,
lad dog dine Tjenere bo i Gosens Land!
5. Og Farao sagde til Josef: Din
Fader og dine Brødre ere komne til dig.
6. Ægyptens Land ligger aabent for
dig; lad din Fader og dine Brødre bo i
det Bedste af Landet, lad dem bo i Gosens
Land! Og dersom du ved, at der er dyg-
tige Mænd iblandt dem, da sæt dem til
Opsynsmænd over det Kvæg, som jeg har!
7. Og Josef førte Jakob, sin Fader,
ind og stillede ham for Faraos Ansigt;
og Jakob velsignede Farao.
8. Og Farao sagde til Jakob: Hvor
mange ere dine Leveaars Dage?
9. Og Jakob sagde til Farao: Min
Udlændigheds Aars Dage ere hundrede og
treti Aar; faa og onde have mine Leve-
aars Dage været, og de have ikke naaet
mine Fædres Leveaars Dage i deres
Udlændigheds Dage.
1 Krøn. 29, 15. Ps. 39, 13; 119, 19. Hebr. 11, 13.
10. Og Jakob velsignede Farao, og
han gik ud fra Faraos Ansigt.
11. Og Josef lod sin Fader og sine
Brødre bosætte sig og gav dem Eiendom
i Ægyptens Land, i det Bedste af Lan-
det, i Landet Ra'amses, ligesom Farao
havde befalet.
12. Og Josef forsørgede sin Fader og
sine Brødre og hele sin Faders Hus med
Brød efter Børnenes Tal.
13. Og der var ikke Brød i hele Lan-
det; thi Hungeren var saare svar, saa
Ægyptens Lands og Kana'ans Lands
Kraft var udtømt ved Hungeren.
14. Og Josef samlede alle de Penge,
som fandtes i Ægyptens Land og i Ka-
na'ans Land, for det Korn, som de kjøbte,
og Josef bragte Pengene til Faraos Hus.
15. Men da det var forbi med Pen-
gene i Ægyptens Land og i Kana'ans
Land, da kom alle Ægypterne til Josef og
sagde: Giv os Brød! Hvorfor skulle vi dø
for dine Øine? Thi vi have ikke flere Penge.
16. Og Josef sagde: Bringer eders
Kvæg hid, saa vil jeg give eder Brød for
eders Kvæg, dersom I ikke have flere Penge

17. Saa bragte de sit Kvæg til Josef, og Josef gav dem Brød for Hestene og for det smaa Kvæg og for det store Kvæg, som de eiede, og for Asenerne, og han underholdt dem med Brød for alt deres Kvæg i det Aar.
18. Og da det Aar var forbi, kom de til ham i det næste Aar og sagde til ham: Vi ville ikke dølge for min Herre, at det er forbi med Pengene, og Kvæget, som vi eiede, er kommet til min Herre; der er Intet tilbage for min Herre uden vort Legeme og vor Jord.
19. Hvorfor skulle vi gaa tilgrunde for dine Øine, baade vi og vor Jord? Kjøb os og vor Jord for Brød, og vi med vor Jord ville være Faraos Trælle; og giv os Sæd, saa vi maa leve og ikke dø, og Jorden ikke lægges øde.
20. Saa kjøbte Josef al Jorden i Ægypten til Farao; thi Ægypterne solgte hver sin Mark, fordi Hungeren var svar over dem; og Landet blev Faraos.
21. Men Folket flyttede han om i Stæderne, fra den ene Ende af Ægyptens Land til den anden.
22. Alene Presternes Jord kjøbte han ikke; thi en bestemt Del var af Farao given Presterne, og de levede af sin bestemte Del, som Farao havde givet dem; derfor solgte de ikke sin Jord.
23. Og Josef sagde til Folket: Se, jeg har nu kjøbt eder og eders Jord til Farao; se, her have I Sæd, tilsaar nu Jorden!
24. Og naar Afgrøden falder, da skulle I give en Femtepart til Farao, og de fire Parter skulle I have til Udsæd paa eders Agre og til Føde for eder og for dem, som ere i eders Huse, og til Føde for eders Børn.
25. Og de sagde: Du har holdt os ilive; lad os finde Naade for min Herres Øine, og vi ville være Faraos Trælle.
26. Saa lagde Josef dette som en Forpligtelse indtil denne Dag paa Ægyptens Jord, at Farao skulde have en Femtepart; kun Presternes Jord blev ikke Faraos.
27. Og Israel boede i Ægyptens Land, i Gosens Land, og de erhvervede sig Eiendom der og vare frugtbare og bleve saare mangfoldige. Ps. 105, 24. Ap. G. 7, 17.
28. Og Jakob levede i Ægyptens Land i sytten Aar; og Jakobs Dage, hans Leveaar, bleve hundrede og syv og firti Aar.
29. Og da Israels Dage nærmede sig Døden, kaldte han sin Søn Josef og sagde til ham: Dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, saa læg din Haand under min Lænd og vis mig Miskundhed og Trofasthed, begrav mig ikke i Ægypten, 24, 2.
30. men lad mig hvile hos mine Fædre, bring mig bort fra Ægypten og begrav mig i deres Grav! Og han sagde: Jeg skal gjøre efter dit Ord.
31. Men han sagde: Tilsværg mig det! Og han tilsvor ham. Og Israel tilbad, bøiet over Hovedgjærdet i Sengen. 1 Kong. 1, 47. Hebr. 11, 21.

48. Kapitel.

Jakob bliver syg; Josef kommer til ham med sine to Sønner, som Jakob optager blandt sine Sønners Tal (1—7). Han velsigner dem og giver den yngste Fortrin for den ældste (8—20), skjenker Josef et Stykke Land forud for hans Brødre (21. 22).

Og det skede derefter, da sagde man til Josef: Se, din Fader er syg. Og han tog begge sine Sønner med sig, Manasse og Efra'im.
2. Og man gav Jakob det tilkjende og sagde: Se, din Søn Josef er kommen til dig. Da gjorde Israel sig stærk og satte sig paa Sengen.
3. Og Jakob sagde til Josef: Den almægtige Gud aabenbarede sig for mig i Lus i Kana'ans Land og velsignede mig. 35, 6. 9—13.
4. Og han sagde til mig: Se, jeg vil gjøre dig frugtbar og formere dig og gjøre dig til en Skare af Folk, og jeg vil give din Afkom efter dig dette Land til evig Eiendom.
5. Og nu, dine to Sønner, som ere fødte dig i Ægyptens Land, førend jeg kom til dig, til Ægypten, de skulle være mine; Efra'im og Manasse skulle være for mig som Ruben og Simeon. 46, 20.
6. Men din Afkom, som du har avlet efter dem, skal være din; efter sine Brødres Navn skulle de kaldes i deres Arvelod.
7. Og da jeg kom fra Mesopotamien, døde Rachel for mig i Kana'ans Land paa Reisen, da der endnu var et Stykke Vei til Efrat; og jeg begrov hende der paa Veien til Efrat, det er Betlehem. 35, 16. 19.
8. Og Israel saa Josefs Sønner og sagde: Hvo ere disse?
9. Og Josef sagde til sin Fader: Det er mine Sønner, som Gud har givet mig her. Og han sagde: Før dem hen til mig, og jeg vil velsigne dem,

10. Og Israels Øine vare sløve af Alderdom, han kunde ikke se; og han førte dem hen til ham, og han kyssede dem og tog dem i Favn.
11. Og Israel sagde til Josef: Jeg havde ikke tænkt at faa dit Aasyn at se, og se, Gud har endog ladet mig se din Afkom.
12. Og Josef førte dem bort fra hans Knæ og bøiede sig for hans Aasyn til Jorden.
13. Og Josef tog dem begge, Efra'im i sin høire Haand mod Israels venstre Haand og Manasse i sin venstre Haand mod Israels høire Haand, og førte dem hen til ham.
14. Og Israel rakte sin høire Haand ud og lagde den paa Efra'ims Hoved, uagtet han var den yngste, og sin venstre Haand paa Manasses Hoved; han lagde sine Hænder saaledes med Overlæg, thi Manasse var den førstefødte. V. 19.
15. Og han velsignede Josef og sagde: Den Gud, for hvis Aasyn mine Fædre, Abraham og Isak, vandrede, den Gud, som var min Hyrde, fra jeg blev til indtil denne Dag, Ps. 23, 1.
16 den Engel, som forløste mig fra alt Ondt, velsigne Drengene, saa de maa kaldes med mit Navn og med mine Fædres, Abrahams og Isaks, Navn, og vorde saare mangfoldige midt i Landet.
17. Da Josef saa, at hans Fader lagde sin høire Haand paa Efra'ims Hoved, mishagede det ham, og han greb sin Faders Haand for at føre den fra Efra'ims Hoved hen paa Manasses Hoved.
18. Og Josef sagde til sin Fader: Ikke saa, min Fader! Thi denne er den førstefødte; læg din høire Haand paa hans Hoved!
19. Men hans Fader vægrede sig og sagde: Jeg ved det, min Søn, jeg ved det. Ogsaa han skal blive til et Folk, ogsaa han skal blive stor, men alligevel skal hans yngre Broder blive større end han, og hans Afkom skal blive en Mangfoldighed af Folk.
20. Saa velsignede han dem paa den samme Dag og sagde: Ved dig skal Israel velsigne og sige: Gud gjøre dig som Efra'im og som Manasse! Og han satte Efra'im foran Manasse.
21. Og Israel sagde til Josef: Se, jeg dør, og Gud skal være med eder og føre eder tilbage til eders Fædres Land.
22. Og jeg giver dig fremfor dine Brødre et Stykke Land, som jeg tager fra Amoriternes Haand med mit Sverd og med min Bue. Joh. 4, 5.

49. Kapitel.

Jakob forsamler sine tolv Sønner og forkynder dem, hvad der skal vederfares dem og deres Slægt i de kommende Tider, og herunder, at Messias skal fremgaa af Juda (1—28), befaler dem at begrave ham hos hans Fædre og dør, 147 Aar gammel (29—33).

Og Jakob kaldte sine Sønner til sig og sagde: Samler eder, og jeg vil forkynde eder, hvad der skal vederfares eder i de sidste Dage*. 5 Mos. 33, 1 fg.
* d. e. i den Tid, da Spaadommene blive opfyldte.
2. Kommer tilhobe og hører, I Jakobs Sønner, hører paa Israel, eders Fader!
3. Ruben, min Førstefødte er du, min Kraft og min Styrkes første Frugt, med Fortrin i Værdighed, med Fortrin i Magt. 29, 32.
4. Du bruser over som Vandet, du skal ei have Fortrinet, thi du steg op paa din Faders Leie; da vanhelligede du det — i min Seng steg han op! 35, 22. 1 Krøn. 5, 1.
5. Simeon og Levi ere Brødre, Voldsvaaben ere deres Sverd.
6. I deres hemmelige Raad komme ei min Sjæl, med deres Forsamling forene sig ei min Ære*! Thi i sin Vrede sloge de Mænd ihjel, og i sin Selvraadighed lemlæstede de Okser. * Sjæl. 34, 25 fg.
7. Forbandet være deres Vrede, thi den var grum, og deres Forbitrelse, thi den var haard! Jeg vil fordele dem i Jakob og sprede dem i Israel. Jos. 19, 1; 21, 2 fg.
8. Juda, — dig skulle dine Brødre prise, din Haand skal være paa dine Fienders Nakke, for dig skulle din Faders Sønner kaste sig ned. 1 Krøn. 5, 2.
9. En ung Løve er Juda, fra Rov er du stegen op, min Søn! Han lægger sig ned, han hviler som en Løve, som en Løvinde; hvo tør vække ham op? 5 Mos. 33, 7.
10. Ei skal Kongespir vige fra Juda, og ei Herskerstav fra hans Fødder, indtil Fredsstifteren kommer, og Folkene vorde ham lydige. Es. 9, 6. 7. Ef. 2, 14.
11. Han binder til Vintræet sit unge Asen og til den ædle Ranke sin Asenindes Føl; han tvætter i Vin sit Klædebon og i Druers Blod sin Kjortel.
12. Dunkle ere hans Øine af Vin, og hvide hans Tænder af Melk.
13. Sebulon, — ved Havets Strand

skal han bo, og han skal færdes ved Skibenes Strand, og hans Side ligge op til Sidon. Jos. 19, 10. 11. 5 Mos. 33, 18. 19.
14. Isaskar er et knokkelstærkt Asen, som hviler mellem Kvæghegnene. 5 Mos. 33, 18.
15. Og han saa, at Hvilen var god, og at Landet var yndigt; og han bøiede sin Skulder til at bære Byrde og blev en arbeidspligtig Tjener.
16. Dan skal dømme sit Folk, som en af Israels Stammer. Dom. 16, 31.
17. Dan skal være en Slange paa Veien, en Hornslange paa Stien, som bider Hesten i Hælene, saa dens Rytter falder bagover.
18. Efter din Frelse bier jeg, Herre! Ps. 119, 166.
19. Gad, — en Skare skal trænge ind paa ham, men han skal trænge ind paa dens Bagtrop.
20. Fra Aser kommer det Fede, hans Brød, og han giver kongelige Lækkerheder. 5 Mos. 33, 24.
21. Naftali er en frit løbende Hind; han fremfører liflige Ord. Dom. 4, 6; 5, 1.
22. Et Skud af et frugtbart Træ er Josef, et Skud af et frugtbart Træ ved en Kilde; Grenene skyde ud over Muren.
23. Og de opirre ham og skyde paa ham, og de forfølge ham, — de Pileskyttere.
24. Men fast forbliver hans Bue, og hans Hænders Arme ere raske, — ved Jakobs Vældiges Hænder, histfra, fra Hyrden, Israels Klippe,
25. fra din Faders Gud, og han hjælpe dig, fra den Almægtige, og han velsigne dig med Velsignelser fra Himmelen heroventil, med Velsignelser fra Dybet, som ligger hernedentil, Brysters og Moderslivs Velsignelser!
26. Din Faders Velsignelser stige høit over mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Høies Grænse; de skulle komme over Josefs Hoved og over hans Isse, som er Fyrste blandt sine Brødre.
27. Benjamin er en Ulv, der sønderriver; om Morgenen fortærer han Rov, og om Aftenen uddeler han Bytte. Dom. 20, 25. 1 Sam. 9, 1. 2; 14, 47.
28. Alle disse ere Israels Stammer, tolv i Tallet, og dette er, hvad deres Fader talte til dem; saaledes velsignede han dem, enhver velsignede han med den Velsignelse, som tilkom ham.
29. Og han bød dem og sagde til dem: Jeg samles nu til mit Folk; begraver mig hos mine Fædre i den Hule, som er paa Hetiten Efrons Mark,
30. i den Hule, der er paa Makpelas Mark, som er østenfor Mamre i Kanaans Land, hvilken Mark Abraham kjøbte af Hetiten Efron til et Gravsted som Eiendom. 23, 16. 19. 20; 50, 13.
31. Der have de begravet Abraham og Sara, hans Hustru, der have de begravet Isak og Rebekka, hans Hustru, og der har jeg begravet Lea, 25, 9; 23, 19; 35, 29.
32. paa den Mark og i den Hule paa den, som ere kjøbte af Hets Børn.
33. Da Jakob havde fuldendt at give sine Sønner Befaling, trak han sine Fødder op i Sengen; og han opgav sin Aand og blev samlet til sine Folk.

50. Kapitel.

Josef begræder sin Fader, lader ham balsamere, begjærer af Farao, at han maa drage hen og begrave ham i Kana'an (1—6). Han drager derhen, holder en stor Veklage over ham, begraver ham og kommer tilbage (7—14). Hans Brødre frygte for ham, men han trøster dem; han forudsiger sin Slægts Udfrielse fra Ægypten og dør (15—26).

Og Josef faldt over sin Faders Ansigt og græd over ham og kyssede ham. 46, 4.
2. Og Josef befalede sine Tjenere, Lægerne, at balsamere hans Fader; og Lægerne balsamerede Israel.
3. Og firti Dage gik med hertil, thi saa mange Dage gaa med til Balsameringen; og Ægypterne græd over ham i sytti Dage. 5 Mos. 34, 8.
4. Og da Sørgedagene over ham vare forbi, talte Josef til Faraos Hus og sagde: Dersom jeg har fundet Naade for eders Øine, saa taler dog for Faraos Øren og siger:
5. Min Fader tog en Ed af mig og sagde: Se, jeg dør; i min Grav, som jeg lod grave for mig i Kana'ans Land, der skal du begrave mig. Og nu, lad mig dog drage op og begrave min Fader og saa vende tilbage! 47, 29 fg.
6. Og Farao sagde: Drag op og begrav din Fader, saaledes som han tog Ed af dig.
7. Saa drog Josef op for at begrave sin Fader; og alle Faraos Tjenere, de Ældste af hans Hus, og alle de Ældste af Ægyptens Land droge op med ham,
8. og hele Josefs Hus og hans Brødre og hans Faders Hus; kun sine smaa

Børn og sit smaa Kvæg og sit store Kvæg
lode de blive tilbage i Gosens Land.
9. Og baade Vogne og Ryttere droge
op med ham, saa Hæren var meget stor.
10. Og da de kom til Goren-Atad, som
er paa hin Side Jordan, holdt de der en
stor og saare svar Veklage, og han lod
holde Sorg for sin Fader i syv Dage.
11. Og Landets Indbyggere, Kananiterne, saa Sorgen paa Goren-Atad, og
de sagde: Dette er en svar Sorg for
Ægypterne. Derfor kaldte man Stedets
Navn Abel Mizra'im*, hvilket er paa hin
Side Jordan. * Ægypternes Sørgemark.
12. Og hans Sønner gjorde med ham
saaledes, som han havde befalet dem.
13. Hans Sønner førte ham til Kana'ans Land og begrove ham i Hulen
paa Makpelas Mark, hvilken Mark Abraham havde kjøbt til et Gravsted som Eiendom af Hetiten Efron, østenfor Mamre. 23, 16 fg.
14. Og Josef vendte tilbage til Ægypten efter at have begravet sin Fader, han
og hans Brødre og alle de, som vare
dragne op med ham for at begrave hans
Fader.
15. Da Josefs Brødre saa, at deres
Fader var død, sagde de: Om nu Josef
vilde forfølge os og gjengjælde os alt det
Onde, vi have gjort imod ham!
16. Og de sendte Bud til Josef og
lode ham sige: Din Fader befalede før
sin Død og sagde:
17. Saaledes skulle I sige til Josef:
Forlad dog dine Brødres Misgjerning
og deres Synd, at de have handlet ilde
imod dig! Saa forlad da nu din Faders
Guds Tjenere deres Misgjerning! Og
Josef græd, da de talte til ham.
18. Og hans Brødre gik ogsaa selv
hen og faldt ned for hans Aasyn og
sagde: Se, vi ere dine Tjenere.
19. Og Josef sagde til dem: Frygter
ikke; thi er vel jeg i Guds Sted?
20. I tænkte Ondt imod mig: men
Gud tænkte det til det Gode, for at gjøre,
hvad der sker paa denne Dag, for at holde
meget Folk ilive. 45, 5.
21. Og nu, frygter ikke, jeg vil forsørge
eder og eders Børn. Saa trøstede han
dem og talte venlig til dem.
22. Og Josef boede i Ægypten, han
og hans Faders Hus; og Josef blev
hundrede og ti Aar gammel.
23. Og Josef saa Efra'ims Børn i
tredje Led; ogsaa Makirs, Manasses
Søns, Børn bleve fødte paa Josefs Knæ*.
* d. e. fødte, medens han endnu levede, saa han kunde tage dem paa sine Knæ.
24. Og Josef sagde til sine Brødre:
Jeg dør, og Gud skal visselig besøge eder
og føre eder op af dette Land til det
Land, han har tilsvoret Abraham, Isak
og Jakob. Hebr. 11, 22.
25. Og Josef tog en Ed af Israels
Sønner og sagde: Gud skal visselig besøge eder, og I skulle da føre mine Ben
op herfra. 2 Mos. 13, 19. Jos. 24, 32.
26. Og Josef døde hundrede og ti Aar
gammel; og man balsamerede ham, og
man lagde ham i Kiste i Ægypten.

Den anden Mosebog.

1. Kapitel.

Israels Børn formere sig stærkt i Ægypten (1–7). En Konge, som ikke kjender til Josef, plager Folket haardt (8–14). Han befaler Jordemødrene at dræbe alle nyfødte Drengebørn blandt Israeliterne, og da de ikke adlyde ham, lader han Børnene kaste i Nilfloden (15–22).

Og dette er Navnene paa Israels Sønner, som kom til Ægypten; med Jakob kom de, hver med sit Hus: 1 Mos. 46, 8 fg
2. Ruben, Simeon, Levi og Juda,
3. Isaskar, Sebulon og Benjamin,
4. Dan og Naftali, Gad og Aser.
5. Og alle Sjæle, som vare udgangne
af Jakobs Lænd, vare sytti; men Josef
var i Ægypten. 1 Mos. 46, 27. 5 Mos. 10, 22.
6. Og Josef døde og alle hans Brødre og hele denne Slægt.
7 Og Israels Børn vare frugtbare
og vrimlede og formerede sig og bleve
saare talrige, og Landet blev fuldt af dem.
Ps. 105, 24. Ap. G. 7, 17.
8. Og der kom en ny Konge over
Ægypten, som ikke vidste om Josef.
9. Og han sagde til sit Folk: Se, Israels Børns Folk er flere og talrigere
end vi.
10. Velan, vi ville handle klogelig

imod det, forat det ikke skal tage mere til, og forat ikke ogsaa det, naar der indtræffer Krig, skal forene sig med vore Fiender og føre Krig imod os og drage ud af Landet.

11. Saa satte de Arbeidsfogder over det, forat de skulde plage det med sine Byrder; og det byggede Forraadsstæder for Farao, Pitom og Ra'amses.

12. Men jo mere de plagede det, des mere formerede og udbredte det sig; og de gruede for Israels Børn.

13. Og Ægypterne tvang med Haardhed Israels Børn til at trælle,

1 Mos. 15, 13. 4 Mos. 20, 15.

14. og de forbitrede deres Liv med haardt Trælarbeide i Ler og Tegl og med alle Slags Trælarbeide paa Marken, med alt sit Trælarbeide, som de med Haardhed paalagde dem.

15. Og Kongen af Ægypten sagde til de hebraiske Jordemødre, af hvilke den enes Navn var Sifra og den andens Navn Pua,

16. han sagde: Naar I hjælpe de hebraiske Kvinder til at føde, saa skulle I se paa Jordemoderstolen; er det da en Søn, saa dræber ham, men er det en Datter, da maa hun leve.

17. Men Jordemødrene frygtede Gud og gjorde ikke, som Kongen af Ægypten havde talt til dem, men lode Drengebørnene leve.

Ap. G. 5, 29.

18. Da kaldte Kongen af Ægypten Jordemødrene og sagde til dem: Hvi gjorde I denne Gjerning og lode Drengebørnene leve?

19. Og Jordemødrene sagde til Farao: De hebraiske Kvinder ere ikke som de ægyptiske, men de ere stærke; førend Jordemoderen kommer til dem, have de født.

20. Saa gjorde Gud vel imod Jordemødrene; og Folket formerede sig, og de bleve saare talrige.

21. Og fordi Jordemødrene frygtede Gud, byggede han dem Huse*.

* d. e. gav han dem Afkom.

22. Da bød Farao alt sit Folk og sagde: Hver Søn, som fødes*, ham skulle I kaste i Floden, men hver Datter skulle I lade leve.

* for Israels Børn. Ap. G. 7, 19.

2. Kapitel.

Moses fødes og lægges af sin Moder i en Rorkiste ved Nilens Bred (1—4). Faraos Datter finder Barnet og antager det som sin Søn (5—10). Moses ser sit Folks Elendighed, slaar en Ægypter ihjel, maa flygte, kommer til Midjan til Re'uel, faar hans Datter Zippora tilægte, avler en Søn (11—22). Gud ser til Israels Børns Elendighed (23—25).

Og en Mand af Levis Hus gik hen og tog en Levis Datter tilægte.

6, 20. 4 Mos. 26, 59.

2. Og Kvinden blev frugtsommelig og fødte en Søn; og da hun saa, at han var deilig, skjulte hun ham i tre Maaneder.

Ap. G. 7, 20. Hebr. 11, 23.

3. Men da hun ikke længer kunde skjule ham, tog hun en Kiste til ham af Rør og overdrog den med Jordbeg og Beg, og hun lagde Drengen i den og satte den i Sivet ved Bredden af Floden.

4. Men hans Søster stillede sig langt borte for at faa vide, hvorledes det vilde gaa ham. 15, 20.

5. Og Faraos Datter gik ned til Floden for at bade sig, og hendes Jomfruer gik ved Bredden af Floden; og da hun saa Kisten midt i Sivet, sendte hun sin Pige hen og lod den hente.

6. Og da hun aabnede den, saa hun Barnet, og se, det var en grædende Dreng; da ynkedes hun over ham og sagde: Dette er en af Hebræernes Drengebørn.

7. Da sagde hans Søster til Faraos Datter: Skal jeg gaa og kalde dig en Amme blandt de hebraiske Kvinder, forat hun kan opamme Barnet for dig?

8. Og Faraos Datter sagde til hende: Gaa! Og Pigen gik og kaldte Drengens Moder.

9. Da sagde Faraos Datter til hende: Tag denne Dreng og opam ham for mig, og jeg vil give dig din Løn. Og Kvinden tog Drengen og opammede ham.

10. Og Drengen blev stor, og hun bragte ham til Faraos Datter, og han blev som en Søn for hende, og hun kaldte hans Navn Moses*, idet hun sagde: Af Vandet har jeg draget ham op.

* den af Vandet Opdragne. Ap. G. 7, 21.

11. Og det skede i hine Dage, da Moses var bleven stor, at han gik ud til sine Brødre og saa paa deres Byrder, og han saa en ægyptisk Mand, som slog en hebraisk Mand af hans Brødre.

Ap. G. 7, 23 fg. Hebr. 11, 24. 25.

12. Og han vendte sig hid og did og saa, at der ikke var Nogen; da slog han Ægypteren ihjel og skjulte ham i Sanden.

13. Og han gik ud den anden Dag, og se, to hebraiske Mænd vare i Strid; da sagde han til den, som havde Uret: Hvi slaar du din Næste?

14. Og han sagde: Hvo har sat dig til en Overste og Dommer over os? Tænker du at slaa mig ihjel, ligesom du slog Ægypteren ihjel? Da frygtede Moses og sagde: Sandelig, Sagen er bleven bekjendt.

15. Og da Farao hørte om denne Sag, søgte han at slaa Moses ihjel; men Moses flyede fra Faraos Ansigt, og han tog Bolig i Midjans Land og boede ved en Brønd. Hebr. 11, 27.

16. Og Presten i Midjan havde syv Døtre; og de kom og øste Vand og fyldte Vandrenderne for at vande sin Faders Smaakvæg.

17. Og Hyrderne kom og dreve dem bort; men Moses stod op og hjalp dem og vandede deres Smaakvæg. 1 Mos. 29, 10.

18. Og de kom til Re'uel, sin Fader, og han sagde: Hvi komme I saa snart idag? 4 Mos. 10, 29.

19. Og de sagde: En ægyptisk Mand udfriede os af Hyrdernes Haand, og han øste ogsaa Vand for os og vandede Smaakvæget.

20. Og han sagde til sine Døtre: Hvor er han? Hvorfor lode I Manden blive tilbage? Kalder paa ham, forat han kan æde hos os!

21. Og Moses samtykkede i at blive hos Manden; og han gav Moses sin Datter Zippora. 18, 2 fg.

22. Og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Gersom*; thi han sagde: Jeg er bleven en Udlænding i et fremmed Land. * Udlænding der.

23. Og det skede i denne lange Tid, da døde Kongen af Ægypten, og Israels Børn sukkede over sin Trældom og raabte; og deres Raab over sin Trældom steg op til Gud. 4 Mos. 20, 16.

24. Og Gud hørte deres Suk, og Gud ihukom sin Pakt med Abraham, med Isak og med Jakob.

25. Og Gud saa til Israels Børn, og Gud kjendtes ved dem.

3. Kapitel.

Herren aabenbarer sig for Moses i en brændende Tornebusk og siger ham, at han er Fædrenes Gud (1–6), lover at frelse sit Folk, byder Moses at føre det ud, og da denne frygter for at overtage dette Hverv, lover han at være med ham (7–12). Han giver ham sit Navn tilkjende og undervisser ham nøiere om, hvad han skal sige og gjøre (13–22).

Og Moses vogtede Smaakvæget hos Jetro, sin Svigerfader, Presten i Midjan, og han drev Smaakvæget bag om Ørkenen og kom til Guds Bjerg, til Horeb*.

* Horeb var det Bjerg, hvoraf Sinai udgjorde en Del. 5 Mos. 4, 10. 15. Mal. 4, 4.

2. Og Herrens Engel aabenbarede sig for ham i en Ildslue midt ud af en Tornebusk; og han saa, og se, Tornebusken brændte i Ilden, men Tornebusken blev ikke fortæret. Ap. G. 7, 30.

3. Og Moses sagde: Jeg vil gaa hen og se dette store Syn, hvorfor Tornebusken ikke opbrændes.

4. Da Herren saa, at han gik hen for at se, raabte Gud til ham midt ud af Tornebusken og sagde: Moses, Moses! Og han sagde: Se, her er jeg.

5. Og han sagde: Kom ikke nær hid, drag dine Sko af dine Fødder! Thi det Sted, du staar paa, er hellig Jord. Ap. G. 7, 33.

6. Og han sagde fremdeles: Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. Og Moses skjulte sit Ansigt, thi han frygtede for at se paa Gud. Matt. 22, 32. Mark. 12, 26. Luk. 20, 37. Ap. G. 7, 32. 1 Kong. 19, 13.

7. Og Herren sagde: Jeg har seet mit Folks Elendighed i Ægypten, og jeg har hørt deres Skrig over dem, som trænge det; jeg kjender dets Smerter. Ap. G. 7, 34.

8. Og jeg er stegen ned for at udfri det af Ægypternes Haand og for at føre det op af dette Land til et godt og vidt Land, til et Land, som flyder med Melk og Honning, til Kananiternes og Hetiternes og Amoriternes og Ferisiternes og Heviternes og Jebusiternes Sted. 13, 5. 1 Mos. 15, 18–21.

9. Og nu, se, Israels Børns Skrig er kommet for mig, og jeg har ogsaa seet den Trængsel, hvormed Ægypterne trænge dem.

10. Saa gaa nu, og jeg vil sende dig til Farao, og før mit Folk, Israels Børn, ud af Ægypten! Ps. 105, 26.

11. Men Moses sagde til Gud: Hvo er jeg, at jeg skulde gaa til Farao, og at jeg skulde føre Israels Børn ud af Ægypten?

12. Og han sagde: Sandelig, jeg vil være med dig, og dette skal være dig Tegnet paa, at jeg har sendt dig: Naar du har ført Folket ud af Ægypten, da skulle I tjene Gud paa dette Bjerg.

13. Men Moses sagde til Gud: Se, naar jeg kommer til Israels Børn og siger til dem: Eders Fædres Gud har sendt mig til eder, og de sige til mig:

Hvad er hans Navn? — hvad skal jeg da sige til dem?

14. Da sagde Gud til Moses: Jeg er Den, jeg er; og han sagde: Saa skal du sige til Israels Børn: Jeg er har sendt mig til eder. Aab. 1 4. 8.

15. Og Gud sagde fremdeles til Moses: Saa skal du sige til Israels Børn: Herren*, eders Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har sendt mig til eder. Dette er mit Navn evindelig, og dette er min Ihukommelse fra Slægt til Slægt. * Jehova, d. e. han er, V. 14. Es. 42. 8. Ps. 135, 13.

16. Gaa, og du skal samle de Ældste af Israel og sige til dem: Herren, eders Fædres Gud, har aabenbaret sig for mig, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og sagt: Jeg har besøgt eder og seet det, som gjøres mod eder i Ægypten. 1 Mos. 50, 24.

17. Og jeg har sagt: Jeg vil føre eder op af Ægyptens Elendighed til Kananiternes og Hetiternes og Amoriternes og Ferisiternes og Heviternes og Jebusiternes Land, til et Land, som flyder med Melk og Honning.

18. Og de skulle høre din Røst, og du skal gaa ind, du og de Ældste af Israel, til Kongen af Ægypten, og I skulle sige til ham: Herren, Hebræernes Gud, har mødt os, og lad os nu gaa tre Dages Reise hen i Ørkenen og ofre til Herren, vor Gud. 5, 3.

19. Men jeg ved, at Kongen af Ægypten ikke vil tillade eder at drage ud, end ikke ved en stærk Haand.

20. Derfor vil jeg udrække min Haand og slaa Ægypten med alle mine Undere, som jeg vil gjøre i dets Midte; og derefter skal han lade eder fare.

21. Og jeg vil give dette Folk Naade i Ægypternes Øine, og det skal ske, naar I drage ud, da skulle I ikke drage tomhændede; 1 Mos. 15, 14.

22. men enhver Kvinde skal bede sin Naboerske og den, der bor i hendes Hus, om Sølvkar og Guldkar og Klæder, og I skulle lægge dem paa eders Sønner og paa eders Døtre; og saaledes skulle I tage Bytte af Ægypterne.
11, 2; 12, 35. 36. Ps. 105, 37.

4. Kapitel.

Moses frygter for, at Folket ikke vil tro ham; Herren giver ham Magt til at gjøre Tegn for dem (1—9). Moses vægrer sig, fordi det falder ham vanskeligt at tale; Herren lover ham, at han vil være med ham, og at hans Broder Aron skal tale for ham (10—17). Moses drager til Ægypten; Herren underviser ham fremdeles (18—23). Herren vil tage ham afdage, fordi han har undladt at omskjære sin Søn (24—26). Aron møder ham, de gaa til de Ældste af Israel; Folket tror (27—31).

Og Moses svarede og sagde: Men se, de ville ikke tro mig og ikke høre min Røst, thi de ville sige: Herren har ikke aabenbaret sig for dig.

2. Da sagde Herren til ham: Hvad er det, du har i din Haand? Og han sagde: En Stav.

3. Og han sagde: Kast den til Jorden! Og han kastede den til Jorden, og den blev til en Slange; og Moses flyede for den. 7, 10.

4. Og Herren sagde til Moses: Udræk din Haand og grib fat i dens Hale! Saa rakte han sin Haand ud og tog fat paa den, og den blev til en Stav i hans Haand.

5. —* Forat de skulle tro, at Herren, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har aabenbaret sig for dig.
* nemlig: Dette skal du gjøre for Israel. 3, 6.

6. Og Herren sagde fremdeles til ham: Stik din Haand i din Barm! Og han stak sin Haand i sin Barm; og han drog den ud, og se, hans Haand var spedalsk, lig Sne.

7. Og han sagde: Stik atter din Haand i din Barm! Og han stak atter sin Haand i sin Barm; og han drog den ud af sin Barm, og se, den var igjen bleven som hans øvrige Kjød.

8. Og det skal ske, dersom de ikke ville tro dig eller høre paa det første Tegns Røst, da skulle de tro det andet Tegns Røst.

9. Og det skal ske, dersom de end ikke ville tro disse to Tegn og ikke høre paa din Røst, da skal du tage af Flodens Vand og øse paa det Tørre, og det Vand, du tager af Floden, det skal da blive til Blod paa det Tørre. 7, 17.

10. Men Moses sagde til Herren: Hør mig, Herre! Jeg har ikke været nogen Ordets Mand, hverken tilforn, eller efterat du har talt til din Tjener; men jeg er tung i Mæle og tung i Tale. 6, 12.

11. Men Herren sagde til ham: Hvo har givet Mennesket Mund, eller hvo gjør stum eller døv eller seende eller blind? Mon ikke jeg, Herren?

12. Saa gaa nu, og jeg vil være med
din Mund og lære dig, hvad du skal tale.
Matt. 10, 19.
13. Men han sagde: Hør mig, Herre!
Send dog Bud med hvem du ellers vil
sende!
14. Da optændtes Herrens Vrede imod
Moses, og han sagde: Har du ikke din
Broder Aron, Leviten? Jeg ved, at han
kan tale; og se, han gaar dig ogsaa
imøde, og naar han ser dig, skal han
glæde sig i sit Hjerte. V. 27.
15. Og du skal tale til ham og lægge
Ordene i hans Mund, og jeg skal være
med din Mund og med hans Mund og
lære eder, hvad I skulle gjøre.
16. Og han skal tale for dig til Folket,
og det skal ske, at han skal være din Mund,
og du skal være hans Gud. 7, 1. 2.
17. Og du skal tage denne Stav i din
Haand; thi med den skal du gjøre Tegnene.
18. Saa gik Moses og kom tilbage til
Jetro, sin Svigerfader, og sagde til ham:
Lad mig gaa og drage tilbage til mine
Brødre, som ere i Ægypten, og jeg vil
se, om de endnu leve. Og Jetro sagde
til Moses: Drag bort i Fred!
19. Og Herren sagde til Moses i
Midjan: Gaa, vend tilbage til Ægypten!
Thi alle de Mænd ere døde, som stode
dig efter Livet. Matt. 2, 20.
20. Saa tog Moses sin Hustru og sine
Sønner og førte dem paa et Asen og
vendte tilbage til Ægyptens Land; og
Moses tog Guds Stav i sin Haand. V. 17.
21. Og Herren sagde til Moses: Naar
du drager tilbage til Ægypten, saa se til,
at du gjør alle de Undere, jeg har lagt
i din Haand, for Faraos Ansigt; men
jeg vil forhærde hans Hjerte, og han
skal ikke lade Folket fare.
22. Og du skal sige til Farao: Saa
siger Herren: Min Søn, min Førstefødte,
er Israel,
23. og jeg sagde til dig: Lad min Søn
fare, saa han kan tjene mig, men du
vægrede dig ved at lade ham fare; se,
jeg ihjelslaar din Søn, din Førstefødte.
11, 5; 12, 29.
24. Og det skede paa Veien i Herber-
get, da kom Herren imod ham og søgte
at dræbe ham.
25. Da tog Zippora en skarp Sten og
afskar sin Søns Forhud og kastede den
hen for hans Fødder og sagde: Sandelig,
du er mig en Blodbrudgom. 1 Mos. 17, 14.
26. Saa lod han ham være; da sagde
hun: En Blodbrudgom for Omskjærel-
sens Skyld.
27. Og Herren sagde til Aron: Gaa
Moses imøde i Ørkenen! Og han gik og
traf ham ved Guds Bjerg, og han kys-
sede ham. 3, 1.
28. Og Moses forkyndte Aron Alt,
hvad Herren, som udsendte ham, havde
talt, og alle de Tegn, han havde befalet
ham at gjøre.
29. Saa gik Moses og Aron; og de
samlede alle de Ældste af Israels Børn.
30. Og Aron talte alle de Ord, Her-
ren havde talt til Moses, og han gjorde
Tegnene for Folkets Øine.
31. Og Folket troede; og da de hørte,
at Herren havde besøgt Israels Børn,
og at han havde seet deres Elendighed,
bøiede de sig og tilbade. 3, 16.

5. Kapitel.

Farao foragter Guds Befaling og vil ikke lade Folket fare, men paalægger det haardere Byrder (1—14). Han vil ikke høre deres Klagemaal; de besvære sig for Moses og Aron; Moses klager for Herren (15—23).

Og derefter gik Moses og Aron ind og
sagde til Farao: Saa siger Herren,
Israels Gud: Lad mit Folk fare, saa de
kunne holde mig en Høitid i Ørkenen! 3, 18.
2. Men Farao sagde: Hvo er Herren,
hvis Røst jeg skal høre i at lade Israel
fare? Jeg kjender ikke Herren, og heller
ikke vil jeg lade Israel fare. Dan. 3, 15.
3. Og de sagde: Hebræernes Gud har
mødt os; lad os gaa tre Dages Reise
hen i Ørkenen og ofre til Herren, vor
Gud, forat han ikke skal slaa os med
Pest eller med Sverd!
4. Da sagde Kongen af Ægypten til
dem: Hvorfor ville I, Moses og Aron,
drage Folket fra dets Arbeide? Gaar
hen til eders Byrder! 1, 11.
5. Og Farao sagde fremdeles: Se, Fol-
ket er nu blevet talrigt i Landet, og I ville
unddrage dem fra deres Byrder! 1, 7. 12.
6. Og Farao befalede paa den samme
Dag Arbeidsfogderne og Opsynsmændene
over Folket og sagde:
7. I skulle ikke mere give Folket Halm
til Teglarbeidet, som tilforn; de skulle
selv gaa og sanke sig Halm.
8. Men det samme Antal Stene, som
de tilforn have gjort, skulle I paalægge
dem; I skulle ikke afkorte Noget deri.

Thi de ere dovne; derfor skrige de og sige: Lader os gaa hen og ofre til vor Gud!

9. Lad Trælarbeidet hvile tungt paa Mændene, saa de kunne have dermed at gjøre og ikke agte paa løgnagtige Ord!

10. Da gik Arbeidsfogderne og Opsynsmændene over Folket ud og sagde til Folket: Saa siger Farao: Jeg giver eder ikke længer Halm.

11. Gaar selv hen og tager eder Halm, hvor I kunne finde den! Men der skal ikke afkortes Noget i eders Trælarbeide.

12. Da spredte Folket sig i hele Ægyptens Land for at sanke Stubber til at bruges som Halm.

13. Men Arbeidsfogderne trængte paa og sagde: Fuldfører eders Arbeider, hver Dags Gjerning paa sin Dag, ligesom da I havde Halm.

14. Og Israels Børns Opsynsmænd, som Faraos Arbeidsfogder havde sat over dem, bleve slagne, idet man sagde: Hvorfor have I ikke fuldført eders bestemte Teglarbeide, ligesom tilforn, hverken igaar eller idag?

15. Da gik Israels Børns Opsynsmænd ind og raabte til Farao og sagde: Hvi handler du saaledes med dine Tjenere?

16. Der bliver ikke givet dine Tjenere Halm, og dog sige de til os: Gjører Tegl! Og se, dine Tjenere blive slagne, og saaledes synder dit Folk. 9, 27.

17. Men han sagde: Dovne ere I, dovne! Derfor sige I: Vi ville gaa hen og ofre til Herren.

18. Og nu, gaar hen og arbeider, og der skal ikke gives eder Halm, men det bestemte Antal Tegl skulle I skaffe.

19. Da saa Israels Børns Opsynsmænd, at de vare ilde farne, idet man sagde: I skulle ikke afkorte Noget i den Tegl, I skulle skaffe, i det, der er bestemt for hver Dag.

20. Og de traf paa Moses og Aron, som stode for at møde dem, da de gik ud fra Farao.

21. Og de sagde til dem: Herren se paa eder og dømme eder, fordi I have bragt os i Vanrygte hos Farao og hos hans Tjenere, saa I have givet dem Sverd i Haanden til at slaa os ihjel.

22. Og Moses vendte sig igjen til Herren og sagde: Herre, hvi har du handlet ilde med dette Folk? Hvi har du dog sendt mig?

23. Thi fra den Tid, jeg gik ind til Farao for at tale i dit Navn, har han handlet ilde med dette Folk, og du har ingenlunde friet dit Folk.

6. Kapitel.

Herren lover at holde sin Pakt med Fædrene og at føre Israels Børn ind i Kana'ans Land; Folket hører ikke for den haarde Trældoms Skyld (1—9). Gud byder paany Moses at føre Folket ud; Hovederne for Rubens, Simeons og Levis Slægt, af hvilken sidste Moses og Aron ere, opregnes (10—30).

Og Herren sagde til Moses: Nu skal du se, hvad jeg vil gjøre med Farao; thi ved en stærk Haand skal han lade dem fare, og ved en stærk Haand skal han drive dem ud af sit Land. 11, 1; 12, 33.

2. Og Gud talte til Moses og sagde til ham: Jeg er Herren.

3. Jeg aabenbarede mig for Abraham, for Isak og for Jakob som den almægtige Gud; men ved mit Navn Herren* var jeg ikke kjendt af dem. 1 Mos. 17, 1; 35, 11. * se 3, 15.

4. Og jeg oprettede ogsaa min Pakt med dem, at jeg vilde give dem Kana'ans Land, deres Udlændigheds Land, i hvilket de boede som Fremmede.
1 Mos. 17, 8; 26, 3; 35, 12.

5. Og jeg har ogsaa hørt Israels Børns Suk over, at Ægypterne gjøre dem til Trælle, og jeg har ihukommet min Pakt. 2, 24.

6. Derfor, sig til Israels Børn: Jeg er Herren, og jeg vil føre eder ud fra Ægypternes tunge Byrder og udfri eder fra Trælarbeidet under dem, og jeg vil forløse eder med udrakt Arm og ved store Straffedomme.

7. Og jeg vil tage eder til mit Folk, og jeg vil være eders Gud, og I skulle kjende, at jeg er Herren, eders Gud, den, som fører eder ud fra Ægypternes tunge Byrder.

8. Og jeg vil føre eder til det Land, hvorom jeg har opløftet min Haand og svoret at ville give det til Abraham, til Isak og til Jakob, og jeg vil give eder det til Eiendom; jeg er Herren. Ez. 20, 5. 6.

9. Og Moses talte saaledes til Israels Børn; men de hørte ikke paa Moses for Angest og for det haarde Trælarbeide.

10. Da talte Herren til Moses og sagde:

11. Gaa ind og tal til Farao, Kongen af Ægypten, at han skal lade Israels Børn fare af sit Land.

12. Og Moses talte for Herrens Aasyn og sagde: Se, Israels Børn høre

ikke paa mig; hvorledes skulde da Farao høre mig, da jeg tilmed er uomskaaren paa Læberne? 4, 10.
13. Herren talte til Moses og Aron og gav dem Befaling til Israels Børn og til Farao, Kongen af Ægypten, om at føre Israels Børn ud af Ægyptens Land.
14. Dette er Hovederne for deres Fædrenehuse: Rubens, Israels Førstefødtes, Sønner vare Hanok og Pallu, Hezron og Karmi; dette er Rubens Slægter. 1 Mos. 46, 9 fg. 4 Mos. 26, 5 fg. 1 Krøn. 5, 3.
15. Og Simeons Sønner vare Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Zohar og Saul, Kananitindens Søn; dette er Simeons Slægter. 1 Krøn. 4, 24.
16. Og dette er Navnene paa Levis Sønner efter deres Slægter: Gerson og Kahat og Merari; og Levis Leveaar vare hundrede og syv og treti Aar. 4 Mos. 3, 17 fg. 1 Krøn. 6, 1 fg.
17. Gersons Sønner vare Libni og Sime'i efter deres Slægter. 1 Krøn. 6, 17.
18. Og Kahats Sønner vare Amram og Jizhar og Hebron og Usfiel; og Kahats Leveaar vare hundrede og tre og treti Aar.
19. Og Meraris Sønner vare Mahli og Musi. Dette er Levis Slægter efter deres Afkom. 4 Mos. 26, 58. 1 Krøn. 6, 19.
20. Og Amram tog Jokebed, sin Faders Søster, til Hustru, og hun fødte ham Aron og Moses; og Amrams Leveaar vare hundrede og syv og treti Aar.
21. Og Jizhars Sønner vare Korah og Nefeg og Sikri. 4 Mos. 16, 1.
22. Og Usfiels Sønner vare Misael og Elzafan og Sitri. 3 Mos. 10, 4.
23. Og Aron tog Elifeba, Amminadabs Datter, Nahsons Søster, til Hustru, og hun fødte ham Nadab og Abihu, Eleasar og Itamar. 4 Mos. 3, 1 fg.
24. Og Korahs Sønner vare Assir og Elkana og Abiasaf; dette er Korahiternes Slægter. 1 Krøn. 6, 22 fg.
25. Og Eleasar, Arons Søn, tog sig en af Putiels Døtre til Hustru, og hun fødte ham Pinehas. Dette er Hovederne for Leviternes Fædrenehuse efter deres Slægter. 4 Mos. 25, 7.
26. Dette er den Aron og Moses, til hvem Herren sagde: Fører Israels Børn ud af Ægyptens Land efter deres Hære!
27. Dem var det, som talte til Farao, Kongen af Ægypten, om at føre Israels Børn ud af Ægypten, denne Moses og Aron.
28. Og det skede paa den Tid, Herren talte til Moses i Ægyptens Land,
29. da sagde Herren til Moses: Jeg er Herren; tal til Farao, Kongen af Ægypten, Alt, hvad jeg taler til dig.
30. Men Moses sagde for Herrens Aasyn: Se, jeg er uomskaaren paa Læberne; hvorledes skulde da Farao høre paa mig? V. 12.

7. Kapitel.

Gud gjentager sine Befalinger til Moses og Aron, hvilke de efterkomme (1—7). Moses's Stav bliver til en Slange i Faraos Paasyn, de ægyptiske Troldkarle gjøre dette efter; Farao forhærder sig (8—13). Moses forvandler Vand til Blod, hvilket ogsaa de gjøre; Farao forhærder sig fremdeles (14—25).

Og Herren sagde til Moses: Se, jeg har sat dig til en Gud for Farao, og Aron, din Broder, skal være din Profet. 4, 15 fg.
2. Du skal tale Alt, hvad jeg befaler dig; men Aron, din Broder, skal tale til Farao, og han skal lade Israels Børn fare af sit Land.
3. Men jeg vil forhærde Faraos Hjerte, og jeg vil mangfoldiggjøre mine Tegn og mine Undere i Ægyptens Land. 14, 4.
4. Og Farao skal ikke høre paa eder, og jeg vil lægge min Haand paa Ægypten, og jeg vil føre mine Hære, mit Folk, Israels Børn, ud af Ægyptens Land ved store Straffedomme. 8, 15. 19.
5. Og Ægypterne skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg udrækker min Haand over Ægypten og fører Israels Børn midt ud fra dem. 14, 4. 18.
6. Og Moses og Aron gjorde dette; ligesom Herren havde befalet dem, saaledes gjorde de.
7. Og Moses var otteti Aar gammel, og Aron tre og otteti Aar gammel, da de talte til Farao.
8. Og Herren sagde til Moses og til Aron:
9. Naar Farao taler til eder og siger: Gjører et Under, da skal du sige til Aron: Tag din Stav og kast den for Faraos Ansigt! Den skal blive til en Slange.
10. Saa gik Moses og Aron ind til Farao og gjorde saaledes, som Herren havde befalet; og Aron kastede sin Stav for Faraos Ansigt og for hans Tjeneres Ansigt, og den blev til en Slange. 4, 3.

11. Da kaldte ogsaa Farao de Vise og Troldkarlene, og ogsaa de, Ægyptens Tegnsudlæggere, gjorde ligesaa med sine hemmelige Kunster; 1 Mos. 41, 8. 2 Tim. 3, 8.

12. de kastede hver sin Stav, og disse bleve til Slanger; men Arons Stav opslugte deres Stave.

13. Men Faraos Hjerte blev forhærdet, og han hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt. 3, 19.

14. Og Herren sagde til Moses: Faraos Hjerte er haardt; han vægrer sig ved at lade Folket fare.

15. Gaa til Farao aarle, naar han gaar ud til Vandet, og stil dig ham imøde ved Bredden af Floden, og Staven, som blev forvandlet til en Slange, skal du tage i din Haand.

16. Og du skal sige til ham: Herren, Hebræernes Gud, har sendt mig til dig og siger: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig i Ørkenen! Men se, du har ikke adlydt indtil nu. 5, 1 fg.

17. Saa siger Herren: Herpaa skal du kjende, at jeg er Herren: Se, jeg slaar med den Stav, jeg har i min Haand, paa Vandet, som er i Floden, og det skal forvandles til Blod, 4, 9.

18. og Fiskene, som ere i Floden, skulle dø, og Floden skal stinke, saa Ægypterne skulle væmmes ved at drikke Vand af Floden.

19. Og Herren sagde til Moses: Sig til Aron: Tag din Stav og ræk din Haand ud over Ægypternes Vande, over deres Strømme, over deres Floder og over deres Søer og over alle deres Vandsamlinger, og de skulle blive til Blod, og der skal være Blod i hele Ægyptens Land baade i Træ- og i Stenkarrene.

20. Og Moses og Aron gjorde saaledes, som Herren havde befalet, og han opløftede Staven og slog paa Vandet, som var i Floden, for Faraos Øine og for hans Tjeneres Øine; da forvandledes alt Vandet, som var i Floden, til Blod, Ps. 78, 44; 105, 29.

21. og Fiskene, som vare i Floden, døde, og Floden stinkede, saa Ægypterne ikke kunde drikke Vand af Floden, og der var Blod i hele Ægyptens Land.

22. Men Ægyptens Tegnsudlæggere gjorde ligesaa med sine hemmelige Kunster, og Faraos Hjerte blev forhærdet, og han hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt.

23. Og Farao vendte om og kom til sit Hus og lagde heller ikke dette paa Hjerte.

24. Og alle Ægypterne grove rundt omkring Floden efter Vand til at drikke; thi de kunde ikke drikke af Vandet i Floden.

8. Kapitel.

Moses lader paa Guds Befaling Frøer oversvømme Ægypten, Troldkarlene gjøre ligesaa; Moses beder for Farao, denne forhærder atter sit Hjerte (K. 7, 25; 8, 1—15). Moses lader Myg fremkomme, Troldkarlene kunne ikke gjøre det (16—19). Moses lader Fluer komme over hele Landet, dog ikke i Gosen; Farao lover at lade Israel drage bort, men forhærder paany sit Hjerte (20—32).

Kap. 7, 25. Og der forløb syv Dage, efterat Herren havde slaaet Floden.

1. Da sagde Herren til Moses: Gaa ind til Farao og sig til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

2. Og dersom du vægrer dig ved at lade dem fare, se, da vil jeg plage hele dit Land med Frøer.

3. Og Floden skal vrimle af Frøer, og de skulle komme op og gaa ind i dit Hus og i dit Sengkammer og op i din Seng og i dine Tjeneres Hus og paa dit Folk og i dine Bagerovne og i dine Deigtruge.

4. Og paa dig og paa dit Folk og paa alle dine Tjenere skulle Frøerne komme op.

5. Og Herren sagde til Moses: Sig til Aron: Ræk din Haand ud med din Stav over Strømmene, over Floderne og over Søerne, og lad Frøerne komme op over Ægyptens Land!

6. Og Aron rakte sin Haand ud over Ægyptens Vande, og Frøerne kom op og skjulte Ægyptens Land. Ps. 78, 45; 105, 30.

7. Men Tegnsudlæggerne gjorde ligesaa med sine hemmelige Kunster, og de lode Frøerne komme op over Ægyptens Land. 7, 11. 22.

8. Da kaldte Farao Moses og Aron og sagde: Beder til Herren, at han vil tage Frøerne bort fra mig og fra mit Folk! Da vil jeg lade Folket fare, saa de kunne ofre til Herren. 10, 16 fg. 12, 31.

9. Og Moses sagde til Farao: Hav du Æren fremfor mig og sig, naar jeg skal bede for dig og for dine Tjenere og

for dit Folk, at Frøerne maa blive fordrevne fra dig og fra dine Huse; kun i Floden skulle de blive tilbage.

10. Og han sagde: Imorgen. Og han sagde: Det ske efter dit Ord, forat du skal kjende, at der ikke er Nogen som Herren, vor Gud. 9, 14; 15, 11.

11. Og Frøerne skulle vige fra dig og fra dine Huse og fra dine Tjenere og fra dit Folk; kun i Floden skulle de blive tilbage.

12. Saa gik Moses og Aron ud fra Farao, og Moses raabte til Herren for Frøernes Skyld, som han havde bragt over Farao.

13. Og Herren gjorde efter Moses's Ord, og Frøerne døde bort af Husene, af Gaardene og af Markerne;

14. og man samlede dem dyngevis, og Landet stinkede.

15. Men da Farao saa, at han havde faaet Luft, gjorde han sit Hjerte haardt og hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt. 7, 13.

16. Da sagde Herren til Moses: Sig til Aron: Ræk din Stav ud og slaa Jordens Støv, og det skal blive til Myg i hele Ægyptens Land.

17. Og de gjorde saaledes, og Aron rakte sin Haand ud med sin Stav og slog Støvet paa Jorden, og Myggene kom paa Menneskene og paa Kvæget; alt Jordens Støv blev til Myg i hele Ægyptens Land.

18. Og Tegnsudlæggerne gjorde ligesaa med sine hemmelige Kunster for at skaffe Myg frem, men de kunde ikke; og Myggene vare paa Menneskene og paa Kvæget.

19. Da sagde Tegnsudlæggerne til Farao: Det er Guds Finger. Men Faraos Hjerte blev forhærdet, og han hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt.
Ps 64, 10. 2 Mos. 7, 13.

20. Og Herren sagde til Moses: Staa aarle op om Morgenen, og stil dig frem for Faraos Aasyn, naar han gaar ud til Vandet, og sig til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

21. Thi dersom du ikke lader mit Folk fare, se, da sender jeg Fluesværme mod dig og mod dine Tjenere og mod dit Folk og mod dine Huse, og Ægypternes Huse skulle vorde fulde af Fluesværmene, ja ogsaa Jorden, hvorpaa de staa.

22. Men jeg vil paa den samme Dag undtage Gosens Land, hvori mit Folk bor, saa der ikke skal være Fluesværme der, forat du skal kjende, at jeg er Herren midt i Landet.

23. Og jeg vil sætte en Frelse til at skille mellem mit Folk og dit Folk; imorgen skal dette Tegn ske.

24. Og Herren gjorde saaledes, og der kom svare Fluesværme i Faraos Hus og i hans Tjeneres Hus, og i hele Ægyptens Land blev Landet fordærvet af Fluesværme.

25. Da kaldte Farao paa Moses og Aron og sagde: Gaar hen, ofrer til eders Gud her i Landet! V. 8.

26. Men Moses sagde: Det er ikke ret at gjøre saa; thi hvad der er Ægypterne en Vederstyggelighed, ofre vi til Herren, vor Gud, se, om vi nu ofrede, hvad der er Ægypterne en Vederstyggelighed, for deres Øine, vilde de da ikke stene os? 1 Mos. 43, 31; 46, 34.

27. Tre Dages Reise ville vi gaa ud i Ørkenen og ofre til Herren, vor Gud, ligesom han siger til os. 3, 18.

28. Da sagde Farao: Jeg vil lade eder fare, saa I kunne ofre til Herren, eders Gud, i Ørkenen; kun maa I ikke drage langt bort. Beder for mig!

29. Og Moses sagde: Se, jeg gaar ud fra dig og skal bede til Herren, og Fluesværmene skulle vige fra Farao, fra hans Tjenere og fra hans Folk imorgen; kun bruge Farao ikke Svig mere, saa han ikke lader Folket fare for at ofre til Herren.

30. Og Moses gik ud fra Farao og bad til Herren.

31. Og Herren gjorde efter Moses's Ord og lod Fluesværmene vige bort fra Farao, fra hans Tjenere og fra hans Folk; der blev ikke een tilbage.

32. Men Farao forhærdede sit Hjerte, ogsaa denne Gang, og han lod ikke Folket fare.

9. Kapitel.

Herren plager Ægypterne med Kvægpest (1—7), med Bylder og Blemmer (8—12), med en svar Hagel; Farao vedbliver dog trods alle disse Plager at forhærde sit Hjerte (13—35).

Og Herren sagde til Moses: Gaa ind til Farao og sig til ham: Saa siger Herren, Hebræernes Gud: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

2. Thi dersom du vægrer dig ved at

lade dem fare, og du fremdeles holder paa dem,

3. se, da skal Herrens Haand komme over dit Kvæg, som er paa Marken, over Hestene, over Asenerne, over Kamelerne, over det store Kvæg og over det smaa Kvæg, med en saare svar Pest.

4. Og Herren skal skille mellem Israels Kvæg og Ægypternes Kvæg, og der skal ikke dø noget af alt det, som tilhører Israels Børn.

5. Og Herren satte en bestemt Tid og sagde: Imorgen skal Herren gjøre dette i Landet.

6. Og Herren gjorde dette den næste Dag, og alt Ægypternes Kvæg døde, men af Israels Børns Kvæg døde ikke eet Stykke.

7. Og Farao sendte Bud, og se, ikke et eneste Stykke var død af Israels Kvæg; men Faraos Hjerte blev haardt, og han lod ikke Folket fare.

8. Da sagde Herren til Moses og til Aron: Tager eders Næver fulde af Aske fra Ovnen, og Moses skal strø den ud mod Himmelen for Faraos Øine,

9. og den skal vorde til Støv over hele Ægyptens Land, og den skal blive til Bylder, som bryde ud med Blemmer, paa Menneskene og paa Kvæget i hele Ægyptens Land.

10. Saa toge de Asken fra Ovnen og stode for Faraos Ansigt, og Moses strøede den ud mod Himmelen; og der blev Bylder, som brøde ud med Blemmer, paa Menneskene og paa Kvæget.

11. Og Tegnsudlæggerne kunde ikke staa for Moses's Ansigt for Bylderne; thi der var Bylder paa Tegnsudlæggerne og paa alle Ægyptere.

12. Men Herren forhærdede Faraos Hjerte, og han hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt til Moses. 4, 21.

13. Da sagde Herren til Moses: Staa aarle op om Morgenen, og stil dig frem for Faraos Ansigt og sig til ham: Saa siger Herren, Hebræernes Gud: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

14. Thi denne Gang vil jeg sende alle mine Plager paa dit Hjerte og paa dine Tjenere og paa dit Folk, forat du skal kjende, at Ingen er som jeg paa hele Jorden. 8, 10.

15. Thi nu kunde jeg allerede have udrakt min Haand og slaaet dig og dit Folk med Pesten, saa du var bleven udslettet af Jorden;

16. men derfor har jeg ladet dig staa, for at lade dig se min Magt, og forat man skal fortælle om mit Navn over hele Jorden. Rom. 9, 17.

17. Endnu stiller du dig i Veien for mit Folk, saa du ikke lader dem fare.

18. Se, jeg vil paa denne Tid imorgen lade regne en saare svar Hagel, hvis Lige aldrig har været i Ægypten, ligefra den Dag, det blev grundfæstet, og indtil nu.

19. Og nu, send Bud og bring dit Kvæg i Sikkerhed og alt det, du har paa Marken! Alle de Mennesker og alt det Kvæg, som findes paa Marken og ikke ere samlede i Hus, paa dem skal Hagelen falde, og de skulle dø.

20. Den, som frygtede Herrens Ord af Faraos Tjenere, bjergede da sine Tjenere og sit Kvæg i Husene;

21. men den, som ikke lagde Herrens Ord paa Hjerte, lod sine Tjenere og sit Kvæg blive paa Marken.

22. Da sagde Herren til Moses: Ræk din Haand op imod Himmelen, og der skal komme Hagel i hele Ægyptens Land, over Menneskene og over Kvæget og over alle Markens Urter i Ægyptens Land.

23. Og Moses rakte sin Stav op imod Himmelen, og Herren lod komme Torden og Hagel, og der for Ild ned paa Jorden, og Herren lod regne Hagel over Ægyptens Land. Ps. 105, 32 fg. 78, 47 fg. Jos. 10, 11.

24. Og der blev Hagel og Ild, som slyngede sig sammen midt i Hagelen, saare svar, hvis Lige aldrig havde været i hele Ægyptens Land fra den Tid, et Folk kom til at bo der.

25. Og Hagelen nedslog i hele Ægyptens Land alt det, som var paa Marken, baade Mennesker og Kvæg; og alle Markens Urter nedslog Hagelen, og alle Markens Træer sønderbrød den.

26. Alene i Gosens Land, hvor Israels Børn boede, var der ikke Hagel.

27. Da sendte Farao Bud og kaldte Moses og Aron og sagde til dem: Jeg har syndet denne Gang; Herren er den Retfærdige, og jeg og mit Folk ere de Ugudelige. 10, 16. Dan. 9, 7.

28. Beder til Herren, at det maa være nok af Guds Torden og Hagel! Saa

vil jeg lade eder fare, og I skulle ikke bie længer. 8, 8.

29. Og Moses sagde til ham: Naar jeg kommer ud af Staden, vil jeg udbrede mine Hænder til Herren; Tordenen skal ophøre, og Hagelen skal ikke være mere, forat du skal kjende, at Jorden hører Herren til.

30. Men om dig og dine Tjenere ved jeg, at I endnu ikke frygte for Gud Herrens Aasyn.

31. Linet og Bygget var nedslaaet, thi Bygget stod i Aks og Linet i Knop;

32. men Hveden og Spelten var ikke nedslaaet, thi de komme senere.

33. Og Moses gik fra Farao ud af Staden og udbredte sine Hænder til Herren; da ophørte Tordenen og Hagelen, og Regnet blev ikke mere udøst paa Jorden.

34. Men da Farao saa, at Regnet og Hagelen og Tordenen var hørt op, vedblev han at synde, og han forhærdede sit Hjerte, han og hans Tjenere.

35. Og Faraos Hjerte blev forhærdet, og han lod ikke Israels Børn fare, ligesom Herren havde talt ved Moses.

10. Kapitel.

Herren plager Ægypterne med Græshopper; Farao bekjender vel sin Synd, men omvender sig ikke (1—20). Herren lader et tykt Mørke komme i tre Dage; Farao forbyder Moses og Aron at komme mere for hans Øine (21—29).

Og Herren sagde til Moses: Gaa ind til Farao! Thi jeg har forhærdet hans Hjerte og hans Tjeneres Hjerte for at gjøre disse mine Tegn midt iblandt dem,

2. og forat du skal fortælle for din Søns og din Sønnesøns Øren, hvad jeg har øvet mod Ægypterne, og mine Tegn, som jeg har gjort iblandt dem, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

3. Saa gik Moses og Aron ind til Farao og sagde til ham: Saa siger Herren, Hebræernes Gud: Hvor længe vægrer du dig ved at ydmyge dig for mit Aasyn? Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

4. Thi dersom du vægrer dig ved at lade mit Folk fare, se, da vil jeg imorgen lade Græshopper komme inden dine Enemærker.

5. Og de skulle dække Landet, saa man ikke skal kunne se Jorden, og de skulle opæde den Levning, som er sparet og bleven tilovers for eder fra Hagelen, og de skulle afæde hvert Træ, som vokser for eder paa Marken.

6. Og de skulle opfylde dine Huse og alle dine Tjeneres Huse og alle Ægypternes Huse, Noget, som hverken dine Fædre eller dine Fædres Fædre have seet fra den Tid, de bleve til paa Jorden, indtil denne Dag. Og han vendte sig om og gik ud fra Farao.

7. Da sagde Faraos Tjenere til ham: Hvor længe skal denne være os til en Snare? Lad Mændene fare, saa de kunne tjene Herren, sin Gud! Ved du endnu ikke, at Ægypten er ødelagt?

8. Og Moses og Aron bleve hentede tilbage til Farao, og han sagde til dem: Gaar hen, tjener Herren, eders Gud! Hvem er det, som skal drage bort?

9. Og Moses svarede: Baade med vore Unge og med vore Gamle ville vi gaa, baade med vore Sønner og med vore Døtre, baade med vort Smaakvæg og med vort store Kvæg ville vi gaa; thi vi skulle holde Høitid for Herren.

10. Men han sagde til dem: Herren være saa vist med eder, som jeg lader eder og eders smaa Børn fare! Ser der, at I have Ondt isinde!

11. Nei, ikke saa! Gaar hen, I Mænd, og tjener Herren! Thi det er det jo, I begjære. Og man drev dem ud fra Faraos Ansigt.

12. Da sagde Herren til Moses: Ræk din Haand ud over Ægyptens Land efter Græshopper, og de skulle komme op over Ægyptens Land og opæde alle Urter i Landet, Alt, hvad Hagelen har levnet.

13. Saa rakte Moses sin Stav ud over Ægyptens Land, og Herren lod en Østenvind komme over Landet hele den Dag og hele Natten; da det blev Morgen, bragte Østenvinden Græshopperne. Ps. 78, 46; 105, 34.

14. Og Græshopperne kom op over hele Ægyptens Land og lode sig ned inden alle Ægyptens Enemærker i svar Mængde; før dem havde der ikke været en saadan Græshoppesværm som denne, og et heller vil der blive en saadan efter dem.

15. Og de dækkede hele Landet, og Landet blev formørket, og de opaade alle Urter i Landet og al Frugt paa Træerne, som Hagelen havde levnet, og der blev intet Grønt tilbage paa Træerne

eller paa Markens Urter i hele Ægyptens
Land.
16. Da skyndte Farao sig at kalde Mo=
ses og Aron og sagde: Jeg har syndet
mod Herren, eders Gud, og mod eder.
9, 27 fg.
17. Og nu, forlad mig dog min Synd
bare denne Gang, og beder til Herren,
eders Gud, at han blot vil afvende denne
Død fra mig! 8, 8.
18. Og han gik ud fra Farao og bad
til Herren.
19. Og Herren vendte Vinden om til
en saare stærk Vestenvind, og den førte
Græshopperne bort og kastede dem ned i
det røde Hav; der blev ikke een Græshoppe
tilbage inden alle Ægyptens Enemærker.
20. Men Herren forhærdede Faraos
Hjerte, og han lod ikke Israels Børn
fare.
21. Og Herren sagde til Moses: Ræk
din Haand op imod Himmelen, og der
skal blive Mørke over Ægyptens Land,
saa man skal tage paa Mørket.
22. Og Moses rakte sin Haand op mod
Himmelen, og der blev tykt Mørke i hele
Ægyptens Land i tre Dage. Ps. 105, 28.
23. De saa ikke, den Ene den Anden,
og Ingen stod op fra sit Sted i tre Dage;
men for alle Israels Børn var det lyst
i deres Boliger.
24. Da kaldte Farao Moses og sagde:
Gaar hen, tjener Herren! Kun eders
Smaakvæg og eders store Kvæg skal blive
tilbage; ogsaa eders smaa Børn maa
drage med eder. V. 10.
25. Men Moses sagde: Du skal ogsaa
lade os faa Slagtoffere og Brændoffere
med, saa vi kunne ofre til Herren, vor
Gud;
26. vort Kvæg skal ogsaa gaa med os,
der skal ikke blive en Klov tilbage; thi
af det skulle vi tage til at tjene Herren
vor Gud med; thi vi vide ikke, hvad vi
skulle tjene Herren med, førend vi komme
derhen.
27. Men Herren forhærdede Faraos
Hjerte, og han vilde ikke lade dem fare.
28. Og Farao sagde til ham: Gaa
bort fra mig, vogt dig, kom ikke mere
for mit Ansigt! Thi paa den Dag, du
kommer for mit Ansigt, skal du dø!
29. Og Moses sagde: Ret har du talt;
jeg skal herefter ikke mere komme for dit
Ansigt.

11. Kapitel.

Israeliterne skulle efter Guds Befaling forlange Guld- og Sølvkar af Ægypterne (1—3). Moses kundgjør den sidste Plage, som skal komme over Ægypterne; Farao bliver forhærdet (4—10).

Herren havde sagt til Moses: Endnu
een Plage vil jeg lade komme over
Farao og over Ægypten, derefter skal
han lade eder fare herfra; naar han lader
eder fare, skal han endog drive eder herfra
med Alt, hvad I have. 12, 31—33. 39.
2. Sig nu i Folkets Paahør, at de
skulle bede, hver Mand sin Næste og hver
Kvinde sin Næste, om Sølvkar og Guldkar.
3, 21 fg. 12, 35 fg.
3. Herren havde nemlig givet Folket
Naade for Ægypternes Øine; Manden
Moses var ogsaa meget stor i Ægyptens
Land baade for Faraos Tjeneres Øine
og for Folkets Øine.
4. Og Moses sagde: Saa siger Her=
ren: Ved Midnats Tid vil jeg gaa midt
igjennem Ægypten,
5. og alle Førstefødte i Ægyptens Land
skulle dø, fra den Førstefødte for Farao,
som sidder paa sin Trone, indtil den
Førstefødte af Trælkvinden, som staar
bag Haandkværnen, og alle Førstefødte
af Kvæget. 4, 23; 12, 29.
6. Og der skal blive et stort Skrig i
hele Ægyptens Land, hvis Lige ikke har
været, og hvis Lige ikke mere skal blive.
7. Men imod Nogen af Israels Børn
skal ikke en Hund røre sin Tunge, hver=
ken imod Mennesker eller imod Kvæg,
forat I skulle kjende, at Herren skiller
mellem Ægypterne og Israel.
8. Da skulle alle disse dine Tjenere
komme ned til mig og bøie sig for mig
og sige: Drag ud, du og alt Folket, som
følger dig! Og derefter vil jeg drage
ud. Og han gik ud fra Farao i bræn=
dende Vrede.
9. Som Herren havde sagt til Moses
og Aron: Farao skal ikke høre paa eder,
forat mine Undere skulle blive mange i
Ægyptens Land, 3, 19. 20
10. saa gjorde Moses og Aron alle
disse Undere for Farao; og Herren for=
hærdede Faraos Hjerte, og han lod ikke
Israels Børn fare af sit Land.

12. Kapitel.

Herren giver Befaling om Paaskelammet (1—13), om de usyrede Brøds Høitid (14—20); Moses underviser Israeliterne herom, de lyde hans Or[d] (21—28). Herren ihjelslaar alle Ægypternes Første[fødte]

fødte; Israeliterne drage ud af Landet (29—42). Moses underviser dem nærmere om Paaskelammet (43—51).

Og Herren sagde til Moses og til Aron
i Ægyptens Land:
2. Denne Maaned* skal være eder
Maanedernes Begyndelse, den skal være
eder den første blandt Aarets Maaneder.
* Maaneden Abib eller Nisan; 13, 4. Neh. 2, 1., omtrent ved April.
3. Taler til hele Israels Menighed
og siger: Paa den tiende Dag i denne
Maaned skulle de tage sig, hver Husfader
et Lam, et Lam for hvert Hus.
4. Men dersom Huset er for lidet til
et Lam, skal han og hans Nabo, som er
nærmest ved hans Hus, tage det sammen
efter Personernes Antal; efter hvad Enhver
æder, skulle I regne paa Lammet.
5. Det skal være et Lam uden Lyde,
af Hankjøn, aarsgammelt; af Faarene
eller af Gjederne skulle I tage det.
6. Og I skulle have det i Forvaring
til den fjortende Dag i denne Maaned;
da skal Israels Menigheds hele Forsamling
slagte det mellem de to Aftenstunder*.
* mellem Solens Nedgang og Nattens Frembrud. 5 Mos. 16, 6.
7. Og de skulle tage af Blodet og stryge
paa begge Dørstolperne og paa det øverste
Dørtræ paa de Huse, i hvilke de æde det.
8. Og de skulle æde Kjødet i den samme
Nat; stegt ved Ild og med usyrede
Brød og til bitre Urter skulle de æde det.
1 Kor. 5, 8.
9. I maa ikke æde Noget deraf raat
eller kogt i Vand, men stegt ved Ild,
dets Hoved med dets Læggeben og med
dets Indvolde.
10. Og I skulle ikke levne Noget deraf
til om Morgenen; men det, som levnes
deraf til om Morgenen, skulle I opbrænde
ved Ild. 4 Mos. 9, 12.
11. Og saaledes skulle I æde det: Eders
Lænder skulle være omgjordede, eders Sko
paa eders Fødder og eders Stav i eders
Haand, og I skulle æde det i Hast; det
er Paaske* for Herren.
* Ordet Paaske betyder Forbigang. V. 13. 23.
12. Thi jeg vil gaa igjennem Ægyptens
Land i den samme Nat og ihjelslaa
alle Førstefødte i Ægyptens Land baade
af Mennesker og af Kvæg, og over alle
Ægyptens Guder vil jeg holde Dom;
jeg er Herren. 4 Mos. 33, 4.
13. Og Blodet skal være eder til et
Tegn* paa de Huse, i hvilke I ere, og
jeg vil se Blodet og gaa eder forbi; og
ikke skal noget Slag ramme eder til Fordærvelse,
naar jeg slaar Ægyptens Land.
* nemlig for mig.
14. Og denne Dag skal være eder til
en Ihukommelse, og I skulle holde den
som en Høitid for Herren; gjennem eders
Slægter skulle I holde den som en evig
Forskrift. 1 Kor. 11, 24. 25.
15. I syv Dage skulle I æde usyrede
Brød. Straks paa den første Dag skulle
I skaffe Surdeig bort af eders Huse;
thi hver den, som æder syret Brød fra
den første Dag indtil den syvende Dag,
den Sjæl skal udryddes af Israel.
34, 18. 3 Mos. 23, 5 fg. 4 Mos. 28, 17 fg.
16. Og paa den første Dag skulle I
holde en hellig Forsamling, og paa den
syvende Dag en hellig Forsamling. Intet
Arbeide skal gjøres paa dem; kun det,
som ædes af Enhver, det alene maa tilberedes
af eder.
17. Og I skulle holde de usyrede Brøds
Høitid, thi paa denne selvsamme Dag førte
jeg eders Hære ud af Ægyptens Land;
derfor skulle I holde denne Dag igjennem
eders Slægter som en evig Forskrift.
18. I den første Maaned, paa den
fjortende Dag i Maaneden, om Aftenen,
skulle I æde usyrede Brød indtil den eenogtyvende
Dag i Maaneden om Aftenen.
19. I syv Dage skal der ikke findes
Surdeig i eders Huse; thi hver den, som
æder syret Brød, den Sjæl skal udryddes
af Israels Menighed, enten han er en
Fremmed eller en Indfødt i Landet.
20. Intet Syret skulle I æde, i alle
eders Boliger skulle I æde usyrede Brød.
21. Da kaldte Moses alle Israels
Ældste til sig og sagde til dem: Henter
frem og tager eder smaat Kvæg for eders
Familier og slagter Paaskelammet!
22. Og I skulle tage et Knippe Isop
og dyppe i Blodet, som er i Bækkenet,
og stryge paa det øverste Dørtræ og paa
begge Dørstolperne af Blodet, som er i
Bækkenet, og Ingen af eder skal gaa ud
af sit Huses Dør indtil om Morgenen.
23. Thi Herren skal gaa igjennem Landet
for at slaa Ægypterne, og han skal
se Blodet paa det øverste Dørtræ og paa
begge Dørstolperne, og Herren skal gaa
Døren forbi og ikke tilstede Fordærveren
at komme ind i eders Huse og slaa eder.
Hebr. 11, 28.
24. Og I skulle holde dette som en
Forskrift for eder og for eders Børn
evindelig.

25. Og det skal ske, naar I komme
ind i det Land, Herren skal give eder,
ligesom han har talt, da skulle I holde
denne Tjeneste.
26. Og naar eders Børn sige til eder:
Hvad er dette for en Tjeneste, som I
holde? —
27. da skulle I sige: Det er Paaskeoffer
for Herren, som gik forbi Israels Børns
Huse i Ægypten, da han slog Ægypterne
og friede vore Huse. Og Folket bøiede
sig og tilbad.
28. Og Israels Børn gik hen og
gjorde dette; ligesom Herren havde be-
falet Moses og Aron, saaledes gjorde de.
29. Og det skede ved Midnats Tid,
da ihjelslog Herren alle Førstefødte i
Ægyptens Land, fra den Førstefødte for
Farao, som sad paa sin Trone, indtil
den Førstefødte for Fangen, som var i
Fængslet, og alle Førstefødte af Kvæget.
4, 23. Ps. 78, 51; 105, 36.
30. Da stod Farao op om Natten, han
og alle hans Tjenere og alle Ægypterne,
og der blev et stort Skrig i Ægypten;
thi der var ikke et Hus, hvori der ikke
var en Død.
31. Og han kaldte Moses og Aron om
Natten og sagde: Gjører eder rede, gaar
midt ud fra mit Folk, baade I og Is-
raels Børn, og drager hen, tjener Her-
ren, ligesom I have sagt! 11, 1.
32. Tager med eder baade eders Smaa-
kvæg og eders store Kvæg, ligesom I
have sagt, og gaar, og velsigner ogsaa mig!
33. Og Ægypterne trængte haardt paa
Folket for hastig at faa dem ud af Landet;
thi de sagde: Vi ere Dødsens allesammen!
34. Saa tog Folket sin Deig, førend
den var syret, sine Deigtruge, indsvøbte
i deres Klæder, op paa sine Skuldre.
35. Og Israels Børn gjorde efter
Moses's Ord og bade Ægypterne om
Sølvkar og Guldkar og Klæder. 11, 2.
36. Og Herren gav Folket Naade for
Ægypternes Øine, saa de gjerne gave
dem; og saaledes toge de Bytte af Ægyp-
terne. 3, 21. 22.
37. Saa brøde da Israels Børn op
fra Ra'amses til Sukkot, omtrent seks
hundrede tusinde Mænd tilfods foruden
smaa Børn. 4 Mos. 33, 5; 1, 46.
38. Og der drog ogsaa en stor Hob
af allehaande Folk og smaat Kvæg og
stort Kvæg, en saare stor Mængde af
Kvæg, op med dem.
39. Og de bagte af den Deig, som de
havde ført ud fra Ægypten, usyrede
Kager; thi den var ikke syret, efterdi de
vare drevne ud fra Ægypten og kunde
ikke tøve, og heller ikke havde de beredt
sig Reisekost.
40. Og den Tid, Israels Børn havde
boet i Ægypten, var fire hundrede og
treti Aar. 1 Mos. 15, 13. Gal. 3, 17.
41. Og det skede, da fire hundrede og
treti Aar vare til Ende, paa denne selv-
samme Dag gik alle Herrens Hære ud
af Ægyptens Land.
42. Denne Nat blev tagen i Agt af
Herren til at føre dem ud af Ægyptens
Land; denne samme Nat skal tages i
Agt for Herren af alle Israels Børn
gjennem deres Slægter.
43. Og Herren sagde til Moses og
Aron: Dette er Forskriften om Paaske-
lammet: Ingen Fremmed skal æde deraf.
44. Men enhver Træl hos en Mand,
som er kjøbt for Sølv, ham skal du om-
skjære; da maa han æde deraf.
45. Ingen Indserst eller Daglønner
skal æde deraf.
46. I eet Hus skal det ædes; du skal
ikke bringe Noget af Kjødet udenfor Hu-
set, og I skulle ikke bryde noget Ben
derpaa. 4 Mos. 9, 12. Joh. 19, 36.
47. Hele Israels Menighed skal gjøre
saaledes.
48. Og naar en Fremmed opholder
sig hos dig og vil holde Paaske for Her-
ren, da skal alt Mandkjøn hos ham om-
skjæres, og da skal han have Adgang til
at holde den, og han skal være som en
Indfødt i Landet; men ingen Uomskaaren
skal æde deraf.
49. Een Lov skal være for den Ind-
fødte og for den Fremmede, som ophol-
der sig midt iblandt eder.
50. Og alle Israels Børn gjorde saa-
ledes; ligesom Herren havde befalet Moses
og Aron, saaledes gjorde de.
51. Og det skede paa denne selvsamme
Dag, at Herren førte Israels Børn ud
af Ægyptens Land efter deres Hære.

13. Kapitel.

Herren befaler, at alle Førstefødte i Israel baade af Mennesker og Kvæg skulle være ham helligede (1—16). Han fører Folket gjennem Ørkenen mod det røde Hav; de tage Josefs Ben med sig; Herren gaar foran dem i en Ild- og Skystøtte (17—22).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Hellige mig alle Førstefødte, det,
som aabner hvert Modersliv iblandt Is-
raels Børn baade af Mennesker og af
Kvæg! Mig hører det til. 22, 29; 34, 19 fg.
3 Mos. 27, 26 fg. 4 Mos. 3, 13. Luk. 2, 23.
3. Og Moses sagde til Folket: Kom-
mer denne Dag i Hu, paa hvilken I ere
udgangne af Ægypten, af Trællehuset,
thi med en stærk Haand førte Herren eder
ud herfra: I skulle ikke æde syret Brød.
4. Paa denne Dag drage I ud i
Maaneden Abib; 12, 2.
5. og det skal ske, naar Herren fører
dig ind i Kananiternes og Hetiternes og
Amoriternes og Heviternes og Jebusiter-
nes Land, som han tilsvor dine Fædre
at ville give dig, et Land, som flyder
med Melk og Honning, da skal du holde
denne Tjeneste i denne Maaned.
1 Mos. 17, 8. 2 Mos. 3, 8.
6. I syv Dage skal du æde usyrede
Brød, og paa den syvende Dag skal der
være Høitid for Herren. 12, 15.
7. Usyrede Brød skal du æde i de syv
Dage, og der skal ikke sees syret Brød
hos dig, og ikke sees Surdeig hos dig
nden alle dine Enemærker.
8. Og du skal forkynde din Søn paa
en samme Dag og sige: Dette sker for
en Gjernings Skyld, Herren gjorde mod
ig, da jeg drog ud af Ægypten. 12, 26 fg.
9. Og det skal være dig til et Tegn
aa din Haand og til en Ihukommelse
ellem dine Øine, forat Herrens Lov
al være i din Mund; thi med en stærk
aand førte Herren dig ud af Ægypten.
V. 16. 5 Mos. 6, 8; 11, 18.
10. Og du skal tage Vare paa denne
v paa dens bestemte Tid Aar efter Aar.
11. Og det skal ske, naar Herren fører
g til Kananiternes Land, ligesom han
svor dig og dine Fædre, og giver dig det,
12. da skal du overgive alt det, som
bner Modersliv, til Herren; og Alt,
ad der aabner Modersliv, hvad der
lder af det Kvæg, som du har, hvad
r er af Hankjøn, hører Herren til. V. 2.
13. Og Alt, hvad der aabner Moders-
af Asener, skal du løse med et Stykke
aat Kvæg, men dersom du ikke løser
, skal du bryde dets Nakke; og alle
rstefødte af Mennesker blandt dine
nner skal du løse.
14. Og naar din Søn herefter spør-
dig og siger: Hvad er dette? da skal
du sige til ham: Med en stærk Haand førte
Herren os ud af Ægypten, af Trællehuset.
15. Thi det skede, da Farao satte sig
haardt imod at lade os fare, da ihjel-
slog Herren alle Førstefødte i Ægyptens
Land, baade Menneskenes Førstefødte og
Kvægets Førstefødte; derfor ofrer jeg
Herren Alt, hvad der aabner Modersliv,
som er af Hankjøn, og alle Førstefødte
blandt mine Sønner løser jeg. 12, 29.
16. Og det skal være til et Tegn paa
din Haand og til en Tankerem mellem
dine Øine; thi med en stærk Haand førte
Herren os ud af Ægypten. V. 9.
17. Og det skede, da Farao lod Folket
fare, førte Gud dem ikke paa Veien til
Filisternes Land, skjønt den var den nær-
meste; thi Gud sagde: Folket kunde angre
det, naar de se Krig for sig, og vende
tilbage til Ægypten.
18. Men Gud førte Folket omkring
paa Veien gjennem Ørkenen mod det røde
Hav. Og Israels Børn droge fuldt
rustede op af Ægyptens Land.
19. Og Moses tog Josefs Ben med sig;
thi han havde taget en Ed af Israels
Børn og sagt: Gud skal visselig besøge
eder, og da skulle I føre mine Ben med
eder op herfra. 1 Mos. 50, 25. Jos. 24, 32.
20. Og de brøde op fra Sukkot og lei-
rede sig i Etam ved Grænsen af Ørkenen.
21. Og Herren gik foran dem, om
Dagen i en Skystøtte for at lede dem
paa Veien og om Natten i en Ildstøtte
for at lyse for dem, saa de kunde vandre
Dag og Nat. 4 Mos. 14, 14. Neh. 9, 12.
Ps. 78, 14; 105, 39. 1 Kor. 10, 1.
22. Skystøtten veg ikke om Dagen, ei
heller Ildstøtten om Natten fra Folket.

14. Kapitel.

Israel leirer sig efter Guds Befaling ved det røde Hav; Farao sætter efter dem med hele sin Hær (1—9). Israel forfærdes, knurrer imod Moses; han trøster dem (10—14). Herren byder Moses at række sin Stav ud over Havet og stiller sig i Sky- og Ildstøtten mellem Israel og Ægypterne (15—20). Moses adlyder; Havet skilles ad, og Israel gaar igjennem det, Farao med hele sin Hær drukner; Israel tror (21—31).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Israels Børn, at de
skulle vende sig og slaa Leir foran Pi-
Hachirot mellem Migdol og Havet; foran
Ba'al-Zefon, lige overfor det, skulle I
leire eder ved Havet. 4 Mos. 33, 7.
3. Og Farao vil sige om Israels

Børn: De fare vild i Landet, Ørkenen har lukket til for dem.

4. Og jeg vil forhærde Faraos Hjerte, og han skal forfølge dem, og jeg vil forherlige mig paa Farao og paa hele hans Hær, og Ægypterne skulle kjende, at jeg er Herren. Og de gjorde saa. 2 Mos. 7, 5.

5. Og da det blev tilkjendegivet Kongen af Ægypten, at Folket var flygtet, forandredes Faraos og hans Tjeneres Hjerte mod Folket, og de sagde: Hvorfor gjorde vi dette og lode Israel drage bort fra vor Tjeneste?

6. Saa lod han spænde for sin Vogn og tog sit Folk med sig.

7. Og han tog seks hundrede udvalgte Vogne og alle de øvrige Vogne i Ægypten og Vognkjæmpere paa enhver af dem.

8. Thi Herren forhærdede Faraos, Ægyptens Konges, Hjerte, saa han forfulgte Israels Børn; men Israels Børn droge ud med opløftet Haand.

9. Saa forfulgte Ægypterne dem og naaede dem, da de vare leirede ved Havet, alle Faraos Vognheste og hans Ryttere og hele hans Hær, ved Pi-Hachirot foran Ba'al-Zefon.

10. Og Farao nærmede sig, og Israels Børn opløftede sine Øine, og se, Ægypterne droge efter dem; da frygtede de saare, og Israels Børn raabte til Herren.

11. Og de sagde til Moses: Var der da slet ikke Grave i Ægypten, siden du har bragt os bort for at dø i Ørkenen? Hvad er det, du har gjort imod os, at du har ført os ud af Ægypten? Ps. 106, 7.

12. Var det ikke dette, vi talte til dig i Ægypten, da vi sagde: Lad os være, og vi ville tjene Ægypterne; thi det er os bedre at tjene Ægypterne, end at dø i Ørkenen?

13. Da sagde Moses til Folket: Frygter ikke, stiller eder frem og ser Herrens Frelse, som han vil berede eder idag! Thi som I se Ægypterne idag, skulle I ikke se dem mere i Evighed. 2 Krøn. 20, 17.

14. **Herren skal stride for eder, og I skulle være stille.** 5 Mos. 1, 30. Es. 30, 15.

15. Og Herren sagde til Moses: Hvi raaber du til mig? Tal til Israels Børn, saa de bryde op!

16. Og du, opløft din Stav og ræk din Haand ud over Havet og skil det ad, og Israels Børn skulle gaa midt igjennem Havet, paa det Tørre.

17. Og jeg, se, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerte, og de skulle komme efter eder; og jeg vil forherlige mig paa Farao og paa hele hans Hær, paa hans Vogne og paa hans Ryttere.

18. Og Ægypterne skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg forherliger mig paa Farao, paa hans Vogne og paa hans Ryttere. V. 4.

19. Da flyttede Guds Engel, som gik foran Israels Leir, sig og gik bag dem, og Skystøtten flyttede sig fra deres Aasyn og stillede sig bag dem; 23, 20. 23.

20. og den kom imellem Ægypternes Leir og Israels Leir, og den var for hin Sky og Mørke, og den oplyste Natten for denne; og den ene Leir nærmede sig ikke den anden den hele Nat.

21. Og Moses rakte sin Haand ud over Havet, og Herren lod Havet fare bort ved en stærk Østenvind den hele Nat, og han gjorde Havet til tørt Land, og Vandene skiltes ad. Ps. 66, 6; 114, 3. Es. 63, 12. 13. Jos. 3, 16.

22. Og Israels Børn gik midt ind i Havet paa det Tørre, og Vandet var dem en Mur paa deres høire og paa deres venstre Side. Jos. 4, 23. Ps. 78, 13; 106, 9. 1 Kor. 10, 1. Hebr. 11, 29.

23. Og Ægypterne forfulgte og kom efter dem, alle Faraos Heste, hans Vogne og hans Ryttere, til midt i Havet.

24. Og det skede ved Morgenvagtens Tid, da skuede Herren i Ild- og Skystøtten hen til Ægypternes Leir, og han bragte Ægypternes Leir i Forvirring,

25. og han stødte deres Vognhjul af og lod dem rykke frem med Besværlighed. Da sagde Ægypterne: Lader os fly for Israels Ansigt; thi Herren strider for dem imod Ægypterne.

26. Da sagde Herren til Moses: Ræk din Haand ud over Havet, og Vandene skulle vende tilbage over Ægypterne, over deres Vogne og over deres Ryttere.

27. Saa rakte Moses sin Haand ud over Havet, og Havet vendte henimod Morgenen tilbage til sit sædvanlige Leie, og Ægypterne flyede lige mod det; og Herren styrtede Ægypterne midt i Havet.

28. Og Vandene vendte tilbage og skjulte Vognene og Rytterne i hele Faraos Hær, som vare komne efter dem i Havet; der blev ikke en Eneste tilbage af dem.

29. Men Israels Børn gik paa det Tørre midt igjennem Havet, og Vandet

var dem en Mur paa deres høire og paa
deres venstre Side.
30. Saa frelste Herren paa den samme Dag Israel af Ægypternes Haand,
og Israel saa Ægypterne ligge døde
ved Havets Bred.
31. Og Israel saa den vældige Gjerning, Herren havde gjort paa Ægypterne, og Folket frygtede Herren; og de
troede paa Herren og paa Moses, hans
Tjener.

15. Kapitel.

Moses og Israels Børn synge Herren en Lovsang; hans Søster Mirjam svarer i Kor med Israels Kvinder (1—21). Israel kommer til Sur, til Mara, hvor de knurre mod Herren af Mangel paa Vand og blive hjulpne af ham, og til Elim (22—27.)

Da sang Moses og Israels Børn denne
Sang for Herren og sagde: Jeg vil
lovsynge Herren, thi han er høit ophøiet; Hest og Rytter kastede han i Havet.
2. Herren er min Styrke og Lovsang,
og han blev mig til Frelse; han er min
Gud, og jeg vil prise ham, min Faders
Gud, og jeg vil ophøie ham.
Ps. 118, 14. Es. 12, 2.
3. Herren er en Stridsmand, Herren
er hans Navn. 3, 15. Hos. 12, 6.
4. Faraos Vogne og hans Hær kastede
han i Havet, og hans udvalgte Vognkjæmpere sænkedes ned i det røde Hav.
5. Afgrunde skjulte dem, de sank som
Sten i dybe Vande.
6. Din høire Haand, o Herre, er herliggjort i Kraft, din høire Haand, o
Herre, knuser Fiender. Ps. 118, 15.
7. Og ved din Høiheds Fylde nedstøder
du dine Modstandere; du lader din Vrede
fare ud, den fortærer dem som Straa.
8. Og ved din Næses Pust sammenhobedes Vande, Strømme stode som en
Dynge, dybe Vande stivnede i Havets
Hjerte.
9. Fienden sagde: Jeg vil forfølge,
jeg vil indhente, jeg vil dele Bytte, min
Sjæl skal mættes med dem; jeg vil drage
mit Sverd, min Haand skal udrydde dem.
10. Du blæste med din Aande, Havet
skjulte dem; de sank som Bly i vældige
Vande.
11. Hvo er som du blandt Guderne
o Herre? Hvo er som du herliggjort i
Hellighed, forfærdelig at love, underfuld
i Gjerning? 9, 14; 18, 11. 1 Kron. 16, 25. Ps. 96, 4.
12. Du udrakte din Høire, Jorden
opslugte dem.
13. Du fører ved din Miskundhed det
Folk, som du forløste; du leder dem ved
din Kraft til din hellige Bolig.
14. Folkene høre det, de skjælve; Angest
griber Filistæas Beboere. Jos. 2, 10. 11.
15. Da forfærdes Edoms Stammefyrster, Rædsel griber Moabs Vældige,
alle Kana'ans Indbyggere forgaa af
Angest.
16. Forfærdelse og Skræk falder over
dem, ved din Arms Storhed forstumme
de som Sten, medens dit Folk drager
frem, o Herre, medens det Folk drager
frem, som du har forhvervet dig.
5 Mos. 32, 6.
17. Du skal føre dem ind og plante
dem paa din Arvs Bjerg, det Sted, du
har beredt til din Bolig, o Herre, den
Helligdom, o Herre, som dine Hænder
have grundlagt. Ps. 132, 13 fg; 78, 54.
18. Herren skal være Konge evindelig
og altid. Ps. 22, 29; 93, 1.
19. [Saa sang de] thi Faraos Heste
kom med hans Vogne og med hans Ryttere i Havet, og Herren lod Havets Vande
vende tilbage over dem, medens Israels
Børn gik paa det Tørre midt igjennem
Havet. 14, 23 fg.
20. Og Mirjam, Profetinden, Arons
Søster, tog en Pauke i sin Haand, og
alle Kvinderne gik efter hende med Pauker
og med Dans. Ps. 68, 26.
21. Og Mirjam svarede dem*: Lovsynger Herren, thi han er høit ophøiet;
Hest og Rytter kastede han i Havet.
* Mændene, V. 1.
22. Og Moses lod Israel bryde op
fra det røde Hav, og de droge ud til
Ørkenen Sur. Og de vandrede tre Dage
i Ørkenen, og de fandt ikke Vand.
4 Mos. 33, 8.
23. Saa kom de til Mara, og de kunde
ikke drikke Vandet i Mara, fordi det var
beskt; derfor kaldte man Stedets Navn
Mara*. * Beskhed.
24. Da knurrede Folket mod Moses og
sagde: Hvad skulle vi drikke?
25. Og han raabte til Herren, og
Herren viste ham et Træ, og han kastede
det i Vandet, og Vandet blev sødt. Der
satte han dem Lov og Ret, og der prøvede han dem;
26. og han sagde: Dersom du hører
Herrens, din Guds, Røst, og gjør det,
som ret er for hans Øine, og vender
Øret til hans Bud og holder alle hans
Forskrifter, da vil jeg ikke lægge nogen

af de Sygdomme paa dig, som jeg lagde paa Ægypterne; thi jeg er Herren, din Læge. 23, 25.

27. Og de kom til Elim, og der var tolv Vandkilder og sytti Palmetræer; og de leirede sig der ved Vandet. 4 Mos. 33, 9.

16. Kapitel.

Israeliterne komme til Ørkenen Sin, de knurre, fordi de ikke have Kjød og Brød at æde, Moses irettesætter dem; Herren lader Vagteler dække Leiren og giver dem Manna, hvoraf de paa de fem Dage i Ugen sanke een Omer for hver Person, men paa den sjette Dag to Omer til hver; thi paa Sabbaten skulle de ikke sanke, men holde den hellig (1—30). Aron faar Befaling at gjemme en Omer Manna til Erindring for Efterkommerne (31—36).

Og de brøde op fra Elim, og hele Israels Børns Menighed kom til Ørkenen Sin, som er imellem Elim og Sinaj, paa den femtende Dag i den anden Maaned, efterat de vare gangne ud af Ægyptens Land.

2. Og hele Israels Børns Menighed knurrede mod Moses og Aron i Ørkenen.

3. Og Israels Børn sagde til dem: Gid vi vare døde ved Herrens Haand i Ægyptens Land, da vi sade ved Kjødgryden, og da vi aade Brød, til vi bleve mætte; thi I have ført os ud i denne Ørken for at lade hele denne Forsamling dø af Hunger. 14, 11.

4. Da sagde Herren til Moses: Se, jeg vil lade regne Brød fra Himmelen til eder, og Folket skal gaa ud og sanke hver Dag, hvad der trænges, forat jeg kan prøve det, om det vil vandre i min Lov eller ikke.

5. Og det skal ske paa den sjette Dag, da skulle de tillave det, som de have bragt hjem, og det skal være dobbelt saa meget som det, de ellers sanke hver Dag.

6. Og Moses og Aron sagde til alle Israels Børn: Iaften skulle I kjende, at det er Herren, som har ført eder ud af Ægyptens Land,

7. og imorgen skulle I faa se Herrens Herlighed, fordi han har hørt eders Knur imod Herren; thi hvad ere vi, at I knurre mod os? 4 Mos. 16, 11.

8. Og Moses sagde: [Dette skal ske] naar Herren iaften giver eder Kjød at æde og Brød imorgen, saa I blive mætte, fordi Herren har hørt eders Knur, hvormed I knurre mod ham; thi vi, hvad ere vi? Ikke mod os er det, I knurre, men mod Herren.

9. Og Moses sagde til Aron: Sig til hele Israels Børns Menighed: Kommer frem for Herrens Aasyn; thi han har hørt eders Knur.

10. Og det skede, da Aron talte til hele Israels Børns Menighed, da vendte de sig imod Ørkenen, og se, Herrens Herlighed saaes i Skyen. 4 Mos. 12, 5; 14, 10; 16, 19.

11. Og Herren talte til Moses og sagde:

12. Jeg har hørt Israels Børns Knur; tal til dem og sig: Imellem de to Aftenstunder* skulle I æde Kjød, og imorgen skulle I mættes med Brød, og I skulle kjende, at jeg er Herren, eders Gud. * se 12, 6.

13. Og det skede om Aftenen, da kom der Vagteler og dækkede Leiren, og om Morgenen var der et Lag af Dug trindt omkring Leiren. Ps. 78, 26 fg. 105, 40.

14. Og da Duglaget steg op, se, da laa der hen over Ørkenen noget Fint, ligesom Afskrabet, Fint som Rim paa Jorden. Neh. 9, 15. Ps. 78, 24 fg.

15. Og da Israels Børn saa det, sagde de, den Ene til den Anden: Hvad er det? Thi de vidste ikke, hvad det var. Da sagde Moses til dem: Det er det Brød, Herren har givet eder at æde. Joh. 6, 31. 1 Kor. 10, 3.

16. Dette er det, Herren har befalet: Sanker deraf, eftersom Enhver kan æde, en Omer for hvert Hoved, efter eders Personers Antal; Enhver skal tage for dem, som ere i hans Telt.

17. Og Israels Børn gjorde saaledes, og de sankede den Ene Meget, den Anden Lidet.

18. Og da de maalte det med Omeren, havde den, som havde sanket Meget, Intet tilovers, og den, som havde sanket Lidet, fattedes Intet; Enhver havde sanket, eftersom han kunde æde. 2 Kor. 8, 15.

19. Og Moses sagde til dem: Ingen skal levne Noget deraf til om Morgenen.

20. Men de løde ikke Moses, men Nogle levnede deraf til om Morgenen; da voksede der Mark deri, og det stinkede. Og Moses blev vred paa dem.

21. Og de sankede det hver Morgen, eftersom Enhver kunde æde; men naar Solen brændte hedt, smeltede det.

22. Og det skede paa den sjette Dag, da sankede de dobbelt Brød, to Omer for hver; og alle de Øverste for Menigheden kom og gave Moses det tilkjende. V. 5.

23. Da sagde han til dem: Det er, hvad Herren har talt. Imorgen er de

Sabbat, hellig Sabbat for Herren; hvad I ville bage, det bager, og hvad I ville koge, det koger, men lader alt det, som bliver tilovers ligge i Forvaring hos eder til imorgen! V. 5.

24. Og de lode det ligge til om Morgenen, ligesom Moses havde befalet; og det stinkede ikke, ei heller var der Mark i det.

25. Da sagde Moses: Æder det idag! Thi idag er det Sabbat for Herren, idag skulle I ikke finde det paa Marken.

26. I seks Dage skulle I sanke det; men paa den syvende Dag er det Sabbat, paa den skal det ikke være at finde.

27. Og det skede paa den syvende Dag, da gik Nogle af Folket ud for at sanke; men de fandt Intet.

28. Da sagde Herren til Moses: Hvor længe vægre I eder ved at holde mine Bud og mine Love?

29. Ser, Herren har givet eder Sabbaten; derfor giver han eder paa den sjette Dag Brød for to Dage; bliver hver paa sit Sted, Ingen gaa ud fra sit Sted paa den syvende Dag!

30. Da hvilede Folket paa den syvende Dag.

31. Og Israels Hus kaldte dets Navn Manna *; og det var ligesom Koriandersfrø, hvidt, og dets Smag var som Honningkage. * Hebr. Man, d. e. hvad er det? V. 15. 4 Mos. 11, 7.

32. Og Moses sagde: Dette er det, Herren har befalet: Fyld en Omer deraf til at forvares for eders Efterkommere, forat de kunne se det Brød, jeg gav eder at æde i Ørkenen, da jeg førte eder ud af Ægyptens Land.

33. Og Moses sagde til Aron: Tag en Krukke og hav deri en fuld Omer Manna, og sæt den hen for Herrens Aasyn til at forvares for eders Efterkommere!

34. Ligesom Herren havde befalet Moses, saaledes satte Aron den hen foran Vidnesbyrdet * til at forvares.
* Lovens Tavler; 25, 16. 21. Hebr. 9, 4.

35. Og Israels Børn aade Mannaen firti Aar, indtil de kom til et beboet Land; de aade Mannaen, indtil de kom til Grænsen af Kana'ans Land. Jos. 5, 12.

36. Men en Omer er en Tiendepart af en Efa.

17. Kapitel.

Israels Børn komme til Refidim, fattes Vand, kives med Moses og friste Herren, faa Vand af en Klippe (1—7); de overfaldes af Amalekiterne, som overvindes ved Moses's Bøn; Herren forkynder, at han vil udrydde dem (8—16).

Og hele Israels Børns Menighed drog fra Ørkenen Sin i Dagsreiser efter Herrens Befaling; og de leirede sig i Refidim, og Folket havde ikke Vand at drikke. 4 Mos. 33, 14.

2. Da kivedes Folket med Moses, og de sagde: Giver os Vand, saa vi kunne drikke! Og Moses sagde til dem: Hvorfor kives I med mig? Hvorfor friste I Herren? 5 Mos. 6, 16. Matt. 4, 7.

3. Og Folket tørstede der efter Vand, og Folket knurrede mod Moses, og det sagde: Hvorfor har du ført os op af Ægypten for at lade os og vore Børn og vort Kvæg dø af Tørst?

4. Da raabte Moses til Herren og sagde: Hvad skal jeg gjøre med dette Folk? Der fattes kun Lidet i, at de stene mig! 4 Mos. 14, 10.

5. Og Herren sagde til Moses: Gaa frem foran Folket og tag med dig nogle af Israels Ældste og tag din Stav, med hvilken du slog Floden, i din Haand og gaa! 7, 20.

6. Se, jeg vil staa der for dit Ansigt paa Klippen paa Horeb, og du skal slaa paa Klippen, og der skal flyde Vand ud af den, saa Folket kan drikke. Og Moses gjorde saaledes for Israels Ældstes Øine.
4 Mos. 20, 11. 5 Mos. 8, 15. Ps. 78, 15. 16; 105, 41. Es. 48, 21. 1 Kor. 10, 4.

7. Og han kaldte Stedets Navn Massa * og Meriba **, fordi Israels Børn kivedes med ham, og fordi de fristede Herren og sagde: Er Herren iblandt os eller ikke? Ps. 95, 8. 9. * Fristelse. ** Kiv.

8. Og Amalek kom og stred med Israel i Refidim.

9. Da sagde Moses til Josva: Udvælg os Mænd og drag ud, strid imod Amalek! Imorgen vil jeg staa paa Toppen af Høien med Guds Stav i min Haand.

10. Og Josva gjorde, ligesom Moses havde sagt ham, og stred imod Amalek; og Moses, Aron og Hur stege op paa Toppen af Høien.

11. Og det skede, naar Moses opløftede sin Haand, da fik Israel Overhaand; men naar han lod sin Haand synke, da fik Amalek Overhaand.

12. Men da Moses's Hænder bleve tunge, toge de en Sten og lagde under ham, og han satte sig paa den; og Aron og Hur støttede hans Hænder, den Ene paa den ene Side og den Anden paa den

anden Side; saa holdt hans Hænder ud, indtil Solen gik ned.

13. Og Josva slog Amalek og hans Folk ned med Sverdets Eg.

14. Og Herren sagde til Moses: Skriv dette til Ihukommelse i en Bog, og prent det i Josvas Øren! Thi jeg vil aldeles udslette Amaleks Ihukommelse under Himmelen. 4 Mos. 24, 20. 5 Mos. 25, 19. 1 Sam. 15, 2. 3. 20.

15. Og Moses byggede et Alter, og han kaldte dets Navn: Herren er mit Banner.

16. Og han sagde: En Haand er udrakt paa Herrens Trone: Herren skal stride mod Amalek fra Slægt til Slægt. 5 Mos. 32, 40.

18. Kapitel.

Moses's Svigerfader Jetro kommer til ham med hans Hustru og Børn; Moses fortæller ham Herrens Gjerninger, Jetro priser Gud og ofrer (1—12). Han raader Moses at udvælge duelige Mænd blandt de Ældste i Israel, som kunne hjælpe ham med at dømme Folket i mindre vigtige Sager, og vender derpaa tilbage til sit Land (13—27).

Og Jetro, Presten i Midjan, Moses's Svigerfader, hørte Alt, hvad Gud havde gjort mod Moses og mod sit Folk, Israel, at Herren havde ført Israel ud af Ægypten.

2. Da tog Jetro, Moses's Svigerfader, Zippora, Moses's Hustru, efterat denne havde sendt hende hjem, 2, 21. 22; 4, 20.

3. og hendes to Sønner, af hvilke den ene hedte Gersom, thi han * havde sagt: Jeg er bleven en Udlænding i et fremmed Land, * Moses; 2, 22. 1 Krøn. 23, 15.

4. og den anden hedte Elieser*, thi han havde sagt: Min Faders Gud var min Hjælp og har friet mig fra Faraos Sverd. * Gud er Hjælp.

5. Og Jetro, Moses's Svigerfader, kom med hans Sønner og hans Hustru til Moses i Ørkenen, der, hvor han havde leiret sig, ved Guds Bjerg. 3, 1.

6. Og han lod sige til Moses: Jeg, din Svigerfader Jetro, kommer til dig, og din Hustru og hendes to Sønner med hende.

7. Da gik Moses sin Svigerfader imøde, og han bøiede sig og kyssede ham, og de spurgte om hinandens Velgaaende; og derpaa gik de ind i Teltet.

8. Og Moses fortalte sin Svigerfader alt det, Herren havde gjort imod Farao og imod Ægypterne for Israels Skyld, og al den Møie, som havde mødt dem paa Veien, og hvorledes Herren havde udfriet dem.

9. Da blev Jetro glad over alt det Gode, Herren havde gjort imod Israel, at han havde friet dem af Ægypternes Haand.

10. Og Jetro sagde: Lovet være Herren, som friede eder af Ægypternes Haand og af Faraos Haand, som friede Folket af Ægypternes Haand!

11. Nu ved jeg, at Herren er større end alle Guder; thi ved den Ting*, hvormed de handlede overmodig mod dem, har han vist sig saaledes. 15, 11. Ps. 86, 8. * d. e. ved Vandet. 2 Mos. 1, 22. Neh. 9, 10.

12. Og Jetro, Moses's Svigerfader, tog Brændoffer og Slagtoffere til Gud; og Aron og alle Israels Ældste kom for at holde Maaltid med Moses's Svigerfader for Guds Aasyn.

13. Og den følgende Dag sad Moses for at dømme Folket, og Folket stod hos Moses fra Morgenen indtil Aftenen.

14. Da Moses's Svigerfader saa alt hans Arbeide med Folket, sagde han: Hvad er dette for et Arbeide, du har med Folket? Hvorfor sidder du alene, og hele Folket staar hos dig fra Morgen til Aften?

15. Og Moses sagde til sin Svigerfader: Folket kommer til mig for at adspørge Gud;

16. naar de have en Sag, da komme de til mig, og jeg dømmer mellem dem indbyrdes, og jeg lærer dem Guds Bud og hans Love.

17. Da sagde Moses's Svigerfader til ham: Det er ikke godt, hvad du her gjør.

18. Du maa jo blive udmattet, baade du og dette Folk, som er med dig; thi den Gjerning er dig for svær, du magter ikke at udrette den alene.

19. Men lyd nu min Røst! Jeg vil give dig Raad, og Gud være med dig! Træd du paa Folkets Vegne frem for Gud, og fremfør du Sagerne for Gud,

20. og forklar dem Budene og Lovene, og lær dem den Vei, de skulle vandre, og den Gjerning, de skulle gjøre.

21. Og udse dig af hele Folket duelige Mænd, som frygte Gud, sanddru Mænd, som hade ond Vinding, og sæt disse over dem til Øverster over Tusinde, Øverster over Hundrede, Øverster over Femti og Øverster over Ti!

22. Og de skulle dømme Folket til

enhver Tid, og enhver vigtig Sag skulle de føre frem for dig, men enhver ringe Sag skulle de selv dømme i; og let saaledes Byrden for dig, og lad dem bære den med dig!

23. Dersom du gjør dette, og Gud byder dig at gjøre det, da vil du kunne holde ud, da vil ogsaa hele dette Folk komme til sit Sted i god Behold.

24. Og Moses lød sin Svigerfaders Røst og gjorde alt det, han sagde.

25. Og Moses udvalgte duelige Mænd af hele Israel og satte dem til Overhoveder over Folket, til Overster over Tusinde, Overster over Hundrede, Overster over Femti og Overster over Ti.

26. Og de dømte Folket til enhver Tid; enhver vanskelig Sag førte de frem for Moses, men i enhver ringe Sag dømte de selv.

27. Og Moses lod sin Svigerfader drage bort, og han gik til sit Land.

19. Kapitel.

Israel kommer til Sinajs Ørken; Herren lover at tage Israel til sit Folk, dersom de ville lyde ham, hvilket de love (1—8). Han forkynder Moses, at han paa den tredje Dag vil stige ned i en tyk Sky paa Sinajs Bjerg og tale med ham; han byder Folket at hellige sig og ikke at nærme sig Bjerget (9—13). Folket helliger sig; Herren stiger ned paa Bjerget under Torden og Lynild og taler til Moses (14—25).

I den tredje Maaned, efterat Israels Børn vare gangne ud af Ægyptens Land, paa denne Dag* kom de til Sinajs Ørken. * d. e. den første Dag i Maaneden.

2. De brøde nemlig op fra Refidim og kom til Sinajs Ørken og leirede sig i Ørkenen, og Israel leirede sig der lige overfor Bjerget. 4 Mos. 33, 15.

3. Og Moses steg op til Gud, og Herren raabte til ham fra Bjerget og sagde: Saa skal du sige til Jakobs Hus og kundgjøre Israels Børn: Ap. G. 7, 38.

4. I have seet, hvad jeg har gjort med Ægypterne, og hvorledes jeg har baaret eder paa Ørnevinger og ført eder til mig. 5 Mos. 29, 2; 32, 11. 12.

5. Og nu, dersom I lyde min Røst og holde min Pakt, da skulle I være mig en Eiendom fremfor alle Folk; thi mig hører al Jorden til. Ps. 24, 1; 50, 12. 1 Kor. 10, 26.

6. Og I skulle være mig et Kongerige af Prester og et helligt Folk. Dette er de Ord, du skal tale til Israels Børn.
5 Mos. 7, 6; 14, 2. 1 Pet. 2, 9. Aab. 1, 6; 5, 10.

7. Og Moses kom og kaldte Folkets Ældste til sig, og han forelagde dem alle disse Ord, som Herren havde befalet ham.

8. Da svarede alt Folket tilhobe og sagde: Alt det, Herren har talt, ville vi gjøre. Og Moses bragte igjen Folkets Ord for Herren. 24, 3. 5 Mos. 5, 27.

9. Da sagde Herren til Moses: Se, jeg vil komme til dig i en tyk Sky, forat Folket kan høre, naar jeg taler med dig, og tro paa dig evindelig. Og Moses forkyndte Herren Folkets Ord.

10. Og Herren sagde til Moses: Gaa til Folket og hellige dem idag og imorgen, og de skulle tvætte sine Klæder,

11. og de skulle være rede til den tredje Dag; thi paa den tredje Dag skal Herren stige ned for alt Folkets Øine paa Sinajs Bjerg.

12. Og du skal sætte Folket et Gjærde rundt omkring og sige: Tager eder i Vare for at stige op paa Bjerget og røre ved dets yderste Grænse! Hver den, som rører ved Bjerget, skal visselig dødes;

13. ingen Haand skal røre ved ham, men han skal stenes eller skydes; hvadenten det er Dyr eller Menneske, skal det ikke leve. Naar Basunen lyder med lange Toner, skulle de* stige op paa Bjerget.
Hebr. 12, 20. * se 24, 1.

14. Og Moses gik ned af Bjerget til Folket, og han helligede Folket, og de tvættede sine Klæder.

15. Og han sagde til Folket: Værer rede til den tredje Dag, holder eder ikke til Kvinder!

16. Og det skede paa den tredje Dag, da det blev Morgen, da var der Torden og Lyn og en tung Sky paa Bjerget og en saare stærk Basunlyd; da bævede alt Folket, som var i Leiren. Hebr. 12, 18. 19.

17. Og Moses førte Folket ud af Leiren Gud imøde, og de stillede sig nedenfor Bjerget. 5 Mos. 4, 11.

18. Og hele Sinajs Bjerg røg, fordi Herren var stegen ned paa det i Ilden, og Røgen af det steg op som Røgen af en Ovn, og hele Bjerget bævede saare.

19. Og Basunens Lyd tog til og blev saare stærk; Moses talte, og Gud svarede ham lydelig.

20. Og Herren steg ned paa Sinajs Bjerg paa Bjergets Top; og Herren

kaldte Moses op paa Bjergets Top, og
Moses steg op.
21. Og Herren sagde til Moses: Stig
ned og advar Folket, at de ikke maa bryde
frem til Herren for at se, saa Mange
af dem maatte falde. V. 12. 13; 33, 20.
22. Ogsaa Presterne, som nærme sig
til Herren, skulle hellige sig, forat Herren
ikke skal bryde ind blandt dem.
23. Og Moses sagde til Herren: Folket
kan ikke stige op paa Sinajs Bjerg; thi
du har advaret os og sagt: Sæt Gjærde
om Bjerget og hellige det! V. 12.
24. Og Herren sagde til ham: Gaa,
stig ned, og du skal derpaa stige op, du
og Aron med dig; men Presterne og
Folket maa ikke bryde frem for at stige
op til Herren, forat han ikke skal bryde
ind blandt dem.
25. Da steg Moses ned til Folket og
sagde det til dem.

20. Kapitel.

Herren giver de ti Bud i Folkets Paahør (1—17). Folket forfærdes og begjærer Moses til en Midler mellem sig og Gud; Moses gaar nærmere til Herren (18—21). Herren forbyder atter alt Afguderi og siger, hvorledes de Altere skulle være, som de skulle bygge ham (22—26).

Og Gud talte alle disse Ord og sagde:
2. Jeg er Herren din Gud,
som førte dig ud af Ægyptens
Land, af Trællehuset. 5 Mos. 5, 6—21.
3 Mos. 11, 45. Ps. 81, 11. Mika 6, 4.
3. Du skal ikke have fremmede
Guder for mig. Ps. 81, 10.
4. Du skal ikke gjøre dig noget
udskaaret Billede eller nogen-
somhelst Afbildning af det, som
er paa Himmelen herovenetil, eller
det, som er paa Jorden herneden-
til, eller det, som er i Vandet
nedenfor Jorden.
3 Mos. 26, 1. 5 Mos. 4, 15—19; 27, 15.
5. Du skal ikke tilbede dem og
ikke tjene dem; thi jeg, Herren
din Gud, er en nidkjær Gud, som
hjemsøger Fædres Misgjerning
paa Børn, paa dem i tredje og
paa dem i fjerde Led, paa dem,
som hade mig,
34, 7. 14. 4 Mos. 14, 18. Nah. 1, 2.
6. og som gjør Miskundhed mod
tusinde Led, mod dem, som elske
mig og holde mine Bud.
Neh. 1, 5. Jer. 32, 18. Dan. 9, 4.
7. Du skal ikke tage Herrens,
din Guds, Navn forfængelig; thi
Herren vil ikke holde den uskyl-
dig, som tager hans Navn for-
fængelig. 3 Mos. 19, 12; 24, 16. Matt. 5, 34—37.
8. Kom Hviledagen i Hu, saa du
holder den hellig!
23, 12; 31, 13 fg. 35, 2 fg. Jer. 17, 21 fg. Ez. 20, 12.
9. Seks Dage skal du arbeide og
gjøre al din Gjerning.
10. Men den syvende Dag er
Sabbat for Herren, din Gud;
da skal du intet Arbeide gjøre,
hverken du eller din Søn eller
din Datter, din Tjener eller din
Tjenestepige eller dit Kvæg eller
din Fremmede, som er inden dine
Porte.
11. Thi i seks Dage gjorde Her-
ren Himmelen og Jorden, Havet
og alt det, som er i dem, og han
hvilede paa den syvende Dag;
derfor velsignede Herren Sab-
batsdagen og helligede den.
1 Mos. 2, 2. 3.
12. Hædre din Fader og din
Moder, forat dine Dage maa
blive mange i det Land, Herren
din Gud giver dig.
Ordsp. 4, 10. Matt. 15, 4. Ef. 6, 2. 3.
13. Du skal ikke slaa ihjel.
Matt. 5, 21 fg. 19, 18. 1 Joh. 3, 15.
14. Du skal ikke bedrive Hor.
3 Mos. 20, 10 fg. Matt. 5, 27. 28. Hebr. 13, 4.
15. Du skal ikke stjæle.
3 Mos. 19, 35; 25, 36. Ef. 4, 28. 1 Tess. 4, 6.
16. Du skal ikke sige falskt Vid-
nesbyrd imod din Næste.
23, 1. Ordsp. 19, 5.
17. Du skal ikke begjære din
Næstes Hus. Du skal ikke begjære
din Næstes Hustru eller hans
Tjener eller hans Tjenestepige
eller hans Okse eller hans Asen
eller Noget, som hører din Næste
til. Rom. 7, 7.
18. Og alt Folket fornam Tordenen
og Flammerne og Basunens Lyd og
Bjerget i Røg; og da Folket fornam det,
bævede de og stode langt borte.
19. Og de sagde til Moses: Tal du
med os, og vi ville høre; men lad ikke
Gud tale med os, forat vi ikke skulle dø!
20. Men Moses sagde til Folket:
Frygter ikke! Thi Gud er kommen for
at prøve eder, og forat Frygt for ham
skal være over eder, forat I ikke skulle
synde. Ordsp. 14, 27. Ps. 119, 11.
21. Saa stod Folket langt borte, og

Moses gik nær til Mørket, hvor Gud
var. 1 Kong. 8, 12. Hebr. 12, 18.
22. Og Herren sagde til Moses: Saa
skal du sige til Israels Børn: I have seet,
at jeg fra Himmelen har talt med eder.
23. I skulle ikke gjøre Noget, som I
sætte ved Siden af mig; Guder af Sølv
eller Guder af Guld skulle I ikke gjøre
eder. V. 4.
24. Et Alter af Jord skal du gjøre
mig, og paa det skal du ofre dine Brænd-
offere og dine Takoffere, dit Smaakvæg
og dit store Kvæg; paa ethvert Sted,
hvor jeg lader mit Navn ihukomme, vil jeg
komme til dig og velsigne dig. 5 Mos. 12, 5. 11.
25. Og dersom du vil gjøre mig et
Alter af Sten, da skal du ikke bygge
det af huggen Sten; thi svinger du dit
Hugjern over den, da vanhelliger du den.
5 Mos. 27, 5. Jos. 8, 31.
26. Og du skal ikke gaa op ad Trap-
per til mit Alter, forat ikke din Blusel
skal blottes over det.

21. Kapitel.

Gud giver Love om Trælle (1—11), om Mand-
drabere og om dem, som synde mod Forældre,
stjæle et Menneske eller gjøre et Menneske Skade
paa hans Legeme (12—27), om en Okse, som stanger,
og om den, der graver en Grøft uden at dække
den til (28—36).

Dette er de Love, som du skal fore-
lægge dem:
2. Naar du kjøber en hebraisk Træl,
skal han tjene i sex Aar; men i det
syvende skal han udgaa fri for Intet.
5 Mos. 15, 12. Jer. 34, 14.
3. Dersom han kommer enlig, da skal
han udgaa enlig; dersom han er gift Mand,
da skal hans Hustru udgaa med ham.
4. Dersom hans Herre giver ham en
Hustru, og hun føder ham Sønner eller
Døtre, da skal Hustruen og hendes Børn
høre hendes Herre til, og han skal ud-
gaa enlig.
5. Men dersom Trællen siger: Jeg
elsker min Herre, min Hustru og mine
Børn, jeg vil ikke udgaa fri,
6. da skal hans Herre føre ham frem
for Gud* og føre ham hen til Døren
eller til Dørstolpen, og hans Herre skal
gjennemstikke hans Øre med en Syl, og
han skal tjene ham al sin Tid.
* d. e. de af Gud beskikkede Dommere; 18, 15. 16.
5 Mos. 1, 17. Ps. 82, 6. Joh. 10, 34.
7. Og naar Nogen sælger sin Datter
til at være Trælkvinde, da skal hun ikke
udgaa, ligesom Trællene udgaa.
8. Dersom hun mishager sin Herre,
som havde bestemt hende for sig, da skal
han lade hende løses; til et fremmed
Folk skal han ikke have Magt til at sælge
hende, fordi han har handlet troløst
imod hende.
9. Men dersom han bestemmer hende
for sin Søn, da skal han handle med
hende efter Døtres Ret.
10. Dersom han tager ham en anden,
da skal han ikke afkorte Noget i hendes
Kost, hendes Klæder eller i Ægteskabs-
pligten mod hende.
11. Men dersom han ikke lader hende
faa disse tre Ting, da skal hun udgaa
for Intet, uden Betaling.
12. Den, som slaar et Menneske, saa
det dør, han skal visselig dødes.
1 Mos. 9, 6. 3 Mos. 24, 17. 4 Mos. 35, 16 fg.
Matt. 26, 52.
13. Men hvis han ikke har staaet ham
efter Livet, men Gud har ladet ham
komme for hans Haand, da vil jeg sætte
dig et Sted, hvor han kan fly hen.
4 Mos. 35, 6. 5 Mos. 4, 41 fg.
14. Men naar Nogen handler forma-
stelig mod sin Næste, saa han dræber
ham med Svig, skal du tage ham endog
fra mit Alter til at dø. 1 Kong. 2, 29 fg.
15. Og den, som slaar sin Fader eller
sin Moder, skal visselig dødes.
16. Og den, som stjæler et Menneske
og sælger det, eller det findes i hans
Vold, han skal visselig dødes. 5 Mos. 24, 7.
17. Og den, som bander sin Fader
eller sin Moder, skal visselig dødes.
3 Mos. 20, 9. 5 Mos. 27, 16.
Ordsp. 20, 20; 30, 17. Matt. 15, 4.
18. Og naar Mænd komme i Trætte,
og den Ene slaar den Anden med Sten
eller med Næve, og han ikke dør, men
bliver sengeliggende,
19. dersom han da kommer op igjen
og gaar ude ved sin Stav, da skal den,
som slog, være fri for Straf; kun skal
han godtgjøre ham, hvad han har for-
sømt, og lade ham fuldkommen læge.
20. Og naar Nogen slaar sin Træl
eller Trælkvinde med en Stok, saa de dø
under hans Haand, da skal det visselig
hevnes.
21. Kun, dersom de blive ilive een
eller to Dage, skal det ikke hevnes; thi
de ere hans Penge.
22. Og naar Mænd ere i Strid sam-
men og støde til en frugtsommelig Kvinde,
saa hendes Foster kommer frem, men

ellers ingen Ulykke sker, da skal han bøde, eftersom Kvindens Mand paalægger ham, og han skal give efter Dommeres Skjøn.
23. Men dersom der sker en Ulykke, da skal du give Liv for Liv,
24. Øie for Øie, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod,
25. Brændt for Brændt, Saar for Saar, Bule for Bule. 3 Mos. 24, 19. 20. 5 Mos. 19, 21. Matt. 5, 38 fg.
26. Og naar Nogen slaar sin Træl i Øiet eller sin Trælkvinde i Øiet og fordærver det, da skal han lade dem udgaa frie til Vederlag for deres Øie.
27. Og dersom han slaar sin Træls eller sin Trælkvindes Tand ud, da skal han lade dem udgaa frie til Vederlag for deres Tand.
28. Og om en Okse stanger Mand eller Kvinde, saa de dø, da skal Oksen stenes, og dens Kjød skal ikke ædes; men Oksens Eier skal være fri for Straf.
29. Men dersom det er en Okse, som tilforn var vant til at stange, og dens Eier er advaret, og han ikke passer paa den, og den dræber Mand eller Kvinde, da skal Oksen stenes, og dens Eier skal ogsaa dødes.
30. Men dersom Sonepenge paalægges ham, da skal han give Løsepenge for sit Liv, saa Meget, som der bliver ham paalagt.
31. Enten den stanger en Søn, eller den stanger en Datter, skal der handles med ham efter denne Lov.
32. Dersom Oksen stanger en Træl eller en Trælkvinde, da skal han erlægge til deres Herre treti Sekel Sølv; og Oksen skal stenes.
33. Og naar Nogen aabner en Brønd, eller Nogen graver en Brønd og ikke dækker den til, og der falder en Okse eller et Asen i den,
34. da skal Brøndens Eier erstatte det; han skal give deres Eier Penge derfor, men det døde Dyr skal han beholde.
35. Og naar en Mands Okse stanger en anden Mands Okse, saa den dør, da skulle de sælge den levende Okse og dele Pengene for den, og den døde skulle de ogsaa dele.
36. Men er det vitterligt, at det er en Okse, som tilforn var vant til at stange, og dens Eier ikke passer paa den, da skal han erstatte Oksen med en Okse og beholde den døde.

22. Kapitel.

Herren giver Love imod Tyveri og Fordærvelse af Andres Eiendom, om betroet, laant og leiet Gods (1—15), imod Utugt, Trolddom, Afguderi og Ubarmhjertighed (16—27); forbyder at bande Øvrigheden, befaler at give Gud Førstegrøden og det Førstefødte, forbyder at æde det, som er sønderrevet af vilde Dyr (28—31).

Naar Nogen stjæler et Stykke stort eller smaat Kvæg og slagter eller sælger det, saa skal han erstatte det store Kvæg med fem Stykker stort Kvæg og erstatte det smaa Kvæg med fire Stykker smaat Kvæg. 2 Sam. 12, 6. Luk. 19, 8.
2. Dersom Tyven bliver greben under Indbruddet og bliver slagen, saa han dør, da er der ingen Blodskyld for hans Skyld.
3. Men er Solen opgangen over ham, da er der Blodskyld for hans Skyld. Han skal erstatte det; har han Intet, skal han sælges til Erstatning for det Stjaalne.
4. Dersom det Stjaalne, hvadenten det er et Stykke stort Kvæg eller et Asen eller et Stykke Smaakvæg, findes levende i hans Vold, skal han erstatte det dobbelt.
5. Naar Nogen lader Ager eller Vingaard afæde, idet han slipper sit Kvæg løs, og dette afæder paa en Andens Ager, da skal han erstatte det med det Bedste paa sin Ager og det Bedste i sin Vingaard.
6. Naar Ild bryder ud, og den fatter i Torne, og Kornbaand eller det staaende Korn eller Ageren fortæres, da skal den, som tændte Branden, erstatte det.
7. Naar Nogen giver sin Næste Sølv eller Gods at forvare, og det bliver stjaalet bort af Mandens Hus, da skal Tyven, dersom han findes, erstatte det dobbelt.
8. Men findes ikke Tyven, da skal Husets Eier føres frem for Gud*, forat det kan afgjøres, om han ikke har lagt sin Haand paa sin Næstes Eiendom. * se 21, 6.
9. Angaaende enhver svigagtig Omgang med Gods, hvadenten det er et Stykke stort Kvæg eller et Asen eller et Stykke Smaakvæg eller Klæder eller Nogetsomhelst, der er tabt, hvorom En siger, at dette er det*, da skal Begges Sag komme for Gud**; den, som Gud dømmer skyldig, han skal erstatte sin Næste dobbelt.

* neml. som han savner. ** se V. 8.

10. Naar Nogen giver sin Næste et

Asen eller et Stykke stort eller smaat Kvæg eller nogetsomhelst Husdyr at tage Vare paa, og det dør eller kommer til Skade eller bortføres, udenat Nogen ser det,
11. da skal Ed ved Herren finde Sted mellem dem begge og afgjøre, om han ikke har lagt sin Haand paa sin Næstes Eiendom, og Eieren skal vedtage den, og den Anden skal ikke erstatte det.
12. Men bliver det stjaalet fra ham, da skal han erstatte dets Eier det.
13. Bliver det sønderrevet, da skal han bringe det frem som et Vidnesbyrd; det Sønderrevne skal han ikke erstatte.
14. Naar Nogen laaner det af sin Næste, og det kommer til Skade eller dør, udenat dets Eier er nærværende, da skal han erstatte det.
15. Men dersom dets Eier er nærværende, da skal han ikke give Erstatning; dersom det er leiet, gaar det ind i Leien.
16. Naar Nogen forlokker en Jomfru, som ikke er trolovet, og ligger hos hende, da skal han ved Morgengave kjøbe sig hende til Hustru. 5 Mos. 22, 28. 29.
17. Dersom hendes Fader vægrer sig ved at give ham hende, da skal han tilveie ham saa meget Sølv, som man giver i Morgengave for Jomfruer.
18. En Troldkvinde skal du ikke lade leve. 3 Mos. 19, 31; 20, 27.
19. Enhver, som ligger hos Kvæg, skal visselig dødes. 3 Mos. 18, 23. 5 Mos. 27, 21.
20. Den, som ofrer til Afguderne og ikke til Herren alene, skal være forbandet.
21. En Fremmed skal du ikke plage og ikke undertrykke; thi I have selv været Fremmede i Ægyptens Land. 23, 9. 3 Mos. 19, 33. 34. 5 Mos. 10, 18. 19; 24, 17. 19 fg.
22. I skulle ikke plage nogen Enke eller Faderløs; Es. 1, 17. Sak. 7, 10.
23. dersom du plager dem, saa skal jeg, naar de raabe til mig, visselig høre deres Raab,
24. og min Vrede skal optændes, og jeg skal ihjelslaa eder med Sverdet, og eders Hustruer skulle blive Enker, og eders Børn faderløse.
25. Dersom du laaner mit Folk Penge, nemlig den Fattige hos dig, da skal du ikke være imod ham som en Aagerkarl; I skulle ikke paalægge ham Rente. 3 Mos. 25, 35 fg. 5 Mos. 23, 19. 20. Ps. 15, 5.
26. Dersom du tager din Næstes Klædebon i Pant, skal du give ham det igjen, før Solen gaar ned; 5 Mos. 24, 12. 13.
27. thi det er hans eneste Dække, det er hans Klædebon for hans Legeme; hvorpaa skal han ellers ligge? Og det skal ske, naar han raaber til mig, da vil jeg høre; thi jeg er barmhjertig.
28. Gud* skal du ikke bande, og en Øverste iblandt dit Folk skal du ikke forbande. * se 21, 6. Præd. 10, 20. Ap. G. 23, 5.
29. Hvad der fylder din Lade, og hvad der flyder af din Perse, skal du ikke opsætte at give mig. Den Førstefødte af dine Sønner skal du give mig. 13, 2.
30. Saaledes skal du ogsaa gjøre med dit store Kvæg og dit smaa Kvæg; syv Dage skal det være hos sin Moder, paa den ottende Dag skal du give mig det. 3 Mos. 22, 27.
31. Og I skulle være mig hellige Mennesker; I skulle ikke æde Kjød, som er sønderrevet paa Marken, I skulle kaste det for Hundene.

23. Kapitel.

Herren byder, at de skulle vise Retfærdighed og Kjærlighed ogsaa mod Fiender og Fremmede (1—9), at de skulle helligholde hvert syvende Aar, hver syvende Dag og de tre store aarlige Høitider (10—19), at de ikke skulle fortørne hans Engel, som skal gaa med dem, og vogte sig for Afguderi; da vil han velsigne dem og fordrive Kananiterne, med hvem de ikke maa slutte Pakt (20—33).

Du skal ikke tage imod falskt Rygte; du skal ikke række en Ugudelig Haanden til at være et uretfærdigt Vidne; 20, 16. 3 Mos. 19, 16.
2. du skal ikke følge Mængden i det Onde, og du skal ikke vidne i en Retssag saaledes, at du bøier dig efter Mængden og forvender Retten;
3. du skal heller ikke anse den Ringes Person i hans Retssag. 3 Mos. 19, 15.
4. Naar du træffer din Fiendes Okse eller hans Asen, som farer vild, da skal du føre dem tilbage til ham. 5 Mos. 22, 1 fg. Ordsp. 25, 21.
5. Naar du ser din Fiendes Asen ligge under sin Byrde, da vogt dig for at overlade det til ham; du skal løse Byrden af tilligemed ham.
6. Du skal ikke bøie Retten for den Fattige hos dig i hans Sag. 5 Mos. 24, 17; 27, 19.
7. Du skal holde dig langt borte fra en falsk Sag, og den Uskyldige og Retfærdige skal du ikke berøve Livet; thi jeg dømmer ikke en Skyldig at være uskyldig.
8. Du skal ikke tage mod Gave; thi

Gaven forblinder Seende og forvender Retfærdiges Sager. 5 Mos. 16, 19; 27, 25.
9. En Fremmed skal du ikke undertrykke; thi I vide selv, hvorledes den Fremmede er tilmode, efterdi I vare Fremmede i Ægyptens Land. 22, 21.
10. Seks Aar skal du tilsaa dit Land og indsamle dets Grøde; 3 Mos. 25, 3 fg.
11. men i det syvende skal du lade det hvile og ligge, forat de Fattige blandt dit Folk maa æde deraf, og hvad de levne, maa Markens Dyr æde. Saaledes skal du gjøre med din Vingaard og med dine Oljetræer.
12. Seks Dage skal du gjøre din Gjerning; men paa den syvende Dag skal du hvile, forat din Okse og dit Asen maa have Ro, og din Trælkvindes Søn og den Fremmede maa udhvile sig. 20, 8 fg.
13. I alt det, jeg har sagt til eder, skulle I tage eder i Vare. Og andre Guders Navn skulle I ikke nævne; det skal ikke høres af din Mund. 20, 3. Jos. 23, 7.
14. Tre Gange om Aaret skal du holde Høitid for mig. 3 Mos. 23, 4 fg.
15. De usyrede Brøds Høitid skal du holde; syv Dage skal du æde usyrede Brød, saaledes som jeg har befalet dig, paa den bestemte Tid i Maaneden Abib, thi i den drog du ud af Ægypten; og Ingen skal lade sig se tomhændet for mit Aasyn. 12, 15; 34, 20. 5 Mos. 16, 16.
16. Ligesaa Høstens Høitid, naar Førstegrøden falder af dit Arbeide, af det, som du saar paa Marken, og Indsamlingens Høitid ved Aarets Udgang, naar du indsamler dit Arbeide af Marken. 3 Mos. 23, 15 fg. 34 fg.
17. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn lade sig se for den Herre Herres Aasyn. 5 Mos. 16, 16.
18. Du skal ikke ofre mit Slagtoffers Blod, saalænge der er syret Brød hos dig, og det Fede af mit Høitidsoffer skal ikke blive liggende Natten over til om Morgenen. 12, 15; 34, 25.
19. De første Frugter af din Jords Førstegrøde skal du bringe til Herrens, din Guds, Hus. Du skal ikke koge et Kid i dets Moders Melk. 34, 26. 5 Mos. 26, 1 fg. 14, 21.
20. Se, jeg sender en Engel for dit Aasyn for at bevare dig paa Veien og for at føre dig til det Sted, jeg har beredt. 3, 2. Ap. G. 7, 30.
21. Tag dig i Vare for ham, og hør paa hans Røst, vær ikke gjenstridig mod ham! Thi han skal ikke bære over med eders Overtrædelser, fordi mit Navn er i ham. Jos. 24, 19. Es. 63, 9. Kol. 2, 9. Hebr. 1, 3.
22. Thi dersom du lyder hans Røst og gjør alt det, jeg siger, da vil jeg være en Fiende af dine Fiender og en Modstander af dine Modstandere. Ps. 81, 14. 15.
23. Thi min Engel skal gaa for dit Aasyn og føre dig til Amoriterne og Hetiterne og Ferisiterne og Kananiterne, Heviterne og Jebusiterne, og jeg vil tilintetgjøre dem.
24. Du skal ikke tilbede deres Guder eller tjene dem, og du skal ikke gjøre, som de gjøre; men du skal nedbryde dem* og sønderbryde deres Billedstøtter. 20, 5. * 34, 13. 5 Mos. 7, 5.
25. I skulle tjene Herren, eders Gud, og han skal velsigne dit Brød og dit Vand. Og jeg vil afvende Sygdom fra dig; Matt. 6, 33. 2 Mos. 15, 26. 5 Mos. 7, 15.
26. der skal Ingen være, som føder i Utide eller er ufrugtbar i dit Land; dine Dages Tal vil jeg gjøre fuldt. 5 Mos. 7, 14; 30, 20.
27. Forfærdelse for mig vil jeg sende for dit Aasyn og bringe alle de Folk, som du kommer iblandt, i Forvirring, og jeg vil lade alle dine Fiender vende Ryggen for dig. 5 Mos. 11, 25.
28. Og jeg vil sende Hvepser for dit Aasyn, og de skulle udjage Heviterne, Kananiterne og Hetiterne fra dit Aasyn. 5 Mos. 7, 20. Jos. 24, 12.
29. Jeg vil ikke udjage dem fra dit Aasyn paa eet Aar, forat ikke Landet skal blive øde og Markens Dyr formere sig imod dig;
30. lidt efter lidt vil jeg udjage dem fra dit Aasyn, indtil du formerer dig og tager Landet i Eie.
31. Og jeg vil sætte dit Landemærke fra det røde Hav indtil Filisternes Hav* og fra Ørkenen indtil Floden**; thi jeg vil give Landets Indbyggere i eders Haand, og du skal udjage dem fra dit Aasyn. * Middelhavet. ** Eufrat. 1 Mos. 15, 18. 5 Mos. 11, 24. 1 Kong. 4, 21.
32. Du skal ikke slutte Pakt med dem eller med deres Guder. 34, 12. 5 Mos. 7, 2. Dom. 2, 2.
33. De skulle ikke bo i dit Land, forat de ikke skulle bringe dig til at synde mod mig; thi du vilde da tjene deres Guder, og det vilde blive dig til en Snare. Dom 2, 3; 8, 27.

24. Kapitel.

Herren byder Moses at stige op paa Bjerget tilligemed Aron, Nadab, Abihu og sytti af Israels Ældste; Moses opskriver Herrens Ord og opretter Pakten mellem Gud og Folket med Blod; han og hans Ledsagere stige op og se Israels Gud og holde Paktsmaaltid for hans Aasyn (1—11). Moses stiger atter op paa Bjerget for at modtage de to Lovens Tavler af Herren og bliver der i 40 Dage og 40 Nætter (12—18).

Og til Moses sagde han: Stig op til
Herren, du og Aron, Nadab og
Abihu og sytti af Israels Ældste, og
I skulle tilbede i Frastand. 19, 13.
2. Men Moses skal alene komme nær
til Herren, og de Andre skulle ikke gaa nær
til, og Folket skal ikke stige op med ham.
3. Og Moses kom og fortalte Folket
alle Herrens Ord og alle Lovene; og alt
Folket svarede med een Røst og sagde:
Alle de Ord, Herren har talt, ville vi
gjøre. 19, 8. 5 Mos. 5, 27.
4. Og Moses opskrev alle Herrens Ord,
og han stod tidlig op om Morgenen og
byggede et Alter nedenfor Bjerget og tolv
Støtter efter de tolv Israels Stammer.
5. Og han sendte unge Karle af Is-
raels Børn derhen, og de bragte Brænd-
offere og ofrede Slagtoffere, Takoffere for
Herren, af Okser.
6. Og Moses tog Halvdelen af Blodet
og udgjød det i Bækkener, og Halvdelen
af Blodet stænkede han paa Alteret.
7. Og han tog Paktens Bog og oplæste
den for Folkets Øren; og de sagde: Alt
det, Herren har sagt, ville vi gjøre og lyde.
8. Da tog Moses Blodet og stænkede
paa Folket; og han sagde: Se, det er den
Pakts Blod, som Herren opretter med eder
paa alle disse Ord. Hebr. 9, 19. 20.
9. Saa stege Moses og Aron, Nadab
og Abihu og sytti af Israels Ældste op.
10. Og de saa Israels Gud; og under
hans Fødder var der ligesom et Arbeide
af gjennemsigtig Safirsten og som Him-
melen selv i Klarhed. Es. 6, 1. Ez. 1, 26.
11. Og han udrakte ikke sin Haand mod
Israels Børns Ypperste; men de skuede
Gud og aade og drak.
19, 21; 20, 19. Dom. 6, 22. 23. Luk. 14, 16 fg. Aab. 19, 7—9.
12. Og Herren sagde til Moses: Stig
op til mig paa Bjerget og bliv der! Saa
vil jeg give dig Stentavler og Loven og
Budet, som jeg har opskrevet for at under-
vise dem.
13. Da stod Moses op og hans Tje-
ner Josva; og Moses gik op paa Guds
Bjerg.
14. Og han sagde til de Ældste: Bliver
her, indtil vi komme tilbage til eder, og
se, Aron og Hur ere hos eder; hvo der
har Retssager, han gaa til dem!
15. Og Moses steg op paa Bjerget,
og Skyen dækkede Bjerget.
16. Og Herrens Herlighed hvilede paa
Sinajs Bjerg, og Skyen dækkede det i
seks Dage, og han kaldte paa Moses den
syvende Dag midt ud af Skyen.
17. Og Herrens Herlighed var at se
til som en fortærende Ild paa Bjergets
Top for Israels Børns Øine.
5 Mos. 4, 24; 9, 3. Hebr. 12, 29.
18. Og Moses gik midt ind i Skyen
og steg op paa Bjerget; og Moses var
paa Bjerget i firti Dage og firti Nætter.
34, 28. 5 Mos. 9, 9.

25. Kapitel.

Moses skal begjære en Gave af Folket (1—9); deraf skal han gjøre Paktens Ark (10—16) og Naadestolen (17—22), Skuebrødsbordet (23—30), Lysestagen (31—39), Alt efter et Billede, som Gud lader ham se (40).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Sig til Israels Børn, at de
skulle tage mig en Gave; af hver Mand,
hvis Hjerte driver ham dertil, skulle I
tage Gaven til mig. 35, 5 fg.
3. Og dette er den Gave, I skulle
tage af dem: Guld og Sølv og Kobber
4. og blaa og purpurrød og karmesin-
rød Uld og fint Lin og Gjedehaar
5. og rødfarvede Væderskind og Ta-
chasskind * og Akacietræ,
* Tachas, et ubekjendt Dyr.
6. Olje til Lysningen, Krydderier til
Salveoljen og til den vellugtende Røgelse,
7. Onyxstene og Stene til Indfatning,
til Livkjortelen og til Brystspannet. 28, 17 fg.
8. Og de skulle gjøre mig en Helligdom,
og jeg vil bo midt iblandt dem. Hebr. 9, 2 fg.
9. I alle Maader saaledes, som jeg
vil vise dig Billedet af Tabernaklet og
Billedet af alt dets Tilbehør, skulle I
gjøre det. V. 40.
10. Og de skulle gjøre en Ark af Aka-
cietræ, halvtredje Alen lang og halvanden
Alen bred og halvanden Alen høi. 37, 1 fg.
11. Og du skal belægge den med purt
Guld, indvendig og udvendig skal du
belægge den; og du skal gjøre en Guld-
krans paa den rundt omkring.
12. Og du skal støbe fire Guldringe

til den og sætte dem paa dens fire Fødder, to Ringe paa dens ene Side og to Ringe paa dens anden Side.
13. Og du skal gjøre Stænger af Akacietræ og belægge dem med Guld.
14. Og du skal stikke Stængerne i Ringene paa Siderne af Arken, forat Arken kan bæres med dem.
15. Stængerne skulle blive i Ringene paa Arken, de skulle ikke tages bort fra den.
16. Og du skal lægge i Arken Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig.
16, 34; 34, 29; 40, 20. Hebr. 9, 4.
17. Og du skal gjøre en Naadestol* af purt Guld, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred.

* Et Laag over Arken, hvorover Herren tronede, og som paa den store Forsoningsfest blev bestrænkt med Sonofferets Blod til Forligelse for Folkets Synder.
3 Mos. 16, 14—16.

18. Og du skal gjøre to Keruber af Guld: med drevet Arbeide skal du gjøre dem, i Eet med begge Enderne af Naadestolen.
19. Du skal gjøre en Kerub i Eet med den ene Ende og en Kerub i Eet med den anden Ende; i Eet med Naadestolen skulle I gjøre Keruberne, paa begge dens Ender.
20. Og Keruberne skulle udbrede Vingerne ovenover, saa de dække over Naadestolen med sine Vinger, og deres Ansigter skulle vende, den enes mod den andens; mod Naadestolen skulle Kerubernes Ansigter være vendte. Hebr. 9, 5.
21. Og du skal lægge Naadestolen over Arken, og i Arken skal du lægge Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig. 1 Kong. 8, 9.
22. Og jeg vil komme sammen med dig der og tale med dig ovenfra Naadestolen imellem begge Keruberne, som ere paa Vidnesbyrdets Ark, alt det, jeg vil byde dig til Israels Børn. 4 Mos. 7, 89.
23. Og du skal gjøre et Bord af Akacietræ, to Alen langt og een Alen bredt og halvanden Alen høit.
24. Og du skal belægge det med purt Guld og gjøre en Guldkrans paa det rundt omkring.
25. Og du skal gjøre en List paa det af en Haands Bredde rundt omkring, og du skal gjøre en Guldkrans rundt om dets List.
26. Og du skal gjøre fire Guldringe dertil og sætte Ringene paa de fire Hjørner, som ere ved dets fire Fødder.
27. Lige ved Listen skulle Ringene være til at stikke Stængerne i, forat Bordet kan bæres.
28. Og du skal gjøre Stængerne af Akacietræ og belægge dem med Guld, og Bordet skal bæres med dem.
29. Og du skal gjøre dets Fade og dets Skaaler og dets Kander og dets Bægere, med hvilke der skal ofres Drikoffer; af purt Guld skal du gjøre dem.
30. Og du skal altid lægge Skuebrød for mit Aasyn paa Bordet. 3 Mos. 24, 5 fg.
31. Og du skal gjøre en Lysestage af purt Guld; med drevet Arbeide skal Lysestagen gjøres; dens Fod og dens Stang, dens Bægere, dens Knopper og dens Blomster skulle være i Eet med den.
32. Og seks Arme skulle gaa ud fra dens Sider, tre Lysestagarme fra dens ene Side, og tre Lysestagarme fra dens anden Side.
33. Der skal være tre mandelformige Bægere paa den første Arm med Knop og Blomst, og tre mandelformige Bægere paa den anden Arm med Knop og Blomst; saaledes skal det være paa de seks Arme, som gaa ud fra Lysestagen.
34. Og paa Lysestagen selv skal der være fire mandelformige Bægere med dens Knopper og dens Blomster,
35. nemlig en Knop under de to første Arme i Eet med den, og en Knop under de to andre Arme i Eet med den, og en Knop under de to øverste Arme i Eet med den, under de seks Arme nemlig, som gaa ud fra Lysestagen.
36. Deres Knopper og deres Rør skulle være i Eet med den; den hele skal være eet drevet Arbeide af purt Guld.
37. Og du skal gjøre syv Lamper til den; og man skal sætte dens Lamper op og lade Lyset falde lige frem for den. 4 Mos. 8, 2.
38. Og dens Lysesakse og dens Tandekar skulle være af purt Guld.
39. Af een Talent* purt Guld skal man gjøre den med alle disse Redskaber.
* 3000 Sekel. 38, 25. 26.
40. Og se til, at du gjør Alt efter det Billede deraf, som er vist dig paa Bjerget! Ap. G. 7, 44. Hebr. 8, 5.

26. Kapitel.

Moses faar af Gud Befaling at bygge Tabernaklet; dets Indretning beskrives (1—37).

Og Tabernaklet skal du gjøre af ti Tepper af fint, tvundet Lin og blaa og purpurrød og karmesinrød Uld; du

skal gjøre Keruber i kunstfærdigt Arbeide
paa dem. 36, 8 fg.
2. Hvert Teppe skal være otte og tyve
Alen langt, og hvert Teppe skal være
fire Alen bredt; alle Tepperne skulle have
eet Maal.
3. Fem Tepper skulle føies sammen,
det ene til det andet, og de andre fem
Tepper skulle føies sammen, det ene til
det andet.
4. Og du skal gjøre Hæmper af blaa
Uld i Kanten paa det ene Teppe, yderst
der, hvor Sammenføiningen skal være,
og ligesaa skal du gjøre i Kanten paa
det yderste Teppe paa det andet Sted,
hvor Sammenføiningen skal være.
5. Femti Hæmper skal du gjøre paa
det ene Teppe, og femti Hæmper skal du
gjøre paa det Teppe, som er der, hvor
den anden Sammenføining skal være;
Hæmperne skulle være lige mod hver-
andre, den ene mod den anden.
6. Og du skal gjøre femti Guldhager
og fæste Tepperne, det ene til det andet,
med Hagerne, saa Tabernaklet bliver Et.
7. Og du skal ogsaa gjøre Tepper af
Gjedehaar til et Telt over Tabernaklet;
elleve saadanne Tepper skal du gjøre.
8. Hvert Teppe skal være treti Alen
langt, og hvert Teppe fire Alen bredt;
de elleve Tepper skulle have eet Maal.
9. Og du skal føie de fem Tepper
sammen for sig, og de seks Tepper for
sig, og du skal lægge det sjette Teppe
dobbelt ved Forsiden af Teltet.
10. Og du skal gjøre femti Hæmper i
Kanten paa det ene Teppe, yderst der,
hvor Sammenføiningen skal være, og
femti Hæmper i Kanten paa det Teppe,
som er paa det andet Sted, hvor Sam-
menføiningen skal være.
11. Og du skal gjøre femti Kobber-
hager og spænde Hagerne ind i Hæm-
perne, og du skal føie Teltet sammen,
saa det bliver Et.
12. Men det Overskydende, som er til-
overs af Teltets Tepper, det halve Teppe,
som er tilovers, skal hænge ned paa
Bagsiden af Tabernaklet.
13. Og den Alen paa den ene Side
og den Alen paa den anden Side, som
overskyder paa Teltteppernes Længde,
skal hænge ned paa begge Sider af Ta-
bernaklet til at dække det.
14. Og du skal gjøre et Dække til Tel-
tet af rødfarvede Væderskind og et Dække
af Tachasskind derovenpaa.
15. Og du skal gjøre Plankerne til
Tabernaklet af Akacietræ, opretstaaende.
16. Ti Alen lang skal hver Planke være,
og halvanden Alen bred skal hver Planke
være.
17. To Tapper skal hver Planke have,
forbundne med hinanden; saaledes skal
du gjøre paa alle Tabernaklets Planker.
18. Og du skal gjøre Plankerne til
Tabernaklet, tyve Planker til den søndre
Side mod Syd;
19. og firti Fodstykker af Sølv skal du
gjøre under de tyve Planker, to Fodstyk-
ker under hver Planke for dens to Tapper.
20. Ligesaa til Tabernaklets anden Side
mod Nord tyve Planker,
21. og deres firti Fodstykker af Sølv,
to Fodstykker under hver Planke.
22. Og til Bagsiden af Tabernaklet
mod Vest skal du gjøre seks Planker.
23. Og to Planker skal du gjøre til
Tabernaklets Hjørner paa Bagsiden.
24. Og de skulle være dobbelte neden-
fra, og begge skulle de være dobbelte op
til det Øverste indtil den første Ring;
saaledes skal det være med dem begge,
paa begge Hjørnerne skulle de være.
25. Saaledes skal der være otte Plan-
ker med deres Fodstykker af Sølv, seksten
Fodstykker, to Fodstykker under hver Planke.
26. Og du skal gjøre Tværstænger af
Akacietræ, fem til Plankerne paa den
ene Side af Tabernaklet,
27. og fem Tværstænger til Plankerne
paa den anden Side af Tabernaklet, og
fem Tværstænger til Plankerne paa Bag-
siden af Tabernaklet mod Vest.
28. Og den mellemste Tværstang skal
være paa Midten af Plankerne, den skal
gaa tvært over fra den ene Ende til den
anden.
29. Og Plankerne skal du belægge med
Guld, og deres Ringe skal du gjøre af
Guld til at stikke Tværstængerne i; og du
skal belægge Tværstængerne med Guld.
30. Og du skal opreise Tabernaklet
efter den for samme bestemte Maade, som
er vist dig paa Bjerget. 25, 9. 40.
31. Og du skal gjøre et Forhæng af
blaa og purpurrød og karmesinrød Uld
og fint, tvundet Lin; med kunstfærdigt
Arbeide skal man gjøre det, med Keruber
derpaa.
32. Og du skal hænge det paa fire

Støtter af Akacietræ, belagte med Guld, og deres Kroge skulle være af Guld; paa fire Fodstykker af Sølv skulle de staa.

33. Og du skal hænge Forhænget under Hagerne* og bringe Vidnesbyrdets Ark derhen, indenfor Forhænget; og Forhænget skal skille for eder mellem det Hellige og det Allerhelligste. * V. 6.

34. Og du skal lægge Naadestolen over Vidnesbyrdets Ark i det Allerhelligste. 25, 21.

35. Og du skal sætte Bordet udenfor Forhænget, og Lysestagen lige overfor Bordet ved den søndre Side af Tabernaklet; Bordet skal du sætte ved den nordre Side.

36. Og du skal gjøre et Dække for Teltets Indgang af blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin med udsyet Arbeide.

37. Og du skal gjøre fem Støtter af Akacietræ til Dækket, og du skal belægge dem med Guld, deres Kroge skulle være af Guld; og du skal støbe til dem fem Fodstykker af Kobber.

27. Kapitel.

Gud byder Moses at gjøre Brændofferets Alter (1—8), en Forgaard omkring Tabernaklet (9—19) og at lade tilberede Olje til Lamperne (20. 21).

Og du skal gjøre et Alter af Akacietræ, fem Alen langt og fem Alen bredt; Alteret skal være firkantet og tre Alen høit. 35, 16; 38, 1 fg.

2. Og du skal gjøre dets Horn paa dets fire Hjørner, i Et med det skulle dets Horn være; og du skal belægge det med Kobber.

3. Og du skal gjøre dets Pander til at borttage Asken og dets Skuffer og dets Skaaler til at stænke med og dets Kjødgafler og dets Ildkar; alle dets Redskaber skal du gjøre af Kobber.

4. Og du skal gjøre dertil et Gitter, arbeidet som et Net, af Kobber, og du skal gjøre fire Kobberringe paa Nettet paa dets fire Hjørner.

5. Og du skal sætte det under Alterets Afsats nedentil; og Nettet skal række indtil midt paa Alteret.

6. Og du skal gjøre Stænger til Alteret, Stænger af Akacietræ, og du skal belægge dem med Kobber.

7. Og dets Stænger skulle stikkes i Ringene, og Stængerne skulle være paa begge Sider af Alteret, naar man bærer det.

8. Du skal gjøre det hult, af Bord; ligesom det er vist dig paa Bjerget, saaledes skal man gjøre det.

9. Og du skal gjøre Tabernaklets Forgaard. Paa den søndre Side mod Syd skal der være Omhæng til Forgaarden af fint, tvundet Lin, hundrede Alen i Længde til den ene Side,

10. og tyve Støtter dertil og tyve Fodstykker til disse af Kobber; Støtternes Kroge og deres Stænger skulle være af Sølv.

11. Ligesaa skal der paa den nordre Side efter Længden være Omhæng, hundrede Alen lange, og tyve Støtter dertil og tyve Fodstykker til disse af Kobber; Støtternes Kroge og deres Stænger skulle være af Sølv.

12. Og paa Forgaardens Bredde mod den vestre Side skal der være Omhæng, femti Alen lange, ti Støtter dertil og ti Fodstykker til disse.

13. Og Forgaardens Bredde paa den østre Side mod Solens Opgang skal være femti Alen.

14. Saaledes skal der være femten Alen Omhæng paa den ene Side, tre Støtter dertil og tre Fodstykker til disse,

15. og paa den anden Side femten Alen Omhæng, tre Støtter dertil og tre Fodstykker til disse.

16. Men til Forgaardens Port skal der være et Dække, tyve Alen langt, af blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin med udsyet Arbeide, fire Støtter dertil og fire Fodstykker til disse.

17. Alle Forgaardens Støtter rundt omkring skulle være forbundne med Stænger af Sølv; deres Kroge skulle være af Sølv, og deres Fodstykker af Kobber.

18. Forgaardens Længde skal være hundrede Alen, og Bredden overalt femti Alen, og Høiden fem Alen, af fint, tvundet Lin, og Fodstykkerne dertil af Kobber.

19. Alle Tabernaklets Redskaber til alt Arbeidet derved og alle dets Pæle og alle Forgaardens Pæle skulle være af Kobber.

20. Og du skal byde Israels Børn, at de skulle skaffe dig ren Olje af stødte Oliven til Lysningen, forat Lamperne kunne sættes op til enhver Tid. 3 Mos. 24, 2 fg.

21. I Sammenkomstens Telt* udenfor Forhænget, som er foran Vidnesbyrdet, skal Aron og hans Sønner holde dem i

Orden fra Aften til Morgen for Herrens Aasyn; det skal være en evig lovbestemt Ydelse af Israels Børn gjennem deres Slægter. * 25, 22.

28. Kapitel.

Moses skal lade gjøre hellige Klæder til Aron (1—4), en Livkjortel (5—14), et Brystspan (15—30), en Overkjortel (31—35), en Guldplade, som skal sættes paa den store Hue, samt en tærnet Kjortel (36—39), Klæder til Arons Sønner, og linnede Underklæder til Aron og dem (40—43).

Og du skal lade Aron, din Broder, og hans Sønner med ham træde hen til dig ud af Israels Børns Midte til at tjene mig som Prester, Aron og Arons Sønner, Nadab og Abihu, Eleasar og Itamar. 6, 23. 1 Krøn. 6, 3.

2. Og du skal gjøre hellige Klæder for Aron, din Broder, til Ære og til Prydelse.

3. Og du skal tale til Alle, som ere kunstforstandige, som jeg har fyldt med Forstands Aand; og de skulle gjøre Arons Klæder, forat han kan vorde helliget til at tjene mig som Prest. 31, 2 fg.

4. Og dette er de Klæder, som de skulle gjøre: et Brystspan og en Livkjortel og en Overkjortel og en tærnet Underkjortel, en Hue og et Bælte; de skulle gjøre Aron, din Broder, og hans Sønner hellige Klæder, forat han kan tjene mig som Prest. 39, 1 fg.

5. Og de skulle tage Guldet og den blaa og den purpurrøde og den karmesinrøde Uld og det fine Lin, 25, 3 fg.

6. og de skulle gjøre Livkjortelen af Guld, blaa, purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin med kunstfærdigt Arbeide.

7. To Skulderstykker til at hefte den sammen med skal den have ved begge sine Ender, og den skal heftes sammen.

8. Og dens omsluttende Bælte, som skal være over den, skal være af samme Arbeide som den, i eet Stykke med den, af Guld, blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin.

9. Og du skal tage to Onyxstene og indgrave paa dem Israels Børns Navne,

10. seks af deres Navne paa den ene Sten og de øvrige seks Navne paa den anden Sten, efter deres Fødselsorden.

11. Med Stenskjærerarbeide, saaledes som man udskjærer et Signet, skal du lade Israels Børns Navne udskjære paa begge Stenene; du skal omgive dem med Guldindfatninger.

12. Og du skal sætte begge Stenene paa Livkjortelens Skulderstykker til Ihukommelsesstene for Israels Børn; og Aron skal bære deres Navne for Herrens Aasyn paa begge sine Skuldre til en Ihukommelse.

13. Og du skal gjøre Guldindfatninger

14. og to Kjæder af purt Guld, slyngede skal du gjøre dem med flettet Arbeide; og du skal fæste de flettede Kjæder til Indfatningerne.

15. Og du skal gjøre et Brystspan til Dom* med kunstfærdigt Arbeide, med samme Arbeide som Livkjortelen skal du gjøre det; af Guld, blaa, purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin skal du gjøre det. * s. V. 30.

16. Det skal være firkantet, dobbelt, et Spand langt og et Spand bredt.

17. Og du skal fylde det med en Besætning af Stene, fire Rader Stene, en Rad: en Karneol, en Topas og en Smaragd, den første Rad, Aab. 21, 19 fg.

18. og den anden Rad: en Karfunkel, en Safir og en Diamant,

19. og den tredje Rad: en Hyacint, en Agat og en Ametyst,

20. og den fjerde Rad: en Krysolit og en Onyx og en Jaspis. De skulle være indlagte i Guld i sine Indfatninger.

21. Og Stenene skulle være efter Israels Sønners Navne, tolv, efter deres Navne; ligesom et Signet udskjæres, skulle de være udskaarne med hver sit Navn efter de tolv Stammer.

22. Og du skal gjøre slyngede Kjæder til Brystspannet med flettet Arbeide, af purt Guld.

23. Og du skal gjøre to Guldringe til Brystspannet og sætte de to Ringe paa de to Ender af Brystspannet.

24. Og du skal sætte de to flettede Guldkjæder i de to Ringe ved Enderne af Brystspannet.

25. Og de to Ender af de to flettede Kjæder skal du fæste til de to Indfatninger* og fæste dem til Livkjortelens Skulderstykker paa dens Yderside. * V. 11. 13. 14.

26. Og du skal gjøre to Guldringe og sætte dem paa de to andre Ender af Brystspannet i den Kant derpaa, som vender til Livkjortelen, paa Indsiden.

27. Og du skal gjøre to Guldringe og

sætte dem paa Livkjortelens to Skulderstykker nedentil, paa dens Yderside, lige der, hvor den fæstes sammen, ovenfor Livkjortelens Bælte.

28. Og man skal binde Brystspannet ved dets Ringe til Ringene paa Livkjortelen med en Snor af blaa Uld, saa det bliver ovenfor Livkjortelens Bælte; og Brystspannet skal ikke skilles fra Livkjortelen.

29. Og Aron skal bære Israels Børns Navne i Dommens Brystspan paa sit Hjerte, naar han gaar ind i Helligdommen, til en Ihukommelse for Herrens Aasyn altid.

30. Og du skal lægge i Dommens Brystspan Urim og Tummim*, og de skulle være paa Arons Hjerte, naar han gaar ind for Herrens Aasyn; og Aron skal bære Israels Børns Dom paa sit Hjerte for Herrens Aasyn altid.

* Ved Urim og Tummim (Lys og Fuldkommenhed) gav Herren Ypperstepresten og ved ham Folket sin Vilje tilkjende, og meddelte Oplysning i tvivlsomme Anliggender. 3 Mos. 8, 8. 4 Mos. 27, 21. 1 Sam. 28, 6. Esr. 2, 63. Neh. 7, 65.

31. Og du skal gjøre Overkjortelen*, som hører til Livkjortelen, helt igjennem af blaa Uld.

* En Kjortel til at bære over Underkjortelen, men under Livkjortelen.

32. Og dens Aabning for Hovedet skal være midt paa den, og der skal være en Bord rundt omkring dens Aabning af vævet Arbeide; ligesom en Aabning paa en Brynje skal den have, den skal ikke sønderrives.

33. Og paa dens Kant nedentil skal du gjøre Granatæbler af blaa, purpurrød, karmesinrød Uld, paa dens Kant nedentil rundt omkring, og Guldbjælder imellem dem rundt omkring,

34. en Guldbjælde og et Granatæble og atter en Guldbjælde og et Granatæble paa Overkjortelens Kant nedentil rundt omkring.

35. Og Aron skal have den paa, naar han forretter Tjenesten, forat Lyden af den skal høres, naar han gaar ind i Helligdommen for Herrens Aasyn, og naar han gaar ud, forat han ikke skal dø. V. 43.

36. Og du skal gjøre en Plade af purt Guld og udskjære paa den, saaledes som man udskjærer et Signet: Helliget Herren.

37. Og du skal fæste den til en Snor af blaa Uld, og den skal være paa Huen; lige paa Forsiden af Huen skal den være.

38. Og den skal være over Arons Pande, og Aron skal bære den Synd, der klæber ved de hellige Ting, som Israels Børn hellige, hvilkesomhelst hellige Gaver de yde; og den skal altid være over hans Pande, forat de maa finde Velbehag for Herrens Aasyn.

39. Og du skal virke Underkjortelen tærnet, af fint Lin, og gjøre en Hue af fint Lin, og et Bælte skal du gjøre med udsyet Arbeide.

40. Og til Arons Sønner skal du gjøre Underkjortler, og du skal gjøre dem Bælter, og du skal gjøre dem høie Huer til Ære og til Prydelse.

41. Og du skal iføre Aron, din Broder, dem, og hans Sønner med ham, og du skal salve dem og fylde deres Hænder* og hellige dem, forat de skulle tjene mig som Prester. 3 Mos. 8, 12.

* d. e. indvie dem ved at overlevere visse Offerstykker i deres Hænder, se 29, 22 fg.

42. Og du skal gjøre dem linnede Hofteklæder til at skjule deres Blusel; fra Lænderne ned til Laarene skulle de gaa.

43. Og dem skulle Aron og hans Sønner have paa, naar de gaa ind i Sammenkomstens Telt, eller naar de nærme sig til Alteret for at forrette Tjeneste i Helligdommen, forat de ikke skulle paadrage sig Skyld og dø. Dette skal være en evig Lov for ham og hans Afkom efter ham.

29. Kapitel.

Presterne skulle indvies, tvættes, iføres de hellige Klæder; Aron skal salves (1—9). Forskjellige Ofringer skulle foretages (10—37). Loven om det daglige Offer (38—42). Herren vil bo iblandt Israel (43—46).

Og dette er, hvad du skal gjøre med dem for at hellige dem til at tjene mig som Prester: Tag en ung Okse og to Vædere, som ere uden Lyde, 3 Mos. 8, 2 fg.

2. og usyrede Brød og usyrede Kager, blandede med Olje, og usyrede tynde Kager, overgydte med Olje; af fint Hvedemel skal du tillave dem.

3. Og du skal lægge dem i en Kurv og bringe dem frem i Kurven, og tillige Oksen og de to Vædere.

4. Og du skal føre Aron og hans Sønner frem til Indgangen til Sammenkom-

stens Telt, og du skal tvætte dem med Vand. 40, 12 fg.
5. Og du skal tage Klæderne og iføre Aron Underkjortelen og Overkjortelen, som hører til Livkjortelen, og Livkjortelen og Brystspannet, og du skal binde Livkjortelens Bælte om ham.
6. Og du skal sætte Huen paa hans Hoved, og du skal fæste det hellige Hovedsmykke* paa Huen. * 28, 36 fg.
7. Og du skal tage Salveoljen og udgyde paa hans Hoved og salve ham.
8. Og du skal føre hans Sønner frem og iføre dem Underkjortler.
9. Og du skal omgjorde dem med Bælte, Aron og hans Sønner, og binde høie Huer paa dem, og de skulle have Prestedømme til en evig Rettighed; og du skal fylde Arons Haand og hans Sønners Haand. 28, 41.
10. Og du skal føre Oksen frem foran Sammenkomstens Telt, og Aron og hans Sønner skulle lægge sine Hænder paa Oksens Hoved.
11. Og du skal slagte Oksen for Herrens Aasyn ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.
12. Og du skal tage af Oksens Blod og stryge paa Alterets Horn med din Finger, og alt det øvrige Blod skal du udgyde ved Alterets Fod.
13. Og du skal tage alt Fedtet, som bækker Indvoldene, og den store Leverlap og begge Nyrerne med Fedtet, som er paa dem, og du skal brænde det paa Alteret.
14. Men Kjødet af Oksen og dens Hud og dens Skarn skal du opbrænde med Ild udenfor Leiren; det er et Syndoffer. Hebr. 13, 11.
15. Og du skal tage den ene Væder, og Aron og hans Sønner skulle lægge sine Hænder paa Væderens Hoved.
16. Og du skal slagte Væderen og tage dens Blod og stænke paa Alteret rundt omkring.
17. Men Væderen skal du hugge i sine Stykker; og du skal tvætte dens Indvolde og dens Læggeben og lægge dem ovenpaa dens Stykker og ovenpaa dens Hoved.
18. Og du skal brænde hele Væderen paa Alteret, det er et Brændoffer for Herren, en velbehagelig Lugt; det er et Ildoffer for Herren.
19. Og du skal tage den anden Væder, og Aron og hans Sønner skulle lægge sine Hænder paa Væderens Hoved.
20. Og du skal slagte Væderen og tage af dens Blod og stryge paa Arons høire Ørelap og hans Sønners høire Ørelap og paa deres høire Haands Tommelfinger og paa deres høire Fods Tommeltaa, og du skal stænke det øvrige Blod paa Alteret rundt omkring.
21. Og du skal tage af Blodet, som er paa Alteret, og af Salveoljen og stænke paa Aron og paa hans Klæder og paa hans Sønner og paa hans Sønners Klæder med ham, saa bliver han hellig, og hans Klæder og hans Sønner og hans Sønners Klæder med ham.
22. Og du skal tage det Fede af Væderen, baade Halen og Fedtet, som bækker Indvoldene, og den store Leverlap og begge Nyrerne og Fedtet paa dem og den høire Bov (thi dette er Fyldelsens* Væder) * d. e. Indvielsens; 28, 41.
23. og et rundt Brød og en Oljekage og en tynd Kage af Kurven med de usyrede Brød, som er for Herrens Aasyn.
24. Og du skal lægge det altsammen paa Arons Hænder og paa hans Sønners Hænder, og du skal svinge det for Herrens Aasyn.
25. Og du skal tage det af deres Haand og brænde det paa Alteret tilligemed Brændofferet til en velbehagelig Lugt for Herrens Aasyn; det er et Ildoffer for Herren.
26. Og du skal tage Brystet af Arons Fyldelses-Væder og svinge det for Herrens Aasyn, og det skal være din Del.
27. Og du skal hellige Svingebrystet og Løfteboven, som er svinget, og som er løftet af Fyldelsens Væder, af den, som er for Aron og for hans Sønner.
28. Og det skal være Aron og hans Sønner til en evig Rettighed af Israels Børn; thi det er en Gave, og det skal være en Gave af Israels Børn af deres Takoffere, deres Gave til Herren. 3 Mos. 7, 32 fg.
29. Og de hellige Klæder, som Aron har, skulle hans Sønner have efter ham, saa man skal salve dem i dem og fylde deres Hænder i dem.
30. I syv Dage skal den af hans Sønner, som bliver Prest i hans Sted, iføre sig dem, den, som skal gaa ind i Sammenkomstens Telt for at tjene i Helligdommen.

31. Og du skal tage Fyldelsens Væder og koge dens Kjød paa et helligt Sted.
32. Og Aron og hans Sønner skulle æde Væderens Kjød og Brødet, som er i Kurven, ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.
33. Og de skulle æde disse Ting, ved hvilke Forligelse er skeet til at fylde deres Hænder, til at hellige dem; men en Uindviet skal ikke æde deraf, fordi de ere hellige.
34. Men dersom der bliver Noget tilovers af Fyldelsens Kjød eller af Brødet til om Morgenen, da skal du brænde det, som er tilovers, med Ild; det skal ikke ædes, thi det er helligt.
35. Og du skal gjøre saaledes med Aron og hans Sønner, aldeles som jeg har befalet dig. I syv Dage skal du fylde deres Haand.
36. Og du skal hver Dag ofre en Okse som Syndoffer til Forligelse, og du skal rense Alteret fra Synd, idet du gjør Forligelse for det, og du skal salve det for at hellige det.
37. I syv Dage skal du gjøre Forligelse for Alteret og hellige det; og Alteret skal være høihelligt; hver den, som rører ved Alteret, skal være hellig.
38. Og dette er, hvad du skal ofre paa Alteret, to aarsgamle Lam hver Dag, altid. 4 Mos. 28, 3 fg.
39. Det ene Lam skal du ofre om Morgenen, og det andet Lam skal du ofre mellem de to Aftenstunder,
40. og en Tiendepart af en Efa * fint Mel, blandet med en Fjerdepart af en Hin Olje af stødte Oliven, og til Drikoffer en Fjerdepart af en Hin Vin til det første Lam.

* En Efa var et Maal for tørre Varer, ligesom en Hin for flydende.

41. Og det andet Lam skal du ofre mellem de to Aftenstunder; med det samme Madoffer som om Morgenen og med det samme Drikoffer skal du ofre det, til en velbehagelig Lugt, et Ildoffer for Herren.
42. Dette skal være et bestandigt Brændoffer hos eders Efterkommere ved Indgangen til Sammenkomstens Telt for Herrens Aasyn, der, hvor jeg vil komme sammen med eder for der at tale til eder. 25, 22.
43. Og jeg vil der komme sammen med Israels Børn, og det skal helliges ved min Herlighed. 40, 34.
44. Og jeg vil hellige Sammenkomstens Telt og Alteret; og Aron og hans Sønner vil jeg hellige til at tjene mig som Prester.
45. Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn, og jeg vil være deres Gud. 3 Mos. 26, 11 fg. 2 Kor. 6, 16.
46. Og de skulle kjende, at jeg er Herren, deres Gud, som førte dem ud af Ægyptens Land for at bo midt iblandt dem. Jeg er Herren, deres Gud. 20, 2. 3 Mos. 11, 45.

30. Kapitel.

Moses skal gjøre et Røgelsealter (1—10). Israels Børn skulle give Sonepenge for sit Liv, naar de blive mønstrede (11—16). Der skal gjøres et Kobberbækken til at tvætte sig i (17—21). Der skal tilberedes en hellig Salveolje og en hellig Røgelse (22—38).

Og du skal gjøre et Alter til at brænde Røgelse paa; af Akacietræ skal du gjøre det. 37, 25 fg.
2. Det skal være en Alen langt og en Alen bredt, firkantet, og to Alen høit; dets Horn skulle være i Eet med det.
3. Og du skal belægge det med purt Guld, dets Overflade og dets Sider rundtom og dets Horn; og du skal gjøre en Guldkrans paa det rundt omkring.
4. Og du skal gjøre to Guldringe til det nedenfor dets Krans paa begge dets Sidestykker; du skal gjøre dem paa begge dets Sider, og de skulle være til at stikke Stænger i, forat det kan bæres med disse.
5. Og du skal gjøre Stængerne af Akacietræ og belægge dem med Guld.
6. Og du skal sætte det foran Forhænget, som er for Vidnesbyrdets Ark, foran Naadestolen, som er ovenover Vidnesbyrdet, hvor jeg vil komme sammen med dig. 25, 22.
7. Og Aron skal brænde Røgelse af vellugtende Sager paa det; hver Morgen, naar han gjør Lamperne rede, skal han brænde den. Aab. 5, 8.
8. Og naar Aron sætter Lamperne op mellem de to Aftenstunder, skal han brænde den, en bestandig Røgelse for Herrens Aasyn hos eders Efterkommere.
9. I skulle ikke bringe fremmed Røgelse derpaa, ei heller Brændoffer eller Madoffer; og I skulle ikke udøse Drikoffer derpaa. 3 Mos. 10, 1.
10. Og Aron skal gjøre Forligelse for dets Horn een Gang om Aaret; med Blodet af Forligelsens Syndoffer skal han een Gang om Aaret gjøre Forligelse for det hos eders Efterkommere; det er høihelligt for Herren. 3 Mos. 16, 18 fg. 29. 33.

11. Og Herren talte til Moses og sagde:
12. Naar du tager Hovedsummen af Israels Børn, af dem, som blive mønstrede, da skal Enhver give Herren Sonepenge for sit Liv, naar man mønstrer dem, forat ikke nogen Plage skal komme blandt dem, naar man mønstrer dem.
13. Dette skal Enhver give, som gaar over til de Mønstrede: en halv Sekel efter Helligdommens Sekel; Sekelen er tyve Gera. Den halve Sekel er en Gave til Herren.
14. Enhver, som gaar over til de Mønstrede, fra tyve Aar Gamle og derover, skal yde Gaven til Herren.
15. Den Rige skal ikke give mere, og den Fattige ikke mindre end en halv Sekel, naar I yde Gaven til Herren for at gjøre Forligelse for eders Liv.
16. Og du skal tage Sonepengene af Israels Børn og anvende dem til Arbeidet paa Sammenkomstens Telt*; og det skal være Israels Børn til en Ihukommelse for Herrens Aasyn, til at gjøre Forligelse for eders Liv. * 38, 25–28.
17. Og Herren talte til Moses og sagde:
18. Og du skal gjøre et Bækken af Kobber, og dets Fod af Kobber, til at tvætte sig i; og du skal sætte det mellem Sammenkomstens Telt og Alteret, og du skal have Vand i det. 38, 8; 40, 30 fg.
19. Og Aron og hans Sønner skulle tvætte sine Hænder og sine Fødder i det.
20. Naar de gaa ind i Sammenkomstens Telt, skulle de tvætte sig med Vand, forat de ikke skulle dø, eller naar de nærme sig Alteret for at forrette Tjeneste, for at brænde Ildoffer for Herren.
21. De skulle tvætte sine Hænder og sine Fødder, forat de ikke skulle dø; og det skal være dem en evig Lov, ham og hans Afkom gjennem deres Slægter.
22. Og Herren talte til Moses og sagde:
23. Tag dig Krydderier af ypperste Slags, af den ædleste Myrra fem hundrede Sekel og af Krydder-Kanel halv saa meget, to hundrede og femti Sekel, og af Krydder-Kalmus to hundrede og femti Sekel
24. og af Kasia fem hundrede Sekel efter Helligdommens Sekel og en Hin Olivenolje.
25. Og du skal tilberede det til en hellig Salveolje, en Kryddersalve, tillavet paa Salvelaveres Vis; en hellig Salveolje skal det være. 37, 29.
26. Og du skal dermed salve Sammenkomstens Telt og Vidnesbyrdets Ark 40, 9 fg.
27. og Bordet med alt dets Tilbehør og Lysestagen med dens Tilbehør og Røgelsealteret
28. og Brændofferets Alter med alt dets Tilbehør og Bækkenet med dets Fod.
29. Og du skal hellige dem, saa de blive høihellige; hver den, som rører ved dem, skal være hellig.
30. Og du skal salve Aron og hans Sønner, og du skal hellige dem til at tjene mig som Prester.
31. Og du skal tale til Israels Børn og sige: Dette skal være mig en hellig Salveolje hos eders Efterkommere.
32. Paa et andet Menneskes Legeme skal den ikke udgydes, og med dens Forhold i Vegt skulle I ikke tilberede nogen som den; hellig er den, hellig skal den være eder.
33. Den, som tilbereder nogen Kryddersalve som den, eller som lader komme deraf paa en Uindviet, han skal udryddes af sit Folk.
34. Og Herren sagde til Moses: Tag dig vellugtende Sager, Stakte og Sønegl og Galban, disse vellugtende Sager, og ren Virak; der skal være lige meget af hvert.
35. Og du skal tilberede det til en Røgelse, en Krydderblanding paa Salvelaveres Vis, saltet, ren, hellig.
36. Og du skal støde Noget deraf smaat og lægge det foran Vidnesbyrdet i Sammenkomstens Telt, hvor jeg vil komme sammen med dig; høihelligt skal det være eder. 25, 22.
37. Og med det Forhold i Vegt, som den Røgelse, du skal tilberede, har, skulle I ikke tilberede eder nogen anden; hellig for Herren skal den være dig.
38. Den, som tilbereder Mage til den for at røge dermed, han skal udryddes af sit Folk.

31. Kapitel.

Herren forkynder Moses, at han har fyldt Bezalel, Oholiab og Andre med Visdoms Aand til at forfærdige Tabernaklet og Alt, hvad der hører til Tjenesten deri (1—11). Sabbaten skal nøie tages i Agt (12—17). Moses faar Lovens to Tavler (18).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Se, jeg har kaldet Bezalel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judas Stamme,
35, 30 fg. 36, 1 fg. 17, 10. 1 Krøn. 2, 20.

3. og jeg har fyldt ham med Guds Aand, med Visdom og med Forstand og med Kundskab og med Færdighed i allehaande Arbeide, 1 Kong. 7, 14.
4. til at udtænke Kunstverker, til at arbeide i Guld og i Sølv og i Kobber
5. og til at forarbeide Stene til Indfatning og forarbeide Træ, til at forfærdige allehaande Arbeide.
6. Og se, jeg har givet ham Oholiab, Achisamaks Søn, af Dans Stamme, til Medhjælper, og i alle Kunstforstandiges Hjerte har jeg givet Forstand; og de skulle gjøre alt det, jeg har befalet dig,
7. Sammenkomstens Telt og Vidnesbyrdets Ark og Naadestolen, som skal være over den, og alt Teltets Tilbehør 35, 11 fg.
8. og Bordet med dets Tilbehør og Lysestagen af purt Guld med alt dens Tilbehør og Røgelsealteret
9. og Brændofferets Alter med alt dets Tilbehør og Bækkenet med dets Fod
10. og Embedsklæderne og Arons, Prestens, hellige Klæder og hans Sønners Klæder til Prestetjenesten 35, 19.
11. og Salveoljen og Røgelsen af vellugtende Sager til Helligdommen. Aldeles som jeg har befalet dig, skulle de gjøre.
12. Og Herren sagde til Moses:
13. Tal til Israels Børn og sig: Mine Sabbater skulle I holde; thi det er et Tegn mellem mig og eder hos eders Efterkommere, forat I skulle vide, at jeg er Herren, som helliger eder. 20, 8 fg.
14. Derfor skulle I holde Sabbaten, thi den skal være eder hellig; den, som vanhelliger den, skal visselig dødes, thi hver den, som gjør noget Arbeide paa den, den Sjæl skal udryddes af sit Folks Midte. 4 Mos. 15, 32 fg.
15. I seks Dage skal der arbeides; men paa den syvende Dag skal der være høihellig Sabbat, hellig for Herren; hver den, som gjør noget Arbeide paa Sabbatsdagen, skal visselig dødes.
16. Og Israels Børn skulle tage Vare paa Sabbaten, saa de holde Sabbaten gjennem sine Slægter, en evig Pakt.
17. Den er et evigt Tegn mellem mig og Israels Børn; thi i seks Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, og paa den syvende Dag hvilede han og udhvilede sig. 1 Mos. 2, 2. 3.
18. Og da han havde fuldendt at tale med Moses paa Sinajs Bjerg, gav han ham Vidnesbyrdets to Tavler, Stentavler, skrevne med Guds Finger. 5 Mos. 4, 13; 9, 10. 2 Mos. 32, 16.

32. Kapitel.

Folket faar Aron til at støbe sig en Guldkalv (1—6). Herren vil til Straf ødelægge Folket, Moses beder for det (7—14); han stiger ned af Bjerget, sønderslaar Lovens Tavler, knuser Kalven til Støv, irettesætter Aron, byder dem, som høre Herren til, at ihjelslaa Afgudsdyrkerne; Leviterne følge denne hans Opfordring (15—29). Moses stiger atter op paa Bjerget og beder paany for Folket; Herren vil hjemsøge deres Synd i sin Tid (30—35).

Men da Folket saa, at Moses tøvede med at komme ned af Bjerget, samlede Folket sig om Aron, og de sagde til ham: Kom, gjør os en Gud, som kan gaa for vort Aasyn! Thi denne Moses, Manden, som har ført os op fra Ægyptens Land, ham vide vi ikke, hvad der er vederfaret. Ap. G. 7, 40.
2. Og Aron sagde til dem: River de Guldringe af, som ere i eders Hustruers, eders Sønners og eders Døtres Øren, og bringer dem til mig!
3. Da rev alt Folket de Guldringe af sig, som vare i deres Øren, og bragte dem til Aron;
4. og han tog det af deres Haand og dannede det med Meiselen og gjorde det til en støbt Kalv. Da sagde de: Dette er din Gud, Israel, som har ført dig op fra Ægyptens Land. Ps. 106, 19 fg.
5. Da Aron saa dette, byggede han et Alter for den, og Aron lod udraabe og sige: Imorgen er det Høitid for Herren!
6. Og de stode aarle op den anden Dag og ofrede Brændoffere og fremførte Takoffere; og Folket satte sig ned for at æde og drikke og stod op for at lege. 1 Kor. 10, 7.
7. Da sagde Herren til Moses: Gaa, stig ned! Thi dit Folk, som du har ført op fra Ægyptens Land, har fordærvet sin Vei. 5 Mos. 9, 12 fg.
8. De ere hastig afvegne fra den Vei, jeg bød dem; de have gjort sig en støbt Kalv, de have tilbedet den og ofret til den og sagt: Dette er din Gud, Israel, som har ført dig op fra Ægyptens Land.
9. Og Herren sagde til Moses: Jeg har seet dette Folk, og se, det er et haardnakket Folk. Ap. G. 7, 51.
10. Og lad mig nu være, forat min Vrede kan optændes imod dem, og jeg kan ødelægge dem; saa vil jeg gjøre dig til et stort Folk. 4 Mos. 14, 12 fg.

11. Men Moses bønfaldt Herren, sin Gud, og sagde: Herre! Hvorfor skal din Vrede optændes imod dit Folk, som du har ført ud af Egyptens Land med stor Kraft og med vældig Haand?
13, 3. 14. Jer. 32, 21. 5 Mos. 9, 26 fg.
12. Hvorfor skulle Egypterne sige: Til Ulykke har han ført dem ud, for at ihjelslaa dem paa Bjergene og udrydde dem af Jordens Overflade? Vend om fra din brændende Vrede og angre det Onde imod dit Folk!
13. Kom dine Tjenere Abraham, Isak og Israel i Hu, hvem du har tilsvoret ved dig selv, og til hvem du har sagt: Jeg vil gjøre eders Afkom mangfoldig som Himmelens Stjerner, og hele dette Land, som jeg har talt om, vil jeg give eders Afkom, og de skulle eie det evindelig.
1 Mos. 12, 2. 7; 22, 16 fg.
14. Saa angrede Herren det Onde, han havde talt om at ville gjøre mod sit Folk. Ps. 106, 23
15. Og Moses vendte sig og gik ned af Bjerget med Vidnesbyrdets to Tavler i sin Haand. Der var skrevet paa begge Sider af dem; baade paa den ene og paa den anden Side var der skrevet.
16. Og Tavlerne vare Guds Arbeide, og Skriften var Guds Skrift, indgraven paa Tavlerne. 31, 18.
17. Og da Josva hørte Folkets Røst, der det skreg, sagde han til Moses: Der er Krigsskrig i Leiren. 24, 13.
18. Men han sagde: Det er ikke Lyd af Seiersskrig og ikke Lyd af Skrig over Nederlag; det er Lyd af Sang, jeg hører.
19. Og da Moses kom nær til Leiren, saa han Kalven og Dansen; da optændtes hans Vrede, og han kastede Tavlerne af sin Haand og sønderslog dem ved Bjergets Fod.
20. Og han tog Kalven, som de havde gjort, og brændte den med Ild og knuste den, indtil den blev til Støv, og han strøede det ovenpaa Vandet og gav Israels Børn det at drikke.
21. Og Moses sagde til Aron: Hvad har dette Folk gjort dig, at du har ført saa stor en Synd over det?
22. Og Aron sagde: Min Herres Vrede optændes ikke! Du kjender Folket, at det ligger i det Onde;
23. og de sagde til mig: Gjør os en Gud, som kan gaa for vort Aasyn! Thi denne Moses, Manden, som har ført os op fra Egyptens Land, ham vide vi ikke, hvad der er vederfaret.
24. Da sagde jeg til dem: Hvo der har Guld, rive det af sig! Og de gave mig det, og jeg kastede det i Ilden, og saaledes fremkom denne Kalv.
25. Og Moses saa, at Folket var tøilesløst, fordi Aron havde sluppet det løs til Spot blandt deres Modstandere.
26. Da stillede Moses sig i Leirens Port og sagde: Hvo der hører Herren til, han komme til mig! Da samlede alle Levis Børn sig til ham.
27. Og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Hver binde sit Sverd ved sin Lænd! Gaar saa frem og tilbage fra Port til Port i Leiren og ihjelslaar, hver sin Broder og hver sin Ven og hver sin Nærmeste! 5 Mos. 33, 9.
28. Og Levis Børn gjorde efter Moses's Ord; og der faldt af Folket paa den Dag omtrent tre tusinde Mand.
29. Moses sagde nemlig: Fylder eders Haand idag for Herren, Enhver endog med sin Søn og med sin Broder, forat der kan gives Velsignelse over eder idag.
30. Og næste Dag sagde Moses til Folket: I have gjort en stor Synd. Og nu vil jeg stige op til Herren; kanske jeg kunde gjøre Forligelse for eders Synd.
31. Og Moses vendte tilbage til Herren og sagde: Ak, dette Folk har gjort en stor Synd; de have gjort sig en Gud af Guld.
32. Og nu, o dersom du vilde forlade dem deres Synd! Men hvis ikke, da udslet mig af din Bog, som du har skrevet!
Ps. 69, 29. Rom. 9, 3.
33. Og Herren sagde til Moses: Hver den, som har syndet imod mig, ham vil jeg udslette af min Bog.
34. Og gaa nu og før Folket didhen, som jeg har sagt dig! Se, min Engel skal gaa for dit Aasyn, men paa min Hjemsøgelses Dag vil jeg hjemsøge dem for deres Synd.
35. Saaledes slog Herren Folket, fordi de havde gjort den Kalv, som Aron havde forfærdiget.

33. Kapitel.

Herren byder Folket at drage videre, vil ei drage med dem; Folket sørger og aflægger sine Prydelser (1—6). Moses flytter et Telt udenfor Leiren; Herren taler der med ham i Skystøtten (7—11). Moses beder, at Herren vil drage med, aabenbare ham, hvorledes han vil handle med Israel, og lade ham se sin Herlighed; Herren lover Moses dette (12—23).

Og Herren talte til Moses: Gaa, drag op herfra, du og Folket, som du har ført op fra Ægyptens Land, til det Land, jeg har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob og sagt: Din Afkom vil jeg give det; 1 Mos. 12, 7.

2. og jeg vil sende en Engel for dit Aasyn og uddrive Kananiterne, Amoriterne og Hetiterne og Ferisiterne og Heviterne og Jebusiterne.

3. Drag op til et Land, som flyder med Melk og Honning; thi jeg vil ikke drage op i din Midte, fordi du er et haardnakket Folk, forat jeg ikke skal ødelægge dig paa Veien. 3, 8.

4. Da Folket hørte denne onde Tale, sørgede de, og Ingen tog sine Prydelser paa sig.

5. Herren sagde nemlig til Moses: Sig til Israels Børn: I ere et haardnakket Folk; drog jeg et Dieblik op i din Midte, saa maatte jeg ødelægge dig; men læg nu dine Prydelser af dig, forat jeg kan vide, hvad jeg skal gjøre med dig.

6. Da toge Israels Børn sine Prydelser af sig fra Bjerget Horeb af.

7. Men Moses tog et Telt og opslog sig det udenfor Leiren, langt fra denne, og kaldte det Sammenkomstens Telt; og Enhver, som søgte Herren, gik ud til Sammenkomstens Telt, som var udenfor Leiren. 18, 15.

8. Og det skede, naar Moses gik ud til Teltet, da reiste hele Folket sig, og de stode hver i sit Telts Dør, og de saa efter Moses, indtil han var kommen ind i Teltet.

9. Og det skede, naar Moses var kommen ind i Teltet, da steg Skystøtten ned og stod i Teltets Dør, og han* talte med Moses. * Herren; 34, 5.

10. Og alt Folket saa Skystøtten staa i Teltets Dør, og alt Folket reiste sig og bøiede sig hver i sit Telts Dør.

11. Og Herren talte til Moses Aasyn til Aasyn, ligesom en Mand taler med sin Næste. Og han vendte tilbage til Leiren, men hans Tjener Josva, Nuns Søn, en ung Karl, veg ikke fra Teltet. 4 Mos. 12, 8.

12. Og Moses sagde til Herren: Se, du siger til mig: Før dette Folk op! Men du har ikke ladet mig vide, hvem du vil sende med mig, og du har dog sagt: Jeg kjender dig ved Navn, og du har ogsaa fundet Naade for mine Dine. Es. 43, 1.

13. Og nu, dersom jeg har fundet Naade for dine Dine, saa kundgjør mig dog din Vei, saa jeg kan kjende dig, forat jeg maa finde Naade for dine Dine, og se hen til, at dette Folk er dit Folk! Ps. 103, 7. 2 Mos. 19, 6.

14. Da sagde han: Mit Aasyn* skal gaa med, og jeg vil lade dig komme til Hvile. * d. e. jeg selv. Es. 63, 9.

15. Men han sagde til ham: Dersom dit Aasyn ikke gaar med, da lad os ikke drage op herfra!

16. Thi hvorpaa skal det dog kjendes, at jeg har fundet Naade for dine Dine, jeg og dit Folk? Mon ikke derpaa, at du gaar med os? Og saaledes skulle vi, jeg og dit Folk, vorde udmærkede fremfor hvert Folk, som er paa Jorden.

17. Da sagde Herren til Moses: Ogsaa dette Ord, som du har talt, vil jeg gjøre; thi du har fundet Naade for mine Dine, og jeg kjender dig ved Navn.

18. Men han sagde: Lad mig da se din Herlighed! Joh. 1, 14.

19. Og han sagde: Jeg vil lade al min Godhed gaa forbi dit Aasyn, og jeg vil udraabe Herrens Navn for dit Aasyn; thi jeg vil være den naadig, som jeg er naadig, og forbarme mig over den, som jeg forbarmer mig over. 34, 5 fg. Rom. 9, 15.

20. Og han sagde fremdeles: Du kan ikke se mit Aasyn; thi et Menneske kan ikke se mig og leve. Dom. 13, 22.

21. Og Herren sagde: Se, her er et Sted hos mig, og du skal staa paa Klippen,

22. og det skal ske, naar min Herlighed gaar forbi, da vil jeg lade dig staa i Klippens Kløft, og jeg vil dække med min Haand over dig, indtil jeg er gaaet forbi;

23. og saa vil jeg tage min Haand bort, og du skal se mig bagfra, men mit Aasyn kan ikke sees.

34. Kapitel.

Moses gjør paa Herrens Bud to nye Stentavler og stiger med dem op til Herren, som lader ham se sin Herlighed (1—7). Moses beder atter for Folket. Herren vil fornye sin Pakt med dem; han vil gjøre store Undere for dem, og de skulle afholde sig fra Afguderi, ikke slutte Pakt med Kananiterne, holde Herrens Høitider og Love (8—26). De ti Bud skrives paa Tavlerne, Moses stiger ned af Bjerget med disse; hans Ansigt gjenskinner af Herrens Herlighed (27—35).

Og Herren sagde til Moses: Udhug dig
to Stentavler ligesom de forrige!
Saa vil jeg skrive paa Tavlerne de Ord,
som stode paa de forrige Tavler, som du
sønderslog. 5 Mos. 10, 1 fg. 2 Mos. 32, 19.
2. Og vær rede til imorgen og stig
aarle op paa Sinajs Bjerg og stil dig
der for mig paa Bjergets Top!
3. Og der skal Ingen gaa op med dig,
og heller ikke maa Nogen lade sig se paa
hele Bjerget, ei heller maa noget smaat
eller stort Kvæg gaa paa Græs henimod
dette Bjerg. 19, 12 fg.
4. Og Moses udhuggede to Stentavler
ligesom de forrige, og han stod aarle op
om Morgenen og steg op paa Sinajs
Bjerg, ligesom Herren havde befalet ham,
og han tog de to Stentavler i sin Haand.
5. Og Herren steg ned i Skyen og stil-
lede sig der hos ham og udraabte Herrens
Navn. 33, 19.
6. Og Herren gik forbi hans Ansigt
og udraabte: Herren, Herren er en
barmhjertig og naadig Gud, lang-
modig og rig paa Miskundhed og
Sandhed;
4 Mos. 14, 18. Neh. 9, 17 fg. Ps. 86, 5. 15;
103, 8 fg. Joel 2, 13. Jon. 4, 2.
7. han bevarer Miskundhed
imod tusinde Led, han forlader
Misgjerning og Overtrædelse og
Synd; men han lader ikke den
Skyldige ustraffet, han hjemsøger
Fædres Misgjerning paa Børn og paa
Børnebørn, paa dem i tredje og paa
dem i fjerde Led.
20, 5. 6. 5 Mos. 5, 9 fg. 7, 9 fg. Jer. 32, 18.
Mika 7, 18 fg. Nah. 1, 3.
8. Og Moses skyndte sig og bøiede sig
til Jorden og tilbad.
9. Og han sagde: Dersom jeg har fun-
det Naade for dine Øine, Herre, da gaa
Herren dog midt iblandt os! Thi vel er
det et haardnakket Folk, men du vil dog
forlade os vor Misgjerning og vor Synd
og tage os til din Eiendom. 33, 3.
10. Og han sagde: Se, jeg opretter en
Pakt: For hele dit Folk vil jeg gjøre
underfulde Ting, som ikke ere skabte paa
hele Jorden eller hos noget Folk; og hele
det Folk, som du er midt iblandt, skal
se Herrens Gjerning, at den er forfær-
delig, den, som jeg vil gjøre med dig.
11. Hold du det, som jeg befaler dig
idag! Se, jeg vil uddrive fra dit Ansigt
Amoriterne og Kananiterne og Hetiterne
og Ferisiterne og Heviterne og Jebusit-
erne.
12. Tag dig i Vare, at du ikke slutter
Pakt med Indbyggerne i det Land, du
kommer til, forat de ikke skulle blive til
en Snare midt iblandt dig. 23, 32 fg.
13. Men I skulle nedbryde deres Altere,
og I skulle sønderslaa deres Billedstøtter,
og I skulle hugge deres Astartebilleder *
i Stykker. 23, 24. * et Slags Afgudsbilleder.
14. Thi du skal ikke tilbede nogen frem-
med Gud; thi Herren heder Nidkjær, en
nidkjær Gud er han.
20, 3 fg. 5 Mos. 4, 24. Nah. 1, 2.
15. Tag dig i Vare, at du ikke slutter
Pakt med Landets Indbyggere! Thi de ville
bole med sine Guder og ofre til sine Gu-
der, og man vil indbyde dig, og du vil
æde af deres Offere. 4 Mos. 25, 1 fg.
16. Og du vil tage af deres Døtre til
dine Sønner, og deres Døtre ville bole
med sine Guder og bringe dine Sønner
til at bole med deres Guder.
Dom. 3, 6. 1 Kong. 11, 2.
17. Støbte Guder skal du ikke gjøre dig.
20, 23. 3 Mos. 19, 4.
18. De usyrede Brøds Høitid skal du
holde; i syv Dage skal du æde usyrede
Brød, ligesom jeg har befalet dig, paa den
bestemte Tid i Maaneden Abib; thi i
Maaneden Abib drog du ud af Ægypten.
12, 15; 13, 3 fg. 5 Mos. 16, 1.
19. Alt det, som aabner Moderslív,
hører mig til, alt dit Kvæg af Hankjøn,
som aabner Moderslív, det være sig stort
eller smaat. 13, 2. 12 fg.
20. Og hvad der aabner Moderslív af
Asener, skal du løse med et Stykke Smaa-
kvæg, og dersom du ikke vil løse det, da
skal du bryde dets Nakke. Hver Første-
født blandt dine Sønner skal du løse, og
Ingen skal lade sig se tomhændet for mit
Aasyn. 23, 15 fg.
21. Seks Dage skal du arbeide, og paa
den syvende Dag skal du hvile; ogsaa i
Pløiningens og Indhøstningens Tid skal
du hvile. 20, 8 fg.
22. Og Ugernes Høitid* skal du holde
for Førstegrøden af Hvedehøsten, og Ind-
samlingens Høitid**, naar Aaret er omme.
* d. e. Pintsen, 7 Uger efter Paaske, 3 Mos.
23, 15. 5 Mos. 16, 9.
** d. e. Løvsalernes Høitid, 3 Mos. 23, 34 fg.
23. Tre Gange om Aaret skal alt dit
Mandkjøn lade sig se for den Herre Her-
res, Israels Guds, Aasyn. 23, 17.
24. Thi jeg vil uddrive Hedningerne

fra dit Ansigt og udvide dit Landemærke, og Ingen skal begjære dit Land, medens du gaar op for at lade dig se for Herrens, din Guds, Aasyn tre Gange om Aaret.

25. Du skal ikke ofre mit Slagtoffers Blod, saalænge der er syret Brød hos dig, og Paaskehøitidens Slagtoffer skal ikke ligge Natten over til om Morgenen. 23, 18.

26. De første Frugter af din Jords Førstegrøde skal du bringe til Herrens, din Guds, Hus. Du skal ikke koge et Kid i dets Moders Melk. 23, 19. 5 Mos. 26, 1 fg.

27. Og Herren sagde til Moses: Skriv disse Ord op for dig! Thi efter disse Ord har jeg sluttet en Pakt med dig og med Israel. V. 10.

28. Og han var der hos Herren firti Dage og firti Nætter uden at æde Brød og uden at drikke Vand; og han* skrev paa Tavlerne Paktens Ord, de ti Ord.
24, 18. * Herren; 34, 1. 5 Mos. 4, 13.

29. Og da Moses gik ned af Sinajs Bjerg (og Vidnesbyrdets to Tavler vare i Moses's Haand, da han gik ned af Bjerget), da vidste Moses ikke, at Huden paa hans Ansigt skinnede deraf, at han* havde talt med ham. * Herren.

30. Og Aron og alle Israels Børn saa Moses, og se, hans Ansigts Hud skinnede; og de frygtede for at komme nær til ham.

31. Da kaldte Moses paa dem, og Aron og alle Menighedens Øverster vendte om til ham, og Moses talte til dem.

32. Og derefter gik alle Israels Børn nær til, og han bød dem alt det, Herren havde talt med ham paa Sinajs Bjerg.

33. Og da Moses holdt op at tale til dem, lagde han et Dække over sit Ansigt.
2 Kor. 3, 7. 13.

34. Men naar Moses gik ind for Herrens Aasyn for at tale med ham, tog han Dækket af, indtil han gik ud; og han gik ud og talte til Israels Børn, hvad der blev ham befalet.

35. Og Israels Børn saa Moses's Ansigt, at Huden paa Moses's Ansigt skinnede; og Moses lagde igjen Dækket over sit Ansigt, indtil han gik ind for at tale med ham.

35. Kapitel.

Moses byder Israels Børn at holde Sabbaten (1—3), at bringe Gaver til Herren og forfærdige Tabernaklet med alt dets Tilbehør (4—19). De bringe Gaver (20—29). Bezalel og Oholiab ere udkaarede til at udføre Arbeidet (30—35).

Og Moses forsamlede hele Israels Børns Menighed og sagde til dem: Dette er, hvad Herren har befalet, at I skulle gjøre:

2. I seks Dage skal der forrettes Arbeide, men paa den syvende Dag skal der være eder en hellig Hvile, en høihellig Sabbat for Herren; Enhver, som gjør noget Arbeide paa den, skal dødes.
20, 8 fg. 31, 15.

3. I skulle ikke optænde Ild i nogen af eders Boliger paa Sabbatsdagen.

4. Og Moses sagde til hele Israels Børns Menighed: Dette er, hvad Herren har befalet og sagt:

5. Tager af, hvad eders er, en Gave til Herren! Enhver, som er villig i sit Hjerte, skal bringe Gaven til Herren, Guld og Sølv og Kobber 25, 2 fg.

6. og blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint Lin og Gjedehaar

7. og rødfarvede Væderskind og Tachasskind og Akacietræ

8. og Olje til Lysningen og Krydderier til Salveoljen og til den vellugtende Røgelse

9. og Onyxstene og Stene til Indfatning, til Livkjortelen og til Brystspannet.

10. Og Enhver af eder, som er kunstforstandig, skal komme og forfærdige alt det, Herren har befalet,

11. Tabernaklet*, dets Telt** og dets Overdække***, dets Hager og dets Planker, dets Tværstænger, dets Støtter og dets Fodstykker,
* d. e. de indre Tepper; 26, 1—6.
** Tepperne derover af Gjedehaar; 26, 7—13.
*** Dækkerne derover igjen af Væder- og Tachasskind; 26, 14.

12. Arken og dens Stænger, Naadestolen og det dækkende Forhæng, 25, 10—22; 26, 31—34.

13. Bordet og dets Stænger og alt dets Tilbehør og Skuebrødene 25, 23—30.

14. og Lysestagen til Lysning og dens Tilbehør og dens Lamper og Oljen til Lysning 25, 31—39.

15. og Røgelsealteret og dets Stænger og Salveoljen og den vellugtende Røgelse og Dækket for Indgangen, for Indgangen til Tabernaklet, 30, 1—10. 23—38; 26, 36.

16. Brændofferets Alter og dets Kobbergitter, dets Stænger og alt dets Tilbehør, Bækkenet og dets Fod,
27, 1—8; 30, 17—21.

17. Forgaardens Omhæng, dens Støtter og Fodstykkerne dertil og Dækket til Forgaardens Port, 27, 9—19.

18. Pælene til Tabernaklet og Pælene til Forgaarden og Snorerne dertil, 27, 19.

19. Embedsklæderne til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder til Aron, Presten, og Klæderne for hans Sønner til Prestetjenesten. 31, 10; 28, 1—43.

20. Og hele Israels Børns Menighed gik ud fra Moses's Ansigt.

21. Og de kom, Enhver, hvis Hjerte førte ham dertil; og Enhver, hvis Aand drev ham, bragte Gaven til Herren til Sammenkomstens Telts Verk og til alt Arbeidet dermed og til de hellige Klæder.

22. Og de kom, Mændene saavelsom Kvinderne; Enhver, som var villig i Hjertet, bragte Næseringe og Ørenringe og Signetringe og Kugler, allehaande Sager af Guld; og Enhver kom, som svingede en Gave af Guld for Herren.

23. Og Enhver, hos hvem der fandtes blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint Lin og Gjedehaar og rødfarvede Væderskind og Tachasskind, bragte det frem.

24. Enhver, som ydede en Gave af Sølv og Kobber, bragte det som en Gave til Herren; og Enhver, hos hvem der fandtes Akacietræ til nogetsomhelst Verk, der skulde forfærdiges, bragte det.

25. Og enhver Kvinde, som var kunstforstandig, spandt med sine Hænder, og de bragte det Spundne af den blaa og purpurrøde og karmesinrøde Uld og af det fine Lin.

26. Og alle de Kvinder, hvis Hjerte med Visdom førte dem dertil, spandt Gjedehaarene.

27. Og de Øverste frembare Onyxstenene og Stene til at indfattes, til Livkjortelen og til Brystspannet,

28. og Krydderierne og Oljen til Lysning og til Salveoljen og til den vellugtende Røgelse.

29. Enhver Mand og Kvinde af Israels Børn, hvis Hjerte drev dem til at bringe Noget til hele det Verk, Herren ved Moses havde befalet at istandbringe, de bragte en frivillig Gave til Herren.

30. Og Moses sagde til Israels Børn: Ser, Herren har kaldet Bezalel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judas Stamme. 31, 2 fg.

31. Og han har fyldt ham med Guds Aand, med Visdom, med Forstand og med Kundskab og med Færdighed i allehaande Arbeide

32. og til at udtænke Kunstverker, til at arbeide i Guld og i Sølv og i Kobber

33. og til at forarbeide Stene til Indfatning og forarbeide Træ, til at udføre allehaande Kunstverker.

34. Og Forstand til at undervise har han givet ham i Hjertet, ham og Oholiab, Achisamaks Søn, af Dans Stamme.

35. Han har fyldt dem med Forstand til at forfærdige allehaande Udskjærings-Arbeide og Kunstvæver-Arbeide og udsyet Arbeide med blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint Lin og Væver-Arbeide, til at forfærdige allehaande Arbeide og udtænke Kunstverker.

36. Kapitel.

Bezalel og Oholiab og de øvrige kunstforstandige Mænd modtage den hellige Gave af Moses (1—7). De forfærdige deraf Tepperne og Dækkerne (8—19), Plankerne med deres Fodstykker og Tværstænger (20—34), Forhænget og Dækket for Indgangen (35—38).

Og Bezalel og Oholiab og enhver Mand, som var kunstforstandig, hvem Herren havde givet Forstand og Indsigt til at forstaa sig paa at bringe hele Helligdommens Verk, som skulde forarbeides, i Stand, gjorde aldeles, som Herren havde befalet. 31, 2. 6; 35, 30 fg.

2. Moses kaldte nemlig Bezalel og Oholiab og enhver Mand, som var kunstforstandig, i hvis Hjerte Herren havde givet Forstand, Enhver, hvis Hjerte førte ham dertil, til at skride til Verket for at bringe det i Stand.

3. Og de bare bort fra Moses hele den Gave, som Israels Børn havde bragt til Helligdommens Verk, der skulde forarbeides, for at bringe det i Stand. Men disse bragte fremdeles frivillige Gaver frem til ham hver Morgen.

4. Da kom alle de kunstforstandige, som arbeidede paa hele Helligdommens Verk, Enhver fra sit Arbeide, som de vare i Færd med,

5. og de sagde til Moses: Folket bringer Meget, Mere, end der behøves til Arbeidet paa det Verk, som Herren har befalet at istandbringe.

6. Da bød Moses, at man skulde udraabe gjennem Leiren og sige: Hverken Mand eller Kvinde skaffe mere Noget tilveie som Gave til Helligdommen! Og saaledes blev Folket holdt fra at bringe Mere.

7. Og hvad der var skaffet tilveie, var nok for dem til hele Verket, til at bringe det i Stand; der var endog tilovers.

8. Saa gjorde da alle de, som vare kunstforstandige blandt dem, der arbeidede paa Verket, Tabernaklet af ti Tepper; af fint, tvundet Lin og blaa og purpurrød og karmesinrød Uld med Keruber i kunstfærdigt Arbeide gjorde man dem. 26, 1 fg.

9. Hvert Teppe var otte og tyve Alen langt, og hvert Teppe var fire Alen bredt; alle Tepperne havde eet Maal.

10. Og man føiede de fem Tepper sammen, det ene til det andet, og de andre fem Tepper føiede man sammen, det ene til det andet.

11. Og man gjorde Hæmper af blaa Uld i Kanten paa det ene Teppe, yderst der, hvor Sammenføiningen skulde være; ligesaa gjorde man i Kanten paa det yderste Teppe paa det andet Sted, hvor Sammenføiningen skulde være.

12. Femti Hæmper gjorde man paa det ene Teppe, og femti Hæmper gjorde man yderst paa det Teppe, som var der, hvor den anden Sammenføining skulde være; Hæmperne vare lige mod hverandre, den ene mod den anden.

13. Og man gjorde femti Guldhager og fæstede Tepperne, det ene til det andet, med Hagerne, saa Tabernaklet blev Eet.

14. Og man gjorde Tepper af Gjedehaar til Telt over Tabernaklet; elleve saadanne Tepper gjorde man.

15. Hvert Teppe var treti Alen langt, og hvert Teppe var fire Alen bredt; de elleve Tepper havde eet Maal.

16. Og man føiede de fem Tepper sammen for sig og de seks Tepper for sig.

17. Og man gjorde femti Hæmper i Kanten paa det ene Teppe, yderst der, hvor Sammenføiningen skulde være, og man gjorde femti Hæmper i Kanten paa det Teppe, som var paa det andet Sted, hvor Sammenføiningen skulde være.

18. Og man gjorde femti Kobberhager for at føie Teltet sammen, saa det blev Eet.

19. Og man gjorde et Dække til Teltet af rødfarvede Væderskind og et Dække af Tachasskind derovenpaa.

20. Og man gjorde Plankerne til Tabernaklet af Akacietræ, opretstaaende.

21. Hver Planke var ti Alen lang, og hver Planke var halvanden Alen bred.

22. Hver Planke havde to Tapper, forbundne med hinanden; saaledes gjorde man paa alle Tabernaklets Planker.

23. Og man gjorde Plankerne til Tabernaklet, tyve Planker til den søndre Side mod Syd,

24. og firti Fodstykker af Sølv gjorde man under de tyve Planker, to Fodstykker under hver Planke for dens to Tapper.

25. Og til Tabernaklets anden Side mod Nord gjorde man tyve Planker

26. og deres firti Fodstykker af Sølv, to Fodstykker under hver Planke.

27. Og til Bagsiden af Tabernaklet mod Vest gjorde man seks Planker.

28. Og to Planker gjorde man til Tabernaklets Hjørner paa Bagsiden,

29. og de vare dobbelte nedenfra, og begge vare de dobbelte op til det Øverste indtil den første Ring; saaledes gjorde man med dem begge paa begge Hjørnerne.

30. Saaledes var der otte Planker med deres Fodstykker af Sølv, seksten Fodstykker, to Fodstykker under hver Planke.

31. Og man gjorde Tværstænger af Akacietræ, fem til Plankerne paa den ene Side af Tabernaklet

32. og fem Tværstænger til Plankerne paa den anden Side af Tabernaklet og fem Tværstænger til Plankerne paa Bagsiden af Tabernaklet mod Vest.

33. Og man gjorde den mellemste Tværstang til at gaa tværtover paa Midten af Plankerne fra den ene Ende til den anden.

34. Og Plankerne belagde man med Guld, og deres Ringe gjorde man af Guld til at stikke Tværstængerne i; og man belagde Tværstængerne med Guld.

35. Og man gjorde Forhænget af blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin; med kunstfærdigt Arbeide gjorde man det, med Keruber derpaa.

36. Og man gjorde dertil fire Støtter af Akacietræ og belagde dem med Guld, deres Kroge vare af Guld; og man støbte til dem fire Fodstykker af Sølv.

37. Og man gjorde et Dække for Teltets Indgang af blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin med udsyet Arbeide

38. og de fem Støtter dertil med deres Kroge, og man belagde deres Hoveder og deres Stænger med Guld; og deres fem Fodstykker gjorde man af Kobber.

37. Kapitel.

Bezalel forfærdiger Arken (1–5) og Naadestolen (6–9), Skuebrødsbordet (10–16), Lysestagen (17–24), Røgelsealteret (25–29).

Og Bezalel gjorde Arken af Akacietræ, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred og halvanden Alen høi. 25, 10 fg.

2. Og han belagde den med purt Guld indvendig og udvendig, og han gjorde en Guldkrans paa den rundt omkring.

3. Og han støbte fire Guldringe til den paa dens fire Fødder, to Ringe paa dens ene Side og to Ringe paa dens anden Side.

4. Og han gjorde Stænger af Akacietræ og belagde dem med Guld,

5. og han stak Stængerne ind i Ringene paa Siderne af Arken, forat Arken kunde bæres.

6. Og han gjorde en Naadestol af purt Guld, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred. 25, 17 fg.

7. Og han gjorde to Keruber af Guld; med drevet Arbeide gjorde han dem, i Eet med begge Enderne af Naadestolen,

8. en Kerub i Eet med den ene Ende og en Kerub i Eet med den anden Ende; i Eet med Naadestolen gjorde han Kerubberne, i Eet med begge dens Ender.

9. Og Kerubberne udbredte Vingerne ovenover, saa de dækkede over Naadestolen med sine Vinger, og deres Ansigter vendte, den enes mod den andens; mod Naadestolen vare Kerubbernes Ansigter vendte.

10. Og han gjorde Bordet af Akacietræ, to Alen langt og een Alen bredt og halvanden Alen høit. 25, 23 fg.

11. Og han belagde det med purt Guld og gjorde en Guldkrans paa det rundt omkring.

12. Og han gjorde en List paa det af en Haands Bredde rundt omkring, og han gjorde en Guldkrans rundt om dets List.

13. Og han støbte fire Guldringe dertil og satte Ringene paa de fire Hjørner, som vare ved dets fire Fødder.

14. Lige ved Listen vare Ringene til at stikke Stængerne i, forat Bordet kunde bæres.

15. Og han gjorde Stængerne af Akacietræ til at bære Bordet med, og han belagde dem med Guld.

16. Og han gjorde Redskaberne, som skulde staa paa Bordet, dets Fade og dets Skaaler og dets Bægere og dets Kander, med hvilke der skulde ofres Drikoffer, af purt Guld.

17. Og han gjorde Lysestagen af purt Guld; med drevet Arbeide gjorde han Lysestagen; dens Fod og dens Stang, dens Bægere, dens Knopper og dens Blomster vare i Eet med den. 25, 31 fg.

18. Og seks Arme gik ud fra dens Sider, tre Lysestagarme fra dens ene Side, og tre Lysestagarme fra dens anden Side.

19. Der var tre mandelformige Bægere paa den første Arm med Knop og Blomst, og tre mandelformige Bægere paa den anden Arm med Knop og Blomst; saaledes var det paa de seks Arme, som gik ud fra Lysestagen.

20. Og paa Lysestagen selv var der fire mandelformige Bægere med dens Knopper og dens Blomster,

21. nemlig en Knop under de to første Arme i Eet med den, og en Knop under de to andre Arme i Eet med den, og en Knop under de to øverste Arme i Eet med den, under de seks Arme nemlig, som gik ud fra Lysestagen.

22. Deres Knopper og deres Rør vare i Eet med den; den hele var eet drevet Arbeide af purt Guld.

23. Og han gjorde syv Lamper til den og Lysesakse og Tandekar til den af purt Guld.

24. Af een Talent purt Guld gjorde han den og alt dens Tilbehør.

25. Og han gjorde Røgelsealteret af Akacietræ, en Alen langt og en Alen bredt, firkantet, og to Alen høit; dets Horn vare i Eet med det. 30, 1 fg.

26. Og han belagde det med purt Guld, baade dets Overflade og dets Sider rundt om og dets Horn; og han gjorde en Guldkrans paa det rundt omkring.

27. Og han gjorde to Guldringe til det nedenfor dets Krans paa begge dets Sidestykker, paa begge dets Sider, til at stikke Stænger i, forat det kunde bæres med dem.

28. Og han gjorde Stængerne af Akacietræ og belagde dem med Guld.

29. Og han tilberedte den hellige Salveolje og den rene Røgelse af vellugtende Sager paa Salvelaveres Vis. 30, 23 fg. 34 fg.

38. Kapitel.

Bezalel forfærdiger Brændofferets Alter (1–7), Bækkenet (8), Forgaarden med dens Omhæng, Støtter og øvrige Tilbehør (9–20). Alt det Guld, Sølv og Kobber, som er brugt til Arbeidet, beregnes (21–31).

Og han gjorde Brændofferets Alter af Akacietræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet, og tre Alen høit. 27, 1 fg.

2. Og han gjorde dets Horn paa dets fire Hjørner, dets Horn vare i Eet med det; og han belagde det med Kobber.

3. Og han gjorde alle Alterets Redskaber, Panderne og Skufferne og Skaalerne til at stænke med, Kjødgaflerne og Ildkarrene; alle dets Redskaber gjorde han af Kobber.

4. Og han gjorde et Gitter til Alteret, arbeidet som et Net, af Kobber, under dets Afsats nedentil, indtil midt paa det.

5. Og han støbte fire Ringe til de fire Hjørner af Kobbergitteret til at stikke Stængerne i.

6. Og han gjorde Stængerne af Akacietræ og belagde dem med Kobber.

7. Og han stak Stængerne ind i Ringene paa Alterets Sider, forat det kunde bæres med dem; han gjorde det hult, af Bord.

8. Og han gjorde Bækkenet af Kobber og dets Fod af Kobber, af de tjenende Kvinders Speile*, som forrettede Tjeneste ved Indgangen til Sammenkomstens Telt. 30, 18 fg. * Kobberspeile.

9. Og han gjorde Forgaarden: Paa den søndre Side mod Syd Omhængene til Forgaarden af fint, tvundet Lin, hundrede Alen, 27, 9 fg.

10. de tyve Støtter dertil og de tyve Fodstykker til disse af Kobber og Støtternes Kroge og deres Stænger af Sølv,

11. og paa den nordre Side hundrede Alen, de tyve Støtter dertil og de tyve Fodstykker til disse af Kobber og Støtternes Kroge og deres Stænger af Sølv,

12. og paa den vestre Side Omhæng paa femti Alen, de ti Støtter dertil og de ti Fodstykker til disse, Støtternes Kroge og deres Stænger af Sølv,

13. og paa Forsiden mod Øst femti Alen,

14. Omhæng paa femten Alen paa den ene Side, de tre Støtter dertil og de tre Fodstykker til disse,

15. og paa den anden Side, paa begge Sider af Forgaardens Port, Omhæng paa femten Alen, de tre Støtter dertil og de tre Fodstykker til disse,

16. alle Forgaardens Omhæng rundt omkring af fint, tvundet Lin

17. og Fodstykkerne til Støtterne af Kobber, Støtternes Kroge og deres Stænger af Sølv og deres Hoveder belagte med Sølv; og alle disse Støtter i Forgaarden vare forbundne med Stænger af Sølv,

18. og Dækket til Forgaardens Port med udsyet Arbeide af blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin, tyve Alen i Længde og i Høide efter Bredsiden fem Alen, i Lighed med Forgaardens Omhæng,

19. og de fire Støtter dertil og de fire Fodstykker til disse af Kobber, deres Kroge af Sølv og deres Hoveder belagte med Sølv og deres Stænger af Sølv,

20. og alle Pælene til Tabernaklet og til Forgaarden rundt omkring af Kobber.

21. Dette er, hvad der blev beregnet at være medgaaet til Tabernaklet, Vidnesbyrdets Tabernakel, hvorover der efter Moses's Befaling blev gjort Beregning, et Arbeide af Leviterne under Opsyn af Itamar, Arons, Prestens, Søn.

22. (Bezalel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judas Stamme, havde gjort alt det, Herren havde befalet Moses, 31, 2.

23. og med ham Oholiab, Achisamaks Søn, af Dans Stamme, kyndig i Udskjæring og i Kunstvævning og Udsyning med blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og med fint Lin): 31, 6.

24. Alt det Guld, som blev brugt til Arbeidet ved hele Helligdommens Verk, det svingede Guld*, var ni og tyve Talenter og syv hundrede og treti Sekel, efter Helligdommens Sekel. * 35, 22.

25. Og Sølvet, som blev givet af de Mønstrede i Menigheden, var hundrede Talenter og eet tusinde, syv hundrede og fem og sytti Sekel efter Helligdommens Sekel,

26. en Beka for hvert Hoved, en halv Sekel efter Helligdommens Sekel, af Enhver, som gik over til de Mønstrede, fra tyve Aar Gamle og derover, af seks hundrede og tre tusinde, fem hundrede og femti. 30, 12 fg. 4 Mos. 1, 46.

27. Og de hundrede Talenter Sølv bleve brugte til deraf at støbe Fodstykkerne til Helligdommen og Fodstykkerne til Forhænget, hundrede Fodstykker af de hundrede Talenter, en Talent til hvert Fodstykke.

28. Og de tusinde, syv hundrede og fem og sytti Sekel brugte man til Kroge paa Støtterne, til at belægge deres Hoveder og til at forbinde dem med Stænger.

29. Og det svingede Kobber var sytti Talenter og to tusinde og fire hundrede Sekel.
30. Og man gjorde deraf Fodstykkerne ved Indgangen til Sammenkomstens Telt og Kobberalteret og Kobbergitteret, som var derpaa, og alt Alterets Tilbehør
31. og Fodstykkerne til Forgaarden rundt omkring og Fodstykkerne ved Forgaardens Port og alle Pælene til Tabernaklet og alle Pælene til Forgaarden rundt omkring.

39. Kapitel.

Man forfærdiger de hellige Klæder til Presterne (1—31). Det bliver altsammen færdigt og føres til Moses, som velsigner Folket (32—43).

Og af den blaa og purpurrøde og karmesinrøde Uld gjorde man Embedsklæder til Tjenesten i Helligdommen; og man gjorde de hellige Klæder, som Aron skulde have, ligesom Herren havde befalet Moses. 31, 10; 35, 19; 28, 4 fg.
2. Og man gjorde Livkjortelen af Guld, blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin.
3. Og man udhamrede Guldpladerne og udskar deraf Traade til at indvirke i den blaa og purpurrøde og karmesinrøde Uld og i det fine Lin med kunstfærdigt Arbeide.
4. Man gjorde Skulderstykker til at fæste den sammen med (ved begge sine Ender blev den sammenheftet)
5. og dens omsluttende Bælte, som skulde være over den, i eet Stykke med den, af samme Arbeide som den, af Guld, blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin, ligesom Herren havde befalet Moses.
6. Og man gjorde Onyxstenene, omgivne af Guldindfatninger og udskaarne, ligesom man udskjærer et Signet, med Israels Børns Navne.
7. Og man satte dem paa Livkjortelens Skulderstykker til Ihukommelsesstene for Israels Børn, ligesom Herren havde befalet Moses.
8. Og man gjorde Brystspannet med kunstfærdigt Arbeide, med samme Arbeide som Livkjortelen, af Guld, blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin.
9. Det var firkantet, dobbelt gjorde man Brystspannet; det var et Spand langt og et Spand bredt, dobbelt.
10. Og man fyldte det med fire Rader Stene, en Rad: en Karneol, en Topas og en Smaragd, den første Rad,
11. og den anden Rad: en Karfunkel, en Safir og en Diamant,
12. og den tredje Rad: en Hyacint, en Agat og en Ametyst,
13. og den fjerde Rad: en Krysolit, en Onyx og en Jaspis; de bleve omgivne i sine Rum af Guldindfatninger.
14. Og Stenene vare efter Israels Sønners Navne, tolv efter deres Navne; ligesom et Signet udskjæres, bleve de udskaarne med hver sit Navn efter de tolv Stammer.
15. Og man gjorde slyngede Kjæder til Brystspannet med flettet Arbeide af purt Guld.
16. Og man gjorde to Guldindfatninger og to Guldringe, og man satte de to Ringe paa de to Ender af Brystspannet,
17. og man satte de to flettede Guldkjæder i de to Ringe ved Enderne af Brystspannet.
18. Og de to Ender af de to flettede Kjæder fæstede man til de to Indfatninger og fæstede dem til Livkjortelens Skulderstykker paa dens Yderside.
19. Og man gjorde to Guldringe og satte dem paa de to andre Ender af Brystspannet i den Kant derpaa, som vender til Livkjortelen, paa Indsiden.
20. Og man gjorde to Guldringe og satte dem paa Livkjortelens tvende Skulderstykker nedentil, paa dens Yderside, lige der, hvor den fæstes sammen, ovenfor Livkjortelens Bælte.
21. Og man bandt Brystspannet ved dets Ringe til Ringene paa Livkjortelen med en Snor af blaa Uld, saa det var ovenfor Livkjortelens Bælte, og Brystspannet ikke skiltes fra Livkjortelen, ligesom Herren havde befalet Moses.
22. Og man gjorde Overkjortelen, som hører til Livkjortelen, af vævet Arbeide, helt igjennem af blaa Uld.
23. Og Overkjortelens Aabning var midt paa den, ligesom en Aabning paa en Brynje; der var en Bord rundt omkring dens Aabning, den skulde ikke sønderrives.
24. Og man gjorde paa Overkjortelens Kant nedentil Granatæbler af blaa og purpurrød og karmesinrød Uld, tvundet Arbeide.

25. Og man gjorde Bjælder af purt Guld, og man satte Bjælderne imellem Granatæblerne paa Overkjortelens Kant nedentil rundt omkring, imellem Granatæblerne,
26. en Bjælde og et Granatæble og atter en Bjælde og et Granatæble paa Overkjortelens Kant nedentil rundt omkring, til Brug ved Tjenesten, ligesom Herren havde befalet Moses.
27. Og man gjorde Underkjortlerne af fint Lin, vævet Arbeide, til Aron og hans Sønner,
28. og Huen af fint Lin og de høie Huer til Prydelse af fint Lin og de linnede Hofteklæder af fint, tvundet Lin
29. og Bæltet af fint, tvundet Lin og blaa og purpurrød og karmesinrød Uld med udsyet Arbeide, ligesom Herren havde befalet Moses.
30. Og man gjorde Pladen, det hellige Hovedsmykke, af purt Guld, og man skrev derpaa med Skrift, saaledes som man udskjærer et Signet: Helliget Herren.
31. Og man satte paa den en Snor af blaa Uld for at fæste den til Huen oventil, ligesom Herren havde befalet Moses.
32. Saaledes blev det hele Arbeide ved Sammenkomstens Telts Bolig fuldendt. Og Israels Børn gjorde det; aldeles, som Herren havde befalet Moses, saaledes gjorde de.
33. Og de bragte Tabernaklet til Moses: Teltet med alt dets Tilbehør, dets Hager, dets Planker, dets Tværstænger og dets Støtter og dets Fodstykker
34. og Dækket af rødfarvede Væderskind og Dækket af Tachasskind og det dækkende Forhæng,
35. Vidnesbyrdets Ark med dens Stænger og Naadestolen,
36. Bordet med alt dets Tilbehør og Skuebrødene,
37. Lysestagen af purt Guld, dens Lamper, Lamperne, der skulde stilles i Orden, og alt dens Tilbehør og Oljen til Lysning
38. og det gyldne Alter og Salveoljen og den vellugtende Røgelse og Dækket til Teltets Indgang,
39. Kobberalteret og Kobbergitteret dertil, dets Stænger og alt dets Tilbehør, Bækkenet og dets Fod,
40. Forgaardens Omhæng, dens Støtter og dens Fodstykker og Dækket til Forgaardens Port, dens Snorer og dens Pæle og alle Redskaberne til Arbeidet ved Tabernaklet, ved Sammenkomstens Telt,
41. Embedsklæderne til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder for Aron, Presten, og hans Sønners Klæder til Prestetjenesten. 31, 10.
42. Aldeles, som Herren havde befalet Moses, saaledes gjorde Israels Børn hele Arbeidet.
43. Og Moses saa hele Verket, og se, de havde gjort det; ligesom Herren havde befalet, saaledes havde de gjort det. Og Moses velsignede dem.

40. Kapitel.

Herren byder Moses at opreise Tabernaklet og sætte hver Ting paa sit Sted (1—8), at salve og indvie alt dette samt Aron og hans Sønner (9—15). Moses gjør efter Herrens Bud (16—33). Herrens Herlighed fylder Tabernaklet, Skystøtten hviler over det og er Israels Børns Veiviser (34—38).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. I den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skal du opreise Sammenkomstens Telts Bolig.
3. Og du skal der sætte Vidnesbyrdets Ark og dække for Arken med Forhænget. 26, 33 fg. 30, 6.
4. Og du skal bringe Bordet ind og stille i Orden, hvad der skal opstilles paa det, og bringe Lysestagen ind og sætte dens Lamper op.
5. Og du skal sætte det gyldne Røgelsealter foran Vidnesbyrdets Ark og ophænge paa Tabernaklet Dækket for Indgangen.
6. Og du skal sætte Brændofferets Alter foran Indgangen til Sammenkomstens Telts Bolig.
7. Og du skal sætte Bækkenet imellem Sammenkomstens Telt og Alteret, og du skal have Vand deri.
8. Og du skal sætte Forgaarden op rundt omkring og ophænge Dækket for Forgaardens Port.
9. Og du skal tage Salveoljen og salve Tabernaklet og alt det, som er i det, og du skal hellige det og alt dets Tilbehør, saa det bliver helligt. 30, 23 fg.
10. Og du skal salve Brændofferets Alter og alt dets Tilbehør, og du skal hellige Alteret, og Alteret skal være høihelligt.
11. Og du skal salve Bækkenet og dets Fod og hellige det.
12. Og du skal føre Aron og hans

Sønner frem til Indgangen til Sammen=
komstens Telt og tvætte dem med Vand.
29, 4 fg.
13. Og du skal iføre Aron de hellige
Klæder, og du skal salve ham og hellige
ham; saa skal han tjene mig som Prest.
14. Og du skal føre hans Sønner frem
og iføre dem Underkjortlerne. 28, 40.
15. Og du skal salve dem, ligesom du
salvede deres Fader, og de skulle tjene mig
som Prester; og dette skal ske, forat deres
Salveolje skal blive dem til et evigt Preste=
dømme gjennem deres Slægter.
16. Og Moses gjorde saa; aldeles, som
Herren befalede ham, saaledes gjorde han.
17. Og det skede i den første Maaned
i det andet Aar, paa den første Dag i
Maaneden, at Tabernaklet blev opreist.
18. Og Moses opreiste Tabernaklet, og
han lagde dets Fodstykker og opstillede
dets Planker og satte dets Tværstænger ind
og opreiste dets Støtter.
19. Og han udbredte Teltet over Ta=
bernaklet og lagde Teltdækket derovenpaa,
ligesom Herren havde befalet Moses.
20. Og han tog og lagde Vidnesbyrdet
i Arken og satte Stængerne i Arken og
lagde Naadestolen paa Arken, ovenpaa.
25, 16. 21.
21. Og han bragte Arken ind i Taber=
naklet og ophængte det dækkende Forhæng
og dækkede for Vidnesbyrdets Ark, lige=
som Herren havde befalet Moses.
22. Og han satte Bordet i Sammen=
komstens Telt ved Tabernaklets Side mod
Nord udenfor Forhænget.
23. Og han lagde Brødraderne i Or=
den paa det for Herrens Aasyn, ligesom
Herren havde befalet Moses. 25, 30.
24. Og han satte Lysestagen i Sammen=
komstens Telt lige overfor Bordet ved
Tabernaklets Side mod Syd.
25. Og han satte Lamperne op for Her=
rens Aasyn, ligesom Herren havde befalet
Moses. 25, 37.
26. Og han satte det gyldne Alter i
Sammenkomstens Telt foran Forhænget.
27. Og han brændte vellugtende Røgelse
paa det, ligesom Herren havde befalet
Moses. 30, 7.
28. Og han ophængte paa Tabernaklet
Dækket for Indgangen.
29. Og Brændofferets Alter satte han
ved Indgangen til Sammenkomstens Telts
Bolig; og han ofrede paa det Brænd=
offeret og Madofferet, ligesom Herren havde
befalet Moses. 27, 1 fg.
30. Og han satte Bækkenet imellem Sam=
menkomstens Telt og Alteret og havde
Vand deri til at tvætte sig med. 30, 18 fg.
31. Og Moses og Aron og hans Søn=
ner tvættede sine Hænder og sine Fødder
deri.
32. Naar de gik ind i Sammenkomstens
Telt, og naar de traadte nær til Alteret,
tvættede de sig, ligesom Herren havde be=
falet Moses.
33. Og han opreiste Forgaarden om=
kring Tabernaklet og Alteret og ophængte
Dækket for Forgaardens Port. Saaledes
fuldendte Moses Verket.
34. Da dækkede Skyen Sammenkomstens
Telt, og Herrens Herlighed fyldte Taber=
naklet. 4 Mos. 9, 15. 1 Kong. 8, 10 fg.
35. Og Moses kunde ikke gaa ind i
Sammenkomstens Telt, fordi Skyen hvi=
lede paa det, og Herrens Herlighed fyldte
Tabernaklet.
36. Og naar Skyen hævede sig op fra
Tabernaklet, brøde Israels Børn op; saa
gjorde de paa alle sine Tog.
13, 21 fg. 4 Mos. 9, 17.
37. Men naar Skyen ikke hævede sig,
brøde de ikke op indtil den Dag, den hæ=
vede sig.
38. Thi Herrens Sky var over Taber=
naklet om Dagen, og en Ild var paa det
om Natten, for hele Israels Huses Øine
paa alle deres Tog. 4 Mos. 9, 15 fg. 5 Mos. 1, 33.

Den tredje Mosebog.

1. Kapitel.

Herren giver Love om Brændoffere af stort Kvæg (1—9), af smaat Kvæg (10—13), af Fugle (14—17).

Og Herren kaldte paa Moses, og han
talte til ham fra Sammenkomstens
Telt og sagde:
2. Tal til Israels Børn og sig til dem:
Naar Nogen af eder vil bringe Herren
et Offer, saa skulle I bringe eders Offer
af Kvæget, af det store Kvæg og af det
smaa Kvæg.
3. Dersom hans Offer er et Brænd=

offer af det store Kvæg, skal han ofre en Han uden Lyde; han skal bringe den til Indgangen til Sammenkomstens Telt, forat han kan være velbehagelig for Herrens Aasyn. 6, 2 fg.

4. Og han skal lægge sin Haand paa Brændofferets Hoved, saa bliver det for ham velbehageligt til at gjøre Forligelse for ham.

5. Og han skal slagte den unge Okse for Herrens Aasyn; og Arons Sønner, Presterne, skulle bære Blodet frem og stænke Blodet omkring paa det Alter, som er ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

6. Og han skal slaa Brændofferet og hugge det i sine Stykker.

7. Og Arons, Prestens, Sønner skulle gjøre Ild paa Alteret, og de skulle lægge Ved tilrette paa Ilden.

8. Og Arons Sønner, Presterne, skulle lægge Stykkerne, Hovedet og Fedtet, tilrette paa Veden, som er paa Ilden paa Alteret.

9. Og dets Indvolde og dets Læggeben skal han tvætte med Vand; og Presten skal brænde det altsammen paa Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

10. Men dersom hans Offer er et Brændoffer af Smaakvæget, af Faarene eller af Gjederne, saa skal han ofre en Han uden Lyde.

11. Og han skal slagte den ved Alterets Side mod Nord for Herrens Aasyn; og Arons Sønner, Presterne, skulle stænke dens Blod paa Alteret rundt omkring.

12. Og han skal hugge den i sine Stykker og fraskille dens Hoved og dens Fedt; og Presten skal lægge dem tilrette paa Veden, som er paa Ilden paa Alteret.

13. Og Indvoldene og Læggebenene skal han tvætte med Vand; og Presten skal bære det altsammen frem og brænde det paa Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

14. Men dersom hans Offer til Herren er et Brændoffer af Fugle, saa skal han ofre sit Offer af Turtelduer eller af Dueunger. 5, 7 fg.

15. Og Presten skal bringe den* frem til Alteret og knibe dens Hoved af og brænde det paa Alteret; og dens Blod skal udkrystes paa Alterets Væg. * Fuglen.

16. Og han skal borttage dens Kro med dens Urenhed og kaste den ved Siden af Alteret mod Øst, hen paa Askens Sted.

17. Og han skal flække den ved dens Vinger uden at skille den ad; og Presten skal brænde den paa Alteret paa Veden, som er paa Ilden; det er et Brændoffer, et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

2. Kapitel.

Herren giver Love om Madoffere af Mel, af hvad der er bagt i Ovn eller tilberedt i Pande eller Kjedel (1—10). Intet Madoffer maa tillaves med noget Surt, derimod skal ethvert Offer saltes (11—13). Herren giver Lov om Madoffer af Førstegrøden (14—16).

Og naar Nogen vil ofre Herren et Madoffer, saa skal hans Offer være fint Mel; og han skal gyde Olje paa det og lægge Virak paa det. 6, 7.

2. Og han skal bringe det til Arons Sønner, Presterne, og Presten skal tage en Haandfuld deraf, af dets fine Mel og af dets Olje tilligemed al dets Virak, og han skal brænde det som Ihukommelsesoffer paa Alteret; det er et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

3. Og det, som bliver tilovers af Madofferet, skal høre Aron og hans Sønner til; det er høihelligt af Herrens Ildoffere. 6, 9 fg.

4. Og naar du vil ofre et Madoffer af Noget, som er bagt i Ovn, saa skal det være af fint Mel, usyrede Kager, blandede med Olje, og usyrede tynde Kager, overstrøgne med Olje.

5. Og dersom dit Offer er et Madoffer, tilberedt i en Pande, saa skal det være af fint Mel, blandet med Olje, usyret.

6. Du skal bryde det i Stykker og gyde Olje derpaa; det er et Madoffer.

7. Og dersom dit Offer er et Madoffer, tilberedt i en Kjedel, saa skal det tillaves af fint Mel med Olje.

8. Og du skal bringe det Madoffer, som tillaves paa en af disse Maader, til Herren; man skal bringe det frem til Presten, og han skal bringe det hen til Alteret.

9. Og Presten skal udtage af Madofferet dets Ihukommelsesoffer og brænde det paa Alteret; det er et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

10. Og det, som bliver tilovers af Madofferet, skal høre Aron og hans Sønner til; det er høihelligt af Herrens Ildoffere.

11. Intet Madoffer, som I ville ofre Herren, skal tillaves med Surt; thi af

ingensomhelst Surdeig og af ingensomhelst Honning skulle I brænde Ildoffer for Herren. 6, 10.
12. Som en Førstegrødes-Offergave maa I bringe Herren Saadant, men paa Alteret skal det ikke komme til velbehagelig Lugt.
13. Og alt dit Madoffer skal du salte med Salt, og du skal ikke lade din Guds Pakts Salt fattes paa dit Madoffer; paa alt dit Offer skal du bringe Salt.
Ez. 43, 24. Mark. 9, 49.
14. Og dersom du vil ofre Herren et Førstegrødes-Madoffer, saa skal du ofre Aks, ristede ved Ild, knust friskt Korn, som dit Førstegrødes-Madoffer.
23, 10 fg. 5 Mos. 26, 1 fg.
15. Og du skal have Olje paa det og lægge Virak paa det; det er et Madoffer.
16. Og Presten skal som Ihukommelsesoffer brænde af dets knuste Korn og af dets Olje tilligemed al dets Virak; det er et Ildoffer for Herren.

3. Kapitel.

Herren giver Love om Takoffere af stort Kvæg (1—5), af smaat Kvæg, Faar og Gjeder (6—16), forbyder Israels Børn at æde Fedt og Blod (17).

Og dersom Ens Offer er et Takoffer, og han bringer det af det store Kvæg, enten Han eller Hun, saa skal han bringe det uden Lyde for Herrens Aasyn.
7, 11 fg.
2. Og han skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved og slagte det ved Indgangen til Sammenkomstens Telt; og Arons Sønner, Presterne, skulle stænke Blodet paa Alteret rundt omkring. 1, 5.
3. Og han skal ofre af Takofferet et Ildoffer til Herren, nemlig Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt det Fedt, som er paa Indvoldene,
4. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, ved Slagsiderne, og den store Leverlap; tilligemed Nyrerne skal han aftage den. 4, 9; 7, 4; 8, 16.
5. Og Arons Sønner skulle brænde det paa Alteret tilligemed Brændofferet, som er paa Veden paa Ilden; det er et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.
6. Og dersom hans Offer er af Smaakvæget til et Takoffer for Herren, saa skal han ofre en Han eller Hun uden Lyde.
7. Dersom det er et Faar, han bringer som sit Offer, saa skal han bringe det frem for Herrens Aasyn,
8. og han skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved og slagte det foran Sammenkomstens Telt; og Arons Sønner skulle stænke dets Blod paa Alteret rundt omkring.
9. Og han skal af Takofferet bringe et Ildoffer til Herren, nemlig dets Fedt: hele Halen (lige ved Rygbenet skal han aftage den) og Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt det Fedt, som er paa Indvoldene,
10. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, ved Slagsiderne, og den store Leverlap; tilligemed Nyrerne skal han aftage den.
11. Og Presten skal brænde det paa Alteret; det er Ildoffer-Mad for Herren.
12. Og dersom hans Offer er en Gjed, saa skal han bringe den frem for Herrens Aasyn.
13. Og han skal lægge sin Haand paa dens Hoved og slagte den foran Sammenkomstens Telt; og Arons Sønner skulle stænke dens Blod paa Alteret rundt omkring.
14. Og han skal af den bringe sit Offer som Ildoffer til Herren, nemlig Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt det Fedt, som er paa Indvoldene,
15. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, ved Slagsiderne, og den store Leverlap; tilligemed Nyrerne skal han aftage den.
16. Og Presten skal brænde det paa Alteret; det er Ildoffer-Mad til velbehagelig Lugt; alt Fedt hører Herren til.
17. Det skal være en evig Lov gjennem eders Slægter i alle eders Boliger: Intet Fedt og intet Blod skulle I æde.
7, 23 fg. 17, 10 fg. 19, 26. 5 Mos. 12, 16. 1 Mos. 9, 4. Ap. G. 15, 20. 29; 21, 25.

4. Kapitel.

Herren giver Love om Syndoffer for Ypperstepresten (1—12), for hele Israels Menighed (13—21), for en Øverste (22—26), for En af Folket (27—35).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Israels Børn og sig: Naar Nogen synder af Vanvare imod nogetsomhelst af Herrens Bud om, hvad der ikke skal gjøres, og gjør mod et af dem,
3. dersom det er den salvede Prest, som synder til Skyld for Folket, saa skal han for sin Synd, hvormed han har syn-

det, ofre Herren en ung Okse uden Lyde til Syndoffer.

4. Og han skal føre Oksen til Indgangen til Sammenkomstens Telt for Herrens Aasyn, og han skal lægge sin Haand paa Oksens Hoved og slagte Oksen for Herrens Aasyn.

5. Og den salvede Prest skal tage af Oksens Blod og bære det ind i Sammenkomstens Telt. Hebr. 13, 11.

6. Og Presten skal dyppe sin Finger i Blodet, og han skal stænke af Blodet syv Gange for Herrens Aasyn lige foran Helligdommens Forhæng. 8, 11; 14, 7; 16, 14.

7. Og Presten skal stryge noget af Blodet paa Hornene af den vellugtende Røgelses Alter, som er for Herrens Aasyn i Sammenkomstens Telt; og alt det øvrige Blod af Oksen skal han udgyde ved Foden af Brændofferets Alter, som er ved Indgangen til Sammenkomstens Telt. 2 Mos. 29, 12; 40, 6.

8. Og alt Fedtet af Syndofferets Okse skal han udtage af den, Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt det Fedt, som er paa Indvoldene,

9. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, ved Slagsiderne, og den store Leverlap; tilligemed Nyrerne skal han aftage den,

10. ligesom det udtages af Takofferets Okse; og Presten skal brænde det paa Brændofferets Alter. 3, 3 fg.

11. Men Oksens Hud og alt dens Kjød med dens Hoved og med dens Læggeben og dens Indvolde og dens Skarn,

12. den hele Okse skal han bringe udenfor Leiren til et rent Sted, derhen, hvor Asken udslaaes, og han skal opbrænde den paa Ved med Ild; der, hvor Asken udslaaes, skal den opbrændes. 6, 23. 4 Mos. 19, 5. Hebr. 13, 11.

13. Og dersom hele Israels Menighed synder af Vanvare, og det er skjult for Forsamlingens Øine, og de gjøre imod nogetsomhelst af Herrens Bud om, hvad der ikke skal gjøres, og blive skyldige, 4 Mos. 15, 24 fg.

14. og saa Synden, hvormed de have forsyndet sig, bliver vitterlig, da skal Forsamlingen ofre en ung Okse til Syndoffer. Og de skulle føre den frem foran Sammenkomstens Telt,

15. og Menighedens Ældste skulle lægge sine Hænder paa Oksens Hoved for Herrens Aasyn, og man skal slagte Oksen for Herrens Aasyn.

16. Og den salvede Prest skal bære noget af Oksens Blod ind i Sammenkomstens Telt.

17. Og Presten skal dyppe sin Finger i Blodet og stænke syv Gange for Herrens Aasyn lige foran Forhænget. V. 6 fg.

18. Og han skal stryge noget af Blodet paa Hornene af det Alter, som er for Herrens Aasyn i Sammenkomstens Telt; og alt det øvrige Blod skal han udgyde ved Foden af Brændofferets Alter, som er ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

19. Og alt dens Fedt skal han udtage af den og brænde paa Alteret.

20. Og man skal gjøre med den Okse, ligesom man gjorde med Syndofferets Okse; saaledes skal man gjøre med den. Og Presten skal gjøre Forligelse for dem, og de faa Forladelse. V. 3 fg.

21. Og man skal bringe Oksen udenfor Leiren og opbrænde den, ligesom man opbrændte den første Okse; det er Menighedens Syndoffer. V. 12.

22. Naar en Øverste synder og gjør af Vanvare imod nogetsomhelst af Herrens, sin Guds, Bud om, hvad der ikke skal gjøres, og han bliver skyldig,

23. og man saa giver ham tilkjende hans Synd, hvormed han har forsyndet sig, da skal han bringe som sit Offer en Gjedebuk, en Han uden Lyde.

24. Og han skal lægge sin Haand paa Bukkens Hoved og slagte den paa det Sted, hvor man slagter Brændofferet for Herrens Aasyn; det er et Syndoffer.

25. Og Presten skal tage af Syndofferets Blod paa sin Finger og stryge det paa Hornene af Brændofferets Alter; og dets øvrige Blod skal han udgyde ved Foden af Brændofferets Alter.

26. Og alt dets Fedt skal han brænde paa Alteret ligesom Takofferets Fedt. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham og fri ham for hans Synd, og han faar Forladelse. 3, 3 fg.

27. Og dersom En af det menige Folk synder af Vanvare ved at gjøre imod et af Herrens Bud om, hvad der ikke skal gjøres, og han bliver skyldig, 4 Mos. 15, 27.

28. og man saa giver ham tilkjende hans Synd, hvormed han har forsyndet sig, da skal han bringe som sit Offer en Gjed uden Lyde, en Hun, for sin Synd, hvormed han har forsyndet sig.

29. Og han skal lægge sin Haand paa

Syndofferets Hoved og slagte Syndofferet paa Brændofferets Sted.
30. Og Presten skal tage af dens Blod paa sin Finger og stryge det paa Hornene af Brændofferets Alter; og alt dens øvrige Blod skal han udgyde ved Alterets Fod.
31. Og alt dens Fedt skal han aftage, ligesom Fedtet blev aftaget af Takofferet, og Presten skal brænde det paa Alteret til en velbehagelig Lugt for Herren. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham, og han faar Forladelse. 3, 9 fg.
32. Og dersom han bringer et Faar som sit Offer til Syndoffer, saa skal han bringe en Hun uden Lyde.
33. Og han skal lægge sin Haand paa Syndofferets Hoved og slagte det til et Syndoffer paa det Sted, hvor man slagter Brændofferet.
34. Og Presten skal tage af Syndofferets Blod paa sin Finger og stryge det paa Hornene af Brændofferets Alter; og alt dets øvrige Blod skal han udgyde ved Alterets Fod.
35. Og alt dets Fedt skal han aftage, ligesom Faarets Fedt aftages af Takofferet, og Presten skal brænde det paa Alteret tilligemed Herrens Ildoffere. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham for den Synd, hvormed han har forsyndet sig, og han faar Forladelse.

5. Kapitel.

Herren giver fremdeles Love om Syndoffer for forskjellige uvitterlige og vitterlige Overtrædelser (1—13). Ligesaa om Skyldoffer for saadanne Overtrædelser (14—26).

Og naar Nogen synder, idet han hører den lydelige Opfordring til Ed og kan vidne, hvadenten han har seet Noget eller er bleven vidende derom, men alligevel ikke giver det tilkjende og saaledes bærer sin Misgjerning,
2. eller naar Nogen rører ved nogensomhelst uren Ting, enten ved et Aadsel af et urent vildt Dyr eller ved et Aadsel af et urent tamt Dyr eller ved et Aadsel af et urent Kryb, og det var ham uvitterligt, og han saaledes er bleven uren og skyldig, 11, 24. 36. 39.
3. eller naar han rører ved et Menneskes Urenhed, hvilkensomhelst den Urenhed er, hvorved det er urent, og det var ham uvitterligt, men han er bleven vidende derom og er bleven skyldig,
4. eller naar Nogen sværger ubetænksomt med sine Læber, at han vil gjøre noget Ondt eller gjøre noget Godt, hvadsomhelst Mennesket ubetænksomt kan sværge paa, og det var ham uvitterligt, men han er bleven vidende derom og er bleven skyldig i en af disse Ting,
5. naar Nogen altsaa bliver skyldig i nogen af disse Ting og bekjender det, hvori han har syndet,
6. da skal han for sin Skyld, som han har paadraget sig ved den Synd, han har gjort, bringe Herren en Hun af Smaakvæget, et Faar eller en Gjed, til Syndoffer. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham og fri ham for hans Synd.
7. Men dersom han ikke har Raad til et Stykke Smaakvæg, skal han for sin Skyld, som han har paadraget sig ved sin Synd, bringe Herren to Turtelduer eller to Dueunger, en til Syndoffer og en til Brændoffer.
8. Og han skal bringe dem til Presten, og denne skal ofre den, som er til Syndoffer, først; han skal knibe dens Hoved af ligeover dens Nakke uden at skille den ad,
9. og han skal stænke af Syndofferets Blod paa Alterets Væg, og det, som er tilovers af Blodet, skal udkrystes ved Alterets Fod; det er et Syndoffer.
10. Og den anden skal han ofre som Brændoffer, eftersom anordnet er. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham og fri ham for hans Synd, hvormed han har forsyndet sig, og han faar Forladelse. 1, 14 fg.
11. Men dersom han ikke har Raad til to Turtelduer eller to Dueunger, saa skal han bringe som sit Offer, hvortil han ved sin Synd er bleven skyldig, Tiendeparten af en Efa fint Mel til Syndoffer; han skal ikke have Olje derpaa og ikke lægge Virak derpaa, thi det er et Syndoffer.
12. Og han skal bringe det til Presten, og Presten skal tage en Haandfuld af det som dets Ihukommelsesoffer og brænde det paa Alteret tilligemed Herrens Ildoffere; det er et Syndoffer.
13. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham for den Synd, hvormed han har forsyndet sig i en af hine Ting*, og han faar Forladelse. Og det** skal høre Presten til, ligesom Madofferet. *V. 1—4.
** d. e. Resten deraf; 2, 3. 10.

14. Og Herren talte til Moses og sagde:
15. Naar Nogen handler troløst og forsynder sig af Vanvare mod nogen af Herrens hellige Ting, saa skal han for sin Skyld bringe Herren en Væder uden Lyde af Smaakvæget efter din Vurdering i Sølv, i Sekler, efter Helligdommens Sekel, til Skyldoffer. 4 Mos. 5, 5 fg.
16. Og hvad han har forsyndet sig paa af det Hellige, skal han erstatte, og Femteparten deraf skal han lægge dertil og give det til Presten. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham med Skyldofferets Væder, og han faar Forladelse.
17. Og naar Nogen synder ved at gjøre mod nogetsomhelst af Herrens Bud om, hvad der ikke skal gjøres, og det var ham uvitterligt, og han er bleven skyldig og bærer sin Misgjerning,
18. saa skal han bringe en Væder uden Lyde af Smaakvæget efter din Vurdering som Skyldoffer til Presten. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham for hans Forseelse, hvormed han uvitterlig har forseet sig, og han faar Forladelse.
19. Det er et Skyldoffer; han er bleven skyldig for Herren.
20. Og Herren talte til Moses og sagde:
21. Naar Nogen synder og handler troløst mod Herren, idet han lyver mod sin Næste angaaende Noget, der er ham betroet eller nedlagt i hans Haand, eller Noget, han har røvet, eller han med Vold har frataget sin Næste Noget,
22. eller han har fundet Noget, som var tabt, og lyver derom, og han sværger paa Løgn angaaende Noget af alt det, hvormed et Menneske forsynder sig,
23. da skal han, naar han synder og bliver skyldig, give tilbage det Røvede, som han har røvet, eller det med Vold Tagne, som han voldelig har taget, eller det Betroede, som var ham betroet, eller det Tabte, som han har fundet,
24. eller hvadsomhelst, hvorom han har svoret med Løgn, og han skal erstatte det med dets fulde Beløb, og Femteparten deraf skal han lægge dertil; den, hvem det tilhører, skal han give det paa sit Skyldoffers Dag.
25. Og for sin Skyld skal han bringe Herren en Væder uden Lyde af Smaakvæget efter din Vurdering som Skyldoffer til Presten.
26. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham for Herrens Aasyn, og han faar Forladelse for hvadsomhelst Saadant han monne gjøre, hvorved han bliver skyldig.

6. Kapitel.

Herren giver nærmere Bestemmelser om Brændofferne (1—6), om Madofferne (7—16), om Syndofferne (17—23).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Byd Aron og hans Sønner og sig: Dette er Loven om Brændofferet: Brændofferet skal være paa sit Baal paa Alteret den hele Nat indtil Morgenen, idet Alterets Ild brænder paa det. 1, 3 fg.
3. Og Presten skal iføre sig sin linnede Kjortel og iføre sig linnede Hoftеklæder paa sit Legeme, og han skal borttage Asken, hvortil Ilden fortærer Brændofferet paa Alteret, og lægge den ved Siden af Alteret.
4. Saa skal han afføre sig sine Klæder og iføre sig andre Klæder og bringe Asken udenfor Leiren til et rent Sted. 4, 12.
5. Og Ilden paa Alteret skal brænde paa det, den skal ikke slukkes, og Presten skal tænde Ved i Brand paa den hver Morgen; og han skal lægge Brændofferet tilrette paa den og brænde Takofferets Fedtstykker paa den.
6. En bestandig Ild skal holdes tændt paa Alteret; den skal ikke slukkes.
7. Og dette er Loven om Madofferet: Arons Sønner skulle bære det frem for Herrens Aasyn ligefor Alteret. 2, 1 fg.
8. Og han* skal udtage deraf en Haandfuld af Madofferets fine Mel og af dets Olje og al Viraken, som er paa Madofferet; og han skal brænde det paa Alteret til en velbehagelig Lugt, som dets Ihukommelsesoffer til Herren. *Presten.
9. Og det, som bliver tilovers deraf, skulle Aron og hans Sønner æde; det skal ædes usyret paa et helligt Sted; i Sammenkomstens Telts Forgaard skulle de æde det. 2, 3. 10.
10. Det skal ikke bages med Surt; jeg har givet dem det som deres Del af mine Ildoffere, det er høihelligt ligesom Syndofferet og Skyldofferet. 2, 11.
11. Alt Mandkjøn iblandt Arons Børn maa æde det, det skal evindelig gjennem eders Slægter være en beskikket Del af Herrens Ildoffere; Enhver, som rører ved dem, skal være hellig.
12. Og Herren talte til Moses og sagde:

13. Dette er Arons og hans Sønners Offer, som de skulle ofre Herren paa den Dag, en af dem bliver salvet: Tiendeparten af en Efa fint Mel som bestandigt Madoffer, Halvparten deraf om Morgenen og Halvparten om Aftenen.
14. Det skal tillaves med Olje i en Pande, du skal bære det frem æltet; du skal ofre det bagt som et Madoffer i smaa Stykker til en velbehagelig Lugt for Herren. 2, 6.
15. Og den Prest af hans Sønner, som bliver salvet i hans Sted, skal tillave det; det er en evig Lov: det skal opbrændes helt for Herren.
16. Og ethvert Madoffer af en Prest skal være helt Offer; det skal ikke ædes.
17. Og Herren talte til Moses og sagde:
18. Tal til Aron og til hans Sønner og sig: Dette er Loven om Syndofferet: Paa det Sted, hvor Brændofferet skal slagtes, skal Syndofferet slagtes for Herrens Aasyn; det er høihelligt. 4, 2 fg. 1, 3. 5.
19. Den Prest, som ofrer det til Syndoffer*, maa æde det; det skal ædes paa et helligt Sted i Sammenkomstens Telts Forgaard.

* d. e. de Syndoffere, som omtales 4, 22—5, 13.

20. Enhver, som rører ved Kjødet deraf, skal være hellig; og naar der stænkes af dets Blod paa et Klædebon, skal du tvætte det, hvorpaa det stænkes, paa et helligt Sted.
21. Og det Lerkar, hvori det koges, skal sønderbrydes; og er det kogt i et Kobberkar, saa skal dette skures og skylles med Vand.
22. Alt Mandkjøn blandt Presterne maa æde det; det er høihelligt.
23. Men ethvert Syndoffer, af hvis Blod der bliver baaret ind i Sammenkomstens Telt for at gjøre Forligelse i Helligdommen*, skal ikke ædes; det skal opbrændes med Ild.

* d. e. de Syndoffere, som omtales 4, 3—21. 16, 27. Hebr. 13, 11.

7. Kapitel.

Herren giver fremdeles Love om Skyldofferet samt om Prestens Del af forskjellige Offere (1—10), om forskjellige Slags Takoffere (11—21), forbyder at æde Fedt og Blod (22—27), giver atter Love om Takofferet og Presternes Del deraf (28—36). Slutning paa disse Love (37. 38).

Og dette er Loven om Skyldofferet (det er høihelligt):
2. Paa det Sted, hvor man slagter Brændofferet, skal man slagte Skyldofferet, og man skal stænke dets Blod paa Alteret rundt omkring. 1, 3. 5; 6, 18.
3. Og alt Fedtet skal man ofre deraf, Halen og Fedtet, som dækker Indvoldene,
4. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, ved Slagsiderne, og den store Leverlap; tilligemed Nyrerne skal man aftage den. 3, 4. 10. 15.
5. Og Presten skal brænde det paa Alteret som Ildoffer til Herren; det er et Skyldoffer.
6. Alt Mandkjøn iblandt Presterne maa æde det; paa et helligt Sted skal det ædes, det er høihelligt. 6, 22.
7. Ligesom med Syndofferet, skal det være med Skyldofferet, der er een Lov for dem; den Prest, som gjør Forligelse dermed, ham skal det tilhøre. 6, 18 fg.
8. Og den Prest, som ofrer Ens Brændoffer, den Prest skal Huden af det Brændoffer, han har ofret, tilhøre.
9. Og ethvert Madoffer, som bages i Ovn, og ethvert, som tillaves i en Kjedel eller i en Pande, skal tilhøre den Prest, som ofrer det. 2, 4 fg.
10. Og ethvert Madoffer, som er blandet med Olje, eller som er tørt, skal høre alle Arons Sønner til, den ene som den anden. 2, 1 fg. 14 fg.
11. Og dette er Loven om Takofferet, som man ofrer Herren: 3, 1 fg.
12. Dersom Nogen ofrer det til Lovprisning, saa skal han foruden Slagtofferet til Lovprisning ofre usyrede Kager, blandede med Olje, og usyrede tynde Kager, overstrøgne med Olje, og fint Mel, æltet til Kager, blandede med Olje.
13. Tilligemed syrede Kager skal han bringe sin Offergave foruden det Slagtoffer, som hører til hans Takoffer til Lovprisning.
14. Og han skal bringe deraf een Kage af hver Offergave* som Gave til Herren; den Prest, som stænker Takofferets Blod, ham skal det tilhøre.

* d. e. af hver af de Dele, hvoraf Offergaven bestaar, se V. 12.

15. Og Kjødet af Ens Takoffer til Lovprisning skal ædes paa den Dag, han ofrer sit Offer; man skal ikke lade Noget deraf ligge til om Morgenen.
16. Og dersom hans Offers Slagtoffer er et lovet eller et frivilligt Offer, skal det ædes paa den Dag, han ofrer sit

Slagtoffer; og den næste Dag kan det, som levnes deraf, ædes. 19,5 fg.

17. Men hvad der endda levnes af Slagtofferets Kjød, skal paa den tredje Dag opbrændes med Ild.

18. Og ædes der af Nogens Takoffers Kjød paa den tredje Dag, da bliver det ikke velbehageligt; det skal ikke regnes den, som ofrede det, til Gode, det skal være en Vederstyggelighed, og den, som æder deraf, skal bære sin Misgjerning.

19. Og det Kjød*, som kommer i Berørelse med nogetsomhelst Urent, skal ikke ædes, det skal opbrændes med Ild; men hvad Kjødet ellers angaar, maa enhver Ren æde Kjødet. * nemlig af Takofferet.

20. Men den, som æder Kjød af Takofferet, der hører Herren til, medens hans Urenhed er paa ham, den Samme skal udryddes af sit Folk.

21. Og naar Nogen rører ved nogetsomhelst Urent, ved et Menneskes Urenhed eller ved et urent Dyr eller ved nogensomhelst uren Vederstyggelighed, og æder af Takofferets Kjød, som hører Herren til, da skal den Samme udryddes af sit Folk. 11,4 fg.

22. Og Herren talte til Moses og sagde:

23. Tal til Israels Børn og sig: Intet Fedt af Okse eller Faar eller Gjed skulle I æde. 3,17.

24. Men Fedt af et selvdødt Dyr og Fedt af et sønderrevet Dyr maa bruges til alle Slags Arbeide. Men æde det maa I ikke; 22,8.

25. thi hver den, der æder Fedt af det Kvæg, hvoraf man ofrer Ildoffer til Herren, den, som æder det, skal udryddes af sit Folk.

26. Og intet Blod skulle I æde i nogen af eders Boliger, hverken af Fugle eller af Kvæg. 3,17.

27. Enhver, som æder nogetsomhelst Blod, den Samme skal udryddes af sit Folk.

28. Og Herren talte til Moses og sagde:

29. Tal til Israels Børn og sig: Den, som ofrer sit Takoffers Slagtoffer til Herren, skal bringe sit Offer til Herren af sit Takoffers Slagtoffer.

30. Han skal med egne Hænder bringe Herrens Ildoffere; Fedtet tilligemed Brystet skal han bringe, Brystet til at svinges for Herrens Aasyn.

31. Og Presten skal brænde Fedtet paa Alteret, og Brystet skal høre Aron og hans Sønner til.

32. Og den høire Bov skulle I give som Gave til Presten af eders Takoffere.

33. Den af Arons Sønner, som ofrer Takofferets Blod og Fedtet, han skal have den høire Bov til sin Del;

34. thi Svingebrystet og Løfteboven har jeg taget fra Israels Børn af deres Takofferes Slagtoffere, og jeg har givet dem til Aron, Presten, og til hans Sønner som en evig Rettighed af Israels Børn.

35. Dette er Arons Salvelses-Del og hans Sønners Salvelses-Del af Herrens Ildoffere, som gives dem paa den Dag, man fører dem frem til at tjene Herren som Prester, 2 Mos. 29, 27. 28. 3 Mos. 10, 14. 15.

36. hvilken Herren befalede at skulle gives dem paa den Dag, man salver dem, af Israels Børn, en evig Lov gjennem deres Slægter.

37. Dette er Loven om Brændofferet, om Madofferet og om Syndofferet og om Skyldofferet og om Fyldelsesofferet og om Takofferet, 1,3 fg. 6,2 fg. 2,1 fg. 6,7 fg. 4,2 fg. 6,18 fg. 5,14 fg. 8,28. 33.

38. som Herren bød Moses paa Sinajs Bjerg paa den Dag, han bød Israels Børn at ofre Herren sine Offere i Sinajs Ørken.

8. Kapitel.

Moses indvier paa Guds Befaling i Israels Menigheds Nærværelse Aron og hans Sønner til Presteembedet samt Tabernaklet med alt dets Tilbehør (1—30), giver Love, vedkommende Prestevielsen (31—36).

Og Herren talte til Moses og sagde:

2. Tag Aron og hans Sønner med ham og Klæderne og Salveoljen og Syndofferoksen og de to Vædere og Kurven med de usyrede Brød, 2 Mos. 29,1 fg.

3. og saml hele Menigheden ved Indgangen til Sammenkomstens Telt!

4. Og Moses gjorde saaledes, som Herren befalede ham; og Menigheden forsamledes ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

5. Og Moses sagde til Menigheden: Dette er, hvad Herren har befalet at gjøre.

6. Og Moses førte Aron og hans Sønner frem, og han tvættede dem med Vand. 2 Mos. 29,4 fg.

7. Og han gav ham Underkjortelen paa, og han omgjordede ham med Bæltet, og han iførte ham Overkjortelen, og

han gav ham Livkjortelen paa, og han omgjordede ham med Livkjortelens Bælte og ombandt ham dermed.

8. Og han satte Brystspannet paa ham, og han lagde Urim og Tummim i Brystspannet. 2 Mos. 28, 30.

9. Og han satte Huen paa hans Hoved, og han satte paa Huen, lige paa dens Forside, Guldpladen, det hellige Hovedsmykke, saaledes som Herren havde befalet Moses. 2 Mos. 28, 36 fg.

10. Og Moses tog Salveoljen og salvede Tabernaklet og Alt, hvad der var i det, og helligede det. 2 Mos. 30, 25 fg.

11. Og han stænkede deraf paa Alteret syv Gange og salvede Alteret og alt dets Tilbehør og Bækkenet og dets Fod for at hellige dem.

12. Og han udgjød af Salveoljen paa Arons Hoved og salvede ham for at hellige ham. 2 Mos. 29, 7.

13. Og Moses førte Arons Sønner frem, og han iførte dem Underkjortler og omgjordede dem med Bælte og bandt høie Huer paa dem, saaledes som Herren havde befalet Moses. 2 Mos. 29, 8 fg.

14. Og han førte Syndofferoksen frem, og Aron og hans Sønner lagde sine Hænder paa Syndofferoksens Hoved. 2 Mos. 29, 10 fg.

15. Og man slagtede den, og Moses tog Blodet og strøg det paa Alterets Horn rundt omkring med sin Finger og rensede Alteret fra Synd; og det øvrige Blod udgjød han ved Alterets Fod, og han helligede det, idet han gjorde Forligelse for det. 2 Mos. 29, 12. 36 fg.

16. Og han tog alt Fedtet, som var paa Indvoldene, og den store Leverlap og begge Nyrerne og Fedtet paa dem, og Moses brændte det paa Alteret.

17. Men Oksen med dens Hud og dens Kjød og dens Skarn opbrændte han med Ild udenfor Leiren, ligesom Herren havde befalet Moses. 2 Mos. 29, 14.

18. Og han førte Brændofferets Væder frem, og Aron og hans Sønner lagde sine Hænder paa Væderens Hoved. 2 Mos. 29, 15 fg.

19. Og man slagtede den, og Moses stænkede Blodet paa Alteret rundt omkring.

20. Og man huggede Væderen i sine Stykker, og Moses brændte Hovedet og Stykkerne og Fedtet.

21. Og man tvættede Indvoldene og Læggebenene med Vand, og Moses brændte hele Væderen paa Alteret; det var et Brændoffer til en velbehagelig Lugt, det var et Ildoffer for Herren, ligesom Herren havde befalet Moses.

22. Og han førte den anden Væder, Fyldelsens Væder, frem, og Aron og hans Sønner lagde sine Hænder paa Væderens Hoved. 2 Mos. 29, 19 fg.

23. Og man slagtede den, og Moses tog af dens Blod og strøg det paa Arons høire Ørelap og paa hans høire Haands Tommelfinger og paa hans høire Fods Tommeltaa.

24. Og man førte Arons Sønner frem, og Moses strøg noget af Blodet paa deres høire Ørelap og paa deres høire Haands Tommelfinger og paa deres høire Fods Tommeltaa. Og Moses stænkede det øvrige Blod paa Alteret rundt omkring.

25. Og han tog Fedtet, baade Halen og alt Fedtet, som var paa Indvoldene, og den store Leverlap og begge Nyrerne og Fedtet paa dem samt den høire Bov;

26. og af Kurven med de usyrede Brød, som var for Herrens Aasyn, tog han en usyret Kage og en Oljekage og en tynd Kage, og han lagde dem paa Fedtstykkerne og paa den høire Bov.

27. Og han lagde det altsammen paa Arons Hænder og paa hans Sønners Hænder; og han svingede det for Herrens Aasyn.

28. Og Moses tog det af deres Haand og brændte det paa Alteret tilligemed Brændofferet; det var et Fyldelsesoffer til en velbehagelig Lugt, det var et Ildoffer for Herren.

29. Og Moses tog Brystet og svingede det for Herrens Aasyn; af Fyldelsens Væder blev det Moses til Del, ligesom Herren havde befalet Moses.

30. Og Moses tog af Salveoljen og af Blodet, som var paa Alteret, og stænkede paa Aron, paa hans Klæder og paa hans Sønner og paa hans Sønners Klæder med ham; og han helligede Aron, hans Klæder og hans Sønner og hans Sønners Klæder med ham. 2 Mos. 29, 21.

31. Og Moses sagde til Aron og til hans Sønner: Koger Kjødet ved Indgangen til Sammenkomstens Telt og æder det der tilligemed Brødet, som er i Fyldelsesofferets Kurv, ligesom jeg har befalet

og sagt: Aron og hans Sønner skulle
æde det. 2 Mos. 29, 32.
32. Men hvad der levnes af Kjødet og
af Brødet, skulle I opbrænde med Ild.
33. Og I skulle ikke gaa ud fra Ind-
gangen til Sammenkomstens Telt i syv
Dage indtil den Dag, da eders Fyldelses
Dage ere fuldendte; thi i syv Dage skal
man fylde eders Haand. 2 Mos. 29, 35.
34. Ligesom man har gjort paa denne
Dag, har Herren befalet at gjøre for at
gjøre Forligelse for eder.
35. Og I skulle blive ved Indgangen
til Sammenkomstens Telt Dag og Nat i
syv Dage og tage Vare paa, hvad Her-
ren vil have varetaget, saa skulle I ikke
dø; thi saaledes er mig befalet.
36. Og Aron og hans Sønner gjorde alt
det, som Herren havde befalet ved Moses.

9. Kapitel.

Aron ofrer sine første Offere, først for sig selv og siden for Folket, og velsigner dette. Ild udgaar fra Herren og fortærer Offeret (1—24).

Og det skede paa den ottende Dag, da
kaldte Moses Aron og hans Sønner
og Israels Ældste til sig.
2. Og han sagde til Aron: Tag dig
en Oksekalv til Syndoffer og en Væder
til Brændoffer, begge uden Lyde, og før
dem frem for Herrens Aasyn!
3. Og du skal tale til Israels Børn
og sige: Tager en Gjedebuk til Syndoffer
og en Kalv og et Lam, aarsgamle, uden
Lyde, til Brændoffer
4. og en Okse og en Væder til Tak-
offer, til at ofre for Herrens Aasyn, og
et Madoffer, blandet med Olje! Thi idag
skal Herren aabenbare sig for eder.
5. Og de toge, hvad Moses havde be-
falet, og bragte det foran Sammenkom-
stens Telt; og hele Menigheden traadte
frem og stod for Herrens Aasyn.
6. Da sagde Moses: Dette, som Her-
ren har befalet, skulle I gjøre; saa skal
Herrens Herlighed aabenbare sig for eder.
7. Og Moses sagde til Aron: Træd
frem til Alteret og ofre dit Syndoffer og
dit Brændoffer og gjør Forligelse for dig
og for Folket, og ofre saa Folkets Offer
og gjør Forligelse for dem, ligesom Herren
har befalet!
8. Og Aron traadte frem til Alteret
og slagtede den Syndofferkalv, som var
for ham selv.
9. Og Arons Sønner bare Blodet hen
til ham, og han dyppede sin Finger i
Blodet og strøg paa Alterets Horn, og det
øvrige Blod udgjød han ved Alterets Fod.
10. Men Fedtet og Nyrerne og den
store Leverlap af Syndofferet brændte
han paa Alteret, ligesom Herren havde
befalet Moses.
11. Og Kjødet og Huden opbrændte
han med Ild udenfor Leiren.
12. Og han slagtede Brændofferet; og
Arons Sønner rakte ham Blodet, og han
stænkede dét paa Alteret rundt omkring.
13. Og de rakte ham Brændofferet i
dets Stykker og Hovedet, og han brændte
det paa Alteret.
14. Og han tvættede Indvoldene og
Læggebenene og brændte dem tilligemed
Brændofferet paa Alteret.
15. Og han førte Folkets Offer frem;
og han tog Syndofferbukken, som var for
Folket, og slagtede den og ofrede den til
et Syndoffer, ligesom den første.
16. Og han førte Brændofferet frem og
ofrede det, som det var anordnet.
17. Og han bragte Madofferet frem og
tog en Haandfuld deraf og brændte det
paa Alteret, foruden Morgen-Brændof-
feret. 2 Mos. 29, 39. 40.
18. Og han slagtede Oksen og Væderen
til det Takoffer, som var for Folket; og
Arons Sønner rakte ham Blodet, og han
stænkede det paa Alteret rundt omkring.
19. Men Fedtstykkerne af Oksen og
Halen og det, som dækker Indvoldene,
og Nyrerne og den store Leverlap af Væ-
deren,
20. disse Fedtstykker lagde de paa Bryst-
stykkerne; og han brændte Fedtstykkerne
paa Alteret,
21. men Bryststykkerne og den høire
Bov svingede Aron for Herrens Aasyn,
ligesom Moses havde befalet.
22. Og Aron opløftede sine Hænder
mod Folket og velsignede dem; og han
steg ned, efterat han havde ofret Synd-
offeret og Brændofferet og Takofferet.
4 Mos. 6, 23 fg.
23. Og Moses og Aron gik ind i Sam-
menkomstens Telt, og de gik ud og vel-
signede Folket. Da aabenbarede Herrens
Herlighed sig for hele Folket, V. 6.
24. og der udgik Ild fra Herrens Aa-
syn og fortærede Brændofferet og Fedt-
stykkerne paa Alteret; og hele Folket saa
det, og de opløftede Fryderaab og faldt
ned paa sit Ansigt. 1 Kong. 18, 38. 39. 2 Krøn. 7, 1.

10. Kapitel.

Nadab og Abihu bære fremmed Ild ind i Hel-
[l]igdommen, Ild fra Herren dræber dem (1—5). Hele
Israel skal begræde dette; men Aron og hans
Sønner maa ikke sønderrive sine Klæder eller rage
[s]ine Hoveder (6. 7). De maa ikke drikke Vin eller
[a]nden stærk Drik, naar de gaa ind i Helligdommen
(8—11). Moses siger dem, hvad de skulle æde af
Ofrene, straffer dem, fordi de ikke have ædt af Synd-
offeret; Aron undskylder det (12—20).

Og Arons Sønner, Nadab og Abihu,
toge hver sit Ildkar og lagde Ild i
dem og lagde Røgelse derpaa; og de bragte
fremmed Ild for Herrens Aasyn, som han
ikke havde befalet dem.
2. Da udgik der Ild fra Herrens Aasyn
og fortærede dem, og de døde for Herrens
Aasyn. 4 Mos. 3, 4; 26, 61.
3. Da sagde Moses til Aron: Dette er,
hvad Herren har talt, da han sagde:
Paa dem, som staa mig nær, vil jeg
vise mig hellig, og for alt Folkets Aasyn
vil jeg forherlige mig. Og Aron taug.
4 Mos. 20, 13. Am. 3, 2.
4. Og Moses kaldte paa Misael og El-
zafan, Sønner af Ussiel, Arons Farbroder,
og han sagde til dem: Træder frem,
bærer eders Brødre ud fra Helligdommen
udenfor Leiren! 2 Mos. 6, 22.
5. Og de traadte frem og bare dem
i deres Kjortler udenfor Leiren, ligesom
Moses havde sagt.
6. Og Moses sagde til Aron og til
Eleasar og Itamar, hans Sønner: I skulle
ikke rage eders Hoveder, og I skulle ikke
sønderrive eders Klæder, forat I ikke
skulle dø, og han* ikke fortørnes paa den
hele Menighed; men eders Brødre, Is-
raels hele Hus, skulle græde over denne
Brand, som Herren har optændt.
21, 1 fg. * Herren.
7. Og I skulle ikke gaa ud fra Ind-
gangen til Sammenkomstens Telt, forat
I ikke skulle dø; thi Herrens Salveolje
er paa eder. Og de gjorde efter Moses's
Ord.
8. Og Herren talte til Aron og sagde:
9. Vin eller stærk Drik skal du og dine
Sønner med dig ikke drikke, naar I gaa
ind i Sammenkomstens Telt, forat I
ikke skulle dø (en evig Lov gjennem eders
Slægter), Ez. 44, 21. 1 Tim. 3, 3. Tit. 1, 7.
10. forat I kunne gjøre Forskjel mel-
lem det Hellige og det Vanhellige og mel-
lem det Urene og det Rene,
Ordsp. 31, 4. 5. Ez. 44, 23.
11. og forat I kunne lære Israels
Børn alle de Love, som Herren har for-
kyndt dem ved Moses.
12. Og Moses talte til Aron og til
Eleasar og Itamar, hans Sønner, som
vare blevne tilbage: Tager det Madoffer,
som er levnet af Herrens Ildoffere, og
æder det usyret ved Siden af Alteret;
thi det er høihelligt.
13. Og I skulle æde det paa et helligt
Sted, thi det er din beskikkede Del og
dine Sønners beskikkede Del af Herrens
Ildoffere; thi saaledes er mig befalet.
2, 3. 10; 6, 9.
14. Og Svingebrystet og Løfteboven
skulle I æde paa et rent Sted, du og dine
Sønner og dine Døtre med dig; thi de
ere givne til din og dine Børns beskik-
kede Del af Israels Børns Takoffere.
7, 34 fg. 4 Mos. 18, 11.
15. Løfteboven og Svingebrystet skulle
de bringe frem tilligemed Fedtstykkerne
til Ildofferne for at svinge dem for Her-
rens Aasyn; og det skal være dig og
dine Børn med dig til en beskikket Del
evindelig, ligesom Herren har befalet.
16. Og Moses ledte efter Syndoffer-
bukken, og se, den var opbrændt; da blev
han vred paa Eleasar og Itamar, Arons
Sønner, som vare blevne tilbage, og sagde:
9, 3. 15.
17. Hvorfor have I ikke ædt Synd-
offeret paa det hellige Sted? Det er jo
høihelligt, og han har givet eder det, for-
at I skulle borttage Menighedens Mis-
gjerning, forat I skulle gjøre Forligelse
for dem for Herrens Aasyn. 6, 19. 22.
18. Se, dets Blod er ikke bragt ind i
Helligdommen; I skulde jo have ædt det
paa det hellige Sted, ligesom jeg har be-
falet. 6, 19. 23.
19. Men Aron talte til Moses saaledes:
Se, idag have de ofret sit Syndoffer og
sit Brændoffer for Herrens Aasyn, og
saa er Saadant* vederfaret mig, og havde
jeg ædt Syndoffer idag, skulde det have
været godt i Herrens Øine? * V. 1—5.
20. Og Moses hørte det, og det var
godt i hans Øine.

11. Kapitel.

Herren giver Love om rene og urene Dyr (1—47).

Og Herren talte til Moses og til Aron
og sagde til dem:
2. Taler til Israels Børn og siger:
Dette er de Dyr, som I maa æde blandt
alle de firføddede Dyr, som ere paa Jor-
den: 5 Mos. 14, 4 fg.

3. Alt det, som har Klover og har Klover kløvede helt igjennem, og som tygger Drøv blandt de firføddede Dyr, det maa I æde.
4. Kun disse skulle I ikke æde blandt dem, som tygge Drøv, og blandt dem, som have Klover: Kamelen, thi den tygger vel Drøv, men den har ikke Klover, den skal være eder uren,
5. og Springharen, thi den tygger vel Drøv, men har ikke Klover, den skal være eder uren,
6. og Haren, thi den tygger vel Drøv, men har ikke Klover, den skal være eder uren,
7. og Svinet, thi det har vel Klover og har Klover kløvede helt igjennem, men det tygger ikke Drøv, det skal være eder urent.
8. Af deres Kjød skulle I ikke æde, og ved deres døde Kroppe skulle I ikke røre; de skulle være eder urene.
9. Dette maa I æde af alt det, som er i Vandet: Alt det, som har Finner og Skjæl, i Vandet, i Havene og i Floderne, det maa I æde.
10. Men alt det, som ikke har Finner og Skjæl, i Havene og i Floderne af al Vandets Vrimmel og af alle levende Dyr, som ere i Vandet, det skal være eder en Vederstyggelighed.
11. Ja, en Vederstyggelighed skulle de være eder; af deres Kjød skulle I ikke æde, og deres døde Kroppe skulle I agte for en Vederstyggelighed.
12. Alt det, som ikke har Finner og Skjæl i Vandet, det skal være eder en Vederstyggelighed.
13. Og disse skulle I agte for en Vederstyggelighed iblandt Fuglene, de skulle ikke ædes, de ere en Vederstyggelighed: Landørnen og Havørnen og Fiskeørnen
14. og Glenten og Falken med dens Arter,
15. alle Ravne med deres Arter
16. og Strudsen og Uglen og Maagen og Høgen med dens Arter
17. og Natuglen og Dykkeren og Hornuglen
18. og Svanen og Pelikanen og Gribben
19. og Storken og Heiren med dens Arter og Bjerghønen og Flagermusen.
20. Al den flyvende Vrimmel, som gaar paa fire Fødder, skal være eder en Vederstyggelighed.
21. Kun disse maa I æde af al den flyvende Vrimmel, som gaar paa fire Fødder: De, som have Springben ovenfor sine Fødder til at hoppe med paa Jorden.
22. Disse maa I æde af dem: Arbe med dens Arter og Solam med dens Arter og Hargol med dens Arter og Hagab med dens Arter*.

* d. e. forskjellige Slags Græshopper.

23. Men al den øvrige flyvende Vrimmel, som har fire Fødder, skal være eder en Vederstyggelighed.
24. Og ved dem blive I urene; Enhver, som rører ved deres døde Kroppe skal være uren indtil Aftenen, 5, 2.
25. og Enhver, som bærer nogen af deres døde Kroppe, skal tvætte sine Klæder og være uren indtil Aftenen.
26. Ethvert firføddet Dyr, som vel har Klover, men ikke har Klover kløvede helt igjennem og ikke tygger Drøv, skal være eder urent; Enhver, som rører ved dem, bliver uren.
27. Og alt det, som gaar paa sine Labber, blandt alle de Dyr, der gaa paa fire Fødder, skal være eder urent; Enhver, som rører ved deres døde Kroppe, skal være uren indtil Aftenen,
28. og den, som bærer deres døde Kroppe, skal tvætte sine Klæder og være uren indtil Aftenen; de skulle være eder urene.
29. Og disse skulle være eder de urene iblandt de Krybdyr, som krybe paa Jorden: Muldvarpen og Musen og Firbenet med dens Arter
30. og Anaka og Koah og Leta'a* og Sneglen og Kamæleonen.

* rimeligvis forskjellige Slags Firben.

31. Disse skulle være eder de urene iblandt alle Krybdyr; Enhver, som rører ved dem, naar de ere døde, skal være uren indtil Aftenen.
32. Og alt det, som noget af dem falder paa, naar de ere døde, bliver urent, hvadenten det er nogetsomhelst Trækar eller Klæder eller Skind eller Sæk, nogetsomhelst Redskab, hvormed noget Arbeide forrettes; det skal lægges i Vand og være urent indtil Aftenen, og da er det rent.
33. Og om noget af dem falder i et Lerkar, saa bliver alt det, som er i dette, urent, og det selv skulle I sønderbryde;
34. alle Slags Mad, som ædes, hvorpaa

der kommer Vand, bliver uren, og alle
Slags Drik, som drikkes, bliver uren*,
hvad Kar det end er i. * nemlig naar noget af disse Krybdyr falder deri.
35. Og alt det, hvorpaa en af deres
døde Kroppe falder, bliver urent; hvad-
enten det er Ovn eller Gryde, skal den
brydes i Stykker, de ere urene og skulle
være eder urene.
36. Kun Kilde og Brønd, hvori Vand
samler sig, forbliver ren; men den, som
rører ved deres døde Kroppe, bliver uren.
37. Og om en af deres døde Kroppe
falder paa nogetsomhelst Sædekorn, som
skal saaes, er dette dog rent;
38. men gydes der Vand paa Sæd,
og en af de døde Kroppe falder derpaa,
da skal den være eder uren.
39. Og naar der dør noget af de fir-
føddede Dyr, som ere eder til Spise, da
skal den, som rører ved dets døde Krop,
være uren indtil Aftenen,
40. og den, som æder af dets døde
Krop, skal tvætte sine Klæder og være
uren indtil Aftenen, og den, som bærer
dets døde Krop, skal tvætte sine Klæder
og være uren indtil Aftenen. 17, 15.
41. Og alt det Kryb, som kryber paa
Jorden, skal være en Vederstyggelighed;
det skal ikke ædes.
42. Alt det, som kryber paa Bugen,
og alt det, som gaar paa fire Fødder,
samt alt det, som har flere Fødder
iblandt alt det Kryb, som kryber paa Jor-
den, dem skulle I ikke æde; thi de skulle
være en Vederstyggelighed.
43. Gjører ikke eders Sjæle vederstyg-
gelige ved noget af det Kryb, som kryber,
og besmitter eder ikke ved dem, saa I
blive urene ved dem!
44. Thi jeg er Herren, eders Gud, og
I skulle hellige eder, og I skulle være
hellige, thi jeg er hellig; og I skulle ikke
besmitte eders Sjæle ved noget af det
Kryb, som rører sig paa Jorden.
19, 2 fg. 20, 7 fg. 1 Pet. 1, 16.
45. Thi jeg er Herren, som førte eder
op fra Ægyptens Land for at være
eders Gud, og I skulle være hellige, thi
jeg er hellig. 19, 36; 22, 32 fg.
46. Dette er Loven om de firføddede
Dyr og Fuglene og alle de levende Dyr,
som røre sig i Vandet, og om alle de
Dyr, som krybe paa Jorden,
47. forat man skal gjøre Forskjel mel-
lem det Urene og det Rene og mellem
det Dyr, som maa ædes, og det Dyr,
som ikke skal ædes.

12. Kapitel.

Herren giver Love om Barselkvinders Urenhed og deres Renselse (1—8).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Israels Børn og sig:
Naar en Kvinde faar Barn og føder en
Dreng, saa skal hun være uren i syv
Dage; ligesom i de Dage, hun er uren
i sin maanedlige Svaghed, skal hun være
uren. 15, 19.
3. Og paa den ottende Dag skal hans
Forhuds Kjød omskjæres. 1 Mos. 17, 12.
4. Og i tre og treti Dage skal hun
holde sig stille under sit Blods Renselse;
hun skal ikke røre ved noget Helligt og
ikke komme til Helligdommen, førend hen-
des Renselses-Dage ere til Ende.
5. Men føder hun en Pige, da skal
hun i to Uger være uren paa samme
Maade, som i sin maanedlige Urenhed,
og i seks og seksti Dage skal hun holde
sig stille under sit Blods Renselse.
6. Og naar hendes Renselses-Dage
efter en Søn eller efter en Datter ere
til Ende, skal hun bringe et aarsgam-
melt Lam til Brændoffer og en Dueunge
eller en Turteldue til Syndoffer hen til
Indgangen til Sammenkomstens Telt,
til Presten.
7. Og han skal ofre det for Herrens
Aasyn og gjøre Forligelse for hende, saa
bliver hun ren af sin Blodudtømmelse.
Dette er Loven for den, som føder, hvad-
enten hun føder en Dreng eller en Pige.
8. Men har hun ikke Raad til et Lam,
da skal hun tage to Turteldues eller to
Dueunger, en til Brændoffer og en til
Syndoffer. Og Presten skal gjøre For-
ligelse for hende, og hun bliver ren.
5, 7. Luk. 2, 24.

13. Kapitel.

Herren giver Love om Spedalskhed paa Mennesker (1—44) og om den Spedalskes Afsondring fra Menigheden (45. 46), fremdeles om Spedalskhed paa Klæder (47—59).

Og Herren talte til Moses og til Aron
og sagde:
2. Naar der paa et Menneskes Lege-
mes Hud er en Hævelse eller Skab eller
en glinsende Plet, saa der paa hans Lege-
mes Hud er Noget, der ser ud til at blive
Spedalskheds Plage, da skal han føres

til Aron, Presten, eller til en af hans Sønner, Presterne. 5 Mos. 24, 8.

3. Og naar Presten ser paa Plagen paa Legemets Hud, og Haarene i Plagen ere blevne hvide, og Plagen ser dybere ud end hans Legemes øvrige Hud, da er det Spedalskheds Plage; naar Presten har seet paa den, skal han erklære ham for uren.

4. Men er der en hvid, glinsende Plet paa hans Legemes Hud, og den ikke ser dybere ud end den øvrige Hud, og Haarene derpaa ikke ere blevne hvide, da skal Presten lukke den, som har Plagen, inde i syv Dage.

5. Og naar Presten paa den syvende Dag ser paa ham og finder, at Plagen er uforandret for hans Øine, og at Plagen ikke har udbredt sig paa Huden, da skal Presten atter lukke ham inde i syv Dage.

6. Og naar Presten atter ser paa ham paa den syvende Dag og finder, at Plagen er bleven mat, og at Plagen ikke har udbredt sig paa Huden, da skal Presten erklære ham for ren; det er da Skab, og han skal tvætte sine Klæder, saa er han ren.

7. Men udbreder Skabbet sig paa Huden, efterat han har vist sig frem for Presten for at blive erklæret for ren, da skal han atter vise sig frem for Presten.

8. Naar Presten da ser paa ham og finder, at Skabbet har udbredt sig paa Huden, da skal Presten erklære ham for uren; det er Spedalskhed.

9. Naar et Menneske har Spedalskheds Plage, da skal han føres til Presten.

10. Naar Presten da ser paa ham og finder, at der er en hvid Hævelse paa Huden, og at Haarene derpaa ere blevne hvide, og at der er Tegn til vildt Kjød i Hævelsen,

11. da er det en gammel Spedalskhed i hans Legemes Hud, og Presten skal erklære ham for uren; han skal ikke lukke ham inde, thi han er uren.

12. Men naar Spedalskheden bryder ud i Huden, saa Spedalskheden dækker hele den Plagedes Hud fra hans Hoved og til hans Fødder overalt, hvor Prestens Øine se,

13. og Presten da ser paa det og finder, at Spedalskheden dækker hele hans Legeme, da skal han erklære den, som har Plagen, for ren; han er bleven hvid over det Hele, han er ren.

14. Men paa den Dag, der viser sig vildt Kjød paa ham, bliver han uren.

15. Og naar Presten ser det vilde Kjød, skal han erklære ham for uren; det vilde Kjød er urent, det er Spedalskhed.

16. Men dersom det vilde Kjød atter forandrer sig og bliver hvidt, da skal han gaa til Presten,

17. og naar Presten ser paa ham og finder, at Plagen er bleven hvid, da skal Presten erklære den, som har Plagen, for ren; han er ren.

18. Og naar der paa Ens Legemes Hud er en Byld, og den læges,

19. og der paa det Sted, hvor Bylden er, bliver en hvid Hævelse eller en rødlig hvid, glinsende Plet, da skal han vise sig frem for Presten.

20. Og naar Presten ser paa ham og finder, at den ser dybere ud end den øvrige Hud, og at Haarene paa den ere blevne hvide, da skal Presten erklære ham for uren; det er Spedalskheds Plage, som er brudt ud i Bylden.

21. Men naar Presten ser paa den og finder, at der ikke er hvide Haar paa den, og at den ikke er dybere end den øvrige Hud, og at den er mat, da skal Presten lukke ham inde i syv Dage.

22. Udbreder den sig da paa Huden, skal Presten erklære ham for uren; det er Spedalskheds Plage.

23. Men dersom den glinsende Plet er uforandret paa sit Sted og ikke har udbredt sig, da er det Hidsigheden i Bylden, og Presten skal erklære ham for ren.

24. Eller naar der paa Ens Legemes Hud er et Sted, som er brændt af Ild, og der paa det af Branden mærkede Sted bliver en rødlig hvid eller ganske hvid Plet,

25. og Presten da ser paa den og finder, at Haarene paa den glinsende Plet ere blevne hvide, og at den ser dybere ud end den øvrige Hud, da er det Spedalskhed, som er brudt ud i det brændte Sted, og Presten skal erklære ham for uren; det er Spedalskheds Plage.

26. Men naar Presten ser paa den og finder, at der ikke er hvide Haar paa den glinsende Plet, og at den ikke er dybere end den øvrige Hud, og at den er mat, da skal Presten lukke ham inde i syv Dage.

27. Og paa den syvende Dag skal Presten se paa ham; dersom den da har udbredt sig paa Huden, da skal Presten er-

klære ham for uren; det er Spedalskheds Plage.

28. Men dersom den glinsende Plet er uforandret paa sit Sted og ikke har udbredt sig paa Huden og er mat, da er det Hævelsen i det brændte Sted, og Presten skal erklære ham for ren; thi det er Hidsigheden i det brændte Sted.

29. Og naar en Mand eller Kvinde har en Plage paa Hovedet eller i Skjægget,

30. og Presten ser paa Plagen og finder, at den ser dybere ud end den øvrige Hud, og at der er gule, tynde Haar derpaa, da skal Presten erklære ham for uren; det er Skurv, det er Spedalskhed paa Hovedet eller i Skjægget.

31. Men naar Presten ser paa Skurvens Plage og finder, at den ikke ser dybere ud end den øvrige Hud, men at der ikke er sorte Haar deri, da skal Presten lukke den, som har Skurvens Plage, inde i syv Dage.

32. Og naar Presten ser paa Plagen paa den syvende Dag og finder, at Skurven ikke har udbredt sig, og at der ikke er gule Haar deri, og at Skurven ikke ser dybere ud end den øvrige Hud,

33. da skal han rage sig, uden dog at rage Skurven af; og Presten skal atter lukke den, som har Skurven, inde i syv Dage.

34. Og naar Presten ser paa Skurven paa den syvende Dag og finder, at Skurven ikke har udbredt sig i Huden, og at den ikke ser dybere ud end den øvrige Hud, da skal Presten erklære ham for ren, og han skal tvætte sine Klæder, saa er han ren.

35. Men naar Skurven udbreder sig i Huden, efterat han er erklæret for ren,

36. og Presten ser paa ham og finder, at Skurven har udbredt sig i Huden, da skal Presten ikke søge efter de gule Haar; han er uren.

37. Men er Skurven uforandret for hans Øine, og der er voksel sorte Haar i den, da er Skurven lægt; han er ren, og Presten skal erklære ham for ren.

38. Og naar en Mand eller Kvinde har paa sit Legemes Hud glinsende Pletter, hvide, glinsende Pletter,

39. og Presten da ser paa dem og finder paa deres Legemes Hud glinsende Pletter af en mat, hvid Farve, da er det Bohak*, som er brudt ud i Huden; en Saadan er ren.

* et Slags Udslet.

40. Og naar en Mand mister Haaret paa sit Hoved, da er han skaldet; han er ren.

41. Og naar han mister sit Hovedhaar paa Forsiden, da er han flenskaldet; han er ren.

42. Men naar der paa hans skaldede Baghoved eller paa hans skaldede Forhoved er en rødlig hvid Plage, da er det en udbrydende Spedalskhed paa hans skaldede Baghoved eller paa hans skaldede Forhoved.

43. Og naar Presten ser paa ham og finder, at Hævelsen i Plagen er rødlig hvid paa hans skaldede Baghoved eller paa hans skaldede Forhoved, af samme Udseende som Spedalskheden i Legemets Hud,

44. saa er han en spedalsk Mand, han er uren; Presten skal erklære ham for uren, hans Plage er paa hans Hoved.

45. Og den Spedalske, som har Plagen, hans Klæder skulle være sønderrevne, og hans Hoved skal være bart, og han skal tilhylle Skjægget, og han skal raabe: Uren, Uren! Ez. 24, 17. 22. Mika 3, 7.

46. Alle de Dage, hvori Plagen er paa ham, skal han være uren; uren er han, han skal bo for sig selv, hans Bolig skal være udenfor Leiren.
4 Mos. 5, 2 fg. 12, 14.

47. Og naar der paa et Klædebon er Spedalskheds Plage, paa et uldent Klædebon eller paa et linned Klædebon,

48. eller paa Rending eller paa Islæt af Lin eller af Uld eller paa Skind eller paa Nogetsomhelst, der er gjort af Skind,

49. og Plagen er grønagtig eller rødagtig paa Klædebonnet eller paa Skindet eller paa Rendingen eller paa Islætten eller paa nogetsomhelst Tøi af Skind, da er det Spedalskheds Plage, og det skal vises frem for Presten.

50. Og naar Presten har seet paa Plagen, skal han indelukke det, som Plagen er paa, i syv Dage.

51. Og naar han paa den syvende Dag ser, at Plagen har udbredt sig paa Klædebonnet eller paa Rendingen eller paa Islætten eller paa Skindet, paa Alt, hvad der gjøres af Skind, da er Plagen en ondartet Spedalskhed; det er urent.

52. Og man skal opbrænde Klædebonnet eller Rendingen eller Islætten af Uld eller af Lin eller hvadsomhelst Tøi af Skind, hvorpaa Plagen er; thi det er en

ondartet Spedalskhed, det skal opbrændes med Ild.

53. Men naar Presten ser paa det og finder, at Plagen ikke har udbredt sig paa Klædebonnet eller paa Rendingen eller paa Islætten eller paa hvadsomhelst Tøi af Skind,

54. da skal Presten befale, at man skal tvætte det, som Plagen er paa, og han skal atter indelukke det i syv Dage.

55. Og naar Presten ser paa det, efterat det af Plagen angrebne Sted er tvættet, og han finder, at Plagen ikke har forandret sit Udseende, men at Plagen heller ikke har udbredt sig, da er det urent, du skal opbrænde det med Ild; det er af det Slags, som æder sig ind paa Vrangen eller paa Retten.

56. Men naar Presten ser paa det og finder, at det af Plagen angrebne Sted er blevet mat, efterat det er tvættet, da skal han rive det af Klædebonnet eller af Skindet eller af Rendingen eller af Islætten.

57. Men sees den endda paa Klædebonnet eller paa Rendingen eller paa Islætten eller paa nogetsomhelst Tøi af Skind, da er det en udbrydende Spedalskhed; du skal opbrænde det, som Plagen er paa, med Ild.

58. Men det Klædebon eller den Rending eller den Islæt eller hvadsomhelst Tøi af Skind, som Plagen gaar bort af, naar man tvætter det, det skal atter tvættes, saa er det rent.

59. Dette er Loven om Spedalskheds Plage paa et Klædebon af Uld eller af Lin eller paa Rending eller paa Islæt eller paa nogetsomhelst Tøi af Skind, om, naar man skal erklære det for rent, og naar for urent.

14. Kapitel.

Herren underviser Moses om de Spedalskes Renselse og Offeret for dem (1—32), om Spedalskhed paa Huse og deres Renselse (33—57).

Og Herren talte til Moses og sagde:

2. Dette skal være Loven om den Spedalske paa hans Renselses-Dag: Han skal føres til Presten; Matt. 8, 4.

3. og Presten skal gaa udenfor Leiren, og naar da Presten ser paa ham og finder, at Spedalskhedens Plage er lægt paa den Spedalske,

4. da skal Presten befale, at man skal tage for den, som lader sig rense, to levende rene Fugle og Cedertræ og karmesinrød Uld og Isop.

5. Og Presten skal befale, at man skal slagte den ene Fugl over et Lerkar, over rindende Vand.

6. Og han skal tage den levende Fugl og Cedertræet og den karmesinrøde Uld og Isopen, og han skal dyppe dem tilligemed den levende Fugl i den Fugls Blod, som blev slagtet over det rindende Vand,

7. og han skal stænke paa den, som lader sig rense for Spedalskheden, syv Gange og saaledes rense ham, og han skal lade den levende Fugl flyve ud over Marken.

8. Og den, som lader sig rense, skal tvætte sine Klæder og afrage alt sit Haar og bade sig i Vand, saa er han ren, og derefter maa han gaa ind i Leiren; dog skal han opholde sig udenfor sit Telt i syv Dage,

9. og paa den syvende Dag skal han afrage alt sit Haar, sit Hoved og sit Skjæg og sine Øienbryn, ja alt sit Haar skal han afrage, og han skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand, saa er han ren.

10. Og paa den ottende Dag skal han tage to Væderlam uden Lyde og et aarsgammelt Gimmerlam uden Lyde og tre Tiendeparter af en Efa fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer og en Log* Olje.

* et Maal for flydende Varer.

11. Og Presten, som renser, skal fremstille den Mand, der lader sig rense, og disse Ting for Herrens Aasyn ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

12. Og Presten skal tage det ene Væderlam og bringe det frem til Skyldoffer tilligemed hin Log Olje, og han skal svinge dem for Herrens Aasyn.

13. Og man skal slagte Væderlammet paa det Sted, hvor man slagter Syndofferet og Brændofferet, paa det hellige Sted; thi ligesom Syndofferet, saaledes hører Skyldofferet Presten til, det er høihelligt. 7, 6 fg.

14. Og Presten skal tage af Skyldofferets Blod, og Presten skal stryge det paa dens høire Ørelap, som lader sig rense, og paa hans høire Haands Tommelfinger og paa hans høire Fods Tommeltaa.

15. Og Presten skal tage af hin Log Olje og gyde i sin venstre Haand.

16. Og Presten skal dyppe sin høire Pegefinger i Oljen, som er i hans venstre Haand, og han skal stænke af Oljen med sin Finger syv Gange for Herrens Aasyn.
17. Og af Resten af Oljen, som er i hans Haand, skal Presten stryge paa dens høire Ørelap, som lader sig rense, og paa hans høire Haands Tommelfinger og paa hans høire Fods Tommeltaa ovenpaa Blodet af Skyldofferet.
18. Og det, som endda er tilovers af Oljen, som er i Prestens Haand, skal han gyde paa dens Hoved, som lader sig rense. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham for Herrens Aasyn.
19. Og Presten skal ofre Syndofferet og gjøre Forligelse for den, som lader sig rense for sin Urenhed; og derefter skal han slagte Brændofferet.
20. Og Presten skal ofre Brændofferet og Madofferet paa Alteret, og Presten skal gjøre Forligelse for ham, saa er han ren.
21. Men er han fattig, saa han ikke har Raad hertil, da skal han tage et Væderlam som Skyldoffer til at svinges for at gjøre Forligelse for ham og en Tiendepart af en Efa fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer og en Log Olje
22. og to Turtelduer eller to Dueunger, eftersom han har Raad til; og den ene skal være til Syndoffer, og den anden til Brændoffer. 5, 7; 12, 8.
23. Og han skal bringe dem paa den ottende Dag af sin Renselse frem til Presten, til Indgangen til Sammenkomstens Telt, for Herrens Aasyn.
24. Og Presten skal tage Skyldofferets Væderlam og hin Log Olje, og Presten skal svinge dem for Herrens Aasyn.
25. Og man skal slagte Skyldofferets Væderlam, og Presten skal tage af Skyldofferets Blod og stryge paa dens høire Ørelap, som lader sig rense, og paa hans høire Haands Tommelfinger og paa hans høire Fods Tommeltaa.
26. Og Presten skal gyde af Oljen i sin venstre Haand.
27. Og Presten skal stænke med sin høire Pegefinger af Oljen, som er i hans venstre Haand, syv Gange for Herrens Aasyn.
28. Og Presten skal stryge af Oljen, som er i hans Haand, paa dens høire Ørelap, som lader sig rense, og paa hans høire Haands Tommelfinger og paa hans høire Fods Tommeltaa ovenpaa det Sted, hvor Blodet af Skyldofferet er.
29. Og det, som endda er tilovers af Oljen, som er i Prestens Haand, skal han gyde paa dens Hoved, som lader sig rense, for at gjøre Forligelse for ham for Herrens Aasyn.
30. Og han skal ofre den ene af Turtelduerne eller af Dueungerne, af det, som han har Raad til,
31. han skal ofre det, han har Raad til, den ene som Syndoffer og den anden som Brændoffer tilligemed Madofferet; og Presten skal gjøre Forligelse for den, som lader sig rense, for Herrens Aasyn.
32. Dette er Loven om den, som har Spedalskheds Plage, hvis Evne ikke strækker til ved hans Renselse.
33. Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:
34. Naar I komme ind i Kana'ans Land, som jeg giver eder til Eiendom, og jeg lader Spedalskheds Plage komme paa noget Hus i eders Eiendoms Land,
35. da skal den, hvem Huset tilhører, gaa hen og give Presten det tilkjende og sige: Det ser mig ud som en Plage paa Huset.
36. Og Presten skal befale, at man skal rydde Huset, førend Presten kommer for at se paa Plagen, forat ikke Alt, hvad der er i Huset, skal blive urent; og derefter skal Presten komme for at se paa Huset.
37. Og naar han da ser paa Plagen og finder, at Plagen er paa Husets Vægge, nemlig grønagtige eller rødagtige Fordybninger, og disse se dybere ud end Væggen,
38. da skal Presten gaa ud af Huset til Husets Indgang, og han skal tillukke Huset i syv Dage.
39. Og Presten skal komme igjen paa den syvende Dag; og naar han da ser paa det og finder, at Plagen har udbredt sig paa Husets Vægge,
40. da skal Presten befale, at man skal bryde de Stene ud, som Plagen er paa, og kaste dem udenfor Staden paa et urent Sted.
41. Og man skal skrabe Huset indvendig rundt omkring, og man skal kaste det Støv, man har afskrabet, udenfor Staden paa et urent Sted.
42. Og man skal tage andre Stene og sætte dem ind i de forrige Stenes Sted,

og man skal tage andet Ler og overstryge Huset dermed.

43. Men dersom Plagen kommer igjen og bryder ud paa Huset, efterat man har brudt Stenene ud, og efterat man har skrabet Huset, og efterat det er overstrøget,

44. da skal Presten komme, og naar han ser paa det og finder, at Plagen har udbredt sig paa Huset, da er der ondartet Spedalskhed paa Huset; det er urent.

45. Og da skal man bryde Huset ned, dets Stene og dets Træverk og alt Husets Ler, og man skal føre det udenfor Staden til et urent Sted.

46. Og den, som gaar ind i Huset al den Tid, man holder det lukket, skal være uren indtil Aftenen,

47. og den, som ligger i Huset, skal tvætte sine Klæder, og den, som æder i Huset, skal tvætte sine Klæder.

48. Men naar Presten kommer og ser paa det og finder, at Plagen ikke har udbredt sig paa Huset, efterat Huset blev overstrøget, da skal Presten erklære Huset for rent; thi Plagen er lægt.

49. Og han skal til Husets Renselse tage to Fugle og Cedertræ og karmesinrød Uld og Isop.

50. Og han skal slagte den ene Fugl over et Lerkar, over rindende Vand.

51. Og han skal tage Cedertræet og Isopen og den karmesinrøde Uld og den levende Fugl og dyppe dem i den slagtede Fugls Blod og i det rindende Vand og stænke paa Huset syv Gange.

52. Og han skal rense Huset med Fuglens Blod og med det rindende Vand og med den levende Fugl og med Cedertræet og med Isopen og med den karmesinrøde Uld. V. 4.

53. Saa skal han lade den levende Fugl flyve udenfor Staden ud over Marken; og han skal gjøre Forligelse for Huset, saa er det rent.

54. Dette er Loven om alle Slags Spedalskheds Plage og om Skurv

55. og om Spedalskhed paa Klæder og paa Huse

56. og om Hævelser og om Skab og om glinsende Pletter,

57. for at give Undervisning om, naar Noget er urent, og naar Noget er rent. Dette er Loven om Spedalskhed.

15. Kapitel.

Herren giver Love om Mænd, som have Flod (1—15), om dem, hvis Sæd gaar fra dem (16—18), om Kvinder, som have sin maanedlige Urenhed af Blodflod, og om deres Renselse (19—33).

Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

2. Taler til Israels Børn og siger til dem: Naar der fra Nogens Legeme gaar Flod, da er han uren for sit Flods Skyld.

3. Og dette er hans Urenhed under hans Flod: Hvadenten hans Legeme udgyder hans Flod, eller hans Legeme holder hans Flod tilbage, saa er dette hans Urenhed.

4. Hvert Leie, som den, der har Flod, ligger paa, skal være urent, og alt det, han sidder paa, skal være urent.

5. Og den, som rører ved hans Leie, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

6. Og den, der sætter sig paa Noget, som den, der har Flod, sidder paa, han skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

7. Og den, som rører ved dens Legeme, som har Flod, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

8. Og naar den, som har Flod, spytter paa En, som er ren, da skal denne tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

9. Og enhver Sadel, som den, der har Flod, rider paa, skal være uren.

10. Og Enhver, som rører ved Noget af det, han har under sig, skal være uren indtil Aftenen, og den, som bærer det, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

11. Og Enhver, som den, der har Flod, rører ved uden at have skyllet sine Hænder i Vand, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

12. Og et Lerkar, som den, der har Flod, rører ved, skal sønderbrydes, og ethvert Trækar skal skylles i Vand.

13. Og naar den, som har Flod, bliver ren for sit Flod, da skal han tælle sig syv Dage til sin Renselse og tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i rindende Vand, saa er han ren.

14. Og paa den ottende Dag skal han tage sig to Turteldüer eller to Dueunger

ig komme for Herrens Aasyn til Ind-
gangen til Sammenkomstens Telt og give
Presten dem. 12, 8.
15. Og Presten skal ofre dem, en til
Syndoffer og en til Brændoffer; og Pre-
sten skal gjøre Forligelse for ham for
Herrens Aasyn og rense ham for hans
Flod.
16. Og naar der gaar Sæd fra en
Mand, da skal han bade hele sit Legeme
Vand og være uren indtil Aftenen.
17. Og ethvert Klædebon og ethvert
Skind, som der kommer Sæd paa, skal
vættes i Vand og være urent indtil Af-
tenen.
18. Og naar en Mand ligger hos en
Kvinde, og der gaar Sæd fra ham, da
skulle de bade sig i Vand og være urene
indtil Aftenen.
19. Og naar en Kvinde har Flod, idet
der flyder Blod paa hendes Legeme, da
skal hun i syv Dage være i sin maaned-
lige Urenhed, og Enhver. som rører ved
hende, skal være uren indtil Aftenen.
20. Og alt det, hun ligger paa under
sin maanedlige Urenhed, skal være urent,
og alt det, hun sidder paa, skal være
urent.
21. Og Enhver, som rører ved hendes
Leie, skal tvætte sine Klæder og bade sig
i Vand og være uren indtil Aftenen.
22. Og Enhver, som rører ved Noget,
hun sidder paa, skal tvætte sine Klæder
og bade sig i Vand og være uren indtil
Aftenen.
23. Og dersom Nogen rører ved Noget,
som er paa Leiet eller paa det, hvorpaa
hun sidder, skal han være uren indtil
Aftenen.
24. Og dersom en Mand ligger hos
hende, og hendes maanedlige Urenhed
kommer paa ham, saa skal han være uren
syv Dage, og ethvert Leie, han ligger
paa, skal være urent.
25. Og naar en Kvindes Blodflod
flyder i mange Dage, udenat det er hen-
des maanedlige Urenheds Tid, eller naar
hun har Flod over sin maanedlige Uren-
heds Tid, da skal hun alle de Dage, hen-
des Urenheds Flod varer, være som i
sin maanedlige Urenheds Dage; hun er
uren.
26. Ethvert Leie, hun ligger paa alle
de Dage, hendes Flod varer, skal være
hende som hendes Leie i hendes maaned-
lige Urenhed, og Alt, hvad hun sidder
paa, skal være urent ligesom ved hendes
maanedlige Urenhed. V. 20.
27. Og Enhver, som rører derved, skal
være uren, og han skal tvætte sine Klæ-
der og bade sig i Vand og være uren
indtil Aftenen.
28. Men naar hun bliver ren for sit
Flod, da skal hun tælle sig syv Dage, og
derefter skal hun være ren.
29. Og paa den ottende Dag skal hun
tage sig to Turteldduer eller to Dueunger
og bringe dem til Presten til Indgangen
til Sammenkomstens Telt. V. 14.
30. Og Presten skal ofre den ene til
Syndoffer og den anden til Brændoffer;
og Presten skal gjøre Forligelse for hende
for Herrens Aasyn og rense hende for
hendes Urenheds Flod.
31. Og I skulle skille Israels Børn
ved deres Urenhed, forat de ikke skulle
dø i sin Urenhed, idet de gjøre mit Ta-
bernakel urent, som er midt iblandt dem.
32. Dette er Loven om den, som har
Flod, og om den, fra hvem der gaar
Sæd, saa han bliver uren derved,
33. og om den Kvinde, som lider af
sin maanedlige Urenhed, og om den, som
har Flod, enten Mand eller Kvinde, og
om en Mand, som ligger hos en uren
Kvinde.

16. Kapitel.

Herren byder, at Ypperstepresten een Gang om Aaret skal gaa ind i det Allerhelligste og gjøre Forligelse for sig og for Folket (1—28). Folket skal paa denne Dag ydmyge sig særdeles for Gud og hvile fra alt Arbeide; thi paa den sker der Forligelse for deres Synder (29—34).

Og Herren talte til Moses, efterat de
to Arons Sønner vare døde, da de
traadte frem for Herrens Aasyn og døde.
10, 1 fg.
2. Og Herren sagde til Moses: Tal
til Aron, din Broder, og sig, at han ikke
til enhver Tid maa gaa ind i Hellig-
dommen indenfor Forhænget lige for
Naadestolen, som er over Arken, forat
han ikke skal dø; thi jeg vil aabenbare
mig i Skyen over Naadestolen. Hebr. 9, 7.
3. Med dette skal Aron gaa ind i
Helligdommen, med en ung Okse til Synd-
offer og en Væder til Brændoffer.
4. Han skal iføre sig en hellig linned
Underkjortel og have linnede Hosteklæder
paa sit Legeme og omgjorde sig med et
linned Bælte og binde en linned Hue
paa sig; disse ere hellige Klæder, og han

skal bade sit Legeme i Vand og iføre sig dem.

5. Og af Israels Børns Menighed skal han tage to Gjedebukke til Syndoffer og en Væder til Brændoffer.

6. Og Aron skal føre Syndofferoksen frem, som er for ham selv, og han skal gjøre Forligelse for sig og for sit Hus. Hebr. 7, 27.

7. Og han skal tage de to Gjedebukke og fremstille dem for Herrens Aasyn ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

8. Og Aron skal kaste Lod om de to Gjedebukke, en Lod for Herren og en Lod for Asasel*. * den onde Aand.

9. Og Aron skal føre den Buk frem, paa hvilken Lodden for Herren er falden, og ofre den til Syndoffer.

10. Men den Buk, paa hvilken Lodden for Asasel er falden, skal stilles levende frem for Herrens Aasyn, forat man skal gjøre Forligelse ved den og saa sende den til Asasel, hen i Ørkenen.

11. Og Aron skal fremstille Syndofferoksen, som er for ham, og gjøre Forligelse for sig og for sit Hus; og han skal slagte Syndofferoksen, som er for ham.

12. Og han skal tage Ildkarret fuldt af Gløder fra Alteret for Herrens Aasyn og sine Næver fulde af stødt Røgelse af vellugtende Sager, og han skal bære det indenfor Forhænget. 2 Mos. 30, 34. 35.

13. Og han skal lægge Røgelsen paa Ilden for Herrens Aasyn, saa Skyen af Røgelsen skjuler Naadestolen, som er over Vidnesbyrdet, forat han ikke skal dø. Aab. 5, 8.

14. Og han skal tage af Oksens Blod og stænke med sin Finger paa Naadestolen fortil; og han skal syv Gange stænke foran Naadestolen af Blodet med sin Finger. Hebr. 9, 13; 10, 4.

15. Og han skal slagte Syndofferbukken, som er for Folket, og bære dens Blod indenfor Forhænget; og han skal gjøre med dens Blod, ligesom han gjorde med Oksens Blod, og stænke det paa Naadestolen og foran Naadestolen.

16. Og han skal gjøre Forligelse for Helligdommen og rense den for Israels Børns Besmittelser og for deres Overtrædelser i alle deres Synder; og ligesaa skal han gjøre med Sammenkomstens Telt, som staar hos dem midt iblandt deres Besmittelser.

17. Og intet Menneske skal være i Sammenkomstens Telt, naar han gaar ind for at gjøre Forligelse i Helligdommen, og indtil han gaar ud; og han skal gjøre Forligelse for sig og for sit Hus og for hele Israels Menighed. Hebr. 9, 7.

18. Og han skal gaa ud til Alteret, som er for Herrens Aasyn, og gjøre Forligelse for det; og han skal tage af Oksens Blod og af Bukkens Blod og stryge paa Alterets Horn rundt omkring.

19. Og han skal stænke paa det af Blodet med sin Finger syv Gange, og han skal rense det og hellige det for Israels Børns Besmittelser.

20. Og naar han er færdig med at gjøre Forligelse for Helligdommen og for Sammenkomstens Telt og for Alteret, da skal han føre den levende Buk frem.

21. Og Aron skal lægge begge sine Hænder paa den levende Buks Hoved og bekjende over den alle Israels Børns Misgjerninger og alle deres Overtrædelser i alle deres Synder; og han skal lægge dem paa Bukkens Hoved og sende den ved en Mand, som staar færdig, ud i Ørkenen.

22. Og Bukken skal bære alle deres Misgjerninger paa sig hen til et øde Land; og han skal slippe Bukken ud i Ørkenen.

23. Saa skal Aron gaa ind i Sammenkomstens Telt og afføre sig de linnede Klæder, som han iførte sig, da han gik ind i Helligdommen, og han skal lade dem blive der.

24. Og han skal bade sit Legeme i Vand paa et helligt Sted og iføre sig sine andre Klæder, og han skal gaa ud og ofre sit Brændoffer og Folkets Brændoffer og gjøre Forligelse for sig og for Folket.

25. Og han skal brænde Syndofferets Fedt paa Alteret.

26. Og den, som slipper den Buk, som er for Asasel, skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand; og derefter maa han gaa ind i Leiren.

27. Og Syndofferoksen og Syndofferbukken, hvis Blod er blevet baaret ind for at gjøre Forligelse i Helligdommen, skal man føre udenfor Leiren, og man skal opbrænde deres Skind og deres Kjød og deres Skarn med Ild. 4, 11 fg. 6, 23; 8, 17. Ez. 43, 21. Hebr. 13, 11 fg.

28. Og den, som opbrænder det, skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i

Vand; og derefter maa han gaa ind i
Leiren.
29. Og det skal være eder til en evig
Lov: I den syvende Maaned, paa den
tiende Dag i Maaneden, skulle I ydmyge
eders Sjæle* og intet Arbeide foretage eder,
hverken den Indfødte eller den Fremmede,
der opholder sig midt iblandt eder.
23, 27. 4 Mos. 29, 7.
* ved Faste og andet Afhold; Ps. 35, 13. Es. 58, 3. 5.
30. Thi paa denne Dag skal man gjøre
Forligelse for eder til at rense eder; for
alle eders Synder skulle I vorde rene
for Herren.
31. Det skal være eder en høihellig
Sabbat, og I skulle ydmyge eders Sjæle,
— en evig Lov. 23, 32.
32. Og Presten, som man salver, og
hvis Haand man fylder til at forrette
Prestetjeneste i sin Faders Sted, skal gjøre
Forligelsen; og han skal iføre sig de lin-
nede Klæder, de hellige Klæder.
33. Og han skal gjøre Forligelse for
det Allerhelligste og gjøre Forligelse for
Sammenkomstens Telt og for Alteret og
gjøre Forligelse for Presterne og for hele
det forsamlede Folk.
34. Og dette skal være eder til en evig
Lov, at der gjøres Forligelse for Israels
Børn til Renselse for alle deres Synder
een Gang om Aaret. Og han gjorde,
som Herren havde befalet Moses.

17. Kapitel.

Herren byder, at Israels Børn under Vandringen i Ørkenen skulle slagte alle sine Dyr ved Tabernaklet og bringe Takoffer deraf til Herren (1—7), ligeledes, at alle Brændoffere og Slagtoffere skulle bringes til Tabernaklet og ofres der (8. 9); han forbyder at æde Blod og selvdøde eller sønderrevne Dyrs Kjød (10—16).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Aron og til hans Søn-
ner og til alle Israels Børn og sig til
dem: Dette er, hvad Herren har befalet
og sagt:
3. Hver Mand af Israels Hus, der
slagter en Okse eller et Faar eller en
Gjed i Leiren, eller som slagter dem uden-
for Leiren
4. og ikke fører dem frem til Indgan-
gen til Sammenkomstens Telt for at
bringe Herren et Offer foran Herrens Ta-
bernakel, den Mand skal Blodskyld til-
regnes, han har udøst Blod, og den Mand
skal udryddes af sit Folks Midte,
5. forat Israels Børn skulle føre sine
Slagtedyr frem, som de plete at slagte
paa frit Mark, føre dem frem til Herren
til Indgangen til Sammenkomstens Telt,
til Presten; og de skulle bringe Takoffere
af dem til Herren.
6. Og Presten skal stænke Blodet paa
Herrens Alter ved Indgangen til Sam-
menkomstens Telt, og han skal brænde
Fedtet til en velbehagelig Lugt for Herren.
7. Og de skulle ikke mere ofre sine Slagt-
offere til de onde Aander, som de bole
med. Dette skal være dem en evig Lov
gjennem deres Slægter.
2 Mos. 34, 15. 3 Mos. 20, 5. 6.
8. Og du skal sige til dem: Hver Mand
af Israels Hus eller af de Fremmede,
der opholde sig midt iblandt dem, som
ofrer Brændoffer eller Slagtoffer
9. og ikke fører det frem til Indgan-
gen til Sammenkomstens Telt for at ofre
Herren det, den Mand skal udryddes af
sit Folk. 5 Mos. 12, 5 fg. 13 fg.
10. Og naar Nogen af Israels Hus
eller af de Fremmede, der opholde sig midt
iblandt dem, æder noget Blod, da vil
jeg sætte mit Aasyn imod den, som æder
Blodet, og jeg vil udrydde ham af alt
hans Folks Midte; 3, 17.
11. thi Kjødets Sjæl er i Blodet, og
jeg har givet eder det paa Alteret til at
gjøre Forligelse for eders Sjæle; thi Blo-
det er det, som gjør Forligelse derved,
at det er Sjælen.
1 Mos. 9, 4. 5 Mos. 12, 23. Hebr. 9, 22.
12. Derfor har jeg sagt til Israels
Børn: Ingen af eder skal æde Blod, og
den Fremmede, som opholder sig midt
iblandt eder, skal ikke æde Blod.
13. Og naar Nogen af Israels Børn
eller af de Fremmede, der opholde sig
midt iblandt dem, fælder paa Jagt et
vildt Dyr eller en Fugl, som maa ædes,
da skal han udgyde Blodet deraf og skjule
det med Jord;
14. thi Blodet er alt Kjøds Sjæl der-
ved, at Sjælen er deri; derfor sagde jeg
til Israels Børn: I skulle ikke æde Blod
af nogetsomhelst Kjød, thi Blodet er alt
Kjøds Sjæl; Enhver, som æder det, skal
udryddes. 1 Mos. 9, 4. 3 Mos. 3, 17; 7, 27.
15. Og Enhver, som æder noget selv-
dødt eller sønderrevet Dyr, hvadenten han
er indfødt eller fremmed, han skal tvætte
sine Klæder og bade sig i Vand og være
uren indtil Aftenen; saa er han ren. 11, 40.

16. Dersom han ikke tvætter sine Klæder og ikke bader sit Legeme, da skal han bære sin Misgjerning.

18. Kapitel.

Gud byder Israel ikke at vandre efter Hedningernes Vis, men efter hans Bud (1—5), forbyder dem at have legemlig Omgang med sine nærmeste Paarørende (6—17), at tage to Søstre tilægte, at have Omgang med en uren Kvinde eller med sin Næstes Hustru, at ofre til Molok, at bedrive unaturlig Utugt (18—23), formaner til at fly al saadan Vederstyggelighed (24—30).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Jeg er Herren, eders Gud.
3. I skulle ikke gjøre efter, hvad der gjøres i Ægyptens Land, hvor I boede, og I skulle ikke gjøre efter, hvad der gjøres i Kana'ans Land, hvor jeg vil føre eder hen, og I skulle ikke vandre efter deres Skikke.
4. I skulle gjøre efter mine Bud, og I skulle holde mine Love, saa I vandre i dem; jeg er Herren, eders Gud.
5. Og I skulle holde mine Love og mine Bud, efter hvilke Mennesket skal gjøre og leve ved dem; jeg er Herren.
Neh. 9, 29. Ez. 20, 11. Rom. 10, 5.
6. Ingensomhelst skal nærme sig nogen af sine Nærbeslægtede for at blotte dennes Blusel; jeg er Herren.
7. Din Faders Blusel, nemlig din Moders Blusel, skal du ikke blotte; hun er din Moder, du skal ikke blotte hendes Blusel. 1 Mos. 19, 33. Ez. 22, 10.
8. Din Faders Hustrues Blusel skal du ikke blotte; det er din Faders Blusel.
20, 11. 1 Mos. 35, 22. 5 Mos. 22, 30; 27, 20. 2 Sam. 16, 22. 1 Kor. 5, 1.
9. Din Søsters Blusel, hvadenten hun er din Faders Datter eller din Moders Datter, hvadenten hun er født hjemme eller født ude, hendes Blusel skal du ikke blotte. 20, 17. 2 Sam. 13, 14. Ez. 22, 11.
10. Din Sønnedatters eller din Datterdatters Blusel, deres Blusel skal du ikke blotte; thi det er din egen Blusel.
11. Din Faders Hustrues Datters Blusel, som er avlet af din Fader, hun er din Søster, du skal ikke blotte hendes Blusel.
12. Din Faders Søsters Blusel skal du ikke blotte; hun er din Faders Nærbeslægtede.
13. Din Moders Søsters Blusel skal du ikke blotte; thi hun er din Moders Nærbeslægtede.
14. Din Farbroders Blusel skal du ikke blotte, til hans Hustru skal du ikke nærme dig; hun er din Farbroders Hustru.
20, 20.
15. Din Sønnekones Blusel skal du ikke blotte; hun er din Søns Hustru, du skal ikke blotte hendes Blusel.
1 Mos. 38, 18. Ez. 22, 11.
16. Din Broders Hustrues Blusel skal du ikke blotte; det er din Broders Blusel.
20, 21. Mark. 6, 18.
17. En Kvindes og hendes Datters Blusel skal du ikke blotte; hendes Sønnedatter eller hendes Datterdatter skal du ikke tage, saa du blotter hendes Blusel; de ere Nærbeslægtede, det er en Skjændighed. 20, 14.
18. Og en Kvinde skal du ikke tage til Hustru sammen med hendes Søster, saa du vækker dennes Skinsyge ved at blotte hins Blusel tilligemed hendes, medens hun lever.
19. Og til en Kvinde, som er uren i sin maanedlige Svaghed, skal du ikke nærme dig, saa du blotter hendes Blusel.
20, 18.
20. Og med din Næstes Hustru skal du ikke have Samleie, saa du bliver uren ved hende. 20, 10. 2 Sam. 11, 4; 12, 9.
21. Og af din Afkom skal du ikke give Nogen hen til at lade gaa gjennem Ilden for Molok*, og du skal ikke vanhellige din Guds Navn; jeg er Herren.
* Ammoniternes Afgud, til hvis Ære Børn opbrændtes; 20, 2. 5 Mos. 18, 10. 2 Kong. 23, 10. Jer. 7, 31; 32, 35.
22. Og hos en Mandsperson skal du ikke ligge, ligesom man ligger hos en Kvinde; det er en Vederstyggelighed.
20, 13. Rom. 1, 27. 1 Kor. 6, 9.
23. Og du skal ikke have legemlig Omgang med noget Kvæg, saa du bliver besmittet ved det; og en Kvinde skal ikke have at skaffe med noget Kvæg til Samleie med det; det er en Afskyelighed.
20, 15 fg. 2 Mos. 22, 19. 5 Mos. 27, 21.
24. Besmitter eder ikke med Noget af dette! Thi med alt Saadant have de Hedninger besmittet sig, som jeg uddriver fra eders Aasyn,
25. og Landet blev besmittet, og jeg hjemsøger dets Misgjerning paa det, og Landet udspyr sine Indbyggere.
26. Og I skulle holde mine Love og mine Bud og ikke gjøre nogen af alle disse Vederstyggeligheder, hverken den Indfødte eller den Fremmede, som opholder sig midt iblandt eder

27. (thi alle disse Vederstyggeligheder
ave Landets Indbyggere, som ere før
der, øvet, og Landet er blevet besmittet),
28. forat Landet ikke skal udspy eder,
aar I besmitte det, ligesom det udspyr
et Folk, som er før eder.
29. Thi hver den, som gjør nogen af
lle disse Vederstyggeligheder, de, som
jøre Saadant, skulle udryddes af sit
olks Midte.
30. Saa skulle I da tage Vare paa,
vad jeg vil have varetaget, saa I ikke
jøre efter nogen af de vederstyggelige
Skikke, som ere holdte før eder, og ikke
esmitte eder ved dem; jeg er Herren,
ders Gud. 19, 37; 20, 8. 22.

19. Kapitel.

Herren byder Israels Børn at være hellige,
re sine Forældre, holde Sabbaterne, fly Afguderi
–4), at omgaaes ret med Takofferne (5–8), at
mme den Fattige i Hu ved Indhøstningen
. 10), ikke at stjæle eller paa nogen Maade handle
igagtig, uretfærdig eller ukjærlig, men at elske
n Næste som sig selv (11–18), ikke at sammen-
lande Ting af ulige Art (19), ikke at have Om-
ang med en anden Mands Trælkvinde (20–22),
ke at æde af Træernes Frugt førend i det femte
ar (23–25), ikke at æde Blod, at fly Spaadom,
rolddom og andre hedenske Skikke (26–31), at
re de Gamle (32), at elske den Fremmede og
øre Ret i Handel og Vandel (33–37).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til hele Israels Børns Me-
ighed og sig til dem: I skulle være
ellige; thi jeg, Herren, eders
ud, er hellig. 11, 44. 45.
3. I skulle frygte hver sin Moder og
n Fader, og I skulle holde mine Sab-
ater; jeg er Herren, eders Gud.
2 Mos. 20, 12. 2 Mos. 20, 8 fg. 31, 13.
4. I skulle ikke vende eder til Afgu-
erne og ikke gjøre eder støbte Guder;
eg er Herren, eders Gud.
2 Mos. 20, 3–5. 23.
5. Og naar I ville ofre Takoffer til
erren, da skulle I ofre det, saa I vorde
elbehagelige. 7, 11 fg.
6. Paa den Dag, I ofre det, skal det
des, og paa den næste Dag; men hvad
er levnes til den tredje Dag, skal op-
rændes med Ild.
7. Dersom det ædes paa den tredje
Dag, da er det en Vederstyggelighed; det
liver ikke velbehageligt.
8. Og den, som æder det, skal bære
n Misgjerning, thi hvad der er Herren
helliget, har han vanhelliget; og den
Samme skal udryddes af sit Folk.
9. Og naar I høste eders Lands Høst,
da skal du ikke afhøste lige til det Yderste
paa din Ager, og du skal ikke holde Ef-
tersankning af din Høst,
23, 22. 5 Mos. 24, 19 fg. Rut 2, 2 fg.
10. og du skal ikke holde Efterhøst i
din Vingaard og ikke opsanke de Bær,
som ere faldne ned i din Vingaard; du
skal lade dem blive til den Fattige og
til den Fremmede; jeg er Herren, eders
Gud.
11. I skulle ikke stjæle, og I skulle
ikke lyve, og Ingen af eder skal handle
falskelig mod sin Næste. 2 Mos. 20, 15. 16.
Ef. 4, 25. 28. Kol. 3, 9. 1 Tess. 4, 6.
12. Og I skulle ikke sværge falskelig
ved mit Navn, saa du vanhelliger din
Guds Navn; jeg er Herren. 2 Mos. 20, 7.
13. Du skal ikke med Vold fratage din
Næste Noget og ikke røve; du skal ikke
lade en Dagløners Arbeidsløn blive
Natten over hos dig indtil om Morgenen.
5 Mos. 24, 14 fg. Jer. 22, 13. Jak. 5, 4.
14. Du skal ikke bande en Døv og
ikke lægge Stød for en Blind, men du
skal frygte din Gud; jeg er Herren.
5 Mos. 27, 18.
15. I skulle ikke gjøre Uret i Dom-
men; du skal ikke anse den Ringes Per-
son og ikke gjøre Ære af den Mægtiges
Person; du skal dømme din Næste med
Retfærdighed. 2 Mos. 23, 3.
5 Mos. 1, 17; 16, 19. Ordsp. 24, 23 fg.
16. Du skal ikke gaa om som en Bag-
vasker iblandt dit Folk, du skal ikke staa
din Næste efter Livet; jeg er Herren.
Ps. 15, 3; 50, 20. Jer. 9, 8. Ez. 22, 9.
17. Du skal ikke hade din Broder i
dit Hjerte, men du skal irettesætte din
Næste, forat du ikke skal bære Synd for
hans Skyld. 1 Joh. 2, 11; 3, 15. Matt. 18, 15.
Luk. 17, 3.
18. Du skal ikke hevne dig og ikke be-
holde Vrede mod dit Folks Børn, men
du skal elske din Næste som dig
selv; jeg er Herren.
Matt. 5, 43 fg. 22, 39. Rom. 12, 19; 13, 9.
Gal. 5, 14.
19. I skulle holde mine Love: Blandt
dit Kvæg skal du ikke lade to Slags
parre sig; paa din Mark skal du ikke saa
to Slags Sæd, og Klæder, som ere væ-
vede af to Slags, skulle ei komme paa dig.
5 Mos. 22, 9. 11.
20. Og naar en Mand ligger hos en
Kvinde og har Omgang med hende, og

hun er en Trælkvinde, som er fæstet til en Mand, men hun ikke er løskjøbt eller har faaet sin Frihed, da skal Tugtelse finde Sted, men de skulle ikke dødes, fordi hun ikke var frigiven.

21. Men han skal føre sit Skyldoffer frem for Herren til Indgangen til Sammenkomstens Telt, en Væder til Skyldoffer.

22. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham med Skyldofferets Væder for Herrens Aasyn, for hans Synd, hvormed han har forsyndet sig; saa faar han Forladelse for sin Synd, hvormed han har forsyndet sig.

23. Og naar I komme ind i Landet og plante alle Slags Frugttræer, da skulle I anse deres Frugt som en Forhud; i tre Aar skulle de ansees af eder som uomskaarne, man skal ikke æde deraf,

24. og i det fjerde Aar skal al deres Frugt være helliget til Glædesfest for Herren,

25. og i det femte Aar maa I æde deres Frugt, — forat det, de bære, kan forøges for eder; jeg er Herren, eders Gud.

26. I skulle ikke æde Noget med Blodet. I skulle ikke øve Tegnsudlæggelse eller Spaadom af Skyerne.
3, 17. 5 Mos. 18, 10 fg. 2 Kong. 21, 6 fg.

27. I skulle ikke rundskjære Kanten af eders Hovedhaar; et heller skal du ødelægge Kanten af dit Skjæg.

28. I skulle ikke gjøre Indsnit i eders Kjød for en Døds Skyld og ikke sætte indbrændte Skrifttegn paa eder; jeg er Herren. 5 Mos. 14, 1.

29. Du skal ikke vanhellige din Datter ved at lade hende bedrive Hor, forat ikke Landet skal bedrive Hor, og Landet blive fuldt af Skjændighed.

30. Mine Sabbater skulle I holde, og for min Helligdom skulle I frygte; jeg er Herren. V. 3.

31. I skulle ikke vende eder til Dødningemanere og ikke søge hen til Sandsigere, saa I besmitte eder ved dem; jeg er Herren, eders Gud.
20, 6. 27. 1 Sam. 28, 7 fg. Es. 8, 19.

32. For det graa Haar skal du reise dig, og du skal hædre den Gamle, og du skal frygte din Gud; jeg er Herren.
1 Tim. 5, 1 fg.

33. Og naar en Fremmed opholder sig hos eder i eders Land, da skulle I ikke undertrykke ham; 2 Mos. 22, 21; 23, 9.

34. som en Indfødt blandt eder skal den Fremmede, der opholder sig hos eder, være eder, og du skal elske ham som dig selv, thi I have selv været fremmede i Ægyptens Land; jeg er Herren, eders Gud.

35. I skulle ikke gjøre Uret i Dom, i Længdemaal, i Vegt eller i Hulmaal.

36. Rette Vegtskaaler, rette Vegtstene, ret Efa og ret Hin skulle I have; jeg er Herren, eders Gud, som førte eder ud af Ægyptens Land.
5 Mos. 25, 13 fg. Ordsp. 11, 1; 16, 11; 20, 10. Mika 6, 10. 11.

37. Og I skulle tage Vare paa alle mine Love og alle mine Bud og holde dem; jeg er Herren. 18, 30.

20. Kapitel.

Herren kundgjør de Straffe, som skulle ramme dem, der drive Afguderi med Molok eller vende sig til Dødningemanere og Sandsigere (1—7), bande Forældre eller bedrive noget Slags Utugt (8—21); han formaner til Lydighed og til at fly Hedningernes Skikke, til at gjøre Forskjel mellem rene og urene Dyr, og byder at stene Dødningemanere og Sandsigere (22—27).

Og Herren talte til Moses og sagde:

2. Og du skal sige til Israels Børn: Hver Mand af Israels Børn eller af de Fremmede, som opholde sig i Israel, der hengiver Nogen af sin Afkom til Molok, skal dødes; Landets Folk skal stene ham.
18, 21.

3. Jeg vil sætte mit Aasyn imod den Mand, og jeg vil udrydde ham af hans Folks Midte, fordi han hengav af sin Afkom til Molok til at besmitte min Helligdom og til at vanhellige mit hellige Navn.

4. Og lukker Landets Folk sine Øine for denne Mand, naar han hengiver af sin Afkom til Molok, saa de ikke straffe ham med Døden,

5. da vil jeg sætte mit Aasyn imod denne Mand og imod hans Slægt, og ham og alle dem, som følge ham i at bole med Molok, vil jeg udrydde af deres Folks Midte.

6. Og naar Nogen vender sig til Dødningemanerne og til Sandsigerne, saa han boler efter dem, da vil jeg sætte mit Aasyn mod den Mand, og jeg vil udrydde ham af hans Folk. 19, 31. 5 Mos. 18, 10 fg.

7. I skulle hellige eder og være hellige; thi jeg er Herren, eders Gud.
11, 44. 45; 19, 2.

8. Og I skulle tage Vare paa mine

Love og holde dem; jeg er Herren, som
helliger eder. 19, 37.
9. Thi hver den, der bander sin Fader
eller sin Moder, skal dødes; sin Fader og
sin Moder har han bandet, hans Blod
være over ham! 2 Mos. 21, 17. 5 Mos. 27, 16.
Ordsp. 20, 20; 30, 17.
10. Og naar en Mand bedriver Hor
med en anden Mands Hustru, naar han
bedriver Hor med sin Næstes Hustru, da
skal baade Horkarlen og Horkvinden dødes.
18, 20. 2 Mos. 20, 14.
5 Mos. 22, 22. Matt. 5, 27. Joh. 8, 5.
11. Og naar en Mand ligger hos sin
Faders Hustru, har han blottet sin Faders
Blusel; de skulle begge dødes, deres
Blod være over dem! 18, 8.
12. Og naar en Mand ligger hos sin
Sønnekone, skulle de begge dødes; de
have øvet en Vederstyggelighed, deres
Blod være over dem! 18, 15.
13. Og naar en Mand ligger hos en
Mandsperson, ligesom man ligger hos en
Kvinde, da have de begge øvet en Vederstyggelighed;
de skulle dødes, deres Blod
være over dem! 18, 22.
14. Og naar en Mand tager en Kvinde
tilligemed hendes Moder, da er det en
Skjændighed; man skal brænde baade ham
og dem med Ild, og der skal ingen Skjændighed
være i eders Midte. 18, 17.
15. Og en Mand, som har legemlig
Omgang med Kvæg, skal dødes, og Kvæget
skulle I dræbe. 18, 23.
16. Og naar en Kvinde kommer nær
noget Kvæg til legemlig Omgang med det,
da skal du ihjelslaa baade Kvinden og
Kvæget; de skulle dødes, deres Blod være
over dem!
17. Og naar en Mand tager sin Søster,
sin Faders Datter eller sin Moders Datter,
og ser hendes Blusel, og hun ser hans
Blusel, da er det en Skjændsel, og de
skulle udryddes for sit Folks Børns Øine;
han har blottet sin Søsters Blusel, han
skal bære sin Misgjerning. 18, 9. 5 Mos. 27, 22.
18. Og naar en Mand ligger hos en
Kvinde, der har sin maanedlige Urenhed,
og blotter hendes Blusel, da har han
blottet hendes Kilde, og hun har blottet
sit Blods Kilde, og de skulle begge udryddes
af sit Folk. 18, 19.
19. Og din Moders Søsters eller din
Faders Søsters Blusel skal du ikke blotte;
thi en Saadan blotter sin Nærbeslægtede,
de skulle bære sin Misgjerning. 18, 12. 13.
20. Og naar en Mand ligger hos sin
Farbroders Hustru, har han blottet sin
Farbroders Blusel; de skulle bære sin Synd,
de skulle dø barnløse. 18, 14.
21. Og naar en Mand tager sin Broders
Hustru, er det en Afskyelighed; han
har blottet sin Broders Blusel, de skulle
være barnløse. 18, 16.
22. I skulle tage Vare paa alle mine
Love og alle mine Bud og holde dem,
forat ikke det Land skal udspy eder, som
jeg vil føre eder ind i til at bo deri,
19, 37; 18, 28.
23. og I skulle ikke vandre efter det
Folks Skikke, som jeg uddriver fra eders
Ansigt; thi alt dette have de gjort, og
jeg væmmedes ved dem,
24. og jeg sagde til eder: I skulle tage
deres Land i Eie, og jeg vil give eder
det til Eiendom, et Land, som flyder med
Melk og Honning; jeg er Herren, eders
Gud, som har udskilt eder fra Folkene.
2 Mos. 3, 8. 1 Kong. 8, 53.
25. Og I skulle skille mellem de rene
Dyr og de urene og mellem de urene
Fugle og de rene; og I skulle ikke gjøre
eders Sjæle vederstyggelige ved de firføddede
Dyr eller ved de Fugle eller ved
det Kryb paa Jorden, som jeg har udskilt
for eder, forat I skulle agte dem for
urene. 11, 2 fg.
26. Og I skulle være mig hellige; thi
jeg, Herren, er hellig, og jeg har udskilt
eder fra Folkene, forat I skulle høre mig
til. 11, 44 fg. 2 Mos. 19, 5.
27. Og naar der i en Mand eller Kvinde
er en Dødningemaner-Aand eller Sandsiger-Aand,
da skulle de dødes; man skal
stene dem, deres Blod være over dem! V. 6.

21. Kapitel.

Herren giver Love om Presternes Forhold ved Døde, om deres Ægteskab og om deres Døtre, naar de bedrive Hor (1—15). Ingen, som har nogen Brøst paa sit Legeme, maa forrette Ofring eller anden Tjeneste i Helligdommen, men maa dog nyde sin Del af Offerne (16—24).

Og Herren sagde til Moses: Tal til
Presterne, Arons Sønner, og sig til
dem: En Prest skal ikke gjøre sig uren
blandt sit Folk ved et Lig, Ez. 44, 25.
2. undtagen ved sin nærmeste Slægt,
ved sin Moder og ved sin Fader og ved
sin Søn og ved sin Datter og ved sin
Broder
3. og ved sin ugifte Søster, som er hans
Nærbeslægtede og ikke har været nogen
Mands Hustru; ved hende maa han gjøre
sig uren.

4. Han skal ikke gjøre sig uren som Ægtemand i sit Folk, saa han vanhelliger sig.
5. De skulle ikke gjøre noget Sted paa sit Hoved skaldet og ikke afskjære Kanten af sit Skjæg og ikke gjøre Indsnit i sit Kjød. 19, 27 fg. Ez. 44, 20.
6. De skulle være sin Gud hellige, og de skulle ikke vanhellige sin Guds Navn; thi de frembære Herrens Ildoffere, sin Guds Mad, derfor skulle de være hellige.
7. En Horkvinde eller En, som er krænket, skulle de ikke tage, og en Kvinde, som er forskudt af sin Mand, skulle de ikke tage; thi Presten er hellig for sin Gud. Ez. 44, 22.
8. Og du skal holde ham hellig, thi han frembærer din Guds Mad; han skal være dig hellig, thi jeg, Herren, som helliger eder, er hellig. 19, 2.
9. Og naar en Prests Datter vanhelliger sig ved at bedrive Hor, saa vanhelliger hun sin Fader; hun skal brændes med Ild.
10. Og den, som er Ypperstepresт iblandt sine Brødre, paa hvis Hoved Salveoljen er udøst, og hvis Haand man har fyldt til at iføre sig Klæderne, han skal ikke rage sit Hoved og ikke sønderrive sine Klæder. 2 Mos. 28, 41. 3 Mos. 8, 12; 10, 6.
11. Og han skal ikke komme til nogetsomhelst Lig; hverken ved sin Fader eller ved sin Moder skal han gjøre sig uren.
12. Og af Helligdommen skal han ikke gaa ud og ikke vanhellige sin Guds Helligdom; thi Indvielsen ved hans Guds Salveolje er paa ham; jeg er Herren. 10, 7.
13. Og han skal tage en Jomfru til Hustru;
14. en Enke eller en Forskudt eller en Krænket eller en Horkvinde, dem skal han ikke tage, men en Jomfru af sit Folk skal han tage til Hustru. V. 7.
15. Han skal ikke vanhellige sin Afkom iblandt sit Folk; thi jeg er Herren, som helliger ham.
16. Og Herren talte til Moses og sagde:
17. Tal til Aron og sig: En Mand af din Afkom i dens Slægter, paa hvem der er et Lyde, skal ikke træde frem for at frembære sin Guds Mad; 1 Tim. 3, 2. Tit. 1, 6. 7.
18. thi ingen Mand, paa hvem der er et Lyde, skal træde frem, ikke en Mand, som er blind eller halt eller lemlæstet i Ansigtet eller har et Lem for stort,
19. eller en Mand, som har Bræk paa Fod eller Bræk paa Haand,
20. eller som er pukkelrygget eller Dverg eller har en hvid Plet paa sit Øie eller har Skab eller Udslet, eller hvis Stene ere knuste.
21. Ingen Mand af Arons, Prestens, Afkom, paa hvem der er et Lyde, skal træde frem for at frembære Herrens Ildoffere; der er Lyde paa ham, han skal ikke træde frem for at frembære sin Guds Mad.
22. Dog maa han æde sin Guds Mad, baade af de høihellige Ting og af de hellige Ting.
23. Kun skal han ikke komme til Forhænget og ikke træde frem til Alteret, fordi der er Lyde paa ham; og han skal ikke vanhellige mine Helligdomme, thi jeg er Herren, som helliger dem.
24. Og Moses talte det til Aron og til hans Sønner og til alle Israels Børn.

22. Kapitel.

Herren forbyder Presterne at æde af Offerne, saalænge de ere urene (1—9), lærer, hvem der ellers maa æde deraf, og hvem ikke (10—16), forbyder at ofre det, som har noget Lyde (17—25), giver endvidere nogle andre Bestemmelser om Offerne (26—30) og indskjærper at holde hans Bud (31—33).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Aron og til hans Sønner og sig, at de skulle holde sig fra Israels Børns hellige Gaver, som de hellige mig, og ikke vanhellige mit hellige Navn; jeg er Herren.
3. Sig til dem: Hver den gjennem eders Slægter af al eders Afkom, der kommer nær de hellige Gaver, som Israels Børn hellige Herren, medens hans Urenhed er paa ham, den Samme skal udryddes fra mit Aasyn; jeg er Herren.
4. Hver den af Arons Afkom, der er spedalsk eller har Flod, skal ikke æde af de hellige Gaver, indtil han vorder ren, ikke heller den, som rører ved Nogen, der er bleven uren ved Lig, eller den, fra hvem der gaar Sæd,
5. eller den, som rører ved noget Kryb, som man bliver uren ved, eller ved et Menneske, som man bliver uren ved, hvilkensomhelst hans Urenhed end er.
6. Den, som rører ved noget Saadant, skal være uren indtil Aftenen, og han skal ikke æde af de hellige Ting, udenat han har badet sit Legeme i Vand.

7. Og naar Solen er gaaet ned, er han ren, og derefter maa han æde af de hellige Gaver; thi det er hans Mad.
8. Hvad der er selvdødt eller sønderrevet, skal han ikke æde, saa han bliver uren derved; jeg er Herren. Ez. 44, 31.
9. Og de skulle tage Vare paa, hvad jeg vil have varetaget, forat de ikke skulle bære Synd for noget Saadant og dø derved, fordi de vanhellige det; jeg er Herren, som helliger dem.
10. Og ingensomhelst Fremmed* skal æde det Hellige; En, som har sit Tilhold hos Presten, eller en Daglønner skal ikke æde det Hellige.

* d. e. som ikke hører til en Prestefamilie.

11. Men naar en Prest kjøber Nogen for sine Penge, da maa denne æde deraf, ligesaa den, som er født i hans Hus; de maa æde af hans Mad.
12. Naar en Prests Datter bliver en fremmed Mands Hustru, skal hun ikke æde af de hellige Offergaver.
13. Men naar en Prests Datter bliver Enke eller forskudt, og hun ingen Afkom har, og hun vender tilbage til sin Faders Hus og er, ligesom i sin Ungdom, da maa hun æde af sin Faders Mad; men ingen Fremmed maa æde deraf.
14. Men naar Nogen æder noget Helligt uvitterlig, skal han lægge Femteparten dertil og erstatte Presten det Hellige. 5, 16.
15. Man skal ikke vanhellige Israels Børns hellige Offergaver til Herren;
16. og man skal lade dem bære den Misgjerning og Skyld, de paadrage sig ved at æde de hellige Gaver; thi jeg er Herren, som helliger dem.
17. Og Herren talte til Moses og sagde:
18. Tal til Aron og til hans Sønner og til alle Israels Børn og sig til dem: Naar Nogensomhelst af Israels Hus eller af de Fremmede i Israel vil ofre sit Offer, hvadenten det er deres lovede eller deres frivillige Offere, som de ofre Herren til Brændoffer,
19. da skal det for at skaffe eder Velbehag være en Han uden Lyde af det store Kvæg, af Faarene eller af Gjederne.
20. Intet af det, som der er Lyde paa, skulle I ofre; thi I blive ikke velbehagelige derved.
5 Mos. 15, 21; 17, 1. Mal. 1, 8 fg. 13 fg.
21. Og naar Nogen vil ofre Herren et Takoffer for at opfylde et Løfte eller som et frivilligt Offer af det store Kvæg eller af Smaakvæget, da skal det være uden Lyde for at være til Velbehag; slet intet Lyde skal der være derpaa.
22. Et, som er blindt eller benbrudt eller lemlæstet, eller som har flydende Saar eller Skab eller Udslet, skulle I ikke ofre Herren, og Ildoffer af dem skulle I ikke ofre paa Alteret for Herren.
23. Et Stykke stort Kvæg eller smaat Kvæg, som har et Lem for stort eller for lidet, maa du ofre som frivilligt Offer, men som lovet Offer er det ikke velbehageligt.
24. Et Dyr, som er gildet ved at trykkes eller knuses eller rives eller skjæres, skulle I ikke bringe Herren; I skulle ikke gjøre Saadant* i eders Land.

* d. e. gilde noget Dyr.

25. Heller ikke af en Fremmeds Haand skulle I modtage og ofre eders Gud Mad af noget Saadant; thi deres Skade er paa dem, der er Lyde paa dem, de blive ikke til Velbehag for eder.
26. Og Herren talte til Moses og sagde:
27. Naar et Stykke stort Kvæg eller et Lam eller et Kid fødes, da skal det være syv Dage hos sin Moder; men fra den ottende Dag og derefter er det velbehageligt til et Ildoffer for Herren.
2 Mos. 22, 30.
28. Og I skulle ikke slagte et Stykke stort Kvæg eller smaat Kvæg tilligemed dets Unge paa een Dag.
29. Og naar I ofre Herren et Lovprisningsoffer, skulle I ofre det, saa I vorde velbehagelige.
30. Paa den samme Dag skal det ædes, I skulle ikke levne Noget deraf til om Morgenen; jeg er Herren. 7, 15; 19, 6.
31. Og I skulle tage Vare paa mine Befalinger og holde dem; jeg er Herren.
32. Og I skulle ikke vanhellige mit hellige Navn, forat jeg maa vorde helliget midt iblandt Israels Børn: jeg er Herren, som helliger eder,
33. som førte eder ud af Ægyptens Land for at være eders Gud; jeg er Herren.

23. Kapitel.

Herren giver Love om de fornemste Høitider: om den syvende Dag (1—3), om Paaskehøitiden (4—14), om Pintsefesten (15—22), om Basunernes Høitid (23—25), om Forligelsens Høitid (26—32), om Løvsalernes Høitid (33—44).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Herrens Høitider, som I skulle ud-

raabe som hellige Forsamlinger, mine Høitider ere disse:

3. I seks Dage skal der gjøres Arbeide; men paa den syvende Dag er det høihellig Sabbat, en hellig Forsamling, I skulle ikke gjøre noget Arbeide; det er Sabbat for Herren i alle eders Boliger. 2 Mos. 20, 8 fg.

4. Disse ere Herrens Høitider, hellige Forsamlinger, som I skulle udraabe til deres bestemte Tider:

5. I den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, imellem de to Aftenstunder, er det Paaske for Herren. 2 Mos. 12, 6. 18. 4 Mos. 9, 2 fg. 28, 16 fg. 5 Mos. 16, 1 fg.

6. Og paa den femtende Dag i den samme Maaned er det de usyrede Brøds Høitid for Herren; i syv Dage skulle I æde usyrede Brød. 2 Mos. 12, 15; 13, 6; 23, 15.

7. Paa den første Dag skulle I holde en hellig Forsamling, I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.

8. Og I skulle ofre Ildoffer for Herren i syv Dage; paa den syvende Dag skal der være en hellig Forsamling, I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.

9. Og Herren talte til Moses og sagde:

10. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I komme ind i det Land, som jeg vil give eder, og I høste dets Høst, da skulle I bringe det Kornbaand, som er det første af eders Høst, til Presten.

11. Og han skal svinge Kornbaandet for Herrens Aasyn, forat I kunne vorde velbehagelige; Dagen efter Sabbaten skal Presten svinge det.

12. Og paa den samme Dag, I svinge Kornbaandet, skulle I ofre et aarsgammelt Lam uden Lyde til Brændoffer for Herren

13. og Madofferet dertil, to Tiendeparter af en Efa fint Mel, blandet med Olje, til Ildoffer for Herren, til en velbehagelig Lugt, og Drikofferet dertil, en Fjerdepart af en Hin Vin.

14. Og I skulle ikke æde Brød eller ristet eller friskt Korn indtil den samme Dag, førend I have bragt eders Guds Offer; det skal være en evig Lov gjennem eders Slægter i alle eders Boliger.

15. Og I skulle tælle fra Dagen efter den Sabbat, fra den Dag, I bringe Svinge-Kornbaandet, — fulde syv Sabbater skal det være;
2 Mos. 23, 16. 5 Mos. 16, 9 fg.

16. til Dagen efter den syvende Sabbat skulle I tælle femti Dage, saa skulle I bringe en ny Gave frem til Herren: 2 Mos. 34, 22.

17. Fra eders Boliger skulle I bringe Svingebrød, to Brød; af to Tiendeparter af en Efa fint Mel skulle de være; de skulle bages syrede; de ere en Førstegrøde for Herren.

18. Og I skulle bringe frem tilligemed Brødet syv aarsgamle Lam uden Lyde og en Oksekalv og to Vædere (de skulle være til Brændoffer for Herren) samt Madofferet dertil og Drikofferne dertil; det er et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

19. Og I skulle ofre en Gjedebuk til Syndoffer og to aarsgamle Lam til Takoffer.

20. Og Presten skal svinge dem tilligemed Førstegrødens Brød og to Lam for Herrens Aasyn; de skulle være Herren helligede og tilhøre Presten.

21. Og I skulle lade Udraab ske paa den samme Dag; en hellig Forsamling skulle I holde, I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning; det skal være en evig Lov i alle eders Boliger gjennem eders Slægter.

22. Og naar I høste eders Lands Høst, skal du ikke under din Indhøstning afhøste lige til det Yderste paa din Ager, og du skal ikke holde Eftersankning af din Høst; du skal lade det blive til den Fattige og til den Fremmede; jeg er Herren, eders Gud. 19, 9 fg.

23. Og Herren talte til Moses og sagde:

24. Tal til Israels Børn og sig: I den syvende Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skulle I holde en Hviledag, en Basunklang til Ihukommelse, en hellig Forsamling. 4 Mos. 29, 1 fg.

25. I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning, og I skulle ofre Ildoffer til Herren.

26. Og Herren talte til Moses og sagde:

27. Men paa den tiende Dag i denne syvende Maaned er det Forligelsens Dag; I skulle holde en hellig Forsamling, og I skulle ydmyge eders Sjæle, og I skulle ofre Ildoffer for Herren.
16, 29 fg. 4 Mos. 29, 7 fg.

28. Og I skulle ikke gjøre noget Arbeide paa den samme Dag; thi den er

en Forligelses-Dag til at gjøre Forligelse for eder for Herrens, eders Guds, Aasyn.
29. Thi Enhver, som ikke ydmyger sig paa denne Dag, skal udryddes af sit Folk.
30. Og Enhver, som gjør nogetsomhelst Arbeide paa denne Dag, ham vil jeg udrydde af hans Folks Midte.
31. I skulle ikke gjøre noget Arbeide; det skal være en evig Lov gjennem eders Slægter i alle eders Boliger.
32. En høihellig Sabbat skal den være eder, og I skulle ydmyge eders Sjæle; paa den niende Dag i Maaneden om Aftenen skulle I fra Aften til Aften holde eders Sabbatshvile.
33. Og Herren talte til Moses og sagde:
34. Tal til Israels Børn og sig: Paa den femtende Dag i denne syvende Maaned er det Løvsalernes Fest i syv Dage for Herren. V. 40. 43. 2 Mos. 23, 16. 4 Mos. 29, 12 fg. 5 Mos. 16, 13 fg. Neh. 8, 14 fg.
35. Paa den første Dag skal der være en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.
36. I syv Dage skulle I ofre Herren Ildoffer; paa den ottende Dag skulle I holde en hellig Forsamling, og I skulle ofre Herren Ildoffer; det er en Festforsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning. 2 Krøn. 7, 8 fg. Joh. 7, 37.
37. Dette er Herrens Høitider, som I skulle udraabe som hellige Forsamlinger, til at ofre Herren Ildoffer, Brændoffer og Madoffer, Slagtoffer og Drikoffere, hver Dag, hvad der hører til Dagen,
38. foruden Herrens Sabbater og foruden eders Gaver og foruden alle eders lovede Offere og foruden alle eders frivillige Offere, som I skulle give Herren.
39. Men paa den femtende Dag i den syvende Maaned, naar I indsamle Landets Grøde, skulle I holde Herrens Fest i syv Dage; paa den første Dag skal der være Hviledag, og paa den ottende Dag skal der være Hviledag. V. 33 fg.
40. Og I skulle paa den første Dag tage eder Frugt af herlige Træer, Palmegrene og Grene af løvrige Træer og Vidjer ved Bækken; og I skulle være glade for Herrens, eders Guds, Aasyn i syv Dage. Neh. 8, 14 fg.
41. Og I skulle holde den som en Fest for Herren syv Dage om Aaret; det skal være en evig Lov gjennem eders Slægter; i den syvende Maaned skulle I holde den.
42. I skulle bo i Løvsaler i syv Dage, hver Indfødt i Israel skal bo i Løvsaler,
43. forat eders Efterkommere skulle vide, at jeg lod Israels Børn bo i Løvsaler, da jeg førte dem ud af Ægyptens Land; jeg er Herren, eders Gud.
44. Og Moses kundgjorde Herrens Høitider for Israels Børn.

24. Kapitel.

Herren giver Love om Olje til Lamperne (1—4), om Skuebrødene (5—9). En israelitisk Kvindes Søn bespotter Herrens Navn (10—12); Herren byder at stene ham og alle dem, som bespotte Herrens Navn (13—16), lærer, hvilken Straf der skal ramme dem, som ihjelslaa eller lemlæste Nogen (17—22). Den, som har spottet Herren, stenes (23).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Byd Israels Børn, at de skulle skaffe dig ren Olje af stødte Oliven til Lysningen, forat Lamperne kunne sættes op til enhver Tid. 2 Mos. 27, 20 fg.
3. Udenfor Vidnesbyrdets Forhæng i Sammenkomstens Telt skal Aron altid holde dem i Orden fra Aften til Morgen for Herrens Aasyn; det skal være en evig Lov gjennem eders Slægter.
4. Paa Lysestagen af purt Guld skal han altid holde Lamperne i Orden for Herrens Aasyn.
5. Og du skal tage fint Mel og bage deraf tolv Kager; hver Kage skal være to Tiendeparter af en Efa. 2 Mos. 25, 30.
6. Og du skal lægge dem i to Rader, seks i hver Rad, paa Bordet af purt Guld for Herrens Aasyn.
7. Og du skal lægge ren Virak paa hver Rad, og den skal være for Brødet til et Ihukommelsesoffer, et Ildoffer for Herren.
8. Paa hver Sabbatsdag skal man altid lægge det i Orden for Herrens Aasyn; det skal ydes af Israels Børn, en evig Pagt.
9. Og det skal høre Aron og hans Sønner til, og de skulle æde det paa et helligt Sted; thi det er hans høihellige Del af Herrens Ildoffere, en evig Rettighed.
10. Og der gik en israelitisk Kvindes Søn (han var Søn af en ægyptisk Mand) ud midt iblandt Israels Børn; og den israelitiske Kvindes Søn og en israelitisk Mand kom i Trætte sammen i Leiren.
11. Og den israelitiske Kvindes Søn bespottede Navnet* og bandede, og de førte ham til Moses. Men hans Mo-

ders Navn var Selomit, Dibris Datter,
af Dans Stamme. * V. 16.
12. Og de satte ham i Forvaring for
at faa Afgjørelse ved et Ord af Herren.
4 Mos. 15, 34.
13. Og Herren talte til Moses og sagde:
14. Før den, som har bandet, udenfor
Leiren, og alle de, som hørte det, skulle
lægge sine Hænder paa hans Hoved, og
den hele Menighed skal stene ham.
15. Og du skal tale til Israels Børn
og sige: Naar Nogensomhelst bander sin
Gud, skal han bære sin Synd.
16. Og den, som bespotter Herrens
Navn, skal dødes, hele Menigheden skal
stene ham; saavel den Fremmede som den
Indfødte skal stenes, naar han bespotter
Navnet. 2 Mos. 20, 7.
17. Og naar En slaar et Menneske
ihjel, skal han dødes.
2 Mos. 20, 13; 21, 12. 4 Mos. 35, 16 fg.
18. Men den, som slaar et Stykke Kvæg
ihjel, skal erstatte det, Stykke for Stykke.
19. Og naar En tilføier sin Næste
nogen Men, skal der gjøres med ham,
ligesom han har gjort:
20. Bræk for Bræk, Øie for Øie, Tand
for Tand; den samme Men, som han til-
føier et Menneske, skal tilføies ham.
2 Mos. 21, 23 fg. Matt. 5, 38 fg.
21. Og den, som ihjelslaar et Stykke
Kvæg, skal erstatte det; men den, som
ihjelslaar et Menneske, skal dødes.
1 Mos. 9, 6.
22. Een Ret skal gjælde for eder, den
skal gjælde for den Fremmede ligesom
for den Indfødte; thi jeg er Herren,
eders Gud. 2 Mos. 12, 49.
23. Og Moses talte til Israels Børn,
og de førte den, som havde bandet, uden-
for Leiren og stenede ham; og Israels
Børn gjorde, ligesom Herren havde be-
falet Moses.

25. Kapitel.

Herren giver Love om Sabbatsaaret og Jubelaaret (1—22), om Indløsning af faste Eiendomme (23—34), byder Barmhjertighed mod Fattige, Mildhed mod forarmede Israeliter, der sælge sig til Trælle, og forordner forskjellige Maader, hvorpaa disse kunne løses (35—55).

Og Herren talte til Moses paa Sinajs
Bjerg og sagde:
2. Tal til Israels Børn og sig til
dem: Naar I komme ind i det Land, jeg
vil give eder, da skal Landet have en
Sabbatshvile for Herren.
3. I seks Aar skal du tilsaa din Ager,
og i seks Aar skal du beskjære din Vin-
gaard og indsamle dets* Grøde.
2 Mos. 23, 10 fg. * Landets.
4. Men i det syvende Aar skal der
være en høihellig Sabbat for Landet, en
Sabbat for Herren; du skal ikke tilsaa
din Ager og ikke beskjære din Vingaard.
5. Hvad der vokser af sig selv efter
din Høst, skal du ikke indhøste, og Dru-
erne paa din ubeskaarne Vinstok skal du
ikke afhøste; det skal være et Sabbatsaar
for Landet.
6. Og hvad der vokser paa Landets
Sabbat, skal være til Føde for eder, for
dig og for din Tjener og for din Tje-
nestepige og for din Dagløner og for
den, som holder til hos dig, de Fremmede
hos dig;
7. og for dit Kvæg og for de vilde
Dyr, som ere i dit Land, skal al dets
Grøde være til Føde.
8. Og du skal tælle dig syv Sabbats-
aar, syv Aar syv Gange, saa at de syv
Sabbatsaars Dage blive ni og firti Aar.
9. Og du skal lade en Basunklang lyde
gjennem Landet i den syvende Maaned
paa den tiende Dag i Maaneden; paa
Forligelsens Dag skulle I lade en Basun
lyde gjennem hele eders Land. 23, 24. 27.
10. Og I skulle holde det femtiende
Aar helligt, og I skulle udraabe Frihed
i Landet for alle dem, som bo deri; et
Jubelaar skal det være eder, og I skulle
komme igjen, hver til sin Eiendom, og
komme igjen, hver til sin Slægt. 27, 24.
11. Et Jubelaar skal dette femtiende
Aar være eder; I skulle ikke saa, og I
skulle ikke høste det, som vokser af sig
selv i det, og I skulle ikke afhøste de ube-
skaarne Vinstokke i det.
12. Thi det er Jubelaar, helligt skal
det være eder; af Marken skulle I æde
dens Grøde.
13. I dette Jubelaar skulle I komme
igjen, hver til sin Eiendom.
14. Og naar du sælger din Næste No-
get, eller du kjøber Noget af din Næste,
da skulle I ikke forurette, den Ene den
Anden.
15. I Forhold til Antallet af Aarene
efter Jubelaaret skal du kjøbe af din
Næste; i Forhold til Antallet af de Aar,
hvori Grøde indhøstes, skal han sælge
til dig.
16. Efter Aarenes større Antal skal du
gjøre Kjøbesummen til ham stor, og efter

Aarenes mindre Antal skal du gjøre Kjøbesummen til ham liden; thi et Antal Grøder* er det, han sælger dig.

* d. e. ikke Jorden selv, men dens Grøder indtil Jubelaaret. V. 50—52.

17. Og Ingen af eder skal forurette sin Næste, men du skal frygte din Gud; thi jeg er Herren, eders Gud. 1 Tess. 4, 6.
18. Og I skulle holde mine Love og tage Vare paa mine Bud og holde dem; saa skulle I bo tryggelig i Landet. 1 Kong. 4, 25.
19. Og Landet skal give sin Frugt, og I skulle æde til Mættelse, og I skulle bo tryggelig i det. 26, 5. Ef. 1, 19.
20. Og naar I ville sige: Hvad skulle vi æde i det syvende Aar, naar vi ikke saa og ikke indsamle vor Grøde? —
21. da vil jeg byde min Velsignelse over eder i det sjette Aar, og det skal bære Grøde for tre Aar.
22. Og I skulle saa i det ottende Aar og æde af den gamle Grøde; indtil det niende Aar, indtil dets Grøde kommer ind, skulle I æde Gammelt.
23. Og Landet skal ikke sælges med fuld Afhændelse; thi mig hører Landet til, I ere fremmede og Gjæster hos mig. 1 Mos. 23, 4. 1 Krøn. 29, 15. Ps. 39, 13.
24. Og i hele eders Eiendoms Land skulle I tilstede Løsning for Jorden.
25. Naar din Broder bliver forarmet, og han sælger af sin Grundeiendom, da skal hans Løser, hans nærmeste Slægtning, komme og løse, hvad hans Broder har solgt. Rut 4, 1 fg.
26. Og naar En ikke har nogen Løser, men selv faar Raad dertil og kommer i Besiddelse af, hvad der er nok for ham til at løse det for,
27. da skal han beregne Aarene, siden han solgte, og betale det, som er derover, til Manden, som han solgte til; saa skal han komme til sin Grundeiendom igjen.
28. Men dersom han ikke har nok til at betale ham det, da skal det, han har solgt, blive i dens Vold, som kjøbte det, indtil Jubelaaret; men det skal gives frit i Jubelaaret, og han skal komme til sin Grundeiendom igjen.
29. Og naar Nogen sælger et Vaaningshus i en Stad, som har Mur, da skal hans Løsningsret vare, indtil et helt Aar er forløbet, efterat han har solgt; et Aar skal hans Løsningsret vare.
30. Men dersom det ikke bliver løst, inden et helt Aar er til Ende, da skal Huset, som er i den Stad, der har Mur, med fuld Afhændelse stadfæstes ham, som kjøbte det, og hans Efterkommere; det skal ikke gives frit i Jubelaaret.
31. Men Husene i de Landsbyer, som ikke have Mur omkring sig, skulle regnes lige med Markerne paa Landet; der skal være Løsning for dem, og i Jubelaaret skulle de gives fri.
32. Men hvad Leviternes Stæder angaar, Husene nemlig i deres Eiendomsstæder, da skulle Leviterne have Løsningsret for al Tid. 4 Mos. 35, 4.
33. Og naar En løser Noget af Leviterne, saa skal et solgt Hus i hans Eiendomsstad gives frit i Jubelaaret; thi Husene i Leviternes Stæder ere deres Grundeiendom midt iblandt Israels Børn.
34. Men den Mark, som udgjør deres Stæders Jorder, skal ikke sælges; thi den er deres Eiendom for al Tid. 4 Mos. 35, 4 fg.
35. Og naar din Broder forarmes, og hans Formue svinder ind hos dig, da skal du understøtte ham; som en Fremmed og Inderst skal han leve hos dig. 5 Mos. 15, 7 fg.
36. Du maa ikke tage Rente eller Overgift af ham, men du skal frygte din Gud, forat din Broder maa leve med dig. 2 Mos. 22, 25. 5 Mos. 23, 19 fg. Ps. 15, 5. Ordsp. 28, 8.
37. Du skal ikke give ham dine Penge mod Rente og ikke give ham din Mad mod Overgift.
38. Jeg er Herren, eders Gud, som førte eder ud af Ægyptens Land for at give eder Kana'ans Land, for at være eders Gud.
39. Og naar din Broder forarmes hos dig og sælger sig til dig, da skal du ikke lade ham tjene hos dig, som en Træl tjener. 2 Mos. 21, 2 fg. 5 Mos. 15, 12 fg.
40. Som en Daglønner, som en Inderst skal han være hos dig; indtil Jubelaaret skal han tjene hos dig.
41. Da skal han udgaa fra dig, han og hans Børn med ham, og han skal komme igjen til sin Slægt og komme igjen til sine Fædres Eiendom.
42. Thi de ere mine Tjenere, som jeg har ført ud af Ægyptens Land; de skulle ikke sælges, som en Træl sælges. V. 55.
43. Du skal ikke herske over ham med Haardhed, men du skal frygte din Gud. Ef. 6, 9.
44. Og hvad din Træl og din Trælkvinde angaar, som du vil have, da maa

I kjøbe Træl og Trælkvinde af de Hedningefolk, som ere rundt omkring eder,

45. og ligeledes af de Indersters Børn, der opholde sig hos eder som Fremmede, af dem maa I kjøbe og af deres Slægt, som er hos eder, som de have avlet i eders Land, og de maa være eders Eiendom,

46. og I maa efterlade dem som Arv til eders Børn efter eder, saa de kunne besidde dem som Eiendom; I kunne for bestandig bruge dem som Trælle. Men over eders Brødre, Israels Børn, skal du ikke herske, den ene Broder over den anden, med Haardhed.

47. Og naar en Fremmed eller Inderst hos dig kommer til Formue, og din Broder forarmes hos ham, saa han sælger sig til en Fremmed, som har Tilhold hos dig, eller til En, som nedstammer fra en Fremmeds Slægt,

48. da skal han, efterat han har solgt sig, have Løsningsret. En af hans Brødre skal løse ham;

49. enten hans Farbroder eller hans Farbroders Søn skal løse ham, eller En af hans nærmeste Slægt, af hans Familie, skal løse ham, eller faar han Raad dertil, da maa han løse sig selv.

50. Og han skal regne med den, som kjøbte ham, fra det Aar, han solgte sig til ham, indtil Jubelaaret, og Pengene, som han solgte sig for, skulle beregnes efter Aarenes Antal; som en Daglønners Dage skal den Tid agtes, han var hos ham. V. 53.

51. Dersom der endnu er mange af Aarene tilbage, da skal han i Forhold til dem betale af de Penge, han blev kjøbt for, som Løsningssum for sig.

52. Men dersom der er faa af Aarene tilbage indtil Jubelaaret, saa skal han regne derefter med ham; i Forhold til sine Aar skal han betale Løsningssummen for sig.

53. Ligesom en Daglønner, der tjener Aar for Aar, skal han være hos ham; han skal ikke herske over ham med Haardhed for dine Øine.

54. Men dersom han ikke løses paa en af disse Maader, da skal han udgaa i Jubelaaret, han og hans Børn med ham.

55. Thi Israels Børn ere mine Tjenere, de ere mine Tjenere, som jeg har ført ud af Ægyptens Land; jeg er Herren, eders Gud.

26. Kapitel.

Herren forbyder Afguderi (1. 2); dersom Israels Børn ville holde hans Bud, vil han i alle Maader velsigne dem (3—13), men ville de være ulydige, da vil han haardelig straffe dem (14—39); naar de omvende sig, vil han vise dem Naade (40—46).

I skulle ikke gjøre eder Afguder og ikke opreise eder udskaarne Billeder eller Støtter og ikke sætte Stene med Billeder i eders Land for at tilbede ved dem; thi jeg er Herren, eders Gud. 2 Mos. 20, 3 fg. Ps. 81, 10.

2. Mine Sabbater skulle I holde, og for min Helligdom skulle I frygte; jeg er Herren. 2 Mos. 20, 8. 3 Mos. 19, 30.

3. Dersom I vandre i mine Love, og tage Vare paa mine Bud og holde dem, 5 Mos. 11, 13 fg. 28, 1 fg.

4. da vil jeg give eder Regn i sin Tid, og Jorden skal give sin Grøde, og Markens Træer skulle give sin Frugt. Jer. 5, 24.

5. Og Tærsketiden skal naa for eder indtil Vinhøsten, og Vinhøsten skal naa indtil Kornsæden, og I skulle æde eders Brød til Mættelse og bo tryggelig i eders Land. 25, 18. 19.

6. Og jeg vil give Fred i Landet, og I skulle hvile i Ro, og Ingen skal forfærde eder; og jeg vil udrydde de vilde Dyr af Landet, og Sverd skal ikke gaa gjennem eders Land. Job 11, 19. Ps. 4, 9.

7. Og I skulle forfølge eders Fiender, og de skulle falde for eders Aasyn ved Sverdet.

8. Og Fem af eder skulle forfølge Hundrede, og Hundrede af eder skulle forfølge ti Tusinde, og eders Fiender skulle falde for eders Aasyn ved Sverdet. 5 Mos. 32, 30. 2 Krøn. 14, 9. 12.

9. Og jeg vil vende mig til eder, og jeg vil gjøre eder frugtbare og gjøre eder mangfoldige, og jeg vil holde min Pakt med eder.

10. Og I skulle have Gammelt at æde, og I skulle føre det Gamle ud for det Nyes Skyld.

11. Og jeg vil sætte min Bolig midt iblandt eder, og min Sjæl skal ikke væmmes ved eder.

12. Og jeg vil vandre midt iblandt eder, og jeg vil være eders Gud, og I skulle være mit Folk. 2 Kor. 6, 16.

13. Jeg er Herren, eders Gud, som førte eder ud af Ægyptens Land fra at være deres Trælle, og jeg sønderbrød eders Aags Stænger og lod eder gaa opreiste. Ez. 34, 27.

14. Men dersom I ikke lyde mig og
kke holde alle disse Bud,
5 Mos. 28, 15 fg. 30, 17 fg.
15. og dersom I foragte mine For-
krifter, og dersom eders Sjæl væmmes
ved mine Love, saa I ikke holde alle mine
Bud, men bryde min Pakt,
16. da vil ogsaa jeg gjøre dette mod
der: Jeg vil hjemsøge eder med Forfær-
delse, med Svindsot og med hidsig Feber,
om bringe Øinene til at hensvinde og
Sjælen til at vansmægte, og I skulle
orgjæves saa eders Sæd, og eders Fi-
nder skulle opæde den.
17. Og jeg vil sætte mit Aasyn imod
der, og I skulle blive slagne for eders
Fienders Aasyn, og de, som hade eder,
kulle herske over eder, og I skulle fly,
kjønt Ingen forfølger eder.
18. Og dersom I endda ikke lyde mig,
a vil jeg tugte eder syvfold mere for
ders Synder.
19. Og jeg vil bryde eders Styrkes
Hovmod, og jeg vil gjøre eders Himmel
om Jern og eders Jord som Kobber.
5 Mos. 11, 17.
20. Og eders Kraft skal fortæres for-
gjæves, og eders Land skal ikke give sin
Grøde, og Landets Træer skulle ikke give
n Frugt.
21. Og dersom I endda staa mig imod
g ikke ville lyde mig, da vil jeg slaa
der syvfold mere i Forhold til eders
Synder.
22. Og jeg vil sende vilde Dyr imod
der, og de skulle berøve eder eders Børn
g ødelægge eders Kvæg og formindske
ders Tal, og eders Veie skulle blive øde.
Ez. 14, 15.
23. Og dersom I endda ikke lade eder
gte af mig, men staa mig imod,
24. da vil ogsaa jeg staa eder imod,
g da vil ogsaa jeg slaa eder syvfold mere
r eders Synder.
25. Og jeg vil føre over eder et Sverd,
m hevner Pakten, og I skulle samle
er i eders Stæder, og jeg vil sende Pest
idt iblandt eder, og I skulle gives i
iendens Haand. Es. 1, 20.
26. Naar jeg sønderbryder Brødets
tav for eder, da skulle ti Kvinder bage
ers Brød i een Ovn og give eders Brød
jen efter Vegt, og I skulle æde og ikke
ive mætte. Ez. 4, 16; 14, 13. Hos. 4, 10.
27. Og dersom I endda ikke lyde mig,
en staa mig imod,
28. da vil ogsaa jeg staa eder imod i
Vrede og tugte eder syvfold mere for eders
Synder.
29. Og I skulle æde eders Sønners Kjød
og æde eders Døtres Kjød.
5 Mos. 28, 53. Jer. 19, 9.
30. Og jeg vil ødelægge eders Offer-
høie og udrydde eders Solstøtter og kaste
eders døde Kroppe ovenpaa eders veder-
styggelige Afguders døde Kroppe, og min
Sjæl skal væmmes ved eder. Ez. 6, 4 fg.
31. Og jeg vil gjøre eders Stæder til
en Ørk og lægge eders Helligdomme øde,
og jeg vil ikke lugte til eders Offeres
Vellugt.
32. Og jeg vil lægge Landet øde, saa
eders Fiender, som bo i det, skulle for-
færdes over det. Jer. 25, 9.
33. Men eder vil jeg sprede blandt Hed-
ningerne og drage Sverdet ud efter eder;
og eders Land skal vorde øde, og eders
Stæder skulle vorde en Ørk.
5 Mos. 28, 64 fg. Jer. 9, 16.
34. Da skal Landet gjøre Fyldest for
sine Sabbatsaar alle de Dage, det ligger
øde, medens I ere i eders Fienders Land;
da skal Landet hvile og gjøre Fyldest for
sine Sabbatsaar. 25, 4.
35. Alle de Dage, det ligger øde, skal
det have Hvile, den Hvile, som det ikke
fik i eders Sabbatsaar, da I boede i det.
2 Krøn. 36, 21.
36. Og de, som blive tilovers af eder,
i deres Hjerte vil jeg lægge Forsagthed
i deres Fienders Lande, og Lyden af et
henvetret Blad skal jage dem, og de skulle
fly, som man flyr for Sverd, og falde,
skjønt Ingen forfølger dem.
37. Og de skulle falde, den Ene over
den Anden, som for Sverd, skjønt Ingen
forfølger dem; og I skulle ikke holde
Stand for eders Fienders Aasyn.
5 Mos. 32, 30. Es. 30, 17.
38. Og I skulle omkomme iblandt Hed-
ningerne, og eders Fienders Land skal
fortære eder.
39. Og de, som blive tilovers af eder,
skulle svinde hen for sin Misgjerning i
eders Fienders Lande, og ligesaa skulle
de svinde hen for sine Fædres Misgjer-
ninger, som hvile paa dem.
40. Da skulle de bekjende sin Misgjer-
ning og sine Fædres Misgjerning, som
de gjorde i sin Troløshed imod mig, og
tillige, at de stode mig imod
5 Mos. 4, 30; 30, 2 fg. Dan. 9, 4 fg.
41. (derfor stod ogsaa jeg dem imod
og førte dem ind i deres Fienders Land),

ja, da skal deres uomskaarne Hjerte ydmyge sig, og da skulle de bøde for sin Misgjerning.

42. Og saa vil jeg ihukomme min Pakt med Jakob, og min Pakt med Isak og min Pakt med Abraham vil jeg ihukomme, og Landet vil jeg komme i Hu.
2 Mos. 2, 24. 2 Kong. 13, 23. Luk. 1, 55. 72.

43. Og Landet skal være forladt af dem og gjøre Fyldest for sine Sabbatsaar, medens det ligger øde og forladt af dem, og de skulle bøde for sin Misgjerning, fordi de foragtede mine Love, og deres Sjæl væmmedes ved mine Bud.

44. Men selv da, medens de ere i sine Fienders Land, har jeg ikke forskudt dem, og væmmes jeg ikke ved dem, saa jeg skulde tilintetgjøre dem og bryde min Pakt med dem; thi jeg er Herren, deres Gud.

45. Og jeg vil ihukomme dem til Gode Pakten med Fædrene, som jeg førte ud af Ægyptens Land for Hedningernes Øine for at være deres Gud; jeg er Herren.

46. Dette er de Forskrifter og de Bud og de Love, som Herren paa Sinajs Bjerg satte mellem sig og Israels Børn ved Moses.

27. Kapitel.

Herren giver Love om de Menneskers Løsning, der ved et Løfte hellige sig til Herren (1—8), om Kvæg og andre Dyr, om Huse og Agre, der gives Herren, og deres Løsning (9—25), om hvad der maa helliges Herren og løses (26—29), om Tienders Løsning (30—33). Slutning paa Bogen (34).

Og Herren talte til Moses og sagde:

2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar Nogen gjør et helligt Løfte efter din Vurdering af Personer for Herren,

3. da skal du vurdere en Mandsperson, fra tyve til seksti Aar gammel, til femti Sekel Sølv efter Helligdommens Sekel.

4. Men er det en Kvinde, da skal du vurdere hende til treti Sekel.

5. Og er det En, fra fem Aar til tyve Aar gammel, da skal du vurdere en Mandsperson til tyve Sekel, men en Kvinde til ti Sekel.

6. Og er det En, fra en Maaned til fem Aar gammel, da skal du vurdere en Dreng til fem Sekel Sølv, og en Pige skal du vurdere til tre Sekel Sølv.

7. Og er det En, seksti Aar gammel og derover, da skal du, dersom det er en Mandsperson, vurdere ham til femten Sekel, og en Kvinde til ti Sekel.

8. Men dersom En er for fattig ti at betale efter din Vurdering, da ska man fremstille ham for Presten, og Presten skal vurdere ham; eftersom den ha Raad til, der har gjort Løftet, skal Presten vurdere ham.

9. Men dersom det er Kvæg, hvora man ofrer Offer til Herren, da skal al det, man af saadant giver Herren, være helligt.

10. Man skal ikke omvekske det og ikk bytte det, et godt med et slet eller et sle med et godt; og bytter Nogen et Stykk Kvæg med et andet Stykke Kvæg, da ska baade det og det, som det byttes med være helligt.

11. Men dersom det er nogetsomhels urent Dyr, hvoraf man ikke ofrer Offe til Herren, da skal man fremstille Dyre for Presten,

12. og Presten skal vurdere det, om det er godt eller slet; som du, Prest vurderer det, saaledes skal det være.

13. Men vil Nogen løse det, da ska han lægge Femteparten deraf til det, som du har vurderet det til. V. 27

14. Og naar Nogen helliger sit Hus til at være helligt for Herren, da ska Presten vurdere det, om det er godt elle slet; ligesom Presten vurderer det, saa ledes skal det staa ved Magt.

15. Men dersom den, som har hellige sit Hus, vil løse det, da skal han lægg Femteparten af din Vurderingssum til saa bliver det hans.

16. Og dersom Nogen helliger Herren Noget af sin Eiendomsmark, da skal du vurdere det i Forhold til Udsæden derpaa, en Homer Bygsæd til femti Sekel Sølv

17. Dersom han helliger sin Mark fra Jubelaaret af, da skal det staa ved Mag efter din Vurdering.

18. Men dersom han helliger sin Mar efter Jubelaaret, da skal Presten beregn ham Pengene i Forhold til de Aar, som ere tilbage til Jubelaaret; og der ska gjøres Afkortelse i din Vurdering.

19. Og dersom den, som har hellige Marken, vil løse den, da skal han lægg Femteparten af din Vurderingssum til saa skal den stadfæstes ham som hans.

20. Men dersom han ikke løser Marken, eller han sælger Marken til en anden Mand, da skal den ikke løses mere,

21. Men Marken skal, naar den gives fri i Jubelaaret, være Herren helliget, ligesom banlyst Mark; den skal tilhøre Presten som hans Eiendom. V. 28. 29; 25, 24 fg.

22. Men dersom Nogen helliger Herren en Mark, han har kjøbt, som ikke er af hans Eiendomsmark*,

* d. e. som han ikke har arvet.

23. da skal Presten beregne for ham Beløbet af Vurderingssummen efter Tiden indtil Jubelaaret, og han skal den samme Dag give, hvad du vurderer den til; det skal være Herren helliget.

24. I Jubelaaret skal Marken komme igjen til den, som han kjøbte den af, hvis Grundeiendom i Landet den er. 25, 10.

25. Og al din Vurdering skal ske efter Helligdommens Sekel; Sekelen skal være tyve Gera.

26. Men det førstefødte af Kvæg, hvilket som førstefødt hører Herren til, det skal ikke Nogen hellige; hvadenten det er et Stykke stort Kvæg eller smaat Kvæg, hører det Herren til. 2 Mos. 13, 2 fg.

27. Men dersom det er af de urene Dyr, da skal man løse det efter din Vurdering og lægge Femteparten dertil; og dersom det ikke løses, da skal det sælges efter din Vurdering.

28. Men intet Banlyst, som Nogen lyser i Ban til Herren, af Alt, hvad hans er, af Mennesker eller Kvæg eller af hans Eiendomsmark, skal sælges eller løses; alt Banlyst er høihelligt for Herren. 5 Mos. 3, 6; 7, 2. Jos. 6, 18. Mika 4, 13.

29. Intet Menneske, som lyses i Ban, skal løses; han skal dødes. 1 Sam. 15, 3. 9 fg.

30. Og al Landets Tiende af Jordens Sæd og af Træernes Frugt hører Herren til; den er Herren helliget. 4 Mos. 18, 21. 5 Mos. 14, 22.

31. Men vil Nogen løse Noget af sin Tiende, da skal han lægge Femteparten dertil.

32. Og al Tiende af stort Kvæg og af smaat Kvæg, af alt det, som gaar under Staven, hvert tiende Stykke, skal være Herren helliget.

33. Man skal ikke undersøge, om det er godt eller slet, og ikke bytte det; og bytter man det, da skal baade det og det, som det byttes med, være helligt; det skal ikke løses.

34. Dette er de Bud, som Herren gav Moses til Israels Børn paa Sinajs Bjerg.

Den fjerde Mosebog.

1. Kapitel.

Herren befaler Moses, Aron og Stammernes Øverster at optage Mandtal over Folket (1—16); de mønstre og tælle alle Vaabenføre, hver Stamme for sig (17—46). Leviterne blive ikke mønstrede; de skulle gjøre Tjeneste ved Tabernaklet og leire sig om det, og de øvrige Stammer omkring dem igjen (47—54).

Og Herren talte til Moses i Sinajs Ørken i Sammenkomstens Telt paa den første Dag i den anden Maaned i det andet Aar, efterat de vare udgangne af Ægyptens Land, og sagde:

2. Optager Hovedsummen af hele Israels Børns Menighed efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, efter Navnes Tal, af alt Mandkjøn, Hoved for Hoved, 26, 2.

3. fra tyve Aar Gamle og derover; alle dem i Israel, som kunne drage ud i Strid, dem skulle I mønstre Hær efter Hær, du og Aron.

4. Og med eder skal være en Mand for hver Stamme, en Mand, som er Overhoved for sit Fædrenehus.

5. Og dette er Navnene paa de Mænd, som skulle staa eder bi: For Ruben: Elizur, Sede'urs Søn,

6. for Simeon: Selumiel, Zurisaddajs Søn,

7. for Juda: Nahson, Amminadabs Søn, Rut 4, 19. 20. Matt. 1, 4.

8. for Isaskar: Netanel, Zuars Søn,

9. for Sebulon: Eliab, Helons Søn,

10. for Josefs Sønner, for Efra'im: Elisama, Ammihuds Søn, for Manasse: Gamliel, Pedazurs Søn,

11. for Benjamin: Abidan, Gideonis Søn,

12. for Dan: Achieser, Ammisaddajs Søn,

13. for Aser: Pagiel, Okrans Søn,

14. for Gad: Eljasaf, De'uels Søn,

15. for Naftali: Achira, Enans Søn.

16. Dette var Menighedens Udkaarne,

Øversterne for sine Fædrenestammer, Overhovederne for Israels Tusinder.
17. Og Moses og Aron toge disse Mænd, som vare nævnte ved Navn.
18. Og de forsamlede den hele Menighed paa den første Dag i den anden Maaned; og de lode sig indføre i Slægtsfortegnelsen efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, Hoved for Hoved,
19. ligesom Herren havde befalet Moses. Og han mønstrede dem i Sinajs Ørken.
20. Og Rubens, Israels Førstefødtes, Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkjøn fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
21. de Mønstrede af Rubens Stamme vare seks og firti tusinde og fem hundrede.
22. Simeons Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, de Mønstrede af dem efter Navnes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkjøn, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
23. de Mønstrede af Simeons Stamme vare ni og femti tusinde og tre hundrede.
24. Gads Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
25. de Mønstrede af Gads Stamme vare fem og firti tusinde, seks hundrede og femti.
26. Judas Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
27. de Mønstrede af Judas Stamme vare fire og sytti tusinde og seks hundrede.
28. Isaskars Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
29. de Mønstrede af Isaskars Stamme vare fire og femti tusinde og fire hundrede.
30. Sebulons Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
31. de Mønstrede af Sebulons Stamme vare syv og femti tusinde og fire hundrede.
32. Josefs Børn: Efra'ims Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
33. de Mønstrede af Efra'ims Stamme vare firti tusinde og fem hundrede;
34. Manasses Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
35. de Mønstrede af Manasses Stamme vare to og treti tusinde og to hundrede.
36. Benjamins Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
37. de Mønstrede af Benjamins Stamme vare fem og treti tusinde og fire hundrede.
38. Dans Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
39. de Mønstrede af Dans Stamme vare to og seksti tusinde og syv hundrede.
40. Asers Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
41. de Mønstrede af Asers Stamme vare een og firti tusinde og fem hundrede.
42. Naftalis Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,
43. de Mønstrede af Naftalis Stamme vare tre og femti tusinde og fire hundrede.
44. Dette var de Mønstrede, som bleve mønstrede af Moses og Aron og Israels Øverster, de tolv Mænd; hver Mand var for sit Fædrenehus.
45. Og alle de Mønstrede af Israels Børn efter deres Fædrenehuse, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de i Israel, som kunde drage ud i Strid,
46. alle de Mønstrede vare seks hundrede og tre tusinde, fem hundrede og femti.
2 Mos. 12, 37; 38, 26. 4 Mos. 2, 32 fg.
47. Men Leviterne efter sin Fædrenestamme bleve ikke mønstrede iblandt dem.
48. Thi Herren talte til Moses og sagde:

49. Alene Levis Stamme skal du ikke mønstre, og deres Hovedsum skal du ikke optage iblandt Israels Børn.
50. Men du skal beskikke Leviterne over Vidnesbyrdets Tabernakel og over alle dets Redskaber og over alt det, som hører dertil; de skulle bære Tabernaklet og alle dets Redskaber, og de skulle tjene ved det, og trindt omkring Tabernaklet skulle de leire sig.
51. Og naar Tabernaklet skal bryde op, skulle Leviterne tage det ned, og naar Tabernaklet skal leire sig, skulle Leviterne reise det op; og den Fremmede*, som kommer nær til, skal dødes.

* d. e. den, som ikke er Levit. 3, 10. 38; 18, 7.

52. Og Israels Børn skulle leire sig, hver i sin Leir og hver ved sit Banner, Hær for Hær. 2, 2 fg.
53. Men Leviterne skulle leire sig trindt omkring Vidnesbyrdets Tabernakel, forat der ikke skal komme Vrede over Israels Børns Menighed; og Leviterne skulle tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Vidnesbyrdets Tabernakel.
54. Og Israels Børn gjorde dette; aldeles, som Herren havde befalet Moses, saaledes gjorde de.

2. Kapitel.

Herren forordner, hvorledes Israels Børn skulle leire sig omkring Helligdommen efter sine Stammer (1—34).

Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:
2. Israels Børn skulle leire sig, hver ved sit Banner, ved sit Fædrenehuses Mærke; lige overfor Sammenkomstens Telt skulle de leire sig rundt omkring.
3. Og de, som skulle leire sig mod Øst, mod Solens Opgang, ere Judas Leirs Banner, Hær for Hær; og Judas Børns Øverste er Nahson, Amminadabs Søn,
4. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er fire og sytti tusinde og seks hundrede.
5. Og de, som skulle leire sig ved Siden af ham, ere Isaskars Stamme; og Isaskars Børns Øverste er Netanel, Zuars Søn,
6. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er fire og femti tusinde og fire hundrede.
7. Ligesaa Sebulons Stamme; og Sebulons Børns Øverste er Eliab, Helons Søn,
8. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er syv og femti tusinde og fire hundrede.
9. Alle de Mønstrede af Judas Leir ere hundrede og seks og otteti tusinde og fire hundrede, Hær for Hær; de skulle drage frem som den første Afdeling.
10. Rubens Leirs Banner skal være mod Syd, Hær for Hær; og Rubens Børns Øverste er Elizur, Sede'urs Søn,
11. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er seks og firti tusinde og fem hundrede.
12. Og de, som skulle leire sig ved Siden af ham, ere Simeons Stamme; og Simeons Børns Øverste er Selumiel, Zurisaddajs Søn,
13. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er ni og femti tusinde og tre hundrede.
14. Ligesaa Gads Stamme; og Gads Børns Øverste er Eljasaf, Re'uels Søn,
15. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er fem og firti tusinde, seks hundrede og femti.
16. Alle de Mønstrede af Rubens Leir ere hundrede og een og femti tusinde, fire hundrede og femti, Hær for Hær; og de skulle drage frem som den anden Afdeling.
17. Saa skal Sammenkomstens Telt drage frem, Leviternes Leir i Midten af Leirene; eftersom de leire sig, saaledes skulle de drage frem, hver paa sin Plads efter sine Bannere.
18. Efra'ims Leirs Banner skal være mod Vest, Hær for Hær; og Efra'ims Børns Øverste er Elisama, Ammihuds Søn,
19. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er firti tusinde og fem hundrede.
20. Og ved Siden af ham Manasses Stamme; og Manasses Børns Øverste er Gamliel, Pedazurs Søn,
21. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er to og treti tusinde og to hundrede.
22. Ligesaa Benjamins Stamme; og Benjamins Børns Øverste er Abidan, Gideonis Søn,
23. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er fem og treti tusinde og fire hundrede.
24. Alle de Mønstrede af Efra'ims Leir ere hundrede og otte tusinde og eet hundrede, Hær for Hær; og de skulle drage frem som den tredje Afdeling.
25. Dans Leirs Banner skal være mod Nord, Hær for Hær; og Dans Børns Øverste er Achieser, Ammisaddajs Søn,
26. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er to og seksti tusinde og syv hundrede.
27. Og de, som skulle leire sig ved Siden

af ham, ere Asers Stamme; og Asers
Børns Øverste er Pagiel, Okrans Søn,
28. og hans Hær, de Mønstrede af dem,
er een og firti tusinde og fem hundrede.
29. Ligesaa Naftalis Stamme; og Naf-
talis Børns Øverste er Achira, Enans Søn,
30. og hans Hær, de Mønstrede af dem,
er tre og femti tusinde og fire hundrede.
31. Alle de Mønstrede af Dans Leir
ere hundrede og syv og femti tusinde og
seks hundrede; de skulle drage frem som
den sidste Afdeling efter sine Bannere.
32. Dette var de Mønstrede af Israels
Børn efter deres Fædrenehuse; alle de
Mønstrede i Leirene, Hær for Hær, vare
seks hundrede og tre tusinde, fem hun-
drede og femti. 1, 46 fg.
33. Men Leviterne bleve ikke møn-
strede blandt Israels Børn, ligesom
Herren havde befalet Moses.
34. Og Israels Børn gjorde dette;
aldeles, som Herren havde befalet Moses,
saaledes leirede de sig efter sine Bannere,
og saaledes droge de frem, hver efter
sine Slægter, efter sine Fædrenehuse.

3. Kapitel.

Arons Afkom (1—4). Leviterne gives Aron til at tjene ved Tabernaklet (5—10); de skulle tilhøre Herren istedetfor de Førstefødte (11—13). Moses mønstrer og tæller dem efter Herrens Befaling (14—16). Deres Familier og disses forskjellige Embeder ved Tabernaklet samt deres Antal anføres (17—39). De Førstefødte blandt Israels Børn mønstres, og de, som ere flere end Leviterne, udløses (40—51).

Og dette var Arons og Moses's Slægt
paa den Tid, Herren talte med Mo-
ses paa Sinajs Bjerg.
2. Og dette var Navnene paa Arons
Sønner: den Førstefødte Nadab, dernæst
Abihu, Eleasar og Itamar. 2 Mos. 6, 23.
3. Dette var Navnene paa Arons
Sønner, de salvede Prester, hvis Hænder
man havde fyldt til at forrette Prestetjeneste.
2 Mos. 28, 41. 3 Mos. 8, 6 fg.
4. Men Nadab og Abihu døde for
Herrens Aasyn, da de bragte fremmed
Ild frem for Herrens Aasyn i Sinajs
Ørken, og de havde ingen Sønner; men
Eleasar og Itamar forrettede Preste-
tjenesten for Arons, sin Faders, Aasyn.
3 Mos. 10, 1. 2.
5. Og Herren talte til Moses og sagde:
6. Lad Levis Stamme komme frem
og stil den frem for Arons, Prestens,
Aasyn, forat de kunne tjene ham.
7. Og de skulle tage Vare paa, hvad
han skulde varetaget, og hvad den hele
Menighed skulde varetaget foran Sam-
menkomstens Telt ved at gjøre Tjenesten
ved Tabernaklet. 1, 53; 16, 9.
8. Og de skulle tage Vare paa hele
Sammenkomstens Telts Tilbehør og paa
det, som Israels Børn skulde varetaget
ved at gjøre Tjenesten ved Tabernaklet.
9. Og du skal give Leviterne til Aron
og hans Sønner; de ere ham ganske
overgivne blandt Israels Børn. 8, 16; 18, 6.
10. Men Aron og hans Sønner skal
du beskikke til at tage Vare paa sin
Prestetjeneste; men den Fremmede, som
kommer nær til, skal dødes. 1, 51.
11. Og Herren talte til Moses og sagde:
12. Se, jeg har taget Leviterne ud
af Israels Børns Midte istedetfor alle
Førstefødte, dem, som aabne Moders
Liv blandt Israels Børn; og mig skulle
Leviterne tilhøre.
13. Thi mig tilhører alt Førstefødt;
paa den Dag, jeg slog alt Førstefødt i
Ægyptens Land, helligede jeg mig alt
det Førstefødte i Israel, baade Menne-
sker og Kvæg; de skulle høre mig, Her-
ren, til. 2 Mos. 13, 2; 22, 29; 34, 19.
14. Og Herren talte til Moses i Si-
najs Ørken og sagde:
15. Mønstre Levis Børn efter deres
Fædrenehuse, efter deres Slægter! Alt
Mandkjøn, fra den Maanedsgamle og
derover, skal du mønstre.
16. Og Moses mønstrede dem efter
Herrens Ord, ligesom ham var befalet.
17. Og dette var Levis Børn efter
deres Navne: Gerson og Kahat og Merari.
2 Mos. 6, 16 fg. 4 Mos. 26, 57 fg.
18. Og dette var Navnene paa Ger-
sons Børn efter deres Slægter: Libni
og Sime'i.
19. Og Kahats Børn efter sine Slæg-
ter vare Amram og Jizhar, Hebron og
Ussiel.
20. Og Meraris Børn efter sine Slæg-
ter vare Mahli og Musi. Dette var
Levis Slægter efter deres Fædrenehuse.
21. Til Gerson hørte Libniternes Slægt
og Sime'iternes Slægt; dette var Ger-
sonniternes Slægter.
22. De Mønstrede af dem efter Tallet
paa alt Mandkjøn, fra den Maaneds-
gamle og derover, de Mønstrede af dem
vare syv tusinde og fem hundrede.
23. Gersonniternes Slægter havde Leir
bag Tabernaklet mod Vest.

24. Og den Øverste for Gersoniternes Fædrenehus var Eljasaf, Laels Søn.

25. Og det, Gersons Børn havde at tage Vare paa ved Sammenkomstens Telt, var Tabernaklet og Teltet, dets Overdække og Dækket for Indgangen til Sammenkomstens Telt 2 Mos. 35, 11. 4 Mos. 4, 25.

26. og Forgaardens Omhæng og Dækket for Indgangen til Forgaarden, som er rundt om Tabernaklet og om Alteret, og dets Snorer og alt Arbeidet derved.

27. Og til Kahat hørte Amramiternes Slægt og Jizhariternes Slægt og Hebroniternes Slægt og Usieliternes Slægt; dette var Kahatiternes Slægter.

28. Efter Tallet paa alt Mandkjøn, fra den Maanedsgamle og derover, vare de otte tusinde og seks hundrede, hvilke skulde tage Vare paa, hvad der var at varetage ved Helligdommen.

29. Kahats Børns Slægter havde Leir ved Siden af Tabernaklet mod Syd.

30. Og den Øverste for Kahatiternes Slægters Fædrenehus var Elizafan, Usiels Søn. 2 Mos. 6, 22. 3 Mos. 10, 4.

31. Og det, de havde at tage Vare paa, var Arken og Bordet og Lysestagen og Alterne og Helligdommens Redskaber, hvormed man forretter Tjenesten, og Forhænget * og alt Arbeidet derved.

* for det Allerhelligste. 4, 4 fg.

32. Men den Øverste for Leviternes Øverster var Eleasar, Arons, Prestens, Søn; han var sat over dem, som skulde tage Vare paa, hvad der var at varetage ved Helligdommen. 4, 16.

33. Til Merari hørte Mahliternes Slægt og Musiternes Slægt; dette var Merariternes Slægter.

34. Og de Mønstrede af dem, efter Tallet paa alt Mandkjøn, fra den Maanedsgamle og derover, vare seks tusinde og to hundrede.

35. Og den Øverste for Meraris Slægters Fædrenehus var Zuriel, Abiha'ils Søn; de havde Leir ved Siden af Tabernaklet mod Nord.

36. Og det, Meraris Børn vare satte til at tage Vare paa, var Tabernaklets Planker og dets Tværstænger og dets Støtter og dets Fodstykker og alt dets Tilbehør og alt Arbeidet derved

37. og Støtterne til Forgaarden rundt omkring og deres Fodstykker og deres Pæle og deres Snorer.

38. Men de, som havde Leir foran Tabernaklet mod Øst, foran Sammenkomstens Telt, mod Solens Opgang, vare Moses og Aron og hans Sønner, som toge Vare paa, hvad der var at varetage ved Helligdommen, det, som Israels Børn skulde varetaget; men den Fremmede, som kom nær til, skulde dødes.

39. Alle de Mønstrede af Leviterne, som Moses og Aron mønstrede efter Herrens Ord, efter deres Slægter, alt Mandkjøn, fra den Maanedsgamle og derover, vare to og tyve tusinde.

40. Og Herren sagde til Moses: Mønstre alle Førstefødte af Mandkjøn blandt Israels Børn, fra den Maanedsgamle og derover, og optag Tallet paa deres Navne!

41. Og du skal tage Leviterne for mig, Herren, istedetfor alle Førstefødte blandt Israels Børn, og Leviternes Kvæg istedetfor alt Førstefødt blandt Israels Børns Kvæg.

42. Og Moses mønstrede, ligesom Herren havde befalet ham, alle Førstefødte blandt Israels Børn.

43. Og alle Førstefødte af Mandkjøn efters Navnes Tal, fra den Maanedsgamle og derover, vare ved sin Mønstring to og tyve tusinde, to hundrede og tre og sytti.

44. Og Herren talte til Moses og sagde:

45. Du skal tage Leviterne istedetfor alle Førstefødte blandt Israels Børn og Leviternes Kvæg istedetfor deres Kvæg; og Leviterne skulle høre mig, Herren, til.

46. Men som Løsepenge for de to hundrede og tre og sytti af Israels Børns Førstefødte, som overskyde Leviternes Antal,

47. skal du tage fem Sekel for hvert Hoved; efter Helligdommens Sekel skal du tage dem; Sekelen er tyve Gera.

48. Og du skal give Aron og hans Sønner disse Penge som Løsepenge for de Overtallige blandt dem.

49. Saa tog Moses Løsepengene af dem, som overskjøde deres Tal, der bleve løste ved Leviterne;

50. af Israels Børns Førstefødte tog han Pengene, eet tusinde, tre hundrede og fem og seksti Sekel efter Helligdommens Sekel.

51. Og Moses gav Aron og hans Sønner Løsepengene efter Herrens Ord, saaledes som Herren havde befalet Moses.

4. Kapitel.

Herren byder Moses og Aron at mønstre og tælle Kahatiterne fra treti til femti Aars Alder og bestemmer deres Tjeneste (1—20), byder det Samme med Hensyn til Gersoniterne (21—28) og Merariterne (29—33). Den befalede Mønstring udføres, og de Taltes Antal angives (34—49).

Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

2. Optager Hovedsummen af Kahats Børn blandt Levis Børn efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse,

3. fra treti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, af alle dem, som komme til Tjenesten for at forrette Arbeide ved Sammenkomstens Telt! 8, 24. 25.

4. Dette er det, hvormed Kahats Børn skulle have at gjøre ved Sammenkomstens Telt: det Høihellige.

5. Aron og hans Sønner skulle gaa ind, naar Leiren bryder op, og de skulle tage det dækkende Forhæng ned og dække Vidnesbyrdets Ark dermed.

6. Og de skulle lægge et Dække af Tachasskind over den og brede et Klæde, helt igjennem af blaa Uld, derovenpaa og lægge dens Stænger tilrette.

7. Og over Skuebrødsbordet skulle de brede et Klæde af blaa Uld og lægge derpaa Fadene og Skaalerne og Bægerne og Kanderne til Drikofferet, og det bestandige Brød skal være derpaa.

8. Og de skulle brede over dem et Klæde af karmesinrød Uld og dække det med et Dække af Tachasskind og lægge dets Stænger tilrette.

9. Og de skulle tage et Klæde af blaa Uld og dermed dække Lysestagen og dens Lamper og dens Lysesakse og dens Tandekar og alle dens Oljekar, med hvilke man betjener den.

10. Og de skulle lægge den og alt dens Tilbehør i et Dække af Tachasskind og lægge det paa en Bærebør.

11. Og over det gyldne Alter skulle de brede et Klæde af blaa Uld og dække det med et Dække af Tachasskind, og de skulle lægge dets Stænger tilrette.

12. Og de skulle tage alle Tjenestens Redskaber, hvormed man forretter Tjenesten i Helligdommen, og lægge dem i et Klæde af blaa Uld og dække dem med et Dække af Tachasskind og lægge dem paa en Bærebør.

13. Og de skulle rense Alteret* for Asken og brede et Klæde af purpurrød Uld over det. * Brændofferets Alter.

14. Og de skulle lægge paa det alle dets Redskaber, med hvilke man forretter Tjenesten paa det, nemlig Ildkarrene, Kjødgaflerne og Skufferne og Skaalerne til at stænke med, alle Alterets Redskaber; og de skulle brede et Dække af Tachasskind derover og lægge dets Stænger tilrette.

15. Og naar Aron og hans Sønner ved Leirens Opbrud ere færdige med at dække Helligdommen og alle Helligdommens Redskaber, saa skulle derefter Kahats Børn komme for at bære; men de skulle ikke røre ved Helligdommen, forat de ikke skulle dø. Dette er, hvad Kahats Børn have at bære ved Sammenkomstens Telt. 7, 9. 1 Krøn. 15, 15.

16. Og Eleasar, Arons, Prestens, Søn, skal have Opsynet med Oljen til Lysningen og den vellugtende Røgelse og det bestandige Madoffer og Salveoljen, Opsynet med hele Tabernaklet og Alt, hvad dert er, baade med Helligdommen og med dens Tilbehør.

17. Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

18. Lader ikke Kahatiternes Slægters Stamme blive udryddet af Leviternes Midte,

19. men gjører dette med dem, forat de skulle leve og ikke dø, naar de gaa nær til det Høihellige: Aron og hans Sønner skulle komme og sætte enhver af dem til sin Tjeneste og til det, han skal bære;

20. men de skulle ikke gaa ind for at se Helligdommen, end ikke et Dieblik, forat de ikke skulle dø. 1 Sam. 6, 19.

21. Og Herren talte til Moses og sagde:

22. Optag Hovedsummen ogsaa af Gersons Børn efter deres Fædrenehuse, efter deres Slægter!

23. Fra treti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder skal du mønstre dem, alle dem, som komme til at gjøre Tjeneste for at forrette Arbeide ved Sammenkomstens Telt. V. 3.

24. Dette skal være Gersoniternes Slægters Forretning med at tjene og bære: 3, 25 fg.

25. De skulle bære Tabernaklets Tepper og Sammenkomstens Telt, nemlig Dækket dertil, og Dækket af Tachasskind, som er derovenover, og Dækket for Indgangen til Sammenkomstens Telt

26. og Forgaardens Omhæng og Dækket for Indgangen til Porten ved Forgaarden, som er rundt om Tabernaklet og om Alteret, og Snorerne dertil og alle Redskaberne, som tjene til Arbeidet derved; og de skulle forrette Alt, hvad der er at gjøre derved.
27. Efter Arons og hans Sønners Ord skal al Gersons Børns Tjeneste ske, Alt, hvad de skulle bære, og hele deres Tjeneste; og I skulle overgive til deres Varetægt Alt, hvad de have at bære.
28. Dette skal være Gersons Børns Slægters Tjeneste ved Sammenkomstens Telt, og hvad de have at tage Vare paa, skal være under Opsyn af Itamar, Arons, Prestens, Søn.
29. Meraris Børn skal du mønstre efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse.
30. Fra treti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder skal du mønstre dem, alle dem, som komme til Tjenesten for at forrette Arbeidet ved Sammenkomstens Telt.
31. Og dette er, hvad de skulle tage Vare paa at bære, alt det, hvormed de skulle have at gjøre ved Sammenkomstens Telt: Tabernaklets Planker og dets Tværstænger og dets Støtter og dets Fodstykker
32. og Støtterne til Forgaarden rundt omkring og deres Fodstykker og deres Nagler og deres Snorer, alt deres Tilbehør og Alt, hvad der tjener til Arbeidet derved; og I skulle ved Navn overgive dem de Sager, som de skulle tage Vare paa at bære.
33. Dette skal være Meraris Børns Slægters Tjeneste, alt det, hvormed de skulle have at gjøre ved Sammenkomstens Telt under Opsyn af Itamar, Arons, Prestens, Søn.
34. Og Moses og Aron og Menighedens Overster mønstrede Kahatiternes Børn efter deres Slægter og efter deres Fædrenehuse,
35. fra treti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, alle dem, som kom til Tjenesten for at forrette Arbeide ved Sammenkomstens Telt.
36. Og de Mønstrede af dem efter deres Slægter vare to tusinde, syv hundrede og femti.
37. Dette var de Mønstrede af Kahatiternes Slægter, alle de, som tjente ved Sammenkomstens Telt, hvilke Moses og Aron mønstrede efter Herrens Ord ved Moses.
38. Og de Mønstrede af Gersons Børn efter deres Slægter og efter deres Fædrenehuse,
39. fra treti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, alle de, som kom til Tjenesten for at forrette Arbeide ved Sammenkomstens Telt,
40. de Mønstrede af dem efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse vare to tusinde, seks hundrede og treti.
41. Dette var de Mønstrede af Gersons Børns Slægter, alle de, som tjente ved Sammenkomstens Telt, hvilke Moses og Aron mønstrede efter Herrens Ord.
42. Og de Mønstrede af Meraris Børns Slægter, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse,
43. fra treti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, alle de, som kom til Tjenesten for at forrette Arbeide ved Sammenkomstens Telt,
44. de Mønstrede af dem efter deres Slægter vare tre tusinde og to hundrede.
45. Dette var de Mønstrede af Meraris Børns Slægter, hvilke Moses og Aron mønstrede efter Herrens Ord ved Moses.
46. Alle de Mønstrede, som Moses og Aron og Israels Overster mønstrede, nemlig Leviterne efter sine Slægter og efter sine Fædrenehuse,
47. fra treti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, alle de, som kom for at forrette Arbeide med at tjene og Arbeide med at bære ved Sammenkomstens Telt,
48. disse Mønstrede vare otte tusinde, fem hundrede og otteti.
49. Efter Herrens Ord bleve de mønstrede under Moses's Opsyn, Enhver til sin Tjeneste og til det, han skulde bære; og de af ham Mønstrede vare de, som Herren havde befalet Moses.

5. Kapitel.

Herren byder, at Israels Børn skulle skaffe alle Spedalske og Urene bort af Leiren (1—4), giver Love om, hvorledes man skal erstatte, hvad man har berøvet Andre (5—8), hvad der skal høre Presten til (9. 10), hvorledes der skal handles med en Kvinde, der er mistænkt af sin Mand for Utroskab (11—31).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Byd Israels Børn, at de skulle

skikke enhver Spedalsk og Enhver, som har Flod, og Enhver, som er uren ved Lig, ud af Leiren! 3 Mos. 13, 46.

3. Baade Mand og Kvinde skulle I skikke ud; udenfor Leiren skulle I skikke dem, forat de ikke skulle gjøre deres Leire, i hvis Midte jeg bor, urene. 35, 34.

4. Og Israels Børn gjorde saaledes og skikkede dem udenfor Leiren; ligesom Herren havde talt til Moses, saaledes gjorde Israels Børn.

5. Og Herren talte til Moses og sagde:

6. Tal til Israels Børn: Naar en Mand eller Kvinde gjør nogen af de Synder, som et Menneske kan gjøre, idet de handle troløst mod Herren, og samme Sjæl bliver skyldig,

7. da skulle de bekjende sin Synd, som de have gjort, og erstatte det Skyldige med dets fulde Beløb og lægge Femteparten dertil; og de skulle give det til den, som de have forsyndet sig imod.
3 Mos. 5, 15 fg. 21 fg. Ps. 32, 5. Ordsp. 28, 13.

8. Men dersom Manden [er død og] ikke har nogen nær Slægtning, hvem de kunne erstatte det Skyldige, da skal det Skyldige, som erstattes, tilhøre Herren og tilfalde Presten foruden Forligelsens Væder, med hvilken man gjør Forligelse for dem.

9. Og enhver Gave, alt det, som Israels Børn hellige, som de bringe frem til Presten, skal høre ham til,

10. og hvad Nogen helliger, skal høre ham til; hvad Nogen giver Presten, skal høre ham til.

11. Og Herren talte til Moses og sagde:

12. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar en Mands Hustru skeier ud og er ham utro,

13. og en Mand har Samleie med hende, men det er skjult for hendes Mands Øine, idet hun er bleven besmittet i Løndom, og der ikke er noget Vidne mod hende, og hun ikke er greben i Gjerningen,

14. og der kommer en Nidkjærheds-Aand over ham, saa han bliver nidkjær over sin Hustru, og hun virkelig er bleven besmittet, eller der kommer en Nidkjærheds-Aand over ham, saa han bliver nidkjær over sin Hustru, endskjønt hun ikke er bleven besmittet,

15. da skal Manden bringe sin Hustru til Presten og bringe som Offer for hende en Tiendepart af en Efa Bygmel; men han skal ikke gyde Olje derpaa, ei heller lægge Virak derpaa; thi det er et Nidkjærheds-Madoffer, et Ihukommelses-Madoffer, som gjør, at Misgjerning ihukommes. 3 Mos. 5, 11.

16. Og Presten skal føre hende frem og stille hende for Herrens Aasyn.

17. Og Presten skal tage helligt Vand i et Lerkar, og Presten skal tage af Støvet, som er paa Tabernaklets Gulv, og kaste i Vandet.

18. Og Presten skal stille Kvinden for Herrens Aasyn og blotte Kvindens Hoved og lægge Ihukommelses-Madofferet paa hendes Hænder, det er et Nidkjærheds-Madoffer; og Presten skal have Bitterhedens Vand, der bringer Forbandelse, i sin Haand.

19. Og Presten skal besværge hende og sige til Kvinden: Dersom ikke en Mand har ligget hos dig, og dersom du ikke, medens du stod under din Mand, er skeiet ud i Urenhed, da skal du være uskadt af dette Bitterhedens Vand, der bringer Forbandelse.

20. Men dersom du, medens du stod under din Mand, er skeiet ud, og dersom du er bleven besmittet, og nogen Mand har havt Samleie med dig foruden din Mand,

21. — nu skal Presten besværge Kvinden ved Forbandelsens Ed, og Presten skal sige til Kvinden: — saa gjøre Herren dig til en Forbandelse og til en Ed midt iblandt dit Folk, idet Herren lader dine Hofter svinde og din Bug opsvulme; Jer. 24, 9; 42, 18.

22. og dette Vand, som bringer Forbandelse, skal komme i dine Indvolde og gjøre, at din Bug opsvulmer og dine Hofter svinde. Og Kvinden skal sige: Amen! Amen!

23. Og Presten skal skrive disse Forbandelser i en Bog og vaske dem ud i Bitterhedens Vand.

24. Og han skal give Kvinden Bitterhedens Vand, som bringer Forbandelse, at drikke, og det Vand, som bringer Forbandelse, skal komme i hende til Bitterhed.

25. Og Presten skal tage Nidkjærheds-Madofferet af Kvindens Haand; og han skal svinge Madofferet for Herrens Aasyn og bringe det frem til Alteret.

26. Og Presten skal tage en Haandfuld af Madofferet som dets Ihukommelsesoffer og brænde det paa Alteret; og derefter skal han give Kvinden Vandet at drikke.
27. Og naar han har givet hende Vandet at drikke, da skal det ske, dersom hun er bleven besmittet og har været sin Mand utro, at det Vand, som bringer Forbandelse, skal komme i hende til Bitterhed, saa hendes Bug skal opsvulme og hendes Hofter svinde; og den Kvinde skal være til en Forbandelse midt iblandt sit Folk.
28. Men dersom Kvinden ikke er bleven besmittet, men er ren, da skal hun blive uskadt, og hun skal undfange.
29. Dette er Nidkjærheds-Loven: Naar en Kvinde, medens hun staar under sin Mand, skeier ud og bliver besmittet,
30. eller naar en Nidkjærheds-Aand kommer over en Mand, saa han bliver nidkjær over sin Hustru, saa skal han stille Kvinden frem for Herrens Aasyn, og Presten skal gjøre med hende ganske efter denne Lov.
31. Og Manden skal være fri for Skyld, men Kvinden skal bære sin Misgjerning.

6. Kapitel.

Herren giver Love om Nasiræere, deres Løfte, Renselse og Offer (1—21), om, hvorledes Presterne skulle velsigne Folket (22—27).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar en Mand eller Kvinde gjør et helligt Løfte, at ville være Nasiræer, ved Afsondring at ville indvie sig til Herren,
3. skal han holde sig fra Vin og stærk Drik; syrlig Drik af Vin eller syrlig stærk Drik skal han ikke drikke, og ingensomhelst Saft af Druer skal han drikke; hverken friske eller tørre Druer skal han æde.
4. Alle sine Afsondrings-Dage skal han ikke æde Noget af det, som tillaves af Vinstokken, lige fra Kjerne til Skal.
5. Alle de Dage, hans Afsondrings-Løfte varer, skal der ikke gaa Ragekniv over hans Hoved; indtil de Dage ere til Ende, i hvilke han afsondrer sig for Herren, skal han være hellig, han skal lade sit Hovedhaar vokse frit. Dom. 13, 5.
6. Alle de Dage, han afsondrer sig for Herren, skal han ikke komme til noget Lig.
7. Han skal ikke gjøre sig uren ved sin Fader eller ved sin Moder, ved sin Broder eller ved sin Søster, naar de dø; thi Tegnet paa Indvielsen til hans Gud er paa hans Hoved. V. 18.
8. Alle sine Afsondrings-Dage er han Herren hellig.
9. Og naar Nogen dør meget pludselig hos ham og gjør hans indviede Hoved urent, saa skal han rage sit Hoved paa sin Renselses-Dag; paa den syvende Dag skal han rage det.
10. Og paa den ottende Dag skal han bringe to Turtelduer eller to Dueunger frem til Presten til Indgangen til Sammenkomstens Telt.
11. Og Presten skal ofre den ene til Syndoffer og den anden til Brændoffer og gjøre Forligelse for ham og rense ham for det, han har syndet ved Liget; og han skal hellige sit Hoved paa den samme Dag.
12. Og han skal paany afsondre sig for Herren sine Afsondrings-Dage*, og saa skal han bringe et aarsgammelt Lam til Skyldoffer; og de første Dage skulle falde bort, fordi hans Indvielse blev besmittet.

* d. e. saa mange Dage, som han først havde lovet at afsondre sig.

13. Og dette er Loven for Nasiræeren: Paa den Dag, hans Afsondrings-Dage ere til Ende, skal man føre ham frem til Indgangen til Sammenkomstens Telt.
14. Og han skal bringe Herren sit Offer, et aarsgammelt Væderlam uden Lyde til Brændoffer og et aarsgammelt Gimmerlam uden Lyde til Syndoffer og en Væder uden Lyde til Takoffer
15. og en Kurv med usyrede Kager af fint Mel, Kager, blandede med Olje, og usyrede tynde Kager, overstrøgne med Olje, og Madofferet til dem og Drikofferne til dem.
16. Og Presten skal bringe det frem for Herrens Aasyn og ofre hans Syndoffer og hans Brændoffer.
17. Og Væderen skal han ofre til Takoffer for Herren tilligemed Kurven med de usyrede Kager, og Presten skal ofre hans Madoffer og hans Drikoffer.
18. Og Nasiræeren skal rage sit indviede Hoved ved Indgangen til Sammenkomstens Telt, og han skal tage sit indviede Hoveds Haar og lægge det paa Ilden, som er under Takofferet.
Ap. G. 18, 18; 21, 24.
19. Og Presten skal tage den kogte Bov af Væderen og en usyret Kage af Kur-

ven og en usyret tynd Kage, og han skal lægge dem paa Nasiræerens Hænder, efterat han har afraget sig sit Indvielsestegn.

20. Og Presten skal svinge dem for Herrens Aasyn, det er helliget Presten tilligemed Svingebrystet og Løfteboven; og derefter maa Nasiræeren drikke Vin.
2 Mos. 29, 27. 28. 3 Mos. 7, 34.

21. Dette er Loven for Nasiræeren, som gjør et Løfte, dette er hans Offer til Herren formedelst hans Afsondring, foruden det, hvortil han ellers har Raad; efter sit Løfte, som han lover, skal han gjøre, foruden det, Loven om hans Afsondring kræver.

22. Og Herren talte til Moses og sagde:

23. Tal til Aron og til hans Sønner og sig: Saaledes skulle I velsigne Israels Børn; I skulle sige til dem:

24. Herren velsigne dig og bevare dig!

25. Herren lade sit Ansigt lyse over dig og være dig naadig!
Ps. 67, 2.

26. Herren løfte sit Aasyn paa dig og give dig Fred!

27. Og saaledes skulle de lægge mit Navn paa Israels Børn, og jeg vil velsigne dem.

7. Kapitel.

De tolv Israels Stammefyrster skjenke Gaver til Tabernaklet; disse Gaver opregnes (1—88). Gud taler med Moses fra Naadestolen (89).

Og det skede paa den Dag, da Moses var færdig med at opreise Tabernaklet, og han havde salvet det og helliget det med alt dets Tilbehør, og Alteret med alt dets Tilbehør, da han havde salvet dem og helliget dem,
2 Mos. 40, 17 fg.

2. da bragte Israels Overster, Overhovederne for sine Fædrenehuse, Stammefyrsterne, de, som stode over de Mønstrede, Gaver.
1, 4—16.

3. De bragte sin Gave frem for Herrens Aasyn, seks Vogne med Dække over og tolv Okser, en Vogn for to Overster og en Okse for hver; og de førte dem frem foran Tabernaklet.

4. Og Herren sagde til Moses:

5. Modtag dette af dem, forat det kan være til Sammenkomstens Telts Tjeneste, og du skal give det til Leviterne, til enhver efter Beskaffenheden af hans Tjeneste.

6. Da tog Moses Vognene og Okserne og gav dem til Leviterne.

7. To af Vognene og fire af Okserne gav han Gersons Børn efter Beskaffenheden af deres Tjeneste.
4, 24 fg.

8. Og fire af Vognene og otte af Okserne gav han Meraris Børn efter Beskaffenheden af deres Tjeneste under Opsyn af Itamar, Arons, Prestens, Søn.
4, 31 fg.

9. Men Kahats Børn gav han ikke nogen, fordi de hellige Tings Betjening paalaa dem; paa Skuldrene skulde de bære dem.
4, 4 fg.

10. Og Oversterne bragte Gaver til Alterets Indvielse paa den Tid, det blev salvet; og Oversterne bragte sin Gave frem for Alteret.

11. Og Herren sagde til Moses: Lad Oversterne hver sin Dag bringe sin Gave til Alterets Indvielse!

12. Og den, som bragte sin Gave paa den første Dag, var Nahson, Amminadabs Søn, Oversten for Judas Stamme.

13. Og hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

14. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

15. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

16. en Gjedebuk til Syndoffer

17. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Nahsons, Amminadabs Søns, Gave.

18. Paa den anden Dag bragte Netanel, Zuars Søn, Isaskars Overste, Gaver.

19. Han bragte som sin Gave et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

20. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

21. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

22. en Gjedebuk til Syndoffer

23. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Netanels, Zuars Søns, Gave.

24. Paa den tredje Dag Sebulons Børns Overste, Eliab, Helons Søn.

25. Hans Gave var et Sølvfad paa

hundrede og trett Sekels Vegt, en Sølv-
skaal paa sytti Sekel efter Helligdommens
Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet
med Olje, til Madoffer,
26. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse,
27. en ung Okse, en Væder, et aars-
gammelt Lam til Brændoffer,
28. en Gjedebuk til Syndoffer
29. og til Takoffer to Okser, fem Væ-
dere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam.
Dette var Eliabs, Helons Søns, Gave.
30. Paa den fjerde Dag Rubens Børns
Øverste, Elizur, Sede'urs Søn.
31. Hans Gave var et Sølvfad paa
hundrede og trett Sekels Vegt, en Sølv-
skaal paa sytti Sekel efter Helligdommens
Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet
med Olje, til Madoffer,
32. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse,
33. en ung Okse, en Væder, et aars-
gammelt Lam til Brændoffer,
34. en Gjedebuk til Syndoffer
35. og til Takoffer to Okser, fem Væ-
dere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam.
Dette var Elizurs, Sede'urs Søns, Gave.
36. Paa den femte Dag Simeons
Børns Øverste, Selumiel, Zurisaddajs
Søn.
37. Hans Gave var et Sølvfad paa
hundrede og trett Sekels Vegt, en Sølv-
skaal paa sytti Sekel efter Helligdommens
Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet
med Olje, til Madoffer,
38. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse,
39. en ung Okse, en Væder, et aars-
gammelt Lam til Brændoffer,
40. en Gjedebuk til Syndoffer
41. og til Takoffer to Okser, fem Væ-
dere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam.
Dette var Selumiels, Zurisaddajs Søns,
Gave.
42. Paa den sjette Dag Gads Børns
Øverste, Eljasaf, De'uels Søn.
43. Hans Gave var et Sølvfad paa
hundrede og trett Sekels Vegt, en Sølv-
skaal paa sytti Sekel efter Helligdommens
Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet
med Olje, til Madoffer,
44. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse,
45. en ung Okse, en Væder, et aars-
gammelt Lam til Brændoffer,
46. en Gjedebuk til Syndoffer
47. og til Takoffer to Okser, fem Væ-
dere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam.
Dette var Eljasafs, De'uels Søns, Gave.
48. Paa den syvende Dag Efra'ims
Børns Øverste, Elisama, Ammihuds Søn.
49. Hans Gave var et Sølvfad paa
hundrede og trett Sekels Vegt, en Sølv-
skaal paa sytti Sekel efter Helligdommens
Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet
med Olje, til Madoffer,
50. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse,
51. en ung Okse, en Væder, et aars-
gammelt Lam til Brændoffer,
52. en Gjedebuk til Syndoffer
53. og til Takoffer to Okser, fem Væ-
dere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam.
Dette var Elisamas, Ammihuds Søns,
Gave.
54. Paa den ottende Dag Manasses
Børns Øverste, Gamliel, Pedazurs Søn.
55. Hans Gave var et Sølvfad paa
hundrede og trett Sekels Vegt, en Sølv-
skaal paa sytti Sekel efter Helligdommens
Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet
med Olje, til Madoffer,
56. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse,
57. en ung Okse, en Væder, et aars-
gammelt Lam til Brændoffer,
58. en Gjedebuk til Syndoffer
59. og til Takoffer to Okser, fem Væ-
dere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam.
Dette var Gamliels, Pedazurs Søns,
Gave.
60. Paa den niende Dag Benjamins
Børns Øverste, Abidan, Gideonis Søn.
61. Hans Gave var et Sølvfad paa
hundrede og trett Sekels Vegt, en Sølv-
skaal paa sytti Sekel efter Helligdommens
Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet
med Olje, til Madoffer,
62. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse,
63. en ung Okse, en Væder, et aars-
gammelt Lam til Brændoffer,
64. en Gjedebuk til Syndoffer
65. og til Takoffer to Okser, fem Væ-
dere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam.
Dette var Abidans, Gideonis Søns, Gave.
66. Paa den tiende Dag Dans Børns
Øverste, Achieser, Ammisaddajs Søn.
67. Hans Gave var et Sølvfad paa
hundrede og trett Sekels Vegt, en Sølv-
skaal paa sytti Sekel efter Helligdommens

Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,
68. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,
69. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,
70. en Gjedebuk til Syndoffer
71. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Achiesers, Ammisaddajs Søns, Gave.
72. Paa den ellevte Dag Asers Børns Øverste, Pagiel, Okrans Søn.
73. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og treti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,
74. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,
75. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,
76. en Gjedebuk til Syndoffer
77. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Pagiels, Okrans Søns, Gave.
78. Paa den tolvte Dag Naftalis Børns Øverste, Achira, Enans Søn.
79. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og treti Sekels Vegt. en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,
80. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,
81. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,
82. en Gjedebuk til Syndoffer
83. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Achiras, Enans Søns, Gave.
84. Dette var Gaverne af Israels Øverster til Alterets Indvielse paa den Tid, det blev salvet, tolv Sølvfade, tolv Sølvskaaler, tolv Guldskaaler,
85. hvert Fad paa hundrede og treti Sekel Sølv og hver Skaal paa sytti Sekel; — alt Sølvet i Karrene beløb sig til to tusinde og fire hundrede Sekel efter Helligdommens Sekel, —
86. tolv Guldskaaler, fulde af Røgelse, hver Skaal paa ti Sekel efter Helligdommens Sekel; alt Guldet i Skaalerne beløb sig til hundrede og tyve Sekel.
87. Alt det store Kvæg til Brændofferet var tolv Okser, derhos tolv Vædere, tolv aarsgamle Lam med Madofferet dertil og tolv Gjedebukke til Syndoffer.
88. Og alt det store Kvæg til Takofferet vare fire og tyve Okser, derhos seksti Vædere, seksti Bukke, seksti aarsgamle Lam. Dette var Gaverne til Alterets Indvielse, efterat det var salvet.
89. Og naar Moses gik ind i Sammenkomstens Telt for at tale med ham*, da hørte han Røsten tale til ham ovenfra Naadestolen, som var over Vidnesbyrdets Ark imellem de to Keruber; saaledes talte han* til ham. * Herren.
2 Mos. 25, 20—22. 1 Sam. 4, 4. Ps. 80, 2.

8. Kapitel.

Gud giver Love om Lamperne paa Guldlysestagen (1—4), om Leviternes Renselse og Tjeneste (5—26).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Aron og sig til ham: Naar du sætter Lamperne op, skulle de syv Lamper kaste sit Lys lige frem for Lysestagen. 2 Mos. 25, 37.
3. Og Aron gjorde saaledes; han satte dens Lamper op, saa de kastede sit Lys lige frem for Lysestagen, ligesom Herren havde befalet Moses. 2 Mos. 27, 20 fg.
4. Og Lysestagen var gjort med drevet Arbeide af Guld, ligetil dens Fod og dens Blomster var der drevet Arbeide; efter det Billede, som Herren havde vist Moses, saaledes havde han gjort Lysestagen. 2 Mos. 25, 31. 40.
5. Og Herren talte til Moses og sagde:
6. Tag Leviterne ud af Israels Børns Midte og rens dem!
7. Og saaledes skal du gjøre med dem for at rense dem: Du skal stænke Renselsesvand paa dem, og de skulle lade Ragekniv gaa over hele sit Legeme og tvætte sine Klæder og saaledes rense sig. 19, 9. Hebr. 9, 13. 14.
8. Og de skulle tage en ung Okse og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje; og en anden ung Okse skal du tage til Syndoffer.
9. Og du skal lade Leviterne komme frem foran Sammenkomstens Telt, og du skal forsamle hele Israels Børns Menighed.
10. Og du skal lade Leviterne træde frem for Herrens Aasyn, og Israels Børn skulle lægge sine Hænder paa Leviterne.
11. Og Aron skal svinge Leviterne for

Herrens Aasyn som et Svingeoffer fra
Israels Børn, og de skulle være til at
gjøre Herrens Tjeneste.
12. Og Leviterne skulle lægge sine
Hænder paa Oksernes Hoveder, og saa
skal du ofre den ene til et Syndoffer og
den anden til et Brændoffer for Herren
for at gjøre Forligelse for Leviterne.
13. Og du skal stille Leviterne for
Arons Ansigt og for hans Sønners An-
sigt, og du skal svinge dem for Herren.
14. Og du skal udskille Leviterne af
Israels Børns Midte, og Leviterne skulle
høre mig til. 3, 45.
15. Og derefter skulle Leviterne komme
for at tjene ved Sammenkomstens Telt,
naar du har renset dem og svinget dem.
16. Thi de ere mig ganske overgivne
af Israels Børns Midte; istedetfor det,
som aabner hvert Moderliv, istedetfor
alle Førstefødte blandt Israels Børn har
jeg taget mig dem. 3, 9. 12. 13.
17. Thi mig tilhører alt Førstefødt
blandt Israels Børn, baade af Menne-
sker og af Kvæg; paa den Dag, jeg slog
alt Førstefødt i Ægyptens Land, helligede
jeg mig dem. 3, 13.
18. Og jeg tog Leviterne istedetfor
alle Førstefødte blandt Israels Børn.
19. Og jeg gav Leviterne som en Gave
til Aron og hans Sønner af Israels
Børns Midte til at gjøre Israels Børns
Tjeneste ved Sammenkomstens Telt og
til Forligelse for Israels Børn, forat
der ikke skal komme Plage over Israels
Børn derved, at Israels Børn nærme
sig til Helligdommen. 1, 53; 3, 9; 18, 22. 23.
20. Og Moses og Aron og hele Is-
raels Børns Menighed gjorde saaledes
med Leviterne; aldeles, som Herren havde
befalet Moses om Leviterne, saaledes gjorde
Israels Børn med dem.
21. Og Leviterne rensede sig og tvæt-
tede sine Klæder, og Aron svingede dem
for Herrens Aasyn, og Aron gjorde For-
ligelse for dem for at rense dem.
22. Og derefter kom Leviterne for at
gjøre sin Tjeneste ved Sammenkomstens
Telt for Arons Ansigt og for hans Søn-
ners Ansigt; ligesom Herren havde be-
falet Moses om Leviterne, saaledes gjorde
man med dem.
23. Og Herren talte til Moses og sagde:
24. Dette er, hvad der gjælder for
Leviterne: Fra han er fem og tyve Aar
gammel og derover, skal han komme for
at gjøre Tjeneste ved Arbeidet ved Sam-
menkomstens Telt. 4, 3. 23.
25. Men fra han er femti Aar gam-
mel, skal han træde tilbage fra Tjenesten
ved Arbeidet, og han skal ikke arbeide
mere.
26. Dog skal han tjene sine Brødre ved
Sammenkomstens Telt i at tage Vare
paa, hvad der er at varetage; men Ar-
beidet skal han ikke forrette. Saaledes
skal du gjøre med Leviterne med Hen-
syn til det, som de have at varetage.

9. Kapitel.

Israel holder efter Herrens Befaling Paaske i Ørkenen (1—5); de Urene og de, som ere paa nogen lang Reise, skulle holde Paaske i den anden Maaned (6—14). Gud aabenbarer sig for Israel i Ørkenen; de bryde op og leire sig eftersom han byder dem (15—23).

Og Herren talte til Moses i Sinajs
Ørken i det andet Aar, efterat de
vare udgangne af Ægyptens Land, i den
første Maaned, og han sagde:
2 Mos. 13, 4 fg. 3 Mos. 23, 5 fg.
2. Israels Børn skulle holde Paaske
paa dens bestemte Tid.
3. Paa den fjortende Dag i denne
Maaned, mellem de to Aftenstunder, skulle
I holde den paa dens bestemte Tid. Efter
alle Lovene og alle Bestemmelserne om
den skulle I holde den.
4. Og Moses sagde til Israels Børn,
at de skulde holde Paaske.
5. Og de holdt Paaske i den første
Maaned, paa den fjortende Dag i Maa-
neden, mellem de to Aftenstunder, i Sinajs
Ørken; aldeles, som Herren havde befalet
Moses, saaledes gjorde Israels Børn.
2 Mos. 12, 3 fg.
6. Og der var nogle Mænd, som vare
urene ved et Menneskes Lig, saa de ikke
kunde holde Paaske paa denne samme
Dag; og de traadte frem for Moses's An-
sigt og for Arons Ansigt paa den samme
Dag. 3 Mos. 21, 1. 11.
7. Og disse Mænd sagde til ham: Vi
ere blevne urene ved et Menneskes Lig;
hvorfor skulle vi udelukkes fra at bringe
Herrens Offer paa dets bestemte Tid midt
iblandt Israels Børn?
8. Og Moses sagde til dem: Venter,
saa vil jeg høre, hvad Herren vil byde
om eder. 3 Mos. 24, 12.
9. Og Herren talte til Moses og sagde:
10. Tal til Israels Børn og sig: Naar
Nogen er bleven uren ved Lig eller er

paa en lang Reise hos eder eller hos
eders Efterkommere, skal han dog holde
Paaske for Herren;
11. i den anden Maaned paa den fjor=
tende Dag, mellem de to Aftenstunder,
skulle Saadanne holde den; med usyrede
Brød og bitre Urter skulle de æde Paaske=
lammet. 2 Mos. 12, 8. 2 Krøn. 30, 2 fg.
12. De skulle ikke levne Noget deraf til
om Morgenen og ikke bryde noget Ben
paa det; efter den hele Lov om Paaske
skulle de holde den.
2 Mos. 12, 10. 46. Joh. 19, 36.
13. Men den Mand, som er ren og
ikke er paa Reise og undlader at holde
Paaske, den Sjæl skal udryddes af sit
Folk, fordi han ikke bragte Herrens Of=
fer paa dets bestemte Tid; denne Mand
skal bære sin Synd.
14. Og naar en Fremmed opholder sig
hos eder og holder Paaske for Herren,
saa skal han holde den efter Loven om
Paaske og efter Bestemmelsen om den; een
Lov skal være for eder, baade for den
Fremmede og for den Indfødte i Landet.
2 Mos. 12, 49.
15. Og paa den Dag, Tabernaklet blev
opreist, dækkede Skyen Tabernaklet, Vid=
nesbyrdets Telt; og om Aftenen var der
over Tabernaklet som en Ild at se til
indtil om Morgenen. 2 Mos. 40, 38.
16. Saaledes var det altid: Skyen dæk=
kede det*, og om Natten var der som en
Ild at se til. * om Dagen; 10, 34.
17. Og eftersom Skyen hævede sig op
fra Teltet, brøde Israels Børn derefter
op; og paa det Sted, hvor Skyen nedlod
sig, der leirede Israels Børn sig.
2 Mos. 40, 36 fg.
18. Efter Herrens Befaling brøde Is=
raels Børn op, og efter Herrens Befa=
ling leirede de sig; alle de Dage, Skyen
hvilede over Tabernaklet, laa de i Leir.
19. Og naar Skyen forblev over Ta=
bernaklet i mange Dage, da toge Israels
Børn Vare paa, hvad Herren vilde have
varetaget, og brøde ikke op.
20. Og stundom skede det, at Skyen
var faa Dage over Tabernaklet; efter
Herrens Befaling laa de da i Leir, og
efter Herrens Befaling brøde de op.
21. Og stundom skede det, at Skyen var
der fra Aftenen indtil Morgenen; naar
da Skyen hævede sig om Morgenen, saa
brøde de op. Eller den var der om
Dagen og om Natten; naar da Skyen
hævede sig, saa brøde de op,
22. Eller den var der to Dage eller
en Maaned eller en lang Tid; naar Skyen
hvilede længe over Tabernaklet, laa Is=
raels Børn i Leir og brøde ikke op, men
naar den hævede sig, brøde de op.
23. Efter Herrens Befaling leirede de
sig, og efter Herrens Befaling brøde de
op; hvad Herren vilde have varetaget,
varetoge de efter Herrens Befaling ved
Moses.

10. Kapitel.

Moses skal lade gjøre to Sølvtrompeter til Brug, naar Menigheden skal samles under Vandringen i Ørkenen, i Krig og paa Høitider (1—10). Israels Børn drage i den bestemte Orden fra Sinajs Ørken til Parans Ørken (11—28). Moses begjærer, at hans Svoger skal drage med (29—32). Arken drager foran (33. 34). Moses's Bøn ved Arkens Opbrud og Hvile (35. 36).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Gjør dig to Trompeter af Sølv;
med drevet Arbeide skal du gjøre dem.
Og du skal bruge dem til Menighedens
Sammenkaldelse og ved Opbrud med Lei=
rene.
3. Og naar man støder i dem begge,
da skal hele Menigheden samle sig til
dig ved Indgangen til Sammenkomstens
Telt.
4. Og naar man støder i den ene, da
skulle Øversterne samle sig til dig, Over=
hovederne for Israels Tusinder.
5. Men naar I blæse Alarm, da skulle
de Leire bryde op, som ere leirede mod
Øst.
6. Og naar I anden Gang blæse Alarm,
da skulle de Leire bryde op, som ere lei=
rede mod Syd. Man skal blæse Alarm,
naar de skulle bryde op.
7. Men naar Menigheden skal sammen=
kaldes, skulle I støde i dem, men ikke
blæse Alarm.
8. Og Arons Sønner, Presterne, skulle
være de, som blæse i Trompeterne, og
det skal være eder til en evig Lov gjen=
nem eders Slægter.
9. Og naar I drage i Krig i eders
Land mod Fienden, som kriger mod eder,
da skulle I blæse Alarm med Trompe=
terne; og I skulle ihukommes for Herrens,
eders Guds, Aasyn og frelses fra eders
Fiender. 31, 6. 2 Krøn. 13, 12. 14.
10. Og paa eders Glædesdage og paa
eders Høitider og paa eders Maaneders
første Dage skulle I støde i Trompeterne
ved eders Brændoffere og ved eders

Takoffere, og de skulle blive eder til en
Ihukommelse for eders Guds Aasyn; jeg
:r Herren, eders Gud. 2 Krøn. 7, 6.
11. Og det skede i det andet Aar i
)en anden Maaned, paa den tyvende Dag
Maaneden, da hævede Skyen sig op fra
Vidnesbyrdets Tabernakel,
12. og Israels Børn brøde op i Dags-
:eiser fra Sinajs Ørken; og Skyen ned-
od sig i Parans Ørken. 12, 16.
13. Og de brøde første Gang op efter
Herrens Ord ved Moses.
14. Og Banneret for Judas Børns
Leir brød først op, Hær efter Hær, og
over hans Hær var Nahson, Ammina-
)abs Søn.
15. Og over Isaskars Børns Stam-
nes Hær var Netanel, Zuars Søn.
16. Og over Sebulons Børns Stam-
nes Hær var Eliab, Helons Søn.
17. Saa blev Tabernaklet nedtaget, og
Gersons Børn og Meraris Børn, som
ørte Tabernaklet, brøde op.
4, 24 fg. 29 fg. 7, 6 fg.
18. Saa brød Banneret for Rubens
Leir op, Hær efter Hær, og over hans
Hær var Elizur, Sede'urs Søn.
19. Og over Simeons Børns Stam-
nes Hær var Selumiel, Zurisaddajs Søn.
20. Og over Gads Børns Stammes
Hær var Eljasaf, De'uels Søn.
21. Saa brøde Kahatiterne op, som
are Helligdommen; og man* opreiste
Tabernaklet, til de kom. 4, 4 fg. * V. 17.
22. Saa brød Banneret for Efra'ims
Børns Leir op, Hær efter Hær, og over
ans Hær var Elisama, Ammihuds Søn.
23. Og over Manasses Børns Stam-
nes Hær var Gamliel, Pedazurs Søn.
24. Og over Benjamins Børns Stam-
nes Hær var Abidan, Gideonis Søn.
25. Saa brød Banneret for Dans Børns
Leir op, som sluttede alle Leirene, Hær
fter Hær, og over hans Hær var Achie-
er, Ammisaddajs Søn.
26. Og over Asers Børns Stammes
Hær var Pagiel, Okrans Søn.
27. Og over Naftalis Børns Stam-
nes Hær var Achira, Enans Søn.
28. Dette var Israels Børns Reise-
rden, Hær for Hær; og saaledes brøde
e op.
29. Og Moses sagde til Midjaniten
Hobab, Re'uels Søn, Moses's Svoger:
Vi bryde op til det Sted, hvorom Her-
en sagde: Jeg vil give eder det. Gaa
med os! Saa ville vi gjøre vel imod dig;
thi Herren har talt Godt over Israel.
2 Mos. 2, 18; 3, 1; 18, 1 fg.
30. Men denne sagde til ham: Jeg vil
ikke gaa med, men jeg vil gaa til mit
Land og til min Slægt.
31. Og han sagde: Forlad os dog ikke!
Thi du ved jo, hvor vi kunne leire os i
Ørkenen, og du skal være vort Øie;
32. og det skal ske, naar du gaar med
os, da ville vi gjøre det samme Gode
mod dig, som Herren vil gjøre mod os.
33. Saa droge de da fra Herrens
Bjerg tre Dages Reise; og Herrens Pakts
Ark drog foran dem de tre Dages Reise
for at opsøge et Hvilested for dem.
34. Og Herrens Sky var over dem om
Dagen, naar de brøde op fra Leiren.
35. Og naar Arken brød op, sagde
Moses: Reis dig, o Herre, saa dine Fien-
der maa adspredes, og de, som hade dig,
fly for dit Aasyn! Ps. 68, 2.
36. Og naar den hvilede, sagde han:
Kom tilbage, o Herre, til Israels ti tu-
sinde Tusinder!

11. Kapitel.

Herren straffer det knurrende Folk, men lader paa Moses's Forbøn Straffen ophøre (1—3). De blive begjærlige efter Kjød og kjede af Manna (4—9). Moses klager til Herren (10—15). Herren byder ham at tage 70 Ældste til sig og samle Folket, saa vil han give dem Kjød; Moses er svag i Troen, men dog lydig (16—24). Herren udgyder sin Aand over de 70 Ældste; de profetere (25—29). Herren giver Folket Vagteler og straffer det; de drage videre (30—35).

Og Folket knurrede, saa det var ondt
i Herrens Øren; Herren hørte det,
og hans Vrede optændtes, og Ild fra
Herren satte dem i Brand og fortærede
Nogle yderst i Leiren.
3 Mos. 10, 2. 2 Kong. 1, 10.
2. Da raabte Folket til Moses, og Mo-
ses bad til Herren, og Ilden blev slukket.
Am. 7, 5.
3. Og han kaldte det Steds Navn Ta-
bera*, thi Herrens Ild havde sat dem i
Brand. * Antændelse.
4. Og den sammenløbne Hob, som var
blandt dem, blev greben af Begjærlighed,
saa ogsaa Israels Børn paany græd og
sagde: O, at vi havde Kjød at æde!
2 Mos. 12, 38; 16, 3. Ps. 106, 14. 1 Kor. 10, 6.
5. Vi mindes den Fisk, som vi aade i
Ægypten for Intet, Græskarrene og Me-
lonerne og Purreløgen og Rødløgen og
Hvidløgen,

6. Men nu vansmægter vor Sjæl, da her slet Intet er; vore Øine se Intet uden Mannaen.
7. Men Mannaen var ligesom Korianderfrø, og dens Udseende var som Udseendet af Bdellium.
2 Mos. 16, 31; 1 Mos. 2, 12.
8. Folket løb hid og did og sankede og malede den i Haandkværne eller stødte den i Mortere og kogte den i Potter eller gjorde Kager deraf, og dens Smag var som Smagen af Oljekage.
9. Og naar Duggen faldt over Leiren om Natten, da faldt Mannaen ned med den.
2 Mos. 16, 13. 14.
10. Og Moses hørte Folket græde, alle dets Slægter, Enhver i sit Telts Dør; og Herrens Vrede optændtes saare, og i Moses's Øine var det ondt.
11. Og Moses sagde til Herren: Hvorfor har du handlet ilde med din Tjener, og hvorfor har jeg ikke fundet Naade i dine Øine, at du har lagt Byrden af hele dette Folk paa mig?
12. Har jeg undfanget hele dette Folk, har jeg født det, at du siger til mig: Bær det i din Favn, ligesom Barnevogteren bærer det diende Barn, hen i det Land, du har tilsvoret dets Fædre?
5 Mos. 1, 31.
13. Hvorfra skal jeg tage Kjød at give hele dette Folk? Thi de græde for mig og sige: Giv os Kjød, saa vi kunne æde!
Matt. 15, 33.
14. Jeg formaar ikke alene at bære hele dette Folk; det er mig for svart.
15. Og vil du gjøre saaledes mod mig, saa dræb mig dog heller, dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, og lad mig slippe at se min Ulykke!
16. Da sagde Herren til Moses: Forsaml mig sytti Mænd af Israels Ældste, dem, som du ved ere Folkets Ældste og dets Opsynsmænd, og du skal bringe dem hen til Sammenkomstens Telt, og de skulle fremstille sig der med dig.
17. Og jeg vil komme ned og tale med dig der, og jeg vil tage af den Aand, som er paa dig, og lægge paa dem, forat de skulle bære Byrden af Folket med dig, og du ikke bære den alene.
18. Og til Folket skal du sige: Helliger eder til imorgen, saa skulle I faa Kjød at æde, efterdi I have grædt for Herrens Øren og sagt: O, at vi havde Kjød at æde, thi vi havde det godt i Ægypten. Saa vil nu Herren give eder Kjød, saa I kunne æde.
2 Mos. 19, 10.
19. Ikke een Dag skulle I æde det, og ikke to Dage og ikke fem Dage og ikke ti Dage og ikke tyve Dage,
20. men en hel Maaned, indtil det gaar ud af eders Næse og bliver eder til Væmmelse, fordi I have foragtet Herren, som er midt iblandt eder, og have grædt for hans Aasyn og sagt: Hvorfor ere vi dog gangne ud af Ægypten?
21, 5.
21. Og Moses sagde: Seks hundrede tusinde Mand tilfods er det Folk, som jeg er midt iblandt, og du siger: Jeg vil give dem Kjød, saa de kunne æde en hel Maaned!
22. Skal da smaat Kvæg og stort Kvæg blive slagtet for dem, saa det kan strække til for dem? Eller skulle alle Fiskene i Havet blive samlede for dem, saa det kan strække til for dem?
23. Og Herren sagde til Moses: Er Herrens Haand forkortet? Nu skal du se, om det, jeg siger, vil vederfares dig eller ikke.
Es. 50, 2; 59, 1.
24. Og Moses gik ud og talte Herrens Ord til Folket, og han forsamlede sytti Mænd af Folkets Ældste og stillede dem rundt omkring Teltet.
25. Da kom Herren ned i Skyen og talte til ham, og han tog af den Aand, som var paa ham, og lagde paa de sytti Ældste, og det skede, da Aanden hvilede paa dem, da profeterede* de, men siden gjorde de det ikke mere.
12, 5; 14, 10.

* d. e. de talte i Aandens Kraft om Herren og hans store Gjerninger; 1 Sam. 10, 5. 6. Joel 3, 1. Ap. G. 2, 11. 17.

26. Men der var to Mænd blevne tilbage i Leiren, den enes Navn var Eldad, og den andens Navn Medad, og Aanden hvilede paa dem, thi de vare blandt de Opskrevne, men de vare ikke udgangne til Teltet; og de profeterede i Leiren.
27. Da løb en Dreng hen og gav Moses det tilkjende og sagde: Eldad og Medad profetere i Leiren.
Mark. 9, 38 fg.
28. Og Josva, Nuns Søn, som tjente Moses fra sin Ungdom af, tog tilorde og sagde: Min Herre, Moses, forbyd dem det!
2 Mos. 24, 13.
29. Men Moses sagde til ham: Er du nidkjær for mig? Gid alt Herrens Folk var Profeter, gid Herren vilde lægge sin Aand paa dem!

30. Og Moses gik tilbage til Leiren,
han og de Ældste af Israel.
31. Og en Storm brød løs fra Her-
ren og førte Vagteler over fra Havet og
strøede dem over Leiren, omtrent en Dags-
reise paa den ene Kant og omtrent en
Dagsreise paa den anden Kant rundt om-
kring Leiren og omtrent to Alen over
Jordens Overflade. 2 Mos. 16, 13.
32. Da stod Folket op hele den Dag og
hele Natten og hele den næste Dag og
sankede Vagtelerne; den, der havde sam-
let Mindst, havde sanket ti Homer. Og
de bredte dem ud rundt omkring Leiren.
33. Men medens Kjødet endnu var
mellem deres Tænder, førend det var al-
deles fortæret, da optændtes Herrens
Vrede mod Folket, og Herren gjorde et
saare stort Nederlag blandt Folket.
Ps. 78, 30. 31.
34. Og man kaldte det samme Steds
Navn Kibrot-Hatta'ava*, fordi man der
begrov Folket, som havde været begjærligt.
* Begjærlighedens Grave.
35. Fra Kibrot-Hatta'ava brød Folket
op til Hazerot, og de bleve i Hazerot.
33, 16 fg.

12. Kapitel.

Mirjam og Aron knurre mod Moses (1—3). Herren irettesætter dem derfor; Mirjam bliver spedalsk (4—10). Paa Arons Forbøn beder Moses til Herren for hende; Herren helbreder hende (11—15). Folket kommer til Paran (16.)

Og Mirjam og Aron talte imod Moses
for den ætiopiske Hustrues Skyld, som
han havde taget; thi han havde taget en
ætiopisk Hustru.
2. Og de sagde: Har Herren kun talt
med Moses alene, har han ikke ogsaa talt
med os? Og Herren hørte det.
2 Mos. 15, 20. Mika 6, 4.
3. Men Manden Moses var saare sagt-
modig, mere end alle Mennesker paa Jor-
den.
4. Og Herren sagde pludselig til Mo-
ses og til Aron og til Mirjam: Gaar
ud, I Tre, til Sammenkomstens Telt! Og
de gik alle Tre ud.
5. Da kom Herren ned i en Skystøtte
og stod i Indgangen til Teltet, og han
kaldte paa Aron og Mirjam, og de gik
begge ud. 11, 25.
6. Og han sagde: Hører dog mine Ord:
Er det en Profet som I, saa giver jeg,
Herren, mig tilkjende for ham i Syner,
taler med ham i Drømme.
7. Ikke saa er det med min Tjener
Moses; han er tro i hele mit Hus.
Hebr. 3, 2.
8. Mund til Mund taler jeg med ham,
og saaledes, at han skuer mig, og ikke i
Gaader, og Herrens Skikkelse ser han.
Hvi frygtede I da ikke for at tale mod
min Tjener, mod Moses?
2 Mos. 33, 11. 5 Mos. 34, 10.
9. Og Herrens Vrede optændtes imod
dem, og han gik bort.
10. Og da Skyen veg bort fra Teltet,
se, da var Mirjam spedalsk, lig Sne; og
Aron vendte sig til Mirjam, og se, hun
var spedalsk. 5 Mos. 24, 9.
11. Da sagde Aron til Moses: Hør
mig, min Herre! Læg ikke paa os som
Synd, at vi have handlet daarlig og
forsyndet os!
12. Lad hende dog ikke være som en
Død, hvis halve Kjød er fortæret, naar
han kommer ud af sin Moders Liv!
13. Da raabte Moses til Herren og
sagde: Ak Gud, helbred hende dog!
14. Og Herren sagde til Moses: Om
hendes Fader havde spyttet hende i An-
sigtet, skulde hun da ikke skamme sig i syv
Dage? Lad hende blive indelukket i syv
Dage udenfor Leiren, og derefter maa hun
igjen blive optagen. 3 Mos. 13, 46.
15. Og Mirjam blev indelukket uden-
for Leiren i syv Dage; og Folket brød
ikke op, forinden Mirjam igjen var ble-
ven optagen.
16. Derefter brød Folket op fra Hazerot
og leirede sig i Parans Ørken. 10, 12.

13. Kapitel.

Moses udsender efter Herrens Befaling tolv Speidere til Kana'ans Land, een for hver Stamme (1—20). De speide Landet og bringe af dets bedste Frugter tilbage med sig, men gjøre Folket modløst, idet de sige, at Landet er uindtageligt; Kaleb søger forgjæves at stille Folket tilfreds (21—33).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Udsend Mænd til at speide Ka-
na'ans Land, som jeg nu vil give Is-
raels Børn! Een Mand for hver sin Fædre-
nestamme skulle I sende; Enhver skal
være en Øverste iblandt dem. 5 Mos. 1, 22.
3. Saa sendte Moses dem fra Parans
Ørken efter Herrens Ord; alle vare de
Overhoveder for Israels Børn.
4. Og dette var deres Navne: For Ru-
bens Stamme Sammua, Sakkurs Søn,
5. for Simeons Stamme Safat, Horis
Søn,

6. for Judas Stamme Kaleb, Jefunnes Søn, Jos. 14, 6. 7.

7. for Isaskars Stamme Jigeal, Josefs Søn,

8. for Efra'ims Stamme Hosea, Nuns Søn, V. 16.

9. for Benjamins Stamme Palti, Rafus Søn,

10. for Sebulons Stamme Gaddiel, Sodis Søn,

11. for Josefs Stamme, for Manasses Stamme Gaddi, Susis Søn,

12. for Dans Stamme Ammiel, Gemallis Søn,

13. for Asers Stamme Setur, Mikaels Søn,

14. for Naftalis Stamme Nahbi, Vofsis Søn,

15. for Gads Stamme Ge'uel, Makis Søn.

16. Dette var Navnene paa de Mænd, som Moses sendte til at speide Landet; men Moses kaldte Hosea, Nuns Søn, Josva.

17. Og Moses udsendte dem til at speide Kana'ans Land, og han sagde til dem: Drager her op i Sydlandet og stiger op i Bjergegnen

18. og ser paa Landet, hvordan det er, og det Folk, som bor deri, om det er stærkt eller svagt, om det er lidet eller stort,

19. og hvordan det Land er, som det bor i, om det er godt eller slet, og hvordan de Stæder ere, som det bor i, om det bor i Leire eller i befæstede Stæder,

20. og hvordan Landet er, om det er fedt eller magert, om der er Træer deri eller ikke, og tager Mod til eder og tager af Landets Frugt! Men det var paa den Tid, da de første Druer bleve modne.

21. Saa droge de da op og speidede Landet fra Zins Ørken indtil Rehob, hentmod Hamat.

22. Og de droge op i Sydlandet og kom til Hebron, og der var Achiman, Sesaj og Talmaj, Anaks Børn; men Hebron var bygget syv Aar før Zoan i Ægypten. 5 Mos. 1, 28; 9, 2. 1 Mos. 13, 18.

23. Og de kom indtil Eskols Dal, og de afskare der en Vinkvist og en Vindrueklase, og de bare den paa en Stang, to og to; ligeledes toge de Granatæbler og Figener.

24. Det samme Sted kaldte man Eskols Dal* for den Drueklases Skyld, som Israels Børn der afskare.

* d. e. Drueklasens Dal.

25. Og de vendte tilbage efter at have speidet Landet, da firti Dage vare til Ende.

26. Og de gik hen og kom til Moses og til Aron og til hele Israels Børns Menighed i Parans Ørken, til Kades; og de bragte dem og hele Menigheden Efterretning tilbage og viste dem Landets Frugt.

27. Og de fortalte ham og sagde: Vi kom til Landet, som du sendte os til, og det flyder ogsaa med Melk og Honning, og dette er dets Frugt. 2 Mos. 3, 8. 17.

28. Men det Folk, som bor i Landet, er stærkt, og Stæderne ere saare faste og store; ogsaa Anaks Børn saa vi der.

29. Amalekiterne bo i Sydlandet, og Hetiterne og Jebusiterne og Amoriterne bo i Bjergegnen, og Kananiterne bo ved Havet og ved Siden af Jordan.

30. Men Kaleb søgte at stille Folkets Knurren mod Moses, og han sagde: Vi ville drage op og tage det i Eie; thi vi skulle visselig faa Magt over det. 14, 6 fg.

31. Men de Mænd, som vare dragne op med ham, sagde: Vi formaa ikke at drage op imod det Folk; thi det er stærkere, end vi.

32. Og de bragte ondt Rygte ud iblandt Israels Børn om det Land, de havde speidet, og sagde: Det Land, vi droge igjennem for at speide det, er et Land, som fortærer* sine Indbyggere, og alle de Folk, vi saa der, ere Folk, høie af Vækst; * formedelst de Krige, som føres der; 14, 3.

33. der saa vi Kjæmperne, Anaks Børn af Kjæmpeslægten, og vi vare i vore egne Øine som Græshopper, og ligesaa vare vi i deres Øine. 5 Mos. 9, 2.

14. Kapitel.

Folket knurrer mod Moses og Aron; da Josva og Kaleb ville overtale det til Tro og Tillid til Gud, vil det stene dem (1—10). Herren vil ødelægge Israel og gjøre Moses til et større Folk; Moses beder for dem (11—19). Herren bønhører ham, men vil dog ikke lade nogen af de Knurrende, som er over 20 Aar, komme ind i Landet; kun Josva og Kaleb skulle komme derind; Folket skal blive 40 Aar i Ørkenen; de ti Speidere dø (20—38). Folket bliver bedrøvet og vil nu drage derind; Moses raader dem derfra; de drage dog derind og blive slagne (39—45).

Da opløftede den hele Menighed sin Røst, og Folket græd den samme Nat. 21, 5. 5 Mos. 1, 27. Ps. 106, 25.

2. Og alle Israels Børn knurrede mod Moses og mod Aron, og hele Menighe-

den sagde til dem: Gid vi vare døde i Ægyptens Land eller i denne Ørken!
2 Mos. 16, 3.
3. Hvorfor fører Herren os ind i dette Land til at falde for Sverd? Vore Hustruer og vore Børn ville blive til Rov. Var det ikke bedre for os at vende tilbage til Ægypten?
4. Og de sagde, den Ene til den Anden: Lader os sætte os en Høvedsmand og vende tilbage til Ægypten!
5. Da faldt Moses og Aron ned paa sit Ansigt for den hele Forsamling af Israels Børns Menighed.
6. Og Josva, Nuns Søn, og Kaleb, Jefunnes Søn, der vare blandt dem, som havde speidet Landet, sønderreve sine Klæder, 13, 30.
7. og de sagde til hele Israels Børns Menighed: Det Land, som vi droge gjennem for at speide det, er et saare, saare godt Land.
8. Dersom Herren har Velbehag i os, saa fører han os ind i dette Land og giver os det, et Land, som flyder med Melk og Honning. 13, 27.
9. Kun maa I ikke være gjenstridige mod Herren og ikke frygte for Folket i det Land, thi de ere vort Brød*; deres Værn er veget fra dem, og Herren er med os, frygter ikke for dem!
* d. e. vi skulle tilintetgjøre dem, ligesom man fortærer Brød. 5 Mos. 20, 3 fg. Ps. 56, 5.
10. Da sagde hele Menigheden, at de vilde stene dem; men Herrens Herlighed aabenbarede sig i Sammenkomstens Telt for alle Israels Børn.
2 Mos. 17, 4. 1 Sam. 30, 6. 4 Mos. 12, 5.
11. Og Herren sagde til Moses: Hvor længe skal dette Folk foragte mig, og hvor længe ville de lade være at tro paa mig uagtet alle de Tegn, jeg har gjort midt iblandt dem?
12. Jeg vil slaa dem med Pest og udrydde dem, og jeg vil gjøre dig til et større og stærkere Folk, end dette.
2 Mos. 32, 10 fg.
13. Da sagde Moses til Herren: Ægypterne have hørt, at du med din Kraft har ført dette Folk op af deres Midte,
14. og de have sagt det til dette Lands Indbyggere; de have hørt, at du, Herre, er midt iblandt dette Folk, at du, Herre, er den, som har aabenbaret sig Øie til Øie, og at din Sky staar over dem, og at du gaar for deres Ansigt i en Skystøtte om Dagen og i en Ildstøtte om Natten. Jos. 9, 9. 2 Mos. 13, 21; 40, 38.
15. Men dræber du nu dette Folk som een Mand, da skulle Hedningerne, som have hørt Rygtet om dig, sige:
16. Fordi Herren ikke magtede at føre dette Folk ind i det Land, han havde tilsvoret dem, derfor har han slagtet dem i Ørkenen. 5 Mos. 9, 28. Ez. 20, 14.
17. Og nu, lad dog Herrens Kraft vise sig stor, ligesom du har talt og sagt:
18. Herren er langmodig og rig paa Miskundhed, han forlader Misgjerning og Overtrædelse; men han lader ikke den Skyldige ustraffet, han hjemsøger Fædres Misgjerning paa Børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led.
2 Mos. 20, 5; 34, 6. 7. Ps. 86, 5. 15.
19. Forlad dog dette Folks Misgjerning efter din store Miskundhed, ligesom du har tilgivet dette Folk fra Ægypten af og hertil! 5 Mos. 9, 26.
20. Da sagde Herren: Jeg har tilgivet det efter dit Ord.
21. Men saasandt jeg lever, og hele Jorden er fuld af Herrens Herlighed,
Es. 6, 3.
22. saa skulle alle de Mænd, som have seet min Herlighed og mine Tegn, som jeg har gjort i Ægypten og i Ørkenen, og som nu have fristet mig ti Gange og ikke hørt paa min Røst,
23. sandelig, de skulle ikke se det Land, jeg har tilsvoret deres Fædre; Ingen, som foragter mig, skal se det.
26, 65. 5 Mos. 1, 35. Ps. 95, 11.
24. Men min Tjener Kaleb, — fordi der var en anden Aand i ham, og han trolig efterfulgte mig, saa vil jeg føre ham ind i det Land, han kom til, og hans Afkom skal eie det. Jos. 14, 6—14.
25. Men Amalekiterne og Kananiterne bo i Dalen; vender eder derfor imorgen og drager hen i Ørkenen paa Veien til det røde Hav!
26. Og Herren talte til Moses og Aron og sagde:
27. Hvor længe skal denne onde Menighed have Lov til at knurre mod mig? Jeg har hørt Israels Børns Knur, hvormed de knurre mod mig. Ps. 106, 25 fg.
28. Sig til dem: Saasandt jeg lever, siger Herren: Ligesom I have talt for mine Øren*, saaledes vil jeg gjøre med eder: * V. 2.
29. I denne Ørken skulle eders døde

Kroppe falde, alle de Mønstrede blandt
eder, efter hele eders Tal, fra tyve Aar
Gamle og derover, I, som have knurret
mod mig; 1, 45. 46; 32, 11. 12.
30. sandelig, I skulle ikke komme ind
i det Land, om hvilket jeg har opløftet
min Haand og svoret at ville lade eder
bo deri, undtagen Kaleb, Jefunnes Søn,
og Josva, Nuns Søn. 26, 65.
31. Og eders Børn, om hvilke I sagde:
De ville blive til Rov, dem vil jeg føre
derind, og de skulle lære det Land at
kjende, som I have foragtet.
V. 3. 5 Mos. 1, 39.
32. Men eders døde Kroppe skulle
falde i denne Ørken.
33. Og eders Børn skulle vandre om
som Hyrder i Ørkenen i firti Aar og
bøde for eders Utroskab mod Herren,
indtil I alle ere blevne til Lig i denne
Ørken. Ps. 95, 10. 11. 1 Kor. 10, 5.
Hebr. 3, 17. Jud. 5.
34. Efter de Dages Tal, i hvilke I
have speidet Landet, firti Dage, et Aar
for hver Dag, skulle I bære eders Mis-
gjerninger i firti Aar; og I skulle kjende,
at jeg har vendt mig bort fra eder.
13, 25.
35. Jeg, Herren, har sagt: Visselig
vil jeg gjøre dette med hele denne onde
Menighed, som har sammensvoret sig mod
mig; i denne Ørken skulle de faa Ende,
og der skulle de dø.
36. Og de Mænd, som Moses havde
sendt for at speide Landet, og som vare
komne tilbage og havde faaet hele Menig-
heden til at knurre mod ham, idet de
førte ondt Rygte ud om Landet,
37. disse Mænd, som havde ført ondt
Rygte ud om Landet, døde, idet de bleve
slagne for Herrens Aasyn. 13, 32.
38. Men Josva, Nuns Søn, og Kaleb,
Jefunnes Søn, bleve ilive af de Mænd,
som vare gangne hen for at speide Landet.
V. 30.
39. Og Moses talte disse Ord til alle
Israels Børn; da sørgede Folket saare.
40. Og de stode aarle op om Mor-
genen og gik op paa Bjerghøiden, idet
de sagde: Se, her ere vi, og vi ville
drage op til det Sted, Herren har talt
om; thi vi have syndet. 5 Mos. 1, 41 fg.
41. Men Moses sagde: Hvorfor over-
træde I dog Herrens Bud? Det vil ikke
lykkes.
42. Drager ikke op, thi Herren er ikke
i eders Midte, forat I ikke skulle blive
slagne for eders Fienders Aasyn.
43. Thi Amalekiterne og Kananiterne
ere der for eders Aasyn, og I skulle
falde for Sverd, fordi I have vendt eder
bort fra Herren, og Herren vil ikke være
med eder.
44. Men de droge i hovmodig Trods
op paa Bjerghøiden; men Herrens Pagts
Ark og Moses vege ikke ud af Leiren.
5 Mos. 1, 43 fg.
45. Da kom Amalekiterne og Kananit-
erne, som boede paa samme Bjerg, ned
og sloge dem og knuste dem indtil Horma.
21, 3.

15. Kapitel.

Herren giver Love om det Madoffer og Drikoffer, som skal ofres med ethvert Offer af Kvæg (1—16), om Offer af Førstegrøden (17—21), om Sonoffer for uvitterlige Synder (22—31). En Sabbats-Overtræder stenes (32—36). Israels Børn skulle gjøre sig Kvaster paa Fligene af sine Klæder for derved at mindes Herrens Bud (37—41).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Israels Børn og sig til
dem: Naar I komme ind i det Land,
som I skulle bo i, som jeg vil give eder,
3. og I ofre Herren Ildoffer, enten
Brændoffer eller Slagtoffer, for at op-
fylde et Løfte eller som et frivilligt Offer
eller paa eders Høitider, for at berede
Herren en velbehagelig Lugt, af det store
Kvæg eller af det smaa Kvæg,
4. da skal den, som bringer Herren sit
Offer, ofre som Madoffer en Tiendepart
af en Efa fint Mel, blandet med en
Fjerdepart af en Hin Olje,
5. og som Vin til Drikofferet skal du
ofre en Fjerdepart af en Hin tilligemed
Brændofferet eller Slagtofferet, til hvert
Lam. 2 Mos. 29, 40 fg.
6. Eller er det til en Væder, da skal
du ofre som Madoffer to Tiendeparter
af en Efa fint Mel, blandet med en Tre-
djepart af en Hin Olje,
7. og som Vin til Drikofferet en Tre-
djepart af en Hin; du skal ofre det til
en velbehagelig Lugt for Herren.
8. Og naar du ofrer en ung Okse til
Brændoffer eller Slagtoffer for at op-
fylde et Løfte eller som Takoffer for
Herren,
9. da skal man tilligemed den unge
Okse ofre som Madoffer tre Tiendeparter
af en Efa fint Mel, blandet med en halv
Hin Olje,

10. og som Vin til Drikofferet skal du
ofre en halv Hin; det er et Ildoffer til
en velbehagelig Lugt for Herren.
11. Saaledes skal man gjøre ved hver
Okse og ved hver Væder og ved hvert
Stykke af Lammene og af Gjederne.
12. Efter det Antal, I ofre, skulle I
gjøre saaledes ved ethvert Dyr efter de=
res Antal.
13. Hver Indfødt skal gjøre saaledes,
naar han ofrer et Ildoffer til en velbe=
hagelig Lugt for Herren.
14. Og naar der opholder sig en Frem=
med hos eder eller En, som er midt
iblandt eder gjennem eders kommende
Slægter, og han ofrer et Ildoffer til en
velbehagelig Lugt for Herren, saa skal
han gjøre, ligesom I skulle gjøre.
15. Du Menighed! Der skal være een
Lov for eder og for den Fremmede, som
opholder sig hos eder, en evig Lov gjen=
nem eders Slægter; som med eder, saa
skal det være med den Fremmede for
Herrens Aasyn.
2 Mos. 12, 49. 3 Mos. 24, 22. 4 Mos. 9, 14.
16. Een Lov og een Ret skal der være
for eder og for den Fremmede, som op=
holder sig hos eder.
17. Og Herren talte til Moses og sagde:
18. Tal til Israels Børn og sig til
dem: Naar I komme ind i det Land,
jeg fører eder hen til,
19. da skulle I, naar I æde af Landets
Brød, afgive en Offergave til Herren.
20. Af det Første af eders Deig skulle
I afgive en Kage som Gave; ligesom
Gaven fra Tærskepladsen, saaledes skulle
I afgive den. 3 Mos. 23, 10. 11.
21. Af det Første af eders Deig skulle
I give Herren en Gave gjennem eders
Slægter.
22. Og naar I forse eder og ikke holde
alle disse Bud, som Herren har forkyndt
Moses,
23. alt det, som Herren har befalet
eder ved Moses fra den Dag af, da Her=
ren befalede det, og derefter gjennem eders
Slægter,
24. da skal, dersom det er skeet saa=
ledes, at det er skjult for Menighedens
Øine og gjort af Vanvare, den hele Me=
nighed ofre en ung Okse til Brændoffer
til en velbehagelig Lugt for Herren og
Madofferet dertil og Drikofferet dertil,
eftersom anordnet er, og en Gjedebuk til
Syndoffer. 3 Mos. 4, 13 fg.
25. Og Presten skal gjøre Forligelse
for hele Israels Børns Menighed, saa
faa de Forladelse; thi det skede af Van=
vare, og de have bragt sit Offer, et Ild=
offer til Herren, og sit Syndoffer for
Herrens Aasyn for sin Vanvare=Synd.
26. Og hele Israels Børns Menig=
hed og den Fremmede, som opholder sig
i deres Midte, faar Forladelse, fordi det
var hændt hele Folket af Vanvare.
27. Men naar en enkelt Mand synder
af Vanvare, da skal han ofre en aars=
gammel Gjed til Syndoffer. 3 Mos. 4, 27 fg.
28. Og Presten skal gjøre Forligelse for
Herrens Aasyn for den, som har for=
seet sig og syndet af Vanvare, til Forli=
gelse for ham, saa faar han Forladelse.
29. For den Indfødte iblandt Israels
Børn og for den Fremmede, som ophol=
der sig midt iblandt dem, skal der være
een Lov hos eder angaaende den, som
gjør Noget af Vanvare.
30. Men den, som gjør Noget med
opløftet Haand*, det være sig af Ind=
fødte eller af Fremmede, han forhaaner
Herren, og den samme Sjæl skal udryd=
des af sit Folks Midte;
* d. e. forsætlig og frækt.
31. thi han har foragtet Herrens Ord
og brudt hans Befaling. Den Sjæl skal
udryddes, hans Misgjerning er paa ham.
32. Medens Israels Børn vare i Ør=
kenen, fandt de en Mand, som sankede
Ved paa Sabbatsdagen. 2 Mos. 20, 8.
33. Og de, som fandt ham sanke Ved,
førte ham frem for Moses og for Aron
og for hele Menigheden.
34. Og de satte ham i Forvaring;
thi det var ikke givet dem tilkjende, hvad
der skulde gjøres med ham.
3 Mos. 24, 12. 4 Mos. 9, 8.
35. Og Herren sagde til Moses: Den
Mand skal dødes, den hele Menighed skal
stene ham udenfor Leiren.
36. Da førte hele Menigheden ham
udenfor Leiren, og de stenede ham, saa
han døde, ligesom Herren havde befalet
Moses.
37. Og Herren sagde til Moses:
38. Tal til Israels Børn og sig til
dem, at de skulle gjøre sig Kvaster paa
Fligene af sine Klæder gjennem sine
Slægter, og de skulle sætte en blaa Snor
paa hver Fligs Kvaster.
5 Mos. 22, 12. Matt. 23, 5.
39. Og dette skulle I have som Kva=
ster, og I skulle se dem og ihukomme

alle Herrens Bud og holde dem og ikke fare om efter eders Hjerte og efter eders Øine, efter hvilke I bole,

40. — forat I skulle ihukomme og holde alle mine Bud og være hellige for eders Gud.

41. Jeg er Herren, eders Gud, som har ført eder ud af Ægyptens Land for at være eders Gud; jeg er Herren, eders Gud. 2 Mos. 20, 2.

16. Kapitel.

Korah, Datan og Abiram og 250 af de Fornemste blandt Folket sætte sig op imod Moses (1—19). Herren vil ødelægge den hele Menighed, men da Moses og Aron bede for Folket, lader han blot Korah og hans Hob levende opsluges af Jorden og de 250 Mænd fortæres af Ild (20—35). Alteret, hvorpaa de vilde ofre, beslaaes med deres Røgelsekar (36—40). Folket knurrer atter; 14,700 omkomme; Aron stiller Plagen (41—50).

Og Korah, en Søn af Jizhar, Søn af Kahat, Levis Søn, og Datan og Abiram, Sønner af Eliab, og On, en Søn af Pelet, Rubens Børn, toge en Hob med sig.

2. Og de stode frem for Moses tilligemed to hundrede og femti Mænd af Israels Børn, Menighedens Øverster, udkaarne til Menighedens Møder, anseede Mænd. 1, 16; 26, 9.

3. Og de samlede sig imod Moses og imod Aron og sagde til dem: Det faar nu være nok; thi den hele Menighed er allesammen hellige, og Herren er midt iblandt dem; hvorfor ophøie I eder over Herrens Forsamling?

4. Da Moses hørte dette, faldt han paa sit Ansigt.

5. Og han talte til Korah og til hele hans Hob og sagde: Imorgen, da skal Herren give tilkjende, hvem der er hans, og hvem der er den Hellige, og hvem han lader komme nær til sig; og den, som han udvælger, den vil han lade komme nær til sig. 17, 5.

6. Gjører dette: Tager eder Ildkar, Korah og hele hans Hob,

7. og lægger Ild i dem og lægger Røgelse paa dem for Herrens Aasyn imorgen, og den Mand, som Herren udvælger, han skal være den Hellige. Det faar nu være nok, I Levis Børn!

8. Og Moses sagde til Korah: Hører dog, Levis Børn!

9. Er det eder for lidet, at Israels Gud har udskilt eder fra Israels Menighed for at lade eder komme nær til sig, til at gjøre Tjenesten ved Herrens Tabernakel og til at staa for Menighedens Aasyn for at tjene dem? 3, 6 fg.

10. Han har ladet dig komme nær til og alle dine Brødre, Levis Børn, med dig; og nu tragte I ogsaa efter Prestedømmet!

11. Derfor er du og hele din Hob Oprørere mod Herren; thi Aron, hvad er han, at I knurre mod ham? 2 Mos. 16, 7.

12. Og Moses sendte Bud for at lade Datan og Abiram, Eliabs Sønner, kalde; men de sagde: Vi komme ikke.

13. Er det for lidet, at du har ført os op af et Land, som flyder med Melk og Honning, for at lade os dø i Ørkenen, siden du endog vil gjøre dig til Herskker over os?

14. Heller ikke har du ført os ind i et Land, som flyder med Melk og Honning, eller givet os Agre og Vingaarde i Eie; vil du stikke Øinene ud paa disse Mænd? Vi komme ikke. 13, 27.

15. Da blev Moses saare vred og sagde til Herren: Vend dig ikke til deres Offer! Jeg har ikke taget et eneste Asen fra dem, og jeg har ikke gjort en Eneste blandt dem noget Ondt. 1 Sam. 12, 3.

16. Og Moses sagde til Korah: Du og hele din Hob! Stiller eder frem for Herrens Aasyn imorgen, du og de og Aron!

17. Og tager hver sit Ildkar og lægger Røgelse paa dem, og bærer hver sit Ildkar frem for Herrens Aasyn, to hundrede og femti Ildkar, og du og Aron tage hver sit Ildkar!

18. Og de toge hver sit Ildkar og lagde Ild i dem og lagde Røgelse paa dem; og de stillede sig ved Indgangen til Sammenkomstens Telt, ligesaa Moses og Aron.

19. Og Korah samlede den hele Menighed imod dem ved Indgangen til Sammenkomstens Telt; da aabenbarede Herrens Herlighed sig for den hele Menighed.

20. Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

21. Skiller eder ud fra denne Menighed, saa vil jeg gjøre Ende paa dem i et Øieblik.

22. Men de faldt ned paa sit Ansigt og sagde: Gud, alt Kjøds Aanders Gud! Den ene Mand synder, og du vredes paa den hele Menighed!
27, 16. 2 Sam. 24, 17. Job 12, 10.

23. Og Herren talte til Moses og sagde:
24. Tal til Menigheden og sig: Gaar bort trindt omkring fra Korahs, Datans og Abirams Bolig!
25. Og Moses stod op og gik til Datan og Abiram, og de Ældste af Israel gik efter ham.
26. Og han talte til Menigheden og sagde: Viger bort fra disse ugudelige Mænds Telte, og rører ikke ved Noget af alt det, som hører dem til, forat I ikke skulle blive bortrykkede ved alle deres Synder!
2 Kor. 6, 17. Aab. 18, 4.
27. Og de gik bort fra Korahs, Datans og Abirams Bolig trindt omkring; men Datan og Abiram vare gangne ud og stode i Indgangen til sine Telte tilligemed sine Hustruer og sine Sønner og sine smaa Børn.
28. Og Moses sagde: Derpaa skulle I kjende, at Herren har sendt mig til at gjøre alle disse Gjerninger, og at det ikke er af mit eget Hjerte:
29. Dersom disse dø, ligesom alle Mennesker dø, eller de hjemsøges, ligesom alle Mennesker hjemsøges, da har Herren ikke sendt mig;
30. men dersom Herren skaber noget Nyt, og Jorden oplader sin Mund og opsluger dem og alle deres, saa de fare levende ned i Dødsriget, da skulle I erkjende, at disse Mænd have foragtet Herren.
31. Og det skede, da han havde fuldendt at tale alle disse Ord, da revnede Jorden, som var under dem.
32. Og Jorden oplod sin Mund og opslugte dem og deres Boliger og alle de Folk, som hørte Korah til, og alt Godset,
33. og de fore levende ned i Dødsriget med alle Sine; og Jorden skjulte dem, og de omkom og toges bort af Menigheden.
26, 10. 5 Mos. 11, 6. Ps. 106, 17. Jud. 11. Ps. 63, 10.
34. Og hele Israel, som var trindt omkring dem, flyede ved deres Skrig; thi de sagde: Jorden kunde opsluge os.
35. Og en Ild for ud fra Herren og fortærede de to hundrede og femti Mænd, som havde frembaaret Røgelsen.
3 Mos. 10, 1. 2. 4 Mos. 11, 1.
36. Og Herren talte til Moses og sagde:
37. Sig til Eleasar, Arons Søn, Presten, at han skal tage Ildkarrene ud af Branden, men spred Ilden* langt bort! Thi de ere hellige, * V. 7. 18.
38. disse Mænds Ildkar, som ved sin Synd have forbrudt sit Liv, og man skal gjøre tynde Plader af dem til at belægge Alteret med, thi de bare dem frem for Herrens Aasyn, saa de bleve hellige; og de skulle være til et Tegn for Israels Børn.
39. Saa tog Eleasar, Presten, de Ildkar af Kobber, som de Opbrændte havde baaret frem; og man slog dem ud til Plader til at belægge Alteret med,
40. til en Ihukommelse for Israels Børn, forat ikke nogen fremmed Mand, som ikke var af Arons Afkom, skulde komme nær til for at brænde Røgelse for Herrens Aasyn, og det ikke skulde gaa ham, som det gik Korah og hans Hob, eftersom Herren havde talt til ham ved Moses.
1, 51; 3, 10.
41. **Men** Dagen derefter knurrede hele Israels Børns Menighed mod Moses og mod Aron og sagde: I have slaaet Herrens Folk ihjel!
42. Og det skede, da Menigheden forsamlede sig mod Moses og mod Aron, da vendte disse sig mod Sammenkomstens Telt, og se, Skyen dækkede det, og Herrens Herlighed aabenbarede sig.
43. Og Moses og Aron kom hen foran Sammenkomstens Telt,
44. og Herren talte til Moses og sagde:
45. Gaar ud af denne Menighed, saa vil jeg gjøre Ende paa dem i et Øieblik. Da faldt de ned paa sit Ansigt,
46. og Moses sagde til Aron: Tag Ildkarret og læg Ild deri fra Alteret og læg Røgelse derpaa og skynd dig at bringe det hen til Menigheden og gjør Forligelse for dem! Thi Vreden er udgangen fra Herrens Aasyn, Plagen er begyndt.
47. Og Aron tog det, som Moses havde sagt, og løb hen midt i Forsamlingen, og se, Plagen var begyndt iblandt Folket. Og han lagde Røgelsen paa og gjorde Forligelse for Folket,
48. og han stod mellem de Døde og de Levende; da stansede Plagen. Ps. 106, 30.
49. Men de, som døde i Plagen, vare fjorten tusinde og syv hundrede foruden dem, som døde for Korahs Skyld.
50. Og Aron kom tilbage til Moses, til Indgangen til Sammenkomstens Telt; og Plagen var stanset.

17. Kapitel.

Herren stadfæster Arons Kald til Presteembedet ved et Mirakel med en Mandelstav, som spirer, faar Blomster og bærer Mandler; den gjemmes til en Ihukommelse (1—11). Israels Børn forfærdes over disse Herrens Domme og Tegn (12. 13).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Tal til Israels Børn, og tag af dem en Stav for hvert Fædrenehus, af alle deres Overster for deres Fædrenehuse, tolv Stave; du skal skrive Enhvers Navn paa hans Stav.
3. Og Arons Navn skal du skrive paa Levis Stav; thi der skal være en Stav for hvert Overhoved over deres Fædrenehuse.
4. Og du skal lægge dem i Sammenkomstens Telt foran Vidnesbyrdet, der, hvor jeg kommer sammen med eder. 2 Mos. 16, 34; 25, 22.
5. Og det skal ske, at den Mand, jeg udvælger, hans Stav skal spire; og jeg vil skaffe mig Ro for Israels Børns Knur, hvormed de knurre mod eder. 16, 5.
6. Og Moses talte til Israels Børn, og alle deres Overster gave ham en Stav for hver Overste over deres Fædrenehuse, tolv Stave; og Arons Stav var midt iblandt deres Stave.
7. Og Moses lagde Stavene for Herrens Aasyn i Vidnesbyrdets Telt.
8. Og det skede Dagen derefter, da Moses kom ind i Vidnesbyrdets Telt, se, da havde Arons Stav for Levis Hus spiret; den havde baade skudt Spirer og frembragt Blomster og faaet modne Mandler.
9. Og Moses bragte alle Stavene ud fra Herrens Aasyn til alle Israels Børn; og de saa dem og toge hver sin Stav.
10. Og Herren sagde til Moses: Bring Arons Stav ind igjen foran Vidnesbyrdet for at opbevares til et Tegn for Gjenstridighedens Børn; og du skal gjøre Ende paa deres Knur og fri mig derfra, forat de ikke skulle dø. Hebr. 9, 4.
11. Og Moses gjorde saa; ligesom Herren havde befalet Moses, saaledes gjorde han.
12. Og Israels Børn sagde til Moses: Se, vi omkomme, vi ere fortabte, vi ere allesammen fortabte!
13. Enhver, som kommer nær, som kommer nær til Herrens Tabernakel, han maa dø. Skulle vi da allesammen omkomme?

18. Kapitel.

Herren taler til Aron om hans og hans Sønners Presteembede og om Leviternes Tjeneste ved Tabernaklet (1—7), forordner, hvad Presterne skulle nyde til Underholdning (8—20), og at Leviterne skulle have Tiende af Israel (21—24), hvoraf de skulle give en Tiendepart til Presterne (25—32).

Da sagde Herren til Aron: Du og dine Sønner og din Faders Hus med dig, I skulle bære Skylden for Overtrædelser mod Helligdommen, og du og dine Sønner med dig, I skulle bære Skylden for Overtrædelser mod eders Presteembede. V. 23; 8, 19.
2. Og lad ogsaa dine Brødre, Levis Stamme, din Faders Stamme, komme nær til tilligemed dig, og de skulle slutt sig til dig og tjene dig; men du og din Sønner med dig, I skulle være foran Vidnesbyrdets Telt. 3, 6 fg
3. Og de skulle tage Vare paa, hvad du skulde varetaget, og hvad der er a varetage ved hele Teltet; kun Helligdommens Redskaber* og Alteret maa de ikk komme nær, forat de ikke skulle dø, baad de og I. * 4, 5 fg
4. Og de skulle slutte sig til dig o tage Vare paa, hvad der er at varetag ved Sammenkomstens Telt med Hensy til alt Arbeidet ved Teltet; men en Frem med skal ikke komme nær til eder.
5. Og I skulle tage Vare paa, hva der skal varetages ved Helligdommen, o hvad der er at varetage ved Alteret, for at der ikke mere skal komme Vrede ove Israels Børn. 1, 5
6. Og se, jeg har taget eders Brødr Leviterne, ud af Israels Børns Midt eder til en Gave, overgivne Herren t at gjøre Tjenesten ved Sammenkomsten Telt. 3, 9. 1
7. Men du og dine Sønner med di I skulle tage Vare paa eders Prestetj neste i Alt, hvad der angaar Alteret o Gjerningen indenfor Forhænget, og skulle forrette Tjenesten; jeg giver ed eders Prestetjeneste som en skjenket Tj neste, og den Fremmede, som komm nær til, skal dødes. 1, 51; 3, 10. 3
8. Og Herren talte til Aron: Og jeg har givet dig Varetægten over G verne til mig; alle de Ting, som Isr els Børn hellige, har jeg givet dig fo din Salvelses-Del og dine Sønner til evig Rettighed.
9. Dette skal høre dig til af det Hø

hellige og undtages fra Ilden: Alle deres Offere, baade alle deres Madoffere og alle deres Syndoffere og alle deres Skyldoffere, som de yde mig til Gjengjæld; som høihellige skulle de høre dig og dine Sønner til.

10. Paa det høihellige Sted skal du æde det; alt Mandkjøn maa æde deraf, det skal være dig helligt. 3 Mos. 6, 11. 22; 7, 6.

11. Og dette skal høre dig til som de Gaver, de skulle afgive: Alle Israels Børns Svingegaver, dem har jeg givet dig og dine Sønner og dine Døtre med dig til en evig Rettighed; Enhver, som er ren i dit Hus, maa æde deraf. 3 Mos. 22, 11.

12. Alt det Bedste af Olje og alt det Bedste af Most og Korn, Førstegrøden deraf, som de skulle give Herren, har jeg givet dig.

13. Førstegrøden af alt det, som er i deres Land, som de skulle bringe Herren, skal høre dig til; Enhver, som er ren i dit Hus, maa æde deraf.

14. Alt Banlyst i Israel skal høre dig til. 3 Mos. 27, 28.

15. Alt det, som aabner Moderslív af alt Kjød, som de skulle bringe frem til Herren, baade af Mennesker og af Kvæg, det skal høre dig til. Kun skal du lade løse det Førstefødte af Mennesker, og ligesaa skal du lade løse det Førstefødte af urent Kvæg. 2 Mos. 13, 12. 13; 34, 19.

16. Og hvad Løsepengene for det angaar, da skal du lade det løse, fra det er en Maaned gammelt, efter din Vurdering for fem Sekel Sølv efter Helligdommens Sekel; den er tyve Gera.

17. Men det Førstefødte af stort Kvæg eller det Førstefødte af Faar eller det Førstefødte af Gjeder skal du ikke lade løse, de ere hellige; deres Blod skal du stænke paa Alteret, og deres Fedt skal du brænde som Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren.

18. Og deres Kjød skal høre dig til; ligesom Svingebrystet og ligesom den høire Bov skal det høre dig til.

19. Alle Gaverne af hellige Ting, som Israels Børn skulle afgive til Herren, har jeg givet dig og dine Sønner og dine Døtre med dig til en evig Rettighed; dette er en evig Saltpakt* for Herrens Aasyn for dig og for din Afkom med dig. * d. e. en uforkrænkelig Pakt; 3 Mos. 2, 13. 2 Krøn. 13, 5.

20. Og Herren sagde til Aron: Du skal ikke have Arv i deres Land og ikke have Del midt iblandt dem; jeg er din Del og din Arv midt iblandt Israels Børn. 5 Mos. 10, 9; 12, 12. Jos. 13, 14. 33. Ez. 44, 28.

21. Og se, jeg har givet Levis Børn al Tiende i Israel til Arv, til Løn for deres Tjeneste, som de gjøre, Tjenesten ved Sammenkomstens Telt. 3 Mos. 27, 30.

22. Og Israels Børn skulle ikke mere komme nær til Sammenkomstens Telt, saa de paadrage sig Synd og dø. 17, 13.

23. Men Leviterne, de skulle gjøre Tjenesten ved Sammenkomstens Telt, og de skulle bære Skylden for hines Overtrædelser; det skal være en evig Lov gjennem eders Slægter. Men midt iblandt Israels Børn skulle de ingen Arvedel have.

24. Thi Israels Børns Tiende, som de skulle afgive til Herren som Gave, har jeg givet Leviterne til Arv; derfor har jeg sagt til dem, at de ikke skulle have Arv midt iblandt Israels Børn. Neh. 10, 37 fg.

25. Og Herren talte til Moses og sagde:

26. Til Leviterne skal du tale og sige til dem: Naar I modtage af Israels Børn den Tiende, som jeg har givet eder af dem til eders Arv, da skulle I deraf give en Gave til Herren, en Tiendedel af Tienden.

27. Thi den Gave, I modtage, skal regnes for eder ligesom Kornet af Tærskepladsen og ligesom Fylden af Persen. 2 Mos. 22, 29.

28. Saaledes skulle ogsaa I afgive Gaven til Herren af al eders Tiende, som I modtage af Israels Børn, og I skulle deraf give Aron, Presten, Gaven til Herren.

29. Af alle Gaverne til eder skulle I afgive hele den Herren tilkommende Gave, det Bedste af enhver iblandt dem, den hellige Del deraf.

30. Og du skal sige til dem: Naar I have afgivet deraf den bedste Del, da skal det regnes for Leviterne som det, der kommer ind af Tærskepladsen, og det, der kommer ind af Persen. V. 27.

31. Og I maa æde det paa ethvert Sted, I og eders Hus; thi det er eders Løn for eders Tjeneste ved Sammenkomstens Telt. Matt. 10, 10. 1 Kor. 9, 13.

32. Saa skulle I ikke bære Synd der-

for, naar I afgive det Bedste deraf; og da vanhellige I ikke Israels Børns hellige Ting, og I skulle ikke dø.

19. Kapitel.

Herren byder, at en rød Kvige skal slagtes og brændes, og at der af dens Aske skal tilberedes Renselsesvand, samt forordner, hvorledes dette Vand skal bruges (1—22).

Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

2. Dette er Lovens Forskrift, som Herren har befalet og sagt: Sig til Israels Børn, at de skulle tage til dig en rød Kvige uden Lyde, paa hvilken der ikke er nogen Men, og som der ikke er kommet Aag paa. Hebr. 9, 13.

3. Og I skulle give den til Eleasar, Presten, og han skal føre den udenfor Leiren, og man skal slagte den for hans Aasyn.

4. Og Eleasar, Presten, skal tage af dens Blod paa sin Finger, og han skal stænke af dens Blod syv Gange henimod Forsiden af Sammenkomstens Telt. 3 Mos. 4, 6. 17.

5. Og man skal opbrænde Kvigen for hans Øine; dens Hud og dens Kjød og dens Blod tilligemed dens Skarn skal man opbrænde. 2 Mos. 29, 14.

6. Og Presten skal tage Cedertræ og Isop og karmesinrød Uld og kaste det midt i Ilden, hvormed Kvigen opbrændes. 3 Mos. 14, 4. 6. 51.

7. Og Presten skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand, og derpaa kan han komme ind i Leiren; og Presten skal være uren indtil Aftenen.

8. Og den, som opbrænder den, skal tvætte sine Klæder i Vand og bade sit Legeme i Vand; og han skal være uren indtil Aftenen.

9. Og en ren Mand skal sanke Asken af Kvigen og lægge den udenfor Leiren paa et rent Sted, og den skal opbevares for Israels Børns Menighed til et Renselsesvand; det er et Syndoffer.

10. Og den, som sanker Asken af Kvigen, skal tvætte sine Klæder og være uren indtil Aftenen. Og dette skal være til en evig Lov for Israels Børn og for den Fremmede, som opholder sig midt iblandt dem.

11. Den, som rører ved en Død, ved et Lig af et Menneske, han skal være uren i syv Dage. 31, 19.

12. Han skal rense sig dermed paa den tredje og paa den syvende Dag, saa bliver han ren; men renser han sig ikke paa den tredje Dag og paa den syvende Dag, da bliver han ikke ren.

13. Hver den, som rører ved en Død, ved Liget af et Menneske, som er dødt, og ikke renser sig, han gjør Herrens Tabernakel urent, og den Sjæl skal udryddes af Israel; fordi Renselsesvand ikke er stænket paa ham, er han uren, hans Urenhed er fremdeles paa ham.

14. Dette er Loven: Naar et Menneske dør i et Telt, skal hver den, som kommer ind i Teltet, og alt det, som er i Teltet, være urent i syv Dage.

15. Og ethvert aabent Kar, som der ikke er bundet Dække over, er urent.

16. Og hver den, som paa Marken rører ved En, som er dræbt med Sverd, eller ved en Død eller ved Menneskeben eller ved en Grav, skal være uren i syv Dage.

17. Og man skal for den Urene tage af det brændte Syndoffers Aske og helde rindende Vand derpaa i et Kar.

18. Og en ren Mand skal tage Isop og dyppe i Vandet og stænke paa Teltet og paa alt det Bohave og paa de Personer, som vare der, og paa den, som har rørt ved Benene eller ved den Dræbte eller ved den Døde eller ved Graven.

19. Og den Rene skal stænke paa den Urene paa den tredje Dag og paa den syvende Dag; og han skal rense ham paa den syvende Dag, og han skal tvætte sin Klæder og bade sig i Vand, saa bliver han ren om Aftenen.

20. Men den, som bliver uren og ikk renser sig, den Sjæl skal udryddes a Forsamlingen; thi han har gjort Herrens Helligdom uren, Renselsesvand er ikk stænket paa ham, han er uren.

21. Og dette skal være dem til en evig Lov. Og den, som stænker Renselsesvandet, skal tvætte sine Klæder, og den, som rører ved Renselsesvandet, skal være uren indtil Aftenen.

22. Og alt det, den Urene rører ved skal være urent, og den, som rører ve ham, skal være uren indtil Aftenen.

20. Kapitel.

Israels Børn komme til Ørkenen Zin, hvo Mirjam dør. Folket knurrer, fordi de fattes Van (1—6). Herren befaler Moses at byde Klippen a give dem Vand, men han tvivler og slaar den t Gange med sin Stav (7—11). Herren forkynde at Moses og Aron for denne sin Vantroes Sky

ikke skulle komme ind i Landet (12. 13). Israels Børn begjære af Edomiterne at faa drage gjennem deres Land; det tilstedes dem ikke (14—21). Aron dør paa Bjerget Hor (22—29).

Og Israels Børn, den hele Menighed, kom ind i Ørkenen Zin i den første Maaned*, og Folket forblev i Kades; og der døde Mirjam og blev begraven der.

* i det firtiende Aar; 33, 38.

2. Og Menigheden havde ikke Vand; da samlede de sig mod Moses og mod Aron. 2 Mos. 17, 1 fg. 14, 11 fg. 16, 3.

3. Og Folket kivedes med Moses og sagde: Gid vi vare omkomne, da vore Brødre omkom for Herrens Aasyn!

4. Hvorfor have I ført Herrens Forsamling ind i denne Ørken, forat vi skulle dø der, vi og vort Kvæg?

5. Og hvorfor have I ført os op fra Ægypten for at bringe os hen til dette onde Sted, et Sted, hvor der ikke er Sæd eller Figentræ eller Vinstok eller Granatæbletræ, og hvor der ikke er Vand at drikke?

6. Og Moses og Aron gik bort fra Forsamlingen til Indgangen til Sammenkomstens Telt og faldt ned paa sit Ansigt; da aabenbarede Herrens Herlighed sig for dem. 12, 5.

7. Og Herren talte til Moses og sagde:

8. Tag Staven og kald Menigheden sammen, du og Aron, din Broder, og I skulle tale til Klippen for deres Øine, saa skal den give Vand af sig; og du skal skaffe dem Vand ud af Klippen og give Menigheden og dens Kvæg at drikke. 1 Kor. 10, 4.

9. Da tog Moses Staven fra Herrens Aasyn, ligesom han havde befalet ham.

10. Og Moses og Aron kaldte Forsamlingen sammen foran Klippen, og han sagde til dem: Hører dog, I Gjenstridige! Mon vi kunne skaffe eder Vand ud af denne Klippe? Ps. 106, 33.

11. Og Moses løftede sin Haand og slog Klippen med sin Stav to Gange; da kom der meget Vand ud, saa Menigheden og dens Kvæg fik at drikke.

2 Mos. 17. 6 fg. Es. 48, 21. Ps. 78, 15 fg. 105, 41.

12. Da sagde Herren til Moses og til Aron: Fordi I ikke troede paa mig, saa I helligede mig for Israels Børns Øine, derfor skulle I ikke føre denne Forsamling ind i det Land, jeg har givet dem. 27, 13 fg. 5 Mos. 1, 37; 3, 26; 4, 21; 32, 49 fg. 34, 4. Ps. 106, 32.

13. Dette er Meribas Vand, hvor Israels Børn kivedes med Herren, og han helligede sig paa dem. 2 Mos. 17, 7.

14. Og Moses sendte Bud fra Kades til Edoms Konge og lod sige: Saa siger din Broder Israel: Du ved al den Møie, som er vederfaren os.

Dom. 11, 17. 1 Mos. 25, 25. 26.

15. Vore Fædre droge ned til Ægypten, og vi boede i Ægypten i lang Tid, og Ægypterne handlede ilde med os og vore Fædre. 2 Mos. 1, 13 fg.

16. Og vi raabte til Herren, og han hørte vor Røst og sendte en Engel og førte os ud af Ægypten. Og se, nu ere vi i Kades, Staden ved den yderste Grænse af dit Land. 2 Mos. 14, 19; 23, 20. 23.

17. Lad os dog drage gjennem dit Land! Vi ville hverken gaa gjennem Ager eller Vingaard, ei heller drikke Vand af nogen Brønd; efter Kongeveien ville vi drage, vi ville hverken bøie af til Høire eller til Venstre, indtil vi ere dragne gjennem dit Land.

18. Men Edom sagde til ham: Du maa ikke drage gjennem mit Land, forat jeg ikke skal drage ud imod dig med Sverd.

19. Og Israels Børn sagde til ham: Paa den alfare Vei ville vi drage op, og dersom vi drikke af dit Vand, jeg eller mit Kvæg, saa vil jeg give, hvad det er værdt. Det er ikke stort, jeg begjærer; jeg vil kun drage igjennem paa min Fod.

20. Men han sagde: Du maa ikke drage igjennem. Og Edom drog ud imod ham med en Mængde Folk og med stærk Haand.

21. Saaledes vægrede Edom sig ved at tilstede Israel at drage gjennem hans Land; og Israel bøiede af fra ham.

Dom. 11, 18.

22. Og de brøde op fra Kades, og Israels Børn, den hele Menighed, kom til Bjerget Hor. 33, 37.

23. Og Herren sagde til Moses og til Aron ved Bjerget Hor paa Grænsen af Edoms Land:

24. Aron skal samles til sine Folk; thi han skal ikke komme ind i det Land, jeg har givet Israels Børn, fordi I vare gjenstridige mod mit Ord ved Meribas Vand. V. 12. 13.

25. Tag Aron og Eleasar, hans Søn, og før dem op paa Bjerget Hor,

26. og affør Aron hans Klæder og

ifør Eleasar, hans Søn, dem; og Aron skal samles til sine Folk og dø der.
2 Mos. 28, 2 fg. 29, 5 fg.

27. Og Moses gjorde saaledes, som Herren havde befalet. De gik op paa Bjerget Hor for hele Menighedens Øine,

28. og Moses afførte Aron hans Klæder og iførte Eleasar, hans Søn, dem, og Aron døde der paa Toppen af Bjerget; men Moses og Eleasar stege ned af Bjerget. 33, 38. 5 Mos. 10, 6.

29. Og da hele Menigheden saa, at Aron var død, græd hele Israels Hus over Aron i treti Dage. 5 Mos. 34, 8.

21. Kapitel.

Arads Konge angriber Israels Børn og bortfører nogle af dem som Fanger; de bede til Gud og overvinde ham (1—3). De knurre paany og bides af giftige Slanger; Moses lader efter Guds Befaling forfærdige en Kobberslange; de, som se hen til den, læges (4—9). Israels Børn fortsætte sine Vandringer (10—20). To Konger, Sihon og Og, overvindes (21—35).

Og Kananiten, Arads Konge, som boede i Sydlandet, hørte, at Israel kom paa Veien til Atarim; og han krigede imod Israel og bortførte nogle af dem som Fanger. 33, 40.

2. Da gjorde Israel et Løfte til Herren og sagde: Giver du dette Folk i min Haand, saa vil jeg slaa deres Stæder med Ban. 3 Mos. 27, 28. 29.

3. Og Herren hørte Israels Røst og overgav Kananiterne til dem, og de sloge dem og deres Stæder med Ban; og de kaldte Stedets Navn Horma*.
*Ban. Dom. 1, 17.

4. Og de brøde op fra Bjerget Hor paa Veien til det røde Hav for at drage omkring Edoms Land; og Folket blev utaalmodigt paa Veien. 20, 21.

5. Og Folket talte mod Gud og mod Moses: Hvorfor have I ført os op fra Ægypten, forat vi skulle dø i Ørkenen? Thi her er hverken Brød eller Vand, og vor Sjæl væmmes ved denne usle Mad.
2 Mos. 16, 3. 4 Mos. 14, 2 fg.

6. Da sendte Herren Serafslanger* iblandt Folket, og de bede Folket; og der døde meget Folk af Israel.
*brændende Slanger eller Brandslanger, saaledes kaldte formedelst sit giftige Bid. 1 Kor. 10, 9.

7. Og Folket kom til Moses og sagde: Vi have syndet, thi vi have talt mod Herren og mod dig; bed til Herren, at han vil tage Slangerne fra os! Og Moses bad for Folket.

8. Da sagde Herren til Moses: Gjør dig en Serafslange og sæt den paa en Stang; og hver den, som er bidt og ser paa den, han skal leve.

9. Saa gjorde Moses en Kobberslange og satte den paa en Stang; og naar en Slange havde bidt Nogen, og han saa hen til Kobberslangen, blev han ilive.
2 Kong. 18, 4. Joh. 3, 14.

10. Og Israels Børn brøde op og leirede sig i Obot. 33, 43 fg.

11. Og de brøde op fra Obot og leirede sig ved Jje-Ha'abarim i Ørkenen, som er lige foran Moab imod Solens Opgang.

12. Derfra brøde de op og leirede sig i Sereds Dal. 5 Mos. 2, 13

13. Derfra brøde de op og leirede sig paa hin Side Arnon, som er i Ørkenen og gaar ud fra Amoriternes Land; thi Arnon er Moabs Grænse mellem Moab og Amoriterne. Dom. 11, 18.

14. Derfor siges der i Bogen om Herrens Krige: Vaheb indtog man i Storm og Bækkene, Arnons Bække,

15. og Bækkenes Lid, som bøier sig hen til Ars Bolig og støder til Moabs Grænse.

16. Og derfra brøde de op til Be'er det er den Brønd, hvorom Herren sagde til Moses: Saml Folket, og jeg vil give dem Vand.

17. Da sang Israel denne Sang: Vælt op, du Brønd! Hilser den med Sang!

18. Du Brønd, som Fyrster grove, som Folkets Ypperste opgrove med Herskerstav, med sine Kongespir! Og fra Ørkenen brøde de op til Matana

19. og fra Matana til Nahaliel og fra Nahaliel til Bamot

20. og fra Bamot til den Dal, som er paa Moabs Mark, paa Toppen af Pisga, og som skuer ud over Ørkenen.
5 Mos. 34, 1

21. Og Israel sendte Bud til Sihon Amoriternes Konge, og lod sige:
5 Mos. 2, 26 fg. Dom. 11, 19 fg

22. Lad mig drage gjennem dit Land Vi ville ikke bøie af til Ager eller til Vingaard, ei heller drikke Vand af nogen Brønd; efter Kongeveien ville vi drage indtil vi ere dragne gjennem dit Land
20, 17 fg

23. Men Sihon tillod ikke Israel at drage gjennem hans Land. Og Sihon samlede alt sit Folk og drog ud imod

Israel, til Ørkenen, og han kom til Jahaz og stred imod Israel. 5 Mos. 2, 32 fg.
24. Men Israel slog ham med Sverdets Eg og indtog hans Land fra Arnon indtil Jabbok, indtil Ammons Børn; thi Ammons Børns Grænse var befæstet.
5 Mos. 29, 7 fg. Ps. 135, 11 fg. Am. 2, 9.
25. Saa indtog Israel alle disse Stæder; og Israel boede i alle Amoriternes Stæder, i Hesbon og i alle dets tilhørende Byer.
26. Thi Hesbon var Sihons, Amoriternes Konges, Stad; han havde nemlig stredet imod Moabs forrige Konge og taget alt hans Land fra ham indtil Arnon.
27. Derfor sige Digterne: Kommer til Hesbon! Opbygges og grundfæstes skal Sihons Stad;
28. thi en Ild er udgangen fra Hesbon, en Lue fra Sihons Stad; den har fortæret Ar i Moab, Herskerne over Arnons Høie.
29. Ve dig, Moab! Fortabt er du, Kamos's Folk! Han* har hengivet sine Sønner som Flygtninge og sine Døtre som Fanger til Amoriternes Konge Sihon.
* nemlig Kamos, Moabiternes fornemste Afgud.
1 Kong. 11, 7. Jer. 48, 45. 46.
30. Og vi skjøde dem ned; ødelagt er Hesbon lige til Dibon; og vi hærjede lige til Nofah, som naar til Medba.
31. Saa boede da Israel i Amoriternes Land.
32. Og Moses sendte Folk ud for at speide Jaser, og de* indtoge dets tilhørende Byer; og han fratog Amoriterne, som vare der, deres Land. * Israeliterne.
33. Og de vendte sig og droge op paa Veien til Basan; da drog Og, Kongen af Basan, ud imod dem, han og alt hans Folk, til Strid, til Edre'i.
5 Mos. 3, 1 fg. 29, 7 fg.
34. Og Herren sagde til Moses: Frygt ikke for ham! Thi jeg har givet ham og alt hans Folk og hans Land i din Haand, og du skal gjøre med ham, ligesom du gjorde med Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon. Ps. 136, 19. 20.
35. Og de sloge ham og hans Sønner og alt hans Folk, saa der ikke blev levnet ham Nogen, som undkom; og de toge hans Land i Besiddelse.

22. Kapitel.

Balak, Moabs Konge, sender Bud til Bileam, at han skal komme og forbande Israel; Bileam negter efter Herrens Befaling at komme (1—14). Balak sender atter Bud til Bileam; Herren tillader ham at gaa med, men byder ham kun at forkynde, hvad han vil tale til ham (15—20). Herrens Engel stiller sig i Veien for ham; hans Aseninde ser Engelen, viger tilside, slaaes af ham, falder ned, taler og beskjæmmer ham; Engelen gjentager Befalingen om, at han kun skal forkynde, hvad Herren vil tale til ham (21—35). Bileam kommer til Balak (36—41).

Og Israels Børn brøde op og leirede sig paa Moabs øde Marker paa hin Side Jordan lige overfor Jericho.
2. Og Balak, Zippors Søn, saa alt det, som Israel havde gjort mod Amoriterne.
3. Og Moab frygtede saare for Folket, fordi det var talrigt, og Moab gruede for Israels Børn.
4. Og Moab sagde til Midjans Ældste: Nu vil denne Hob afæde alt det, som er her rundt omkring os, ligesom Oksen afæder Markens grønne Urter. Men Balak, Zippors Søn, var Moabs Konge paa denne Tid.
5. Og han sendte Bud til Bileam, Beors Søn, til Petor, som ligger ved Floden, til det Land, hvor hans Folks Børn boede, for at kalde ham og sige: Se, et Folk er gaaet ud af Ægypten; se, det dækker Landet, og det ligger lige overfor mig. Jos. 24, 9. Mika 6, 5.
6. Saa kom nu og forband mig dette Folk, thi det er mig for mægtigt! Kanske jeg da kunde slaa det og drive det ud af Landet; thi jeg ved, at den, du velsigner, er velsignet, og den, du forbander, er forbandet.
7. Og Moabs Ældste gik hen med Midjans Ældste og havde Spaamandsløn i sin Haand; og de kom til Bileam og talte Balaks Ord til ham. 2 Pet. 2, 15.
8. Og han sagde til dem: Bliver her inat, saa vil jeg give eder Svar, eftersom Herren vil tale til mig. Og Moabs Overster bleve hos Bileam.
9. Og Gud kom til Bileam og sagde: Hvem ere disse Mænd, som ere hos dig?
10. Og Bileam sagde til Gud: Balak, Zippors Søn, Moabs Konge, har sendt dette Bud til mig:
11. Se, her er det Folk, som er gaaet ud af Ægypten og dækker Landet; kom nu, forband mig det! Kanske jeg da kunde stride mod det og drive det ud.
12. Da sagde Gud til Bileam: Du skal ikke gaa med dem; du skal ikke forbande Folket, thi det er velsignet.

13. Og Bileam stod op om Morgenen
og sagde til Balaks Overster: Gaar til
eders Land! Thi Herren vægrer sig ved
at tillade mig at gaa med eder.
14. Saa stode Moabs Overster op og
kom til Balak, og de sagde: Bileam væg-
rer sig ved at gaa med os.
15. Da sendte Balak atter Overster,
flere og anseligere end hine.
16. Og de kom til Bileam og sagde
til ham: Saa siger Balak, Zippors Søn:
Lad dig dog ikke hindre fra at komme
til mig!
17. Jeg vil ære dig saare høit, og
Alt, hvad du siger til mig, vil jeg gjøre;
saa kom da og forband mig dette Folk!
18. Da svarede Bileam og sagde til
Balaks Tjenere: Om Balak gav mig sit
Hus fuldt af Sølv og Guld, kunde jeg
dog ikke overtræde Herrens, min Guds,
Ord i at gjøre Lidet eller Stort.
19. Men bliver nu ogsaa I her inat,
forat jeg kan erfare, hvad Herren yder-
mere vil tale til mig.
20. Og Gud kom til Bileam om Nat-
ten og sagde til ham: Dersom de Mænd
ere komne for at kalde dig, da staa op
og gaa med dem! Men kun hvad jeg
vil tale til dig, skal du gjøre.
21. Da stod Bileam op om Morgenen
og sadlede sin Aseninde og drog med
Moabs Overster.
22. Men Guds Vrede optændtes, fordi
han reiste, og Herrens Engel stillede sig
paa Veien for at staa ham imod; og han
red paa sin Aseninde, og hans to Drenge
vare med ham.
23. Og Aseninden saa Herrens Engel
staa paa Veien med et draget Sverd i
sin Haand, og Aseninden bøtede af fra
Veien og gik ind paa Marken; men Bi-
leam slog Aseninden for at vige den ind
paa Veien igjen.
24. Og Herrens Engel stillede sig i en
Hulvei mellem Vingaardene, hvor der
var Gjærde paa begge Sider.
25. Og da Aseninden saa Herrens Engel,
trykkede den sig ind til Muren og tryk-
kede Bileams Fod mod Muren, og han
blev ved at slaa den.
26. Men Herrens Engel gik længere
frem og stillede sig paa et trangt Sted,
hvor der ingen Vei var at bøie af paa
til Høire eller til Venstre.
27. Og Aseninden saa Herrens Engel
og lagde sig ned under Bileam; da op-
tændtes Bileams Vrede, og han slog
Aseninden med Kjeppen.
28. Og Herren oplod Asenindens Mund,
og den sagde til Bileam: Hvad har jeg
gjort dig, at du nu tre Gange har slaaet
mig? 2 Pet. 2, 16.
29. Og Bileam sagde til Aseninden:
Fordi du har drevet Spot med mig.
Havde jeg bare et Sverd i min Haand,
saa vilde jeg nu slaa dig ihjel.
30. Da sagde Aseninden til Bileam:
Er jeg ikke din Aseninde, som du har
redet paa al din Tid lige indtil denne
Dag? Pleiede jeg nogensinde at gjøre
saaledes mod dig? Og han sagde: Nei!
31. Og Herren oplod Bileams Øine,
saa han saa Herrens Engel staa paa
Veien med et draget Sverd i sin Haand;
da bøiede han sig og faldt ned paa sit
Ansigt.
32. Og Herrens Engel sagde til ham:
Hvorfor har du nu tre Gange slaaet din
Aseninde? Se, jeg er udgangen for at
staa dig imod; thi jeg ser, at denne Vei
fører til Fordærvelse. V. 22.
33. Og Aseninden saa mig og bøiede
nu tre Gange af Veien for mit Aasyn;
hvis den ikke var bøiet af Veien for mit
Aasyn, da vilde jeg nu have slaaet dig
ihjel og ladet den leve.
34. Da sagde Bileam til Herrens
Engel: Jeg har syndet, fordi jeg ikke
skjønte, at du stod imod mig paa Veien;
og nu, dersom det mishager dig, saa vil
jeg vende tilbage.
35. Og Herrens Engel sagde til Bi-
leam: Drag med Mændene! Men kun
hvad jeg vil tale til dig, skal du tale.
Saa drog Bileam med Balaks Overster.
36. Da Balak hørte, at Bileam kom,
drog han ud mod ham til Moabs Stad,
som ligger paa Grænsen ved Arnon, der
er ved den yderste Grænse.
37. Og Balak sagde til Bileam: Sendte
jeg ikke Bud til dig for at lade dig
kalde? Hvorfor kom du ikke til mig?
Skulde jeg virkelig ikke kunne ære dig?
38. Og Bileam sagde til Balak: Se,
jeg er kommen til dig; men formaar jeg
nu vel at tale Noget? Det Ord, Gud
vil lægge i min Mund, det vil jeg tale.
23, 12. 26.
39. Saa drog Bileam med Balak, og
de kom til Kirjat-Huzot.
40. Og Balak ofrede stort Kvæg og

smaat Kvæg og sendte deraf til Bileam og til de Øverster, som vare med ham.
41. Og om Morgenen tog Balak Bileam og førte ham op paa Bamot Ba'al; og han saa derfra det Yderste af Folket.

23. Kapitel.

Balak og Bileam ofre paa to Steder; Bileam maa begge Gange efter Guds Villie velsigne Israel; Balak irettesætter ham herfor og tager ham med sig til endnu et tredje Sted, hvor de ofre (1–30).

Og Bileam sagde til Balak: Byg mig her syv Altere, og skaf mig hid syv Okser og syv Vædere!
2. Og Balak gjorde saaledes, som Bileam sagde; og Balak og Bileam ofrede en Okse og en Væder paa hvert Alter.
3. Og Bileam sagde til Balak: Bliv staaende her ved dit Brændoffer, saa vil jeg gaa hen; kanske Herren kommer mig imøde, og hvadsomhelst han lader mig skue, det vil jeg give dig tilkjende. Og han gik op paa en bar Høi.
4. Og Gud kom Bileam imøde, og denne sagde til ham: Syv Altere har jeg beredt, og jeg har ofret en Okse og en Væder paa hvert Alter.
5. Da lagde Herren et Ord i Bileams Mund og sagde: Vend tilbage til Balak, og saaledes skal du tale.
6. Og han vendte tilbage til ham, og se, han stod ved sit Brændoffer, han og alle Moabs Øverster.
7. Og han begyndte sit Kvad og sagde: Fra Aram henter mig Balak, fra Østens Bjerge Moabs Konge: Kom og forband mig Jakob! Kom og tal Ondt over Israel! 5 Mos. 23, 4.
8. Hvorledes skal jeg forbande den, Gud ikke forbander? Hvorledes skal jeg tale Ondt over den, Herren ikke taler Ondt over?
9. Thi fra Klippernes Tinde ser jeg ham, og fra Høiene skuer jeg ham: Se, det er et Folk, som bor for sig selv, og blandt Hedningefolkene regner det sig ikke. V. 3. 5 Mos. 4, 34.
10. Hvo har tællet Jakobs Støv og Tallet paa Fjerdeparten af Israel? Min Sjæl dø de Oprigtiges Død, og mit Endeligt vorde som deres! 1 Mos. 13, 16; 28, 14. Pf. 37, 37.
11. Da sagde Balak til Bileam: Hvad har du gjort imod mig? Jeg hentede dig til at forbande mine Fiender, og se, du har velsignet!
12. Men han svarede og sagde: Skal jeg ikke agte paa at tale det, som Herren lægger i min Mund? 22, 38.
13. Og Balak sagde til ham: Kom dog med mig til et andet Sted, hvorfra du kan se det (dog, kun det Yderste af det skal du se, men det Hele skal du ikke se), og forband mig det derfra!
14. Og han tog ham med sig til Vægternes Mark, Toppen af Pisga; og han byggede syv Altere og ofrede en Okse og en Væder paa hvert Alter. 21, 20.
15. Og han sagde til Balak: Bliv staaende her ved dit Brændoffer, medens jeg har et Møde derhenne.
16. Og Herren kom Bileam imøde og lagde et Ord i hans Mund og sagde: Vend tilbage til Balak, og saaledes skal du tale.
17. Og han kom til ham, og se, han stod ved sit Brændoffer, og Moabs Øverster med ham; og Balak sagde til ham: Hvad har Herren talt?
18. Og han begyndte sit Kvad og sagde: Staa op, Balak, og hør, bøi Øret til mig, du Zippors Søn!
19. Gud er ikke et Menneske, at han skulde lyve, ei heller et Menneskes Barn, at han skulde angre; skulde han sige Noget og ikke gjøre det, og skulde han tale og ikke holde det? 1 Sam. 15, 29. Ps. 33, 4. Es. 45, 23. Tit. 1, 2.
20. Se, at velsigne er mig overdraget; han har velsignet, og jeg kan ikke forandre det.
21. Ei skuer han Uret i Jakob, ei ser han Elendighed i Israel; Herren, hans Gud, er med ham, og Kongejubel er hos ham.
22. Gud er den, som førte dem ud af Ægypten; Styrke have de som en Vildokse. 24, 8 fg.
23. Thi der er ikke Tegnsudlæggelse i Jakob, og der er ikke Sandsigeri i Israel; i sin Tid siges det til Jakob og til Israel, hvad Gud gjør. 5 Mos. 18, 14 fg.
24. Se, det er et Folk, der staar op som en Løvinde og reiser sig som en Løve; ei lægger det sig, førend det æder Rov og drikker Ihjelslagnes Blod. 1 Mos. 49, 9.
25. Da sagde Balak til Bileam: Du skal hverken forbande det eller velsigne det.
26. Og Bileam svarede og sagde til Balak: Har jeg ikke talt til dig og sagt:

Alt det, som Herren taler, det vil jeg
gjøre? 22, 38.
27. Og Balak sagde til Bileam: Kom
dog, jeg vil tage dig med til et andet
Sted; kanske det kunde være ret for Guds
Øine, at du forbander mig det derfra.
28. Og Balak tog Bileam med op paa
Toppen af Peor, som skuer ud over Ørkenen.
29. Og Bileam sagde til Balak: Byg
mig her syv Altere, og skaf mig hid syv
Okser og syv Vædere!
30. Og Balak gjorde saaledes, som Bileam
sagde; og han ofrede en Okse og
en Væder paa hvert Alter.

24. Kapitel.

Bileam velsigner Israel tredje Gang og spaar om dets tilkommende Skjebne; Balak bliver meget vred; Bileam undskylder sig fremdeles med, at han kun kan tale, hvad Herren byder (1—14). Han forkynder, at der af Israel skal udgaa en mægtig Kongeslægt, som i Messias skal naa sin høieste Magt og beseire alle Guds Folks Fiender; han vender derpaa tilbage til sit Land (15—25).

Da Bileam saa, at det behagede Herren,
at han skulde velsigne Israel,
gik han ikke, ligesom de forrige Gange,
hen for at søge Tegn, men han vendte
sit Ansigt hen imod Ørkenen. 23, 3. 15.
2. Og Bileam opløftede sine Øine og
saa Israel leiret efter sine Stammer, og
Guds Aand kom over ham.
3. Og han begyndte sit Kvad og sagde:
Saa siger Bileam, Beors Søn, saa siger
Manden, hvis Øie er lukket*,
*nemlig for den ydre Verden.
4. saa siger han, som hører Guds Ord,
som skuer den Almægtiges Syn, nedsunken
og med opladt Øie:
5. Hvor deilige ere dine Telte, Jakob,
dine Boliger, Israel!
6. Som Dale, der brede sig ud, som
Haver ved en Flod, som Aloetræer, Herren
har plantet, som Cedere ved Vandet.
7. Der flyder Vand af hans Spande,
og hans Afkom er ved store Vande; og
høiere end Agag* vorde hans Konge, og
ophøiet skal hans Kongerige vorde!
Es. 58, 11.
*sandsynligvis et fælles Navn paa Amalekiternes Konger; 1 Sam. 15, 8.
8. Gud er den, som førte ham ud af
Egypten, Styrke har han som en Vildokse;
han skal fortære Hedningefolkene,
sine Modstandere, og afgnave deres Ben
og knuse dem med sine Pile.
23, 22. 5 Mos. 33, 17.
9. Han bøier sig, lægger sig ned som
en Løve, som en Løvinde; hvo tør bringe
ham til at reise sig? Den, som velsigner
dig, være velsignet, og den, som forbander
dig, være forbandet!
23, 24. 1 Mos. 49, 9; 12, 3; 27, 29.
10. Da optændtes Balaks Vrede mod
Bileam, og han slog sine Hænder sammen;
og Balak sagde til Bileam: Jeg
kaldte dig til at forbande mine Fiender,
og se, du har nu velsignet tre Gange.
11. Fly nu til dit Sted! Jeg tænkte,
at jeg vilde ære dig, men se, Herren har
negtet dig Ære.
12. Og Bileam sagde til Balak: Har
jeg ikke allerede talt til dine Bud, som
du sendte til mig og sagt:
13. Om Balak gav mig sit Hus fuldt
af Sølv og Guld, kunde jeg dog ikke
overtræde Herrens Ord og gjøre Godt
eller Ondt efter mit eget Hjerte; hvad
Herren vil tale, det vil jeg tale. 22, 18. 38.
14. Og nu, se, jeg gaar til mit Folk;
kom, lad mig varе dig ad om, hvad
dette Folk skal gjøre med dit Folk i de
sidste Dage*. *1 Mos. 49, 1.
15. Og han begyndte sit Kvad og sagde:
Saa siger Bileam, Beors Søn, saa
siger Manden, hvis Øie er lukket*, *V. 3.
16. saa siger han, som hører Guds
Ord og kjender den Høiestes Kundskab,
han, som skuer den Almægtiges Syn, nedsunken
og med opladt Øie:
17. Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg
skuer ham, dog ikke nær; frem skrider
en Stjerne af Jakob, og et Spir
hæver sig af Israel, og det knuser
begge Moabs Sider og udrydder
alle Larmens Børn.
Matt. 2, 2 fg. 2 Sam. 8, 2. Ps. 110, 5, 6.
18. Og Edom vorder hans Eiendom,
og Se'ir, hans Fiende, vorder hans Eiendom;
og Israel bereder sig Vælde.
2 Sam. 8, 14. Am. 9, 11. 12. Obad. 18 fg.
19. Og en Hersker udgaar af Jakob,
og han udrydder af Byerne dem, som
endnu ere tilbage. V. 17. Ps. 72, 8. Mika 5, 1.
20. Og han saa Amalekiterne, og han
begyndte sit Kvad og sagde: Det første
blandt Hedningefolkene er Amalek; men
paa det Sidste skal han gaa tilgrunde.
2 Mos. 17, 14. 5 Mos. 25, 19. 1 Sam. 15, 7.
21. Og han saa Keniterne, og han begyndte
sit Kvad og sagde: Fast er din
Bolig, og bygget paa Klippen dit Rede;
22. men dog skal Ka'in* blive øde-

lagt, indtil Assur fører dig** bort i Fangenskab.

* Keniternes Stamfader staar istedetfor Folket selv.
** Israel.

23. Og han begyndte sit Kvad og sagde: Ve! Hvo skal blive ilive, naar Gud beskikker dette?

24. Skibe komme fra Kittims Kyst, og de undertrykke Assur og undertrykke Eber; men ogsaa han* gaar tilgrunde.

* han, som kommer fra Kittims Kyst, d. e. Macedonierne og Romerne.

25. Og Bileam stod op, og han gik og tog Veien tilbage til sit Sted; og Balak gik ogsaa sin Vei.

25. Kapitel.

Israels Børn forføres til Utugt og Afgudsdyrkelse; Herren slaar Folket med Pest og befaler, at Afgudsdyrkerne skulle dræbes; Pinehas stiller Guds Vrede ved sin Nidkjærhed (1—9). Herren lover derfor ham og hans Efterkommere Presteembedet (10—15). Gud byder Moses at paaføre Midjaniterne Krig, fordi de have forført Israel (16—18).

Og Israel opholdt sig i Sittim; og Folket begyndte at bedrive Hor med Moabs Døtre.

2. De indbøde Folket til sine Guders Offere, og Folket aad og tilbad deres Guder; 31, 16.

3. og Israel bandt sig til Ba'al-Peor. Da optændtes Herrens Vrede mod Israel,
5 Mos. 4, 3. Jos. 22, 17. Ps. 106, 28. Hos. 9, 10.

4. og Herren sagde til Moses: Hent alle Folkets Overhoveder og lad hine ophænge for Herren i Solens Lys! Saa skal Herrens brændende Vrede afvendes fra Israel. 5 Mos. 21, 22. 23.

5. Og Moses sagde til Israels Dommere: Ihjelslaar hver sine Folk, som have bundet sig til Ba'al-Peor!

6. Og se, en Mand af Israels Børn kom og førte en midjanitisk Kvinde hen til sine Brødre for Moses's Øine og for hele Israels Børns Menigheds Øine, medens de græd ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

7. Og Pinehas, Søn af Eleasar, Arons, Prestens, Søn, saa det; og han stod op af Menighedens Midte og tog et Spyd i sin Haand, Ps. 106, 30.

8. og han gik efter den israelitiske Mand ind i Kammeret og gjennemstak dem begge, den israelitiske Mand og Kvinden gjennem hendes Liv; da stansede Plagen og veg fra Israels Børn.

9. Og de, som døde i Plagen, vare fire og tyve tusinde. 1 Kor. 10, 8.

10. Og Herren talte til Moses og sagde:

11. Pinehas, Søn af Eleasar, Arons, Prestens, Søn, har afvendt min Vrede fra Israels Børn, idet han brændte af min Nidkjærhed midt iblandt dem, saa jeg ikke gjorde Ende paa Israels Børn i min Nidkjærhed.

12. Sig derfor: Se, jeg skjenker ham min Fredspakt;

13. han og hans Afkom efter ham skal have en Pakt om et evigt Prestedømme, fordi han var nidkjær for sin Gud og gjorde Forligelse for Israels Børn.
Ps. 106, 31.

14. Men Navnet paa den dræbte israelitiske Mand, som blev dræbt tilligemed den midjanitiske Kvinde, var Simri, Søn af Salu, en Øverste for et Fædrenehus blandt Simeoniterne;

15. og den dræbte midjanitiske Kvindes Navn var Kosbi, Datter af Zur; han var Overhoved for et Fædrenehuses Familier blandt Midjaniterne. 31, 8.

16. Og Herren talte til Moses og sagde:

17. Trænger Midjaniterne og slaar dem! 31, 2.

18. Thi de trængte eder med sine træske Anslag, som de brugte mod eder i Sagen med Peor og i Sagen med sin Søster Kosbi, den midjanitiske Fyrstes Datter, som blev dræbt paa Plagens Dag i Sagen med Peor.

26. Kapitel.

Efter Guds Befaling tælle Moses og Eleasar atter Israels Børn (1—51). Kana'an skal deles mellem dem ved Lod (52—56). Leviterne tælles for sig alene (57—62). Kun Josva og Kaleb ere nu tilbage af de forrige Gang Mønstrede (63—65).

Og det skede efter Plagen, da sagde Herren til Moses og til Eleasar, Arons, Prestens, Søn:

2. Optager Hovedsummen af hele Israels Børns Menighed, fra tyve Aars Alder og derover, efter deres Fædrenehuse, af alle dem i Israel, som kunne drage ud i Strid.

3. Og Moses og Eleasar, Presten, talte med dem paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho og sagde:

4. Fra tyve Aars Alder og derover skulle de mønstres, ligesom Herren bød Moses og Israels Børn, som vare dragne ud af Egyptens Land. 1, 2.

5. Ruben var Israels Førstefødte; Rubens Børn vare: Af Hanok Hanokiternes Slægt, af Pallu Pallu'iternes Slægt,
2 Mos. 6, 14. 1 Krøn. 5, 3.

6. af Hezron Hezroniternes Slægt, af Karmi Karmiternes Slægt.

7. Dette var Rubeniternes Slægter, og de Mønstrede af dem vare tre og firti tusinde, syv hundrede og treti.

8. Men Pallus Søn var Eliab,

9. og Eliabs Børn vare Nemuel og Datan og Abiram. Det var den Datan og den Abiram, Menighedens Udkaarede, som strede mod Moses og mod Aron i Korahs Hob, da de strede mod Herren, 16, 1 fg. Ps. 106, 16 fg.

10. og Jorden oplod sin Mund og opslugte dem og Korah, da Hoben omkom, idet Ilden fortærede de to hundrede og femti Mænd, og de bleve til et Tegn; 16, 31 fg. 5 Mos. 11, 6.

11. men Korahs Børn omkom ikke.

12. Simeons Børn efter sine Slægter vare: Af Nemuel Nemueliternes Slægt, af Jamin Jaminiternes Slægt, af Jakin Jakiniternes Slægt, 1 Mos. 46, 10.

13. af Serah Serahiternes Slægt, af Sa'ul Sa'uliternes Slægt.

14. Dette var Simeoniternes Slægter, to og tyve tusinde og to hundrede.

15. Gads Børn efter sine Slægter vare: Af Zefon Zefoniternes Slægt, af Haggi Haggiternes Slægt, af Suni Suniternes Slægt,

16. af Osni Osniternes Slægt, af Eri Eriternes Slægt,

17. af Arod Aroditernes Slægt, af Areli Areliternes Slægt.

18. Dette var Gads Børns Slægter efter deres Mønstrede, firti tusinde og fem hundrede.

19. Judas Børn vare Er og Onan; men Er og Onan døde i Kana'ans Land. 1 Mos. 38, 3 fg.

20. Og Judas Børn efter sine Slægter vare: Af Sela Selaniternes Slægt, af Perez Pereziternes Slægt, af Serah Serahiternes Slægt.

21. Og Perez's Børn vare: Af Hezron Hezroniternes Slægt, af Hamul Hamuliternes Slægt. Rut 4, 18. 1 Krøn. 2, 5.

22. Dette var Judas Slægter efter deres Mønstrede, seks og syvti tusinde og fem hundrede.

23. Isaskars Børn efter sine Slægter vare: Af Tola Tola'iternes Slægt, af Puva Puniternes Slægt,

24. af Jasub Jasubiternes Slægt, af Simron Simroniternes Slægt.

25. Dette var Isaskars Slægter efter deres Mønstrede, fire og seksti tusinde og tre hundrede.

26. Sebulons Børn efter sine Slægter vare: Af Sered Sarditernes Slægt, af Elon Eloniternes Slægt, af Jahle'el Jahle'eliternes Slægt.

27. Dette var Sebuloniternes Slægter efter deres Mønstrede, seksti tusinde og fem hundrede.

28. Josefs Børn efter sine Slægter vare Manasse og Efra'im.

29. Manasses Børn vare: Af Makir Makiriternes Slægt, og Makir avlede Gilead, af Gilead Gileaditernes Slægt.

30. Dette var Gileads Børn: Af Jeser Jesriternes Slægt, af Helek Helkiternes Slægt Jos. 17, 2.

31. og af Asriel Asrieliternes Slægt og af Sekem Sikmiternes Slægt

32. og af Semida Semida'iternes Slægt og af Hefer Hefriternes Slægt.

33. Men Zelofhad, Hefers Søn, havde ingen Sønner, men Døtre, og Zelofhads Døtres Navne vare Mahla og Noa, Hogla, Milka og Tirza. 27, 1; 36, 11.

34. Dette var Manasses Slægter, og deres Mønstrede vare to og femti tusinde og syv hundrede.

35. Dette var Efra'ims Børn efter deres Slægter: Af Sutelah Sutelahiternes Slægt, af Beker Bakriternes Slægt, af Tahan Tahaniternes Slægt.

36. Dette var Sutelahs Børn: Af Eran Eraniternes Slægt.

37. Dette var Efra'ims Børns Slægter efter deres Mønstrede, to og treti tusinde og fem hundrede. Dette var Josefs Børn efter deres Slægter.

38. Benjamins Børn efter sine Slægter vare: Af Bela Baliternes Slægt, af Asbel Asbeliternes Slægt, af Achiram Achiramiternes Slægt,

39. af Sefufam Sufamiternes Slægt, af Hufam Hufamiternes Slægt.

40. Og Belas Børn vare Ard og Na'aman, af Ard Arditernes Slægt, af Na'aman Na'amiternes Slægt.

41. Dette var Benjamins Børn efter deres Slægter, og deres Mønstrede vare fem og firti tusinde og seks hundrede.

42. Dans Børn efter sine Slægter vare: Af Suham Suhamiternes Slægt. Dette var Dans Slægter efter deres Slægter.

43. Alle Suhamiternes Slægter efter

sine Mønstrede vare fire og seksti tusinde
og fire hundrede.
44. Asers Børn efter sine Slægter
vare: Af Jimna Jimna'iternes Slægt,
af Jisvi Jisviternes Slægt, af Beria
Beriiternes Slægt,
45. af Berias Børn: Af Heber Hebriternes Slægt, af Malkiel Malkieliternes Slægt.
46. Og Asers Datters Navn var
Serah.
47. Dette var Asers Børns Slægter
efter deres Mønstrede, tre og femti tusinde og fire hundrede.
48. Naftalis Børn efter sine Slægter
vare: Af Jahze'el Jahze'eliternes Slægt,
af Guni Guniternes Slægt, 1 Krøn. 7, 13.
49. af Jezer Jizriternes Slægt, af
Sillem Sillemiternes Slægt.
50. Dette var Naftalis Slægter efter
deres Slægter; og deres Mønstrede vare
fem og firti tusinde og fire hundrede.
51. Dette var de Mønstrede af Israels Børn, seks hundrede og eet tusinde,
syv hundrede og tretti. 2 Mos. 12, 37.
52. Og Herren talte til Moses og
sagde:
53. Mellem disse skal Landet deles
til Arv efter Navnes Tal.
54. Den Stamme, som er stor, skal
du give en stor Arv, og den, som er
liden, skal du give en liden Arv; enhver
skal faa sin Arv i Forhold til sine
Mønstrede. 33, 54.
55. Dog skal Landet deles ved Lod;
efter Navnene paa sine Fædrenestammer
skulle de tage Arv.
56. Eftersom Lodden falder, skal hver
Stamme faa sin Arv, enten den er stor
eller liden.
57. Og dette var de Mønstrede af
Leviterne efter deres Slægter: Af Gerson Gersoniternes Slægt, af Kahat Kahatiternes Slægt, af Merari Merariternes Slægt. 2 Mos. 6, 16 fg. 4 Mos. 3, 17 fg.
58. Dette var Leviternes Slægter:
Libniternes Slægt, Hebroniternes Slægt,
Mahliternes Slægt, Musiternes Slægt,
Korahiternes Slægt; og Kahat avlede
Amram,
59. og Amrams Hustrues Navn var
Jokebed, Levis Datter, som hendes Moder fødte Levi i Ægypten; og hun fødte
Amram Aron og Moses og Mirjam,
deres Søster.
2 Mos. 2, 1 fg. 6, 20 fg. 1 Krøn. 6, 2. 3.
60. Men for Aron fødtes **Nadab** og
Abihu, Eleasar og Itamar;
61. og Nadab og Abihu døde, da de
bragte fremmed Ild for Herrens Aasyn.
3 Mos. 10, 1. 2.
62. Og de Mønstrede af dem vare
tre og tyve tusinde, alt Mandkjøn fra
den Maanedsgamle og derover; thi de
bleve ikke mønstrede blandt Israels Børn,
thi der blev ikke givet dem Arv iblandt
Israels Børn.
63. Disse var det, som bleve mønstrede af Moses og Eleasar, Presten, da
de mønstrede Israels Børn paa Moabs
øde Marker ved Jordan lige overfor
Jericho.
64. Og iblandt disse var der ikke nogen Mand af dem, som bleve mønstrede
af Moses og Aron, Presten, da de mønstrede Israels Børn i Sinajs Ørken.
1, 2 fg.
65. Thi Herren havde sagt om dem:
De skulle dø i Ørkenen. Og der var
Ingen tilbage af dem uden Kaleb, Jefunnes Søn, og Josva, Nuns Søn.
14, 22—24. 29—33; 32, 11. 12. 1 Kor. 10, 5.

27. Kapitel.

Zelofhads Døtre begjære Arv blandt sin Faders Brødre (1—5); Herren tilstaar dem det og giver Love om, hvem der skal arve (6—11). Han byder Moses at beskue det forjættede Land fra Abarims Bjerg; thi han skal ikke komme derind (12—14). Moses beder Gud om at udvælge en Mand, der kan føre Folket ind i Landet; Josva udnævnes og beskikkes dertil (15—23).

Og Døtrene af Zelofhad, Søn af Hefer,
Gileads Søn, som var Søn af Makir,
Manasses Søn, af Manasses, Josefs
Søns, Slægt, gik frem; og dette var
Navnene paa hans Døtre: Mahla, Noa
og Hogla og Milka og Tirza.
26, 33. Jos. 17, 3 fg.
2. Og de stode frem for Moses og
for Eleasar, Presten, og for de Øverste
og for den hele Menighed ved Indgangen til Sammenkomstens Telt og sagde:
3. Vor Fader er død i Ørkenen, og
han var ikke i den Hob, som gjorde Oprør mod Herren, i Korahs Hob, men
han døde for sin Synd*, og han havde
ingen Sønner. 16, 1 fg. * 14, 29.
4. Hvorfor skal vor Faders Navn gaa
ud af hans Slægt, fordi han ingen Søn
havde? Giv os Eiendom blandt vor
Faders Brødre!
5. Og Moses førte deres Sag frem
for Herrens Aasyn. 3 Mos. 24, 12.

6. Og Herren sagde til Moses:
7. Zelofhads Døtre tale ret; du skal give dem arvelig Eiendom blandt deres Faders Brødre, og du skal lade deres Faders Arv gaa over til dem.
8. Og til Israels Børn skal du tale og sige: Naar en Mand dør, og han ingen Søn har, da skulle I lade hans Arv gaa over til hans Datter.
9. Og dersom han ingen Datter har, da skulle I give hans Brødre hans Arv.
10. Og dersom han ingen Brødre har, da skulle I give hans Faders Brødre hans Arv.
11. Men dersom hans Fader ingen Brødre har, da skulle I give hans Arv til hans nærmeste Slægtning af hans Familie, og denne skal arve den; det skal være en Retsbestemmelse for Israels Børn, ligesom Herren har befalet Moses.
12. Og Herren sagde til Moses: Gaa op paa dette Abarims Bjerg og se Landet, som jeg har givet Israels Børn! 5 Mos. 32, 48. 49.
13. Og naar du har seet det, da skal ogsaa du samles til dine Folk, ligesom Aron, din Broder, blev samlet, 20, 28.
14. fordi I vare gjenstridige mod mit Ord i Ørkenen Zin under Menighedens Kiv, da I skulde helliget mig ved Vandet for deres Øine. Det er Meribas Vand ved Kades i Ørkenen Zin. 20, 12. 24.
15. Og Moses talte til Herren og sagde:
16. Herren, alt Kjøds Aanders Gud, sætte en Mand over Menigheden, 16, 22.
17. som kan gaa ud for deres Aasyn og gaa ind for deres Aasyn, og som kan føre dem ud og føre dem ind, forat Herrens Menighed ikke skal være som Faar, der ingen Hyrde have!
18. Og Herren sagde til Moses: Tag dig Josva, Nuns Søn, en Mand, i hvem der er Aand, og læg din Haand paa ham, 1 Mos. 41, 38. 5 Mos. 3, 21; 34, 9.
19. og fremstil ham for Eleasar, Presten, og for den hele Menighed og giv ham Befaling for deres Øine,
20. og læg af din Værdighed paa ham, forat hele Israels Børns Menighed maa høre ham!
21. Og han skal staa frem for Eleasar, Presten, og denne skal adspørge for ham Urims Dom for Herrens Aasyn; efter hans Ord skulle de gaa ud, og efter hans Ord skulle de gaa ind, han og alle Israels Børn med ham og den hele Menighed. 2 Mos. 28, 30. 3 Mos. 8, 8.
22. Saa gjorde Moses, ligesom Herren havde befalet ham; og han tog Josva og fremstillede ham for Eleasar, Presten, og for den hele Menighed,
23. og han lagde sine Hænder paa ham og gav ham Befaling, ligesom Herren havde talt ved Moses. 8, 10. Ap. G. 13, 3.

28. Kapitel.

Herren giver Love om det daglige Offer (1—8), om Offerne paa Sabbaterne (9. 10.), paa Nymaanedsdagene (11—15), paa Paaskehøitiden (16—25), paa Pintsehøitiden (26—31).

Og Herren talte til Moses og sagde:
2. Byd Israels Børn og sig til dem: Mit Offer, min Mad, mine Ildoffere til en velbehagelig Lugt for mig, skulle I tage Vare paa at ofre mig i deres bestemte Tid.
3. Og du skal sige til dem: Dette er det Ildoffer, som I skulle ofre Herren, to aarsgamle Lam uden Lyde hver Dag til et bestandigt Brændoffer. 2 Mos. 29, 38 fg.
4. Det ene Lam skal du ofre om Morgenen, og det andet Lam skal du ofre mellem de to Aftenstunder,
5. og en Tiendepart af en Efa fint Mel til Madoffer, blandet med en Fjerdepart af en Hin Olje af stødte Oliven,
6. et bestandigt Brændoffer, det, som blev ofret ved Sinajs Bjerg til en velbehagelig Lugt, et Ildoffer for Herren,
7. og Drikofferet dertil, en Fjerdepart af en Hin, til det ene Lam; paa det hellige Sted skal du ofre Drikoffer af stærk Drik til Herren.
8. Og det andet Lam skal du ofre mellem de to Aftenstunder; med det samme Madoffer, som om Morgenen, og med det samme Drikoffer skal du ofre det, et Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren.
9. Og paa Sabbatsdagen skal du ofre to aarsgamle Lam uden Lyde og to Tiendeparter af en Efa fint Mel til Madoffer, blandet med Olje, og Drikofferet dertil.
10. Dette er Sabbatsbrændoffer paa hver Sabbat, foruden det bestandige Brændoffer og Drikofferet dertil.
11. Og paa den første Dag af eders Maaneder skulle I ofre Herren et Brændoffer, to unge Oxer og en Væder, syv aarsgamle Lam uden Lyde,

12. og tre Tiendeparter af en Efa fint Mel til Madoffer, blandet med Olje, til hver Okse og to Tiendeparter fint Mel til Madoffer, blandet med Olje, til den ene Væder
13. og en Tiendepart fint Mel til Madoffer, blandet med Olje, til hvert Lam, et Brændoffer til en velbehagelig Lugt, et Ildoffer for Herren,
14. og Drikofferne dertil; en halv Hin Vin skal der være til hver Okse og en Tredjepart af en Hin til Væderen og en Fjerdepart af en Hin til hvert Lam. Dette er Maanedsbrændoffer i hver Maaned af Aarets Maaneder.
15. Og en Gjedebuk skal ofres som Syndoffer til Herren; foruden det bestandige Brændoffer og Drikofferet dertil skal det ofres.
16. Og i den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, er det Paaske for Herren. 2 Mos. 12, 18. 3 Mos. 23, 5 fg. 5 Mos. 16, 1 fg.
17. Og paa den femtende Dag i samme Maaned er det Høitid; i syv Dage skal man æde usyret Brød.
18. Paa den første Dag skal der være en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.
19. Og I skulle ofre et Ildoffer, et Brændoffer for Herren, to unge Okser og en Væder og syv aarsgamle Lam (uden Lyde skulle de være eder),
20. og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje; tre Tiendeparter af en Efa til hver Okse og to Tiendeparter til Væderen skulle I ofre,
21. og en Tiendepart skal du ofre til hvert Lam, til hvert af de syv Lam,
22. og en Gjedebuk til Syndoffer til at gjøre Forligelse for eder.
23. Foruden Morgenbrændofferet, som hører til det bestandige Brændoffer*, skulle I ofre disse Offere. * V. 3—8.
24. Saadanne Offere skulle I ofre hver Dag i syv Dage, Ildoffermad til en velbehagelig Lugt for Herren; foruden det bestandige Brændoffer og Drikofferet dertil skal det ofres.
25. Og paa den syvende Dag skulle I holde en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.
26. Og paa Førstegrødens Dag, naar I bringe Herren en ny Gave, paa eders Ugers-Høitid, skulle I holde en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning. 3 Mos. 23, 15 fg.
27. Og I skulle ofre et Brændoffer til en velbehagelig Lugt for Herren, to unge Okser, en Væder, syv aarsgamle Lam,
28. og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje, tre Tiendeparter af en Efa til hver Okse, to Tiendeparter til den ene Væder,
29. en Tiendepart til hvert Lam, til hvert af de syv Lam,
30. og en Gjedebuk til at gjøre Forligelse for eder.
31. Foruden det bestandige Brændoffer og Madofferet dertil skulle I ofre disse Offere (uden Lyde skulle de være eder) tilligemed Drikofferne dertil. V. 23.

29. Kapitel.

Herren giver fremdeles Love om Offerne paa Basunhøitiden (1—6), paa Forligelsens Høitid (7—11), paa Løvsalernes Høitid (12—39). Moses kundgjør dem for Folket (K. 30, 1).

Og i den syvende Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skulle I holde en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning, det skal være eder en Basunklangs-Dag. 3 Mos. 23, 24. 25.
2. Og I skulle ofre et Brændoffer til en velbehagelig Lugt for Herren, en ung Okse, en Væder, syv aarsgamle Lam uden Lyde,
3. og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje, tre Tiendeparter af en Efa til Oksen, to Tiendeparter til Væderen
4. og en Tiendepart til hvert Lam, til hvert af de syv Lam,
5. og en Gjedebuk til Syndoffer til at gjøre Forligelse for eder,
6. foruden Maanedsbrændofferet med Madofferet dertil og det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferne dertil, efter Anordningen om dem, til en velbehagelig Lugt, et Ildoffer for Herren. 28, 3—8. 11—15.
7. Og paa den tiende Dag i samme syvende Maaned skulle I holde en hellig Forsamling, og I skulle ydmyge eders Sjæle; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning. 3 Mos. 16, 29 fg. 23, 27. 28.
8. Og I skulle ofre Herren et Brændoffer til en velbehagelig Lugt, en ung Okse, en Væder, syv aarsgamle Lam (uden Lyde skulle de være eder),
9. og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje, tre Tiendeparter af

en Efa til Oksen, to Tiendeparter til den
ene Væder,
10. en Tiendepart til hvert Lam, til
hvert af de syv Lam,
11. og en Gjedebuk til Syndoffer,
foruden Forligelsens Syndoffer og det
bestandige Brændoffer med Madofferet
dertil og Drikofferne dertil.
12. Og paa den femtende Dag i den
syvende Maaned skulle I holde en hellig
Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen
Arbeidsgjerning; I skulle holde en Høitid
for Herren i syv Dage. 3 Mos. 23, 34 fg.
13. Og I skulle ofre et Brændoffer,
et Ildoffer til en velbehagelig Lugt for
Herren, tretten unge Okser, to Vædere,
fjorten aarsgamle Lam (uden Lyde skulle
de være),
14. og Madofferet dertil, fint Mel,
blandet med Olje, tre Tiendeparter af
en Efa til hver Okse, til hver af de tretten Okser, to Tiendeparter til hver Væder, til hver af de to Vædere,
15. og en Tiendepart til hvert Lam,
til hvert af de fjorten Lam,
16. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, Madofferet dertil og Drikofferet dertil.
17. Og paa den anden Dag tolv unge
Okser, to Vædere, fjorten aarsgamle Lam
uden Lyde,
18. og Madofferet dertil og Drikofferne dertil, til Okserne, til Væderne og
til Lammene efter deres Tal, saaledes
som anordnet er,
19. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferne dertil.
20. Og paa den tredje Dag elleve
Okser, to Vædere, fjorten aarsgamle Lam
uden Lyde,
21. og Madofferet dertil og Drikofferne dertil, til Okserne, til Væderne og
til Lammene efter deres Tal, saaledes
som anordnet er,
22. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferet dertil.
23. Og paa den fjerde Dag ti Okser,
to Vædere, fjorten aarsgamle Lam uden
Lyde,
24. Madofferet dertil og Drikofferne
dertil, til Okserne, til Væderne og til
Lammene efter deres Tal, saaledes som
anordnet er,
25. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, Madofferet dertil og Drikofferet dertil.
26. Og paa den femte Dag ni Okser,
to Vædere, fjorten aarsgamle Lam uden
Lyde,
27. og Madofferet dertil og Drikofferne
dertil, til Okserne, til Væderne og til
Lammene efter deres Tal, saaledes som
anordnet er,
28. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferet dertil.
29. Og paa den sjette Dag otte Okser,
to Vædere, fjorten aarsgamle Lam uden
Lyde,
30. og Madofferet dertil og Drikofferne dertil, til Okserne, til Væderne og
til Lammene efter deres Tal, saaledes
som anordnet er,
31. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, Madofferet dertil og Drikofferne dertil.
32. Og paa den syvende Dag syv Okser,
to Vædere, fjorten aarsgamle Lam uden
Lyde,
33. og Madofferet dertil og Drikofferne
dertil, til Okserne, til Væderne og til
Lammene efter deres Tal, saaledes som
anordnet er,
34. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, Madofferet dertil og Drikofferet dertil.
35. Paa den ottende Dag skulle I holde
en festlig Forsamling, I skulle ikke gjøre
nogen Arbeidsgjerning.
3 Mos. 23, 36. Joh. 7, 37.
36. Og I skulle ofre et Brændoffer, et
Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren, en Okse, en Væder, syv aarsgamle
Lam uden Lyde,
37. Madofferet dertil og Drikofferne
dertil, til Oksen, til Væderen og til Lammene efter deres Tal, saaledes som anordnet er,
38. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferet dertil.
39. Disse Offere skulle I ofre Herren
paa eders Høitider, foruden eders lovede
og eders frivillige Offere, hvadenten det
er eders Brændoffere eller eders Madoffere eller eders Drikoffere eller eders
Takoffere.
Kap. 30, 1. Og Moses sagde Israels
Børn dette, aldeles som Herren havde
befalet Moses.

30. Kapitel.

Herren giver Befaling om Løfter og bestemmer, naar Løfter, som ere gjorte af en ugift Datter eller af en Hustru, skulle staa ved Magt, og naar ikke (2—17).

Og Moses talte til Overhovederne for Israels Børns Stammer og sagde: Dette er, hvad Herren har befalet:

3. Naar en Mand gjør Herren et Løfte eller sværger en Ed, hvorved han paabinder sin Sjæl en Forpligtelse til Afhold, saa skal han ikke krænke sit Ord; efter Alt, hvad der udgaar af hans Mund, skal han gjøre. 5 Mos. 23, 21. Præd. 5, 3. 4.

4. Og naar en Kvinde i sin Faders Hus, i sin Ungdom, gjør Herren et Løfte eller paabinder sig en Forpligtelse til Afhold,

5. og hendes Fader hører om hendes Løfte eller hendes Forpligtelse til Afhold, som hun har paabundet sin Sjæl, og hendes Fader tier dertil, da skulle alle hendes Løfter staa ved Magt, og da skal enhver Forpligtelse til Afhold, som hun har paabundet sin Sjæl, staa ved Magt.

6. Men dersom hendes Fader gjør Indsigelse dertmod paa den Dag, han hører derom, da skal intet af hendes Løfter eller hendes Forpligtelser til Afhold, som hun har paabundet sin Sjæl, staa ved Magt, og Herren skal tilgive hende, fordi hendes Fader har gjort Indsigelse derimod.

7. Men dersom hun bliver en Mands Hustru, og hun har Løfter paa sig eller et ubetænksomt Ord, som er kommet over hendes Læber, og som hun har paabundet sin Sjæl,

8. og hendes Mand hører derom, paa hvilken Dag han end hører derom, og han tier dertil, da skulle hendes Løfter staa ved Magt, og da skulle hendes Forpligtelser til Afhold, som hun har paabundet sin Sjæl, staa ved Magt.

9. Men dersom hendes Mand paa den Dag, han hører derom, gjør Indsigelse derimod, saa gjør han til Intet hendes Løfte, som hun har paa sig, og det ubetænksomme Ord, som er kommet over hendes Læber, og som hun har paabundet sin Sjæl, og Herren skal tilgive hende.

10. Men en Enkes eller en forstudt Kvindes Løfte, Alt, hvad hun paabinder sin Sjæl, skal staa ved Magt for hende.

11. Og dersom hun i sin Mands Hus har lovet Noget eller har paabundet sin Sjæl med Ed en Forpligtelse til Afhold,

12. og hendes Mand hørte derom og taug dertil og ikke gjorde Indsigelse derimod, da skulle alle hendes Løfter staa ved Magt, og da skal enhver Forpligtelse til Afhold, som hun har paabundet sin Sjæl, staa ved Magt.

13. Men har hendes Mand gjort dem til Intet paa den Dag, han hørte derom, da skal Intet staa ved Magt af det, som er kommet over hendes Læber, det være sig hendes Løfter eller hendes Sjæls Forpligtelse til Afhold; hendes Mand har gjort dem til Intet, og Herren skal tilgive hende.

14. Ethvert Løfte og enhver edelig Forpligtelse til Afhold, til at ydmyge Sjælen, kan stadfæstes af hendes Mand og kan gjøres til Intet af hendes Mand.

15. Og tier hendes Mand dertil fra Dag til Dag, saa har han stadfæstet alle hendes Løfter eller alle hendes Forpligtelser til Afhold, som hun har paa sig; han har stadfæstet dem, fordi han taug dertil den Dag, han hørte derom.

16. Men gjør han dem til Intet en Tid, efterat han har hørt dem, da skal han bære hendes Misgjerning.

17. Dette er de Bestemmelser, som Herren bød Moses, mellem en Mand og hans Hustru, mellem en Fader og hans Datter i hendes Ungdom, medens hun er i sin Faders Hus.

31. Kapitel.

Israels Børn faa Befaling at stride mod Midjaniterne (1—6). De overvinde dem og føre Fangerne og Byttet til Leiren (7—12). Moses irettesætter dem, fordi de have ladet alle Kvinderne leve, og byder dem at ihjelslaa alle dem, der have havt Omgang med Mandfolk, samt at lade sig og Alt, hvad de have ført med sig, rense udenfor Leiren (13—24). Byttet deles efter Herrens Befaling (25—47). Høvedsmændene skjenke en Gave af sit Bytte til Tabernaklet (48—54).

Og Herren talte til Moses og sagde:

2. Hevn Israels Børn paa Midjaniterne! Derefter skal du samles til dine Folk. 25, 17 fg. 27, 12 fg.

3. Da talte Moses til Folket og sagde: Lader Nogle af eder ruste sig til Strid, og de skulle kjæmpe mod Midjan for at bringe Herrens Hevn over Midjan;

4. et Tusinde af hver Stamme, af alle Israels Stammer, skulle I sende ud til Strid.

5. Og der blev af Israels Tusinder udtaget et Tusinde af hver Stamme, tolv Tusinde, rustede til Strid.

6. Og Moses sendte dem, et Tusinde af hver Stamme, til Striden, dem og Pinehas, Eleasars, Prestens, Søn; og han havde med sig Helligdommens Redskaber og Larmtrompeterne. 10, 9.

7. Og de strede mod Midjan, ligesom Herren havde befalet Moses, og de ihjelsloge alt Mandkjøn.

8. Og foruden de øvrige Ihjelslagne ihjelsloge de ogsaa Midjans Konger, nemlig Evi og Rekem og Zur og Hur og Reba, Midjans fem Konger; ogsaa Bileam, Beors Søn, ihjelsloge de med Sverdet. Jos. 13, 21 fg. 4 Mos. 22, 5 fg.

9. Og Israels Børn førte Midjans Kvinder og deres Børn bort som Fanger, og alle deres Lastdyr og alle deres Hjorder og alt deres Gods gjorde de til Bytte. 5 Mos. 20, 14.

10. Og alle deres Byer der, hvor de boede, og alle deres Teltleire opbrændte de med Ild.

11. Og de toge alt Byttet og alt Rovet baade af Mennesker og af Dyr;

12. og de bragte Fangerne og Rovet og Byttet til Moses og til Eleasar, Presten, og til Israels Børns Menighed, hen til Leiren, til Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho.

13. Og Moses og Eleasar, Presten, og alle Menighedens Øversler gik dem imøde udenfor Leiren.

14. Og Moses blev vred paa dem, som vare satte over Hæren, paa Øversterne over Tusinde og Øversterne over Hundrede, dem, som kom fra Krigshæren.

15. Og Moses sagde til dem: Have I ladet alle Kvinder leve?

16. Se, disse vare de, som paa Bileams Raad forledede Israels Børn til Troløshed mod Herren i Sagen med Peor, saa Plagen kom iblandt Herrens Menighed. 25, 1 fg.

17. Saa ihjelslaar nu alle Børn af Mandkjønnet, og ihjelslaar enhver Kvinde, som har kjendt Mand og havt Samleie med Mandkjøn.

18. Men alle Børn af Kvindekjønnet, som ikke have havt Samleie med Mandkjøn, skulle I lade leve for eder.

19. Og leirer I eder udenfor Leiren i syv Dage! Enhver af eder, som har ihjelslaaet Nogen, og Enhver, som har rørt ved en Ihjelslagen, I skulle rense eder paa den tredje Dag og paa den syvende Dag, I og eders Fanger. 19, 11. 16.

20. Og ethvert Klædebon og alt Tøi af Skind og Alt, hvad der er gjort af Gjedehaar, og ethvert Trækar skulle I rense.

21. Og Eleasar, Presten, sagde til Stridsmændene, som vare dragne i Krigen: Dette er Lovens Bestemmelse, som Herren har befalet Moses:

22. Alene Guldet og Sølvet, Kobberet, Jernet, Tinnet og Blyet,

23. alt det, som taaler Ilden, skulle I lade gaa gjennem Ilden, saa bliver det rent; dog maa det renses med Renselsesvandet. Men alt det, som ikke taaler Ilden, skulle I lade gaa gjennem Vand. 19, 9.

24. Og I skulle tvætte eders Klæder paa den syvende Dag, saa blive I rene; og derefter maa I komme ind i Leiren.

25. Og Herren sagde til Moses:

26. Optag Hovedsummen af det bortførte Bytte baade af Mennesker og af Dyr, du og Eleasar, Presten, og Menighedens Familiehoveder.

27. Og du skal dele Byttet i to Dele mellem dem, som toge Del i Krigen, som droge ud til Striden, og hele Menigheden.

28. Og du skal hæve en Afgift til Herren af Krigsfolkene, som droge ud til Striden, een af hvert Femhundrede baade af Menneskene og af det store Kvæg og af Asenerne og af det smaa Kvæg.

29. Af den Halvdel, som tilfalder dem, skulle I tage dette; og du skal give Eleasar, Presten, det som Gave til Herren.

30. Og af den Halvdel, som tilfalder Israels Børn, skal du tage ud een af hvert Femti, af Menneskene, af det store Kvæg, af Asenerne og af det smaa Kvæg, af alt Kvæget; og du skal give dem til Leviterne, som tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Herrens Tabernakel.

31. Og Moses og Eleasar, Presten, gjorde saaledes, som Herren havde befalet Moses.

32. Og Byttet, det, som var tilovers af det Rov, som Stridsfolket havde røvet, var af smaat Kvæg seks hundrede og fem og sytti tusinde

33. og af stort Kvæg to og sytti tusinde

34. og af Asener een og seksti tusinde,

35. Og af Mennesker, af de Kvinder, som ikke havde havt Samleie med Mandkjøn, var der talt to og treti tusinde Sjæle.

36. Og Halvdelen, nemlig deres Del, som vare dragne ud i Striden, var af det smaa Kvæg et Antal af tre hundrede og syv og treti tusinde og fem hundrede,

37. og Afgiften til Herren af det smaa Kvæg var seks hundrede og fem og sytti.

38. Og af det store Kvæg var deres Del seks og treti tusinde, og Afgiften deraf til Herren to og sytti,

39. og af Asener treti tusinde og fem hundrede, og Afgiften deraf til Herren een og seksti,

40. og af Mennesker seksten tusinde, og Afgiften deraf til Herren to og treti.

41. Og Moses gav Eleasar, Presten, Afgiften som Gave til Herren, ligesom Herren havde befalet Moses. V. 28. 29.

42. Og af den Halvdel, som tilfaldt Israels Børn, den Halvdel, som Moses havde taget fra de Mænd, som vare dragne ud i Striden

43. (men Menighedens Halvdel var af det smaa Kvæg tre hundrede og syv og treti tusinde og fem hundrede

44. og af stort Kvæg seks og treti tusinde

45. og af Asener treti tusinde og fem hundrede

46. og af Mennesker seksten tusinde),

47. af den Halvdel altsaa, som tilfaldt Israels Børn, udtog Moses een af hvert Femti, baade af Mennesker og af Dyr, og gav dem til Leviterne, som toge Vare paa, hvad der er at varetage ved Herrens Tabernakel, ligesom Herren havde befalet Moses.

48. Og de, som vare satte over Hærens Tusinder, Øversterne over Tusinde og Øversterne over Hundrede, gik frem for Moses.

49. Og de sagde til Moses: Dine Tjenere have optaget Hovedsummen af Krigsfolkene, som stode under vor Befaling, og der fattedes ikke een Mand af os.

50. Derfor bringe vi Gave til Herren, Enhver, hvad han har fundet af Guldsager, Armkjæder og Armbaand, Signetringe, Ørenringe og Kugler, til at gjøre Forligelse for vore Sjæle for Herrens Aasyn.

51. Og Moses og Eleasar, Presten, modtoge Guldet af dem, allehaande forarbeidede Sager.

52. Og hele Gaven af Guld, som de afgave til Herren, var seksten tusinde, syv hundrede og femti Sekel, en Gave af Øversterne over Tusinde og af Øversterne over Hundrede.

53. Men Stridsmændene havde taget Bytte, hver for sig.

54. Og Moses og Eleasar, Presten, toge imod Guldet af Øversterne over Tusinde og over Hundrede og bragte det ind i Sammenkomstens Telt til Israels Børns Ihukommelse for Herrens Aasyn.

32. Kapitel.

Rubens og Gads Børn begjære af Moses at faa Landet østenfor Jordan til Eiendom (1—5). Moses irettesætter dem først med Strenghed herfor (6—15); men da de love, at de ville hjælpe sine Brødre med at indtage Kana'ans Land, giver han disse to Stammer og den halve Manasses Stamme det begjærede Land (16—33). De bygge flere Stæder der (34—42).

Og Rubens Børn og Gads Børn havde meget, saare talrigt Kvæg; og de saa Jasers Land og Gileads Land, og se, Egnen var et Sted, skikket for Kvæg.

2. Og Gads Børn og Rubens Børn kom og sagde til Moses og til Eleasar, Presten, og til Menighedens Øverster:

3. Atarot og Dibon og Jaser og Nimra og Hesbon og El'ale og Sebam og Nebo og Beon, 21, 32.

4. det Land, som Herren har slaaet for Israels Menigheds Ansigt, er et Land, skikket for Kvæg, og dine Tjenere have Kvæg.

5. Og de sagde: Dersom vi have fundet Naade for dine Øine, saa lad dette Land gives dine Tjenere til Eiendom, lad os ikke drage over Jordan!

6. Da sagde Moses til Gads Børn og til Rubens Børn: Skulle eders Brødre drage i Krigen, og I blive her?

7. Og hvorfor ville I vende Israels Børns Hjerte bort fra at drage over til det Land, Herren har givet dem?

8. Saaledes gjorde eders Fædre, da jeg sendte dem fra Kades-Barnea for at se paa Landet;

9. thi de gik op til Eskols Dal og saa paa Landet, og de vendte Israels Børns Hjerte bort fra at gaa ind i det Land, Herren havde givet dem.
13, 3 fg. 5. Mos. 9, 23.

10. Og Herrens Vrede optændtes den samme Dag, og han svor og sagde:
11. Ikke skulle de Mænd, som droge op fra Ægypten, fra tyve Aar Gamle og derover, se det Land, som jeg har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob, thi de have ikke trolig efterfulgt mig,
14, 28 fg. 26, 65. Jos. 14, 6.
12. undtagen Kaleb, Jefunnes Søn, Kenisiten, og Josva, Nuns Søn, thi disse have trolig efterfulgt Herren.
13. Saa optændtes Herrens Vrede mod Israel, og han lod dem vanke om i Ørkenen i firti Aar, indtil hele den Slægt var uddød, som havde gjort, hvad der var ondt i Herrens Øine.
14. Og se, I staa op i eders Fædres Sted, en Yngel af syndige Mænd, for endnu mere at forøge Herrens brændende Vrede mod Israel;
15. thi vende I eder bort fra at følge ham, da skal han lade det* blive endnu længer i Ørkenen, og I ville bringe Fordærvelse over hele dette Folk. * Israel.
16. Da gik de frem til ham og sagde: Vi ville kun bygge Kvæghegn her for vort Kvæg og Stæder for vore Børn,
17. men selv ville vi ilsomt væbne os og drage i Spidsen for Israels Børn, indtil vi have ført dem til deres Sted; men vore Børn skulle forblive i de faste Stæder for Landets Indbyggeres Skyld.
Jos. 4, 12. 13.
18. Vi ville ikke vende tilbage til vore Huse, førend Israels Børn have indtaget hver sin Arv;
19. thi vi ville ikke tage Arv med dem paa hin Side Jordan og længere hen, naar vor Arv er bleven os til Del paa denne Side Jordan mod Østen.
20. Da sagde Moses til dem: Dersom I gjøre dette, dersom I væbne eder for Herrens Aasyn til Krigen, Jos. 1, 13 fg.
21. og alle eders væbnede Mænd drage over Jordan for Herrens Aasyn, indtil han har fordrevet sine Fiender fra sit Aasyn,
22. og Landet bliver undertvunget for Herrens Aasyn, og I derefter vende tilbage, saa skulle I være uden Skyld for Herren og for Israel, og I skulle have dette Land til Eiendom for Herrens Aasyn;
23. men dersom I ikke gjøre saaledes, se, da synde I mod Herren, og I skulle vide, at eders Synd skal finde eder.
24. Bygger eder da Stæder for eders Børn og Hegn for eders smaa Kvæg, og gjører, hvad der er udgaaet af eders Mund! V. 16. 17.
25. Og Gads Børn og Rubens Børn sagde til Moses: Dine Tjenere skulle gjøre saaledes, som min Herre har befalet;
26. vore Børn, vore Hustruer, vort Kvæg og alle vore Lastdyr skulle blive her i Gileads Stæder;
27. men dine Tjenere, alle de, som ere væbnede til Strid, ville drage over for Herrens Aasyn til Krigen, ligesom min Herre siger.
28. Og Moses gav Befaling om dem til Eleasar, Presten, og Josva, Nuns Søn, og Overhovederne for Fædrenehusene i Israels Børns Stammer.
29. Og Moses sagde til dem: Dersom Gads Børn og Rubens Børn, alle Væbnede, drage med eder over Jordan til Krigen for Herrens Aasyn, og Landet bliver undertvunget for eders Aasyn, da skulle I give dem Gileads Land til Eiendom;
30. men dersom de ikke drage væbnede over med eder, da skulle de faa Eiendom midt iblandt eder i Kana'ans Land.
31. Og Gads Børn og Rubens Børn svarede og sagde: Hvad Herren har talt til dine Tjenere, det ville vi gjøre;
32. vi ville for Herrens Aasyn drage væbnede over til Kana'ans Land og beholde vor Arve-Eiendom paa denne Side Jordan.
33. Saa gav Moses dem, nemlig Gads Børn og Rubens Børn og Halvdelen af Manasses, Josefs Søns, Stamme, Sihons, Amoriternes Konges, Rige og Ogs, Basans Konges, Rige, Landet med dets Stæder og deres Omraade, Landets Stæder rundt omkring.
5 Mos. 3, 12 fg. Jos. 13, 7. 8.
34. Og Gads Børn opbyggede Dibon og Atarot og Aroer
35. og Atrot-Sofan og Jaser og Jogbeha
36. og Bet-Nimra og Bet-Haran, faste Stæder og Kvæghegn.
37. Og Rubens Børn opbyggede Hesbon og El'ale og Kirjata'im
38. og Nebo og Ba'al-Meon, hvis Navne bleve forandrede, og Sibma; og de gave de Stæder, som de opbyggede, deres Navne.
39. Og Makirs, Manasses Søns, Børn

droge til Gilead og indtoge det og fordreve Amoriterne, som boede der.
1 Mos. 50, 23.
40. Og Moses gav Makir*, Manasses Søn, Gilead, og han boede der.
* nemlig hans Efterkommere, V. 39.
41. Og Ja'ir, Manasses Søn, gik hen og indtog deres* Landsbyer; og han kaldte dem Ja'irs Byer. * Amoriternes.
Dom. 10, 4. 1 Krøn. 2, 21. 22.
42. Og Nobah gik hen og indtog Kenat og dets tilhørende Byer; og han kaldte det Nobah efter sit Navn.

33. Kapitel.

Moses beskriver Israels Børns Tog, fra de droge ud af Ægypten, indtil de kom til Kana'ans Grænser (1—49). Herren byder dem atter at uddrive alle Landets Indbyggere og dele Landet ved Lodkastning (50—56).

Dette er Israels Børns Tog, da de droge ud af Ægyptens Land, Hær for Hær, under Moses's og Arons Anførsel.
2. Og Moses opskrev de Steder, hvorfra de droge ud paa sine Tog efter Herrens Ord; og dette er deres Tog efter de Steder, hvorfra de droge ud:
3. De droge fra Ra'amses i den første Maaned, paa den femtende Dag i den første Maaned; Dagen efter Paaske gik Israels Børn ud med opløftet Haand for alle Ægypternes Øine,
2 Mos. 12, 37; 14, 8.
4. medens Ægypterne begrove dem, som Herren havde ihjelslaaet iblandt dem, alle Førstefødte; ogsaa over deres Guder havde Herren holdt Dom. 2 Mos. 12, 12.
5. Saa droge da Israels Børn fra Ra'amses og leirede sig i Sukkot.
2 Mos. 12, 37.
6. Og de droge fra Sukkot og leirede sig i Etam, som er ved Grænsen af Ørkenen. 2 Mos. 13, 20.
7. Og de droge fra Etam og vendte sig til Pi-Hachirot, som ligger lige overfor Ba'al-Zefon, og de leirede sig foran Migdol. 2 Mos. 14, 2.
8. Og de droge fra Hachirot og gik midt igjennem Havet over til Ørkenen; og de droge tre Dages Reise i Etams Ørken og leirede sig i Mara.
2 Mos. 14, 22. 29; 15, 23.
9. Og de droge fra Mara og kom til Elim; men i Elim var der tolv Vandkilder og sytti Palmetræer, og de leirede sig der. 2 Mos. 15, 27.
10. Og de droge fra Elim og leirede sig ved det røde Hav.
11. Og de droge fra det røde Hav og leirede sig i Ørkenen Sin. 2 Mos. 16, 1.
12. Og de droge fra Ørkenen Sin og leirede sig i Dofka.
13. Og de droge fra Dofka og leirede sig i Alus.
14. Og de droge fra Alus og leirede sig i Refidim, og der havde Folket ikke Vand at drikke. 2 Mos. 17, 1.
15. Og de droge fra Refidim og leirede sig i Sinajs Ørken. 2 Mos. 19, 1.
16. Og de droge fra Sinajs Ørken og leirede sig i Kibrot-Hatta'ava. 11, 34. 35.
17. Og de droge fra Kibrot-Hatta'ava og leirede sig i Hazerot.
18. Og de droge fra Hazerot og leirede sig i Ritma. 12, 16.
19. Og de droge fra Ritma og leirede sig i Rimmon-Perez.
20. Og de droge fra Rimmon-Perez og leirede sig i Libna.
21. Og de droge fra Libna og leirede sig i Rissa.
22. Og de droge fra Rissa og leirede sig i Kehelata.
23. Og de droge fra Kehelata og leirede sig ved Sefers Bjerg.
24. Og de droge fra Sefers Bjerg og leirede sig i Harada.
25. Og de droge fra Harada og leirede sig i Makhelot.
26. Og de droge fra Makhelot og leirede sig i Tahat.
27. Og de droge fra Tahat og leirede sig i Tarah.
28. Og de droge fra Tarah og leirede sig i Mitka.
29. Og de droge fra Mitka og leirede sig i Hasmona.
30. Og de droge fra Hasmona og leirede sig i Moserot.
31. Og de droge fra Moserot og leirede sig i Bne-Ja'akan. 5 Mos. 10, 6 fg.
32. Og de droge fra Bne-Ja'akan og leirede sig i Hor-Hagidgad.
33. Og de droge fra Hor-Hagidgad og leirede sig i Jotbata.
34. Og de droge fra Jotbata og leirede sig i Abrona.
35. Og de droge fra Abrona og leirede sig i Ezjon-Geber.
36. Og de droge fra Ezjon-Geber og leirede sig i Ørkenen Zin, det er Kades.
20, 1.

37. Og de droge fra Kades og leirede sig ved Bjerget Hor ved Grænsen af Edoms Land. 20, 22.

38. Da gik Aron, Presten, op paa Bjerget Hor efter Herrens Ord og døde der i det firtiende Aar, efterat Israels Børn vare udgangne af Ægyptens Land, i den femte Maaned, paa den første Dag i Maaneden. 20, 25 fg. 5 Mos. 10, 6; 32, 50.

39. Og Aron var hundrede og tre og tyve Aar gammel, da han døde paa Bjerget Hor.

40. Og Kananiten, Arads Konge, der boede i den sydlige Del af Kana'ans Land, hørte om Israels Børns Komme. 21, 1.

41. Og de droge fra Bjerget Hor og leirede sig i Zalmona.

42. Og de droge fra Zalmona og leirede sig i Punon.

43. Og de droge fra Punon og leirede sig i Obot. 21, 10.

44. Og de droge fra Obot og leirede sig ved Jje-Ha'abarim ved Moabs Grænse. 21, 11.

45. Og de droge fra Jjim og leirede sig i Dibon-Gad.

46. Og de droge fra Dibon-Gad og leirede sig i Almon-Diblatajma.

47. Og de droge fra Almon-Diblatajma og leirede sig ved Abarims Bjerge foran Nebo.

48. Og de droge fra Abarims Bjerge og leirede sig paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho.

49. Og de leirede sig ved Jordan fra Bet-Hajesimot indtil Abel-Hassittim paa Moabs øde Marker.

50. Og Herren talte til Moses paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho og sagde:

51. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I ere dragne over Jordan ind i Kana'ans Land,

52. da skulle I fordrive alle Landets Indbyggere for eders Aasyn og tilintetgjøre alle deres Stene med Billeder, og I skulle tilintetgjøre alle deres støbte Billeder og ødelægge alle deres Høie. 2 Mos. 23, 32. 33; 34, 12 fg. 5 Mos. 7, 2 fg.

53. Og I skulle tage Landet i Eie og bo i det; thi eder har jeg givet Landet til Eie.

54. Og I skulle tage eder Landet til Arv ved Lodkastning efter eders Slægter; den store skulle I give en stor Arv, og den lille skal du give en liden Arv; det, hvorpaa Lodden falder for En, skal høre ham til; efter eders Fædrenestammer skulle I tage eder det til Arv. 26, 54. 55. Jos. 14, 1 fg.

55. Men dersom I ikke fordrive Landets Indbyggere for eders Aasyn, da skulle de, som I lade blive tilovers af dem, vorde Torne i eders Øine og Braadde i eders Sider, og de skulle trænge eder i det Land, som I bo i. 2 Mos. 34, 12. 15. 16. Jos. 23, 13. Dom. 2, 3.

56. Og da skal det ske, at, ligesom jeg havde tænkt at gjøre med dem, vil jeg gjøre med eder.

34. Kapitel.

Herren bestemmer Grænserne for Kana'ans Land (1—15) og nævner tolv Mænd, som skulle uddele det iblandt Israels Børn (16—29).

Og Herren talte til Moses og sagde:

2. Byd Israels Børn og sig til dem: Naar I komme ind i Kana'ans Land, saa er dette det Land, som skal tilfalde eder i Arv, Kana'ans Land efter dets Grænser: 2 Mos. 23, 31. 5 Mos. 11, 24. Jos. 1, 4.

3. Eders søndre Hjørne skal være fra Ørkenen Zin ved Siden af Edom, og eders Sydgrænse skal være fra Enden af Salthavet i Øst. Jos. 15, 1 fg.

4. Og eders Grænse skal bøie sig i Syd for Opgangen til Akrabbim og gaa hen til Zin, og dens Udgang skal være i Syd for Kades-Barnea, og den skal gaa ud til Hasar-Adar og gaa over til Azmon.

5. Og saa skal Grænsen bøie sig fra Azmon til Ægyptens Bæk, og dens Udgang skal være til Havet.

6. Og hvad Vestgrænsen angaar, saa skulle I dertil have det store Hav og Strøget langs det; dette skulle I have til Vestgrænse.

7. Og dette skulle I have til Nordgrænse: Fra det store Hav skulle I afmærke eder den til Bjerget Hor.

8. Fra Bjerget Hor skulle I afmærke eder Grænsen henimod Hamat, og Grænsens Udgang skal være hen til Zedad. 13, 21

9. Og Grænsen skal løbe ud til Sifron, og dens Udgang skal være ved Hasar-Enan. Dette skal være eders Nordgrænse.

10. Og I skulle afmærke eder til Grænf tmod Øst en Linje fra Hasar-Enan til Sefam.

11. Og Grænsen skal gaa ned fra Se

ım til Ribla østenfor Ajin, og Græn-
:n skal gaa videre ned og berøre Siden
f Kinnerets Sø* mod Øst.
* d. e. Gennesarets Sø.
12. Og Grænsen skal gaa videre ned
.l Jordan, og dens Udgang skal være
ed Salthavet. Dette skal være eders
and efter dets Grænser rundt omkring.
13. Og Moses bød Israels Børn og
ıgde: Dette er det Land, I skulle tage
der til Arv ved Lodkastning, hvilket Her-
en har befalet at give de ni Stammer
g den halve Stamme.
14. Thi Rubens Børns Stamme efter
ne Fædrenehuse og Gads Børns Stamme
fter sine Fædrenehuse og den halve
Ranasses Stamme have modtaget sin
lrv; 32, 33.
15. de to Stammer og den halve
Stamme, de have modtaget sin Arv paa
enne Side Jordan lige overfor Jericho
ıod Øst, mod Solens Opgang.
16. Og Herren talte til Moses og
ıgde:
17. Dette er Navnene paa de Mænd,
ɔm skulle dele Landet til Arv mellem
der: Eleasar, Presten, og Josva, Nuns
øn.
18. Og een Øverste af hver Stamme
ulle I tage til at dele Landet til
lrv,
19. og dette er Navnene paa disse
Rænd: For Judas Stamme Kaleb,
efunnes Søn,
20. og for Simeons Børns Stamme
Semuel, Ammihuds Søn,
21. for Benjamins Stamme Elidad,
islons Søn,
22. og for Dans Børns Stamme en
Øverste, Bukki, Joglis Søn,
23. for Josefs Børn, for Manasses
Børns Stamme en Øverste, Hanniel,
fods Søn,
24. og for Efra'ims Børns Stamme
ı Øverste, Kemuel, Siftans Søn.
25. og for Sebulons Børns Stamme
ı Øverste, Elizafan, Parnaks Søn,
26. og for Isaskars Børns Stamme
n Øverste, Paltiel, Assans Søn,
27. og for Asers Børns Stamme en
Øverste, Achihud, Selomis Søn,
28. og for Naftalis Børns Stamme
ı Øverste, Pedael, Ammihuds Søn.
29. Disse var det, som Herren bød
t uddele Arv mellem Israels Børn i
Kana'ans Land.

35. Kapitel.

Herren byder, at Israels Børn skulle give Leviterne otte og firti Stæder af sin Arv, og at seks af disse Stæder skulle være Fristæder for Manddrabere (1—15). Han giver Love om Manddrabere (16—34).

Og Herren talte til Moses paa Moabs
øde Marker ved Jordan lige over-
for Jericho og sagde:
2. Byd Israels Børn, at de skulle
afgive til Leviterne Stæder af sin Arve-
Eiendom til at bo i; desuden skulle I
afgive til Leviterne Jorder til Stæderne
rundt omkring disse.
3. Og de skulle have Stæderne til at
bo i, og deres Jorder skulle være for
deres Lastdyr og for deres Kvæg og for
alle deres Dyr.
4. Og Stædernes Jorder, som I skulle
give Leviterne, skulle strække sig fra Sta-
dens Mur udefter tusinde Alen rundt
omkring.
5. Og I skulle maale udenfor Staden
den østre Side to tusinde Alen og den
søndre Side to tusinde Alen og den
vestre Side to tusinde Alen og den nordre
Side to tusinde Alen, og Staden skal
være i Midten; dette skal være deres
Stæders Jorder.
6. Og de Stæder, som I skulle afgive
til Leviterne, skulle være de seks Til-
flugtsstæder, som I skulle afgive, forat
Manddraberen kan fly derhen, og for-
uden dem skulle I afgive to og firti
Stæder. 2 Mos. 21, 13. 5 Mos. 4, 41 fg. 19, 2 fg.
Jos. 20, 2 fg.
7. Alle de Stæder, som I skulle afgive
til Leviterne, skulle være otte og firti
Stæder; dem og deres Jorder skulle I
afgive.
8. Og af de Stæder, som I skulle af-
give af Israels Børns Eiendom, skulle
I tage flere af den større Stamme og
færre af den mindre; enhver skal i For-
hold til sin Arv, som de arve, afgive
af sine Stæder til Leviterne. Jos. 21, 3—42.
9. Og Herren talte til Moses og sagde:
10. Tal til Israels Børn og sig til
dem: Naar I ere dragne over Jordan
ind i Kana'ans Land, 5 Mos. 19, 1—13.
11. da skulle I udvælge eder Stæder,
som skulle være Tilflugtsstæder for eder,
forat en Manddraber, som uforsætlig slaar
Nogen ihjel, kan fly derhen.
12. Og disse Stæder skulle I have
til en Tilflugt fra Blodhevneren, forat

Manddraberen ikke skal dø, førend han er stillet til Dom for Menighedens Aasyn.

13. Og de Stæder, som I skulle afgive, skulle være seks Tilflugtsstæder for eder.

14. De tre Stæder skulle I afgive paa hin Side* Jordan, og de tre Stæder skulle I afgive i Kana'ans Land; de skulle være Tilflugtsstæder. * østenfor.

15. For Israels Børn og for den Fremmede og for den Indflyttede midt iblandt dem skulle disse seks Stæder være til en Tilflugt, forat hver den, som uforsætlig slaar Nogen ihjel, kan fly derhen.

16. Dersom En slaar Nogen med et Jernredskab, saa han dør, da er han en Manddraber; Manddraberen skal visselig dødes. 2 Mos. 21, 12. 3 Mos. 24, 17.

17. Og dersom En slaar Nogen med en Sten i Haanden, hvormed En kan dræbes, saa han dør, da er han en Manddraber; Manddraberen skal visselig dødes.

18. Eller om En slaar Nogen med et Redskab af Træ i Haanden, hvormed En kan dræbes, saa han dør, da er han en Manddraber; Manddraberen skal visselig dødes.

19. Blodhevneren kan dræbe Manddraberen; naar han træffer paa ham, kan han dræbe ham.

20. Og dersom En støder til Nogen af Had eller kaster Noget paa ham med frit Forsæt, saa han dør,

21. eller slaar ham af Fiendskab med sin Haand, saa han dør, da skal den, som slog, visselig dødes, han er en Manddraber; Blodhevneren kan dræbe Manddraberen, naar han træffer paa ham.

22. Men dersom En støder til Nogen uforvarende, uden Fiendskab, eller kaster en eller anden Ting paa ham uden frit Forsæt

23. eller rammer ham med en Sten, hvormed En kan dræbes, udenat han ser ham, idet han lader den falde paa ham, saa han dør, men han er ikke hans Fiende og søger ikke hans Ulykke,

24. da skal Menigheden dømme mellem Drabsmanden og Blodhevneren efter disse Love.

25. Og Menigheden skal udfri Manddraberen af Blodhevnerens Haand, og Menigheden skal lade ham vende tilbage til sin Tilflugtsstad, som han var flygtet til; og han skal forblive der, indtil Ypperstepresten, som man har salvet med den hellige Olje, er død.

26. Men dersom Manddraberen gaar udenfor sin Tilflugtsstads Grænse, som han er flygtet til,

27. og Blodhevneren træffer ham udenfor hans Tilflugtsstads Grænse, og Blodhevneren dræber Manddraberen, saa har han ingen Blodskyld.

28. Thi han skal forblive i sin Tilflugtsstad, indtil Ypperstepresten er død; men efter Yppersteprestens Død kan Manddraberen vende tilbage til den Egn, hvor han har sin Eiendom.

29. Og dette skal være eder en Retsbestemmelse for eders Efterkommere i all eders Boliger.

30. Enhver, som slaar Nogen ihjel, — efter Vidners Udsagn skal man dræbe den Manddraber; men eet Vidne kan ikk vidne mod Nogen til Døden.
5 Mos. 17, 6; 19, 15. 2 Kor. 13, 1. Hebr. 10, 28

31. Og I skulle ikke tage mod Sone penge for en Manddrabers Liv, naa han er skyldig til Døden; thi han ska visselig dødes.

32. Og I skulle ikke tage mod Sone penge, forat En, som er flygtet til si Tilflugtsstad, kan vende tilbage og bo Landet, førend Presten dør.

33. Og I skulle ikke vanhellige de Land, I bo i; thi Blodet vanhellige Landet, og for Landet kan der ikke s Forligelse for det Blod, som udøses der uden ved dens Blod, som udøser det.
1 Mos. 9,

34. Og du skal ikke besmitte det Lan I bo i, i hvis Midte jeg bor; thi je er Herren, som bor midt iblandt Israel Børn. 2 Mos. 29, 45. 3 Mos. 26, 1

36. Kapitel.

De Øverste af Manasses Stamme besvære s over, at, saafremt Zelofhads Døtre gifte sig i anden Stamme, bliver deres Stammes Arvel derved formindsket (1—4). Herren byder derfor, ingen Datter, som faar Arv, maa gifte sig udenf sin egen Stamme. Zelofhads Døtre gjøre eft denne Herrens Befaling (5—12). Bogens Slu ning (13).

Og Familiehovederne i den Slægt, so nedstammede fra Gilead, en Søn Makir, Manasses Søn, af Josefs Børn Slægter, gik frem og talte for Moses Aasyn og for de Øverstes Aasyn, for I raels Børns Familiehoveder, 26, 2

2. og de sagde: Herren har befal

min Herre at give Israels Børn Landet til Arv ved Lodkastning, og min Herre har faaet Befaling af Herren at give vor Broder Zelofhads Arv til hans Døtre.
26, 55. 56; 27, 6. 7. Jos. 17, 3 fg.

3. Men blive de gifte med Nogen i Israels Børns andre Stammer, saa gaar deres Arv bort fra vore Fædres Arv og lægges til den Stammes Arv, til hvilken de komme til at høre, og den vil gaa bort fra vor Arvelod.

4. Og naar Jubelaaret kommer for Israels Børn, saa bliver deres Arv lagt til den Stammes Arv, til hvilken de komme til at høre, og deres Arv gaar bort fra vor Fædrenestammes Arv.
3 Mos. 25, 10 fg.

5. Da bød Moses Israels Børn efter Herrens Ord og sagde: Josefs Børns Stamme taler ret.

6. Dette er, hvad Herren byder om Zelofhads Døtre: Med den, de finde Behag i, kunne de gifte sig; kun skulle de gifte sig i sin Fædrenestammes Slægt,

7. forat ikke en Arv hos Israels Børn skal gaa over fra en Stamme til en anden, men Israels Børn blive fast, hver ved sin Fædrenestammes Arv.

8. Og enhver Datter i Israels Børns Stammer, som faar Arv, skal gifte sig med En af sin Fædrenestammes Slægt, forat Israels Børn kunne arve hver sine Fædres Arv,

9. og forat en Arv ikke skal gaa over fra en Stamme til en anden Stamme, men Israels Børns Stammer blive fast, hver ved sin Arv.

10. Ligesom Herren havde befalet Moses, saaledes gjorde Zelofhads Døtre.

11. Og Mahla, Tirza og Hogla og Milka og Noa, Zelofhads Døtre, bleve gifte med sine Farbrødres Sønner;

12. i Manasses, Josefs Søns, Børns Slægter bleve de gifte, og deres Arv forblev hos deres Fædreneslægts Stamme.

13. Dette er de Bud og de Love, Herren bød Israels Børn ved Moses paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho.

Den femte Mosebog.

1. Kapitel.

I den ellevte Maaned af det firtiende Aar af Vandringen i Ørkenen taler Moses paa Moabs Marker til Folket og minder det om, hvad der skede med det fra den Tid, de droge fra Sinajs Bjerg, indtil de kom til Kades, og Guds Straf rammede dem, som imod hans Befaling gik i Strid mod Kana'ans Indbyggere (1—46).

Dette er de Ord, Moses talte til hele Israel paa hin Side* Jordan, i Ørkenen, paa den øde Mark, lige overfor Suf, mellem Paran og Tofel og Laban og Hazerot og Di-Sahab, * østenfor.

2. elleve Dages Reise fra Horeb til Se'irs Bjerg indtil Kades-Barnea.

3. Det skede i det firtiende Aar, i den ellevte Maaned, paa den første Dag i Maaneden, da talte Moses til Israels Børn, aldeles som Herren havde befalet ham til dem,

4. efterat han havde slaaet Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon, og ved Edre'i Og, Kongen af Basan, som boede i Astarot. 4 Mos. 21, 23. 24. 33. 35.

5. Paa hin Side Jordan i Moabs Land foretog Moses sig at udlægge denne Lov og sagde:

6. Herren, vor Gud, talte til os ved Horeb og sagde: Længe nok have I opholdt eder ved dette Bjerg.
2 Mos. 19, 1. 4 Mos. 10, 11. 12.

7. Vender eder og bryder op og drager til Amoriternes Bjergegn og til alle deres Naboer paa den øde Mark, i Bjerglandet og i Lavlandet og i Sydlandet og ved Havets Strand, til Kananiternes Land og til Libanon, indtil den store Flod, Floden Frat. 1 Mos. 15, 18.

8. Se, jeg har givet Landet i eders Vold; drager hen og indtager det Land, Herren har tilsvoret eders Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at ville give dem og deres Afkom efter dem! 1 Mos. 12, 7.

9. Og jeg sagde til eder paa den samme Tid: Jeg magter ikke alene at bære eder.
2 Mos. 18, 18 fg.

10. Herren, eders Gud, har gjort eder mangfoldige, og se, I ere idag som Stjernerne paa Himmelen i Mængde.
10, 22. 1 Mos. 15, 5; 22, 17.

11. (Herren, eders Fædres Gud, gjøre

eder tusinde Gange flere, end I ere, og velsigne eder, ligesom han har tilsagt eder!)
12. Hvorledes kan jeg alene bære eders Besvær og eders Byrde og eders Kiv?
13. Skaffer vise og forstandige og prøvede Mænd efter eders Stammer! Saa vil jeg sætte dem til Overhoveder over eder.
14. Og I svarede mig og sagde: Hvad du siger, det er godt at gjøre.
15. Og jeg tog eders Stammers Overhoveder, vise og prøvede Mænd, og satte dem til Overhoveder over eder, til Øverster over Tusinde og Øverster over Hundrede og Øverster over Femti og Øverster over Ti og til Opsynsmænd over eders Stammer.
16. Og jeg bød eders Dommere paa samme Tid og sagde: Hører paa, hvad der er eders Brødre imellem, og dømmer med Retfærdighed mellem en Mand og hans Broder og den Fremmede hos ham! 16, 18. 19.
17. I skulle ikke anse Personer i Dommen; den Mindste med den Største skulle I høre. I skulle ikke frygte for Nogen, thi Dommen, den hører Gud til. Men den Sag, som er eder for vanskelig, skulle I fremføre for mig; saa vil jeg høre den. Ordsp. 24, 23. 2 Krøn. 19, 6. Joh. 7, 24.
18. Og jeg bød eder paa den samme Tid Alt, hvad I skulle gjøre.
19. Saa brøde vi da op fra Horeb og gik igjennem hele hin store og forfærdelige Ørken, som I saa, paa Veien til Amoriternes Bjergegn, saaledes som Herren, vor Gud, bød os; og vi kom til Kades-Barnea.
20. Da sagde jeg til eder: I ere komne til Amoriternes Bjergegn, som Herren, vor Gud, giver os.
21. Se, Herren, din Gud, har givet Landet i din Vold; drag op, indtag det, ligesom Herren, dine Fædres Gud, har tilsagt dig! Frygt ikke og ræddes ikke!
22. Da kom I alle frem til mig og sagde: Lader os sende Mænd foran os, som kunne udforske Landet for os og bringe os Efterretning tilbage om den Vei, vi skulle drage op, og om de Stæder, vi skulle komme til! 4 Mos. 13, 1 fg.
23. Og Sagen syntes mig god, og jeg udtog af eder tolv Mænd, een Mand for hver Stamme.
24. Og de vendte sig og droge op i Bjergegnen og kom til Eskols Dal; og de speidede Landet. 4 Mos. 13, 21 fg.
25. Og de toge af Landets Frugter i sin Haand og bragte ned til os, og de bragte os Efterretning tilbage og sagde: Det Land, Herren, vor Gud, giver os, er godt.
26. Men I vilde ikke drage op, og I vare gjenstridige mod Herrens, eders Guds, Ord. 4 Mos. 14, 1 fg.
27. Og I knurrede i eders Telte og sagde: Fordi Herren hader os, har han ført os ud af Ægyptens Land for at give os i Amoriternes Haand, for at ødelægge os.
28. Hvorhen skulle vi drage op? Vore Brødre have gjort vort Hjerte mistrøstigt, idet de sagde: Det er et Folk, større og høiere end vi, Stæder, store og faste lige op til Himmelen; ja ogsaa Anakiternes Børn saa vi der. 9, 1. 2.
29. Da sagde jeg til eder: I skulle ikke forfærdes, og I skulle ikke frygte for dem;
30. Herren, eders Gud, som gaar for eders Ansigt, han skal stride for eder, aldeles som han gjorde med eder i Ægypten for eders Øine
2 Mos. 14, 14. 25. Jos. 10, 14. 42.
31. og i Ørkenen, som du har seet, hvor Herren, din Gud, har baaret dig, ligesom en Mand bærer sin Søn, paa hele den Vei, I have vandret, indtil I ere komne til dette Sted. 8, 2 fg. 32, 10 fg.
32. Men uagtet dette troede I ikke paa Herren, eders Gud,
33. han, som gik for eders Aasyn paa Veien for at opsøge eder Sted til at leire eder paa, i Ilden om Natten for at lade eder se paa den Vei, I skulde gaa, og i Skyen om Dagen.
2 Mos. 13, 21. 4 Mos. 10, 33 fg.
34. Da Herren hørte eders Ords Røst, blev han vred og svor og sagde:
35. Sandelig, ingen af disse Mænd, af denne onde Slægt, skal se det gode Land, jeg har svoret at ville give eders Fædre,
36. uden Kaleb, Jefunnes Søn; han skal faa det at se, ham og hans Børn vil jeg give det Land, han traadte paa, fordi han trolig efterfulgte Herren.
4 Mos. 14, 21 fg. 26, 64 fg. 32, 11 fg.
37. Ogsaa paa mig blev Herren vred for eders Skyld og sagde: Heller ikke du skal komme derind.
4 Mos. 20, 12; 27, 13. 14.

38. Josva, Nuns Søn, som staar for
it Aasyn, han skal komme derind; styrk
ham, thi han skal uddele det til Arv
blandt Israel.

39. Og eders Børn, om hvilke I sagde:
De skulle blive til Rov, og eders Søn-
ner, som idag endnu ikke kjende Godt
eller Ondt, de skulle komme derind, dem
vil jeg give det, og de skulle tage det i
Eie. 4 Mos. 14, 31.

40. Men I, vender eder og bryder op
il Ørkenen paa Veien til det røde Hav!

41. Da svarede I og sagde til mig:
Vi have syndet mod Herren; vi ville
drage op og stride, aldeles som Herren,
vor Gud, har befalet os. Og I om-
gjordede eder, hver med sine Stridsvaa-
ben, og I holdt det for en let Sag at
drage op i Bjergegnen. 4 Mos. 14, 40 fg.

42. Da sagde Herren til mig: Sig til
dem: I skulle ikke drage op, og I skulle
ikke stride (thi jeg er ikke midt iblandt
der), forat I ikke skulle blive slagne for
eders Fienders Aasyn.

43. Og jeg talte til eder, men I hørte
ikke, og I vare gjenstridige mod Herrens
Ord og formastede eder til at drage op
Bjergegnen.

44. Da droge Amoriterne, som boede
den samme Bjergegn, ud imod eder, og
de forfulgte eder, ligesom Bierne gjøre,
og de knuste eder i Se'ir lige til Horma.

45. Og I vendte tilbage og græd for
Herrens Aasyn; men Herren hørte ikke
paa eders Røst og bøiede ikke Øret til
der.

46. Og I bleve i Kades i lang Tid,
al den Tid, I bleve der.

2. Kapitel.

Moses minder fremdeles om, hvad der skede med
Israel, efterat de vare dragne fra Kades-Barnea,
g indtil de overvandt Sihon, Kongen i Hesbon
1—37).

Og vi vendte os og droge til Ørkenen
paa Veien til det røde Hav, saaledes
om Herren havde talt til mig; og vi
droge omkring Se'irs Bjerg i lang Tid.
1, 40. 4 Mos. 14, 25; 21, 4. Dom. 11, 18.

2. Da sagde Herren til mig:

3. Længe nok have I draget omkring
dette Bjerg; vender eder mod Nord! V. 14.

4. Og byd Folket og sig: I drage nu
frem igjennem eders Brødres, Esaus
Børns, Land, som bo i Se'ir; og de
skulle frygte for eder, men I skulle tage
eder vel i Agt.

5. I maa ikke give eder i Strid med
dem; thi jeg vil ikke give eder saa Meget
som en Fodbred af deres Land, thi jeg
har givet Esau Se'irs Bjerg til Eiendom.
V. 22.

6. Mad skulle I kjøbe af dem for
Penge og æde, ogsaa Vand skulle I kjøbe
af dem for Penge og drikke;

7. thi Herren, din Gud, har velsignet
dig i al dine Hænders Gjerning, han
har agtet paa din Vandring gjennem
denne store Ørken; i firti Aar har Her-
ren, din Gud, nu været med dig, du har
ikke manglet Noget. 1, 31.

8. Og vi droge bort fra vore Brødre,
Esaus Børn, som bo i Se'ir, fra Veien
gjennem den øde Mark, fra Elat og Ezjon-
Geber; og vi vendte os og droge frem
paa Veien til Moabs Ørken.

9. Da sagde Herren til mig: Du maa
ikke trænge Moabiterne og ikke give dig
i Strid med dem; thi jeg vil ikke give
dig Noget af deres Land til Eiendom, thi
jeg har givet Lots Børn Ar til Eiendom.
1 Mos. 19, 37.

10. Emiterne boede fordum der, et stort
og talrigt Folk og høit af Vækst, ligesom
Anakiterne. 1, 28.

11. Ogsaa de blive anseede for Kjæm-
per ligesom Anakiterne, og Moabiterne
kalde dem Emiter.

12. Og i Se'ir boede fordum Hori-
terne; men Esaus Børn fordreve og ud-
ryddede dem for sit Ansigt og boede i
deres Sted, ligesom Israel nu har gjort
med sit Eiendoms-Land, som Herren har
givet dem. 3, 12 fg.

13. Og nu, gjører eder rede og drager
over Sereds Bæk! Og vi droge over Se-
reds Bæk. 4 Mos. 21, 12.

14. Men den Tid, vi vandrede fra
Kades-Barnea, indtil vi gik over Sereds
Bæk, var otte og treti Aar, indtil hele
Slægten, Krigsfolkene nemlig, var ganske
uddød af Leiren, ligesom Herren havde
svoret dem. 1 35.

15. Og Herrens Haand var ogsaa mod
dem, saa han bortrev dem af Leiren, ind-
til det var forbi med dem.

16. Og det skede, da alle Krigsfolkene
vare aldeles uddøde af Folkets Midte,

17. da talte Herren til mig og sagde:

18. Du drager nu forbi Moabs Lan-
demærke, forbi Ar,

19. og du kommer nær hen til Ammons Børn, du maa ikke trænge dem eller give dig i Strid med dem; thi jeg vil ikke give dig Noget af Ammons Børns Land til Eiendom, thi jeg har givet Lots Børn det til Eiendom. 1 Mos. 19, 38.
20. Ogsaa det bliver anseet for et Kjæmpers Land; Kjæmper boede der fordum, og Ammoniterne kalde dem Samsummiter.
21. Et stort og talrigt Folk vare de og høit af Vækst, ligesom Anakiterne; men Herren udryddede dem for deres Aasyn, og de fordreve dem og boede i deres Sted,
22. ligesom han gjorde for Esaus Børn, der bo i Se'ir, for hvis Aasyn han udryddede Horiterne, og de fordreve dem og boede i deres Sted indtil denne Dag.
23. Og Aviterne, som boede i Landsbyerne lige til Gasa, dem ødelagde Kaftorerne, som udgik fra Kaftor, og de boede i deres Sted.
24. Gjører eder rede, bryder op og gaar over Arnons Aa! Se, jeg har givet Sihon, Kongen i Hesbon, Amoriten, og hans Land i din Haand; begynd at indtage det og giv dig i Strid med ham!
25. Paa denne Dag vil jeg begynde at lade Rædsel for dig og Frygt for dig komme over Folkene under hele Himmelen; de, som høre Rygtet om dig, skulle skjælve og bæve for dit Aasyn.
26. Da sendte jeg Bud fra Ørkenen Kedemot til Sihon, Kongen i Hesbon, med fredelige Ord og lod sige: 4 Mos. 21, 21 fg.
27. Lad mig faa drage gjennem dit Land! Jeg vil holde mig paa Veien, jeg vil ikke vige til Høire eller til Venstre.
28. Mad kan du sælge mig for Penge, saa jeg kan æde, og Vand kan du give mig for Penge, saa jeg kan drikke. Lad mig bare faa drage igjennem paa min Fod,
29. ligesom Esaus Børn, som bo i Se'ir, og Moabiterne, som bo i Ar, gjorde mod mig, indtil jeg gaar over Jordan til det Land, som Herren, vor Gud, giver os.
30. Men Sihon, Kongen i Hesbon, vilde ikke lade os drage gjennem hos sig; thi Herren, din Gud, havde forhærdet hans Aand og forstokket hans Hjerte for at give ham i din Haand, ligesom det sees paa denne Dag.
31. Og Herren sagde til mig: Se, jeg begynder med at give Sihon og hans Land i din Vold; begynd at indtage det, saa du faar hans Land i Eie.
32. Og Sihon drog ud imod os til Strid, han og hele hans Folk, til Jahaz. 29, 7 fg.
33. Og Herren, vor Gud, gav ham i vor Vold, og vi ihjelsloge ham og hans Sønner og alt hans Folk.
34. Og vi indtoge alle hans Stæder paa den samme Tid, og vi sloge hver Stad, Mænd og Kvinder og Børn, med Ban; vi levnede ikke Nogen, som undkom.
35. Kun Kvæget røvede vi os tillige med Byttet af Stæderne, som vi indtoge.
36. Fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Aa, og fra den Stad, som ligger i Dalen, og indtil Gilead var der ikke en Stad, som var os for høi; Herren, vor Gud, gav dem alle i vor Vold.
37. Kun til Ammons Børns Land nærmede du dig ikke eller til den hele Bred af Jabboks Aa eller til Stæderne i Bjergegnen eller til Noget af det, som Herren, vor Gud, havde forbudt os.

3. Kapitel.

Moses minder fremdeles om, hvorledes Israels Børn overvandt Og, Kongen af Basan (1—11), hvorledes baade Sihons og Ogs Land blev givet Rubens, Gads og den halve Manasses Stamme (12—20), og hvorledes han indsatte Josva i sit Sted (21—29).

Og vi vendte os og droge op paa Veien til Basan; da drog Og, Kongen af Basan, ud imod os til Strid, han og hele hans Folk, til Edre't.
4 Mos. 21, 33 fg. 5 Mos. 29, 7 fg.
2. Og Herren sagde til mig: Frygt ikke for ham! Thi jeg har givet ham og hele hans Folk og hans Land i din Haand, og du skal gjøre med ham, ligesom du har gjort med Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon.
3. Saa gav Herren, vor Gud, ogsaa Og, Kongen af Basan, og hele hans Folk i vor Haand; og vi sloge ham, saa vi ikke levnede ham Nogen, som undkom.
4. Og vi indtoge alle hans Stæder paa den samme Tid; der var ikke en Stad, uden vi toge den fra dem, seksti Stæder, hele Landskabet Argob, Ogs Rige i Basan.
5. Alle disse vare faste Stæder med høie Mure, dobbelte Porte og Bomme, foruden Landsbyerne i stor Mængde.

6. Og vi sloge dem med Ban, ligesom
vi havde gjort med Sihon, Kongen i
Hesbon; vi sloge hver Stad, Mænd, Kvin-
der og Børn, med Ban. 2, 34. 35.
7. Men alt Kvæget og Byttet af Stæ-
derne røvede vi os.
8. Saa toge vi da paa den Tid Lan-
det fra begge Amoritternes Konger, som
vare paa denne Side* Jordan, fra Ar-
nons Aa indtil Bjerget Hermon *østenfor.
9. (Sidonierne kalde Hermon Sirjon,
men Amoriterne kalde det Senir),
10. alle Stæderne paa Sletten og hele
Gilead og hele Basan indtil Salka og
Edre'i, Stæder i Ogs Rige i Basan;
11. thi alene Og, Kongen i Basan,
var tilbage af Resten af Refa'iterne; se,
hans Seng, en Jernseng, er jo i Am-
mons Børns Rabba; ni Alen er dens
Længde og fire Alen dens Bredde, efter
en Mands Forarm at regne.
Jos. 13, 12. 1 Mos. 14, 5.
12. Dette Land indtoge vi paa denne
Tid. Fra Aroer, som ligger ved Arnons
Aa, og Halvdelen af Gileads Bjergland
med dets Stæder gav jeg Rubeniterne
og Gaditerne, 4 Mos. 32, 33 fg.
13. og Resten af Gilead og hele Ba-
san, Ogs Rige, gav jeg Manasses halve
Stamme, hele Landskabet Argob, hele Ba-
san; dette kaldes Refa'iternes Land.
14. Ja'ir, Manasses Søn, indtog hele
Landskabet Argob indtil Gesuriternes og
Ma'akatiternes Landemærke; og han kaldte
det, nemlig Basan, efter sit Navn Ja'irs
Byer indtil denne Dag. 4 Mos. 32, 41.
15. Og Makir gav jeg Gilead.
4 Mos. 32, 40.
16. Og Rubeniterne og Gaditerne gav
jeg fra Gilead og indtil Arnons Aa, til
Midten af Aaen, og Strøget langs den,
og indtil Jabboks Aa, Ammons Børns
Grænse,
17. samt den øde Mark og Jordan og
Strøget langs den, fra Kinnerets Sø og ind-
til den øde Marks Hav, Salthavet, neden-
for Pisgas Lider mod Solens Opgang.
4 Mos. 34, 11. Jos. 12, 2 fg.
18. Og jeg bød eder paa samme Tid
og sagde: Herren, eders Gud, har givet
eder dette Land til Eie; væbnede skulle
I, alle krigsdygtige Mænd, drage frem i
Spidsen for eders Brødre, Israels Børn.
4 Mos. 32, 17.
19. Kun eders Hustruer og eders Børn
og eders Kvæg (jeg ved, at I have meget
Kvæg) maa blive i eders Byer, som jeg
har givet eder,
20. indtil Herren giver eders Brødre
Hvile ligesom eder, og ogsaa de have
taget det Land i Eie, som Herren, eders
Gud, giver dem paa hin Side Jordan;
da skulle I vende tilbage hver til sin
Eiendom, som jeg har givet eder. Jos. 22, 4.
21. Og Josva bød jeg paa den samme
Tid og sagde: Du har med egne Øine
seet alt det, Herren, eders Gud, har gjort
med disse to Konger; saaledes skal Her-
ren gjøre med alle de Riger, du drager
over til.
22. I skulle ikke frygte for dem; thi
Herren, eders Gud, er den, som strider
for eder. 1, 29 fg. Jos. 10, 14. 42.
23. Jeg bønfaldt nemlig Herren paa
den samme Tid og sagde:
24. Herre, Herre! Du har begyndt at
lade din Tjener se din Storhed og din
stærke Haand; thi hvo er en Gud i Him-
melen og paa Jorden, som skulde gjøre
saadanne og saa vældige Gjerninger, som
dine? Ps. 86, 8; 89, 7.
25. Lad mig dog drage over og se det
gode Land, som er paa hin Side Jordan,
dette gode Bjergland og Libanon!
26. Men Herren var vred paa mig for
eders Skyld, og han hørte mig ikke; men
Herren sagde til mig: Det er nu nok;
tal ikke mere til mig om dette!
1, 37. 4 Mos. 20, 12; 27, 13 fg.
27. Gaa op paa Pisgas Top og op-
løft dine Øine mod Vest og mod Nord
og mod Syd og mod Øst, og sku med
dine Øine! Thi du skal ikke gaa over
denne Jordan. 34, 1. 4.
28. Og giv Josva Befaling og gjør
ham frimodig og styrk ham! Thi han skal
gaa over i Spidsen for dette Folk, og
han skal tildele dem som Arv det Land,
du skal skue. 31, 7. Jos. 1, 6.
29. Saa bleve vi da i Dalen lige
overfor Bet-Peor.

4. Kapitel.

Moses formaner Folket til Lydighed mod Gud (1—8), minder dem om, hvad der var skeet ved Sinajs Bjerg, advarer mod Afguderi, kundgjør dem Guds Straffedomme, saafremt de glemme hans Pakt, men forsikrer dem ogsaa om hans Naade, naar de i de sidste Dage omvende sig til ham (9—31), foreholder dem Guds mange og store Velgjerninger som Bevæggrund til Lydighed (32—40). Han udtager tre Fristæder paa Østsiden af Jordan (41—43). Overgang til den følgende Tale (44—49)

Og nu, Israel, hør paa de Love og de Bud, som jeg lærer eder at holde, forat I maa leve og komme ind og tage det Land i Eie, Herren, eders Fædres Gud, giver eder!

2. I skulle Intet lægge til det Ord, jeg byder eder, og I skulle Intet tage derfra, saa I holde Herrens, eders Guds, Bud, som jeg giver eder. 12, 32. Ordsp. 30, 6.

3. I have med egne Øine seet, hvad Herren har gjort i Sagen med Ba'al-Peor; thi hver Mand, som gik efter Baal-Peor, har Herren, din Gud, udryddet af din Midte, 4 Mos. 25, 3 fg.

4. men I, som holdt fast ved Herren, eders Gud, I leve alle paa denne Dag.

5. Se, jeg har lært eder Love og Bud, saaledes som Herren, min Gud, bød mig, forat I skulle gjøre derefter midt i det Land, I drage ind i for at tage det i Eie.

6. Saa skulle I da tage Vare paa dem og holde dem; thi det er eders Visdom og eders Forstandighed for Folkenes Øine, som skulle faa høre om alle disse Love og sige: Sandelig, et viist og forstandigt Folk er dette store Folk.

7. Thi hvilket Folk, endog stort, er der, som har Guder, der ere det nær, som Herren, vor Gud, er os, saatidt vi kalde paa ham? 2 Sam. 7, 23. Ps. 145, 18.

8. Og hvilket Folk, endog stort, er der, som har Love og Bud, saa retfærdige som hele denne Lov, som jeg forelægger eder idag? Ps. 147, 19. 20.

9. Vogt dig bare og forvar din Sjæl saare vel, saa du ikke glemmer de Ting, dine Øine have seet, og de ikke vige fra dit Hjerte alle dit Livs Dage, men du skal kundgjøre dem for dine Børn og for dine Børnebørn,

10. de Ting, du saa den Dag, da du stod for Herrens, din Guds, Aasyn ved Horeb, da Herren sagde til mig: Forsaml mig Folket, forat jeg kan lade dem høre mine Ord, som de skulle lære for at frygte mig alle de Dage, de leve paa Jorden, og som de skulle lære sine Børn. 2 Mos. 19, 17 fg. 5 Mos. 6, 7; 11, 19.

11. Og I kom nær til og stode nedenfor Bjerget, medens Bjerget stod i brændende Lue lige ind i Himmelen, og der var Mørke, Skyer og Mulm.

12. Og Herren talte til eder midt ud af Ilden; I hørte Lyd af Ord, men nogen Skikkelse bleve I ikke var, kun en Lyd.

13. Og han forkyndte eder sin Pakt, som han bød eder at holde, de ti Ord; og han skrev dem paa to Stentavler. 2 Mos. 31, 18; 34. 28. 5 Mos. 9, 10.

14. Og mig bød Herren paa samme Tid at lære eder Love og Bud, forat I skulle holde dem i det Land, I drage over til for at tage det i Eie.

15. Saa vogter eder saare vel for eders Sjæles Skyld (thi I saa ingen Skikkelse paa den Dag, Herren talte til eder paa Horeb midt ud af Ilden),

16. at I ikke fordærve eders Vei og gjøre eder et udskaaret Billede i Skikkelse af noget Afgudsbillede, en Lignelse af Mand eller Kvinde, 2 Mos. 20, 4 fg.

17. en Lignelse af noget firføddet Dyr, som er paa Jorden, en Lignelse af nogen bevinget Fugl, som flyver under Himmelen, Rom. 1, 23.

18. en Lignelse af noget Dyr, som kryber paa Jorden, en Lignelse af nogen Fisk, som er i Vandet nedenfor Jorden,

19. og at du ikke opløfter dine Øine til Himmelen og ser Solen og Maanen og Stjernerne, Himmelens hele Hær, og lader dig forføre og tilbeder dem og tjener dem, som Herren, din Gud, har tildelt alle Folkene under den hele Himmel. 17, 3. 2 Kong. 21, 5. Jer. 8, 2.

20. Men eder har Herren taget og ført eder ud af Jernovnen, af Ægypten, forat I skulle være ham et Eiendomsfolk, saaledes som det sees paa denne Dag. 2 Mos. 19, 5. 1 Kong. 8, 51. Ps. 135, 4.

21. Og Herren blev vred paa mig for eders Skyld og svor, at jeg ikke skulde gaa over Jordan, og at jeg ikke skulde komme ind i det gode Land, som Herren, din Gud, giver dig til Arv. 3, 26.

22. Thi jeg dør i dette Land, jeg gaar ikke over Jordan; men I skulle gaa over den og tage dette gode Land i Eie. 34, 4. 5.

23. Tager eder da i Vare, at I ikke glemme Herrens, eders Guds, Pakt, som han har sluttet med eder, saa I gjøre eder et udskaaret Billede i Skikkelse af Nogetsomhelst, som Herren, din Gud, har forbudt dig!

24. Thi Herren, din Gud, er en fortærende Ild, en nidkjær Gud. 9, 3. Hebr. 12, 29. 2 Mos. 20, 5; 34, 14.

25. Naar du avler Børn og Børnebørn, og I blive gamle i Landet, og I fordærve eders Vei og gjøre et udskaaret Billede i Skikkelse af Nogetsom-

helst, og I gjøre, hvad ondt er i Her-
rens, eders Guds, Øine, saa I opirre ham,
B. 16 fg.
26. saa tager jeg idag Himmelen og
Jorden til Vidne mod eder, at I vis-
selig snart skulle udryddes af det Land,
I drage hen til over Jordan for at tage
det i Eie; I skulle ikke leve mange Dage
der, men I skulle blive aldeles ødelagte.
30, 19; 31, 28; 8, 19; 11, 16 fg.
27. Og Herren skal sprede eder iblandt
Folkene, saa I skulle blive en liden Hob
tilbage blandt de Hedningefolk, Herren
vil føre eder hen til. 28, 62. 64.
28. Og I skulle der tjene Guder, et
Verk af Menneskehænder, Træ og Sten,
som ikke se og ikke høre og ikke æde og
ikke lugte. 28, 36. 64. Ps. 115, 4 fg.
29. Og I skulle derfra søge Herren,
din Gud, og du skal finde ham, naar du
søger ham af hele dit Hjerte og af hele
din Sjæl. Es. 55, 6.
30. Naar du er i Trængsel, og naar
alle disse Ting ramme dig, i de sidste
Dage, da skal du omvende dig til Her-
ren, din Gud, og høre hans Røst.
3 Mos. 26, 40 fg. 5 Mos. 30, 1 fg. Hos. 3, 5.
31. Thi Herren, din Gud, er en barm-
hjertig Gud; han skal ikke slippe dig og
ikke ødelægge dig, og han skal ikke glem-
me den Pakt med dine Fædre, som han
tilsvor dem. Jos. 1, 5. Hebr. 13, 5.
32. Thi spørg dog om de første Dage,
som have været før dig, lige fra den
Dag, da Gud skabte Menneskene paa Jor-
den, og lige fra den ene Ende af Him-
melen til den anden Ende af Himmelen,
om der er skeet Noget som denne store
Ting, eller om der er hørt Noget som den,
33. om noget Folk har hørt Guds Røst
tale midt ud af Ilden, saaledes som du
har hørt, og er blevet ilive, 2 Mos. 19, 18 fg.
34. eller om Gud har prøvet paa at
komme for at tage sig et Folk midt ud
af et andet Folk ved Prøvelser, ved Tegn
og ved Undergjerninger og ved Krig og
ved en stærk Haand og ved en udrakt
Arm og ved store, forfærdelige Gjernin-
ger, i Lighed med alt det, Herren, eders
Gud, har gjort mod eder i Ægypten for
dine Øine. 7, 19; 29, 3.
35. Dig er det blevet vist, forat du
skal vide, at Herren, han er Gud, og
Ingen uden han alene. 32, 39. Es. 45, 5.
36. Fra Himmelen har han ladet dig
høre sin Røst for at undervise dig, og
paa Jorden har han ladet dig se sin
store Ild, og hans Ord har du hørt
midt ud af Ilden.
37. Og fordi han elskede dine Fædre
og udvalgte deres Afkom efter dem, saa
førte han dig ved sit Aasyn* med sin
store Kraft ud af Ægypten *2 Mos. 33, 14.
38. for at uddrive for dit Aasyn større
og stærkere Folk, end du er, for at føre
dig ind og give dig deres Land til Arv,
saaledes som det sees paa denne Dag.
39. Saa skal du da idag vide og tage
dig det til Hjerte, at Herren, han er
Gud i Himmelen heroventil og paa Jor-
den hernedentil, og Ingen ydermere.
Jos. 2, 11.
40. Og du skal tage Vare paa hans
Love og hans Bud, som jeg byder dig
idag, forat det maa gaa dig vel og dine
Børn efter dig, og forat du maa leve
mange Dage i det Land, Herren, din
Gud, giver dig for alle Dage. 5, 33; 6, 2.
41. Da fraskilte Moses tre Stæder paa
hin Side Jordan mod Solens Opgang,
4 Mos. 35, 6 fg. 14. Jos. 20, 2 fg. 8.
42. forat en Manddraber, som slog sin
Næste ihjel uforvarende, og udenat han
tilforn hadede ham, kunde fly derhen,
forat han kunde fly til en af disse Stæ-
der og beholde Livet,
43. nemlig Bezer i Ørkenen paa Slet-
ten, som tilhørte Rubeniterne, og Ramot
i Gilead, som tilhørte Gaditerne, og Go-
lan i Basan, som tilhørte Manassiterne. —
44. Og dette er Loven, som Moses
forelagde Israels Børn,
45. dette er Vidnesbyrdene og For-
skrifterne og Budene, som Moses for-
kyndte Israels Børn, da de vare gangne
ud af Ægypten,
46. paa hin Side* Jordan i Dalen
lige for Bet-Peor i Sihons Land, Amor-
iternes Konges, som boede i Hesbon,
hvem Moses og Israels Børn sloge, da
de vare gangne ud af Ægypten,
* østenfor. 1, 4.
47. og de indtoge hans Land og Ogs,
Basans Konges, Land, begge Amoriter-
nes Kongers, som vare paa hin Side
Jordan mod Solens Opgang,
4 Mos. 21, 33 fg.
48. fra Aroer, som ligger ved Bred-
den af Arnons Aa, og indtil Bjerget
Sion, det er Hermon, 3, 8 fg.
49. og hele den øde Mark paa hin
Side Jordan mod Solens Opgang og
indtil den øde Marks Hav nedenfor Pis-
gas Lider. 3, 17.

5. Kapitel.

Moses taler om Guds Pagt med Israel og gjentager de ti Bud (1—21), fortæller, hvorledes han paa Folkets Begjæring førte Ordet mellem Gud og dem (22—31), formaner dem til Lydighed (32. 33).

Og Moses kaldte hele Israel til sig og sagde til dem: Hør, Israel, de Love og de Bud, som jeg taler for eders Øren idag, og lærer dem og tager Vare paa dem, saa I holde dem!

2. Herren, vor Gud, sluttede en Pagt med os paa Horeb. 2 Mos. 19, 5 fg. 5 Mos. 29, 1.

3. Ikke med vore Fædre sluttede Herren denne Pagt, men med os, os her, saa mange, som ere ilive idag.

4. Aasyn til Aasyn talte Herren med eder paa Bjerget midt ud af Ilden; 2 Mos. 19, 19; 20, 1.

5. jeg stod mellem Herren og eder paa den samme Tid for at kundgjøre eder Herrens Ord, thi I frygtede for Ilden og gik ikke op paa Bjerget. Og han sagde: 2 Mos. 19, 16; 20, 19 fg.

6. Jeg er Herren, din Gud, som førte dig ud af Ægyptens Land, af Trællehuset. 2 Mos. 20, 2—17.

7. Du skal ikke have fremmede Guder for mig. 6, 14.

8. Du skal ikke gjøre dig noget udskaaret Billede, nogensomhelst Afbildning af det, som er paa Himmelen herovenstil, eller det, som er paa Jorden hernedentil, eller det, som er i Vandet nedenfor Jorden. 4, 16 fg.

9. Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem; thi jeg, Herren, din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøger Fædres Misgjerning paa Børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade mig,

10. og som gjør Miskundhed mod tusinde Led, mod dem, som elske mig og holde mine Bud. 7, 9.

11. Du skal ikke tage Herrens, din Guds, Navn forfængelig; thi Herren vil ikke holde den uskyldig, som tager hans Navn forfængelig.

12. Tag Vare paa Hviledagen, at du holder den hellig, saaledes som Herren, din Gud, har befalet dig!

13. Seks Dage skal du arbeide og gjøre al din Gjerning.

14. Men den syvende Dag er Sabbat for Herren, din Gud; da skal du intet Arbeide gjøre, hverken du eller din Søn eller din Datter eller din Tjener eller din Tjenestepige eller din Okse eller dit Asen eller noget af dine Dyr eller din Fremmede, som er inden dine Porte, forat din Tjener og din Tjenestepige maa hvile ligesom du.

15. Thi du skal komme i Hu, at du var Tjener i Ægyptens Land, og at Herren, din Gud, førte dig ud derfra med en stærk Haand og med en udrakt Arm; derfor har Herren, din Gud, befalet dig at holde Sabbatsdagen.

16. Hædre din Fader og din Moder, saaledes som Herren, din Gud, har befalet dig, forat dine Dage maa blive mange, og det maa gaa dig vel i det Land, Herren, din Gud, giver dig.

17. Du skal ikke slaa ihjel.

18. Og du skal ikke bedrive Hor.

19. Og du skal ikke stjæle.

20. Og du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd mod din Næste.

21. Og du skal ikke begjære din Næstes Hustru. Og du skal ikke begjære din Næstes Hus, hans Mark eller hans Tjener eller hans Tjenestepige, hans Okse eller hans Asen eller Noget, som hører din Næste til.

22. Disse Ord talte Herren til hele eders Forsamling paa Bjerget midt ud af Ilden, Skyen og Mulmet med høi Røst og lagde Intet til; og han skrev dem paa to Stentavler og gav mig dem. 2 Mos. 31, 18

23. Og det skede, da I hørte Røsten midt ud af Mørket, medens Bjerget stod i brændende Lue, da kom I hen til mig, alle Overhovederne for eders Stammer og eders Ældste, 2 Mos. 20, 18 fg

24. og I sagde: Se, Herren, vor Gud, har ladet os skue sin Herlighed og sin Storhed, og vi have hørt hans Røst midt ud af Ilden; paa denne Dag have vi seet, at Gud taler med et Menneske og det bliver ilive. 4, 33

25. Og nu, hvorfor skulle vi dø? Thi denne store Ild vil fortære os; dersom vi end ydermere høre Herrens, vor Guds Røst, maa vi dø. 2 Mos. 20, 19

26. Thi hvo er der af alt Kjød, som har hørt den levende Guds Røst tale midt ud af Ilden, ligesom vi, og er bleven ilive?

27. Gaa du nær til og hør alt det Herren, vor Gud, siger, og du skal tal

il os alt det, Herren, vor Gud, taler
il dig, og vi ville høre og gjøre det.
2 Mos. 24, 3. 7.
28. Og Herren hørte eders Ords Røst,
a I talte til mig, og Herren sagde til
iig: Jeg har hørt dette Folks Ord, som
e have talt til dig; de have talt vel i
llt, hvad de have talt.
29. Gid de dog alle Dage maatte have
ette Hjerte til at frygte mig og til at
ige Vare paa alle mine Bud, forat det
iaa gaa dem og deres Børn vel til
oig Tid! Ps. 81, 14.
30. Gaa, sig til dem: Vender tilbage
l eders Telte!
31. Men staa du her hos mig, saa vil
g tale til dig alle de Bud og Love og
nordninger, som du skal lære dem, forat
e skulle holde dem i det Land, jeg gi-
er dem til Eie.
32. Saa tager nu Vare paa at gjøre,
m Herren, eders Gud, har befalet eder!
skulle ikke vige til Høire eller til
enstre. 28, 14. Jos. 1, 7.
33. Paa hele den Vei, Herren, eders
ud, har befalet eder, skulle I vandre,
rat I maa leve, og det maa gaa eder
l, og eders Dage maa vorde mange i
t Land, I skulle tage i Eie. 4, 40; 11, 9.

6. Kapitel.

Moses byder Israel at holde Guds Bud, at
ke ogære ham alene (1—5), at lære sine Børn
ns Bud (6—9), aldrig glemme hans Velgjer-
nger (10—12), men frygte ham, fly Afguderi,
e friste ham, men være ham lydige (13—19), og
rer dem, hvorledes de skulle undervise sine Børn
i Guds Bud og Velgjerninger (20—25).

Og dette er de Bud, de Love og de
Anordninger, som Herren, eders Gud,
r befalet at lære eder at holde i det Land,
drage over til for at tage det i Eie,
2. forat du skal frygte Herren, din
ud, saa du tager Vare paa alle hans
ve og hans Bud, som jeg byder dig,
og din Søn og din Sønnesøn, alle
t Livs Dage, og forat dine Dage maa
ive mange. 5, 33.
3. Saa hør, Israel, og tag Vare paa
holde dem, forat det maa gaa dig
l, og I maa blive saare mangfoldige,
aledes som Herren, dine Fædres Gud,
r tilsagt dig, i et Land, som flyder
ed Melk og Honning. 2 Mos. 3, 8.
4. Hør, Israel! Herren, vor
ud, Herren er een.
4, 35. Mark. 12, 29. 1 Kor. 8, 4. 6. Gal. 3, 20.
5. Og du skal elske Herren, din
Gud, af hele dit Hjerte og af
hele din Sjæl og af hele din
Styrke. 10, 12. Matt. 22, 37. Mark. 12, 30.
6. Og disse Ord, som jeg byder dig
idag, skulle være paa dit Hjerte.
7. Og du skal indskjærpe dine Børn
dem, og du skal tale om dem, naar du
sidder i dit Hus, og naar du gaar paa
Veien, og naar du lægger dig, og naar
du staar op. 1 Mos. 18, 19. 5 Mos. 4, 10.
8. Og du skal binde dem til et Tegn
paa din Haand, og de skulle være til en
Tankerem mellem dine Øine.
11, 18. 2 Mos. 13, 16.
9. Og du skal skrive dem paa Dør-
stolperne af dit Hus og i dine Porte. 11, 20.
10. Og naar Herren, din Gud, fører
dig ind i det Land, han har tilsvoret
dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob,
at ville give dig, store og gode Stæder,
som du ikke har bygget,
11. og Huse, fulde af alle Slags Godt,
som du ikke har fyldt, og udhugne Brønde,
som du ikke har udhugget, Vingaarde og
Oljetræer, som du ikke har plantet, og
du æder og bliver mæt, 8, 10.
12. da tag dig i Vare, at du ikke glem-
mer Herren, som førte dig ud af Ægyp-
tens Land, af Trællehuset! 4, 9.
13. Herren, din Gud, skal du frygte,
og ham skal du tjene, og ved hans Navn
skal du sværge.
10, 12. 20. 1 Sam. 7, 3. Matt. 4, 10. Jer. 4, 2.
14. I skulle ikke gaa efter andre Guder
af de Folks Guder, som ere trindt om-
kring eder 2 Mos. 23, 13; 34, 12 fg.
15. (thi en nidkjær Gud er Herren,
din Gud, midt iblandt dig), forat ikke
Herrens, din Guds, Vrede skal optæn-
des mod dig, og han skal udrydde dig
af Jordens Overflade. 2 Mos. 20, 5; 34, 14.
16. I skulle ikke friste Herren, eders
Gud, ligesom I fristede ham i Massa.
Matt. 4, 7. 2 Mos. 17, 2. 7.
17. I skulle tage Vare paa Herrens,
eders Guds, Bud og hans Vidnesbyrd
og hans Forskrifter, som han har befa-
let dig.
18. Og du skal gjøre det, som er ret
og godt for Herrens Øine, forat det maa
gaa dig vel, og du maa komme ind og
tage det gode Land i Eie, som Herren
har tilsvoret dine Fædre,
19. forat han maa udstøde alle dine

Fiender for dit Aasyn, ligesom Herren har talt. 2 Mos. 23, 27 fg.

20. Naar din Søn i Fremtiden spørger dig og siger: Hvorledes er det med de Vidnesbyrd og de Forskrifter og de Bud, som Herren, vor Gud, har befalet eder? —

21. da skal du sige til din Søn: Vi vare Trælle hos Farao i Ægypten, da førte Herren os ud af Ægypten med en stærk Haand. 2 Mos. 1, 11 fg.

22. Og Herren gjorde store og fordærvelige Tegn og Undere paa Ægypterne, paa Farao og paa hele hans Hus for vore Øine.

23. Og han førte os ud derfra for at føre os ind og give os det Land, han havde tilsvoret vore Fædre.

24. Og Herren bød os at holde alle disse Love, at frygte Herren, vor Gud, forat det skulde gaa os vel alle Dage, forat han skulde holde os ilive, saaledes som det sees paa denne Dag.

25. Og det skal være os til Retfærdighed, naar vi tage Vare paa at holde alle disse Bud for Herrens, vor Guds, Aasyn, ligesom han bød os. 3 Mos. 18, 5.

7. Kapitel.

Moses underviser Folket om, hvorledes de skulle forholde sig mod de hedenske Indbyggere i Kanaans Land (1—5), foreholder dem, hvorledes Herren af Naade har udvalgt dem til sit Folk (6—8), lover dem Guds rige Velsignelse, saafremt de ville være lydige (9—16), trøster dem med Hensyn til deres Fienders store Mængde og Magt (17—24), forbyder dem at tage Sølvet eller Guldet af deres Afgudsbilleder til sig (25. 26).

Naar Herren, din Gud, fører dig ind i det Land, du kommer ind i for at tage det i Eie, og han fordriver mange Folk for dit Aasyn, Hetiterne og Girgasiterne og Amoriterne og Kananiterne og Ferisiterne og Heviterne og Jebusiterne, syv Folk, mangfoldigere og stærkere end du, 2 Mos. 23, 23 fg.

2. og Herren, din Gud, giver dem i din Vold, og du slaar dem, da skal du slaa dem med Ban; du skal ikke slutte Pakt med dem og ikke vise dem Naade.

3. Og du skal ikke indgaa Svogerskab med dem; du skal ikke give dine Døtre til hans Sønner og ikke tage hans Døtre for dine Sønner; Dom. 3, 6. Esr. 9, 1 fg.

4. thi de ville bringe dine Sønner til at vige fra mig, saa de tjene andre Guder, og da vil Herrens Vrede optændes mod eder, og han vil hastig tilintetgjøre dig. 1 Kong. 11, 2.

5. Men saaledes skulle I gjøre med dem: Deres Altere skulle I nedbryde, og deres Billedstøtter skulle I sønderslaa, og deres Astartebilleder skulle I hugge i Stykker, og deres udskaarne Billeder skulle I opbrænde med Ild.
12, 2 fg. 2 Mos. 23, 24 fg. 34, 12 fg.

6. Thi et helligt Folk er du for Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, udvalgt til at være ham et Eiendomsfolk, af alle de Folk, som ere paa Jorden
2 Mos. 19, 6. 5 Mos. 4, 20. 37; 26, 18. 1 Pet. 2, 9.

7. Ikke fordi I vare mangfol-
digere end alle Folkene, fand
Herren Behag i eder, saa han ud-
valgte eder, thi I ere det mindst
blandt alle Folkene;

8. men fordi Herren elskede eder
og fordi han holdt den Ed, han havd
svoret eders Fædre, førte Herren eder u
med en stærk Haand og forløste dig fr
Trællehuset, fra Faraos, Ægyptens Kon
ges, Haand. 10, 15

9. Saa vid da, at Herren, din Gud
han er Gud, den trofaste Gud, som be
varer Pakten og Miskundheden mod tu
sinde Led, mod dem, som elske ham o
holde hans Bud,
32, 4. 1 Kor. 10, 13. 2 Mos. 34,

10. men som betaler dem, der had
ham, lige i deres Øine ved at lade de
omkomme. Han opsætter det ikke me
den, som hader ham; lige i hans Øi
betaler han ham. Nah. 1,

11. Saa tag da Vare paa det Bu
og de Love og de Anordninger, som j
idag byder dig at holde.

12. Og det skal ske, naar I høre dis
Bud og tage Vare paa dem og hol
dem, da skal Herren, din Gud, hol
dig den Pakt og den Miskundhed, h
har tilsvoret dine Fædre.
2 Mos. 23, 22 fg. 3 Mos. 26, 3 fg. 5 Mos. 28, 1

13. Og han skal elske dig og velsig
dig og mangfoldiggjøre dig, og han sk
velsigne dit Livs Frugt og dit Lan
Frugt, dit Korn og din Most og d
Olje, hvad der falder af dit store Kvæ
og hvad der fødes af dit smaa Kvæg,
det Land, han har tilsvoret dine Fæd
at ville give dig.

14. Velsignet skal du være fremf
alle Folkene; der skal ingen Ufrugtb

af Han- eller Hunkjøn være blandt dig
eller blandt dit Kvæg.
15. Og Herren skal holde al Sygdom
borte fra dig, og ingen af Ægyptens
onde Syger, som du kjender, skal han
lægge paa dig, men han skal lægge dem
paa alle dem, som hade dig. 2 Mos. 15, 26.
16. Og du skal fortære* alle de Folk,
som Herren, din Gud, giver dig; du
skal ikke vise Skaansel mod dem. Og du
skal ikke tjene deres Guder; thi det er
en Snare for dig. * 4 Mos. 14, 9.
2 Mos. 23, 33. 5 Mos. 11, 16; 12, 30 fg.
17. Og naar du siger i dit Hjerte:
Disse Folk ere talrigere end jeg, hvor-
ledes formaar jeg at fordrive dem? —
18. da skal du ikke frygte for dem; du
skal komme i Hu, hvad Herren, din Gud,
gjorde med Farao og med alle Ægyp-
terne,
19. de store Prøvelser, som dine Øine
saa, og de Tegn og de Undere og den
stærke Haand og den udrakte Arm, hvor-
med Herren, din Gud, førte dig ud; saa-
ledes skal Herren, din Gud, gjøre med
alle de Folk, for hvis Aasyn du frygter.
20. Ogsaa Hvepser skal Herren, din
Gud, sende mod dem, indtil de, som ere
blevne tilovers, og som have skjult sig
for dit Aasyn, ere omkomne. 2 Mos. 23, 28.
21. Du skal ikke forfærdes for deres
Aasyn; thi Herren, din Gud, er midt
blandt dig, en stor og forfærdelig Gud.
22. Og Herren, din Gud, vil lidt efter
lidt fordrive disse Folk for dit Aasyn;
du skal ikke magte at gjøre Ende paa
dem i en Hast, forat ikke de vilde Dyr
skulle formere sig mod dig. 2 Mos. 23, 29.
23. Og Herren, din Gud, skal give
dem i din Vold og bringe dem i stor
Forvirring, indtil de ere ødelagte.
24. Og han skal give deres Konger i
din Haand, og du skal tilintetgjøre deres
Navn under Himmelen; der skal Ingen
holde Stand for dit Ansigt, indtil du
har udryddet dem.
Jos. 10, 23 fg. 11, 12; 12, 7 fg.
25. Deres Guders udskaarne Billeder
skulle I opbrænde med Ild; du skal ikke
begjære Sølvet eller Guldet, som er paa
dem, eller tage det til dig, forat du ikke
skal besnæres deraf; thi det er en Ve-
derstyggelighed for Herren, din Gud.
V. 5. Jos. 7, 20 fg.
26. Og du skal ikke lade nogen Ve-
derstyggelighed komme ind i dit Hus, saa
du bliver slaaet med Ban, ligesom det er;
du skal afsky det og agte det for en Ve-
derstyggelighed, thi det er slaaet med Ban.
13, 17. Jos. 7, 11 fg.

8. Kapitel.

Moses formaner Folket til Lydighed, idet han beder dem at betænke Guds naadige Førelser med dem hidindtil (1—6), advarer dem mod, naar de komme ind i Kana'ans herlige Land, at glemme Guds Velgjerninger og tilskrive sin egen Kraft sin Velmagt (7—18), forkynder Guds Straf over de Ulydige (19. 20).

Alle de Bud, jeg byder dig idag, skulle
I tage Vare paa at holde, forat I
maa leve og formeres og komme ind og
tage det Land i Eie, Herren har tilsvoret
eders Fædre.
2. Og du skal komme i Hu al den
Vei, Herren, din Gud, har ført dig disse
firti Aar i Ørkenen for at ydmyge dig,
for at prøve dig, for at kjende, hvad der
var i dit Hjerte, om du vilde tage Vare
paa hans Bud eller ikke.
3. Og han ydmygede dig og lod dig
hungre, og han gav dig Mannaen at
æde, som du ikke kjendte og dine Fædre
ikke kjendte, for at lade dig vide, at
Mennesket ikke lever ved Brød alene, men
at Mennesket lever ved alt det, som ud-
gaar af Herrens Mund.
2 Mos. 16, 14 fg. 35. Matt. 4, 4.
4. Dit Klædebon blev ikke udslidt paa
dig, og din Fod blev ikke hoven i disse
firti Aar. 29, 5. Neh. 9, 21.
5. Saa erkjend da i dit Hjerte, at
ligesom en Mand optugter sin Søn, saa-
ledes optugtede Herren, din Gud, dig,
1, 31.
6. og hold Herrens, din Guds, Bud,
saa du vandrer paa hans Veie og fryg-
ter ham!
7. Naar Herren, din Gud, fører dig
ind i et godt Land, et Land med Vand-
bække, Kilder og dybe Vande, som ud-
vælde i Dalene og paa Bjergene,
8. et Land med Hvede og Byg og Vin-
stokke og Figentræer og Granatæbletræer,
et Land med Oljetræer og Honning,
9. et Land, hvor du ikke skal æde dit
Brød i Armod, hvor du Intet skal fat-
tes, et Land, hvis Stene ere Jern, og
af hvis Bjerge du skal udhugge Kobber,
10. og du saa æder og bliver mæt og
lover Herren, din Gud, for det gode
Land, han har givet dig,
11. da vogt dig, at du ikke glemmer
Herren, din Gud, saa du ikke tager Vare

paa hans Bud og hans Anordninger og hans Love, som jeg byder dig idag,

12. og at ikke, naar du æder og bliver mæt og bygger gode Huse og bor i dem,

13. og dit store Kvæg og dit smaa Kvæg formeres og Sølv og Guld formeres for dig, og Alt, hvad du har, formeres,

14. dit Hjerte da ophøier sig, og du glemmer Herren, din Gud, som førte dig ud af Ægyptens Land, af Trællehuset, 6, 12.

15. ham, som førte dig i den store og forfærdelige Ørken blandt Serafslanger og Skorpioner og paa tørre Steder, hvor der ikke var Vand, ham, som lod Vand udflyde for dig af den haarde Klippe, 4 Mos. 21, 6; 20, 11. 2 Mos. 17, 6.

16. ham, som i Ørkenen gav dig Manna at æde, som dine Fædre ikke kjendte, for at ydmyge dig og for at prøve dig, for tilsidst at gjøre vel imod dig, V. 3 fg.

17. og du siger i dit Hjerte: Min Kraft og min Haands Styrke har skaffet mig denne Velmagt. Am. 6, 13.

18. Men kom Herren, din Gud, i Hu! Thi han er den, som giver dig Kraft til at skaffe dig Velmagt, for at holde sin Pakt, som han tilsvor dine Fædre, saaledes som det sees paa denne Dag. 4 Mos. 23, 19. 5 Mos. 4, 31.

19. Og det skal ske, naar du glemmer Herren, din Gud, og vandrer efter andre Guder og tjener dem og tilbeder dem, da vidner jeg mod eder idag, at I visselig skulle omkomme. 28, 15 fg. 30, 17 fg. Jos. 23, 16.

20. Ligesom de Hedninger, Herren lader omkomme for eders Ansigt, saaledes skulle I omkomme, fordi I ikke høre paa Herrens, eders Guds, Røst.

9. Kapitel.

Moses formaner Folket, at de ikke skulle tillægge sin egen Retfærdighed, men Kananiternes Ugudelighed og Guds Trofasthed, at de komme i Besiddelse af Landet (1—6); de skulle betænke, hvor ofte de have krænket Herren og fortjent at ødelægges, og hvorledes han gik i Forbøn for dem paa Horebs Bjerg (7—29).

Hør, Israel! Du gaar nu over Jordan for at komme ind og undertvinge Folk, større og stærkere end du, Stæder, store og faste lige op til Himmelen, 1, 28.

2. et stort Folk og høit af Vækst, Anakiternes Børn, som du selv kjender, og om hvilke du selv har hørt: Hvo kan holde Stand for Anaks Børns Aasyn? 4 Mos. 13, 33.

3. Saa skal du da vide idag, at Herren, din Gud, han, som gaar frem for dit Aasyn som en fortærende Ild, han skal ødelægge dem, og han skal ydmyge dem for dit Aasyn, saa du skal fordrive og tilintetgjøre dem i en Hast, ligesom Herren har talt til dig. 4, 24.

4. Du maa ikke sige i dit Hjerte, naar Herren, din Gud, udstøder dem for dit Aasyn: For min Retfærdigheds Skyld har Herren ført mig ind til at tage dette Land i Eie. Thi for disse Hedningers Ugudeligheds Skyld fordriver Herren dem for dit Aasyn. 1 Mos. 15, 16. 3 Mos. 18, 24 fg.

5. Ikke for din Retfærdigheds Skyld og for dit Hjertes Oprigtigheds Skyld kommer du ind for at tage deres Land i Eie; men for disse Hedningers Ugudeligheds Skyld fordriver Herren, din Gud, dem for dit Aasyn og for at holde det Ord, Herren har svoret dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. 1 Mos. 22, 16 fg. 26. 3 fg.

6. Saa skal du da vide, at Herren, din Gud, ikke for din Retfærdigheds Skyld giver dig dette gode Land til Eie; thi du er et haardnakket Folk. 31, 27. 2 Mos. 32, 9.

7. Kom i Hu, glem ikke, hvorledes du vakte Herrens, din Guds, Vrede i Ørkenen! Lige fra den Dag, du gik ud af Ægyptens Land, indtil I kom til dette Sted, vare I gjenstridige mod Herren. 2 Mos. 14, 11; 15, 24; 16, 2; 17, 2. 4 Mos. 11, 4 fg. 25, 1 fg. Ps. 95, 10.

8. Og ved Horeb vakte I Herrens Vrede, og Herren harmedes paa eder, saa han vilde have ødelagt eder. 2 Mos. 32, 1 fg.

9. Da jeg gik op paa Bjerget for at modtage Stentavlerne, den Pakts Tavler, som Herren havde oprettet med eder, blev jeg paa Bjerget i firti Dage og firti Nætter uden at æde Brød og uden at drikke Vand. 2 Mos 24, 18.

10. Og Herren gav mig de to Stentavler, skrevne med Guds Finger, og paa dem alle de Ord, Herren havde talt med eder paa Bjerget midt ud af Ilden paa Forsamlingens Dag.

11. Og det skede, da firti Dage og firti Nætter vare til Ende, at Herren gav mig de to Stentavler, Paktens Tavler.

12. Og Herren sagde til mig: Gjør dig rede, skynd dig ned herfra! Thi dit Folk, som du førte ud af Ægypten, har fordærvet sin Vei; de ere hastig afvegne

fra den Vei, jeg bød dem, de have gjort
sig et støbt Billede. 2 Mos. 32, 7 fg.
13. Og Herren sagde til mig: Jeg har
seet dette Folk, og se, det er et haardnakket
Folk.
14. Lad mig være, forat jeg kan øde-
lægge dem og udslette deres Navn un-
der Himmelen, og jeg vil gjøre dig til
et stærkere og større Folk end dette.
15. Og jeg vendte mig og gik ned af
Bjerget, medens Bjerget stod i brændende
Lue, og jeg havde begge Paktens Tavler
i begge mine Hænder.
16. Og jeg saa, og se, I havde syn-
det mod Herren, eders Gud, I havde
gjort eder en støbt Kalv; I vare hastig
afvegne fra den Vei, Herren havde be-
falet eder.
17. Da greb jeg begge Tavlerne og
kastede dem bort af begge mine Hænder
og sønderslog dem for eders Øine.
18. Og jeg kastede mig ned for Her-
rens Aasyn, ligesom første Gang, i firti
Dage og firti Nætter, uden at æde Brød
og uden at drikke Vand, for alle eders
Synders Skyld, hvormed I havde for-
syndet eder ved at gjøre, hvad der var
ondt i Herrens Øine, saa I opirrede ham;
2 Mos. 34, 28.
19. thi jeg frygtede for den Vrede og
den Harme, hvormed Herren vrededes paa
eder, saa han vilde ødelægge eder. Og
Herren hørte mig ogsaa denne Gang.
20. Ogsaa paa Aron var Herren saare
vred, saa han vilde ødelægge ham; men
jeg bad ogsaa for Aron paa den samme
Tid.
21. Men eders syndige Verk, som I
havde gjort, Kalven, tog jeg og brændte
den med Ild og knuste og malede den
vel, indtil den blev til fint Støv; og jeg
kastede dens Støv i Bækken, som flyder
ned af Bjerget. 2 Mos. 32, 20.
22. Og i Tabera og i Massa og i
Kibrot-Hatta'ava vakte I Herrens Vrede.
2 Mos. 17, 7. 4 Mos. 11, 3. 34.
23. Og da Herren sendte eder fra Ka-
des-Barnea og sagde: Drager op og ind-
tager Landet, som jeg har givet eder, da
vare I gjenstridige mod Herrens, eders
Guds, Ord og troede ikke paa ham og
hørte ikke paa hans Røst.
4 Mos. 13, 3; 14, 1 fg.
24. Gjenstridige have I været mod
Herren, saalænge jeg har kjendt eder.
V. 7.
25. Saa kastede jeg mig da ned for
Herrens Aasyn i de firti Dage og de
firti Nætter, jeg kastede mig ned, fordi Her-
ren havde sagt, at han vilde ødelægge
eder. V. 18.
26. Og jeg bad til Herren og sagde:
Herre, Herre, fordærv ikke dit Folk og
din Arv, som du forløste med din store
Kraft, og som du førte ud af Ægypten
med stærk Haand!
27. Kom i Hu dine Tjenere, Abraham,
Isak og Jakob! Se ikke hen til dette Folks
Haardhed og til dets Ugudelighed og til
dets Synd,
28. forat ikke de, som bo i det Land,
du har ført os ud af, skulle sige: Fordi
Herren ikke magtede at føre dem ind i
det Land, han havde tilsagt dem, og
fordi han hadede dem, førte han dem ud
for at lade dem omkomme i Ørkenen.
4 Mos. 14, 16.
29. De ere jo dog dit Folk og din
Arv, som du har ført ud med din store
Kraft og med din udrakte Arm.

10. Kapitel.

Moses fortæller fremdeles, hvorledes Herren paa hans Forbøn atter tog Israel til Naade, og anfører flere Beviser herpaa (1—11). Han formaner dem derpaa til Gudsfrygt, Lydighed og Kjærlighed, navnlig mod Fremmede (12—22).

Paa den samme Tid sagde Herren til
mig: Udhug dig to Stentavler lige-
som de forrige, og stig op til mig paa
Bjerget, og du skal gjøre dig en Ark af
Træ; 2 Mos. 34, 1 fg. 25, 10 fg.
2. saa vil jeg skrive paa Tavlerne de
Ord, som vare paa de forrige Tavler,
som du sønderslog, og du skal lægge dem
i Arken. 2 Mos. 25, 16. 21.
3. Og jeg gjorde en Ark af Akacietræ
og udhuggede to Stentavler ligesom de
forrige, og jeg gik op paa Bjerget med
de to Tavler i min Haand. 2 Mos. 34, 4.
4. Og han skrev paa Tavlerne det
Samme, som før var skrevet, de ti Ord,
som Herren havde talt til eder paa Bjer-
get midt ud af Ilden paa Forsamlingens
Dag; og Herren gav mig dem.
5. Saa vendte jeg mig og gik ned af
Bjerget og lagde Tavlerne i den Ark,
jeg havde gjort; og de bleve der, saa-
ledes som Herren havde befalet mig.
2 Mos. 40, 20. Hebr. 9, 4.

6. Og Israels Børn brøde op fra Bne-Ja'akans Brønde til Mosera; der døde Aron og blev begraven der, og hans Søn Eleasar tjente som Prest i hans Sted. 4 Mos. 33, 31 fg. 20, 28.

7. Derfra brøde de op til Gudgoda, og fra Gudgoda til Jotbata, et Land med Vandbække.

8. Paa den samme Tid udskilte Herren Levis Stamme til at bære Herrens Pagts-Ark, til at staa for Herrens Aasyn, til at tjene ham og til at velsigne i hans Navn indtil denne Dag. 4 Mos. 3, 6 fg. 4, 15; 6, 22 fg.

9. Derfor fik Levi ingen Del eller Arv med sine Brødre; Herren er hans Arv, saaledes som Herren, din Gud, har talt til ham. 4 Mos. 18, 20 fg.

10. Saa forblev jeg da paa Bjerget, ligesom den forrige Gang, i firti Dage og firti Nætter; og Herren hørte mig ogsaa denne Gang, Herren vilde ikke fordærve dig. 9, 18 fg. 2 Mos. 32, 11. 14.

11. Og Herren sagde til mig: Staa op, gaa hen og drag frem for Folkets Aasyn, forat de maa komme ind og tage det Land i Eie, jeg svoret deres Fædre at ville give dem.

12. Og nu, Israel, hvad begjærer Herren, din Gud, af dig, uden at du frygter Herren, din Gud, at du vandrer paa alle hans Veie, og at du elsker ham, og at du tjener Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl, 6, 5. Mika 6, 8.

13. saa du tager Vare paa Herrens Bud og hans Love, som jeg byder dig idag, forat det maa gaa dig vel?

14. Se, Herren, din Gud, høre Himlene til og Himlenes Himle, Jorden og alt det, som er paa den. 1 Mos. 14, 19. 22.

15. Kun i dine Fædre fandt Herren Behag, saa han elskede dem; og han udvalgte deres Afkom efter dem, eder nemlig, fremfor alle Folkene, saaledes som det sees paa denne Dag. 7, 6. 8.

16. Saa omskjærer da eders Hjertes Forhud, og forhærder ikke mere eders Nakke! 30, 6. Jer. 4, 4.

17. Thi Herren, eders Gud, han er Gudernes Gud og Herrernes Herre, den store, den mægtige og den forfærdelige Gud, som ikke anser Personer og ikke tager imod Gave, Ps. 89, 7. 9. 1 Tim. 6, 15. 5 Mos. 7, 21. 2 Krøn. 19, 7. Job 34, 19. Ap. G. 10, 34.

18. som skaffer den Faderløse og Enken Ret, og som elsker den Fremmede, saa han giver ham Føde og Klæder. Ps. 68, 6.

19. I skulle derfor elske den Fremmede; thi I have selv været Fremmede i Ægyptens Land. 2 Mos. 22, 21; 23, 9.

20. Herren, din Gud, skal du frygte, ham skal du tjene, og ved ham skal du holde fast, og ved hans Navn skal du sværge. 6, 13.

21. Han er din Ros, og han er din Gud, som har gjort imod dig disse store og forfærdelige Ting, som dine Øine have seet.

22. Sytti Sjæle i Tal droge dine Fædre ned til Ægypten; men nu har Herren, din Gud, gjort dig mangfoldig som Himmelens Stjerner. 1 Mos. 46, 27; 15, 5; 22, 17

11. Kapitel.

Moses formaner fremdeles Folket til Lydighed mod Gud, der saa aabenbarlig har aabenbaret sig for dem, forat de maa leve længe i det Land, Herren vil give dem (1—9). Dette Lands Frugtbarhed er ganske anderledes end Ægyptens afhængig af Herrens Velsignelse (10—12), og denne skal blive dem til Del, saafremt de ere ham lydige, men i modsat Fald tages fra dem (13—25). Han slutter med at forelægge dem Herrens Velsignelse og Forbandelse og nævner de Steder i Kana'an, hvor begge skulle lyses over dem (26—32).

Og du skal elske Herren, din Gud, og tage Vare paa, hvad han vil have varetaget, baade hans Forskrifter og hans Anordninger og hans Bud, alle Dage.

2. Og I skulle erkjende idag (thi det er ikke med eders Børn, jeg taler, som ikke kjende og ikke have seet det) Herrens, eders Guds, Tugtelse, hans Storhed, hans stærke Haand og hans udrakte Arm

3. og hans Tegn og hans Gjerninger, som han gjorde midt i Ægypten med Farao, Kongen i Ægypten, og med alt hans Land,

4. og hvad han gjorde med Ægypternes Hær, med deres Heste og med deres Vogne, da han lod det røde Havs Vande strømme over dem, der de forfulgte eder, og Herren lod dem gaa tilgrunde indtil denne Dag, 2 Mos. 14, 25. 27.

5. og hvad han gjorde med eder i
Ørkenen, indtil I kom til dette Sted,
6. og hvad han gjorde med Datan og
Abiram, Sønner af Eliab, Rubens Søn,
da Jorden oplod sin Mund og opslugte
dem og deres Huse og deres Telte og
hvert levende Væsen, som var i Følge
med dem, midt iblandt hele Israel;
4 Mos. 16, 31 fg.
7. thi eders Øine er det, som have
seet al Herrens store Gjerning, som han
har gjort. 29, 2.
8. Tager da Vare paa alle de Bud,
jeg byder dig idag, forat I maa være
stærke og komme ind og eie det Land,
I drage over til for at tage det i Eie,
9. og forat I maa leve mange Dage
i det Land, Herren tilsvor eders Fædre
at ville give dem og deres Afkom, et
Land, som flyder med Melk og Honning.
2 Mos. 3, 17.
10. Thi det Land, du kommer ind i
for at tage det i Eie, er ikke som Ægyp-
tens Land, som I ere udgangne fra, som
du tilsaaede med din Sæd og vandede
ved Hjælp af din Fod som en Urte-
have.
11. Men det Land, I drage over til
for at tage det i Eie, er et Land med
Bjerge og Dale, af Himmelens Regn
drikker det Vand,
12. et Land, som Herren, din Gud,
drager Omsorg for; altid hvile Herrens,
din Guds, Øine paa det fra Aarets Be-
gyndelse og indtil Aarets Ende.
13. Og det skal ske, dersom I ere
lydige mod mine Bud, som jeg byder
eder idag, saa I elske Herren, eders Gud,
og tjene ham af hele eders Hjerte og af
hele eders Sjæl, 28, 1 fg. 3 Mos. 26, 3 fg.
14. da vil jeg give eders Land Regn
i sin Tid, tidlig Regn og sildig Regn,
og du skal indsamle dit Korn og din
Most og din Olje, Jer. 5, 24. Joel 2, 23.
15. og jeg vil give dit Kvæg Urter
paa din Mark, og du skal æde og blive
mæt.
16. Tager eder i Vare, at eders Hjerte
ikke daares, saa I vige af og tjene andre
Guder og tilbede dem,
17. og Herrens Vrede optændes mod
eder, og han lukker Himmelen til, saa
der ikke kommer Regn, og Jorden ikke
giver sin Grøde, og I hastig omkomme
af det gode Land, Herren giver eder.
3 Mos. 26, 19. 5 Mos. 28, 20. 23; 30, 18.
1 Kong. 17, 1 fg.
18. Saa lægger da disse mine Ord
paa eders Hjerte og paa eders Sjæl og
binder dem til et Tegn paa eders Haand
og lader dem være til en Tankerem mel-
lem eders Øine 6, 6 fg. Ordsp. 6, 21 fg.
19. og lærer eders Børn dem ved at
tale om dem, naar du sidder i dit Hus,
og naar du gaar paa Veien, og naar
du lægger dig, og naar du staar op,
20. og skriv dem paa Dørstolperne af
dit Hus og i dine Porte,
21. forat eders Dage og eders Børns
Dage maa blive mange i det Land, Her-
ren tilsvor eders Fædre at ville give
dem, saa mange, som Himmelens Dage
ere over Jorden.
22. Thi tage I Vare paa alle disse
Bud, som jeg byder eder at holde, saa
I elske Herren, eders Gud, vandre paa
alle hans Veie og holde fast ved ham,
23. da skal Herren uddrive alle disse
Folk for eders Ansigt, og I skulle for-
drive større og talrigere Folk, end I selv
ere. 7, 1.
24. Hvert Sted, eders Fodsaale træder
paa, skal høre eder til; fra Ørkenen og
Libanon, fra Floden, Floden Frat, og
indtil det vestlige Hav skal eders Land
være. Jos. 1, 3 fg. 4 Mos. 34, 2 fg.
25. Ingen skal holde Stand for eders
Aasyn; Rædsel for eder og Frygt for
eder skal Herren, eders Gud, lade komme
over hele det Land, I skulle træde paa,
ligesom han har talt til eder.
2 Mos. 23, 27. Jos. 2, 11.
26. Se, jeg forelægger eder idag Vel-
signelse og Forbandelse, 30, 1. 15. 19.
27. Velsignelsen, naar I lyde Herrens,
eders Guds, Bud, som jeg byder eder idag,
28, 2 fg.
28. og Forbandelsen, dersom I ikke
lyde Herrens, eders Guds, Bud, men vige
af fra den Vei, jeg byder eder idag, saa I
vandre efter andre Guder, som I ikke
kjende. 27, 15 fg. 30, 15 fg.
29. Og det skal ske, naar Herren, din
Gud, fører dig ind i det Land, du kom-
mer ind i for at tage det i Eie, da skal
du lyse Velsignelsen paa Bjerget Gerisim
og Forbandelsen paa Bjerget Ebal.
27, 12 fg. Jos. 8, 33 fg.
30. De ligge paa hin Side Jordan
bag Veien imod Solens Nedgang i de
Kananiters Land, som bo paa den øde
Mark lige overfor Gilgal ved Mores
Terebintelund. 1 Mos. 12, 6.

31. Thi I gaa over Jordan for at
komme ind og tage det Land i Eie, Her=
ren, eders Gud, giver eder, og I skulle
tage det i Eie og bo i det.
32. Tager da Vare paa at holde alle
de Bud og de Love, som jeg forelægger
eder paa denne Dag!

12. Kapitel.

Moses byder Folket at udrydde alt Afguderi af Kana'ans Land (1—3), at forrette Gudstjenesten efter Guds Villie paa det Sted, Herren dertil vil udvælge, der at fortære sine Tiender og Kjødet af sine Offere, men ikke æde Blod (4—28); han formaner dem til at vogte sig for Kananiternes Afguderi (29—32).

Dette er de Bud og de Love, I skulle
tage Vare paa at holde i det Land,
Herren, dine Fædres Gud, har givet
dig til Eie, alle de Dage, I leve paa
Jorden:
2. I skulle ødelægge alle de Steder,
hvor Hedningerne, som I skulle fordrive,
have tjent sine Guder, paa de høie Bjerge
og paa Høiene og under hvert grønt
Træ;
3. I skulle nedbryde deres Altere og
sønderslaa deres Billedstøtter, og deres
Astartebilleder skulle I opbrænde med
Ild, og deres Guders udskaarne Billeder
skulle I hugge i Stykker, og I skulle ud=
slette deres Navn af det samme Sted. 7, 5.
4. I skulle ikke gjøre saaledes, som de,
for Herren, eders Gud,
5. men til det Sted, Herren, eders
Gud, udvælger af alle eders Stammer
for at lade sit Navn bo der, skulle I
søge hen, og du skal komme derhen.
1 Kong. 8, 29 fg. 9, 3. 2 Kong. 21, 4. 2 Krøn. 7, 12. 16.
6. Og derhen skulle I bringe eders
Brændoffere og eders Slagtoffere og eders
Tiender og eders Hænders Gaver og
eders lovede Offere og eders frivillige
Offere og de Førstefødte af eders store
Kvæg og af eders smaa Kvæg,
7. og der skulle I æde for Herrens,
eders Guds, Aasyn og være glade, I og
eders Huse, i Alt, hvad I foretage eder,
i det, hvormed Herren, din Gud, har
velsignet dig.
8. I skulle ikke gjøre saaledes, som
vi gjøre her idag, hver, hvad der tykkes
ham at være ret;
9. thi I ere endnu ikke komne ind til
den Hvile og til den Arv, Herren, din
Gud, giver dig.
10. Men naar I ere gangne over Jor=
dan og bo i det Land, Herren, eders
Gud, giver eder til Arv, og han giver
eder Ro for alle eders Fiender trindt
omkring, og I bo tryggelig,
11. da skal det Sted, Herren, eders Gud,
udvælger for der at lade sit Navn bo,
være det, hvorhen I skulle bringe alt
det, jeg byder eder, eders Brændoffere
og eders Slagtoffere, eders Tiender og
eders Hænders Gaver og alle eders ud=
valgte lovede Offere, som I love Herren.
12. Og I skulle være glade for Her=
rens, eders Guds, Aasyn, I og eders
Sønner og eders Døtre og eders Tje=
nere og eders Tjenestepiger og Leviten,
som er inden eders Porte; thi han har
ingen Del eller Arv med eder.
4 Mos. 18, 20. 24. 5 Mos. 10, 9; 14, 27.
13. Vogt dig, at du ikke ofrer dine
Brændoffere paa hvert Sted, du selv
udser!
14. Men paa det Sted, Herren ud=
vælger i en af dine Stammer, der skal
du ofre dine Brændoffere, og der skal du
gjøre alt det, jeg byder dig.
15. Dog maa du efter al din Sjæls
Lyst slagte og æde Kjød inden alle dine
Porte, efter Herrens, din Guds, Velsig=
nelse, som han giver dig, den Urene
saavelsom den Rene maa æde deraf, som
om det var et Raadyr eller en Hjort.
V. 22. 15, 22 fg.
16. Kun Blodet skulle I ikke æde; I
skulle udgyde det paa Jorden ligesom Vand.
3 Mos. 3, 17; 7, 26
17. Du maa ikke inden dine Porte
æde Tienden af dit Korn eller af din
Most eller af din Olje, ei heller de Før=
stefødte af dit store Kvæg eller af dit
smaa Kvæg, ei heller noget af dine lo=
vede Offere, som du lover, eller dine fri=
villige Offere eller din Haands Gaver;
18. Men for Herrens, din Guds, Aasyn
skal du æde det paa det Sted, Herren,
din Gud, udvælger, du og din Søn og
din Datter og din Tjener og din Tje=
nestepige og Leviten, som er inden din
Porte; og du skal være glad for Her=
rens, din Guds, Aasyn i Alt, hvad du
foretager dig. 14, 2
19. Vogt dig, at du ikke glemmer Le=
viten, saalænge du lever i dit Land!
14, 2

20. Naar Herren, din Gud, udvider dit Landemærke, saaledes som han har tilsagt dig, og du siger: Jeg vilde gjerne æde Kjød, fordi din Sjæl har Lyst til at æde Kjød, da maa du æde Kjød efter al din Sjæls Lyst.

21. Naar det Sted er langt fra dig, som Herren, din Gud, udvælger til der at sætte sit Navn, da maa du slagte af dit store Kvæg og af dit smaa Kvæg, som Herren har givet dig, ligesom jeg har befalet dig, og du maa æde det inden dine Porte efter al din Sjæls Lyst.

22. Dog skal du æde det, som man æder et Raadyr eller en Hjort; baade den Urene og den Rene maa æde det.

23. Hold bare fast paa, at du ikke æder Blodet! Thi Blodet er Sjælen, og du skal ikke æde Sjælen tilligemed Kjødet. 3 Mos. 17, 10 fg.

24. Du skal ikke æde det; du skal udgyde det paa Jorden ligesom Vand.

25. Du skal ikke æde det, forat det maa gaa dig vel og dine Børn efter dig, naar du gjør det, som ret er for Herrens Øine.

26. Men dine hellige Ting, som du har, og dine lovede Gaver skal du tage og gaa hen med til det Sted, som Herren udvælger. V. 17.

27. Og du skal ofre dine Brændoffere, baade Kjødet og Blodet, paa Herrens, din Guds, Alter; og af dine Slagtoffere* skal Blodet udøses paa Herrens, din Guds, Alter, og Kjødet maa du æde.

* d. e. Takoffere.

28. Tag Vare og hør paa alle disse Ord, som jeg byder dig, forat det maa gaa dig vel og dine Børn efter dig evindelig, naar du gjør det, som godt og ret er for Herrens, din Guds, Øine.

29. Naar Herren, din Gud, har udryddet Folkene for dit Aasyn der, hvor du kommer hen for at fordrive dem, og du har fordrevet dem og bor i deres Land,

30. da vogt dig, at du ikke falder i Snare og følger dem efter, efterat de ere ødelagte for dit Aasyn, og at du ikke søger deres Guder og siger: Hvorledes tjente disse Folk sine Guder? Saaledes vil ogsaa jeg gjøre.

18, 9 fg. 7, 16. Jos. 23, 7. Dom. 2, 3.

31. Du skal ikke gjøre saaledes, som de, for Herren, din Gud; thi de gjøre for sine Guder al den Vederstyggelighed for Herren, som han hader; thi endog sine Sønner og sine Døtre brænde de i Ilden for sine Guder. 3 Mos. 18, 21.

32. Alt det, jeg byder eder, det skulle I tage Vare paa at gjøre; du skal ikke lægge Noget dertil og ikke tage Noget derfra. 4, 2.

13. Kapitel.

Moses lærer, hvorledes de skulle forholde sig mod en falsk Profet, som vil forføre dem til Frafald fra den sande Gud (1—5), og mod Andre, som vilde gjøre det Samme, selv om de ere deres nærmeste Slægtninge (6—11), og mod en Stad, som falder fra Herren og tjener Afguder (12—18).

Naar der opstaar i din Midte en Profet eller En, som har Drømme, og han forkynder dig et Tegn eller et Under,

2. og det Tegn eller det Under indtræffer, hvorom han talte til dig, idet han tillige sagde: Lader os gaa efter andre Guder (saadanne, som du ikke kjender) og lader os tjene dem,

3. da skal du ikke høre paa denne Profets Ord eller paa den, som havde Drømmen; thi Herren, eders Gud, prøver eder for at kjende, om I elske Herren, eders Gud, af hele eders Hjerte og af hele eders Sjæl.

4. Efter Herren, eders Gud, skulle I vandre, og ham skulle I frygte, og paa hans Bud skulle I tage Vare, og hans Røst skulle I høre, og ham skulle I tjene, og ved ham skulle I holde fast. 10, 20.

5. Men hin Profet eller hin, som havde Drømmen, skal dødes, fordi han har prædiket Frafald fra Herren, eders Gud, som førte eder ud af Ægyptens Land og forløste dig fra Trællehuset, for at føre dig bort fra den Vei, Herren, din Gud, har befalet dig at vandre; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte. 18, 20.

6. Naar din Broder, din Moders Søn, eller din Søn eller din Datter eller din Hustru i din Favn eller din Ven, der er som din egen Sjæl, tilskynder dig i Løndom og siger: Lader os gaa hen og tjene andre Guder (saadanne, som du og dine Fædre ikke kjendte,

7. af de Folks Guder, som ere rundt omkring eder, enten de ere nær ved dig eller langt fra dig, fra Jordens ene Ende til den anden),

8. da skal du ikke samtykke med ham
og ikke høre paa ham og ikke vise Skaan=
sel imod ham og ikke forbarme dig og
ikke skjule ham,
9. men du skal slaa ham ihjel; din
Haand skal være den første mod ham til
at aflive ham, og dernæst hele Folkets
Haand. 17, 2 fg.
10. Du skal stene ham, saa han dør,
fordi han søgte at føre dig bort fra Her=
ren, din Gud, som førte dig ud af Egyp=
tens Land, af Trællehuset,
11. forat hele Israel maa høre det og
frygte og ikke mere øve saadan ond Gjer=
ning i din Midte.
12. Naar du hører om nogen af dine
Stæder, som Herren, din Gud, giver dig
for at bo deri, at man siger:
13. Der er udgaaet ugudelige Folk af
din Midte, og de have forført Indbyg=
gerne i sin Stad, idet de have sagt: La=
der os gaa hen og tjene andre Guder
(saadanne, som I ikke tjende),
14. da skal du undersøge og efterforske
og udspørge nøie; og er det da Sandhed,
er Sagen vis, er denne Vederstyggelighed
øvet i din Midte,
15. da skal du thjelslaa Indbyggerne
i denne Stad med Sverdets Eg, banlyse
den og alt det, som er i den, og slaa
dens Kvæg med Sverdets Eg.
16. Og alt Byttet af den skal du samle
midt paa dens Gade, og du skal op=
brænde Staden og alt Byttet af den med
Ild, Altsammen for Herren, din Gud,
og den skal være en Grusdynge evinde=
lig; den skal ikke opbygges mere.
17. Og ikke det Mindste af det Ban=
lyste skal hænge ved din Haand, forat
Herren maa aflade fra sin brændende
Vrede og skjente dig Barmhjertighed og
forbarme sig over dig og mangfoldig=
gjøre dig, ligesom han har svoret dine
Fædre, 7, 25. 26.
18. naar du hører Herrens, din Guds,
Røst, saa du tager Vare paa alle hans
Bud, som jeg byder dig idag, og gjør,
hvad ret er for Herrens, din Guds,
Øine.

14. Kapitel.

Moses forbyder Folket at følge Hedningernes Skikke i deres Sorg over de Døde (1. 2), gjentager Loven om rene og urene Dyr (3–21), bestemmer, hvor Tienden skal ædes (22–29.)

I ere Herrens, eders Guds, Børn; I
skulle ikke gjøre Indsnit i eders Kjød,
og I skulle ikke rage eder mellem eders
Øine for den Dødes Skyld;
3 Mos. 19, 27. 28.
2. thi et helligt Folk er du for Her=
ren, din Gud, og dig har Herren udvalgt
af alle de Folk, som ere paa Jorden,
til at være ham et Eiendomsfolk.
4, 20; 7, 6 fg.
3. Du skal ikke æde Noget, som er
vederstyggeligt.
4. Dette er de firføddede Dyr, som I
maa æde: Okse, Faar og Gjed,
3 Mos. 11, 2 fg.
5. Hjort og Raadyr og Daadyr og
Stenbuk og Bjerggjed og Urokse og Giraf.
6. Ethvert Dyr iblandt de firføddede
Dyr, som har Klover og har dem tve=
kløvede helt igjennem, og som tygger
Drøv, det maa I æde.
7. Kun disse skulle I ikke æde blandt
dem, som tygge Drøv, og blandt dem,
som have Klover kløvede helt igjennem:
Kamelen og Haren og Springharen, thi
de tygge vel Drøv, men have ikke Klo=
ver, de skulle være eder urene,
8. og Svinet, thi det har vel Klover,
men tygger ikke Drøv, det skal være eder
urent. Af deres Kjød skulle I ikke æde,
og ved deres døde Kroppe skulle I ikke
røre.
9. Dette maa I æde af alt det, som
er i Vandet: Alt det, som har Finner
og Skjæl, maa I æde;
10. men alt det, som ikke har Finner
og Skjæl, skulle I ikke æde, det skal være
eder urent.
11. Enhver ren Fugl maa I æde;
12. men disse ere de blandt dem, som
I ikke skulle æde: Landørnen og Hav=
ørnen og Fiskeørnen
13. og Kragen og Falken og Glenten
med dens Arter
14. og alle Ravnene med deres Arter
15. og Strudsen og Uglen og Maagen
og Høgen med dens Arter,
16. Natuglen og Hornuglen og Svanen
17. og Pelikanen og Gribben og Dyk=
keren
18. og Storken og Heiren med dens
Arter og Bjerghønen og Flagermusen.
19. Og al flyvende Brimmel skal være
eder uren, den skal ikke ædes.
20. Alt Flyvende, som er rent, maa
I æde. 3 Mos. 11, 21 fg.

21. I skulle ikke æde noget selvdødt Dyr; den Fremmede, som er inden dine Porte, kan du give det, forat han kan æde det, eller du kan sælge det til en Udlænding; thi et helligt Folk er du for Herren, din Gud. Du skal ikke koge et Kid i dets Moders Melk. 2 Mos. 23, 19.

22. Du skal give Tiende af al din Sæds Afgrøde, som vokser paa Marken Aar for Aar. 3 Mos. 27, 30. 5 Mos. 26, 12.

23. Og du skal æde for Herrens, din Guds, Aasyn paa det Sted, han udvælger til der at lade sit Navn bo, Tienden af dit Korn, af din Most og af din Olje og de Førstefødte af dit store Kvæg og af dit smaa Kvæg, forat du maa lære at frygte Herren, din Gud, alle Dage. 12, 17 fg.

24. Men naar Veien er dig for lang, naar du ikke magter at bære det derhen, fordi det Sted, Herren, din Gud, udvælger til der at sætte sit Navn, er for langt borte fra dig, naar Herren, din Gud, da velsigner dig,

25. saa kan du sælge det for Penge, og du skal knytte Pengene sammen og tage dem i din Haand og gaa til det Sted, som Herren, din Gud, udvælger,

26. og du skal kjøbe for Pengene Alt, hvad din Sjæl har Lyst til, stort Kvæg og smaat Kvæg og Vin og stærk Drik og Alt, hvad din Sjæl attraar, og du skal æde det der for Herrens, din Guds, Aasyn og være glad, du og dit Hus.

27. Og Leviten, som er inden dine Porte, ham skal du ikke glemme; thi han har ingen Del eller Arv med dig. 12, 12. 19.

28. Hvert tredje Aar skal du udtage al Tienden af din Avling i det samme Aar, og du skal lade den blive inden dine Porte, 3 Mos. 27, 30.

29. og saa skal Leviten komme, fordi han ingen Del eller Arv har med dig, og den Fremmede og den Faderløse og Enken, som er inden dine Porte, og de skulle æde og blive mætte, forat Herren, din Gud, maa velsigne dig i al din Haands Gjerning, som du gjør. Ordsp. 10, 22.

15. Kapitel.

Moses foreskriver, at der hvert syvende Aar skal være Henstandsaar for israelitiske Skyldnere (1—6), byder at være beredvillig til at laane den fattige Broder (7—11), gjentager Loven om Trælles Frigivelse hvert syvende Aar (12—18) og om det Førstefødte af Kvæget (19—23).

Hvert syvende Aar skal du lade Henstand finde Sted. 2 Mos. 23, 11 fg. 3 Mos. 25, 3 fg.

2. Og saaledes skal der forholdes med Henstanden: Henstand skal hver den give, som har Noget tilgode, som han har laant sin Næste; han skal ikke kræve sin Næste og sin Broder, fordi man har udraabt Henstand for Herren.

3. Udlændingen maa du kræve, men hvad du har hos din Broder, skal du give Henstand med.

4. Dog, der skal ikke være nogen Fattig hos dig; thi Herren, din Gud, skal velsigne dig i det Land, Herren, din Gud, giver dig som Arv til Eie,

5. men kun, naar du er lydig mod Herrens, din Guds, Røst, saa du tager Vare paa at holde alle disse Bud, som jeg byder dig idag;

6. thi Herren, din Gud, vil da vissselig velsigne dig, saaledes som han har tilsagt dig, og du skal laane mange Folk, men selv skal du ikke tage tillaans, og du skal herske over mange Folk, men over dig skulle de ikke herske. 11, 13 fg. 28, 12.

7. Naar der er en Fattig hos dig, en af dine Brødre i en af dine Stæder i det Land, Herren, din Gud, giver dig, da skal du ikke gjøre dit Hjerte haardt og ikke lukke din Haand for din fattige Broder; 3 Mos. 25, 35 fg. 1 Joh. 3, 17.

8. men du skal oplade din Haand for ham og laane ham, hvad der er nok for hans Trang, det, han fattes. Matt. 5, 42. Luk. 6, 34 fg.

9. Vogt dig, at der ikke er en nedrig Tanke i dit Hjerte, saa du siger: Det syvende Aar, Henstandsaaret, er nær, og dit Øie er ondt imod din fattige Broder, og du ikke giver ham! Da skal han raabe over dig til Herren, og du skal faa Synd paa dig.

10. Du skal gjerne give ham, og det skal ikke gjøre dit Hjerte ondt, naar du giver ham; thi for den Sags Skyld skal Herren, din Gud, velsigne dig i al din Gjerning, og i Alt, hvad du tager dig fore. 2 Kor. 9, 7 fg.

11. Thi Fattige skulle ikke ophøre at være i Landet; derfor byder jeg dig og siger: Du skal oplade din Haand for din

Broder, for den Trængende hos dig og for den Fattige hos dig i dit Land.
Matt. 26, 11.

12. Naar din Broder, en Hebræer eller en Hebræerinde, bliver solgt* til dig, da skal han tjene dig i seks Aar; men i det syvende Aar skal du lade ham gaa fri fra dig. 2 Mos. 21, 2 fg.
* sælger sig selv eller sælges af Andre.

13. Og naar du lader ham gaa fri fra dig, da skal du ikke lade ham gaa tomhændet.

14. Du skal forsyne ham vel af dit Smaakvæg og af din Tærskeplads og af din Perse; af det, hvormed Herren, din Gud, har velsignet dig, skal du give ham.

15. Og du skal komme i Hu, at du var Træl i Ægyptens Land, og at Herren, din Gud, forløste dig; derfor byder jeg dig dette idag.

16. Men siger han til dig: Jeg vil ikke gaa ud fra dig, fordi han elsker dig og dit Hus, fordi han har det godt hos dig,

17. da skal du tage en Syl og stikke den gjennem hans Øre og i Døren, saa skal han være din Tjener for al Tid; ogsaa med din Tjenestepige skal du gjøre saaledes.

18. Det maa ikke falde dig tungt, naar du lader ham gaa fri fra dig; thi i seks Aar har han tjent dig dobbelt efter en Dagløenners Løn, og Herren, din Gud, skal velsigne dig i Alt, hvad du gjør.

19. Alt det Førstefødte af Hankjøn, som fødes blandt dit store Kvæg og blandt dit smaa Kvæg, skal du hellige Herren, din Gud; du skal ikke arbeide med det Førstefødte af dit store Kvæg, og du skal ikke klippe det Førstefødte af dit smaa Kvæg. 2 Mos. 13, 2; 22, 29 fg. 34, 19.

20. For Herrens, din Guds, Aasyn skal du æde det hvert Aar paa det Sted, Herren udvælger, du og dit Hus. 12, 11. 12.

21. Men er der noget Lyde paa det, er det halt eller blindt, hvilketsomhelst ondt Lyde det har, da skal du ikke ofre det til Herren, din Gud.
17, 1. 3 Mos. 22, 20 fg. Mal. 1, 8. 13.

22. Inden dine Porte skal du æde det, baade den Urene og den Rene, som var det et Raadyr eller en Hjort. 12, 15 fg. 22 fg.

23. Kun Blodet deraf skal du ikke æde; du skal udgyde det paa Jorden ligesom Vand.

16. Kapitel.

Moses gjentager Lovene om Paaskehøitiden (1—8), Pintsehøitiden (9—12), Løvsalernes Høitid (13—15), om, at alt Mandkjøn skal fremstille sig for Herrens Aasyn tre Gange om Aaret (16. 17), om Dommernes Embede og Pligt (18—20), Forbud imod Afgudsdyrkelse (21. 22).

Tag Vare paa Maaneden Abib, saa du holder Paaske for Herren, din Gud! Thi i Maaneden Abib førte Herren, din Gud, dig ud af Ægypten om Natten.
2 Mos. 12, 2 fg. 3 Mos. 23, 5 fg.

2. Og du skal slagte Paaskeoffer for Herren, din Gud, smaat Kvæg og stort Kvæg, paa det Sted, Herren udvælger til der at lade sit Navn bo.

3. Du skal ikke æde noget Syret dertil; i syv Dage skal du æde usyrede Brød dertil, Elendigheds Brød, thi i Hast drog du ud af Ægyptens Land, forat du skal ihukomme den Dag, du gik ud af Ægyptens Land, alle dit Livs Dage.
2 Mos. 12, 15. 39.

4. Og der skal ikke sees Surdeig hos dig i hele dit Land i syv Dage, og der skal ikke ligge noget af det Kjød, som du slagter om Aftenen paa den første Dag, Natten over til om Morgenen.
2 Mos. 12, 10.

5. Du maa ikke slagte Paaskeofferet i nogen af dine Stæder, som Herren, din Gud, giver dig;

6. men paa det Sted, Herren, din Gud, udvælger til der at lade sit Navn bo, der skal du slagte Paaskeofferet om Aftenen ved Solens Nedgang, just paa den Tid, da du gik ud af Ægypten.

7. Og du skal stege og æde det paa det Sted, Herren, din Gud, udvælger; og saa skal du vende tilbage om Morgenen og gaa til dine Telte.

8. Seks Dage skal du æde usyrede Brød; men paa den syvende Dag er det festlig Forsamling for Herren, din Gud; da skal du intet Arbeide gjøre.
2 Mos. 13, 6. 7.

9. Syv Uger skal du tælle dig; fra den Tid, man begynder med Sigden i det staaende Korn, skal du begynde at tælle syv Uger. 2 Mos. 23, 16.
3 Mos. 23, 15 fg. 4 Mos. 28, 26.

10. Og saa skal du holde Ugernes Høitid for Herren, din Gud, i Forhold til den frivillige Gave af din Haand, som du giver, eftersom Herren, din Gud, velsigner dig. V. 17.

11. Og du skal være glad for Herrens, din Guds, Aasyn, du og din Søn og din Datter og din Tjener og din Tjenestepige og Leviten, som er inden dine Porte, og den Fremmede og den Faderløse og Enken, som er midt iblandt dig, paa det Sted, Herren, din Gud, udvælger til der at lade sit Navn bo.

12. Og du skal komme i Hu, at du var Træl i Ægypten, og du skal tage Vare paa og holde disse Forskrifter.

13. Løvsalernes Høitid skal du holde i syv Dage, naar du har indsamlet af din Tærskeplads og af din Perse.
2 Mos. 23, 16. 3 Mos. 23, 34 fg. 4 Mos. 29, 12 fg.

14. Og du skal være glad paa din Høitid, du og din Søn og din Datter og din Tjener og din Tjenestepige og Leviten og den Fremmede og den Faderløse og Enken, som ere inden dine Porte.
12, 12. 18.

15. Syv Dage skal du holde Høitid for Herren, din Gud, paa det Sted, Herren udvælger; thi Herren, din Gud, skal velsigne dig i al din Avling og i al dine Hænders Gjerning, saa du skal være idel Glæde.

16. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn lade sig se for Herrens, din Guds, Aasyn paa det Sted, han udvælger, paa de usyrede Brøds Høitid og paa Ugernes Høitid og paa Løvsalernes Høitid; og Ingen skal lade sig se tomhændet for Herrens Aasyn, 2 Mos. 23, 17.

17. men Enhver med den Gave, han har Raad til, efter Herrens, din Guds, Velsignelse, som han har givet dig.

18. Dommere og Opsynsmænd skal du sætte dig i alle dine Stæder, som Herren, din Gud, giver dig, efter dine Stammer, og de skulle dømme Folket med retfærdig Dom.

19. Du skal ikke bøie Retten, ikke anse Personer, og du skal ikke tage imod Gave; thi Gaven forblinder Vises Øine og forvender Retfærdiges Sager. 2 Mos. 23, 6 fg.
3 Mos. 19, 15. 5 Mos. 1, 16 fg. Ordsp. 15, 27.

20. Retfærdighed, Retfærdighed skal du eftertragte, forat du maa leve og eie et Land, Herren, din Gud, giver dig.

21. Du skal ikke sætte dig et Astartebillede af noget Slags Træ ved Siden af Herrens, din Guds, Alter, som du skal gjøre dig,

22. og du skal ikke opreise dig nogen Billedstøtte, hvilket Herren, din Gud, hader.
3 Mos. 26, 1.

17. Kapitel.

Moses byder, at intet Dyr med Lyde maa ofres til Herren (1), at de, som drive Afguderi, skulle straffes paa Livet (2—7), at Dommerne i de israelitiske Stæder i vanskelige Sager skulle raadspørge Presterne og Dommerne paa det Sted, hvor Herren bor (8—13); han giver Love om en Konges Valg og Pligter (14—20).

Du skal ikke ofre Herren, din Gud', et Stykke stort eller smaat Kvæg, hvorpaa der er Lyde, nogensomhelst Skade; thi det er Herren, din Gud, en Vederstyggelighed. 15, 21. 3 Mos. 22, 20 fg.

2. Naar der i din Midte, i en af dine Stæder, som Herren, din Gud, giver dig, findes en Mand eller Kvinde, der gjør det, som er ondt i Herrens, din Guds, Øine, saa han overtræder hans Pakt, 13, 6 fg.

3. og han gaar hen og tjener andre Guder og tilbeder dem, enten Solen eller Maanen eller Noget af al Himmelens Hær, hvilket jeg ikke har befalet, 4, 19.

4. og det bliver givet dig tilkjende, og du hører det, da skal du nøie undersøge det; og er det da Sandhed, er Sagen vis, er denne Vederstyggelighed øvet i Israel,

5. da skal du føre den Mand eller den Kvinde, som har gjort denne onde Gjerning, ud til dine Porte, Manden eller Kvinden, og du skal stene dem, saa de dø.
2 Mos. 22, 20.

6. Efter to Vidners eller tre Vidners Udsagn skal den aflives, som skal dø; han skal ikke aflives efter eet Vidnes Udsagn.
19, 15. 4 Mos. 35, 30.

7. Vidnerne skulle først lægge Haand paa ham for at aflive ham, og dernæst hele Folket; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte.

8. Naar en Sag er dig for vanskelig at dømme i mellem Blod og Blod*, mellem Strid og Strid og mellem Skade og Skade, Sager, hvorom der tvistes i dine Stæder, da skal du gjøre dig rede og gaa op til det Sted, Herren, din Gud, udvælger.

* d. e. om et Drab er forsætligt eller ikke.

9. Og du skal gaa til de levitiske Prester og til den Dommer, som er i de Dage, og du skal spørge dig for hos dem, og de skulle give dig tilkjende, hvad Ret er.

10. Og du skal gjøre efter det Ord, de give dig tilkjende fra det Sted, Herren udvælger; og du skal tage Vare paa at gjøre, aldeles som de lære dig.

11. Efter den Lov, de lære dig, og efter den Dom, de sige dig, skal du gjøre; du skal ikke vige fra det Ord, de give dig tilkjende, til Høire eller til Venstre.

12. Men den Mand, som handler formastelig, saa han ikke hører Presten, som staar for der at tjene Herren, din Gud, eller Dommeren, den Mand skal dø; saaledes skal du bortrydde det Onde af Israel,

13. forat alt Folket maa høre det og frygte og ikke mere handle formastelig.

14. Naar du kommer ind i det Land, Herren, din Gud, giver dig, og du eier det og bor i det, og du siger: Jeg vil sætte en Konge over mig, ligesom alle de Folk, der ere rundt omkring mig, 1 Sam. 8, 5 fg.

15. da skal du sætte den til Konge over dig, som Herren, din Gud, udvælger. En af dine Brødres Midte skal du sætte til Konge over dig; du maa ikke sætte over dig en fremmed Mand, som ikke er din Broder.

16. Dog skal han ikke holde sig mange Heste og ikke bringe Folket til at drage tilbage til Ægypten for at hente mange Heste; thi Herren har sagt eder: I skulle ikke mere herefter vende tilbage paa denne Vei. 1 Kong. 10, 28. Es. 31, 1. 3. 5 Mos. 28, 68.

17. Han skal heller ikke tage sig mange Hustruer, forat hans Hjerte ikke skal afvige; heller ikke skal han samle sig meget Sølv og Guld. 1 Kong. 11, 1; 10, 21. 27.

18. Og naar han sidder paa sit Kongedømmes Trone, da skal han skrive sig en Afskrift af denne Lov i en Bog efter den, som er hos de levitiske Prester. 31, 24 fg.

19. Og den skal han have hos sig og læse i den alle sit Livs Dage, forat han kan lære at frygte Herren, sin Gud, saa han tager Vare paa alle denne Lovs Ord og disse Forskrifter og holder dem,

20. forat hans Hjerte ikke skal ophøie sig over hans Brødre, og forat han ikke skal vige fra Budet til Høire eller til Venstre, forat han maa leve længe i sit Kongedømme, han og hans Sønner i Israels Midte.

18. Kapitel.

Moses taler om Presternes og Leviternes Indtægter (1—8), forbyder Folket at give sig af med hedenske Spaadomskunster (9—14), forjætter dem, at Gud vil opreise en Profet midt iblandt dem, hvem de skulle høre (15—19), og lærer dem, hvorledes en falsk Profet skal kjendes og straffes (20—22).

De levitiske Prester, hele Levis Stamme, skal ikke have Del eller Arv med Israel; af Herrens Ildoffere og hans Arv skulle de leve, 1 Kor. 9, 13.

2. men Arv skulle de ikke have midt iblandt sine Brødre; Herren, han er deres Arv, ligesom han har talt til dem. 12, 12.

3. Og dette skal være Presternes Rettighed af Folket, af dem, som ofre Slagtofferne, enten et Stykke stort Kvæg eller et Stykke smaat Kvæg: Man skal give Presten Boven og Kjæverne og Kallunet.

4. Førstegrøden af dit Korn, af din Most og af din Olje og det Første, som klippes af dine Faar, skal du give ham.

5. Thi ham har Herren, din Gud, udvalgt af alle dine Stammer, forat han skal staa og tjene i Herrens Navn, han og hans Sønner, alle Dage.

6. Og naar Leviten kommer fra en af dine Stæder i hele Israel, hvor han opholder sig, og han kommer efter hele sin Sjæls Lyst til det Sted, Herren udvælger,

7. og han tjener i Herrens, sin Guds, Navn, ligesom alle hans Brødre, Leviterne, som staa der for Herrens Aasyn,

8. saa skulle de nyde lige Del, uden Hensyn til, hvad han har ved Salg af sit Fædrene-Gods.

9. Naar du kommer til det Land, Herren, din Gud, giver dig, da skal du ikke lære at gjøre efter disse Folks Vederstyggeligheder. 12, 30 fg. 1 Kong. 14, 24. 2 Kong. 16, 3.

10. Der skal ikke findes hos dig Nogen, som lader sin Søn eller sin Datter gaa gjennem Ilden, Nogen, som giver sig af med Spaadom, Nogen, som spaar af Skyerne eller er en Tegnsudlægger eller en Kogler 3 Mos. 18, 21; 19, 26.

11. eller en Besværger, eller Nogen, som adspørger en Dødningemaner eller er en Sandsiger eller adspørger de Døde. 3 Mos. 19, 31; 20, 6. 27. 1 Sam. 28, 7 fg.

12. Thi hver den, som gjør Saadant, er en Vederstyggelighed for Herren, og

for disse Vederstyggeligheders Skyld fordriver Herren, din Gud, dem for dit Aasyn.

13. Ustraffelig skal du være mod Herren, din Gud. Ps. 15, 2; 119, 1.

14. Thi disse Folk, som du skal fordrive, de høre paa dem, som spaa af Skyerne, og paa Spaamænd; men dig har Herren, din Gud, ikke tilladt Saadant.

15. **En Profet af din Midte, af dine Brødre, ligesom mig, skal Herren, din Gud, opreise dig; paa ham skulle I høre.** Joh. 1, 46; 6, 14. Ap. G. 3, 22 fg. 7, 37. Matt. 17, 5.

16. Aldeles som du begjærede af Herren, din Gud, ved Horeb paa Forsamlingens Dag, idet du sagde: Jeg kan ikke længer høre Herrens, min Guds, Røst, og denne store Ild kan jeg ikke længer se, forat jeg ikke skal dø. 5, 23—28. 2 Mos. 20, 19.

17. Da sagde Herren til mig: De have talt vel i det, de have sagt.

18. En Profet vil jeg opreise dem af deres Brødres Midte, ligesom dig, og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, jeg vil byde ham.

19. Og af den Mand, der ikke hører paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, af ham vil jeg kræve det.

20. Men den Profet, der formaster sig til at tale et Ord i mit Navn, som jeg ikke har befalet ham at tale, eller som taler i andre Guders Navn, den samme Profet skal dø. 13, 5. Jer. 14, 15.

21. Og naar du siger i dit Hjerte: Hvorledes skulle vi kjende det Ord, som Herren ikke har talt? —

22. [da vid:] Naar det Ord, Profeten taler i Herrens Navn, ikke sker og ikke indtræffer, da er det et Ord, som Herren ikke har talt; i Formastelse har Profeten talt det, du skal ikke frygte for ham. Jer. 28, 9.

19. Kapitel.

Moses giver Bestemmelser om Fristæder i Landet vestenfor Jordan (1—10) og om forsætlige Manddraberes Straf (11—13), forbyder at flytte Næstens Markskjel (14) og fastsætter Vidnernes Tal og falske Vidners Straf (15—21).

Naar Herren, din Gud, udrydder de Folk, hvis Land Herren, din Gud, giver dig, og du fordriver dem og bor i deres Stæder og i deres Huse,

2. saa skal du udskille dig tre Stæder midt i dit Land, som Herren, din Gud, giver dig til Eie. 4 Mos. 35, 10 fg. Jos. 20, 2 fg.

3. Du skal gjøre Veien i Stand til dem og dele dit Lands Enemærker, som Herren, din Gud, giver dig til Arv, i tre Dele; og dette skal være, forat enhver Manddraber kan fly derhen.

4. Og saaledes skal det være med den Manddraber, som skal kunne fly derhen og beholde Livet: Naar Nogen dræber sin Næste uforsætlig og uden at have hadet ham i Forveien, 2 Mos. 21, 13 fg.

5. som naar En gaar med sin Næste ud i Skoven for at hugge Træer, og hans Haand hugger til med Øksen for at afhugge Træet, og Jernet farer af Skaftet og træffer hans Næste, saa denne dør, da maa han fly til en af disse Stæder og beholde Livet, —

6. forat ikke Blodhevneren skal forfølge Manddraberen, medens hans Hjerte er ophidset, og naa ham, fordi Veien er lang, og slaa ham ihjel, endskjønt han ikke er skyldig til Døden, fordi han ikke havde Had til ham i Forveien.

7. Derfor byder jeg dig og siger: Du skal udskille dig tre Stæder.

8. Og hvis Herren, din Gud, udvider dit Landemærke, saaledes som han har tilsvoret dine Fædre, og han giver dig alt det Land, han har sagt at ville give din Fædre,

9. naar du tager Vare paa at holde alle disse Bud, som jeg giver dig idag, saa du elsker Herren, din Gud, og vandrer paa hans Veie alle Dage, da skal du lægge endnu tre Stæder til disse tre,

10. forat ikke uskyldigt Blod skal blive udøst midt i dit Land, som Herren, din Gud, giver dig til Arv, saa der kommer Blodskyld over dig.

11. Men naar en Mand hader sin Næste og lurer paa ham og reiser sig mod ham og slaar ham, saa han dør, og han flyr til en af disse Stæder, 4 Mos. 35, 20 fg.

12. da skulle de Ældste af hans Stad sende Bud og hente ham derfra og overgive ham i Blodhevnerens Haand, og han skal dø. 1 Mos. 9, 6. 2 Mos. 21, 12. 14.

13. Du skal ikke vise Skaansel mod ham, men du skal bortskaffe det uskyldige

Blod fra Israel, forat det maa gaa dig vel.

14. Du skal ikke flytte din Næstes Markskjel, som Forfædre have sat, i din Arv, som du skal arve i det Land, Herren, din Gud, giver dig til Eie.
27, 17. Ordsp. 22, 28; 23, 10.

15. Der skal ikke staa bare eet Vidne frem mod Nogen angaaende nogensomhelst Misgjerning eller angaaende nogensomhelst Synd, hvad Synd det saa er, som En gjør; efter to Vidners Udsagn eller efter tre Vidners Udsagn skal en Sag stadfæstes. 4 Mos. 35, 30. Joh. 8, 17.

16. Naar et uretfærdigt Vidne staar frem mod Nogen for at vidne mod ham om en Overtrædelse,

17. da skulle begge de Mænd, mellem hvilke Trætten er, fremstille sig for Herrens Aasyn, for Presterne og Dommerne, som ere i de Dage, 17, 9.

18. og Dommerne skulle nøie efterforske; og er da Vidnet et falskt Vidne, har han vidnet falskt mod sin Broder,

19. da skulle I gjøre mod ham, som han havde tænkt at gjøre mod sin Broder; saaledes skal du borttage det Onde af din Midte, Ordsp. 19, 5.

20. forat de Øvrige maa høre det og frygte og ikke mere vedblive at øve saadan ond Gjerning i din Midte.

21. Og du skal ikke vise Skaansel: Liv for Liv, Øie for Øie, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod.
2 Mos. 21, 23 fg. 3 Mos. 24, 20.

20. Kapitel.

Moses byder Folket, at de med Tillid til Herren skulle drage ud i Krig (1—4); de, som nylig have lagt sig til en Eiendom, de Nygifte og de Frygtsomme kunne vende hjem fra Hæren (5—9); han foreskriver, hvorledes der skal forholdes ved Stæders Beleiring og Indtagelse (10—20).

Naar du drager ud i Krig mod din Fiende, og du ser Heste og Vogne med Folk, talrigere end du, da skal du ikke frygte for dem; thi Herren, din Gud, er med dig, han, som førte dig op fra Ægyptens Land.

2. Og naar I ere i Færd med at gaa i Striden, da skal Presten træde frem og tale til Folket.

3. Og han skal sige til dem: Hør, Israel! I ere idag i Færd med at gaa i Strid mod eders Fiender. Eders Hjerte forsage ikke; frygter ikke, forfærdes ikke og gruer ikke for deres Aasyn!
4 Mos. 14, 9.

4. Thi Herren, eders Gud, er den, som gaar med eder for at stride for eder mod eders Fiender, for at frelse eder.
2 Mos. 14, 13.

5. Og Opsynsmændene skulle tale til Folket og sige: Er her nogen Mand, som har bygget et nyt Hus og ikke indviet det, han gaa og vende tilbage til sit Hus, forat han ikke skal dø i Striden, og en anden Mand indvie det.

6. Og er her nogen Mand, som har plantet en Vingaard og endnu ikke har taget den i Brug, han gaa og vende tilbage til sit Hus, forat han ikke skal dø i Striden, og en anden Mand tage den i Brug.

7. Og er her nogen Mand, som har trolovet sig med en Kvinde, men endnu ikke har taget hende tilægte, han gaa og vende tilbage til sit Hus, forat han ikke skal dø i Striden, og en anden Mand tage hende. 24, 5.

8. Og Opsynsmændene skulle fremdeles tale til Folket og sige: Er her nogen Mand, som er frygtsom og forsagt i Hjertet, han gaa og vende tilbage til sit Hus, forat ikke hans Brødres Hjerte skal blive mistrøstigt, ligesom hans Hjerte er.
Dom. 7, 3.

9. Og naar saa Opsynsmændene have endt sin Tale til Folket, da skulle de beskikke Hærførere i Spidsen for Folket.

10. Naar du nærmer dig til en Stad for at stride mod den, saa skal du tilbyde den Fred.

11. Og dersom den svarer dig fredelig og lukker op for dig, da skal alt det Folk, som findes i den, være dig arbeidspligtigt og tjene dig.

12. Men dersom den ikke vil slutte Fred med dig, men føre Krig mod dig, da skal du beleire den,

13. og Herren, din Gud, skal give den i din Haand; og du skal ihjelslaa alt Mandkjøn i den med Sverdets Eg;

14. men Kvinderne og Børnene og Kvæget og alt det, som er i Staden, alt Byttet deri, maa du plyndre for dig, og du maa fortære dine Fienders Bytte, som Herren, din Gud, har givet dig.

15. Saaledes skal du gjøre med alle de Stæder, som ere meget langt borte

ra dig, som ikke ere af disse Folks Stæder.

16. Men i disse Folks Stæder, som Herren, din Gud, giver dig til Arv, skal u ikke lade Noget leve, som drager Aande; Jos. 10, 40; 11, 11. 14.

17. men du skal slaa dem med Ban, Hetiterne og Amoriterne og Kananiterne g Ferisiterne, Heviterne og Jebusiterne, aaledes som Herren, din Gud, har bealet dig, 7, 1 fg.

18. forat de ikke skulle lære eder at jøre efter alle sine Vederstyggeligheder, om de have gjort for sine Guder, saa synde mod Herren, eders Gud.

19. Naar du beleirer en Stad i lang Tid og strider mod den for at indtage en, saa skal du ikke ødelægge dens Træer ed at hugge med Øxe i dem, thi af dem al du æde, og du skal ikke nedhugge em; thi ere vel Markens Træer Menesker, at de skulle beleires af dig?

20. Kun Træer, som du ved ikke ere Træer til at æde af, dem maa du ødeægge og nedhugge og deraf bygge Beeiringsverker mod den Stad, som fører rig mod dig, indtil den falder.

21. Kapitel.

Moses lærer, hvad man skal gjøre, naar man nder en Ihjelslagen og ikke ved, hvem Morderen (1—9), hvorledes den skal forholde sig, der vil gte en hedensk Pige, som er fangen i Krigen 0—14), at en Fader ikke maa tage Førstefødselstten fra en Søn, der er født ham af en Hustru, m han ikke har Behag i, og give den til en Søn, r er født ham af en Hustru, som han elsker 5—17), at en ulydig Søn skal stenes (18—21), vorledes der skal forholdes med en Aflivet, hvis egeme er hængt paa et Træ (22. 23).

Naar der i det Land, Herren, din Gud, giver dig til Eie, bliver funden en hjelslagen liggende paa Marken, og det ke er vitterligt, hvem der har slaaet am ihjel,

2. da skulle dine Ældste og dine Domere gaa ud og maale Afstanden til de tæder, som ere rundt omkring den hjelslagne.

3. Og den Stad, som er nærmest den hjelslagne, denne Stads Ældste skulle ge en Kvige, som man ikke har arbeiet med, og som ikke har draget i Aag;

4. og de Ældste i den samme Stad ulle føre Kvigen ned til en stedserindende Bæk i en Dal, som ikke dyrkes eller tilsaaes, og der ved Bækken skulle de bryde Nakken paa Kvigen.

5. Og Presterne, Levis Sønner, skulle træde frem; thi dem har Herren, din Gud, udvalgt til at tjene ham og til at velsigne i Herrens Navn, og efter deres Ord skal enhver Tvist og enhver Skade afgjøres. 17, 8 fg.

6. Og alle de Ældste i den samme Stad, de, som bo den Ihjelslagne nærmest, skulle tvætte sine Hænder over Kvigen, hvis Nakke er knækket ved Bækken.

7. Og de skulle tage tilorde og sige: Vore Hænder have ikke udgydt dette Blod, og vore Øine have ikke seet det.

8. Lad Forligelse ske for dit Folk Israel, som du har forløst, o Herre, og læg ikke uskyldigt Blod paa dit Folk Israel! Saa sker der Forligelse for dem for dette Blod.

9. Og du vil saaledes bortskaffe det uskyldige Blod fra din Midte; thi du skal gjøre det, som ret er for Herrens Øine.

10. Naar du drager ud i Krig mod dine Fiender, og Herren, din Gud, giver dem i din Haand, og du fører Fanger bort af dem,

11. og du ser iblandt de Fangne en Kvinde, som er deilig af Skabning, og du finder Behag i hende og tager hende til din Hustru,

12. da skal du føre hende ind i dit Hus; og hun skal rage sit Hoved og skjære sine Negle,

13. og hun skal aflægge de Klæder, hvori hun blev tagen til Fange, og blive i dit Hus og græde over sin Fader og Moder en Maaneds Tid; og derefter maa du gaa ind til hende og ægte hende, og hun maa blive din Hustru.

14. Men dersom du ikke mere har Behag i hende, da skal du lade hende fare efter hendes Sjæls Lyst, men du skal ikke sælge hende for Penge; du skal ikke gjøre hende til Trælkvinde, fordi du har krænket hende.

15. Naar en Mand har to Hustruer, en, som han elsker, og en, som han hader, og de have født ham Sønner, baade den Elskede og den Hadede, og den førstefødte Søn er den Forhadtes, 1 Mos. 29, 30 fg.

16. da skal han, naar han deler, hvad

han har, som Arv mellem sine Sønner, ikke kunne gjøre den Elskedes Søn til den Førstefødte fremfor den Forhadtes Søn, som er den Førstefødte.

17. Men han skal kjendes ved den Førstefødte, den Forhadtes Søn, saa han giver ham en dobbelt Del af Alt, hvad der findes hos ham; thi han er den første Frugt af hans Kraft, ham hører Førstefødselsretten til.

18. Naar en Mand har en opsætsig og gjenstridig Søn, som ikke lyder sin Faders Røst og sin Moders Røst, og de tugte ham, og han ikke lyder dem,

19. da skal hans Fader og hans Moder tage ham og føre ham ud til de Ældste i hans Stad og til hans Steds Port.

20. Og de skulle sige til de Ældste i hans Stad: Denne vor Søn er opsætsig og gjenstridig, han lyder ikke vor Røst, han er en Fraadser og en Dranker.

21. Og alle Mændene i hans Stad skulle stene ham, saa han dør; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte, og hele Israel skal høre det og frygte.

22. Og naar en Mand har en Synd paa sig, som fortjener Døden, og han bliver aflivet, og du hænger ham paa et Træ,

23. saa skal hans døde Krop ikke blive Natten over paa Træet, men du skal begrave ham den samme Dag; thi en Guds Forbandelse er En, som bliver hængt; og du skal ikke besmitte dit Land, som Herren, din Gud, giver dig til Arv.
Gal. 3, 13.

22. Kapitel.

Moses byder at vise Hjælpsomhed mod Næsten (1—4), ikke at bære et andet Kjøns Klæder (5), ikke at tage baade Fuglen og dens Unger fra Redet (6. 7), at gjøre Rækverk paa Husenes Tag (8), ikke at sammenblande uensartede Ting (9—11), at gjøre sig Snorer paa Kjortelfligene (12). Han bestemmer, hvad Straf den skal have, som falskelig beskylder sin Hustru for Utugt, og hvorledes hun skal straffes, om hun findes skyldig (13—21), giver forskjellige Love om Utugt (22—30).

Du skal ikke se din Broders Okse eller Lam fare vild og unddrage dig fra dem; du skal føre dem tilbage til din Broder.
2 Mos. 23, 4.

2. Men dersom din Broder ikke bor i Nærheden af dig, og du ikke kjender ham, da skal du tage dem ind i dit Hus, og de skulle være hos dig, indtil din Broder søger efter dem; da skal du give ham dem tilbage.

3. Og saaledes skal du gjøre med hans Asen, og saaledes skal du gjøre med hans Klæder, og saaledes skal du gjøre med Alt, hvad din Broder har tabt, det, som er kommet bort fra ham, og som du finder; du har ikke Lov til at unddrage dig.

4. Du skal ikke se din Broders Asen eller Okse falde paa Veien og unddrage dig fra dem; du skal hjælpe ham med at reise dem op.
2 Mos. 23, 5. Matt. 12, 11.

5. En Kvinde skal ikke have Mandstøi paa sig, og en Mand skal ikke iføre sig Kvindeklæder; thi hver den, som gjør dette, er en Vederstyggelighed for Herren, din Gud.

6. Naar du paa Veien træffer paa et Fuglerede i et Træ eller paa Jorden, med Unger eller Æg, og Moderen ligger paa Ungerne eller paa Æggene, da skal du ikke tage Moderen tilligemed Ungerne;

7. du skal lade Moderen fare, men Ungerne maa du tage, — forat det maa gaa dig vel, og du maa leve mange Dage.
3 Mos. 22, 28.

8. Naar du bygger et nyt Hus, saa skal du gjøre et Rækverk om dit Tag, forat du ikke skal bringe Blodskyld over dit Hus, om Nogen falder ned derfra.

9. Du skal ikke tilsaa din Vingaard med to Slags, forat ikke hele Avlingen af den Sæd, du saar, og Frugten af Vingaarden skal hjemfalde til Helligdommen.
3 Mos. 19, 19.

10. Du skal ikke pløie med en Okse og et Asen tilsammen.

11. Du skal ikke iføre dig Klæder af uligt Tøi, Uld og Lin tilsammen.
3 Mos. 19, 19.

12. Du skal gjøre dig Snorer paa de fire Fliger af dit Klædebon, som du dækker dig med.
4 Mos. 15, 38 fg.

13. Naar en Mand tager en Hustru og gaar ind til hende, men fatter Had til hende

14. og tillægger hende skammelige Ting og fører ondt Rygte ud om hende og siger: Denne Kvinde tog jeg og holdt mig nær til hende, men fandt ikke Jomfrudom hos hende,

15. da skal Pigens Fader og hendes Moder tage og bringe Tegnet paa Pigens Jomfrudom ud til Stadens Ældste til Porten.

16. Og Pigens Fader skal sige til de Ældste: Jeg gav denne Mand min Datter til Hustru, og han har fattet Had til hende,

17. og se, han tillægger hende skammelige Ting og siger: Jeg fandt ikke Jomfrudom hos din Datter; men her er Tegnet paa min Datters Jomfrudom. Og de skulle udbrede Klædet for de Ældste i Staden.

18. Og de Ældste i den samme Stad skulle tage Manden og tugte ham,

19. og de skulle lade ham bøde hundrede Sekel Sølv og give Pigens Fader dem, fordi han førte ondt Rygte ud om en Jomfru i Israel, og hun skal være hans Hustru; han maa ikke skille sig fra hende alle sine Dage.

20. Men forholdt Sagen sig rigtig, fandtes der ikke Jomfrudom hos Pigen,

21. da skulle de føre Pigen ud til Indgangen af hendes Faders Hus, og Mændene i hendes Stad skulle stene hende, saa hun dør, fordi hun øvede en Skjændighed i Israel, idet hun bedrev Hor i sin Faders Hus; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte.

22. Naar en Mand træffes liggende hos en Kvinde, som er en Mands Ægtehustru, saa skulle de begge dø, baade Manden, som laa hos Kvinden, og Kvinden; saaledes skal du bortrydde det Onde af Israel. 3 Mos. 20, 10.

23. Naar en Pige, som er Jomfru, er trolovet med en Mand, og en Mand træffer hende i Staden og ligger hos hende,

24. saa skulle I føre dem begge ud til den samme Stads Port og stene dem, saa de dø, Pigen, fordi hun ikke skreg om Hjælp i Staden, og Manden, fordi han krænkede sin Næstes Hustru; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte.

25. Men dersom Manden træffer den trolovede Pige paa Marken, og Manden holder fast paa hende og ligger hos hende, da skal alene Manden, som laa hos hende, dø.

26. Men Pigen skal du ikke gjøre Noget, Pigen har ingen Dødsskyld; thi ligesom naar En reiser sig mod sin Næste og slaar ham ihjel, saaledes forholder det sig med denne Sag;

27. han traf hende paa Marken, den trolovede Pige skreg om Hjælp, men der var Ingen, som frelste hende.

28. Naar en Mand træffer en Pige, som er Jomfru og ikke trolovet, og tager fat paa hende og ligger hos hende, og man træffer dem,

29. da skal den Mand, som laa hos hende, give Pigens Fader femti Sekel Sølv, og hun skal være hans Hustru, fordi han krænkede hende; han maa ikke skille sig fra hende alle sine Dage.
2 Mos. 22, 16.

30. En Mand skal ikke tage sin Faders Hustru og ikke opslaa sin Faders Dække.
3 Mos. 18, 8. 5 Mos. 27, 20.

23. Kapitel.

Moses byder, at hverken Gildede eller Børn, som ere fødte i Hor eller Blodskam, eller Ammoniter og Moabiter maa indlemmes i Herrens Menighed, hvorimod Edomiter og Ægyptere i tredje Led kunne indlemmes i den (1—8); han byder, at Leiren skal holdes ren, fordi Herren er i dens Midte (9—14), at en Træl, som er flygtet, ikke skal udleveres til sin Herre (15. 16), at Ingen af Israels Børn maa hengive sig til utugtig Afgudstjeneste (17. 18), at man ikke maa tage Rente af sin fattige Broder (19. 20), at man skal betale Herren sine Løfter (21—23); han giver Tilladelse til at plukke af en Andens Vingaard eller Ager saa Meget, som man der kan fortære (24. 25).

Ingen, som er gildet enten ved Knusning eller ved at skjæres, skal komme i Herrens Menighed.

2. Ingen, som er et Horebarn, skal komme i Herrens Menighed; end ikke hans Slægt i tiende Led skal komme i Herrens Menighed.

3. Ingen Ammonit eller Moabit skal komme i Herrens Menighed; end ikke deres Slægt i tiende Led skal komme i Herrens Menighed evindelig,
1 Kong. 11, 1. Neh. 13, 1. 23 fg.

4. fordi de ikke kom eder imøde med Brød og Vand paa Veien, da I droge ud af Ægypten, og fordi han* leiede Bileam, Beors Søn, fra Petor i Mesopotamien imod dig, til at forbande dig.
4 Mos. 22, 5 fg. Jos. 24, 9 fg. * Moabiten.

5. Men Herren, din Gud, vilde ikke høre paa Bileam, og Herren, din Gud, vendte Forbandelsen for dig til Velsignelse; thi Herren, din Gud, havde dig kjær.

6. Du skal ikke søge deres Lykke eller deres Velfærd alle dine Dage evindelig.

7. Du skal ikke have Afsky for Edomiten; thi han er din Broder; du skal

ikke have Afsky for Ægypteren, thi du
var fremmed i hans Land. 1 Mos. 25, 25. 26.
8. Børn, som fødes dem i tredje Slægt,
maa komme i Herrens Menighed.
9. Naar du drager ud i Leir mod dine
Fiender, da skal du tage dig i Vare for
alt Ondt.
10. Naar der er hos dig en Mand,
som er uren paa Grund af Noget, som
kan hændes om Natten, saa skal han gaa
udenfor Leiren, han skal ikke komme ind
i Leiren. 3 Mos. 15, 16.
11. Og henimod Aftenen skal han bade
sig i Vand, og naar Solen gaar ned,
maa han komme ind i Leiren.
12. Og du skal have et Sted udenfor
Leiren, og derhen skal du gaa ud.
13. Og du skal have en Spade foruden
dine øvrige Sager; og naar du sætter
dig derude, saa skal du grave med den og
igjen skjule det, som er gaaet fra dig;
14. thi Herren, din Gud, vandrer midt
i din Leir for at udfri dig og give dine
Fiender i din Vold, og din Leir skal
være hellig, forat han ikke skal se noget
Uterligt hos dig og vende sig bort fra dig.
15. Du skal ikke overgive en Tjener
til hans Herre, naar han flygter til dig
fra sin Herre.
16. Han skal blive hos dig i din Midte
paa det Sted, han udvælger sig i en af
dine Stæder, hvor det tykkes ham bedst;
du skal ikke undertrykke ham.
17. Der skal ikke være nogen Skjøge*
blandt Israels Døtre, og der skal ikke
være nogen Skjørlevner* blandt Israels
Sønner.

* Her menes Saadanne, som til Ære for Afguder hengave sig til Utugt.

18. Du skal ikke bringe Skjøgeløn eller
Hundepenge ind i Herrens, din Guds,
Hus paa Grund af nogetsomhelst Løfte;
thi begge Dele ere en Vederstyggelighed
for Herren, din Gud. Rom. 1, 27. Aab. 22, 15.
19. Du skal ikke tage Rente af din
Broder*, Rente af Penge, Rente af Madvarer,
Rente af nogensomhelst Ting,
hvoraf der tages Rente.

* af den Fattige; 2 Mos. 22, 25. 3 Mos. 25, 35. 36. Ps. 15, 5.

20. Af Udlændingen maa du tage Rente;
men af din Broder maa du ikke tage
Rente, forat Herren, din Gud, skal velsigne
dig i alt det, du foretager dig i
det Land, du kommer ind i for at tage
det i Eie.
21. Naar du gjør Herren, din Gud,
et Løfte, da skal du ikke tøve med at betale
det; thi Herren, din Gud, vil kræve det
af dig, og du vil faa Synd paa dig.
4 Mos. 30, 3. Præd. 5, 3.
22. Men om du undlader at gjøre et
Løfte, vil du ikke faa Synd paa dig.
23. Det, som udgaar fra dine Læber,
skal du holde og gjøre, fordi du frivillig
har lovet Herren, din Gud, hvad du har
talt med din Mund.
24. Naar du kommer ind i din Næstes
Vingaard, da maa du æde Druer
efter din Sjæls Lyst, indtil du er mæt;
men i dit Kar maa du ikke lægge Noget.
25. Naar du kommer ind i din Næstes
Kornager, da maa du afplukke Aks
med din Haand; men Sigd maa du ikke
svinge over din Næstes Kornager.
Matt. 12, 1.

24. Kapitel.

Moses byder, at en Mand ikke igjen maa tage sin frasfilte Hustru tilægte, naar hun i Mellemtiden har været gift med en anden Mand (1—4), at En, der har taget sig en Hustru, i det første Aar skal være fri for Krigstjeneste og andre Byrder (5), at en Kværn ikke maa tages i Pant (6), at den, som stjæler et Menneske, skal straffes med Døden (7), at iagttage Loven om Spedalskhed (8. 9), ikke at vise Haardhed mod den, af hvem man tager Pant (10—13), ikke at forholde Dagløneren hans Løn (14. 15), at Enhver kun skal lide Straf for sin egen Synd (16), at man skal øve Retfærdighed og Kjærlighed mod Enker, Faderløse og Fremmede (17—22).

Naar en Mand tager en Hustru og ægter
hende, og hun ikke finder Yndest for
hans Øine, fordi han har fundet noget
Uterligt hos hende, og han da skriver
hende et Skilsmissebrev og giver det i
hendes Haand og lader hende fare fra
sit Hus, Matt. 5, 31; 19, 7.
2. og hun gaar ud af hans Hus og
gaar hen og bliver en anden Mands,
3. og den anden Mand fatter Had til
hende og skriver hende et Skilsmissebrev
og giver det i hendes Haand og lader
hende fare fra sit Hus, eller den anden
Mand, som har taget hende til Hustru, dør,
4. da maa ikke hendes første Mand,
som lod hende fare, atter tage hende til
sin Hustru, efterat hun er bleven uren;
thi det er en Vederstyggelighed for Herrens
Aasyn, og du skal ikke bringe Synd
over det Land, Herren, din Gud, giver
dig til Arv. Jer. 3, 1.

5. Naar en Mand nylig har taget sig en Hustru, da skal han ikke drage ud i Strid, og der skal ikke paalægges ham Nogetsomhelst; han skal være fri et Aar til Bedste for sit Hus og være sin Hustru, som han har taget, til Glæde. 20, 7.

6. Man skal ikke tage en Haandkværn eller en Møllesten i Pant; thi man tager da Livet i Pant.

7. Naar Nogen træffes, som stjæler et Menneske blandt sine Brødre af Israels Børn og gjør ham til Træl eller sælger ham, da skal denne Tyv dø; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte. 2 Mos. 21, 16. 1 Tim. 1, 10.

8. Tag dig i Agt for Spedalskhedens Plage, saa du nøie varetager og gjør efter alt det, de levitiske Prester lære eder! Saaledes, som jeg har befalet dem, skulle I varetage at gjøre. 3 Mos. 13, 1 fg. 14, 1 fg.

9. Kom i Hu, hvad Herren, din Gud, gjorde med Mirjam paa Veien, da I droge ud fra Ægypten! 4 Mos. 12, 10.

10. Naar du laaner din Næste Nogetsomhelst, da skal du ikke gaa ind i hans Hus for at tage Pant af ham.

11. Du skal staa udenfor, og den Mand, du laaner Noget, skal bringe Pantet ud til dig.

12. Og dersom det er en nødlidende Mand, da skal du ikke lægge dig med hans Pant;

13. du skal bringe ham Pantet tilbage, naar Solen gaar ned, forat han kan lægge sig i sit Klædebon og velsigne dig; og det skal være dig til Retfærdighed for Herrens, din Guds, Aasyn. 2 Mos. 22, 26. 5 Mos. 6, 25.

14. Du skal ikke undertrykke en nødlidende og fattig Dagløuner, enten han er af dine Brødre eller af dine Fremmede, som ere i dit Land, inden dine Porte; 3 Mos. 19, 13. Mal. 3, 5. Jak. 5, 4.

15. paa hans Dag skal du give ham hans Løn, og Solen skal ikke gaa ned derover, fordi han er nødlidende, og hans Sjæl stunder derefter, — forat han ikke skal raabe over dig til Herren, og du faa Synd paa dig.

16. Fædre skulle ikke dødes for sine Børns Skyld, og Børn ikke dødes for sine Fædres Skyld; Enhver skal dødes for sin egen Synd. 2 Kong. 14, 6. Jer. 31, 30. Ez. 18, 18—20.

17. Du skal ikke bøie Retten for en Fremmed eller en Faderløs, og du skal ikke tage en Enkes Klæder i Pant. 2 Mos. 22, 21. 22; 23, 9. 5 Mos. 27, 19. Es. 1, 17. Jer. 5, 28. Ez. 22, 29. Job 24, 3.

18. Og du skal komme i Hu, at du var Træl i Ægypten, og at Herren, din Gud, forløste dig derfra; derfor byder jeg dig at gjøre dette. 15, 15; 16, 12.

19. Naar du høster din Høst paa din Ager, og du glemmer et Kornbaand paa Ageren, da skal du ikke vende tilbage for at hente det; den Fremmede, den Faderløse og Enken skal det tilhøre, — forat Herren, din Gud, skal velsigne dig i al dine Hænders Gjerning. 3 Mos. 19, 9 fg. 23, 22.

20. Naar du slaar dine Oliven ned, skal du ikke sidenefter gjennemsøge Grenene; den Fremmede, den Faderløse og Enken skal det tilhøre.

21. Naar du afhøster din Vingaard, skal du ikke holde Eftersankning: den Fremmede, den Faderløse og Enken skal det tilhøre.

22. Du skal komme i Hu, at du var Træl i Ægyptens Land; derfor byder jeg dig at gjøre dette.

25. Kapitel.

Moses byder, at Dommerne skulle dømme retfærdig og ikke give Nogen mere end firti Slag (1—3), at man ikke skal binde Munden paa en Okse, som tærsker (4), at en Broder skal ægte sin afdøde Broders Hustru, dersom den Afdøde ikke har efterladt sig Børn (5—10), at en ublufærdig Kvinde skal straffes (11. 12), at man skal bruge ret Maal og Vegt (13—16), at Amalekiterne skulle udryddes (17—19).

Naar der er Trætte mellem Mænd, og de træde frem for Retten, og man dømmer dem imellem, saa skal man dømme den, som har Ret, at have Ret, og den, som har Uret, at have Uret. 16, 18 fg. Ordsp. 17, 15.

2. Og dersom da den Skyldige skal straffes med Slag, saa skal Dommeren lade ham lægge ned og i sit Paasyn lade ham slaa med et vist Antal Slag i Forhold til hans Skyld.

3. Firti Slag kan han lade ham give, men ikke flere, forat man ikke skal give ham mange flere Slag end disse, saa din Broder bliver foragtelig i dine Øine. 2 Kor. 11, 24.

4. Du skal ikke binde Munden til paa en Okse, naar den tærsker. 1 Kor. 9, 9. 1 Tim. 5, 18.

5. Naar Brødre bo sammen, og en af
dem dør uden Søn, saa skal den Af-
dødes Hustru ikke vorde en fremmed
Mands udenfor Slægten; hendes Mands
Broder skal gaa ind til hende og tage
hende til Hustru og ægte hende i sin
Broders Sted. Rut 4, 4 fg. Matt. 22, 24.
6. Og den Førstefødte, som hun føder,
skal indtræde i hans afdøde Broders
Navn, forat hans Navn ikke skal udslettes
af Israel.
7. Men dersom Manden ikke har Lyst
til at tage sin Broders Hustru, da skal
hans Broders Hustru gaa op til Porten,
til de Ældste, og sige: Min Mands
Broder vægrer sig ved at opreise sin
Broder et Navn i Israel; han vil ikke
ægte mig i sin Broders Sted.
8. Og de Ældste af hans Stad skulle
kalde ham frem og tale til ham; bliver
han da fast derved og siger: Jeg har
ikke Lyst til at tage hende,
9. da skal hans Broders Hustru træde
hen til ham for de Ældstes Øine og
drage hans Sko af hans Fod og spytte
ham i hans Ansigt; og hun skal tage
tilorde og sige: Saaledes skal der gjøres
med den Mand, som ikke vil opbygge sin
Broders Hus.
10. Og hans Navn skal kaldes i Is-
rael den Barfodedes Hus.
11. Naar Mænd ere i Strid med
hinanden, og den enes Hustru kommer
til for at udfri sin Mand af dens Haand,
som slaar ham, og hun udrækker sin Haand
og griber i dennes Blusel,
12. da skal du afhugge hendes Haand,
du skal ikke vise Skaansel.
13. Du skal ikke have to Slags Vegt-
stene i din Pung, en stor og en liden;
3 Mos. 19, 35 fg. Ez. 45, 10.
14. du skal ikke have to Slags Efa i
dit Hus, en stor og en liden;
15. fuldkommen og ret Vegtsten skal
du have, fuldkommen og ret Efa skal du
have, forat du maa leve mange Dage i
det Land, Herren, din Gud, giver dig.
16. Thi hver den, som gjør Saadant,
hver den, som gjør Uret, er en Veder-
styggelighed for Herren, din Gud.
Ordsp. 11, 1.
17. Kom i Hu, hvad Amalek gjorde
mod dig paa Veien, da I droge ud af
Ægypten, 2 Mos. 17, 8 fg.
18. hvorledes han kom mod dig paa
Veien og slog din Bagtrop, alle de Ud-
mattede, som droge efter dig, da du var
træt og mødig, og han frygtede ikke Gud.
19. Og naar Herren, din Gud, giver
dig Ro for alle dine Fiender trindt om-
kring i det Land, Herren, din Gud, giver
dig som Arv til Eie, da skal du udslette
Amaleks Ihukommelse under Himmelen;
du skal ikke glemme det. 2 Mos. 17, 16.
1 Sam. 15, 2 fg. 1 Krøn. 4, 43.

26. Kapitel.

Moses lærer, hvorledes Israels Børn skulle bringe Herren sine første Frugter og sin Tiende, med Taksigelse og Bøn (1—15). Herren byder til Slutning at holde hans Lov, idet han henviser til Pakten mellem sig og Folket (16—19).

Og naar du kommer ind i det Land,
Herren, din Gud, giver dig til Arv,
og du tager det i Eie og bor der,
2. da skal du tage Førstegrøden af alle
Jordens Frugter, som du indhøster af
dit Land, som Herren, din Gud, giver
dig, og lægge det i en Kurv og gaa til
det Sted, Herren, din Gud, udvælger til
der at lade sit Navn bo.
2 Mos. 23, 19; 34, 26. 3 Mos. 23, 10 fg.
3. Og du skal gaa til den Prest, som
er i de Dage, og sige til ham: Jeg be-
kjender idag for Herren, din Gud, at jeg
er kommen ind i det Land, Herren har
svoret vore Fædre at ville give os.
4. Og Presten skal tage Kurven af din
Haand og sætte den ned foran Herrens,
din Guds, Alter.
5. Da skal du tage tilorde og sige for
Herrens, din Guds, Aasyn: Min Fader
var en omvankende Aramæer, og han
drog ned til Ægypten og boede der som
Fremmed med en liden Hob; og han blev
der til et stort, stærkt og talrigt Folk.
1 Mos. 11, 31; 45, 7; 46, 5 fg. 2 Mos. 1, 7.
6. Men Ægypterne handlede ilde med
os og plagede os og lagde haardt Træl-
arbeide paa os. 2 Mos. 1, 13. 14; 5, 6—14.
7. Da skrege vi til Herren, vore Fædres
Gud; og Herren hørte vor Røst og saa
vor Nød og vor Møie og vor Trængsel.
2 Mos. 2, 23. 24.
8. Og Herren førte os ud af Ægyp-
ten med en stærk Haand og med udrakt
Arm og med store, forfærdelige Gjer-
ninger og med Tegn og med Undere.
9. Og han førte os til dette Sted og
gav os dette Land, et Land, som flyder
med Melk og Honning. 2 Mos. 3, 8.

10. Og nu, se, jeg har bragt Førstegrøden af det Lands Frugter, som du, Herre, har givet mig. Og du skal lade det blive for Herrens, din Guds, Aasyn og tilbede for Herrens, din Guds, Aasyn.

11. Og du skal være glad over alt det Gode, Herren, din Gud, har givet dig og dit Hus, du og Leviten og den Fremmede, som er i din Midte. 16, 11. 14.

12. Naar du er bleven færdig med at udrede hele Tienden af din Avling i det tredje Aar, Tiendeaaret, og du har givet Leviten, den Fremmede, den Faderløse og Enken, saa de æde inden dine Porte og blive mætte, 14, 28 fg.

13. da skal du sige for Herrens, din Guds, Aasyn: Jeg har skaffet det Hellige bort af Huset, og jeg har ogsaa givet det til Leviten og til den Fremmede, til den Faderløse og til Enken, aldeles efter dit Bud, som du har givet mig; jeg har ikke overtraadt noget af dine Bud og ikke glemt noget.

14. Jeg har ikke ædt Noget deraf i min Sorg og ikke bortskaffet Noget deraf i min Urenhed, og jeg har ikke anvendt Noget deraf for en Død; jeg har været Herrens, min Guds, Røst lydig, jeg har gjort aldeles, som du har befalet mig.

15. Sku ned fra din hellige Bolig, fra Himmelen, og velsign dit Folk, Israel, og det Land, du har givet os, ligesom du har svoret vore Fædre, et Land, som flyder med Melk og Honning!

16. Paa denne Dag byder Herren, din Gud, dig at holde disse Love og Bud; og du skal tage Vare paa at holde dem af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl.

17. Du har idag givet Herren dit Ord, at han skal være din Gud, og at du vil vandre paa hans Veie og tage Vare paa hans Love og hans Bud og hans Anordninger og lyde hans Røst.

18. Og Herren har idag givet dig sit Ord, at du skal være ham et Eiendomsfolk, saaledes som han har talt til dig, og at du skal holde alle hans Bud, 7, 6; 14, 2.

19. og at han vil sætte dig høiest over alle de Folk, han har skabt, til Pris og til Navnkundighed og til Pryd, og at du skal være Herren, din Gud, et helligt Folk, ligesom han har talt. 28, 1. Hes. 3, 20.

27. Kapitel.

Moses byder Israels Børn, at de, naar de komme over Jordan, skulle opreise store Stene, bygge et Alter og afskrive Loven paa Stenene (1—8), formaner dem til Lydighed, fordi de ere Guds Folk (9. 10), bestemmer, hvilke Stammer skulle udtale Velsignelsen over Israel, og hvilke Forbandelsen, og hvorledes Forbandelsen skal lyde (11—26).

Og Moses med de Ældste af Israel bød Folket og sagde: Tager Vare paa alle de Bud, jeg byder eder idag!

2. Og naar I komme over Jordan til det Land, Herren, din Gud, giver dig, da skal du opreise dig store Stene og overstryge dem med Kalk. Jos. 8, 30 fg.

3. Og du skal skrive paa dem alle denne Lovs Ord, naar du kommer over, forat du maa komme ind i det Land, Herren, din Gud, giver dig, et Land, som flyder med Melk og Honning, ligesom Herren, dine Fædres Gud, har tilsagt dig.

4. Og naar I komme over Jordan, da skulle I opreise disse Stene, om hvilke jeg befaler eder idag, paa Ebals Bjerg, og du skal overstryge dem med Kalk.

5. Og du skal der bygge Herren, din Gud, et Alter, et Alter af Stene; du skal ikke svinge Jern over dem. 2 Mos. 20, 25.

6. Af hele Stene skal du bygge Herrens, din Guds, Alter og ofre Herren, din Gud, Brændoffere paa det.

7. Og du skal ofre Takoffere og æde dem der og være glad for Herrens, din Guds, Aasyn.

8. Og du skal skrive paa Stenene alle denne Lovs Ord aldeles tydelig.

9. Og Moses med de levitiske Prester talte til hele Israel og sagde: Giv Agt og hør, Israel! Paa denne Dag er du bleven Herrens, din Guds, Folk. 26, 16 fg. 29, 10 fg.

10. Saa lyd da Herrens, din Guds, Røst, og hold hans Bud og hans Love, som jeg byder dig idag!

11. Og Moses bød Folket paa den samme Dag og sagde:

12. Disse skulle staa for at velsigne Folket paa Bjerget Gerisim, naar I komme over Jordan: Simeon og Levi og Juda og Isaskar og Josef og Benjamin. 11, 29.

13. Og disse skulle staa for at forbande paa Bjerget Ebal: Ruben, Gad og Aser og Sebulon, Dan og Naftali.

14. Og Leviterne skulle tage tilorde og sige til hver Mand af Israel med høi Røst:

15. Forbandet være den Mand, som gjør et udskaaret eller et støbt Billede, en Vederstyggelighed for Herren, et Værk af en Mesters Hænder, og opstiller det i Løndom! Og alt Folket skal svare og sige: Amen. 2 Mos. 20, 4.

16. Forbandet være den, som ringeagter sin Fader eller sin Moder! Og alt Folket skal sige: Amen. 2 Mos. 21, 17. 3 Mos. 20, 9.

17. Forbandet være den, som flytter sin Næstes Markskjel! Og alt Folket skal sige: Amen. 19, 14. Ordsp. 23, 10.

18. Forbandet være den, som bringer en Blind til at fare vild paa Veien! Og alt Folket skal sige: Amen. 3 Mos. 19, 14.

19. Forbandet være den, som bøier Retten for en Fremmed, en Faderløs og en Enke! Og alt Folket skal sige: Amen. 2 Mos. 22, 21. 3 Mos. 19, 33. Jer. 7, 6.

20. Forbandet være den, som ligger hos sin Faders Hustru, thi han har opslaaet sin Faders Dække! Og alt Folket skal sige: Amen. 22, 30. 3 Mos. 18, 8; 20, 11.

21. Forbandet være den, som har Omgang med noget Kvæg! Og alt Folket skal sige: Amen. 3 Mos. 18, 23 fg.

22. Forbandet være den, som ligger hos sin Søster, sin Faders Datter eller sin Moders Datter! Og alt Folket skal sige: Amen. 3 Mos. 18, 9.

23. Forbandet være den, som ligger hos sin Svigermoder! Og alt Folket skal sige: Amen.

24. Forbandet være den, som ihjelslaar sin Næste i Løndom! Og alt Folket skal sige: Amen. 19, 11 fg. 4 Mos. 35, 20 fg.

25. Forbandet være den, som tager mod Gaver for at ihjelslaa Nogen og udøser uskyldigt Blod! Og alt Folket skal sige: Amen. 2 Mos. 23, 7. 8. Ps. 26, 10.

26. Forbandet være den, som ikke holder denne Lovs Ord, saa han gjør derefter! Og alt Folket skal sige: Amen. Jer. 11, 3. Gal. 3, 10.

28. Kapitel.

Moses opregner for Folket alle de Velsignelser, som skulle komme over dem, saafremt de ere Herren, sin Gud, lydige (1—14), og alle de Forbandelser, som skulle ramme dem, saafremt de ere ham ulydige (15—68).

Og det skal ske, dersom du hører Herrens, din Guds, Røst, saa du tager Vare paa at holde alle hans Bud, som jeg byder dig idag, da skal Herren, din Gud, sætte dig høiest over alle Folkene paa Jorden. 26, 19. 3 Mos. 26, 3 fg.

2. Og alle disse Velsignelser skulle komme over dig og vederfares dig, naar du hører Herrens, din Guds, Røst:

3. Velsignet skal du være i Staden, og velsignet skal du være paa Marken.

4. Velsignet skal dit Livs Frugt være og din Jords Frugt og dit Kvægs Frugt, hvad der falder af dit store Kvæg og hvad der fødes af dit smaa Kvæg.

5. Velsignet skal din Kurv være og dit Deigtrug.

6. Velsignet skal du være i din Indgang, og velsignet skal du være i din Udgang. Ps. 121, 8.

7. Herren skal lade dine Fiender, som reise sig mod dig, blive slagne for dit Aasyn; paa een Vei skulle de drage ud mod dig, og paa syv Veie skulle de fly for dit Aasyn. 3 Mos. 26, 7. 8.

8. Herren skal byde Velsignelsen at være hos dig i dine Lader og i Alt, hvad du foretager dig, og han skal velsigne dig i det Land, Herren, din Gud, giver dig.

9. Herren skal sætte dig til at være ham et helligt Folk, ligesom han har tilsvoret dig, naar du tager Vare paa Herrens, din Guds, Bud og vandrer paa hans Veie. 2 Mos. 19, 6. 5 Mos. 7, 6; 26, 19.

10. Og alle Folkene paa Jorden skulle se, at du er kaldt med Herrens Navn, og de skulle frygte for dig.

11. Og Herren skal give dig Overflod i dit Livs Frugt og i dit Kvægs Frugt og i din Jords Frugt, dig til Gode, i det Land, Herren svor dine Fædre at ville give dig. 30, 9.

12. Herren skal oplade for dig sit gode Forraadskammer, Himmelen, for at give dit Land Regn i sin Tid og for at velsigne al din Haands Gjerning; og du skal laane mange Folk, men selv skal du ikke tage tillaans. 11, 14; 15, 6.

13. Og Herren skal gjøre dig til Hoved og ikke til Hale, og du skal altid være ovenpaa, og du skal ikke være under, naar du hører Herrens, din Guds, Bud, som jeg byder dig idag at tage Vare paa og at holde,

14. og du ikke viger fra noget af de
Ord, jeg byder eder idag, enten til Høire
eller til Venstre, saa du gaar efter andre
Guder for at tjene dem. 5, 32.
15. Men det skal ske, dersom du ikke
hører Herrens, din Guds, Røst, saa du
tager Vare paa at holde alle hans Bud
og hans Love, som jeg byder dig idag,
da skulle alle disse Forbandelser komme
over dig og vederfares dig:
30, 17 fg. 3 Mos. 26, 14 fg. Dan. 9, 11. Mal. 2, 2.
16. Forbandet skal du være i Staden,
og forbandet skal du være paa Marken.
V. 3 fg.
17. Forbandet skal din Kurv være og
dit Deigtrug.
18. Forbandet skal dit Livs Frugt være
og din Jords Frugt, hvad der falder af
dit store Kvæg, og hvad der fødes af dit
smaa Kvæg.
19. Forbandet skal du være i din Ind-
gang, og forbandet skal du være i din
Udgang.
20. Herren skal sende Forbandelsen,
Forstyrrelsen og Revselsen mod dig i
alt, hvad du udrækker din Haand til,
hvad du foretager dig, indtil du bliver
ødelagt, og indtil du hastig gaar til-
grunde for dine onde Gjerningers Skyld,
fordi du forlod mig.
21. Herren skal lade Pesten hænge
ved dig, indtil han har udryddet dig af
det Land, du kommer ind i for at tage
det i Eie.
22. Herren skal slaa dig med Svind-
sot og med hidsig Sygdom og med bræn-
dende Feber og med Betændelse og med
Tørke og med Brand og med Visnenhed
i Kornet, og de skulle forfølge dig, indtil
du gaar tilgrunde. Am. 4, 9. Hagg. 2, 17.
23. Og din Himmel, som er over dit
Hoved, skal være som Kobber, og Jorden,
som er under dig, skal være som Jern.
11, 17.
24. Herren skal lade Støv og Sand
være dit Lands Regn; det skal komme
ned over dig fra Himmelen, indtil du
bliver ødelagt.
25. Herren skal lade dig blive slagen
for dine Fienders Aasyn; paa een Vei
skal du drage ud mod ham, og paa syv
Veie skal du fly for hans Ansigt; og
du skal blive mishandlet af alle Riger
paa Jorden.
26. Og dine døde Kroppe skulle blive
til Føde for alle Himmelens Fugle og
for Jordens Dyr, udenat Nogen jager
dem bort.
27. Herren skal slaa dig med Ægyp-
tens Bylder og med Hævelser og med
Skab og med Udslet, saa du ikke skal
kunne læges. 2 Mos. 9, 9.
28. Herren skal slaa dig med Vanvid
og med Blindhed og med Hjertets For-
virring.
29. Og du skal famle for dig om
Middagen, ligesom den Blinde famler
for sig i Mørket, og du skal ingen Lykke
have paa dine Veie, og du skal lide idel
Undertrykkelse og Udplyndring alle Dage,
udenat Nogen frelser.
30. Du skal trolove dig med en Kvinde,
og en anden Mand skal ligge hos hende;
du skal bygge et Hus, og ikke bo i det;
du skal plante en Vingaard, og ikke tage
den i Brug.
31. Din Okse skal slagtes for dine
Øine, og du skal ikke æde af den; dit
Asen skal bortrøves for dit Aasyn og
ikke komme tilbage til dig; dit Smaa-
kvæg skal gives dine Fiender, udenat
Nogen hjælper dig.
32. Dine Sønner og dine Døtre skulle
gives hen til et fremmed Folk, og dine
Øine skulle se derpaa og vansmægte af
Længsel efter dem den hele Dag, og din
Haand skal ingen Magt have.
33. Din Jords Frugt og alt dit Er-
hverv skal et Folk fortære, som du ikke
kjender; og du skal lide idel Vold og
Undertrykkelse alle Dage. Dom. 6, 3 fg.
34. Og du skal blive vanvittig over
det Syn, som dine Øine skulle se.
35. Herren skal slaa dig med onde
Bylder paa Knæerne og paa Benene, saa
du ikke skal kunne læges, fra din Fod-
saale og til din Isse.
36. Herren skal føre dig og din Konge,
som du skal sætte over dig, bort til et
Folk, som hverken du eller dine Fædre
have kjendt, og der skal du tjene andre
Guder, Træ og Sten. 4, 27. 28.
37. Og du skal blive til en Forfær-
delse, til et Ordsprog og til en Spot
iblandt alle de Folk, Herren skal føre dig
hen til. 1 Kong. 9, 7. Jer. 24, 9.
38. Megen Sæd skal du føre ud paa
Marken, og Lidet skal du samle ind; thi
Græshoppen skal afæde den.
Mika 6, 15. Hagg. 1, 6.

39. Vingaarde skal du plante og dyrke, men Vin skal du ikke drikke, ei heller indhøste, thi Mark skal opæde den.

40. Oljetræer skal du have i hele dit Land, men med Olje skal du ikke salve dig; thi dit Oljetræ skal afkaste sin Frugt.

41. Sønner og Døtre skal du avle, men du skal ikke beholde dem; thi de skulle gaa i Fangenskab.

42. Alle dine Træer og din Jords Frugt skal Græshoppen tage i Eie.

43. Den Fremmede, som er i din Midte, skal stige høiere og høiere over dig; men du skal stige dybere og dybere ned.

44. Han skal laane dig, og du skal ikke laane ham; han skal være Hoved, og du skal være Hale. V. 12. 13.

45. Og alle disse Forbandelser skulle komme over dig og forfølge dig og ramme dig, indtil du bliver ødelagt, fordi du ikke hørte Herrens, din Guds, Røst, saa du tog Vare paa hans Bud og hans Love, som han bød dig,

46. og de skulle være til et Tegn og til et Vidunder paa dig og paa din Afkom evindelig.

47. Fordi du ikke tjente Herren, din Gud, med Glæde og af Hjertens Lyst, endog du havde Overflod paa Alt,

48. saa skal du tjene dine Fiender, som Herren skal sende mod dig, i Hunger og i Tørst og i Nøgenhed og i Mangel paa Alt; og han skal lægge et Jernaag paa din Hals, indtil han har ødelagt dig.

49. Herren skal føre et Folk over dig langt borte fra, fra Jordens Ende, et Folk, der flyver som Ørnen, et Folk, hvis Tungemaal du ikke forstaar, Jer. 5, 15 fg. 6, 22 fg.

50. et Folk med frækt Aasyn, som ikke agter den Gamle og ikke forbarmer sig over den Unge. Begr. 4, 16; 5. 12. 13.

51. Og det skal fortære dit Kvægs Frugt og din Jords Frugt, indtil du bliver ødelagt, fordi det ikke levner dig Korn, Most eller Olje, hvad der falder af dit store Kvæg, eller hvad der fødes af dit smaa Kvæg, indtil det har gjort dig til Intet.

52. Og det skal trænge dig i alle dine Porte, indtil dine Mure falde ned, de høie og faste, paa hvilke du forlader dig, i hele dit Land; og det skal trænge dig i alle dine Porte i hele dit Land, som Herren, din Gud, har givet dig.

53. Og du skal æde dit Livs Frugt, Kjødet af dine Sønner og dine Døtre, som Herren, din Gud, giver dig, under Trængsel og Angest, hvormed din Fiende skal ængste dig. 3 Mos. 26, 29. 2 Kong. 6, 28. 29. Begr. 2, 20; 4, 10.

54. Den blødagtige og saare kjælne Mand hos dig skal ikke unde sin Broder eller Hustruen i sin Favn eller Resten af sine Børn, som han har tilovers,

55. at give en af dem Noget af sine Børns Kjød, som han æder, fordi Intet blev ladet tilovers for ham, under Trængsel og Angest, hvormed din Fiende skal ængste dig i alle dine Porte.

56. Den blødagtige og kjælne Kvinde hos dig, som aldrig prøvede paa at sætte sin Fodsaale paa Jorden for Kjælenhed og Blødagtighed, skal ikke unde Manden i sin Favn eller sin Søn eller sin Datter

57. sin Efterbyrd, som gaar ud mellem hendes Ben, eller sine Børn, som hun føder; thi hun skal i Mangel paa Alt fortære dem i Løndom, under Trængsel og Angest, hvormed din Fiende skal ængste dig i dine Porte.

58. Dersom du ikke tager Vare paa at holde alle denne Lovs Ord, som ere skrevne i denne Bog, saa du frygter dette herlige og forfærdelige Navn, Herren, din Gud,

59. da skal Herren sende vidunderlige Plager over dig og vidunderlige Plager over din Afkom, store og vedholdende Plager og onde og vedholdende Sygdomme.

60. Han skal lade alle Ægyptens Sygdomme, som du gruer for, komme over dig, og de skulle hænge ved dig. 2 Mos. 9, 9. 5 Mos. 7, 15.

61. Ogsaa enhver Sygdom og enhver Plage, som ikke er opskreven i denne Lovens Bog, skal Herren lade komme over dig, indtil du er ødelagt.

62. Kun en liden Hob skal blive tilbage af eder, istedetforat I vare som Himmelens Stjerner i Mangfoldighed, fordi du ikke hørte paa Herrens, din Guds, Røst. 4, 27; 10, 22.

63. Og det skal ske, at ligesom Herren glædede sig ved at gjøre vel imod eder og formere eder, saaledes skal Herren glæde sig ved at fordærve eder og øde-

lægge eder; og I skulle ryktes op af det
Land, du kommer ind i for at tage det
i Eie. Ordsp. 1, 26.
64. Og Herren skal adsprede dig iblandt
alle Folkene fra Jordens ene Ende til
Jordens anden Ende, og der skal du tjene
andre Guder, som hverken du eller dine
Fædre have kjendt, Træ og Sten.
65. Og iblandt disse Folk skal du in-
gen Rolighed have, og der skal ingen
Hvile være for din Fodsaale; og Herren
skal der give dig et bævende Hjerte og
hentærede Øine og en vansmægtende Sjæl.
66. Og dit Liv skal hænge i et Haar,
og du skal ængstes Nat og Dag og ikke
være sikker paa dit Liv.
67. Om Morgenen skal du sige: Gid
det var Aften; og om Aftenen skal du
sige: Gid det var Morgen! — for dit
Hjertes Angest, hvormed du ængster dig,
og for det Syn, du ser med dine Øine.
68. Og Herren skal føre dig tilbage
til Ægypten paa Skibe, paa den Vei,
om hvilken jeg sagde dig: Du skal ikke
mere faa den at se herefter. Og der skulle
I blive budne tilfals til dine Fiender
som Trælle og som Trælkvinder, men
ingen skal kjøbe. 17, 16.

29. Kapitel.

Herren fornyer i Moabs Land den Pakt, han har
sluttet med Israel ved Horeb, i hvilken Anledning
Moses opregner Guds store Velgjerninger mod sit
Folk (1—9), formaner dem til at holde Guds Pakt
(10—15), advarer dem mod Afguderi og mod at
foragte Guds Trusler og forkynder dem, som for-
agte disse, Guds svare Domme (16—29).

Dette er den Pakts Ord, som Herren
bød Moses at slutte med Israels
Børn i Moabs Land, foruden den Pakt,
han havde sluttet med dem paa Horeb.
5, 2. 3.
2. Moses kaldte hele Israel til sig og
sagde til dem: I have seet alt det, Her-
ren gjorde for eders Øine i Ægyptens
Land med Farao og med alle hans
Tjenere og med hele hans Land,
4, 34. 2 Mos. 19, 4.
3. de store Prøvelser, som dine Øine
have seet, de store Tegn og Undere; 7, 19.
4. men Herren har ikke givet eder
Hjerte til at forstaa eller Øine til at se
med eller Øren til at høre med indtil
denne Dag. Es. 6, 10.
5. Jeg lod eder vandre i firti Aar i
Ørkenen; eders Klæder bleve ikke ud-
slidte paa eder, og din Sko blev ikke ud-
slidt paa din Fod. 8, 2 fg.
6. I aade ikke Brød, og I drak ikke
Vin eller stærk Drik, forat I skulde
kjende, at jeg, Herren, er eders Gud.
7. Og da I kom til dette Sted, drog
Sihon, Kongen af Hesbon, og Og, Kon-
gen af Basan, ud imod os til Krig, og
vi sloge dem, 4 Mos. 21, 21 fg. 33 fg.
8. og vi toge deres Land og gave
Rubeniterne og Gaditerne og den halve
Manasses Stamme det til Arv.
4 Mos. 32, 33.
9. Saa tager da Vare paa denne Pakts
Ord og holder dem, forat I kunne handle
viselig i Alt, hvad I gjøre.
10. I staa idag allesammen for Her-
rens, eders Guds, Aasyn, eders Over-
hoveder, eders Stammer, eders Ældste
og eders Opsynsmænd, hver Mand i
Israel,
11. eders Børn, eders Hustruer, og
din Fremmede, som er midt i din Leir,
baade din Vedhugger og din Vanddrager,
12. forat du skal indgaa i Pakt med
Herren, din Gud, og i edeligt Forbund
med ham, hvilket Herren, din Gud, slut-
ter med dig idag,
13. forat han idag kan sætte dig til
sit Folk, og forat han kan være din Gud,
ligesom han har tilsagt dig, og ligesom
han har tilsvoret dine Fædre, Abraham,
Isak og Jakob. 28, 9.
14. Og ikke med eder alene slutter jeg
denne Pakt og dette edelige Forbund,
15. men baade med den, som her staar
med os idag, for Herrens, vor Guds,
Aasyn, og med den, som ikke er her med
os idag.
16. Thi I vide selv, hvorledes vi
boede i Ægyptens Land, og hvorledes
vi droge midt igjennem de Folk, som I
droge igjennem,
17. og I saa deres vederstyggelige og
væmmelige Afguder, Træ og Sten, Sølv
og Guld, som vare hos dem.
18. Ikke være der hos eder Mand
eller Kvinde eller Slægt eller Stamme,
hvis Hjerte idag vender sig bort fra
Herren, vor Gud, saa han gaar hen og
tjener hine Folks Guder! Ikke være der
hos eder en Rod, som bærer Giftplante
og Malurt, Hebr. 12, 15.

19. Nogen, som, naar han hører dette edelige Forbunds Ord, velsigner sig i sit Hjerte og siger: Det skal gaa mig vel, naar jeg vandrer i mit Hjertes Stivhed, — forat det Vandede skal bortrykkes tilligemed det Tørstige*! Jer. 44, 17.

* d. e. Alle tilhobe, den, der har Overflod, saavelsom den Trængende.

20. Herren vil ikke tilgive ham; men da skal Herrens Vrede og hans Nidkjærhed ryge mod denne samme Mand, og al den Forbandelse, som er opskreven i denne Bog, skal hvile paa ham, og Herren skal udslette hans Navn under Himmelen. 28, 15 fg.

21. Og Herren skal udskille ham til Fordærvelse fra alle Israels Stammer efter alle Forbandelserne i den Pakt, som er skreven i denne Lovens Bog.

22. Og en følgende Slægt, eders Børn, som skulle opstaa efter eder, og den Fremmede, som skal komme fra et fjernt Land, skal sige, naar de se dette Lands Plager og de Sygdomme, med hvilke Herren har hjemsøgt det,

23. — Svovel og Salt, hele dets Jordbund er forbrændt, den bliver ei tilsaaet og giver ei Grøde, og ingen Urt opvokser i det, en Omstyrtelse som Sodomas og Gomorras, Admas og Zebo'ims, hvilke Herren omstyrtede i sin Vrede og i sin Harme, — 1 Mos. 19, 24 fg. Hos. 11, 8.

24. ja, alle Folkene skulle sige: Hvorfor har Herren gjort saaledes mod dette Land? Hvad er dette for en stor, brændende Vrede? 1 Kong. 9, 8 fg. Jer. 22, 8.

25. Og man skal sige: Fordi de forlode Herrens, sine Fædres Guds, Pakt, som han gjorde med dem, da han førte dem ud af Ægyptens Land,

26. og de gik hen og tjente andre Guder og tilbade dem, Guder, som de ikke kjendte, og som han ikke havde tildelt dem, 4, 19.

27. derfor optændtes Herrens Vrede mod dette Land, saa han førte over det al den Forbandelse, som er skreven i denne Bog,

28. og Herren rykkede dem op af deres Land i Vrede og i Harme og i stor Fortørnelse, og han kastede dem hen i et fremmed Land, ligesom det sees paa denne Dag.

29. Det Skjulte er for Herren, vor Gud, men det Aabenbarede er for os og for vore Børn evindelig, forat vi skulle holde alle denne Lovs Ord. Ps. 147, 19. 2…

30. Kapitel.

Moses forjætter Israel, at Herren vil forbarme sig over dem og velsigne dem, naar de i sin Lands flygtighed omvende sig til ham (1—10), foreholder dem, at Guds aabenbarede Ord ikke er langt borte fra dem, men saare nær hos dem (11—14), forelægger dem Livet og Døden og besværger dem at vælge det Første (15—20).

Og det skal ske, naar alle disse Ting komme over dig, Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg har forelagt dig, og du igjen tager det til Hjerte iblandt alle de Folk, til hvilke Herren, din Gud, har drevet dig bort, 28, 2 fg. 15 fg.

2. og du omvender dig til Herren, din Gud, og hører hans Røst, aldeles saaledes, som jeg byder dig idag, du og dine Børn, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl, 4, 30. 3 Mos. 26, 40.

3. da skal Herren, din Gud, gjøre Ende paa dit Fangenskab og forbarme sig over dig, og han skal atter samle dig fra alle de Folk, til hvilke Herren, din Gud, havde adspredt dig. Jer. 29, 14; 31, 23; 32, 37. Ps. 106, 45 fg.

4. Om end dine Fordrevne ere ved Himmelens Ende, skal Herren, din Gud, samle dig derfra og hente dig derfra. Neh. 1, 9.

5. Og Herren, din Gud, skal føre dig til det Land, dine Fædre eiede, og du skal eie det; og han skal gjøre vel imod dig og formere dig mere end dine Fædre.

6. Og Herren, din Gud, skal omskjære dit Hjerte og din Affoms Hjerte, saa du skal elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl, forat du maa leve. 10, 16. Jer. 4, 4; 32, 39. Ez. 11, 19. Rom. 2, 29. Fil. 3, 3. Kol. 2, 11.

7. Og Herren, din Gud, skal lægge alle disse Forbandelser paa dine Fiender og paa dine Hadere, som have forfulgt dig.

8. Men du skal atter høre Herrens Røst og holde alle hans Bud, som jeg byder dig idag.

9. Og Herren, din Gud, skal give dig Overflod i al dine Hænders Gjerning, i dit Livs Frugt og i dit Kvægs Frugt og i din Jords Frugt, dig til Gode; thi Herren skal atter glæde sig over dig, dig til Gode, ligesom han glædede sig over dine Fædre, 28, 11. Jer. 32, 41.

10. naar du hører Herrens, din Guds, Røst, saa du tager Vare paa hans Bud og hans Love, det, som er skrevet i denne Lovens Bog, naar du omvender dig til Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl.

11. Thi dette Bud, som jeg byder dig idag, er ikke for høit for dig, og det er ikke langt borte. Es. 45, 19; 48, 16.

12. Det er ikke i Himmelen, saa du maatte sige: Hvo vil fare op for os til Himmelen og hente os det og lade os høre det, saa vi kunne gjøre derefter? Rom. 10, 6 fg.

13. Det er heller ikke paa hin Side Havet, saa du maatte sige: Hvo vil fare over for os hinsides Havet og hente os det og lade os høre det, saa vi kunne gjøre derefter?

14. Men Ordet er dig saare nær, i din Mund og i dit Hjerte, forat du skal gjøre derefter.

15. Se, jeg har idag forelagt dig Livet og det Gode og Døden og det Onde, 11, 26 fg. 28, 2 fg. 15 fg.

16. idet jeg byder dig idag at elske Herren, din Gud, at vandre paa hans Veie og tage Vare paa hans Bud og hans Love og hans Anordninger, forat du maa leve og formeres, og Herren, din Gud, maa velsigne dig i det Land, du kommer ind i for at tage det i Eie.

17. Men dersom dit Hjerte vender sig bort, og du ikke adlyder, men lader dig forføre og tilbeder andre Guder og tjener dem,

18. da forkynder jeg eder idag, at I skulle aldeles gaa tilgrunde; I skulle ikke leve mange Dage i det Land, du drager hen til over Jordan for at komme derind og tage det i Eie. Jos. 23, 16.

19. Jeg tager idag Himmelen og Jorden til Vidne mod eder: Livet og Døden har jeg forelagt dig, Velsignelsen og Forbandelsen; saa vælg da Livet, forat du maa leve, du og din Afkom, 4, 26.

20. saa du elsker Herren, din Gud, hører hans Røst og holder fast ved ham! Thi dette er dit Liv og dine Dages Længde, saa du maa blive i det Land, Herren tilsvor dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at ville give dem. 4, 40; 5, 33. 1 Mos. 50, 24.

31. Kapitel.

Moses forkynder Folket, at ikke han, men Josva skal føre dem ind i Landet, og styrker denne dertil (1—8); han overgiver Lovens Bog til Presterne og byder, at den hvert syvende Aar skal oplæses for hele Israel (9—13). Herren aabenbarer sig for ham og Josva og byder dem at opskrive Moses's Afskedssang til et Vidne mod Folket, naar det falder fra ham, og derpaa styrker han Josva (14—23). Efter at være bleven færdig med at skrive Lovens Bog, overleverer Moses den til Leviterne, forat de skulle forvare den til et Vidne mod Folket, og byder dem at forsamle Folket til at høre paa hans Afskedssang (24—30).

Og Moses gik hen og talte disse Ord til hele Israel,

2. og han sagde til dem: Jeg er idag hundrede og tyve Aar gammel, jeg kan ikke mere gaa ud og gaa ind, og Herren har sagt til mig: Du skal ikke gaa over denne Jordan.
34, 7. 4 Mos. 20, 12. 5 Mos. 1, 37 fg. 3, 27.

3. Herren, din Gud, han skal drage frem for dit Aasyn, han skal ødelægge disse Folk for dit Aasyn, forat du skal tage deres Land i Eie; Josva, han skal drage frem for dit Aasyn, ligesom Herren har talt. 4 Mos. 27, 18 fg.

4. Og Herren skal gjøre med dem, ligesom han gjorde med Sihon og med Og, Amoriternes Konger, og med deres Land, hvilke han ødelagde. 4 Mos. 21, 24. 35.

5. Og Herren skal give dem i eders Vold; og I skulle gjøre med dem aldeles efter den Befaling, jeg har givet eder. 7, 2 fg.

6. Værer frimodige og stærke, frygter ikke og forfærdes ikke for deres Aasyn! Thi Herren, din Gud, han er den, som vandrer med dig, han skal ikke slippe dig og ikke forlade dig. 7, 21. Jos. 1, 5. Hebr. 13, 5.

7. Og Moses kaldte paa Josva og sagde til ham for hele Israels Øine: Vær frimodig og stærk! Thi du skal gaa ind med dette Folk i det Land, Herren tilsvor deres Fædre at ville give dem, og du skal uddele det til Arv imellem dem. 3, 28. Jos. 1, 6.

8. Og Herren, han, som gaar for dit Aasyn, han skal være med dig, han skal ikke slippe dig og ikke forlade dig; du skal ikke frygte og ikke ræddes.

9. Og Moses skrev denne Lov og overgav den til Presterne, Levis Sønner, som bare Herrens Pagts-Ark, og til alle de Ældste af Israel.

10. Og Moses bød dem og sagde: Hvert syvende Aar, paa den for Henstandsaaret bestemte Tid, paa Løvsalernes Høitid, 15, 1 fg.

11. naar hele Israel kommer for at lade sig se for Herrens, din Guds, Aasyn paa det Sted, han udvælger, da skal du oplæse denne Lov for hele Israel i deres Paahør. 16, 16. Neh. 8, 18.

12. Kald Folket sammen, Mændene og Kvinderne og Børnene og din Fremmede, som er inden dine Porte, forat de maa høre, og forat de maa lære og frygte Herren, eders Gud, og tage Vare paa at holde alle denne Lovs Ord,

13. og deres Børn, som ikke kjende den, høre og lære at frygte Herren, eders Gud, alle de Dage, I leve i det Land, I drage hen til over Jordan for at tage det i Eie.

14. Og Herren sagde til Moses: Se, dine Dage nærme sig Døden; kald paa Josva, og stiller eder frem ved Sammenkomstens Telt, forat jeg kan give ham Befaling. Og Moses og Josva gik hen og stillede sig frem ved Sammenkomstens Telt.

15. Og Herren aabenbarede sig ved Teltet i en Skystøtte, og Skystøtten stod ved Indgangen til Teltet.

16. Og Herren sagde til Moses: Se, naar du hviler hos dine Fædre, da skal dette Folk give sig til at bole med de Fremmedes Guder i det Land, det kommer ind i, og det skal forlade mig og bryde min Pakt, som jeg har gjort med det.

17. Og min Vrede skal optændes mod det paa den samme Dag, og jeg vil forlade dem og skjule mit Aasyn for dem, saa de blive fortærede, og mangfoldige Ulykker og Trængsler ramme dem. Og de skulle sige paa den samme Dag: Er det ikke, fordi min Gud ikke er i min Midte, at disse Ulykker have rammet mig?

18. Men jeg vil paa den samme Dag skjule mit Aasyn for alt det Onde, det har gjort, fordi det har vendt sig til andre Guder.

19. Og nu, opskriver eder denne Sang* og lær Israels Børn den, læg den i deres Mund, forat denne Sang kan være mig til et Vidne imod Israels Børn. *32, 1 fg.

20. Thi jeg vil føre det ind i det Land, som jeg har tilsvoret dets Fædre, som flyder med Melk og Honning, og det skal æde og blive mæt og fedt, og det skal vende sig til andre Guder og tjene dem og foragte mig og bryde min Pakt. 30, 20.

21. Og naar da mangfoldige Ulykker og Trængsler ramme det, saa skal denne Sang lyde for det som et Vidne, thi den skal ikke glemmes af dets Afkoms Mund. Thi jeg kjender dets Tanker, som det paa denne Dag omgaaes med, førend jeg fører det ind i det Land, jeg har tilsvoret det.

22. Saa opskrev Moses paa den samme Dag denne Sang og lærte Israels Børn den.

23. Og han* bød Josva, Nuns Søn, og sagde: Vær frimodig og stærk! Thi du skal føre Israels Børn ind i det Land, jeg har tilsvoret dem, og jeg vil være med dig. *Herren. V. 7.

24. Og det skede, da Moses var færdig med at skrive denne Lovs Ord i en Bog indtil Enden,

25. da bød Moses Leviterne, som bare Herrens Pakts-Ark, og sagde: V. 9.

26. Tager denne Lovs Bog og lægger den ved Siden af Herrens, eders Guds, Pakts-Ark, og den skal være der til et Vidne imod dig.

27. Thi jeg kjender din Gjenstridighed og din haarde Nakke; se, medens jeg endnu lever hos eder idag, have I været gjenstridige mod Herren, og hvor meget mere da efter min Død!

28. Forsamler til mig alle de Ældste i eders Stammer og eders Opsynsmænd, og jeg vil tale disse Ord for deres Øren og tage Himmelen og Jorden til Vidne imod dem. 30, 19; 32, 1 fg.

29. Thi jeg ved, at efter min Død skulle I fordærve eders Vei og vige af fra den Vei, jeg har befalet eder, og det Onde skal ramme eder i de sidste Dage, naar I gjøre, hvad der er ondt i Herrens Øine, saa I opirre ham med eders Hænders Gjerning. 4, 30.

30. Saa talte da Moses denne Sangs Ord for hele Israels Forsamlings Øren indtil Enden.

32. Kapitel.

Moses's Afskedssang. Han opfordrer Himmel og Jord til at høre paa hans Ord til Herrens Pris (1—3). Skylden for de Ulykker, som komme over Israel, ligger ikke hos Gud, som er trofast, men hos Israel selv, som har været troløst. Gud har fra fordums Tid vist Israel store Velgjerninger, men dette har været utaknemmeligt og er faldet fra ham (4—18). Derfor har han maattet hjemsøge dem med Straffedomme (19—25); ja, han vilde endog have tilintetgjort dem, hvis han ikke havde frygtet for, at Fienderne skulde tilskrive sin egen Kraft deres Undergang (26—33). Gud vil dog ikke for bestandig give sit Folk til Pris for dets Fiender, men omsider straffe disse og frelse sit Folk (34—42). Hedningerne opfordres tilslut til at prise Israel, fordi det har en saadan Gud (43). Efter at have endt sin Sang formaner Moses atter Folket til at agte paa Guds Ord til sin Velsignelse (44—47). Han faar samme Dag Befaling at gaa op paa Nebos Bjerg for at dø der efter at have skuet ud over Kana'ans Land (48—52).

Lytter til, I Himle, og jeg vil tale, og
Jorden høre paa min Munds Ord!
31, 28. Es. 1, 2.
2. Min Lære dryppe som Regnet, min
Tale flyde som Duggen, som en Regn-
byge paa Græs og som en Regnskur
paa Urter!
3. Thi Herrens Navn vil jeg forkynde;
giver vor Gud Ære! Ps. 34, 4. Aab. 14, 7.
4. **Klippen!** — fuldkommen er
hans Gjerning, thi alle hans
Veie ere Ret; en trofast Gud og
uden Svig, retfærdig og retvis
er han. 7, 9. Ps. 25, 8; 92, 16.
5. Skulde han have handlet fordær-
velig mod det*? Nei, hans Sønner —
deres Skjændsel er det, en vanartet og
forvendt Slægt. *Israel. Es. 1, 3 fg.
6. Gjengjælde I Herren saaledes, du
daarlige og uvise Folk? Er han ikke din
Fader, som forhvervede dig? Han skabte
dig og beredte dig. Mal. 1, 6.
7. Kom de ældgamle Dage i Hu, giv
Agt paa Aarene fra Slægt til Slægt!
Spørg din Fader, og han vil kundgjøre
dig det, dine Ældste, og de ville sige
dig det.
8. Da den Høieste gav Folkene Arv,
da han adskilte Menneskenes Børn, satte
han Folkenes Landemærker, idet han saa
hen til Israels Børns Tal.
9. Thi Herrens Del er hans Folk,
Jakob er hans Arvelod.
10. Han fandt ham i et øde Land og
paa et øde Sted blandt Ørkenens Hyl;
han værnede om ham, han gav Agt paa
ham, han bevarede ham som sin Øiesten.
Sak. 2, 12.
11. Som en Ørn, der vækker sit Rede,
svæver over sine Unger, udbredte han
sine Vinger, tog han ham, bar ham paa
sine Slagfjædre.
2 Mos. 19, 4. 5 Mos. 1, 31. Es. 63, 9.
12. Herren alene førte ham, og ingen
fremmed Gud var med ham.
13. Han lod ham fare hen over Jor-
dens Høie, og han aad Markens Grøde,
og han lod ham suge Honning af Klip-
pen og Olje af den haarde Sten,
14. Fløde af Kjør og Melk af Faar
og det Fede af Lam og af Vædere fra
Basan og af Bukke og Hvedens fedeste
Marv; og Druers Blod drak du som Vin.
15. Da blev Jesurun* fed og slog bag
op, — du blev fed, tyk og mæsket; og
han forlod Gud, som havde skabt ham,
og foragtede sin Frelses Klippe.

* Jesurun, d. e. det oprigtige, retskafne Folk, kaldes Israel, fordi det skulde tjene Herren i Oprigtighed. 31, 20. Neh. 9, 25. 26.

16. De vakte hans Nidkjærhed ved
fremmede Guder; ved vederstyggelige
Afguder vakte de hans Harme.
17. De ofrede til Magterne*, som ikke
ere Gud, til Guder, som de ikke kjendte,
nye, som nylig vare opkomne, som eders
Fædre ikke ræddedes for.

* d. e. Afguderne; Ps. 106, 37. 1 Kor. 10, 20.

18. Klippen, som avlede dig, ænsede
du ikke, og du glemte Gud, som fødte dig.
19. Da saa Herren det og forkastede
dem i Harme over sine Sønner og sine
Døtre.
20. Og han sagde: Jeg vil skjule mit
Aasyn for dem, jeg vil se, hvad Ende
det vil tage med dem; thi en forvendt
Slægt ere de, Børn, i hvem der ingen
Troskab er. 31, 17 fg.
21. De vakte min Nidkjærhed ved det,
som ikke er Gud, de vakte min Harme
ved sine forfængelige Afguder. Ogsaa
jeg vil vække deres Nidkjærhed ved det,
som ikke er et Folk; ved et daarligt Folk
vil jeg vække deres Harme. Rom. 10, 19.
22. Thi Ild er optændt i min Vrede
og brænder indtil dybeste Dødsrige, og

den fortærer Landet og dets Grøde og sætter Bjergenes Grundvolde i Brand.

23. Jeg vil samle Ulykker over dem; alle de Pile, jeg har, vil jeg bruge imod dem. Ez. 14, 21.

24. De skulle udsuges af Hunger og fortæres af hidsig Sygdom og giftig Sot; og vilde Dyrs Tand vil jeg sende mod dem med brændende Gift af Støvets Kryb. 28, 22.

25. Udenfor skal Sverd, i Lønkamrene Forfærdelse bortrive baade unge Karle og Jomfruer, det diende Barn med den graahærdede Mand.

26. Jeg vilde have sagt: Jeg vil bortveire dem, jeg vil tilintetgjøre deres Ihukommelse blandt Menneskene,

27. dersom jeg ikke havde frygtet for, at Fienderne skulde krænke mig, at deres Trængere skulde miskjende det, at de skulde sige: Vor Haand er høi, og det er ikke Herren, som har gjort alt dette. 4 Mos. 14, 13—16. Ez. 20, 14.

28. Thi de ere et Folk uden Raad, og der er ikke Forstand i dem.

29. Dersom de vare vise, vilde de indse dette, skjønne, hvad Ende det vil faa med dem.

30. Hvorledes kunde Een forfølge Tusinde, og To drive Titusinde paa Flugt, dersom ikke deres Klippe havde solgt dem, og Herren overgivet dem? Es. 30, 17.

31. Thi deres Klippe er ikke som vor Klippe, — vore Fiender ere selv Dommere.

32. Thi deres Vinstok er af Sodomas Vinstok og fra Gomorras Marker; deres Druer ere giftige Druer, de have beske Klaser.

33. Deres Vin er Slangers brændende Gift og grum Orme-Edder.

34. Er det ikke forvaret hos mig, under Segl i mine Forraadskamre?

35. Mig hører Hevn og Gjengjældelse til paa den Tid, deres Fod vakler; thi deres Undergangs Dag er nær, og hastig kommer, hvad der er dem beredt. Rom. 12, 19. Hebr. 10, 30.

36. Thi Herren skal dømme sit Folk, og det skal gjøre ham ondt for hans Tjenere, naar han ser, at Magten er borte, og at det er forbi baade med Store og Smaa.

37. Og han skal sige: Hvor ere deres Guder, den Klippe, som de forlode sig paa,

38. de, som aade deres Slagtofferes Fedt og drak deres Drikofferes Vin? Lad dem reise sig og hjælpe eder! La dem være et Skjul over eder! Dom. 10, 14. 1 Sam. 12, 21. Jer. 2, 28

39. Ser nu, at det er mig, og at de er ingen Gud ved Siden af mig! Jeg døder og gjør levende, jeg saarer, og je læger, og der er Ingen, som redder a min Haand. 4, 35. Es. 45, 5. 14. 1 Sam. 2, 6. Hos. 6, 1. 2

40. Thi jeg opløfter min Haand ti Himmelen og siger: Saasandt jeg leve evindelig:

41. Naar jeg hvæsser mit lynend Sverd, og min Haand griber til Dom da vil jeg gjengjælde mine Fiender me Hevn og betale dem, som hade mig;

42. jeg vil gjøre mine Pile drukne a Blod, og mit Sverd skal æde Kjød, — af Gjennemboredes og Fangnes Blod af Fiendens Fyrsters Hoved.

43. Priser, I Hedninger, hans Folk Thi han hevner sine Tjeneres Blod o gjengjælder sine Fiender med Hevn o forsoner sit Land, sit Folk. Rom. 15, 10. Ps. 9, 13. Aab. 19, 2

44. Og Moses kom og talte alle denn Sangs Ord for Folkets Øren, han o Hosea, Nuns Søn. 4 Mos. 13, 16

45. Og da Moses var færdig med a tale alle disse Ord til hele Israel,

46. sagde han til dem: Agter paa all de Ord, som jeg idag gjør til Vidn mod eder, som I skulle byde eders Børn at tage Vare paa, saa de holde all denne Lovs Ord! 31, 26

47. Thi det er ikke et tomt Ord fo eder, men det er eders Liv, og ved dett Ord skulle I leve mange Dage i de Land, I drage hen til over Jordan fo at tage det i Eie. Joh. 6, 63

48. Og Herren talte til Moses de samme Dag og sagde:

49. Gaa op paa dette Abarims Bjerg Nebos Bjerg, som er i Moabs Land lig overfor Jericho, og sku det Land Kana'an som jeg giver Israels Børn til Eiendom 4 Mos. 27, 12 fg

50. og du skal dø paa Bjerget, som du gaar op paa, og blive samlet til din Folk, ligesom Aron, din Broder, død paa Bjerget Hor og blev samlet til sin Folk, 4 Mos. 20, 25 fg

51. fordi I syndede mod mig midt
iblandt Israels Børn ved Meribas Vand
i Kades i Ørkenen Zin, fordi I ikke hel-
ligede mig midt iblandt Israels Børn.
4 Mos. 20, 13.

52. Thi du skal skue Landet lige over-
for dig, men du skal ikke komme ind i
det Land, jeg giver Israels Børn. 34, 4.

33. Kapitel.

Moses's Velsignelse over Israel. Han taler først om, hvorledes Gud gav Israel Loven og blev dets Konge (1—5), forkynder dernæst hver Stamme især den Velsignelse, som skal blive den til Del (6—25), og priser til Slutning Israel saligt, fordi det har en saadan Gud som Herren (26—29).

Og dette er den Velsignelse, med hvilken
Moses, den Guds Mand, velsignede
Israels Børn før sin Død.

2. Han sagde: Herren kom fra Sinaj,
og han gik op fra Se'ir for dem; han
straalede frem fra Parans Bjerg og kom
fra hellige Titusinder; ved hans Høire
var Lovens Ild* for dem.
* den Ild, som ledsagede Lovens Givelse.
2 Mos. 19, 20. Hab. 3, 3. Dan. 7, 10.

3. Ja, han har sit Folk kjært; alle
dine* Hellige, de ere i din Haand, og
de ligge for din Fod, de modtage dine
Ord. * Guds.

4. En Lov bød Moses os, en Eien-
dom for Jakobs Menighed. Ps. 147, 19.

5. Og han* blev Konge i Jesurun**,
da Folkets Øverster forsamlede sig, Is-
raels Stammer tilsammen. * Gud. ** 32, 15.

6. Ruben leve og dø ikke, men hans
Mænd vorde en liden Hob!

7. Og dette sagde han om Juda:
Hør, o Herre, Judas Røst, og før ham
til hans Folk! Med sine Hænder strider
han for det, og du skal være en Hjælp
mod hans Fiender.

8. Og om Levi sagde han: Dine
Tummim og dine Urim høre din fromme
Mand til, ham, som du fristede ved
Massa, som du kivedes med ved Meribas
Vand. 2 Mos. 28, 30; 17, 2—7. 4 Mos. 20, 2—13.

9. Han, som sagde om sin Fader og
om sin Moder: Jeg ser dem ikke, og som
ikke tjendtes ved sine Brødre og ikke vidste
noget af sine Sønner, fordi han tog
Vare paa dit Ord og bevarede din Pakt,
2 Mos. 32, 26—29. Matt. 10, 37; 19, 29. Luk. 14, 26.

10. han skal lære Jakob dine Bud og
Israel din Lov, han skal lægge Røgelse
for din Næse og helt Offer paa dit Alter.
17, 9 fg. Mal. 2, 6. 7.

11. Velsign, o Herre, hans Kraft, og
lad hans Hænders Gjerning behage dig!
Knus Lænderne paa hans Modstandere
og paa hans Hadere, saa de ikke reise sig!

12. Om Benjamin sagde han: Her-
rens Elskede bor tryggelig hos ham; han
dækker over ham den hele Dag, og mel-
lem hans Skuldre bor han.

13. Og om Josef sagde han: Vel-
signet af Herren være hans Land med
det Ypperste fra Himmelen, med Dug og
med dybe Vande, som ligge hernedentil,
1 Mos. 49, 25. 26.

14. og med det Ypperste af det, som
Solen frembringer, og med det Ypperste
af det, som Maaner frembrive,

15. og med det Herligste fra de ældgamle
gamle Bjerge og med det Ypperste fra
de evige Høie

16. og med det Ypperste af Jorden
og dens Fylde og med hans Naade, som
boede i Tornebusken; det komme over
Josefs Hoved og over hans Isse, som er
Fyrste blandt sine Brødre! 2 Mos. 3, 2 fg.

17. Hans Okses Førstefødte* er herlig,
og som Vildoksens Horn ere hans Horn,
med dem stanger han Folkene tilhobe,
Jordens Ender; det er Efra'ims Titu-
sinder, det er Manasses Tusinder.
* d. e. Stammens kraftigste Krigere.
1 Mos. 48, 19 fg.

18. Og om Sebulon sagde han:
Glæd dig, Sebulon, i din Udfart, og du,
Isaskar, i dine Telte! 1 Mos. 49, 13. 14.

19. Folkeslag kalde de til Bjerget, der
ofre de Retfærdigheds Offere; thi Ha-
vets Overflod og Sandens skjulte Skatte
suge de.

20. Og om Gad sagde han: Lovet
være han, som udvider Gad! Som en
Løvinde ligger han, og han sønderriver
baade Arm og Isse.

21. Og han udsaa sig den første Lod,
thi der er den Del forvaret, Lovgiveren
har bestemt ham, og saa drog han frem
i Spidsen for Folket; hvad Ret var for
Herren, gjorde han, og hvad han havde
bestemt, sammen med Israel.
4 Mos. 32, 1 fg. 16 fg. 29. Jos. 4, 12.

22. Og om Dan sagde han: Dan er
en Løveunge, som springer frem fra Basan.
1 Mos. 49, 17. Dom. 13, 2 fg.

23. Og om Naftali sagde han: Naftali, mættet af Velbehag og fyldt med Herrens Velsignelse, — Vesten og Sønden tage han i Eie!

24. Og om Aser sagde han: Velsignet fremfor Sønner være Aser! Han være den Yndede blandt sine Brødre og dyppe i Olje sin Fod! 1 Mos. 49, 20.

25. Af Jern og Kobber være din Bom, og saa lang som dine Dage være din Hvile!

26. Ingen er som Gud, o Jesurun*! Han farer over Himmelen med Hjælp for dig og i sin Høihed paa Skyerne.
* 32, 15.

27. En Bolig er den ældgamle Gud, og herneden er der evige Arme; han uddriver Fienden for dit Ansigt og siger: Ødelæg! Ps. 90, 1. 5 Mos. 31, 3.

28. Og Israel bor tryggelig for sig selv, Jakobs Øie er vendt mod et Land med Korn og Most, ja hans Himmel drypper af Dug. 4 Mos. 23, 9.

29. Salig er du, Israel! Hvo er som du, et Folk, hvis Frelse er i Herren, dit hjælpende Skjold og dit høie Sverd! Dine Fiender hykle for dig, og paa deres Høider træder du.

34. Kapitel.

Moses gaar op paa Nebos Bjerg, og efterat han har skuet ud over Kana'ans Land, dør han der og begraves (1—7). Israels Børn sørge over ham og adlyde efter hans Død Josva (8. 9). Moses prises som den største Profet i Israel (10—12).

Og Moses gik op fra Moabs øde Marker paa Nebos Bjerg, paa Pisgas Top, som er lige overfor Jericho; og Herren lod ham skue hele Landet, Gilead indtil Dan 3, 27.

2. og hele Naftalis og Efra'ims og Manasses Land og hele Judas Land indtil det vestlige Hav

3. og Sydlandet og Jordansletten, Dale[n] ved Jericho, Palmestaden, lige til Zoar
Dom. 1, 16. 2 Krøn. 28, 15

4. Og Herren sagde til ham: Dette e[r] det Land, jeg har tilsvoret Abraham, Isa[k] og Jakob og sagt: Din Afkom vil je[g] give det. Jeg har ladet dig skue det me[d] dine Øine, men du skal ikke komm[e] derover. 1 Mos. 12, 7. 5 Mos. 32, 52

5. Saa døde Moses, Herrens Tjene[r], der i Moabs Land efter Herrens Ord.

6. Og han begrov ham i Dalen [i] Moabs Land lige overfor Bet-Peor, o[g] Ingen ved om hans Grav indtil denn[e] Dag. Jud. 9

7. Og Moses var hundrede og tyv[e] Aar gammel, da han døde; hans Øi[e] var ikke sløvet, og hans Kraft var ikk[e] vegen bort. 31, 2

8. Og Israels Børn græd over Moses paa Moabs øde Marker i treti Dage og saa vare Graadens Dage til Ende, Sorgen over Moses. 4 Mos. 20, 29

9. Og Josva, Nuns Søn, var fyld[t] med Visdoms Aand, thi Moses havd[e] lagt sine Hænder paa ham; og Israels Børn adløde ham og gjorde saaledes som Herren havde befalet Moses.
4 Mos. 27, 18 fg

10. Men der opstod ikke mere noge[n] Profet i Israel som Moses, hvem Herren kjendte Aasyn til Aasyn,
2 Mos. 33, 11. 4 Mos. 12, 8

11. i Henseende til alle de Tegn o[g] de Undere, Herren havde sendt ham ti[l] at gjøre i Ægyptens Land og paa Fa[]rao og paa alle hans Tjenere og paa hel[e] hans Land,

12. og i Henseende til hele den stærk[e] Haand og til alle de store, forfærdelig[e] Gjerninger, Moses havde gjort for hel[e] Israels Øine.

Josvas Bog.

1. Kapitel.

Herren byder Josva at føre Folket ind i Kanaans Land, giver ham herlige Løfter og byder ham at være frimodig og flittig at betragte og at holde hans Ord (1—9). Josva lader Folket berede sig til at drage over Jordan og formaner Rubens, Gads og den halve Manasses Stamme til at holde, hvad de have lovet; de love ham Lydighed i Alt (10—18).

Og det skede efter Moses's, Herrens Tjeners, Død, da sagde Herren til Josva, Nuns Søn, Moses's Tjener:
4 Mos. 11, 28. 5 Mos. 1, 38.

2. Moses, min Tjener, er død; saa gjør dig nu rede, drag over denne Jordan, du og hele dette Folk, til det Land, som jeg giver dem, Israels Børn!

3. Hvert Sted, eders Fodsaale træder paa, giver jeg eder, ligesom jeg sagde til Moses: 5 Mos. 11, 24 fg.

4. Fra Ørkenen og dette Libanon og indtil den store Flod, Floden Frat, hele Hetiternes Land, og indtil det store Hav mod Solens Nedgang skal eders Land være.

5. Ingen skal holde Stand for dit Aasyn alle dit Livs Dage; ligesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg vil ikke slippe dig og ikke forlade dig.
5 Mos. 31, 8. Hebr. 13, 5.

6. Vær frimodig og stærk! Thi du skal uddele blandt dette Folk det Land til Arv, som jeg tilsvor deres Fædre at ville give dem.
5 Mos. 31, 7 fg. 1, 38. Jos. 19, 51.

7. Vær kun saare frimodig og stærk, saa du tager Vare paa at gjøre efter hele den Lov, som Moses, min Tjener, bød dig! Vig ikke fra den til Høire eller til Venstre, forat du kan handle viselig i Alt, hvad du foretager dig!
5 Mos. 5, 32. Ordsp. 4, 27. 1 Kong. 2, 3 fg.

8. Denne Lovens Bog skal ikke vige fra din Mund, men du skal grunde paa den Dag og Nat, forat du maa tage Vare paa at gjøre efter alt det, som skrevet er i den; thi da skal du have Lykke paa dine Veie, og da skal du handle viselig. Ps. 1, 2. 3.

9. Har jeg ikke befalet dig: Vær frimodig og stærk, frygt ikke og ræddes ikke? Thi Herren, din Gud, er med dig i Alt, hvad du foretager dig.

10. Da bød Josva Folkets Opsynsmænd og sagde:

11. Gaar midt igjennem Leiren og byder Folket og siger: Bereder eder Reisekost! Thi om tre Dage skulle I gaa over denne Jordan for at komme og indtage det Land, som Herren, eders Gud, giver eder til Eie.

12. Og til Rubeniterne og til Gaditerne og til den halve Manasses Stamme sagde Josva:

13. Kommer det Ord i Hu, som Moses, Herrens Tjener, bød eder, da han sagde: Herren, eders Gud, skaffer eder Rolighed og giver eder dette Land.
4 Mos. 32, 20 fg.

14. Eders Hustruer, eders Børn og eders Kvæg skulle forblive i det Land, Moses har givet eder paa hin Side* Jordan; men I skulle, saa mange, som ere kraftige Stridsmænd, drage fuldt rustede i Spidsen for eders Brødre og hjælpe dem,
* østenfor.

15. indtil Herren giver eders Brødre Rolighed, ligesom eder, og ogsaa de have taget det Land i Eie, som Herren, eders Gud, giver dem; da skulle I vende tilbage til eders Eiendoms Land og besidde det, som Moses, Herrens Tjener, gav eder paa hin Side Jordan, mod Solens Opgang.

16. Og de svarede Josva og sagde: Alt, hvad du har befalet os, ville vi gjøre, og til Alt, hvortil du sender os, ville vi gaa.

17. Aldeles som vi adlød Moses, ville vi adlyde dig; kun at Herren, din Gud, maa være med dig, ligesom han var med Moses.

18. Hver den, som er gjenstridig mod din Befaling og ikke lyder dine Ord i alt det, du byder ham, han skal dø. Vær kun frimodig og stærk!

2. Kapitel.

Josva sender to Speidere til Jericho; de skjules af Rahab, der fortæller dem om Kananiternes Frygt for Israel og beder, at de ville lade hende og hendes Slægt beholde Livet (1—13). De love hende dette paa visse Betingelser og vende tilbage med Budskab til Josva (14—24).

Og Josva, Nuns Søn, sendte hemmelig to Speidere fra Sittim og sagde: Gaar hen, ser paa Landet og Jericho! Og de gik hen og kom ind i en Skjøges Hus, hvis Navn var Rahab, og de lagde sig der. Hebr. 11, 31. Jak. 2, 25.

2. Og det blev sagt til Kongen af Jericho: Se, nogle Mænd af Israels Børn ere komne hid inat for at udforske Landet.

3. Da sendte Kongen af Jericho Bud til Rahab og lod sige: Før de Mænd ud, som kom til dig, som ere komne til dit Hus! Thi de ere komne for at udforske hele Landet.

4. Og Kvinden tog de to Mænd og skjulte dem, og hun sagde: Det er saa, at Mændene kom til mig, men jeg vidste ikke, hvorfra de vare;

5. og da Porten skulde lukkes i Mørkningen, gik Mændene ud; jeg ved ikke, hvor Mændene gik hen. Skynder eder at sætte efter dem, saa ville I naa dem.

6. Men hun havde ladet dem stige op paa Taget og skjult dem under Linstænglerne, som hun havde liggende udbredte paa Taget.

7. Og Mændene satte efter dem paa Veien til Jordan, til Vadestederne; og man lukkede Porten, efterat de, som satte efter dem, vare dragne ud.

8. Og førend de havde lagt sig, gik hun op til dem paa Taget.

9. Og hun sagde til Mændene: Jeg ved, at Herren har givet eder Landet, og at Forfærdelse for eder er falden paa os, og at alle Landets Indbyggere forgaa af Angest for eders Aasyn.
2 Mos. 15, 15. 16; 23, 27. 5 Mos. 11, 25.

10. Thi vi have hørt, at Herren udtørrede Vandet i det røde Hav for eders Aasyn, da I gik ud af Ægypten, og hvad I gjorde med begge Amoriternes Konger, som vare paa hin Side* Jordan, Sihon og Og, hvilke I sloge med Ban.
* østenfor. 2 Mos. 14, 21 fg. 4 Mos. 21, 23 fg. 33 fg.

11. Og da vi hørte det, blev vort Hjerte fuldt af Angest, og der er ikke mere noget Mod tilbage i Nogen for eders Aasyn; thi Herren, eders Gud, han er Gud i Himmelen oventil og paa Jorden nedentil. 5, 1. 5 Mos. 4, 39.

12. Saa tilsværger mig nu ved Herren, efterdi jeg har vist Barmhjertighed mod eder, at ogsaa I ville vise Barmhjertighed mod min Faders Hus, og giver mig saaledes et Tegn paa eders Sandruhed,

13. og lader min Fader og min Moder og mine Brødre og mine Søstre og Alle, som høre dem til, leve, og redder vort Liv fra Døden!

14. Og Mændene sagde til hende: Ja, vi skulle være skyldige til at dø i eders Sted! Dersom I ikke kundgjøre denne vor Sag, saa skulle vi, naar Herren giver os Landet, vise Barmhjertighed og Trofasthed mod dig. 6, 23. 25.

15. Saa firede hun dem ned ved et Reb gjennem Vinduet; thi hendes Hus laa ved Stadens Mur, og hun boede ved Muren.

16. Og hun sagde til dem: Gaar hen til Bjergene, forat Forfølgerne ikke skulle træffe paa eder, og skjuler eder der i tre Dage, indtil Forfølgerne komme tilbage; og siden kunne I vandre eders Vei.

17. Og Mændene sagde til hende: Vi skulle være løste fra denne Ed til dig, som du lod os sværge*.
* neml. dersom de følgende Betingelser ikke opfyldes, se V. 20.

18. Se, naar vi komme ind i Landet, saa skal du binde denne Snor af skarlagenfarvet Traad i det Vindue, gjennem hvilket du har firet os ned, og du skal samle din Fader og din Moder og dine Brødre og hele din Faders Hus hos dig i Huset.

19. Og hver den, som gaar ud af dit Huses Dør paa Gaden, hans Blod komme over hans Hoved, og vi ere skyldfrie; men hver den, som er hos dig i Huset, hans Blod komme over vort Hoved, dersom der bliver lagt Haand paa ham.

20. Og dersom du kundgjør denne vor Sag, saa ere vi løste fra den Ed til dig, som du lod os sværge.

21. Og hun sagde: Det være efter eders Ord! Og hun lod dem gaa, og de gik; og hun bandt den skarlagenfarvede Snor i Vinduet.

22. De gik da og kom til Bjergene og bleve der i tre Dage, indtil Forfølgerne vare vendte tilbage; og Forfølgerne ledte paa hele Veien, men fandt dem ikke.

23. Derpaa vendte de to Mænd om og gik ned fra Bjergene og satte over og kom til Josva, Nuns Søn, og fortalte ham alt det, som var hændt dem.

24. Og de sagde til Josva: Herren

har givet hele Landet i vor Haand, og alle Landets Indbyggere forgaa ogsaa af Angest for vort Aasyn.

3. Kapitel.

Josva kommer med Folket til Jordan, giver Befaling om, hvorledes de skulle gaa over Floden, og lover dem, at dens Vande skulle adskilles (1—13). Dette sker, og Folket gaar over (14—17).

Og Josva stod aarle op om Morgenen,
og de brøde op fra Sittim og kom
til Jordan, han og alle Israels Børn;
og de forbleve der en Tid, forinden de
gik over. 2, 1.
2. Og da tre Dage vare til Ende, gik
Opsynsmændene midt igjennem Leiren, 1, 11.
3. og de bøde Folket og sagde: Naar
I se Herrens, eders Guds, Pagts-Ark og
de levitiske Prester i Færd med at bære
den, saa skulle I bryde op fra eders Sted
og gaa efter den
4. (dog skal der være en Afstand imellem
eder og den, omtrent to tusinde Alen
lang, I maa ikke komme nær til den),
forat I skulle vide den Vei, I skulle gaa;
thi I have ikke draget den Vei før.
5. Og Josva sagde til Folket: Helliger
eder! Thi imorgen skal Herren gjøre
vidunderlige Ting midt iblandt eder.
6. Og Josva sagde til Presterne: Tager
Paktens Ark og gaar frem foran Folket!
Og de toge Paktens Ark og gik frem
foran Folket.
7. Og Herren sagde til Josva: Paa
denne Dag vil jeg begynde at gjøre dig
stor for hele Israels Øine, forat de skulle
vide, at ligesom jeg var med Moses, vil
jeg og være med dig. 4, 14; 1, 5.
8. Og du skal byde Presterne, som
bære Paktens Ark, og sige: Naar I komme
til Kanten af Jordans Vande, saa skulle
I blive staaende i Jordan.
9. Og Josva sagde til Israels Børn:
Kommer hid og hører Herrens, eders
Guds, Ord!
10. Og Josva sagde: Herpaa skulle I
kjende, at den levende Gud er midt
iblandt eder og visselig skal fordrive Kananiterne
og Hetiterne og Heviterne og
Feresiterne og Girgasiterne og Amoriterne
og Jebusiterne for eders Aasyn:
11. Se, al Jordens Herres Pagts-Ark
drar frem foran eder ud i Jordan.
12. Saa tager eder nu tolv Mænd af
Israels Stammer, een Mand for hver
Stamme! 4, 2 fg.
13. Og det skal ske, naar de Presters
Fodsaaler, som bære Herrens, al Jordens
Herres, Ark, staa stille i Jordans Vande,
da skulle Jordans Vande afskjæres, det
Vand nemlig, som kommer ovenfra, og
det skal staa i en Dynge. 2 Mos. 15, 8.
14. Og det skede, da Folket brød op
fra sine Telte for at gaa over Jordan,
og Presterne bare Paktens Ark foran
Folket,
15. og de, som bare Arken, kom til
Jordan, og de Presters Fødder, som bare
Arken, dyppedes i Vandkanten (men Jordan
var fuld over alle sine Bredder hele
Høsttiden igjennem),
16. da stansede det Vand, som kom
ovenfra; det stod i en Dynge meget langt
borte, ved Staden Adam, som er ved
Siden af Zartan, og det, som løb ned
til den øde Marks Hav, Salthavet, blev
aldeles afskaaret, og Folket gik over lige
overfor Jericho; 2 Mos. 14, 21 fg. Ps. 114, 3.
17. Og Presterne, som bare Herrens
Pakts-Ark, stode paa det Tørre ude i
Jordan uden at røre sig; og hele Israel
gik over paa det Tørre, indtil hele
Folket havde fuldendt Overgangen over
Jordan.

4. Kapitel.

Tolv udvalgte Mænd af Folket tage efter Guds Befaling tolv Stene op af Jordan (1—8). Josva opreiser tolv andre Stene ude i Jordan der, hvor Presterne staa med Paktens Ark. Efterat hele Folket er kommet over, stige ogsaa de paa Guds Befaling op af Jordan, og da kommer Vandet atter i sit sædvanlige Løb (9—19). Josva opreiser de først omtalte tolv Stene i Gilgal og forklarer Folket deres Betydning (20—24).

Og det skede, da hele Folket havde
fuldendt Overgangen over Jordan,
da sagde Herren til Josva:
2. Tager eder tolv Mænd af Folket,
een Mand af hver Stamme, 3, 12.
3. og byder dem og siger: Tager
eder herfra op af Jordan tolv Stene,
fra det Sted, hvorpaa Presternes Fødder
staa, og holder dem i Beredskab, og
bærer dem over med eder og lægger dem
hen paa det Sted, hvor I blive denne
Nat over!
4. Da lod Josva de tolv Mænd kalde,
som han havde beskikket af Israels Børn,
een Mand af hver Stamme.
5. Og Josva sagde til dem: Gaar
frem foran Herrens, eders Guds, Ark
ud i Jordan og tager hver sin Sten op

paa Skulderen efter Tallet paa Israels Børns Stammer,

6. forat dette kan være et Tegn midt iblandt eder; naar eders Børn herefter spørge og sige: Hvad er dette for Stene? —

7. da skulle I sige til dem: Jordans Vande bleve afskaarne for Herrens Pagts-Ark; da den drog ud i Jordan, bleve Jordans Vande afskaarne, og disse Stene skulle være til en Ihukommelse for Israels Børn evindelig. 3, 16.

8. Og Israels Børn gjorde saaledes, som Josva bød, og de toge tolv Stene op af Jordan, ligesom Herren havde talt til Josva, efter Tallet paa Israels Børns Stammer, og de bare dem med sig over til det Sted, hvor de bleve Natten over, og de lagde dem der.

9. Og tolv Stene opreiste Josva ude i Jordan paa det Sted, hvor de Presters Fødder stode, som bare Pagtens Ark; og de ere blevne der indtil denne Dag.

10. Presterne, som bare Pagtens Ark, stode nemlig ude i Jordan, indtil hvert Ord var fuldkommet, som Herren havde befalet Josva at tale til Folket, aldeles som Moses havde befalet Josva. Og Folket skyndte sig og gik over. 3, 17.

11. Og da hele Folket havde fuldendt Overgangen, drog Herrens Ark og Presterne frem foran Folket.

12. Og Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme droge fuldt rustede frem foran Israels Børn, ligesom Moses havde talt til dem. 4 Mos. 32, 21. 29.

13. Omtrent firti tusinde Væbnede til Strid droge de frem for Herrens Aasyn til Krigen paa Jerichos øde Marker.

14. Paa denne Dag gjorde Herren Josva stor i hele Israels Øine, og de frygtede ham, ligesom de havde frygtet Moses, alle hans Livs Dage. 3, 7.

15. Og Herren sagde til Josva:

16. Byd Presterne, som bære Vidnesbyrdets Ark, at stige op af Jordan!

17. Og Josva bød Presterne og sagde: Stiger op af Jordan!

18. Og det skede, da Presterne, som bare Herrens Pagts-Ark, stege op af Jordan, da Presterne droge sine Fodsaaler op paa det Tørre, da vendte Jordans Vande tilbage til sit Sted og gik som før over alle sine Bredder. 3, 15 fg.

19. Og Folket steg op af Jordan paa den tiende Dag i den første Maaned, og de leirede sig ved Gilgal yderst i Øst fo
Jericho. 5, 9

20. Og hine tolv Stene, som de havde taget af Jordan, opreiste Josva i Gilgal V. 8

21. Og han sagde til Israels Børn Naar eders Børn herefter spørge sin Fædre og sige: Hvad er dette for Stene? —

22. da skulle I kundgjøre eders Børn og sige: Israel gik paa det Tørre ove denne Jordan,

23. fordi Herren, eders Gud, udtørred Jordans Vande for eders Aasyn, indti I kom over, ligesom Herren, eders Gud gjorde med det røde Hav, som han ud tørrede for vort Aasyn, indtil vi kom over 2 Mos. 14, 21 fg

24. forat alle Folk paa Jorden skull kjende Herrens Haand, at den er stærk forat I skulle frygte Herren, eders Gud alle Dage.

5. Kapitel.

Alle Kananiter forfærdes for Israel (1). Folke omskjæres ved Gilgal efter Guds Befaling (2—9) holder Paaske, faar ikke mere Manna at æde (10—12) Herrens Engel aabenbarer sig for Josva (13—15)

Og det skede, da alle Amoriternes Konger som boede paa hin Side Jordan mo Vest, og alle Kananiternes Konger, som boede ved Havet, hørte, at Herren havd udtørret Jordans Vande for Israel Børns Aasyn, indtil vi kom over, d blev deres Hjerte fuldt af Angest, o der var ikke mere Mod i dem for Israel Børns Aasyn. 3, 1

2. Paa denne Tid sagde Herren ti Josva: Gjør dig Stenknive og omskjæ igjen Israels Børn anden Gang*! * V. 4—7

3. Da gjorde Josva sig Stenknive o omskar Israels Børn ved Ha'aralots Høi* * Forhudernes Hø

4. Og dette var Aarsagen til, at Josv omskar dem: Alt det Folk, som drog u af Ægypten, de nemlig, som vare a Mandkjønnet, alle Krigsfolkene, var døde i Ørkenen paa Veien, da de drog ud fra Ægypten.

5. Alt dette Folk, som drog ud, va omskaaret; men alt det Folk, som va født i Ørkenen paa Veien, da de drog ud af Ægypten, havde man ikke om skaaret.

6. Thi i firti Aar vandrede Israel Børn i Ørkenen, indtil alt det Folk va uddød, Krigsfolkene nemlig, som drog

ud af Ægypten, hvilke ikke hørte paa
Herrens Røst, hvem Herren svor, at han
ikke vilde lade dem se det Land, Herren
havde tilsvoret deres Fædre at ville give
os, et Land, som flyder med Melk og
Honning. 4 Mos. 14, 23. 30.
7. Men deres Børn opreiste han i
deres Sted; dem omskar Josva, thi de
havde Forhud, eftersom man ikke havde
omskaaret dem paa Veien. 4 Mos. 14, 31.
8. Og da hele Folkets Omskjærelse var
fuldendt, forbleve de paa sit Sted i Leiren,
indtil de bleve karske.
9. Og Herren sagde til Josva: Idag
har jeg afveltet Ægyptens Forhaanelse
fra eder. Og man kaldte dette Steds
Navn Gilgal* indtil denne Dag.
2 Mos. 32, 12. 4 Mos. 14, 13 fg. 5 Mos. 9, 28.
* Afveltelse.
10. Og Israels Børn laa i Leir ved
Gilgal; og de holdt Paaske den fjor-
tende Dag i Maaneden om Aftenen paa
Jerichos øde Marker.
2 Mos. 12, 6. 4 Mos. 9, 5.
11. Og de aade af Landets Grøde
Dagen efter Paasken, usyrede Brød og
ristet Korn paa denne selvsamme Dag.
12. Og Mannaen hørte op Dagen
efter*, da de aade af Landets Grøde, og
Israels Børn fik ikke mere Manna, men
de aade af Kana'ans Lands Grøde i det
samme Aar. 2 Mos. 16, 35.
* nemlig efter Paasken.
13. Og det skede, da Josva var ved
Jericho, at han opløftede sine Øine og
saa, og se, en Mand stod for ham med
et draget Sverd i sin Haand; og Josva
gik hen til ham og sagde til ham: Hører
du til os eller til vore Fiender?
2 Mos. 23, 23.
14. Og han sagde: Nei, men jeg er
Fyrsten over Herrens Hær; nu er jeg
kommen. Da faldt Josva ned paa sit
Ansigt til Jorden og tilbad og sagde til
ham: Hvad har min Herre at tale til
sin Tjener? Ps. 148, 2.
15. Og Fyrsten over Herrens Hær
sagde til Josva: Drag din Sko af din
Fod! Thi det Sted, du staar paa, er helligt.
Og Josva gjorde saa. 2 Mos. 3, 5.

6. Kapitel.

Jericho holder sine Porte lukkede af Frygt for Israel; paa Herrens Befaling lader Josva syv Prester blæse i Basuner og gaa tilligemed Arken og alt Krigsfolket omkring Staden i syv Dage (1—14). Paa den syvende Dag gaa de syv Gange omkring; da styrte Murene ned, Staden indtages, og alt Levende der ihjelslaaes undtagen Rahab og hendes Slægt (15—23). Staden opbrændes, og Josva lyser Forbandelse over den, som igjen vil opbygge den (24—27).

Og Jericho holdt sine Porte lukkede og
var fast tillukket for Israels Børns
Skyld; Ingen gik ud, og Ingen gik ind.
2. Og Herren sagde til Josva: Se,
jeg har givet Jericho og dets Konge, de
kraftige Stridsmænd, i din Haand.
3. Og I skulle gaa omkring Staden,
alle Krigsmændene, rundt omkring Sta-
den een Gang; saaledes skal du gjøre i
sex Dage.
4. Og syv Prester skulle bære syv
Larmbasuner foran Arken, og paa den
syvende Dag skulle I gaa omkring Sta-
den syv Gange, og Presterne skulle støde
i Basunerne.
5. Og det skal ske, naar man blæser
i Larmhornet med lange Toner, naar I
høre Basunens Lyd, da skal hele Folket
opløfte et stort Skrig, og saa skal Sta-
dens Mur falde ned der, hvor den staar,
og Folket skal stige op, Enhver lige frem
for sig.
6. Og Josva, Nuns Søn, kaldte Pre-
sterne og sagde til dem: Bærer Paktens
Ark, og syv Prester skulle bære syv Larm-
basuner foran Herrens Ark.
7. Og man sagde til Folket: Drager
frem og gaar omkring Staden, og de
Væbnede skulle drage frem foran Her-
rens Ark.
8. Og det skede, da Josva sagde dette
til Folket, da gik de syv Prester frem,
som bare de syv Larmbasuner for Her-
rens Aasyn, og stødte i Basunerne, og
Herrens Pakts-Ark fulgte efter dem.
9. Og de Væbnede gik foran Presterne,
som stødte i Basunerne, og de, som
sluttede Toget, gik efter Arken, medens
man uafladelig stødte i Basunerne.
10. Og Josva bød Folket og sagde:
I skulle ikke skrige og ikke lade eders
Røst høre, og der skal ikke udgaa et Ord
af eders Mund indtil den Dag, jeg siger
til eder: Skriger! Da skulle I skrige.
11. Saa gik Herrens Ark omkring
Staden, rundt omkring, een Gang; og
de droge ind i Leiren og bleve Natten
over i Leiren.
12. Og Josva stod aarle op om Mor-
genen, og Presterne bare Herrens Ark.
13. Og de syv Prester, som bare de
syv Larmbasuner foran Herrens Ark, gik

og stødte uafladelig i Basunerne, og de Bæbnede gik foran dem, og de, som sluttede Toget, gik efter Herrens Ark, medens man uafladelig stødte i Basunerne.

14. Og de gik omtring Staden paa den anden Dag een Gang og vendte saa tilbage til Leiren; saaledes gjorde de i seks Dage.

15. Og paa den syvende Dag stode de aarle op, da Morgenrøden oprandt, og de gik omkring Staden syv Gange paa den samme Vis, kun at de paa denne Dag gik syv Gange omkring Staden.

16. Og det skede den syvende Gang, da Presterne stødte i Basunerne, da sagde Josva til Folket: Skriger! Thi Herren har givet eder Staden.

17. Og Staden skal være banlyst til Herren, den og Alt, hvad der er i den; kun Skjøgen Rahab skal leve, hun og alle de, som ere i Huset med hende, fordi hun skjulte Budene, som vi havde udsendt. 2, 12 fg.

18. Og tager eder kun i Vare for det Banlyste, at I ikke slaa med Ban og dog tage af det Banlyste, saa I bringe Israels Leir under Ban og føre den i Ulykke.

19. Men alt Sølv og Guld og alle Kobber- og Jernkar skulle være Herren helligede; det skal komme til Herrens Skat.

20. Saa skreg Folket, og man stødte i Basunerne; og det skede, da Folket hørte Basunens Lyd, og Folket opløftede et stort Skrig, da faldt Muren ned der, hvor den stod, og Folket steg ind i Staden, Enhver lige frem for sig, og de indtoge Staden. Hebr. 11, 30.

21. Og de sloge med Ban alt det, som var i Staden, baade Mand og Kvinde, baade Ung og Gammel, og stort Kvæg og smaat Kvæg og Asener, med Sverdets Eg.

22. Men til de to Mænd, som havde speidet Landet, sagde Josva: Gaar ind i Skjøgens Hus og fører Kvinden og alle dem, som høre hende til, ud derfra, saaledes som I have tilsvoret hende. 2, 12 fg.

23. Og de unge Mænd, Speiderne, gik ind og førte Rahab ud og hendes Fader og hendes Moder og hendes Brødre og alle dem, som hørte hende til; hele hendes Slægt førte de ud og lode dem blive udenfor Israels Leir. Hebr. 11, 31.

24. Men Staden opbrændte de med Ild og alt det, som var i den; alene Sølvet og Guldet og Kobber- og Jernkarrene afgave de til Herrens Huses Skat.

25. Men Skjøgen Rahab og hendes Faders Hus og alle dem, som hørte hende til, lod Josva leve; og hun boede iblandt Israel indtil denne Dag, fordi hun skjulte Budene, som Josva havde udsendt for at speide Jericho. Dom. 1, 25.

26. Og paa den samme Tid lod Josva Folket sværge og sagde: Forbandet være den Mand for Herrens Aasyn, som tager sig fore at opbygge denne Stad, Jericho! Med Tabet af sin Førstefødte skal han lægge dens Grundvold, og med Tabet af sin yngste Søn skal han reise dens Porte. 1 Kong. 16, 34.

27. Og Herren var med Josva, og Rygtet om ham kom ud over det hele Land.

7. Kapitel.

Akan tager af det banlyste Gods i Jericho, hvorfor Israels Børn blive slagne, da de ville indtage Aj (1—5). Josva og de Ældste ydmyge sig for Herren; han aabenbarer dem Aarsagen til sin Vrede, foreskriver dem, hvorledes de skulle erfare, hvem den Skyldige er, og byder dem at straffe denne, hvilket sker (6—26).

Men Israels Børn handlede troløst med det banlyste Gods; Akan, Søn af Karmi, en Søn af Sabdi, en Søn af Serah, af Judas Stamme, tog af det Banlyste, og Herrens Vrede optændtes mod Israels Børn.
22, 20. 1 Kron. 2, 7. 5 Mos. 13, 17.

2. Og Josva udsendte Mænd fra Jericho til Aj, som ligger ved Bet-Aven, østenfor Betel, og han sagde til dem: Gaar op og speider Landet! Og Mændene gik op og speidede Aj.

3. Og de kom tilbage til Josva og sagde til ham: Lad ikke alt Folket drage op, lad omtrent to eller tre tusinde Mand drage op og slaa Aj; umag ikke alt Folket derhen, thi de ere faa.

4. Saa droge omtrent tre tusinde Mand af Folket derhen; men de toge Flugten for Mændene af Aj.

5. Og Mændene af Aj thjelsloge omtrent seks og treti Mand af dem og forfulgte dem foran Porten indtil Stenbruddene, og de sloge dem paa Straaningen; da forfærdedes Folkets Hjerte og blev til Vand.

6. Og Josva sønderrev sine Klæder og faldt ned paa sit Ansigt til Jorden for Herrens Ark indtil Aftenen, han og

Israels Ældste, og de strøede Støv paa
sit Hoved. 1 Mos. 37, 34. 4 Mos. 14, 6.
7. Og Josva sagde: Ak Herre, Herre!
Hvorfor har du dog ført dette Folk over
Jordan for at give os i Amoriternes
Haand til vor Fordærvelse? Gid vi dog
havde ladet os nøie med at blive paa
hin Side Jordan!
8. Hør mig, Herre! Hvad skal jeg sige,
efterat Israel har vendt sine Fiender
Ryggen?
9. Og Kananiterne og alle Landets
Indbyggere ville faa det at høre, og de
ville omringe os og udslette vort Navn
af Jorden; og hvad vil du da gjøre
med dit store Navn?
2 Mos. 32, 12. 4 Mos. 14, 13 fg.
10. Da sagde Herren til Josva: Staa
op! Hvorfor falder du saaledes ned paa
dit Ansigt?
11. Israel har syndet og overtraadt
min Pakt, som jeg bød dem; de have
taget af det banlyste Gods, og de have
stjaalet, og de have fordulgt, og de have
lagt det iblandt sit Tøi.
12. Og Israels Børn skulle ikke kunne
holde Stand for sine Fienders Aasyn, de
skulle vende sine Fiender Ryggen, thi de
ere komne under Ban; jeg vil ikke mere
være med eder, dersom I ikke udrydde
det Banlyste af eders Midte.
13. Staa op, hellige Folket og sig:
Helliger eder til imorgen! Thi saa siger
Herren, Israels Gud: Der er banlyst
Gods i din Midte, Israel! Du skal ikke
kunne holde Stand for dine Fienders
Aasyn, førend I skaffe det Banlyste bort
af eders Midte.
14. Og I skulle imorgen tidlig føres frem
efter eders Stammer, og den Stamme,
som Herren træffer, skal træde frem,
Slægt for Slægt, og den Slægt, som
Herren træffer, skal træde frem, Hus for
Hus, og det Hus, som Herren træffer,
skal træde frem, Mand for Mand.
15. Og den, som bliver truffen med
det Banlyste, han skal opbrændes med
Ild, han og Alt, hvad hans er, fordi
han har overtraadt Herrens Pakt, og fordi
han har øvet en Skjændighed i Israel.
5 Mos. 13, 16. 17.
16. Og Josva stod aarle op om Morgenen
og lod Israel træde frem, Stamme
for Stamme, og Judas Stamme blev
truffen. 1 Sam. 14, 41 fg.
17. Og han lod Judas Slægter træde
frem, og Serahiternes Slægt blev truffen,
og han lod Serahiternes Slægt træde
frem, Mand for Mand, og Sabdi blev
truffen, 4 Mos. 26, 20.
18. og han lod hans Hus træde frem,
Mand for Mand, og Akan, Søn af Karmi,
en Søn af Sabdi, en Søn af Serah, af
Judas Stamme, blev truffen.
19. Da sagde Josva til Akan: Min
Søn! Giv Herren, Israels Gud, Ære
og giv ham Pris, og giv mig tilkjende,
hvad du har gjort, dølg det ikke for mig!
20. Og Akan svarede Josva og sagde:
Sandelig, jeg har syndet mod Herren,
Israels Gud, og saa og saa har jeg
gjort:
21. Jeg saa blandt Byttet en kostelig
babylonisk Kappe og to hundrede Sekel
Sølv og en Guldtunge, som veiede femti
Sekel, og jeg fik Lyst til dem og tog
dem; og se, de ere skjulte i Jorden i
mit Telt, og Sølvet underst.
22. Da sendte Josva Bud, og de løb
til Teltet; og se, det var skjult i hans
Telt, og Sølvet underst.
23. Og de toge det ud af Teltet og
bragte det til Josva og til alle Israels
Børn og lagde det frem for Herrens
Aasyn.
24. Saa tog Josva og hele Israel
med ham Akan, Serahs Søn, og Sølvet
og Kappen og Guldtungen og hans Sønner
og hans Døtre og hans store Kvæg
og hans Asener og hans smaa Kvæg og
hans Telt og Alt, hvad han havde; og
de førte dem op i Akors* Dal. * V. 26.
25. Og Josva sagde: Hvilken Ulykke
har du ført over os! Herren føre Ulykke
over dig paa denne Dag! Og hele Israel
stenede ham og opbrændte dem med
Ild og kastede Stene over dem.
26. Og de opreiste over ham en stor
Stenhob, som er der indtil denne Dag,
og Herren vendte om fra sin brændende
Vrede. Derfor kalder man dette Steds
Navn Akors Dal* indtil denne Dag.
* Ulykkens Dal.

8. Kapitel.

Josva angriber efter Herrens Befaling atter Ai, indtager og ødelægger det med alle dets Indbyggere (1—29). Han bygger et Alter paa Ebals Bjerg, ofrer, indskriver Loven paa Stene og lader Lovens Ord, dens Velsignelse og Forbandelse, forkyndes for det forsamlede Folk (30—35).

Og Herren sagde til Josva: Frygt ikke
og ræddes ikke, tag med dig alt Krigs-

folket og gjør dig rede, drag op til Aj! Se, jeg har givet Kongen af Aj og hans Folk og hans Stad og hans Land i din Haand. 5 Mos. 7, 18; 20, 3 fg. 31, 6 fg.

2. Og du skal gjøre med Aj og dets Konge, ligesom du gjorde med Jericho og dets Konge; kun Byttet og Kvæget der skulle I røve for eder selv. Læg nu et Baghold mod Staden bagenfor den! 6, 21.

3. Da gjorde Josva og alt Krigsfolket sig rede til at drage op til Aj, og Josva udvalgte treti tusinde Mand, kraftige Stridsmænd, og udsendte dem om Natten.

4. Og han bød dem og sagde: Ser, I skulle ligge i Bagholb mod Staden bagenfor Staden; fjerner eder ikke meget langt fra Staden, og værer allesammen rede!

5. Men jeg og alt det Folk, som er med mig, vi ville drage nær hen til Staden, og naar de da drage ud imod os ligesom forrige Gang, da ville vi tage Flugten for dem. 7, 5.

6. Og de ville drage ud efter os, indtil vi faa draget dem bort fra Staden; thi de ville tænke: De fly for os ligesom forrige Gang. Og vi ville fly for dem.

7. Men da skulle I reise eder fra Bagholdet og indtage Staden, og Herren, eders Gud, skal give den i eders Haand.

8. Og naar I have indtaget Staden, skulle I sætte Ild paa den; efter Herrens Ord skulle I gjøre. Ser, jeg har nu givet eder Befaling.

9. Saa udsendte Josva dem, og de gik hen i Bagholdet og lagde sig mellem Betel og Aj, vestenfor Aj; men Josva blev den Nat midt iblandt Folket.

10. Og Josva stod aarle op om Morgenen og mønstrede Folket; og han og Israels Ældste droge op i Spidsen for Folket til Aj.

11. Og alt Krigsfolket, som var hos ham, drog op og rykkede frem og kom lige for Staden; og de sloge Leir nordenfor Aj, med Dalen mellem sig og Aj.

12. Og han tog omtrent fem tusinde Mand og lagde dem i Baghold mellem Betel og Aj, vestenfor Staden.

13. Og Folket opstillede hele Leiren, som var nordenfor Staden, og sit Baghold vestenfor Staden, og Josva gik samme Nat midt ned i Dalen.

14. Og da Kongen af Aj saa dette, skyndte Stadens Mænd sig og stode aarle op og droge ud imod Israel til Strid, han og hele hans Folk, til det bestemte Sted foran den øde Mark; men han vidste ikke, at der laa et Baghold mod ham bagenfor Staden.

15. Og Josva og hele Israel lode sig slaa af dem, og de flyede paa Veien til Ørkenen.

16. Da blev alt Folket, som var i Staden, raabt sammen til at forfølge dem, og de forfulgte Josva og bleve dragne bort fra Staden.

17. Og der blev ikke en Mand tilbage i Aj og Betel, som ikke var dragen ud efter Israel; og de lode Staden aaben efter sig og forfulgte Israel.

18. Da sagde Herren til Josva: Udræk det Spyd, som du har i din Haand, imod Aj! Thi jeg vil give det i din Haand! Og Josva rakte Spydet, som han havde i sin Haand, ud imod Staden.

19. Og Bagholdet reiste sig hastig fra sit Sted og løb, da han udrakte sin Haand; og de kom ind i Staden og indtoge den, og de skyndte sig og satte Ild paa Staden.

20. Og Mændene af Aj vendte sig om og saa, og se, Røgen af Staden steg op imod Himmelen, og de vare ikke i Stand til at fly hverken hid eller did. Thi det Folk, som flyede til Ørkenen, vendte sig mod Forfølgerne;

21. da nemlig Josva og hele Israel saa, at Bagholdet havde indtaget Staden, og at Røgen steg op af Staden, vendte de om og sloge Mændene af Aj.

22. Og hine droge ud af Staden imod dem, saa de vare midt imellem Israeliterne, idet nogle af disse vare paa den ene, og andre paa den anden Side. Saa sloge de* dem da, indtil de ikke levnede dem Nogen, som undslap eller undkom.

* Israeliterne.

23. Og Kongen af Aj grebe de levende og førte ham hen til Josva.

24. Og da Israel havde ihjelslaaet alle Ajs Indbyggere paa Marken i Ørkenen, hvorhen de havde forfulgt dem, og de allesammen vare faldne for Sverdets Eg til sidste Mand, da vendte hele Israel tilbage til Aj og slog det med Sverdets Eg.

25. Og alle de, som faldt paa den

samme Dag, baade Mænd og Kvinder, vare tolv tusinde, alle Ajs Indbyggere.

26. Og Josva tog ikke sin Haand tilbage, som han havde udrakt med Spydet, førend han havde slaaet alle Ajs Indbyggere med Ban. 2 Mos. 17, 11 fg.

27. Kun Kvæget og Byttet i denne Stad røvede Israel for sig selv efter Herrens Ord, som han havde befalet Josva. V. 2.

28. Og Josva opbrændte Aj, og han gjorde det til en evindelig Grusdynge, til et øde Sted, indtil denne Dag.

29. Og Kongen af Aj lod han ophænge paa et Træ indtil Aftenens Tid; og da Solen gik ned, bød Josva, og man tog hans døde Legeme ned af Træet og kastede det ved Indgangen til Stadens Port og opreiste over ham en stor Stenhob, som er der indtil denne Dag. 5 Mos. 21, 22 fg. Jos. 10, 27.

30. Ved denne Tid byggede Josva et Alter for Herren, Israels Gud, paa Ebals Bjerg,

31. saaledes som Moses, Herrens Tjener, havde befalet Israels Børn, efter hvad der er skrevet i Moses's Lovbog, et Alter af hele Stene, over hvilke man ikke havde svunget noget Jern; og de ofrede paa det Brændoffere for Herren og slagtede Takoffere. 2 Mos. 20, 25. 5 Mos. 27, 5.

32. Og han skrev der paa Stene den Afskrift af Moses's Lov, som denne havde skrevet for Israels Børns Aasyn. 5 Mos. 27, 2—8; 31, 9.

33. Og hele Israel med sine Ældste og Opsynsmænd og sine Dommere stod paa begge Sider af Arken lige overfor de levitiske Prester, som bare Herrens Pagts-Ark, saavel den Fremmede som den Indfødte, den ene Halvdel af dem overfor Bjerget Gerisim, og den anden Halvdel af dem overfor Bjerget Ebal, saaledes som Moses, Herrens Tjener, forhen havde befalet at velsigne Israels Folk. 5 Mos. 11, 29; 27, 12 fg.

34. Og derefter oplæste han alle Lovens Ord, Velsignelsen og Forbandelsen, aldeles saaledes, som skrevet er i Lovens Bog. 5 Mos. 28, 1 fg. 15 fg.

35. Der var ikke et Ord af alt det, Moses havde befalet, som Josva ikke oplæste for hele Israels Forsamling og for Kvinderne og Børnene og for den Fremmede, som vandrede iblandt dem.

9. Kapitel.

De kananitiske Konger forene sig mod Josva (1. 2.) Gibeoniterne faa ved List Israels Overster til at slutte Forbund med dem (3—15). Da Folket ser, at de ere bedragne, blive de forbitrede, men stilles tilfreds ved, at Gibeoniterne paalægges Trællearbeide for Menigheden (16—27).

Og det skede, da alle Kongerne, som vare paa hin Side* Jordan, i Bjerglandet og i Lavlandet og paa hele Kysten af det store Hav lige overfor Libanon, hørte dette, nemlig Hetiterne og Amoriterne, Kananiterne, Ferisiterne, Heviterne og Jebusiterne, * vestenfor.

2. da samlede de sig allesammen endrægtig til at stride mod Josva og mod Israel.

3. Og da Indbyggerne i Gibeon hørte, hvad Josva havde gjort med Jericho og Aj, 6, 21 fg. 8, 26 fg.

4. da handlede de paa sin Side med List og gik hen og gave sig ud for Sendebud; og de toge udslidte Sække paa sine Asener og udslidte, revnede og bødede Vinflasker

5. og udslidte og lappede Sko paa sine Fødder og udslidte Klæder paa sig, og alt det Brød, de havde til Reisekost, var tørt og smulret.

6. Og de gik til Josva i Leiren ved Gilgal, og de sagde til ham og til Israels Mænd: Vi ere komne fra et langt bortliggende Land; slutter nu Forbund med os!

7. Da sagde Israels Mænd til Heviten: Kanske du bor midt iblandt os; hvorledes kunne vi da slutte Forbund med dig? 11, 19. 5 Mos. 7, 2. 2 Mos. 23, 32 fg.

8. Og de sagde til Josva: Vi ere dine Tjenere. Og Josva sagde til dem: Hvem ere I, og hvorfra komme I?

9. Og de sagde til ham: Dine Tjenere ere komne fra et saare langt bortliggende Land for Herrens, din Guds, Navns Skyld; thi vi have hørt Rygtet om ham og alt det, han har gjort i Ægypten,

10. og alt det, han har gjort med begge Amoriternes Konger, som vare paa hin Side* Jordan, med Sihon, Kongen i Hesbon, og med Og, Kongen i Basan, som var i Astarot. 4 Mos. 21, 24. 35. * østenfor.

11. Og vore Ældste og alle vort Lands Indbyggere sagde til os: Tager Reisekost med eder paa Veien og gaar dem imøde og siger til dem: Vi ere eders Tjenere; slutter nu Forbund med os!

12. Dette vort Brød var varmt, da vi toge det med os fra vore Huse til Reisekost den Dag, vi droge ud for at gaa til eder, og se, nu er det tørt og smulret;
13. og disse Vinflasker, som vi fyldte nye, se, de ere revnede, og disse vore Klæder og vore Sko ere blevne udslidte for den saare lange Veis Skyld.
14. Da toge Mændene af deres Reisekost; men Herrens Mund adspurgte de ikke. 4 Mos. 27, 21.
15. Og Josva gav dem Fred og sluttede Forbund med dem, at han vilde lade dem leve; og Menighedens Øverster tilsvore dem det. 2 Sam. 21, 2.
16. Men da tre Dage vare forløbne, efterat de havde sluttet Forbund med dem, hørte de, at de vare nær ved dem, og at de boede midt iblandt dem.
17. Israels Børn brøde nemlig op og kom paa den tredje Dag til deres Stæder; og deres Stæder vare Gibeon og Haktefira og Be'erot og Kirjat-Jearim.
18. Og Israels Børn ihjelsloge dem ikke, fordi Menighedens Øverster havde tilsvoret dem ved Herren, Israels Gud; men den hele Menighed knurrede mod de Øverste.
19. Da sagde alle de Øverste til hele Menigheden: Vi have tilsvoret dem ved Herren, Israels Gud; derfor kunne vi nu ikke røre dem. Ps. 15, 4.
20. Dette ville vi gjøre med dem og lade dem leve, forat der ikke skal komme Vrede over os for den Ed, vi have svoret dem.
21. De Øverste sagde altsaa til dem: De skulle leve. Saa bleve de da Vedhuggere og Vanddragere for hele Menigheden, ligesom de Øverste havde talt til dem.
22. Og Josva kaldte dem til sig og talte til dem og sagde: Hvorfor bedroge I os og sagde: Vi bo saare langt borte fra eder, da I dog bo midt iblandt os?
23. Derfor skulle I nu være forbandede, saa Ingen af eder skal undtages fra at være Træl og Vedhugger og Vanddrager for min Guds Hus.
24. Og de svarede Josva og sagde: Det blev dine Tjenere kundgjort, hvad Herren, din Gud, havde sagt til Moses, sin Tjener, at han vilde give eder hele Landet og ødelægge alle Landets Indbyggere for eders Aasyn, og vi frygtede saare for, at I skulde tage vort Liv; saa gjorde vi denne Gjerning. 5 Mos. 7, 1 fg.
25. Og nu, se, vi ere i din Haand; hvad der er godt og ret i dine Øine at gjøre med os, det gjøre du!
26. Og han gjorde saaledes* med dem; han reddede dem af Israels Børns Haand, og de sloge dem ikke ihjel. * V. 21.
27. Saa gjorde Josva dem paa den Dag til Vedhuggere og Vanddragere for Menigheden og for Herrens Alter indtil denne Dag paa det Sted, han vilde udvælge. 5 Mos. 29, 11.

10. Kapitel.

Fem Konger i den sydlige Del af Kana'an forene sig til Krig mod Gibeoniterne; disse søge Hjælp hos Josva, som overfalder og slaar hine aldeles, idet Solen og Maanen paa hans Bøn staa stille, og Herren strider for Israel (1—15). De fem Konger skjule sig i en Hule, men føres ud og dræbes (16—27). Josva fuldender Erobringen af den sydlige Del af Kana'an og kommer tilbage til Gilgal (28—43).

Og det skede, da Adoni-Zedek, Kongen af Jerusalem, hørte, at Josva havde indtaget Aj og slaaet det med Ban og gjort ligedan med Aj og dets Konge, som han havde gjort med Jericho og dets Konge, og at Indbyggerne af Gibeon havde sluttet Fred med Israel og vare midt iblandt dem, 8, 26 fg. 9, 15.
2. da frygtede de saare; thi Gibeon var en stor Stad, som en af Kongestæderne, og den var større end Aj, og alle dens Mænd vare tapre Stridsmænd.
3. Og Adoni-Zedek, Kongen af Jerusalem, sendte Bud til Hoham, Kongen af Hebron, og til Piream, Kongen af Jarmut, og til Jafia, Kongen af Lakis, og til Debir, Kongen af Eglon, og lod sige:
4. Kommer op til mig og hjælper mig, saa vi kunne slaa Gibeon! Thi det har sluttet Fred med Josva og med Israels Børn.
5. Og de fem amoritiske Konger samlede sig og droge op, Kongen af Jerusalem, Kongen af Hebron, Kongen af Jarmut, Kongen af Lakis, Kongen af Eglon, de og alle deres Leire; og de leirede sig mod Gibeon og strede mod det.
6. Da sendte Indbyggerne i Gibeon Bud til Josva i Leiren ved Gilgal og lode sige: Drag ikke din Haand fra dine Tjenere, kom hastig op til os og frels os og hjælp os! Thi alle de amoritiske

Konger, som bo i Bjerglandet, have sam-
let sig imod os.
7. Og Josva drog op fra Gilgal, han
og alt Krigsfolket med ham, og alle de
kraftige Stridsmænd.
8. Og Herren sagde til Josva: Frygt
ikke for dem! Thi jeg har givet dem i
dine Hænder; der skal ikke en Mand af
dem holde Stand for dit Aasyn.
5 Mos. 3, 2. Jos. 6, 2; 8, 1.
9. Og Josva kom uforvarende over
dem; hele Natten drog han op fra Gilgal.
10. Og Herren bragte dem i Forvir-
ring for Israels Aasyn, og han* til-
føiede dem et stort Nederlag ved Gibeon,
og han forfulgte dem paa Veien op til
Bet-Horon og slog dem indtil Aseka og
indtil Makkeda. 2 Mos. 14, 24; 23, 27. *Josva.
11. Og det skede, da de flyede for Is-
rael, medens de vare paa Veien ned fra
Bet-Horon, da kastede Herren store Stene
ned fra Himmelen paa dem indtil Aseka,
saa de døde; der omkom Flere ved Ha-
gelstenene, end Israels Børn ihjelsloge
med Sverdet. 2 Mos. 9, 18. 23. 24.
12. Da talte Josva til Herren paa
den Dag, Herren gav Amoriterne i Is-
raels Børns Vold, og han sagde for
Israels Øine: Sol, staa stille i Gibeon,
og Maane, i Ajalons Dal!
13. Og Solen stod stille, og Maanen
blev staaende, indtil Folket havde hevnet
sig paa sine Fiender. (Er dette ikke skre-
vet i den Retskafnes Bog*?) Solen blev
staaende midt paa Himmelen og hastede
ikke med at gaa ned omtrent en hel Dag.
Es. 28, 21; 38, 8. *2 Sam. 1, 18.
14. Og der har ikke været nogen Dag
som denne, hverken før den eller efter
den, at Herren hørte paa en Mands
Røst; thi Herren stred for Israel.
15. Og Josva og hele Israel med ham
vendte tilbage til Leiren ved Gilgal.
16. Men hine fem Konger flyede og
skjulte sig i Hulen ved Makkeda.
17. Og det blev givet Josva tilkjende:
De fem Konger ere fundne skjulte i Hu-
len ved Makkeda.
18. Og Josva sagde: Velter store Stene
for Indgangen til Hulen og sætter Folk
ved den til at passe paa dem!
19. Men I, stanser ikke, forfølger
eders Fiender og slaar deres Bagtrop,
lader dem ikke komme ind i sine Stæder!
Thi Herren, eders Gud, har givet dem
i eders Haand.
20. Og da Josva og Israels Børn
havde tilføiet dem et saare stort Neder-
lag, indtil det var forbi med dem (Nogle
af dem undkom dog og kom ind i de
faste Stæder),
21. da vendte hele Folket i Fred til-
bage til Josva i Leiren ved Makkeda;
Ingen rørte sin Tunge mod Nogen af
Israels Børn. 2 Mos. 11, 7.
22. Og Josva sagde: Aabner Ind-
gangen til Hulen og fører de fem Kon-
ger ud til mig af Hulen!
23. Og de gjorde saaledes og førte
de fem Konger ud til ham af Hulen,
Kongen af Jerusalem, Kongen af Hebron,
Kongen af Jarmut, Kongen af Lakis,
Kongen af Eglon.
24. Og da de havde ført disse Kon-
ger ud til Josva, kaldte Josva alle Is-
raels Mænd til sig og sagde til Førerne
for de Stridsmænd, som vare dragne
med ham: Træder hid, sætter eders Fød-
der paa disse Kongers Nakker! Og de
traadte frem og satte sine Fødder paa
deres Nakker.
25. Og Josva sagde til dem: Frygter
ikke og forfærdes ikke, værer frimodige
og værer stærke! Thi saaledes skal Herren
gjøre med alle eders Fiender, som I
stride mod.
26. Derpaa slog Josva dem og dræbte
dem og ophængte dem paa fem Træer;
og de bleve hængende paa Træerne ind-
til Aftenen. 8, 29.
27. Men paa den Tid, Solen gik ned,
bød Josva, og man tog dem ned af
Træerne og kastede dem i den Hule,
hvori de havde skjult sig; og man lagde
store Stene for Indgangen til Hulen,
som ere der indtil den Dag idag.
28. Og Josva indtog Makkeda paa
den samme Dag og slog det med Sver-
dets Eg, og dets Konge slog han med
Ban og hver Sjæl, som var der; han
lod ikke Nogen blive tilovers, som und-
kom; han gjorde med Kongen af Mak-
keda, ligesom han havde gjort med Kon-
gen af Jericho. 6, 21.
29. Og Josva og hele Israel med ham
drog fra Makkeda til Libna; og han
stred mod Libna.
30. Og Herren gav ogsaa det i Is-
raels Haand tilligemed dets Konge, og
han slog det med Sverdets Eg, og hver
Sjæl, som var der; han lod ikke Nogen
blive tilovers der, som undkom; han gjorde

med dets Konge, ligesom han havde gjort
med Kongen af Jericho.
31. Og Josva og hele Israel med
ham drog fra Libna til Lakis; og han
leirede sig mod det og stred mod det.
32. Og Herren gav Lakis i Israels
Haand, og han indtog det paa den anden
Dag, og han slog det med Sverdets Eg,
og hver Sjæl, som var der, aldeles som
han havde gjort med Libna.
33. Da drog Horam, Kongen af Geser,
op for at hjælpe Lakis; men Josva slog
ham og hans Folk, indtil han ikke lev-
nede ham Nogen, som undkom.
34. Og Josva og hele Israel med
ham drog fra Lakis til Eglon; og de
leirede sig mod det og strede mod det.
35. Og de indtoge det paa den samme
Dag og sloge det med Sverdets Eg, og
hver Sjæl, som var der, slog han med
Ban paa den samme Dag, aldeles som
han havde gjort med Lakis.
36. Og Josva og hele Israel med
ham drog op fra Eglon til Hebron; og
de strede mod det.
37. Og de indtoge det og sloge det
med Sverdets Eg, og dets Konge og alle
dets Byer og hver Sjæl, som var der;
han lod ikke Nogen blive tilovers, som
undkom, aldeles som han havde gjort
med Eglon; han slog det og hver Sjæl,
som var der, med Ban.
38. Og Josva og hele Israel med ham
vendte sig til Debir og stred mod det.
39. Og han tog det og dets Konge
og alle dets Byer, og de sloge dem med
Sverdets Eg, og de sloge med Ban hver
Sjæl, som var der; han lod ikke Nogen
blive tilovers, som undkom; ligesom han
havde gjort med Hebron, saaledes gjorde
han med Debir og dets Konge, og ligesom
han havde gjort med Libna og dets Konge.
40. Saa slog Josva det hele Land,
Bjerglandet og Sydlandet og Lavlandet
og Straaningerne, og alle deres Konger;
han lod ikke Nogen blive tilovers, som
undkom, og Enhver, som drog Aande,
slog han med Ban, ligesom Herren, Is-
raels Gud, havde befalet.
11, 11. 14. 5 Mos. 20, 16.
41. Og Josva slog dem fra Kades-
Barnea indtil Gasa, og hele Landet
Gosen* indtil Gibeon. * 15, 51.
42. Og alle disse Konger og deres
Land tog Josva paa een Gang; thi Her-
ren, Israels Gud, stred for Israel.
43. Og Josva og hele Israel med ham
vendte tilbage til Leiren ved Gilgal.

11. Kapitel.

Flere Konger i den nordlige Del af Kana'an forene sig mod Josva; han slaar dem og indtager deres Land (1—15). Saaledes erobrer Josva hele Kana'ans Land, udenat Nogen slutter Fred med ham, undtagen Gibeoniterne; han udrydder Anakiterne paa nogle Faa nær (16—23).

Og det skede, da Jabin, Kongen af
Hazor, hørte dette, da sendte han Bud
til Jobab, Kongen af Madon, og til
Kongen af Simron og til Kongen af
Aksaf
2. og til de Konger, som vare mod
Norden, i Bjerglandet og paa den øde
Mark søndenfor Kinneret og i Lavlandet
og i Dors Høiland mod Havet,
3. til Kananiterne i Øst og i Vest og
Amoriterne og Hetiterne og Ferisiterne
og Jebusiterne i Bjerglandet og Heviterne
ved Foden af Hermon i Mizpas Land.
4. Og de droge ud, de og alle deres
Leire med dem, et talrigt Folk, som San-
den, der er paa Havets Bred, i Mang-
foldighed, og Heste og Vogne i stor
Mængde.
5. Og alle disse Konger traf Aftale
med hverandre; og de kom og leirede sig
tilhobe ved Meroms Vand for at stride
mod Israel.
6. Da sagde Herren til Josva: Frygt
ikke for dem! Thi imorgen ved denne
Tid lægger jeg dem allesammen ihjel-
slagne for Israels Aasyn; deres Heste
skal du skjære Haserne over paa, og deres
Vogne skal du opbrænde med Ild. 10, 8.
7. Og Josva og alt Krigsfolket med
ham kom uforvarende over dem ved Me-
roms Vand, og de overfaldt dem.
8. Og Herren gav dem i Israels Haand,
og de sloge dem og forfulgte dem indtil
det store Sidon og indtil Misrefot-Ma'im
og indtil Mizpes Dal mod Øst; og de
sloge dem, indtil de ikke levnede dem
Nogen, som undkom.
9. Og Josva gjorde med dem, som
Herren havde sagt til ham; deres Heste
skar han Haserne over paa, og deres
Vogne opbrændte han med Ild.
10. Og Josva vendte tilbage paa den
samme Tid og indtog Hazor, og dets
Konge slog han ihjel med Sverdet; thi
Hazor var fordum Hovedstaden for alle
disse Kongeriger.

11. Og de ihjelsloge hver Sjæl, som var der, med Sverdets Eg, idet de sloge det med Ban; der blev Ingen, som drog Aande, tilovers, og Hazor opbrændte han med Ild. 10, 40.

12. Og alle hine Kongers Stæder og alle deres Konger tog Josva, og han slog dem med Sverdets Eg, idet han slog dem med Ban, saaledes som Moses, Herrens Tjener, havde befalet. 4 Mos. 33, 51 fg. 5 Mos. 7, 2.

13. Men ingen af de Stæder, som staa paa sine Høie, opbrændte Israel; kun Hazor alene opbrændte Josva.

14. Og alt Byttet i disse Stæder og Kvæget røvede Israels Børn for sig selv; men alle Mennesker sloge de ihjel med Sverdets Eg, indtil de havde udryddet dem; de lode Ingen, som drog Aande, blive tilovers.

15. Ligesom Herren havde befalet Moses, sin Tjener, saaledes havde Moses befalet Josva, og saaledes gjorde Josva; han undlod ikke Noget af alt det, Herren havde befalet Moses. 2 Mos. 23, 31 fg. 34, 12 fg. 5 Mos. 20, 16 fg.

16. Saa indtog Josva hele dette Land, Bjerglandet og hele Sydlandet og hele Landet Gosen* og Lavlandet og den øde Mark og Israels Bjergland og dets Lavland * 10, 41.

17. fra det nøgne Bjerg, som strækker sig op imod Se'ir, og indtil Ba'al-Gad i Libanons Dal ved Foden af Hermons Bjerg; og alle deres Konger tog han og slog dem og dræbte dem.

18. I lang Tid førte Josva Krig med alle disse Konger. 14, 7. 10. 2 Mos. 23, 29 fg. 5 Mos. 7, 22.

19. Der var ikke nogen Stad, som fredelig overgav sig til Israels Børn, uden de Heviter, som boede i Gibeon; Altsammen toge de med Krig; 9, 15.

20. thi af Herren skede det, at de forhærdede sit Hjerte til Krig med Israel, forat de skulde slaaes med Ban, forat der ikke skulde vises dem Naade, men forat de skulde ødelægges, saaledes som Herren havde befalet Moses. 5 Mos. 2, 30.

21. Og Josva kom paa den samme Tid og udryddede Anakiterne af Bjerglandet, af Hebron, af Debir, af Anab og af hele Judas Bjergland og af hele Israels Bjergland; Josva slog dem tilligemed deres Stæder med Ban. 4 Mos. 13, 22. 5 Mos. 1, 28.

22. Der blev ingen af Anakiterne tilovers i Israels Børns Land; kun i Gasa, i Gat og i Asdod bleve de levnede.

23. Og Josva indtog hele Landet, aldeles som Herren havde talt til Moses, og Josva gav Israel det til Arv efter deres Afdelinger i deres Stammer. Og Landet havde Ro for Krig.

12. Kapitel.

De Konger opregnes, som Israels Børn have overvundet, og hvis Riger de have indtaget, først i Moses's Tid (1—6), dernæst i Josvas Tid, i Alt een og treti (7—24).

Og dette var de Konger i Landet, som Israels Børn sloge, og hvis Land de toge i Eie paa hin Side Jordan mod Solens Opgang, fra Arnons Aa indtil Hermons Bjerg og hele den øde Mark mod Øst: 4 Mos. 21, 13.

2. Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon og herskede fra Aroer, der ligger ved Bredden af Arnons Aa, og fra Midten af Aaen og over Halvdelen af Gilead og indtil Jabboks Aa, som er Ammons Børns Grænse, 4 Mos. 21, 23 fg. 5 Mos. 3, 16.

3. og over den øde Mark indtil Kinnerets Sø i Øst og indtil den øde Marks Hav, Salthavet, i Øst paa Veien til Bet-Hajesimot og i Syd nedenfor Pisgas Lider*, * d. e. over den østlige Del af Jordandalen.

4. og det Land, der tilhørte Basans Konge Og, som var af de overblevne Kjæmper og boede i Astarot og i Edre'i, 5 Mos. 1, 4.

5. og som herskede over Hermons Bjerg og over Salka og over hele Basan indtil Gesuriternes og Ma'akatiternes Land og over Halvdelen af Gilead indtil Sihons, Hesbons Konges, Land.

6. Moses, Herrens Tjener, og Israels Børn sloge dem, og Moses, Herrens Tjener, gav Rubeniterne og Gaditerne og Halvdelen af Manasses Stamme det til Eiendom. 4 Mos. 32, 33. 5 Mos. 3, 12.

7. Og dette var de Konger i Landet, som Josva og Israels Børn sloge paa hin Side Jordan mod Vest, fra Ba'al-Gad i Libanons Dal og indtil det nøgne Bjerg, som strækker sig op mod Se'ir (Josva gav Israels Stammer det til Eiendom efter deres Afdelinger),

8. i Bjerglandet og i Lavlandet og paa den øde Mark og paa Skraaningerne og i Ørkenen og i Sydlandet, Hetiterne, Amoriterne og Kananiterne, Ferisiterne, Heviterne og Jebusiterne;

9. Kongen af Jericho, een, Kongen af Aj, som ligger ved Siden af Betel, een,

10. Kongen af Jerusalem, een, Kongen af Hebron, een,

11. Kongen af Jarmut, een, Kongen af Latis, een,

12. Kongen af Eglon, een, Kongen af Geser, een,

13. Kongen af Debir, een, Kongen af Geder, een,

14. Kongen af Horma, een, Kongen af Arad, een,

15. Kongen af Libna, een, Kongen af Adullam, een,

16. Kongen af Makkeda, een, Kongen af Betel, een,

17. Kongen af Tappuah, een, Kongen af Hefer, een,

18. Kongen af Afek, een, Kongen af Lassaron, een,

19. Kongen af Madon, een, Kongen af Hazor, een,

20. Kongen af Simron-Meron, een, Kongen af Aksaf, een,

21. Kongen af Ta'anak, een, Kongen af Megiddo, een,

22. Kongen af Kedes, een, Kongen af Jokneam ved Karmel, een,

23. Kongen af Dor ved Dors Høiland, een, Kongen over Gojim ved Gilgal, een,

24. Kongen af Tirza, een; i Alt een og treti Konger.

13. Kapitel.

Herren byder Josva, uagtet en stor Del af Kanaans Land endnu ikke er erobret, at uddele Landet mellem dem af Israels Stammer, der ikke, ligesom Rubens, Gads og den halve Manasses Stamme, allerede have faaet Arv (1—7). De to og en halv Stammes Land østenfor Jordan beskrives efter sine Grænser og sin Fordeling mellem Stammerne; Leviterne skulle ikke have nogen Del af Landet til Arv (8—33).

Og Josva var gammel og alderstegen, og Herren sagde til ham: Du er gammel og alderstegen, og af Landet er der saare Meget tilbage at indtage.

2. Dette er det Land, som er tilbage: Alle Filisternes Landskaber og alle Gesuriterne; 1 Sam. 27, 8.

3. fra Sihor, som er østenfor Ægypten, og til Ekrons Landemærke mod Nord skal nemlig regnes til Kananiterne: Filisternes fem Fyrster, Gasa'iternes og Asdoditernes, Askaloniternes, Gatiternes og Ekroniternes, samt Aviterne,

4. Fremdeles i Sønden hele Kananiternes Land, og Meara, som hører Sidonierne til, indtil Afek, indtil Amoriternes Landemærke,

5. og Gibliternes Land og hele Libanon imod Solens Opgang fra Ba'al-Gad ved Foden af Hermons Bjerg, indtil man kommer til Hamat,

6. alle de, som bo i Bjerglandet fra Libanon indtil Misrefot-Ma'im, alle Sidonierne. Jeg vil fordrive dem for Israels Børns Aasyn; lod det kun ud til Arv blandt Israel, saaledes som jeg har befalet dig! 1, 6.

7. Saa del nu dette Land til Arv iblandt de ni Stammer og den halve Del af Manasses Stamme!

8. Med den* havde Rubeniterne og Gaditerne modtaget sin Arv, som Moses gav dem paa hin Side Jordan mod Østen, saaledes som Moses, Herrens Tjener, gav dem den:

* den anden Halvdel af Manasses Stamme. 4 Mos. 32, 33 fg. 5 Mos. 3, 12 fg.

9. fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Aa, og fra den Stad, som ligger midt i Dalen, og hele Sletten ved Medba indtil Dibon, 5 Mos. 2, 36; 3, 10.

10. og alle de Stæder, som tilhørte Sihon, Amoriternes Konge, som regjerede i Hesbon, indtil Ammons Børns Landemærke,

11. og Gilead og Gesuriternes og Ma'akatiternes Land og hele Hermons Bjerg og hele Basan indtil Salka,

12. hele det Rige, som tilhørte Og i Basan, der regjerede i Astarot og i Edre'i; han var tilbage af Resten af Refa'iterne, og Moses slog dem og fordrev dem. 5 Mos. 3, 11.

13. Men Israels Børn fordreve ikke Gesuriterne og Ma'akatiterne, og Gesur og Ma'akat bleve boende midt iblandt Israel indtil denne Dag.

14. Alene Levis Stamme gav han ingen Arv; Herrens, Israels Guds, Ildofre ere hans Arv, saaledes som han havde talt til ham. 4 Mos. 18, 20. 5 Mos. 10, 9; 18, 1 fg.

15. Og Moses gav Rubens Børns Stamme Arv efter deres Slægter.

16. Og deres Land var fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Aa, og fra den Stad, som ligger midt i Dalen, og hele Sletten ved Medba,

17. Hesbon og alle dets Byer, som

ligge paa Sletten: Dibon og Bamot=
Ba'al og Bet=Ba'al=Meon
18. og Jahza og Kedemot og Mefa'at
19. og Kirjata'im og Sibma og Zeret=
Hassahar paa Bjerget i Dalen
20. og Bet=Peor og Pisgas Lider og
Bet=Hajesimot
21. og alle Stæderne paa Sletten og
hele det Rige, der tilhørte Sihon, Amor=
iternes Konge, som regjerede i Hesbon,
hvem Moses slog tilligemed Midjans Fyr=
ster, Evi og Rekem og Zur og Hur og
Reba, Sihons Fyrster, som boede i Landet.
4 Mos. 31, 8.
22. Og Bileam, Beors Søn, Spaa=
manden, sloge Israels Børn ihjel med
Sverdet tilligemed de øvrige Ihjelslagne.
23. Og Rubens Børns Grænse var
Jordan og Strøget langs den. Dette
er Rubens Børns Arv efter deres Slæg=
ter, Stæderne og deres Landsbyer.
24. Og Moses gav Gads Stamme,
Gads Børn, Arv efter deres Slægter.
25. Og deres Land var Jaser og alle
Stæderne i Gilead og Halvdelen af Am=
mons Børns Land indtil Aroer, som
ligger lige overfor Rabba,
26. og fra Hesbon indtil Ramat=Ham=
mizpe og Betonim og fra Mahana'im
indtil Debirs Landemærke
27. og i Dalen: Bet=Haram og Bet=
Nimra og Sukkot og Zafon, Resten af
Sihons, Hesbons Konges, Rige, Jordan
og Strøget langs den indtil Enden af
Kinnerets Sø, paa hin Side Jordan mod
Østen. 12, 3.
28. Dette er Gads Børns Arv efter
deres Slægter, Stæderne og deres Lands=
byer.
29. Og Moses gav den halve Manas=
ses Stamme Arv; og den halve Ma=
nasses Børns Stamme fik Arv efter
deres Slægter.
30. Og deres Land var fra Maha=
na'im, hele Basan, hele Ogs, Basans
Konges, Rige, baade alle Ja'irs Byer,
som ligge i Basan, seksti Stæder,
5 Mos. 3, 4. 14.
31. og Halvdelen af Gilead og Asta=
rot og Edre'i, Stæder i det Rige, som
tilhørte Og i Basan; dette fik Makirs,
Manasses Søns, Børn, Halvdelen af
Makirs Børn, efter deres Slægter. 17, 1. 2.
32. Dette er det, som Moses uddelte
Arv paa Moabs øde Marker paa hin
Side Jordan ved Jericho mod Øst.
33. Men Levis Stamme gav Moses
ingen Arv; Herren, Israels Gud, er
deres Arv, saaledes som han havde talt
til dem. V. 14.

14. Kapitel.

Landet bestenfor Jordan skal nu uddeles blandt de ni og en halv Stamme (1—5). Kaleb begjærer og faar Hebron til Arv ifølge det Løfte, Herren har givet ham ved Moses (6—15).

Og dette er det, som Israels Børn fik
i Arv i Kana'ans Land, som Eleasar,
Presten, og Josva, Nuns Søn, og Over=
hovederne for Fædrenehusene i Israels
Børns Stammer uddelte iblandt dem
4 Mos. 34, 17 fg.
2. ved Lodkastning, hvorved de fik sin
Arv, saaledes som Herren havde befalet
ved Moses, nemlig iblandt de ni Stam=
mer og den halve Stamme;
4 Mos. 33, 54; 34, 13.
3. thi Moses havde givet de to Stam=
mer og den halve Stamme Arv paa hin
Side* Jordan, og Leviterne havde han
ikke givet Arv iblandt dem,
5 Mos. 3, 12 fg. 10, 9. * østenfor.
4. og Josefs Børn vare to Stammer,
Manasse og Efra'im; og man gav ikke
Leviterne Del i Landet, men kun Stæder
til at bo i med de dertil hørende Jorder
for deres Kvæg og for deres Eiendom.
1 Mos. 48, 5. 4 Mos. 35, 2—5. Jos. 21, 2 fg.
5. Ligesom Herren havde befalet Mo=
ses, saaledes gjorde Israels Børn, og de
delte Landet.
6. Og Judas Børn traadte frem for
Josva i Gilgal, og Kaleb, Jefunnes
Søn, Kenisiten, sagde til ham: Du ved
det Ord, Herren talte til Moses, den
Guds Mand, angaaende mig og angaaende
dig i Kades=Barnea. 4 Mos. 14, 24. 30.
7. Jeg var firti Aar gammel, da Mo=
ses, Herrens Tjener, sendte mig ud fra
Kades=Barnea for at speide Landet; og
jeg bragte ham Svar tilbage efter mit
Hjertes Mening. 4 Mos. 13, 30; 14, 6 fg.
8. Og mine Brødre, som vare dragne
op med mig, gjorde Folkets Hjerte for=
sagt; men jeg efterfulgte trolig Herren,
min Gud. 4 Mos. 13, 31 fg.
9. Da svor Moses paa den samme
Dag og sagde: Sandelig, det Land, som
din Fod traadte paa, skal være dig og
dine Børn til Arv evindelig, fordi du
trolig efterfulgte Herren, min Gud.
10. Og nu, se, Herren har ladet mig
leve, ligesom han talte, disse fem og firti

Aar fra den Tid, da Herren talte dette Ord til Moses, da Israel vandrede i Ørkenen; og nu, se, jeg er idag fem og otteti Aar gammel.

11. Jeg er endnu idag saa stærk, som paa den Dag, da Moses udsendte mig; som min Kraft var da, saa er min Kraft nu til Krigen og til at gaa ud og til at gaa ind.

12. Saa giv mig nu denne Bjergegn, som Herren paa den samme Dag talte om; thi du hørte paa den samme Dag, at Anakiterne ere der og store, faste Stæder; kanske Herren er med mig, saa jeg fordriver dem, ligesom Herren har talt.

13. Og Josva velsignede ham, og han gav Kaleb, Jefunnes Søn, Hebron til Arv. 15, 13.

14. Derfor fik Kaleb, Jefunnes Søn, Kenisiten, Hebron til Arv indtil denne Dag, fordi han trolig efterfulgte Herren, Israels Gud.

15. Men Hebrons Navn var fordum Kirjat-Arba*; han** var det største Menneske iblandt Anakiterne. Og Landet havde Ro for Krig.

*Arbas Stad. **Arba.

15. Kapitel.

Judas Stammes Grænser beskrives (1—12). Kaleb indtager Hebron og giver Otniel sin Datter tilægte (13—19). De Stæder opregnes, som tilfaldt Judas Stamme (20—62). Judas Stamme fordriver ikke Jebusiterne fra Jerusalem (63).

Og Lodden for Judas Børns Stamme efter deres Slægter faldt hen til Edoms Landemærke, hen til Ørkenen Zin mod Syd i det yderste Sønden. 4 Mos. 34, 3.

2. Og deres Grænse mod Syd var fra Enden af Salthavet, fra den Bugt, som vender mod Syd,

3. og den gik ud i Syd for Opgangen til Akrabbim og gik hen til Zin og gik op i Syd for Kades-Barnea og gik hen til Hezron og gik op til Adar og bøiede sig til Karka

4. og gik hen til Azmon og løb ud ved Ægyptens Bæk, saa Udgangen paa Grænsen var hen til Havet. Dette skal være eders Grænse mod Syd.

5. Og Grænsen mod Øst var Salthavet indtil Jordans Udløb, og Grænsen paa Nordsiden var fra dette Havs Bugt, hvor Jordan løber ud.

6. Og Grænsen gik op til Bet-Hogla og gik i Nord for Bet-Ha'araba, og Grænsen gik op til Bohans, Rubens Søns, Sten. 18, 17.

7. Og Grænsen gik op til Debir fra Akors Dal og vendte sig nordpaa til Gilgal, som ligger lige overfor Opgangen til Adummim, der er søndenfor Bækken, og Grænsen gik hen til En-Semes's Vand, og dens Udgang var hen til En-Rogel.

8. Og Grænsen gik op til Hinnoms Søns Dal, til den søndre Side af Jebus, det er Jerusalem; og saa gik Grænsen op til Toppen af det Bjerg, som ligger lige for Hinnoms Dal i Vest og ved Enden af Refa'ims Dal mod Nord.

9. Og Grænsen strakte sig fra Bjergets Top til Neftoahs Vandkilde og gik ud til Stæderne i Efrons Bjergegn; og Grænsen strakte sig til Ba'ala, det er Kirjat-Jearim.

10. Saa bøiede Grænsen sig fra Ba'ala i Vest til Se'irs Bjerg og gik hen til den nordre Side af Jearims Bjerg, det er Kesalon, og gik ned til Bet-Semes og gik hen til Timna.

11. Og Grænsen gik ud til den nordre Side af Ekron, og Grænsen strakte sig til Sikron og gik hen til Ba'alas Bjerg og gik ud ved Jabne'el, saa Grænsens Udgang var hen til Havet.

12. Og Vestgrænsen var henimod det store Hav og Strøget langs dette. Dette er Judas Børns Grænse rundt omkring efter deres Slægter.

13. Og Kaleb, Jefunnes Søn, gav man Del midt iblandt Judas Børn efter Herrens Ord til Josva, nemlig Arbas, Anaks Faders, Stad, det er Hebron. 14, 13.

14. Og Kaleb fordrev derfra de tre Anaks Sønner, Sesaj og Achiman og Talmaj, Anaks Børn. Dom. 1, 10 fg.

15. Og han drog derfra op til Indbyggerne i Debir; men Debirs Navn var fordum Kirjat-Sefer.

16. Og Kaleb sagde: Den, som slaar Kirjat-Sefer og indtager det, ham vil jeg give min Datter Aksa til Hustru.

17. Og Kenisiten Otniel, Kalebs Broder, indtog det; og han gav ham sin Datter Aksa til Hustru.

18. Og da hun kom [til sin Mands Hus], drev hun paa ham, at han skulde begjære en Mark af hendes Fader; og hun sprang ned af Asenet, og Kaleb sagde til hende: Hvad vil du?

19. Og hun sagde: Giv mig en Vel-
signelses-Gave, fordi du har sat mig i
Sydlandet *, giv mig nu Vandkilder! Saa
gav han hende de øvre og de nedre Kilder.
*dette var et tørt Land; Ps. 126, 4.
20. Dette er Judas Børns Stammes
Arv efter deres Slægter.
21. Og Stæderne ved den yderste Grænse
af Judas Børns Stamme mod Edoms
Landemærke, i Sydlandet, vare: Kabze'el
og Eder og Jagur
22. og Kina og Dimona og Adada
23. og Kedes og Hazor og Jitnan,
24. Sif og Telem og Bealot
25. og Hazor-Hadatta og Kerijot, Hez-
ron, det er Hazor,
26. Amam og Sema og Molada
27. og Hazar-Gadda og Hesmon og
Bet-Pelet
28. og Hazar-Sual og Be'erseba og
Bisjotja,
29. Ba'ala og Jjim og Ezem
30. og Eltolad og Kesil og Horma
31. og Ziklag og Madmanna og San-
sanna
32. og Lebaot og Silhim og Ajin og
Rimmon, i Alt ni og tyve Stæder med
sine Landsbyer.
33. I Lavlandet: Estaol og Zora og
Asna
34. og Sanoah og En-Gannim, Tap-
puah og Haenam,
35. Jarmut og Adullam, Soko og
Aseka
36. og Sa'ara'im og Adita'im og Hag-
gedera og Gederota'im, fjorten Stæder
med sine Landsbyer,
37. Zenan og Hadasa og Migdal-Gad
38. og Dilan og Mizpe og Jokte'el,
39. Lakis og Bozkat og Eglon
40. og Kabbon og Lahmas og Kitlis
41. og Gederot, Bet-Dagon og Na'ama
og Makkeda, seksten Stæder med sine
Landsbyer,
42. Libna og Eter og Asan
43. og Jiftah og Asna og Nezib
44. og Ke'ila og Aksib og Maresa, ni
Stæder med sine Landsbyer,
45. Ekron med sine tilhørende Byer
og sine Landsbyer,
46. fra Ekron og vestover alle de, som
laa ved Siden af Asdod, med sine Lands-
byer,
47. Asdod, dets tilhørende Byer og dets
Landsbyer, Gasa, dets tilhørende Byer og
dets Landsbyer, indtil Ægyptens Bæk
og det store Hav og Strøget langs det.
4 Mos. 34, 6.
48. Og i Bjerglandet: Samir og Jat-
tir og Soko
49. og Danna og Kirjat-Sanna, det
er Debir,
50. og Anab og Estemo og Anim
51. og Gosen og Holon og Gilo,
elleve Stæder med sine Landsbyer,
52. Arab og Duma og Esan
53. og Janim og Bet-Tappuah og
Afeka
54. og Humta og Kirjat-Arba, det er
Hebron, og Zior, ni Stæder med sine
Landsbyer,
55. Maon, Karmel og Sif og Juta
56. og Jisre'el og Jokdeam og Sanoah,
57. Hakka'in, Gibea og Timna, ti
Stæder med sine Landsbyer,
58. Halhul, Bet-Zur og Gedor
59. og Ma'arat og Bet-Anot og Elte-
kon, seks Stæder med sine Landsbyer,
60. Kirjat-Ba'al, det er Kirjat-Jearim,
og Harabba, to Stæder med sine Lands-
byer.
61. I Ørkenen: Bet-Ha'araba, Middin
og Sekaka
62. og Hannibsan og Ir-Hammelah
og En-Gedi, seks Stæder med sine Lands-
byer.
63. Men Jebusiterne, som boede i
Jerusalem, kunde Judas Børn ikke for-
drive; og Jebusiterne bleve boende til-
ligemed Judas Børn i Jerusalem indtil
denne Dag. Dom. 1, 21. 2 Sam. 5, 6 fg.

16. Kapitel.

Josefs Børns Arv beskrives i Almindelighed (1—4), Efra'ims i Særdeleshed (5—9). Efra'imiterne fordrive ikke alle Kananiter (10).

Og Lodden kom ud for Josefs Børn:
Fra Jordan ved Jericho, ved Jerichos
Vande mod Øst, Ørkenen, som gaar fra
Jericho op over Bjergegnen ved Betel;
2. og Grænsen gik ud fra Betel til
Lus og gik hen til Arkiternes Land, til
Atarot,
3. og gik ned i Vest til Jafletiternes
Land, til det nedre Bet-Horons Grænse
og indtil Geser, saa dens Udgang var
hen til Havet.
4. Saaledes fik Josefs Børn, Manasse
og Efra'im, Arv.
5. Og dette var Efra'ims Børns Land
efter deres Slægter, og deres Arvs Grænse

mod Øst var: Atrot=Addar indtil det
øvre Bet=Horon.
6. Og Grænsen gik ud i Vest med
Mikmetat i Nord, og Grænsen bøiede
sig mod Øst til Ta'anat=Silo og gik
forbi det i Øst til Janoah.
7. Og den gik ned fra Janoah til
Ataroth og Na'ara og stødte til Jericho
og gik ned til Jordan.
8. Fra Tappuah gik Grænsen i Vest
til Bækken Kana, og dens Udgang var
hen til Havet. Dette er Efra'ims Børns
Stammes Arv efter deres Slægter,
9. derhos de Stæder, som bleve ud=
tagne for Efra'ims Børn midt i Ma=
nasses Børns Arv, alle disse Stæder
med sine Landsbyer. 17, 8—10.
10. Men de fordreve ikke de Kana=
niter, som boede i Geser; men Kanani=
terne bleve boende iblandt Efra'im indtil
denne Dag og bleve arbeidspligtige Trælle.
13, 13; 17, 13. Dom. 1, 29. 1 Kong. 9, 16. 21.

17. Kapitel.

Den anden Halvdel af Manasses Stamme faar Arv, i hvilken ogsaa Zelofhads Døtre faa Del (1—6); dens Grænser og Stæder beskrives (7—11). Heller ikke de fordrive alle Kananiterne (12. 13). Josefs Børn klage over, at deres Arv er for liden; Josva opfordrer dem til at udvide den ved at fratage de der boende Kananiter deres Land (14—18).

Og Lodden faldt for Manasses Stamme,
thi han var Josefs Førstefødte:
Makir, Manasses Førstefødte, Gileaditer=
nes Stamfader, fik, fordi han var en
Krigsmand, Gilead og Basan.
4 Mos. 32, 39 fg. 5 Mos. 3, 13. Jos. 13, 29 fg.
2. Og Manasses øvrige* Børn fik Arv
efter sine Slægter, Abiesers Børn og
Heleks Børn og Asriels Børn og Se=
kems Børn og Hefers Børn og Semidas
Børn; dette var Manasses, Josefs Søns,
Børn af Mandkjønnet efter deres Slægter.
* 4 Mos. 26, 29 fg.
3. Men Zelofhad, en Søn af Hefer,
Søn af Gilead, Søn af Makir, Søn af
Manasse, havde ikke Sønner, men Døtre;
og dette var Navnene paa hans Døtre:
Mahla og Noa, Hogla, Milka og Tirza.
4 Mos. 26, 33; 27, 1 fg. 36, 2. 10 fg.
4. Og de gik frem for Eleasar, Pre=
sten, og for Josva, Nuns Søn, og for
de Øverste og sagde: Herren bød Moses,
at han skulde give os Arv midt iblandt
vore Brødre. Og man gav dem efter
Herrens Ord Arv midt iblandt deres
Faders Brødre.
5. Og der faldt ti Dele paa Manasse,
foruden Landet Gilead og Basan, som
ligger paa hin Side* Jordan. * østenfor
6. Thi Manasses Døtre fik Arv midt
iblandt hans Sønner, og Landet Gilead
havde Manasses øvrige* Børn faaet.
* 13, 29 fg. 17, 1.
7. Og Manasses Grænse var fra Aser
til Mikmetat, som ligger lige overfor
Sikem; og Grænsen gik til Høire til
Indbyggerne i En=Tappuah.
8. Manasse fik Tappuahs Land, men
Tappuah selv paa Grænsen af Manasse
fik Efra'ims Børn.
9. Og Grænsen gik ned til Bækken
Kana, søndenfor Bækken. Disse Stæder
fik Efra'im midt iblandt Manasses
Stæder; men Manasses Land var nor=
denfor Bækken, og dets Udgang var hen
til Havet. 16, 9.
10. Hvad der laa søndenfor, fik Efra'im,
og hvad der laa nordenfor, fik Manasse,
og Havet blev hans Grænse; og de stødte
til Aser i Nord og til Isaskar i Øst.
11. Og Manasse fik i Isaskar og i
Aser: Bet=Sean med dets tilhørende Byer
og Jibleam med dets tilhørende Byer
og Indbyggerne i Dor og dets tilhø=
rende Byer og Indbyggerne i En=Dor
og dets tilhørende Byer og Indbyggerne
i Ta'anak og dets tilhørende Byer og
Indbyggerne i Megiddo og dets tilhø=
rende Byer, de tre Høider.
12. Men Manasses Børn magtede ikke
at indtage disse Stæder, og Kananiterne
fandt for godt at blive boende i dette
Land. Dom. 1, 27 fg.
13. Men da Israels Børn bleve stærke,
gjorde de Kananiterne arbeidspligtige,
men de fordreve dem ikke.
14. Og Josefs Børn talte til Josva
og sagde: Hvorfor har du givet mig kun
een Lod og een Del i Arv, da jeg dog
er et stort Folk, saavistsom Herren hidtil
har velsignet mig?
15. Da sagde Josva til dem: Er du
et stort Folk, saa gaa op i Skoven og
hug dig der et Stykke ud i Ferisiternes
og Refa'iternes Land, eftersom Efra'ims
Bjergegn er dig for trang.
16. Men Josefs Børn sagde: Bjerg=
egnen strækker ikke til for os, og der er
Jernvogne blandt alle Kananiterne, som
bo i Dallandet, hos dem, som bo i Bet=
Sean og dets tilhørende Byer, og hos
dem, som bo i Jisre'els Dal.
17. Da sagde Josva til Josefs Hus,

til Efra'im og til Manasse: Du er et stort Folk, og du har stor Styrke; du skal ikke have bare een Lod,

18. men du skal have Bjergegnen, og fordi det er en Skov, skal du hugge den ned, saa skulle dens Udgange blive dine; thi du skal fordrive Kananiterne, endog de have Jernvogne, og endog de ere stærke. V. 15.

18. Kapitel.

Tabernaklet opreises i Silo. Josva udsender Mænd, som skulle inddele det øvrige Land i syv Dele for de øvrige syv Stammer; han kaster Lod for disse (1—10). Benjamins Stamme faar sin Arv (11—28).

Og hele Israels Børns Menighed samlede sig i Silo og opreiste der Sammenkomstens Telt; og Landet var undertvunget for deres Ansigt.

2. Men der var endnu syv Stammer tilbage blandt Israels Børn, som ikke havde delt sin Arv.

3. Da sagde Josva til Israels Børn: Hvor længe ville I vise eder efterladne med at gaa hen og indtage det Land, Herren, eders Fædres Gud, har givet eder?

4. Tager eder tre Mænd for hver Stamme! Saa vil jeg udsende dem, og de skulle gjøre sig rede og gaa igjennem Landet og tage et Rids af det med Hensyn til Udskiftning mellem dem, og saa skulle de komme til mig.

5. Deler det mellem eder i syv Dele! Juda skal blive i sit Land mod Syd, og Josefs Hus skal blive i sit Land mod Nord.

6. Og I skulle tage et Rids af Landet i syv Dele og bringe Ridset herhid til mig; saa vil jeg her kaste Lod for eder for Herrens, vor Guds, Aasyn.

7. Thi Leviterne have ingen Del iblandt eder, men Herrens Prestedømme er deres Arv; og Gad og Ruben og den halve Manasses Stamme have faaet sin Arv paa hin Side Jordan mod Øst, som Moses, Herrens Tjener, gav dem. 13, 14 fg.

8. Og Mændene gjorde sig rede og gik; og Josva bød dem, idet de gik for at tage et Rids af Landet, og sagde: Gaar hen og vandrer gjennem Landet og tager et Rids af det og kommer tilbage til mig! Saa vil jeg her kaste Lod for eder for Herrens Aasyn i Silo.

9. Saa gik da Mændene afsted og droge gjennem Landet og toge et Rids af det efter Stæderne i syv Dele i en Bog; og derpaa kom de til Josva, til Leiren i Silo.

10. Og Josva kastede Lod for dem i Silo for Herrens Aasyn; og Josva delte der Landet mellem Israels Børn efter deres Afdelinger.

11. Og Benjamins Børns Stammes Lod kom ud efter deres Slægter; og deres Lods Grænse gik ud imellem Judas Børn og Josefs Børn.

12. Og deres Grænse paa Nordsiden var fra Jordan, og Grænsen gik op til den nordre Side af Jericho og gik op over Bjerget i Vest, og dens Udgang var hen til Bet-Avens Ørken.

13. Og Grænsen gik derfra hen til Lus, til den søndre Side af Lus, det er Betel, og saa gik Grænsen ned til Atrot-Addar over det Bjerg, som ligger søndenfor det nedre Bet-Horon. 1 Mos. 28, 19.

14. Derpaa strakte Grænsen sig videre og bøiede sig paa Vestsiden mod Syd fra det Bjerg, som er lige overfor Bet-Horon i Syd, og dens Udgang var hen til Kirjat-Ba'al, det er Kirjat-Jearim, Judas Børns Stad. Dette er Vestsiden.

15. Og Sydsiden var fra Enden af Kirjat-Jearim, og Grænsen gik ud mod Vest, og den gik ud til Neftoahs Vandkilde.

16. Og saa gik Grænsen ned til Enden af det Bjerg, som ligger lige overfor Hinnoms Søns Dal, som er i Refa'ims Dal mod Nord, og den gik ned i Hinnoms Dal til den søndre Side af Jebus og gik saa ned til En-Rogel. 15, 6 fg.

17. Derpaa strakte den sig mod Nord og gik ud til En-Semes, gik saa ud til Gelilot, som ligger lige overfor Opgangen til Adummim, og gik ned til Bohans, Rubens Søns, Sten.

18. Saa gik den hen til Siden af Egnen lige overfor Ha'araba mod Nord og gik derpaa ned til Ha'araba.

19. Og saa gik Grænsen hen til den nordre Side af Bet-Hogla, og Grænsens Udgang var hen til den nordlige Bugt af Salthavet, til Jordans sydlige Ende. Dette er Sydgrænsen.

20. Og Jordan er dens* Grænse paa Østsiden. Dette er Benjamins Børns Arv efter dens Grænser rundt omkring, efter deres Slægter. * Stammens.

21. Og Benjamins Børns Stammes Stæder efter deres Slægter vare: Jericho og Bet-Hogla og Emek-Keziz

22. og Bet-Ha'araba og Zemara'im og Betel
23. og Ha'avvim og Happara og Ofra
24. og Kefar-Ha'ammoni og Haofni og Geba, tolv Stæder med sine Landsbyer,
25. Gibeon og Rama og Be'erot
26. og Mizpe og Hakkefira og Hammoza
27. og Rekem og Jirpe'el og Tarala
28. og Zela, Haelef og Jebus, det er Jerusalem, Gibat, Kirjat, fjorten Stæder med sine Landsbyer. Dette er Benjamins Børns Arv efter deres Slægter.

19. Kapitel.

Simeons Stamme faar Arv (1—9), ligesaa Sebulons (10—16), Isaskars (17—23), Asers (24—31), Naftalis (32—39) og Dans (40—48). Josva faar Timnat-Serah i Arv (49—51).

Og den anden Lod kom ud for Simeon, for Simeons Børns Stamme efter deres Slægter; og deres Arv var midt i Judas Børns Arv. 1 Mos. 49, 7.
2. Og de fik til sin Arv: Be'erseba og Seba og Molada
3. og Hazar-Sual og Bala og Ezem
4. og Eltolad og Betul og Horma
5. og Ziklag og Bet-Hammarkabot og Hazar-Susa
6. og Bet-Lebaot og Saruhen, tretten Stæder med deres Landsbyer,
7. A'in, Rimmon og Eter og Asan, fire Stæder med deres Landsbyer,
8. og alle Landsbyerne, som laa rundt omkring disse Stæder indtil Ba'alat-Be'er, det søndre Rama. Dette er Simeons Børns Stammes Arv efter deres Slægter.
9. Af Judas Børns Del fik Simeons Børn Arv; thi Judas Børns Del var for stor for dem, derfor fik Simeons Børn Arv midt i deres Arv.
10. Og den tredje Lod kom ud for Sebulons Børn efter deres Slægter; og Grænsen for deres Arv gik til Sarid.
11. Og deres Grænse gik op i Vest, nemlig til Marala, og stødte til Dabbeset og stødte til den Bæk, som er lige overfor Jokneam.
12. Og den vendte sig fra Sarid mod Øst, mod Solens Opgang, hen til Kislot-Tabors Enemærker; og den gik ud til Haddaberat og gik op til Jafia.
13. Og derfra gik den hen i Øst, mod Solens Opgang, til Gat-Hefer, til Et-Kazin, og gik ud til Rimmon, som strækker sig hen til Hannea.
14. Og Grænsen bøtede sig om dette i Nord til Hannaton; og dens Udgang var i Dalen Jiftah-El.
15. Og derhos fik de Kattat og Nahalal og Simron og Jidala og Betlehem, tolv Stæder med deres Landsbyer.
16. Dette er Sebulons Børns Arv efter deres Slægter, disse Stæder med sine Landsbyer.
17. For Isaskar kom den fjerde Lod ud, for Isaskars Børn efter deres Slægter.
18. Og deres Land var: Jisre'ela og Hakkesullot og Sunem
19. og Hafara'im og Sion og Anaharat
20. og Harabbit og Kisjon og Ebez
21. og Remet og En-Gannim og En-Hadda og Bet-Pazzez;
22. og Grænsen stødte til Tabor og Sahazuma og Bet-Semes, og deres Grænses Udgang var til Jordan, seksten Stæder med sine Landsbyer.
23. Dette er Isaskars Børns Stammes Arv efter deres Slægter, Stæderne med sine Landsbyer.
24. Og den femte Lod kom ud for Asers Børns Stamme efter deres Slægter.
25. Og deres Land var: Helkat og Halt og Beten og Aksaf
26. og Allammelek og Amad og Misal, og den* stødte til Karmel mod Vest og til Sihor-Libnat. * Grænsen.
27. Og den vendte sig mod Solens Opgang til Bet-Dagon og stødte til Sebulon og til Dalen Jiftah-El, i Nord for Bet-Haemek og Ne'iel, og den gik ud til Kabul paa venstre Side.
28. Og derhos fik de Ebron og Rehob og Hammon og Kana indtil det store Sidon.
29. Og Grænsen vendte sig til Harama indtil den faste Stad Tyrus, og saa vendte Grænsen sig til Hosa, og dens Udgang var indtil Havet ved Egnen henimod Aksib.
30. Og derhos fik de Umma og Afek og Rehob, to og tyve Stæder med deres Landsbyer.
31. Dette er Asers Børns Stammes Arv efter deres Slægter, disse Stæder med sine Landsbyer.
32. For Naftalis Børn kom den sjette Lod ud, for Naftalis Børn efter deres Slægter.
33. Og deres Grænse var fra Helef, fra Egen ved Za'anannim; og derhos fik de Adami-Hannekeb og Jabne'el indtil Lakkum, og dens Udgang var til Jordan.

34. Og Grænsen vendte sig i Vest til
Asnot-Tabor og gik derfra ud til Hukkok
og stødte til Sebulon i Syd og stødte
til Aser i Vest og til Juda ved Jordan
mod Solens Opgang.
35. Og de faste Stæder vare: Hazzid-
dim, Zer og Hammat, Rakkat og Kinneret
36. og Adama og Harama og Hazor
37. og Kedes og Edre'i og En-Hazor
38. og Jiron og Migdal-El, Horem
og Bet-Anat og Bet-Semes, nitten Stæ-
der med sine Landsbyer.
39. Dette er Naftalis Børns Stammes
Arv efter deres Slægter, Stæderne med
sine Landsbyer.
40. For Dans Børns Stamme efter
deres Slægter kom den syvende Lod ud.
41. Og deres Arvs Land var: Zora
og Estaol og Jr-Semes
42. og Sa'alabbin og Ajalon og Jitla
43. og Elon og Timnata og Ekron
44. og Elteke og Gibbeton og Ba'alat
45. og Jehud og Bne-Berak og Gat-
Rimmon
46. og Me-Hajarkon og Harakkon med
det Tilgrænsende lige overfor Joppe.
47. Men Dans Børns Land blev dem
for trangt, og Dans Børn droge op og
krigede med Lesem og indtoge det og sloge
det med Sverdets Eg og toge det i Eie
og boede der og kaldte Lesem Dan efter
sin Faders, Dans, Navn.
Dom. 1, 34; 18, 27 fg.
48. Dette er Dans Børns Stammes
Arv efter deres Slægter, disse Stæder
med sine Landsbyer.
49. Saa vare de da færdige med at
dele Landet efter dets Grænser. Og
Israels Børn gave Josva, Nuns Søn,
Arv midt iblandt sig;
50. efter Herrens Befaling gave de
ham den Stad, han begjærede, Timnat-
Serah paa Efra'ims Bjerg, og han byg-
gede Staden op og boede i den.
51. Dette var de Arvedele, som Elea-
sar, Presten, og Josva, Nuns Søn, og
Overhovederne for Fædrenehusene i Js-
raels Børns Stammer uddelte ved Lod-
kastning i Silo for Herrens Aasyn ved
Indgangen til Sammenkomstens Telt.
Og de vare færdige med at dele Landet.
18, 1.

20. Kapitel.

Herren gjentager Loven om de seks Fristæder for Manddrabere (1—6). Disse Fristæder opregnes (7—9).

Og Herren talte til Josva og sagde:
2. Tal til Israels Børn og sig:
Afgiver de Tilflugtsstæder, om hvilke jeg
talte til eder ved Moses,
3. forat en Manddraber, som ufor-
sætlig, uforvarende, slaar Nogen ihjel,
kan fly derhen; og de skulle være eder til
en Tilflugt for Blodhevneren.
4 Mos. 35, 6 fg.
4. Og han skal fly til en af disse
Stæder og staa ved Indgangen til Sta-
dens Port og tale sine Ord i Paahør
af denne Stads Ældste; saa skulle de
tage ham ind i Staden til sig og give
ham et Sted, og han skal bo hos dem.
5. Og naar Blodhevneren forfølger
ham, da skulle de ikke overgive Mand-
draberen i hans Haand, fordi han ufor-
sætlig slog sin Næste ihjel og uden før
at have Had til ham.
6. Og han skal bo i den samme Stad,
indtil han er stillet til Dom for Me-
nighedens Aasyn, indtil den Ypperste-
prest, som er i de Dage, er død; da
maa Manddraberen vende tilbage og
komme til sin Stad og til sit Hus i den
Stad, som han flyede fra.
4 Mos. 35, 12. 24. 25.
7. Saa helligede de Kedes i Galilæa
paa Naftalis Bjerg og Sikem paa Efra-
ims Bjerg og Kirjat-Arba, det er Heb-
ron, paa Judas Bjerg.
8. Og paa hin Side Jordan ved Je-
richo mod Øst afgave de Bezer i Ørkenen
paa Sletten af Rubens Stamme og Ra-
mot i Gilead af Gads Stamme og Ga-
lon i Basan af Manasses Stamme.
5 Mos. 4, 41—43.
9. Dette var de Stæder, som bleve
bestemte for alle Israels Børn og for
den Fremmede, som opholder sig iblandt
dem, forat hver den, som uforsætlig slaar
Nogen ihjel, kan fly derhen og ikke dø
for Blodhevnerens Haand, førend han er
stillet for Menighedens Aasyn.

21. Kapitel.

Israels Børn give Leviterne efter Lodkastning otte og firti af sine Stæder med disses Jorder (1—8). Presternes Stæder opregnes (9—19), de øvrige Kahatiters (20—26), Gersoniternes (27—33), Merariternes (34—42). Israels Børn have nu hele det Land i Eie, som Herren havde tilsvoret deres Fædre (43—45).

Og Leviternes Familiehoveder traadte
frem til Eleasar, Presten, og til
Josva, Nuns Søn, og til Overhovederne

for Fædrenehusene i Israels Børns Stammer.
2. Og de talte til dem i Silo i Kana'ans Land og sagde: Herren bød ved Moses, at man skulde give os Stæder at bo i og deres Jorder for vort Kvæg. 4 Mos. 35, 2 fg.
3. Da gave Israels Børn Leviterne af sin Arv efter Herrens Befaling disse Stæder med deres Jorder:
4. Lodden kom ud for Kahatiternes Slægter, og Arons, Prestens, Børn af Leviterne fik af Judas Stamme og af Simeoniternes Stamme og af Benjamins Stamme ved Lodkastning tretten Stæder,
5. og de øvrige Kahats Børn fik af Efra'ims Stammes Slægter og af Dans Stamme og af den halve Manasses Stamme ved Lodkastning ti Stæder.
6. Og Gersons Børn fik af Isaskars Stammes Slægter og af Asers Stamme og af Naftalis Stamme og af den halve Manasses Stamme i Basan ved Lodkastning tretten Stæder.
7. Meraris Børn efter sine Slægter fik af Rubens Stamme og af Gads Stamme og af Sebulons Stamme tolv Stæder.
8. Saa gave Israels Børn Leviterne ved Lodkastning disse Stæder med deres Jorder, saaledes som Herren havde befalet ved Moses.
9. Og de afgave af Judas Børns Stamme og af Simeons Børns Stamme disse Stæder, som skulle nævnes:
10. Arons Børn af Kahatiternes Slægter, af Levis Børn (for dem kom Lodden først ud), 1 Krøn. 6, 54 fg.
11. dem gav man Arbas, Anatiternes Stamfaders, Stad, det er Hebron, paa Judas Bjerg, med dens Jorder rundt omtring den;
12. men Stadens Mark og dens Landsbyer gav man Kaleb, Jefunnes Søn, til hans Eiendom. 14, 14; 15, 13.
13. Arons, Prestens, Børn gav man altsaa Tilflugtsstaden for Manddrabere Hebron med dens Jorder og Libna med dets Jorder
14. og Jattir med dets Jorder og Estemoa med dets Jorder
15. og Holon med dets Jorder og Debir med dets Jorder
16. og A'in med dets Jorder og Jutta med dets Jorder, Bet-Semes med dets Jorder, ni Stæder af disse to Stammer,
17. og af Benjamins Stamme: Gibeon med dets Jorder, Geba med dets Jorder,
18. Anatot med dets Jorder og Almon med dets Jorder, fire Stæder.
19. Alle Arons Børns, Presternes, Stæder vare tretten Stæder med deres Jorder.
20. Og hvad angaar Kahats Børns, Leviternes, Slægter, de øvrige af Kahats Børn, saa vare de Stæder, som udgjorde deres Lod, af Efra'ims Stamme;
21. man gav dem Tilflugtsstaden for Manddrabere Sikem med dens Jorder paa Efra'ims Bjerg og Geser med dets Jorder
22. og Kibza'im med dets Jorder og Bet-Horon med dets Jorder, fire Stæder.
23. Og af Dans Stamme: Elteke med dets Jorder, Gibbeton med dets Jorder,
24. Ajalon med dets Jorder, Gat-Rimmon med dets Jorder, fire Stæder.
25. Og af den halve Manasses Stamme: Ta'anak med dets Jorder og Gat-Rimmon med dets Jorder, to Stæder.
26. I Alt ti Stæder med deres Jorder for de øvrige Kahats Børns Slægter.
27. Og Gersons Børn af Leviternes Slægter gav man af den halve Manasses Stamme: Tilflugtsstaden for Manddrabere Galon i Basan med dens Jorder og Be'estera med dets Jorder, to Stæder,
28. og af Isaskars Stamme: Kisjon med dets Jorder, Daberat med dets Jorder,
29. Jarmut med dets Jorder, En-Gannim med dets Jorder, fire Stæder,
30. og af Asers Stamme: Misal med dets Jorder, Abdon med dets Jorder,
31. Helkat med dets Jorder og Rehob med dets Jorder, fire Stæder,
32. og af Naftalis Stamme: Tilflugtsstaden for Manddrabere Kedes i Galilæa med dets Jorder og Hammot-Dor med dets Jorder og Kartan med dets Jorder, tre Stæder.
33. Gersoniternes Stæder efter deres Slægter vare i Alt tretten Stæder med deres Jorder.
34. Og Meraris Børns Slægter, de øvrige af Leviterne, gav man af Sebulons Stamme: Jokneam med dets Jorder, Karta med dets Jorder,
35. Dimna med dets Jorder, Nahalal med dets Jorder, fire Stæder,

36. og af Rubens Stamme: Bezer med dets Jorder og Jahza med dets Jorder,
37. Kedemot med dets Jorder og Mefa'at med dets Jorder, fire Stæder,
38. og af Gads Stamme: Tilflugtsstaden for Manddrabere Ramot i Gilead med dens Jorder og Mahana'im med dets Jorder,
39. Hesbon med dets Jorder, Jaser med dets Jorder, i Alt fire Stæder.
40. Alle de Stæder, som Meraris Børn, de øvrige af Leviternes Slægter, fik efter sine Slægter, — deres Lod var tolv Stæder.
41. Leviternes Stæder midt i Israels Børns Eiendom vare i Alt otte og firti Stæder med deres Jorder. 4 Mos. 35, 7.
42. Disse Stæder havde, hver for sig, sine Jorder rundt omkring; saa var det med alle disse Stæder.
43. Saa gav da Herren Israel hele det Land, han havde svoret at ville give deres Fædre; og de indtoge det og boede i det. 1, 3. 4. 1 Mos. 12, 7; 13, 17; 15, 18 fg.
44. Og Herren gav dem Ro trindt omkring, aldeles som han havde tilsvoret deres Fædre; og ingen af alle deres Fiender holdt Stand for deres Aasyn, alle deres Fiender gav Herren i deres Haand. 5 Mos. 11, 25.
45. Der blev ikke et Ord til Intet af alle de gode Ord, Herren havde talt til Israels Hus; det blev altsammen opfyldt. 23, 14. 1 Kong. 8, 56.

22. Kapitel.

Josva giver Rubens, Gads og den halve Manasses Stamme Frihed til at vende tilbage til sit Land, formaner og velsigner dem (1—8). Paa Tilbageveien bygge de et Alter ved Jordan (9. 10). De andre Stammer mene, at de have gjort dette for der at bringe Offere, og sende Bud til dem derom (11—20). De svare, at de have bygget Alteret til et Vidnesbyrd om, at de høre til Israel (21—29), hvilket Svar tilfredsstiller de øvrige Stammer (30—34).

Da kaldte Josva Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme til sig,
2. og han sagde til dem: I have holdt alt det, Moses, Herrens Tjener, bød eder, og I have hørt min Røst i alt det, jeg har befalet eder; 4 Mos. 32, 20 fg. 5 Mos. 3, 18 fg. Jos. 1, 12 fg.
3. I have ikke forladt eders Brødre i denne lange Tid indtil denne Dag, men I have taget Vare paa, hvad I skulde varetage med Hensyn til Herrens, eders Guds, Bud.
4. Og nu har Herren, eders Gud, givet eders Brødre Ro, ligesom han havde tilsagt dem; saa vender nu om og drager til eders Telte, til eders Eiendoms Land, som Moses, Herrens Tjener, gav eder paa hin Side Jordan. 5 Mos. 3, 12 fg.
5. Men tager nøie Vare paa at holde det Bud og den Lov, Moses, Herrens Tjener, bød eder, at elske Herren, eders Gud, og at vandre paa alle hans Veie og at holde hans Bud og at holde fast ved ham og at tjene ham af hele eders Hjerte og af hele eders Sjæl. 5 Mos. 10, 12; 13, 4.
6. Saa velsignede Josva dem og lod dem fare, og de droge til sine Telte.
7. Den ene Halvdel af Manasses Stamme havde Moses givet Arv i Basan, og den anden Halvdel af den havde Josva givet Arv tilligemed deres Brødre paa denne Side Jordan mod Vest. Da Josva nu lod dem fare til deres Telte, velsignede han dem ogsaa, 17, 1 fg.
8. og han sagde til dem: Vender tilbage til eders Telte med meget Gods og med saare meget Kvæg, med Sølv og med Guld og med Kobber og med Jern og med saare mange Klæder! Deler eders Fienders Bytte med eders Brødre!
9. Saa vendte Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme tilbage og droge fra Israels Børn, fra Silo, som er i Kana'ans Land, for at gaa til Gileads Land, til sit Eiendoms Land, hvor de havde faaet Eiendom efter Herrens Befaling ved Moses.
10. Og da de kom til Jordans Egne, som ere i Kana'ans Land, byggede Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme et Alter der ved Jordan, et Alter, stort at se til.
11. Og Israels Børn hørte sige: Se, Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme have bygget et Alter foran i Kana'ans Land, i Jordans Egne, overfor Israels Børn.
12. Og da Israels Børn hørte dette, forsamlede hele Israels Børns Menighed sig i Silo for at drage op mod dem til Strid.
13. Og Israels Børn sendte til Rubens Børn og til Gads Børn og til den

halve Manasses Stamme, til Gileads Land, Pinehas, Eleasars, Prestens, Søn,

14. og ti Øverster med ham, een Familieøverste for hver af Israels Stammer, og hver af dem var Overhoved for sit Fædrenehus, for Israels Tusinder.

15. Og da de kom til Rubens Børn og til Gads Børn og til den halve Manasses Stamme, til Gileads Land, talte de til dem og sagde:

16. Saaledes siger hele Herrens Menighed: Hvad er dette for en Troløshed, som I have øvet mod Israels Gud, at I idag have vendt eder bort fra Herren ved at bygge eder et Alter, at I idag have sat eder op mod Herren?

17. Var den da for ringe for os, Misgjerningen med Peor, fra hvilken vi ikke have renset os indtil den Dag idag, og for hvis Skyld Plagen kom over Herrens Menighed? 4 Mos. 25, 3 fg.

18. Og I vende eder idag bort fra Herren! Og det vil ske: I sætte eder idag op imod Herren, og imorgen vil han vredes paa hele Israels Menighed.

19. Og er eders Eiendoms Land urent, saa kommer kun over til Herrens Eiendoms Land, hvor Herrens Tabernakel hviler, og tager Eiendom midt iblandt os, men sætter eder ikke op imod Herren og sætter eder ikke op imod os ved at bygge eder et Alter foruden Herrens, vor Guds, Alter!

20. Mon ikke Akan, Serahs Søn, handlede troløst med det banlyste Gods? Og der kom Vrede over hele Israels Menighed, og han var ikke den Eneste, som omkom ved hans Misgjerning. 7, 1 fg. 24, 25.

21. Da svarede Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme og talte til Overhovederne for Israels Tusinder:

22. Gud, Gud Herren, Gud, Gud Herren, han ved det, og Israel, det skal vide det: Sandelig, det var ikke i Gjenstridighed og ikke i Troløshed mod Herren (da frelse du os ikke paa denne Dag!),

23. at vi byggede os et Alter, saa vi vendte os bort fra Herren; og sandelig, ikke for derpaa at ofre Brændoffer og Madoffer, og sandelig, ikke for derpaa at bringe Takoffere (da hjemsøge Herren selv os!),

24. men sandelig, af Frygt, med god Grund gjorde vi dette, idet vi tænkte: Herefter ville eders Børn sige til vo
Børn: Hvad have I at gjøre med He
ren, Israels Gud?

25. Herren har jo sat Jordan so
Grænse mellem os og eder, Rubens Bø
og Gads Børn; I have ingen Del
Herren. Saa ville eders Børn brin
vore Børn til at aflade at frygte Herre

26. Derfor sagde vi: Lader os ta
os fore at bygge et Alter, ikke til Bræn
offer og ikke til Slagtoffer,

27. men et Vidne skal det være me
lem os og eder og mellem vore Efte
kommere efter os om, at vi maa tje
Herren for hans Aasyn med vore Brænd
offere og med vore Slagtoffere og m
vore Takoffere, og forat ikke eders Bør
herefter skulle sige til vore Børn: I ha
ingen Del i Herren.

28. Og vi sagde: Naar de hereft
ville sige Saadant til os og til vo
Efterkommere, da ville vi sige: Ser de
Afbildning af Herrens Alter, som vo
Fædre gjorde, ikke til Brændoffer og ik
til Slagtoffer, men til et Vidne melle
os og eder!

29. Det være langt fra os at sæt
os op mod Herren og at vende os ida
bort fra Herren ved at bygge et Alte
til Brændoffer, til Madoffer og til Slagt
offer foruden Herrens, vor Guds, Alte
som er foran hans Tabernakel.

30. Da Pinehas, Presten, og Menig
hedens Øverster og Overhovederne fo
Israels Tusinder, som vare med ham
hørte de Ord, som Rubens Børn og Gad
Børn og Manasses Børn talte, var de
godt i deres Øine.

31. Og Pinehas, Eleasars, Prestens
Søn, sagde til Rubens Børn og til Gads
Børn og til Manasses Børn: Ida
skjønne vi, at Herren er midt iblandt os
eftersom I ikke have øvet denne Troløs
hed mod Herren; der have I reddet Is
raels Børn af Herrens Haand.

32. Saa vendte Pinehas, Eleasars
Prestens, Søn, og de Øverste tilbage fr
Rubens Børn og Gads Børn, fra Gi
leads Land, til Kana'ans Land, til Is
raels Børn, og bragte dem Svar tilbage.

33. Og Sagen var god i Israels
Børns Øine, og Israels Børn lovede
Gud og tænkte ikke mere paa at drage op
imod dem til Strid for at ødelægge det
Land, hvori Rubens Børn og Gads Børn
boede.

34. Og Rubens Børn og Gads Børn gave Alteret det Navn: Et Vidne er det mellem os om, at Herren er Gud.

23. Kapitel.

Josva forsamler alle Israels Ældste, Overhoveder, Dommere og Opsynsmænd og foreholder dem, hvorledes Herren har stridt og vil stride for dem (1—5), formaner dem til Lydighed mod Gud (6—11) og forkynder dem Guds Straf, ifald de ere ulydige (12—16).

Og det skede efter lang Tids Forløb, efterat Herren havde givet Israel Ro for alle dets Fiender trindt omkring, og Josva var bleven gammel og alderstegen, 21, 44; 13, 1.

2. da kaldte Josva hele Israel, dets Ældste og dets Overhoveder og dets Dommere og dets Opsynsmænd, til sig og sagde til dem: Jeg er gammel og alderstegen,

3. og I have seet Alt, hvad Herren, eders Gud, har gjort med alle disse Folk, det han uddrev dem for eders Aasyn; thi Herren, eders Gud, er den, som har stridt for eder. 5 Mos. 1, 30; 3, 22.

4. Ser, jeg har tildelt eder ved Lodkastning disse Folk, som ere tilbage, til Arv efter eders Stammer, og alle de Folk, som jeg har udryddet, fra Jordan af og til det store Hav mod Solens Nedgang.

5. Og Herren, eders Gud, han skal udstøde dem for eders Aasyn og fordrive dem for eders Aasyn, og I skulle tage deres Land i Eie, saaledes som Herren, eders Gud, har talt til eder. 2 Mos. 23, 30. 5 Mos. 6, 19.

6. Saa værer da saare stærke i at holde og gjøre alt det, som er skrevet i Moses's Lovbog, saa I ikke vige derfra til Høire eller til Venstre, 1, 7. 5 Mos. 5, 32.

7. saa I ikke komme iblandt disse Folk, disse, som ere tilbage hos eder. Deres Guders Navn skulle I ikke nævne og ikke lade Nogen sværge ved det og ikke tjene dem og ikke tilbede dem, 2 Mos. 23, 13. 24. 5 Mos. 12, 3.

8. men ved Herren, eders Gud, skulle I holde fast, ligesom I have gjort indtil denne Dag.

9. Og Herren har fordrevet store og stærke Folk for eders Aasyn, og Ingen har holdt Stand for eders Aasyn indtil denne Dag. 5 Mos. 4, 38; 7, 24. Jos. 1, 5. Am. 2, 9.

10. Een Mand af eder forfulgte Tusinde, thi Herren, eders Gud, var den, som stred for eder, ligesom han har talt til eder. 3 Mos. 26, 8. 5 Mos. 1, 30; 28, 7; 32, 30.

11. Tager eder da nøie i Vare for eders Sjæles Skyld, at I elske Herren, eders Gud!

12. Thi dersom I vende eder bort og holde eder til Resten af disse Folk, disse, som ere tilbage hos eder, og I indgaa Svogerskab med dem, og I komme iblandt dem, og de iblandt eder,

13. da skulle I visselig vide, at Herren, eders Gud, ikke mere vil fordrive disse Folk for eders Aasyn, men de skulle blive eder til en Snare og til en Strikke og til en Svøbe for eders Sider og til Torne i eders Øine, indtil I ere udryddede af dette gode Land, som Herren, eders Gud, har givet eder. 2 Mos. 23, 33; 34, 15 fg. 4 Mos. 33, 55. 5 Mos. 7, 3 fg. Dom. 2, 3. 5 Mos. 11, 17.

14. Og se, jeg gaar nu al Jordens Vei; saa skulle I da erkjende af hele eders Hjerte og af hele eders Sjæl, at ikke eet Ord er blevet til Intet af alle de gode Ord, Herren, eders Gud, har talt over eder; de ere allesammen opfyldte for eder, ikke eet Ord af dem er blevet til Intet. 21, 45.

15. Og det skal ske, at ligesom alle de gode Ord, Herren, eders Gud, har talt til eder, ere opfyldte over eder, saaledes skal Herren lade alle de onde Ord opfyldes over eder, indtil han har udryddet eder af dette gode Land, som Herren, eders Gud, har givet eder. 3 Mos. 26, 14 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.

16. Naar I overtræde Herrens, eders Guds, Pakt, som han bød eder, og I gaa hen og tjene andre Guder og tilbede dem, da skal Herrens Vrede optændes mod eder, og I skulle snarlig vorde udryddede af det gode Land, han har givet eder. 5 Mos. 4, 25 fg. 8, 19 fg. 1 Kong. 9, 6 fg.

24. Kapitel.

Josva forsamler hele Israel i Sikem, minder dem om alle Herrens Velgjerninger lige fra Abrahams Udvælgelse og indtil Landets Indtagelse (1—13), formaner dem til at tjene den sande Gud, hvilket de gjentagne Gange love at ville gjøre (14—24). Josva fornyer Herrens Pakt med Israel (25—28), dør og begraves (29—31). Josefs Ben begraves (32). Eleasar dør og begraves (33).

Og Josva forsamlede alle Israels Stammer i Sikem; og han kaldte Israels Ældste og dets Overhoveder og dets Dommere og dets Opsynsmænd til sig, og de fremstillede sig for Guds Aasyn.

2. Og Josva sagde til hele Folket: Saa siger Herren, Israels Gud: Paa hin Side Floden boede fordum eders Fædre, Tarah, Abrahams Fader og Nachors Fader, og de tjente fremmede Guder.
1 Mos. 11, 26. 31.

3. Og jeg tog eders Fader Abraham fra hin Side Floden og lod ham vandre om i hele Kana'ans Land; og jeg gjorde hans Afkom mangfoldig og gav ham Isak.
1 Mos. 12, 1 fg. 21, 2.

4. Og Isak gav jeg Jakob og Esau, og jeg gav Esau Se'irs Bjerg til Eie, og Jakob og hans Børn droge ned til Ægypten.
1 Mos. 25, 24 fg. 36, 8. 5 Mos. 2, 5. 1 Mos. 46, 6 fg.

5. Og jeg sendte Moses og Aron, og jeg slog Ægypten, saaledes som jeg gjorde i dets Midte; og derefter førte jeg eder ud.
2 Mos. 7—10. 1 Sam. 12, 8.

6. Og jeg førte eders Fædre ud af Ægypten, og I kom til Havet; og Ægypterne forfulgte eders Fædre med Vogne og med Ryttere til det røde Hav.
2 Mos. 12, 37. 41. 51; 14, 5 fg.

7. Da raabte de til Herren, og han satte et Mørke mellem eder og Ægypterne og lod Havet komme over dem, saa det skjulte dem, og eders Øine saa, hvad jeg gjorde i Ægypten; og I boede i Ørkenen i lang Tid.
2 Mos. 14, 10 fg. 4 Mos. 14, 33.

8. Og jeg førte eder ind i de Amoriters Land, som boede paa hin Side Jordan, og de krigede med eder; og jeg gav dem i eders Haand, saa I toge deres Land i Eie, og jeg ødelagde dem for eders Aasyn.
4 Mos. 21, 24. 31.

9. Da stod Balak, Zippors Søn, Moabs Konge, op og stred mod Israel; og han sendte Bud og kaldte Bileam, Beors Søn, til at forbande eder.
4 Mos. 22—24. 5 Mos. 23, 4 fg.

10. Men jeg vilde ikke høre Bileam, og han velsignede eder, og jeg reddede eder af hans Haand.

11. Og I gik over Jordan og kom til Jericho, og Indbyggerne i Jericho, Amoriterne og Ferisiterne og Kananiterne og Hetiterne og Girgasiterne, Heviterne og Jebusiterne strede mod eder, og jeg gav dem i eders Haand.
3, 14 fg. 6, 20; 10, 1 fg. 11, 1 fg.

12. Og jeg sendte Hvepser foran eder, og de uddreve dem for eders Aasyn saavelsom begge Amoriternes Konger; ikke med dit Sverd og ikke med din Bue skede det.
2 Mos. 23, 28. 5 Mos. 7, 20. Ps. 44, 4.

13. Og jeg gav eder et Land, som du ikke har havt Møie med, og Stæder, som I ikke have bygget, og I bosatte eder i dem; af Vingaarde og Oljetræer, som I ikke have plantet, æde I.
5 Mos. 6, 10—12.

14. Saa frygter nu Herren og tjener ham i Oprigtighed og Troskab, og skaffer de Guder bort, som eders Fædre tjente paa hin Side Floden og i Ægypten, og tjener Herren! Præd. 12, 13. 2 Mos. 20, 3.

15. Men tykkes det eder ondt at tjene Herren, saa udvælger eder idag, hvem I ville tjene, enten de Guder, eders Fædre paa hin Side Floden tjente, eller Amoriternes Guder, i hvis Land I bo! **Men jeg og mit Hus, vi ville tjene Herren.**

16. Da svarede Folket og sagde: Det være langt fra os at forlade Herren for at tjene fremmede Guder!

17. Thi Herren, vor Gud, han er den, som førte os og vore Fædre op af Ægyptens Land, af Trællehuset, og som gjorde disse store Tegn for vore Øine og bevarede os paa hele den Vei, vi gik, og blandt alle de Folk, vi droge igjennem,

18. og Herren uddrev alle Folkene og de Amoriter, som boede i Landet, for vort Aasyn. Ogsaa vi ville tjene Herren, thi han er vor Gud.

19. Og Josva sagde til Folket: I kunne ikke tjene Herren, thi han er en hellig Gud. En nidkjær Gud er han; han vil ikke bære over med eders Overtrædelser og eders Synder. 2 Mos. 23, 21.

20. Naar I forlade Herren og tjene fremmede Guder, da vil han vende om og gjøre eder Ondt og tilintetgjøre eder, efterat han har gjort eder Godt. 23, 15. 16.

21. Og Folket sagde til Josva: Ingenlunde, men Herren ville vi tjene.

22. Da sagde Josva til Folket: I ere selv Vidner imod eder, at I have valgt eder Herren til at tjene ham. (Og de sagde: Ja, vi ere Vidner!)

23. Saa skaffer nu bort de fremmede Guder, som ere midt iblandt eder, og bøier eders Hjerte til Herren, Israels Gud!
1 Sam. 7, 3.

24. Og Folket sagde til Josva: Herren, vor Gud, ville vi tjene, og hans Røst ville vi høre.

25. Da sluttede Josva en Pagt med Folket paa den samme Dag, og han satte det Lov og Ret i Sikem. 2 Mos. 15, 25.

26. Og Josva opskrev disse Ord i

Guds Lovbog; og han tog en stor Sten
g opreiste den der under den Eg, som
ar paa Herrens hellige Sted.
1 Mos. 12, 6 fg. 35, 4.
27. Og Josva sagde til hele Folket:
Se, denne Sten skal være et Vidne mod
os, thi den har hørt alle Herrens Ord,
om han har talt med os; og den skal
ære et Vidne mod eder, forat I ikke
ulle fornegte eders Gud.
28. Saa lod Josva Folket fare, hver
il sin Arv. Dom. 2, 6 fg.
29. Og det skede efter disse Begiven-
eder, da døde Josva, Nuns Søn, Her-
ens Tjener, hundrede og ti Aar gammel.
30. Og de begrove ham paa hans Arvs
nemærke, i Timnat-Serah, som ligger
paa Efra'ims Bjerg, nordenfor Bjerget
Ga'as. 19, 50.
31. Og Israel tjente Herren alle Jo-
svas Dage og alle de Ældstes Dage, som
levede længe efter Josva, og som kjendte
al Herrens Gjerning, som han havde
gjort for Israel.
32. Og Josefs Ben, som Israels Børn
havde ført op fra Ægypten, begrove de
ved Sikem paa det Stykke Mark, som
Jakob havde kjøbt af Hemors, Sikems
Faders, Sønner for hundrede Kesiter; og
Josefs Børn fik dem i Arv. 1 Mos. 50, 25.
2 Mos. 13, 19. Ap.G. 7, 16. 1 Mos. 33, 19.
33. Og Eleasar, Arons Søn, døde, og de
begrove ham paa hans Søn Pinehas's Høi,
som var given ham paa Efra'ims Bjerg.

Dommernes Bog.

1. Kapitel.

Judas Stamme begynder efter Herrens Befaling
t føre Krig mod de tiloversblevne Kananiter,
drydder i Forening med Simeons Stamme et
ort Antal af dem og indtager mange af deres
tæder; Hebron og Debir indtages, og Kaleb faar
ebron (1—20). Kananiterne udryddes dog ikke
deles af Israels Børn, men vedblive at bo
landt dem (21—36).

Og det skede efter Josvas Død, da
spurgte Israels Børn Herren og
agde: Hvo skal først drage op for os
nod Kananiterne til at stride mod dem?
4 Mos. 27, 21. Dom. 20, 18.
2. Og Herren sagde: Juda skal drage
p; se, jeg har givet Landet i hans Haand.
3. Da sagde Juda til Simeon, sin
roder: Drag op med mig til min Lod,
g lader os stride mod Kananiterne! Saa
al ogsaa jeg drage med dig til din Lod.
g Simeon drog med ham.
4. Og Juda drog op, og Herren gav
ananiterne og Ferisiterne i deres Haand;
g de sloge dem i Besek, ti tusinde Mand.
5. De stødte i Besek paa Adoni-Besek
g strede mod ham; og de sloge Kanan-
erne og Ferisiterne,
6. men Adoni-Besek flyede, og de for-
ulgte ham, og de grebe ham og afhug-
ede hans Tommelfingre og hans Tom-
eltæer.
7. Da sagde Adoni-Besek: Sytti Konger
ed afhugne Tommelfingre og Tommel-
æer have sanket Smuler under mit Bord;
saaledes som jeg har gjort, har Gud
gjengjældt mig. Og de førte ham til
Jerusalem, og han døde der.
2 Mos. 21, 24. Luk. 6, 38.
8. Og Judas Børn strede mod Jeru-
salem og indtoge det og sloge det med
Sverdets Eg, og de satte Ild paa Staden.
9. Og derefter droge Judas Børn ned
for at krige med de Kananiter, som boede
i Bjerglandet og Sydlandet og Lavlandet.
10. Og Juda drog imod de Kananiter,
som boede i Hebron, men Hebrons Navn
var fordum Kirjat-Arba; og de sloge
Sesaj og Achiman og Talmaj.
Jos. 10, 36 fg. 15, 13 fg.
11. Og han drog derfra mod Ind-
byggerne i Debir, men Debirs Navn
var fordum Kirjat-Sefer. Jos. 15, 15—19.
12. Og Kaleb sagde: Den, som slaar
Kirjat-Sefer og indtager det, ham vil
jeg give min Datter Aksa til Hustru.
13. Og Kenisiten Otniel, Kalebs yngre
Broder, indtog det; og han gav ham sin
Datter Aksa til Hustru.
14. Og da hun kom [til sin Mands
Hus], drev hun paa ham, at han skulde
begjære en Mark af hendes Fader; og
hun sprang ned af Asenet, og Kaleb
sagde til hende: Hvad vil du?
15. Og hun sagde til ham: Giv mig
en Velsignelses-Gave, fordi du har sat
mig i Sydlandet, giv mig nu Vand-
kilder! Saa gav Kaleb hende de øvre
og de nedre Kilder.

16. Og Kenitens, Moses's Svogers,
Børn droge op fra Palmestaden* med
Judas Børn til Judas Ørken, som er
søndenfor Arad; og de gik hen og boede
hos Folket. 4, 11. 4 Mos. 10, 29. * 5 Mos. 34, 3.
17. Og Juda drog med sin Broder
Simeon, og de sloge de Kananiter, som
boede i Zefat; og de sloge Staden med
Ban, og man kaldte dens Navn Horma.
4 Mos. 21, 3.
18. Og Juda indtog Gasa med dets
Enemærker og Askalon med dets Enemærker
og Ekron med dets Enemærker.
19. Og Herren var med Juda, og han
tog Bjerglandet i Eie; thi han var ikke
i Stand til at fordrive Indbyggerne i
Dalen, fordi de havde Jernvogne. Jos. 17, 16.
20. Og de gave Kaleb Hebron, saaledes
som Moses havde talt; og han
fordrev derfra de tre Anaks Sønner.
Jos. 14, 13; 15, 13. 4 Mos. 14, 24.
21. Men Jebusiterne, som boede i
Jerusalem, fordreve Benjamins Børn
ikke; men Jebusiterne bleve boende sammen
med Benjamins Børn i Jerusalem
indtil denne Dag. Jos. 15, 63.
22. Ogsaa Josefs Hus drog op imod
Betel, og Herren var med dem.
23. Og Josefs Hus sendte Speidere
til Betel; men Stadens Navn var fordum
Lus. 1 Mos. 28, 19.
24. Og de, som holdt Vagt, saa en
Mand, som gik ud af Staden, og de
sagde til ham: Vis os, hvor man kan
komme ind i Staden! Saa ville vi vise
Barmhjertighed mod dig.
25. Og han viste dem, hvor de kunde
komme ind i Staden, og de sloge Staden
med Sverdets Eg; men Manden og hele
hans Slægt lode de gaa. Jos. 6, 25.
26. Og Manden gik til Hetiternes
Land, og han byggede en Stad og kaldte
dens Navn Lus; det er dens Navn indtil
denne Dag.
27. Men Manasse fordrev ikke Indbyggerne
i Bet-Sean og dets tilhørende
Byer eller i Ta'anak og dets tilhørende
Byer eller Indbyggerne i Dor og dets
tilhørende Byer eller Indbyggerne i Jibleam
og dets tilhørende Byer eller Indbyggerne
i Megiddo og dets tilhørende
Byer; og Kananiterne fandt for godt at
blive boende i dette Land. Jos. 17, 11 fg.
28. Men da Israel blev stærkt, gjorde
det Kananiterne arbeidspligtige, men det
fordrev dem ikke.
29. Og Efra'im fordrev ikke de Ka-
naniter, som boede i Geser, men Kanan-
iterne bleve boende midt iblandt dem
Geser. Jos. 16, 10
30. Sebulon fordrev ikke Indbyggern
i Kitron og Indbyggerne i Nahalol, men
Kananiterne bleve boende midt ibland
dem og bleve arbeidspligtige.
31. Aser fordrev ikke Indbyggerne
Akko og Indbyggerne i Sidon og Ahlal
og Aksib og Helba og Afik og Rehob,
32. men Aseriterne boede midt ibland
Kananiterne, Landets Indbyggere; th
de fordreve dem ikke.
33. Naftali fordrev ikke Indbyggern
i Bet-Semes og Indbyggerne i Bet-Anat
men boede midt iblandt Kananiterne
Landets Indbyggere, og Indbyggerne
Bet-Semes og Bet-Anat bleve dem ar-
beidspligtige.
34. Og Amoriterne trængte Dans Børn
hen i Bjerglandet; thi de tilstedede dem
ikke at komme ned i Dalen.
35. Og Amoriterne fandt for godt a
bo i Har-Heres, i Ajalon og i Sa'albim
men Josefs Huses Haand laa tungt paa
dem, og de bleve arbeidspligtige.
36. Og Amoriternes Grænse gik fra
Opgangen til Akrabbim, fra Hassela og
opefter.

2. Kapitel.

Herrens Engel irettesætter Israel, fordi de ikke have fordrevet Kananiterne (1—5). Efter Josvas og de Ældstes Død har Israel forladt Herren, hvorfor han overgiver dem til deres Fiender; naar Nøden er størst, opreiser han Dommere iblandt dem og frelser dem af deres Fienders Haand; dog afstaa de ikke fra sin Ugudelighed (6—19). Herren lader i sin Vrede Hedningerne forblive i Landet (20—23).

Og Herrens Engel gik op fra Gilgal
til Bokim, og han sagde: Jeg førte
eder op fra Ægypten, og jeg bragte eder
til det Land, jeg tilsvor eders Fædre, og
jeg sagde: Jeg vil i Evighed ikke bryde
min Pakt med eder; 1 Mos. 17, 7. 8.
2. men I skulle ikke slutte Pakt med
dette Lands Indbyggere; deres Altere
skulle I nedbryde. Men I have ikke hørt
min Røst; hvad er det, I have gjort?
2 Mos. 23, 32; 34, 12 fg. 4 Mos. 33, 52. 5 Mos. 7, 5.
3. Jeg sagde ogsaa: Jeg vil ikke uddrive
dem for eders Aasyn, men de skulle
vorde eder til Braadde i Siderne, og
deres Guder skulle vorde eder til en Snare.
4 Mos. 33, 55. Jos. 23, 13.
4. Og da Herrens Engel talte disse

rd til alle Israels Børn, opløftede
olket sin Røst og græd.
5. Og de kaldte dette Steds Navn Bo=
m*, og de ofrede der til Herren.
* Grædende.
6. Da Josva havde ladet Folket fare,
: Israels Børn vare dragne, hver til
i Arv, for at tage Landet i Eie,
Jos. 24, 28 fg.
7. tjente Folket Herren alle Josvas
age og alle de Ældstes Dage, som le=
de længe efter Josva og havde seet al
n Herrens store Gjerning, han havde
ort for Israel.
8. Men da Josva, Nuns Søn, Her=
ns Tjener, var død hundrede og ti Aar
mmel,
9. og de havde begravet ham paa hans
vs Enemærke i Timnat=Heres paa
ra'ims Bjerg, nordenfor Bjerget Ga'as,
10. og da ogsaa hele denne Slægt
r samlet til sine Fædre, og der efter
m var opkommen en anden Slægt, som
e kjendte Herren, ei heller den Gjer=
ng, han havde gjort for Israel,
5 Mos. 31, 16.
11. da gjorde Israels Børn, hvad der
r ondt i Herrens Øine, og de tjente
'alerne*. * Hedningernes Afguder; 4 Mos. 25, 3.
Dom. 8, 33. 2 Kong. 1, 6.
12. Og de forlode Herren, sine Fædres
ud, som havde ført dem ud af Ægyp=
ns Land, og de vandrede efter andre
uder af de Folks Guder, som vare rundt
nkring dem, og de tilbade dem og vakte
rrens Harme.
13. De forlode Herren og tjente Ba'al
Astartebillederne. 10, 6. 1 Kong. 11, 5. 33.
14. Da optændtes Herrens Vrede mod
srael, og han gav dem i Røveres Haand,
n plyndrede dem; og han solgte dem
deres Fienders Haand rundt omkring,
de kunde ikke mere holde Stand for
e Fienders Aasyn. 3, 8; 4, 2; 10, 7.
15. Overalt, hvor de droge ud, var
rrens Haand imod dem til det Onde,
esom Herren havde talt, og ligesom
rren havde svoret dem, og deres Træng=
var stor. 3 Mos. 26, 17. 5 Mos. 28, 25.
16. Og Herren opreiste Dommere, og
frelste dem af deres Røveres Haand.
3, 9. 15.
17. Men heller ikke mod sine Dommere
re de lydige, thi de bolede med andre
uder og tilbade dem; de vege snart
fra den Vei, deres Fædre havde vandret
ved at lyde Herrens Bud; de gjorde ikke
saaledes.
18. Og naar Herren opreiste dem Dom=
mere, saa var Herren med Dommeren
og frelste dem af deres Fienders Haand
i alle Dommerens Dage; thi Herren yn=
kedes over dem for deres Suk over dem,
som trængte og undertrykkede dem. 10, 16.
19. Men naar saa Dommeren døde,
vendte de igjen tilbage og handlede værre,
end deres Fædre, ved at vandre efter
andre Guder, ved at tjene dem og til=
bede dem; de afstode ikke fra nogen af
sine Gjerninger eller fra sin gjenstridige
Vandel.
20. Saa optændtes Herrens Vrede mod
Israel, og han sagde: Efterdi dette Folk
har overtraadt min Pakt, som jeg bød
deres Fædre, og ikke hørt paa min Røst,
21. saa vil jeg heller ikke mere for=
drive for deres Aasyn noget af de Folk,
som Josva lod tilbage, da han døde, —
22. forat Israel ved dem skulde prø=
ves, om de vilde tage Vare paa Herrens
Vei ved at vandre paa den, saaledes som
deres Fædre toge Vare paa den, eller ikke.
3, 1. 4. 5 Mos. 8, 2.
23. Saa lod da Herren disse Folk
blive og hastede ikke med at fordrive dem,
og han gav dem ikke i Josvas Haand.

3. Kapitel.

De hedenske Folk opregnes, som vare tilbage i Kana'an (1—6). Israel falder fra Herren, og han giver dem i Kusan=Risata'ims Vold; Otniel frelser dem (7—11). Israel falder atter fra Herren, og han giver dem i Eglons Haand; Ehud frelser dem (12—30). Samgar frelser ogsaa Israel fra Filisterne (31).

Og dette var de Folk, som Herren lod
blive for ved dem at prøve alle dem
af Israel, som ikke af Erfaring kjendte
alle Krigene med Kana'an,
2. kun forat Israels Børns kommende
Slægter skulde kjende Krig af Erfaring,
for at lære dem Krig, dem alene, som
ikke før kjendte dertil:
3. Filisternes fem Fyrster og alle Ka=
naniterne og Sidonierne og Heviterne,
som boede paa Libanons Bjerg, fra Ba'al=
Hermons Bjerg, indtil man kommer til
Hamat. Jos. 13, 2—6.
4. Og de vare blevne tilbage, forat Is=
rael ved dem skulde prøves, forat det
skulde erfares, om de vilde lyde Herrens
Bud, som han havde givet deres Fædre
ved Moses. 2, 22.

5. Men da Israels Børn nu boede midt iblandt Kananiterne, Hetiterne og Amoriterne og Ferisiterne og Heviterne og Jebusiterne,

6. toge de sig deres Døtre til Hustruer og gave sine Døtre til deres Sønner og tjente deres Guder. 2 Mos. 34, 16. 5 Mos. 7, 3.

7. Israels Børn gjorde, hvad der var ondt i Herrens Øine, og glemte Herren, sin Gud, og tjente Ba'alerne og Astartebillederne. 2, 11. 13.

8. Da optændtes Herrens Vrede mod Israel, og han solgte dem i Kusan-Risata'ims, Mesopotamiens Konges, Haand; og Israels Børn tjente Kusan-Risata'im i otte Aar. 2, 14. 20.

9. Da raabte Israels Børn til Herren, og Herren opreiste Israels Børn en Frelser, og han frelste dem, nemlig Kenisiten Otniel, Kalebs yngre Broder. 1, 13.

10. Og Herrens Aand var over ham, og han dømte Israel og drog ud til Krigen, og Herren gav Kusan-Risata'im, Kongen af Mesopotamien, i hans Haand; og hans Haand var stærk over Kusan-Risata'im.

11. Og Landet havde Ro i firti Aar; da døde Otniel, Kenas's Søn.

12. Men Israels Børn gjorde atter, hvad der var ondt i Herrens Øine; og Herren gav Eglon, Moabs Konge, Magt over Israel, fordi de gjorde, hvad der var ondt i Herrens Øine. 4, 1; 6, 1.

13. Og han samlede til sig Ammons Børn og Amalek, og han drog hen og slog Israel, og de indtoge Palmestaden. 1, 16.

14. Og Israels Børn tjente Eglon, Moabs Konge, i atten Aar.

15. Da raabte Israels Børn til Herren, og Herren opreiste dem en Frelser, Benjaminiten Ehud, Geras Søn, en kjevhændet Mand. Israels Børn sendte ved ham en Gave til Eglon, Moabs Konge.

16. Da gjorde Ehud sig et Sverd, som var tveegget, en Alen langt, og han bandt det om sig under sine Klæder ved sin høire Hofte.

17. Og han bragte Gaven frem til Eglon, Moabs Konge; men Eglon var en saare fed Mand.

18. Og da han var færdig med at bringe Gaven frem, lod han de Folk fare, som havde baaret Gaven.

19. Men selv vendte han tilbage fra Stenbruddene, som vare ved Gilgal, og han lod sige: Jeg har et hemmeligt Ord til dig, o Konge! Da sagde denne: Stille! Og saa gik alle de, som stode hos ham, ud fra ham.

20. Og Ehud kom ind til ham, medens han sad alene i det kjølige Overværelse, som han havde, og Ehud sagde: Jeg har et Ord fra Gud til dig. Da stod han op fra sin Stol.

21. Men Ehud rakte sin venstre Haand ud og tog Sverdet fra sin høire Hofte og stødte det i hans Bug;

22. og Heftet gik ogsaa ind efter Bladet, og Fedtet lukkede til om Bladet, thi han drog ikke Sverdet ud af hans Bug; og det gik ud bagtil.

23. Og Ehud gik ud i Søilegangen, og han lukkede Døren til Overværelset for ham og laasede til.

24. Og da han var gaaet ud, kom hins Tjenere ind og saa, og se, Døren til Overværelset var tillaaset; da sagde de: Han dækker vist sine Fødder i det kjølige Kammer. 1 Sam. 24, 4.

25. Og de ventede meget længe, og se, han lukkede ikke Døren op til Overværelset; da toge de Nøglen og lukkede op, og se, deres Herre var falden død til Jorden.

26. Men Ehud var undkommen, medens de tøvede, og han var kommen forbi Stenbruddene og undkom til Se'ira.

27. Og da han kom did, stødte han i Basunen paa Efra'ims Bjerg; og Israels Børn droge ned med ham af Bjerget, og han i Spidsen for dem. 4 Mos. 10, 9.

28. Og han sagde til dem: Skynder eder efter mig! Thi Herren har givet eders Fiender, Moabiterne, i eders Haand. Og de droge ned efter ham, og de besatte Vadestederne over Jordan til Moab og lode Ingen komme over.

29. Og de ihjelsloge i denne Tid omtrent ti tusinde Mand af Moab, alle kraftige og alle krigsdygtige Mænd; og der undkom ikke en Mand.

30. Saa blev da Moab paa den Dag ydmyget under Israels Haand, og Landet havde Ro i ottati Aar.

31. Og efter ham fremstod Samgar, Anats Søn, og han ihjelslog seks hundrede Mand af Filisterne med en Oksedrivers Stav; saa frelste ogsaa han Israel.

4. Kapitel.

Israel falder atter fra Herren, og han lader
Jabin og hans Hærfører Sisera undertrykke dem
tyve Aar (1—3). Debora, en Profetinde, kalder
Barak til at føre Krig mod Sisera (4—14). Denne
bliver slagen og dræbt af Jael; ogsaa Jabin udryddes (15—24).

Og Israels Børn gjorde atter, hvad
der var ondt i Herrens Øine, da
Ehud var død. 3, 12; 8, 33.
2. Og Herren solgte dem i Jabins,
Kana'ans Konges, Haand, som regjerede
i Hazor; og hans Hærfører var Sisera,
og han boede i Haroset-Haggojim.
3, 8. 1 Sam. 12, 9.
3. Og Israels Børn raabte til Herren; thi han havde ni hundrede Jernvogne, og han undertrykkede Israels
Børn med Vold i tyve Aar.
4. Og Debora, en Profetinde, Lappidots Hustru, dømte Israel paa denne Tid;
5. hun sad under Deboras Palmetræ
mellem Rama og Betel paa Efra'ims
Bjerg, og Israels Børn gik op til hende
til Doms.
6. Hun sendte da Bud og kaldte Barak, Abinoams Søn, fra Kedes i Naftali
til sig; og hun sagde til ham: Se, Herren, Israels Gud, har befalet: Gaa og
drag hen paa Tabors Bjerg og tag med
dig ti tusinde Mand af Naftalis Børn
og af Sebulons Børn! Hebr. 11, 32.
7. Og jeg vil drage Sisera, Jabins
Hærfører, og hans Vogne og hans Hob
hen til dig, hen til Kisons Bæk, og jeg
vil give ham i din Haand.
8. Og Barak sagde til hende: Dersom du
vil gaa med mig, vil jeg gaa; men dersom
du ikke vil gaa med mig, vil jeg ikke gaa.
9. Og hun sagde: Gaa med dig skal
jeg; men Æren skal du dog ikke faa paa
den Vei, du gaar, thi i en Kvindes Haand
vil Herren sælge Sisera. Og Debora
gjorde sig rede og gik med Barak til Kedes.
V. 22.
10. Og Barak opbød Sebulon og Naftali til at møde i Kedes, og der drog
ti tusinde Mand op efter ham; og Debora drog op med ham.
11. Men Keniten Heber havde skilt sig
fra Keniterne, fra Hobabs, Moses's Svogers, Børn; og han opslog sit Telt indtil
Egen ved Za'ana'im, som er ved Kedes.
V. 17. 1, 16. 4 Mos. 10, 29.
12. Og man gav Sisera tilkjende, at
Barak, Abinoams Søn, var dragen op
paa Tabors Bjerg.
13. Da opbød Sisera alle sine Vogne,
ni hundrede Jernvogne, og alt det Folk,
som var med ham, til at komme fra
Haroset-Haggojim til Kisons Bæk.
14. Men Debora sagde til Barak: Staa
op! Thi dette er Dagen, da Herren har
givet Sisera i din Haand; er ikke Herren
dragen ud foran dig? Saa drog Barak
ned fra Tabors Bjerg, og ti tusinde
Mand efter ham.
15. Da bragte Herren Sisera og alle
Vognene og hele Hæren i Forvirring ved
Sverdets Eg for Baraks Aasyn; og Sisera steg af Vognen og flyede tilfods.
5, 20. Jos. 10, 10. Ps. 83, 10.
16. Og Barak forfulgte Vognene og
Hæren indtil Haroset-Haggojim, og hele
Siseras Hær faldt for Sverdets Eg; der
blev ikke en Eneste tilovers.
17. Men Sisera flyede tilfods til Jaels,
Keniten Hebers Hustrues, Telt; thi der
var Fred mellem Jabin, Kongen af Hazor, og Keniten Hebers Hus. V. 11.
18. Og Jael gik ud imod Sisera og
sagde til ham: Tag ind, min Herre, tag
ind til mig, frygt ikke! Og han tog ind
til hende i Teltet, og hun dækkede ham
til med et Teppe.
19. Og han sagde til hende: Giv mig
lidt Vand at drikke! Thi jeg er tørstig.
Da aabnede hun en Melkeflaske og gav
ham at drikke og dækkede ham til.
5, 25.
20. Og han sagde til hende: Staa ved
Indgangen til Teltet, og dersom der
kommer Nogen og spørger dig og siger:
Er her Nogen? da sig: Nei!
21. Men Jael, Hebers Hustru, tog en
Teltpæl og tog en Hammer i sin Haand
og gik sagte ind til ham og slog Pælen
i hans Tinding, saa den gik ned i Jorden; han sov nemlig haardt, thi han var
træt. Og saaledes døde han.
22. Og se, da Barak forfulgte Sisera,
gik Jael ud imod ham og sagde til ham:
Kom, saa skal jeg vise dig den Mand,
som du søger efter. Og han gik ind til
hende, og se, Sisera laa der død med
Pælen i sin Tinding.
23. Saa ydmygede Gud paa denne Dag
Jabin, Kana'ans Konge, for Israels
Børns Aasyn.
24. Og Israels Børns Haand blev
mere og mere tung over Jabin, Kana'ans Konge, indtil de havde udryddet
Jabin, Kana'ans Konge.

5. Kapitel.

Debora og Barak synge Herren en Lovsang, hvori de opfordre Alle til at prise ham, fordi han herlig har aabenbaret sig for sit Folk og frelst det af dets store Nød (1—11); de prise dem, som paa Deboras Opfordring fremstillede sig til Kampen, men dadle dem, der ikke vilde deltage i den (12—18); de beskrive Slaget, Fiendernes Nederlag og Flugt og dvæle især ved Siseras Død for Jaels Haand (19—30); de slutte endelig med at ønske Undergang over alle Guds Fiender og Velsignelse over dem, som elske ham (31).

Da sang Debora og Barak, Abinoams Søn, paa den samme Dag og sagde:

2. Lover Herren, fordi Høvdingerne i Israel traadte i Spidsen, fordi Folket fremstillede sig villig!

3. Hører, I Konger! Lytter til, I Fyrster! Jeg, om Herren vil jeg synge; jeg vil lovsynge Herren, Israels Gud.

4. Herre, da du gik ud fra Se'ir, da du skred frem fra Edoms Mark, da bævede Jorden, ogsaa Himlene dryppede, ogsaa Skyerne dryppede af Vand.

5 Mos. 33, 2. Ps. 68, 8. 9; 97, 5.

5. Bjergene rystede for Herrens Aasyn, Sinaj hist for Herrens, Israels Guds, Aasyn.

6. I Samgars, Anats Søns, Dage, i Jaels Dage vare Stierne øde, og de Veifarende gik paa krogede Stier.

7. Ledige vare Førerne i Israel, ledige, indtil jeg, Debora, stod frem, stod frem, en Moder i Israel.

8. De valgte nye Guder, da var der Kamp ved Portene; ei saaes der Skjold, et Spyd hos firti Tusinde i Israel.

5 Mos. 32, 17.

9. Mit Hjerte slaar for Israels Høvdinger, som villig stillede sig frem iblandt Folket. Priser Herren!

10. I, som ride paa lyse Aseninder, I, som sidde paa Tepper, og I, som vandre paa Veien, synger!

11. Bueskytternes Røst lyder mellem Vandrenderne; der prise de Herrens retfærdige Gjerninger, hans Førelses retfærdige Gjerninger i Israel. Dengang stege de ned til Portene, det Herrens Folk.

12. Vaagn op, vaagn op, Debora, vaagn op, vaagn op, istem Sang! Staa op, Barak, og før dine Fanger i Fangenskab, du Abinoams Søn!

13. Dengang lød det: Stig ned, du Levning, stig ned til de Herlige, du Folk! Herre, stig ned for mig blandt Heltene!

14. Af Efra'im stege de ned, hvis Rod er paa Amalek*, efter dig Benjamin blandt dine Folk; af Makir stege Høvdinger ned, og af Sebulon de, som drage frem med Hærførerstav,

* et Bjerg i Efra'ims Stamme. 12, 15.

15. og Øverster i Isaskar med Debora, og som Isaskar, saa Barak; i Dalen styrte de afsted i hans Følge. Ved Rubens Bække holdtes store Raadslagninger.

16. Hvi blev du siddende mellem Kvæghegnene for at høre paa Hyrdefløiterne? Ved Rubens Bække holdtes store Raadslagninger.

17. Gilead, — hinsides Jordan blev han i Ro, og Dan, — hvi dvælede han ved Skibene? Aser blev siddende ved Havets Bred, og ved sine Bugter blev han i Ro.

18. Sebulon er et Folk, der foragtede sit Liv indtil Døden, saa og Naftali paa Markens Høie.

19. Konger kom, de strede, da strede Kana'ans Konger ved Ta'anak, ved Megiddos Vande; Bytte af Sølv fik de ikke.

20. Fra Himmelen strede de, Stjernerne fra sine Baner, de strede mod Sisera.

4, 15. 2 Mos. 14, 25. Jos. 10, 14.

21. Kisons Bæk rev dem bort, den ældgamle Bæk, Kisons Bæk. Strid frem, min Sjæl, med Kraft! 4, 13.

22. Da trampede Hestenes Hove ved deres Heltes jagende, jagende Fart.

23. Forbander Meros, sagde Herrens Engel, forbander, forbander dets Beboere, fordi de ikke kom Herren til Hjælp, Herren til Hjælp iblandt Heltene.

24. Priset fremfor Kvinder være Jael, Keniten Hebers Hustru! Fremfor Kvinder i Telte være hun priset! 4, 17 fg.

25. Om Vand bad han, Melk gav hun; i herlig Skaal frembar hun Fløde.

26. Sin Haand rækker hun ud efter Pælen og sin Høire efter Arbeidernes Hammer; og hun hamrer paa Sisera, sønderslaar hans Hoved og knuser og gjennemborer hans Tinding.

27. For hendes Fødder segnede han, faldt han, laa han; for hendes Fødder segnede han, faldt han; der, hvor han segnede, der faldt han tilintetgjort.

28. Gjennem Vinduet skuer hun og raaber, Siseras Moder gjennem Gitteret: Hvi tøver hans Vogn med at komme? Hvi dvæle hans Vognes Skridt?

29. De viseste blandt hendes Fyrst-

inder svare hende, ogsaa hun selv giver
sig Svar paa sine Ord:
30. Skulde de ei finde, ei dele Bytte?
Een Kvinde, to Kvinder for hver Mand,
Bytte af farvede Klæder for Sisera, Bytte
af farvede Klæder, udsyede Klæder, een
farvet Klædning, to udsyede Klædninger
for Byttets Halse!
31. Saaledes omkomme alle dine
Fiender, o Herre, og de, som
elske ham, være, som naar Solen
gaar frem i sin Kraft! — Og Landet
havde Ro i firti Aar.

6. Kapitel.

Israel gjør atter, hvad der er ondt i Herrens Øine, overgives derfor i Midjaniternes Haand og straffes af en Profet (1—10). Herrens Engel kalder Gideon til at frelse Israel; denne modtager Kaldet, efterat han ved en Undergjerning er overbevist om, at det er Herrens Engel, som har kaldet ham (11—24). Han nedbryder efter Herrens Befaling Ba'als Alter og faar derfor Navnet Jerubba'al (25—32). Han ruster sig til Strid mod Israels Fiender og styrkes atter ved et dobbelt Tegn fra Herren (33—40).

Og Israels Børn gjorde, hvad der var
ondt i Herrens Øine, og Herren gav
dem i Midjaniternes Haand i syv Aar.
3, 12; 4, 1.
2. Og Midjaniternes Haand var stærk
over Israel; for Midjaniternes Skyld
gjorde Israels Børn sig de Hulninger,
som ere i Bjergene, og Hulerne og Fæst-
ningerne.
3. Og naar Israel saaede, kom Mid-
janiterne og Amalekiterne og Østens Børn
og droge op imod dem, 5 Mos. 28, 33.
4. og de leirede sig imod dem og øde-
lagde Landets Grøde indtil Gasa, og de
lode ikke Noget til Livsophold blive til-
overs i Israel, heller ikke smaat Kvæg
eller stort Kvæg eller Asen.
5. Thi de droge op med sine Hjorder
og sine Telte; de kom ligesom Græshopper
i Mangfoldighed, saa der ikke var Tal
paa dem og deres Kameler, og de kom
i Landet for at ødelægge det. 7, 12.
6. Og Israel blev saare udarmet ved
Midjaniterne; da raabte Israels Børn
til Herren.
7. Og det skede, da Israels Børn
raabte til Herren for Midjaniternes Skyld,
8. da sendte Herren en Profet til Is-
raels Børn, og han sagde til dem: Saa
siger Herren, Israels Gud: Jeg førte
eder op fra Ægypten og førte eder ud
af Trællehuset,
9. og jeg udfriede eder af Ægypternes
Haand og af alle deres Haand, som
undertrykkede eder, og jeg uddrev dem
for eders Aasyn og gav eder deres
Land.
10. Og jeg sagde til eder: Jeg er Her-
ren, eders Gud; I skulle ikke frygte
Amoriternes Guder, i hvis Land I bo.
Men I have ikke hørt paa min Røst.
2 Kong. 17, 35. 38.
11. Og Herrens Engel kom og satte
sig under den Terebinte, som er i Ofra,
der tilhørte Joas af Abiesers Slægt,
medens hans Søn Gideon tærskede Hvede
i Vinpersen for at bringe den i Sikkerhed
for Midjaniterne.
12. Og Herrens Engel aabenbarede sig
for ham og sagde til ham: Herren er
med dig, du stærke Helt!
13. Men Gideon sagde til ham: Hør
mig, min Herre! Er Herren med os,
hvorfor har da alt dette rammet os, og
hvor ere alle hans Undergjerninger, som
vore Fædre have fortalt os, idet de
sagde: Førte ikke Herren os op af Ægyp-
ten? Men nu har Herren forladt os og
givet os i Midjaniternes Haand.
2 Mos. 13, 14.
14. Da vendte Herren sig til ham og
sagde: Gaa hen i denne din Kraft, og
du skal frelse Israel af Midjaniternes
Haand; har jeg ikke sendt dig?
15. Men han sagde til ham: Hør
mig, Herre! Hvormed skal jeg frelse
Israel? Se, min Slægt er den ringeste
i Manasse, og jeg er den Yngste i min
Faders Hus.
16. Da sagde Herren til ham: Jeg
vil være med dig, og du skal slaa Mid-
janiterne som een Mand. 2 Mos. 3, 12.
17. Da sagde han til ham: Dersom
jeg har fundet Naade for dine Øine, da
giv mig et Tegn paa, at det er dig, som
taler med mig!
18. Vig ikke herfra, førend jeg kommer
til dig og bringer min Gave ud og lægger
den for dit Aasyn! Og han sagde: Jeg
skal blive, indtil du kommer tilbage.
19. Saa gik Gideon ind og tilberedte
et Kid og en Efa Mel til usyrede Kager;
Kjødet lagde han i en Kurv, og Suppen
havde han i en Potte, og han bragte
det ud til ham under Terebinten og
satte det frem.
20. Da sagde Guds Engel til ham:
Tag Kjødet og de usyrede Kager og læg

det paa denne Klippe, og slaa Suppen ud! Og han gjorde saa.
21. Og Herrens Engel udrakte Enden af den Stav, han havde i Haanden, og rørte ved Kjødet og ved de usyrede Kager; da steg der Ild op af Klippen og fortærede Kjødet og de usyrede Kager, idet Herrens Engel for bort fra hans Øine.
3 Mos. 9, 24.
22. Da saa Gideon, at det var Herrens Engel; og Gideon sagde: Ak, Herre, Herre!* — thi jeg har seet Herrens Engel Aasyn til Aasyn.
2 Mos. 33, 20. Dom. 13, 22. * saa maa jeg raabe.
23. Men Herren sagde til ham: Fred være med dig! Frygt ikke! Du skal ikke dø.
24. Da byggede Gideon der et Alter for Herren og kaldte det: Herren er Fred. Indtil denne Dag er det endnu i Abiesers Slægts Ofra.
25. Og det skede i den samme Nat, da sagde Herren til ham: Tag den unge Okse, som din Fader har, den anden, syvaarsgamle Okse, og du skal nedrive det Ba'als-Alter, som din Fader har, og nedhugge det Astartebillede, som staar ved det,
5 Mos. 7, 5. 2 Kong. 11, 18; 23, 12. 15. 2 Kron. 14, 3.
26. og du skal bygge et Alter for Herren, din Gud, øverst paa denne faste Høide og lægge Alt tilrette, og du skal tage den anden Okse og ofre den som Brændoffer med Veden af Astartebilledet, som du skal hugge ned.
27. Da tog Gideon ti Mænd af sine Tjenere og gjorde saaledes, som Herren havde talt til ham; og da han af Frygt for sin Faders Hus og for Stadens Mænd ikke turde gjøre det om Dagen, gjorde han det om Natten.
28. Og Stadens Mænd stode aarle op om Morgenen, og se, Ba'als Alter var nedbrudt, og Astartebilledet, som stod derhos, var hugget ned, og den anden Okse var ofret paa det Alter, som var bygget.
29. Da sagde den Ene til den Anden: Hvem har gjort dette? Og de spurgte, og de ransagede, og de sagde: Gideon, Joas's Søn, har gjort dette.
30. Og Stadens Mænd sagde til Joas: Før din Søn ud, han skal dø! Thi han har nedbrudt Ba'als Alter, og han har nedhugget Astartebilledet, som stod ved det.
31. Men Joas sagde til alle dem, som stode hos ham: Ville I stride for Ba'al, eller ville I hjælpe ham? Den, som strider for ham, skal miste Livet inden imorgen. Er han Gud, da stride han for sig selv, fordi man har nedbrudt hans Alter.
1 Kong. 18, 21. 27.
32. Og man kaldte ham* paa den samme Dag Jerubba'al**, idet man sagde: Ba'al stride mod ham, fordi han har nedbrudt hans Alter.
* Gideon; 7, 1. ** d. e. Ba'al stride!
33. Og alle Midjaniterne og Amalekiterne og Østens Børn samlede sig tilhobe; og de droge over og leirede sig i Jisre'els Dal.
34. Men Gideon blev iført Herrens Aand; og han stødte i Basunen, og Abiesers Slægt samlede sig og fulgte ham.
1 Kron. 12, 18. 2 Kron. 24, 20. Luk. 24, 49.
35. Og han sendte Bud til hele Manasse, og de samlede sig ogsaa og fulgte ham; og han sendte Bud til Aser og til Sebulon og til Naftali, og de droge dem imøde.
36. Da sagde Gideon til Gud: Dersom du vil frelse Israel ved min Haand, ligesom du har talt,
37. se, saa lægger jeg afklippet Uld paa Tærskepladsen; dersom der da kommer Dug paa Ulden alene, og hele Marken er tør, da ved jeg, at du vil frelse Israel ved min Haand, ligesom du har talt.
38. Og det skede saa; da han den næste Morgen stod aarle op og trystede Ulden, udtrystede han Dug af den, en Skaal fuld af Vand.
39. Og Gideon sagde til Gud: Din Vrede vorde ikke optændt mod mig! Lad mig kun tale endnu en Gang! Lad mig dog kun endnu en Gang forsøge med Ulden! Lad alene Ulden være tør, og lad der være Dug over hele Marken!
1 Mos. 18, 30.
40. Og Gud gjorde saaledes i den samme Nat; Ulden alene var tør, men over hele Marken var der Dug.

7. Kapitel.

Gideon drager ud med sin Hær, af hvilken han paa Guds Befaling kun beholder tre hundrede Mand (1—8). Styrket ved en Drøm, som han hører en Midjanit fortælle en anden, overfalder han med sin lille Skare Fienden og jager ham ved en Krigslist paa Flugt (9—22). Flere af de øvrige Israeliter forene sig med ham og forfølge Fienden; to midjanitiske Fyrster fanges og dræbes (23—25).

Og Jerubba'al, det er Gideon, stod aarle op, og alt Folket, som var med ham, og de leirede sig ved Kilden Harod; og Midjaniternes Leir var nordenfor ham, bortenfor Høien More, i Dalen. 6, 32.

2. Da sagde Herren til Gideon: De Folk, som ere med dig, ere for mange til, at jeg skulde give Midjaniterne i deres Haand, forat ikke Israel skal rose sig mod mig og sige: Min Haand har frelst mig.

3. Udraab da nu for Folkets Øren og sig: Den, som er frygtsom og forfærdet, gaa tilbage og vende om fra Gileads Bjerg! Da gik to og tyve Tusinde af Folket tilbage, og ti Tusinde bleve igjen.

4. Men Herren sagde til Gideon: Endnu ere Folkene for mange; før dem ned til Vandet, saa vil jeg der prøve dem for dig, og den, om hvem jeg siger til dig: Denne skal gaa med dig, han skal gaa med dig, men hver den, om hvem jeg siger til dig: Denne skal ikke gaa med dig, han skal ikke gaa.

5. Saa førte han Folket ned til Vandet, og Herren sagde til Gideon: Hver den, som laber med sin Tunge af Vandet, ligesom Hunden laber, ham skal du stille for sig selv, og ligesaa hver den, som lægger sig paa Knæ for at drikke.

6. Og Tallet paa dem, som labede med Haanden til Munden, var tre hundrede Mand; men hele Resten af Folket lagde sig paa Knæ for at drikke Vand.

7. Da sagde Herren til Gideon: Med de tre hundrede Mand, som labede, vil jeg frelse eder, og jeg vil give Midjaniterne i din Haand; men alt det øvrige Folk kan gaa, hver til sit Sted.
1 Sam. 14, 6. 2 Krøn. 14, 11.

8. Og hine toge Folkets Levnetsmidler med sig og dets Basuner, og alle de andre Israels Mænd lod han fare, hver til sit Telt, men de tre hundrede Mand beholdt han. Og Midjaniternes Leir var nedenfor ham i Dalen.

9. Og det skede i den samme Nat, at Herren sagde til ham: Staa op og drag ned imod Leiren! Thi jeg har givet den i din Haand.

10. Men dersom du er bange for at drage ned, saa gaa med din Dreng Pura ned til Leiren

11. og hør paa, hvad de tale, og derefter skulle dine Hænder blive stærke, og du skal drage ned imod Leiren. Og han og hans Dreng Pura gik ned til de Krigsfolk, som holdt Vagt yderst i Leiren.

12. Men Midjaniterne og Amalekiterne og alle Østens Børn laa i Dalen som Græshopper i Mangfoldighed, og der var ikke Tal paa deres Kameler; de vare som Sanden paa Havets Bred i Mangfoldighed. 6, 5.

13. Og Gideon kom, og se, da fortalte en Mand en anden en Drøm og sagde: Se, jeg drømte en Drøm, og se, et Bygbrød rullede imod Midjaniternes Leir, og det kom hen til et Telt og stødte til det, saa det faldt, og det kastede det overende, og Teltet faldt.

14. Da svarede den Anden og sagde: Dette er ikke Andet end Gideons, Joas's Søns, den israelitiske Mands, Sverd; Gud har givet Midjaniterne og hele Leiren i hans Haand.

15. Og da Gideon hørte denne Drøm fortælle og udlægge, tilbad han; og han vendte tilbage til Israels Leir og sagde: Staar op! Thi Herren har givet Midjaniternes Leir i eders Haand.

16. Og han delte de tre hundrede Mand i tre Hobe, og han gav dem alle Basuner i Hænderne og tomme Krukker og Blus inde i Krukkerne.

17. Og han sagde til dem: I skulle se paa mig og gjøre, som jeg; og se, naar jeg kommer til det Yderste af Leiren, saa skulle I gjøre, ligesom jeg gjør.

18. Naar jeg støder i Basunen, jeg og alle de, som ere med mig, da skulle ogsaa I støde i Basunerne rundt omkring hele Leiren og sige: For Herren og for Gideon!

19. Saa kom Gideon og hundrede Mand, som vare med ham, til det Yderste af Leiren ved Begyndelsen af den mellemste Nattevagt; de havde just opstillet Vagten. Og de stødte i Basunerne og søndersloge Krukkerne, som vare i deres Haand.

20. Og de tre Hobe stødte i Basunerne og sønderbrøde Krukkerne, og de grebe Blussene med sin venstre Haand og med sin høire Haand Basunerne for at støde i dem, og de raabte: Sverd for Herren og for Gideon!

21. Og de stode, hver paa sit Sted, rundt omkring Leiren; da løb hele Leiren og skreg og flyede.

22. Og de stødte i de tre hundrede Basuner, og Herren vendte den Enes Sverd imod den Anden, og det i den hele Leir; og Leiren flyede til Bet-Hasitta henimod Zerera, indtil Flodbredden ved Abel-Mehola forbi Tabbat.

23. Og Israels Mænd af Naftali og af Aser og af hele Manasse bleve opbudne, og de forfulgte Midjaniterne.

24. Og Gideon sendte Bud til hele Efra'ims Bjerg og lod sige: Drager ned imod Midjaniterne og besætter for at afskjære dem Vandene indtil Bet-Bara og Jordan! Saa blev da hver Mand i Efra'im opbuden, og de besatte Vandene indtil Bet-Bara og Jordan.

25. Og de grebe to af Midjaniternes Fyrster, Oreb og Se'eb, og de dræbte Oreb paa Orebs Klippe, og Se'eb dræbte de i Se'ebs Vinperse, og de forfulgte Midjaniterne; og Orebs og Se'ebs Hoveder bragte de til Gideon paa den anden Side af Jordan. Ps. 83, 12. Es. 9, 4; 10, 26.

8. Kapitel.

Efra'imiterne knurre mod Gideon, men stilles tilfreds af ham (1—3). Indbyggerne i Sukkot og Pnuel vilde ikke give Gideons Folk Brød (4—9). Han fanger to midjanitiske Konger og slaar deres Hær (10—12), straffer Indbyggerne i Sukkot og Pnuel (13—17), dræber de to midjanitiske Konger (18—21), vil ikke være Konge over Israel, men begjærer en Gave af dem, lader gjøre en Livkjortel og stiller den op i Ofra; Israel driver Afguderi med den (22—29). Gideons Børn og hans Død; Israel synder mod Herren og mod Gideons Slægt (30—35).

Og Efra'ims Mænd sagde til ham: Hvad er det, du har gjort imod os, at du ikke kaldte os, da du gik for at stride mod Midjaniterne? Og de gik heftig irette med ham. 12, 1.

2. Men han sagde til dem: Hvad har jeg nu gjort, som kan lignes med det, I have gjort? Er ikke Efra'ims Efterhøst bedre end Abiesers Vinhøst? 6, 11. 34.

3. I eders Haand har Gud givet Midjaniternes Fyrster, Oreb og Se'eb, og hvad har jeg magtet at gjøre, som kan lignes med det, I have gjort? Da lagde sig deres Vrede mod ham, da han talte dette Ord.

4. Og Gideon kom til Jordan og gik over, han og de tre hundrede Mand, som vare med ham, trætte og i Færd med at forfølge.

5. Da sagde han til Sukkots Mænd: Giver dog det Folk, som følger mig, nogle Brød! Thi de ere trætte, og jeg forfølger Sebah og Zalmunna, Midjaniternes Konger.

6. Men de Øverste i Sukkot sagde: Ere da Sebahs og Zalmunnas Næver allerede i din Haand, at vi skulde give din Hær Brød?

7. Da sagde Gideon: Derfor, naar Herren giver Sebah og Zalmunna i min Haand, da vil jeg tærske eders Kjød med Ørkenens Torne og med Tidsler.

8. Og han drog derfra op til Pnue[l] og talte til dem paa samme Maade men Pnuels Mænd svarede ham, ligesom Sukkots Mænd havde svaret.

9. Da sagde han ogsaa til Pnuels Mænd: Naar jeg vender tilbage i god Behold, vil jeg nedbryde dette Taarn.

10. Men Sebah og Zalmunna vare i Karkor, og deres Hære med dem, omtrent femten Tusinde, alle de, som vare blevne tilovers af hele Østens Børns Hær; men de Faldne vare hundrede og tyve tusinde Mand, som kunde drage Sverd.

11. Og Gideon drog op ad Teltboernes Vei østenfor Nobah og Jogbea; og han slog Hæren, medens den var tryg. 4 Mos. 32, 35. 42.

12. Og Sebah og Zalmunna flyede, og han forfulgte dem; og han greb begge Midjaniternes Konger, Sebah og Zalmunna, efterat han havde opskræmt hele Leiren.

13. Og Gideon, Joas's Søn, vendte tilbage fra Striden, fra Opgangen til Heres.

14. Og han greb en Dreng af Sukkots Indvaanere og udspurgte ham; og denne skrev op for ham Sukkots Øverster og dets Ældste, syv og sytti Mænd.

15. Og han kom til Sukkots Mænd og sagde: Se, her er Sebah og Zalmunna, for hvis Skyld I forhaanede mig og sagde: Ere da Sebahs og Zalmunnas Næver allerede i din Haand, at vi skulde give dine trætte Folk Brød?

16. Og han tog Stadens Ældste og Ørkenens Torne og Tidsler og bragte med dem Sukkots Mænd til Forstand.

17. Og Taarnet i Pnuel nedbrød han og ihjelslog Stadens Mænd.

18. Og han sagde til Sebah og Zalmunna: Hvordan vare de Mænd, som I sloge ihjel paa Tabor? Og de sagde: De vare som du, hver af dem at se til som en Kongesøn.

19. Da sagde han: De vare mine Brødre, min Moders Sønner; saasandt Herren lever, dersom I havde ladet dem leve, vilde jeg ikke slaaet eder ihjel.

20. Og han sagde til Jeter, sin Førstefødte: Staa op, slaa dem ihjel! Men Drengen drog ikke sit Sverd; thi han var bange, fordi han endnu var en Dreng.

21. Da sagde Sebah og Zalmunna:

Staa selv op og slaa os ned! Thi som Manden er, saa er hans Styrke. Og Gideon stod op og slog Sebah og Zalmunna ihjel, og han tog de Halvmaaner, som vare paa deres Kamelers Halse.
Ps. 83, 12.

22. Da sagde Israels Mænd til Gideon: Hersk over os, baade du og din Søn og din Sønnesøn! Thi du har frelst os af Midjaniternes Haand.

23. Men Gideon sagde til dem: Jeg vil ikke herske over eder, og min Søn skal ikke herske over eder; Herren skal herske over eder.

24. Og Gideon sagde til dem: Jeg vil bede eder om Noget. Giver mig, hver af eder de Ringe, han har taget til Bytte! Hine havde nemlig Guldringe, thi de vare Ismaeliter.

25. Og de sagde: Vi ville gjerne give dem. Og de bredte et Klæde ud, og paa det kastede hver af dem de Ringe, han havde taget til Bytte.

26. Og Vegten af de Guldringe, han havde bedet om, var eet tusinde og syv hundrede Sekel Guld foruden de Halvmaaner og Øresmykker og Purpurklæder, som Midjaniternes Konger havde paa sig, og foruden de Kjæder, som vare paa deres Kamelers Halse.

27. Og Gideon gjorde det til en Livkjortel og gav den Plads i sin Stad, i Ofra; og hele Israel drev der Afguderi med den, og den blev Gideon og hans Hus til en Snare. 17, 5. 2 Mos. 28, 4. 6. 28.

28. Saa bleve da Midjaniterne ydmygede for Israels Børns Aasyn, og de løftede ikke mere sit Hoved; men Landet havde Ro i firti Aar, i Gideons Dage.

29. Og Jerubba'al, Joas's Søn, gik hen og boede i sit Hus.

30. Og Gideon havde sytti Sønner, som vare udgangne af hans Lænd; thi han havde mange Hustruer.

31. Og hans Medhustru, som var i Sikem, fødte ham ogsaa en Søn, og han gav ham Navnet Abimelek.

32. Og Gideon, Joas's Søn, døde i en god Alderdom, og han blev begraven i sin Faders, Joas's, Grav i Ofra, som tilhørte Abiesers Slægt.

33. Men det skede, da Gideon var død, da vendte Israels Børn tilbage og bolede med Ba'alerne, og de toge sig Ba'al-Berit til Gud. 2, 11; 9, 4.

34. Og Israels Børn kom ikke Herren, sin Gud, i Hu, som havde frelst dem af alle deres Fienders Haand trindt omkring,

35. og de øvede ikke Kjærlighed mod Jerubba'als, Gideons, Hus efter alt det Gode, han havde gjort mod Israel. 9, 5 fg.

9. Kapitel.

Abimelek, Gideons Søn, dræber sine sytti Brødre med Sikemiternes Hjælp og udvælges af dem til Konge (1—6). Jotam, den eneste af hans Brødre, som undkommer, foreholder ham og Sikemiterne deres Synd, forkynder deres Undergang og flyr (7—21). Der kommer Fiendskab mellem Abimelek og Sikemiterne; han ødelægger Sikem og dræbes af en Kvinde, da han beleirer Tebez (22—57).

Og Abimelek, Jerubba'als Søn, gik til Sikem, til sin Moders Brødre; og han talte til dem og til hele sin Morfaders Huses Slægt og sagde: 8, 31.

2. Taler dog for alle Sikems Mænds Øren og siger: Hvad er bedst for eder, at sytti Mænd, alle Jerubba'als Sønner, herske over eder, eller at een Mand hersker over eder? Kommer i Hu, at jeg er eders Ben og eders Kjød!

3. Da talte hans Moders Brødre alle disse Ord om ham for alle Sikems Mænds Øren; og deres Hjerte bøiede sig til Abimelek, thi de sagde: Han er vor Broder.

4. Og de gave ham sytti Sekel Sølv af Ba'al-Berits Hus; og for dem leiede Abimelek løse og frække Mænd, og de fulgte ham.

5. Og han kom til sin Faders Hus i Ofra og ihjelslog sine Brødre, Jerubba'als Sønner, sytti Mænd, paa een Sten; men Jotam, Jerubba'als yngste Søn, blev tilovers, thi han havde skjult sig.
2 Kong. 10, 7; 11, 1 fg.

6. Da samlede alle Sikems Mænd sig og alle de, som boede i Millo*, og de gik hen og gjorde Abimelek til Konge ved Mindesmærkets Eg, som er i Sikem**.

* d. e. Sikems Borg, V. 46. ** Jos. 24, 25. 26.

7. Og man gav Jotam det tilkjende, og han gik hen og stod paa Toppen af Bjerget Gerisim og opløftede sin Røst og raabte; og han sagde til dem: Hører mig, I Sikems Mænd! Saa skal Gud høre eder.

8. Træerne gik engang hen for at salve en Konge over sig, og de sagde til Oljetræet: Vær Konge over os!

9. Men Oljetræet sagde til dem: Skulde jeg lade min Fedme fare, som Gud og Mennesker ære hos mig, og gaa hen for at vaie over Træerne?

10. Da sagde Træerne til Figentræet: Kom du og vær Konge over os!

11. Men Figentræet sagde til dem: Skulde jeg lade min Sødme og min gode Frugt fare og gaa hen for at vaie over Træerne?

12. Da sagde Træerne til Vinstokken: Kom du og vær Konge over os!

13. Men Vinstokken sagde til dem: Skulde jeg lade min Most fare, som glæder Gud og Mennesker, og gaa hen for at vaie over Træerne? Ps. 104, 15.

14. Da sagde alle Træerne til Tornebusken: Kom du og vær Konge over os!

15. Og Tornebusken sagde til Træerne: Dersom I med Oprigtighed ville salve mig til Konge over eder, da kommer og søger Ly i min Skygge! Men hvis ikke, da skal der udgaa Ild fra Tornebusken og fortære Libanons Cedere.

16. Og nu, dersom I have handlet med Oprigtighed og Redelighed, idet I have gjort Abimelek til Konge, og dersom I have gjort, hvad godt er, imod Jerubba'al og hans Hus, og dersom I have handlet mod ham efter hans Hænders Gjerning,

17. da min Fader stred for eder og kastede sit Liv hen* og frelste eder af Midjaniternes Haand,

* d. e. agtede sit Liv ringe.

18. (men I have idag reist eder imod min Faders Hus og ihjelslaaet hans Sønner, sytti Mænd paa een Sten, og gjort Abimelek, hans Trælkvindes Søn, til Konge over Sikems Mænd, fordi han er eders Broder)

19. dersom I have handlet med Oprigtighed og med Redelighed imod Jerubba'al og imod hans Hus paa denne Dag, da glæder eder over Abimelek, og da glæde ogsaa han sig over eder!

20. Men hvis ikke, da skal der udgaa Ild fra Abimelek og fortære Sikems Borgere og dem, som bo i Millo, og der skal udgaa Ild fra Sikems Mænd og fra dem, som bo i Millo, og fortære Abimelek. V. 6.

21. Og Jotam tog Flugten, og han flyede og gik til Be'er; og han boede der for sin Broders, Abimeleks, Skyld.

22. Og Abimelek regjerede over Israel i tre Aar.

23. Da sendte Gud en ond Aand mellem Abimelek og Sikems Mænd, og Sikems Mænd bleve Abimelek utro,

24. forat Voldsgjerningen mod Jerubba'als sytti Sønner skulde komme over Abimelek og deres Blod lægges paa ham, deres Broder, som havde slaaet dem ihjel, og paa Sikems Mænd, som havde styrket hans Hænder til at slaa sine Brødre ihjel.

25. Og Sikems Mænd lagde Folk paa Lur mod ham paa Bjergtoppene, og de røvede Enhver, som gik forbi dem paa Veien; og det blev givet Abimelek tilkjende.

26. Men Ga'al, Ebeds Søn, og hans Brødre kom og droge ind i Sikem; og Sikems Mænd satte Lid til ham.

27. Og de gik ud paa Marken og høstede sine Vingaarde og persede Vindruer og holdt Glædesfest; og de gik ind i sin Guds Hus og aade og drak og forbandede Abimelek.

28. Og Ga'al, Ebeds Søn, sagde: Hvem er Abimelek, og hvem er Sikem, at vi skulde tjene ham? Er han ikke Jerubba'als Søn, og Sebul hans Befalingsmand? Tjener I Hemors*, Sikems Faders, Mænd! Men vi, hvorfor skulde vi tjene ham?

* 1 Mos. 34, 2.

29. Gid jeg havde dette Folk i min Haand, saa skulde jeg skaffe Abimelek bort. Og han sagde om Abimelek: Forstærk din Hær og drag ud!

30. Og Sebul, Stadens Øverste, hørte Ga'als, Ebeds Søns, Ord, og hans Vrede optændtes;

31. og han sendte hemmelig Bud til Abimelek og lod sige: Se, Ga'al, Ebeds Søn, og hans Brødre ere komne til Sikem, og se, de opegge Staden imod dig.

32. Saa gjør dig nu rede om Natten, du og det Folk, som er hos dig, og læg dig paa Lur paa Marken,

33. og om Morgenen, naar Solen gaar op, da staa aarle op og overfald Staden! Og se, han og det Folk, som er hos ham, vil drage ud mod dig, og du skal gjøre med ham, hvad der falder dig for Haanden.

34. Og Abimelek gjorde sig rede om Natten, og alt det Folk, som var hos ham, og de lagde sig paa Lur mod Sikem i fire Hobe.

35. Og Ga'al, Ebeds Søn, gik ud og stillede sig i Indgangen til Stadens Port; men Abimelek og det Folk, som var hos ham, stod op fra Bagholdet.

36. Og da Ga'al saa Folket, sagde han til Sebul: Se, der kommer Folk ne fra Bjergtoppene. Men Sebul sagde ti

ham: Det er Skyggen af Bjergene, du
older for Folk.
37. Men Ga'al blev fremdeles ved at
ale og sagde: Se, der kommer Folk ned
ra Landets Høider, og een Hob kommer
ra Veien til Troldmændenes Eg.
38. Da sagde Sebul til ham: Hvor
r nu din Mund, hvormed du sagde:
vem er Abimelek, at vi skulde tjene
am? Er ikke dette det Folk, du forag-
de? Gaa nu ud og strid imod det!
39. Og Ga'al gik ud for Sikems
ænds Aasyn og stred imod Abimelek.
40. Men Abimelek forfulgte ham, og
n flyede for hans Aasyn; og der faldt
ange Ihjelslagne indtil Indgangen til
orten.
41. Og Abimelek forblev i Aruma;
en Sebul uddrev Ga'al og hans Brø-
e, saa de ikke forbleve i Sikem.
42. Og det skede den næste Dag, da
k Folket ud paa Marken; og man gav
bimelek det tilkjende.
43. Da tog han sine Folk og delte dem
tre Hobe og lagde sig paa Lur paa
arken; og han saa, og se, Folket gik
af Staden, og han stod op imod dem
slog dem.
44. Abimelek og de Hobe, som vare
s ham, overfaldt Staden og stillede
ved Indgangen til dens Port, og de
Hobe overfaldt alle dem, som vare
a Marken, og sloge dem.
45. Og Abimelek stred imod Staden
e denne Dag og indtog Staden, og
Folk, som var i den, slog han ihjel;
han nedrev Staden og saaede den
med Salt.
46. Da alle Mændene i Sikems Borg
te det, gik de ind i Berit-Gudens
ses Taarn.
47. Og det blev givet Abimelek til-
de, at alle Mændene i Sikems Borg
de samlet sig.
48. Da gik Abimelek op paa Bjerget
lmon, han og alt det Folk, som var
ham, og Abimelek tog en Økse i sin
and og huggede en Gren af Træerne
tog den op og lagde den paa sin Skul-
; og han sagde til det Folk, som var
ham: Hvad I se mig gjøre, det
der eder at gjøre, ligesom jeg!
9. Da huggede ogsaa alt Folket hver
Gren af, og de gik efter Abimelek og
de dem op til Taarnet og satte med
Ild paa Taarnet; saa omkom ogsaa
alle Indbyggerne i Sikems Borg, omtrent
tusinde Mænd og Kvinder.
50. Og Abimelek drog til Tebez, og
han leirede sig imod Tebez og indtog det.
51. Men der var et fast Taarn midt
i Staden; derhen flyede alle Mændene
og Kvinderne og alle Stadens Borgere
og lukkede til efter sig; og de stege op
paa Taarnets Tag.
52. Saa kom Abimelek til Taarnet og
stred imod det; og han gik nær hen til
Taarnets Indgang for at opbrænde det
med Ild.
53. Men en Kvinde kastede en Mølle-
sten paa Abimeleks Hoved og knuste hans
Hjerneskal.
54. Da raabte han hastig paa den
Svend, som bar hans Vaaben, og sagde
til ham: Drag dit Sverd og dræb mig,
forat de ikke skulle sige om mig: En Kvinde
slog ham ihjel! Og hans Svend gjen-
nemborede ham, og han døde. 1 Sam. 31, 4.
55. Da Israels Mænd saa, at Abi-
melek var død, gik de hver til sit Sted.
56. Saa gjengjældte Gud Abimelek
den Ondskab, han havde øvet imod sin
Fader, da han slog sine sytti Brødre ihjel.
1, 7.
57. Og al Sikems Mænds Ondskab lod
Gud komme tilbage over deres Hoved,
og Jotams, Jerubba'als Søns, Forban-
delse rammede dem. V. 20.

10. Kapitel.

Tola og Ja'ir ere Dommere i Israel (1—5). Israel driver Afguderi, trænges, raaber til Herren (6—10). Herren foreholder dem deres Ulydighed, de ydmyge sig, Herren ynkes over dem (11—16). Ammoniterne ruste sig imod dem (17. 18).

Og efter Abimelek opstod Tola, en Søn
af Pua, Dodos Søn, en Mand af
Isaskar, til Frelse for Israel; og han
boede i Samir paa Efra'ims Bjerg.
2. Og han dømte Israel i tre og tyve
Aar, og han døde og blev begraven i
Samir.
3. Og efter ham opstod Gileaditen
Ja'ir, og han dømte Israel i to og tyve
Aar.
4. Og han havde treti Sønner, som
rede paa treti Asenfoler og havde treti
Stæder; disse kalder man Ja'irs Byer
indtil denne Dag; de ere i Gileads Land.
4 Mos. 32, 41. 1 Krøn. 2, 22.
5. Og Ja'ir døde og blev begraven i
Kamon.

6. Og Israels Børn gjorde atter, hvad der var ondt i Herrens Øine, og tjente Ba'alerne og Astartebillederne og Arams Guder og Sidons Guder og Moabs Guder og Ammons Børns Guder og Filisternes Guder, og de forlode Herren og tjente ham ikke. 2, 11 fg.

7. Da optændtes Herrens Vrede mod Israel, og han solgte dem i Filisternes Haand og i Ammons Børns Haand.

8. Og de trængte og trykkede Israels Børn i det samme Aar; i atten Aar trængte de alle Israels Børn, som vare paa hin Side Jordan i Amoriternes Land, i Gilead. 5 Mos. 28, 33.

9. Og Ammons Børn droge over Jordan for ogsaa at stride mod Juda og mod Benjamin og mod Efra'ims Hus; og Israel kom i stor Trængsel.

10. Da raabte Israels Børn til Herren og sagde: Vi have syndet imod dig, thi vi have forladt vor Gud og tjent Ba'alerne. 3, 9. 15; 4, 3.

11. Og Herren sagde til Israels Børn: Har jeg ikke frelst eder fra Ægypterne og Amoriterne og Ammons Børn og Filisterne?

12. Og Sidonierne og Amalek og Maon undertrykkede eder, og I raabte til mig, og jeg frelste eder af deres Haand.

13. Men I forlode mig og tjente andre Guder; derfor vil jeg ikke mere frelse eder. 5 Mos. 32, 16. 20. 21. Jer. 2, 13.

14. Gaar hen og raaber til de Guder, I have valgt eder! Lad dem frelse eder i eders Trængsels Tid! 5 Mos. 32, 38. Jer. 2, 28.

15. Da sagde Israels Børn til Herren: Vi have syndet; gjør du med os, aldeles som det er godt for dine Øine; udfri os bare paa denne Dag! 1 Sam. 7, 6; 12, 10.

16. Og de skaffede de fremmede Guder bort af sin Midte og tjente Herren; da kunde han ikke taale Israels Nød. 1 Sam. 7, 4.

17. Og Ammons Børn bleve opbudne og leirede sig i Gilead; og Israels Børn samlede sig og leirede sig i Mizpa.

18. Da sagde Folket, de Øverste i Gilead, den Ene til den Anden: Hvo er den Mand, som først vil stride mod Ammons Børn? Han skal blive Overhoved over alle dem, som bo i Gilead. 11, 6 fg.

11. Kapitel.

Jeftah udvælges af Gileaditerne til Fører i Krigen mod Ammoniterne (1—11). Han sender Bud til Ammoniternes Konge og begjærer, at han skal lade Israel i Fred, men denne vil ikke lyde ham (12—28). Herrens Aand kommer over Jeftah; han lover at give Herren den, som først kommer ham imøde fra hans Hus, hvis han faar overvundet Ammoniterne; han overvinder dem (29—33). Hans eneste Datter gaar ham imøde; han bedrøves, men giver hende dog til Herren (34—40).

Og Gileaditen Jeftah var en vældig Krigsmand. Men han var en Skjøges Søn; Gilead havde avlet Jeftah. Hebr. 11, 32.

2. Og Gileads Hustru fødte ham Sønner; og da Hustruens Sønner bleve store, joge de Jeftah ud og sagde til ham: Du skal ikke arve i vor Faders Hus, thi du er Søn af en anden Kvinde.

3. Da flyede Jeftah fra sine Brødres Aasyn og bosatte sig i Landet Tob; og der samlede sig løse Mænd til Jeftah og de droge ud med ham.

4. Og det skede nogen Tid derefter da krigede Ammons Børn mod Israel. 10, 8 fg.

5. Og da Ammons Børn krigede mod Israel, gik de Ældste af Gilead hen for at hente Jeftah fra Landet Tob.

6. Og de sagde til Jeftah: Kom og bliv vor Fører, forat vi kunne krige mod Ammons Børn!

7. Men Jeftah sagde til de Ældste af Gilead: Have I ikke hadet mig og jaget mig bort af min Faders Hus? Hvorfor komme I da til mig nu, da I ere i Trængsel?

8. Og de Ældste af Gilead sagde til Jeftah: Derfor ere vi nu komne til dig igjen; og du maa gaa med os og krige mod Ammons Børn, saa skal du blive Overhoved over os, over alle dem, som bo i Gilead. 10, 1

9. Da sagde Jeftah til de Ældste af Gilead: Dersom I føre mig tilbage for at stride mod Ammons Børn, og Herren giver dem i min Vold, saa er det mig som skal være eders Overhoved.

10. Og de Ældste af Gilead sagde til Jeftah: Herren skal være Vidne mellem os. Han straffe os, dersom vi ikke gjøre efter dit Ord!

11. Saa gik Jeftah med de Ældste af Gilead, og Folket satte ham over sig til Overhoved og Fører. Og Jeftah gjentog alle sine Ord for Herrens Aasyn i Mizpa

12. Og Jeftah sendte Bud til Ammons
Børns Konge og lod sige: Hvad har jeg
med dig at gjøre, siden du kommer til
mig for at krige mod mit Land?
13. Da sagde Ammons Børns Konge
til Jeftahs Sendebud: Fordi Israel, da
han drog op fra Ægypten, tog mit Land
fra Arnon af og indtil Jabbok og indtil
Jordan; giv det nu tilbage med Fred!
4 Mos. 21, 24.
14. Men Jeftah sendte atter Bud til
Ammons Børns Konge
15. og lod sige til ham: Saa siger
Jeftah: Israel har ikke taget Moabs
Land eller Ammons Børns Land.
5 Mos. 2, 9. 18 fg.
16. Thi da de droge op fra Ægypten,
vandrede Israel i Ørkenen indtil det
røde Hav, og de kom til Kades.
17. Og Israel sendte Bud til Edoms
Konge og lod sige: Lad mig drage igjen-
nem dit Land! Men Edoms Konge hørte
ikke. Ogsaa til Moabs Konge sendte de
Bud; men han vilde ikke. Saa forblev
Israel i Kades. 4 Mos. 20, 14 fg.
18. Og de vandrede i Ørkenen og droge
omkring Edoms Land og Moabs Land
og kom fra Egnen østenfor Moabs Land
og leirede sig paa hin Side Arnon; men
de kom ikke ind i Moabs Land, thi Arnon
er Moabs Grænse. 4 Mos. 21, 13.
19. Og Israel sendte Bud til Sihon,
Amoriternes Konge, Kongen i Hesbon,
og Israel lod ham sige: Lad os drage
igjennem dit Land til vort Sted!
4 Mos. 21, 21 fg.
20. Men Sihon havde ikke den Tiltro
til Israel, at han lod dem drage gjen-
nem sit Land, og saa samlede Sihon alt
sit Folk, og de leirede sig i Jahza, og
han krigede imod Israel.
21. Og Herren, Israels Gud, gav
Sihon og alt hans Folk i Israels Haand,
og de sloge dem; og Israel indtog hele
det Land, som tilhørte Amoriterne, dette
Lands Indbyggere;
22. de indtoge hele Amoriternes Land
fra Arnon og indtil Jabbok og fra Ør-
kenen og indtil Jordan.
23. Saa har nu Herren, Israels Gud,
fordrevet Amoriterne for sit Folks, Is-
raels, Aasyn; og du vil tage dets Land
til Eie?
24. Er det ikke saa, at hvad din Gud,
Kamos, giver dig i Eie, det tager du i
Eie, og Alt, hvad Herren, vor Gud, ryd-
der for vort Aasyn, det tage vi i Eie?
25. Og nu, er du da bedre end Balak,
Zippors Søn, Moabs Konge? Mon han
vel trættede med Israel eller førte Krig
imod dem? 4 Mos. 22, 2.
26. Da Israel har boet i Hesbon og
dets tilhørende Byer og i Aroer og dets
tilhørende Byer og i alle de Stæder, som
ligge ved Arnons Bredder, i tre hundrede
Aar, hvorfor have I da ikke udfriet dem
i denne Tid?
27. Jeg har ikke syndet imod dig, men
du er i Færd med at gjøre Ondt imod
mig ved at krige imod mig; Herren, som
er Dommer, skal dømme idag mellem
Israels Børn og Ammons Børn.
28. Men Ammons Børns Konge hørte
ikke paa Jeftahs Ord, som han sendte ham.
29. Da kom Herrens Aand over Jef-
tah, og han drog igjennem Gilead og
Manasse, og han drog frem til Mizpe
i Gilead; og fra Mizpe i Gilead drog
han frem imod Ammons Børn. 3, 10; 6, 34.
30. Og Jeftah gjorde Herren et Løfte
og sagde: Dersom du giver Ammons
Børn i min Haand,
31. da skal den, som gaar ud, som
gaar mig imøde ud af mit Huses Dør,
naar jeg kommer tilbage i Behold fra
Ammons Børn, den skal høre Herren til,
og jeg skal ofre ham som et Brændoffer.
32. Saa drog Jeftah hen til Ammons
Børn for at stride mod dem, og Herren
gav dem i hans Haand;
33. han slog dem fra Aroer og indtil
Minnit, tyve Stæder, og indtil Abel-
Keramim, et saare stort Slag, og Am-
mons Børn bleve ydmygede for Israels
Børns Aasyn.
34. Og Jeftah kom til Mizpa til sit
Hus, og se, hans Datter gik ud imod
ham med Pauker og med Dans; og hun
var hans eneste Barn, han havde foruden
hende hverken Søn eller Datter. 1 Sam. 18, 6.
35. Og det skede, da han saa hende,
da sønderrev han sine Klæder og sagde:
Ak, min Datter, du har nedbøiet mig
saare, og du har voldt mig megen Kum-
mer; thi jeg har opladt min Mund til
Herren, og jeg kan ikke tage det tilbage.
4 Mos. 30, 3. 5 Mos. 23, 21.
36. Og hun sagde til ham: Min Fader!
Har du opladt din Mund til Herren,
da gjør med mig saaledes, som det er
udgaaet af din Mund, eftersom Herren
har skaffet dig Hevn over dine Fiender,
Ammons Børn.

37. Og hun sagde fremdeles til sin
Fader: Lad dette vederfares mig: Giv
mig Frist i to Maaneder, forat jeg kan
gaa hen og stige ned paa Bjergene og
græde over min Jomfrustand, jeg og mine
Veninder.
38. Og han sagde: Gak hen! Og han
lod hende fare i to Maaneder; og hun
gik hen med sine Veninder og græd over
sin Jomfrustand paa Bjergene.
39. Og da to Maaneder vare omme,
kom hun tilbage til sin Fader, og han
gjorde med hende efter sit Løfte, som han
havde lovet; og hun vidste ikke af Mand.
Saa blev det en Skik i Israel:
40. Aar for Aar gaa Israels Døtre
for at prise Jeftahs, Gileaditens, Datter
fire Dage om Aaret.

12. Kapitel.

Efra'imiterne angribe Jeftah, fordi han ikke har taget dem med i Striden mod Ammons Børn; de blive slagne af Jeftah; han dør (1—7). Ibzan, Elon og Abdon dømme Israel (8—15).

Og Efra'ims Mænd bleve opbudne og
droge mod Nord; og de sagde til
Jeftah: Hvorfor drog du hen for at
stride imod Ammons Børn og kaldte ikke
os til at gaa med dig? Vi ville op=
brænde dit Hus over dig med Ild. 8, 1.
2. Da sagde Jeftah til dem: Jeg og
mit Folk laa i en svar Strid med Am=
mons Børn, og jeg opbød eder, men I
frelste mig ikke af deres Haand.
3. Da jeg nu saa, at du ikke vilde
frelse, lagde jeg mit Liv i min Haand*
og drog afsted imod Ammons Børn, og
Herren gav dem i min Haand; hvorfor
ere I da dragne op imod mig paa denne
Dag for at krige mod mig?

* d. e. satte mit Liv paa Spil.

4. Og Jeftah samlede alle Gileads
Mænd og stred imod Efra'im, og Gileads
Mænd sloge Efra'im; thi de* havde sagt:
Efra'ims Rømlinger ere I Gileaditer
midt i Efra'im og midt i Manasse.

* Efra'imiterne.

5. Og Gileaditerne besatte Vadestederne
over Jordan til Efra'im; og det skede,
naar nogen af Efra'ims Flygtninger
sagde: Lad mig komme over, da sagde
Gileads Mænd til ham: Er du en
Efra'imit? Og han sagde: Nei.
6. Og de sagde til ham: Sig: Schib=
bolet! Men han sagde: Sibbolet, idet han
ikke udtalte det rigtigt. Saa grebe de
ham og sloge ham ihjel ved Jordans
Vadesteder; og der faldt paa denne Tid
af Efra'im to og firti Tusinde.
7. Og Jeftah dømte Israel i seks Aar;
og Gileaditen Jeftah døde og blev be=
graven i en af Gileads Stæder.
8. Og efter ham dømte Ibzan fra Bet=
lehem Israel.
9. Og han havde treti Sønner, og treti
Døtre sendte han ud, og treti Døtre førte
han ind til sine Sønner udenfra; og han
dømte Israel i syv Aar.
10. Og Ibzan døde og blev begraven
i Betlehem.
11. Og efter ham dømte Sebuloniten
Elon Israel; og han dømte Israel i
ti Aar.
12. Og Sebuloniten Elon døde og blev
begraven i Ajalon i Sebulons Land.
13. Og efter ham dømte Piratoniten
Abdon, Hillels Søn, Israel.
14. Og han havde firti Sønner og treti
Sønnesønner, som rede paa sytti Asen=
foler; og han dømte Israel i otte Aar.
15. Og Piratoniten Abdon, Hillels
Søn, døde og blev begraven i Piraton i
Efra'ims Land paa Amalekiternes Bjerg.

13. Kapitel.

Israel synder atter mod Herren og gives i Filisternes Haand; Daniten Manoahs ufrugtbare Hustru faar ved Herrens Engel Løfte om at føde en Søn, som skal frelse Israel (1—5). Herrens Engel aabenbarer sig ogsaa for Manoah og gien= tager sit Løfte (6—14). Manoah vil ofre til Enge= len, men denne forbyder ham det; han ofrer ti Herren, Engelen forsvinder, Samson fødes (15—25).

Og Israels Børn gjorde atter, hvad
der var ondt i Herrens Øine; og
Herren gav dem i Filisternes Haand
firti Aar. 3, 12
2. Og der var en Mand fra Zora a
Daniternes Slægt, og hans Navn va
Manoah; og hans Hustru var ufrugtba
og fødte ikke.
3. Og Herrens Engel aabenbarede si
for Kvinden og sagde til hende: Se, d
er ufrugtbar og har ikke født; men d
skal blive frugtsommelig og føde en Søn
4. Saa tag dig nu i Vare og drik ik
Vin eller stærk Drik og æd ikke noge
somhelst Urent! 4 Mos. 6, 2 fg. Luk. 1, 1
5. Thi se, du skal blive frugtsommeli
og føde en Søn, og der skal ikke komm
Ragekniv paa hans Hoved, thi Barne
skal være en Guds Nasiræer fra Moder
Liv; og han skal begynde at frelse Isra
af Filisternes Haand. 1 Sam. 1, 1

6. Og Kvinden kom og sagde til sin
Mand: En Guds Mand kom til mig, og
hans Udseende var som Guds Engels
Udseende, saare forfærdeligt, og jeg
spurgte ham ikke, hvorfra han var, og
han gav mig ikke sit Navn tilkjende.
7. Men han sagde til mig: Se, du skal
blive frugtsommelig og føde en Søn; og
nu, drik ikke Vin eller stærk Drik og æd
ikke nogetsomhelst Urent! Thi Barnet
skal være en Guds Nasiræer fra Moders
Liv af indtil sin Dødsdag.
8. Da bad Manoah til Herren og
sagde: Hør mig, Herre! Lad dog den
Guds Mand, som du sendte, atter komme
til os og lære os, hvad vi skulle gjøre
med det Barn, som skal fødes!
9. Og Gud hørte Manoahs Røst; og
Guds Engel kom atter til Kvinden,
medens hun sad paa Marken, og Manoah,
hendes Mand, var ikke hos hende.
10. Da skyndte Kvinden sig og løb hen
og fortalte sin Mand det og sagde til
ham: Se, den Mand, som hin Dag kom
til mig, har vist sig for mig.
11. Og Manoah stod op og gik efter
sin Hustru; og han kom til Manden og
sagde til ham: Er du den Mand, som
talte til Kvinden? Og han sagde: Ja.
12. Og Manoah sagde: Naar nu dine
Ord opfyldes, hvorledes skulle vi da
forholde os med Barnet, og hvad skulle
vi gjøre med ham?
13. Og Herrens Engel sagde til Ma-
noah: For alt det, jeg har sagt til
Kvinden, skal hun tage sig i Vare.
14. Hun skal ikke æde Nogetsomhelst
af det, som kommer af Vinstokken, og
hun skal ikke drikke Vin eller stærk Drik
og ikke æde noget Urent; alt det, jeg har
befalet hende, skal hun tage i Agt.
15. Da sagde Manoah til Herrens
Engel: Lad os dog opholde dig lidt og
tillave et Kid for dig!
16. Men Herrens Engel sagde til
Manoah: Om du opholder mig, æder
jeg dog ikke af din Mad; men dersom
du vil berede et Brændoffer, skal du
ofre det til Herren. Manoah vidste
nemlig ikke, at det var Herrens Engel.
17. Og Manoah sagde til Herrens
Engel: Hvad er dit Navn? Thi naar dine
Ord opfyldes, ville vi ære dig. 1 Mos. 32, 29.
18. Men Herrens Engel sagde til ham:
Hvorfor spørger du om mit Navn? Thi
det er underligt. Es. 9, 6.
19. Saa tog Manoah Kiddet og Mad-
offeret og ofrede paa Klippen for Herren.
Og han lod et Under ske, medens Ma-
noah og hans Hustru saa derpaa;
20. da Luen steg op fra Alteret mod
Himmelen, for Herrens Engel op i
Alterets Lue, medens Manoah og hans
Hustru saa derpaa, og de faldt paa sit
Ansigt til Jorden.
21. Men Herrens Engel viste sig ikke
mere for Manoah og hans Hustru; da for-
stod Manoah, at det var Herrens Engel.
22. Og Manoah sagde til sin Hustru:
Vi maa visselig dø; thi vi have seet Gud.
6, 22.
23. Men hans Hustru sagde til ham:
Dersom Herren havde Lyst til at dræbe
os, saa havde han ikke modtaget Brænd-
offer og Madoffer af vor Haand og ikke
ladet os se alt dette og ikke nu ladet os
høre Saadant.
24. Og Kvinden fødte en Søn, og hun
kaldte hans Navn Samson; og Drengen
blev stor, og Herren velsignede ham.
25. Og Herrens Aand begyndte at
drive ham i Dans Leir mellem Zora og
Estaol. 18, 11. 12.

14. Kapitel.

Samson begjærer en af Filisternes Døtre tilægte og dræber en Løve (1—7). Han besøger sin Forlovede, finder Honning i Løvens Aadsel, holder Bryllup, forelægger Filisterne en Gaade, som de ei kunne udtyde, og vædder med dem (8—14). De faa Udtydningen at vide af hans Hustru; han dræber treti Filistere og giver deres Klæder til dem, som have udtydet Gaaden; hans Hustru gives til en Anden (15—20).

Og Samson gik ned til Timnata og
saa en Kvinde i Timnata af Filister-
nes Døtre.
2. Og han gik op og fortalte sin Fader
og sin Moder det og sagde: Jeg har
seet en Kvinde i Timnata af Filisternes
Døtre, og nu, tager mig hende til Hustru!
3. Da sagde hans Fader og hans
Moder til ham: Er der da ikke nogen
Kvinde blandt dine Brødres Døtre og i
hele mit Folk, siden du gaar hen for at
tage en Hustru blandt de uomskaarne
Filistere? Men Samson sagde til sin
Fader: Tag mig hende, thi hun er den
rette i mine Øine. 2 Mos. 34, 16. 5 Mos. 7, 3
4. Men hans Fader og hans Moder
vidste ikke, at dette var fra Herren; thi
han søgte en Leilighed til Strid med

Filisterne. Og paa den Tid herskede Filisterne over Israel. 13, 1.

5. Saa gik Samson og hans Fader og hans Moder ned til Timnata, og da de kom til Timnatas Vingaarde, se, da kom en ung Løve brølende mod ham.

6. Da kom Herrens Aand over ham, og han sønderrev den, ligesom man sønderriver et Kid, udenat han havde Noget i sin Haand, og han gav ikke sin Fader eller sin Moder tilkjende, hvad han havde gjort.

7. Og han gik ned og talte med Kvinden, og hun var den rette i Samsons Øine.

8. Og da han nogen Tid derefter kom tilbage for at tage hende, bøiede han af fra Veien for at se til Løvens Aadsel, og se, der var en Bisværm og Honning i Løvens Krop.

9. Og han tog den i sine Hænder og gik og aad, medens han gik, og han gik til sin Fader og sin Moder og gav dem, og de aade; men han gav dem ikke tilkjende, at det var af Løvens Krop, han havde taget Honningen.

10. Saa gik hans Fader ned til Kvinden; og Samson gjorde der et Gjæstebud, thi saaledes pleiede de unge Karle at gjøre.

11. Og da de saa ham, hentede de treti Brudesvende, og de vare hos ham.

12. Og Samson sagde til dem: Lad mig fremsætte en Gaade for eder! Dersom I udtyde mig den i de syv Gjæstebudsdage og gjette den, saa vil jeg give eder treti Skjorter og treti Klædninger til Omskifte;

13. men kunne I ikke udtyde mig den, saa skulle I give mig treti Skjorter og treti Klædninger til Omskifte. Og de sagde til ham: Fremsæt din Gaade, saa vi faa den at høre!

14. Og han sagde til dem: Af Æderen udgik der Mad, og af den Stærke udgik der Sødme. Og de kunde ikke udtyde Gaaden i tre Dage.

15. Og det skede paa den syvende Dag, da sagde de til Samsons Hustru: Lok din Mand til at udtyde os Gaaden, forat vi ikke skulle opbrænde dig og din Faders Hus med Ild! Er det for at plyndre os, I have indbudt os? Er det ikke saa?

16. Og Samsons Hustru overhang ham med Graad og sagde: Du hader mig kun, og du elsker mig ikke; du har fremsat en Gaade for mit Folks Børn, og for mig har du ikke udtydet den. Men han sagde til hende: Se, jeg har ikke udtydet den for min Fader og for min Moder; skulde jeg da udtyde den for dig?

17. Og da hun havde overhængt ham med Graad i de syv Dage, de havde Gjæstebudet, udtydede han den for hende den syvende Dag, fordi hun havde plaget ham; og hun udtydede Gaaden for sit Folks Børn.

18. Da sagde Stadens Mænd til ham paa den syvende Dag, førend Solen gik ned: Hvad er sødere end Honning, og hvad er stærkere end en Løve? Men han sagde til dem: Havde I ikke pløiet med min Kalv, saa havde I ikke gjettet min Gaade.

19. Og Herrens Aand kom over ham, og han gik ned til Askalon og slog treti Mand af dem ihjel og tog deres Klæder og gav dem, som havde udtydet Gaaden, Klædningerne til Omskifte; og hans Vrede optændtes, og han gik op til sin Faders Hus. 13, 25.

20. Men Samsons Hustru blev given til hans Brudesvend, som han havde valgt sig.

15. Kapitel.

Samson hevner sig paa Filisterne for sin Hustrues Skyld; de dræbe hans Hustru og hendes Fader; han slaar dem (1—8). De drage op imod Juda; Samson lader sig af Judas Mænd binde og overgive til dem, men sønderriver Baandene og ihjelslaar et Tusinde af dem med et Asens Kjæveben (9—16); han er nær ved at vansmægte af Tørst, Herren giver ham Vand (17—19). Han dømmer Israel i tyve Aar (20).

Og det skede nogen Tid derefter i Hvedehøstens Dage, at Samson besøgte sin Hustru og havde et Kid med sig, og han sagde: Lad mig gaa ind til min Hustru i Kammeret! Men hendes Fader tillod ham ikke at gaa ind.

2. Og hendes Fader sagde: Jeg tænkte, at du hadede hende, og jeg gav hende til din Brudesvend; er ikke hendes yngre Søster vakrere end hun? Tag denne istedetfor hende! 14, 20.

3. Da sagde Samson til dem: Jeg er denne Gang uden Skyld for Filisterne, naar jeg nu gjør Ondt imod dem.

4. Og Samson gik hen og fangede tre hundrede Ræve, og han tog Fakler og vendte Hale mod Hale og satte et Blus midt imellem de to Haler.

5. Og han tændte Ild i Blussene og slap dem* ind iblandt Filisternes staaende Korn, og han opbrændte baade Kornbaand og staaende Korn og Oljehaver.
* Ræven̄e.

6. Da sagde Filisterne: Hvem har gjort dette? Og man sagde: Samson, Timnitens Svigersøn, fordi denne tog hans Hustru og gav hende til hans Brudesvend. Saa droge Filisterne op og opbrændte hende og hendes Fader med Ild. 14, 15.

7. Og Samson sagde til dem: Gjøre I Saadant, saa vil jeg ikke holde op, førend jeg faar hevnet mig paa eder.

8. Og han slog dem baade paa Ben og paa Laar*, et vældigt Slag; saa gik han ned og boede i Etams Klippekløft.
* sønder og sammen.

9. Da droge Filisterne op og leirede sig i Juda, og de udbredte sig i Lechi.

10. Og Judas Mænd sagde: Hvorfor ere I dragne op imod os? Og de sagde: Vi ere dragne op for at binde Samson, for at gjøre mod ham, ligesom han har gjort imod os.

11. Da droge tre tusinde Mænd af Juda ned til Etams Klippekløft, og de sagde til Samson: Ved du ikke, at Filisterne herske over os? Hvorfor har du da gjort dette mod os? Men han sagde til dem: Som de have gjort imod mig, saa har jeg gjort imod dem.

12. Og de sagde til ham: Vi ere dragne ned for at binde dig, for at give dig i Filisternes Haand. Og Samson sagde til dem: Sværger mig til, at ikke I ville slaa mig ihjel!

13. Da sagde de til ham: Nei! Vi ville binde dig og saa give dig i deres Haand, men dræbe dig ville vi ikke. Og de bandt ham med to nye Reb og førte ham op fra Klippen.

14. Da han kom til Lechi, skrege Filisterne ham imøde af Glæde; men Herrens Aand kom over ham, og de Reb, som vare om hans Arme, bleve som Lintraade, der ere brændte af Ilden, og hans Baand faldt smulrede af hans Hænder. 14, 6.

15. Og han fandt et friskt Asenkjæveben, og han udrakte sin Haand og tog det og slog dermed tusinde Mand.

16. Da sagde Samson: Med et Asens Kjæveben en Hob, to Hobe, med et Asens Kjæveben slog jeg tusinde Mand.

17. Og da han havde talt ud, kastede han Kjævebenet af sin Haand; og man kaldte dette Sted Ramat-Lechi*.
* Kjævebenets Høi.

18. Og han tørstede saare; da raabte han til Herren og sagde: Du har givet denne store Frelse ved din Tjeners Haand, og nu skal jeg dø af Tørst og falde i de Uomskaarnes Hænder!

19. Da kløvede Gud Hulingen, som er i Lechi, og der gik Vand ud af den, og han drak, og hans Livsaand kom tilbage, og han blev oplivet; derfor kaldte man dens Navn En-Hakkore*, og den er i Lechi indtil denne Dag.
* den Raabendes Kilde.

20. Saa dømte han da Israel i Filisternes Dage tyve Aar. 2, 16. 18.

16. Kapitel.

Samson gaar til Gasa; da Filisterne ville gribe ham, tager han Stadens Porte og bærer dem bort (1—3). Han fatter Kjærlighed til Dalila, som omsider overtaler ham til at sige, hvorved hans Styrke er saa stor, og lader hans Hovedhaar afrage (4—20). Filisterne gribe ham, stikke hans Øine ud og sætte ham til at udføre Trælarbeide; ved en Fest nedriver han Huset, hvori de ere forsamlede, og dør tilligemed en Mængde af dem (21—31).

Og Samson gik til Gasa, og han saa der en Skjøge og gik ind til hende.

2. Og man sagde til Gasas Indbyggere: Samson er kommen hid. Og de omringede ham og lurede paa ham hele Natten ved Stadens Port; og de holdt sig stille hele Natten og sagde: Naar Morgenen gryr, ville vi slaa ham ihjel. Jos. 15, 47.

3. Og Samson laa indtil Midnat, og han stod op ved Midnat og greb fat i Stadsportens Døre og i begge Portstolperne og rykkede dem op tilligemed Bommen og lagde dem paa sine Skuldre; og han bar dem op paa Toppen af det Bjerg, som er lige overfor Hebron.

4. Og det skede derefter, at han fattede Kjærlighed til en Kvinde i Soreks Dal, og hendes Navn var Dalila.

5. Da droge Filisternes Fyrster op til hende og sagde til hende: Lok ham og se, hvori hans store Styrke ligger, og hvorledes vi kunne faa Bugt med ham og binde ham for at kue ham! Saa ville vi give dig hver elleve hundrede* Sekel Sølv. 14, 15.
* d. e. over tusinde.

6. Og Dalila sagde til Samson: Giv mig dog tilkjende, hvori din store Styrke

liggger, og hvormed du kan bindes, saa man kan kue dig!

7. Og Samson sagde til hende: Dersom man binder mig med syv friske Strenge, som ikke ere blevne tørre, saa bliver jeg svag og som et andet Menneske.

8. Da bragte Filisternes Fyrster hende syv friske Strenge, som ikke vare blevne tørre, og hun bandt ham med dem.

9. Og hun havde Lurere siddende i Kammeret, og hun sagde til ham: Filisterne ere over dig, Samson! Men han sønderrev Strengene, ligesom en Traad af Stry sønderrives, naar den lugter Ild; og hans Styrke blev ikke røbet.

10. Da sagde Dalila til Samson: Se, du har bedraget mig og talt Løgn for mig; kjære, giv mig nu tilkjende, hvormed man kan binde dig!

11. Og han sagde til hende: Dersom man binder mig med nye Reb, som der ikke er gjort noget Arbeide med, saa bliver jeg svag og som et andet Menneske.

12. Da tog Dalila nye Reb og bandt ham med dem og sagde til ham: Filisterne ere over dig, Samson! Og der sad Lurere i Kammeret. Men han rev dem af sine Arme som en Traad.

13. Og Dalila sagde til Samson: Hidindtil har du bedraget mig og talt Løgn for mig; giv mig nu tilkjende, hvormed man kan binde dig! Og han sagde til hende: Naar du væver de syv Fletter paa mit Hoved sammen med Rendingen i Væven.

14. Og hun slog dem fast med Naglen og sagde til ham: Filisterne ere over dig, Samson! Og han vaagnede af sin Søvn og rev Vævnaglen og Rendingen ud.

15. Da sagde hun til ham: Hvorledes kan du sige: Jeg elsker dig, da dit Hjerte dog ikke er med mig? Nu har du tre Gange bedraget mig og ikke givet mig tilkjende, hvori din store Styrke ligger.

16. Og det skede, da hun hver Dag plagede ham med sine Ord og trængte haardt ind paa ham, da blev hans Sjæl utaalmodig indtil Døden. 14, 17.

17. Og han oplod hele sit Hjerte for hende og sagde til hende: Der er ikke kommen Ragekniv paa mit Hoved, thi jeg er en Guds Nasiræer fra min Moders Liv; dersom jeg bliver raget, viger min Styrke fra mig, og jeg bliver svag og som alle andre Mennesker. 13, 5.

18. Og da Dalila saa, at han havde oplådt hele sit Hjerte for hende, sendte hun Bud og lod kalde Filisternes Fyrster og sige: Kommer nu op, thi han har oplådt hele sit Hjerte for mig. Filisternes Fyrster kom da op til hende, og de bragte Sølvet i sin Haand.

19. Og hun lod ham sove ind paa sine Knæ og kaldte paa en Mand og lod de syv Fletter paa hans Hoved afrage; og hun begyndte at kue ham, og hans Styrke veg fra ham.

20. Og hun sagde: Filisterne ere over dig, Samson! Og han vaagnede op af sin Søvn og sagde: Jeg vil gaa ud denne Gang, som før, og slide mig løs. Men han vidste ikke, at Herren var vegen fra ham.

21. Da grebe Filisterne ham og stak hans Øine ud; og de førte ham ned til Gasa og bandt ham med to Kobberlænker, og han malede Korn i Fangehuset.
2 Kong. 25, 7. 2 Mos. 11, 5.

22. Men hans Hovedhaar begyndte at gro, strax efterat han var raget.

23. Og Filisternes Fyrster samledes for at ofre et stort Slagtoffer til sin Gud Dagon og for at glæde sig; thi de sagde: Vor Gud har givet Samson, vor Fiende, i vor Haand.

24. Og da Folket saa ham, lovede de sin Gud; thi de sagde: Vor Gud har givet vor Fiende i vor Haand, ham, som ødelagde vort Land, og som slog mange af Vore ihjel.

25. Og det skede, da de nu vare vel tilmode, da sagde de: Kalder Samson hid, forat han kan lege for os! Da kaldte de Samson ud af Fangehuset, og han legede for deres Ansigt, og de stillede ham imellem Støtterne.

26. Da sagde Samson til den Dreng, som holdt ham ved Haanden: Slip mig og lad mig faa fat i de Støtter, hvorpaa Huset hviler, forat jeg kan helde mig op til dem!

27. Men Huset var fuldt af Mænd og Kvinder, og alle Filisternes Fyrster vare der, og paa Taget var der omtrent tre tusinde Mænd og Kvinder, som saa paa, at Samson legede.

28. Da raabte Samson til Herren og sagde: Herre, Herre! Kom mig i Hu og styrk mig bare denne Gang, o Gud, forat

jeg kan hevne mig paa Filisterne for eet
af mine to Øine! Hebr. 11, 32.
29. Og Samson greb om de to mel=
lemste Støtter, hvorpaa Huset hvilede,
og støttede sig mod dem; den ene greb
han om med sin Høire, og den anden
med sin Venstre.
30. Og Samson sagde: Min Sjæl dø
med Filisterne! Og han bøiede [Støtterne]
med Kraft; da faldt Huset over Fyrsterne
og over alt Folket, som var i det, og de
Døde, han dræbte ved sin Død, vare
flere end de, han havde dræbt i sit Liv.
31. Og hans Brødre og hele hans
Faders Hus droge ned og toge ham og
droge op og begrove ham imellem Zora
og Estaol i Manoahs, hans Faders, Grav.
Han havde da dømt Israel i tyve Aar.
13, 25.

17. Kapitel.

En efra'imitisk Kvinde lader forfærdige et Af=
gudsbillede (1—4). Hendes Søn Mika indretter
Afgudstjeneste i sit Hus og gjør en Levit til sin
Prest (5—13).

Der var en Mand fra Efra'ims Bjerg,
og hans Navn var Mika.
2. Og han sagde til sin Moder: De
elleve hundrede* Sekel Sølv, som ere
tagne fra dig, og som du har udtalt For=
bandelse over, ogsaa for mine Øren, se,
det Sølv er hos mig, jeg har taget det.
Da sagde hans Moder: Velsignet være
min Søn af Herren! * 16, 5.
3. Og han gav sin Moder de elleve
hundrede Sekel Sølv tilbage; men hans
Moder sagde: Jeg helliger Herren Sølvet
af min Haand for min Søn til deraf at
gjøre et udskaaret Billede og et støbt Fod=
stykke, og nu giver jeg dig det tilbage.
4. Han gav da sin Moder Sølvet til=
bage; og hans Moder tog to hundrede
Sekel Sølv og gav det til en Guldsmed,
og han gjorde det til et udskaaret Bil=
lede og et støbt Fodstykke, og det var i
Mikas Hus. Es. 40, 19.
5. Og Manden Mika havde et Guds=
hus, og han havde gjort en Livkjortel
og Husguder og havde fyldt en af sine
Sønners Haand, saa han var bleven hans
Prest. 8, 27. 1 Mos. 31, 19. 2 Mos. 28, 41.
6. I de Dage var der ingen Konge i
Israel; hver Mand gjorde, hvad ret var
i hans Øine. 18, 1; 19, 1; 21, 25.
7. Og der var en ung Karl fra Betle=
hem i Juda, fra Judas Stamme, og
han var en Levit og opholdt sig der som
Fremmed.
8. Og denne Mand drog fra Staden,
fra Betlehem i Juda, for at tage Op=
hold, hvor han fandt Leilighed; og han
kom paa sin Vandring til Efra'ims Bjerg,
til Mikas Hus.
9. Da sagde Mika til ham: Hvorfra
kommer du? Og han sagde til ham: Jeg
er en Levit fra Betlehem i Juda, og jeg
gaar for at tage Ophold, hvor jeg finder
Leilighed.
10. Men Mika sagde til ham: Bliv
hos mig og vær min Fader og Prest!
Saa vil jeg give dig ti Sekel Sølv om
Aaret og et Sæt Klæder og din Kost.
Da gik Leviten ind til ham.
11. Og Leviten samtykkede i at blive
hos Manden, og den unge Karl var ham
som en af hans Sønner.
12. Og Mika fyldte Levitens Haand,
og den unge Karl blev hans Prest; og
han var i Mikas Hus. V. 5.
13. Og Mika sagde: Nu ved jeg, at
Herren vil gjøre vel imod mig, siden jeg
har faaet en Levit til Prest.

18. Kapitel.

En Del af Dans Stamme drager til La'is for
at indtage det (1—12). Paa Veien derhen komme
de til Mikas Hus og tage hans Afgudsbilleder og
Prest med sig (13—26). De indtage La'is, ned=
sætte sig der, drive Afguderi (27—31).

I de Dage var der ingen Konge i Is=
rael; og i de samme Dage søgte
Daniternes Stamme sig en Arvelod til
at bo i, thi der var indtil denne Dag
ikke tilfaldet dem Noget til Arv midt
iblandt Israels Stammer*. 17, 6.
* d. e. den dem ifølge Jos. 19, 40 fg. tildelte Arv
var endnu ikke kommen i deres Besiddelse.
Dom. 1, 34.
2. Og Dans Børn udsendte af hele
sin Slægt fem Mænd, tapre Mænd, fra
Zora og Estaol, for at speide Landet og
udforske det, og de sagde til dem: Gaar
hen, udforsker Landet! Og de kom til
Efra'ims Bjerg, til Mikas Hus, og bleve
der om Natten. 17, 1 fg.
3. Da de vare ved Mikas Hus og
kjendte den unge Karls, Levitens, Røst,
bøiede de af derhen og sagde til ham:
Hvem har ført dig hid, og hvad gjør
du her, og hvorledes har du det her?
17, 7 fg.
4. Og han sagde til dem: Saa og saa

har Mika gjort imod mig; han har leiet mig, og jeg er bleven hans Prest.

5. Da sagde de til ham: Adspørg dog Gud, forat vi kunne faa vide, om vor Vei, som vi vandre, skal blive lykkelig!

6. Og Presten sagde til dem: Gaar hen i Fred! Eders Vei, som I vandre, er for Herrens Aasyn.

7. Da gik de fem Mænd, og de kom til La'is og saa, at det Folk, som var der, boede i Tryghed efter Sidoniernes Vis, roligt og trygt, og der var ingen Magthaver i Landet, som gjorde dem Fortræd i Nogetsomhelst; og de vare langt borte fra Sidonierne og havde Intet at gjøre med noget Menneske.

8. Og de kom til sine Brødre i Zora og Estaol; og deres Brødre sagde til dem: Hvorledes er det gaaet eder?

9. Og de sagde: Op, lader os drage op imod dem! Thi vi have seet Landet, og se, det er saare godt. Og I tie stille? Værer ikke sene med at drage afsted for at komme hen og indtage Landet!

10. Naar I komme derhen, ville I komme til et trygt Folk, og Landet er vidt og bredt; thi Gud har givet det i eders Haand, et Sted, hvor der ikke er Mangel paa nogen Verdens Ting.

11. Saa brøde da seks hundrede Mand af Daniternes Slægt, omgjordede med Krigsvaaben, op derfra, fra Zora og Estaol.

12. Og de droge op og leirede sig i Kirjat-Jearim i Juda; derfor kalder man dette Sted Dans Leir indtil denne Dag; se, det er vestenfor Kirjat-Jearim.
Jos. 15, 9. 60.

13. Og derfra droge de til Efra'ims Bjerg og kom til Mikas Hus.

14. Da toge de fem Mænd, som vare gangne hen for at speide Landet La'is, tilorde og sagde til sine Brødre: Vide I, at der i disse Huse er en Livkjortel og Husguder og et udskaaret Billede og et støbt Fodstykke? Skjønner da nu, hvad I have at gjøre! 17, 4. 5.

15. Og de bøiede af derhen og kom til den unge Karls, Levitens, Hus, til Mikas Hus; og de spurgte ham, om det gik ham vel.

16. Men de seks hundrede Mand af Dans Børn stode, omgjordede med sine Krigsvaaben, ved Indgangen til Porten.

17. Og de fem Mænd, som vare gangne hen for at speide Landet, stege op, gik ind og toge det udskaarne Billede og Livkjortelen og Husguderne og det støbte Fodstykke, medens Presten stod ved Indgangen til Porten tilligemed de seks hundrede Mand, som vare omgjordede med Krigsvaaben.

18. Og da nu hine vare gangne ind i Mikas Hus og havde taget det udskaarne Billede med Livkjortelen og Husguderne og det støbte Fodstykke, sagde Presten til dem: Hvad gjøre I?

19. Og de sagde til ham: Ti, læg din Haand paa din Mund og gaa med os og vær vor Fader og Prest! Hvad er bedst for dig, at være Prest for een Mands Hus eller at være Prest for en Stamme og en Slægt i Israel?

20. Da blev Presten vel tilmode, og han tog Livkjortelen og Husguderne og det udskaarne Billede og gik ind iblandt Folket.

21. Og de vendte sig og gik bort, og de lode Børnene og Kvæget og det kostbare Gods drage foran sig.

22. Da de vare komne langt bort fra Mikas Hus, bleve de Mænd, som vare i Husene ved Mikas Hus, kaldte sammen og de indhentede Dans Børn.

23. Og de raabte til Dans Børn, og disse vendte sig om og sagde til Mika: Hvad fattes dig, at du har kaldt din Folk sammen?

24. Og han sagde: I have taget mine Guder, som jeg har gjort, tilligemed Presten og ere dragne bort; hvad har jeg saa tilbage? Hvorledes kunne I da sige til mig: Hvad fattes dig?

25. Da sagde Dans Børn til ham: Lad ikke din Røst høres hos os, forat ikke Mænd med forbitret Hu skulle falde over eder, saa du forspilder dit eget og dit Huses Liv.

26. Saa droge Dans Børn sin Vei, og da Mika saa, at de vare stærkere end han, vendte han om og gik tilbage til sit Hus.

27. **Men** de toge, hvad Mika havde ladet gjøre, og Presten, som han havde, og de kom over La'is, over et roligt og trygt Folk, og de sloge dem med Sverdets Eg, og Staden opbrændte de med Ild.

28. Og der var Ingen, som kom dem til Hjælp; thi Staden var langt fra Sidon, og de havde Intet at gjøre med noget Menneske, og den laa i Dalen, som er ved

Bet=Rehob. Og de opbyggede Staden og boede der. 2 Sam. 10, 6.
29. Og de kaldte Stadens Navn Dan efter Dans, sin Faders, Navn, som var født Israel; men Stadens Navn var forhen La'is. Jos. 19, 47.
30. Og Dans Børn opreiste sig det udskaarne Billede; og Jonatan, en Søn af Gersom, Moses's Søn*, han og hans Sønner vare Prester for Daniternes Stamme, indtil Landets Indbyggere bleve bortførte. * 2 Mos. 2, 22; 18, 3.
31. Og de havde Mikas udskaarne Billede, som han havde gjort, opstillet hos sig alle de Dage, Guds Hus var i Silo. Jos. 18, 1.

19. Kapitel.

En Levit, hvis Medhustru er ham utro og forlader ham, drager efter hende for at hente hende tilbage (1—8). Paa Hjemveien tager han ind med hende i Gibea; Mændene der skjænde hende, saa hun dør; han fører hendes Lig hjem, deler det i tolv Stykker og sender disse omkring i hele Israel for at faa Hevn over Mændene i Gibea (9—30).

Og det skede i de samme Dage, da der ingen Konge var i Israel, at der var en Mand af Levis Stamme, der opholdt sig som Fremmed i de inderste Egne af Efra'ims Bjerg, og han tog sig en Medhustru fra Betlehem i Juda. 17, 6.
2. Men hans Medhustru bedrev Hor hos ham og gik bort fra ham til sin Faders Hus i Betlehem i Juda, og hun blev der en Tid af fire Maaneder.
3. Da gjorde hendes Mand sig rede og gik efter hende for at tale kjærlig til hende og føre hende tilbage, og han havde sin Dreng og et Par Asener med sig; og hun førte ham ind i sin Faders Hus, og da den unge Kvindes Fader saa ham, gik han ham glad imøde.
4. Og hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, holdt paa ham, saa han blev hos ham i tre Dage; og de aade og drak og bleve der Natten over.
5. Og den fjerde Dag stode de aarle op om Morgenen, og han gjorde sig rede til at drage bort; da sagde den unge Kvindes Fader til sin Svigersøn: Vederkvæg dig med et Stykke Brød, og derefter kunne I drage bort.
6. Og de satte sig og aade, begge tilsammen, og drak; da sagde den unge Kvindes Fader til Manden: Samtyk dog i at blive Natten over og vær vel tilmode!
7. Og da Manden gjorde sig rede til at drage bort, nødte hans Svigerfader ham, saa han vendte om og blev der Natten over.
8. Og han stod aarle op om Morgenen paa den femte Dag for at drage bort; da sagde den unge Kvindes Fader: Vederkvæg dog dit Hjerte og bier, indtil Dagen helder! Og de aade begge.
9. Saa gjorde da Manden sig rede til at drage bort, han og hans Medhustru og hans Dreng; men hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, sagde til ham: Se, det lider mod Aftenen; bliver dog her Natten over! Se, Dagen lakker ad Ende, bliv her Natten over, og vær vel tilmode! Saa kunne I aarle imorgen begive eder paa eders Vei, og du kan gaa til dit Telt.
10. Men Manden vilde ikke blive Natten over, men gjorde sig rede og drog bort og kom lige overfor Jebus, det er Jerusalem; og han havde et Par sadlede Asener og sin Medhustru med sig.
11. Da de vare ved Jebus, heldede Dagen saare; da sagde Drengen til sin Herre: Kom, lader os bøie af til Jebusiternes Stad her og blive i den inat!
12. Men hans Herre sagde til ham: Vi ville ikke bøie af til Fremmedes Stad, hvor der ikke er Nogen af Israels Børn, men vi ville drage lige til Gibea.
13. Og han sagde til sin Dreng: Gaa nu, forat vi kunne komme hen til et af Stederne og blive Natten over i Gibea eller Rama!
14. Saa droge de da videre og gik, og Solen gik ned for dem, da de vare tæt ved Gibea, som hører Benjamin til.
15. Og de bøiede af der for at gaa ind og blive Natten over i Gibea; og da han kom ind, forblev han paa Stadens Gade, thi der var Ingen, som tog dem ind i sit Hus, saa de kunde overnatte der.
16. Og se, der kom en gammel Mand om Aftenen fra sin Gjerning, fra Marken, og Manden var fra Efra'ims Bjerg, og han opholdt sig som Fremmed i Gibea; men Mændene der paa Stedet vare Benjaminiter.
17. Og han opløftede sine Øine og saa den veifarende Mand paa Stadens Gade; da sagde den gamle Mand: Hvorhen gaar du, og hvorfra kommer du?
18. Og han sagde til ham: Vi ere

paa Veien fra Betlehem i Juda til de inderste Egne af Efra'ims Bjerg; der er jeg fra, og derfra drog jeg til Betlehem i Juda; jeg gaar nu til Herrens Hus*, og dog er der Ingen, som tager mig ind i sit Hus. * 18, 31.

19. Jeg har baade Straa og Foder til vore Asener og tillige Brød og Vin for mig og for din Tjenerinde og for Drengen, som er med dine Tjenere; vi have ikke Mangel paa nogen Ting.

20. Da sagde den gamle Mand: Fred være med dig! Lad kun Alt, hvad du trænger, være min Sag, men paa Gaden maa du ikke blive Natten over.

21. Og han førte ham ind i sit Hus og blandede Foder for Asenerne; og de toættede sine Fødder og aade og drak. 1 Mos. 18, 4; 19, 2.

22. Da de nu gjorde sig tilgode, se, da omringede Stadens Mænd, ugudelige Folk, Huset og bankede stærkt paa Døren; og de sagde til den gamle Mand, Husets Herre: Før den Mand ud, som er kommen i dit Hus, forat vi kunne kjende ham! 1 Mos. 19, 4 fg.

23. Men Manden, Husets Herre, gik ud til dem og sagde til dem: Ikke saa, mine Brødre! Gjører dog ikke, hvad ondt er! Siden denne Mand nu er kommen i mit Hus, saa øver ikke denne Skjændighed!

24. Se, min Datter, som er Jomfru, og hans Medhustru, — lad mig føre dem ud, og I kunne krænke dem og gjøre med dem, hvad I finde for godt; men imod denne Mand skulle I ikke gjøre denne skjændige Gjerning.

25. Men Mændene vilde ikke høre ham; da tog Manden sin Medhustru og førte hende ud til dem udenfor. Og de kjendte hende og mishandlede hende den hele Nat indtil om Morgenen; men da Morgenrøden oprandt, lode de hende fare.

26. Og Kvinden kom henimod Morgenen og faldt ned ved Indgangen til den Mands Hus, hvor hendes Herre var, og laa der, indtil det blev lyst.

27. Og da hendes Herre stod op om Morgenen og oplukkede Husets Dør og gik ud for at vandre sin Vei, se, da laa Kvinden, hans Medhustru, ved Indgangen til Huset med sine Hænder paa Dørtærskelen.

28. Og han sagde til hende: Staa op og lader os gaa! Men Ingen svarede. Da tog han hende op paa Asenet, og Manden gjorde sig rede og gik til sit Sted.

29. Og da han kom til sit Hus, tog han en Kniv og tog sin Medhustru og sønderskar hende efter hendes Ben i tolv Stykker, og han sendte hende om inden hele Israels Landemærke.

30. Og hver den, som saa det, sagde: Der er ikke skeet og ikke seet Saadant lige fra den Dag, Israels Børn droge op fra Egyptens Land, indtil denne Dag; lægger eder dette paa Hjerte, holder Raad og siger frem!

20. Kapitel.

Hele Israel forsamler sig i Mizpa og raadslaar om at straffe den Ugudelighed, som er øvet i Gibea (1—7). De opfordre først Benjamins Stamme til at udlevere Gibeas ugudelige Indbyggere; da de negte dette, drage de imod dem, men blive slagne to Gange (8—25). De ydmyge sig for Herren, og han lover dem Seier (26—28). De slaa Benjaminiterne og udrydde den hele Stamme paa seks hundrede Mand nær, hvilket først berettes kortere (29—35), derpaa udførligere (36—48).

Da droge alle Israels Børn ud, og Menigheden forsamlede sig som een Mand, lige fra Dan og indtil Be'erseba og fra Gileads Land, for Herren, i Mizpa.

2. Og hele Folkets, alle Israels Stammers, Øverster stillede sig frem som Guds Folks Forsamling, fire hundrede tusinde Mand tilfods, som kunde drage Sverd.

3. Og Benjamins Børn hørte, at Israels Børn vare dragne op til Mizpa. Og Israels Børn sagde: Siger, hvorledes det er gaaet til med denne Ugjerning!

4. Da svarede Leviten, den myrdede Kvindes Mand, og sagde: Jeg og min Medhustru kom til Gibea, som hører til Benjamin, for at blive Natten over. 19, 15 fg.

5. Og Gibeas Mænd stode op imod mig og omringede Huset for mig om Natten; mig tænkte de at slaa ihjel, og min Medhustru krænkede de, saa hun døde.

6. Da tog jeg min Medhustru og sønderskar hende og sendte hende om i hele Israels Arvs Land; thi de havde øvet en Udaad og en Skjændighed i Israel.

7. Se, her ere I alle, I Israels Børn; siger nu frem og giver Raad her! 19, 30.

8. Da stod alt Folket op som een Mand og sagde: Ingen af os vil gaa til sit Telt, og Ingen af os vil drage bort til sit Hus.

9. Og nu, dette er, hvad vi ville gjøre mod Gibea: Over det med Lod*!
* d. e. vi ville indtage og dele det ved Lodkastning.
10. Og vi ville tage ti Mand af hundrede af alle Israels Stammer og hundrede af tusinde og tusinde af ti tusinde til at hente Levnetsmidler for Folket, forat de, naar de komme til Gibea i Benjamin, kunne gjøre mod det efter al den Skjændighed, som det har øvet i Israel.
11. Saa samlede da alle Israels Mænd sig og droge hen til Staden, forbundne som een Mand.
12. Og Israels Stammer udsendte Mænd til alle Benjamins Slægter og lode sige: Hvad er dette for en Ugjerning, som er skeet iblandt eder?
13. Udleverer nu de ugudelige Mænd, som ere i Gibea, forat vi kunne slaa dem ihjel og udrydde det Onde af Israel! Men Benjamin vilde ikke høre paa sine Brødres, Israels Børns, Røst.
Hos. 9, 9; 10, 9.
14. Og Benjamins Børn kom sammen fra Stæderne til Gibea for at drage ud til Krig mod Israels Børn.
15. Og Benjamins Børn fra Stæderne bleve mønstrede paa den samme Dag, seks og tyve tusinde Mand, som kunde drage Sverd; foruden Gibeas Indbyggere, syv hundrede udvalgte Mænd, bleve de mønstrede.
16. Iblandt alt dette Folk var der syv hundrede udvalgte Mænd, som vare keivhændede; enhver af disse slyngede med Sten paa et Haar og feilede ikke.
17. Og Israels Mænd bleve mønstrede foruden Benjamin, fire hundrede tusinde Mand, som kunde drage Sverd; enhver af disse var en Krigsmand.
18. Og de gjorde sig rede og droge op til Betel og adspurgte Gud; og Israels Børn sagde: Hvem skal først drage op for os til Krigen med Benjamins Børn? Og Herren sagde: Juda først.
V. 26. 27; 1, 1. 2.
19. Saa gjorde Israels Børn sig rede om Morgenen og leirede sig imod Gibea.
20. Og Israels Mænd droge ud til Krigen med Benjamin, og Israels Mænd stillede sig i Slagorden imod dem henimod Gibea.
21. Da gik Benjamins Børn ud af Gibea og sloge paa den samme Dag to og tyve tusinde Mand af Israel til Jorden.
22. Men Folket, Israels Mænd, tog Mod til sig, og de stillede sig atter i Slagorden paa det samme Sted, hvor de havde opstillet sig den første Dag.
23. Israels Børn droge op og græd for Herrens Aasyn indtil Aftenen, og de adspurgte Herren og sagde: Skal jeg atter rykke frem til Krigen med Benjamins, min Broders, Børn? Og Herren sagde: Drager op imod ham!
24. Saa rykkede da Israels Børn mod Benjamins Børn den anden Dag.
25. Og Benjamin gik ud imod dem fra Gibea den anden Dag, og de sloge endnu atten tusinde Mand af Israels Børn til Jorden; alle disse kunde drage Sverd.
26. Da droge alle Israels Børn, hele Folket, op og kom til Betel og græd og bleve der for Herrens Aasyn og fastede den samme Dag indtil Aftenen; og de ofrede Brændoffere og Takoffere for Herrens Aasyn.
27. Og Israels Børn adspurgte Herren; Guds Pagts Ark var nemlig der i de samme Dage,
28. og Pinehas, Søn af Eleasar, Arons Søn, stod for hans Aasyn i de samme Dage. Og de sagde: Skal jeg fremdeles blive ved at drage ud til Krigen med Benjamins, min Broders, Børn, eller skal jeg lade det være? Og Herren sagde: Drager op! Thi imorgen vil jeg give ham i din Haand.
29. Og Israel lagde et Baghold mod Gibea rundt omkring.
30. Og Israels Børn droge op mod Benjamins Børn den tredje Dag, og de opstillede sig henimod Gibea, ligesom de forrige Gange.
31. Da gik Benjamins Børn ud imod Folket og bleve dragne bort fra Staden; og de begyndte at slaa Nogle af Folket ihjel, ligesom de forrige Gange, paa de alfare Veie, af hvilke en gaar op til Betel og en til Gibea paa Marken, omtrent tretti Mand af Israel.
V. 32. 36.
32. Og Benjamins Børn sagde: De ere slagne for vort Ansigt, ligesom forhen. Men Israels Børn sagde: Lader os fly og drage dem bort fra Staden hen paa de alfare Veie!
33. Og alle Israels Mænd stode op fra sit Sted og opstillede sig i Ba'al-Tamar, medens Israels Bagholdr brød frem fra sit Sted, fra Gebas Slette.
34. Og ti tusinde udvalgte Mænd af hele Israel kom lige for Gibea, og Stri-

den blev svar; men hine vidste ikke, at Ulykken var lige ind paa dem.
35. Og Herren slog Benjamin for Israels Ansigt, og Israels Børn fældede paa den samme Dag fem og tyve tusinde og et hundrede Mand af Benjamin; alle disse kunde drage Sverd.
36. Benjamins Børn saa nemlig, at Israels Mænd bleve slagne; thi de vege Pladsen for Benjamin, idet de forlode sig paa det Baghold, de havde lagt imod Gibea. V. 32.
37. Og Bagholdet skyndte sig og faldt ind i Gibea, og Bagholdet drog frem og slog hele Staden med Sverdets Eg.
38. Og der var den Aftale mellem Israels Mænd og Bagholdet, at disse skulde lade en stærk Røg stige op fra Staden.
39. Saa vendte da Israels Mænd sig i Striden. Benjamin havde nemlig begyndt at slaa ihjel blandt Israels Mænd, omtrent tretti Mand; thi de sagde: Visselig, de ere slagne for vort Ansigt, ligesom i den forrige Strid. V. 32. 36.
40. Og den opstigende Røg havde begyndt at hæve sig fra Staden som en Røgstøtte. Da vendte Benjamin sig om, og se, hele Staden gik op i Røg mod Himmelen.
41. Og da nu Israels Mænd vendte sig om, bleve Benjamins Mænd forfærdede, thi de saa, at Ulykken var lige ind paa dem.
42. Og de vendte sig for Israels Mænds Ansigt hen paa Veien til Ørkenen; men Striden fulgte dem i Hælene, og dem, som vare fra Stæderne*, dem fældede de** midt iblandt dem. * V. 14. 15. ** Israels Mænd.
43. De omringede Benjamin, forfulgte ham og traadte ham ned, hvor han hvilede, indtil lige for Gibea, mod Øst.
44. Og der faldt af Benjamin atten tusinde Mand, allesammen tapre Mænd.
45. Og de vendte sig og flyede hen imod Ørkenen til Rimmons Klippe, og paa de alfare Veie holdt de* en Efterslæt iblandt dem paa fem tusinde Mand, og de forfulgte dem til Gideom og sloge to tusinde Mand af dem. * Israels Mænd.
46. Og alle de, som faldt af Benjamin paa den samme Dag, vare fem og tyve tusinde Mand, som kunde drage Sverd, allesammen tapre Mænd. V. 35.
47. Men sex hundrede Mand vendte sig og flyede hen imod Ørkenen til Rimmons Klippe, og de bleve paa Rimmons Klippe i fire Maaneder.
48. Og Israels Mænd vendte tilbage til Benjamins Børn og sloge dem med Sverdets Eg, baade hele Staden og Kvæget og Alt, hvad der fandtes; ogsaa alle Stæderne, som fandtes, satte de Ild paa.

21. Kapitel.

Israels Mænd angre, at de have ødelagt Benjamins Stamme, og raadslaa om, hvorledes de skulle skaffe de Tiloversblevne Hustruer uden at bryde sin Ed i denne Sag (1—7). De lade da alle Indbyggerne i Jabes dræbe paa fire hundrede Jomfruer nær; dem give de Benjaminiterne og slutte Fred med disse (8—14). Endvidere foreslaa de dem, at de skulle røve sig Hustruer fra Silo, hvilket ogsaa sker (15—25).

Og Israels Mænd havde svoret i Mizpa og sagt: Ingen af os skal give Benjamin sin Datter til Hustru. 20, 1.
2. Og Folket kom til Betel, og de bleve der indtil Aftenen for Guds Aasyn, og de opløftede sin Røst og græd saare. 20, 26.
3. Og de sagde: Hvorfor, Herre, Israels Gud, er dette skeet i Israel, at der idag fattes af Israel en Stamme?
4. Og den følgende Dag stod Folket aarle op, og de byggede der et Alter og ofrede Brændoffere og Takoffere.
5. Og Israels Børn sagde: Hvo er den, som af alle Israels Stammer ikke er kommen op i Forsamlingen, til Herren? Thi en stor Ed var svoret imod den, som ikke kom op til Herren, til Mizpa, saalydende: Han skal visselig dødes.
6. Og det gjorde Israels Børn ondt for Benjamin, deres Broder, og de sagde: Idag er en Stamme afhuggen af Israel.
7. Hvad skulle vi gjøre for dem, som ere tilbage, saa de kunne faa Hustruer, da vi have svoret ved Herren ikke at give dem af vore Døtre til Hustruer?
8. Og de sagde: Hvo er den ene af Israels Slægter, som ikke er kommen op til Herren, til Mizpa? Og se, der var ingen Mand kommen til Leiren fra Jabes i Gilead, til Forsamlingen;
9. Folket blev nemlig mønstret, og se, ingen af Indbyggerne i Jabes i Gilead var der.
10. Da sendte Menigheden tolv tusinde Mand af Krigsfolkene derhen, og de bøde dem og sagde: Gaar hen og slaar Indbyggerne i Jabes i Gilead med Sverdets Eg samt Kvinderne og Børnene.
11. Og dette er, hvad I skulle gjøre

Alt Mandkjøn og hver Kvinde, som har havt Samleie med Mandkjøn, skulle I slaa med Ban.
12. Og de fandt blandt Indbyggerne i Jabes i Gilead fire hundrede Piger, Jomfruer, som ikke havde kjendt nogen Mand ved Samleie med Mandkjøn; og de førte dem til Leiren i Silo, som er i Kana'ans Land.
13. Da sendte hele Menigheden Bud og talte til Benjamins Børn, som vare paa Rimmons Klippe, og tilsagde dem Fred. 20, 47.
14. Saa vendte da Benjamin tilbage paa den samme Tid, og de gave dem de Kvinder, som de havde ladet leve blandt Kvinderne i Jabes i Gilead; men der blev ikke nok for dem.
15. Og det gjorde Folket ondt for Benjamin; thi Herren havde gjort et Skaar i Israels Stammer.
16. Og Menighedens Ældste sagde: Hvad skulle vi gjøre for dem, som endnu ere tilbage, saa de kunne faa Hustruer, efterdi Kvinderne ere udryddede af Benjamin? 20, 48.
17. Og de sagde: Benjamins Arvedel skal høre de Undkomne til, forat ikke en Stamme skal udslettes af Israel.
18. Men vi kunne ikke give dem Hustruer af vore Døtre; thi Israels Børn have svoret og sagt: Forbandet være den, som giver Benjamin en Hustru! V. 1. 7.
19. Da sagde de: Se, Herrens Høitid er Aar for Aar i Silo, som er nordenfor Betel, østenfor den alfare Vei, som gaar op fra Betel til Sikem, og søndenfor Lebona.
20. Og de bøde Benjamins Børn og sagde: Gaar hen og lægger eder paa Lur i Vingaardene,
21. og I skulle passe paa, og se, naar Silos Døtre gaa ud til Dans, da skulle I gaa frem af Vingaardene og gribe eder hver sin Hustru af Silos Døtre, og saa skulle I drage til Benjamins Land.
22. Og naar deres Fædre eller deres Brødre komme for at gaa irette med os, da skulle vi sige til dem: Skjenker os dem! Thi vi have ikke faaet hver sin Hustru i Krigen *, og I have jo ikke selv givet dem dem; da vilde I nu være skyldige **.

* nemlig mod Jabes (V. 10—14); de Ældste tale disse første Ord i Benjaminiternes Navn.
** V. 1. 7.

23. Og Benjamins Børn gjorde saaledes og toge Hustruer efter sit Antal af de dansende Kvinder, som de røvede; og de droge afsted og vendte tilbage til sin Arv og byggede Stæderne op igjen og boede i dem.
24. Og Israels Børn droge paa den samme Tid derfra, hver til sin Stamme og til sin Slægt, og de gik ud derfra, hver til sin Arv.
25. I de Dage var der ingen Konge i Israel; hver Mand gjorde, hvad ret var i hans Øine. 17, 6; 18, 1; 19, 1.

Ruts Bog.

1. Kapitel.

Paa Grund af en Hungersnød drager Elimelek med Hustru og to Sønner fra Betlehem til Moabiternes Land; der dør Elimelek; hans Sønner gifte sig og dø ligeledes (1—5). Hustruen No'omi beslutter at drage tilbage til Betlehem; hendes ene Sønnekone forbliver i Moab, men den anden, Rut, vil ikke forlade hende (6—18). No'omi og Rut komme til Betlehem i Byghøstens Tid (19—22).

Og det skede i de Dage, da Dommerne dømte, da blev der en Hunger i Landet, og en Mand drog bort fra Betlehem i Juda for at leve som Fremmed i Moabs Land, han og hans Hustru og hans to Sønner.
2. Og Mandens Navn var Elimelek, og hans Hustrues Navn No'omi, og hans to Sønners Navne Mahlon og Kiljon, Efratiter *, fra Betlehem i Juda; og de kom til Moabs Land og bleve der.

* fra Efrata, d. e. Betlehem. 1 Mos. 35, 19.

3. Og Elimelek, No'omis Mand, døde, og hun blev tilbage, hun og hendes to Sønner.
4. Og de toge sig moabitiske Hustruer, den enes Navn var Orpa, og den andens Navn Rut; og de boede der omtrent ti Aar.
5. Da døde ogsaa de begge, Mahlon og Kiljon; og Kvinden var tilbage efter sine to Sønner og efter sin Mand.
6. Da gjorde hun sig rede, hun og hendes Svigerdøtre, og vendte tilbage fra Moabs Land; thi hun havde hørt i Moabs

Land, at Herren havde besøgt sit Folk og
givet dem Brød.
7. Og hun gik ud fra det Sted, hvor
hun havde været, og begge hendes Sviger=
døtre med hende. Og de gik paa Veien
for at vende tilbage til Judas Land.
8. Da sagde No'omi til begge sine Svi=
gerdøtre: Gaar, vender tilbage, hver til sin
Moders Hus! Herren gjøre Miskundhed
mod eder, ligesom I have gjort mod de
Døde og mod mig! 2 Sam. 2, 6.
9. Herren give eder, at I maa finde et
Hvilested, hver i sin Mands Hus! Og
hun kyssede dem, og de opløftede sin Røst
og græd. 3, 1.
10. Og de sagde til hende: Nei, vi ville
vende tilbage med dig til dit Folk.
11. Da sagde No'omi: Vender tilbage,
mine Døtre! Hvorfor ville I gaa med
mig? Har jeg endnu Sønner i mit Liv,
der kunne vorde Mænd for eder?
12. Vender tilbage, mine Døtre, gaar!
Thi jeg er for gammel til at vorde en
Mands Hustru. Om jeg end sagde: Jeg
har Haab, — om jeg end inat havde en
Mand, ja, om jeg end fødte Sønner,
13. skulde I derfor vente, indtil de bleve
store? Skulde I derfor stænge eder inde
og ikke vorde Mænds Hustruer? Ikke saa,
mine Døtre! Thi det er meget bitrere for
mig end for eder, efterdi Herrens Haand
er udgangen imod mig. Job 19, 21.
14. Da opløftede de sin Røst og græd
atter. Og Orpa kyssede sin Svigermoder,
men Rut hang ved hende.
15. Da sagde hun: Se, din Svigerinde
er vendt tilbage til sit Folk og til sin
Gud; vend du tilbage efter din Sviger=
inde!
16. Men Rut sagde: Træng ikke ind
paa mig, at jeg skal forlade dig og vende
tilbage fra dig! Thi hvor du gaar
hen, vil jeg gaa, og hvor du bli=
ver, vil jeg blive; dit Folk er
mit Folk, og din Gud er min Gud;
2 Sam. 15, 21.
17. hvor du dør, vil jeg dø, og
der vil jeg begraves. Saa gjøre
Herren mod mig, og saaledes
blive han ved, om noget Andet
end Døden skal gjøre Skilsmisse
mellem mig og dig.
18. Da hun nu saa, at hun havde fast
foresat sig at gaa med hende, lod hun af
at tale til hende derom.
19. De gik da begge, indtil de kom
til Betlehem. Og det skede, da de kom
til Betlehem, da kom hele Staden i Be=
vægelse over dem, og Kvinderne sagde:
Er dette No'omi?
20. Og hun sagde til dem: Kalder mig
ikke No'omi*, kalder mig Mara**! Thi
den Almægtige har gjort det saare bittert
for mig; * Yndę. ** Bitterhed.
21. med fulde Hænder drog jeg bort,
men med tomme Hænder har Herren ladet
mig vende tilbage. Hvi kalde I mig
No'omi, da Herren dog har vidnet imod
mig, og den Almægtige har ladet det
gaa mig ilde?
22. Saa kom da No'omi tilbage, og
Rut, Moabitinden, hendes Svigerdatter,
med hende, hun, som var vendt tilbage
fra Moabs Land; og de kom til Bet=
lehem i Begyndelsen af Byghøsten.

2. Kapitel.

No'omis Mand havde en Frænde ved Navn Boas; Rut kommer paa hans Ager for at sanke Aks; Boas tiltaler hende kjærlig og befaler sine Folk at lade hende sanke og ikke fornærme hende (1—17). Ved sin Tilbagekomst fortæller Rut No'omi, hvorledes det er gaaet hende; hun bliver ved at sanke Aks paa Boas's Ager (18—23).

Og No'omi havde en Kjending af sin
Mand, en mægtig Mand af Elime=
leks Slægt, og hans Navn var Boas.
2. Og Rut, Moabitinden, sagde til
No'omi: Lad mig dog gaa hen paa
Marken og sanke Aks efter den, for hvis
Øine jeg finder Naade! Og hun sagde
til hende: Gaa, min Datter!
3 Mos. 19, 9 fg. 23, 22.
3. Og hun gik hen og kom og sankede
paa Marken efter Høstfolkene; og det traf
sig saa for hende, at det Markstykke til=
hørte Boas, som var af Elimeleks Slægt.
4. Og se, Boas kom fra Betlehem, og
han sagde til Høstfolkene: Herren være
med eder! Og de sagde til ham: Herren
velsigne dig!
5. Og Boas sagde til sin Dreng, som
var sat over Høstfolkene: Hvem hører
denne Pige til?
6. Og den Dreng, som var sat over
Høstfolkene, svarede og sagde: Det er
den unge Moabitinde, som er kommen
tilbage med No'omi fra Moabs Land,
7. og hun sagde: Lad mig sanke op og
samle mellem Kornbaandene efter Høst=
folkene! Og hun kom og har staaet her
fra imorges lige til nu; hun har kun
siddet en liden Stund i Huset.

8. Da sagde Boas til Rut: Hør, min Datter! Gaa ikke hen for at sanke paa nogen anden Ager, og du skal heller ikke gaa bort herfra, men holde dig her til mine Piger.
9. Se efter den Mark, som bliver afhøstet, og gaa efter dem! Jeg har befalet Drengene ikke at røre dig; og bliver du tørstig, da gaa hen til Karrene og drik af det, Drengene øse!
10. Da faldt hun paa sit Ansigt og bøiede sig til Jorden og sagde til ham: Hvorfor har jeg fundet Naade for dine Øine, saa du tager dig af mig, endog jeg er en Fremmed?
11. Og Boas svarede og sagde til hende: Det er mig fortalt altsammen, hvad du har gjort imod din Svigermoder efter din Mands Død, at du forlod din Fader og din Moder og dit Fødeland og gik til et Folk, som du før ikke kjendte.
12. Herren gjengjælde din Gjerning, og din Løn vorde fuldkommen fra Herren, Israels Gud, til hvem du er kommen for at søge Ly under hans Vinger!
Ps. 36, 8; 91, 4.
13. Og hun sagde: Lad mig finde Naade for dine Øine, min Herre, siden du har trøstet mig og talt venlig til din Tjenestepige, endog jeg ikke er som en af dine Tjenestepiger.
14. Og Boas sagde til hende ved Spisetid: Kom herhid og æd af Brødet og dyp dit Stykke i Eddiken! Og hun satte sig ved Siden af Høstfolkene, og han rakte hende ristet Korn, og hun aad og blev mæt og fik tilovers.
15. Derpaa stod hun op for at sanke; og Boas bød sine unge Karle og sagde: Ogsaa mellem Kornbaandene kan hun sanke, og I skulle ikke gjøre hende Fortræd;
16. I skulle endog trække Aks ud af Kornbaandene til hende og lade dem ligge, saa hun kan opsanke dem, og I skulle ikke skjænde paa hende.
17. Hun sankede da paa Marken indtil Aftenen, og hun bankede ud, hvad hun havde sanket, og det var omtrent en Efa Byg.
18. Og hun tog det op og kom til Staden, og hendes Svigermoder saa det, hun havde sanket; og hun tog frem og gav hende det, hun havde tilovers, efterat hun var bleven mæt.
19. Da sagde hendes Svigermoder til hende: Hvor har du sanket idag, og hvor har du arbeidet? Velsignet være han, som tog sig af dig! Og hun fortalte sin Svigermoder, hos hvem hun havde arbeidet, og sagde: Den Mand, hos hvem jeg har arbeidet idag, heder Boas.
20. Og No'omi sagde til sin Svigerdatter: Velsignet være han af Herren, som ikke har forladt sin Miskundhed mod de Levende og mod de Døde! Og No'omi sagde til hende: Den Mand er en Nærbeslægtet af os; han er en af vore Løsere*.
* 3 Mos. 25, 25.
21. Og Rut, Moabitinden, sagde: Han sagde ogsaa til mig: Du skal holde dig til mine Folk, indtil de ere færdige med hele min Høst.
22. Og No'omi sagde til Rut, sin Svigerdatter: Det er godt, min Datter, at du gaar ud med hans Piger, forat man ikke skal handle ilde med dig paa en anden Mark.
23. Saa holdt hun sig da til Boas's Piger for at sanke, indtil Byghøsten og Hvedehøsten var til Ende. Og hun blev hos sin Svigermoder.

3. Kapitel.

Efter No'omis Raad gaar Rut hen til Tærskepladsen og lægger sig ved Boas's Fødder for at erfare, om han vil ægte hende i hendes afdøde Mands Sted (1—7). Boas roser hendes Forhold og lover at undersøge, om en nærmere Løser vil ægte hende; ellers vil han (8—13). Han giver hende seks Maal Byg og lader hende gaa hjem (14—18).

Og No'omi, hendes Svigermoder, sagde til hende: Min Datter! Skulde jeg ikke søge dig et Hvilested, forat det kan gaa dig vel? 1, 9.
2. Og nu, er ikke Boas vor Kjending, han, hvis Piger du har været hos? Se, han kaster inat sit Byg paa Tærskepladsen.
3. Nu skal du tvætte dig og salve dig og tage dine Klæder paa og gaa ned til Tærskepladsen; giv dig ikke tilkjende for Manden, førend han er færdig med at æde og drikke!
4. Naar han saa lægger sig, skal du mærke dig Stedet, hvor han lægger sig, og du skal gaa hen og slaa Dækket op ved hans Fødder og lægge dig; saa skal han give dig tilkjende, hvad du skal gjøre.
5. Og hun sagde til hende: Alt, hvad du siger, skal jeg gjøre.
6. Og hun gik ned til Tærskepladsen

og gjorde aldeles, som hendes Svigermoder havde befalet hende.

7. Og Boas aad og drak, og han var vel tilmode, og han gik hen for at lægge sig ved Enden af Korndyngen; da kom hun sagte hen og slog Dækket op ved hans Fødder og lagde sig.

8. Og det skede ved Midnat, da blev Manden forskrækket, og han bøiede sig frem, og se, en Kvinde laa ved hans Fødder.

9. Og han sagde: Hvem er du? Og hun sagde: Jeg er Rut, din Tjenerinde, og du vil udbrede dit Dække over din Tjenerinde; thi du er Løser*. Ez. 16, 8. * Rut 2, 20.

10. Og han sagde: Velsignet være du af Herren, min Datter! Du har nu lagt en større Kjærlighed for Dagen, end før, ved ikke at gaa efter de unge Karle, hverken fattige eller rige.

11. Og nu, min Datter, frygt ikke! Alt, hvad du siger, vil jeg gjøre mod dig; thi hele Folket i min Stad ved, at du er en brav Kvinde.

12. Og nu, ja i Sandhed, jeg er visselig Løser; dog er der ogsaa en nærmere Løser, end jeg.

13. Bliv nu Natten over, og imorgen tidlig, — vil han da løse dig, godt, saa løse han dig! Men har han ikke Lyst til at løse dig, saa løser jeg dig, saasandt Herren lever! Bliv liggende indtil Morgenstunden!

14. Hun blev da liggende ved hans Fødder indtil Morgenen; da stod hun op, førend En kunde kjende den Anden. Og han sagde: Det maa ikke blive bekjendt, at Kvinden er kommen til Tærskepladsen.

15. Og han sagde: Giv hid den Kaabe, du har paa, og hold i den! Og hun holdt i den, og han maalte seks Maal Byg og lagde det paa hende; derpaa gik hun ind til Byen

16. Da hun kom til sin Svigermoder, sagde denne: Hvorledes er det gaaet dig, min Datter? Og hun fortalte hende Alt, hvad Manden havde gjort mod hende.

17. Og hun sagde: Disse seks Maal Byg gav han mig; thi han sagde: Du maa ikke komme tomhændet til din Svigermoder.

18. Men hun sagde: Hold dig nu i Ro, min Datter, indtil du faar vide, hvorledes Sagen vil falde ud! Thi den Mand hviler ikke, førend han idag faar bragt Sagen til Ende.

4. Kapitel.

Boas tilspørger i Nærværelse af Stadens Ældste den nærmeste Løser, om han vil løse No'omis Ager og ægte Rut; da han ikke vil, lover Boas at ægte hende; man ønsker ham til Lykke (1—12). Boas ægter Rut, som føder en Søn, der opfostres af No'omi; hans Efterkommere opregnes indtil Kong David (13—22).

Og Boas gik op til Porten og satte sig der, og se, den Løser, som Boas havde talt om, gik forbi, og han sagde: Kom hid, sæt dig her, min Ven! Og han kom hen og satte sig.

2. Og han tog ti Mænd af Stadens Ældste og sagde: Sætter eder her! Og de satte sig.

3. Derpaa sagde han til Løseren: Det Markstykke, som tilhørte vor Broder Elimelek, har No'omi solgt, hun, som er kommen tilbage fra Moabs Land.

4. Og jeg har tænkt: Jeg vil kundgjøre for dit Øre og sige: Kjøb det i Overvær af Indbyggerne og mit Folks Ældste! Vil du løse det, saa løs det, men hvis ikke, saa giv mig det tilkjende, forat jeg kan vide det! Thi der er Ingen uden dig til at løse det, og efter dig kommer jeg. Og han sagde: Jeg vil løse det.

5. Og Boas sagde: Paa den Dag, du kjøber Marken af No'omis Haand, kjøber du den ogsaa af Moabitinden Rut, den Afdødes Hustru, for at opreise den Afdødes Navn paa hans Arvelod. 5 Mos. 25, 5. 6

6. Da sagde Løseren: Jeg kan ikke løse den til mig, forat jeg ikke skal øde lægge min egen Arvelod; løs du til dig, hvad jeg skulde løse, thi jeg kan ikke løse det.

7. Og det var fordum Skik i Israel ved Løsning og Bytten til Stadfæstelse af enhver Sag, at den Ene drog sin Sko af og gav den til den Anden, og dette var Bevidnelsen i Israel.

8. Løseren sagde da til Boas: Kjøb du det! Og han drog sin Sko af.

9. Da sagde Boas til de Ældste og alt Folket: I ere idag Vidner paa, at jeg har kjøbt Alt, hvad der tilhørte Elimelek, og Alt, hvad der tilhørte Kiljon og Mahlon, af No'omis Haand.

10. Ogsaa Moabitinden Rut, Mahlons Hustru, har jeg erhvervet mig til Hustru, for at opreise den Afdødes Navn paa hans Arvelod, saa den Afdødes Navn ikke vorder udryddet af hans Brødre

Aidte og af hans Steds Port; derpaa
re I Vidner idag.
11. Og alt Folket, som var i Porten,
g de Ældste sagde: Ja, vi ere Vidner.
Herren gjøre den Kvinde, som kommer i
it Hus, som Rachel og som Lea, der
egge byggede Israels Hus, og gid du
maa komme til Velmagt i Efrata og faa
n navnkundig Søn i Betlehem!
12. Og dit Hus vorde som Perez's
Hus, hvem Tamar fødte Juda, ved den
Afkom, som Herren vil give dig af denne
unge Kvinde! 1 Mos. 38, 29.
13. Saa tog Boas Rut, og hun blev
hans Hustru, og han gik ind til hende;
og Herren gav hende at blive frugtsom-
melig, og hun fødte en Søn. Ps. 127, 3.
14. Da sagde Kvinderne til No'omi:
Lovet være Herren, som ikke lod dig fattes
n Løser idag, og han vorde navnkundig*
i Israel! * nemlig ved Sønner.
15. Og han skal vorde din Sjæls
Vederkvæger og din Alderdoms Forsørger;
thi din Svigerdatter, som elsker dig, har
født ham, hun, som er dig bedre end
syv Sønner.
16. Og No'omi tog Barnet og lagde
ham paa sit Skjød, og hun blev hans
Fostermoder.
17. Og Naboerskerne gave ham Navn
og sagde: En Søn er født No'omi. Og
de kaldte hans Navn Obed; han var
Fader til Isaj, Davids Fader.
18. Og dette er Perez's Slægter: Pe-
rez avlede Hezron,
1 Mos. 46, 12. 1 Krøn. 2, 5. Matt. 1, 3 fg.
19. og Hezron avlede Ram, og Ram
avlede Amminadab, 1 Krøn. 2, 9 fg.
20. og Amminadab avlede Nahson, og
Nahson avlede Salma,
21. og Salmon avlede Boas, og Boas
avlede Obed,
22. og Obed avlede Isaj, og Isaj
avlede David.

Den første Samuels-Bog.

1. Kapitel.

Elkana, en Levit, har to Hustruer, af hvilke
Hanna er barnløs; hun krænkes af Peninna og er
bedrøvet (1—8). Hun beder i Silo Herren om en
Søn, lover Herren ham, irettesættes af Eli, men
trøstes igjen af ham (9—18). Hun reiser hjem,
føder en Søn, som hun kalder Samuel, afvænner
ham og fører ham til Silo for der at tjene Herren
(19—28).

Og der var en Mand fra Ramata'im-
Zofim, fra Efra'ims Bjerg, og hans
Navn var Elkana, en Søn af Jeroham,
Søn af Elihu, Søn af Tohu, Søn af
Zuf, en Efra'imit*. 1 Krøn. 6, 27. 33 fg.
* en Levit, boende i Efra'ims Stamme.
2. Og han havde to Hustruer, den enes
Navn var Hanna og den andens Navn
Peninna; og Peninna havde Børn, men
Hanna havde ingen Børn.
3. Og denne Mand drog op fra sin
Stad Aar efter Aar for at tilbede og for
at ofre til Herren, Hærskarernes* Gud,
i Silo; og der vare Elis to Sønner,
Hofni og Pinehas, Prester for Herren.
2 Mos. 23, 15. Jos. 18, 1. * Neh. 9, 6.
4. Og naar Dagen kom og Elkana of-
rede, da gav han Peninna, sin Hustru,
og alle hendes Sønner og hendes Døtre
Stykker af Offeret. 3 Mos. 7, 15. 5 Mos. 27, 7.
5. Men Hanna gav han et dobbelt
Stykke; thi han elskede Hanna, og Her-
ren havde tillukket hendes Moderliv,
1 Mos. 20, 18.
6. og hendes Modstanderinde voldte
hende ogsaa Krænkelse for at opirre hende
til Vrede, fordi Herren havde lukket for
hendes Moderliv.
7. Og saaledes gjorde han Aar efter
Aar, saaofte hun drog op til Herrens
Hus, og saaledes krænkede hun hende,
og hun græd og aad ikke.
8. Da sagde Elkana, hendes Mand,
til hende: Hanna, hvorfor græder du, og
hvorfor æder du ikke, og hvorfor er dit
Hjerte bedrøvet? Er jeg dig ikke bedre
end ti Sønner?
9. Da stod Hanna op, efterat de havde
spist i Silo, og efterat de havde drukket;
og Eli, Presten, sad paa sin Stol ved
Dørposten i Herrens Tempel.
10. Og hun var bitterlig bedrøvet i
Sjælen, og hun bad til Herren og græd
saare.
11. Og hun gjorde et Løfte og sagde:
Herre, Hærskarernes Gud! Dersom du
ser til din Tjenerindes Elendighed og
kommer mig i Hu og ikke glemmer din

Tjenerinde og giver din Tjenerinde mand-
lig Afkom, saa vil jeg give Herren ham
alle hans Livs Dage, og der skal ikke
komme Ragekniv paa hans Hoved.
Dom. 13, 5.
12. Og det skede, da hun bad længe
for Herrens Aasyn, og Eli gav Agt paa
hendes Mund
13. (Hanna talte nemlig i sit Hjerte;
kun hendes Læber bevægede sig, men
hendes Røst hørtes ikke), da holdt Eli
hende for drukken.
14. Og Eli sagde til hende: Hvor
længe vil du te dig som en Drukken?
Skaf dig af med din Rus!
15. Da svarede Hanna og sagde: Nei,
min Herre! Jeg er en i Aanden dybt
bedrøvet Kvinde, og Vin og stærk Drik
har jeg ikke drukket, men jeg udøste min
Sjæl for Herrens Aasyn.
Ps. 42, 5; 62, 9; 102, 1.
16. Agt ikke din Tjenerinde for en
ryggesløs Kvinde! Thi af min megen
Kummer og Græmmelse har jeg hidind-
til talt.
17. Da svarede Eli og sagde: Gak
hen i Fred, og Israels Gud skal give
dig, hvad du har begjæret af ham.
18. Og hun sagde: Lad din Tjenerinde
finde Naade for dine Øine! Og Kvinden
gik sin Vei, og hun aad, og hun havde
ikke mere sit forrige Ansigt.
19. Og de stode aarle op om Morgenen
og tilbade for Herrens Aasyn; derpaa
vendte de tilbage og kom hjem igjen til
Rama. Og Elkana kjendte Hanna, sin
Hustru, og Herren kom hende i Hu;
20. og det skede i Løbet af Aaret, at
Hanna blev frugtsommelig og fødte en
Søn, og hun kaldte hans Navn Sa-
muel*; thi [sagde hun] af Herren har
jeg begjæret ham. 1 Mos. 21, 1. 2; 25, 21.
* han er begjæret og jeg bønhørt af Gud.
21. Og Manden Elkana drog med hele
sit Hus op for at ofre til Herren det
aarlige Offer og [opfylde] sit Løfte.
22. Men Hanna drog ikke op; thi hun
sagde til sin Mand: Først naar Drengen
bliver afvant, vil jeg bringe ham hen;
saa skal han fremstilles for Herrens Aasyn
og blive der for al Tid.
23. Og Elkana, hendes Mand, sagde
til hende: Gjør, hvad du finder for godt;
bliv hjemme, indtil du har afvant ham;
kun at Herren vil holde sit Ord! Saa
blev Kvinden hjemme, og hun gav sin
Søn Die, indtil hun havde afvant ham.
24. Og hun førte ham op med sig,
saasnart hun havde afvant ham, med tre
Okser og en Efa Mel og en Læderflaske
med Vin, og hun bragte ham til Herrens
Hus i Silo; og Drengen var ganske liden.
25. Og de slagtede Oksen og førte
Drengen ind til Eli.
26. Og hun sagde: Hør mig, min
Herre! Saasandt din Sjæl lever, min
Herre, er jeg den Kvinde, som stod her
hos dig for at bede til Herren.
27. Om denne Dreng bad jeg, og Her-
ren gav mig, hvad jeg begjærede af ham.
V. 17.
28. Ogsaa jeg skjenker Herren ham for
alle de Dage, han er til; han er begjæret
for Herren. Og de tilbade Herren der.
V. 11.

2. Kapitel.

Hanna synger Herren en herlig Lovsang (1—10). Elis Sønner ere saare ugudelige (11—17). Samuel tjener Herren; Hanna føder flere Børn (18—21). Eli straffer sine Sønner altfor lemfældig (22—26). En Guds Mand forkynder svare Domme over Elis Hus (27—36).

Og Hanna bad og sagde: Mit Hjerte
fryder sig i Herren, høit er mit Horn
i Herren, vidt opladt min Mund mod
mine Fiender; thi jeg er glad i din Frelse.
Luk. 1, 47.
2. Ingen er hellig som Herren; thi der
er Ingen foruden dig, og der er ingen
Klippe som vor Gud. Ps. 86, 8. Es. 44, 8.
3. Taler ei saa mange høie Ord, lader
et frække Ord udgaa af eders Mund!
Thi en Vidskabs Gud er Herren, og af
ham veies Gjerninger.
4. De Vældiges Bue brydes, og de
Snublende omgjorde sig med Kraft.
5. De Mætte lade sig leie for Brød,
og de Hungrige høre op at hungre;
endog den Ufrugtbare føder Syv, og
den, der er rig paa Sønner, henvisner.
Luk. 1, 53.
6. Herren døder og gjør levende; han
fører ned til Dødsriget og fører op derfra.
5 Mos. 32, 39. Ps. 71, 20.
7. Herren gjør fattig og gjør rig; han
nedtrykker og ophøier ogsaa;
8. han opreiser den Ringe af Støvet,
ophøier den Fattige af Skarnet for a[illegible]
sætte ham hos Fyrster og lade ham arv[illegible]
Ærens Trone; thi Herren tilhøre Jordens
Piller, og paa dem satte han Jorderiget.
Ps. 113, 7. 8. Luk. 1, 52.
9. Han bevarer sine Frommes Fødder,
men Ugudelige gaa tilgrunde i Mørket;

thi ikke ved egen Kraft er Manden stærk. Ps. 91, 11.

10. Forfærdes skal hver den, som strider mod Herren; over ham lader han det tordne i Himmelen. Herren dømmer Jordens Ender, og han vil give sin Konge Styrke og ophøie sin Salvedes Horn. 7, 10. Ps. 89, 25; 132, 17.

11. Saa drog da Elkana hjem igjen til Rama, men Drengen tjente Herren for Elis, Prestens, Ansigt. 3, 1.

12. Og Elis Sønner vare ryggesløse; de kjendte ikke Herren. 1, 3.

13. Og Presternes Adfærd mod Folket var saadan: Saaofte en Mand bragte Offer, kom Prestens Dreng, naar man kogte Kjødet, og havde en Gaffel med tre Grene i sin Haand, 2 Mos. 27, 3.

14. og han stak den i Kjedelen eller i Gryden eller i Panden eller i Potten; Alt, hvad da Gaffelen drog op, det tog Presten med den. Saaledes gjorde de mod hele Israel, som kom der til Silo.

15. Endog førend de brændte Fedtet, kom Prestens Dreng og sagde til den Mand, som ofrede: Giv Kjød hid til at stege for Presten! Han tager ikke imod kogt Kjød af dig, men raat. 3 Mos. 3, 3 fg.

16. Manden sagde da til ham: Fedtet skal nu netop brændes; tag saa for dig, eftersom din Sjæl begjærer! Men han sagde til ham: Nei, nu skal du give det; hvis ikke, saa tager jeg det med Magt.

17. Og de unge Mænds Synd var saare stor for Herrens Aasyn; thi Mændene foragtede Herrens Offer.

18. Men Samuel tjente for Herrens Aasyn som en ung Dreng, omgjordet med en linned Livkjortel.

19. Og hans Moder gjorde ham en liden Overkjortel og bragte den op til ham Aar efter Aar, naar hun drog op med sin Mand for at bringe det aarlige Offer.

20. Og Eli velsignede da Elkana og hans Hustru og sagde: Herren give dig Afkom af denne Kvinde istedetfor den, som blev begjæret for Herren! Saa droge de til hans Sted.

21. Da nu Herren besøgte Hanna, blev hun frugtsommelig og fødte tre Sønner og to Døtre; og Drengen Samuel voksede op hos Herren. Luk. 1, 80.

22. Og Eli var saare gammel, og han hørte Alt, hvad hans Sønner gjorde mod hele Israel, og at de laa hos de Kvinder, som forrettede Tjeneste ved Indgangen til Sammenkomstens Telt. 2 Mos. 38, 8.

23. Og han sagde til dem: Hvorfor gjøre I saaledes? Thi jeg hører af hele dette Folk, at eders Adfærd er ond.

24. Ikke saa, mine Sønner! Thi det Rygte, jeg hører, er ikke godt; I forføre Herrens Folk.

25. Naar en Mand forsynder sig mod en Mand, skal Gud* dømme ham; men naar en Mand forsynder sig mod Herren, hvo skal da bede for ham? Men de hørte ikke sin Faders Røst; thi det var Herrens Vilje at lade dem dø.

* Øvrigheden, 2 Mos. 21, 6.

26. Men Drengen Samuel gik fremad i Alder og i Yndest baade hos Herren og hos Mennesker. Luk. 2, 40. 52.

27. Og der kom en Guds Mand til Eli og sagde til ham: Saa siger Herren: Har jeg ikke aabenbaret mig for din Faders Hus, da de i Ægypten tjente Faraos Hus?

28. Og jeg valgte ham iblandt alle Israels Stammer til Prest for mig, til at ofre paa mit Alter, brænde Røgelse, bære Livkjortel for mit Aasyn, og jeg gav din Faders Hus alle Israels Børns Ildoffere. 3 Mos. 10, 12 fg.

29. Hvorfor træde I mit Slagtoffer og mit Madoffer under Fødder, som jeg bød at ofre i min Bolig? Og du ærer dine Sønner mere end mig, idet I mæske eder med det Bedste af alle mit Folks, Israels, Offere.

30. Derfor siger Herren, Israels Gud: Jeg har sagt: Dit Hus og din Faders Hus skal vandre for mit Aasyn evindelig. Men nu siger Herren: Det være langt fra mig! Thi dem, som ære mig, vil jeg ære, og de, som foragte mig, skulle vorde ringeagtede. 2 Mos. 28, 1. Joh. 12, 26. Mal. 2, 9.

31. Se, Dage komme, da jeg afhugger din Arm og din Faders Huses Arm, saa der ikke bliver nogen Gammel i dit Hus. 1 Kong. 2, 27.

32. Og du skal skue Trængsel for Boligen under alt det Gode, han vil gjøre mod Israel, og der skal ikke være nogen Gammel i dit Hus nogensinde.

33. Dog vil jeg ikke udrydde hver Mand af dig fra mit Alter, saa jeg bringer dine Øine til at hensvinde og din Sjæl til at vansmægte; men al dit Huses Tilvækst skal dø i Manddomsalder.

34. Og dette skal være dig Tegnet, der

skal komme over begge dine Sønner, over Hofni og Pinehas: Paa een Dag skulle de begge dø. 4, 11.

35. Og jeg vil opreise mig en trofast Prest; efter det, som er i mit Hjerte og i min Sjæl, skal han gjøre, og jeg vil bygge ham et Hus, som staar fast, og han skal vandre for min Salvedes Aasyn alle Dage. 1 Kong. 2, 27. 35. 1 Kron. 29, 22.

36. Og det skal ske: Enhver, som bliver tilovers i dit Hus, skal komme og bøie sig for ham for en Sølvpenning og en Lev Brød og sige: Sæt mig dog i et af Presteembederne, forat jeg kan faa en Bid Brød at æde!

3. Kapitel.

Herren aabenbarer sig for Samuel, som i Begyndelsen ikke ved, at det er Herren (1—9). Eli siger ham, at det er Herren, og Samuel hører da om Guds store Vrede og Domme over Elis Hus (10—14). Han kundgjør Eli, hvad Herren har talt (15—18). Herren aabenbarer sig fremdeles for Samuel og gjør ham saaledes til sin Profet (19—21).

Og Drengen Samuel tjente Herren for Elis Aasyn, og Herrens Ord var dyrt i de Dage; af Syner var der Lidet. Am. 8, 11.

2. Og det skede en Dag, da Eli laa paa sit Sted, og hans Øine begyndte at blive sløve, han kunde ikke se, 4, 15. 1 Mos. 27, 1.

3. og Guds Lampe var endnu ikke slukt, og Samuel laa i Herrens Helligdom, hvor Guds Ark var,

4. da raabte Herren paa Samuel, og han sagde: Se, her er jeg.

5. Og han løb til Eli og sagde: Se, her er jeg; du raabte jo paa mig. Men han sagde: Jeg raabte ikke; gaa tilbage og læg dig! Og han gik hen og lagde sig.

6. Og Herren raabte endnu en Gang: Samuel! Og Samuel stod op og gik til Eli og sagde: Se, her er jeg; du raabte jo paa mig. Men han sagde: Jeg raabte ikke, min Søn; gaa tilbage og læg dig!

7. Men Samuel kjendte endnu ikke Herren; thi Herrens Ord var endnu ikke aabenbaret for ham.

8. Og Herren raabte atter tredje Gang: Samuel! Og han stod op og gik til Eli og sagde: Se, her er jeg; du raabte jo paa mig. Da skjønte Eli, at det var Herren, som raabte paa Drengen.

9. Og Eli sagde til Samuel: Gaa hen, læg dig, og bliver der raabt paa dig, saa skal du sige: Tal, Herre, thi din Tjener hører! Og Samuel gik hen og lagde sig paa sit Sted.

10. Da kom Herren og stillede sig hen og raabte nu, som før: Samuel! Samuel! Og Samuel sagde: Tal, thi din Tjener hører!

11. Da sagde Herren til Samuel: Se, jeg vil nu gjøre en Ting i Israel; hver den, som hører derom, paa ham skulle begge hans Øren klinge. 2 Kong. 21, 12.

12. Paa den Dag vil jeg opfylde paa Eli Alt, hvad jeg har talt mod hans Hus, fra først til sidst. 2, 30 fg.

13. Thi jeg har kundgjort ham, at jeg vil dømme hans Hus evindelig for den Misgjernings Skyld, at han vidste, at hans Sønner bragte Forbandelse over sig, men holdt dem ikke i Ave.

14. Og derfor har jeg svoret Elis Hus: Ikke skal Elis Huses Misgjerning sones med Slagtoffer og med Madoffer evindelig.

15. Og Samuel laa indtil om Morgenen; da aabnede han Døren til Herrens Hus, og Samuel frygtede for at fortælle Synet til Eli.

16. Da raabte Eli til Samuel og sagde: Samuel, min Søn! Og han sagde: Se, her er jeg.

17. Og han sagde: Hvad var det, han talte til dig? Dølg det dog ikke for mig! Saa gjøre Gud mod dig, og saaledes blive han ved, om du dølger for mig Noget af alt det, han talte til dig!

18. Da fortalte Samuel ham det altsammen og dulgte ikke Noget for ham. Og han sagde: Han er Herren; han gjøre, hvad der er godt i hans Øine! Ap. G. 21, 14.

19. Og Samuel blev stor, og Herren var med ham, og han lod ikke noget af alle sine Ord falde til Jorden. Jos. 21, 45; 23, 14.

20. Da erkjendte hele Israel fra Dan til Be'erseba, at Samuel var betroet at være Profet for Herren.

21. Og Herren vedblev at lade sig se i Silo; thi Herren aabenbarede sig for Samuel i Silo ved Herrens Ord.

4. Kapitel.

Israel drager ud til Strid mod Filisterne, slaaes af dem og lader Herrens Ark hente (1—5). Filisterne forfærdes derover, men fatte Mod igjen, slaa Israel og tage Arken (6—11). Ved Budskabet herom falder Eli forskrækket ned af sin Stol og brækker Halsen; hans Søn Pinehas's Hustru føder en Søn, som hun kalder Ikabod, og dør (12—22).

Og Samuels Ord kom til hele Israel,
og Israel drog ud imod Filisterne
til Krig og leirede sig ved Eben=Eser, og
Filisterne leirede sig i Afek.
2. Og Filisterne stillede sig i Slagor=
den mod Israel, og Striden bredte sig
ud, og Israel blev slaget for Filisternes
Aasyn; og de sloge i Slagordenen paa
Marken omtrent fire tusinde Mand.
3. Og da Folket kom til Leiren, sagde
Israels Ældste: Hvorfor har Herren idag
laaet os for Filisternes Aasyn? Lader
os hente Herrens Pakts=Ark til os fra
Silo, og naar den kommer i vor Midte,
skal den frelse os af vore Fienders Haand.
14, 18.
4. Saa sendte Folket Bud til Silo, og
de toge derfra Herrens, Hærskarernes Guds,
Pakts=Ark, hans, som troner paa Keru=
berne; og begge Elis Sønner, Hofni og
Pinehas, vare der med Guds Pakts=Ark.
2 Sam. 6, 2. Ps. 80, 2.
5. Og det skede, da Herrens Pakts=Ark
kom til Leiren, da opløftede hele Israel
et stort Fryderaab, saa Jorden rystede.
6. Og da Filisterne hørte Lyden af
Fryderaabet, sagde de: Hvad er dette for
et stort Fryderaab i Hebræernes Leir?
Og de fik vide, at Herrens Ark var
kommen til Leiren.
7. Da bleve Filisterne rædde; thi de
sagde: Gud er kommen til Leiren. Og
de sagde: Ve os! Thi Saadant er ikke
skeet før.
8. Ve os! Hvem skal fri os af disse
vældige Guders Haand? Dette er de Gu=
der, som sloge Ægypten med allehaande
Plager i Ørkenen. 2 Mos. 13, 20; 14, 1 fg.
9. Tager Mod til eder og vorder Mænd,
I Filistere, forat I ikke skulle komme
til at trælle for Hebræerne, ligesom de
have trællet for eder! Vorder Mænd og
strider! Dom. 13, 1; 15, 11.
10. Da strede Filisterne, og Israel
blev slaget, og de flyede, hver til sit Telt,
og Nederlaget blev meget stort, og der
faldt af Israel treti tusinde Mand Fodfolk.
11. Og Guds Ark blev tagen, og begge
Elis Sønner, Hofni og Pinehas, døde.
Ps. 78, 61.
12. Da løb en Mand af Benjamin fra
Slagordenen og kom til Silo den samme
Dag; og hans Klæder vare sønderrevne,
og der var Jord paa hans Hoved.
Jos. 7, 6. 2 Sam. 1, 2. Esr. 9, 3.
13. Og da han kom, se, da sad Eli paa
en Stol ved Siden af Veien og saa ud,
thi hans Hjerte bævede for Guds Ark;
og da Manden kom med Budskabet til
Byen, da opløftede hele Byen et Jam=
merskrig.
14. Og da Eli hørte Lyden af Skri=
get, sagde han: Hvad er dette for en Larm?
Og Manden skyndte sig og kom og for=
talte det til Eli.
15. Og Eli var otte og niti Aar gam=
mel, og hans Øine vare stive, og han
kunde ikke se. 3, 2. 1 Kong. 14, 4.
16. Og Manden sagde til Eli: Jeg er
En, som er kommen fra Slagordenen, og
jeg flyede fra Slagordenen idag. Og han
sagde: Hvorledes er det gaaet, min Søn?
17. Da svarede han, som bragte Bud=
skabet, og sagde: Israel er flygtet for
Filisterne; et stort Nederlag er ogsaa skeet
blandt Folket, og dine to Sønner, Hofni
og Pinehas, ere ogsaa døde, og Guds
Ark er tagen.
18. Og det skede, da han meldte om
Guds Ark, da faldt han baglængs ned af
Stolen ved Siden af Porten, og hans
Nakkeben blev brudt, og han døde; thi
Manden var gammel og tung. Og han
havde dømt Israel i firti Aar.
19. Og hans Svigerdatter, Pinehas's
Hustru, var frugtsommelig og nær ved
at føde, og da hun hørte Budskabet om,
at Guds Ark var tagen, og at hendes Svi=
gerfader og hendes Mand vare døde,
sank hun ned og fødte; thi Veerne over=
faldt hende.
20. Og i hendes Dødsstund talte de
Kvinder, som stode hos hende: Frygt
ikke, thi du har født en Søn! Men hun
svarede ikke og gav ikke Agt derpaa.
1 Mos. 35, 17.
21. Men hun kaldte Drengen Jkabod*,
sigende: Bortvegen er Herligheden fra
Israel, — fordi Guds Ark var tagen,
og for hendes Svigerfaders og hendes
Mands Skyld.
* d. e. ingen Herlighed; Ps. 78, 61.
22. Og hun sagde: Bortvegen er Her=
ligheden fra Israel; thi Guds Ark er
tagen.

5. Kapitel.

Filisterne sætte Herrens Ark i Dagons Tempel i Asdod; Afgudsbilledet ødelægges, og Folket plages af Herren (1—6). Fra Asdod sendes Arken til Gat, fra Gat til Ekron; begge Steder rammes af Herrens Haand (7—12).

Og Filisterne toge Guds Ark og førte
den fra Eben=Eser til Asdod.

2. Og Filisterne toge Guds Ark og førte den ind i Dagons Hus og stillede den op ved Siden af Dagon.

3. Og Asdoditerne stode aarle op den følgende Dag, og se, Dagon laa nedfalden paa sit Ansigt paa Jorden foran Herrens Ark; og de toge Dagon og satte ham igjen paa hans Sted.

4. Og de stode aarle op om Morgenen den næste Dag, og se, Dagon laa nedfalden paa sit Ansigt paa Jorden foran Herrens Ark, og Dagons Hoved og begge hans Hænder laa afbrudte paa Dørtærskelen; kun Dagons Krop var tilovers af ham.

5. Derfor træde Dagons Prester og alle de, der gaa ind i Dagons Hus, ikke paa Dagons Dørtærskel i Asdod indtil denne Dag.

6. Og Herrens Haand laa tungt paa Asdoditerne, og han ødelagde dem og slog dem med Bylder, Asdod selv og dets Enemærker.

7. Da Asdods Mænd saa, at det gik saaledes, sagde de: Israels Guds Ark skal ikke blive hos os; thi hans Haand er haard over os og over Dagon, vor Gud.

8. Og de sendte Bud og samlede alle Filisternes Fyrster til sig og sagde: Hvad skulle vi gjøre med Israels Guds Ark? Og de sagde: Lad Israels Guds Ark flyttes hen til Gat! Saa flyttede de da Israels Guds Ark derhen. 6, 2.

9. Og det skede, efterat de havde flyttet den derhen, da var Herrens Haand imod Staden til saare stor Forfærdelse, og han slog Stadens Folk, baade Smaa og Store, og der brød Bylder ud paa dem.

10. Saa sendte de Guds Ark til Ekron. Og det skede, da Guds Ark kom til Ekron, da skrege Ekroniterne og sagde: De have flyttet Israels Guds Ark hid til mig for at dræbe mig og mit Folk.

11. Og de sendte Bud og samlede alle Filisternes Fyrster og sagde: Sender Israels Guds Ark bort, og lad den komme tilbage til sit Sted, forat den ikke skal dræbe mig og mit Folk! Thi der var en Dødsens Forfærdelse i hele Staden; Herrens Haand var saare tung der.

12. Og de Mænd, som ikke døde, bleve slagne med Bylder, og Stadens Skrig steg op til Himmelen.

6. Kapitel.

Efter sine Presters Raad sende Filisterne omsider Arken tilbage med Gaver til Forsoning; den bringes til Betsemes (1—12). Betsemesiterne modtage den med Glæde, men Herren slaar mange af dem, fordi de se paa Arken; de ville da ikke længer beholde den hos sig (13—21).

Og Herrens Ark var i Filisternes Land i syv Maaneder.

2. Da kaldte Filisterne Presterne og Spaamændene og sagde: Hvad skulle vi gjøre med Herrens Ark? Giver os tilkjende, hvormed vi skulle sende den til dens Sted! 5, 8.

3. Og de sagde: Dersom I sende Israels Guds Ark bort, maa I ikke sende den uden Gave, men I skulle betale ham et Skyldoffer; da skulle I blive lægte, og det skal blive eder vitterligt, hvorfor hans Haand ikke viger fra eder.

4. Da sagde de: Hvilket er det Skyldoffer, vi skulle betale ham? Og de sagde: Efter Filisternes Fyrsters Tal fem Guldbylder og fem Guldmus; thi der er een Plage for dem alle og for eders Fyrster.

5. Og I skulle gjøre Billeder af eders Bylder og Billeder af eders Mus, som ødelægge Landet, og give Israels Gud Ære; kanske han da tager sin tunge Haand bort fra eder og fra eders Gud og fra eders Land.

6. Hvorfor ville I forhærde eders Hjerte, ligesom Ægypterne og Farao forhærdede sit Hjerte? Mon de ikke, da han havde øvet sin Magt paa dem, lode dem fare, saa de droge bort?
2 Mos. 8, 15; 12, 31.

7. Og nu, tager og gjører en ny Vogn, og tager to nybære Kjør, paa hvilke der ikke er kommet Aag, og spænder Kjørene for Vognen, og fører deres Kalve hjem fra dem!

8. Saa skulle I tage Herrens Ark og sætte den paa Vognen, og de Guldsager, som I betale ham til Skyldoffer, skulle I lægge i et Skrin ved Siden af den og saa lade den fare, saa den kommer afsted.

9. Og I skulle se til: Hvis den drager op ad Veien til sit Land mod Betsemes, saa er det ham, der har gjort os denne store Ulykke; men hvis ikke, saa vide vi, at det ikke er hans Haand, som har rørt ved os; da er det en Hændelse, som er tilstødt os.

10. Og Mændene gjorde saaledes, og de toge to nybære Kjør og spændte dem

or Vognen, og deres Kalve lukkede de
nde hjemme.
11. Og de satte Herrens Ark hen paa
Vognen, saavelsom Skrinet og Guldmu-
ene og Billederne af sine Bylder.
12. Og Kjørene gik ret frem paa
Veien, ad Veien til Betsemes; i een Ret-
ing gik de under uafladelig Brølen og
øiede ikke af til Høire eller Venstre, og
ilisternes Fyrster gik bag efter dem lige
l Betsemes's Landemærke.
13. Og Indbyggerne af Betsemes vare
Færd med at høste Hvedehøsten i Dalen;
g de opløftede sine Øine og saa Arken,
g de bleve glade ved at se den.
14. Og Vognen kom ind paa Betseme-
ten Josvas Mark og standsede der, og
er var en stor Sten; og de sønderhug-
ede Træverket i Vognen og ofrede Kjø-
ene til Brændoffer for Herren.
15. Og Leviterne nedtoge Herrens Ark
g Skrinet, som stod ved den, og hvori
uldsagerne vare, og de satte dem
n paa den store Sten; og Betsemes's
Mænd ofrede Brændoffere og slagtede
lagtoffere paa den samme Dag til
erren.
16. Og Filisternes fem Fyrster saa det,
g de vendte tilbage til Ekron paa den
mme Dag.
17. Og dette er de Guldbylder, Fili-
erne betalte som Skyldoffer til Herren:
r Asdod een, for Gasa een, for Askalon
n, for Gat een, for Ekron een.
18. Og Guldmusene vare efter Tallet
a alle Filisternes Stæder, som tilhørte
fem Fyrster, saavel de faste Stæder
m Landsbyerne. Vidne herom er ind-
l denne Dag den store Sten Abel*,
a hvilken de satte Herrens Ark paa
etsemesiten Josvas Mark.
* Sorg, V. 19. 20.
19. Og han slog blandt Betsemes's
Mænd, fordi de havde seet paa Herrens
rk, og han slog blandt Folket sytti
Mand; og Folket sørgede, fordi Herren
avde gjort et stort Nederlag blandt
olket. 4 Mos. 4, 20.
20. Og Betsemes's Mænd sagde: Hvo
n bestaa for Herrens, denne hellige
uds, Aasyn, og til hvem skal han drage
fra os?
21. Og de sendte Bud til Indbyggerne
Kirjat-Jearim og lode sige: Filisterne
ave bragt Herrens Ark tilbage; kommer
d og henter den op til eder!

7. Kapitel.

Arken hentes til Kirjat-Jearim, hvor den forbliver i tyve Aar (1. 2). Samuel formaner til Omvendelse; Folket ydmyger sig for Herren (3—6). Filisterne samle sig mod Israel; Samuel beder for Folket og ofrer; Filisterne blive slagne (7—14). Samuel drager aarlig omkring og dømmer Israel i flere Stæder (15—17).

Og Kirjat-Jearims Mænd kom og hen-
tede Herrens Ark op, og de førte den
ind i Abinadabs Hus paa Høien, og
Eleasar, hans Søn, helligede de til at
tage Vare paa Herrens Ark. 2 Sam. 6, 3. 4.
2. Og fra den Dag, Arken blev sat i
Kirjat-Jearim, forløb der lang Tid, saa
det blev tyve Aar; da gik hele Israels
Hus sukkende efter Herren*.
* søgte Herren med Suk over sin Nød.
3. Og Samuel sagde til hele Israels
Hus: Dersom I vende om til Herren af
hele eders Hjerte, saa skaffer de Frem-
medes Guder og Astartebillederne bort af
eders Midte, og retter eders Hjerte til
Herren og tjener ham alene! Saa skal
han udfri eder af Filisternes Haand.
1 Mos. 35, 2. Jos. 24, 23.
4. Og Israels Børn skaffede Ba'alerne
og Astartebillederne bort, og de tjente
Herren alene. Dom. 10, 16.
5. Og Samuel sagde: Samler hele
Israel til Mizpa! Saa vil jeg bede for
eder til Herren. 10, 17. Dom. 20, 1.
6. Og de samlede sig i Mizpa, og de
øste Vand og gjøde det ud for Herrens
Aasyn*, og de fastede paa den samme
Dag og sagde der: Vi have syndet mod
Herren. Og Samuel dømte Israels
Børn i Mizpa.
12, 10. Neh. 9, 33. Ps. 106, 6. Dan. 9, 15.
* til Tegn paa, at de i Sorg over sin Synd udøste sit Hjerte for Herren. Begr. 2, 19.
7. Og Filisterne hørte, at Israels Børn
havde samlet sig i Mizpa, og Filisternes
Fyrster droge op imod Israel. Da Is-
raels Børn hørte det, frygtede de for
Filisterne.
8. Og Israels Børn sagde til Samuel:
Ti ikke, men raab for os til Herren, vor
Gud, forat han maa frelse os af Fili-
sternes Haand!
9. Da tog Samuel et diende Lam og
ofrede det helt som Brændoffer til Her-
ren, og Samuel raabte til Herren for
Israel, og Herren svarede ham.
10. Og det skede, da Samuel ofrede
Brændofferet, og Filisterne rykkede frem
til Strid mod Israel, da lod Herren det

tordne med stort Brag paa den samme Dag over Filisterne og forfærdede dem, og de bleve slagne for Israels Aasyn.
2, 10. 2 Sam. 22, 14. 15.

11. Da droge Israels Mænd ud af Mizpa og forfulgte Filisterne og sloge dem indtil nedenfor Bet-Kar.

12. Og Samuel tog en Sten og satte den imellem Mizpa og Sen, og han kaldte dens Navn Eben-Eser* og sagde: Hidtil har Herren hjulpet os. 4, 1.
* Hjælpe-Sten.

13. Og Filisterne bleve ydmygede og kom ikke mere ind i Israels Land; og Herrens Haand var imod Filisterne alle Samuels Dage.

14. Og de Stæder, som Filisterne havde taget fra Israel, kom tilbage til Israel igjen, fra Ekron lige til Gat, og deres Enemærker udfriede Israel af Filisternes Haand, og der var Fred mellem Israel og Amoriterne.

15. Og Samuel dømte Israel alle sit Livs Dage.

16. Og han drog Aar efter Aar omkring til Betel og Gilgal og Mizpa og dømte Israel ved alle disse Steder.

17. Og naar han vendte tilbage, var det til Rama, thi der var hans Hus, og der dømte han Israel; og han byggede der et Alter for Herren. 1, 19.

8. Kapitel.

Samuel sætter i sin Alderdom sine to Sønner til Dommere; de bøie Retten for Penge; Folket klager derover for Samuel og begjærer en Konge (1—5). Samuel sørger herover; Herren byder ham at gjøre efter deres Begjæring, dog efter først at have foreholdt dem, hvorledes Kongen vilde forholde sig imod dem (6—9). Samuel foreholder Folket dette, men det vil ikke afstaa fra sin Begjæring (10—22).

Og det skede, da Samuel var bleven gammel, da satte han sine Sønner til Dommere over Israel.

2. Og hans førstefødte Søns Navn var Joel, og hans anden Søns Navn Abia; de dømte i Be'erseba.

3. Men hans Sønner vandrede ikke paa hans Veie, men bøiede af efter Vinding og toge imod Gaver og bøiede Retten.
2 Mos. 23, 8. 5 Mos. 16, 19; 24, 17. Ps. 15, 5.

4. Da samlede alle Israels Ældste sig og kom til Samuel i Rama. 7, 17.

5. Og de sagde til ham: Se, du er bleven gammel, og dine Sønner vandre ikke paa dine Veie; saa sæt os nu en Konge til at dømme os, ligesom alle Folkene have! 5 Mos. 17, 14. Hos. 13, 10. Ap. G. 13, 21.

6. Men det Ord gjorde Samuel ondt, da de sagde: Giv os en Konge til at dømme os! Og Samuel bad til Herren.

7. Og Herren sagde til Samuel: Lyd Folkets Røst i Alt, hvad de sige til dig! Thi ikke dig have de forkastet, men mig have de forkastet, saa jeg ikke skal regjere over dem. 10, 19.

8. Ligesom alle de Gjerninger have været, som de have gjort fra den Dag, jeg førte dem op fra Ægypten, indtil denne Dag, idet de forlode mig og tjente andre Guder, saaledes gjøre de nu ogsaa mod dig.

9. Men lyd nu deres Røst! Kun skal du eftertrykkelig vidne for dem og kundgjøre dem Kongens Færd, som skal regjere over dem. 12, 1.

10. Og Samuel sagde alle Herrens Ord til Folket, som begjærede en Konge af ham.

11. Og han sagde: Dette vil vorde Kongens Færd, som skal regjere over eder: Eders Sønner vil han tage og sætte dem ved sin Vogn og ved sine Heste, og de skulle løbe foran hans Vogn, 5 Mos. 17, 16.

12. og han vil sætte dem til Overster over Tusinder og Overster over Femti og til at pløie hans Pløieland og høste hans Høst og til at gjøre hans Krigsredskaber og hans Kjøretøi.

13. Og eders Døtre vil han tage til Salvelaversker og til Kokkepiger og til Bagersker.

14. Og eders bedste Agre og Vingaarde og Oljehaver vil han tage og give sine Tjenere. 22, 7.

15. Og af eders Sæd og eders Vingaarde vil han tage Tiende og give sine Hofmænd og sine Tjenere.

16. Og eders Trælle og eders Trælkvinder og eders bedste unge Karle og eders Asener vil han tage og bruge til sit Arbeide.

17. Af eders Smaakvæg vil han tage Tiende, og I selv skulle være hans Trælle.

18. Og I skulle raabe paa den samme Dag over eders Konge, som I have udvalgt eder; men Herren skal ikke svare eder paa den samme Dag.

19. Men Folket vægrede sig for at høre paa Samuels Røst, og de sagde: Ingenlunde; men en Konge skal der være over os.

20. Ogsaa vi ville være som alle Fol-

kene, og vor Konge skal dømme os, og
han skal drage ud i Spidsen for os og
føre vore Krige. 4 Mos. 27, 17.
21. Og Samuel hørte alle Folkets Ord,
og han talte dem for Herrens Øren.
22. Og Herren sagde til Samuel: Lyd
deres Røst og sæt dem en Konge! Og
Samuel sagde til Israels Mænd: Gaar,
hver til sin Stad! 10, 25.

9. Kapitel.

Benjaminiten Kis udsender sin Søn Saul for at oplede hans bortløbne Aseninder; Saul kommer paa denne Vandring til Samuel (1—14). Herren siger Samuel, at Saul skal vorde Konge over Israel (15—17). Samuel forkynder ham, at Aseninderne ere fundne, tager ham og hans Tjener tilbords med sig og gaar den følgende Dag ud med ham alene for at salve ham til Konge (18—27).

Og der var en Mand af Benjamin, som
hed Kis, en Søn af Abiel, en Søn
af Zeror, en Søn af Bekorat, en Søn
af Afiah, en Søn af en Benjaminit, en
mægtig Mand.
2. Og han havde en Søn, som hed
Saul, en ung og vakker Mand; der var
ingen Mand blandt Israels Børn vakrere
end han; fra Skulderen og opover var
han høiere end alt Folket. 10, 23.
3. Og Kis's, Sauls Faders, Aseninder
kom bort; og Kis sagde til sin Søn Saul:
Tag en af Drengene med dig og gjør dig
rede, gaa hen og led efter Aseninderne!
4. Og han gik over Efra'ims Bjerg og
gik igjennem Salisas Land, men de fandt
dem ikke; og de gik igjennem Sa'alims
Land, men de vare der ikke; og han gik
igjennem Benjamins Land, men de fandt
dem ikke.
5. Da de vare komne ind i Zufs Land,
sagde Saul til sin Dreng, som var med
ham: Kom, lader os vende tilbage, forat
ikke min Fader skal holde op at tænke
paa Aseninderne og blive urolig for os!
10, 2.
6. Men han sagde til ham: Se, der er
en Guds Mand i denne By, og Manden er
anseet; Alt, hvad han siger, det træffer
ind. Lader os nu gaa derhen! Kanske han
kundgjør os Noget om den Vei, vi gaa.
7. Og Saul sagde til sin Dreng: Se,
om vi gaa derhen, hvad skulle vi da bringe
Manden? Thi Brødet er borte af vore
Kofer, og vi have ingen Gave at bringe
den Guds Mand; hvad have vi hos os?
1 Kong. 14, 3.
8. Og Drengen svarede atter Saul og
sagde: Se, der findes hos mig en Fjerdedel Sekel Sølv, og jeg vil give den
Guds Mand den; saa kundgjør han os
vor Vei.
9. Fordum sagde man saaledes i Israel, naar man gik for at adspørge Gud:
Kommer, lader os gaa til Seeren! Thi
den, som nu kaldes Profeten, kaldtes
forum Seeren. 4 Mos. 24, 4.
10. Og Saul sagde til sin Dreng: Dit
Ord er godt; kom, lader os gaa! Og de
gik til Staden, hvor den Guds Mand var.
11. Da de gik op ad Opgangen til
Staden, traf de nogle Piger, som gik ud
for at øse Vand, og de sagde til dem:
Er Seeren her?
12. Og de svarede dem og sagde: Ja,
se, han er her tilstede. Skynd dig nu!
Thi idag er han kommen til Byen, fordi
Folket idag har Slagtoffer paa Høien.
13. Naar I komme ind i Staden, ville
I med det Samme finde ham, førend
han gaar op paa Høien for at spise; thi
Folket spiser ikke, førend han kommer,
fordi han skal velsigne Offeret; derefter
spise de Indbudne. Gaar nu op! Thi
just nu ville I træffe ham.
14. Saa gik de da op til Staden; da de
kom ind i Staden, se, da gik Samuel ud
imod dem for at stige op paa Høien.
15. Men Herren havde een Dag, førend Saul kom, aabenbaret for Samuels
Øren og sagt:
16. Paa denne Tid imorgen vil jeg
sende en Mand fra Benjamins Land til
dig, og du skal salve ham til Fyrste over
mit Folk Israel, og han skal frelse mit
Folk af Filisternes Haand; thi jeg har
seet til mit Folk, fordi dets Skrig er
kommet for mig. Ap. G. 13, 21. 2 Mos. 3, 7.
17. Og da Samuel saa Saul, svarede
Herren ham: Se, det er den Mand, om
hvem jeg har sagt til dig: Denne skal
styre mit Folk.
18. Og Saul traadte hen til Samuel
midt i Porten og sagde: Sig mig, hvor
er Seerens Hus?
19. Og Samuel svarede Saul og sagde:
Jeg er Seeren. Gaa foran mig op paa
Høien, og I skulle spise med mig idag;
saa vil jeg lade dig fare imorgen tidlig,
og Alt, hvad der er i dit Hjerte, vil jeg
sige dig.
20. Og hvad Aseninderne angaar, som
kom bort for dig idag for tre Dage siden,
saa tænk ikke paa dem, thi de ere fundne.

Og hvem tilhører alt Israels bedste Gods? Mon ikke dig og hele din Faders Hus?

21. Og Saul svarede og sagde: Er jeg ikke en Benjaminit, af en af de mindste blandt Israels Stammer, og er ikke min Slægt den ringeste af alle Benjamins Stammes Slægter? Hvorfor taler du da saaledes til mig? 15, 17.

22. Og Samuel tog Saul og hans Dreng og førte dem ind i Kammeret og gav dem Plads øverst blandt de Indbudne, og disse vare omtrent tretti Mænd.

23. Og Samuel sagde til Kokken: Giv hid det Stykke, jeg overgav dig, hvorom jeg sagde til dig: Læg det tilside hos dig!

24. Og Kokken fremtog Boven og hvad derpaa var, og satte det for Saul; og han* sagde: Se, det, som var henlagt, er sat for dig; æd, thi til den bestemte Tid blev det gjemt for dig, da jeg sagde: Jeg har indbudt Folket. Og Saul spiste med Samuel den samme Dag. * Samuel.

25. Og de gik ned fra Høien til Staden, og han talte med Saul paa Taget. 5 Mos. 22, 8.

26. Og de stode aarle op, og det skede, da Morgenrøden gik op, da kaldte Samuel Saul op paa Taget og sagde: Gjør dig rede, saa vil jeg ledsage dig. Og Saul gjorde sig rede, og de gik begge, han og Samuel, ud paa Gaden.

27. Og da de nu gik ned i Enden af Staden, sagde Samuel til Saul: Sig til Drengen, at han skal gaa foran os (og han gik), men staa du nu her! Saa vil jeg lade dig høre Guds Ord.

10. Kapitel.

Samuel salver Saul til Konge over Israel og forudsiger ham, hvad der skal hænde ham paa hans videre Vandring; Saul profeterer og kommer til sin Farbroder (1—16). Samuel forsamler Folket i Mizpa og bebreider dem, at de have begjæret en Konge; ved Lodkastning udvælges Saul, som af Nogle foragtes (17—27).

Og Samuel tog en Oljekrukke og udgjød den over hans Hoved, og han kyssede ham og sagde: Er det ikke saa, at Herren har salvet dig til Fyrste over sin Arv? 15, 1. Ap. G. 13, 21.

2. Naar du idag gaar fra mig, vil du træffe to Mænd ved Rachels Grav paa Grænsen af Benjamin i Zelzah, og de skulle sige til dig: De Aseninder, du gik for at opsøge, ere fundne, og se, din Fader har ladet Sagen med Aseninderne fare og er urolig for eder og siger: Hvad skal jeg gjøre for min Søn? 1 Mos. 35, 19. 1 Sam. 9, 5.

3. Og naar du gaar videre frem derfra og kommer til Tabors Eg, saa skulle tre Mænd, som drage op til Gud i Betel, træffe dig der, en, som bærer tre Kid, og en, som bærer tre Brød, og en, som bærer en Læderflaske med Vin.

4. Og de skulle hilse dig og give dig to Brød, og du skal modtage dem af deres Haand.

5. Derefter kommer du til Guds Gibea, hvor Filisternes Vagtposter ere; og det skal ske, naar du kommer der til Staden, da skal du træffe paa en Skare af Profeter, som komme ned fra Høien med Harpe og Pauke og Fløite og Citar foran sig, og som profetere.

6. Og Herrens Aand skal komme over dig, og du skal profetere med dem og blive til et andet Menneske.

7. Og naar disse Tegn indtræffe for dig, da gjør, hvad der falder dig for Haanden! Thi Gud er med dig.

8. Og du skal gaa ned før mig til Gilgal, og se, jeg kommer ned til dig for at ofre Brændoffere og slagte Takoffere; syv Dage skal du bie, indtil jeg kommer til dig, og da skal jeg lade dig vide, hvad du skal gjøre. 13, 8.

9. Og det skede, da han vendte Ryggen for at gaa fra Samuel, da gav Gud ham et andet Hjerte, og alle disse Tegn traf ind paa den samme Dag.

10. Og de kom derhen til Gibea, og se, en Skare Profeter kom ham imøde; da kom Guds Aand over ham, og han profeterede midt iblandt dem.

11. Og det skede, da alle de, som kjendte ham før, saa, at han profeterede med Profeterne, da sagde Folket, den Ene til den Anden: Hvad er dog vederfaret Kis's Søn? Er ogsaa Saul iblandt Profeterne? 19, 24

12. Da svarede en Mand derfra og sagde: Hvem er da deres Fader? Derfor er det blevet til et Ordsprog: Er ogsaa Saul iblandt Profeterne?

13. Og da han havde holdt op med at profetere, kom han til Høien.

14. Og Sauls Farbroder* sagde til ham og til hans Dreng: Hvor vare I gangne hen? Og han sagde: For at lede efter Aseninderne, og da vi saa, at de ikke vare at finde, kom vi til Samuel. * 14, 50

15. Og Sauls Farbroder sagde: For=
el mig dog, hvad Samuel sagde til
der!
16. Og Saul sagde til sin Farbroder:
an tilkjendegav os, at Asenindere vare
undne. Men det Ord om Kongedømmet,
m Samuel havde sagt, gav han ham
ke tilkjende.
17. Og Samuel kaldte Folket sammen
l Herren i Mizpa.
18. Og han sagde til Israels Børn:
aa siger Herren, Israels Gud: Jeg
rte Israel op fra Ægypten og ud=
iede eder af Ægyptens Haand og af
le de Rigers Haand, som undertrykkede
er.
19. Men I have idag forkastet eders
ud, ham, som frelste eder ud af alle
ers Ulykker og eders Trængsler, idet I
ve sagt til ham: En Konge skal du
tte over os. Saa stiller eder nu frem
r Herrens Aasyn efter eders Stammer
efter eders Slægter! 8, 7.
20. Og Samuel lod alle Israels Stam=
er træde frem, og Benjamins Stamme
ev truffen.
21. Og han lod Benjamins Stamme
ede frem efter sine Slægter, og Matris
ægt blev truffen, og Saul, Kis's Søn,
v truffen. Og de ledte efter ham, men
n blev ikke funden.
22. Og de adspurgte endnu en Gang
rren: Er der endnu* kommen Nogen
? Og Herren sagde: Se, han holder
skjult ved Tøiet. *foruden os.
23. Og de løb og hentede ham derfra
han stillede sig frem midt iblandt
lket, og han var høiere end alt Folket
Skulderen og opover. 9, 2.
24. Og Samuel sagde til alt Folket:
I ham, som Herren har udvalgt?
t der er Ingen som han blandt alt
lket. Og alt Folket raabte og sagde:
ngen leve! 1 Kong. 1, 25. 39. 2 Kong. 11, 12.
25. Og Samuel talte til Folket om
ngedømmets Ret og skrev det op i en
g og lagde den hen for Herrens Aa=
. Saa lod Samuel alt Folket fare,
r til sit Hus. 5 Mos. 17, 14 fg. 1 Sam. 8, 22.
26. Ogsaa Saul gik til sit Hus i Gibea,
med ham gik den Skare, hvis Hjerte
o havde rørt.
27. Men nogle Ugudelige sagde: Hvad
elp skal denne bringe os? Og de for=
ede ham og bragte ham ikke Gave;
han var som døv. 11, 12 fg.

11. Kapitel.

Indbyggerne i Jabes, haardt trængte af Ammoniterkongen Nahas, sende Bud til Saul om Hjælp; Saul slaar Ammoniterne (1—11). Saul vil ikke tilstede Folket at ihjelslaa dem, som tidligere have foragtet ham; Samuel samler Folket i Gilgal, hvor Saul stadfæstes i sin Kongeværdighed (12—15).

Og Ammoniten Nahas drog op og leirede sig mod Jabes i Gilead; og alle Jabes's Mænd sagde til Nahas: Slut Forbund med os, saa ville vi tjene dig.

2. Og Ammoniten Nahas sagde til dem: Paa det Vilkaar vil jeg slutte Forbund med eder, at det høire Øie stikkes ud paa eder alle, og jeg vil lægge det som en Skjændsel paa hele Israel.

3. Da sagde Jabes's Ældste til ham: Giv os Frist i syv Dage, saa vi kunne skikke Sendebud inden hele Israels Landemærke! Er der da ikke Nogen, som frelser os, saa ville vi gaa ud til dig.

4. Og Sendebudene kom til Sauls Gibea og talte de Ord for Folkets Øren; da opløftede alt Folket sin Røst og græd.

5. Og se, Saul kom gaaende bag efter Okserne fra Marken, og Saul sagde: Hvad fattes Folket, at de græde? Og de fortalte ham Jabes's Mænds Ord.

6. Og Guds Aand kom over Saul, da han hørte disse Ord, og hans Vrede optændtes saare. 10, 10. Dom. 14, 6.

7. Og han tog et Par Okser og sønderhuggede dem og skikkede dem inden hele Israels Landemærke ved Sendebudene og lod sige: Hvo der ikke drager ud efter Saul og efter Samuel, med hans Okser skal der gjøres saa. Da faldt en Rædsel fra Herren paa Folket, og de droge ud som een Mand.

8. Og han mønstrede dem i Besek, og Israels Børn vare tre hundrede tusinde, og Judas Mænd treti tusinde.

9. Og de sagde til de Sendebud, som vare komne: Saa skulle I sige til Mændene i Jabes i Gilead: Imorgen skal der blive Frelse for eder, naar Solen skinner hed. Og Sendebudene kom og meldte det til Mændene i Jabes, og de bleve glade.

10. Og Mændene i Jabes sagde: Imorgen ville vi gaa ud til eder; gjører da med os, aldeles som I finde for godt!

11. Og det skede den følgende Dag, da stillede Saul Folket i tre Hobe, og

de trængte midt ind i Leiren i Morgen-
vagten, og de sloge Ammon, indtil Da-
gen blev hed; og de, som bleve tilovers,
adspredtes, saa der ikke blev To sammen
tilovers af dem.
12. Da sagde Folket til Samuel: Hvem
var det, som sagde: Skal Saul herske
over os? Giver os de Mænd hid, forat
vi kunne slaa dem ihjel! 10, 27.
13. Da sagde Saul: Der skal ikke No-
gen slaaes ihjel paa denne Dag; thi idag
har Gud skaffet Frelse i Israel.
2 Sam. 19, 22. 1 Sam. 14, 45.
14. Og Samuel sagde til Folket: Kom-
mer, lader os gaa til Gilgal, forat vi
der kunne forny Kongedømmet!
15. Og alt Folket gik til Gilgal, og
de gjorde der Saul til Konge for Her-
rens Aasyn i Gilgal, og de ofrede der
Takoffere for Herrens Aasyn; og Saul
og alle Israels Mænd glædede sig der
saare meget.

12. Kapitel.

Samuel nedlægger sit Dommerembede; Folket giver ham et godt Vidnesbyrd (1—5). Han foreholder dem Herrens Velgjerninger og deres Synd ved at begjære en Konge og stadfæster sine Ord ved et Tegn (6—18). Folket frygter og begjærer, at Samuel skal bede for dem; Samuel lover at gjøre det, trøster, formaner og truer dem (19—25).

Og Samuel sagde til hele Israel: Se,
jeg har lydt eders Røst i Alt, hvad
I have sagt til mig, og sat en Konge
til at regjere over eder. 8, 7. 22; 11, 15.
2. Og nu, se, Kongen vandrer for
eders Aasyn, men jeg er gammel og graa,
og mine Sønner, se, de ere hos eder, og
jeg har vandret for eders Aasyn fra min
Ungdom af indtil denne Dag.
3. Se, her er jeg; vidner nu mod mig
for Herren og for hans Salvede: Hvis
Okse har jeg taget, og hvis Asen har jeg
taget, og mod hvem har jeg øvet Vold?
Hvem har jeg fortrykt, og af hvis Haand
har jeg modtaget Gave og for dens Skyld
lukket mine Øine? Saa vil jeg give eder
det tilbage. Ap. G. 20, 33. 1 Sam. 8, 3.
4. Og de sagde: Du har ikke øvet Vold
imod os og ikke fortrykt os og ikke mod-
taget Noget af Nogens Haand.
5. Og han sagde til dem: Herren er
Vidne mod eder, og hans Salvede er
Vidne paa denne Dag, at I ikke have
fundet Noget i min Haand. Og Folket
sagde: Ja, han er Vidne.
6. Da sagde Samuel til Folket: Ja,
Herren er Vidne, han, som beskikkede Mo-
ses og Aron, og som førte eders Fædre
op fra Ægyptens Land.
7. Stiller eder nu frem! Saa vil jeg
gaa trette med eder for Herrens Aasyn
om alle Herrens retfærdige Gjerninger,
som han har gjort mod eder og mod eders
Fædre.
8. Da Jakob var kommen til Ægypten,
raabte eders Fædre til Herren, og Her-
ren sendte Moses og Aron, og de førte
eders Fædre ud af Ægypten og lode dem
bosætte sig paa dette Sted. 1 Mos. 46, 6.
2 Mos. 3, 10; 4, 14 fg. Jos. 24, 5.
9. Men de glemte Herren, sin Gud, og
han solgte dem i Siseras, Hazors Hær-
førers, Haand og i Filisternes Haand og
i Moabs Konges Haand, og de krigede
mod dem. Dom. 4, 2; 3, 12; 10, 7; 13, 1.
10. Da raabte de til Herren og sagde:
Vi have syndet, thi vi have forladt Her-
ren og tjent Ba'alerne og Astartebille-
derne; men red os nu af vore Fienders
Haand! Saa ville vi tjene dig.
Dom. 10, 10. 15
11. Og Herren sendte Jerubba'al og
Bedan* og Jeftah og Samuel og red-
dede eder af eders Fienders Haand trind
omtring, og I boede tryggelig.
Dom. 6, 11 fg. 32; 11, 1. 29. 1 Sam. 7, 8 fg
* rimeligvis Barak, Dom. 4, 6 fg
12. Men da I saa, at Nahas, Am
mons Børns Konge, kom imod eder, sagd
I til mig: Ikke saa, men en Konge ska
regjere over os, — og Herren, eder
Gud, var dog eders Konge. 8, 1
13. Og nu, se, her er Kongen, so
I have valgt, som I have begjære
og se, Herren har sat en Konge ov
eder.
14. Dersom I nu frygte Herren o
tjene ham og lyde hans Røst og ikke e
gjenstridige mod Herrens Ord, men baa
I og Kongen, som regjerer over eder, føl
Herren, eders Gud, [saa skal Herren vær
med eder].
15. Men dersom I ikke lyde Herre
Røst, men ere gjenstridige mod Herre
Ord, saa skal Herrens Haand være m
eder, som mod eders Fædre.
16. Stiller eder nu ogsaa frem og
denne store Ting, som Herren vil gi
for eders Øine!
17. Er det ikke Hvedehøst idag? J
vil raabe til Herren, og han skal sen
Torden og Regn. Erkjender da og
at eders Ondskab er stor, som I ha

øvet for Herrens Øine ved at begjære eder
en Konge.
18. Og Samuel raabte til Herren, og
Herren sendte Torden og Regn den samme
Dag; og alt Folket frygtede saare for
Herren og Samuel.
19. Og alt Folket sagde til Samuel:
Bed for dine Tjenere til Herren, din
Gud, og lad os ikke dø! Thi vi have
føiet Ondt til alle vore Synder ved at
begjære os en Konge.
20. Og Samuel sagde til Folket: Frygter
ikke! I have gjort alt dette Onde;
men viger bare ikke fra Herren, men
tjener Herren af hele eders Hjerte!
21. Og I skulle ikke vige af; thi I
maatte da gaa efter de tomme Afguder,
som ikke gavne og ikke redde, thi de ere
hel Tomhed. Es. 44, 9. 10.
22. Thi Herren vil ikke forlade sit Folk
for sit store Navns Skyld; thi det har
behaget Herren at gjøre eder til sit Folk.
23. Og jeg, — det være langt fra mig
at synde mod Herren, at aflade at bede
for eder; og jeg vil lære eder den gode
og rette Vei.
24. Frygter bare Herren og tjener ham
i Sandhed, af hele eders Hjerte! Thi
se, hvilke store Ting han har gjort imod
eder!
25. Men handle I ilde, da skulle baade
I og eders Konge bortrykkes.

13. Kapitel.

Saul udvælger 3000 Mand, som blive hos ham og Jonatan; Jonatan slaar Filisternes Besætning; Filisterne samle sig til Strid imod dem, Israeliterne skjule sig, hvor de bedst kunne (1—6). Saul kommer til Gilgal, hvor han ofrer, og bliver derfor haardt straffet af Samuel (7—14). De drage til Gibea med 600 Mand; Filisterne ødelægge Landet; Israeliterne mangle Vaaben, fordi Filisterne have bortført deres Smede (15—23).

Et eet Aar havde Saul dengang regjeret; og da han havde regjeret over
Israel i to Aar,
2. da udvalgte Saul sig tre Tusinde
af Israel, og to Tusinde vare med Saul
i Mikmas og paa Betels Bjerg, og Tusinde
vare med Jonatan i Benjamins
Gibea, og Resten af Folket lod han fare,
hver til sit Hus.
3. Og Jonatan slog Filisternes Besætning,
som var i Geba, og Filisterne
hørte det; og Saul lod blæse i Basunen
i hele Landet og sagde: Hebræerne skulle
høre det.

4. Og hele Israel hørte sige: Saul
har slaaet Filisternes Besætning, og Israel
er blevet forhadt hos Filisterne. Og
Folket blev opbudt til at følge Saul til
Gilgal.
5. Og Filisterne samlede sig for at
stride med Israel, tretti tusinde Vogne og
seks tusinde Ryttere og Folk som Sanden
ved Havets Bred i Mangfoldighed; og
de droge op og leirede sig ved Mikmas
østenfor Bet-Aven.
6. Og da Israels Mænd saa, at de
vare i Nød, thi Folket trængtes, da
skjulte Folket sig i Hulerne og blandt
Tornebuskene og i Fjeldkløfterne og i
Taarnene og i Brøndene.
7. Og Hebræerne gik over Jordan til
Gads og Gileads Land; men Saul var
endnu i Gilgal, og alt Folket fulgte ham
skjælvende.
8. Og han ventede i syv Dage indtil
den af Samuel bestemte Tid; men Samuel
kom ikke til Gilgal, og Folket spredte
sig og forlod ham. 10, 8.
9. Da sagde Saul: Bringer Brændofferet
og Takofferne hid til mig! Og
han ofrede Brændofferet.
10. Og det skede, da han var færdig
med at ofre Brændofferet, se, da kom
Samuel; og Saul gik ud imod ham for
at hilse ham.
11. Da sagde Samuel: Hvad har du
gjort? Og Saul sagde: Efterdi jeg saa,
at Folket spredte sig og forlod mig, og
du ikke kom til den bestemte Tid, og Filisterne
samlede sig ved Mikmas,
12. saa sagde jeg: Nu drage Filisterne
ned mod mig til Gilgal, og jeg har endnu
ikke bønfaldt Herren; jeg tog da Mod til
mig og ofrede Brændofferet.
13. Og Samuel sagde til Saul: Daarlig
har du handlet, du har ikke holdt
Herrens, din Guds, Bud, som han bød
dig; thi da havde Herren nu stadfæstet
dit Kongedømme over Israel evindelig.
14. Men nu skal dit Kongedømme ikke
staa fast; Herren har opsøgt sig en Mand
efter sit Hjerte, og ham har Herren beskikket
til Fyrste over sit Folk; thi du
har ikke holdt, hvad Herren bød dig.
Ap. G. 13, 22.
15. Og Samuel gjorde sig rede og
drog op fra Gilgal til Benjamins Gibea;
og Saul mønstrede det Folk, som fandtes
hos ham, omtrent seks hundrede Mand.
14, 2.

16. Og Saul og Jonatan, hans Søn,
og det Folk, som fandtes hos dem, laa
i Benjamins Geba, og Filisterne havde
leiret sig ved Mikmas.
17. Og en Hærjetrop rykkede ud af
Filisternes Leir i tre Hobe; den ene
Hob vendte sig mod Veien til Ofra, mod
Suals Land,
18. og den anden Hob vendte sig mod
Veien til Bet-Horon, og den tredje Hob
vendte sig mod Veien til Grænsestrøget,
som rager op over Zebo'ims Dal imod
Ørkenen.
19. Og der fandtes ikke en Smed i
hele Israels Land; thi Filisterne havde
sagt: Hebræerne kunde forsærdige Sverd
eller Spyd. Dom. 5, 8.
20. Og hele Israel gik ned til Fili-
sterne for at faa smedet, hver sit Plog-
jern og sin Hakke og sin Økse og sit Plog-
skjær,
21. og naar Eggene vare sløvede paa
Plogskjærene og paa Hakkerne og paa Gre-
bene og paa Økserne, og for at faa en
Pig paasat.
22. Og saaledes skede det paa Stri-
dens Dag, at der ikke fandtes Sverd eller
Spyd i alt Folkets Haand, som var med
Saul og med Jonatan, men de fandtes
kun hos Saul og hos Jonatan, hans Søn.
23. Og Filisternes Forpost rykkede ud
til Bjergpasset ved Mikmas.

14 Kapitel.

I Tillid til Gud angriber Jonatan med sin Vaabendrager Filisterne og slaar dem (1—15). Saul, som faar det at vide, forfølger med Folket Fienderne og slaar dem (16—23). Saul forbander den, som æder eller drikker Noget den Dag; Jonatan, uvidende herom, æder Honning i Skoven; senere æder Folket Kjød med Blodet; Saul bygger Herren et Alter (24—35). Han spørger Herren, om han skal drage efter Filisterne, men faar intet Svar; erfarer ved Lodkastning, at Jonatan har spist Honning, og vil dræbe ham, men Jonatan reddes af Folket (36—46). Saul slaar Israels Fiender (47. 48). Hans Hustru og Børn, Slægt og Gjerning (49—52).

Og det skede en Dag, at Jonatan,
Sauls Søn, sagde til den Dreng,
som bar hans Vaaben: Kom, lader os
gaa over til Filisternes Forpost, som er
derover! Men sin Fader gav han det
ikke tilkjende.
2. Og Saul laa i Udkanten af Gibea
under det Granatæbletræ, som var ved
Migron, og det Folk, som var hos ham,
var omtrent seks hundrede Mand, 13, 15.
3. og Achia, Søn af Achitub, en Bro-
der af Ikabod, Søn af Pinehas, Søn af
Eli, Herrens Prest i Silo, bar Livkjor-
telen. Og Folket vidste ikke, at Jonatan
var gaaet bort. 4, 21.
4. Og mellem Overgangsstierne, hvor-
paa Jonatan søgte at gaa over til Fili-
sternes Forpost, var der en Klippespids
paa denne Side og en Klippespids paa
hin Side, og den enes Navn var Bozez,
og den andens Navn Sene. 13, 23.
5. Den ene Klippespids stod som en
Søile mod Nord overfor Mikmas, og den
anden mod Syd overfor Geba.
6. Og Jonatan sagde til den Dreng,
som bar hans Vaaben: Kom, lader os
gaa over til disse Uomskaarnes Forpost!
Kanske Herren gjør Noget for os; thi
for Herren er Intet til Hinder i
at frelse ved Mange eller ved
Faa. Dom. 7, 7. 2 Kron. 14, 11.
7. Og hans Vaabendrager sagde til
ham: Gjør Alt, hvad du har isinde!
Gaa du kun! Se, jeg er med dig, hvor
du vil.
8. Og Jonatan sagde: Se, vi gaa nu
over til Mændene og ville komme tilsyne
for dem.
9. Hvis de da sige saaledes til os:
Staar stille, indtil vi naa hen til eder! —
saa blive vi staaende, hvor vi ere, og
gaa ikke op til dem. 1 Mos. 24, 12 fg.
10. Men hvis de sige saaledes: Kom-
mer op til os! — saa gaa vi op; thi
da har Herren givet dem i vor Haand.
Dette skal være os til Tegn.
11. Og da de begge kom tilsyne for
Filisternes Forpost, sagde Filisterne: Se,
Hebræere komme ud af Hulerne, hvor de
have skjult sig.
12. Og Forpostens Mænd svarede Jo-
natan og hans Vaabendrager og sagde:
Kommer op til os! Saa ville vi kund
gjøre eder Noget. Da sagde Jonatan til
sin Vaabendrager: Stig op bag efter mig
Thi Herren har givet dem i Israels Haand
13. Saa steg Jonatan op paa sine Hæn-
der og paa sine Fødder, og hans Vaaben-
drager bag efter ham; og de faldt fo
Jonatan, og hans Vaabendrager gik ba
efter ham og slog ihjel. 3 Mos. 26, 7.
14. Og ved det første Slag, Jonata
og hans Vaabendrager sloge, faldt om
trent tyve Mand paa en Strækning om
trent som Halvparten af Plogfuren pa
en Dags Pløieland.

15. Og der blev en Forfærdelse i Leiren,
›aa Marken og iblandt alt Folket; ogsaa
Forposten og Hærjetroppen bleve forfær=
ede, og Jorden bævede, og det blev en
Forfærdelse fra Gud. 7,10; 13,17.
16. Og Sauls Vagter i Benjamins
Gibea saa til, og se, Hoben opløste sig og
ik, og de stødte og trængte hverandre.
17. Og Saul sagde til Folket, som
ar hos ham: Tæller efter og ser, hvem
er er gaaet fra os! Og de talte efter,
g se, Jonatan og hans Vaabendrager
are der ikke.
18. Da sagde Saul til Achia: Bring
id Guds Ark! Guds Ark var nemlig
aa den Tid der blandt Israels Børn.
4,3 fg.
19. Og det skede, medens Saul talte
l Presten, at Bulderet i Filisternes Leir
lev større og større; da sagde Saul til
resten: Tag din Haand tilbage*!
* d. e. lad være at bringe Arken hid!
20. Og Saul og alt Folket, som var
os ham, samlede sig, og de kom til
triden; og se, den Enes Sverd var mod
n Anden, — en saare stor Forvirring.
Dom. 7,22. 2 Krøn. 20,23.
21. Og de Hebræere, der ligesom før
ire med Filisterne, og som vare dragne
med dem i Leiren og vare der trindt
ntring, ogsaa disse forenede sig med
Israeliter, som vare med Saul og
onatan.
22. Og da alle de Mænd af Israel,
m havde skjult sig paa Efra'ims Bjerg,
rte, at Filisterne flyede, forfulgte og=
a de dem i Striden.
23. Og Herren frelste Israel paa den
ag, og Striden drog sig hen forbi
t=Aven.
24. Og da Israels Mænd bleve haardt
strengte paa den Dag, lod Saul Folket
ærge og sagde: Forbandet være den
and, som nyder nogen Mad inden Af=
ten, inden jeg faar hevnet mig paa
ne Fiender! Og alt Folket smagte
e Mad.
25. Og alt Folket kom ind i Skoven,
der var Honning paa Marken.
26. Og da Folket kom ind i Skoven,
da var der en Strøm af Honning;
n Ingen førte sin Haand til sin Mund,
Folket frygtede Eden.
27. Men Jonatan havde ikke hørt, da
as Fader lod Folket sværge, og han
rakte Enden af den Stav, han havde
i sin Haand, og dyppede den i Hon=
ningen og førte sin Haand tilbage til
sin Mund, og hans Øine bleve klare.
28. Da tog en Mand af Folket tilorde
og sagde: Din Fader har ladet Folket
sværge og sagt: Forbandet være den
Mand, som nyder Mad idag! Og saa=
ledes er Folket blevet udmattet.
29. Og Jonatan sagde: Min Fader
har ført Ulykke over Landet; ser dog,
at mine Øine ere blevne klare, fordi jeg
har smagt Lidt af denne Honning;
30. hvor meget større skulde ikke
Nederlaget blandt Filisterne være blevet,
dersom Folket havde ædt idag af sine
Fienders Bytte, som det har fundet!
31. Og de sloge paa den Dag Filisterne
fra Mikmas til Ajalon, og Folket blev
saare udmattet.
32. Og Folket gav sig i Færd med
Byttet, og de toge smaat Kvæg og stort
Kvæg og Kalve og slagtede dem paa
Jorden, og Folket aad det med Blodet.
3 Mos. 3,17; 7,26 fg.
33. Og man gav Saul det tilkjende
og sagde: Se, Folket synder mod Herren
ved at æde Kjød med Blodet. Og han
sagde: I have handlet troløst*; velter
nu hid til mig en stor Sten! * mod Herren.
34. Og Saul sagde: Gaar ud blandt
Folket og siger til dem: Fører hid til mig
hver sin Okse og hver sit Lam og slagter
dem her og æder, forat I ikke skulle for=
synde eder mod Herren ved at æde det
med Blodet! Og alt Folket førte hver
sin Okse ved sin Haand frem om Natten
og slagtede dem der.
35. Og Saul byggede et Alter for
Herren; dette var det første Alter, han
byggede for Herren.

36. Derpaa sagde Saul: Lader os drage
ned efter Filisterne inat og plyndre iblandt
dem, indtil Morgenen lyser frem, og vi
ville ikke lade en Mand iblandt dem
blive tilovers. Og de sagde: Gjør Alt,
hvad dig godt synes! Da sagde Presten:
Lader os træde nær hid til Gud!
37. Og Saul adspurgte Gud: Skal
jeg drage ned efter Filisterne? Vil du
give dem i Israels Haand? Men han
svarede ham ikke den Dag.
38. Og Saul sagde: Træder hid, alle
Folkets Øverster, og erfarer og ser, hvor=
ved denne Synd idag er skeet!
39. Thi saasandt Herren lever, som
frelser Israel: Om Skylden er hos

Jonatan, min Søn, skal han sandelig dø!
Og Ingen af alt Folket svarede ham.
40. Og han sagde til hele Israel: I
skulle være paa den ene Side, og jeg og
Jonatan, min Søn, ville være paa den
anden Side. Og Folket sagde til Saul:
Gjør, hvad dig godt synes!
41. Da sagde Saul til Herren, Israels
Gud: Lad Sandheden komme frem! Og
Jonatan og Saul bleve trufne, men
Folket gik frit. Jos. 7, 16. Jon. 1, 7.
42. Og Saul sagde: Kaster Lod mellem
mig og Jonatan, min Søn! Og Jonatan
blev truffen.
43. Da sagde Saul til Jonatan: Giv
mig tilkjende, hvad du har gjort! Og
Jonatan gav ham det tilkjende og sagde:
Jeg har smagt lidt Honning paa Enden
af min Stav, som er i min Haand; se,
her er jeg, jeg maa dø. Jos. 7, 19.
44. Da sagde Saul: Saa gjøre Gud
mod mig, og saa blive han ved! Dø
skal du, Jonatan!
45. Men Folket sagde til Saul: Skulde
Jonatan dø, han, som har virket denne
store Frelse i Israel? Det være langt fra!
Saasandt Herren lever, skal der ikke falde
et Haar af hans Hoved til Jorden; thi
med Gud har han gjort sin Gjerning paa
denne Dag. Og Folket friede Jonatan,
saa han ikke døde.
11, 13. 2 Sam. 14, 11. 1 Kong. 1, 52.
46. Og Saul afstod fra at forfølge
Filisterne og drog op, og Filisterne droge
til sit Sted.
47. Saul havde nu taget Kongedømmet
over Israel, og han krigede trindt
omkring mod alle sine Fiender, mod Moab
og mod Ammons Børn og mod Edom og
mod Zobas Konger og mod Filisterne, og
overalt, hvor han vendte sig hen, vandt
han.
48. Og han erhvervede sig Magt og
slog Amalekiterne og udfriede Israel af
deres Haand, som plyndrede dem.
49. Og Sauls Sønner vare Jonatan
og Jisvi og Malkisua, og hans to Døtres
Navne vare, den førstefødtes Merab og
den yngstes Mikal. 1 Krøn. 8, 33. 1 Sam. 31, 2.
50. Og Sauls Hustrues Navn var
Achinoam, en Datter af Achima'az, og
hans Hærførers Navn var Abner, en
Søn af Ner, Sauls Farbroder;
51. Kis, Sauls Fader, og Ner, Abners
Fader, vare nemlig Sønner af Abiel.
9, 1.
52. Og Krigen var haard imod Filisterne
alle Sauls Dage, og hvor Saul
saa en stærk og krigsdygtig Mand, drog
han ham til sig.

15. Kapitel.

Samuel byder Saul at ødelægge Amalekiterne
med Alt, hvad de eie (1—3). Saul drager op imod
dem og slaar dem, men sparer Kong Agag og det
Bedste af Kvæget (4—9). Herren bliver vred paa
Saul, Samuel foreholder ham hans Synd; Saul
søger forgjæves at undskylde sig (10—23). Han
siger, at han har syndet af Frygt for Folket, og
beder Samuel vende tilbage med ham, saa vil han
tilbede Herren; Samuel forkynder ham, at Riget
skal tages fra ham, vender dog tilbage med Saul,
som tilbeder Herren (24—31). Samuel dræber Agag
og besøger ikke Saul mere (32—35).

Og Samuel sagde til Saul: Mig sendte
Herren for at salve dig til Konge
over hans Folk, over Israel; saa lyd nu
Herrens Ords Røst! 10, 1.
2. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Jeg har seet hen til, hvad Amalek
gjorde Israel, hvad han lagde ham i
Veien, da han drog op fra Ægypten.
2 Mos. 17, 8 fg. 4 Mos. 24, 20. 5 Mos. 25, 17 fg.
3. Gaa nu hen og slaa Amalek, og slaa
Alt, hvad hans er, med Ban, og du skal
ikke spare ham, men du skal dræbe baade
Mand og Kvinde, baade Barn og Die-
barn, baade Okse og Faar, baade Kamel
og Asen. Jos. 6, 17. 21
4. Og Saul opbød Folket og mønstrede
dem i Tela'im, to hundrede tusinde Mand
Fodfolk og ti tusinde Mand fra Juda.
5. Og Saul kom til Amaleks Stad og
lagde Baghold i Dalen.
6. Og Saul sagde til Keniterne: Gaar,
viger bort, drager ned fra Amalekiterne,
forat jeg ikke skal ødelægge dig med ham;
thi du gjorde Miskundhed mod alle Is-
raels Børn, da de droge op fra Ægypten.
Og Keniten veg bort fra Amaleks Midte.
7. Og Saul slog Amalek fra Havila t
henimod Sur, som er østenfor Ægypten.
1 Mos. 25, 1
8. Og han fangede Agag, Amalek
Konge, levende, og alt Folket slog ha
med Ban ved Sverdets Eg.
9. Men Saul og Folket sparede Aga
og det Bedste af det smaa og det sto
Kvæg og de næstbedste Dyr og Lammen
og hvert godt Stykke, og de vilde ik
slaa dem med Ban; men alt det øvrig
Kvæg, hvad der var ringe og usselt, d
sloge de med Ban. 3 Mos. 27, 28. 2

10. Da kom Herrens Ord til Samuel
ıaledes:
11. Jeg angrer, at jeg har gjort Saul
l Konge; thi han har vendt sig bort
ra mig og ikke holdt mine Ord. Da
ptændtes Samuels Vrede, og han raabte
l Herren den hele Nat.
12. Og Samuel stod aarle op for at
øde Saul om Morgenen, og man gav
amuel tilkjende og sagde: Saul er kom-
en til Karmel, og se, han har der sat
g et Mindesmærke, og han har vendt
; derfra og er dragen videre og gaaet
d til Gilgal.
13. Og da Samuel kom til Saul, sagde
ıul til ham: Velsignet være du af
rren! Jeg har holdt Herrens Ord.
14. Men Samuel sagde: Hvad betyder
denne Lyd af smaat Kvæg, som kom-
r for mine Øren, og den Lyd af stort
æg, som jeg hører?
15. Og Saul sagde: Man har ført dem
fra Amalekiterne, fordi Folket sparede
Bedste af Smaakvæget og af det store
æg for at ofre det til Herren, din
d; men det Øvrige have vi slaaet med
n.
6. Da sagde Samuel til Saul: Hold
forat jeg kan forkynde dig, hvad Her-
har talt til mig inat! Og han sagde
ham: Tal!
7. Og Samuel sagde: Se, da du var
je i dine egne Øine, blev du Hoved
Israels Stammer, og Herren sal-
dig til Konge over Israel.
9, 21; 10, 21 fg.
8. Og Herren sendte dig paa Vei og
e: Gaa og slaa disse Syndere, Ama-
erne, med Ban og strid mod dem, indtil
t faar gjort Ende paa dem!
9. Hvorfor lød du da ikke Herrens
t, men kastede dig over Byttet og
de, hvad ondt var i Herrens Øine?
). Da sagde Saul til Samuel: Jeg
lydt Herrens Røst og har gaaet den
Herren sendte mig; jeg har bragt
g, Amaleks Konge, hid og slaaet
ılek med Ban.
. Men Folket tog af Byttet smaat
g og stort Kvæg, det Ypperste af det
lyste for at ofre det til Herren, din
, i Gilgal.
. Da sagde Samuel: Mon Her-
har Behag i Brændoffere og
gtoffere, saaledes som i Ly-
ed mod Herrens Røst? Se,
Lydighed er bedre end Slagt-
offer, Hørsomhed bedre end Fedtet
af Vædere; Hos. 6, 6. Matt. 9, 13; 12, 7.
23. thi Gjenstridighed er Trolddoms-
Synd, og Trodsighed er Afguderi og Af-
gudsdyrkelse. Efterdi du har forkastet
Herrens Ord, har han forkastet dig, saa
du ikke skal være Konge. 16, 1.
24. Da sagde Saul til Samuel: Jeg
har syndet; thi jeg har overtraadt Her-
rens Bud og dine Ord, idet jeg frygtede
Folket og lød deres Røst.
25. Forlad mig da nu min Synd og
vend tilbage med mig, forat jeg kan til-
bede for Herren!
26. Men Samuel sagde til Saul: Jeg
vil ikke vende tilbage med dig; thi du
har forkastet Herrens Ord, og saa har
Herren forkastet dig, saa du ikke skal være
Konge over Israel.
27 Derpaa vendte Samuel sig for at
gaa bort. Og Saul greb fat i Fligen
af hans Kappe, og den blev reven af.
28. Da sagde Samuel til ham: Her-
ren har idag revet Kongedømmet over
Israel fra dig og givet det til din
Næste, som er bedre end du.
28, 17. 1 Kong. 11, 11.
29. Og Israels trofaste Gud lyver
ikke og angrer ikke; thi han er ikke et
Menneske, saa han skulde angre.
4 Mos. 23, 19. Hebr. 6, 18.
30. Og Saul sagde: Jeg har syndet,
men vis mig dog nu Ære for mit Folks
Ældste og for Israel og vend tilbage
med mig! Saa vil jeg tilbede for Herren,
din Gud.
31. Da fulgte Samuel Saul tilbage,
og Saul tilbad for Herren.
32. Og Samuel sagde: Fører Agag,
Amaleks Konge, hid til mig! Og Agag
gik gladelig hen til ham, og Agag sagde:
Vısselig, Dødens Bitterhed er vegen bort.
33. Og Samuel sagde: Ligesom dit
Sverd har gjort Kvinder barnløse, saa
skal nu fremfor andre Kvinder din Moder
vorde barnløs. Og Samuel huggede
Agag ned for Herrens Aasyn i Gilgal.
34. Og Samuel gik til Rama, men
Saul drog op til sit Hus i Sauls
Gibea.
35. Og Samuel saa ikke til Saul mere
lige til sin Dødsdag, thi Samuel sørgede
over Saul. Men Herren angrede, at
han havde gjort Saul til Konge over
Israel.

16. Kapitel.

Samuel gaar efter Guds Befaling til Betlehem og salver af Isajs Sønner David til Konge i Sauls Sted (1—13). Herrens Aand viger fra Saul, og en ond Aand kommer over ham; hans Tjenere raade ham da at opsøge en Mand, som forstaar at spille paa Citar; David kommer til ham og bliver ham kjær, og naar han spiller for ham, bliver det bedre med ham (14—23).

Og Herren sagde til Samuel: Hvor længe vil du sørge over Saul, uagtet jeg har forkastet ham, saa han ikke skal være Konge over Israel? Fyld dit Horn med Olje og gaa! Jeg sender dig til Betlehemiten Isaj, thi blandt hans Sønner har jeg udseet mig en Konge. 15, 23. Ap. G. 13, 22.

2. Men Samuel sagde: Hvorledes kan jeg gaa? Thi faar Saul det at høre, saa slaar han mig ihjel. Da sagde Herren: Du skal tage med dig en Kalv af Kvæget og sige: Jeg er kommen for at ofre til Herren.

3. Og du skal indbyde Isaj til Ofringen, og jeg vil lade dig vide, hvad du skal gjøre, og du skal salve mig den, jeg siger dig.

4. Og Samuel gjorde, hvad Herren havde talt, og kom til Betlehem; og Stadens Ældste kom ham forfærdede imøde, og man sagde: Er det med Fred, du kommer?

5. Og han sagde: Ja, med Fred; jeg er kommen for at ofre til Herren; helliger eder og kommer med mig til Ofringen! Og han helligede Isaj og hans Sønner og indbød dem til Ofringen.

6. Og det skede, da de kom, da saa han Eliab, og han sagde: Visselig staar der for Herren hans Salvede. 17, 13.

7. Da sagde Herren til Samuel: Se ikke paa hans Udseende og paa hans høie Vækst! Thi jeg har forkastet ham; jeg ser ikke paa, hvad Mennesket ser paa, thi Mennesket ser paa Øinene, men Herren ser paa Hjertet. Ap. G. 10, 34 fg. Ps. 7, 10; 17, 3. Jer. 17, 10; 20, 12. Aab. 2, 23.

8. Og Isaj kaldte paa Abinadab og lod ham gaa forbi Samuel; men han sagde: Heller ikke denne har Herren udvalgt. 17, 13.

9. Derpaa lod Isaj Samma gaa forbi; men han sagde: Heller ikke denne har Herren udvalgt.

10. Saa lod Isaj sine syv Sønner gaa forbi Samuel; men Samuel sagde til Isaj: Herren har ikke udvalgt disse.

11. Og Samuel sagde til Isaj: Er dette alle de unge Mænd? Og han sagde: Endnu er den yngste tilbage, og se, han vogter Smaakvæget. Da sagde Samuel til Isaj: Send Bud og hent ham! Vi gaa ikke tilbords, førend han kommer hid. 17, 14.

12. Og han sendte Bud og lod ham komme, og han var rødkindet, dertilmed deilig af Øine og fager af Udseende. Da sagde Herren: Staa op og salv ham! Thi denne er det. 17, 42.

13. Og Samuel tog Oljehornet og salvede ham midt iblandt hans Brødre, og Herrens Aand kom over David fra den Dag og fremdeles. Og Samuel stod op og gik til Rama. 2 Sam. 7, 8. Ps. 78, 71; 89, 21. Ap. G. 13, 22.

14. Men Herrens Aand veg fra Saul, og en ond Aand fra Herren forfærdede ham.

15. Da sagde Sauls Tjenere til ham: Se, en ond Aand fra Gud forfærder dig.

16. Vor Herre byde dog dine Tjenere, som staa for dit Ansigt, at opsøge en Mand, som forstaar at spille paa Citar. Naar da en ond Aand fra Gud er over dig, skal han spille med sin Haand, o[g] det skal blive godt med dig. 2 Kong. 3, 1[5].

17. Og Saul sagde til sine Tjenere: Udser mig da en Mand, som spille[r] godt, og fører ham til mig!

18. Og en af Drengene svarede og sagde: Se, jeg har seet en Søn af Betlehemiten Isaj; han forstaar at spille og er en tapper Mand og en Krigsmand og forstandig i Tale og en vakker Mand, og Herren er med ham.

19. Da sendte Saul Bud til Isaj og lod sige: Send mig din Søn David, som er ved Smaakvæget!

20. Og Isaj tog et Asen med Br[ød] og en Læderflaske med Vin og et Kid og sendte det med David, sin Søn, til Saul.

21. Og David kom til Saul og st[od] for hans Ansigt; og han fik ham me[get] kjær, og han blev hans Vaabendrag[er].

22. Og Saul sendte Bud til Isaj og lod sige: Lad dog David staa for m[it] Ansigt; thi han har fundet Naade for mine Øine.

23. Og det skede, naar en Aand fra Gud kom over Saul, da tog David Citaren og spillede med sin Haand, og Saul fik Lindring, og det blev godt med ham, og den onde Aand veg fra ham.

17. Kapitel.

Filisterne og Israeliterne samles mod hverandre
l Krig; Kjæmpen Goliat udfordrer En af Is=
iels Børn til Tvekamp og forhaaner dem saaledes
40 Dage (1—11). David, som er kommen tilbage
l sin Fader, sendes af denne til sine Brødre i
auls Leir; her faar han at høre Goliats for=
ianende Ord, og hvad den skal faa, som slaar ham
2—30). Han lover Saul at stride mod Goliat i
illid til Gud, paa hvis Bistand han har havt
røver; han gaar mod Goliat, kun udrustet med
t Hyrdekjep og sin Slynge, fælder ham med en
lyngesten og afhugger hans Hoved med hans eget
verd; Filisterne fly. Israel forfølger dem (31—54).
avid føres atter til Saul (55—58).

Og Filisterne samlede sine Leire til
Strid og kom sammen i Soko, som
rer til Juda; og de sloge Leir imellem
oko og Aseka ved Efes=Dammim.
2. Og Saul og Israels Mænd kom
mmen og leirede sig i Terebintedalen og
llede sig i Slagorden mod Filisterne.
3. Og Filisterne stode ved Bjerget paa
n ene Side, og Israeliterne stode ved
jerget paa den anden Side, og Dalen
r imellem dem.
4. Da gik en Tvekjæmper ud af Fili=
rnes Leire; hans Navn var Goliat, fra
at, hans Høide seks Alen og et Spand.
5. Og han havde en Kobberhjelm paa
Hoved og var iført en Skjælbrynje,
Brynjens Vegt var fem tusinde Sekel
bber.
6. Og han havde Kobberskinner paa
e Fødder og et Kastespyd af Kobber
llem sine Skuldre.
7. Og hans Spydstage var som en
everstang, og Bladet paa hans Spyd
ede seks hundrede Sekel Jern, og hans
joldbrager gik frem foran ham.
2 Sam. 21, 19. 1 Krøn. 20, 5.
8. Og han stod og raabte til Israels
agordener og sagde til dem: Hvorfor
ige I ud for at stille eder i Slag=
len? Er ikke jeg Filisteren, og I Sauls
ælle? Udvælger eder en Mand, og lad
n komme ned til mig!
9. Hvis han kan stride med mig og
ır mig, saa ville vi være eders Trælle;
n hvis jeg faar Bugt med ham og
ır ham, saa skulle I være vore Trælle
tjene os.
10. Og Filisteren sagde: Jeg har haa=
Israels Slagordener paa denne Dag;
nger mig en Mand, saa vi kunne
de sammen! 2 Kong. 19, 4. 16.
11. Og da Saul og hele Israel hørte
disse Filisterens Ord, bleve de forfærdede
og frygtede saare.
12. Men David var en Søn af hin
efratitiske Mand fra Betlehem i Juda,
hvis Navn var Isaj, og som havde otte
Sønner, og Manden var i Sauls Dage
gammel og affældig. 16, 1.
13. Og Isajs tre ældste Sønner vare
dragne ud og havde fulgt Saul i Krigen;
og Navnene paa hans tre Sønner, som
vare dragne i Krigen, vare Eliab, den
førstefødte, og Abinadab, den anden, og
Samma, den tredje. 16, 6. 8. 9.
14. Og David var den yngste, og de
tre ældste havde fulgt Saul,
15. men David gik frem og tilbage
fra Saul for at vogte sin Faders Smaa=
kvæg i Betlehem.
16. Og Filisteren traadte frem Mor=
gen og Aften; og han stillede sig frem
i firti Dage.
17. Og Isaj sagde til David, sin Søn:
Tag dog til dine Brødre denne Efa ristet
Korn og disse ti Brød og bring dem
hastig til Leiren til dine Brødre!
18. Men disse ti Skiver fersk Ost skal
du bringe til Øversten over Tusinde, og
du skal se til dine Brødre, om det gaar
dem vel, og medtage et Pant fra dem.
19. Men Saul og de og alle Israels
Mænd vare i Terebintedalen for at stride
med Filisterne.
20. Da stod David aarle op om Mor=
genen og overlod Smaakvæget til en Vog=
ter, og han tog Sagerne* og gik, som
Isaj havde befalet ham; og han kom
til Vognborgen, idet Hæren, som drog
ud i Slagorden, opløftede Krigsskriget.
* V. 17. 18.
21. Og Israel og Filisterne opstillede
Slagorden mod Slagorden.
22. Og David lagde Sagerne fra sig
hos den, der tog Vare paa Tøiet, og løb
hen til Slagordenen; og da han kom
derhen, spurgte han sine Brødre om deres
Velgaaende.
23. Og medens han talte med dem, se,
da kom Tvekjæmperen, Filisteren Goliat
fra Gat, op fra Filisternes Slagordener
og talte de samme Ord som før, og
David hørte det.
24. Og alle Israels Mænd toge, da
de saa Manden, Flugten for ham og
frygtede saare.
25. Og en Mand af Israel sagde:
Have I seet denne Mand, som kommer

op? Thi han kommer op for at forhaane Israel; og den Mand, som slaar ham, ham vil Kongen skjente stor Rigdom og give ham sin Datter og gjøre hans Faders Hus skattefrit i Israel.

26. Og David sagde til de Mænd, som stode hos ham: Hvad skal der gjøres med den Mand, som slaar denne Filister og tager Forhaanelsen bort fra Israel? Thi hvo er denne uomskaarne Filister, at han har haanet den levende Guds Slagordener?

27. Og Folket sagde til ham de samme Ord*, sigende: Saaledes skal der gjøres med den Mand, som slaar ham. * V. 25.

28. Og Eliab, hans ældste Broder, hørte hans Ord til Mændene, og Eliabs Vrede optændtes mod David, og han sagde: Hvorfor er du kommen herned, og til hvem har du overladt hin lille Hjord i Ørkenen? Jeg kjender dit Hovmod og dit Hjertes Ondskab; thi du er kommen ned for at se paa Kampen.

29. Men David sagde: Hvad har jeg nu gjort? Det var jo blot et Ord.

30. Og han vendte sig fra ham til en Anden og sagde de samme Ord*; og Folket svarede ham som den første Gang. * V. 26.

31. Og de Ord rygtedes, som David havde talt, og man omtalte det for Saul, og han lod ham hente.

32. Og David sagde til Saul: Ingen blive modfalden! Din Tjener vil gaa og stride med denne Filister.

33. Men Saul sagde til David: Du kan ikke gaa mod denne Filister for at stride med ham; thi du er ung, og han en Krigsmand fra sin Ungdom af.

34. Men David sagde til Saul: Din Tjener vogtede Smaakvæget for sin Fader; da kom en Løve og ogsaa en Bjørn og tog et Faar af Hjorden.

35. Men jeg gik ud efter den, slog den og rev det ud af dens Gab; og den reiste sig imod mig, men jeg tog fat i dens Skjæg og slog den og dræbte den.

36. Baade Løven og Bjørnen har din Tjener slaaet thjel, og det skal gaa denne uomskaarne Filister som en af dem, fordi han har haanet den levende Guds Slagordener.

37. Og David sagde: Herren, som har udfriet mig af Løvens Vold og af Bjørnens Vold, han skal ogsaa udfri mig af denne Filisters Vold. Da sagde Saul til David: Gaa, og Herren skal være med dig.

38. Og Saul iførte David sine Klæder og satte en Kobberhjelm paa hans Hoved og iførte ham en Brynje;

39. og David bandt hans Sverd over sine Klæder og vilde til at gaa; thi han havde ikke forsøgt det. Men David sagde til Saul: Jeg kan ikke gaa i disse; thi jeg har ikke forsøgt det. Og David tog dem af sig.

40. Og han tog sin Kjep i sin Haand og udsøgte sig fem glatte Stene i Bækken og lagde dem i Hyrdetøiet, som han havde, nemlig i Tasken, og sin Slynge havde han i sin Haand; og saa gik han frem imod Filisteren.

41. Og Filisteren gik nærmere og nærmere hen imod David, og hans Skjolddrager gik foran ham.

42. Da Filisteren saa frem for sig og blev David var, foragtede han ham, fordi han var ung og rødkindet og tillige fager at se til. 16, 12

43. Og Filisteren sagde til David: E[...] jeg en Hund, siden du kommer mod mi[...] med Kjeppe? Og Filisteren bandede Davi[...] ved sin Gud.

44. Og Filisteren sagde til David: Kom hid til mig! Saa vil jeg give Himmelen[...] Fugle og Markens Dyr dit Kjød.

45. Men David sagde til Filisteren[...] Du kommer mod mig med Sverd og m[...] Spær og med Kastespyd; men jeg komm[...] mod dig i Herrens, Hærskarernes Guds[...] Israels Slagordeners Guds, Navn, so[...] du har forhaanet. Ps. 20,

46. Paa denne Dag vil Herren gi[...] dig i min Haand, og jeg skal slaa d[...] thjel og skille dit Hoved fra din Krop [...] paa denne Dag give Lig fra Filistern[...] Leir til Himmelens Fugle og til Jorden[...] vilde Dyr, og al Jorden skal erkjend[...] at Israel har en Gud.

47. Og hele denne Forsamling skal e[...] kjende, at det ikke er ved Sverd og v[...] Spyd, Herren frelser; thi Krigen [...] Herrens, og han skal give eder i v[...] Haand.

48. Og det skede, da Filisteren gjor[...] sig rede og gik og nærmede sig mod Davi[...] da skyndte David sig og løb hen im[...] Slagordenen, Filisteren imøde.

49. Og David stak sin Haand i Task[...] og fremtog deraf en Sten, og han sly[...] gede og traf Filisteren i hans Pande, [...]

Stenen trængte dybt ind i hans Pande,
og han faldt paa sit Ansigt til Jorden.
50. Saa overvandt da David Filiste-
en med Slyngen og med Stenen, og han
log Filisteren og dræbte ham, udenat
er var Sverd i Davids Haand.
51. Og David løb frem og blev staaende
os Filisteren, og han tog hans Sverd
g drog det ud af Balgen og dræbte ham
g huggede hans Hoved af med det. Og
a Filisterne saa, at deres Kjæmpe var
ød, toge de Flugten.
52. Og Israels og Judas Mænd reiste
g og opløftede Krigsskrig og forfulgte
iliſterne til henimod Gaj og indtil Ekrons
orte; og der faldt ihjelslagne Filistere
aa Veien til Sa'ara'im og indtil Gat
g indtil Ekron. Jos. 15, 36.
53. Derpaa vendte Israels Børn til-
age fra at forfølge Filisterne og plyn-
rede deres Leir.
54. Og David tog Filisterens Hoved
g bragte det til Jerusalem; men hans
aaben lagde han i sit Telt.
55. Da Saul saa David gaa ud imod
ilisteren, sagde han til Abner, Hærfø-
ren: Hvis Søn er denne unge Karl,
bner? Og Abner sagde: Saasandt du
ver, o Konge, jeg ved det ikke.
56. Og Kongen sagde: Spørg du, hvis
øn denne unge Karl er!
57. Og da David vendte tilbage efter
have slaaet Filisteren ihjel, tog Abner
m og førte ham frem for Saul;
han havde Filisterens Hoved i sin
aand.
58. Og Saul sagde til ham: Hvis
n er du, unge Mand? Og David
gde: En Søn af din Tjener Isaj fra
tlehem.

18. Kapitel.

Jonatan slutter Venskabspakt med David (1—4).
vid sættes over Krigsfolket; Kvinderne prise
is Gjerning mere end Sauls; Saul misunder
vid og vil dræbe ham (5—11). Han sender ham
t fra sig og sætter ham til Øverste over Tusinde
en Tanke, at han skal falde i Krigen, lover ham
Datter Merab, men giver hende til en Anden
—19). Han faar Sauls anden Datter Mikal,
elsker ham, til Hustru, efter at have dræbt
Filistere; Herren er med ham (20—30).

g det skede, da han havde holdt op
at tale til Saul, da bandt Jonatans
el sig til Davids Sjæl, og Jonatan
ede ham som sin egen Sjæl. 19, 1; 20, 17.
2. Og Saul tog ham til sig den samme
Dag og tillod ham ikke at vende tilbage
til sin Faders Hus. 17, 15.
3. Og Jonatan og David sluttede en
Pakt, fordi han elskede ham som sin egen
Sjæl. 20, 8. 16; 23, 18. 2 Sam. 21, 7.
4. Og Jonatan afførte sig den Kappe,
han havde paa, og gav David den, og
ligesaa sine Klæder, ja endog sit Sverd
og sin Bue og sit Bælte.
5. Og David drog ud; i Alt, hvortil
Saul sendte ham, handlede han viselig,
og Saul satte ham over Krigsmændene,
og han var vel anseet hos alt Folket og
ligesaa hos Sauls Tjenere.
6. Og det skede, da de kom tilbage,
da David vendte tilbage efter at have
slaaet Filisteren, da gik Kvinderne ud fra
alle Israels Stæder for at møde Kong
Saul med Sang og Dans, med Pauker,
med Glædesraab og med Triangler.
Dom. 11, 34.
7. Og de legende Kvinder istemte en
Sang og sagde: Saul har slaaet sine
Tusinder, og David sine Titusinder.
21, 11; 29, 5.
8. Da blev Saul saare vred, og dette
Ord var ondt i hans Øine, og han sagde:
De have givet David Titusinder, og mig
have de givet Tusinder, og nu staar det
kun tilbage, at han faar Kongedømmet.
9. Og Saul saa skjævt til David fra
den Dag og fremdeles.
10. Og det skede den følgende Dag,
da kom en ond Aand fra Gud over Saul,
og han rasede midt i sit Hus, og David
spillede med sin Haand, som han hver
Dag pleiede, og Saul havde et Spyd i
sin Haand. 16, 14; 19, 9. 10.
11. Og Saul slyngede Spydet og tænkte:
Jeg vil støde det gjennem David ind i
Væggen. Men David bøiede sig tilside
for ham to Gange. 20, 33.
12. Og Saul frygtede for David; thi
Herren var med ham, men fra Saul var
han vegen. Mark. 6, 20.
13. Saul sendte ham da bort fra sig
og satte ham til Øverste over Tusinde;
og han drog ud og drog ind foran Folket.
14. Og David handlede viselig paa
alle sine Veie, og Herren var med ham.
15. Og da Saul saa, at han handlede
saare viselig, gruede han for ham.
16. Men hele Israel og Juda elskede
David; thi han drog ud og drog ind
foran dem.
17. Og Saul sagde til David: Se,

her er min ældste Datter Merab; hende vil jeg give dig til Hustru; kun være du mig en tapper Mand og føre Herrens Krige! Saul tænkte nemlig: Min Haand skal ikke ramme ham, men Filisternes Haand skal ramme ham.

18. Og David sagde til Saul: Hvem er jeg, og hvem ere mine Frænder, min Faders Slægt i Israel, at jeg skulde vorde en Svigersøn til Kongen?

19. Og det skede paa den Tid, Merab, Sauls Datter, skulde gives David, da blev hun given Adriel fra Mehola til Hustru.

20. Men Mikal, Sauls Datter, elskede David, og man gav Saul det tilkjende, og den Sag var ret i hans Øine.

21. Da tænkte Saul: Jeg vil give ham hende, forat hun maa vorde ham en Snare, og Filisternes Haand maa ramme ham. Og Saul sagde til David: Ved den Anden skal du idag blive min Svigersøn.

22. Og Saul bød sine Tjenere: Taler hemmelig med David og siger: Se, Kongen finder Behag i dig, og alle hans Tjenere elske dig; bliv derfor nu Kongens Svigersøn!

23. Og Sauls Tjenere talte disse Ord for Davids Øren, og David sagde: Er det en ringe Ting i eders Øine at vorde Kongens Svigersøn? Jeg er jo en fattig og ringe Mand.

24. Og Sauls Tjenere gave ham det tilkjende og sagde: Saadanne Ord talte David.

25. Og Saul sagde: Saa skulle I sige til David: Kongen begjærer ingen Morgengave, men hundrede Forhuder af Filistere, for at hevne sig paa Kongens Fiender. Men Saul tænkte paa at fælde David ved Filisternes Haand.

26. Og hans Tjenere gave David disse Ord tilkjende, og Sagen var ret i Davids Øine, at han skulde blive Kongens Svigersøn. Og Dagene vare endnu ikke til Ende,

27. da gjorde David sig rede og gik hen, han og hans Mænd, og han slog blandt Filisterne to hundrede Mand, og David bragte deres Forhuder, og man lagde dem fuldtallige for Kongen, forat han kunde blive Kongens Svigersøn; da gav Saul ham Mikal, sin Datter, til Hustru.

28. Og Saul saa og erkjendte, at Herren var med David, og Mikal, Sauls Datter, elskede ham.

29. Da frygtede Saul endnu mere for David, og Saul blev Davids Fiende alle sine Dage.

30. Og Filisternes Fyrster droge ud; og det skede, saaofte de droge ud, handlede David viseligere end alle Sauls Tjenere, og hans Navn blev saare høit agtet.

19. Kapitel.

Saul taler om at ville slaa David ihjel; Jonatan taler hans Sag, Saul lader sig sige (1—7). David slaar atter Filisterne; Saul vil atter dræbe ham; han flygter til sit Hus; Saul vil ogsaa der dræbe ham; Mikal advarer ham og lader ham undkomme (8—17). David kommer til Samuel i Rama; Saul sender tre Gange Bud derhen for at gribe ham; men Budene profetere der, og da Saul selv kommer derhen, gjør han ligesaa (18—24).

Og Saul talte til Jonatan, sin Søn, og til alle sine Tjenere om at dræbe David; men Jonatan, Sauls Søn, havde David saare kjær. 18, 1; 20, 17.

2. Og Jonatan gav David det tilkjende og sagde: Saul, min Fader, søger at dræbe dig; saa tag dig nu i Vare imorgen tidlig og bliv i Skjul og hold dig gjemt!

3. Og jeg vil gaa ud og staa ved Siden af min Fader paa den Mark, hvor du er, og jeg vil tale om dig til min Fader, og mærker jeg Noget, saa skal jeg give dig det tilkjende.

4. Og Jonatan talte vel om David til Saul, sin Fader, og sagde til ham: Kongen forsynde sig ikke mod sin Tjener, mod David! Thi han har ikke syndet mod dig, og hans Gjerninger ere saare gode for dig;

5. og han lagde sit Liv i sin Haand og slog Filisteren, og Herren skaffede hel Israel stor Frelse; du saa det og glædede dig, og hvorfor vil du da forsynde dig mod uskyldigt Blod ved at dræbe David uforskyldt? 17, 50 fg. * Dom. 12,

6. Og Saul hørte paa Jonatans Røst, og Saul svor: Saasandt Herren lever, Han skal ikke dø!

7. Og Jonatan kaldte paa David og gav ham alle disse Ord tilkjende; og Jonatan førte David til Saul, og han var hos ham, som før. 18,

8. Men Krigen varede ved; og David drog ud og stred mod Filisterne og gjorde et stort Nederlag blandt dem, og de flyede for ham.

9. Og en ond Aand fra Herren ko

over Saul, medens han sad i sit Hus
med sit Spyd i sin Haand, og David
spillede med sin Haand. 16, 14; 18, 10 fg.
10. Og Saul søgte at støde Spydet
gjennem David ind i Væggen; men han
gik af Veien for Saul, saa han stødte
Spydet i Væggen; og David flyede og
undkom den samme Nat. 20, 33.
11. Og Saul sendte Bud til Davids
Hus for at tage Vare paa ham og dræbe
ham om Morgenen; og Mikal, Davids
Hustru, gav ham det tilkjende og sagde:
Redder du ikke dit Liv inat, saa bliver
u dræbt imorgen. Ps. 59, 1.
12. Og Mikal firede David ned gjen-
nem Vinduet, og han gik bort, flyede og
undkom. Ap. G. 9, 25.
13. Og Mikal tog sin Husgud og lagde
en paa Sengen, og hun lagde et Teppe
f Gjedehaar ved dens Hoved og dæk-
ede den til med et Klæde;
14. og da Saul sendte Bud for at
ente David, sagde hun: Han er syg.
15. Saa sendte Saul Budene hen for
t se David og sagde: Bringer ham paa
Sengen op til mig, forat han kan blive
ræbt!
16. Og da Budene kom ind, se, da
a Husguden i Sengen, og Teppet af
jedehaar ved dens Hoved.
17. Da sagde Saul til Mikal: Hvor-
r har du saaledes bedraget mig og
adet min Fiende slippe bort, saa han
ndkom? Men Mikal sagde til Saul:
an sagde til mig: Lad mig slippe bort!
llers slaar jeg dig thjel. 24, 20.
18. Og David flyede og undkom, og
n kom til Samuel i Rama og fortalte
m Alt, hvad Saul havde gjort mod
m; og han og Samuel gik hen og
ede i Nevajot.
19. Og man gav Saul det tilkjende
sagde: Se, David er i Nevajot ved
ama.
20. Da sendte Saul Bud for at hente
avid, og da de saa Profeternes Skare,
m profeterede, og Samuel, der stod som
orstander for dem, da kom Guds Aand
ver Sauls Sendebud, og ogsaa de pro-
terede.
21. Og man gav Saul det tilkjende,
han sendte andre Bud, og ogsaa de
ofeterede; og Saul sendte fremdeles Bud
r tredje Gang, og ogsaa de profeterede.
2 Kong. 1, 11.
2. Da gik han selv til Rama, og da
han kom til den store Brønd, som er i
Seku, spurgte han og sagde: Hvor ere
Samuel og David? Og man sagde: Se,
de ere i Nevajot ved Rama.
23. Og da han gik did, til Nevajot
ved Rama, kom Guds Aand ogsaa over
ham; og han gik, og altsom han gik,
profeterede han, indtil han kom til Neva-
jot ved Rama. 10, 10 fg.
24. Ogsaa han drog sine Klæder af, og
ogsaa han profeterede for Samuels Aasyn,
og han faldt ned og laa nøgen* hele den
Dag og hele Natten; derfor siger man:
Er ogsaa Saul iblandt Profeterne?

* d. e. uden Overkjortel, Es. 20, 2.

20. Kapitel.

David kommer til Jonatan og klager sin Nød for ham (1—3). Han lader David drage bort til Betlehem og aftaler med ham, at han den tredje Dag derefter skal skjule sig paa Marken; imidlertid vil Jonatan udforske sin Faders Sindelag mod ham og der ved visse Tegn give ham Underretning derom; han fornyer sin Pakt med David (4—23). Efter at have erfaret sin Faders Forbitrelse mod David underretter han denne derom og tager med stor Bedrøvelse Afsked fra ham (24—43).

Og David flyede fra Nevajot ved Rama
og kom og sagde aabent og ligefrem
til Jonatan: Hvad har jeg gjort, hvad
er min Misgjerning, og hvad er min
Synd for din Faders Ansigt, siden han
staar mig efter Livet?
2. Da sagde han til ham: Det være
langt fra! Du skal ikke dø; se, min Fader
gjør ikke Noget, Stort eller Lidet, udenat
han aabenbarer det for mit Øre; hvorfor
skulde da min Fader dølge denne Sag
for mig? Det er ikke saa.
3. Men David blev ved og svor: Din
Fader ved meget vel, at jeg har fundet
Naade for dine Øine, og derfor tænker
han: Jonatan maa ikke vide om dette,
forat han ikke skal blive bedrøvet. Men
saasandt Herren lever, og saasandt du
lever: Der er kun et Skridt mellem mig
og Døden.
4. Da sagde Jonatan til David: Hvad
dit Hjerte begjærer, det vil jeg gjøre
for dig.
5. Og David sagde til Jonatan: Se,
det er Nymaane imorgen, og jeg skulde
jo da sidde tilbords med Kongen; men
lad mig nu gaa, saa vil jeg skjule mig
paa Marken indtil iovermorgen Aften.
6. Dersom da din Fader savner mig,
saa skal du sige: David bad mig ind-

stændig om, at han maatte gaa i al
Hast til Betlehem, sin Stad; thi hele
Slægten holder der sin aarlige Ofring.
7. Dersom han da siger saa: Det er
godt, — saa er din Tjener sikker; men
dersom hans Vrede optændes, saa vid,
at det Onde er fast besluttet hos ham.
8. Gjør da Miskundhed mod din Tjener,
eftersom du har ladet din Tjener indtræde
i Herrens Pakt med dig! Men er der
nogen Misgjerning hos mig, saa dræb
du mig! Hvorfor skulde du vel føre mig
til din Fader? 18, 3; 23, 18.
9. Og Jonatan sagde: Det være langt
fra dig! Men skjønner jeg, at det er en
fast Beslutning af min Fader, at det
Onde skal komme over dig, skulde jeg da
ikke give dig det tilkjende?
10. Og David sagde til Jonatan: Hvem
skal underrette mig derom eller om, hvad
Haardt din Fader svarer dig?
11. Og Jonatan sagde til David: Kom,
lader os gaa ud paa Marken! Og de
gik begge ud paa Marken.
12. Og Jonatan sagde til David:
Herre, Israels Gud! Naar jeg udforsker
min Fader paa denne Tid imorgen eller
iovermorgen, og se, han er vel sindet
mod David, og jeg da ikke sender Bud
til dig og aabenbarer det for dit Øre
[da straffe Herren mig]!
13. Saa gjøre Herren mod Jonatan,
og saa blive han ved! Finder min Fader
for godt at føre Ondt over dig, saa skal
jeg aabenbare det for dit Øre og lade
dig slippe bort, og du skal gaa i Fred.
Og Herren være med dig, som han har
været med min Fader!
14. Men skulde du ikke, hvis jeg endda*
er ilive, gjøre Herrens Miskundhed imod
mig, saa jeg ikke skal dø?
* nemlig, naar du er bleven Konge.
15. Og du vil ikke gjøre Ende paa
din Miskundhed imod mit Hus evindelig,
end ikke, naar Herren gjør Ende paa
Davids Fiender og udrydder hver og een
af Jordens Overflade.
16. Saa sluttede Jonatan en Pakt med
Davids Hus og sagde: Herren tage Hevn
over Davids Fiender! 18, 3 fg.
17. Og Jonatan blev ved at besværge
David ved sin Kjærlighed til ham; thi
han elskede ham, som han elskede sin egen
Sjæl. 18, 3; 19, 1.
18. Og Jonatan sagde til ham: Imor-
gen er det Nymaane; da vil du blive
savnet, naar din Plads er tom.
19. Og iovermorgen skal du gaa langt
ned og komme hen til det Sted, hvor
du holdt dig skjult den Dag, da Udaa-
den skulde ske*, og sætte dig ved Stenen
Esel. * 19, 2. 3.
20. Og jeg vil skyde tre Pile hen ved
Siden af den, som om jeg skjød tilmaals.
21. Og se, jeg vil sende Drengen hen
og sige: Gaa, find Pilene op! Siger jeg
da til Drengen: Se, Pilene ligge hiden-
for dig, tag dem, — saa kom! Thi da
er du sikker, og der er ingen Fare, saa-
sandt Herren lever.
22. Men siger jeg saa til den unge
Karl: Se, Pilene ligge bortenfor dig, —
saa gaa! Thi Herren vil da, at du skal
drage bort.
23. Og hvad det Ord angaar, som vi
have talt, jeg og du, se, da er Herren
Vidne mellem mig og dig evindelig.
24. David skjulte sig da paa Marken;
og det blev Nymaane, og Kongen satte
sig tilbords for at spise.
25. Og Kongen sad paa sin Plads
den Gang som ellers, paa Pladsen ved
Væggen, og Jonatan stod op, og Abner
satte sig ved Siden af Saul; men Da-
vids Plads var tom.
26. Men Saul talte ikke Noget den
Dag; thi han tænkte: Der er Noget hændt:
han er ikke ren*, nei, han er ikke ren
* 3 Mos. 15, 16 fg
27. Og det skede den næste Dag, Dage
efter Nymaane, da var Davids Plads
tom, og Saul sagde til Jonatan, si
Søn: Hvorfor er Isajs Søn hverke
igaar eller idag kommen til Maaltidet
28. Og Jonatan svarede Saul: Davi
bad mig indstændig om at maatte ga
til Betlehem,
29. og han sagde: Kjære, lad mi
gaa! Thi vi have en Familie-Ofring
Staden, og min Broder har selv paa
lagt mig at komme, og nu, har jeg fun
det Naade for dine Øine, saa lad mi
slippe bort, forat jeg kan faa mine Brø
dre at se! Derfor er han ikke komme
til Kongens Bord.
30. Da optændtes Sauls Vrede mo
Jonatan, og han sagde til ham: D
Søn af en forvendt og gjenstridig Kvinde
Ved jeg ikke, at du har Isajs Søn kjæ
til Skjændsel for dig og til Skjændse
for din Moders Blusel?

31. Thi alle de Dage, Isajs Søn
lever paa Jorden, skal du og dit Konge-
dømme ikke staa fast. Send derfor Bud
og hent ham til mig, thi han er Dødsens.
32. Da svarede Jonatan Saul, sin
Fader, og sagde til ham: Hvorfor skal
han dø? Hvad har han gjort? 19, 4.
33. Men Saul slyngede Spydet mod
ham for at fælde ham; da skjønte Jona-
tan, at hans Fader havde fast besluttet
at dræbe David. 18, 11; 19, 10.
34. Og Jonatan stod op fra Bordet
i brændende Vrede, og han smagte ikke
Mad paa Nymaanens anden Dag; thi
han var bedrøvet for Davids Skyld, fordi
hans Fader havde forhaanet ham.
35. Og det skede om Morgenen, da
gik Jonatan ud paa Marken til den Tid,
han havde aftalt med David, og han
havde en liden Dreng med sig.
36. Og han sagde til sin Dreng: Løb
og find Pilene op, som jeg udskyder!
Drengen løb, og han skjød Pilen hen
over ham.
37. Og da Drengen kom til Stedet,
hvor Pilen laa, som Jonatan havde af-
skudt, raabte Jonatan efter Drengen og
sagde: Ligger ikke Pilen bortenfor dig?
38. Og Jonatan raabte efter Drengen:
Vær snar, skynd dig, stans ikke! Og
Jonatans Dreng samlede Pilene op og
kom til sin Herre.
39. Og Drengen vidste ikke om Noget;
kun Jonatan og David vidste om Sagen.
40. Og Jonatan overgav sine Vaaben
til sin Dreng og sagde til ham: Gaa,
bring dem til Byen!
41. Da Drengen var kommen derhen,
stod David op fra Sydsiden*, og han
faldt paa sit Ansigt til Jorden og bøiede
sig tre Gange; og de kyssede hinanden
og græd med hinanden, indtil David
græd heftig. * af Stenen, V. 19.
42. Og Jonatan sagde til David: Gak
hen i Fred! Hvad vi to have svoret i
Herrens Navn, idet vi sagde: Herren
være Vidne mellem mig og dig og mellem
min Afkom og din Afkom til evig Tid
[derved blive det]!
43. Og han stod op og gik bort; men
Jonatan gik ind i Staden.

21. Kapitel.

David undkommer til Ypperstepresten Achimelek
i Nob, faar af ham Skuebrød og Goliats Sverd;
Doeg, en af Sauls Tjenere, hører det (1—9).
David kommer til Akis, Filisternes Konge; men
da han her bliver kjendt, bliver han forskrækket og
anstiller sig vanvittig; man lader ham gaa (10—15).

Og David kom til Nob, til Presten
Achimelek; og Achimelek kom David
forskrækket imøde og sagde til ham: Hvor-
for er du alene, og ikke en Eneste med dig?
2. Og David sagde til Presten Achi-
melek: Kongen har paalagt mig et
Ærinde og sagt til mig: Ingen maa vide
Noget om det Ærinde, hvori jeg sender
dig, og som jeg har paalagt dig. Og
mine Karle har jeg tilsagt til det og
det Sted.
3. Og nu, hvad har du ved Haanden?
Giv mig fem Brød i min Haand, eller
hvad der findes!
4. Og Presten svarede David og sagde:
Jeg har intet almindeligt Brød ved
Haanden, men helligt Brød er her, —
kun at Karlene have holdt sig fra Kvinder.
3 Mos. 24, 5 fg. 2 Mos. 19, 15.
5. Og David svarede Presten og sagde
til ham: Ja visselig, Kvinder have været
os forholdte igaar og iforgaars; da jeg
drog ud, var Karlenes Tøi helligt; og
vel er dette en Færd, som ikke er hellig,
dog bliver den idag hellig ved Tøiet.
3 Mos. 15, 16—18.
6. Da gav Presten ham helligt Brød;
thi der var ikke andet Brød der end
Skuebrødene, som bleve borttagne fra
Herrens Aasyn, forat varmt Brød kunde
lægges istedet paa den Dag, de bleve
borttagne. Matt. 12, 3. 4. Luk. 6, 3. 4.
7. Men sammesteds var den Dag en
Mand af Sauls Tjenere, som holdt sig
inde for Herrens Aasyn, og hans Navn
var Doeg, Edomiten; han var Høveds-
mand over Sauls Hyrder. 22, 9. Ps. 52, 2.
8. Og David sagde til Achimelek: Har
du ikke her ved Haanden et Spyd eller
et Sverd? Thi jeg har hverken taget mit
Sverd eller mine andre Vaaben med mig;
thi Kongens Ærinde havde Hast.
9. Og Presten sagde: Filisteren Goli-
ats Sverd, han, som du slog i Tere-
bintedalen, se, det hænger indsvøbt i et
Klæde bag Livkjortelen; vil du tage dig
det, saa tag det! Her er ikke noget an-
det end det. Og David sagde: Der er
ikke noget som det; giv mig det! 17, 50. 51.
10. Og David stod op og flyede samme
Dag for Saul; og han kom til Akis,
Kongen i Gat. 27, 2. Ps. 56, 1.
11. Og Akis's Tjenere sagde til ham:
Er det ikke David, Landets Konge? Var

det ikke om denne, man sang ved Dan-
sene og sagde: Saul har slaaet sine
Tusinder, og David sine Titusinder?
18, 7; 29, 5.
12. Og David lagde disse Ord paa
Hjerte og frygtede saare for Akis,
Kongen i Gat.
13. Og han teede sig som vanvittig
for deres Øine, og han rasede mellem
deres Hænder og ridsede paa Portens
Døre og lod sin Fraade flyde ned i sit
Skjæg. Ps. 34, 1.
14. Da sagde Akis til sine Tjenere:
I se jo, det er en gal Mand; hvorfor
føre I ham til mig?
15. Fattes jeg Gale, siden I have
ført denne hid for at rase hos mig?
Skulde denne komme i mit Hus?

22. Kapitel.

David kommer til Adullam; Mange, som ere i Nød, tage sin Tilflugt til ham; han fører sine Forældre til Moabs Konge og vender derpaa tilbage til Juda (1—5). Saul beskylder sine Tjenere og sin Søn for at holde med David; Doeg fortæller Saul, hvad han har seet i Nob (6—10). Saul lader Achimelek, Presten i Nob, hente til sig; han forsvarer sig, men bliver dog med Sine paa Sauls Befaling dræbt af Doeg (11—19); kun hans Søn Abjatar undkommer til David, som trøster ham (20—23).

Og David gik derfra og undkom til
Adullams Hule; og da hans Brødre
og hele hans Faders Hus hørte det, droge
de derned til ham. Ps. 57, 1.
2. Og hver Mand, som var i Nød,
og hver Mand, som var trykket af Gjæld,
og hver Mand, som var bitter i Sindet,
samlede sig til ham, og han blev Hø-
vedsmand over dem; og der var hos
ham omtrent fire hundrede Mand.
3. Og David drog derfra til Mizpe i
Moab; og han sagde til Moabs Konge:
Lad dog min Fader og min Moder drage
ud og blive hos eder, indtil jeg erfarer,
hvad Gud vil gjøre med mig!
4. Og han førte dem frem for Moabs
Konge; og de bleve hos ham alle de
Dage, David var paa Bjerghøiden.
5. Og Profeten Gad sagde til David:
Du skal ikke blive paa Bjerghøiden; gaa
bort og drag til Judas Land! Og David
drog bort og kom til Harets Skov. Ps. 63, 1.
6. Og Saul hørte, at David og de
Mænd, som vare med ham, vare blevne
kjendte, og Saul sad i Gibea under Ta-
marisken paa Høien med sit Spyd i sin
Haand, og alle hans Tjenere stode hos
ham.
7. Da sagde Saul til sine Tjenere,
som stode hos ham: Hører dog, I Ben-
jaminiter! Vil da Isajs Søn ogsaa give
eder alle Agre og Vingaarde, sætte eder
alle til Øverster over Tusinde og til
Øverster over Hundrede? 8, 14.
8. Thi I have alle sammensvoret eder
mod mig, og Ingen aabenbarede det for
mit Øre, da min Søn sluttede Pakt med
Isajs Søn, og Ingen af eder er bekym-
ret for mig og aabenbarer Noget for
mit Øre; thi min Søn har sat min Tjener
op imod mig til at efterstræbe mig, saa-
ledes som det sker paa denne Dag.
18, 3; 20, 16.
9. Da svarede Doeg, Edomiten, som
var sat over Sauls Tjenere, og sagde:
Jeg saa Isajs Søn komme til Nob, til
Achimelek, Achitubs Søn. 21, 7. Ps. 52, 2.
10. Og han adspurgte Herren for ham,
og han gav ham Reisekost og gav ham
Filisteren Goliats Sverd. 21, 6. 9.
11. Da sendte Kongen Bud hen for
at kalde Achimelek, Achitubs Søn, Pre-
sten, og hele hans Faders Hus, Presterne,
som vare i Nob; og de kom allesammen
til Kongen.
12. Og Saul sagde: Hør dog, Achi-
tubs Søn! Og han sagde: Se, her e[r]
jeg, min Herre!
13. Og Saul sagde til ham: Hvorfo[r]
have I sammensvoret eder mod mig, d[u]
og Isajs Søn, idet du gav ham Brø[d]
og Sverd og adspurgte Gud for ham,
forat han skulde staa op imod mig o[g]
efterstræbe mig, saaledes som det ske[r]
paa denne Dag?
14. Da svarede Achimelek Kongen o[g]
sagde: Hvem er der dog blandt alle di[ne]
Tjenere, der er betroet som David og e[r]
Kongens Svigersøn og har fortrolig A[d]-
gang til dig og er æret i dit Hus? 18, 2[7].
15. Var det den Dag første Gan[g]
jeg adspurgte Gud for ham? Det vær[e]
langt fra mig! Kongen lægge ikke si[n]
Tjener eller hele min Faders Hus Nog[et]
til Last! Thi din Tjener vidste ikke Noge[t]
Lidet eller Stort, om alt dette.
16. Men Kongen sagde: Du skal d[ø],
Achimelek, du og hele din Faders Hu[s]!
17. Og Kongen sagde til Løberne, so[m]
stode hos ham: Vender eder om og dræ[-]
ber Herrens Prester! Thi ogsaa der[es]
Haand er med David, og de vidste, [...]

)an var paa Flugt, og aabenbarede det
ikke for mit Øre. Men Kongens Tjenere
)ilde ikke udrække sin Haand for at slaa
Herrens Prester ned.
18. Da sagde Kongen til Doeg: Vend
)u dig om og slaa Presterne ned! Og
Doeg, Edomiten, vendte sig om og slog
Presterne ned, og han dræbte den Dag
em og otteti Mænd, som bare linned
Livkjortel.
19. Og Nob, Presternes Stad, slog
an med Sverdets Eg; baade Mand og
kvinde, baade Barn og Diebarn og Okse
g Asen og Faar slog han med Sverdets
Eg. 21, 1.
20. Og der undkom en Søn af Achi-
nelek, Achitubs Søn, hans Navn var
Abjatar, og han flyede hen til David. 23, 6.
21. Og Abjatar fortalte David, at
Saul havde dræbt Herrens Prester.
22. Da sagde David til Abjatar: Jeg
idste hin Dag, at Doeg, Edomiten, var
er, og at han ganske vist vilde give Saul
et tilkjende; jeg er Skyld i, hvad der
r skeet med hver Sjæl af din Faders Hus. 21, 7.
23. Bliv hos mig, frygt ikke! Thi den,
)m tragter efter mit Liv, tragter efter
it Liv; hos mig skal du være i god
Forvaring.

23. Kapitel.

David slaar Filisterne og frelser Ke'ila efter
Herrens Ord (1—6). Saul vil fange ham der, men
an undkommer efter at have adspurgt Herren (7—13).
David forbliver i Ørkenen Sif, hvor Jonatan
ommer til ham og fornyer sin Pagt med ham
(14—18). Sifiterne forraade David; Saul for-
lger ham i Maons Ørken, men drager bort ved
efterretningen om, at Filisterne ere faldne ind i
andet (19—28).

Og man gav David tilkjende og sagde:
Se, Filisterne krige mod Ke'ila, og
e plyndre Tærskepladserne. Jos. 15, 44.
2. Da adspurgte David Herren og
agde: Skal jeg gaa hen og slaa disse Fi-
listere? Og Herren sagde til David: Gaa
en og slaa Filisterne og frels Ke'ila!
3. Men Davids Mænd sagde til ham:
Se, vi leve i Frygt her i Juda; skulle
i da endog gaa til Ke'ila mod Filister-
es Slagordener?
4. Da adspurgte David endnu engang
Herren, og Herren svarede ham og sagde:
Staa op, drag ned til Ke'ila! Thi jeg
iver Filisterne i din Haand.
5. Saa droge David og hans Mænd
til Ke'ila, og han stred mod Filisterne
og drev deres Kvæg bort og gjorde et
stort Nederlag iblandt dem; og saaledes
frelste David Ke'ilas Indbyggere.
6. Da Abjatar, Achimeleks Søn, flyede
til David i Ke'ila, var Livkjortelen kom-
men derned med ham. 22, 20.
7. Og det blev givet Saul tilkjende,
at David var kommen til Ke'ila; da
sagde Saul: Gud kjendes ikke ved ham
og har givet ham i min Haand; thi han
har stængt sig selv inde ved at gaa
ind i en By med dobbelte Porte og
Bomme.
8. Og Saul opbød alt Folket til Kri-
gen, til at drage ned til Ke'ila for at
beleire David og hans Mænd.
9. Da David skjønte, at det var mod
ham, Saul lagde ondt Raad op, sagde
han til Abjatar, Presten: Bring Liv-
kjortelen hid! Ordsp. 3, 29. 1 Sam. 30, 7.
10. Og David sagde: Herre, Israels
Gud! Din Tjener har hørt, at Saul
higer efter at komme til Ke'ila for at
ødelægge Byen for min Skyld.
11. Ville Ke'ilas Mænd overgive mig
i hans Haand? Vil Saul drage herned,
som din Tjener har hørt? Herre, Is-
raels Gud! Giv dog din Tjener det til-
kjende! Og Herren sagde: Ja, han vil
drage herned.
12. Og David sagde: Ville Ke'ilas
Mænd overgive mig og mine Mænd i
Sauls Haand? Og Herren sagde: Ja,
de ville.
13. Da brøde David og hans Mænd,
omtrent seks hundrede Mand, op og droge
ud af Ke'ila, og de vankede om, hvor
det traf sig. Og det blev givet Saul
tilkjende, at David var undkommen fra
Ke'ila; da lod han være at drage ud.
14. Og David blev i Ørkenen paa
Bjerghøiderne, og han opholdt sig i
Bjergegnen i Sifs Ørken; og Saul søgte
ham hele Tiden, men Gud gav ham ikke
i hans Haand.
15. Og David skjønte, at Saul var
dragen ud for at staa ham efter Livet,
og David var i Sifs Ørken i Skoven.
16. Da stod Jonatan, Sauls Søn,
op og gik til David i Skoven, og han
styrkede hans Haand i Gud.
17. Og han sagde til ham: Frygt ikke!
Thi min Faders, Sauls, Haand skal ikke
finde dig, og du skal regjere over Is-
rael, og jeg skal være den Anden næst

efter dig; ogsaa Saul, min Fader, ved om dette. 15, 28; 20, 31; 24, 21.

18. Og de sluttede begge en Pakt for Herrens Aasyn; og David blev i Skoven, men Jonatan gik til sit Hus. 18, 3; 20, 16.

19. Og nogle Sifiter droge op til Saul i Gibea og sagde: David holder sig skjult hos os paa Bjerghøiderne i Skoven, paa Chakilas Høi, som ligger søndenfor Ørkenen. 26, 1. Ps. 54, 2.

20. Saa drag nu ned, o Konge, efter al din Sjæls Begjæring efter at drage ned, og vor Sag skal det være at overgive ham i Kongens Haand.

21. Og Saul sagde: Velsignede være I af Herren, fordi I have Medynk med mig!

22. Drager nu bort, giver fremdeles Agt og gjører eder bekjendte med og ser det Sted, hvor han vanker, og hvem der har seet ham der! Thi man har sagt mig: Han er meget slu.

23. Og ser efter og gjører eder bekjendte med alle de Smuthuller, hvor han skjuler sig, og kommer saa tilbage til mig med sikker Besked! Saa vil jeg gaa med eder, og dersom han er i Landet, skal jeg søge ham op blandt alle Judas Tusinder.

24. Og de brøde op og gik til Sif forud for Saul; og David og hans Mænd vare i Maons Ørken, paa den øde Mark søndenfor Ørkenen. V. 19.

25. Og Saul og hans Mænd gik for at søge, og man gav David det tilkjende, og han drog ned til Klippen og forblev i Maons Ørken; og da Saul fik det at høre, satte han efter David til Maons Ørken.

26. Og Saul gik paa den ene Side af Bjerget, men David og hans Mænd paa den anden Side af Bjerget; og David søgte ængstelig at komme bort fra Saul, medens Saul og hans Mænd vare i Færd med at omringe David og hans Mænd for at gribe dem.

27. Da kom der et Bud til Saul og sagde: Skynd dig og drag afsted! Thi Filisterne ere faldne ind i Landet.

28. Saa vendte Saul tilbage fra at forfølge David og drog imod Filisterne; derfor har man kaldt dette Sted Sela-Hammahlekot*. * Undkomst-Klippen.

24. Kapitel.

David opholder sig i En-Gedis Ørken; Saul forfølger ham ogsaa der (1—3). David skaaner Sauls Liv i en Hule, men afskjærer en Flig af hans Kapp (4—8). David overbeviser Saul om den Uret, han har gjort ham (9—16). Saul erkjender si Synd, tager den Ed af David, at han ikke skal udrydde hans Slægt, og drager bort (17—23).

Og David drog op derfra og ophold sig paa En-Gedis Bjerghøider.

2. Og det skede, da Saul kom tilbag efter at have forfulgt Filisterne, gav mai ham tilkjende og sagde: Se, David er En-Gedis Ørken.

3. Da tog Saul tre tusinde Mand udvalgte af hele Israel, og han dro hen for at opsøge David og hans Mæn paa Stenbukkenes Klipper. 26,

4. Og han kom til Faarefoldene ve Veien, og der var en Hule, og Saul gi ind for at tildække sine Fødder; me David og hans Mænd sade i det Inderst af Hulen.

5. Da sagde Davids Mænd til ham Se, nu er den Dag kommen, om hvilke Herren sagde til dig: Se, jeg giver di Fiende i din Haand. Saa gjør da mo ham, som du finder for godt! Men David stod op og afskar hemmelig Fligei af Sauls Kappe. 26,

6. Og det skede derefter, da slog David Hjerte ham, fordi han havde afskaaret Fligen, som hørte Saul til.

7. Og han sagde til sine Mænd: Herren lade det være langt fra mig at gjør dette mod min Herre, mod Herrens Sal vede, at lægge Haand paa ham! Th Herrens Salvede er han. 2 Sam. 1, 14 f

8. Og David straffede sine Mænd me haarde Ord og tilstedte dem ikke at reis sig mod Saul; og Saul brød op fr Hulen og begav sig paa Veien.

9. Og derefter stod David op og g ud af Hulen og raabte efter Saul o sagde: Min Herre Konge! Og Saul sa sig tilbage, og David bøiede sig med An sigtet mod Jorden og kastede sig ned.

10. Og David sagde til Saul: Hvor for hører du paa Menneskers Ord, so sige: Se, David søger din Ulykke?

11. Se, paa denne Dag have din Øine seet, at Herren idag havde give dig i min Haand i Hulen, og der va Tale om at dræbe dig; men jeg havd Medynk med dig og sagde: Jeg vil ik

ægge Haand paa min Herre; thi Her-
ens Salvede er han.
12. Og se, min Fader, ja se, her er
Fligen af din Kappe i min Haand! Thi
eraf, at jeg afskar Fligen af din Kappe
g ikke dræbte dig, maa du skjønne og
e, at der ikke er noget Ondt eller nogen
Misgjerning i min Haand, og at jeg ikke
ar forsyndet mig mod dig; du derimod
iger efter mit Liv for at tage det.
Ps. 7, 4 fg.
13. Herren skal dømme mellem mig og
g, og Herren skal hevne mig paa dig,
en min Haand skal ikke ramme dig;
Rom. 12, 19. 1 Pet. 2, 23.
14. som de Gamles Ordsprog siger:
ra Ugudelige udgaar Ugudelighed. Men
in Haand skal ikke ramme dig.
15. Efter hvem er Israels Konge ud-
angen? Efter hvem er det, du jager?
fter en død Hund, efter en Loppe.
26, 20. 2 Sam. 9, 8.
16. Saa skal da Herren være Dom-
er og dømme mellem mig og dig; han
til og føre min Sag og dømme mig
i af din Haand! Ps. 43, 1; 17, 2.
17. Og det skede, da David var fær-
g med at tale disse Ord til Saul, da
gde Saul: Er det din Røst, min Søn
avid? Og Saul opløftede sin Røst og
æd. 26, 17.
18. Og han sagde til David: Du er
tfærdigere end jeg; thi du har gjort
odt imod mig, men jeg har gjort Ondt
od dig. 25, 21. Ps. 35, 12.
19. Du har idag vist, at du har gjort
odt imod mig, at du, da Herren havde
ergivet mig i din Haand, dog ikke har
æbt mig.
20. Naar en Mand finder sin Fiende,
han da lader ham fare paa en god
t [saa vil Herren betale ham med
odt]. Herren betale dig med Godt for
nne Dag, for det, du har gjort imod
g!
21. Og nu, se, jeg ved, at du visselig
l vorde Konge, og at Israels Konge-
mme skal forblive fast i din Haand.
23, 17.
22. Saa tilsværg mig da nu ved Her-
, at du ikke vil udrydde min Afkom
er mig og ikke udslette mit Navn af
n Faders Hus!
23. Og David tilsvor Saul det; og
ul gik til sit Hus, men David og hans
ænd droge til Bjerghøiden.

25. Kapitel.

Samuel dør; Nabal i Karmel afviser med Haan Davids Bøn om Levnetsmidler (1—11). Den af David besluttede blodige Hevn afvendes af Abiga'il, Nabals Hustru (12—35). Nabal bliver forskrækket og dør den tiende Dag derefter; David ægter Abiga'il, saa og Achinoam; Mikal, Davids Hustru, gives til Palti (36—44).

Og Samuel døde, og hele Israel sam-
lede sig og græd over ham, og de be-
grove ham i hans Hjem i Rama. Da brød
David op og drog ned til Parans Ørken.
28, 3; 7, 17.
2. Og der var en Mand i Maon,
som havde sin Gjerning i Karmel, og
Manden var saare rig; han havde tre
tusinde Faar og tusinde Gjeder, og han
var just i Færd med at klippe sine Faar
i Karmel.
3. Og Mandens Navn var Nabal, og
hans Hustrues Navn Abiga'il; og Kvin-
den havde god Forstand og var deilig
af Skikkelse, men Manden var haard og
ond i sine Gjerninger, og han var af
Kalebs Slægt. Jos. 15, 13.
4. Og David fik høre i Ørkenen, at
Nabal klippede sine Faar.
5. Da udsendte David ti af sine Mænd,
og David sagde til dem: Drager op til
Karmel, og naar I komme til Nabal,
skulle I spørge ham i mit Navn, om han
lever vel.
6. Og I skulle sige saaledes: Til
Lykke! Fred være med dig, og Fred med
dit Hus, og Fred med Alt, hvad du har!
7. Og nu har jeg hørt, at du har
Faareklipning. Nu, de Hyrder, som du
har, have været sammen med os; vi have
ikke gjort dem Fortræd, og der er Intet
blevet savnet af dem i al den Tid, de
have været i Karmel.
8. Spørg dine Drenge, og de ville
fortælle dig det, og lad nu os Tjenere
finde Naade for dine Øine, thi paa en
god Dag ere vi komne; saa giv da, hvad
der falder dig for Haanden, til dine
Tjenere og til din Søn David!
9. Og Davids Mænd kom og talte
alt dette til Nabal i Davids Navn; der-
paa satte de sig til Hvile.
10. Men Nabal svarede Davids Tje-
nere og sagde: Hvem er David, og hvem
er Isais Søn? Nuomstunder er der
mange Tjenere, som løbe bort, hver fra
sin Herre.
11. Og jeg skulde tage mit Brød og
mit Vand og mit Slagtekvæg, som jeg

har slagtet for dem, der klippe for mig, og give det til Mænd, om hvem jeg ikke ved, hvorfra de ere?

12. Og Davids Mænd vendte sig om til sin Vei og droge tilbage og kom og fortalte ham alt dette.

13. Da sagde David til sine Mænd: Omgjorder eder, hver Mand med sit Sverd! Og de omgjordede sig, hver Mand med sit Sverd, og David omgjordede sig ogsaa med sit Sverd; og de droge op efter David, omtrent fire hundrede Mand, medens to hundrede bleve ved Tøiet.

14. Men en af Drengene fortalte Abiga'il, Nabals Hustru, det og sagde: Se, David sendte Bud fra Ørkenen for at hilse vor Herre; men han for løs paa dem.

15. Og Mændene have været meget gode mod os, og Ingen har gjort os nogen Fortræd, og vi have ikke savnet Noget i al den Tid, vi vandrede med dem, da vi vare paa Marken.

16. En Mur have de været om os baade Nat og Dag i al den Tid, vi vare sammen med dem og vogtede Smaakvæget.

17. Tænk nu efter og se til, hvad du skal gjøre! Thi Ulykken er fast besluttet mod vor Herre og mod hele hans Hus, og han er et nedrigt Menneske, saa man ikke kan tale til ham.

18. Da skyndte Abiga'il sig og tog to hundrede Brød og to Læderflasker med Vin og fem tillavede Faar og fem Maal ristet Korn og hundrede Rosinkager og to hundrede Figenkager og lagde dem paa Asenerne.

19. Og hun sagde til sine Drenge: Drager frem foran mig! Se, jeg kommer efter eder. Men sin Mand Nabal gav hun det ikke tilkjende.

20. Og det skede, da hun red paa Asenet og drog ned i en Hulvei paa Bjerget, se, da droge David og hans Mænd ned imod hende, og hun traf paa dem.

21. Men David havde sagt: Forgjæves har jeg holdt Vagt over Alt, hvad denne havde i Ørkenen, saa der ikke savnedes Noget af Alt, hvad han havde; men han har gjengjældt mig Godt med Ondt.
24, 18. Ps. 35, 12.

22. Saa gjøre Gud mod Davids Fiender, og saa blive han ved, om jeg, naar Morgenen gryr, lader nogen Mand blive tilbage af alle dem, som høre ham til!

23. Da nu Abiga'il saa David, skyndte hun sig og steg ned af Asenet, og hun faldt paa sit Ansigt for David og bøiede sig mod Jorden.

24. Og hun faldt ned for hans Fødder og sagde: Paa mig, min Herre, paa mig hvile Misgjerningen, og lad dog din Tjenerinde tale for dine Øren, og hør din Tjenerindes Ord!

25. Min Herre agte dog ikke paa denne nedrige Mand, paa Nabal, thi som hans Navn er, saa er han; Nabal* er hans Navn, og Daarlighed er hos ham. Og jeg, din Tjenerinde, jeg har ikke seet min Herres Mænd, som du havde sendt.
* Daare

26. Og nu, min Herre, saasandt Herren lever, og saasandt din Sjæl lever, har Herren forhindret dig fra at paadrage dig Blodskyld og fra at hjælpe dig med din egen Haand: og nu skull dine Fiender og de, som søge min Herres Ulykke, vorde som Nabal.

27. Og denne Gave, som din Tjeneste kvinde har bragt min Herre, lad nu den blive given de Mænd, som ere i min Herres Følge!

28. Forlad dog din Tjenerindes Overtrædelse! Thi Herren vil bygge min Herr et Hus, som staar fast; thi det er Herrens Krige*, min Herre fører, og Ond findes ikke hos dig fra din første Da
* 18, 1

29. Og om der reiser sig et Mennesk for at forfølge dig og for at staa di efter Livet, da skal min Herres Liv vær bundet i de Levendes Knippe hos Her ren, din Gud; men dine Fienders Li skal han bortslynge som en Sten i Slynge

30. Og det skal ske, naar Herren gj mod min Herre alt det Gode, han ha talt over dig, og beskikker dig til Fyrs over Israel,
2 Sam. 5,

31. saa skal ikke dette bringe dig t at snuble eller være til Anstød for mi Herres Hjerte, at han har udøst uskyldigt Blod, og at min Herre har hjulp sig selv. Og naar Herren gjør vel imo min Herre, saa kom din Tjenerinde i H

32. Da sagde David til Abiga'il: L vet være Herren, Israels Gud, som ida har sendt mig dig imøde!

33. Og velsignet være din Forsta dighed, og velsignet være du, som ida

jar holdt mig tilbage fra at paadrage
nig Blodskyld og hjælpe mig med min
egen Haand!
34. Men, saasandt Herren, Israels
Gud, lever, han, som har holdt mig til-
bage fra at gjøre dig Ondt: Havde du ikke
skyndt dig at komme mig imøde, da skulde
der vissselig ikke, naar Morgenen gryede,
været nogen Mand tilbage for Nabal.
35. Og David modtog af hendes Haand,
hvad hun havde bragt ham, og han sagde
til hende: Drag i Fred op til dit Hus!
Se, jeg har hørt paa din Røst og op-
fyldt din Bøn.
36. Og Abiga'il kom til Nabal, og
se, han havde et Gjæstebud i sit Hus,
som en Konges Gjæstebud, og Nabals
Hjerte var vel tilmode, og han var meget
drukken; og hun gav ham ikke Noget til-
kjende, hverken Lidet eller Stort, førend
Morgenen gryede.
37. Og det skede om Morgenen, da
Rusen havde forladt Nabal, da fortalte
hans Hustru ham disse Ting, og hans
Hjerte døde inden i ham, og han blev
til Sten.
38. Og det skede omtrent ti Dage der-
efter, da slog Herren Nabal, og han døde.
39. Da David hørte, at Nabal var
død, sagde han: Lovet være Herren, som
har udført min Forsmædelses Sag mod
Nabal og holdt sin Tjener tilbage fra
Ondt, og Nabals Ondskab har Herren
ladet komme tilbage paa hans eget Ho-
ved. Og David sendte Bud og beilede til
Abiga'il for at tage hende til Hustru.
40. Og Davids Tjenere kom til Abi-
ga'il i Karmel, og de talte til hende og
sagde: David har sendt os til dig for at
tage dig til Hustru.
41. Og hun stod op og bøiede sig med
Ansigtet mod Jorden og sagde: Se, her
er din Tjenerinde, beredt til at være din
Tjenestekvinde, til at tvætte min Herres
Tjeneres Fødder. Luk. 1, 38.
42. Og Abiga'il skyndte sig og gjorde
sig færdig og red paa sit Asen, hun og
hendes fem Piger, som fulgte hende; og
hun drog afsted med Davids Bud og
blev hans Hustru. 27, 3. 2 Sam. 3, 3.
43. Og David tog Achinoam fra Jis-
re'el, og de bleve begge hans Hustruer.
2 Sam. 3, 2.
44. Men Saul havde givet Mikal, sin
Datter, Davids Hustru, til Palti, Søn
af La'is, som var fra Gallim.

26. Kapitel.

Sifiterne forraade David anden Gang; Saul drager med 3000 Mand ned efter ham; Herren lader en dyb Søvn falde paa Saul og hans Folk; David borttager hans Spyd og hans Vandkrukke, men vil ikke tilstede Abisaj at slaa ham ihjel (1—12). David irettesætter Abner, fordi han ikke har holdt Vagt over sin Konge, klager over Sauls Forfølgelse; denne erkjender sin Uret; de skilles fra hverandre (13—25).

Og Siftterne kom til Saul i Gibea og
sagde: David holder sig skjult paa
Chakilas Høi lige overfor Ørkenen. 23, 19.
2. Og Saul gjorde sig rede og gik ned
til Sifs Ørken, og med ham tre tusinde
Mand, udvalgte af Israel, for at op-
søge David i Sifs Ørken. 24, 3.
3. Og Saul leirede sig paa Chakilas
Høi, som er lige overfor Ørkenen ved
Veien. Men David opholdt sig i Ør-
kenen, og han skjønte, at Saul var kom-
men efter ham til Ørkenen.
4. Og David udsendte Speidere og
erfarede, at Saul virkelig var kommen.
5. Da brød David op og kom til det
Sted, hvor Saul havde leiret sig, og
David saa Stedet, hvor Saul havde lagt
sig tilligemed Abner, Ners Søn, hans
Hærfører; og Saul laa i Vognborgen,
men Folket havde leiret sig trindt om ham.
6. Og David tog tilorde og sagde til
Achimelek, Hetiten, og til Abisaj, Zeru-
jas Søn, Joabs Broder: Hvem vil gaa
med mig ned til Saul i Leiren? Og
Abisaj sagde: Jeg vil gaa ned med dig.
7. Saa kom David og Abisaj til Folket
om Natten, og se, Saul laa og sov i
Vognborgen, og hans Spyd var stukket
i Jorden ved hans Hovedgjærde, og Abner
og Folket laa trindt omkring ham.
8. Og Abisaj sagde til David: Gud
har idag overgivet din Fiende i din
Haand; saa lad mig nu støde Spydet
tgjennem ham og ned i Jorden med een
Gang, saa jeg ikke skal behøve at gjøre
det endnu en Gang med ham!
24, 5. 2 Sam. 16, 9.
9. Men David sagde til Abisaj: Dræb
ham ikke! Thi hvo har udrakt sin Haand
mod Herrens Salvede og er bleven
ustraffet?
10. Og David sagde fremdeles: Saa-
sandt Herren lever: Kun Herren skal slaa
ham, hvadenten nu hans Dag kommer,
og han dør, eller han drager i Krig og
bliver bortrykket. Rom. 12, 19.

11. Herren lade det være langt fra
mig at lægge min Haand paa Herrens
Salvede! Saa tag nu Spydet, som staar
ved hans Hovedgjærde, og Vandkrukken,
og lader os gaa!
12. Og David tog Spydet og Vand-
krukken fra Sauls Hovedgjærde, og de
gik, og der var Ingen, som saa, og Ingen,
som mærkede det, og Ingen, som vaag-
nede; thi de sov allesammen, fordi en dyb
Søvn fra Herren var falden paa dem.
13. Og David gik over paa den anden
Side og stod paa Bjergets Top langt
borte, og der var et stort Rum mellem dem.
14. Og David raabte til Folket og til
Abner, Ners Søn, og sagde: Svarer du
ikke, Abner? Og Abner svarede og sagde:
Hvem er du, som raaber hidover til
Kongen?
15. Da sagde David til Abner: Er
du ikke en Mand? Og hvem er som du
i Israel? Og hvorfor har du ikke holdt
Vagt over din Herre, Kongen? Thi der
kom En af Folket for at dræbe Kongen,
din Herre.
16. Det er ikke godt, det, du har gjort.
Saasandt Herren lever: Dødsens ere I,
som ikke have holdt Vagt over eders Herre,
over Herrens Salvede. Og se nu efter,
hvor Kongens Spyd er, og Vandkrukken,
som var ved hans Hovedgjærde!
17. Og Saul kjendte Davids Røst og
sagde: Er det din Røst, min Søn David?
Og David sagde: Ja, det er min Røst,
min Herre Konge! 24, 17.
18. Og han sagde: Hvorfor jager dog
min Herre efter sin Tjener? Thi hvad
har jeg gjort, og hvad Ondt er der i
min Haand?
19. Og nu høre dog min Herre Kongen
sin Tjeners Ord: Er det Herren, som
har tilskyndet dig mod mig, saa forson
ham ved et Offer! Men er det Menne-
sker, saa være de forbandede for Herrens
Aasyn! Thi de have nu fordrevet mig,
saa jeg ikke kan holde mig til Herrens
Arv, idet de sige: Gaa, tjen andre Guder!
20. Og nu, lad ikke mit Blod falde til
Jorden langt borte fra Herrens Aasyn!
Thi Israels Konge er dragen ud for at
opsøge en Loppe, ligesom man jager efter
en Agerhøne paa Bjergene. 24, 15.
21. Da sagde Saul: Jeg har syndet;
kom tilbage, min Søn David! Thi jeg
vil ikke mere gjøre dig noget Ondt, efterdi
mit Liv har været dyrebart i dine Øine
paa denne Dag; se, jeg har handlet
daarlig og er faren saare meget vild.
22. Og David svarede og sagde: Se,
her er Spydet, o Konge, og lad en af
dine Tjenere komme hidover og hente det!
23. Og Herren vil gjengjælde den
Mand hans Retfærdighed og hans Tro-
fasthed, i hvis Haand Herren idag havde
givet dig; jeg vilde ikke lægge min
Haand paa Herrens Salvede.
24. Og se, ligesom dit Liv paa denne
Dag er blevet agtet høit i mine Øine,
saaledes skal mit Liv vorde agtet høit i
Herrens Øine, og han skal udfri mig af
al Trængsel.
25. Da sagde Saul til David: Vel-
signet være du, min Søn David! Du
skal baade sætte det i Verk og magte det.
Og David gik sin Vei, og Saul vendte
tilbage til sit Sted.

27. Kapitel.

David flygter til Kong Akis i Gat, som giver
ham Staden Ziklag at bo i (1—7). David fører
med Held Krig imod Gesuriterne, Girsiterne og
Amalekiterne, men siger til Akis, at det er Juda,
Jerahme'eliterne og Keniterne, han kriger imod;
Akis tror ham (8—12).

Og David sagde i sit Hjerte: Nu, jeg
bliver dog bortrykket en Dag ved
Sauls Haand; jeg har ikke noget Godt
ivente. Jeg vil undfly til Filisternes
Land; saa vil Saul afstaa fra at lede
længer efter mig inden hele Israels
Landemærke, og jeg undkommer af hans
Haand.
2. Saa brød David op og drog, han
og seks hundrede Mand, som vare med
ham, over til Akis, Søn af Maok, Konge
i Gat. 21, 10.
3. Og David boede hos Akis i Gat,
han selv og hans Mænd, hver med sit Hus,
David med sine to Hustruer, Achinoam,
Jisre'elitinden, og Abiga'il, Nabals
Hustru, Karmelitinden. 25, 42. 43; 30, 5.
4. Og det blev givet Saul tilkjende,
at David var flygtet til Gat; og han
blev nu ikke mere ved at søge efter ham.
5. Og David sagde til Akis: Har jeg
fundet Naade for dine Øine, saa lad der
gives mig et Sted i en af Landsbyerne,
forat jeg kan bo der! Thi hvorfor skal
din Tjener bo i Kongestaden hos dig?
6. Da gav Akis ham paa den samme
Dag Ziklag; derfor er Ziklag blevet Judas
Kongers Eiendom indtil denne Dag.
Jos. 15, 31. 1 Krøn. 12, 1.

7. Og Tallet paa de Dage, David boede i Filisternes Land, var et Aar og fire Maaneder.
8. Og David og hans Mænd droge op og overfaldt Gesuriterne og Girsiterne og Amalekiterne; thi disse vare de, som fra ældgammel Tid af boede i Landet henimod Sur og indtil Ægyptens Land.
9. Og naar David slog Landet, lod han hverken Mand eller Kvinde leve; og han tog smaat Kvæg og stort Kvæg og Asener og Kameler og Klæder og drog saa tilbage og kom til Akis.
10. Og Akis sagde: I have vel ikke gjort noget Indfald idag? Og David sagde: Jo, i det Sydlige af Juda og i det Sydlige af Jerahme'eliternes Land og i det Sydlige af Kenitern es Land.
11. Og hverken Mand eller Kvinde lod David leve, saa han bragte dem til Gat; thi han tænkte: De kunde fortælle om os og sige: Saa har David gjort. Og saa var hans Vis i al den Tid, han boede i Filisternes Land.
12. Og Akis troede David og tænkte: Han har gjort sig forhadt blandt sit Folk, blandt Israel, og saaledes bliver han min Tjener for al Tid.

28. Kapitel.

Filisterne begynde atter Krig med Saul; han forfærdes og adspørger Herren, men faar intet Svar (1—6). Han opsøger en Troldkvinde i En-Dor og forlanger, at hun skal lade Samuel vise sig for ham (7—14). Samuel forkynder Saul hans Undergang; Saul falder forfærdet til Jorden (15—20). Han staar endelig op, styrker sig med Mad og gaar bort (21—25).

Og det skede i de Dage, at Filisterne samlede sine Leire til Strid for at krige mod Israel; og Akis sagde til David: Det maa du vide, at du skal drage med mig ud i Leiren, du og dine Mænd.
2. Og David sagde til Akis: Da skal du faa vide, hvad din Tjener vil gjøre. Og Akis sagde til David: Da vil jeg sætte dig til Vogter over mit Hoved alle Dage.
3. Og Samuel var død, og hele Israel havde sørget over ham og begravet ham i Rama, i hans egen Stad; og Saul havde skaffet Dødningemanerne og Sandsigerne bort fra Landet.
25, 1. 2 Mos. 22, 18. 3 Mos. 19, 31; 20, 27. 5 Mos. 18, 10. 11.
4. Da nu Filisterne samlede sig og kom ind og leirede sig i Sunem, samlede Saul hele Israel, og de leirede sig paa Gilboa.
5. Og da Saul saa Filisternes Leir, frygtede han, og hans Hjerte bævede saare.
6. Og Saul adspurgte Herren; men Herren svarede ham ikke, hverken ved Drømme eller ved Urim eller ved Profeter.
2 Mos. 28, 30. 4 Mos. 27, 21.
7. Da sagde Saul til sine Tjenere: Opsøger mig en Kvinde, som giver sig af med at mane Døde, forat jeg kan gaa til hende og adspørge hende! Og hans Tjenere sagde til ham: Se, der er en Kvinde, som giver sig af med at mane, i En-Dor.
8. Og Saul gjorde sig ukjendelig og iførte sig andre Klæder, og han gik, han og to Mænd med ham, og de kom til Kvinden om Natten; og han sagde: Spaa mig dog ved at mane en Død, og lad den, som jeg siger dig, stige op for mig!
9. Men Kvinden sagde til ham: Se, du ved selv, hvad Saul har gjort, hvorledes han har udryddet Dødningemanerne og Sandsigerne af Landet, og hvorfor sætter du da en Snare for mit Liv, saa du paafører mig Døden?
10. Da tilsvor Saul hende ved Herren og sagde: Saasandt Herren lever, skal ingen Skyld træffe dig i denne Sag.
11. Da sagde Kvinden: Hvem skal jeg lade stige op for dig? Og han sagde: Lad Samuel stige op for mig!
12. Og da Kvinden saa Samuel, skreg hun med høi Røst; og Kvinden sagde til Saul: Hvorfor har du bedraget mig? Du er jo Saul.
13. Og Kongen sagde til hende: Frygt ikke! Men hvad saa du? Og Kvinden sagde til Saul: Jeg saa en Gud stige op af Jorden.
14. Og han sagde til hende: Hvordan er hans Skikkelse? Og hun sagde: En gammel Mand stiger op, og han er svøbt i en Kappe. Da forstod Saul, at det var Samuel, og han bøiede sig med Ansigtet mod Jorden og kastede sig ned.
15. Og Samuel sagde til Saul: Hvorfor har du uroet mig ved at lade mig stige op? Og Saul sagde: Jeg er i stor Trængsel, thi Filisterne krige mod mig, og Gud er vegen fra mig, og han svarer mig ikke mere, hverken ved Profeter eller ved Drømme; saa kaldte jeg da paa dig,

forat du skulde lade mig vide, hvad jeg skal gjøre. 18, 12.

16. Og Samuel sagde: Hvorfor spørger du da mig, naar Herren er vegen fra dig og er bleven din Fiende? 16, 14.

17. Herren har nu gjort, ligesom han talte gjennem mig, og Herren har revet Kongedømmet ud af din Haand og givet det til din Næste, til David. 15, 28. 1 Kong. 11, 11.

18. Fordi du ikke hørte paa Herrens Røst og ikke fuldbyrdede hans brændende Vrede paa Amalek, derfor har Herren gjort dette mod dig paa denne Dag. 15, 18. 19.

19. Og Herren vil ogsaa give Israel med dig i Filisternes Haand, og imorgen skulle du og dine Sønner være hos mig; ogsaa Israels Leir skal Herren give i Filisternes Haand. 31, 6.

20. Og straks faldt Saul, saa lang, som han var, til Jorden, og han blev saare forfærdet over Samuels Ord; og der var heller ikke Kraft i ham, thi han havde ikke smagt Mad hele Dagen og hele Natten.

21. Og da Kvinden kom hen til Saul og saa, at han var saare forfærdet, sagde hun til ham: Se, din Tjenerinde hørte paa din Røst, og jeg lagde mit Liv i min Haand og lød dine Ord, som du talte til mig. 19, 5.

22. Saa hør nu ogsaa du paa din Tjenerindes Røst og lad mig sætte et Stykke Brød frem for dig og æd, forat der maa være Kraft i dig, naar du gaar paa Veien!

23. Men han vægrede sig og sagde: Jeg vil ikke æde. Men hans Tjenere og ligesaa Kvinden nødte ham, og han hørte paa deres Røst og reiste sig op fra Jorden og satte sig paa Sengen.

24. Og Kvinden havde en Gjødkalv i Huset, og hun skyndte sig og slagtede den, og hun tog Mel og æltede det og bagte deraf usyrede Kager.

25. Og hun satte det frem for Saul og for hans Tjenere, og de aade; og de stode op og gik bort den samme Nat.

29. Kapitel.

Akis drager med Filisternes Fyrster og Folk hen til Leiren mod Saul og vil tage David med, hvilket Fyrsterne ingenlunde vilde tilstede (1—5). Akis undskylder sig for David og byder ham at gaa tilbage igjen (6—11).

Og Filisterne samlede alle sine Leire til Afek; men Israel leirede sig ved den Kilde, som er i Jisre'el. 4, 1.

2. Og Filisternes Fyrster droge frem med sine Hundreder og Tusinder, og David og hans Mænd droge frem bagerst med Akis.

3. Og Filisternes Fyrster sagde: Hvad skulle disse Hebræere? Og Akis sagde til Filisternes Fyrster: Er dette ikke David, Sauls, Israels Konges, Tjener, som nu i et Aar eller mere har været hos mig, udenat jeg har fundet noget Ondt hos ham fra den Dag, han faldt fra, indtil denne Dag? 27, 7.

4. Men Filisternes Fyrster bleve vrede paa ham, og Filisternes Fyrster sagde til ham: Send den Mand hjem, saa han vender tilbage til sit Sted, som du har anvist ham! Han skal ikke drage med os ned i Striden, forat han ikke skal vorde os en Modstander i Kampen. Hvorved skulde vel denne sætte sig i Yndest igjen hos sin Herre, om ikke ved disse Mænds Hoveder? 1 Krøn. 12, 19.

5. Er dette ikke David, om hvem de ved Dansene sang og sagde: Saul har slaaet sine Tusinder, og David sine Titusinder? 18, 7.

6. Da kaldte Akis paa David og sagde til ham: Saasandt Herren lever: Du er redelig, og din Udgang og din Indgang hos mig i Leiren er god i mine Øine; thi jeg har ikke fundet noget Ondt hos dig fra den Dag, du kom til mig, indtil denne Dag. Men i Fyrsternes Øine er du ikke god.

7. Saa vend nu tilbage og drag bort i Fred, saa du ikke gjør, hvad der er ondt i Filisternes Fyrsters Øine!

8. Da sagde David til Akis: Hvad har jeg gjort, og hvad har du fundet hos din Tjener fra den Dag, jeg kom for dit Aasyn, indtil denne Dag, siden jeg ikke maa komme og stride med min Herre Kongens Fiender?

9. Og Akis svarede og sagde til David: Jeg ved, at du i mine Øine er god som en Guds Engel; men Filisternes Fyrster sige: Han skal ikke drage op med os i Striden.

10. Saa staa nu aarle op imorgen, du og din Herres Tjenere, som ere komne med dig, staar tidlig op imorgen og drager bort, naar det bliver lyst for eder!

11. Saa stod David aarle op, han og hans Mænd, for at drage bort om Morgenen og vende tilbage til Filisternes Land; men Filisterne droge op til Jisre'el.

30. Kapitel.

Under Davids Fravær have Amalekiterne ind-
aget og afbrændt Ziklag og bortført Alt, hvad de
andt, hvorover David og hans Folk saare bedrøves
1—6). Efter Herrens Befaling sætter David efter
iem, finder og slaar dem, redder Alt, hvad de have
aget, og fører meget Bytte tilbage med sig (7—20).
De 400 Mand, som ere dragne med ham, ville ikke
ele Byttet med de 200, som ere blevne tilbage;
David irettesætter dem og deler Byttet baade med
em og Andre, som før have gjort vel imod ham
21—31).

Og da David og hans Mænd kom til
Ziklag paa den tredje Dag, havde
Amalekiterne overfaldt Sydlandet og Zik-
ag og slaaet Ziklag og opbrændt det
ned Ild. 27, 8.

2. Og de havde taget de Kvinder, som
vare der, tilfange, ja Alle, baade Smaa
og Store; de havde Ingen dræbt, men
de havde ført dem bort og vare gangne
in Vei.

3. Og da David og hans Mænd kom
il Staden, se, da var den opbrændt med
Ild, og deres Hustruer og deres Sønner
og deres Døtre vare tagne tilfange.

4. Da opløftede David og Folket, som
var med ham, sin Røst og græd, indtil
de ikke mere vare i Stand til at græde.

5. Og Davids to Hustruer vare tagne
tilfange, Achinoam, Jisre'elitinden, og
Abiga'il, Karmeliten Nabals Hustru.
25, 42. 43; 27, 3.

6. Og David kom i stor Nød, thi Fol-
ket sagde, at de vilde stene ham; thi alt
Folket var bitterlig bedrøvet, hver over
sine Sønner og over sine Døtre. Men
David styrkede sig i Herren, sin Gud.

7. Og David sagde til Presten Abjatar,
Achimeleks Søn: Bring mig Livkjortelen
hid! Og Abjatar bragte Livkjortelen frem
til David. 23, 9.

8. Og David adspurgte Herren og sagde:
Skal jeg sætte efter denne Trop? Skal
jeg indhente den? Og han sagde til ham:
Sæt efter! Thi du skal indhente, og du
skal redde! 2 Sam. 5, 19.

9. Saa drog David afsted, han og de
seks hundrede Mand, som vare med ham,
og de kom til Besors Bæk. Der bleve
de Øvrige* staaende; * V. 10. 21.

10. David satte efter Fienden, han og
fire hundrede Mand, men to hundrede
Mand bleve staaende, som vare for ud-
mattede til at gaa over Besors Bæk.

11. Og de fandt en ægyptisk Mand
paa Marken, og de bragte ham hen til
David. Og de gave ham Mad, og han
aad, og de gave ham Vand at drikke,

12. og de gave ham et Stykke Figen-
kage og to Rosinkager, og han aad, og
hans Livsaand kom til ham igjen; thi
han havde ikke smagt Mad og ikke drukket
Vand i tre Dage og tre Nætter.

13. Og David sagde til ham: Hvem
hører du til, og hvorfra er du? Og han
sagde: Jeg er en ægyptisk Karl, en ama-
lekitisk Mands Tjener; men min Herre
forlod mig, fordi jeg blev syg idag tre
Dage siden.

14. Vi have gjort Indfald i det Syd-
lige af Kreternes* Land og i det Land,
som hører Juda til, og i det Sydlige af
Kalebs Land, og vi have opbrændt Ziklag
med Ild. * d. e. Filisternes, V. 16. Ez. 25, 16.
Zef. 2, 5. Jos. 15, 13.

15. Da sagde David til ham: Vil du
føre mig ned til denne Trop? Og han
sagde: Tilsværg mig ved Gud, at du ikke
vil dræbe mig og heller ikke overgive mig
i min Herres Haand! Saa vil jeg føre
dig ned til denne Trop.

16. Derpaa førte han ham ned, og se,
de vare adspredte over hele Landet, aade
og drak og holdt Fest for alt det store
Byttes Skyld, de havde taget fra Fili-
sternes Land og fra Judas Land.

17. Og David slog dem fra Tusmørket
indtil Aftenen den følgende Dag, og der
undkom Ingen af dem undtagen fire
hundrede unge Karle, som rede paa Ka-
meler og undflyede.

18. Og David reddede Alt, hvad Ama-
lekiterne havde taget; ogsaa sine to Hu-
struer reddede David.

19. Og de savnede hverken Liden eller
Stor, Sønner eller Døtre, hverken Byt-
tet eller Noget, som de havde taget med
sig; Altsammen førte David tilbage.

20. Og David tog alt det smaa og
store Kvæg; og de gik foran dette Kvæg
og førte det og sagde: Dette er Davids
Bytte.

21. Og David kom til de to hundrede
Mand, som havde været for udmattede
til at følge David, saa han havde ladet
dem blive ved Besors Bæk, og de gik ud
imod David og imod det Folk, som var
med ham; og David gik hen til Folket
og spurgte dem, om det gik dem vel.

22. Da toge alle de slette og nedrige Mænd iblandt de Mænd, som vare gangne med David, tilorde og sagde: Efterdi de ikke gik med os, ville vi ikke give dem af det Bytte, vi have reddet, undtagen Enhver hans Hustru og hans Børn; dem kunne de føre bort og gaa.

23. Men David sagde: I skulle ikke gjøre saaledes, mine Brødre, med det, Herren har givet os; han har bevaret os og givet denne Trop, som var kommen over os, i vor Haand.

24. Hvem skulde vel høre eder i dette Stykke? Som den, der drog ned i Striden, faar sin Del, saaledes skal ogsaa den, der blev ved Tøiet, have sin Del; tilsammen skulle de dele.
4 Mos. 31, 27. Jos. 22, 8

25. Og det blev saa fra den Dag og derefter, og han gjorde dette til Lov og Ret for Israel indtil denne Dag.

26. Og da David kom til Ziklag, sendte han af Byttet til Judas Ældste, til sine Venner, og lod sige: Se, her er en Gave til eder af Byttet fra Herrens Fiender,

27. til dem i Betel og til dem i Ramot-Negeb og til dem i Jattir

28. og til dem i Aroer og til dem i Sifmot og til dem i Estemoa

29. og til dem i Rakal og til dem i Jerahme'eliternes Stæder og til dem i Keniternes Stæder 27, 10.

30. og til dem i Horma og til dem i Kor-Asan og til dem i Atak

31. og til dem i Hebron og til alle de Steder, hvor David havde vanket om, han selv og hans Mænd.

31. Kapitel.

Filisterne slaa Israel, Sauls Sønner falde, Saul dræber sig selv, Israeliterne flygte fra sine Stæder (1—7). Filisterne plyndre Sauls og hans Sønners Lig, afhugge hans Hoved og hænge hans og hans Sønners Legemer op paa Betsans Mur; Mænd fra Jabes tage dem ned om Natten, brænde dem og begrave deres Ben (8—13).

Og Filisterne strede mod Israel, og Israels Mænd flyede for Filisterne, og der faldt Ihjelslagne paa Gilboas Bjerg.
1 Krøn. 10, 1 fg. 1 Sam. 28, 4.

2. Og Filisterne vare Saul og hans Sønner i Hælene, og Filisterne ihjelsloge Jonatan og Abinadab og Malkisua, Sauls Sønner.

3. Og Striden blev haard imod Saul, og Skytterne, Mænd med Buer, traf paa ham, og han bævede saare for Skytterne.

4. Da sagde Saul til sin Vaabendrager: Drag dit Sverd og gjennembor mig dermed, forat ikke disse Uomskaarne skulle komme og gjennembore mig og handle ilde med mig! Men hans Vaabendrager vilde ikke, thi han frygtede saare. Da tog Saul Sverdet og styrtede sig i det.
Dom. 9, 54. 2 Sam. 17, 23. Matt. 27, 5. Ap. G. 16, 27.

5. Og da hans Vaabendrager saa, at Saul var død, styrtede ogsaa han sig i sit Sverd og døde med ham.

6. Saa døde Saul og hans tre Sønner og hans Vaabendrager, ogsaa alle hans Mænd tilhobe paa den samme Dag.

7. Og da de Israels Mænd, som vare paa Dalsiden, og de, som vare paa Jordansiden, saa, at Israels Mænd vare flygtede, og at Saul og hans Sønner vare døde, forlode de Stæderne og flyede; og Filisterne kom og boede i dem.

8. Og det skede den følgende Dag, da kom Filisterne for at plyndre de Ihjelslagne, og de fandt Saul og hans tre Sønner liggende paa Gilboas Bjerg.

9. Og de afhuggede hans Hoved og afførte ham hans Vaaben, og de sendte dem trindt omkring i Filisternes Land for at bringe det glade Budskab til deres Afguders Huse og til Folket.

10. Og de lagde hans Vaaben i Astartes Hus, og hans Krop fæstede de paa Betsans Mur.

11. Da Indbyggerne af Jabes i Gilead hørte om Saul, hvad Filisterne havde gjort med ham, 11, 1 fg. 2 Sam. 2, 4.

12. gjorde alle vaabenføre Mænd sig rede og gik hele Natten, og de toge Sauls Krop og hans Sønners Kroppe ned af Betsans Mur; og da de vare komne til Jabes, brændte de dem der.

13. Og de toge deres Ben og begrove dem under Tamarisken i Jabes, og de holdt Faste i syv Dage. 2 Sam. 1, 12.

Den anden Samuels-Bog.

1. Kapitel.

En Amalekit forkynder David Sauls Død og
foregiver, at han selv har dræbt ham, hvorfor
David lader ham dræbe (1—16). Davids Klagesang
over Saul og Jonatan (17—27).

Og det skede, da Saul var død, og
David var vendt tilbage efter at
have slaaet Amalekiterne, da forblev
David to Dage i Ziklag. 1 Sam. 30, 17.
2. Og det skede paa den tredje Dag,
e, da kom en Mand fra Lejren, fra
Saul, og hans Klæder vare sønderrevne
g der var Jord paa hans Hoved; og
a han kom til David, kastede han sig
il Jorden og bøiede sig. 1 Sam. 4, 12.
3. Og David sagde til ham: Hvorfra
ommer du? Og han sagde til ham:
Jeg er undkommen fra Israels Leir.
4. Og David sagde til ham: Hvorledes
r det gaaet? Giv mig det tilkjende! Og
an sagde: Folket er flygtet fra Striden;
Mange af Folket ere ogsaa faldne og døde;
gsaa Saul og Jonatan, hans Søn, ere
øde.
5. Da sagde David til den Dreng, som
ragte ham Budskabet: Hvorledes ved du,
t Saul og Jonatan, hans Søn, ere
øde?
6. Og Drengen, som bragte ham
udskabet, sagde: Hændelsesvis kom jeg
aa Gilboas Bjerg, og se, Saul støttede
g paa sit Spyd, og se, Vognene og
ytterne fulgte ham i Hælene.
1 Sam. 31, 1 fg.
7. Og han vendte sig om og saa mig;
g han kaldte paa mig, og jeg sagde:
e, her er jeg.
8. Og han sagde til mig: Hvem er
u? Og jeg sagde til ham: Jeg er en
malekit.
9. Og han sagde til mig: Træd hid
l mig og dræb mig! Thi Krampen har
ebet mig, og mit Liv er endnu ganske
mig.
10. Og jeg traadte hen til ham og
æbte ham, thi jeg vidste, at han ikke
lde overleve sit Fald; og jeg tog det
ongesmykke, som var paa hans Hoved,
g Armbaandet, som var paa hans Arm,
g bragte dem hid til min Herre.
11. Da tog David fat i sine Klæder
g sønderrev dem, og ligesaa alle de Mænd,
m vare hos ham.

12. Og de klagede og græd og fastede
indtil Aftenen over Saul og over Jona-
tan, hans Søn, og over Herrens Folk og
over Israels Hus, fordi de vare faldne
ved Sverdet. 1 Sam. 31, 13.
13. Og David sagde til den Dreng, som
bragte ham Budskabet: Hvorfra er du?
Og han sagde: Jeg er Søn af en Frem-
med, en amalekitisk Mand.
14. Og David sagde til ham: Hvor-
ledes frygtede du ikke for at udrække din
Haand for at fordærve Herrens Salvede?
1 Sam. 24, 7; 26, 11. Ps. 105, 15.
15. Og David kaldte paa en af sine
Drenge og sagde: Kom frem, slaa ham ned!
Og han slog ham, og han døde.
16. Og David sagde til ham: Dit
Blod være over dit Hoved; thi din egen
Mund har vidnet mod dig, idet du
sagde: Jeg har dræbt Herrens Salvede.
1 Kong. 2, 23. Ps. 64, 9.
17. Og David sang denne Klagesang
over Saul og over Jonatan, hans Søn,
18. og han bød at lære Judas Børn
Buen*; se, den er skreven i den Ret-
skafnes Bog**:
* saaledes kaldes den følgende Sang efter Ordet
Bue, V. 22. ** Jos. 10, 13.
19. Din Pryd, o Israel, ligger ihjel-
slagen paa dine Høie; hvorledes ere Helte
faldne!
20. Forkynder det ikke i Gat, melder
det ikke paa Askalons Gader, forat ikke
Filisternes Døtre skulle glæde sig, forat
ikke de Uomskaarnes Døtre skulle juble!
21. I Bjerge i Gilboa! Ei Dug og ei
Regn være paa eder, ei heller Marker,
som bære Offergaver! Thi der blev Hel-
tes Skjold besudlet, Sauls Skjold, ikke
salvet med Olje.
22. Fra Ihjelslagnes Blod, fra Heltes
Fedme veg Jonatans Bue ikke tilbage,
og Sauls Sverd vendte ikke tomt til-
bage.
23. Saul og Jonatan, elskelige og hulde
i Livet, bleve heller ikke skilte i Døden;
hurtigere vare de end Ørne, stærkere end
Løver. 1 Sam. 20, 2.
24. I Israels Døtre! Græder over
Saul, som klædte eder yndigt i Purpur,
som satte Smykke af Guld paa eders
Klædebon!
25. Hvorledes ere Helte faldne midt

i Striden! Jonatan ligger ihjelslagen paa dine Høie.

26. Hjertelig bedrøvet er jeg over dig, min Broder Jonatan! Du var mig saare dyrebar; din Kjærlighed var mig lifligere end Kvinders Kjærlighed. 1 Sam. 18, 3; 19, 1.

27. Hvorledes ere Helte faldne, og Krigens Redskaber omkomne!

2. Kapitel.

David drager til Hebron og salves der til Konge over Juda (1—4); han roser Indvaanerne af Jabes for deres Troskab mod Saul (5—7). Abner gjør Isboset til Konge over Israel (8—11). Abner bekriger David; denne seirer; Asael, Joabs Broder, ihjelslaaes af Abner (12—23). De Kjæmpende skilles omsider fra hverandre; Asael begraves i Betlehem (24—32).

Og det skede derefter, at David spurgte Herren og sagde: Skal jeg drage op til en af Judas Stæder? Og Herren sagde til ham: Drag op! Og David sagde: Hvorhen skal jeg drage op? Og han sagde: Til Hebron. 1 Sam. 23, 2. 4; 30, 8.

2. Saa drog David derop, og tillige hans tvende Hustruer, Achinoam, Jisreelitinden, og Abiga'il, Karmeliten Nabals Hustru. 1 Sam. 25, 43; 27, 3.

3. Og David førte sine Mænd, som vare med ham, derop, hver med sit Hus, og de boede i Byerne omkring Hebron.

4. Og Judas Mænd kom og salvede der David til Konge over Judas Hus. Og man meldte David og sagde: Det er Mændene af Jabes i Gilead, som have begravet Saul. 1 Sam. 31, 12. 13.

5. Saa sendte David Bud til Mændene af Jabes i Gilead og sagde til dem: Velsignede være I af Herren, fordi I have vist denne Godhed mod eders Herre Saul og begravet ham!

6. Og nu vise Herren Miskundhed og Trofasthed mod eder, og jeg vil ogsaa vise eder denne Godhed, fordi I have gjort denne Gjerning. Rut 1, 8.

7. Saa være nu eders Hænder stærke, og værer brave Mænd! Thi vel er eders Herre Saul død, men Judas Hus har ogsaa salvet mig til Konge over sig.

8. Men Abner, Ners Søn, Sauls Hærfører, tog Isboset, Sauls Søn, og førte ham over til Mahana'im. 1 Sam. 14, 50.

9. Og han gjorde ham til Konge over Gilead og over Asuriterne og over Jisre'el og over Efra'im og over Benjamin og over hele Israel.

10. Firti Aar gammel var Isboset, Sauls Søn, da han blev Konge over Israel, og i to Aar regjerede han; kun Judas Hus fulgte David.

11. Og Tallet paa de Dage, David var Konge i Hebron over Judas Hus, var syv Aar og seks Maaneder.

12. Og Abner, Ners Søn, drog ud med Isbosets, Sauls Søns, Tjenere fra Mahana'im til Gibeon.

13. Og Joab, Zerujas Søn, og Davids Tjenere droge ud, og de traf sammen med dem ved Gibeons Dam; og disse bleve ved Dammen paa denne Side, og hine ved Dammen paa hin Side.

14. Da sagde Abner til Joab: Lad dog Drengene reise sig og lege* for vort Aasyn! Og Joab sagde: Ja, lad dem reise sig! * holde en Kampleg.

15. Og de reiste sig og gik frem i bestemt Antal; tolv for Benjamin og for Isboset, Sauls Søn, og tolv af Davids Tjenere.

16. Og den Ene tog den Anden fat ved Hovedet, og den Ene stak sit Sverd i den Andens Side, og saa faldt de tilhobe. Og man kaldte det samme Sted Helkat-Hazzurim*, som ligger ved Gibeon. * de skarpe Egges Mark.

17. Og Striden blev saare haard den Dag, og Abner og Israels Mænd bleve slagne for Davids Tjeneres Aasyn.

18. Og sammesteds vare Zerujas tre Sønner, Joab og Abisai og Asael; og Asael var let paa Foden som et af Raadyrene, der ere paa Marken. 1 Krøn. 2, 16.

19. Og Asael satte efter Abner og bøiede ikke af til Høire eller til Venstre fra Abner.

20. Og Abner vendte sig om og sagde: Er det dig, Asael? Og han sagde: Ja, det er mig.

21. Og Abner sagde til ham: Bøi af til Høire eller til Venstre og grib en af Drengene og tag hans Rustning! Men Asael vilde ikke vige fra ham.

22. Og Abner sagde atter til Asael: Vig fra mig! Hvorfor skal jeg slaa dig til Jorden, og hvorledes skulde jeg da opløfte mit Aasyn til Joab, din Broder?

23. Men han vilde ikke vige; da stødte Abner ham med Bagenden af Spydet i Underlivet, saa Spydet gik bag ud, og han faldt der og døde paa Stedet. Og det skede, at hver den, som kom til det

ted, hvor Asael var falden og døde,
ev staaende. 3,27; 20,12.
24. Men Joab og Abisaj forfulgte
bner; og Solen var gaaet ned, da de
m til Ammas Høi, som er lige over-
r Giah paa Veien til Gibeons Ørken.
25. Og Benjamins Børn samlede sig
n Abner og bleve til een Klynge, og
stode paa Toppen af en Høi.
26. Da raabte Abner til Joab og
gde: Skal Sverdet fortære for bestan-
g? Ved du ikke, at det vil vorde bittert
sidst? Hvor længe vil du lade være
sige til Folket, at de skulle vende
bage fra sine Brødre?
27. Og Joab sagde: Saasandt Gud
ver: Havde du ikke talt*, da skulde
lket fra Morgenen af være blevet ført
rt, hver Mand fra sin Broder. * V. 14.
28. Saa stødte Joab i Basunen, og
t Folket stansede og forfulgte ikke mere
rael og blev ikke heller mere ved at
ide.
29. Og Abner og hans Mænd gik
er den øde Mark hele den Nat, og de
tte over Jordan og gik igjennem hele
tron og kom til Mahana'im.
30. Og Joab vendte tilbage fra Abner
samlede alt Folket, og der savnedes
Davids Tjenere nitten Mand foruden
ael.
31. Men Davids Tjenere havde af
njamin og blandt Abners Mænd slaaet
hundrede og seksti Mand thjel.
32. Og de toge Asael op og begrove
m i hans Faders Grav, som var i
tlehem; og Joab og hans Mænd gik
e Natten, og det lysnede, da de vare
o Hebron.

3. Kapitel.

rigen bedvarer; Davids Magt vokser. Han
er seks Sønner i Hebron (1—5). Isboset be-
ider Abner, at han har havt Omgang med
uls Medhustru Rizpa; Abner truer med at vende
get fra ham til David (6—11). Abner forliger
med David; han skaffer ham hans Hustru Mikal
age og taler med Israel om at vende sig til
n (12—21). Joab myrder Abner (22—27).
vid forbander Joab for denne Gjerning og
idner sin Uskyldighed deri (28—39).

g Krigen blev langvarig mellem
Sauls Hus og Davids Hus; men
vid blev stærkere og stærkere, medens
uls Hus blev svagere og svagere. 5,10.
2. Og der fødtes David Sønner i
Hebron, og hans Førstefødte var Am-
non, af Achinoam, Jisre'elitinden,
1 Krøn. 3, 1 fg.
3. og hans anden Søn Kilab*, af
Abiga'il, Karmeliten Nabals Hustru, og
den tredje Absalom, Søn af Ma'aka, en
Datter af Talmaj, Konge i Gesur,
* kaldes og Daniel, 1 Krøn. 3, 1.
4. og den fjerde Adonja, Søn af Hag-
git, den femte Sefatja, Søn af Abital,
1 Kong. 1, 5. 6.
5. og den sjette Jitream, af Egla,
Davids Hustru; disse bleve fødte David
i Hebron.
6. Og det skede, medens Krigen stod
paa mellem Sauls Hus og Davids Hus,
og Abner støttede Sauls Hus,
7. og Saul havde en Medhustru ved
Navn Rizpa, Datter af Aja, da sagde
han* til Abner: Hvorfor er du gaaet
ind til min Faders Medhustru? * Isboset.
8. Da blev Abner saare vred over
Isbosets Ord, og han sagde: Er jeg et
Hundehoved, som holder med Juda? Den
Dag idag gjør jeg Miskundhed mod Sauls,
din Faders, Hus, mod hans Brødre og
mod hans Venner, og har ikke overgivet
dig i Davids Haand, og du gaar idag
trette med mig for min Forseelse med
Kvinden!
9. Saa gjøre Gud mod Abner, og saa
blive han ved mod ham, om jeg ikke
gjør saaledes mod David, som Herren
har tilsvoret ham, 19, 13.
10. idet jeg fører Kongedømmet over
fra Sauls Hus og opreiser Davids Trone
over Israel og over Juda fra Dan lige
til Be'erseba.
11. Og han kunde ikke mere svare Ab-
ner et Ord, fordi han frygtede for ham.
12. Og Abner sendte Bud i sit Sted
til David og lod sige: Hvem hører Lan-
det til? Og han lod fremdeles sige:
Slut Pakt med mig, og se, min Haand
skal være med dig til at vende hele
Israel til dig.
13. Og han sagde: Godt, jeg vil slutte
Pakt med dig; kun een Ting kræver jeg
af dig: Du skal ikke se mit Aasyn, førend
du bringer Mikal, Sauls Datter, naar
du kommer for at se mit Aasyn.
14. Og David sendte Bud til Isbo-
set, Sauls Søn og lod sige: Giv mig
min Hustru Mikal, som jeg trolovede mig
for hundrede Filisteres Forhuder!
1 Sam. 18, 27.
15. Og Isboset sendte Bud og tog

hende fra hendes Mand, fra Paltiel, Søn af La'is. 1 Sam. 25, 44.

16. Og hendes Mand gik med hende, og han gik og græd bagefter hende lige til Bahurim; da sagde Abner til ham: Gaa bort, vend tilbage! Og han vendte tilbage.

17. Og Abner talte med Israels Ældste og sagde: Allerede for længe siden begjærede I David til Konge over eder.

18. Saa udfører det da nu! Thi Herren har sagt om David: Ved min Tjener Davids Haand vil jeg frelse mit Folk Israel af Filisternes Haand og af alle deres Fjenders Haand.

19. Og Abner talte ogsaa for Benjamins Øren, og Abner gik ogsaa hen for at tale for Davids Øren i Hebron Alt, hvad Israel og hele Benjamins Hus havde fundet for godt.

20. Og Abner kom til David i Hebron, og tyve Mand med ham, og David gjorde et Gjæstebud for Abner og for de Mænd, som vare med ham.

21. Og Abner sagde til David: Jeg vil gjøre mig rede og gaa hen og samle hele Israel til min Herre Kongen, saa de kunne slutte Pakt med dig, og du kan herske over Alt, hvad din Sjæl begjærer. Og David lod Abner fare, og han gik bort i Fred.

22. Og se, Davids Tjenere og Joab kom fra et Streiftog og bragte meget Bytte med sig; men Abner var ikke hos David i Hebron, thi han havde ladet ham fare, og han var gaaet bort i Fred.

23. Og da Joab og hele den Hær, som var med ham, vare komne, fortalte man Joab og sagde: Abner, Ners Søn, kom til Kongen, og han lod ham fare, og han gik bort i Fred.

24. Da gik Joab ind til Kongen og sagde: Hvad har du gjort? Se, Abner kom til dig; hvorfor lod du ham da fare, saa han gik frit bort?

25. Du kjender Abner, Ners Søn, at han er kommen for at bedaare dig og for at lære din Udgang og din Indgang at kjende og for at faa Kundskab om Alt, hvad du gjør.

26. Saa gik Joab ud fra David og sendte Bud efter Abner, og de bragte ham tilbage fra Siras Brønd; men David vidste det ikke.

27. Og da Abner kom tilbage til Hebron, førte Joab ham tilside midt ind i Porten for at tale med ham i Stilhed; og han stak ham der i Underlivet, saa han døde, for Asaels, sin Broders, Blods Skyld. 20, 10; 2, 23.

28. Da David sidenefter fik det at høre, sagde han: Jeg og mit Kongedømme er evindelig uden Skyld for Herren i Abners, Ners Søns, Blod.

29. Det styrte over Joabs Hoved og over hele hans Faders Hus, og ei fattes der Joabs Hus paa En, som har Flod, eller en Spedalsk eller En, som gaar med Krykke, eller En, som falder for Sverd, eller En, som mangler Brød. 2 Kong. 5, 27.

30. Saaledes myrdede Joab og Abisaj, hans Broder, Abner, fordi han havde dræbt Asael, deres Broder, i Slaget ved Gibeon.

31. Og David sagde til Joab og til alt det Folk, som var hos ham: Sønderriver eders Klæder og binder Sæk om eder og gaar klagende foran Abner! Og Kong David gik efter Baaren.

32. Og de begrove Abner i Hebron, og Kongen opløftede sin Røst og græd ved Abners Grav, og alt Folket græd.

33. Og Kongen sang en Klagesang over Abner og sagde: Skulde da Abner dø, som en Nidding dør? 1, 17

34. Dine Hænder vare ikke bundne og dine Fødder ikke lagte i Lænker; som man falder for Ugjerningsmænd, saa fald du. Og alt Folket blev ved at græd over ham.

35. Og da alt Folket kom ind for a faa David til at spise, medens det endnu var Dag, svor David og sagde: Saa gjøre Gud mod mig, og saa blive ha ved, om jeg smager Brød eller Nogetsom helst, førend Solen gaar ned!

36. Og alt Folket forstod det, og de var godt i deres Øine, ligesom Al hvad Kongen gjorde, var godt i a Folkets Øine.

37. Og alt Folket og hele Israel skjøn te paa den Dag, at det ikke var udgaa fra Kongen at dræbe Abner, Ners Sø

38. Og Kongen sagde til sine Tjener Vide I ikke, at en Fyrste og stor Man paa denne Dag er falden i Israel?

39. Og jeg er endnu svag og ba salvet Konge, og disse Mænd, Zeruja Sønner, ere mægtigere end jeg; Herre betale den, som gjør det Onde, efter han Ondskab!

4. Kapitel.

Isbosjet dræbes af Ba'ana og Rekab, der bringe
ns Hoved til David (1—8). David lader dem
æbe og Isbosjets Hoved begrave (9—12).

Da Sauls Søn hørte, at Abner var
død i Hebron, bleve hans Hænder
aftløse, og hele Israel blev forfærdet.
2. Og hos Sauls Søn var der to
tænd, Høvedsmænd for Streifskarer;
n Enes Navn var Ba'ana, og den
ndens Navn Rekab, Sønner af Rimmon
a Be'erot, af Benjamins Børn. Thi
saa Be'erot regnedes til Benjamin;
Jos. 18, 25.
3. Be'erotiterne vare nemlig flygtede
Gitta'im og opholdt sig som Frem-
ede der indtil denne Dag. Neh. 11, 33.
4. Og Jonatan, Sauls Søn, havde en
øn, som var lam paa begge Fødder:
n var fem Aar gammel, da Rygtet om
aul og Jonatan kom fra Jisre'el, og
n Kvinde, som passede ham, tog ham
flyede, og det skede, idet hun ilsomt
ede, at han faldt og blev lam. Og
ns Navn var Mefiboset*. 9, 3.
*kaldes ogsaa Meribba'al, 1 Krøn. 8, 34.
5. Og Be'erotiten Rimmons Sønner
ekab og Ba'ana gik og kom paa det
deste af Dagen til Isbosets Hus; og
n holdt sin Middagshvile.
6. Og de kom did, midt ind i Huset,
n om de skulde hente Hvede, og de stak
m i Underlivet; og Rekab og Ba'ana,
ns Broder, undkom.
7. Da de kom ind i Huset, medens
n laa paa sin Seng i sit Sengkammer,
t de ham og dræbte ham og huggede
ns Hoved af; og de toge hans Hoved
gik henad Veien over den øde Mark
e Natten.
8. Og de bragte Isbosets Hoved til
vid i Hebron og sagde til Kongen:
her er Hovedet af Isboset, Søn af
ul, din Fiende, som stod dig efter
et; saa har Herren paa denne Dag
et min Herre Kongen Hevn over Saul
hans Afkom.
9. Men David svarede Rekab og
'ana, hans Broder, Sønner af Be-
titen Rimmon, og sagde til dem:
asandt Herren lever, som har forløst
n Sjæl fra al Trængsel: 1 Kong. 1, 29.
10. Den, som bragte mig Budskab og
de: Se, Saul er død, og som i sine
e Øine var En, der bragte et godt Bud-
b, ham greb jeg og lod ham dræbe i
Ziklag, ham, som jeg skulde give Løn for
godt Budskab, 1, 15.
11. hvor meget mere ugudelige Mænd,
som have myrdet en retfærdig Mand i
hans Hus paa hans Leie! Skulde jeg da
ikke kræve hans Blod af eders Haand og
udrydde eder af Landet?
12. Og David bød sine Drenge, og de
sloge dem ihjel og afhuggede deres Hæn-
der og deres Fødder og hængte dem op
ved Dammen i Hebron; men Isbosets
Hoved toge de og begrove det i Abners
Grav i Hebron. 3, 32.

5. Kapitel.

Hele Israel gjør David til Konge over sig,
efterat han syv og et halvt Aar har regjeret i
Hebron (1—5). David indtager Zion og tager der
sin Bolig; Herren er med ham; Hiram sender ham
Cedertræ til deraf at bygge et Hus; David avler
flere Sønner (6—16). Han overvinder Filisterne to
Gange (17—25).

Da kom alle Israels Stammer til
David i Hebron og sagde: Se, her
ere vi; vi ere dine Ben og dit Kjød.
1 Krøn. 11, 1 fg. 2 Sam. 19, 12.
2. Allerede for længe siden, da Saul
var Konge over os, var du den, som
førte Israel ud og ind, og Herren sagde
til dig: Du, du skal vogte mit Folk Is-
rael, og du skal vorde Fyrste over Israel.
1 Sam. 25, 30. Ps. 78, 70 fg.
3. Saa kom da alle Israels Ældste til
Kongen i Hebron, og Kong David slut-
tede en Pakt med dem i Hebron for Her-
rens Aasyn; og de salvede David til
Konge over Israel.
1 Krøn. 12, 23 fg. 1 Sam. 16, 13. 2 Sam. 2, 4.
4. Treti Aar gammel var David, da han
blev Konge; i firti Aar regjerede han.
1 Kong. 2, 11. 1 Krøn. 29, 27 fg.
5. I Hebron regjerede han over Juda
i syv Aar og seks Maaneder, og i Je-
rusalem regjerede han i tre og treti Aar
over hele Israel og Juda.
6. Og Kongen og hans Mænd droge
til Jerusalem mod Jebusiterne, Landets
Indbyggere; og de sagde til David: Du
skal ikke komme herind, men de Blinde og
de Lamme skulle drive dig bort med de
Ord: David skal ikke komme herind.
7. Men David indtog Zions Borg, det
er Davids Stad.
8. Og David sagde paa den samme
Dag: Hver den, der slaar Jebusiterne
og trænger frem til Vandledningen og
slaar de Lamme og de Blinde, som hade
Davids Sjæl [han skal være Høvding og

Fører]. Derfor siger man: En Blind og
en Lam skal ikke komme ind i Huset.
1 Krøn. 11, 6.
9. Og David boede i Borgen og kaldte
den Davids Stad; og David byggede
trindt omkring fra Millo og indad.
10. Og David blev større og større,
og Herren, Hærskarernes Gud, var med
ham. 3, 1.
11. Og Hiram, Kongen i Tyrus, sendte
Bud til David og Cedertræ og Mestere
til at udhugge Træ og Mestere til at
udhugge Sten til Vægge; og de byggede
David et Hus.
1 Krøn. 14, 1 fg. 2 Krøn. 2, 3. 2 Sam. 7, 2.
12. Og David forstod, at Herren havde
stadfæstet ham til Konge over Israel, og
at han havde ophøiet hans Kongedømme
for Israels, sit Folks, Skyld.
13. Og David tog endnu flere Med-
hustruer og Hustruer af Jerusalem, efterat
han var kommen fra Hebron, og endnu
flere Sønner og Døtre bleve fødte David.
14. Og dette er Navnene paa de Søn-
ner, som fødtes ham i Jerusalem: Sam-
mua og Sobab og Natan og Salomo
1 Krøn. 3, 5 fg. 14, 4 fg.
15. og Jibhar og Elisua og Nefeg og
Jafia
16. og Elisama og Eljada og Elifelet.
17. Da Filisterne hørte, at de havde
salvet David til Konge over Israel, droge
alle Filisterne op for at søge efter Da-
vid; da David hørte det, drog han ned
til Borgen. 1 Kron. 14, 8 fg.
18. Og Filisterne kom og udbredte sig
i Refa'ims Dal.
19. Og David spurgte Herren og sagde:
Skal jeg drage op imod Filisterne? Vil
du give dem i min Haand? Og Herren
sagde til David: Drag op! Thi jeg vil
give Filisterne i din Haand. 1 Sam. 30, 8.
20. Og David kom til Ba'al-Perazim,
og David slog dem der, og han sagde:
Herren har brudt igjennem mine Fiender
for mit Aasyn, som Vande bryde igjen-
nem. Derfor kaldte man det Steds Navn
Ba'al-Perazim*. * d. e. Gjennembryderen.
21. Og de efterlode der sine Afguds-
billeder, og David og hans Mænd toge
dem. 1 Sam. 4, 11; 31, 9.
22. Men Filisterne droge endnu en
Gang op og udbredte sig i Refa'ims Dal.
23. Og David spurgte Herren, men han
sagde: Du skal ikke drage op; vend dig
og drag bag om dem, saa du kommer
til dem lige overfor Bakatræerne,
24. og naar du hører Lyden af Skridt
paa Bakatræernes Toppe, da skal du skynde
dig; thi da er Herren udgangen for dit
Aasyn for at slaa Filisternes Leir.
25. Og David gjorde saaledes, som
Herren havde befalet ham; og han slog
Filisterne fra Geba til henimod Geser.

6. Kapitel.

David lader Arken føre fra Kirjat-Jearim til Davids Stad (1—5). Ussa rører ved Arken, hvorfor Herren tager ham afdage. David frygter for at lade den komme; den sættes i Obed-Edoms Hus, som velsignes af Herren (6—11). Da David hører dette, lader han Arken hente, den bæres af Leviter; David ofrer og danser af Glæde foran Arken; den sættes paa sit Sted paa Zion, hvorpaa David velsigner Folket og lader det fare. Mikal bebreider David med Foragt, at han har danset; han forsvarer det og irettesætter hende; hun forbliver ufrugtbar (12—23).

Og David forsamlede atter alle ud-
valgte Mænd i Israel, treti tusinde.
1 Krøn. 13, 5 fg.
2. Og David og alt Folket, som var
hos ham, gjorde sig rede og drog fra
Ba'ale-Juda* for derfra at føre op Guds
Ark, over hvilken Navnet nævnes**,
Herrens, Hærskarernes Guds, Navn, som
troner paa Keruberne***.

* d. e. Kirjat-Jearim, 1 Sam. 7, 1. 1 Kron. 13, 6
Jos. 15, 9. 60.
** d. e. som kaldes efter Navnet.
*** 1 Sam. 4, 4.

3. Og de satte Guds Ark paa en n
Vogn og bragte den bort fra Abinadab
Hus, som var paa Høien; og Ussa o
Ahjo, Abinadabs Sønner, førte den ny
Vogn. 1 Sam. 7, 1
4. Og de bragte den bort fra Abina
dabs Hus, som var paa Høien, og fulgt
med Guds Ark, idet Ahjo gik foran Arken
5. Og David og hele Israels Hu
legede for Herrens Aasyn til alle Slag
Strengeleg af Cyprestræ, baade til Ci
tarer og til Harper og til Pauker og ti
Bjælder og til Cymbler.
6. Og da de kom til Nakons Tærsk
plads, rakte Ussa sin Haand ud til Gud
Ark og tog fat i den; thi Okserne var
blevne ustyrlige. 1 Krøn. 13, 9 f
7. Da optændtes Herrens Vrede mo
Ussa, og Gud slog ham der for han
Forseelses Skyld, og han døde der ve
Guds Ark. 4 Mos. 4, 15. 2
8. Men David blev ilde tilmode, for
Herren havde slaaet Ussa ned, og ma

kaldte dette Sted Perez-Ussa* indtil
denne Dag. * d. e. Ussas Nedbrydelse.
9. Og David blev bange for Herren
den samme Dag, og han sagde: Hvorledes
skulde Herrens Ark komme ind til
mig?
10. Og David vilde ikke flytte Herrens
Ark ind til sig op i Davids Stad;
men David lod den føre hen til Obed-Edoms,
Gittitens, Hus.
1 Krøn. 13, 13 fg. 2 Sam. 5, 7. 9.
11. Og Herrens Ark blev staaende i
Obed-Edoms, Gittitens, Hus i tre Maaneder,
og Herren velsignede Obed-Edom
og alt hans Hus.
12. Og man fortalte Kong David og
sagde: Herren har velsignet Obed-Edoms
Hus og Alt, hvad hans er, for Guds
Arks Skyld. Da gik David hen og førte
Guds Ark op fra Obed-Edoms Hus til
Davids Stad med Glæde.
13. Og det skede, da de, som bare Herrens
Ark, vare skredne seks Skridt frem,
ofrede han Okser og Gjødkalve.
1 Krøn. 15, 26 fg. 1 Kong. 8, 5.
14. Og David dansede af al Magt
for Herrens Aasyn, og David var omgjordet
med en linned Livkjortel.
15. Saa førte David og hele Israels
Hus Herrens Ark op med Fryderaab og
Basunklang.
16. Og det skede, da Herrens Ark kom
ind i Davids Stad, saa Mikal, Sauls
Datter, ud igjennem Vinduet, og hun saa
Kong David springe og danse for Herrens
Aasyn, og hun foragtede ham i sit
Hjerte.
17. Og de bragte Herrens Ark ind og
satte den paa dens Sted midt i det Telt,
David havde opslaaet for den, og David
ofrede Brændoffere for Herrens Aasyn
og Takoffere. 1 Krøn. 16, 1 fg.
18. Og da David var færdig med at
ofre Brændofferet og Takofferne, velsignede
han Folket i Herrens, Hærskarernes
Guds, Navn. 1 Kong. 8, 55.
19. Og han uddelte til alt Folket, til
hele Israels Mængde, baade Mand og
Kvinde, til hver et Brød og et Stykke
Kjød og en Rosinkage; og alt Folket gik
bort, hver til sit Hus.
20. Og David vendte tilbage for at
velsigne sit Hus, og Mikal, Sauls Datter,
gik David imøde og sagde: Hvor
æret er ikke idag Israels Konge bleven,
som idag har blottet sig for sine Tjeneres
Pigers Øine, ligesom En af de
løse Folk blotter sig!
21. Da sagde David til Mikal: For
Herrens Aasyn, som udvalgte mig fremfor
din Fader og fremfor hele hans Hus
for at beskikke mig til Fyrste over Herrens
Folk, over Israel, — for Herrens
Aasyn har jeg danset; 5, 2; 7, 8.
22. og jeg vil vorde endnu ringere
end saa og vorde liden i mine egne Øine,
og med de Tjenestepiger, du talte om,
med dem vil jeg æres.
23. Men Mikal, Sauls Datter, fik
intet Barn indtil sin Dødsdag.

7. Kapitel.

David faar isinde at bygge Herren et Hus, og Profeten Natan bifalder det (1—3). Denne faar imidlertid Befaling af Herren til at forkynde David, at ikke han skal bygge Herren et Hus, men at Herren, ligesom han hidtil har ophøiet ham, vil bygge ham et Hus. Davids Afkom skal bygge Herren et Hus, og Herren vil gjøre Davids Rige til et evigt Rige, en Forjættelse, der sigter til Messias og hans Rige (4—16). David erkjender sin Uværdighed til saa stor en Naade, priser Herren og beder, at han vil opfylde sine Forjættelser (17—29).

Og det skede, da Kongen boede i sit
Hus, og Herren havde skaffet ham
Ro trindt omkring for alle hans Fiender,
1 Krøn. 17, 1 fg.
2. da sagde Kongen til Profeten Natan:
Se dog! Jeg bor i et Hus af Cedertræ,
medens Guds Ark bor imellem
Telttepper. 5, 11.
3. Og Natan sagde til Kongen: Gak
hen og gjør Alt, hvad der er i dit Hjerte!
Thi Herren er med dig.
4. Og det skede i den samme Nat, at
Herrens Ord kom til Natan saaledes:
5. Gaa og sig til min Tjener David:
Saa siger Herren: Skulde du bygge mig
et Hus, som jeg skulde bo i?
6. Jeg har jo ikke boet i Hus lige fra
den Dag, jeg førte Israels Børn op fra
Ægypten, indtil denne Dag, men jeg
vandrede om i Telt og i Tabernakel.
1 Kong. 8, 16.
7. Hvorsomhelst jeg har vandret om
blandt alle Israels Børn, mon jeg har
talt et Ord med nogen af Israels Stammer,
som jeg beskikkede til at vogte mit
Folk Israel, og sagt: Hvorfor have I
ikke bygget mig et Hus af Cedertræ?
8. Derfor, saa skal du sige til min
Tjener David: Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Jeg tog dig fra Græs-

gangen, der, hvor du gik bag Faarene, til at være Fyrste over mit Folk Israel.
1 Sam. 16, 11—13. Ps. 78, 70.

9. Og jeg var med dig overalt, hvor du gik, og udryddede alle dine Fiender for dit Aasyn, og jeg har skaffet dig et stort Navn, som de Størstes Navn, der ere paa Jorden.

10. Og jeg har beredt et Sted for mit Folk Israel, og jeg har plantet det, saa det bor paa sit Sted og ikke uroes mere, og Uretfærdighedens Børn ikke længer plage det, som i Begyndelsen,

11. lige fra den Dag, jeg beskikkede Dommere over mit Folk Israel, og jeg har skaffet dig Ro for alle dine Fiender. Og Herren kundgjør dig, at Herren vil gjøre dig et Hus.

12. Naar dine Dages Tal er fuldt, og du hviler hos dine Fædre, da vil jeg opreise efter dig din Afkom, som skal udgaa af dit Liv, og jeg vil befæste hans Kongedømme.
1 Kong. 8, 20. 1 Krøn. 17, 11 fg.

13. Han skal bygge et Hus for mit Navn, og jeg vil befæste hans Kongedømmes Trone evindelig.
1 Kong. 5, 5; 6, 12. 1 Krøn. 28, 6. 7. Ps. 89, 4 fg.

14. Jeg vil være hans Fader, og han skal være min Søn. Naar han handler ilde, vil jeg tugte ham med Menneskers Ris og med Menneskebørns Plager;
1 Krøn. 22, 10. Ps. 89, 27. Hebr. 1, 5.

15. men min Miskundhed skal ikke vige fra ham, ligesom jeg lod den vige fra Saul, hvem jeg lod vige for dit Aasyn.
1 Sam. 15, 26.

16. Fast skal dit Hus og dit Kongedømme være evindelig for dit Aasyn; din Trone skal være grundfæstet evindelig.
Ps. 72, 17.

17. Efter alle disse Ord og efter hele dette Syn talte Natan til David.
1 Krøn. 17, 15 fg.

18. Og Kong David gik ind og blev derinde for Herrens Aasyn, og han sagde: Hvo er jeg, Herre Herre, og hvad er mit Hus, at du har ført mig hertil?
1 Mos. 32, 10 fg.

19. Og dette var endnu for lidet i dine Øine, Herre Herre, og du talte ogsaa om din Tjeners Hus i en fjern Tid. Og dette er Loven for Mennesket, Herre Herre!

20. Og hvad skal David ydermere blive ved at tale til dig, da du jo kjender din Tjener, Herre Herre?

21. For dit Ords Skyld og efter di[t] Hjerte har du gjort hele denne stor[e] Ting, idet du har kundgjort det for di[n] Tjener.

22. Derfor er du stor, Herre Gud Thi der er Ingen som du, og der er inge[n] Gud foruden dig, efter alt det, vi hav[e] hørt med vore Øren.

23. Og hvor er der paa Jorden e[t] eneste Folk som dit Folk, som Israel, e[t] Folk, som Gud er gaaet hen for at for-løse til sit Folk, for at gjøre sig et Navn og for at gjøre hine store Gjerninger for eder og forfærdelige Ting for dit Land, for dit Folks Skyld, som du forløste dig fra Ægypten, fra Hedningefolk og deres Guder?
5 Mos. 4, 7. 34.

24. Og du beredte dig dit Folk Israel til at være dit Folk evindelig, og du, Herre, er bleven deres Gud.

25. Og nu, Herre Gud, det Ord, du har talt over din Tjener og over hans Hus, opfyld det evindelig og gjør, som du har talt!

26. Og stort skal dit Navn vorde evindelig, saa man siger: Herren, Hærskarernes Gud, er Gud over Israel. Og di[n] Tjener Davids Hus skal være grundfæste[t] for dit Aasyn.

27. Thi du, Herre, Hærskarernes Gud Israels Gud, har aabenbaret for di[n] Tjeners Øre og sagt: Et Hus vil je[g] bygge dig. Derfor har din Tjener faae[t] Frimodighed til at bede denne Bøn til dig

28. Og nu, Herre Herre, du er Gud og dine Ord skulle vorde Sandhed; og d[u] har talt til din Tjener disse gode Ting
Ps. 33, 4. 1 Kong. 8, 26

29. Og nu ville du og velsigne di[n] Tjeners Hus, saa det maa være for di[t] Aasyn evindelig! Thi du, Herre Herre har talt, og for din Velsignelses Skyl[d] vil din Tjeners Hus vorde velsigne[t] evindelig.

8. Kapitel.

David indtager Filisternes Hovedstad Gat, over[-] vinder Moabiterne, Hadadeser, Kongen i Zoba, o[g] Syrerne fra Damaskus (1—8). To'i, Kongen [i] Hamat, en Fiende af Hadadeser, sender Davi[d] Gaver; disse og det Bytte, David har taget [i] Krigene mod Hedningerne, helliger han til Herre[n] (9—12). Han slaar Edomiterne; Herren er me[d] ham (13—15). Hans vigtigste Embedsmænd op[-] regnes (16—18).

Og det skede derefter, at David slo[g] Filisterne og ydmygede dem, og Davi[d]

tog Hovedstadens Tømme af Filisternes
Haand. 1 Krøn. 18, 1 fg.
2. Og han slog Moabiterne og maalte
dem med Maalesnor, idet han lod dem
lægge sig paa Jorden, og han maalte to
Snorlængder af dem til at dræbes og
een fuld Snorlængde til at leve; og
Moabiterne bleve Davids Tjenere, som
bragte ham Gaver. 4 Mos. 24, 17.
3. Og David slog Hadadeser, Søn af
Rehob, Kongen i Zoba, da han drog hen
for at gjenvinde sin Magt ved Floden*.
1 Sam. 14, 47. * Eufrat.
4. Og David tog fra ham tusinde og
syv hundrede Ryttere og tyve tusinde
Mand Fodfolk, og David lod skjære
Haserne over paa alle Vognhestene og
levnede af dem kun hundrede Vogneheste.
Jos. 11, 6. 9.
5. Og da Syrerne fra Damaskus kom
for at hjælpe Hadadeser, Kongen i Zoba,
slog David blandt Syrerne to og tyve
tusinde Mand.
6. Og David lagde Besætninger i det
damascenske Syrien, og Syrerne bleve
Davids Tjenere, der bragte ham Gaver.
Og Herren hjalp David overalt, hvor
han drog hen.
7. Og David tog de Guldskjolde, som
Hadadesers Tjenere havde baaret, og bragte
dem til Jerusalem.
8. Og fra Betah og Berotaj, Hadadesers
Stæder, tog Kong David saare meget Kobber.
9. Da To'i, Kongen i Hamat, hørte, at
David havde slaaet hele Hadadesers Hær,
1 Krøn. 18, 9 fg.
10. sendte To'i sin Søn Joram til
Kong David for at spørge ham, om det
gik ham vel, og for at velsigne ham,
fordi han havde stridt mod Hadadeser
og slaaet ham; thi Hadadeser havde jævn-
lig ført Krig med To'i. Og han* bragte
Sølvkar og Guldkar og Kobberkar med sig.
* Joram.
11. Ogsaa dem helligede Kong David
til Herren tilligemed det Sølv og det
Guld, som han havde helliget fra alle de
Hedningefolk, han havde undertvunget,
12. fra Syrien og fra Moab og fra
Ammons Børn og fra Filisterne og fra
Amalekiterne og af Byttet fra Hadade-
ser, Søn af Rehob, Kongen i Zoba.
13. Og da David vendte tilbage efter
at have slaaet Syrerne, skaffede han sig
et Navn i Saltdalen ved at slaa atten
tusinde Mand*.
* nemlig Edomiter, Ps. 60, 2. 1 Krøn. 18, 12.
14. Og han lagde Besætninger i Edom;
i hele Edom lagde han Besætninger, og
alle Edomiterne bleve Davids Tjenere.
Og Herren hjalp David overalt, hvor
han drog hen.
15. Og David regjerede over hele Is-
rael, og David skaffede hele sit Folk Ret
og Retfærdighed. 1 Krøn. 18, 14.
16. Og Joab, Søn af Zeruja, var over
Hæren, og Josafat, Søn af Achilud,
Historieskriver, 20, 23 fg.
17. og Zadok, Søn af Achitub, og
Achimelek, Søn af Abjatar, vare Præster,
og Seraja Skriver,
18. og Benaja, Jojadas Søn, var over
Livvagten, og Davids Sønner vare Præster*.
* d. e. Kongens Nærmeste, 1 Krøn. 18, 17.

9. Kapitel.

David erfarer, at Jonatan har efterladt sig en
Søn ved Navn Mefiboset (1—4). Denne hentes
til David, som giver ham alt Sauls Jordegods;
Ziba skal dyrke det; Mefiboset selv skal spise ved
Kongens Bord (5—13).

Og David sagde: Er det saa, at der
endnu er Nogen tilbage af Sauls
Hus, saa jeg kan gjøre Miskundhed imod
ham for Jonatans Skyld? 1 Sam. 20, 15.
2. Og Sauls Hus havde en Tjener,
og hans Navn var Ziba, og man kaldte
ham til David, og Kongen sagde til ham:
Er du Ziba? Og han sagde: Ja, din
Tjener er det.
3. Og Kongen sagde: Er der ikke endnu
Nogen tilbage af Sauls Hus, saa jeg
kunde gjøre Guds Miskundhed imod ham?
Og Ziba sagde til Kongen: Der er endnu
en Søn af Jonatan, som er lam paa
begge Fødder. 4, 4.
4. Og Kongen sagde til ham: Hvor
er han? Og Ziba sagde til Kongen: Se,
han er i Huset hos Makir, Søn af
Ammiel, i Lo-Debar.
5. Og Kong David sendte Bud og
hentede ham fra Makirs, Ammiels Søns,
Hus, fra Lo-Debar.
6. Og da Mefiboset, Søn af Jonatan,
Sauls Søn, kom ind til David, faldt
han ned paa sit Ansigt og bøiede sig.
Og David sagde: Mefiboset! Og han
sagde: Se, her er din Tjener.
7. Og David sagde til ham: Frygt
ikke! Thi jeg vil gjøre Miskundhed mod
dig for Jonatans, din Faders, Skyld og
gjengive dig al Sauls, din Faders,
Jordeiendom, og du skal altid æde ved
mit Bord.

8. Og han bøiede sig og sagde: Hvad er din Tjener, at du vender dig til en død Hund, som jeg er?
1 Sam. 24, 15. 2 Kong. 8, 13.

9. Og Kongen kaldte paa Ziba, Sauls Dreng, og sagde til ham: Alt, hvad der har hørt Saul og hele hans Hus til, har jeg givet din Herres Søn.

10. Og du skal dyrke Jorden for ham, du og dine Sønner og dine Tjenere; og du skal høste ind, forat din Herres Søn maa have det Brød, han æder, og Mefiboset, din Herres Søn, skal altid æde ved mit Bord. Men Ziba havde femten Sønner og tyve Tjenere. 19, 17.

11. Og Ziba sagde til Kongen: Aldeles som min Herre Kongen befaler sin Tjener, skal din Tjener gjøre. Og* Mefiboset skal æde ved mit Bord som en af Kongens Sønner.
* saa gjentog Kongen. 19, 28.

12. Og Mefiboset havde en liden Søn, hvis Navn var Mika; og Alle, som boede i Zibas Hus, vare Mefibosets Tjenere.

13. Og Mefiboset boede i Jerusalem, thi han aad altid ved Kongens Bord; og han var lam paa begge sine Fødder.

10. Kapitel.

Nahas, Ammoniternes Konge, dør; hans Søn Hanun haaner, forledet af sine Tjenere, Davids Sendebud, der vare komne for at trøste ham (1—4). David bekriger og overvinder ved Joab og Abisai Ammoniterne og de med dem forbundne Syrere (5—14). Syrerne blive anden Gang slagne af David (15—19).

Og det skede derefter, at Ammons Børns Konge døde, og Hanun, hans Søn, blev Konge i hans Sted.
1 Krøn. 19, 1 fg.

2. Da sagde David: Jeg vil vise Godhed mod Hanun, Nahas's Søn, ligesom hans Fader viste Godhed mod mig. Og David sendte sine Tjenere hen for at trøste ham over hans Fader, og Davids Tjenere kom til Ammons Børns Land.

3. Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanun, sin Herre: Mener du, at David vil ære din Fader derved, at han har sendt dig Trøstere? Mon det ikke er for at udforske Staden og for at udspeide den og for at omstyrte den, at David har sendt sine Tjenere til dig?

4. Da tog Hanun Davids Tjenere og afragede Halvdelen af deres Skjæg og afskar deres Klæder midt paa, lige til Sædet, og lod dem saa fare.

5. Da man gav David det tilkjende, sendte han dem et Bud imøde, thi Mændene vare saare beskjæmmede; og Kongen lod sige: Bliver i Jericho, indtil eders Skjæg er voxet frem, og kommer saa tilbage!

6. Da nu Ammons Børn saa, at de havde gjort sig forhadte af David, sendte Ammons Børn Bud og leiede Syrerne fra Bet-Rehob og Syrerne fra Zoba, tyve tusinde Mand Fodfolk, og Kongen af Ma'aka med tusinde Mand og Tobs* Mænd, tolv tusinde Mand. * Dom. 11, 3.

7. Da David hørte det, udsendte han Joab og hele Hæren, de tapre Mænd.

8. Og Ammons Børn rykkede ud og stillede sig i Slagorden foran Portens Indgang; men Syrerne fra Zoba og Rehob samt Tobs og Ma'akas Mænd stode for sig selv paa Marken.

9. Da Joab saa, at Angreb truede ham forfra og bagfra, gjorde han et Udvalg blandt alle Udvalgte i Israel og stillede dem op mod Syrerne.

10. Men Resten af Folket overgav han i Abisajs, sin Broders, Haand og stillede dem op mod Ammons Børn.

11. Og han sagde: Dersom Syrerne blive mig for stærke, skal du komme mig til Hjælp, og dersom Ammons Børn blive dig for stærke, skal jeg drage hen for at hjælpe dig.

12. Vær kjæk, og lader os vise os kjække for vort Folk og for vor Guds Byer, og Herren gjøre, hvad godt er i hans Øine! 5 Mos. 20, 1. Ap. G. 21, 14.

13. Og Joab og Folket, som var med ham, rykkede frem til Kampen mod Syrerne, og de flyede for ham.

14. Da nu Ammons Børn saa, at Syrerne flyede, saa flyede ogsaa de for Abisaj og droge sig ind i Staden; og Joab vendte tilbage fra Striden mod Ammons Børn og kom til Jerusalem.

15. Da Syrerne saa, at de vare slagne for Israels Aasyn, samlede de sig tilhobe.

16. Og Hadadeser sendte Bud og lod de Syrere, som vare hinsides Floden* rykke ud, og de kom til Helam; og Sobak, Hadadesers Hærfører, var i Spidsen for dem. * Eufrat.

17. Da det blev givet David tilkjende, samlede han hele Israel og gik over Jordan og kom til Helam; og Syrerne stillede sig op mod David og stride med ham.

18. Men Syrerne flyede for Israel,
g David ihjelslog af Syrerne Krigs-
lket paa syv hundrede Vogne og firti
sinde Ryttere, og han slog Sobak, hans *
ærfører, saa han døde der. Ps. 20, 8.
* Hadadesers.
19. Da alle Kongerne, Hadadesers
jenere, saa, at de vare slagne for Is-
aels Aasyn, sluttede de Fred med Is-
ael og tjente dem; og Syrerne frygtede
r at hjælpe Ammons Børn mere.

11. Kapitel.

David bliver ved at føre Krig mod Ammoniterne;
n ser Batseba bade sig, lader hende hente og ligger
s hende (1—4). Da han hører, at hun er bleven
gtsommelig, lader han hendes Mand Uria komme
m fra Leiren; men denne vil ikke ligge hos sin
stru (5—13). Han sender ham da tilbage til
ab med et Brev, ifølge hvilket denne stiller ham
ledes i Striden, at han falder, hvorpaa David
er Batseba tilægte (14—27).

)g det skede, da Aaret var til Ende,
ved den Tid, Kongerne drage ud
Krig, da sendte David Joab og sine
nere med ham og hele Israel, og de
lagde Ammons Børn og beleirede
bba. Men David forblev i Jerusalem.
12, 26. 1 Krøn. 20, 1.
2. Og det skede ved Aftens Tid, at
vid stod op fra sit Leie og vandrede
Kongehusets Tag, og han saa fra
get en Kvinde, som badede sig; og
nden var saare deilig af Udseende.
. Da sendte David Bud og lod spørge
Kvinden, og man sagde: Det er jo
seba, Datter af Eliam, Hetiten Urias
tru.
. Og David sendte Bud og lod hente
te, og hun gik ind til ham, og han
hos hende, just som hun havde renset
fra sin Urenhed*; og hun vendte
age til sit Hus. *V. 2. 3 Mos. 15, 19.
. Og Kvinden blev frugtsommelig;
hun sendte Bud og gav David det til-
be og sagde: Jeg er frugtsommelig.
Da sendte David Bud til Joab og
sige: Send Hetiten Uria til mig!
Joab sendte Uria til David.
Og da Uria kom til ham, spurgte
id ham, om det gik Joab vel og
et vel og vel med Krigen.
Og David sagde til Uria: Gaa ned
it Hus og tvæt dine Fødder! Og da
gik ud fra Kongens Hus, kom der
ret af Kongens Mad ud efter ham.
Men Uria lagde sig ved Indgan-
gen til Kongens Hus hos alle sin Herres
Tjenere, og han gik ikke ned til sit Hus.
10. Man meldte da David og sagde:
Uria gik ikke ned til sit Hus. Da sagde
David til Uria: Kommer du ikke fra
Reisen? Hvorfor er du da ikke gaaet
ned til dit Hus?
11. Men Uria sagde til David: Arken
og Israel og Juda bo i Hytter, og
min Herre Joab og min Herres Tjenere
ligge i Leir paa den aabne Mark, og jeg
skulde gaa ind i mit Hus for at æde og
drikke og ligge hos min Hustru! Saasandt
du lever, og saasandt din Sjæl lever:
Jeg gjør ikke denne Gjerning. 1 Sam. 4, 4.
12. Da sagde David til Uria: Bliv
her ogsaa idag, saa vil jeg imorgen lade
dig fare. Og Uria blev i Jerusalem den
Dag og den følgende.
13. Og David indbød ham, og han
aad og drak for hans Aasyn, og han
gjorde ham drukken; og han gik om
Aftenen ud for at lægge sig paa sit
Leie hos sin Herres Tjenere, men til
sit Hus gik han ikke ned.
14. Og det skede om Morgenen, da
skrev David et Brev til Joab og sendte
det med Uria.
15. Og han skrev i Brevet saaledes:
Stiller Uria frem der, hvor Striden er
haardest, og viger tilbage fra ham, saa
han bliver slagen og dør!
16. Og det skede, medens Joab tagt-
tog Staden, stillede han Uria paa det
Sted, hvor han vidste, at der var tapre
Mænd.
17. Og Stadens Mænd droge ud og
strede med Joab, og der faldt Nogle af
Folket, af Davids Tjenere; ogsaa Heti-
ten Uria døde.
18. Da sendte Joab Bud og meldte
David alle Krigens Begivenheder.
19. Og han befalede Budet og sagde:
Naar du har talt ud om alle Krigens
Begivenheder til Kongen,
20. saa skal du, dersom Kongens Vrede
da optændes, og han siger til dig: Hvor-
for droge I saa nær hen til Staden for
at stride? Vidste I ikke, at de vilde skyde
ovenfra Muren?
21. Hvem slog Abimelek, Jerubbesets
Søn? Mon ikke en Kvinde ovenfra Mu-
ren kastede en Møllesten paa ham, saa han
døde i Tebez? Hvorfor droge I saa nær hen
til Muren? — saa skal du sige: Ogsaa din
Tjener Hetiten Uria er død. Dom. 9, 53.

22. Og Budet gik; og han kom og
meldte David Alt, hvad Joab havde
sendt ham at melde.
23. Og Budet sagde til David: Mæn=
dene fik Overhaand over os og droge
ud paa Marken mod os; men saa trængte
vi dem tilbage lige til Indgangen til
Porten.
24. Da skjøde Bueskytterne paa dine
Tjenere ovenfra Muren, og der faldt
nogle af Kongens Tjenere; ogsaa din
Tjener Hetiten Uria døde.
25. Da sagde David til Budet: Saa
skal du sige til Joab: Lad ikke denne
Sag gjøre dig ondt, thi Sverdet fortærer
saa En, saa en Anden; hold kraftig ved
med din Strid mod Staden og bryd den
ned! Og sæt du Mod i ham!
26. Da Urias Hustru hørte, at Uria,
hendes Mand, var død, sørgede hun over
sin Ægtefælle.
27. Men da Sorgen var forbi, sendte
David Bud og hentede hende til sit Hus,
og hun blev hans Hustru og fødte ham
en Søn. Men den Gjerning, David
havde gjort, var ond i Herrens Øine.

12. Kapitel.

Profeten Natan sendes af Herren til David og foreholder ham først i en Lignelse, dernæst ligefrem den store Synd, han har gjort, og forkynder ham svare Straffe for hans onde Gjernings Skyld; David ydmyger sig for Herren (1—14.) Herren slaar det af Batseba fødte Barn med Sygdom; David faster og beder for det, men da han hører, det er dødt, giver han sig tilfreds; Batseba føder ham Salomo (15—25). Efter Joabs Opfordring kommer David selv og indtager Rabba; Ammoniterne straffes haardt (26—31).

Og Herren sendte Natan til David, og
han gik ind til ham og sagde til
ham: Der var to Mænd i en Stad, en
rig og en fattig.
2. Den rige havde smaat Kvæg og
stort Kvæg i stor Mængde.
3. Men den fattige havde slet Intet
uden eet lidet Lam, som han havde kjøbt,
og han opfødte det, og det voksede op
hos ham sammen med hans Sønner; det
aad af hans Brød, og det drak af hans
Bæger, og det laa i hans Skjød, og
det var ham som en Datter.
4. Men da en Vandringsmand kom
til den rige Mand, nænnede han ikke at
tage af sit smaa Kvæg og af sit store
Kvæg for at tillave for den Veifarende,
som var kommen til ham; men han tog
den fattige Mands Lam og tillavede det
for den Mand, som var kommen til ham.
5. Da optændtes Davids Vrede saare
mod den Mand, og han sagde til Natan:
Saasandt Herren lever: Den Mand, som
gjorde dette, er Dødsens,
6. og Lammet skal han betale firedob=
belt, fordi han gjorde denne Gjerning
og fordi han ikke viste Barmhjertighed.
2 Mos. 22, 1
7. Da sagde Natan til David: Du er
Manden. Saa siger Herren, Israels
Gud: Jeg salvede dig til Konge over
Israel, og jeg udfriede dig af Sauls
Haand, 1 Sam. 16, 1. 13
8. og jeg gav dig din Herres Hus og
din Herres Hustruer i din Favn, og
jeg gav dig Israels og Judas Hus, og
var det for lidet, saa vilde jeg have til=
lagt dig mere og mere Saadant.
9. Hvorfor har du foragtet Herrens
Ord og gjort, hvad der er ondt i hans
Øine? Hetiten Uria har du slaaet med
Sverd, og hans Hustru har du taget dig
til Hustru, og ham selv har du dræbt
ved Ammons Børns Sverd.
10. Saa skal da Sverd ikke vige fra
dit Hus evindelig, fordi du har foragtet
mig og taget Hetiten Urias Hustru til
din Hustru.
11. Saa siger Herren: Se, jeg opreiser
Ulykke over dig af dit eget Hus, og jeg
vil tage dine Hustruer for dine Øine og
give din Næste, og han skal ligge hos
dine Hustruer for denne Sols Øine. 16, 2[illegible]
12. Thi du gjorde det i Løndom, men
jeg vil gjøre denne Gjerning for hel
Israels Aasyn og for Solens Aasyn.
13. Da sagde David til Natan: Jeg
har syndet mod Herren. Og Natan sagde
til David: Saa har ogsaa Herren bort=
taget din Synd; du skal ikke dø.
24, 10. Ps. 51, 2 f
14. Dog, efterdi du ved denne Gjer=
ning har bragt Herrens Fiender til [illegible]
spotte, saa skal ogsaa den Søn, som [illegible]
født dig, visselig dø. 11, 2[illegible]
15. Derpaa gik Natan til sit Hus, o[illegible]
Herren slog Drengen, som Urias Hustru
havde født David, saa han blev saare sy[illegible]
16. Og David søgte Gud for Drenge[illegible]
og David fastede strengt og gik ind [illegible]
tilbragte Natten liggende paa Jorden.
17. Da stode hans Huses Ældste [illegible]
for at reise ham op fra Jorden; m[illegible]
han vilde ikke, og han aad ikke med de[illegible]

18. Og det skede paa den syvende Dag,
[d]a døde Drengen; og Davids Tjenere
[f]rygtede for at give ham tilkjende, at
Drengen var død, thi de sagde: Se,
[m]edens Drengen var ilive, talte vi til
[h]am, men han hørte ikke paa vor Røst;
[h]vorledes skulde vi da sige til ham:
[D]rengen er død? Han kunde gjøre en
[U]lykke paa sig.
19. Da David saa, at hans Tjenere
[h]viskede sig imellem, skjønte David, at
[D]rengen var død; og David sagde til
[si]ne Tjenere: Er Drengen død? Og de
[sa]gde: Ja, han er død.
20. Da stod David op fra Jorden og
[t]vættede sig og salvede sig og skiftede
[si]ne Klæder og gik ind i Herrens Hus
[o]g tilbad. Og han kom til sit Hus og
[fo]rlangte Mad, og man satte Mad frem
[fo]r ham, og han aad.
21. Da sagde hans Tjenere til ham:
[H]vad er dette for Noget, som du har
[gj]ort? Medens Drengen var ilive, fastede
[d]u og græd for ham; men saasnart
[D]rengen var død, stod du op og aad.
22. Og han sagde: Medens Drengen
[en]dnu var ilive, fastede jeg og græd; thi
[je]g tænkte: Hvem ved? Herren tør for-
[b]arme sig over mig, saa Drengen bliver
[ili]ve.
23. Men nu, han er død, hvorfor
[sku]lde jeg da faste? Kan jeg bringe ham
[til]bage igjen? Jeg gaar til ham, men
[ha]n vender ikke tilbage til mig.
24. Og David trøstede Batseba, sin
[Hu]stru, og han gik ind til hende og laa
[ho]s hende; og hun fødte en Søn, og
[ha]n kaldte hans Navn Salomo*. Og
[He]rren elskede ham, 1 Krøn. 3, 5.
* d. e. den Fredsommelige, 1 Krøn. 22, 9.
25. og han sendte Bud med Profeten
[Na]tan, og denne kaldte hans Navn
[Je]didja*, for Herrens Skyld.
* d. e. Herrens Elskede, V. 24.
26. Og Joab stred imod Ammons
[Bø]rns Rabba, og han indtog Kongestaden.
11, 1. 1 Krøn. 20, 1 fg.
27. Og Joab sendte Bud til David
[og] sagde: Jeg har stridt imod Rabba,
[og] har ogsaa indtaget Vandstaden.
28. Og nu, saml Resten af Folket og
[lei]r dig imod Staden og indtag den,
[p]at ikke jeg skal indtage Staden, og
[mit] Navn blive nævnt over den*!
* d. e. Staden kaldes den af mig indtagne.
29. Og David samlede alt Folket og
drog til Rabba; og han stred mod det
og indtog det.
30. Og han tog deres Konges Krone
fra hans Hoved, og dens Vegt var en
Talent Guld, og der var paa den en
kostbar Sten, og den kom paa Davids
Hoved; og Byttet fra Staden bortførte
han i stor Mængde.
31. Og Folket, som var i den, førte han
ud og lagde dem under Sage og under
Jerntærskeslæder og under Jernøkser og
lod dem gaa gjennem Teglovne; og saa
gjorde han ved alle Ammons Børns
Stæder. Derpaa vendte David og alt
Folket tilbage til Jerusalem.

13. Kapitel.

Amnon fatter ukysk Kjærlighed til sin Søster Tamar, krænker hende, jager hende derpaa bort og overlader hende til hendes Jammer; hendes Broder Absalom tager hende til sig (1—20). David bliver saare vred paa Amnon derfor; Absalom fatter dødeligt Had til ham, lader ham dræbe i et Gjæstebud og flygter til sin Morfader, Kongen af Gesur (21—39).

Og det skede derefter: Absalom, Davids
Søn, havde en deilig Søster, hvis
Navn var Tamar, og Amnon, Davids
Søn, elskede hende. 3, 2 fg.
2. Og Amnon led saa, at han blev
syg for Tamars, sin Søsters, Skyld; thi
hun var Jomfru, og det syntes Amnon
umuligt at gjøre hende Noget.
3. Men Amnon havde en Ven, hvis
Navn var Jonadab, Søn af Simea,
Davids Broder, og Jonadab var en
saare klog Mand. 1 Krøn. 2, 13.
4. Og han sagde til ham: Hvorfor ser
du saa ilde ud, du Kongens Søn, Mor-
gen efter Morgen? Vil du ikke give mig
det tilkjende? Da sagde Amnon til ham:
Jeg elsker Tamar, min Broder Absaloms
Søster.
5. Og Jonadab sagde til ham: Læg
dig paa din Seng og gjør dig syg, og
naar da din Fader kommer for at se til
dig, saa sig til ham: Lad Tamar, min
Søster, komme og give mig at æde og
lave Maden for mine Øine, forat jeg kan
se derpaa og æde af hendes Haand!
6. Og Amnon lagde sig og gjorde sig
syg, og da Kongen kom for at se til ham,
sagde Amnon til Kongen: Lad Tamar,
min Søster komme og lave et Par Ka-
ger for mine Øine, forat jeg kan æde af
hendes Haand!

7. Og David sendte Bud ind i Huset til Tamar og lod sige: Gaa til din Broder Amnons Hus og lav Maden for ham!

8. Da gik Tamar til sin Broder Amnons Hus, og han laa. Og hun tog Deigen og æltede den og lavede Kager for hans Øine og stegte Kagerne,

9. og hun tog Panden og slog dem ud for hans Ansigt; men han vægrede sig for at æde. Og Amnon sagde: Lader hver Mand gaa ud fra mig! Og hver Mand gik ud fra ham.

10. Da sagde Amnon til Tamar: Bring Maden ind i Kammeret, forat jeg kan æde af din Haand! Og Tamar tog Kagerne, som hun havde tillavet, og bragte dem ind i Kammeret til sin Broder Amnon.

11. Og hun bragte dem hen til ham, forat han skulde æde; men han tog fat paa hende og sagde til hende: Kom og lig hos mig, min Søster!

12. Men hun sagde til ham: Ikke saa, min Broder, krænk mig ikke! Thi Saadant bør ikke gjøres i Israel; gjør ikke denne Daarlighed!
3 Mos. 18, 9; 20, 17. 5 Mos. 27, 22.

13. Jeg, hvor skulde jeg gaa hen med min Skam? Og du skulde vorde som en af Daarerne i Israel. Men tal nu til Kongen! Han vil ikke negte dig mig.

14. Men han vilde ikke høre paa hendes Røst; og han blev hende for stærk og krænkede hende og laa hos hende.

15. Men derefter hadede Amnon hende med et saare stort Had; thi det Had, hvormed han hadede hende, var større end den Kjærlighed, hvormed han havde elsket hende. Og Amnon sagde til hende: Staa op, gaa bort!

16. Og hun sagde til ham: Forvold mig ikke denne store Ulykke, som er større end den anden, du har gjort mig, idet du jager mig bort! Men han vilde ikke høre hende.

17. Og han kaldte paa sin Dreng, som tjente ham, og sagde: Jager dog denne Kvinde fra mig ud paa Gaden, og laas Døren til efter hende!

18. Og hun havde paa sig en sid Kjortel; thi saadanne Klæder brugte Kongens Døtre, saalænge de vare Jomfruer, som Overklædning. Og hans Tjener førte hende ud paa Gaden og laasede Døren til efter hende.

19. Og Tamar tog Aske paa sit Hoved og sønderrev den side Kjortel, hun havde paa sig, og hun lagde sin Haand paa sit Hoved og gik og skreg. Job 2, 12. Jer. 2, 37.

20. Og Absalom, hendes Broder, sagde til hende: Har Amnon, din Broder, været hos dig? Ti nu, min Søster! Han er din Broder; tag dig ikke denne Sag saa til Hjerte! Saa sad da Tamar i Elendighed i sin Broder Absaloms Hus.

21. Da Kong David hørte alle disse Ting, blev hans Vrede saare optændt.

22. Men Absalom talte ikke med Amnon hverken Ondt eller Godt; thi Absalom hadede Amnon, fordi han havde krænket hans Søster Tamar.

23. Og det skede to Aar derefter, at Absalom havde Faareklipning i Ba'al-Hazor, som ligger ved Efra'im, og Absalom indbød alle Kongens Sønner.

24. Og Absalom gik ind til Kongen og sagde: Se, din Tjener har Faareklipning; Kongen og hans Tjenere følge dog med din Tjener!

25. Men Kongen sagde til Absalom: Nei, min Søn, vi ville ikke alle gaa, forat vi ikke skulle besvære dig. Og han nødte ham, men han vilde ikke gaa, men velsignede ham.

26. Og Absalom sagde: Naar du da ikke vil, saa lad min Broder Amnon følge med os! Og Kongen sagde til ham: Hvorfor skal han følge med dig?

27. Men da Absalom nødte ham, lod han Amnon og alle Kongens Sønner drage med ham.

28. Og Absalom bød sine Drenge og sagde: Ser til, naar Amnons Hjerte er vel tilmode af Vinen, og jeg siger til eder: Slaar Amnon! — saa skulle I dræbe ham; frygter ikke! Er det ikke mig, som har befalet eder det? Værer modige og viser eder som kjække Mænd!

29. Saa gjorde da Absaloms Drenge ved Amnon, som Absalom havde befalet, og alle Kongens Sønner stode op o[g] rede afsted, hver paa sit Mulæsel, o[g] flyede.

30. Og det skede, medens de endnu vare paa Veien, da kom det Rygte til David: Absalom har slaaet alle Kongens Sønner ihjel, og ikke en eneste af dem e[r] bleven tilbage.

31. Da stod Kongen op og sønderrev sine Klæder og lagde sig paa Jorden, o[g] alle hans Tjenere stode der med sønderrevne Klæder. 1 Mos. 37, 3

32. Da svarede Jonadab, Søn af
5imea, Davids Broder, og sagde: Min
)erre sige ikke: Alle de unge Mænd,
'ongens Sønner, have de dræbt. Thi
lmnon alene er død; thi efter hvad
lbsalom har ytret, har det været be=
uttet fra den Dag, han krænkede hans
øster Tamar. V. 3. 22.

33. Saa tage nu min Herre Kongen
g ikke til Hjerte, at man siger: Alle
ongens Sønner ere døde! Kun Amnon
lene er død.

34. Og Absalom flyede. Og den Dreng,
m holdt Vagt, opløftede sine Øine og
a, og se, meget Folk drog frem fra
eten bag ham ved Siden af Bjerget.

35. Da sagde Jonadab til Kongen:
e, Kongens Sønner komme; som din
jener har sagt, saaledes er det gaaet.

36. Og det skede, som han havde talt
), se, da kom Kongens Sønner, og de
løftede sin Røst og græd, og Kongen
alle hans Tjenere græd ogsaa saare
eget.

37. Men Absalom flyede og drog til
lmaj, Søn af Ammihud, Kongen i
esur. Og han* sørgede over sin Søn
le Tiden. 3, 3. *David.

38. Men Absalom flyede og drog til
esur, og han var der i tre Aar.

39. Og dette afholdt Kong David fra
drage ud imod Absalom; thi han
vde trøstet sig over Amnons Død.

14. Kapitel.

Da Joab mærker, at Davids Hjerte staar til
salom, faar han en klog Kvinde fra Tekoa til
overtale Kongen til at lade Absalom komme
age igjen (1—22). Kongen lader Joab hente
n tilbage; men først efter to Aars Forløb faar
Tilladelse til at komme til sin Fader, som da
er venlig imod ham (23—33).

)g Joab, Zerujas Søn, skjønte, at
Kongens Hjerte stod til Absalom.

2. Og Joab sendte Bud til Tekoa og
tede derfra en klog Kvinde, og han
de til hende: Lad, som om du har
rg, og ifør dig Sørgeklæder og salv
ikke med Olje, og du skal være som
Kvinde, der allerede mange Dage
ger over en Død,

3. og gaa ind til Kongen og tal saa=
es til ham. Og Joab lagde hende
ene i Munden.

4. Og Kvinden fra Tekoa talte til
gen, og hun faldt paa sit Ansigt til
Jorden og bøiede sig, og hun sagde:
Hjælp, o Konge!

5. Og Kongen sagde til hende: Hvad
fattes dig? Og hun sagde: Sandelig, jeg
er en Enke, og min Mand er død.

6. Og din Tjenerinde havde to Søn=
ner, og de to kom i Trætte sammen paa
Marken, og der var Ingen, som skilte
dem ad; saa slog den ene den anden og
dræbte ham. 1 Mos. 27, 45; 4, 8.

7. Og se, den hele Slægt har reist sig
mod din Tjenerinde, og de sige: Giv ham
hid, som slog sin Broder, og vi ville
dræbe ham for hans Broders Skyld, som
han ihjelslog, og vi ville ogsaa udrydde
Arvingen. Og saaledes ville de udslukke
min Gløð, som er tilovers, for ikke at
levne min Mand Navn og Rest paa
Jorden. 5 Mos. 19, 11 fg.

8. Da sagde Kongen til Kvinden:
Gaa til dit Hus, og jeg skal give Befa=
ling dig angaaende.

9. Og Kvinden fra Tekoa sagde til
Kongen: Paa mig, min Herre Konge,
falder Skylden og paa min Faders Hus,
medens Kongen og hans Trone blive uden
Skyld.

10. Og Kongen sagde: Taler Nogen til
dig, skal du føre ham til mig; saa skal
han ikke mere røre dig.

11. Og hun sagde: Kongen komme dog
Herren, sin Gud, i Hu, at ikke Blod=
hevneren skal volde mere Ødelæggelse, og
at de ikke skulle udrydde min Søn. Og
han sagde: Saasandt Herren lever: Der
skal ikke falde et Haar af din Søns Ho=
ved til Jorden.

12. Og Kvinden sagde: Lad dog din
Tjenerinde tale et Ord til min Herre
Kongen. Og han sagde: Tal!

13. Og Kvinden sagde: Hvorfor tæn=
ker du da Saadant imod Guds Folk?
Og siden Kongen har talt dette Ord, er
han ligesom skyldig, idet Kongen ikke
lader sin Forstødte komme tilbage.

14. Thi dø skulle vi og vorde som
Vand, der er udøst paa Jorden og ikke
lader sig opsamle, og Gud tager ikke Livet,
men udtænker Tanker for ikke at støde en
Forstødt fra sig. Ps. 89, 49. Ez. 18, 23. 32.

15. Og nu, at jeg er kommen for at
tale dette Ord til min Herre Kongen, det
er skeet, fordi Folket gjorde mig forskræk=
ket, og din Tjenerinde sagde da: Jeg vil
dog tale til Kongen; kanske Kongen vil
gjøre efter sin Tjenerindes Ord.

16. Thi Kongen vil høre paa mig for at udfri sin Tjenerinde af den Mands Haand, som vil udrydde baade mig og min Søn af Guds Arv.

17. Og saa tænkte din Tjenerinde: Min Herre Kongens Ord være mig dog til Trøst, thi som en Guds Engel er min Herre Kongen til at høre paa Godt og Ondt, og Herren, din Gud, være med dig! 19, 27. 1 Sam. 29, 9.

18. Og Kongen svarede og sagde til Kvinden: Dølg ikke for mig en Ting, som jeg vil spørge dig om! Og Kvinden sagde: Min Herre Kongen tale dog!

19. Da sagde Kongen: Er ikke Joabs Haand med dig i alt dette? Og Kvinden svarede og sagde: Saasandt din Sjæl lever, min Herre Konge: Man kan ikke vige til Høire eller til Venstre fra Noget af det, min Herre Kongen taler; thi din Tjener Joab, han bød mig det, og han lagde alle disse Ord i din Tjenerindes Mund.

20. For at give Sagen et andet Udseende har din Tjener Joab gjort dette, og min Herre er viis, som Guds Engel i Visdom, idet han ved Alt, hvad der er paa Jorden.

21. Derpaa sagde Kongen til Joab: Se, jeg har gjort dette*; saa drag nu hen og før den unge Mand Absalom tilbage! *d. e. opfyldt din Begjæring.

22. Da faldt Joab paa sit Ansigt til Jorden og bøiede sig og velsignede Kongen, og Joab sagde: Idag skjønner din Tjener, at jeg har fundet Naade for dine Øine, min Herre Konge, da Kongen har gjort efter sin Tjeners Ord.

23. Og Joab gjorde sig rede og drog til Gesur og førte Absalom til Jerusalem. 13, 37.

24. Men Kongen sagde: Lad ham vende sig til sit eget Hus, men mit Ansigt skal han ikke se. Saa vendte Absalom sig til sit eget Hus, men Kongens Ansigt saa han ikke.

25. Men saa vakker en Mand som Absalom var der ikke i hele Israel, og han blev meget rost; fra hans Fodsaale til hans Isse var der ikke noget Lyde paa ham.

26. Og naar han ragede sit Hoved (og det skede hver Gang, et Aar var forløbet, at han ragede det, thi det blev ham for tungt, og saa ragede han det), saa veiede han sit Hovedhaar, og det veiede to hundrede Sekel efter Kongens Vegt.

27. Og der fødtes Absalom tre Sønner og en Datter, og hendes Navn var Tamar; hun var en Kvinde, deilig at se til.

28. Og Absalom boede i Jerusalem i to Aar, men Kongens Ansigt saa han ikke.

29. Og Absalom sendte Bud til Joab for at sende ham til Kongen, men han vilde ikke komme til ham, og han sendte fremdeles Bud anden Gang, men han vilde ikke komme.

30. Da sagde han til sine Tjenere: Ser Joabs Jordstykke her ved Siden af mig, og der har han Byg; gaar hen og stikker Ild paa det! Og Absaloms Tjenere stak Ild paa Jordstykket.

31. Da stod Joab op og kom i Huset til Absalom, og han sagde til ham: Hvorfor have dine Tjenere stukket Ild paa det Jordstykke, som hører mig til?

32. Og Absalom sagde til Joab: Se, jeg sendte Bud til dig og lod sige: Kom hid, forat jeg kan sende dig til Kongen og lade sige: Hvorfor er jeg kommen hid fra Gesur? Det var godt for mig, om jeg endnu var der. Og nu vil jeg se Kongens Ansigt, og er der nogen Misgjerning hos mig, saa kan han dræbe mig.

33. Og Joab gik ind til Kongen og gav ham det tilkjende, og han kaldte Absalom, og han kom ind til Kongen og bøiede sig paa sit Ansigt til Jorden for Kongens Ansigt, og Kongen kyssede Absalom.

15. Kapitel.

Absalom søger paa en listig Maade at indtag[e] Folkets Hjerter og bringer det omsider dertil, a[t] han vælges til Konge i Hebron; han faar David[s] Raadgiver Achitofel paa sin Side (1—12). D[a] David faar det at vide, flygter han fra Jerusalem med Sine; men Herrens Ark og Presterne Zado[k] og Abjatar ønsker han ikke at have med sig, me[n] vil, at deres Sønner skulle give ham Efterretnin[g] om Absaloms Anslag (13—29). David gaar græ[dende] over Oljebjerget; Husai møder ham der, men efter Davids Ønske gaar han tilbage til Absalom for at søge at gjøre Achitofels Raad mod David til Intet (30—37).

Og det skede sidenefter, at Absalom skaffede sig Vogn og Heste, og femti Mand løb foran ham. 1 Kong. 1, 5.

2. Og Absalom stod tidlig op og stillede sig ved Siden af Veien til Porten

og det skede, saaofte en Mand havde en
Sag, som førte ham ind til Kongen for
at faa Dom, kaldte Absalom paa ham og
sagde: Fra hvilken By er du? Og han
sagde: Din Tjener er fra en af Israels
Stammer.
3. Saa sagde Absalom til ham: Se,
din Sag er god og ret; men der er In-
gen fra Kongen til at høre paa dig.
4. Og Absalom sagde: Gid man vilde
sætte mig til Dommer i Landet! Til mig
skulde da hver Mand, som havde en Trætte
og en Sag, komme, saa skulde jeg skaffe
ham Ret.
5. Og det skede, naar Nogen nærmede
sig for at bøie sig for ham, saa udrakte
han sin Haand og tog fat i ham og kys-
sede ham.
6. Og Absalom gjorde saaledes mod
hele Israel, som kom til Kongen for at
faa Dom, og Absalom stjal Israels
Mænds Hjerte.
7. Og det skede efter fire Aars For-
løb, da sagde Absalom til Kongen: Lad
mig dog drage hen og betale mit Løfte,
som jeg har gjort Herren, i Hebron!
8. Thi din Tjener gjorde et Løfte,
da jeg boede i Gesur i Syrien, sigende:
Fører Herren mig tilbage igjen til Je-
rusalem, saa vil jeg tjene Herren.
1 Mos. 28, 20 fg.
9. Og Kongen sagde til ham: Gak
hen i Fred! Og han stod op og gik til
Hebron.
10. Og Absalom sendte Speidere om-
kring i alle Israels Stammer og sagde:
Naar I høre Basunens Lyd, saa skulle
I sige: Absalom er bleven Konge i
Hebron.
11. Og med Absalom gik to hundrede
Mænd fra Jerusalem, som vare indbudne
og gik i sin Trofkyldighed, og de vidste
ikke af nogen Ting.
12. Og Absalom hentede Giloniten
Achitofel, Davids Raadgiver, fra hans
Stad, fra Gilo, medens han ofrede Of-
ferne; og Sammensværgelsen blev stærk,
og Folket mere og mere talrigt hos Ab-
salom. 1 Krøn. 27, 33.
13. Og der kom En, som gav David
det tilkjende og sagde: Hver Mands Hjerte
i Israel hænger ved Absalom.
14. Da sagde David til alle sine Tje-
nere, som vare hos ham i Jerusalem:
Staar op og lader os fly! Thi ellers
bliver der ikke Redning for os for Ab-
salom. Skynder eder at drage afsted,
forat ikke han skal skynde sig og naa os
og bringe Ulykke over os og slaa Staden
med Sverdets Eg. Ps. 3, 1 fg.
15. Og Kongens Tjenere sagde til
Kongen: Se, til Alt, hvad min Herre
Kongen vil, ere dine Tjenere rede.
16. Og Kongen gik ud, og alt hans
Hus efter ham; og Kongen lod ti Med-
hustruer blive tilbage for at tage Vare
paa Huset.
17. Saa gik Kongen ud, og alt Folket
efter ham, og de stansede ved det yderste
Hus.
18. Og alle hans Tjenere og hele
Livvagten droge frem ved Siden af ham,
og alle Gittiterne, seks hundrede Mand,
som vare komne efter ham fra Gat,
droge frem foran Kongen.
19. Og Kongen sagde til Gittiten Ittaj:
Hvorfor gaar ogsaa du med os? Vend
tilbage og bliv hos Kongen! Thi du er
en Fremmed og tilmed bortført fra dit
Sted;
20. igaar kom du, og idag skulde jeg
lade dig vanke om med os, og jeg gaar
dog, hvorhen det kan falde. Vend tilbage
og før dine Brødre tilbage med dig under
Guds Miskundhed og Trofasthed!
21. Men Ittaj svarede Kongen og
sagde: Saasandt Herren lever, og saa-
sandt min Herre Kongen lever: Kun paa
det Sted, hvor min Herre Kongen er,
være sig til Død eller til Liv, der skal
din Tjener være. Rut 1, 16 fg.
22. Da sagde David til Ittaj: Gaa
og drag frem! Og Gittiten Ittaj og alle
hans Mænd og alle de Børn, som vare
med ham, droge frem.
23. Og hele Landet græd med høi
Røst, og alt Folket drog frem, og Kongen
gik over Kidrons Bæk, og alt Folket gik
over henad Veien til Ørkenen. Joh. 18, 1.
24. Og se, ogsaa Zadok var der, og
alle Leviterne med ham, bærende Guds
Pagts-Ark, og de satte Guds Ark ned,
og Abjatar gik op*, indtil alt Folket var
færdigt med at drage ud af Staden.
* til Oljebjerget.
25. Da sagde Kongen til Zadok: Før
Guds Ark tilbage til Staden! Finder
jeg Naade for Herrens Øine, saa fører
han mig tilbage og lader mig se den og
dens Bolig;
26. men dersom han siger saaledes:
Jeg har ikke Velbehag i dig, — se, her

er jeg; han gjøre med mig, som ham
godt synes! 1 Sam. 3, 18. 2 Sam. 10, 12.
27. Og Kongen sagde til Zadok, Pre-
sten: Ser du*? Vend tilbage til Staden
i Fred, og Achima'az, din Søn, og Jo-
natan, Abjatars Søn, eders to Sønner,
være hos eder! * hvad her er at gjøre.
28. Ser, jeg vil tøve paa de øde
Marker i Ørkenen, indtil der kommer et
Ord fra eder til Efterretning for mig.
29. Saa førte Zadok og Abjatar Guds
Ark tilbage til Jerusalem, og de bleve der.
30. Men David gik op ad Opgangen
til Oljebjerget; han gik grædende op,
og hans Hoved var tilhyllet, og han gik
barfodet, og alt Folket, som var med
ham, havde tilhyllet hver sit Hoved og
gik grædende op. Est. 6, 12. Jer. 14, 3. 4.
31. Og man meldte David og sagde:
Achitofel er iblandt de Sammensvorne
hos Absalom. Da sagde David: Gjør
dog Achitofels Raad til Daarskab, Herre!
Job 5, 12.
32. Og det skede, da David kom til
Toppen, hvor han vilde tilbede Gud, se,
da kom Arkiten Husaj ham imøde med
sønderreven Kjortel og Jord paa sit
Hoved.
33. Og David sagde til ham: Dersom
du drager frem med mig, vil du blive
mig til Byrde;
34. men dersom du vender tilbage til
Staden og siger til Absalom: Din Tje-
ner, o Konge, vil jeg være; din Faders
Tjener har jeg været før, men nu, nu
vil jeg være din Tjener, — saa vil du
gjøre mig Achitofels Raad til Intet.
35. Og ere ikke Presterne Zadok og
Abjatar hos dig der? Hvert Ord, du
hører fra Kongens Hus, skal du give
Presterne Zadok og Abjatar tilkjende.
36. Se, begge deres Sønner, Achima'az,
Zadoks Søn, og Jonatan, Abjatars Søn,
ere der hos dem, og I skulle ved dem
sende mig hvert Ord, I høre.
37. Saa kom da Husaj, Davids Ven,
til Staden, da Absalom kom til Jerusalem.
1 Kron. 27, 33.

16. Kapitel.

Ziba kommer til David med Levnetsmidler og lyver paa sin Herre Mefiboset; David giver ham Mefibosets Jordegods (1—4). Sime'i bander David, uden at denne vil gjøre ham noget Ondt derfor (5—14). Husaj kommer til Absalom og foregiver, at han nu vil tjene ham. Efter Achitofels Raad gaar Absalom ind til sin Faders Medhustruer i hele Folkets Paasyn (15—23).

Da David var dragen lidt frem fra
Toppen, se, da kom Ziba, Mefi-
bosets Tjener, ham imøde med et Par
sadlede Asener og paa dem to hundrede
Brød og hundrede Rosinkager og hun-
drede Stykker Sommerfrugt og en Læder-
flaske med Vin. 9, 2.
2. Og Kongen sagde til Ziba: Hvad
vil du med disse Sager? Og Ziba sagde
Asenerne ere for Kongens Hus til a
ride paa, og Brødet og Sommerfrugterne
til at æde for Drengene, og Vinen til a
drikke for den, som bliver mødig i Ørkenen
3. Og Kongen sagde: Men hvor er
din Herres Søn? Og Ziba sagde ti
Kongen: Se, han opholder sig i Jeru
salem: thi han sagde: Idag vil Israels
Hus give mig igjen min Faders Konge
dømme. 9, 4 fg
4. Og Kongen sagde til Ziba: Se
dig skal alt det tilhøre, som Mefibose
har. Og Ziba sagde: Jeg bøier mig
lad mig finde Naade for min Herr
Kongens Øine!
5. Da Kong David kom til Bahurim
se, da gik en Mand af Sauls Huse
Slægt ud derfra, og hans Navn va
Sime'i, Søn af Gera; han gik ud o
gik og bandede. 1 Kong. 2,
6. Og han kastede med Sten efter Da
vid og alle Kong Davids Tjenere, m
dens alt Folket og alle de Tapre vare ve
hans høire og ved hans venstre Side.
7. Og saa sagde Sime'i idet han ban
dede: Bort, bort, du Blodmand, d
nedrige Mand! 2 Mos. 22, 2
8. Herren har ladet komme igjen ove
dig alt Sauls Huses Blod, i hvis Ste
du blev Konge, og Herren har giv
Kongedømmet i din Søn Absaloms Haand
og se, nu er du i din Ulykke, thi e
Blodmand er du.
9. Da sagde Abisaj, Zerujas Søn, t
Kongen: Hvorfor skal denne døde Hun
bande min Herre Kongen? Lad mig d
gaa hen og skille ham ved hans Hove
1 Sam. 26,
10. Men Kongen sagde: Hvad har j
med eder at gjøre, I Zerujas Sønner
Naar han bander, og naar Herren h
sagt til ham: Band David! — hvo v
da sige: Hvorfor gjorde du saaledes?
19, 22. Bez. 3, 37 fg. Joh. 18,
11. Og David sagde til Abisaj og
alle sine Tjenere: Se, min Søn, som
udgangen af mit Liv, staar mig eft

Livet; hvor meget mere da den Benjaminit! Lader ham være, saa han kan bande! Thi Herren har sagt det til ham.

12. Kanske Herren vil se til min Elendighed, saa Herren betaler mig med Godt istedetfor den Forbandelse, som er kommen over mig paa denne Dag.

13. Og David og hans Mænd gik paa Veien, medens Sime'i gik paa Siden af Bjerget lige overfor ham og gik og bandede, og han kastede med Sten lige overfor ham og støvede med Støv.

14. Og Kongen og alt Folket, som var med ham, droge ind i Ajefim og hvilede der.

15. Men Absalom og alt Folket, Israels Mænd, kom til Jerusalem, og Achitofel med ham.

16. Og det skede, da Arkiten Husaj, Davids Ven, kom til Absalom, sagde Husaj til Absalom: Kongen leve! Kongen leve! 15,37.

17. Men Absalom sagde til Husaj: Er dette din Kjærlighed til din Ven? Hvorfor drog du ikke med din Ven?

18. Og Husaj sagde til Absalom: Nei; thi den, som Herren og dette Folk og alle Israels Mænd have udvalgt, ham vil jeg tilhøre, og hos ham vil jeg blive.

19. Og for det Andet: Hvem skulde jeg tjene? Skulde jeg ikke tjene for hans Søns Aasyn? Ligesom jeg har tjent for din Faders Aasyn, saaledes vil jeg og være for dit Aasyn.

20. Og Absalom sagde til Achitofel: Giver I nu Raad, hvad vi skulle gjøre.

21. Og Achitofel sagde til Absalom: Gaa ind til din Faders Medhustruer, som han har ladet blive for at tage Vare paa Huset! Naar da hele Israel hører at du er bleven forhadt hos din Fader, saa ville alle deres Hænder, som ere med dig, blive stærke. 15,16.

22. Saa opsloge de da et Telt paa Taget for Absalom, og Absalom gik ind til sin Faders Medhustruer for hele Israels Øine. 12,11.12.

23. Og Achitofels Raad, som han gav i de Dage, var, som om man adspørger Guds Ord; saa var alt Achitofels Raad baade for David og for Absalom.

17. Kapitel.

Achitofel vil straks overfalde David og slaa ham alene ihjel; men Husaj raader at samle hele Israel, forat man des bedre kan overvinde David og hans Folk; Husajs Raad antages (1–14). Husaj underretter David herom ved Jonatan og Achima'az, som Absalom forgjæves søger at faa fat paa; David drager over Jordan (15–22). Achitofel hænger sig selv; Absalom drager over Jordan efter David; Flere bringe David Levnetsmidler og andre Fornødenheder (23–29).

Og Achitofel sagde til Absalom: Lad mig udvælge tolv tusinde Mand og bryde op og sætte efter David inat!

2. Og jeg vil komme over ham, medens han er mødig og afmægtig, og forfærde ham, og alt Folket, som er med ham, vil fly; saa vil jeg slaa Kongen alene.

3. Og jeg vil føre alt Folket tilbage til dig; at Alle vende tilbage, beror paa den Mand*, som du søger efter; alt Folket vil blive i Fred.

* d. e. paa den Mands Død.

4. Og det Ord var ret i Absaloms Øine og i alle Israels Ældstes Øine.

5. Og Absalom sagde: Kald ogsaa Arkiten Husaj til mig, forat vi kunne høre, hvad ogsaa han har at sige. 16,16.

6. Da Husaj kom til Absalom, sagde Absalom til ham: Saa har Achitofel talt; skulle vi gjøre efter hans Ord? Hvis ikke, saa tal du!

7. Da sagde Husaj til Absalom: Det Raad, som Achitofel denne Gang har givet, er ikke godt.

8. Og Husaj sagde: Du kjender din Fader og hans Mænd, at de ere tapre og gramme i Hu som en Bjørn paa Marken, der er frarøvet sine Unger; og din Fader er en Krigsmand og bliver ikke Natten over hos Folket.

9. Se, nu holder han sig skjult i en af Hulerne eller paa et af de andre Steder; og det vil ske, naar han overfalder dem* i Begyndelsen, saa vil den, som hører det, sige: Der er skeet et Nederlag blandt de Folk, som følge Absalom.

* dine Folk.

10. Og er det end en tapper Mand, hvis Hjerte er som Løvens Hjerte, saa vil han dog blive modløs; thi hele Israel ved, at din Fader er en Helt, og at de, som ere med ham, ere tapre Folk.

11. Men jeg raader: Lad hele Israel samle sig om dig fra Dan til Be'erseba, som Sanden, der er ved Havet, i Mangfoldighed: og selv maa du drage med i Striden.

12. Saa ville vi komme til ham paa et af de Steder, hvor han findes, og falde over ham, som Duggen falder over

Jorden, og af ham og alle de Mænd, som ere med ham, skal der ikke blive en eneste tilovers.

13. Og dersom han drager sig tilbage til en Stad, saa skal hele Israel bringe Reb hen til den Stad, og saa ville vi drage den ned i Dalen, indtil end ikke en Sten findes der.

14. Da sagde Absalom og hver Israels Mand: Arkiten Husajs Raad er bedre end Achitofels Raad. Men Herren havde beskikket det saa for at gjøre Achitofels gode Raad til Intet, forat Herren kunde lade Ulykken komme over Absalom. Job 5, 12. 13.

15. Og Husaj sagde til Presterne Zadok og Abjatar: Saa og saa har Achitofel raadet Absalom og Israels Ældste, og saa og saa har jeg raadet.

16. Sender derfor hastig Bud og giver David det tilkjende og siger: Bliv ikke Natten over paa de øde Marker i Ørkenen, men drag tvertimod over, forat ikke Kongen og alt Folket, som er med ham, skal gaa tilgrunde!

17. Og Jonatan og Achima'az stode ved En-Rogel, og en Tjenestepige gik hen og gav dem Underretning, og de gik hen og gave Kong David Underretning; thi de turde ikke lade sig se ved at gaa ind i Staden.

18. Men en Dreng saa dem og gav Absalom det tilkjende. Og de gik begge hastig afsted og kom ind i Huset hos en Mand i Bahurim, og han havde en Brønd i sin Gaard, og de stege ned der.

19. Og hans Hustru tog og bredte et Dække over Brønden og strøede Gryn derpaa, saa man ikke mærkede Noget. Jos. 2, 4.

20. Og da Absaloms Tjenere kom ind i Huset til Konen, sagde de: Hvor ere Achima'az og Jonatan? Og Konen sagde til dem: De ere gangne over den lille Bæk. Og de ledte, men fandt dem ikke og vendte saa tilbage til Jerusalem.

21. Og det skede, efterat de vare gangne bort, da stege hine op af Brønden og gik og gave Kong David Underretning; og de sagde til David: Bryder op og drager hastig over Vandet! Thi saadant Raad * har Achitofel givet mod eder.
* V. 1 fg.

22. Saa brød David op og alt Folket, som var med ham, og de gik over Jordan; da Morgenen lyste frem, savnedes der ikke en Eneste, som jo var gaaet over Jordan.

23. Men da Achitofel saa, at hans Raad ikke blev fulgt, sadlede han sit Asen og gjorde sig rede og drog til sit Hus, til sin Stad, og beskikkede sit Hus og hængte sig; og han døde og blev begraven i sin Faders Grav.

24. Og David kom til Mahana'im, og Absalom drog over Jordan, han og alle Israels Mænd med ham.

25. Og Absalom havde sat Amasa over Hæren istedetfor Joab; og Amasa var Søn af en Mand, hvis Navn var Jitra, en Jisre'elit, som var gaaet ind til Abigal, Datter af Nahas, Søster af Zeruja, Joabs Moder. 1 Krøn. 2, 16 fg.

26. Og Israel og Absalom leirede sig i Gileads Land.

27. Og det skede, da David kom til Mahana'im, bragte Sobi, Søn af Nahas, fra Ammons Børns Rabba, og Makir, Søn af Ammiel, fra Lo-Debar, og Gileaditen Barsillaj fra Rogelim
9, 4; 19, 32. 1 Kong. 2, 7.

28. Senge og Fade og Pottemagerka[r] og Hvede og Byg og Mel og ristet Korn og Bønner og Linser og ristede Bælgfrugter

29. og Honning og Melk og smaa Kvæg og Oste af Komelk til David o[g] til Folket, som var med ham, til at æde thi de sagde: Folket er hungrigt og mø[d]igt og tørstigt i Ørkenen.

18. Kapitel.

David deler Folket mellem Joab, Abisaj o[g] Ittaj og beder dem at være varsomme med Absalom (1—5). Absaloms Folk blive slagne; ha[n] bliver hængende i en Terebinte; Joab og han[s] Vaabendragere dræbe ham. Absalom havde oprei[st] sig en Mindestøtte i Kongedalen (6—18). Achima'a[z] og en Kusit bringe David Budskab om Seieren o[g] om Absaloms Død; David bliver saare bedrøve[t] da han hører, at hans Søn er død (19—33).

Og David mønstrede Folket, som va[r] med ham, og han satte over de[m] Overster over Tusinde og Overster ove[r] Hundrede.

2. Og David udsendte Folket, den e[n] Tredjedel under Joab og den ande[n] Tredjedel under Abisaj, Zerujas Sø[n] Joabs Broder, og den tredje Tredjede[l] under Gittiten Ittaj; og Kongen sagd[e] til Folket: Ogsaa jeg vil drage ud me[d] eder. 15, 1[9].

3. Men Folket sagde: Du skal ik[ke]

drage ud; thi om vi fly, vil man ikke
lægge Mærke til os, og om Halvdelen
af os falder, vil man ikke lægge Mærke
til os; men du er som ti Tusinde af
os, og nu er det bedre, at du er os til
Hjælp fra Staden. 21, 17.
4. Da sagde Kongen til dem: Hvad
godt er i eders Øine, vil jeg gjøre. Og
Kongen stillede sig ved Siden af Porten,
og alt Folket drog ud hundredevis og
tusindvis.
5. Og Kongen bød Joab og Abisaj
og Ittaj og sagde: Farer mig lemfældig
med den unge Mand, med Absalom!
Og alt Folket hørte derpaa, da Kongen
gav alle Øversterne Befaling angaaende
Absalom.
6. Og Folket drog ud paa Marken
mod Israel, og Slaget stod i Efra'ims
Skov.
7. Og Israels Folk blev slaget der
for Davids Tjeneres Aasyn, og Neder-
laget blev stort der paa den samme Dag,
tyve Tusinde.
8. Og Kampen spredte sig der over
hele Egnen, og Skoven fortærede Flere
iblandt Folket, end Sverdet fortærede paa
den samme Dag.
9. Og Absalom kom lige imod Davids
Tjenere, og Absalom red paa sit Mulæsel,
og Mulæselet kom ind under de indvik-
lede Grene paa en stor Terebinte, og
hans Hoved blev hængende fast i Tere-
binten, saa han blev hængende mellem
Himmelen og Jorden, idet Mulæselet,
som var under ham, løb bort. 14, 26.
10. Da en Mand saa det, gav han
Joab det tilkjende og sagde: Se, jeg har
seet Absalom hænge i Terebinten.
11. Da sagde Joab til Manden, som
gav ham det tilkjende: Se, du har seet
det; hvorfor slog du ham da ikke til
Jorden der? Saa havde det været min
Skyldighed at give dig ti Sekel Sølv og
et Bælte.
12. Men Manden sagde til Joab:
Om jeg saa veiede tusinde Sekel Sølv
i mine Hænder, vilde jeg ikke udrække
min Haand mod Kongens Søn; thi for
vore Øren bød Kongen dig og Abisaj
og Ittaj og sagde: Værer varsomme,
hvo I end ere, med den unge Mand
Absalom!
13. Eller om jeg havde øvet Svig
mod hans Liv, saa bliver jo ingen Ting
skjult for Kongen, og du vilde holde dig
fjern.
14. Da sagde Joab: Jeg kan ikke saa-
ledes tøve hos dig. Og han tog tre
Kastespyd i sin Haand og stødte dem i
Absaloms Hjerte, medens han endnu var
ilive midt i Terebinten.
15. Og ti Drenge, Joabs Vaabendra-
gere, stillede sig rundt omkring, og de
sloge Absalom og dræbte ham.
16. Da stødte Joab i Basunen, og
Folket vendte tilbage fra at forfølge Is-
rael; thi Joab holdt Folket tilbage.
17. Og de toge Absalom og kastede
ham i en stor Grøft i Skoven og op-
reiste en meget stor Stenhob over ham;
og hele Israel flyede, hver til sit Telt.
Jos. 7, 26; 8, 29.
18. Men Absalom havde, medens han
levede, taget og opreist sig den Støtte,
som er i Kongedalen; thi han sagde:
Jeg har ingen Søn, som kan bevare mit
Navns Ihukommelse. Og han kaldte
Støtten efter sit Navn, og den blev kaldt
Absaloms Mindesmærke indtil denne Dag.
19. Og Achima'az, Zadoks Søn, sagde:
Lad mig dog løbe og bringe Kongen det
glædelige Budskab, at Herren har skaffet
ham Ret og friet ham af hans Fienders
Haand!
20. Men Joab sagde til ham: Ikke
vil du idag blive en Mand med glæde-
ligt Budskab, men du skal bringe et glæde-
ligt Budskab en anden Dag; idag vil du
ikke bringe noget glædeligt Budskab,
efterdi Kongens Søn er død.
21. Og Joab sagde til Kusiten: Gaa
og meld Kongen, hvad du har seet! Og
Kusiten bøiede sig for Joab og løb.
22. Men Achima'az, Zadoks Søn, blev
endnu ved og sagde til Joab: Det være,
som det vil, men lad dog ogsaa mig løbe
efter Kusiten! Og Joab sagde: Hvorfor
vil du endelig løbe, min Søn? Du har
jo intet glædeligt Budskab, som kunde
bringe dig noget Godt.
23. Det være, som det vil, jeg løber.
Og han sagde til ham: Løb! Saa løb
da Achima'az henad Veien gjennem Jor-
dan-Sletten og kom forbi Kusiten.
24. Og David sad mellem begge Por-
tene, og Vægteren gik paa Taget over
Porten, hen paa Muren, og han opløf-
tede sine Øine og saa, og se, en Mand
kom løbende alene.
25. Da raabte Vægteren og gav Kon-

gen det tilkjende, og Kongen sagde: Er han alene, saa er der glædeligt Budskab i hans Mund. Og han kom nærmere og nærmere.

26. Og Vægteren saa en anden Mand komme løbende, og Vægteren raabte til Portneren og sagde: Se, der kommer en Mand løbende alene. Og Kongen sagde: Ogsaa denne bringer et glædeligt Budskab.

27. Og Vægteren sagde: Jeg ser, den Førstes Løb ligner Achima'az's, Zadoks Søns, Løb. Og Kongen sagde: Det er en god Mand, og han kommer med godt Budskab.

28. Og Achima'az raabte og sagde til Kongen: Fred! Og han bøiede sig for Kongen med sit Ansigt til Jorden og sagde: Velsignet være Herren, din Gud, som har overgivet de Mænd, der opløftede sin Haand mod min Herre Kongen, i din Magt!

29. Og Kongen sagde: Staar det vel til med den unge Mand Absalom? Og Achima'az sagde: Jeg saa en stor Tummel, da Joab afsendte Kongens Tjener* og din Tjener**; men jeg ved ikke, hvad det var. *V. 21. **V. 23.

30. Og Kongen sagde: Gaa tilside og stil dig der! Og han gik tilside og blev staaende.

31. Og se, Kusiten kom, og Kusiten sagde: Min Herre Kongen modtage det glædelige Budskab, at Herren idag har skaffet dig Ret og friet dig af alle deres Haand, som have reist sig imod dig!

32. Og Kongen sagde til Kusiten: Staar det vel til med den unge Mand Absalom? Og Kusiten sagde: Som den unge Mand gaa det min Herre Kongens Fiender og alle dem, der have reist sig imod dig til det Onde!

33. Da blev Kongen heftig bevæget, og han gik op paa Salen over Porten og græd, og saaledes sagde han, idet han gik: Min Søn Absalom! Min Søn, min Søn Absalom! O at jeg var død i dit Sted! Absalom, min Søn, min Søn! 19, 4.

19. Kapitel.

Folket lister sig i Stilhed ind i Staden, fordi det mærker, at David er saa bedrøvet for sin Søn; Joab bebreider ham dette og overtaler ham til at gaa ud til dem (1—8). Folket, især Judas Stamme, vil føre Kongen tilbage til Jerusalem; Sime'i og Ziba komme ogsaa til ham; Sime'i beder om Naade og faar den (9—23). Mefiboset kommer til David og giver ham tilkjende, hvorledes Ziba har løiet paa ham; David deler Jordegodset mellem ham og Ziba (24—30). Barsillaj ledsager Kongen, men vil ikke drage med ham til Jerusalem (31—39). Da Kongen kommer til Gilgal, trætte Judas og Israels Stammer om, hvem af dem der har størst Ret til at føre Kongen tilbage (40—43).

Og det blev givet Joab tilkjende: Se, Kongen græder og sørger over Absalom. 18, 33.

2. Og Frelsen blev paa den samme Dag til en Sorg for alt Folket; thi Folket hørte sige den samme Dag: Kongen er bedrøvet over sin Søn.

3. Og Folket stjal sig den samme Dag ind i Staden, ligesom Folket skamfuldt stjæler sig ind, naar de fly i Krigen.

4. Men Kongen tilhyllede sit Ansigt, og Kongen raabte med høi Røst: Min Søn Absalom! Absalom, min Søn, min Søn! 18, 33.

5. Da gik Joab ind i Huset til Kongen og sagde: Du beskjæmmer idag alle dine Tjenere, som idag have reddet dit Liv og dine Sønners og dine Døtres Liv og dine Hustruers Liv og dine Medhustruers Liv,

6. idet du elsker dem, som hade dig og hader dem, som elske dig; thi du giver idag tilkjende, at du hverken har Høvedsmænd eller Tjenere; thi jeg skjønner idag at hvis Absalom var ilive, og alle v vare døde idag, da var det ret i dine Øine

7. Staa nu op, gaa ud og tal venlig til dine Tjenere! Thi jeg sværger ve Herren, at gaar du ikke ud, saa blive der ikke en Mand hos dig Natten over og dette vil blive værre for dig end al det Onde, som er kommet over dig fra di Ungdom af indtil nu.

8. Da stod Kongen op og satte sig Porten, og man gav alt Folket det til kjende og sagde: Se, Kongen sidder Porten. Da kom alt Folket frem fo Kongens Ansigt; men Israel var flygte hver Mand til sine Telte. 18, 1

9. Og alt Folket gik irette med hve andre i alle Israels Stammer og sagde Kongen har udfriet os af vore Fiender Haand, og han har reddet os af Fil sternes Haand, og nu er han flygtet u af Landet for Absalom.

10. Men Absalom, som vi havde salv over os, er død i Krigen; hvorfor mæ I da nu ikke et Ord om at føre Konge tilbage?

11. Og Kong David sendte Bud t

Presterne Zadok og Abjatar og lod sige: Taler til Judas Ældste og siger: Hvorfor ere I de Sidste til at hente Kongen tilbage til hans Hus? (Hele Israels Tale derom var nemlig kommen for Kongen i hans Hus.)
12. I ere mine Brødre, I ere mit Ben og mit Kjød; hvorfor ere I da de Sidste til at hente Kongen tilbage? 5, 1.
13. Og til Amasa skulle I sige: Er du ikke mit Ben og mit Kjød? Saa gjøre Gud mod mig, og saa blive han ved, om ikke du skal vorde Hærfører for mit Aasyn alle Dage istedetfor Joab. 17, 25. 1 Krøn. 2, 16. 17.
14. Og han bøiede hver Mands Hjerte i Juda som een Mands, og de sendte det Bud til Kongen: Vend tilbage, du og alle dine Tjenere!
15. Saa vendte da Kongen tilbage og kom til Jordan. Og Juda var kommen til Gilgal for at drage Kongen imøde, for at føre Kongen over Jordan.
16. Og Benjaminiten Sime'i, Geras Søn, som var fra Bahurim, skyndte sig og drog ned med Judas Mænd for at møde Kong David, 16, 5.
17. og tusinde Mand af Benjamin vare med ham, og Ziba, Sauls Huses Tjener, og hans femten Sønner og hans tyve Tjenere med ham; og de gik skyndsomt over Jordan før Kongen. 9, 2. 10; 16, 1 fg.
18. Og Færgen for over for at føre Kongens Hus over og for at gjøre, hvad godt var i hans Øine. Og Sime'i, Geras Søn, faldt ned for Kongen, da han skulde fare over Jordan;
19. og han sagde til Kongen: Min Herre, tilregn mig ikke min Brøde og kom ikke i Hu, hvad din Tjener forbrød den Dag, da min Herre Kongen drog ud fra Jerusalem, saa Kongen skulde tage sig det til Hjerte! 16, 5.
20. Thi din Tjener erkjender, at jeg har syndet, og se, jeg er idag den Første af hele Josefs Hus, som er kommen for at drage ned og møde min Herre Kongen.
21. Men Abisaj, Zerujas Søn, svarede og sagde: Skulde Sime'i ikke dræbes for dette, at han har bandet Herrens Salvede?
22. Da sagde David: Hvad har jeg med eder at gjøre, I Zerujas Sønner, at I idag blive mine Modstandere? Skulde idag nogen Mand dræbes i Israel? Mon jeg ikke ved, at jeg idag er bleven Konge over Israel? 16, 10. 1 Sam. 11, 13.
23. Og Kongen sagde til Sime'i: Du skal ikke dø. Og Kongen tilsvor ham det.
24. Og Mefiboset, Sauls Søn, drog ned for at møde Kongen, og han havde ikke vasket sine Fødder og ikke pudset sit Skjæg og ikke tvættet sine Klæder lige fra den Dag, Kongen drog bort, indtil den Dag, han kom ind med Fred. 9, 6.
25. Og det skede, da Jerusalem kom Kongen imøde, da sagde Kongen til ham: Hvorfor drog du ikke med mig, Mefiboset?
26. Og han sagde: Min Herre Konge! Min Tjener bedrog mig; thi din Tjener sagde: Jeg vil have mig Asenet sadlet, forat jeg kan ride paa det og drage med Kongen; thi din Tjener er lam. 9, 3.
27. Og han bagtalte din Tjener for min Herre Kongen. Men min Herre Kongen er som Guds Engel; gjør derfor, hvad godt er i dine Øine! 16, 3; 14, 17. 20.
28. Thi hele min Faders Hus har ikke været Andet end Dødsens Mænd for min Herre Kongen, og dog satte du din Tjener blandt dem, der æde ved dit Bord; hvad Ret har jeg da mere, og hvad Mere at raabe om til Kongen? 9, 11.
29. Og Kongen sagde til ham: Hvorfor bliver du ved at tale herom? Jeg siger: Du og Ziba skulle dele Marken. 9, 10; 16, 4.
30. Og Mefiboset sagde til Kongen: Endog det Hele maa han tage, efterat min Herre Kongen er kommen med Fred til sit Hus.
31. Og Gileaditen Barsillaj drog ned fra Rogelim og gik med Kongen over Jordan for at ledsage ham et Stykke over Jordan. 17, 27. 1 Kong. 2, 7.
32. Og Barsillaj var saare gammel, otteti Aar, og han havde underholdt Kongen under hans Ophold i Mahana'im; thi han var en saare formuende Mand.
33. Og Kongen sagde til Barsillaj: Drag du over med mig, og jeg vil underholde dig hos mig i Jerusalem.
34. Men Barsillaj sagde til Kongen: Hvor mange ville vel mine Leveaars Dage vorde, at jeg skulde drage op med Kongen til Jerusalem?
35. Jeg er idag otteti Aar; ved jeg at skjelne mellem Godt og Ondt, eller kan din Tjener smage, hvad jeg æder, og

hvad jeg drikker, eller kan jeg mere høre
paa Sangeres og Sangerinders Røst?
Hvorfor skulde da din Tjener længer
være min Herre Kongen til Byrde?
36. Kun for en kort Tid vilde din
Tjener kunne gaa med Kongen over Jor-
dan; men hvorfor skulde Kongen vise
mig den Velgjerning?
37. Kjære, lad din Tjener vende til-
bage, forat jeg kan dø i min Stad ved
min Faders og min Moders Grav! Men
se, her er din Tjener Kimham; lad ham
drage over med min Herre Kongen, og
gjør mod ham, hvad godt er i dine Øine!
38. Og Kongen sagde: Kimham skal
drage over med mig, og jeg vil gjøre
mod ham, hvad godt er i dine Øine, og
Alt, hvad du begjærer af mig, vil jeg
gjøre for dig.
39. Saa drog da alt Folket over Jor-
dan, og Kongen drog over; og Kongen
kyssede Barsillaj, og denne velsignede ham
og vendte tilbage til sit Sted.
40. Og Kongen drog over mod Gil-
gal, og Kimham drog over med ham; og
hele Judas Folk førte Kongen over, og
ligesaa Halvdelen af Israels Folk.
41. Og se, da kom alle Israels Mænd
til Kongen, og de sagde til Kongen: Hvor-
for have vore Brødre, Judas Mænd,
stjaalet dig bort og ført Kongen og hans
Hus over Jordan og alle Davids Mænd
med ham?
42. Da svarede hver Mand af Juda
Israels Mænd: Fordi Kongen er mig
nærmest. Og hvorfor er din Vrede op-
tændt over denne Sag? Have vi tæret
paa Kongens Gods, eller er nogen Gave
given os? V. 12.
43. Men Israels Mænd svarede Judas
Mænd og sagde: Ti Gange mere Del,
end du, har jeg i Kongen og saaledes
ogsaa i David; hvorfor har du da ringe-
agtet mig? Og var ikke mit Ord det første
om at hente min Konge tilbage? Men
Judas Mænds Ord vare haardere, end
Israels Mænds Ord.

20. Kapitel.

Seba gjør Oprør mod David: David befaler
Amasa at samle Judas Mænd (1—5). Da Amasa
tøver, lader han Abisaj drage ud efter Seba;
Amasa møder imidlertid Joab, som stikker ham
ihjel (6—12). Joab forfølger Seba indtil Abel,
hvor en klog Kvinde standser Joabs Angreb paa
Staden og udvirker, at Seba dræbes (13—22).
Davids vigtigste Embedsmænd opregnes (23—26).

Og sammesteds var hændelsesvis en
nedrig Mand, hvis Navn var Seba,
Søn af Bikri, en Benjaminit, og han
stødte i Basunen og sagde: Vi have ingen
Del i David og ingen Lod i Isajs Søn;
hver Mand til sine Telte, Israel!
1 Kong. 12, 16.
2. Da drog hver Mand af Israel
bort fra David og efter Seba, Bikris
Søn; men Judas Mænd hang ved sin
Konge og fulgte ham fra Jordan lige til
Jerusalem.
3. Og David kom til sit Hus i Jeru-
salem, og Kongen tog de ti Medhustruer,
som han havde ladet blive for at tage
Vare paa Huset, og satte dem i et For-
varingshus og underholdt dem; men han
gik ikke ind til dem, og de vare indeluk-
kede til sin Dødsdag i Enkestand paa
Levetid. 15, 16; 16, 21. 22.
4. Og Kongen sagde til Amasa: Kald
mig Judas Mænd sammen i Løbet af
tre Dage, og indfind dig selv her!
5. Og Amasa gik for at kalde Juda
sammen; men han tøvede over den Tid,
som var bestemt.
6. Da sagde David til Abisaj: Nu
vil Seba, Bikris Søn, gjøre os mere
Ondt, end Absalom; tag du din Herres
Tjenere og sæt efter ham! Vare han ikke
alt har fundet faste Stæder og unddraget
sig vort Øie!
7. Saa droge da Joabs Mænd og
Livvagten og alle de Tapre ud efter ham,
og de droge ud fra Jerusalem for at sætte
efter Seba, Bikris Søn.
8. De vare just ved den store Sten
som er ved Gibeon, da kom Amasa imod
dem; og Joab var omgjordet med sin
Kappe som sit Klædebon, og derover var
et Bælte med et Sverd i sin Balg, fast-
bundet over hans Lænder, og da han
traadte frem, faldt det ud.
9. Og Joab sagde til Amasa: Gaar
det dig vel, min Broder? Og Joab greb
med den høire Haand fat i Amasas Skjæg
for at kysse ham.
10. Men Amasa tog sig ikke i Vare for
Sverdet, som var i Joabs Haand, og
han stak ham dermed i Underlivet og ud-
øste hans Indvolde paa Jorden; han
gjorde det ikke mere end denne ene Gang
med ham, saa døde han. Men Joab og
Abisaj, hans Broder, satte efter Seba
Bikris Søn. 1 Kong. 2, 5. 2 Sam. 3, 27
11. Og en Mand af Joabs unge Karl

blev staaende hos ham* og sagde: Hvo
der holder med Joab, og hvo der er for
David, han følge Joab! * Amasa.
12. Og Amasa laa veltet i sit Blod
midt paa Landeveien, og da Manden saa,
at alt Folket blev staaende, flyttede han
Amasa fra Landeveien hen paa Marken
og kastede et Klædebon over ham, fordi
han saa, at Enhver, som kom hen til
ham, blev staaende.
13. Da han var skaffet bort fra Lande-
veien, gik hver Mand forbi efter Joab
for at forfølge Seba, Bikris Søn.
14. Og han drog frem gjennem alle
Israels Stammer til Abel og Bet-Ma'aka
og hele Berim; og de samlede sig og kom
ogsaa efter ham.
15. Og de kom og indesluttede ham*
i Abel-Bet-Ma'aka og opkastede en Vold
mod Staden, og den stødte op mod Yder-
muren; og alt Folket, som var med Joab,
var i Færd med at ødelægge for at faa
Muren til at falde. * Seba.
16. Da raabte en klog Kvinde fra Sta-
den: Hører, hører! Siger dog til Joab:
Kom nær herhid, forat jeg kan tale med
dig! Ordsp. 29, 8.
17. Og han gik nær hen til hende, og
Kvinden sagde: Er du Joab? Og han
sagde: Ja, jeg er. Og hun sagde til ham:
Hør din Tjenerindes Ord! Og han sagde:
Ja, jeg hører.
18. Og hun sagde: Man pleiede for-
dum at tale og sige: Man spørge sig for
i Abel, og saa fuldbyrdede man det.
19. Jeg er en af de Fredsommelige,
de Trofaste i Israel*; du søger at dræbe
en Stad, en Moder i Israel; hvorfor
vil du fordærve Herrens Arv?
*hun taler i Stadens Navn.
20. Da svarede Joab og sagde: Langt,
langt være det fra mig, at jeg skulde
fordærve, og at jeg skulde ødelægge.
21. Sagen forholder sig ikke saa, men
en Mand fra Efra'ims Bjerg, hvis Navn
er Seba, Søn af Bikri, har løftet sin
Haand mod Kongen, mod David; giver
mig ham alene, saa vil jeg drage bort
fra Staden. Da sagde Kvinden til Joab:
Se, hans Hoved skal blive kastet til dig
over Muren.
22. Og Kvinden kom til alt Folket
med sin Klogskab, og de huggede Hove-
det af Seba, Bikris Søn, og kastede det
til Joab, og han stødte i Basunen, og
de spredte sig fra Staden, hver Mand
til sine Telte; og Joab vendte tilbage
til Jerusalem, til Kongen.
23. Og Joab var over hele Israels
Hær, og Benaja, Søn af Jojada, var
over Livvagten, 8, 16 fg. 1 Krøn. 18, 15 fg.
24. og Adoram var over Pligtarbei-
derne, og Josafat, Søn af Achilud, var
Historieskriver, 1 Kong. 4, 6.
25. og Seja var Skriver, og Zadok og
Abjatar Prester.
26. Tillige var Ja'iriten Ira Prest*
hos David. * ligesom 8, 18.

21. Kapitel.

I Davids Tid kommer der en Hungersnød i Landet, fordi Saul har ihjelslaaet Gibeoniterne; disse forlange syv Personer af Sauls Hus udleverede for at hænge dem op for Herren; de faa dem og hænge dem; Herren giver Landet Regn; David lader de Hængtes saavelsom Sauls og Jonatans Ben begrave i Zela (1—14). Nye Kampe med Filisterne, af hvis Kjæmper flere falde (15—22).

Og der var en Hunger i Davids Dage
i tre Aar, Aar efter Aar, og David
søgte Herrens Aasyn. Da sagde Herren:
Det er for Sauls og for Blodhusets
Skyld, fordi han dræbte Gibeoniterne.
2. Da lod Kongen Gibeoniterne kalde
og sagde til dem (men Gibeoniterne vare
ikke af Israels Børn, men af de Amo-
riter, som vare blevne tilbage, og Israels
Børn havde svoret dem en Ed, men Saul
søgte at slaa dem ihjel i sin Nidkjærhed
for Israels og Judas Børn) —
Jos. 9, 15. 19.
3. da sagde David til Gibeoniterne:
Hvad skal jeg gjøre for eder, og hvor-
med skal jeg gjøre Forsoning, saa I vel-
signe Herrens Arv?
4. Og Gibeoniterne sagde til ham:
Vi have ikke Sølv eller Guld at kræve
hos Saul og hans Hus, og vi have ikke
Ret til at dræbe nogen Mand i Israel.
Og han sagde: Hvad I sige, vil jeg
gjøre for eder.
5. Og de sagde til Kongen: Den Mand,
som ødelagde os, og som tiltænkte os,
at vi skulde udryddes, saa vi ei skulde
findes inden hele Israels Landemærke,
6. af hans Sønner give man os syv
Mænd, saa ville vi hænge dem op for
Herren i Sauls, Herrens Udvalgtes, Gi-
bea. Og Kongen sagde: Jeg vil give
eder dem. 4 Mos. 25, 4.
7. Men Kongen sparede Mefiboset, Søn
af Jonatan, Sauls Søn, for den Her-

rens Eds Skyld, som var mellem dem, mellem David og Jonatan, Sauls Søn.
1 Sam. 18, 3; 20, 23.
8. Og Kongen tog de to Sønner af Rizpa, Ajas Datter, som hun havde født Saul, Armoni og Mefiboset, og de fem Sønner af Mikal*, Sauls Datter, som hun havde født Adriel, Søn af Barsillaj, Meholatiten. 3, 7.
* som ogsaa hedte Merab, 1 Sam. 18, 19.
9. Og han overgav dem i Gibeoniternes Haand, og de hængte dem op paa Bjerget for Herrens Aasyn; og de faldt alle syv paa een Gang, og de bleve dræbte i Høstens første Dage, i Begyndelsen af Byghøsten.
10. Og Rizpa, Ajas Datter, tog et Sørgeklæde og spændte det ud paa Klippen fra Høstens Begyndelse, indtil der blev udøst Vand over dem fra Himmelen*; og hun tilstedte ikke Himmelens Fugle at sætte sig paa dem om Dagen eller Markens vilde Dyr om Natten.
* de bleve hængende, indtil Gud gav Regn igjen, V. 1.
11. Og det blev givet David tilkjende, hvad Rizpa, Ajas Datter, Sauls Medhustru, havde gjort.
12. Da gik David hen og tog Sauls Ben og Jonatans, hans Søns, Ben fra Mændene i Jabes i Gilead, som havde stjaalet dem fra Torvet i Betsan, hvor Filisterne havde hængt dem op den Dag, Filisterne havde slaaet Saul paa Gilboa.
1 Sam. 31, 12.
13. Og han førte Sauls Ben og Jonatans, hans Søns, Ben op derfra, og man samlede de Hængtes Ben,
14. og man begrov Sauls og Jonatans, hans Søns, Ben i Benjamins Land, i Zela, i Kis's, hans Faders, Grav, og man gjorde Alt, hvad Kongen havde befalet. Saa bønhørte Gud derefter Landet.
15. Og Filisterne havde atter en Krig med Israel; og David drog ned, og hans Tjenere med ham, og de strede med Filisterne, og David blev træt. 5, 17 fg.
16. Og Jisbo-Benob, som var af Rafas Børn (Vegten af hans Lansespids var tre hundrede Sekel Kobber, og han var omgjordet med et nyt Sverd), han tænkte paa at slaa David ihjel.
17. Men Abisaj, Zerujas Søn, hjalp ham og slog Filisteren og dræbte ham. Da svore Davids Mænd ham og sagde: Du skal ikke mere drage ud med os i Striden, forat du ikke skal udslukke Israels Lys.
18. Og det skede derefter, at der atter var en Kamp ved Gob med Filisterne; da slog Sibbekaj, Husatiten, Saf, som var af Rafas Børn. 1 Krøn. 20, 4 fg.
19. Og der var atter en Kamp ved Gob med Filisterne; og Betlehemiten Elhanan, Søn af Ja'are-Orgim, slog Gittiten Goliat, hvis Spydstage var som en Væverstang.
20. Og der var atter en Kamp ved Gat, og der var en Mand, høi af Vækst, med seks Fingre paa hver Haand og seks Tæer paa hver Fod, fire og tyve i Tallet; ogsaa han var en Søn af Rafa.
21. Og han forhaanede Israel; men Jonatan, Søn af Simea, Davids Broder, slog ham. 1 Sam. 16, 9.
2 Sam. 13, 3. 1 Krøn. 2, 13.
22. Disse Fire vare fødte Rafa i Gat, og de faldt for Davids Haand og for hans Tjeneres Haand.

22. Kapitel.

David synger Herren en herlig Lovsang, fordi han har frelst ham af alle hans Fienders Haand (1); han priser først Gud som sin eneste Tilflugt og Hjælper (2—4), beskriver, hvorledes Gud i hans store Nød og Trængsel har bønhørt ham, aabenbaret sin Majestæt og vældig udfriet ham (5—20), viser, hvorfor Gud har været med ham og frelst ham (21—28), beskriver videre hvorledes Gud velsigner hans Kongedømme og giver ham Kraft til at underlægge sig sine Fiender (29—46), og slutter med at bekjende og love Guds store Miskundhed imod ham og hans Slægt (47—51).

Og David talte denne Sangs Ord til Herren paa den Dag, da Herren havde udfriet ham af alle hans Fienders Haand og af Sauls Haand. Ps. 18, 1 fg.
2. Og han sagde: Herren er min Klippe og min Fæstning og min Redder,
3. min Klippe-Gud, paa hvem jeg forlader mig, mit Skjold og min Frelses Horn, min Borg og min Tilflugt, min Frelser; fra Vold frelser du mig.
Ps. 144, 2. Luk. 1, 69.
4. Jeg paakalder den Høilovede, Herren, og fra mine Fiender bliver jeg frelst.
5. Thi Dødens Bølger omspændte mig, Fordærvelsens Strømme forfærdede mig.
Ps. 55, 5; 116, 3. Job 22, 10.
6. Dødsrigets Reb omgave mig, Dødens Snarer overfaldt mig.
7. I min Trængsel paakaldte jeg Herren, og jeg raabte til min Gud; og han

hørte fra sit Tempel min Røst, og mit
Skrig kom for hans Øren. Jon. 2, 8.
8. Da rystede og bævede Jorden, Him-
melens Grundvolde skalv, og de rystede,
thi hans Vrede var optændt.
9. Der gik Røg op af hans Næse, og
fortærende Ild fra hans Mund; Gløder
brændte ud af ham.
2 Mos. 24, 17. 5 Mos. 4, 24; 32, 22.
10. Og han bøiede Himmelen og steg
ned, og der var Mulm under hans
Fødder.
11. Og han for paa Keruber og fløi,
og han lod sig se paa Vindens Vinger.
Ps. 99, 1; 104, 3.
12. Og han satte Mørke til Skjul trindt
omkring sig, Vandmasser, tykke Skyer.
Ps. 97, 2. Es. 50, 3.
13. Frem af Glansen foran ham brændte
gloende Kul.
14. Herren tordnede fra Himmelen, og
den Høieste lod sin Røst høre. Ps. 29, 3.
15. Og han udsendte Pile og adsplit-
tede dem*, — Lyn og forvirrede dem.
1 Sam. 7, 10. * Fienderne.
16. Da kom Havets Strømme tilsyne;
Jordens Grundvolde bleve blottede ved
Herrens Trusel, for hans Næses Aan-
depust.
17. Han udrakte sin Haand fra det
Høie, han greb mig; han drog mig op
af store Vande. Ps. 144, 7.
18. Han udfriede mig fra min stærke
Fiende, fra mine Avindsmænd; thi de
vare mig for mægtige. Ps. 69, 15.
19. De overfaldt mig paa min Mod-
gangs Dag; men Herren blev min Støtte.
20. Og han førte mig ud i det Frie;
han frelste mig, thi han havde Behag
i mig.
21. Herren gjengjældte mig efter min
Retfærdighed, han betalte mig efter mine
Hænders Renhed. Ps. 17, 1.
22. Thi jeg tog Vare paa Herrens
Veie og veg ikke i Ondskab fra min
Gud;
23. thi alle hans Love havde jeg for
Øie, og fra hans Bud veg jeg ikke,
24. og jeg var ustraffelig for ham og
vogtede mig vel for min Synd.
1 Kong. 14, 8; 15, 5.
25. Og Herren gjengjældte mig efter
min Retfærdighed, efter min Renhed for
hans Øine. 1 Sam. 26, 23. 24.
26. Mod den Fromme viser du dig
from, mod den retvise Kjæmper viser du
dig retvis. Es. 6, 10 fg.
27. mod den Rene viser du dig ren,
mod den Forvendte viser du dig vrang*.
* d. e. handler du tvertimod hans Ønske og For-
ventning.
3 Mos. 26, 23. 24. Ps. 146, 9. Ordsp. 3, 34.
28. Elendige Folk frelser du, men
dine Øine ere mod de Hoffærdige; dem
fornedrer du.
Ordsp. 29, 23. Luk. 1, 51. 1 Pet. 5, 5.
29. Thi du er mit Lys, Herre, og Herren
opklarer mit Mørke. Ps. 97, 11; 112, 4.
30. Thi ved dig stormer jeg løs paa
fiendtlige Skarer, ved min Gud springer
jeg over Mure. Ps. 60, 14. Fil. 4, 13.
31. Gud, hans Vei er fuldkommen;
Herrens Ord er lutret, han er et Skjold
for alle dem, som forlade sig paa ham.
Ordsp. 30, 5. Ps. 12, 7; 19, 9; 7, 11.
32. Thi hvo er Gud foruden Herren,
og hvo er en Klippe foruden vor Gud?
Es. 43, 11; 44, 6. 8.
33. Gud, han er mit stærke Værn og
leder den Ustraffelige paa hans Vei.
34. Han gjør hans Fødder som Hin-
dernes og stiller mig paa mine Høider.
Hab. 3, 19.
35. Han oplærer mine Hænder til Krig,
saa mine Arme spænde Kobberbuen.
Ps. 144, 1.
36. Og du giver mig din Frelses
Skjold, og din Nedladelse gjør mig stor.
7, 18. Ps. 8, 5 fg. Es. 66, 1. 2.
37. Du gjør Rummet vidt for mine
Skridt under mig, og mine Ankler vakle
ikke. Ps. 31, 9.
38. Jeg vil forfølge mine Fiender og
ødelægge dem, og jeg vender ikke tilbage,
før jeg har gjort Ende paa dem.
39. Jeg gjør Ende paa dem og knu-
ser dem, saa de ikke kunne reise sig; og
de falde under mine Fødder.
40. Og du omgjorder mig med Kraft
til Krig, du bøier mine Modstandere
under mig.
41. Og mine Fiender lader du vende
mig Ryggen, mine Avindsmænd udryd-
der jeg. 1 Mos. 49, 8
42. De se sig om, men der er ingen
Frelser, — efter Herren, men han svarer
dem ikke.
43. Og jeg knuser dem som Jordens
Støv; jeg sønderknuser dem, tramper
dem ned som Dynd paa Gaderne.
44. Og du redder mig fra mit Folks
Kiv, du bevarer mig til Hoved for Hed-
ninger; Folkefærd, som jeg ikke kjender,
tjene mig,

45. Fremmede hykle for mig; ved
Rygtet om mig blive de mig lydige.
5 Mos. 33, 29.
46. Fremmede visne hen og gaa bæ-
vende ud af sine Borge.
47. Herren lever, og priset er min
Klippe, og ophøiet er min Frelses
Klippe-Gud,
48. den Gud, som giver mig Hevn og
lægger Folkefærd under mig, Ps. 47, 4.
49. og som fører mig ud fra mine
Fiender; over mine Modstandere ophøier
du mig, fra Voldsmanden redder du mig.
50. Derfor vil jeg prise dig, Herre,
blandt Hedningerne og lovsynge dit Navn.
Rom. 15, 9.
51. Han gjør sin Konges Frelse stor,
og han gjør Miskundhed mod sin Sal-
vede, mod David og mod hans Afkom
til evig Tid. 7, 12—16.

23. Kapitel.

David vidner før sin Død om Guds Forjættelse til ham om Messias og hans velsignelsesrige Regjering samt om hans Fienders fordærvelige Væsen og deres Undergang (1—7). Davids Helte og nogle af deres Bedrifter opregnes (8—39).

Og dette er Davids sidste Ord: Saa
siger David, Isajs Søn, og saa siger
Manden, den høit stillede, Jakobs Guds
Salvede og Israels liflige Sanger:
2. Herrens Aand taler gjennem mig,
og hans Ord er paa min Tunge.
Matt. 22, 43. Ap. G. 1, 16.
3. Israels Gud har sagt, til mig har
Israels Klippe talt: Der skal være en
Hersker over Menneskene, en retfærdig,
en Hersker i Gudsfrygt Ps. 72, 1 fg.
Es. 11, 2—5. Jer. 23, 5. 6; 33, 15. 16.
4. og lig Morgenens Lys, naar Solen
gaar op, en Morgen uden Skyer; ved
Solskin, ved Regn spirer Græsset frem
af Jorden. Ps. 72, 6. Es. 9, 2. Joh. 8, 12.
5. Thi har ikke mit Hus det saaledes
med Gud? En evig Pakt har han jo sat
mig, ordnet i Alt og sikret; al min Frelse
og Alt, hvad ham behager, — skulde han
ikke lade det fremspire? 7, 12 fg. Es. 45, 8.
6. Men de Nedrige, de ere allesammen
som Torne, der bortryddes; thi man tager
ei fat paa dem med Haanden,
7. men rører en Mand ved dem, saa
forsyner han sig med Jern og Spydstage,
og med Ild opbrændes de, hvor de staa.
8. Dette er Navnene paa de Helte,
som David havde: Joseb-Bassebet, Tach-
moniten, Høvedsmand for Drabanterne;
han svang sin Lanse over otte hundrede
Ihjelslagne paa een Gang. 1 Krøn. 11, 10—41.
9. Og efter ham Eleasar, Søn af
Dodo, Søn af Ahohi; han var blandt
de tre Helte med David, da de haanede
Filisterne, som vare samlede der til
Strid; men Israels Mænd droge op
derfra. 1 Krøn. 27, 4.
10. Han reiste sig op og slog blandt
Filisterne, indtil hans Haand blev træt,
og hans Haand hang fast ved Sverdet,
og Herren gjorde en stor Frelse paa den
samme Dag, og Folket vendte tilbage
efter ham kun for at plyndre de Faldne.
11. Og efter ham Samma, Søn af
Age, Harariten; Filisterne samlede sig i
en Hob, og sammesteds var et Stykke
Ager, fuldt af Linser, og Folket flyede
for Filisternes Ansigt.
12. Da stillede han sig midt paa Jord-
stykket og reddede det og slog Filisterne;
og Herren gjorde en stor Frelse.
13. Og tre af de treti Høvdinger
droge ned, og de kom mod Høsten til
David, til Adullams Hule; og Filisternes
Hob laa i Leir i Refa'ims Dal. 5, 18.
14. Og David var dengang i Borgen,
og Filisternes Forpost var dengang i
Betlehem. 5, 17.
15. Og David fik Lyst og sagde: Hvem
skaffer mig Vand at drikke af Betlehems
Brønd, som er ved Porten?
16. Da brøde de tre Helte ind i Fi-
listernes Leir og øste Vand op af Bet-
lehems Brønd, som er ved Porten, og
de bare det bort og bragte det til Da-
vid; men han vilde ikke drikke det, men
udøste det for Herren.
17. Og han sagde: Det være langt
fra mig, Herre, at gjøre dette! Skulde
jeg drikke de Mænds Blod, som gik hen
med Fare for sit Liv? Og han vilde ikke
drikke det. Dette gjorde de tre Helte.
18. Og Abisaj, Broder af Joab, Søn
af Zeruja; han var Høvedsmand for
Drabanterne, og han svang sit Spyd over
tre hundrede Ihjelslagne; og han havde
et Navn blandt de Tre.
19. Fremfor de Treti var han vel
æret og blev deres Øverste; men til de
Tre naaede han ikke.
20. Og Benaja, Søn af Jojada, Søn
af en tapper Mand, stor i Idrætter, fra
Kabze'el; han slog Moabs to Løvehelte,
og han steg ned og slog en Løve i en
Brønd paa en Dag, da der var falden Sne.

21. Og han slog en Ægypter, en anselig Mand, og i Ægypterens Haand var der et Spyd; men han gik ned mod ham med sin Stav og rev Spydet af Ægypterens Haand og dræbte ham med hans eget Spyd.

22. Dette gjorde Benaja, Jojadas Søn, og han havde et Navn blandt de tre Helte.

23. Fremfor de Treti var han æret, men til de Tre naaede han ikke; og David satte ham blandt sine Fortrolige.

24. Asael, Joabs Broder, var blandt de Treti; ligesaa Elhanan, Søn af Dodo, fra Betlehem, 1 Krøn. 27, 7.

25. Samma, Haroditen, Elika, Haroditen,

26. Helez, Paltiten, Ira, Søn af Ikkes, Teko'iten, 1 Krøn. 27, 9. 10.

27. Abieser, Anatotiten, Mebunnaj, Husatiten,

28. Zalmon, Ahohiten, Maharaj, Netofatiten, 1 Krøn. 27, 13.

29. Heleb, Søn af Ba'ana, Netofatiten, Ittaj, Søn af Ribaj, fra Benjamins Børns Gibea,

30. Benaja, Piratoniten, Hiddaj fra Ga'as's Dale, 1 Krøn. 27, 14.

31. Abi-Albon, Arbatiten, Asmavet, Barhumiten,

32. Eljahba, Sa'alboniten, Bne-Jasen, Jonatan,

33. Samma, Harariten, Achiam, Søn af Sarar, Arariten,

34. Elifelet, Søn af Ahasbaj, Søn af Ma'akatiten, Eliam, Søn af Achitofel, Giloniten, 15, 12.

35. Hezro, Karmeliten, Pa'araj, Arbiten,

36. Jigal, Søn af Natan, fra Zoba, Bani, Gaditen,

37. Zelek, Ammoniten, Naharaj, Be'erotiten, Joabs, Zerujas Søns, Vaabendragere,

38. Ira, Jitriten, Gareb, Jitriten,

39. Uria, Hetiten; Alle tilsammen syv og treti. 11, 3.

24. Kapitel.

David befaler af lønlig Stolthed Joab at tælle Folket (1—3). Joab gjør det, skjønt mod sin Vilje, og opgiver Kongen Summen (4—9). David erkjender sin Synd og ydmyger sig, faar Valget mellem tre Straffe; han vælger Pest (10—14). Ved den dræbes 70,000 Mand; David beder ydmygt til Herren (15—17). Han faar Befaling at bygge Herren et Alter paa Aravnas Tærskeplads, som han derfor kjøber; han ofrer, og Pesten ophører (18—25.)

Og Herrens Vrede optændtes atter* mod Israel, og han tilskyndte David imod dem og sagde: Gaa hen og tæl Israel og Juda! * 21, 1 fg. 1 Krøn. 21, 1 fg.

2. Og Kongen sagde til Joab, Hærens Fører, som var hos ham: Drag omkring i alle Israels Stammer fra Dan lige til Be'erseba, og mønstrer Folket, forat jeg kan faa vide Folkets Tal!

3. Og Joab sagde til Kongen: Herren, din Gud, lægge til dette Folk hundrede Gange saa mange, som de ere, og det saa min Herre Kongens Øine se det! Men hvorfor har min Herre Kongen faaet Lyst til denne Ting?

4. Men Kongens Ord blev fast mod Joab og mod Hærens Førere. Saa drog da Joab og Hærens Førere ud for Kongens Aasyn for at mønstre Israels Folk.

5. Og de droge over Jordan og leirede sig ved Aroer paa den høire Side af den Stad, som ligger midt i Gads Dal og henimod Jaser. 5 Mos. 2, 36.

6. Og de kom til Gilead og til det lave Land, som nylig var indtaget, og de kom til Dan-Ja'an* og rundt om henimod Sidon. * 1 Mos. 14, 14.

7. Og de kom til Tyrus's Fæstning og til alle Heviternes og Kananiternes Stæder; og saa droge de ud til det Sydlige af Juda, til Be'erseba.

8. Og de droge om i hele Landet og kom efter ni Maaneders og tyve Dages Forløb til Jerusalem.

9. Og Joab overgav det Tal, der var udkommet ved Folkemønstringen, til Kongen; og der var i Israel otte hundrede tusinde kraftige Mænd, som kunde drage Sverd, og Judas Mænd vare fem hundrede tusinde Mand.

10. Men Davids Hjerte slog ham, efterat han havde tællet Folket, og David sagde til Herren: Jeg har syndet svarlig i det, jeg har gjort, og nu, Herre, borttag dog din Tjeners Misgjerning; thi jeg har handlet meget daarlig. 12, 13.

11. Og da David stod op om Morgenen, kom Herrens Ord til Profeten Gad, Davids Seer, saaledes: 1 Sam. 22, 5.

12. Gaa hen og tal til David: Saa siger Herren: Tre Ting forelægger jeg dig; vælg dig en af dem, forat jeg kan gjøre den mod dig!

13. Og Gad kom til David og gav ham det tilkjende og sagde til ham: Vil

du, at der skal komme syv Aars Hunger i dit Land, eller at du i tre Maaneder skal fly for din Fiendes Aasyn, medens han forfølger dig, eller at der skal blive tre Dages Pest i dit Land? Overvei nu og se til, hvad Svar jeg skal bringe ham, som har sendt mig!
Jer. 29, 17. Ez. 6, 11. 12.

14. Og David sagde til Gad: Jeg er saare angest; lader os dog falde i Herrens Haand! Thi hans Barmhjertighed er stor, men i Menneskers Haand vil jeg nødig falde.

15. Saa lod Herren komme Pest i Israel fra Morgenen indtil Forsamlingens Tid*; og der døde af Folket fra Dan indtil Be'erseba sytti tusinde Mand.
* Aftenofferets Tid.

16. Og Engelen udrakte sin Haand mod Jerusalem for at ødelægge det; da angrede Herren det Onde, og han sagde til Engelen, som ødelagde blandt Folket: Det er nok; drag nu din Haand tilbage! Og Herrens Engel var da ved Jebusiten Aravnas Tærskeplads.

17. Da David saa Engelen, som slog ihjel blandt Folket, sagde han til Herren: Se, det er mig, som har syndet, og mig, som har gjort ilde; men disse Faar, hvad have de gjort? Lad dog din Haand komme over mig og over min Faders Hus!
4 Mos. 16, 22.

18. Og Gad kom til David den samme Dag og sagde til ham: Gak op, reis Herren et Alter paa Jebusiten Aravnas Tærskeplads!

19. Saa gik David op efter Gads Ord, saaledes som Herren havde befalet.

20. Og da Aravna saa ud, saa han Kongen og hans Tjenere komme over til ham; da gik Aravna ud og bøiede sig for Kongen med sit Ansigt til Jorden.

21. Og Aravna sagde: Hvorfor kommer min Herre Kongen til sin Tjener? Og David sagde: For at kjøbe Tærskepladsen af dig for der at bygge et Alter for Herren, forat Plagen kan stanse og vige fra Folket.
4 Mos. 16, 48. 50.

22. Og Aravna sagde til David: Min Herre Kongen tage og ofre, hvad han finder for godt! Se, her ere Okserne til Brændofferet, og Tærskeslæderne og Oksernes Aag til Ved;

23. alt dette, o Konge, giver Aravna Kongen. Og Aravna sagde til Kongen: Herren, din Gud, tage naadig imod dig!

24. Men Kongen sagde til Aravna: Ikke saa, men jeg vil kjøbe det af dig for Betaling; jeg vil ikke ofre Herren, min Gud, Brændoffere uden at betale dem. Saa kjøbte David Tærskepladsen og Okserne for femti Sekel Sølv*.
* Hele Pladsen, hvor senere Templet og Forgaarden bleve byggede, kostede 600 Sekel Guld, 1 Krøn. 21, 25.

25. Og David byggede der et Alter for Herren og ofrede Brændoffere og Takoffere; og Herren bønhørte Landet, og Plagen stansede og veg fra Israel.
21, 14.

Den første Kongebog.

1. Kapitel.

David pleies i sin høie Alderdom af Abisag (1—4). Adonja vil være Konge i Israel og har Abjatar og Joab paa sin Side (5—10). Profeten Natan raader Batseba at tale til David for sin Søn Salomo; hun gjør det, og Natan kommer hende til Hjælp deri (11—27). David befaler, at Zadok skal salve Salomo, hvilket og sker (28—40). Adonja faar Efterretning herom, flygter og beder for sig; Salomo skjenker ham Livet for denne Gang og byder ham at gaa til sit Hus (41—53).

Og Kong David var gammel og alderstegen*, og man dækkede ham til med Klæder, men han blev ikke varm.
* 2 Sam. 5, 4.

2. Da sagde hans Tjenere til ham: Man opsøge min Herre Kongen en ung Pige, en Jomfru, som kan staa for Kongens Aasyn og pleie ham og ligge i din Favn, saa min Herre Kongen bliver varm.

3. Saa søgte de da efter en vakker Pige inden Israels hele Landemærke, og de fandt Sunamitinden Abisag og førte hende til Kongen.

4. Og Pigen var meget vakker, og hun pleiede Kongen og tjente ham; men Kongen havde ikke Omgang med hende.

5. Men Adonja, Haggits Søn, ophøiede sig og sagde: Jeg vil være Konge. Og han skaffede sig Vogne og Ryttere og femti Mand, som løb foran ham.
2 Sam. 3, 4; 15, 1.

6. Og hans Fader havde ikke i al hans Tid bedrøvet ham ved at sige: Hvorfor har du gjort saaledes? Ogsaa han* var saare vakker at se til, og hans Moder havde født ham næst efter Absalom.
* 2 Sam. 14, 25.

7. Og han havde Samraad med Joab, Zerujas Søn, og med Abjatar, Presten, og de fulgte Adonja og hjalp ham. 2, 22.

8. Men Zadok, Presten, og Benaja, Jojadas Søn, og Natan, Profeten, og Sime'i og Re'i og de Helte, David havde, vare ikke med Adonja.

9. Og Adonja slagtede Faar og Okser og Gjødkalve ved Sohelets Sten, som er ved En-Rogel, og han indbød alle sine Brødre, Kongens Sønner, og alle Judas Mænd, Kongens Tjenere.

10. Men Profeten Natan og Benaja og Heltene og Salomo, sin Broder, indbød han ikke.

11. Da sagde Natan til Batseba, Salomos Moder: Har du ikke hørt, at Adonja, Haggits Søn, er bleven Konge, udenat vor Herre David ved Noget derom?

12. Saa kom nu, lad mig give dig et Raad, forat du kan redde dit Liv og din Søn Salomos Liv!

13. Gaa ind til Kong David og sig til ham: Har du ikke, min Herre Konge, tilsvoret din Tjenerinde og sagt: Salomo, din Søn, skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone? Hvorfor er da Adonja bleven Konge?

14. Se, medens du endnu taler der med Kongen, vil jeg komme ind efter dig og stadfæste dine Ord.

15. Og Batseba gik ind til Kongen i Kammeret, og Kongen var saare gammel og Sunamitinden Abisag tjente Kongen.

16. Og Batseba bøiede sig og kastede sig ned for Kongen, og Kongen sagde: Hvad vil du?

17. Og hun sagde til ham: Min Herre! Du har tilsvoret din Tjenerinde ved Herren, din Gud: Salomo, din Søn, skal blive Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone.

18. Men se, nu er Adonja bleven Konge, og du, min Herre Konge, ved ikke Noget derom.

19. Og han har slagtet Okser og Gjødkalve og Faar i Mængde og indbudt alle Kongens Sønner og Abjatar, Presten, og Joab, Hærføreren, men Salomo, din Tjener, har han ikke indbudt.

20. Og du, min Herre Konge! — hele Israels Øine ere rettede paa dig, forat du skal give dem tilkjende, hvem der skal sidde paa min Herre Kongens Trone efter ham.

21. Og det vil ske, naar min Herre Kongen ligger hos sine Fædre, at jeg og min Søn Salomo vorde agtede som Syndere*. *d. e. skyldige til Døden.

22. Og se, medens hun endnu talte med Kongen, kom Profeten Natan.

23. Og man gav Kongen det tilkjende og sagde: Se, Profeten Natan er her. Og da han kom ind for Kongens Aasyn, bøiede han sig for Kongen og faldt paa sit Ansigt til Jorden.

24. Og Natan sagde: Min Herre Konge! Du har vel sagt: Adonja skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone?

25. Thi han er idag dragen ned og har slagtet Okser og Gjødkalve og Faar i Mængde og indbudt alle Kongens Sønner og Hærførerne og Abjatar, Presten, og se, de æde og drikke for hans Aasyn og sige: Leve Kong Adonja!

26. Men mig, din Tjener, og Zadok, Presten, og Benaja, Jojadas Søn, og Salomo, din Tjener, har han ikke indbudt.

27. Skulde denne Sag være udgangen fra min Herre Kongen, udenat du har ladet dine Tjenere vide, hvem der skal sidde paa min Herre Kongens Trone efter ham?

28. Og Kong David svarede og sagde: Kalder Batseba til mig! Og hun kom ind og stod for Kongens Aasyn.

29. Da svor Kongen og sagde: Saasandt Herren lever, som har forløst min Sjæl fra al Trængsel:
1 Sam. 26, 24. 2 Sam. 4, 9.

30. Ligesom jeg har tilsvoret dig ved Herren, Israels Gud, og sagt: Salomo, din Søn, skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone i mit Sted, saaledes vil jeg og gjøre paa denne Dag.

31. Da bøiede Batseba sig med sit Ansigt mod Jorden og kastede sig ned for Kongen og sagde: Min Herre, Kong David, leve evindelig!

32. Og Kong David sagde: Kalder Zadok, Presten og Natan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn, til mig! Og de kom ind for Kongens Aasyn.

33. Og Kongen sagde til dem: Tager eders Herres Tjenere med eder og lader

min Søn Salomo ride paa mit eget Mulæsel og fører ham ned til Gihon!

34. Og der skulle Zadok, Presten, og Natan, Profeten, salve ham til Konge over Israel, og I skulle støde i Basunen og sige: Leve Kong Salomo!

35. Og I skulle drage op efter ham, og han skal komme og sidde paa min Trone, og han skal være Konge i mit Sted, og ham har jeg beskikket til at være Fyrste over Israel og over Juda.

36. Da svarede Benaja, Jojadas Søn, Kongen og sagde: Amen! Saa sige ogsaa Herren, min Herre Kongens Gud!

37. Som Herren har været med min Herre Kongen, saa være han med Salomo og gjøre hans Trone større end min Herres, Kong Davids, Trone!

38. Da gik Zadok, Presten, og Natan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn, og Livvagten ned, og de lode Salomo ride paa Kong Davids Mulæsel og førte ham til Gihon.

39. Og Zadok, Presten, tog Oljehornet fra Teltet og salvede Salomo; og de stødte i Basunen, og alt Folket sagde: Leve Kong Salomo! 1 Krøn. 29, 22.

40. Og alt Folket drog op efter ham, og Folket blæste paa Fløiter og glædede sig med stor Glæde, saa Jorden revnede ved deres Raab.

41. Det hørte Adonja og alle de Indbudne, som vare hos ham, just da de vare færdige med at æde; og da Joab hørte Basunens Lyd, sagde han: Hvorfor denne Lyd i den larmende Stad?

42. Medens han endnu talte, se, da kom Jonatan, Presten Abjatars Søn; og Adonja sagde: Kom ind! Thi du er en brav Mand og bringer godt Budskab.
2 Sam. 15, 27.

43. Men Jonatan svarede og sagde til Adonja: Nei! Vor Herre, Kong David, har gjort Salomo til Konge.

44. Og Kongen har sendt Zadok, Presten, og Natan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn, og Livvagten med ham, og de have ladet ham ride paa Kongens Mulæsel.

45. Og Zadok, Presten, og Natan, Profeten, have salvet ham til Konge i Gihon, og de ere dragne glade op derfra, og Staden er i Bevægelse. Det er den Lyd, I have hørt.

46. Salomo har ogsaa allerede taget Sæde paa den kongelige Trone.

47. Og Kongens Tjenere ere ogsaa komne for at velsigne vor Herre, Kong David, sigende: Din Gud gjøre Salomos Navn bedre end dit Navn og hans Trone større end din Trone! Og Kongen tilbad paa sit Leie.

48. Og Kongen har ogsaa sagt saaledes: Lovet være Herren, Israels Gud, som idag har givet En, der sidder paa min Trone, saa mine Øine se det!

49. Da bleve alle Adonjas Indbudne forskrækkede og stode op, og de gik, hver sin Vei.

50. Og Adonja frygtede for Salomo, og han stod op og gik hen og tog fat i Alterets Horn.

51. Og man gav Salomo det tilkjende og sagde: Se, Adonja frygter Kong Salomo, og se, han har taget fat i Alterets Horn og siger: Kong Salomo tilsværge mig endnu idag, at han ikke vil dræbe sin Tjener med Sverd!

52. Da sagde Salomo: Vil han blive en brav Mand, skal der ikke falde et Haar af hans Hoved til Jorden; men bliver der fundet noget Ondt hos ham, skal han dø.

53. Og Kong Salomo sendte Folk hen, og de førte ham ned fra Alteret, og han kom og bøiede sig for Kong Salomo, og Salomo sagde til ham: Gaa til di[n] Hus!

2. Kapitel.

David formaner sin Søn Salomo til at frygte Herren og giver ham Befaling om Joab, Barsillaj og Sime'i; David dør (1—12). Adonja begjærer ved Batseba Abisag til Hustru; Salomo lader ham dræbe for denne hans Begjærings Skyld (13—25). Han afsætter Abjatar fra Presteembedet og lader Joab dræbe (26—35). Han sparer Sime'i paa de Vilkaar, at han aldrig skal gaa udenfor Jerusalem; da Sime'i bryder sit Løfte, lader han ogsaa ham dræbe (36—46).

Da Tiden stundede til, at David skulde dø, bød han sin Søn Salomo og sagde:

2. Jeg gaar al Jordens Vei; saa vær du stærk og bliv en Mand!
Jos. 23, 14. 5 Mos. 31, 7. 1 Krøn. 22, 13.

3. Og tag Vare paa, hvad Herren din Gud, vil have varetaget, saa du vandrer paa hans Veie og holder hans Forskrifter, hans Bud og hans Love og hans Vidnesbyrd, efter hvad skrevet er i Moses's Lov, forat du kan handle viselig i Alt, hvad du gjør, og i Alt, hvad du vender dig til,
5 Mos. 17, 18 fg. Jos. 1, 7; 23,

4. forat Herren maa opfylde sit Ord,
som han har talt om mig, sigende: Der-
som dine Sønner tage Vare paa sin Vei,
saa de vandre for mit Aasyn i Sandhed,
af hele sit Hjerte og af hele sin Sjæl,
saa skal der, sagde han, ikke fattes dig en
Mand paa Israels Trone.
2 Sam. 7, 12. Ps. 132, 11 fg.
5. Ogsaa du ved, hvad Joab, Zerujas
Søn, gjorde mod mig, hvad han gjorde
mod begge Israels Hærførere, mod Ab-
ner, Ners Søn, og mod Amasa, Jeters
Søn, som han dræbte og udøste Krigs-
blod i Fredstid og bragte Krigsblod paa
sit Bælte, som var om hans Lænder, og
paa sine Sko, som vare paa hans Fødder.
2 Sam. 3, 27; 20, 10.
6. Du skal derfor gjøre efter din Vis-
dom, og ikke lade hans graa Haar fare
i Fred ned til Dødsriget.
7. Men imod Gileaditen Barsillajs
Sønner skal du gjøre Miskundhed, og de
skulle være blandt dem, som æde ved dit
Bord; thi saaledes kom de til mig, da
jeg flygtede for din Broder Absalom.
2 Sam. 17, 27 fg. 19, 31. 32.
8. Og se, hos dig er Benjaminiten
Sime'i, Søn af Gera, fra Bahurim; han
bandede mig med en svar Forbandelse
paa den Dag, jeg gik til Mahana'im,
men han drog mig imøde ned til Jordan,
og jeg tilsvor ham ved Herren og sagde:
Jeg skal ikke dræbe dig med Sverd.
2 Sam. 16, 5; 19, 16. 23.
9. Men lad ham nu ikke blive ustraf-
fet! Thi du er en viis Mand, og du vil
vide, hvad du skal gjøre mod ham, saa
du lader hans graa Haar fare i Blod
ned til Dødsriget.
10. Saa lagde David sig hos sine Fædre,
og han blev begraven i Davids Stad.
Ap. G. 2, 29.
11. Og de Dage, David var Konge
over Israel, vare firti Aar; i Hebron
regjerede han i syv Aar, og i Jerusalem
regjerede han i tre og treti Aar.
2 Sam. 5, 4 fg. 1 Krøn. 29, 26. 27.
12. Og Salomo sad paa Davids, sin
Faders, Trone, og hans Kongedømme
blev saare fast.
13. Og Adonja, Haggits Søn, gik ind
til Batseba, Salomos Moder, og hun
sagde: Er det med Fred, du kommer?
Og han sagde: Ja, med Fred.
14. Og han sagde: Jeg har et Ord
til dig. Og hun sagde: Tal!
15. Og han sagde: Du ved, at Riget
var mit, og til mig havde hele Israel
vendt sit Aasyn, forat jeg skulde være
Konge; men Riget har vendt sig fra mig
og er blevet min Broders, thi af Herren
er det givet ham. 1, 5 fg. 1 Krøn. 28, 5.
16. Og nu, een Ting begjærer jeg af
dig, vis ikke mit Aasyn bort*! Og hun
sagde til ham: Tal!
*d. e. lad mig ikke gaa ubønhørt bort.
17. Og han sagde: Sig dog til Kong
Salomo (thi han vil ikke vise dit Aasyn
bort), at han maa give mig Sunamitinden
Abisag til Hustru! 1, 3.
18. Og Batseba sagde: Godt, jeg skal
tale om dig til Kongen.
19. Og Batseba gik ind til Kong Sa-
lomo for at tale til ham om Adonja, og
Kongen stod op og gik hende imøde og
bøiede sig for hende, og han satte sig paa
sin Trone, og man satte en Trone for
Kongens Moder, og hun satte sig ved
hans høire Side.
20. Og hun sagde: Een liden Ting
begjærer jeg af dig; vis ikke mit Aasyn
bort! Og Kongen sagde til hende: Be-
gjær, min Moder! Jeg skal ikke vise dit
Aasyn bort.
21. Og hun sagde: Lad Sunamitinden
Abisag blive given din Broder Adonja til
Hustru!
22. Da svarede Kong Salomo og sagde
til sin Moder: Hvorfor begjærer du Su-
namitinden Abisag for Adonja? Begjær
heller Riget for ham, thi han er min
ældre Broder, ja baade for ham og for
Abjatar, Presten, og for Joab, Zerujas
Søn! 1, 7.
23. Og Kong Salomo svor ved Herren
og sagde: Saa gjøre Herren mod mig,
og saaledes blive han ved: Det skal koste
Adonja hans Liv, at han har talt dette
Ord.
24. Og nu, saasandt Herren lever, som
har befæstet mig og sat mig paa Davids,
min Faders, Trone, og som har gjort
mig et Hus, ligesom han har talt, skal
Adonja dø idag! 2 Sam. 7, 11 fg.
25. Og Kong Salomo sendte Benaja,
Jojadas Søn, hen, og han slog ham ned,
og han døde.
26. Og til Abjatar, Presten, sagde
Kongen: Gaa til Anatot, hen paa din
Mark! Thi du er en Dødsens Mand;
men paa denne Dag vil jeg ikke lade dig
dø, fordi du har baaret den Herre Herres
Ark for Davids, min Faders, Aasyn, og

fordi du har lidt med i Alt, hvad min
Fader led. 1 Krøn. 15, 11 fg. 1 Sam. 22, 20.
27. Saa forstødte Salomo Abjatar fra
at være Herrens Prest, forat Herrens
Ord skulde blive opfyldt, som han havde
talt over Elis Hus i Silo. 1 Sam. 2, 31. 32.
28. Og Rygtet kom til Joab; thi Joab
havde holdt med Adonja, endog han ikke
havde holdt med Absalom. Og Joab
flygtede til Herrens Telt og tog fat i
Alterets Horn. 1, 50.
29. Og det blev givet Kong Salomo
tilkjende, at Joab var flygtet til Herrens
Telt, og man sagde: Se, han er ved
Alteret. Da sendte Salomo Benaja, Jo=
jadas Søn, og sagde: Gaa hen, slaa
ham ned!
30. Da Benaja kom til Herrens Telt,
sagde han til ham: Saa siger Kongen:
Gaa ud! Men han sagde: Nei; thi her
vil jeg dø. Og Benaja bragte Svar
tilbage til Kongen og sagde: Saa talte
Joab, og saa svarede han mig.
31. Og Kongen sagde til ham: Gjør,
som han har talt, og slaa ham ned og
begrav ham saa, og skaf saaledes det
uskyldige Blod, som Joab har udøst, bort
fra mig og fra min Faders Hus!
2 Mos. 21, 14.
32. Og Herren skal lade hans Blod*
komme tilbage paa hans Hoved, fordi
han har slaaet to Mænd, som vare ret=
færdigere og bedre end han, og dræbt
dem med Sverd, udenat min Fader Da=
vid vidste det, Abner, Ners Søn, Is=
raels Hærfører, og Amasa, Jeters Søn,
Judas Hærfører. *det af ham udøste Blod.
2 Sam. 3, 27; 20, 10.
33. Og deres Blod skal komme tilbage
paa Joabs Hoved og paa hans Afkoms
Hoved evindelig; men David og hans
Afkom og hans Hus og hans Trone
skulle have Fred evindelig fra Herren.
2 Sam. 3, 29. 1 Mos. 9, 6.
34 Og Benaja, Jojadas Søn, gik op
og slog ham ned og dræbte ham, og han
blev begraven ved sit Hus i Ørkenen.
35. Og Kongen satte Benaja, Jojadas
Søn, i hans Sted over Hæren, men Zadok,
Presten, satte Kongen i Abjatars Sted.
4, 4. 1 Sam. 2, 35. 1 Krøn. 29, 22.
36. Og Kongen sendte Bud og kaldte
Sime'i til sig og sagde til ham: Byg dig
et Hus i Jerusalem og bo der, og du
skal ikke gaa ud derfra til det ene eller
det andet Sted.
37. Thi paa den Dag, du gaar ud og
gaar over Kidrons Bæk, da vid for vist,
at du da skal dø; dit Blod skal være paa
dit Hoved.
38. Og Sime'i sagde til Kongen: Det
Ord er godt; som min Herre Kongen har
talt, saaledes skal din Tjener gjøre. Og
Sime'i boede i Jerusalem mange Dage.
39. Og det skede efter tre Aars For=
løb, at to af Sime'is Tjenere flygtede til
Akis, Søn af Ma'aka, Kongen i Gat; og
man gav Sime'i det tilkjende og sagde:
Se, dine Tjenere ere i Gat. 1 Sam. 27, 2.
40. Og Sime'i gjorde sig rede og sad=
lede sit Asen og drog til Gat, til Akis,
for at lede efter sine Tjenere; og Sime'i
drog derhen og bragte sine Tjenere fra Gat.
41. Og det blev givet Salomo tilkjende,
at Sime'i var dragen bort fra Jerusalem
til Gat og var kommen tilbage.
42. Da sendte Kongen Bud og kaldte
Sime'i og sagde til ham: Har jeg ikke
tilsvoret dig ved Herren og vidnet for
dig og sagt: Paa den Dag, du drager ud
og gaar til det ene eller det andet Sted,
da vid for vist, at du skal dø? Og du
sagde til mig: Det Ord er godt; jeg har
hørt det.
43. Hvorfor har du da ikke holdt
Herrens Ed og det Bud, jeg bød dig?
44. Og Kongen sagde til Sime'i: Du
ved selv alt det Onde, som dit Hjerte er
vidende om, som du har gjort mod David,
min Fader, og Herren lader nu din
Ondskab komme tilbage paa dit Hoved.
2 Sam. 16, 5 fg. Ps. 54, 7; 62, 13.
45. Men Kong Salomo skal være vel=
signet, og Davids Trone skal være be=
fæstet for Herrens Aasyn evindelig.
46. Og Kongen gav Benaja, Jojadas
Søn, Befaling, og han gik ud og slog
ham ned, og han døde. Og Kongedøm=
met blev befæstet i Salomos Haand.

3. Kapitel.

Salomo tager Faraos Datter tilægte, elsker Herren, men ofrer dog paa Høiene (1—4). Herren aabenbarer sig for ham om Natten og tillader ham at begjære, hvad han vil; Salomo beder om Visdom; Herren lover at give ham Visdom og tillige Ære, Rigdom og et langt Liv, dersom han vil vandre paa hans Veie (5—15). Han dømmer med Visdom i en Sag mellem to Skjøger (16—28).

Og Salomo indgik Svogerskab med
Farao, Ægyptens Konge, og tog
Faraos Datter og førte hende ind i Da=
vids Stad, indtil han blev færdig med

it bygge sit Hus og Herrens Hus og
Jerusalems Mur rundt omkring.
2. Kun ofrede Folket paa Høiene; thi
ier var ikke bygget noget Hus for Her-
rens Navn indtil de Dage.
3. Men Salomo elskede Herren, saa
an vandrede efter Davids, sin Faders,
Forskrifter; kun ofrede han og brændte
Røgelse paa Høiene.
4. Og Kongen drog til Gibeon* for
t ofre der; thi der var den ypperste
løt. Tusinde Brændoffere ofrede Sa-
omo paa Alteret der.
*der var paa den Tid Tabernaklet; Arken var i
Jerusalem, 2 Krøn. 1, 3—5.
5. I Gibeon aabenbarede Herren sig for
alomo i en Drøm om Natten, og Gud
agde: Begjær, hvad jeg skal give dig!
2 Krøn. 1, 7 fg.
6. Og Salomo sagde: Du har vist stor
Miskundhed mod din Tjener David, min
ader, eftersom han vandrede for dit
asyn i Sandhed og i Retfærdighed og
Hjertets Oprigtighed mod dig, og du
varede ham denne store Miskundhed og
iv ham en Søn, der sidder paa hans
rone, som det sees paa denne Dag. 1, 48.
7. Og nu, Herre, min Gud! Du har
ort din Tjener til Konge i Davids,
in Faders, Sted, og jeg er et Barn,
j skjønner ikke at gaa ud og gaa ind.
4 Mos. 27, 17. 1 Sam. 18, 16. 2 Sam. 5, 2.
8. Og din Tjener er midt iblandt dit
olk, som du har udvalgt, et stort Folk,
m ikke kan beregnes og ikke tælles for
angfoldighed.
9. Saa giv da din Tjener et hørsomt
erte til at dømme dit Folk, til at skjelne
llem Godt og Ondt! Thi hvo formaar
dømme dette dit talrige Folk?
10. Og det Ord var godt i Herrens
ne, at Salomo havde begjæret denne
ng.
11. Og Gud sagde til ham: Efterdi
har begjæret denne Ting og ikke be-
æret dig mange Dage og ikke begjæret
Rigdom og ikke begjæret dine Fien-
s Liv, men har begjæret dig Forstand
at holde Dom,
12. se, saa gjør jeg efter dit Ord; se,
giver dig et viist og forstandigt Hjerte,
din Lige ikke har været før dig, og
Lige ikke skal opstaa efter dig. 4, 31.
13. Ogsaa hvad du ikke har begjæret,
er jeg dig, baade Rigdom og Ære,

saa Ingen har været din Lige blandt
Kongerne alle dine Dage.
Matt. 6, 33. Ef. 3, 20.
14. Og dersom du vil vandre paa mine
Veie, saa du holder mine Love og mine
Bud, ligesom David, din Fader, har
vandret, saa vil jeg forlænge dine Dage.
5 Mos. 4, 40.
15. Da vaagnede Salomo, og se, det
var en Drøm. Og han kom til Jeru-
salem og stod foran Herrens Pakts-Ark
og ofrede Brændoffere og bragte Takof-
fere, og han gjorde et Gjæstebud for alle
sine Tjenere.
16. Da kom to Skjøger til Kongen,
og de stode for hans Aasyn.
17. Og den ene Kvinde sagde: Hør
paa mig, min Herre! Jeg og denne Kvinde
boede i samme Hus, og jeg fødte i Huset
hos hende.
18. Og det skede paa den tredje Dag,
efterat jeg havde født, da fødte ogsaa
denne Kvinde; og vi vare sammen, der
var ingen Fremmed hos os i Huset, kun
vi to vare i Huset.
19. Og denne Kvindes Søn døde om
Natten, fordi hun havde ligget paa ham;
20. og hun stod op midt om Natten
og tog min Søn fra min Side, medens
din Tjenerinde sov, og hun lagde ham
ved sin Barm, og sin Søn, den døde,
lagde hun ved min Barm.
21. Og da jeg stod op om Morgenen
for at give min Søn at die, se, da var
han død; men da jeg betragtede ham
nøie om Morgenen, se, da var det ikke
min Søn, som jeg havde født.
22. Og den anden Kvinde sagde: Det
er ikke saa, men den Levende er min Søn,
og den Døde er din Søn. Og hin sagde:
Nei; den Døde er din Søn, og den
Levende er min Søn. Saa talte de da
for Kongens Aasyn.
23. Da sagde Kongen: Denne siger:
Denne, den Levende, er min Søn, og
den Døde er din Søn. Og hin siger:
Nei; den Døde er din Søn, og den
Levende er min Søn.
24. Og Kongen sagde: Henter mig et
Sverd! Og man bragte Sverdet ind for
Kongens Aasyn.
25. Da sagde Kongen: Hugger det
levende Barn i to Stykker og giver den
ene Halvdel til den Ene og den anden
Halvdel til den Anden!
26. Da sagde den Kvinde, hvis Søn

den Levende var, til Kongen (thi hendes Hjerte brændte for hendes Søn), hun sagde: Hør paa mig, min Herre! Giver hende det levende Barn, men dræber det endelig ikke! Men hin sagde: Hverken mit eller dit skal det være; hugger det over! Es. 49, 15.

27. Da svarede Kongen og sagde: Giver hende det levende Barn og dræber det ikke! Hun er dets Moder.

28. Og hele Israel hørte den Dom, Kongen havde dømt, og de frygtede for Kongen; thi de saa, at Guds Visdom var i hans Hjerte til at skaffe Ret.

4. Kapitel.

Salomos fornemste Embedsmænd opregnes (1—19). Folkets lykkelige Tilstand under hans Regjering; hans Riges Grænser; hans prægtige Hofholdning; hans Vogne og Heste (20—28). Hans store Visdom (29—34).

Og Kong Salomo var Konge over hele Israel.

2. Og disse vare de fornemste Mænd, han havde: Asarja, Søn af Zadok, var Prest*; * ligesom 2 Sam. 8, 18.

3. Elihoref og Achia, Sønner af Sisa, vare Skrivere; Josafat, Achiluds Søn, var Historieskriver,

4. og Benaja, Jojadas Søn, var over Hæren, og Zadok og Abjatar vare Prester, 2, 35.

5. og Asarja, Natans Søn, var over Befalingsmændene*, og Sabud, Natans Søn, var Prest**, Kongens Ven, * V. 7. ** ligesom 2 Sam. 8, 18.

6. og Achisar var Slotshøvding, og Adoniram, Abdas Søn, var over Pligtarbeiderne*. * 5, 13. 14.

7. Og Salomo havde tolv Befalingsmænd over hele Israel, og de forsynede Kongen og hans Hus; en Maaned om Aaret paalaa det enhver at forsyne ham.

8. Og dette var deres Navne: Hurs Søn paa Efra'ims Bjerg;

9. Dekers Søn i Makaz og Sa'albim og Bet-Semes og Elon-Bet-Hanan;

10. Hesebs Søn i Arubbot; han havde Soko og alt Hefers Land.

11. Abinadabs Søn havde hele Dors Høiland; han havde Tafat, Salomos Datter, til Hustru.

12. Ba'ana, Achiluds Søn, havde Ta'anak og Megiddo og hele Bet-Sean, som er ved Siden af Zartan nedenfor Jisre'el fra Bet-Sean til Abel-Mehola, indtil hinsides Jokmeam.

13. Gebers Søn var i Ramot i Gilead; han havde Ja'irs, Manasses Søns, Byer, som ere i Gilead; han havde Landskabet Argob, som er i Basan, sexti store Stæder med Mure og Kobberbomme.

14. Achinadab, Iddos Søn, havde Mahana'im.

15. Achima'az var i Naftali; ogsaa han havde taget Basmat, en Datter af Salomo, til Hustru.

16. Ba'ana, Søn af Husaj, var i Aser og i Alot;

17. Josafat, Søn af Paruah, i Isaskar;

18. Sime'i, Søn af Ela, i Benjamin;

19. Geber, Søn af Uri, i Gileads Land, Sihons, Amoriternes Konges, og Ogs, Basans Konges, Land, og han var den eneste Befalingsmand i det Landskab.

20. Juda og Israel vare mange, som Sanden ved Havet i Mangfoldighed; de aade og drak og vare glade. 3, 8. 1 Mos. 13, 16.

21. Og Salomo herskede over alle Kongerigerne fra Floden* til Filisternes Land og lige til Ægyptens Landemærke; de bragte Gaver og tjente Salomo alle hans Livs Dage. * Eufrat. 2 Krøn. 9, 26

22. Og Salomos Fødevarer for hver Dag vare tretti Kor fint Mel og sexti Kor andet Mel,

23. ti fedede Okser og tyve Okser fra Græsgangen og hundrede Stykker smaa Kvæg foruden Hjorte og Raadyr o[g] Daadyr og fedet Fjærkræ.

24. Thi han herskede over hele Lande[t] hinsides* Floden fra Tifsah lige til Gaz[a], over alle Kongerne hinsides Floden, o[g] han havde Fred fra alle Kanter trin[d] omkring. * vestenfor. 1 Mos. 15, 1[8]

25. Og Juda og Israel boede try[g]gelig, hver Mand under sit Vintræ [o]g under sit Figentræ, fra Dan lige t[il] Be'erseba, alle Salomos Dage. 3 Mos. 26, 5. Mika 4, 4. Sak. 3, 1[0]

26. Og Salomo havde firti tusin[de] Staldrum for sine Vognheste og to[lv] tusinde Ryttere. 2 Krøn. 9, [25]

27. Og hine Befalingsmænd forsyne[de] Kong Salomo og hver den, som gik [til] Kong Salomos Bord, hver sin Maane[d]; de lode det ikke fattes paa Noget. V. 7

28. Og Bygget og Straaet til Heste[ne] og til Traverne bragte de hen til [det] Sted, hvor det skulde være, hver efters[om] det var ham foreskrevet.

29. Og Gud gav Salomo Visdom

aare megen Indsigt og en Forstand,
idt omfattende som Sanden paa Ha-
vets Bred.
30. Salomos Visdom var større end
ılle Østens Børns Visdom og al Ægyp-
ernes Visdom. 3, 12.
31. Han var visere end alle Mennesker,
nd Etan, Esrachiten, og Heman og
alkol og Darda, Mahols Sønner, og
ans Navn var kjendt blandt alle Hed-
ingefolkene trindt omkring. 1 Krøn. 2, 6.
32. Han talte tre tusinde Ordsprog,
g hans Sange vare tusinde og fem.
Præd. 12, 9.
33. Han talte om Træerne, fra Cede-
en, som er paa Libanon, og indtil Iso-
en, som vokser ud paa Væggen, og han
ılte om Dyrene og om Fuglene og om
rybet og om Fiskene.
34. Og man kom fra alle Folk for at
øre Salomos Visdom, fra alle Jordens
onger, som havde hørt om hans Visdom.
10, 1 fg. Matt. 12, 42.

5. Kapitel.

Salomo begjærer Tømmer af Hiram, Kongen i
yrus, til Bygning af et Tempel (1—6). Hiram
ver med Glæde at tjene Salomo heri; de slutte
Pakt med hinanden (7—12). Salomo beskikker
nge Tusinde af Folket til at skaffe Tømmer og
ene til Bygningen (13—18).

Og Hiram, Kongen i Tyrus, sendte sine
Tjenere til Salomo, thi han havde
rt, at han var bleven salvet til Konge
in Faders Sted; Hiram havde nemlig
ret en Ven af David alle Dage.
2. Og Salomo sendte Bud til Hiram
lod sige: 2 Krøn. 2, 3 fg.
3. Du ved, at David, min Fader, ikke
nde bygge et Hus for Herrens, sin Guds,
ıvn for de Kriges Skyld, hvormed de
vde omgivet ham, indtil Herren lagde
n under hans Fodsaaler.
4. Men nu har Herren, min Gud,
et mig Ro trindt omkring; der er
jen Modstander og ingen Ulykke.
5. Og se, jeg tænker nu paa at bygge
Hus for Herrens, min Guds, Navn,
ledes som Herren har talt til David,
n Fader, idet han sagde: Din Søn,
n jeg vil sætte i dit Sted paa din
one, han skal bygge Huset for mit Navn.
2 Sam. 7, 13. 1 Krøn. 22, 10.
6. Saa byd nu, at man skal hugge
g Cedere af Libanon, og mine Tjenere
lle være med dine Tjenere, og jeg skal
e dig dine Tjeneres Løn, aldeles som
du siger; thi du ved, at der blandt os
ikke er Nogen, som skjønner at hugge
Træer, som Sidonierne.
7. Og det skede, da Hiram hørte Sa-
lomos Ord, blev han saare glad, og han
sagde: Lovet være Herren idag, som har
givet David en viis Søn over dette tal-
rige Folk! 2 Krøn. 2, 12.
8. Og Hiram sendte Bud til Salomo
og lod sige: Jeg har hørt det Budskab,
du har sendt mig; jeg vil gjøre Alt,
hvad du ønsker angaaende Cedertræer og
Cyprestræer.
9. Mine Tjenere skulle føre dem ned
fra Libanon til Havet, og jeg vil lade
dem lægge i Flaader paa Havet og
bringe til det Sted, du vil sende mig
Bud om, og lade dem tage fra hverandre
der, og saa lader du dem afhente. Men
du maa gjøre, hvad jeg ønsker, ved at
skaffe Fødemidler for mit Hus.
10. Saa gav Hiram Salomo Ceder-
træer og Cyprestræer, saa mange, som
han ønskede.
11. Og Salomo gav Hiram tyve tu-
sinde Kor Hvede til Spise for hans Hus
og tyve Kor Olje af stødte Oliven; saa-
ledes gav Salomo Hiram Aar efter Aar.
12. Og Herren gav Salomo Visdom,
saaledes som han havde talt til ham;
og der var Fred mellem Hiram og Sa-
lomo, og de sluttede begge en Pakt.
4, 29; 3, 12.
13. Og Kong Salomo udtog Pligt-
arbeidere af hele Israel, og Pligtarbei-
derne vare treti tusinde Mand.
14. Og han sendte dem til Libanon,
ti tusinde om Maaneden skiftevis; een
Maaned vare de paa Libanon, to Maa-
neder i sit Hus. Og Adoniram var over
Pligtarbeiderne. 4, 6.
15. Og Salomo havde sytti tusinde
Lastdragere og otteti tusinde Huggere paa
Bjerget, 2 Krøn. 2, 18.
16. foruden Salomos Overbefalings-
mænd, som vare over Arbeidet, tre tu-
sinde og tre hundrede, som raadede over
det Folk, der udførte Arbeidet.
17. Og Kongen bød, at man skulde
opbryde store Stene, kostbare Stene, for
at lægge Grundvolden til Huset af hugne
Stene.
18. Og Salomos Bygningsmænd og
Hirams Bygningsmænd og Gibliterne*
tilhuggede og beredte Træerne og Stenene
til deraf at bygge Huset. * Ez. 27, 9.

6. Kapitel.

Salomo bygger Templet, det Hellige og det Allerhelligste, ligeledes Forhallen og en Tilbygning, tre Stokverk høi, med Kamre, op til Siden af Templets Mure (1—10). Herren aabenbarer sig for Salomo og lover at opfylde sine Forjættelser, naar han vil være ham lydig (11—13). Indvendig bordklæder Salomo Huset og belægger det med Guld; Keruber gjøres, Døre forfærdiges; Forgaarden bygges (14—38).

Og det skede i det fire hundrede og ottetiende Aar efter Israels Børns Udgang af Ægyptens Land, i Maaneden Siv, det er den anden Maaned, i det fjerde Aar, efterat Salomo var bleven Konge over Israel, at han begyndte at bygge Huset for Herren. 2 Krøn. 3, 1 fg.

2. Og Huset, som Kong Salomo byggede for Herren, var sekstí Alen langt og tyve bredt og treti Alen høit.

3. Og Forhallen foran det Hellige af Huset var tyve Alen lang efter Bredden af Huset og ti Alen bred foran Huset.

4. Og paa Huset gjorde han Vinduer med fast Gitterverk.

5. Og han byggede ved Husets Væg Stokverk rundt omkring, ved Husets Vægge trindt omkring, ved det Hellige og ved Koret, og han gjorde Sidekamre rundt omkring.

6. Det nederste Stokverk var fem Alen bredt, og det mellemste sets Alen bredt, og det tredje syv Alen bredt; thi han havde givet Huset Afsatser rundtom udvendig, forat Intet skulde gribe ind i Husets Vægge.

7. Og da Huset blev bygget, blev det bygget af hele Stene fra Stenbruddet, og hverken Hammer eller Økse eller noget Jernredskab blev hørt i Huset, da det blev bygget. 5 Mos. 27, 6.

8. Døren til det midterste Sidekammer* var paa Husets høire Side, og ad en Vindeltrappe steg man op i det mellemste Stokverk, og fra det mellemste op i det tredje. * nemlig i det nederste Stokverk.

9. Og han byggede Huset og fuldendte det, og han tækkede Huset med Bjælker og med Rader af Cederplanker. 7, 3. 7; 6, 15.

10. Og han byggede Stokverkerne ved hele Huset; fem Alen var deres Høide, og de vare fæstede til Huset ved Cederbjælker. V. 5. 6.

11. Og Herrens Ord kom til Salomo saaledes:

12. Hvad dette Hus angaar, som du bygger, da vil jeg, hvis du vandrer efter mine Forskrifter og holder mine Love og tager Vare paa alle mine Bud, saa du vandrer i dem, opfylde paa dig mit Ord, som jeg talte til David, din Fader, 2 Sam. 7, 13 fg.

13. og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn, og jeg vil ikke forlade mit Folk Israel. 2 Mos. 29, 45. 3 Mos. 26, 11.

14. Saa byggede Salomo Huset og fuldendte det.

15. Og han klædte Husets Vægge indentil med Cederbord; fra Husets Gulv indtil Loftets Vægge* overklædte han det indentil med Træ, og han beklædte Husets Gulv med Cypresbord. * d. e. Væggenes øverste Del mod Loftet

16. Og han byggede tyve Alen fra Husets Bagside en Væg af Cederbord fra Gulvet til Loftets Vægge, og dette indrettede han sig indvendig til Kor, ti[l] det Allerhelligste. V. 20

17. Og Huset, det er det Hellige foran Koret, var firti Alen langt.

18. Og der var Cedertræ paa Huse[t] indvendig, Billedverk af Kolokvinter o[g] udsprungne Blomster; det var altsamme[n] Ceder, der var ingen Sten at se.

19. Og han indrettede et Kor inde[n] i Huset for der at sætte Herrens Pagt[s] Ark.

20. Og foran Koret, som var ty[ve] Alen langt og tyve Alen bredt og ty[ve] Alen høit, og som han belagde med d[et] kostbareste Guld, beklædte han et Alt[er] med Cedertræ.

21. Og Salomo belagde Huset indent[il] med det kostbareste Guld og hængte Gul[d]kjæder henover Væggen foran Koret [og] belagde den med Guld.

22. Og hele Huset belagde han m[ed] Guld, indtil hele Huset var færdigt; [og] hele Alteret, som hørte til Koret, ov[er]trak han med Guld.

23. Og han gjorde i Koret to Kerub[er] af Oljetræ; ti Alen var deres Høide. 2 Mos. 25, 18 fg. 37, 7

24. Og fem Alen var Kerubens [ene] Vinge, og fem Alen Kerubens an[den] Vinge, ti Alen fra Vingespids til V[in]gespids.

25. Og den anden Kerub var ti Al[en;] begge Keruberne havde samme Maal [og] samme Skikkelse.

26. Den ene Kerub var ti Alen [høi,] og ligesaa den anden Kerub.

27. Og han satte Keruberne midt i det indre Hus, og man udbredte Kerubernes Vinger, saa den enes Vinge rørte ved den ene Væg, og den anden Kerubs Vinge rørte ved den anden Væg, medens deres Vinger midt i Huset rørte Vinge ved Vinge.

28. Og han belagde Keruberne med Guld.

29. Og paa alle Husets Vægge rundt omkring lod han udarbeide udskaaret Billedverk af Keruber og Palmer og udsprungne Blomster baade indentil og udentil.

30. Og Husets Gulv belagde han med Guld indentil og udentil.

31. Og for Indgangen til Koret gjorde han Fløidøre af Oljetræ; Karnissen med Dørposterne udgjorde en Femtedel af Væggen.

32. Og paa de to Døre af Oljetræ lod han udskjære Billedverk af Keruber og Palmer og udsprungne Blomster og belagde det med Guld; han udbredte Guldet over Keruberne og over Palmerne.

33. Og ligesaa gjorde han for Indgangen til det Hellige Dørposter af Oljetræ, paa en Fjerdedel af Væggen,

34. og to Dørfløie af Cypresstræ, den ene Dørfløi af to Bordbredder, som vare bevægelige, og en anden Dørfløi af to Bordbredder, som vare bevægelige.

35. Og han lod udskjære Keruber og Palmer og udsprungne Blomster og lod dem belægge med Guld, som blev udjævnet over det Udskaarne.

36. Og han byggede den indre Forgaard af tre Rader hugne Stene og en Rad Cederbjælker.

37. I det fjerde Aar blev Grundvolden lagt til Herrens Hus i Maaneden Siv, V. 1.

38. og i det ellevte Aar i Maaneden Bul, det er den ottende Maaned, var Huset færdigt i alle sine Stykker og ganske, som det skulde være; saa byggede han da paa det i syv Aar.

7. Kapitel.

Salomo bygger ogsaa sig selv et pragtfuldt Hus og en Forgaard (1—12). Til Templet forfærdiger Hiram, en Kunstner fra Tyrus, to prægtige Kobbersøiler (13—22), ligeledes et støbt Vandkar, som stode paa tolv Okser af Kobber, og ti Bækkener af Kobber paa ti Fodstykker af Kobber (23—39) saavelsom andre Redskaber af Kobber (40—47), endvidere to Lysestager og andre Sager af Guld. Templet med alt sit Tilbehør bliver færdigt, og hvad David har helliget, føres ind i det (48—51).

Og paa sit eget Hus byggede Salomo i tretten Aar; saa blev han færdig med hele sit Hus. 6, 38; 9, 10.

2. Han byggede Libanons Skovhus, hundrede Alen langt og femti Alen bredt og treti Alen høit, paa fire Rader Cedersøiler, og med Cederbjælker ovenpaa Søilerne.

3. Og det var tækket med Cedertræ ovenover de Sidekamre, som vare paa Søilerne, fem og firti Sidekamre, femten i hver Rad.

4. Og der var Stokverk i tre Rader, og Vindue ved Vindue tre Gange.

5. Og alle Dørene og Dørposterne vare firkantede, af Bjælkeverk, og lige mod Vinduesrækken tre Gange.

6. Og han gjorde Søilehallen, femti Alen lang og treti Alen bred; og der var en Forhal foran den og Søiler og Trappetrin foran den.

7. Og han gjorde Tronhallen, hvor han dømte, Domshallen, og den var belagt med Cedertræ fra den ene Ende af Gulvet til den anden.

8. Og hans Hus, hvor han boede, i den anden Gaard indenfor Forhallen, var ligesom dette Verk; og for Faraos Datter, som Salomo havde taget tilægte, gjorde han et Hus ligesom denne Forhal. 3, 1.

9. Alt dette var af kostbare Stene, tilhugne efter Maal, tilsagede med Sag indentil og udentil og lige fra Grunden indtil Gesimsen og udenfra indtil den store Gaard.

10. Og Grundvolden var lagt med kostbare Stene, store Stene, Stene paa ti Alen og Stene paa otte Alen.

11. Og derovenpaa var der kostbare Stene, hugne efter Maal, samt Cedertræ.

12. Og den store Gaard havde rundtom tre Rader hugne Stene og een Rad Cederbjælker, ligesom Herrens Huses indre Forgaard og Husets Forhal.

13. Og Kong Salomo sendte Bud og hentede Hiram fra Tyrus. 2 Krøn. 2, 13 fg.

14. Han var Søn af en Enke af Naftalis Stamme, og hans Fader var en tyrisk Mand, en Kobbersmed, og han var fyldt med Visdom og Forstand og Kundskab til at udføre alle Slags Arbeide i

Kobber. Han kom da til Kong Salomo og udførte alt hans Arbeide.
2 Mos. 31, 3. 4.

15. Han dannede de to Kobbersøiler; atten Alen var Høiden paa den ene Søile, og en Traad paa tolv Alen gik omkring den anden Søile*.
*den var tolv Alen i Omfang.
2 Kong. 25, 17. 2 Krøn. 3, 15.

16. Og han gjorde to Søilehoveder, støbte af Kobber, til at sætte paa Søilernes Toppe; fem Alen var det ene Søilehoveds Høide, og fem Alen det andet Søilehoveds Høide.

17. Netverk, flettet Arbeide, Snore, kjædeformigt Arbeide var der paa Søilehovederne, som vare paa Toppen af Søilerne, syv paa det ene Søilehoved og syv paa det andet Søilehoved.

18. Og han gjorde Granatæbler, to Rader rundt omkring ved det ene Netverk til at bedække Søilehovederne, som vare paa Toppen af Søilerne, og saaledes gjorde han ogsaa ved det andet Søilehoved.

19. Og Søilehovederne, som vare paa Toppen af Søilerne, vare dannede som Liljer, ligesom ved Forhallen, fire Alen.

20. Og Søilehovederne paa begge Søilerne vare ogsaa ovenover, tæt ved den Udhugning, som var paa den anden Side af Netverket, og Granatæblerne vare to hundrede i Rader rundt omkring paa det andet Søilehoved.

21. Og han opreiste Søilerne ved Templets Forhal; han opreiste den høire Søile og kaldte dens Navn Jakin*, og han opreiste den venstre Søile og kaldte dens Navn Boas**.
* d. e. han (Gud) skal befæste.
** d. e. i ham er det (Templet) stærkt.

22. Og paa Toppen af Søilerne var der liljeformigt Arbeide; og saaledes blev Arbeidet med Søilerne fuldendt.

23. Og han gjorde et støbt Hav, ti Alen fra dets ene Rand til dets anden Rand, rundt trindt omkring, og fem Alen var dets Høide, og en Snor paa treti Alen gik rundt om det. 2 Krøn. 4, 2 flg.

24. Og under dets Rand var der Kolokvinter, som omgave det trindt omkring; ti paa hver Alen omgave de Havet rundt om; i to Rader vare Kolokvinterne, støbte i een Støbning med det.

25. Det stod paa tolv Okser; tre vendte mod Nord, og tre vendte mod Vest, og tre vendte mod Syd, og tre vendte mod Øst, og Havet hvilede ovenpaa dem, og deres Bagdele vendte alle indad.

26. Og dets Tykkelse var en Haandbred, og dets Rand som Arbeidet paa Randen af et Bæger, som en Liljeblomst; det rummede to tusinde Bat.

27. Og han gjorde de ti Kobberfodstykker; fire Alen var Længden af hvert Fodstykke, og fire Alen dets Bredde, og tre Alen dets Høide.

28. Og saaledes var hvert Fodstykke gjort: De havde Fyldinger, nemlig Fyldinger mellem Kantlisterne;

29. og paa Fyldingerne, som var[...] mellem Kantlisterne, var der Løver, Ok[...]ser og Keruber, og ovenover Kantlisterne var der et Underlag*, og nedenunde[...] Løverne og Okserne var der Løvverk nedhængende Arbeide.
*nemlig til at sætte Bækkenerne i

30. Og hvert Fodstykke havde fire Hju[...] af Kobber og Aksler af Kobber, og det[...] fire Fødder havde Skulderstykker; neden under Bækkenet vare Skulderstykkerne paa støbte; paa den anden Side af hvert [...] dem var der Løvverk.

31. Og dets* Munding var indenfo[...] Kransen og opad en Alen høi, og dens** Munding var rund, gjort som et Under[...]lag, halvanden Alen***, og ogsaa pa[...] dens Munding var der Billedverk, [...] deres**** Fyldinger vare firkantede, i[...] runde.
* Bækkenets. ** Kransens.
*** nemlig i Gjennemsnit. **** Siderne

32. Og de fire Hjul vare under Fy[...]dingerne, og Hjulenes Tapper vare p[...] Fodstykket, og hvert Hjuls Høide va[...] halvanden Alen.

33. Og Hjulene vare gjorte, som Vog[...]hjul gjøres; deres Tapper og deres Fa[...]ger og deres Eger og deres Naver, A[...]sammen var støbt.

34. Og der var fire Skulderstykk[...] paa de fire Hjørner af hvert Fodstyk[...] i Eet med Fodstykket vare dets Skuld[...]stykker.

35. Og paa Overdelen af Fodstyk[...] var en halv Alens Forhøining, ru[...] trindt om, og paa Overdelen af Fodst[...]ket var dets Haandtag og dets Fylding[...] i Eet med det.

36. Og han udskar paa Fladerne [...] dets Haandtag og paa dets Fyldinger [...]ruber, Løver og Palmer, eftersom [...]

var Rum paa enhver, og Løvverk rundt
omkring.
37. Saaledes gjorde han de ti Fod=
stykker; een Støbning, eet Maal, een
Skikkelse havde de alle.
38. Og han gjorde ti Kobberbækkener;
hvert Bækken rummede firti Bat; hvert
Bækken var fire Alen vidt; der var eet
Bækken paa hvert Fodstykke af de ti
Fodstykker. 2 Krøn. 4, 6.
39. Og han satte fem af Fodstykkerne
paa Siden af Huset til Høire og fem
paa Siden af Huset til Venstre, og Havet
satte han paa Husets høire Side mod
Sydost. 2 Krøn. 4, 10.
40. Og Hiram gjorde Panderne og
Skufferne og Skaalerne til at stænke med;
og saaledes blev Hiram færdig med at
gjøre alt det Arbeide, han gjorde for
Kong Salomo til Herrens Hus,
2 Mos. 27, 3. 2 Krøn. 4, 11 fg.
41. to Søiler og to Skaaler paa Søi=
lehovederne, som vare paa Toppen af
Søilerne, og de to Netverker til at dække
de to Skaaler paa Søilehovederne, som
vare paa Toppen af Søilerne, V. 15—20.
42. og de fire hundrede Granatæbler
til de to Netverker, to Rader Granat=
æbler til hvert Netverk, til at dække de
to Skaaler paa Søilehovederne, som vare
ovenpaa Søilerne,
43. og de ti Fodstykker og de ti Bæk=
kener paa Fodstykkerne V. 27—38.
44. og det ene Hav og de tolv Okser
under Havet V. 23—26.
45. og Panderne og Skufferne og Skaa=
lerne til at stænke med. Og alle disse
Ting, som Hiram gjorde for Kong Sa=
lomo til Herrens Hus, vare af poleret
Kobber. V. 40.
46. Paa Jordansletten lod Kongen dem
støbe i den faste Jord mellem Sukkot og
Zartan.
47. Og Salomo lod alle Sagerne blive
uveiede, fordi de vare saa overvættes
mange; Kobberets Vegt blev ikke under=
søgt.
48. Og Salomo gjorde alle de Ting,
som skulde være i Herrens Hus, Guld=
alteret og Guldbordet, hvorpaa Skuebrø=
dene laa,
49. og Lysestagerne, fem paa høire og
fem paa venstre Side, foran Koret, af
det kostbareste Guld, og Blomsterne og
Lamperne og Lysesaksene af Guld,
2 Krøn. 4, 7.
50. og Bækkenerne og Knivene og
Skaalerne til at stænke med og Fadene
og Ildkarrene af det kostbareste Guld,
og Hængslerne til Dørene i det indre
Hus, til det Allerhelligste, og til Dørene
i Huset, til det Hellige, af Guld.
51. Saa blev da alt det Arbeide fær=
digt, som Kong Salomo lod gjøre til
Herrens Hus, og Salomo bragte ind,
hvad David, hans Fader, havde helliget,
Sølvet og Guldet og Karrene; han lagde
det i Herrens Huses Skatkamre.
2 Sam. 8, 10—12. 2 Krøn. 5, 1.

8. Kapitel.

Salomo forsamler Israels Ældste og Stammernes Overhoveder og lader Arken føre ind i Templet; Herrens Herlighed fylder det (1—11). Han ser heri Opfyldelsen af Herrens Tilsagn og erkjender, at Herren saaledes har udkaaret Templet til sin Bolig; han velsigner Folket og priser Herren, som ved at lade ham bygge dette Hus har opfyldt sine Forjættelser til David (12—21). Han beder Herren, at han vil lade sit Øie hvile paa dette Hus og fra sin Himmel høre deres Bønner, som i hvilkensomhelst Sag, enten i dette Hus eller vendte mod det, bede til ham med ydmyge og oprigtige Hjerter (22—53). Han velsigner atter Folket, priser Herrens Miskundhed og Trofasthed og beder, at han fremdeles vil være med Israel (54—61). Kongen og Folket ofre og feire Løvsalernes Høitid; Folket drager hjem med Glæde (62—66.)

Da forsamlede Salomo Israels Ældste
og alle Stammernes Overhoveder,
Øversterne for Israels Børns Husfædre,
til Kong Salomo i Jerusalem for at
føre Herrens Pakts=Ark op fra Davids
Stad, det er Zion. 2 Krøn. 5, 2 fg.
2. Og alle Israels Mænd forsamlede
sig til Kong Salomo paa Festen* i Eta=
nims Maaned, det er den syvende Maaned.
* Løvsalernes Høitid.
3. Og alle Israels Ældste kom, og
Presterne løftede Arken op.
4. Og de bare Herrens Ark op og
Sammenkomstens Telt og alle Hellig=
dommens Redskaber, som vare i Teltet;
Presterne og Leviterne bare dem op.
5. Og Kong Salomo og med ham
hele Israels Menighed, som havde for=
samlet sig hos ham, vare foran Arken
og ofrede smaat Kvæg og stort Kvæg,
som ikke kunde tælles og ikke beregnes for
Mangfoldighed.
6. Og Presterne bragte Herrens Pakts=
Ark ind paa dens Sted, ind i Husets
Kor, ind i det Allerhelligste, ind under
Kerubernes Vinger. 2 Mos. 26, 33. 34.

7. Thi Keruberne udbredte sine Vinger over Arkens Sted, og Keruberne dækkede oventil over Arken og over dens Stænger.

8. Og Stængerne vare saa lange, at Stængernes Knapper saaes fra det Hellige paa Forsiden af Koret; men de saaes ikke udenfor. Og de bleve der indtil denne Dag.

9. Der var Intet i Arken uden de to Stentavler, som Moses havde nedlagt der ved Horeb, da Herren gjorde Pagt med Israels Børn, da de droge ud af Ægyptens Land. 2 Mos. 25, 16. 21.

10. Og det skede, da Presterne gik ud af Helligdommen, da fyldte Skyen Herrens Hus. 2 Mos. 40, 34. 4 Mos. 9, 15.

11. Og Presterne kunde ikke blive staaende for at forrette Tjeneste for Skyen; thi Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus.

12. Da sagde Salomo: Herren har sagt, at han vil bo i Mulmet.
3 Mos. 16, 2. 2 Mos. 19, 9; 20, 21. 5 Mos. 4, 11. 2 Krøn. 6, 1 fg.

13. Bygget har jeg et Hus til Bolig for dig, et Sted, hvor du kan bo evindelig.

14. Og Kongen vendte sit Aasyn og velsignede hele Israels Menighed, og hele Israels Menighed stod. 2 Sam. 6, 18.

15. Og han sagde: Lovet være Herren, Israels Gud, som med sin Mund talte med David, min Fader, og med sin Haand har opfyldt det, han sagde:

16. Fra den Dag, jeg førte mit Folk Israel ud af Ægypten, udvalgte jeg ikke nogen Stad af alle Israels Stammer, hvor man skulde bygge et Hus, forat mit Navn skulde være der; men saa udvalgte jeg David til at være over mit Folk Israel. 2 Sam. 7, 6 fg.

17. Og David, min Fader, fik isinde at bygge et Hus for Herrens, Israels Guds, Navn.
2 Sam. 7, 2 fg. 1 Krøn. 17, 1 fg. 28, 2 fg.

18. Men Herren sagde til David, min Fader: Efterdi du har faaet isinde at bygge et Hus for mit Navn, saa har du gjort vel i, at du har faaet Saadant isinde.

19. Dog skal ikke du bygge Huset; men din Søn, som skal udgaa af dine Lænder, han skal bygge Huset for mit Navn.

20. Og Herren opfyldte sit Ord, som han havde talt, og jeg traadte op i Davids, min Faders, Sted og tog Sæde paa Israels Trone, ligesom Herren havde talt, og jeg byggede Huset for Herrens, Israels Guds, Navn.

21. Og jeg gjorde der et Sted for Arken, hvori den Herrens Pagt er, som han gjorde med vore Fædre, da han førte dem ud af Ægyptens Land.
5 Mos. 31, 26. 2 Mos. 20, 1 fg.

22. Og Salomo stod foran Herrens Alter lige for hele Israels Menighed og udbredte sine Hænder mod Himmelen.

23. Og han sagde: Herre, Israels Gud! Der er ingen Gud som du, i Himmelen heroven eller paa Jorden herneden, du, som bevarer Pagten og Miskundheden mod dine Tjenere, som vandre for dit Aasyn af hele sit Hjerte,

24. du, som har holdt din Tjener Da-
vid, min Fader, det, du havde talt til
ham; du talte det med din Mund, og
med din Haand har du opfyldt det, som
det sees paa denne Dag.

25. Og nu, Herre, Israels Gud, hold
din Tjener David, min Fader, det, du
har talt til ham og sagt: Der skal ikk
fattes dig en Mand for mit Aasyn, som
skal sidde paa Israels Trone, naar bar
dine Børn tage Vare paa sin Vei, sa
de vandre for mit Aasyn, ligesom d
har vandret for mit Aasyn.
2 Sam. 7, 16. 1 Krøn. 22, 1

26. Og nu, Israels Gud, lad do
dine Ord vorde Sandhed, som du h
talt til din Tjener David, min Fader!
2 Krøn. 1,

27. Skulde Gud virkelig bo paa Jo
den? Se Himlene og Himlenes Him
rumme dig ikke; hvor meget mindre
dette Hus, som jeg har bygget!
Es. 66, 1. Ap. G. 7, 48; 17,

28. Men du vil dog vende dig til d
Tjeners Bøn og til hans ydmyge B
gjæring Herre, min Gud, for at hø
paa det Raab og den Bøn, din Tjen
beder for dit Aasyn idag,

29. saa dine Øine maa være oplat
og vendte mod dette Hus Nat og D
mod det Sted, hvorom du har sagt: M
Navn skal være der, for at høre paa d
Bøn, som din Tjener beder, vendt m
dette Sted;
5 Mos. 12, 5. 11. 1 Kong. 9, 3. 2 Kong. 21

30. og du vil høre paa din Tjen
og dit Folks, Israels, ydmyge Begjæri
som de bede, vendte mod dette Sted,
du vil høre den paa det Sted, hvor
bor, i Himmelen; du vil høre og forla

31. Naar Nogen synder mod sin Næ

og man paalægger ham en Ed, saa man
lader ham sværge, og han kommer ind
og sværger for dit Alter i dette Hus,
2 Mos. 22, 10 fg.
32. saa vil du høre i Himmelen og
handle og skaffe dine Tjenere Ret, saa
du dømmer den Skyldige skyldig at være,
idet du lægger hans Vei paa hans Ho=
ved, og dømmer den Retfærdige retfær=
dig at være, idet du giver ham efter
hans Retfærdighed. 5 Mos. 25, 1.
33. Naar dit Folk Israel bliver sla=
get for Fiendens Aasyn, fordi de synde
mod dig, men de saa vende om til dig
og bekjende dit Navn og bede til dig
og bønfalde dig om Naade i dette Hus,
34. saa vil du høre det i Himmelen
og forlade dit Folks, Israels, Synd og
føre dem tilbage til det Land, du har
givet deres Fædre.
35. Naar Himmelen lukkes, saa der
ikke kommer Regn, fordi de synde mod
dig, og de saa bede, vendte mod dette
Sted, og bekjende dit Navn og vende om
fra sin Synd, fordi du ydmyger dem,
36. saa vil du høre det i Himmelen
og forlade dine Tjeneres og dit Folks,
Israels, Synd, fordi du lærer dem den
gode Vei, de skulle vandre, og du vil
give Regn over dit Land, som du har
givet dit Folk til Arv.
37. Naar der kommer Hunger i Lan=
det, naar der kommer Pest, naar der
kommer Brand og Vissenhed i Kornet,
Græshopper og Gnavere*, naar deres
Fiende trænger dem i deres Portes**
Land, naar der kommer nogen Plage,
nogen Sygdom, —
*et Slags Græshopper. ** d. e. Stæders.
5 Mos. 28, 22. 52.
38. hvilkensomhelst Bøn, hvilkensomhelst
ydmyg Begjæring der da sker af hvert
Menneske, af hele dit Folk Israel, som
kjender hver sit Hjertes Plage og ud=
breder sine Hænder mod dette Hus,
39. saa vil du høre den i Himmelen,
paa det Sted, hvor du bor, og du vil
forlade og handle og give hver Mand
efter alle hans Veie, fordi du kjender
hans Hjerte (thi du alene kjender alle
Menneskebørns Hjerte),
1 Sam. 16, 7. Ps. 7, 10. Jer. 17, 10.
40. forat de maa frygte dig alle de
Dage, de leve i det Land, du har givet
vore Fædre.
41. Ogsaa paa den Fremmede, som
ikke er af dit Folk Israel, men kom=
mer fra et fjernt Land for dit Navns
Skyld
42. (thi de ville faa høre om dit store
Navn og om din stærke Haand og om
din udrakte Arm), kommer og beder,
vendt mod dette Hus,
43. vil du høre i Himmelen, paa det
Sted, hvor du bor, og gjøre efter Alt,
hvorom den Fremmede raaber til dig,
forat alle Jordens Folk maa lære at
kjende dit Navn, saa de frygte dig, lige=
som dit Folk Israel, og erkjende, at dit
Navn nævnes over dette Hus, som jeg
har bygget. Es. 56, 6. 7. 2 Sam. 6, 2.
44. Naar dit Folk drager ud i Krig
mod sin Fiende ad den Vei, du sender
dem, og de saa bede til Herren, vendte
mod den Stad, du har udvalgt, og det
Hus, jeg har bygget for dit Navn,
45. saa vil du i Himmelen høre deres
Bøn og deres ydmyge Begjæring og skaffe
dem Ret.
46. Naar de synde mod dig (thi der
er intet Menneske, som ikke synder), og
du vredes paa dem og giver dem i en
Fiendes Vold, og de, som tage dem til=
fange, føre dem i Fangenskab til Fien=
dens Land fjernt eller nær,
Ordsp. 20, 9. Præd. 7, 20. Rom. 3, 23.
1 Joh. 1, 8.
47. og de tage sig det til Hjerte i det
Land, hvor de holdes fangne, og om=
vende sig og bønfalde dig om Naade i
deres Land, som holde dem fangne, og
sige: Vi have syndet og handlet ilde,
vi have været ugudelige,
Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.
48. og de omvende sig til dig af hele
sit Hjerte og af hele sin Sjæl i sine Fien=
ders Land, som have ført dem i Fangen=
skab, og de bede til dig, vendte mod sit
Land, som du har givet deres Fædre,
mod den Stad, du har udvalgt, og det
Hus, jeg har bygget for dit Navn,
5 Mos. 30, 1 fg. Dan. 6, 11.
49. saa vil du i Himmelen, paa det
Sted, hvor du bor, høre deres Bøn og
deres ydmyge Begjæring og skaffe dem
Ret
50. og forlade dit Folk, hvad de have
syndet imod dig, og alle de Misgjernin=
ger, de have gjort imod dig, og lade dem
finde Barmhjertighed for deres Aasyn,
som holde dem fangne, saa de forbarme
sig over dem,
51. thi de ere dit Folk og din Arv,

som du førte ud af Ægypten, midt ud af Jernovnen, — 5 Mos. 4, 20.

52. saa dine Øine maa være opladte for din Tjeners ydmyge Begjæring og for dit Folks, Israels, ydmyge Begjæring, saa du hører paa dem, saaofte de raabe til dig. V. 29.

53. Thi du har udskilt dem fra alle Jordens Folk til at være din Arv, saaledes som du har talt ved Moses, din Tjener, da du førte vore Fædre ud af Ægypten, Herre Herre! 2 Mos. 19, 5. 3 Mos. 20, 24. 5 Mos. 7, 6; 14, 2.

54. Og det skede, da Salomo havde fuldendt at bede hele denne Bøn og ydmyge Begjæring til Herren, da stod han op fra Herrens Alter, hvor han havde ligget paa sine Knæ med sine Hænder udbredte mod Himmelen.

55. Og han stod og velsignede hele Israels Menighed med høi Røst og sagde: 2 Sam. 6, 18. 1 Krøn. 16, 2.

56. Lovet være Herren, som har givet sit Folk Israel Ro efter alt det, han har talt! Ikke eet Ord er blevet til Intet af alle hans gode Ord, som han har talt ved Moses, sin Tjener. Jos. 21, 45; 23, 14.

57. Herren, vor Gud, være med os, som han har været med vore Fædre! Han forlade os ikke og forkaste os ikke, Ps. 94, 14.

58. men bøie vort Hjerte til sig, saa vi vandre paa alle hans Veie og holde hans Bud og hans Forskrifter og hans Love, som han har budet vore Fædre.

59. Og disse mine Ord, som jeg ydmygelig har bedet for Herrens Aasyn, være nær hos Herren, vor Gud, Dag og Nat, saa han skaffer sin Tjener Ret og sit Folk Israel Ret, som hver Dag monne kræve det,

60. forat alle Jordens Folk maa erkjende, at Herren, han er Gud, og Ingen ydermere, 5 Mos. 4, 35. 39; 32, 39.

61. og eders Hjerte maa være helt med Herren, vor Gud, saa I vandre i hans Love og holde hans Bud, som paa denne Dag.

62. Og Kongen og hele Israel med ham ofrede Slagtoffer for Herrens Aasyn. 2 Krøn. 7, 4 fg.

63. Og Salomo ofrede som det Takoffer, han ofrede Herren, to og tyve tusinde Stykker stort Kvæg og hundrede og tyve tusinde Stykker smaat Kvæg. Saaledes indviede Kongen og alle Israels Børn Herrens Hus.

64. Den samme Dag helligede Kongen den midterste Del af Forgaarden, som var foran Herrens Hus; thi der bragte han Brændofferet og Madofferet og Takoffernes Fedtstykker, fordi Kobberalteret, som stod for Herrens Aasyn, var for lidet til at rumme Brændofferet og Madofferet og Takoffernes Fedtstykker.

65. Og Salomo feirede paa den samme Tid Festen*, og hele Israel med ham, en stor Forsamling fra Egnen henimod Hamat indtil Ægyptens Bæk, for Herrens, vor Guds, Aasyn, i syv Dage, og atter i syv Dage, fjorten Dage. *V. 2.

66. Den ottende Dag lod han Folket fare, og de velsignede Kongen og droge til sine Telte, glade og vel tilmode over alt det Gode, Herren havde gjort mod sin Tjener David og mod sit Folk Israel.

9. Kapitel.

Herren aabenbarer sig atter for Salomo, lover at høre hans Bøn og befæste hans Rige, saafrem han vil være ham lydig, men truer med at forkast Folket og Templet, hvis Israel i Ulydighed vende sig fra ham til andre Guder (1—9). Salomo give Kong Hiram tyve Stæder, fordi han har hjulpe ham ved hans Bygverker; men Hiram er utilfred med dem (10—14). Ved sine Bygverker benytte Salomo en Mængde Arbeidsfolk, som ikke ere a Israels Børn (15—23). Salomo fører sin Hustr ind i hendes Hus, ofrer tre Gange om Aaret o sender tilligemed Hiram Skibe til Ofir (24—28).

Og det skede, da Salomo var færdi med at bygge Herrens Hus og Kon gens Hus og Alt, hvad Salomos H stod til, hvad han havde Lyst til at gjør 2 Krøn. 7, 11 f

2. da aabenbarede Herren sig for Sa lomo anden Gang, ligesom han havd aabenbaret sig for ham i Gibeon. 3,

3. Og Herren sagde til ham: J har hørt din Bøn og din ydmyge B gjæring, som du ydmygelig har bedet f mit Aasyn; jeg har helliget dette Hu som du har bygget, saa jeg sætter m Navn der evindelig, og mine Øine mit Hjerte skulle være der alle Dage. 5 Mos. 12, 11. 1 Kong. 8,

4. Og du, hvis du vandrer for m Aasyn, som David, din Fader, vandre i Hjertets Ustraffelighed og i Oprigtigh saa du gjør efter Alt, hvad jeg har b falet dig, holder mine Bud og mine Lo 3, 14; 11,

5. saa vil jeg befæste dit Kongedøm=
mes Trone over Israel evindelig, saa=
ledes som jeg har talt til David, din
Fader, og sagt: Der skal ikke fattes dig
en Mand paa Israels Trone. 2, 4.
2 Sam. 7, 12 fg. 1 Krøn, 17, 11 fg. 22, 10.
6. Men hvis I og eders Børn vende
tilbage fra mig og ikke holde mine Bud,
mine Love, som jeg har forelagt eder,
men gaa hen og tjene andre Guder og
tilbede dem, Jos. 23, 16.
7. saa vil jeg udrydde Israel af det
Land, jeg har givet dem, og det Hus,
jeg har helliget for mit Navn, vil jeg
orkaste fra mit Aasyn, og Israel skal
blive til et Ordsprog og til en Spot
blandt alle Folk.
5 Mos. 4, 26; 8, 19; 28, 37. Jer. 24, 9.
8. Og skal dette Hus end blive høit,
aa skal dog hver den, som gaar forbi
et, forfærdes og spotte, og de skulle sige:
Hvorfor har Herren gjort saaledes mod
ette Land og mod dette Hus?
5 Mos. 29, 24 fg. Jer. 22, 8.
9. Og man skal sige: Fordi de forlode
erren, sin Gud, som førte deres Fædre
d af Ægyptens Land, og de holdt sig
l andre Guder og tilbade dem og tjente
em; derfor har Herren ført al denne
lykke over dem.
10. Og det skede efter tyve Aars For=
b, da Salomo havde bygget de to Huse,
errens Hus og Kongens Hus,
6, 38; 7, 1. 2 Krøn. 8, 1.
11. og Hiram, Kongen i Tyrus, havde
ulpet Salomo med Cedertræ og med
ypprestræ og med Guld efter al hans
egjæring, da gav Kong Salomo Hiram
ve Stæder i Galilæas Land.
12. Og Hiram drog ud fra Tyrus for
se paa de Stæder, Salomo havde
et ham; men de behagede ham ikke.
13. Og han sagde: Hvad er dette for
æder, du har givet mig, min Broder?
han kaldte dem Kabuls* Land indtil
ne Dag. * et Navn, som betegner Ringeagt.
14. Men Hiram havde sendt Kongen
ndrede og tyve Talenter Guld.
15. Og saaledes forholdt det sig med
Pligtarbeidere, som Kong Salomo ud=
for at bygge Herrens Hus og sit Hus
Millo og Jerusalems Mur og Hazor
Megiddo og Geser 5, 13.
6. (Farao, Ægyptens Konge, var nem=
dragen op og havde indtaget Geser
opbrændt det med Ild og dræbt Ka=
iterne, som boede i Staden, og givet
den som Medgift til sin Datter, Salomos
Hustru; 3, 1.
17. saa byggede da Salomo Geser og
det nedre Bet=Horon 2 Krøn. 8, 4 fg.
18. og Ba'alat og Tadmor i Ørkenen,
i Landet, Jos. 19, 44.
19. og alle de Forraadsstæder, Salomo
havde, og Stæderne for Stridsvognene og
Stæderne for Rytterne, og hvad Salo=
mos Hu stod til, hvad han havde Lyst
til at bygge i Jerusalem og paa Liba=
non og i hele sit Herredømmes Land):
10, 26.
20. Alt det Folk, som var blevet til=
bage af Amoriterne, Hetiterne, Ferisiterne,
Heviterne og Jebusiterne, hvilke ikke vare
af Israels Børn,
21. deres Børn, som vare blevne til=
bage i Landet efter dem, som Israels
Børn ikke havde magtet at slaa med Ban,
dem udtog Salomo til arbeidspligtige
Trælle indtil denne Dag.
Jos. 16, 10. Dom. 1, 28.
22. Men af Israels Børn gjorde Sa=
lomo ikke Nogen til Træl; thi de vare
hans Krigsmænd og hans Tjenere og
hans Øverster og hans Drabanter og
Øverster for hans Stridsvogne og hans
Ryttere.
23. Tallet paa de Overbefalingsmænd,
som vare over Salomos Arbeide, var
fem hundrede og femti, som raadede
over det Folk, der udførte Arbeidet. 5, 16.
24. Just som Faraos Datter var kom=
men op fra Davids Stad til sit Hus,
som han havde bygget hende, da byggede
han Millo. 3, 1. 2 Krøn. 8, 11 fg.
25. Og Salomo ofrede tre Gange om
Aaret Brændoffere og Takoffere paa det
Alter, han havde bygget Herren, og han
brændte Røgelse ved det Alter, som stod
for Herrens Aasyn, og havde nu Huset
færdigt.
26. Og Kong Salomo lod bygge Skibe
i Ezjon=Geber, som ligger ved Elot paa
Bredden af det røde Hav i Edoms Land.
2 Krøn. 8, 17 fg.
27. Og Hiram sendte sine Tjenere, er=
farne Søfolk, paa Skibene med Salomos
Tjenere.
28. Og de kom til Ofir og hentede
derfra Guld, fire hundrede og tyve Ta=
lenter, og bragte det til Kong Salomo.

10. Kapitel.

Dronningen af Saba kommer for at høre Salo=
mos Visdom, forundrer sig saare over den, over

Templet og over hans Herlighed, giver og modtager rige Gaver og drager til sit Land igjen (1—13). Salomo samler saare meget Guld, lader gjøre mange Skjolde af Guld, en prægtig Trone, har idel Guldkar i sit Hus, faar meget Guld og andre Kostbarheder fra Ofir (14—22). Han overgaar alle andre Konger i Rigdom og Visdom, faar aarlige Gaver af Mange, har mange Vogne og Heste (23—29).

Og Dronningen af Saba hørte Salomos Ry, som skyldtes Herrens Navn; og hun kom for at sætte ham paa Prøve ved mørke Taler.
2 Krøn. 9, 1 fg. Matt. 12, 42. Luk. 11, 31.

2. Og hun kom til Jerusalem med en saare stor Skare, med Kameler, som bare Krydderier og saare meget Guld og kostbare Stene; og hun kom til Salomo og talte til ham om Alt, hvad der var i hendes Hjerte.

3. Og Salomo udtydede for hende alle hendes Ord; der var ikke et Ord skjult for Kongen, som han ikke udtydede for hende.

4. Da Dronningen af Saba saa al Salomos Visdom og det Hus, han havde bygget,

5. og Maden paa hans Bord, og hvorledes hans Tjenere sade, og hvorledes hans Opvartere stode, og deres Klæder og hans Mundskjenke og hans Opgang, ad hvilken han gik op til Herrens Hus, var hun ganske ude af sig selv.

6. Og hun sagde til Kongen: Sandhed var det Ord, jeg hørte i mit Land, om dine Ting og om din Visdom.

7. Og jeg troede ikke det Ord, førend jeg kom, og mine Øine saa det, og se, ikke Halvdelen er bleven mig fortalt; du overgaar i Visdom og Lykke det Rygte, jeg har hørt.

8. Salige ere dine Mænd, salige disse dine Tjenere, som altid staa for dit Aasyn, som høre din Visdom.

9. Lovet være Herren, din Gud, som havde Velbehag i dig, saa han satte dig paa Israels Trone! Fordi Herren elsker Israel evindelig, satte han dig til Konge for at øve Ret og Retfærdighed.
5, 7. 2 Krøn. 2, 11.

10. Og hun gav Kongen hundrede og tyve Talenter Guld og Krydderier i stor Mængde og kostbare Stene; der kom ikke mere en saadan Mængde Krydderier, som Dronningen af Saba gav Kong Salomo.

11. Tillige havde Hirams Skibe, som havde ført Guld fra Ofir, medbragt fra Ofir Sandeltræ i stor Mængde og kostbare Stene. 9, 27. 28.

12. Og Kongen lod af Sandeltræet gjøre Rækverk for Herrens Hus og for Kongens Hus og Citarer og Harper for Sangerne; der er ikke kommet saadant Sandeltræ, og der er ikke seet saadant indtil denne Dag.

13. Og Kong Salomo gav Dronningen af Saba Alt, hvad hun havde Lyst til hvad hun bad om, foruden det, han gav hende i Forhold til Kong Salomos Magt og hun vendte om og drog til sit Land hun selv og hendes Tjenere.

14. Og Vegten af det Guld, som i ee Aar kom ind til Salomo, var seks hun drede og seks og seksti Talenter Guld,

15. foruden det, som kom ind fra Kjøb mændene og af Kræmmernes Handel o fra alle Kongerne i Arabien og fra Lan dets Statholdere.

16. Og Kong Salomo lod gjøre t hundrede store Skjolde af udhamret Gul (seks hundrede Sekel Guld gik der pa hvert Skjold) 2 Krøn. 9, 15 f

17. og tre hundrede smaa Skjolde (udhamret Guld (tre Miner Guld gik de paa hvert Skjold), og Kongen satte de i Libanons Skovhus. 7,

18. Og Kongen lod gjøre en stor E fenbenstrone og belagde den med lutr Guld.

19. Tronen havde seks Trin, og Tr nen havde en rund Top bagtil og Ar paa begge Sider ved Sædet, og to Løv stode ved Siden af Armene.

20. Og tolv Løver stode der paa seks Trin paa begge Sider; Saadant ikke gjort for noget Kongerige.

21. Og alle Kong Salomos Drikke vare af Guld, og alle Karrene i Libano Skovhus vare af det kostbareste Gul der var intet Sølv, det blev ikke ag for Noget i Salomos Dage.

22. Thi Kongen havde Tarsisskibe p Havet sammen med Hirams Skibe; Gang hvert tredje Aar kom Tarsisskib og bragte Guld og Sølv, Elfenben Aber og Paafugle. 9, 27.

23. Og Kong Salomo blev større alle Jordens Konger i Rigdom og V dom. 2 Krøn. 1, 1. Præd.

24. Og hele Jorden søgte Kong Sa mos Aasyn for at høre hans Visd som Gud havde lagt i hans Hjerte, 4

25. og de bragte hver sin Gave, S

kar og Guldkar og Klæder og Rustninger
og Kryderier, Heste og Mulæsler, hvert
Aar Gave for det Aar.
26. Og Salomo samlede Stridsvogne
og Ryttere, og han havde fjorten hun-
drede Stridsvogne og tolv tusinde Ryt-
tere; og han hensatte dem i Vognstæderne
og hos Kongen i Jerusalem.
2 Krøn. 1, 14 fg. 9, 25. 1 Kong. 4, 26.
27. Og Kongen gjorde Sølvet i Jeru-
salem saa almindeligt som Stene, og
Cedertræerne gjorde han saa mange som
Morbærtræerne, der vokse i Lavlandet.
2 Krøn. 9, 27 fg.
28. Og Udførselen af de Heste, Salomo
t, skede fra Ægypten, og en Skare af
ongens Kjøbmænd hentede en Hob af
em for en bestemt Pris.
29. Og en Vogn kom op og udførtes
a Ægypten for seks hundrede Sekel
ølv, og en Hest for hundrede og femti;
g paa samme Maade førte de dem ud
r alle Hetiternes Konger og for Sy-
ens Konger med egen Haand.

11. Kapitel.

Salomo synder ved at tage mange hedenske
istruer, som forføre ham til at bygge Høie for
res Guder (1—8). Herren vredes og truer med
tage ti Stammer fra hans Søn (9—13). Herren
vækker ham Modstandere, Edomiten Hadad,
yreren Reson (14—25) og Jeroboam, hvem Pro-
en Achia spaar, at han skal blive Konge over
ti Stammer. Salomo søger at dræbe ham, men
n undkommer til Ægypten; Salomo dør (26—43).

Men Kong Salomo elskede mange frem-
mede Kvinder foruden Faraos Dat-
r, moabitiske, ammonitiske, edomitiske,
oniske, hetitiske,
Esr. 10, 2. Neh. 13, 26. 27. 5 Mos. 17, 17.
2. af de Hedningefolk, om hvilke Her-
n havde sagt til Israels Børn: I
ulle ikke gaa ind til dem* og de skulle
e gaa ind til eder; sandelig, de ville
ie eders Hjerte efter sine Guder. Ved
n hang nu Salomo, saa han elskede
n.
* d. e. indgaa Ægteskab med dem.
5 Mos. 7 3. 2 Mos. 34, 16.
3. Og han havde Hustruer, syv hun-
ede Fyrstinder og tre hundrede Med-
struer; og hans Hustruer bøiede hans
erte.
4. Og det skede den Tid, Salomo blev
mmel, at hans Hustruer bøiede hans
erte efter andre Guder, og hans Hjerte
ikke helt med Herren, hans Gud, saa-
es som Davids, hans Faders, Hjerte.
5. Og Salomo vandrede efter Astarte,
Sidoniernes Gud, og efter Milkom, Am-
moniternes Vederstyggelighed.
6. Og Salomo gjorde, hvad ondt var
i Herrens Øine, og vandrede ikke trolig
efter Herren, saaledes som David, hans
Fader.
7. Da byggede Salomo en Offerhøi
for Kamos, Moabs Vederstyggelighed, paa
det Bjerg, som er lige overfor Jerusalem,
og for Molok, Ammons Børns Vederstyg-
gelighed. 4 Mos. 21, 29. 2 Kong. 23, 13.
8. Og saaledes gjorde han for alle
sine fremmede Hustruer, som brændte
Røgelse og ofrede til sine Guder.
9. Da blev Herren vred paa Salomo,
fordi han havde bøiet sit Hjerte bort fra
Herren, Israels Gud, som havde aaben-
baret sig for ham to Gange 3, 5; 9, 2.
10. og givet ham Befaling om denne
Sag, ikke at vandre efter andre Guder,
men han havde ikke taget Vare paa,
hvad Herren havde befalet ham.
11. Da sagde Herren til Salomo:
Efterdi dette er kommet dig isinde, og
du ikke har holdt min Pakt og mine Love,
som jeg har budet dig, saa vil jeg vis-
selig rive Riget fra dig og give det til
din Tjener. 1 Sam. 15, 28.
12. Dog, i dine Dage vil jeg ikke gjøre
det for Davids, din Faders, Skyld; af
din Søns Haand vil jeg rive det. 12, 19.
13. Hele Riget vil jeg dog ikke rive
fra ham; een Stamme vil jeg give din
Søn for Davids, min Tjeners, Skyld
og for Jerusalems Skyld, som jeg har
udvalgt.
14. Og Herren opreiste Salomo en
Modstander, Edomiten Hadad; han var
af Kongeslægten i Edom.
15. Det skede nemlig, da David var
i Edom, da Joab, Hærføreren, drog op
for at begrave de Ihjelslagne og slog alt
Mandkjøn i Edom ihjel 2 Sam. 8, 14.
16. (thi seks Maaneder blev Joab og
hele Israel der, indtil han havde ud-
ryddet alt Mandkjøn i Edom),
17. da flygtede Hadad, han selv og
nogle edomitiske Mænd af hans Faders
Tjenere med ham, for at komme til Ægyp-
ten; og Hadad var dengang en liden
Dreng.
18. Og de brøde op fra Midjan og
kom til Paran, og de toge nogle Mænd
med sig fra Paran og kom til Ægypten
til Farao, Ægyptens Konge, og han gav

ham et Hus og tilsagde ham Underholdning og gav ham Land.

19. Og Hadad fandt stor Naade for Faraos Øine, og han gav ham sin Hustrues Søster, Dronning Tachpenes's Søster, til Hustru.

20. Og Tachpenes's Søster fødte ham Genubat, hans Søn, og Tachpenes afvante ham i Faraos Hus; og Genubat var i Faraos Hus blandt Faraos Børn.

21. Men da Hadad i Ægypten hørte, at David havde lagt sig hos sine Fædre, og at Joab, Hærføreren, var død, saa sagde Hadad til Farao: Lad mig fare, saa jeg kan drage til mit Land!

22. Og Farao sagde til ham: Hvad fattes dig hos mig, siden du ønsker at drage bort til dit Land? Og han sagde: Intet; men du maa endelig lade mig fare.

23. Og Gud opreiste Salomo en Modstander, Reson, Eljadas Søn, som var flygtet fra sin Herre Hadadeser, Kongen i Zoba. 2 Sam. 8, 3.

24. Og han samlede Folk til sig og blev Fører for en Trop, dengang David ihjelslog dem*; og de** droge til Damaskus og sloge sig ned der og herskede i Damaskus.

* Hadadesers Folk. ** Reson og hans Mænd.

25. Og han var en Modstander af Israel alle Salomos Dage, og det foruden den Ulykke, Hadad voldte; og han hadede Israel og blev Konge over Syrien.

26. Og Jeroboam, Nebats Søn, en Efra'imit fra Zereda, hvis Moders Navn var Zerua, en Enke, var Salomos Tjener, og han løftede sin Haand mod Kongen. 2 Krøn. 13, 6.

27. Og dette var Aarsagen til, at han løftede sin Haand mod Kongen: Salomo byggede Millo; han lukkede det aabne Sted paa Davids, sin Faders, Stad.

28. Og Manden Jeroboam var en dygtig Karl, og da Salomo saa, at Drengen var en driftig Arbeider, satte han ham over alt Josefs Huses Lastdragerarbeide.

29. Og det skede den samme Tid, da Jeroboam engang var gaaet ud fra Jerusalem, at Profeten Achia, Siloniten, traf ham paa Veien, og han* var iført et nyt Klædebon, og de To vare alene paa Marken. 12, 15; 14, 2. * Profeten.

30. Da tog Achia fat i det nye Klædebon, han havde paa, og rev det i tolv Stykker.

31. Og han sagde til Jeroboam: Tag dig ti Stykker! Thi saa siger Herren, Israels Gud: Se, jeg river Riget af Salomos Haand og giver dig de ti Stammer,

32. men den ene Stamme skal han beholde for Davids, min Tjeners, Skyld og for Jerusalems Skyld, den Stad, jeg har udvalgt af alle Israels Stammer, — V. 13.

33. fordi de have forladt mig og tilbedet Astarte, Sidoniernes Gud, Kamos, Moabs Gud, og Milkom, Ammons Børns Gud, og ikke vandret paa mine Veie ved at gjøre, hvad ret er i mine Øine, og holde mine Love og mine Bud, som David, hans Fader, gjorde. V. 7.

34. Dog vil jeg ikke tage noget af Riget ud af hans Haand, men lade ham blive Fyrste alle sit Livs Dage for Davids, min Tjeners, Skyld, som jeg udvalgte, og som tog Vare paa mine Bud og mine Love. 2 Sam. 7, 12. Ps. 132, 11.

35. Jeg vil tage Riget af hans Søns Haand, og jeg vil give dig det, de ti Stammer; V. 12.

36. men hans Søn vil jeg give een Stamme, forat der alle Dage maa være en Lampe for David, min Tjener,* for mit Aasyn i Jerusalem, den Stad, jeg har udvalgt mig for der at sætte mi Navn. 15, 4. 2 Kong. 8, 19. 2 Krøn. 21, 7

* d. e. forat Davids Hus ikke skal gaa tilgrunde.

37. Og dig vil jeg tage, og du ska regjere over Alt, hvad din Sjæl begjærer, og være Konge over Israel.

38. Og det skal ske, hvis du hører Alt, hvad jeg byder dig, og vandrer pa mine Veie og gjør, hvad ret er i min Øine, saa du holder mine Love og min Bud, saaledes som David, min Tjener gjorde, saa vil jeg være med dig og bygge dig et Hus, som staar fast, ligesom je byggede for David, og give dig Israe 9,

39. Og jeg vil ydmyge Davids Æ kom for denne Sags Skyld, dog ikke al Dage.

40. Og Salomo søgte at dræbe Jer boam; men Jeroboam stod op og flygtet til Ægypten, til Sisak, Ægyptens Konge og han blev i Ægypten indtil Salom Død. * 14, 25

41. Men det Øvrige af Salomos H storie og Alt, hvad han gjorde, og ha Visdom, det er opskrevet i Salomos Kr nikebog.

42. Og de Dage, Salomo var Konge
i Jerusalem over hele Israel, vare firti
Aar. 2, 11.
43. Saa lagde Salomo sig hos sine
Fædre og blev begraven i Davids, sin
Faders, Stad, og Rehabeam, hans Søn,
)lev Konge i hans Sted.

12. Kapitel.

Israel vil gjøre Rehabeam, Salomos Søn, til
'onge over sig, dersom han vil lette Noget af de
ınge Byrder, Faderen har lagt paa dem; men da
an, forført af unge Raadgivere, giver dem et
ıardt Svar, falde de ti Stammer fra ham, stene
ıns Sendebud og gjøre Jeroboam til Konge
—20). Rehabeam vil tvinge dem til Lydighed,
en afstaar efter Guds Befaling ved Profeten
emaja fra sit Forsæt (21—24). Jeroboam bor i
ikem, gjør to Guldkalve og sætter dem i Betel
Dan, indstifter en egen Høitid og vælger Prester
eng, Altsammen, forat Folket ikke skal falde fra
ım igjen (25—33).

Og Rehabeam drog til Sikem; thi til
Sikem var hele Israel kommet for
gjøre ham til Konge. 2 Krøn. 10, 1 fg.
2. Og det skede, da Jeroboam, Nebats
øn, hørte det (han var endnu i Ægyp=
n, hvorhen han var flygtet for Kong
alomo, og saaledes boede Jeroboam i
ʒgypten, 11, 40.
3. og de sendte Bud hen og kaldte
m), da kom Jeroboam og hele Israels
enighed og talte til Rehabeam og sagde:
4. Din Fader gjorde vort Aag tungt;
n let nu du din Faders haarde Tje=
ste og hans tunge Aag, som han lagde
a os! Saa ville vi tjene dig.
5. Men han sagde til dem: Gaar hen
)nu i tre Dage, og kommer saa igjen
mig! Og Folket gik.
6. Og Kong Rehabeam raadførte sig
d de Ældste, som havde staaet for
lomos, hans Faders, Aasyn, medens
t levede, og sagde: Hvorledes raade
mig at svare dette Folk?
7. Og de talte til ham og sagde:
is du idag vil være dette Folks Tje=
og tjene dem og give dem gode Ord
Svar, saa ville de blive dine Tjenere
Dage.
. Men han forlod de Ældstes Raad,
de havde givet ham, og raadførte
med de Unge, som vare voksede op
ham, som stode for hans Aasyn.
. Og han sagde til dem: Hvad raade
at vi skulle svare dette Folk, som har
talt til mig og sagt: Let det Aag, din
Fader lagde paa os?
10. Og de Unge, som vare voksede
op med ham, talte til ham og sagde:
Saaledes skal du sige til dette Folk, som
talte til dig og sagde: Din Fader gjorde
vort Aag tungt, men gjør du det lettere
for os, — saaledes skal du tale til dem:
Min Lillefinger er tykkere end min Fa=
ders Lænder;
11. og nu, — min Fader lagde et
tungt Aag paa eder, men jeg vil gjøre
eders Aag endnu tungere; min Fader
tugtede eder med Svøber, men jeg vil
tugte eder med Skorpioner.
12. Saa kom Jeroboam og alt Folket
til Rehabeam den tredje Dag, saaledes
som Kongen havde talt og sagt: Kom=
mer til mig igjen den tredje Dag!
13. Og Kongen svarede Folket haardt
og forlod de Ældstes Raad, som de
havde givet ham,
14. og han talte til dem efter de Unges
Raad og sagde: Min Fader gjorde eders
Aag tungt, men jeg vil gjøre eders Aag
endnu tungere; min Fader tugtede eder
med Svøber, men jeg vil tugte eder
med Skorpioner.
15. Kongen hørte saaledes ikke paa
Folket; thi Herren vendte det saa for at
opfylde sit Ord, som Herren ved Silo=
niten Achia havde talt til Jeroboam,
Nebats, Søn. 11, 31.
16. Da nu hele Israel saa, at Kon=
gen ikke hørte paa dem, svarede Folket
Kongen og sagde: Hvad Del have vi i
David? Vi have ingen Lod i Isajs Søn;
til dine Telte, Israel! Se nu til dit Hus,
David! Saa gik Israel til sine Telte.
Ordsp. 15, 1. 2 Sam. 20, 1.
17. Men de Israels Børn, som boede
i Judas Stæder, over dem blev Reha=
beam Konge.
18. Da sendte Kong Rehabeam Ado=
ram hen, som var over Pligtarbeiderne,
men hele Israel stenede ham, saa han
døde, og Kong Rehabeam kom med Nød
og neppe op paa sin Vogn for at fly til
Jerusalem. 2 Sam. 20, 24.
19. Saa faldt da Israel fra Davids
Hus indtil denne Dag. 11, 11 fg. 31 fg.
20. Og det skede, da hele Israel hørte,
at Jeroboam var kommen tilbage, sendte
de Bud og kaldte ham til Forsamlingen
og gjorde ham til Konge over hele Is=

rael; der var Ingen, som fulgte Davids
Hus, uden Judas Stamme alene.
21. Da Rehabeam kom til Jerusalem,
forsamlede han hele Judas Hus og Ben=
jamins Stamme, hundrede og otteti tu=
sinde udvalgte Krigsmænd, for at stride
mod Israels Hus og bringe Riget til=
bage til Rehabeam, Salomos Søn.
2 Kron. 11, 1 fg.
22. Da kom Guds Ord til Semaja,
den Guds Mand, saaledes:
23. Sig til Rehabeam, Salomos Søn,
Judas Konge, og til hele Judas og Ben=
jamins Hus og Resten af Folket:
24. Saa siger Herren: I skulle ikke
drage op og ikke stride mod eders Brødre,
Israels Børn. Vender tilbage, hver til
sit Hus! Thi fra mig er denne Sag.
Og de adløde Herrens Ord og vendte
tilbage efter Herrens Ord. V. 15; 11, 31.
25. Og Jeroboam byggede Sikem paa
Efra'ims Bjerg og boede der; og han
drog ud derfra og byggede Pnuel.
26. Og Jeroboam sagde i sit Hjerte:
Riget kan snart vende tilbage til Davids
Hus;
27. dersom dette Folk drager op for
at bringe Offere i Herrens Hus i Jeru=
salem, saa vil dette Folks Hjerte igjen
vende sig til deres Herre, til Rehabeam,
Judas Konge, og da ville de dræbe mig
og vende tilbage til Rehabeam, Judas
Konge.
28. Og Kongen holdt Raad og gjorde
to Guldkalve; og han sagde til Folket:
I have nu længe nok draget op til Je=
rusalem; se, her ere din Guder, Israel,
som førte dig op fra Ægyptens Land.
2 Mos. 32, 4. 8.
29. Og han opstillede den ene i Betel,
og den anden satte han i Dan.
Dom. 18, 29. 30.
30. Og denne Sag blev til Synd; og
Folket gik hen for den ene af dem lige
til Dan. 2 Mos. 20, 4. 2 Kong. 10, 29.
31. Og han byggede Huse paa Offer=
høiene og gjorde Prester ifleng af Folket,
som ikke vare af Levis Børn.
2 Kron. 11, 15; 13, 9.
32. Og Jeroboam holdt en Fest i den
ottende Maaned, paa den femtende Dag
i Maaneden, i Lighed med Festen i
Juda*, og han ofrede paa Alteret. Saa=
ledes gjorde han i Betel, idet han ofrede
til Kalvene, som han havde gjort, og
han indsatte i Betel de Prester ved Offer=
høiene, som han havde gjort, * 3 Mos. 23, 34.
33. og han ofrede paa det Alter, han
havde gjort i Betel, den femtende Dag
i den ottende Maaned, i den Maaned,
han havde optænkt af sit eget Hjerte, og
han holdt en Fest for Israels Børn og
ofrede paa Alteret og brændte Røgelse.
Kol. 2, 23.

13. Kapitel.

En Guds Mand fra Juda spaar imod Jeroboams Alter i Betel og Høienes Prester; Jeroboams Haand visner og helbredes igjen (1—6). Den Guds Mand vil ikke spise hos Jeroboam; men en Profet forfører ham til mod Guds Befaling at spise hos sig (7—19). Samme Profet forkynder ham, at han for sin Ulydigheds Skyld skal omkomme, hvilket ogsaa sker; han begraver ham og begjærer selv engang at jordes i den Guds Mands Grav; Jeroboam bliver ved i sin Ugudelighed (20—34).

Og se, en Guds Mand kom ifølge Her=
rens Ord fra Juda til Betel, me=
dens Jeroboam stod ved Alteret for at
brænde Røgelse.
2. Og han raabte mod Alteret ifølge
Herrens Ord og sagde: Alter! Alter!
Saa siger Herren: Se, en Søn skal fødes
Davids Hus, Josias skal være hans Navn,
og han skal ofre paa dig Offerhøienes
Prester, som brænde Røgelse paa dig, og
man skal brænde Menneskeben paa dig.
2 Kong. 23, 15 fg
3. Og han forkyndte et Undertegn paa
den samme Dag og sagde: Dette er Un
dertegnet paa, at Herren har talt: Se
Alteret skal revne, og Asken, som er der
paa, skal adspredes.
4. Og det skede, da Kongen hørte de
Guds Mands Ord, som han raabte mo
Alteret i Betel, da udrakte Jeroboa
sin Haand fra Alteret og sagde: Grib
ham! Og hans Haand, som han hav
udrakt mod ham, visnede, og han kun
ikke drage den til sig igjen.
5. Og Alteret revnede, og Asken spredt
bort fra Alteret efter det Undertegn, d
Guds Mand havde forkyndt ifølge He
rens Ord.
6. Da svarede Kongen og sagde til d
Guds Mand: Bønfald dog Herren, d
Gud, og bed for mig, at min Haand m
komme til mig igjen! Og den Guds Ma
bønfaldt Herren, og Kongens Haand k
til ham igjen og blev, som den var f
2 Mos. 8, 8 fg. 4 Mos. 21
7. Da sagde Kongen til den Gu
Mand: Kom hjem med mig og vederkv
dig, og lad mig give dig en Gave!

8. Men den Guds Mand sagde til
ongen: Om du gav mig Halvdelen af
it Hus, vilde jeg dog ikke gaa ind med
ig, og jeg vil ikke æde Brød og ikke
rikke Vand paa dette Sted. 4 Mos. 22, 18.
9. Thi et saadant Bud fik jeg fra
erren: Du skal ikke æde Brød og ikke
rikke Vand*, og du skal ikke vende til-
age den Vei, du gik hen.
* paa dette Sted, V. 16. 17.
10. Og han gik bort en anden Vei og
endte ikke tilbage den Vei, han var
mmen til Betel.
11. Og der boede en gammel Profet
Betel, og hans Søn kom og fortalte
m hele den Gjerning, som den Guds
and den Dag havde gjort i Betel, de
rd, han havde talt til Kongen; og de*
rtalte dem til sin Fader. * Sønnerne.
12. Da sagde deres Fader til dem:
vilken Vei gik han? Hans Sønner havde
mlig seet Veien, den Guds Mand gik,
n var kommen fra Juda.
13. Da sagde han til sine Sønner:
dler mig Asenet! Og de sadlede ham
enet, og han red afsted paa det.
14. Og han drog efter den Guds Mand
fandt ham siddende under en Tere-
te, og han sagde til ham: Er du den
ds Mand, som er kommen fra Juda?
han sagde: Ja, jeg er.
15. Da sagde han til ham: Gaa hjem
d mig og æd Brød!
16. Men han sagde: Jeg kan ikke vende
age med dig og gaa ind med dig, og
vil ikke æde Brød og ikke drikke Vand
d dig paa dette Sted.
17. Thi et Ord kom til mig fra Her-
: Du skal ikke æde Brød og ikke drikke
nd der; du skal ikke gaa tilbage den
, du gik hen.
8. Da sagde han til ham: Ogsaa jeg
en Profet som du, og en Engel har
til mig et Ord fra Herren og sagt:
ham tilbage med dig til dit Hus,
at han kan æde Brød og drikke Vand!
n han løi for ham.
9. Saa vendte han da tilbage med
n og aad Brød i hans Hus og drak
nd.
0. Og medens de sade tilbords, kom
rens Ord til den Profet, som havde
ham tilbage,
1. og han raabte til den Guds Mand,
var kommen fra Juda, og sagde:
i siger Herren: Efterdi du har været
gjenstridig mod Herrens Ord og ikke holdt
det Bud, Herren, din Gud, bød dig,
22. men vendte tilbage og aad Brød
og drak Vand paa det Sted, hvorom
han havde sagt til dig: Du skal ikke æde
Brød og ikke drikke Vand, — saa skal dit
Lig ikke komme i dine Fædres Grav.
23. Og det skede, efterat han havde
ædt Brød, og efterat han havde drukket,
saa sadlede han Asenet for ham, for Pro-
feten, som han havde ført tilbage.
24. Og han drog bort, og en Løve
traf ham paa Veien og dræbte ham; og
hans Lig laa henkastet paa Veien, og
Asenet stod ved Siden af det, og Løven
stod ved Siden af Liget. 20, 36. 2 Kong. 2, 24.
25. Og se, nogle Mænd droge forbi,
og de saa Liget ligge henkastet paa Veien
og Løven staa ved Siden af Liget; og de
kom og talte derom i den By, hvor den
gamle Profet boede.
26. Da Profeten, som havde ført ham
tilbage fra Veien, hørte det, sagde han:
Det er den Guds Mand, som var gjen-
stridig mod Herrens Ord; derfor har
Herren overgivet ham til Løven, og den
har sønderrevet ham og dræbt ham efter
Herrens Ord, som han havde talt til ham.
27. Og han talte til sine Sønner og
sagde: Sadler mig Asenet! Og de sad-
lede det.
28. Og han drog hen og fandt hans
Lig henkastet paa Veien og Asenet og
Løven staaende ved Siden af Liget; Lø-
ven havde ikke fortæret Liget og ikke
sønderrevet Asenet.
29. Og Profeten tog den Guds Mands
Lig op og lagde ham paa Asenet og førte
ham tilbage; og han kom til den gamle
Profets Stad for at holde Klagemaal
over ham og begrave ham.
30. Og han lagde hans Lig i sin Grav,
og de holdt Klagemaal over ham og
sagde: O ve, min Broder! Jer. 22, 18.
31. Og det skede, efterat han havde
begravet ham, da sagde han til sine
Sønner: Naar jeg dør, skulle I begrave
mig i den Grav, hvori den Guds Mand
er begraven; ved Siden af hans Ben skulle
I lægge mine Ben.
32. Thi det Ord skal ske, som han ifølge
Herrens Ord raabte mod Alteret i Betel
og mod alle Offerhøienes Huse i Sama-
rias Stæder. 2 Kong. 23, 15 fg.
33. Efter denne Begivenhed vendte Je-

roboam dog ikke om fra sin onde Vei,
men blev ved at gjøre Prester ved Offer=
høiene af Folket ifleng; hver den, som
havde Lyst, hans Haand fyldte han*, saa
de bleve Prester ved Høiene. 12, 31.
*2 Mos. 28, 41. 4 Mos. 3, 3.
34. Og dette blev Aarsag til Jeroboams
Huses Forsyndelse og til dets Udryddelse
og Udslettelse af Jorden. 12, 30.

14. Kapitel.

Abia, Jeroboams Søn, bliver syg; Jeroboam sender sin Hustru forklædt til Profeten Achia i Silo, der forkynder hende Barnets Død og Jeroboams Huses Udryddelse; Jeroboam dør, og hans Søn Nadab bliver Konge (1—20). Rehabeam og Juda synde ogsaa mod Herren; han giver dem i den ægyptiske Konge Sisaks Haand; Rehabeam dør, og hans Søn Abiam bliver Konge efter ham (21—31).

Paa den Tid blev Abia, Jeroboams
Søn, syg.
2. Da sagde Jeroboam til sin Hustru:
Staa op og forklæd dig, saa man ikke
tjender dig, at du er Jeroboams Hustru,
og gaa til Silo! Se, der er Profeten
Achia, han, som talte om, at jeg skulde
blive Konge over dette Folk. 11, 30 fg.
3. Og tag ti Brød og Kager og en
Krukke med Honning med dig og gaa ind
til ham! Han skal kundgjøre dig, hvorledes
det skal gaa med Barnet.
4. Og Jeroboams Hustru gjorde saa,
og hun stod op og gik til Silo og kom
til Achias Hus. Men Achia kunde ikke
se; thi hans Øine vare stive paa Grund
af hans Alderdom.
5. Men Herren havde sagt til Achia:
Se, Jeroboams Hustru kommer for at
søge et Ord hos dig om sin Søn, thi
han er syg; saa og saa skal du tale til
hende, og det skal ske, naar hun kommer,
vil hun lade, som om hun er fremmed.
6. Og det skede, da Achia hørte Lyden
af hendes Fodtrin, da hun gik ind ad
Døren, sagde han: Kom ind, Jeroboams
Hustru! Hvorfor lader du, som om du
er fremmed? Jeg er sendt til dig med et
haardt Ord.
7. Gaa hen, sig til Jeroboam: Saa
siger Herren, Israels Gud: Efterdi jeg
har ophøiet dig midt ud af Folket og sat
dig til Fyrste over mit Folk Israel
11, 31; 16, 2.
8. og revet Riget fra Davids Hus og
givet dig det, men du har ikke været som
min Tjener David, der holdt mine Bud
og vandrede efter mig af hele sit Hjerte,
saa han kun gjorde, hvad ret var i mine
Øine,
9. men du har handlet værre, end alle
de, som have været før dig, og er gaaet
hen og har gjort dig andre Guder og
støbte Billeder for at vække mine Harme,
og mig har du kastet bag din Ryg, —
Ez. 23, 35.
10. se, derfor vil jeg føre Ulykke over
Jeroboams Hus og udrydde af Jeroboams
Slægt alt Mandkjøn, baade Umyndig og
Myndig i Israel, og jeg vil feie bort
efter Jeroboams Hus, som man feier
Skarnet bort, indtil det er ganske forbi
med ham. 15, 29; 21, 21.
11. Den, som dør af Jeroboams Slægt
i Staden, skulle Hundene fortære, og den,
som dør paa Marken, skulle Himmelens
Fugle fortære; thi Herren har talt. 16, 4.
12. Og staa du op og gaa til dit Hus!
Naar dine Fødder træde ind i Staden,
saa dør Barnet.
13. Og hele Israel skal holde Klage=
maal over ham, og man skal begrave
ham; thi denne alene af Jeroboams Hus
skal komme i Grav, fordi der hos ham
alene i Jeroboams Hus er fundet noget
Godt mod Herren, Israels Gud.
14. Og Herren skal opreise sig en Konge
over Israel, som skal udrydde Jeroboams
Hus paa den samme Dag. Dog, hvad
siger jeg? — Allerede nu er det skeet.
15, 29
15. Og Herren skal slaa Israel, som
Sivet bevæges i Vandet, og han skal op
rykke Israel af dette gode Land, som
han gav deres Fædre, og strø dem om
hinsides Floden, fordi de have gjort si
Astartebilleder og vakt Herrens Harme
2 Kong. 17, 23
16. Og han skal give Israel hen fo
Jeroboams Synders Skyld, som han ha
gjort, og som han har bragt Israel ti
at gjøre. 12, 30
17. Da stod Jeroboams Hustru o
og gik bort og kom til Tirza; i de
Samme, hun traadte paa Husets Dør
tærskel, døde Barnet.
18. Og man begrov ham, og hele Is
rael holdt Klagemaal over ham efte
Herrens Ord, som han havde talt ve
sin Tjener, Profeten Achia.
19. Men det Øvrige af Jeroboam
Historie, hvorledes han krigede, og hvor
ledes han regjerede, se, det er opskrev
i Israels Kongers Krønikebog.

20. Men den Tid, Jeroboam var Konge,
var to og tyve Aar; saa lagde han sig
hos sine Fædre, og Nadab, hans Søn,
blev Konge i hans Sted.
21. Men Rehabeam, Salomos Søn,
var Konge i Juda; een og firti Aar
gammel var Rehabeam, da han blev Konge,
og sytten Aar regjerede han i Jerusa-
lem, den Stad, Herren af alle Israels
Stammer havde udvalgt for der at sætte
sit Navn; og hans Moders Navn var
Na'ama, Ammonitinden. 2 Krøn. 12, 13.
22. Og Juda gjorde, hvad ondt var
Herrens Øine, og de opvakte ham til
Nidkjærhed mere, end deres Fædre havde
gjort, ved sine Synder, som de gjorde.
23. Ogsaa de byggede sig Offerhøie
g gjorde sig Støtter og Astartebilleder
aa hver høi Bakke og under hvert grønt
ræ. 2 Kong. 16, 4; 17, 10.
24. Og der var ogsaa Skjørlevnere*
Landet; de gjorde efter alle de Hed-
ingefolks Vederstyggeligheder, som Her-
n havde fordrevet for Israels Børns
asyn.

*Personer, som til Ære for Afguderne bedreve Utugt, 5 Mos. 23, 17.

5 Mos. 18, 9. 2 Kong. 21, 2. 2 Krøn. 28, 3
25. Og det skede i Kong Rehabeams
mte Aar, at Sisak, Ægyptens Konge,
og op imod Jerusalem.
11, 40. 2 Krøn. 12, 2.
26. Og han tog Skattene i Herrens
us og Skattene i Kongens Hus, Alt-
mmen tog han, og han tog alle de
uldskjolde, som Salomo havde ladet
øre. 10, 16.
27. Og Kong Rehabeam lod i deres
ed gjøre Kobberskjolde, og han betro-
e dem til Øversterne for Løberne, som
gtede Indgangen til Kongens Hus;
28. og det skede, saaofte Kongen gik
i Herrens Hus, bare Løberne dem
bragte dem saa tilbage til Løbernes
gtstue.
29. Men det Øvrige af Rehabeams
storie og Alt, hvad han gjorde, er op-
evet i Judas Kongers Krønikebog.
2 Krøn. 12, 15 fg.
30. Og der var Krig mellem Reha-
m og Jeroboam hele Tiden. 15, 6.
31. Og Rehabeam lagde sig hos sine
dre og blev begraven hos sine Fædre
Davids Stad, og hans Moders Navn
Na'ama, Ammonitinden; og Abiam,
ns Søn, blev Konge i hans Sted.

15. Kapitel.

Abiam vandrer ikke paa Davids Vei; dog lader Gud for Davids Skyld hans Æt beholde Kongedømmet i Jerusalem. Abiam dør, og hans Søn Asa bliver Konge (1—8). Asa afskaffer Afgudsdyrkelsen i Landet; han slutter et Forbund med den syriske Konge Benhadad til Forsvar mod Baesa, Israels Konge. Asa dør, og hans Søn Josafat bliver Konge (9—24). Nadab, Israels Konge, er ugudelig; Baesa udrydder ham og hele Jeroboams Hus; Baesa er ligesaa ugudelig, som de forrige Konger (25—34).

I Kong Jeroboams, Nebats Søns, at-
tende Aar blev Abiam Konge over
Juda. 2 Krøn. 13, 1 fg.
2. Tre Aar regjerede han i Jerusalem;
og hans Moders Navn var Ma'aka,
Abisaloms Datter.
3. Og han vandrede i alle sin Faders
Synder, som han havde gjort før ham,
og hans Hjerte var ikke helt med Her-
ren, hans Gud, som Davids, hans Fa-
ders, Hjerte;
4. men for Davids Skyld gav Her-
ren, hans Gud, ham en Lampe i Jeru-
salem, idet han opreiste hans Søn efter
ham og lod Jerusalem blive staaende,
11, 36.
5. fordi David havde gjort, hvad ret
var i Herrens Øine, og ikke var vegen
fra Noget af Alt, hvad han havde be-
falet ham, alle sit Livs Dage, uden i
Sagen med Hetiten Uria.
2 Sam. 11, 4. 15. 27; 12, 9.
6. Og der var Krig mellem Rehabeam
og Jeroboam alle hans Livs Dage. 14, 30.
7. Men det Øvrige af Abiams Historie
og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i
Judas Kongers Krønikebog. Og der var
Krig mellem Abiam og Jeroboam.
2 Krøn. 13, 2 fg.
8. Og Abiam lagde sig hos sine Fædre,
og man begrov ham i Davids Stad; og
Asa, hans Søn, blev Konge i hans Sted.
2 Krøn. 14, 1.
9. I Jeroboams, Israels Konges,
tyvende Aar blev Asa Konge over Juda.
10. Og een og firti Aar regjerede han
i Jerusalem; og hans Moders* Navn
var Ma'aka, Abisaloms Datter.

*Farmoders, V. 2.

11. Og Asa gjorde, hvad ret var i
Herrens Øine, ligesom David, hans Fader.
V. 3. 2 Krøn. 14, 2 fg.
12. Han uddrev Skjørlevnerne af Lan-
det og bortskaffede alle de væmmelige
Afguder, som hans Fædre havde gjort.
14, 24; 22, 47.
13. Og endog sin Moder Ma'aka af-

satte han fra hendes Værdighed, fordi hun havde gjort et grueligt Afgudsbillede for Astarte; og Asa nedhuggede hendes gruelige Afgudsbillede og opbrændte det i Kidrons Dal. 2 Krøn. 15, 16 fg.

14. Men Offerhøiene bleve ikke bortskaffede; dog var Asas Hjerte helt med Herren alle hans Dage. 22, 44. 2 Kong. 12, 3.

15. Og han bragte de Ting, hans Fader havde helliget, og dem, han selv havde helliget, ind i Herrens Hus, Sølv og Guld og andre Ting.

16. Og der var Krig mellem Asa og Baesa, Israels Konge, alle deres Dage.

17. Baesa, Israels Konge, drog op mod Juda og byggede* Rama for ikke at tilstede Asa, Judas Konge, at Nogen drog ud eller drog ind.
2 Krøn. 16, 1 fg. *befæstede.

18. Da tog Asa alt det Sølv og Guld, som var tilbage i Herrens Huses Skatkamre, og Skattene i Kongens Hus og gav dem i sine Tjeneres Haand; og Kong Asa sendte dem til Benhadad, en Søn af Tabrimmon, Søn af Hesjon, Kongen i Syrien, som boede i Damaskus, og lod sige: 2 Kong. 12, 18; 16, 8; 18, 15.

19. Der er Forbund mellem mig og dig, mellem min Fader og din Fader. Se, jeg sender dig en Gave, Sølv og Guld; gaa hen, bryd dit Forbund med Baesa, Israels Konge, saa han drager op fra mig!

20. Og Benhadad adlød Kong Asa og sendte de Hærførere, han havde, mod Israels Stæder og slog Ijon og Dan og Abel-Bet-Ma'aka og hele Kinneret tilligemed hele det øvrige Naftalis Land.
2 Kong. 15, 29.

21. Og det skede, da Baesa hørte det, lod han af at bygge Rama og blev i Tirza.

22. Og Kong Asa opbød hele Juda (Ingen var fritagen), og de førte bort Stenene i Rama og Tømmeret deri, hvormed Baesa havde bygget; og Kong Asa byggede dermed Geba i Benjamin og Mizpa.

23. Men det Øvrige af hele Asas Historie og alle hans vældige Gjerninger og Alt, hvad han gjorde, og de Stæder, han byggede, det er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog. Kun blev han i sin Alderdom syg i sine Fødder. 2 Krøn. 16, 12 fg.

24. Og Asa lagde sig hos sine Fædre og blev begraven hos sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad, og Josafat, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 2 Krøn. 17, 1.

25. **Nadab**, Jeroboams Søn, blev Konge over Israel i Asas, Judas Konges, andet Aar, og han regjerede over Israel i to Aar.

26. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, og vandrede paa sin Faders Vei og i hans Synd, som han havde bragt Israel til at gjøre. 14, 16.

27. Men Baesa, Achias Søn, af Isaskars Hus, stiftede en Sammensværgelse mod ham; og Baesa slog ham ihjel ved Gibbeton, som tilhørte Filisterne, da Nadab og hele Israel beleirede Gibbeton.

28. Og Baesa dræbte ham i Asas, Judas Konges, tredje Aar, og blev saa Konge i hans Sted.

29. Og det skede, da han var bleven Konge, saa slog han hele Jeroboams Hus ihjel; han lod ikke en levende Sjæl blive tilbage af Jeroboams Hus, indtil han havde ødelagt ham, efter Herrens Ord, som han havde talt ved sin Tjener Siloniten Achia, 14, 10 fg.

30. for Jeroboams Synders Skyld, som han havde gjort, og som han havd bragt Israel til at gjøre, for den Har mes Skyld, han havde vakt hos Herren Israels Gud.

31. Men det Øvrige af Nadabs Hi storie og Alt, hvad han gjorde, er op skrevet i Israels Kongers Krønikebog.

32. Og der var Krig mellem Asa o Baesa, Israels Konge, alle deres Dag

33. I Asas, Judas Konges, tred Aar, blev Baesa, Achias Søn, Kon over hele Israel i Tirza, og han re det i fire og tyve Aar.

34. Og han gjorde, hvad ondt var Herrens Øine, og vandrede paa Jer boams Vei og i hans Synd, som h havde bragt Israel til at gjøre.

16. Kapitel.

Profeten Jehu forkynder Baesas Huses Udryddel Baesa dør: hans Søn Ela bliver Konge, men ligesaa ugudelig; han og hele hans Hus udryddes Simri (1—14). Israels Folk gjør Omri til Kon han beleirer Simri i Tirza, hvor denne efter Dages Regjering opbrænder sig selv tilligen Slottet; Tibni opkaster sig ogsaa til Konge, n dør snart derefter (15—22). Omri bygger S maria, er værre end de forrige Konger, dør; h Søn Achab bliver Konge (23—28). Achab ov gaar i Ugudelighed alle sine Forgjængere, tager sidoniske Konges Datter Jesabel tilægte, tje Ba'al; i hans Tid bygger Hiel Jericho (29—34

Og Herrens Ord kom til Jehu, Hana-
nis Søn, om Baesa saaledes:
2. Efterdi jeg har ophøiet dig af Støvet
g sat dig til Fyrste over mit Folk Is-
ael, men du har vandret paa Jeroboams
Bei og bragt mit Folk Israel til at
ynde, saa de vække min Harme ved sine
Synder, 14, 7 fg.
3. se, saa feier jeg bort efter Baesa og
fter hans Hus og gjør dit Hus som
Jeroboams, Nebats Søns, Hus.
4. Den, som dør af Baesas Slægt i
Staden, skulle Hundene fortære, og den,
om dør af hans Slægt paa Marken,
ulle Himmelens Fugle fortære.
5. Men det Øvrige af Baesas Historie
g hvad han gjorde, og hans vældige
jjerninger, det er opskrevet i Israels
ongers Krønikebog.
6. Og Baesa lagde sig hos sine Fædre
g blev begraven i Tirza, og Ela, hans
øn, blev Konge i hans Sted.
7. Og Herrens Ord var ved Profeten
ehu, Hananis Søn, kommet til Baesa
g til hans Hus ikke alene for alt det
nde, han havde gjort for Herrens Øine,
et han vakte hans Harme ved sine
ænders Gjerning, saa han var som
eroboams Hus, men ogsaa fordi han
avde slaaet dette ihjel. V. 2 fg.
8. I Asas, Judas Konges, seks og
vende Aar blev Ela, Baesas Søn, Konge
ver Israel i Tirza, og han var det i
Aar.
9. Og hans Tjener Simri, Øversten
ver Halvdelen af Vognene, stiftede en
ammensværgelse mod ham, medens han
ar i Tirza og drak sig drukken i Huset
os Arza, som var Slotshøvding i Tirza.
15, 27.
10. Da kom Simri og slog ham og
æbte ham i Asas, Judas Konges, syv
tyvende Aar; og han blev Konge i
ans Sted.
11. Og det skede, da han var Konge,
han sad paa sin Trone, slog han hele
aesas Hus ihjel; han lod ikke Nogen
Mandkjøn blive tilbage for ham, hver-
n hans Nærbeslægtede eller hans Ven.
14, 10.
12. Saa udryddede Simri hele Baesas
us efter Herrens Ord, som han havde
lt til Baesa ved Profeten Jehu,
13. for alle Baesas og Elas, hans Søns,
ynders Skyld, som de havde gjort, og
m de havde bragt Israel til at gjøre,
saa de vakte Herrens, Israels Guds,
Harme ved sine forfængelige Afguder.
14. Men det Øvrige af Elas Historie
og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i
Israels Kongers Krønikebog.
15. I Asas, Judas Konges, syv og
tyvende Aar blev Simri Konge i syv
Dage i Tirza, medens Folket beleirede
Gibbeton, som tilhørte Filisterne.
16. Da Folket, som laa i Leir, hørte
sige: Simri har stiftet en Sammensvær-
gelse og tillige slaaet Kongen ihjel, da
gjorde hele Israel Hærføreren Omri til
Konge over Israel paa den samme Dag
i Leiren.
17. Og Omri drog op og hele Israel
med ham fra Gibbeton, og de beleirede
Tirza.
18. Og det skede, da Simri saa, at
Staden var indtagen, gik han ind i Konge-
husets Borg og opbrændte Kongehuset
over sit Hoved med Ild og døde,
19. for sine Synders Skyld, som han
havde gjort, idet han gjorde, hvad ondt
var i Herrens Øine, og vandrede paa
Jeroboams Vei og i hans Synd, som
han havde gjort, saa han bragte Israel
til at synde.
20. Men det Øvrige af Simris Historie
og hans Sammensværgelse, som han
stiftede, det er opskrevet i Israels Kon-
gers Krønikebog.
21. Da delte Folket, Israel, sig i to
Dele; den ene Halvdel af Folket holdt
med Tibni, Ginats Søn, og gjorde ham
til Konge, men den anden Halvdel med
Omri.
22. Og det Folk, som holdt med Omri,
fik Overhaand over det Folk, som holdt
med Tibni, Ginats Søn; og Tibni døde,
og Omri blev Konge.
23. I Asas, Judas Konges, een og
tretiende Aar blev Omri Konge over
Israel, og han var det i tolv Aar. I
Tirza regjerede han i seks Aar.
24. Og han kjøbte Bjerget Samaria
af Semer for to Talenter Sølv; og han
byggede paa Bjerget og kaldte den Stads
Navn, han havde bygget, Samaria efter
Semers, Bjergets Eiers, Navn.
25. Og Omri gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine; ja, han handlede værre
end Alle, som havde været før ham.
26. Og han vandrede paa alle Jero-
boams, Nebats Søns, Veie og i hans
Synder, som han havde bragt Israel

til at gjøre, saa de vakte Herrens, Israels Guds, Harme ved sine forfængelige Afguder.

27. Men det Øvrige af Omris Historie, hvad han gjorde, og hvilke vældige Gjerninger han udførte, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

28. Og Omri lagde sig hos sine Fædre og blev begraven i Samaria, og Achab, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

29. Achab, Omris Søn, blev Konge over Israel i Asas, Judas Konges, otte og tretiende Aar; og Achab, Omris Søn, regjerede over Israel i Samaria i to og tyve Aar.

30. Og Achab, Omris Søn, gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, fremfor Alle, som havde været før ham.

31. Og som om det var for lidet, at han vandrede i Jeroboams, Nebats Søns, Synder, tog han Jesabel, Datter af Etba'al, Sidoniernes Konge, til Hustru og gik hen og tjente Ba'al og tilbad ham.
15, 26. 34. 2 Kong. 10, 29.

32. Og han opreiste et Alter for Ba'al i det Ba'als Hus, han havde bygget i Samaria.

33. Og Achab gjorde et Astartebillede, og Achab gjorde Mere til at vække Herrens Israels Guds, Harme, end alle Israels Konger, som havde været før ham.

34. I hans Dage byggede Beteliten Hiel Jericho; med Tabet af Abiram, sin Førstefødte, lagde han dets Grundvold, og med Tabet af Segub, sin yngste Søn, opstillede han dets Porte, efter Herrens Ord, som han havde talt ved Josva, Nuns Søn. Jos. 6, 26.

17. Kapitel.

Profeten Elias forkynder Achab, at der ikke skal komme Dug eller Regn, uden efter hans Ord; han næres af Ravne (1—7). Siden underholdes han i lang Tid af en Enke i Sarepta, hvis Melkrukke og Oljekrus uagtet hendes ringe Forraad ikke blive tomme (8—16). Hendes Søn dør; Elias gjør ham levende igjen (17—24).

Da sagde Tisbiten Elias, en af dem, der vare flyttede ind i Gilead, til Achab: Saasandt Herren, Israels Gud, lever, for hvis Aasyn jeg staar: Der skal i disse Aar ikke komme Dug eller Regn, uden efter mit Ord.
Luk. 4, 25. Jak. 5, 17.

2. Og Herrens Ord kom til ham saaledes:

3. Gaa herfra og vend dig mod Østen og skjul dig ved Krits Bæk, som er østenfor Jordan!

4. Og af Bækken skal du drikke, og Ravnene har jeg befalet at forsørge dig der.

5. Og han gik hen og gjorde efter Herrens Ord; han gik hen og blev ved Krits Bæk, som er østenfor Jordan,

6. og Ravnene bragte ham Brød og Kjød om Morgenen og Brød og Kjød om Aftenen, og af Bækken drak han.

7. Og det skede efter en Tids Forløb, at Bækken blev udtørret; thi der kom ikke Regn i Landet.

8. Da kom Herrens Ord til ham saaledes:

9. Staa op, gaa til Sarepta, som hører til Sidon, og bliv der! Se, jeg har der befalet en Enke at forsørge dig.
Luk. 4, 26.

10. Og han stod op og gik til Sarepta, og da han kom til Stadens Port, se, da var der en Enke, som sankede Ved; og han raabte til hende og sagde: Hent mig lidt Vand i en Skaal, forat jeg kan drikke!

11. Og hun gik hen for at hente det; og han raabte til hende og sagde: Bring mig dog et Stykke Brød!

12. Da sagde hun: Saasandt Herren, din Gud, lever: Jeg eier ikke en Kage, men kun en Haandfuld Mel i Krukken og lidt Olje i Kruset, og se, jeg sanker nu et Par Stykker Ved og gaar ind og laver det til for mig og for min Søn, og vi ville æde det og saa dø. 2 Kong. 4, 2.

13. Men Elias sagde til hende: Frygt ikke, gaa ind og lav det til, som du har sagt! Lav bare først mig en liden Kage deraf og bring den ud til mig! Siden kan du saa lave for dig og for din Søn.

14. Thi saa siger Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke blive tom og Oljekruset ikke fattes Olje, lige til den Dag, Herren giver Regn over Jorden.

15. Og hun gik og gjorde efter Elias's Ord, og de aade, han og hun og hendes Hus, i lang Tid;

16. Melkrukken blev ikke tom, og Oljekruset fattedes ikke Olje, efter Herrens Ord, som han havde talt gjennem Elias.

17. Og det skede efter disse Begivenheder, at Kvindens, Husets Eierindes, Søn blev syg; og hans Sygdom blev saare svar, indtil der ikke mere var Aand tilbage i ham.

18. Da sagde hun til Elias: Hvad
ır jeg med dig at gjøre, du Guds Mand?
u er kommen til mig for at minde mig
n min Synd og for at dræbe min Søn.
19. Og han sagde til hende: Giv mig
n Søn hid! Og han tog ham af hen=
s Skjød og bar ham op i Overværel=
:, hvor han boede, og lagde ham paa
ı Seng.
20. Og han raabte til Herren og sagde:
erre, min Gud! Har du da ogsaa ført
ykke over denne Enke, hos hvem jeg
i Herberge, ved at lade hendes Søn dø?
21. Og han strakte sig tre Gange hen
er Barnet og raabte til Herren og
gde: Herre, min Gud! Lad dog dette
ırns Sjæl komme tilbage i det!
2 Kong. 4, 34. Ap. G. 20, 10.
22. Og Herren hørte Elias's Røst, og
ırnets Sjæl kom tilbage i det, og det
ev levende.
23. Og Elias tog Barnet og bragte
t fra Overværelset ned i Huset og gav
t til dets Moder; og Elias sagde: Se,
ı Søn lever. Luk. 7, 15. Joh. 4, 50.
24. Da sagde Kvinden til Elias: Nu
d jeg, at du er en Guds Mand, og at
rrens Ord i din Mund er Sandhed.

18. Kapitel.

Elias gaar paa Herrens Bud til Achab, møder
: Veien hans Slotshøvding Obadja og beder
n at give Achab tilkjende, at han nu vil frem=
e sig for ham; da Obadja frygter for, at Achab
slaa ham ihjel, hvis Elias ikke møder, forsikrer
ne ham, at han skal komme; Obadja forkynder
ab dette (1—16). Da Elias kommer, tiltaler
ab ham som den, der bringer Fordærvelse over
rael; Elias derimod erklærer Kongen for den
ıldige og opfordrer ham til at lade alle de
ke Profeter sammenkalde til Karmels Bjerg,
lket sker (17—21). Her bevises ved en Ofring,
: Ba'als Profeter og Elias, hver paa sin Side,
tille, at Herren og ikke Ba'al er den sande Gud;
ket bekjender dette, Elias lader Ba'als Profeter
de (22—40). Han forkynder Achab, at der nu
ts skal komme Regn, hvilket ogsaa sker (41—46).

)g mange Dage derefter kom Herrens
Ord til Elias i det tredje Aar saa=
es: Gaa hen, still dig frem for
hab, og jeg vil give Regn over Jorden.
Jak. 5, 18.
2. Og Elias gik hen for at fremstille
for Achab. Men Hungeren var svar
Samaria.
3. Da kaldte Achab paa Obadja, som
r Slotshøvding. Men Obadja fryg=
e Herren saare;
4. dengang, da Jesabel udryddede Her=
rens Profeter, havde Obadja taget hun=
drede Profeter og skjult dem i to Huler,
femti Mænd i hver Hule, og forsørget
dem med Brød og Vand.
5. Achab sagde da til Obadja: Drag
igjennem Landet til alle Vandkilder og
til alle Bække! Kanske vi kunde finde
Græs og holde Heste og Mulæsler ilive
og ikke behøve at dræbe noget af Kvæget.
6. Og de delte Landet mellem sig for
at drage igjennem det; Achab drog en
Vei for sig, og Obadja drog en anden
Vei for sig.
7. Da Obadja var paa Veien, se, da
kom Elias ham imøde; og han kjendte
ham og faldt ned paa sit Ansigt og sagde:
Er det dig, min Herre Elias?
8. Og han sagde til ham: Ja, det er
mig; gaa hen og sig til din Herre: Se,
Elias er her!
9. Men han sagde: Hvad har jeg syn=
det, siden du overgiver din Tjener i Achabs
Haand, forat han skal dræbe mig?
10. Saasandt Herren, din Gud, lever:
Der er ikke et Folk eller et Rige, hvor=
hen min Herre jo har sendt Bud for at
opsøge dig; og naar de sagde: Han er
her ikke, lod han det Rige og det Folk
sværge paa, at man ikke fandt dig.
11. Og nu siger du: Gaa hen og sig
til din Herre: Se, Elias er her!
12. Det vil ske, naar jeg gaar fra dig,
og Herrens Aand rykker dig bort til et
Sted, som jeg ikke ved, og jeg kommer
for at give Achab det tilkjende, og han
ikke finder dig, saa dræber han mig. Og
din Tjener har dog frygtet Herren fra
min Ungdom af.
13. Er det ikke blevet min Herre for=
talt, hvad jeg gjorde, da Jesabel dræbte
Herrens Profeter? Da skjulte jeg hun=
drede Mænd af Herrens Profeter i to
Huler, femti Mænd i hver Hule, og for=
sørgede dem med Brød og Vand.
14. Og nu siger du: Gaa hen og sig
til din Herre: Se, Elias er her! Og
saa dræber han mig.
15. Da sagde Elias: Saasandt Herren,
Hærskarernes Gud, lever, for hvis Aasyn
jeg staar: Idag vil jeg fremstille mig
for ham.
16. Saa gik Obadja Achab imøde og
gav ham det tilkjende; og Achab gik
Elias imøde.
17. Og det skede, da Achab saa Elias,

sagde Achab til ham: Er det dig, du,
som bringer Fordærvelse over Israel?
18. Og han sagde: Jeg har ikke bragt
Fordærvelse over Israel, men du og din
Faders Hus, idet I have forladt Herrens
Bud og vandret efter Ba'alerne. 16, 31 fg.
19. Men send nu Bud og lad hele
Israel komme sammen til mig til Karmels
Bjerg og de fire hundrede og femti Ba'als
Profeter og de fire hundrede Astartes
Profeter, som æde ved Jesabels Bord!
20. Og Achab sendte Bud om iblandt
alle Israels Børn og forsamlede Pro-
feterne til Karmels Bjerg.
21. Da traadte Elias frem for alt
Folket og sagde: *Hvor længe ville
I halte til begge Sider? Dersom
Herren er Gud, saa vandrer
efter ham, og dersom Ba'al er
det, saa vandrer efter ham!* Men
Folket svarede ham ikke et Ord.
Dom. 6, 31. Jos. 24, 15.
22. Og Elias sagde til Folket: Jeg
er den eneste Herrens Profet, som er
bleven tilbage, medens Ba'als Profeter
ere fire hundrede og femti Mand. 19, 10.
23. Man give os nu to Okser, og de
vælge sig den ene Okse og hugge den i
Stykker og lægge den paa Veden, men
de skulle ikke lægge Ild dertil; og jeg
vil tilberede den anden Okse og lægge
den paa Veden, men jeg vil ikke lægge
Ild dertil.
24. Paakalder saa I eders Guds Navn,
og jeg vil paakalde Herrens Navn, og
det skal være saa, at den Gud, som sva-
rer med Ild, han er Gud. Og alt Folket
svarede og sagde: Det Ord er godt.
25. Og Elias sagde til Ba'als Pro-
feter: Udvælger eder den ene Okse og
tilbereder den først, eftersom I ere de
Fleste, og paakalder eders Guds Navn!
Men I skulle ikke lægge Ild dertil.
26. De toge da den Okse, han havde
givet dem, og tilberedte den og paakaldte
Ba'als Navn fra Morgenen lige til
Middagen, sigende: O Ba'al, svar os!
Men der var ingen Røst og Ingen, som
svarede; og de hinkede omkring Alteret,
som man havde gjort. Hab. 2, 19.
27. Og det skede om Middagen, da
spottede Elias dem og sagde: Raaber
med høi Røst! Thi han er jo Gud; han
er vel falden i Tanker, eller han er gaaet
til Side eller er ude paa Reise; kanske han
sover, — saa vil han vaagne. 5 Mos. 32, 37.

28. Og de raabte med høi Røst og
flengede sig efter sin Vis med Sverd og
Spyd, indtil Blodet flød ned over dem.
5 Mos. 14, 1.
29. Og det skede, da Middagen var
forbi, da rasede de til henimod den Tid,
Madofferet bliver ofret; men der var ingen
Røst og Ingen, som svarede, og Ingen,
som agtede derpaa. Ps. 115, 5 fg.
30. Da sagde Elias til alt Folket:
Træder hen til mig! Og alt Folket traadte
hen til ham, og han satte Herrens ned-
brudte Alter i Stand.
31. Og Elias tog tolv Stene efter
Tallet paa Stammerne af Jakobs Børn
hans, til hvem Herrens Ord lød saa-
ledes: Israel skal være dit Navn.
Jos. 4, 5. 20. 1 Mos. 32, 28; 35, 10
32. Og han byggede af Stenene et Alte[r]
i Herrens Navn og gjorde en Grøft, om
trent saa stor, som til to Maals Udsæd
rundt omkring Alteret.
33. Og han lagde Veden tilrette o[g]
huggede Oksen i Stykker og lagde de[n]
ovenpaa Veden.
34. Og han sagde: Fylder fire Krukke
med Vand og øser det ud over Brændof-
feret og over Veden! Og han sagde: Gjø-
rer det anden Gang! Og de gjorde de
anden Gang. Og han sagde: Gjører de
tredje Gang! Og de gjorde det tredje Gang
35. Og Vandet flød rundt om Altere
og han fyldte ogsaa Grøften med Vand
36. Og det skede paa den Tid, Mad-
offeret bliver ofret, da traadte Elias
Profeten, frem og sagde: Herre, Abra-
hams, Isaks og Israels Gud! Lad de
idag vorde vitterligt, at du er Gud
Israel, og jeg din Tjener, og at jeg ifølg
dine Ord har gjort alle disse Ting!
37. Svar mig, Herre, svar mig, for
dette Folk maa kjende, at du, Herre,
Gud, og at det er dig, som vender dere
Hjerte tilbage!
38. Da faldt Herrens Ild ned og fo
tærede Brændofferet og Veden og Stene
og Støvet; og Vandet, som var i Grøfte
opslikkede den. 3 Mos. 9, 24. 2 Krøn. 7,
39. Og alt Folket saa det, og de fal
paa sit Ansigt og sagde: Herren, han
Gud! Herren, han er Gud! Sak. 13,
40. Da sagde Elias til dem: Grib
Ba'als Profeter, lader ingen af de
undkomme! Og de grebe dem, og Eli
førte dem ned til Kisons Bæk og lod de
dræbe der. 5 Mos. 13, 5. 2 Kong. 10,

41. Og Elias sagde til Achab: Drag
p, æd og drik! Thi der høres Susen
f Regn.
42. Og Achab drog op for at æde og
rikke. Men Elias gik op paa Karmels
op og bøiede sig mod Jorden og lagde
t Ansigt mellem sine Knæ.
43. Og han sagde til sin Dreng: Stig
p og se ud imod Havet! Og han steg
p og saa ud og sagde: Der er ikke Noget.
g han sagde syv Gange: Gaa atter
rhen!
44. Og det skede den syvende Gang,
a sagde han: Se, en liden Sky, saa
or som en Mands Haand, stiger op fra
avet. Og han sagde: Gaa op, sig til
chab: Spænd for og far ned, forat ikke
egnet skal opholde dig!
45. Og det skede i en Haandevending,
Himmelen sortnede til med Skyer og
torm, og der kom et stærkt Regn; men
chab kjørte afsted og for til Jisre'el.
Jak. 5, 18.
46. Og Herrens Haand kom til Elias,
han omgjordede sine Lænder, og han
b foran Achab lige til Jisre'el.

19. Kapitel.

For at undgaa Jesabels Hevn gaar Elias hen
Ørkenen ved Be'ersjeba, sover der under en Gy-
lbusk, bespises af en Engel, vandrer til Horebs
ierg (1—8). Da Herrens Ord der lyder til ham,
ler han til Herren om sin Nidkjærhed og klager
tterlig over Israels Ugudelighed og Frafald fra
erren; Herren aabenbarer sig for ham i en stille,
gte Susen (9—14). Han byder ham at salve
ehu til Konge over Israel, Hasael til Konge
er Syrien og Elisa til Profet i sit Sted; Elisa
ldes af Elias til det profetiske Embede (15—21).

Og Achab fortalte Jesabel Alt, hvad
Elias havde gjort, og om alle dem,
an havde dræbt med Sverdet, alle Profe-
rne. 18, 40.
2. Da sendte Jesabel et Bud til Elias
lod sige: Saa gjøre Guderne mod
ig, og saa blive de ved: Paa denne Tid
morgen skal jeg gjøre med dit Liv, som
er er gjort med hines Liv.
3. Og da han hørte det, stod han op
g gik bort for at redde sit Liv, og han
om til Be'ersjeba, som hører til Juda,
g han lod sin Dreng blive der.
4. Og selv gik han ud i Ørkenen en
Dagsreise frem og kom og satte sig un-
der en Gyvelbusk, og han ønskede sig Dø-
den og sagde: Det er nok; tag nu, Herre,
min Sjæl! Thi jeg er ikke bedre end mine
Fædre. Jon. 4, 3.
5. Og han lagde sig ned og sov ind
under en Gyvelbusk; og se, da rørte en
Engel ved ham og sagde til ham: Staa
op og æd!
6. Og da han saa til, se, da laa der
ved hans Hovedgjærde en Kage, stegt paa
hede Stene, og der stod en Krukke med
Vand; og han aad og drak og lagde sig
atter ned.
7. Og Herrens Engel kom igjen anden
Gang og rørte ved ham og sagde: Staa
op og æd! Thi Veien bliver dig ellers
for lang.
8. Og han stod op og aad og drak;
og han gik, styrket ved denne Mad, firti
Dage og firti Nætter indtil Guds Bjerg,
Horeb. 2 Mos. 24, 18; 34, 28 fg. 3, 1.
5 Mos. 4, 10. 15.
9. Og der gik han ind i Hulen* og
blev der om Natten; og se, Herrens Ord
kom til ham, og han sagde til ham: Hvad
vil du her, Elias? *2 Mos. 33, 22.
10. Og han sagde: Jeg har været nid-
kjær for Herren, Hærskarernes Gud; thi
Israels Børn have forladt din Pakt;
dine Altere have de nedbrudt, og dine
Profeter have de dræbt med Sverd, og
jeg er alene tilbage, og de søge efter mit
Liv for at tage det.
Ps. 69, 10. Rom. 11, 3. 1 Kong. 18, 22.
11. Da sagde han: Gaa ud og staa
paa Bjerget for Herrens Aasyn! Og se,
Herren gik forbi, og der kom en stor og
stærk Storm, som sønderrev Bjerge og
sønderknuste Klipper foran Herren, men
Herren var ikke i Stormen; og efter Stor-
men kom et Jordskjælv, men Herren var
ikke i Jordskjælvet; 2 Mos. 34, 6.
12. og efter Jordskjælvet kom Ild, men
Herren var ikke i Ilden; og efter Ilden
kom Lyd af en sagte Susen. Job 4, 16.
13. Og det skede, da Elias hørte det,
da tilhyllede han sit Ansigt med sin Kappe
og gik ud og stod ved Hulens Indgang;
og se, der kom en Røst til ham og sagde:
Hvad vil du her, Elias? 2 Mos. 3, 6.
14. Og han sagde: Jeg har været nid-
kjær for Herren, Hærskarernes Gud; thi
Israels Børn have forladt din Pakt;
dine Altere have de nedbrudt, og dine
Profeter have de dræbt med Sverd, og
jeg alene er tilbage, og de søge efter mit
Liv for at tage det.
15. Og Herren sagde til ham: Gaa

din Vei tilbage til Ørkenen, til Damaskus, og gaa ind i Staden, og salv Hasael til Konge over Syrien! 2 Kong. 8, 13.
16. Og Jehu, Nimsis Søn, skal du salve til Konge over Israel, og Elisa, Safats Søn, fra Abel-Mehola, skal du salve til Profet i dit Sted. 2 Kong. 9, 2. 3.
17. Og det skal ske, at den, som undkommer fra Hasaels Sverd, skal Jehu dræbe, og den, som undkommer fra Jehus Sverd, skal Elisa dræbe.
18. Og jeg vil lade syv Tusinde blive tilbage i Israel, alle de Knæ, som ikke have bøiet sig for Ba'al, og hver Mund, som ikke har kysset ham. Rom. 11, 4.
19. Og han gik derfra og fandt Elisa, Safats Søn, som just pløiede med tolv Par Okser foran sig, og selv var han ved det tolvte Par; og Elias gik hen til ham og kastede sin Kappe paa ham. V. 16.
20. Da forlod han Okserne og løb hen efter Elias og sagde: Lad mig kysse min Fader og min Moder og saa følge dig! Og han sagde til ham: Gaa, vend tilbage! Thi hvad har jeg ikke gjort imod dig?
21. Og han vendte tilbage fra ham, og han tog Okseparret* og slagtede det, og med Oksernes Aag kogte han deres Kjød og gav Folket, og de aade. Saa stod han op og fulgte Elias og tjente ham.
* det, han havde pløiet med.

20. Kapitel.

Benhadad beleirer Samaria, fordrer, at Achab skal sende ham sine Hustruer og Børn, sit Guld og Sølv, og truer ham haardt, da han ikke vil dette; en Profet forsikrer Achab om Seier over ham; Syrerne blive slagne (1—21). Benhadad kommer, som Profeten har forudsagt, det følgende Aar igjen; men Herren lover ved Profeten at give Achab Seier, hvilket ogsaa sker; Achab sparer Benhadad (22—34). En Profet forkynder Achab Guds Vrede herfor (35—43).

Og Benhadad, Syriens Konge, samlede hele sin Hær, og to og treti Konger vare med ham, og Heste og Vogne; og han drog op og beleirede Samaria og stred imod det.
2. Og han sendte Bud til Achab, Israels Konge, ind i Staden
3. og lod sige til ham: Saa siger Benhadad: Dit Sølv og dit Guld, det hører mig til, og de bedste af dine Hustruer og Børn, de høre mig til.
4. Og Israels Konge svarede og sagde: Det er, som du siger, min Herre Konge! Jeg og Alt, hvad mit er, hører dig til.
5. Men Sendebudene kom igjen og sagde: Saa siger Benhadad: Jeg sendte Bud til dig og lod sige: Dit Sølv og dit Guld og dine Hustruer og dine Børn skal du give mig.
6. Men paa denne Tid imorgen sender jeg mine Tjenere til dig, og de skulle ransage dit Hus og dine Tjeneres Huse, og al dine Øines Lyst skulle de lægge i sin Haand og tage med sig.
7. Da kaldte Israels Konge alle Landets Ældste til sig og sagde: Skjønner og ser dog, at denne søger vor Ulykke! Thi han sendte Bud til mig om mine Hustruer og mine Børn og om mit Sølv og mit Guld, og jeg negtede ham det ikke.
8. Da sagde alle de Ældste og alt Folket til ham: Du maa ikke høre ham og ikke samtykke.
9. Han sagde da til Benhadads Sendebud: Siger til min Herre Kongen: Alt det, hvorom du første Gang sendte Bud til din Tjener, vil jeg gjøre; men denne Ting kan jeg ikke gjøre. Saa gik Sendebudene bort og bragte ham Svar tilbage.
10. Da sendte Benhadad Bud til ham og lod sige: Saa gjøre Guderne mod mig, og saa blive de ved: Samarias Støv skal ikke kunne fylde Næverne paa alt det Folk, som er i mit Følge.
11. Da svarede Israels Konge og sagde: Siger: Ei rose sig den, der binder Bæltet om*, som den, der løser det af!
* der ruster sig til Krig.
12. Og det skede, da han hørte dette Ord, medens han selv og Kongerne sade og drak i Løvhytterne, saa sagde han til sine Tjenere: Stiller eder op! Og de stillede sig op imod Staden.
13. Og se, en Profet traadte hen til Achab, Israels Konge, og sagde: Saa siger Herren: Har du seet hele denne store Sværm? Se, jeg giver den idag i din Haand, og du skal kjende, at jeg er Herren.
14. Og Achab sagde: Ved hvem? Og han sagde: Saa siger Herren: Ved Landshøvdingernes Drenge. Og han sagde: Hvem skal begynde Striden? Og han sagde: Du.
15. Og han mønstrede Landshøvdingernes Drenge, og de vare to hundrede og to og treti; og efter dem mønstrede

han alt Folket, alle Israels Børn, syv
tusinde.
16. Og de droge ud om Middagen,
medens Benhadad drak sig drukken i Løv-
hytterne, han selv og de to og tretti Kon-
ger, som hjalp ham.
17. Og Landshøvdingernes Drenge
droge først ud, og Benhadad sendte Nogle
hen, og de meldte ham og sagde: Der
er Folk dragne ud fra Samaria.
18. Da sagde han: Ere de dragne ud
til Fred, saa griber dem levende, og ere
de dragne ud til Strid, saa griber dem
levende!
19. Disse droge da ud fra Staden,
Landshøvdingernes Drenge og Hæren, som
fulgte dem,
20. og de sloge hver sin Mand, og
Syrerne flyede, og Israel forfulgte dem;
og Benhadad, Syriens Konge, undkom
tilhest med nogle Ryttere.
21. Og Israels Konge drog ud og
slog Hestene og Stridsvognene og gjorde
et stort Nederlag blandt Syrerne.
22. Da traadte Profeten hen til Is-
raels Konge og sagde til ham: Gaa hen,
forstærk dig, og mærk og se, hvad du skal
gjøre! Thi naar Aaret er omme, drager
Syriens Konge op imod dig.
23. Og Syriens Konges Tjenere sagde
til ham: Deres Guder ere Bjergguder,
derfor vare de stærkere end vi; men stride
vi med dem paa Sletten, da blive vi
sikkert stærkere end de.
24. Og dette skal du gjøre: Afsæt
Kongerne, hver fra sin Plads, og sæt
Statholdere i deres Sted! V. 1.
25. Og skaf du dig en Hær, saa stor
som den Hær, der faldt for dig, og saa
mange Heste som de Heste og saa mange
Vogne som de Vogne, og lader os saa
stride med dem paa Sletten! Da blive
vi sikkert stærkere end de. Og han hørte
paa deres Røst og gjorde saa.
26. Og det skede, da Aaret var omme,
da mønstrede Benhadad Syrerne og drog
dem til Afek til Strid med Israel.
27. Og Israels Børn bleve mønstrede
og forsynede med Levnetsmidler og droge
dem imøde; og Israels Børn leirede sig
lige overfor dem som to Gjedeflokke, me-
dens Syrerne opfyldte Landet.
28. Da traadte hin Guds Mand frem
og sagde til Israels Konge: Saa, sagde
han, siger Herren: Efterdi Syrerne have
sagt: Herren er en Bjerggud og ikke en
Dalgud, saa vil jeg overgive hele denne
store Sværm i din Haand, og I skulle
kjende, at jeg er Herren.
29. Og de laa i Leir, disse lige over-
for hine, i syv Dage; og det skede paa
den syvende Dag, da kom det til Strid,
og Israels Børn sloge Syrerne, hundrede
tusinde Fodfolk paa een Dag.
30. Og de, som bleve tilbage, flyede
til Afek, ind i Staden, og Muren faldt
ned over de syv og tyve tusinde Mand,
som vare blevne tilbage. Og Benhadad
flyede og kom ind i Staden og løb fra
Kammer til Kammer.
31. Da sagde hans Tjenere til ham:
Se, vi have hørt, at Israels Huses Kon-
ger ere naadige Konger; lader os dog
lægge Sæk om vore Lænder og Reb om
vore Hoveder og gaa ud til Israels
Konge! Kanske han lader dig beholde Livet.
32. Og de bandt Sæk om sine Lænder
og Reb om sine Hoveder, og da de kom
til Israels Konge, sagde de: Din Tjener
Benhadad siger: Lad mig beholde Livet!
Og han sagde: Er han endnu ilive?
Han er min Broder.
33. Og Mændene toge det for et godt
Varsel, og de skyndte sig med at faa ham
til at sige, om det kom fra Hjertet, og
sagde: Ja, Benhadad er din Broder.
Da sagde han: Gaar ind og henter ham!
Og Benhadad gik ud til ham, og han
lod ham stige op paa Vognen.
34. Og Benhadad sagde til ham: De
Stæder, som min Fader tog fra din Fa-
der, vil jeg give tilbage, og du kan an-
lægge dig Gader i Damaskus, ligesom
min Fader gjorde i Samaria. Og jeg
[sagde Achab] vil paa det Vilkaar lade
dig fare. Saa sluttede han da Forbund
med ham og lod ham fare.
35. Og en Mand af Profeternes Børn*
sagde til en anden ifølge Herrens Ord:
Slaa mig! Men Manden vægrede sig ved
at slaa ham. * d. e. Disciple.
36. Da sagde han til ham: Efterdi
du ikke har adlydt Herrens Røst, se, saa
skal en Løve dræbe dig, naar du gaar
bort fra mig. Og da han gik fra ham,
traf Løven ham og dræbte ham. 13, 24.
37. Og han traf en anden Mand og
sagde: Slaa mig! Og Manden slog ham
og saarede ham.
38. Saa gik Profeten hen og stillede
sig paa Veien for at træffe Kongen; men

han gjorde sig ukjendelig ved et Bind over sine Øine.

39. Da nu Kongen kom forbi, raabte han til Kongen og sagde: Din Tjener var dragen ud midt ind i Striden; se, da kom en Mand hen og førte en Mand til mig og sagde: Tag Vare paa denne Mand! Bliver han savnet, skal dit Liv være istedetfor hans Liv, eller du skal tilveie mig en Talent Sølv.

40. Men da din Tjener havde Noget at gjøre her og der, saa var han borte. Og Israels Konge sagde til ham: Saa er din Dom; du har selv fældet den.
2 Sam. 12, 7.

41. Da skyndte han sig at tage Bindet bort fra sine Øine, og Israels Konge tjendte ham, at han var en af Profeterne.

42. Og han sagde til ham: Saa siger Herren: Efterdi du har ladet den Mand, jeg har lyst i Ban, slippe dig af Hænderne, saa skal dit Liv være istedetfor hans Liv, og dit Folk istedetfor hans Folk.
1 Sam. 15, 3. 9.

43. Og Israels Konge drog op til sit Hus, mismodig og fortrydelig, og kom til Samaria.
21, 4.

21. Kapitel.

Nabot vil ikke overlade Achab sin Vingaard; Jesabel lader falske Vidner optræde mod Nabot, som bliver domfældt og stenet; Achab tager hans Vingaard i Besiddelse (1—16). Elias forkynder ham herfor Guds svare Domme over ham selv, over Jesabel og over hele hans Hus; Achab ydmyger sig for Herren; Herren formilder Straffen (17—29).

Og det skede efter disse Begivenheder: Jisre'eliten Nabot havde en Vingaard, som laa i Jisre'el ved Siden af Achabs, Samarias Konges, Palads,

2. og Achab talte til Nabot og sagde: Giv mig din Vingaard, forat den kan være mig til Urtehave! Thi den ligger tæt ved mit Hus. Jeg vil give dig for den en Vingaard, som er bedre end den; eller, dersom det er godt i dine Øine, vil jeg give dig Penge, saa meget, den er værd.

3. Men Nabot sagde til Achab: Herren lade det være langt fra mig, at jeg skulde give dig min Fædrenearv! 3 Mos. 25, 23.

4. Og Achab kom til sit Hus, mismodig og fortrydelig over det Ord, Jisre'eliten Nabot havde talt til ham, da han sagde: Jeg vil ikke give dig min Fædrenearv. Og han lagde sig paa sin Seng og vendte sit Ansigt bort og vilde ikke æde.

5. Da kom Jesabel, hans Hustru, ind til ham, og hun talte til ham: Hvorfor er dog din Aand mismodig, saa du ikke vil æde?

6. Og han talte til hende: Jeg talte til Jisre'eliten Nabot og sagde til ham: Giv mig din Vingaard for Penge, eller, om du har Lyst dertil, vil jeg give dig en Vingaard for den. Men han sagde: Jeg vil ikke give dig min Vingaard.

7. Da sagde Jesabel, hans Hustru, til ham: Du maa nu vise, at du er Konge over Israel; staa op, æd og lad dit Hjerte være vel tilmode! Jeg skal give dig Jisre'eliten Nabots Vingaard.

8. Og hun skrev et Brev i Achabs Navn og satte Segl paa det med hans Signetring; og hun sendte Brevet til de Ældste og til de Fornemme, som vare i Nabots Stad, som boede sammen med ham.

9. Og hun skrev i Brevet saaledes: Udraaber en Faste og sætter Nabot i Spidsen af Folket

10. og sætter to Mænd, nedrige Mennesker, lige overfor ham, forat de kunne vidne mod ham og sige: Du har bandet Gud og Kongen. Fører ham saa ud og stener ham tildøde!

11. Og Mændene i hans Stad, de Ældste og Fornemme, de, som boede i hans Stad, gjorde, som Jesabel havde sendt dem Bud om, saaledes som der var skrevet i det Brev, hun havde sendt dem.
Ps. 94, 21.

12. De udraabte en Faste og satte Nabot i Spidsen af Folket,

13. og de to Mænd, de nedrige Mennesker, kom og satte sig lige overfor ham, og de nedrige Mænd vidnede mod Nabot for Folket og sagde: Nabot har bandet Gud og Kongen. Og de førte ham udenfor Staden og stenede ham tildøde.
Ps. 35, 11. Matt. 26, 60.

14. Og de sendte Bud til Jesabel og lode sige: Nabot er stenet og død.

15. Og det skede, da Jesabel hørte, at Nabot var stenet og død, da sagde Jesabel til Achab: Staa op, tag Jisre'eliten Nabots Vingaard til Eie, som han vægrede sig ved at give dig for Penge. Thi Nabot lever ikke, men er død.

16. Og det skede, da Achab hørte, at Nabot var død, da stod Achab op for at

aa ned til Jisre'eliten Nabots Vingaard
g tage den til Eie.
17. Men Herrens Ord kom til Tis-
iten Elias saaledes:
18. Staa op, gaa ned imod Achab,
Israels Konge, som er i Samaria! Se,
an er i Nabots Vingaard, hvor han
r gaaet ned for at tage den til Eie.
19. Og du skal tale til ham og sige:
Saa siger Herren: Har du nu baade
myrdet og taget til Eie? Og du skal tale
l ham og sige: Saa siger Herren: Paa
et Sted, hvor Hundene slikkede Nabots
Blod, skulle Hundene ogsaa slikke dit Blod.
22, 38. 2 Kong. 9, 25 fg.
20. Men Achab sagde til Elias: Har
u fundet mig, min Fiende? Og han
agde: Ja, jeg har fundet dig, fordi du
ar solgt dig til at gjøre, hvad ondt er
Herrens Øine.
21. Se, jeg fører Ulykke over dig og
ier bort efter dig og udrydder af
chabs Hus alt Mandkjøn, baade Myn-
g og Umyndig i Israel, 2 Kong. 9, 8 fg.
22. og jeg gjør dit Hus som Jerobo-
ns, Nebats Søns, Hus og som Baesas,
chias Søns, Hus for den Harmes
kyld, som du har vakt hos mig, og
rdi du har bragt Israel til at synde.
15, 29; 16, 3. 11.
23. Ogsaa om Jesabel har Herren talt
sagt: Hundene skulle fortære Jesabel
d Jisre'els Vold. 2 Kong. 9, 33—36.
24. Den, som dør af Achabs Hus i
taden, skulle Hundene fortære, og den,
m dør, paa Marken, skulle Himmelens
ugle fortære. 14, 11; 16, 4.
25. Der var heller Ingen, som Achab,
r havde solgt sig til at gjøre, hvad
dt var i Herrens Øine, fordi Jesabel,
ns Hustru, tilskyndede ham.
26. Og han handlede saare vederstyg-
lig, idet han vandrede efter de væm-
elige Afguder, aldeles som Amoriterne
vde gjort, hvem Herren fordrev for
sraels Børns Aasyn.
27. Og det skede, da Achab hørte disse
rd, sønderrev han sine Klæder og lagde
æk paa sit Legeme og fastede, og han
a i Sæk og gik sagte. 2 Kong. 6, 30.
28. Da kom Herrens Ord til Tisbiten
lias saaledes:
29. Har du seet, at Achab har ydmyget
for mig? Efterdi han har ydmyget
for mig, vil jeg ikke lade Ulykken
mme i hans Dage; i hans Søns Dage
vil jeg lade Ulykken komme over hans
Hus. 2 Kong. 9, 24 fg.

22. Kapitel.

Josafat, Judas Konge, besøger Achab; denne overtaler ham til at drage med i Krig mod Syrerne (1—4). Alle Achabs Profeter spaa ham Godt; efter Josafats Begjæring hentes Mika; han forkynder Achab hans Undergang og siger, at Herren har givet en falsk Aand i alle hans Profeters Mund, men bliver derfor slagen og kastet i Fængsel (5—28). Begge Konger drage mod Syrerne; Achab bliver dræbt i Striden; hans Søn Achasja bliver Konge (29—40). Josafat frygter Herren, udrydder Skjørlevnerne af sit Rige, vil ikke forbinde sig med Achasja, dør (41—51). Achasja regjerer over Israel i to Aar og er ugudelig (52—54).

De holdt sig da rolige i tre Aar: der
var ingen Krig mellem Syrien og
Israel.
2. Men i det tredje Aar skede det, at
Josafat, Judas Konge, drog ned til
Israels Konge. 2 Krøn. 18, 2 fg.
3. Da sagde Israels Konge til sine
Tjenere: Vide I ikke, at Ramot i Gilead
hører os til? Og vi sidde stille og tage
det ikke fra Syriens Konge!
4. Og han sagde til Josafat: Vil du
drage med mig i Krig til Ramot i Gilead?
Og Josafat sagde til Israels Konge:
Som du, saa jeg, som dit Folk, saa mit
Folk, som dine Heste, saa mine Heste.
2 Kong. 3, 7.
5. Og Josafat sagde fremdeles til
Israels Konge: Adspørg dog idag Her-
rens Ord! 2 Kong. 3, 11.
6. Israels Konge forsamlede da Pro-
feterne, omtrent fire hundrede Mand, og
sagde til dem: Skal jeg drage i Krig mod
Ramot i Gilead, eller skal jeg lade det
være? Og de sagde: Drag op! Herren
vil give det i Kongens Haand.
7. Men Josafat sagde: Er her ikke
endnu en Herrens Profet, saa vi kunde
adspørge Herren gjennem ham?
8. Og Israels Konge sagde til Josafat:
Der er endnu en Mand, gjennem hvem
man kan adspørge Herren, men jeg hader
ham, fordi han ikke spaar Godt om mig,
men Ondt, nemlig Mika, Jimlas Søn.
Og Josafat sagde: Kongen sige ikke saa!
9. Da kaldte Israels Konge paa en
af Hoffolket og sagde: Skynd dig og
hent Mika, Jimlas Søn!
10. Og Israels Konge og Josafat,
Judas Konge, sade, iførte sine kongelige
Klæder, hver paa sin Trone, paa en Tærske-

plads foran Indgangen til Samarias
Port; og alle Profeterne spaaede for
deres Aasyn.
11. Og Zedekias, Kena'anas Søn, gjorde
sig Horn af Jern og sagde: Saa siger
Herren: Med disse skal du stange Sy-
rerne, indtil du faar gjort Ende paa dem.
12. Og alle Profeterne spaaede saa-
ledes og sagde: Drag op til Ramot i
Gilead! Saa skal du have Lykke med dig,
og Herren skal give det i Kongens Haand.
13. Og Budet, som var gaaet hen for
at kalde Mika, talte til ham og sagde: Se,
Profeternes Ord ere enstemmig gunstige
for Kongen; lad dog nu dine Ord blive
som Ordet af en af dem og tal Godt!
14. Da sagde Mika: Saasandt Her-
ren lever: Hvad Herren siger til mig,
det vil jeg tale. 4 Mos. 22, 38.
15. Da han nu kom til Kongen, sagde
Kongen til ham: Mika! Skulle vi drage
i Krig til Ramot i Gilead, eller skulle
vi lade det være? Og han sagde til ham:
Drag op! Saa skal du have Lykke med dig,
og Herren skal give det i Kongens Haand.
16. Og Kongen sagde til ham: Hvor
mange Gange skal jeg besværge dig, at
du ikke skal tale Andet til mig end
Sandhed i Herrens Navn?
17. Da sagde han: Jeg saa hele Is-
rael spredt hen over Bjergene som en
Faarehjord, der ingen Hyrde har; og
Herren sagde: Disse have ingen Herre;
lad dem vende tilbage, hver til sit Hus,
i Fred! 4 Mos. 27, 17. Matt. 9, 36.
18. Israels Konge sagde da til Josa-
fat: Sagde jeg ikke til dig: Han spaar
ikke Godt om mig, men Ondt?
19. Da sagde han: Derfor, hør Her-
rens Ord! Jeg saa Herren sidde paa
sin Trone og hele Himmelens Hær staa
hos ham ved hans høire og venstre Side.
20. Og Herren sagde: Hvem vil for-
lokke Achab, saa han drager op og falder
ved Ramot i Gilead? Og den Ene sagde
saa, og den Anden sagde saa.
21. Da gik Aanden* frem og stillede
sig hen for Herrens Aasyn og sagde:
Jeg skal forlokke ham. Og Herren sagde
til ham: Hvorved? * Spaadomsaanden.
22. Og han sagde: Jeg vil gaa ud
og være en Løgnens Aand i alle hans
Profeters Mund. Og han sagde: Ja,
du skal forlokke ham, og du skal ogsaa
formaa det; gaa ud og gjør saa!
23. Og nu, se, Herren har givet en
Løgnens Aand i alle disse dine Profe-
ters Mund, men Herren har talt Ulykke
over dig.
24. Da traadte Zedekias, Kena'anas
Søn, frem og slog Mika paa Kindbenet
og sagde: Hvilken Vei er Herrens Aand
gaaet over fra mig for at tale med dig?
25. Og Mika sagde: Se, du skal se
det paa den Dag, du gaar fra Kammer
til Kammer for at skjule dig.
26. Da sagde Israels Konge: Tag
Mika og før ham tilbage til Amon,
Stadens Høvedsmand, og til Kongesønnen
Joas,
27. og sig: Saa siger Kongen: Sætter
denne i Fangehuset og nærer ham med
Trængselsbrød og Trængselsvand, indtil
jeg kommer hjem igjen i god Behold!
2 Krøn. 16, 10. Jer. 37, 15.
28. Og Mika sagde: Kommer du hjem
igjen i god Behold, saa har Herren ikke
talt gjennem mig. Og han sagde: Hø-
rer det, I Folk, allesammen!
29. Saa droge da Israels Konge og
Josafat, Judas Konge, op til Ramot i
Gilead. 2 Krøn. 18, 28 fg.
30. Og Israels Konge sagde til Josa-
fat: Jeg vil forklæde mig og saa gaa
i Striden; men ifør du dig dine sæd-
vanlige Klæder! Og Israels Konge for-
klædte sig og gik i Striden.
31. Men Syriens Konge havde befale
sine to og treti Høvedsmænd over Vog-
nene og sagt: I skulle ikke stride mod
Liden eller Stor, men mod Israels Kong
alene. 20, 16. 24
32. Og det skede, da Høvedsmænden
over Vognene saa Josafat, sagde de: Ha
er sikkert Israels Konge. Og de bøiede a
mod ham for at stride. Da skreg Josafat
33. Og det skede, da Høvedsmænden
over Vognene saa, at det ikke var Is
raels Konge, vendte de tilbage fra ham
34. Men en Mand spændte Buen pa
Lykke og Fromme og traf Israels Kong
mellem Brynjeskjørtet og Brynjen. D
sagde han til sin Vognstyrer: Vend om o
før mig ud af Hæren! Thi jeg er saare
35. Og Striden tog til den samm
Dag, og Kongen blev holdt opreist
Vognen overfor Syrerne; og han dø
om Aftenen, og Blodet af Saaret flø
inde i Vognen. 2 Krøn. 18, 3
36. Og det Raab gik igjennem Leire
ved Solens Nedgang: Hver Mand t
sin Stad og til sit Land!

37. Saa døde da Kongen og blev bragt
l Samaria, og de begrove Kongen i
amaria.
38. Og man skyllede Vognen ved Sa=
arias Dam, og Hundene slikkede hans
lod, medens Skjøgerne badede sig der,
ter Herrens Ord, som han havde talt.
21, 19. 2 Kong. 9, 25 fg. Ps. 68, 24.
39. Men det Øvrige af Achabs Historie
ȝ Alt, hvad han gjorde, og det Elfen=
nshus, han byggede, og alle de Stæder,
in byggede, det er opskrevet i Israels
ongers Krønikebog.
40. Saa lagde Achab sig hos sine
ædre, og Achasja, hans Søn, blev Konge
hans Sted.
41. Josafat, Asas Søn, blev Konge
er Juda i Achabs, Israels Konges,
rde Aar. 15, 24.
42. Josafat var fem og tretti Aar gam=
el, da han blev Konge, og i fem og
ve Aar regjerede han i Jerusalem; og
ns Moders Navn var Asuba, Silhis
atter.
43. Og han vandrede paa al Asas,
: Faders, Vei; han veg ikke fra den,
et han gjorde, hvad ret var i Herrens
ne.
44. Kun bleve Offerhøiene ikke bort=
ffede; Folket blev ved at ofre og brænde
gelse paa Høiene. 15, 14. 2 Kong. 12, 3.
45. Og Josafat holdt Fred med Is=
els Konge.
46. Men det Øvrige af Josafats Hi=
storie, og hvilke vældige Gjerninger han
udførte, og hvad Krige han førte, det er
opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.
47. Resten af Skjørlevnerne, som var
bleven tilbage i Asas, hans Faders, Dage,
udryddede han af Landet. 15, 12.
48. Og der var ingen Konge i Edom;
en Statholder var Konge.
49. Josafat havde ti Tarsis=Skibe, som
skulde gaa til Ofir efter Guld; men man
kom ikke afsted, thi nogle Skibe bleve
sønderslagne ved Ezjon=Geber. 9, 28.
50. Da sagde Achasja, Achabs Søn,
til Josafat: Lad mine Tjenere fare med
dine Tjenere paa Skibene! Men Josafat
vilde ikke. 2 Krøn. 20, 35—37.
51. Og Josafat lagde sig hos sine
Fædre og blev begraven hos sine Fædre
i Davids, sin Faders, Stad; og Joram,
hans Søn, blev Konge i hans Sted.
52. Achasja, Achabs Søn, blev Konge
over Israel i Samaria i Josafats, Ju=
das Konges, syttende Aar og regjerede
over Israel i to Aar.
53. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine, og vandrede paa sin Fa=
ders Vei og paa sin Moders Vei og
paa Jeroboams, Nebats Søns, Vei, hans,
som bragte Israel til at synde;
54. han tjente Ba'al og tilbad ham
og vakte Herrens, Israels Guds, Harme,
aldeles som hans Fader havde gjort.
16, 31.

Den anden Kongebog.

1. Kapitel.

Moab falder fra Israel; Achasja bliver syg, vil
pørge Afguden Ba'al=Sebub, om han skal leve;
t Elias siger hans Sendebud, at han skal dø
-8). Achasja sender tre Gange en Høvedsmand
) femti Mand for at hente ham; de to første
e med sine Folk fortærede af Ild fra Himmelen,
tredje ydmyger sig og skaanes; Elias gaar paa
rens Befaling med og forkynder Achasja, at han
dø, hvilket ogsaa sker (9—18).

)g Moab faldt fra Israel efter Achabs
Død. 3, 5.
2. Og Achasja faldt ud gjennem Git=
et i sin Sal, som var i Samaria, og
v syg; og han skikkede Sendebud og
de til dem: Gaar hen, adspørger Ba=
al=Sebub, Ekrons Gud, om jeg skal komme
mig af denne Sygdom!
5 Mos. 18, 11. Es. 8, 19; 19, 3.
3. Men Herrens Engel sagde til Tis=
biten Elias: Staa op og gaa Samarias
Konges Sendebud imøde og sig til dem:
Er det, fordi der ingen Gud er i Israel,
at I gaa hen for at adspørge Ba'al=
Sebub, Ekrons Gud?
4. Derfor, saa siger Herren: Du skal
ikke stige ned fra den Seng, du er stegen
op paa; thi du skal dø. Derpaa gik Elias.
8, 10.
5. Og Sendebudene vendte tilbage til
ham, og han sagde til dem: Hvorfor ere
I vendte tilbage?

6. Og de sagde til ham: En Mand kom os imøde og sagde til os: Gaar, vender tilbage til Kongen, som har sendt eder, og siger til ham: Saa siger Herren: Er det, fordi der ingen Gud er i Israel, at du sender Bud for at adspørge Ba'al-Sebub, Ekrons Gud? Derfor skal du ikke stige ned fra den Seng, du er stegen op paa; thi du skal dø.

7. Og han sagde til dem: Hvorledes saa den Mand ud, som kom eder imøde og talte disse Ord til eder?

8. Og de sagde til ham: Det var en Mand i en laadden Kjortel, med et Læderbælte bundet om sine Lænder. Da sagde han: Det var Tisbiten Elias.
Matt. 3, 4. Hebr. 11, 37.

9. Og han sendte til ham en Høvedsmand over Femti tilligemed hans Femti; og han gik op til ham, og se, han sad paa Bjergets Top, og han sagde til ham: Du Guds Mand! Kongen siger: Kom ned!

10. Men Elias svarede og sagde til Høvedsmanden over Femti: Er jeg en Guds Mand, saa fare Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine Femti! Og Ild for ned fra Himmelen og fortærede ham og hans Femti. Luk. 9, 54.

11. Og han sendte atter til ham en anden Høvedsmand over Femti tilligemed hans Femti; og han tog tilorde og sagde til ham: Du Guds Mand! Saa siger Kongen: Skynd dig og kom ned!
1 Sam. 19, 21.

12. Men Elias svarede og sagde til dem: Er jeg en Guds Mand, saa fare Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine Femti! Og Guds Ild for ned fra Himmelen og fortærede ham og hans Femti.

13. Og han sendte atter en Høvedsmand over et tredje Femti tilligemed hans Femti; og denne tredje Høvedsmand over Femti gik op og kom til ham og bøiede sine Knæ for Elias og bønfaldt ham og sagde til ham: Du Guds Mand! Lad dog mit Liv og disse dine femti Tjeneres Liv være dyrebart i dine Øine!

14. Se, Ild for ned fra Himmelen og fortærede begge de første Høvedsmænd over Femti tilligemed deres Femti; men lad nu mit Liv være dyrebart i dine Øine!

15. Da sagde Herrens Engel til Elias: Gaa ned med ham, frygt ikke for ham*! Da stod han op og gik med ham ned til Kongen.
* Kongen.

16. Og han sagde til ham: Saa siger Herren: Efterdi du har skikket Sendebud for at adspørge Ba'al-Sebub, Ekrons Gud (var det, fordi der ingen Gud var i Israel, hvis Ord du kunde adspørge?), derfor skal du ikke stige ned fra den Seng, du er stegen op paa; thi du skal dø.

17. Og han døde efter Herrens Ord, som Elias havde talt, og Joram* blev Konge i hans Sted i Jorams, Josafats Søns, Judas Konges, andet Aar; thi han havde ikke nogen Søn. * hans Broder. 3, 1.

18. Men det Øvrige af Achasjas Historie, hvad han gjorde, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

2. Kapitel.

Herren vil tage Elias bort i en Storm; Elisa
vil ikke forlade ham; Elias skiller Jordans Vand
ad; de gaa over (1—8). Elisa beder, at han ma
faa en dobbelt Del af Elias's Aand; Elias op-
tages paa en gloende Vogn med gloende Heste
Elisa tager hans affaldne Kappe op og skiller me
den Jordans Vande ad (9—14). Profeternes Børn
i Jericho ville endelig opsøge Elias, men finde han
ikke (15—18). Elisa gjør Vandet i Jericho sundt
haanes af Børnene i Betel; to og firti Børn søn
derrives af Bjørne (19—25).

Og det skede, da Herren vilde tag
Elias i en Storm op til Himmelen
da gik Elias og Elisa fra Gilgal.
2. Og Elias sagde til Elisa: Bliv her
Thi Herren har sendt mig til Betel
Men Elisa sagde: Saasandt Herren leve
og saasandt din Sjæl lever: Jeg fo
lader dig ikke. Og de gik ned til Bete
3. Da gik Profeternes Børn, som va
i Betel, ud til Elisa og sagde til han
Ved du, at Herren idag vil tage d
Herre bort over dit Hoved? Og h
sagde: Ja, ogsaa jeg ved det; tier still
4. Og Elias sagde til ham: Elis
bliv her! Thi Herren har sendt mig
Jericho. Men han sagde: Saasandt He
ren lever, og saasandt din Sjæl lever: J
forlader dig ikke. Og de kom til Jeric
5. Og Profeternes Børn, som vare
Jericho, gik hen til Elisa og sagde
ham: Ved du, at Herren idag vil ta
din Herre bort over dit Hoved? Og h
sagde: Ja, ogsaa jeg ved det; tier stil
6. Og Elias sagde til ham: Bliv h
Thi Herren har sendt mig til Jord
Men han sagde: Saasandt Herren lev
og saasandt din Sjæl lever: Jeg for
der dig ikke. Og de gik begge.
7. Og femti af Profeternes Børn

hen og bleve staaende lige overfor dem
langt borte; og de stode begge ved Jordan.
8. Da tog Elias sin Kappe og viklede
den sammen og slog paa Vandet, og det
skilte sig ad til begge Sider, og de gik
begge over paa det Tørre.
2 Mos. 14, 21. Jos. 3, 16.
9. Og det skede, da de vare gangne
over, da sagde Elias til Elisa: Begjær,
hvad jeg skal gjøre for dig, førend jeg
bliver tagen bort fra dig! Og Elisa
sagde: Lad da en dobbelt Del* af din
Aand tilfalde mig! * 5 Mos. 21, 17.
10. Og han sagde: En svar Ting har
du bedet om; ser du mig, idet jeg bliver
tagen bort fra dig, saa ske dig saaledes!
Hvis ikke, vil det ikke ske.
11. Og det skede, da de gik og talte
sammen, se, da kom der en gloende Vogn
og gloende Heste og skilte dem begge fra
hinanden; og Elias for i Stormen op
til Himmelen. 1 Mos. 5, 24.
12. Og Elisa saa det, og han raabte:
Min Fader, min Fader, Israels Vogne
og Ryttere! Og han saa ham ikke mere.
Da tog han fat i sine Klæder og rev
dem i to Stykker. 13, 14.
13. Og han tog Elias's Kappe op,
som var falden af ham, og vendte tilbage
og stod ved Jordans Bred.
1 Kong. 19, 19.
14. Og han tog Elias's Kappe, som
var falden af ham, og slog paa Vandet
og sagde: Hvor er Herren, Elias's Gud?
Ogsaa han slog da paa Vandet, saa det
skilte sig ad til begge Sider, og Elisa
gik over. V. 8.
15. Og da Profeternes Børn, som vare
i Jericho lige overfor, saa ham gjøre
dette, sagde de: Elias's Aand hviler over
Elisa. Og de kom ham imøde og bøiede
sig for ham til Jorden.
16. Og de sagde til ham: Se, her er
femti Mænd, stærke Folk, med dine Tjenere;
lad dem dog gaa hen og lede efter
din Herre! Herrens Aand har kanske taget
ham og kastet ham hen paa et af Bjergene
eller i en af Dalene. Men han
sagde: I skulle ikke sende Nogen.
17. Men de trængte ind paa ham overmaade
længe, og han sagde da: Sender
dem ud! Og de sendte femti Mænd ud,
og de ledte i tre Dage, men fandt ham
ikke.
18. Da vendte de tilbage til ham, medens
han opholdt sig i Jericho; og han
sagde til dem: Sagde jeg ikke til eder:
Gaar ikke?
19. Og Mændene i Staden sagde til
Elisa: Se, Staden ligger godt, som min
Herre ser; men Vandet er slet, og Landet
lider af utidige Fødsler. 2 Mos. 15, 23 fg.
20. Da sagde han: Henter mig en ny
Skaal og lægger Salt i den! Og de hentede
en til ham.
21. Og han gik ud til Vandets Udspring
og kastede Salt dert og sagde:
Saa siger Herren: Jeg har gjort dette
Vand sundt; derfra skal ikke mere komme
Død eller Fødsel i Utide.
22. Og Vandet blev sundt indtil denne
Dag efter Elisas Ord, som han havde
talt.
23. Og han gik op derfra til Betel;
og medens han gik op ad Veien, kom
der nogle Smaagutter ud fra Staden og
spottede ham og sagde til ham: Kom op,
Skaldepande! Kom op, Skaldepande!
24. Og han vendte sig om og saa dem,
og han bandede dem i Herrens Navn;
da kom der to Bjørne ud af Skoven og
sønderreve af dem to og firti Børn.
25. Og han gik derfra til Karmels
Bjerg, og derfra vendte han tilbage til
Samaria.

3. Kapitel.

Joram, Israels Konge, er ugudelig (1–3). For at undertvinge de frafaldne Moabiter slutter han Forbund med Josafat og med Edoms Konge (4–8). Krigshæren fattes Vand; Elisa spaar for den fromme Josafats Skyld og lover, at de skulle faa Vand og tillige Seier over Moabiterne (9–19). Moabiterne se om Morgenen Vandet og mene, det er Fiendernes Blod; men da de komme til Israels Leir, blive de ihjelslagne; Landet ødelægges, Hovedstaden beleires; men da Moabs Konge ofrer sin ældste Søn paa Muren, drage de forbundne Konger bort, rammede af Guds Vrede (20–27).

Joram, Achabs Søn, blev Konge over
Israel i Samaria i Josafats, Judas
Konges, attende Aar, og han regjerede
i tolv Aar. 1, 17.
2. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens
Øine, dog ikke som sin Fader og
sin Moder; han tog nemlig den Ba'alsstøtte
bort, som hans Fader havde ladet
gjøre. 1 Kong. 16, 32.
3. Dog blev han hængende ved Jeroboams,
Nebats Søns, Synder, som han
havde bragt Israel til at gjøre; han veg
ikke fra dem.
4. Og Mesa, Moabs Konge, var Eier

af store Hjorde, og han betalte Israels
Konge hundrede tusinde Lam og Uld af
hundrede tusinde Vædere.
5. Men da Achab var død, faldt Moabs
Konge fra Israels Konge. 1, 1.
6. Og Kong Joram drog paa den
samme Tid ud fra Samaria og møn=
strede hele Israel.
7. Og han gik hen og sendte Bud til
Josafat, Judas Konge, og lod sige:
Moabs Konge er falden fra mig; vil du
drage med mig i Krigen mod Moab?
Og han sagde: Ja, jeg vil drage op;
som du, saa jeg, som dit Folk, saa mit
Folk, som dine Heste, saa mine Heste.
1 Kong. 22, 4.
8. Og han sagde: Hvilken Vei skulle
vi drage op? Og han sagde: Paa Veien
gjennem Edoms Ørken.
9. Saa droge Israels Konge og Ju=
das Konge og Edoms Konge afsted, og
da de vare dragne syv Dagsreiser om=
kring, var der ikke Vand for Hæren og
for Kvæget, som fulgte dem.
10. Da sagde Israels Konge: Ak, at
Herren har kaldet disse tre Konger for
at overgive dem i Moabs Haand!
11. Men Josafat sagde: Er her ingen
Herrens Profet, saa vi gjennem ham kunde
adspørge Herren? Da svarede en af Is=
raels Konges Tjenere og sagde: Her er
Elisa, Safats Søn, som gjød Vand over
Elias's Hænder*. 1 Kong. 22, 5.
* d. e. tjente ham.
12. Og Josafat sagde: Hos ham er
Herrens Ord. Saa droge Israels Konge
og Josafat og Edoms Konge ned til ham.
13. Da sagde Elisa til Israels Konge:
Hvad har jeg med dig at gjøre? Gaa
du til din Faders Profeter og til din
Moders Profeter! Men Israels Konge
sagde til ham: Ikke saa! Thi Herren har
kaldet disse tre Konger for at overgive
dem i Moabs Haand. 1 Kong. 18, 19.
14. Da sagde Elisa: Saasandt Herren,
Hærskarernes Gud, lever, for hvis Aasyn
jeg staar: Tog jeg ikke Hensyn til Josafat,
Judas Konge, saa vilde jeg ikke vende
mit Øie til dig eller se hen til dig.
15. Og nu, henter mig en Harpespiller!
Og det skede, da Harpespilleren spillede,
da kom Herrens Haand over ham*.
1 Sam. 10, 5. * Ez. 1, 3.
16. Og han sagde: Saa siger Herren:
Gjører i denne Dal Grøfter ved Grøfter!
17. Thi saa siger Herren: I skulle ikke
se Vind og ikke se Regn, og dog skal
denne Dal fyldes med Vand, og I skulle
drikke, I og eders Kvæg og eders Lastdyr.
18. Og dette er en ringe Ting i Her=
rens Øine; han skal ogsaa give Moab
i eders Haand.
19. Og I skulle slaa ned hver fast Stad
og hver udvalgt Stad, og hvert godt
Træ skulle I fælde, og alle Vandkilder
skulle I tilstoppe, og hvert godt Stykke
Land skulle I fordærve med Stene.
20. Og det skede om Morgenen, paa
den Tid, Madofferet bliver ofret, se, da
kom der Vand fra Edomsveien, og Lan=
det fyldtes med Vandet.
21. Og da alle Moabiterne hørte, at
Kongerne vare dragne op for at krige
mod dem, bleve de sammenkaldte fra hver
Mand af, som bandt Bælte om sig, og
derover*, og de stillede sig op paa Grænsen.
* d. e. endog de bleve sammenkaldte, der vare saa
gamle, at de ellers ikke pleiede at drage i Krig.
22. Og de stode aarle op om Mor=
genen, og Solen gik op over Vandet;
da saa Moabiterne, som vare lige over=
for, Vandet rødt som Blod.
23. Og de sagde: Det er Blod; Kon=
gerne have ødelagt hverandre og slaae
hverandre ihjel. Nu til Byttet, Moab
24. Men da de kom til Israels Leir
reiste Israel sig og slog Moab; og de
flyede for dem, og de** kom ind i Lan
det og sloge Moab. * Moabiterne. ** Israel
25. Og Stæderne reve de ned, og pa
hvert godt Stykke Land kastede de hve
sin Sten og fyldte det, og hver Vand
kilde tilstoppede de, og hvert godt Tr
fældede de, saa man ikke levnede And
end Stenene i Kir=Hareset; og Slyng
kasterne omringede det og skjøde paa de
26. Da Moabs Konge saa, at Krige
blev ham for svar, tog han med sig sy
hundrede Mand, som kunde drage Sver
for at bryde igjennem paa den Kant, hv
Edoms Konge stod; men de kunde ikke.
27. Da tog han sin førstefødte Sø
som skulde blive Konge i hans Sted,
ofrede ham som Brændoffer paa Mure
Og der kom en stor Vrede over Isra
og de brøde op fra ham og vendte t
bage til sit Land.

4. Kapitel.

En Enke klager for Elisa over, at En, der
Krav paa hende, vil tage hendes to Sønner
Trælle, fordi hun ikke kan betale; Elisa forø
hendes Olje, saa hun kan betale sin Gjæld
endda have tilovers (1—7). Elisa tager ind til

ig Kone i Sunem, som tager vel imod ham; han
over hende en Søn om et Aar (8—16). Hun føder
n Søn, som nogle Aar derefter bliver syg og dør;
un reiser hen til Elisa, der sender sin Tjener
Gehasi i Forveien for at lægge hans Stav paa
Drengen; men denne vaagner ikke op; Elisa kom-
er og gjør Drengen levende (17—37). Elisa gjør
n usund Ret spiselig og bespiser hundrede Mænd
ed tyve Bygbrød (38—44).

Og en Kvinde, en af Profeternes Børns
Hustruer, raabte til Elisa og sagde:
Din Tjener, min Mand, er død, og du
ed, at din Tjener frygtede Herren; og
u kommer En, der har Krav paa ham,
or at tage begge mine Sønner til sine
Trælle.
2. Og Elisa sagde til hende: Hvad skal
eg gjøre for dig? Sig mig: Hvad har
u i Huset? Og hun sagde: Din Tjener-
nde har slet Intet i Huset uden en Krukke
ed Salveolje. 1 Kong. 17, 12.
3. Og han sagde: Gaa hen og bed om
ar derude af alle dine Naboer, tomme
ar! Lad det ikke blive faa!
4. Og du skal gaa ind og lukke Døren
l efter dig og efter dine Sønner; saa
al du gyde Oljen ud i alle disse Kar,
g ethvert, som bliver fuldt, skal du sætte
ort.
5. Og hun gik fra ham og lukkede
øren til efter sig og efter sine Sønner;
sse bare Karrene frem til hende, og
n gjød i.
6. Og det skede, da Karrene vare fulde,
a sagde hun til sin Søn: Bær endnu
Kar frem til mig! Men han sagde til
nde: Der er intet Kar mere. Da stan-
de Oljen.
7. Og hun kom og fortalte det til den
uds Mand, og han sagde: Gaa hen og
lg Oljen og betal din Gjæld, og du
ed dine Sønner skal leve af det, som
iver tilovers.
8. Og det skede en Dag, at Elisa gik
er til Sunem, og der var en velstaa-
de Kvinde, og hun nødte ham til at
de; og det skede, saaofte han drog der
rbi, tog han ind der for at æde.
Jos. 19, 18.
9. Og hun sagde til sin Mand: Se,
g ved, at det er en hellig Guds Mand,
m jævnlig drager forbi os.
10. Lader os dog indrette et lidet
uret Overværelse og sætte der en Seng
r ham og et Bord og en Stol og en
sestage; og naar han saa kommer til os,
al han tage ind der.

11. Og det skede en Dag, at han kom
derhen, og han tog da ind i Overværelset
og laa der.
12. Og han sagde til sin Dreng Ge-
hasi: Kald paa denne Sunamitinde! Og
han kaldte paa hende, og hun stod frem
for ham.
13. Han havde nemlig sagt til ham:
Sig til hende: Se, du har for vor Skyld
havt al denne Uro; hvad kan jeg gjøre
for dig? Er der Noget, jeg kan tale om
for dig til Kongen eller til Hærføreren?
Men hun sagde: Jeg bor midt iblandt
mit Folk. Luk. 10, 40. 41.
14. Han sagde da: Hvad kan jeg da
gjøre for hende? Og Gehasi sagde: Hun
har jo ingen Søn, og hendes Mand er
gammel.
15. Da sagde han: Kald paa hende!
Og han kaldte paa hende, og hun stod
frem i Døren.
16. Og han sagde: Ved denne Tid
næste Aar skal du favne en Søn. Og
hun sagde: Ikke saa, min Herre, du Guds
Mand! Lyv ikke for din Tjenerinde!
1 Mos. 18, 10. 14.
17. Og Kvinden blev frugtsommelig
og fødte en Søn til den bestemte Tid
det følgende Aar, som Elisa havde talt
om til hende.
18. Og Barnet blev stort; da skede det
en Dag, at han gik ud til sin Fader til
Høstfolkene.
19. Og han sagde til sin Fader: Mit
Hoved! Mit Hoved! Og han sagde til
en Dreng: Bær ham til hans Moder!
20. Og han tog ham og bragte ham
til hans Moder, og han sad paa hendes
Knæ indtil Middagen; da døde han.
21. Og hun gik op og lagde ham paa
den Guds Mands Seng og lukkede efter
ham og gik ud.
22. Og hun kaldte paa sin Mand og
sagde: Send mig dog en af Drengene
og en af Aseninderne! Saa vil jeg skynde
mig hen til den Guds Mand og saa
komme tilbage.
23. Og han sagde: Hvorfor vil du gaa
hen til ham idag? Det er ikke Nymaane
og ikke Sabbat. Men hun sagde: Lad
mig bare gaa!
24. Og hun lod sadle Aseninden og
sagde til sin Dreng: Led den og gaa af-
sted, stans mig ikke i Ridningen, uden jeg
siger dig til!
25. Saa drog hun afsted og kom til

den Guds Mand, til Karmels Bjerg;
og det skede, da den Guds Mand saa
hende et Stykke borte, sagde han til sin
Dreng Gehasi: Se, der er Sunamitinden.
2, 25.
26. Løb hende nu imøde og sig til
hende: Staar det vel til med dig og vel
til med din Mand og vel til med Bar-
net? Og hun sagde: Ja, det staar vel til.
27. Men da hun kom hen til Bjerget
til den Guds Mand, greb hun fat om
hans Fødder; og Gehasi traadte til for
at støde hende bort, men den Guds Mand
sagde: Lad hende være! Thi hendes Sjæl
er bitterlig bedrøvet; men Herren har
skjult det for mig og ikke givet mig det
tilkjende.
28. Og hun sagde: Har jeg begjæret
en Søn af min Herre? Sagde jeg ikke:
Du maa ikke bedrage mig? V. 16.
29. Og han sagde til Gehasi: Om-
gjord dine Lænder og tag min Stav i din
Haand og gaa! Naar du træffer Nogen,
skal du ikke hilse ham, og naar Nogen
hilser dig, skal du ikke svare ham, og du
skal lægge min Stav paa Barnets Ansigt.
Luk. 10, 4.
30. Men Barnets Moder sagde: Saa-
sandt Herren lever, og saasandt din Sjæl
lever: Jeg forlader dig ikke. Da stod
han op og fulgte hende.
31. Og Gehasi gik foran dem og lagde
Staven paa Barnets Ansigt; men der
var ingen Lyd og intet Tegn til, at det
mærkede Noget. Og han vendte tilbage,
gik ham imøde og gav ham det tilkjende,
sigende: Barnet vaagnede ikke.
32. Og Elisa kom til Huset, og se,
Barnet var dødt og laa paa hans Seng.
33. Han gik da ind og lukkede Døren
efter dem begge og bad til Herren.
Ap. G. 9, 40.
34. Derpaa steg han op og lagde sig
over Barnet og lagde sin Mund paa dets
Mund og sine Øine paa dets Øine og sine
Hænder paa dets Hænder og bøiede sig
over det; da blev Barnets Legeme varmt.
1 Kong. 17, 21. Ap. G. 20, 10.
35. Og han stod atter op og gik der-
inde een Gang frem og tilbage; derpaa
steg han op igjen og bøiede sig over det;
da nøs Barnet syv Gange, og Barnet
aabnede sine Øine.
36. Da kaldte han paa Gehasi og sagde:
Kald paa Sunamitinden! Og han kaldte
paa hende, og hun kom ind til ham; og
han sagde: Tag din Søn! Luk. 7, 15.
37. Og hun kom og faldt ned for hans
Fødder og bøiede sig til Jorden; og hun
tog sin Søn og gik ud.
38. Og Elisa vendte tilbage til Gil-
gal, og der var Hunger i Landet, og
Profeternes Børn sade for hans Aasyn;
og han sagde til sin Dreng: Sæt den
store Gryde paa og kog en Ret Mad for
Profeternes Børn! 2, 1.
39. Da gik En ud paa Marken for
at sanke Urter, og han fandt en vild
Ranke, og han sankede af den vilde Græs-
kar, sit Klædebon fuldt, og da han kom
ind, skar han dem op i Madgryden; thi
de kjendte dem ikke.
40. Og de øste op for Mændene, forat
de skulde æde; og det skede, da de aade
af Retten, skrege de og sagde: Der er
Død i Gryden, du Guds Mand! Og de
kunde ikke æde.
41. Da sagde han: Saa henter Mel!
Og han kastede det i Gryden og sagde:
Øs op for Folket, forat de kunne æde!
Og da var der intet Ondt i Gryden.
42. Og der kom en Mand fra Ba'al-
Salisa, og han bragte den Guds Mand
Førstegrødes Brød, tyve Bygbrød, og
friskt Korn i sin Pose. Og han* sagde
Giv Folket, forat de kunne æde!
4 Mos. 18, 12. 13. *Elisa
43. Men hans Tjener sagde: Hvorledes
kan jeg sætte dette frem for hundred
Mand? Men han sagde: Giv Folket
forat de kunne æde! Thi saa siger Her-
ren: De skulle æde og faa tilovers.
Joh. 6, 9
44. Og han satte det frem for dem
og de aade og fik tilovers efter Herrens
Ord. Matt. 15, 37. Joh. 6, 1[illegible]

5. Kapitel.

Na'aman, den syriske Konges Hærfører, er spedalsk; en israelitisk Pige raader ham at søge Hjælp h[illegible] Elisa i Samaria; den syriske Konge sender Na'am[illegible] med et Brev til Kong Joram, hvori han begjær[illegible] af denne, at han skal helbrede ham; Joram fo[illegible] færdes derover (1—7). Elisa lader ham komme t[illegible] sig og byder ham at tvætte sig syv Gange i Jo[illegible] dan; Na'aman bliver vred, følger dog omsid[illegible] Profetens Raad og bliver ren (8—14). Profet[illegible] vil ikke modtage nogen Gave; Na'aman vil hereft[illegible] kun ofre til Herren (15—19). Gehasi skynder [illegible] efter Na'aman, begjærer og faar en Gave af ha[illegible] men bliver straffet med Spedalskhed (20—27).

Og Na'aman, Kongen af Syriens Hæ[illegible]
fører, var en stor Mand for sin He[illegible]
res Aasyn og høit anseet, thi ved ha[illegible]
havde Herren givet Syrien Frelse; [illegible]

Manden var en vældig Krigsmand, men
pedalsk.
2. Og Syrerne vare dragne ud i Streif-
farer og havde bortført en liden Pige
om Fange fra Israels Land; og hun
jente Na'amans Hustru.
3. Og hun sagde til sin Frue: Gid
nin Herre dog stod for den Profets Aa-
yn, som er i Samaria! Da skulde han
ri ham fra hans Spedalskhed.
4. Og han* gik ind og gav sin Herre
et tilkjende og sagde: Saa og saa har
en Pige talt, som er fra Israels Land.
*Na'aman.
5. Da sagde Syriens Konge: Drag
erhen, og jeg vil sende et Brev til Is-
aels Konge. Han drog da afsted og
og med sig ti Talenter Sølv og seks
usinde Sekel Guld og ti Klædninger til
)mskifte.
6. Og han bragte Brevet til Israels
onge, saalydende: Og nu, naar
ette Brev kommer til dig, se, da har
g sendt Na'aman, min Tjener, til dig,
rat du skal fri ham fra hans Spe-
alskhed.
7. Og det skede, da Israels Konge
este Brevet, sønderrev han sine Klæder
g sagde: Er jeg Gud, saa jeg kan døde
g gjøre levende, siden denne sender Bud
l mig, forat jeg skal fri en Mand fra
ans Spedalskhed? Skjønner dog og ser,
t han søger en Leilighed til Strid med
ig! 1 Mos. 30, 2. 5 Mos. 32, 39. 1 Sam. 2, 6.
8. Og det skede, da Elisa, den Guds
Mand, hørte, at Israels Konge havde
nderrevet sine Klæder, da sendte han
ud til Kongen og lod sige: Hvorfor
ar du sønderrevet dine Klæder? Lad
am dog komme til mig! Saa skal han
ende, at der er en Profet i Israel.
9. Saa kom da Na'aman med sine
este og sin Vogn og holdt ved Ind-
ngen til Elisas Hus.
10. Og Elisa sendte et Bud til ham
lod sige: Gaa hen og tvæt dig syv
ange i Jordan! Saa skal dit Kjød igjen
ive friskt, og du skal vorde ren. Joh. 9, 7.
11. Da blev Na'aman vred og drog
rt og sagde: Se, jeg tænkte: Han vil
st komme ud til mig og staa frem og
akalde Herrens, sin Guds, Navn og
væge sin Haand hen over Stedet og
rttage Spedalskheden.
12. Ere ikke Abana og Parpar, Da-
askus's Floder, bedre end alle Israels
Vande? Kunde jeg ikke tvætte mig i dem
og vorde ren? Og han vendte sig og drog
bort i Vrede.
13. Og hans Tjenere traadte frem og
talte til ham og sagde: Min Fader! Der-
som Profeten havde paalagt dig noget
Svært, vilde du da ikke have gjort det?
Hvor meget mere da, naar han siger til
dig: Tvæt dig, og du skal vorde ren!
14. Da drog han ned og dukkede sig
syv Gange i Jordan efter den Guds
Mands Ord; og hans Kjød blev friskt
som en liden Drengs Kjød, og han blev ren.
Luk. 4, 27.
15. Og han vendte tilbage til den
Guds Mand, han selv og hele hans
Skare, og han kom og stod frem for ham
og sagde: Se, jeg ved, at der ikke er no-
gen Gud paa hele Jorden, uden i Is-
rael; saa modtag nu en Gave af din
Tjener!
16. Men han sagde: Saasandt Herren
lever, for hvis Aasyn jeg staar: Jeg
modtager den ikke. Og han vilde nøde
ham til at modtage den, men han væg-
rede sig.
17. Da sagde Na'aman: Siden du ikke
vil, saa lad dog din Tjener faa saa meget
Jord, som et Par Mulæsler kunne bære!
Thi din Tjener vil ikke mere ofre Brænd-
offer eller Slagtoffer til andre Guder,
men til Herren alene.
18. Dog, dette forlade Herren din Tje-
ner: Naar min Herre* gaar ind i Rim-
mons Hus for at tilbede der, og han
støtter sig til min Haand, og jeg bøier
mig ned i Rimmons Hus, naar jeg da
bøier mig ned i Rimmons Hus, saa skjenke
dog Herren din Tjener Forladelse i denne
Sag! *Syriens Konge.
19. Og han sagde til ham: Drag bort
i Fred! Og han drog fra ham et Stykke
Vei.
20. Da sagde Gehasi, Elisas, den Guds
Mands, Dreng: Se, min Herre har spa-
ret denne Syrer Na'aman og ikke mod-
taget af hans Haand, hvad han havde
bragt med sig; saasandt Herren lever, vil
jeg løbe efter ham og faa Noget af ham.
21. Og Gehasi ilede efter Na'aman;
og da Na'aman saa En løbe efter ham,
sprang han ned af Vognen og gik ham
imøde og sagde: Staar det vel til?
22. Og han sagde: Ja, det staar vel
til; min Herre har sendt mig og lader
sige: Se, just nu ere to unge Mænd

komne til mig fra Efra'ims Bjerg, af Profeternes Børn; giv dem dog en Talent Sølv og to Klædninger til Omskifte!

23. Og Na'aman sagde: Føi mig i at tage to Talenter! Og han nødte ham og knyttede to Talenter Sølv sammen i to Punge og tog to Klædninger til Omskifte og gav det til to af sine Drenge, og de bare det foran ham.

24. Og da han kom til Bakken, modtog han det af deres Haand og forvarede det i Huset; og han lod Mændene fare, og de gik bort.

25. Og han selv kom og traadte frem for sin Herre; og Elisa sagde til ham: Hvorfra kommer du, Gehasi? Og han sagde: Din Tjener har ikke været noget Sted borte.

26. Men han sagde til ham: Var ikke mit Hjerte* der borte, da Manden vendte om fra sin Vogn og gik dig imøde? Er det nu Tid til at tage imod Sølv og til at tage imod Klæder og Oljetræer og Vingaarde og smaat Kvæg og stort Kvæg og Tjenere og Tjenestepiger?

*d. e. var jeg ikke i Aanden nærværende?

27. Derfor skal Na'amans Spedalskhed hænge ved dig og ved din Afkom evindelig. Og han gik ud fra ham, spedalsk, lig Sne.

2 Sam. 3, 29. 2 Mos. 4, 6. 4 Mos. 12, 10.

6. Kapitel.

Elisa faar en Økse, der er falden i Vandet, til at flyde op (1—7), aabenbarer for Israels Konge den syriske Konges Anslag (8—12), fører de Syrere, som skulle gribe ham, midt ind i Samaria, men vil ikke, at Kong Joram skal slaa dem ihjel (13—23). Samaria beleires; der bliver saa svar en Hungersnod, at en Kvinde æder sit eget Barn; Kong Joram giver Elisa Skylden derfor og vil slaa ham ihjel (24—33).

Og Profeternes Børn sagde til Elisa: Se, det Sted, hvor vi sidde for dit Aasyn, er os for trangt.

2. Lad os gaa til Jordan og derfra tage hver sin Bjælke, forat vi kunne bygge os der et Sted, hvor vi kunne sidde! Og han sagde: Gaar!

3. Og En af dem sagde: Føi os dog i at gaa med dine Tjenere! Og han sagde: Ja, jeg vil gaa med.

4. Saa gik han med dem; og de kom til Jordan og huggede Træerne.

5. Og da En af dem fældede sin Bjælke, faldt Øksen i Vandet; og han raabte og sagde: Af, min Herre! Den var endog laant.

6. Da sagde den Guds Mand: Hvor faldt den hen? Og han viste ham Stedet; da afhuggede han et Stykke Træ og kastede det derhen og fik Øksen til at flyde op.

7. Og han sagde: Tag den op! Og han udrakte sin Haand og tog den.

8. Og Syriens Konge førte Krig med Israel; og han raadslog med sine Tjenere og sagde: Paa det og det Sted skal min Leir være.

9. Men den Guds Mand sendte Bud til Israels Konge og lod sige: Tag dig i Vare for at drage forbi dette Sted! Thi der ville Syrerne drage ned.

10. Saa sendte Israels Konge Folk hen til det Sted, den Guds Mand havde sagt ham og advaret ham for, og han tog sig i Vare der; og dette skede ikke een Gang og ikke to Gange alene.

11. Og Syriens Konges Hjerte blev heftig oprørt over denne Sag; og han kaldte paa sine Tjenere og sagde til dem: Ville I ikke give mig tilkjende, hvem af Vore der holder med Israels Konge?

12. Da sagde en af hans Tjenere: De er ikke saa, min Herre Konge, men Elisa den Profet, som er i Israel, giver Israels Konge de Ord tilkjende, som du taler i dit Sengkammer.

13. Og han sagde: Gaar hen og se, hvor han er, forat jeg kan sende Bud o[g] lade ham hente! Og man gav ham de[t] tilkjende og sagde: Se, han er i Dotan.

14. Da sendte han Heste og Vogne o[g] en stor Hær derhen; og de kom derhe[n] om Natten og omringede Staden.

15. Og den Guds Mands Tjener st[od] aarle op, og da han gik ud, se, da om[-] ringede en Hær Staden, baade Heste [og] Vogne. Da sagde hans Dreng til ham: Af, min Herre! Hvad skulle vi gjøre?

16. Og han sagde: Frygt ikke! Thi d[e,] som ere med os, ere flere end de, so[m] ere med dem. 2 Kron. 32, 7. 1 Joh. 4,

17. Og Elisa bad og sagde: Herr[e,] Oplad hans Øine, forat han maa se! [Og] Herren oplod Drengens Øine, og h[an] saa, og se, Bjerget var fuldt af gloen[de] Heste og Vogne trindt om Elisa.

1 Mos. 32, 1. Ps. 34

18. Og da de* droge ned til ha[m,] bad Elisa til Herren og sagde: Slaa de[tte] Folk med Blindhed! Og han slog d[em] med Blindhed efter Elisas Ord.

* Syrerne. 1 Mos. 19,

19. Da sagde Elisa til dem: Dette er
ikke Veien, og dette er ikke Staden; føl=
ger mig! Saa skal jeg føre eder til den
Mand, I lede efter. Og han førte dem
til Samaria.
20. Og det skede, da de kom ind i
Samaria, sagde Elisa: Herre, oplad
deres Øine, forat de maa se! Og Her=
ren oplod deres Øine, og de saa, og se,
de vare midt i Samaria.
21. Og Israels Konge sagde til Elisa,
da han saa dem: Skal jeg slaa ihjel,
skal jeg slaa ihjel, min Fader?
22. Men han sagde: Du skal ikke slaa
dem ihjel; slaar du vel dem ihjel, som
du gjør til Fanger med dit Sverd og
ned din Bue*? Sæt Brød og Vand for
dem, forat de kunne æde og drikke og saa
drage bort til sin Herre! Ordsp. 25, 21.

* Du dræber ikke engang Krigsfanger, lang
mindre bør du da dræbe disse.

23. Han beredte dem da et stort Maal=
tid, og de aade og drak; derpaa lod han
em fare, og de droge til sin Herre. Og
yriske Streifskarer kom ikke mere ind i
sraels Land.
24. Og det skede sidenefter, at Ben=
adad, Syriens Konge, samlede hele sin
ær og drog op og beleirede Samaria.
25. Og der blev en stor Hunger i Sa=
aria, og se, de beleirede det, indtil Ho=
edet af et Asen kostede otteti Sekel Sølv,
g Fjerdedelen af en Kab Duemøg fem
ekel Sølv.
26. Og da Israels Konge engang gik
nkring paa Muren, raabte en Kvinde til
m og sagde: Hjælp, min Herre Konge!
27. Men han sagde: Naar Herren ikke
l hjælpe dig, hvorfra skulde da jeg skaffe
g Hjælp? Fra Tærskepladsen eller fra
nperfen?
28. Og Kongen sagde til hende: Hvad
ttes dig? Og hun sagde: Denne Kvinde
gde til mig: Giv hid din Søn! Saa
le vi æde ham idag og min Søn
orgen.
29. Saa kogte vi da min Søn og aade
n; og jeg sagde den følgende Dag til
nde: Giv hid din Søn! Saa ville vi
e ham. Men hun skjulte sin Søn.
3 Mos. 26, 29. 5 Mos. 28, 53. Begr. 4, 10.
30. Og det skede, da Kongen hørte
indens Ord, sønderrev han sine Klæder,
t han gik omkring paa Muren; da
Folket til, og se, han havde Sæk
enfor paa sit Legeme. 1 Kong. 21, 27.
31. Og han sagde: Saa gjøre Gud
mod mig, og saa blive han ved, om
Elisas, Safats Søns, Hoved skal blive
siddende paa ham idag!
32. Og Elisa sad i sit Hus, og de
Ældste sade hos ham. Da sendte Kongen
en Mand hen fra sig; men førend Budet
kom til ham*, sagde han til de Ældste:
Se I, at denne Morderens** Søn har
sendt Bud hid for at tage mit Hoved?
Ser til! Naar Budet kommer, saa lukker
Døren til og trykker ham tilbage med
Døren! Høres ikke allerede Lyden af hans
Herres Trin efter ham?

* Elisa. ** Achabs, 1 Kong. 19, 10. 14; 21, 19.

33. Medens han endnu talte med dem,
se, da kom Budet ned til ham. Da sagde
han*: Se, saadan** er den Ulykke, som
er kommen fra Herren; hvorfor skulde
jeg længer bie paa Herren?

* Kongen, som var kommen efter Budet. ** V. 29.

7. Kapitel.

Elisa forudsiger, at Hungersnøden skal være forbi den følgende Dag, og forkynder en Høvedsmand, som ikke vil tro det, at han skal blive Vidne dertil, men ikke nyde Godt deraf (1. 2). Fire Spedalske finde Syrernes Leir med Alt, hvad deri var, forladt af Syrerne (3—9). De give Kongen det tilkjende; Israel plyndrer Leiren, og begge Profetens Spaadomme opfyldes (10—20).

Da sagde Elisa: Hører Herrens Ord!
Saa siger Herren: Paa denne Tid
imorgen skal et Maal fint Mel kjøbes
for en Sekel, og to Maal Byg for en
Sekel i Samarias Port.
2. Men den Høvedsmand, til hvis
Haand Kongen støttede sig, svarede den
Guds Mand og sagde: Se, Herren skal
nu vel gjøre Sluser paa Himmelen!
Skulde dette Ord blive opfyldt? Og han
sagde: Se, du skal faa se det med dine
Øine, men ikke æde deraf.
3. Men der var fire spedalske Mænd
foran Indgangen til Porten, og de sagde,
den ene til den anden: Hvorfor sidde vi
her, indtil vi dø? 3 Mos. 13, 46.
4. Sige vi: Vi ville gaa ind i Sta=
den, saa er Hungeren i Staden, og vi
dø der, og blive vi siddende her, saa dø
vi ogsaa; saa kommer nu og lader os gaa
over til Syrernes Leir! Lade de os leve,
saa leve vi, og dræbe de os, saa dø vi.
5. Saa stode de op i Aftenskumringen
for at gaa ind i Syrernes Leir; og da
de kom til Udkanten af Syrernes Leir,
se, da var der ikke en Mand der.

6. Thi Herren havde ladet Syrernes Leir høre Lyd af Vogne og Lyd af Heste, Lyd af en stor Hær; da sagde de, den ene til den anden: Se, Israels Konge har leiet Hetitternes Konger og Ægyptens Konger imod os, til at overfalde os. 19, 7.

7. Og de brøde op og flyede i Aftenskumringen; de forlode sine Telte og sine Heste og sine Asener, Leiren, som den var, og flyede for at redde sit Liv.

8. Da hine Spedalske kom til Udkanten af Leiren, gik de ind i et Telt og aade og drak, og de toge der Sølv og Guld og Klæder og gik hen og skjulte det; derpaa vendte de tilbage og gik ind i et andet Telt og toge, hvad der var, og gik hen og skjulte det.

9. Men saa sagde de, den ene til den anden: Vi gjøre ikke ret; denne Dag er et godt Budskabs Dag, og dersom vi nu tie og vente, til Morgenen gryr, saa falder der Skyld paa os; saa kommer nu, lader os gaa ind og melde det i Kongens Hus!

10. Og de kom og raabte til Stadens Portvagt og meldte dem det og sagde: Vi kom til Syrernes Leir, og se, der var ikke en Mand eller Lyd af et Menneske; men Hestene stode bundne, og Asenerne bundne, og Teltene, som de pleie at være.

11. Da raabte Portvogterne og meldte det inde i Kongens Hus.

12. Og Kongen stod op om Natten og sagde til sine Tjenere: Jeg vil forklare eder, hvad Syrerne have gjort mod os; de vide, at vi lide Hunger, derfor ere de dragne ud af Leiren for at skjule sig paa Marken, sigende: Naar de nu drage ud af Staden, saa gribe vi dem levende og drage ind i Staden.

13. Da svarede en af hans Tjenere og sagde: Lad dem dog tage fem af de overblevne Heste, som ere blevne tilbage herinde! Se, det vil gaa dem, som hele den Israels Mængde, der er bleven tilbage herinde, eller det vil gaa dem, som hele den Israels Mængde, der er omkommen. Saa lader os da sende Bud hen og se efter!

14. Da toge de to Vogne med Heste for, og Kongen sendte dem efter Syrernes Hær og sagde: Drager hen og ser efter!

15. Og de droge efter dem indtil Jordan, og se, hele Veien var fuld af Klæder og andre Sager, som Syrerne havde kastet fra sig, da de i Angest ilede afsted; og Sendebudene vendte tilbage og meldte det til Kongen.

16. Saa gik Folket ud og plyndrede Syrernes Leir; da var et Maal fint Mel at faa for en Sekel, og to Maal Byg for en Sekel efter Herrens Ord. V. 1.

17. Og Kongen havde sat den Høvedsmand, til hvis Haand han støttede sig, til at have Opsyn ved Porten; og Folket traadte ham ned i Porten, og han døde, saaledes som den Guds Mand havde talt, som han havde talt, da Kongen kom ned til ham.

18. Da nemlig den Guds Mand talte til Kongen og sagde: To Maal Byg skulle kjøbes for en Sekel, og et Maal fint Mel for en Sekel imorgen paa denne Tid i Samarias Port,

19. da svarede Høvedsmanden den Guds Mand og sagde: Se, Herren skal nu vel gjøre Sluser paa Himmelen! Skulde det gaa efter dette Ord? Og han sagde: Du skal faa se det med dine Øine, men ikke æde deraf. V. 2.

20. Og saaledes gik det ham; Folket traadte ham ned i Porten, og han døde.

8. Kapitel.

Elisa raader den Kvinde, hvis Søn han har opvakt, at forlade Landet paa Grund af en forestaaende Hungersnød; hun gjør det, kommer efte[r] Hungersnødens Ophør tilbage og faar ved Gud[s] Styrelse sin Mark og sin Eiendom igjen (1—6). Elisa kommer til Damaskus, forkynder, at Ben[-] hadad skal dø og Hasael blive Konge og gjøre Is[-] rael meget Ondt (7—13). Hasael dræber Benhada[d] og bliver Konge (14. 15). Joram bliver Konge [i] Juda, er ugudelig; Edomiterne falde fra ham; h[an] dør (16—24). Achasja bliver Konge i hans Ste[d], er ogsaa ugudelig, drager med Joram, Israe[ls] Konge, i Krig mod Syrerne; Joram saare[s]; Achasja besøger ham i Jisre'el (25—29).

Og Elisa talte til den Kvinde, hv[is] Søn han havde gjort levende, [o]g sagde: Gjør dig rede og drag bort, [du] og dit Hus, og ophold dig som Frem[-] med, hvor du kan! Thi Herren har ka[ldet] det paa Hungeren, og den kommer ogsa[a] over Landet i syv Aar. 4,

2. Og Kvinden gjorde sig rede og gjor[de] efter den Guds Mands Ord; hun dr[og] bort, hun og hendes Hus, og hun ophol[dt] sig som Fremmed i Filisternes Land i s[yv] Aar. Rut 1

3. Og det skede efter syv Aars F[orløb]

løb, at Kvinden vendte tilbage fra Fili-
sternes Land; og hun gik ud for at raabe
til Kongen om at faa sit Hus og sin
Jordlod igjen.
4. Men Kongen talte just da med Ge-
hasi, den Guds Mands Dreng, og sagde:
Fortæl mig dog alle de store Gjerninger,
Elisa har gjort!
5. Og det skede, just som han fortalte
Kongen, at han havde gjort den Døde
levende, se, da raabte den Kvinde, hvis
Søn han havde gjort levende, til Kon-
gen om sit Hus og sin Jordlod. Da
sagde Gehasi: Min Herre Konge! Dette
er Kvinden, og dette er hendes Søn, som
Elisa gjorde levende.
6. Kongen spurgte da Kvinden, og hun
fortalte ham det; og Kongen lod hende
faa en af Hoffolket med sig og sagde:
Skaf hende igjen Alt, hvad der hører
hende til, og Alt, hvad Jordlodden har
indbragt fra den Dag, hun forlod Lan-
det, og indtil nu!
7. Og Elisa kom til Damaskus, og
Benhadad, Syriens Konge, var just da
syg; man fortalte ham da og sagde: Den
Guds Mand er kommen hid.
8. Da sagde Kongen til Hasael: Tag
en Gave med dig og gaa den Guds
Mand imøde og spørg Herren gjennem
ham og sig: Skal jeg komme mig af
denne Sygdom?
9. Saa drog Hasael ham imøde og tog
en Gave med sig, og det af det Bedste i
Damaskus, saa Meget, som firti Kameler
kunde bære; og han kom og stod frem
for ham og sagde: Din Søn, Benhadad,
Syriens Konge, har sendt mig til dig og
lader sige: Skal jeg komme mig af denne
Sygdom?
10. Men Elisa sagde til ham: Gaa kun
og sig til ham: Du skal leve*. Men
Herren har ladet mig se, at han skal dø.
*Med jeg ved, at du i alle Tilfælde vil gjøre, V. 14.
11. Og han holdt sit Blik fæstet paa
ham overmaade længe, og den Guds
Mand græd. Luk. 19, 41.
12. Da sagde Hasael: Hvorfor græder
min Herre? Og han sagde: Fordi jeg
ved, at du skal gjøre Israels Børn Ondt;
deres Fæstninger skal du sætte Ild paa,
og deres unge Mænd skal du dræbe med
Sværd, og deres smaa Børn skal du knuse,
og deres frugtsommelige Kvinder skal du
sprætte op. 10, 32 fg. Am. 1, 3. 4. 13; 4, 10.
Es. 13, 16. 18. Hos. 14, 1.
13. Og Hasael sagde: Hvad er din
Tjener, den Hund, at han skulde gjøre
denne store Ting? Og Elisa sagde: Her-
ren har ladet mig se dig som Konge over
Syrien. 1 Kong. 19, 15.
14. Han gik da fra Elisa og kom til
sin Herre; og denne sagde til ham: Hvad
sagde Elisa dig? Og han sagde: Han
sagde mig: Du skal leve.
15. Og det skede den følgende Dag,
da tog han et Teppe og dyppede det i
Vand og bredte det over hans Ansigt,
og han døde; og Hasael blev Konge i
hans Sted.
16. I Jorams, Achabs Søns, Israels
Konges, femte Aar, da Josafat endnu
var Judas Konge, blev Joram, Josafats
Søn, Konge i Juda. 2 Krøn. 21, 1 fg.
17. To og treti Aar gammel var han,
da han blev Konge, og otte Aar regjerede
han i Jerusalem.
18. Og han vandrede paa Israels
Kongers Vei, ligesom Achabs Hus havde
gjort, thi han havde en Datter af Achab
til Hustru, og han gjorde, hvad ondt var
i Herrens Øine. 16, 3.
19. Men Herren vilde ikke ødelægge
Juda for sin Tjener Davids Skyld, saa-
ledes som han havde tilsagt ham at ville
give ham, nemlig hans Sønner, en Lampe
alle Dage. 2 Sam. 7, 12 fg. 1 Kong. 11, 36; 15, 4.
20. I hans Dage faldt Edom fra
Juda, og de satte en Konge over sig.
21. Og Joram drog over til Za'ir,
og alle Vognene med ham; og han brød
op om Natten og slog Edom, der om-
ringede ham, Høvedsmændene over Vog-
nene, og Folket flyede til sine Telte.
22. Saa faldt da Edom fra Juda ind-
til denne Dag; da faldt ogsaa Libna fra
paa den samme Tid. 2 Krøn. 21, 10.
23. Men det Øvrige af Jorams Hi-
storie og Alt, hvad han gjorde, er op-
skrevet i Judas Kongers Krønikebog.
24. Og Joram lagde sig hos sine Fædre
og blev begraven hos sine Fædre i Da-
vids Stad; og Achasja, hans Søn, blev
Konge i hans Sted. 2 Krøn. 22, 1 fg.
25. I Jorams, Achabs Søns, Israels
Konges, tolvte Aar blev Achasja, Jorams
Søn, Konge i Juda. 9, 29.
26. To og tyve Aar gammel var
Achasja, da han blev Konge, og et Aar
regjerede han i Jerusalem; og hans Mo-
ders Navn var Atalja, en Datter* af
Omri, Israels Konge. *Sønnedatter, V. 18.

27. Og han vandrede paa Achabs Huses Vei og gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, ligesom Achabs Hus; thi han var en Slægtning af Achabs Hus.

28. Og han drog med Joram, Achabs Søn, i Krig mod Hasael, Syriens Konge, ved Ramot i Gilead. Og Syrerne saarede Joram. 9, 14 fg.

29. Da vendte Kong Joram tilbage for at lade sig læge i Jisre'el for de Saar, Syrerne havde slaaet ham ved Rama, da han stred mod Hasael, Syriens Konge; og Achasja, Jorams Søn, Judas Konge, drog ned for at se til Joram, Achabs Søn, i Jisre'el, fordi han var syg.

9. Kapitel.

En af Profeterne salver paa Elisas Befaling Jehu til Konge over Israel og byder ham at udrydde Achabs Hus (1—10). Jehu stifter en Sammensværgelse mod Joram og drager til Jisre'el (11—20). Joram og Achasja drage ud imod ham; han dræber Joram og lader hans Lig kaste hen paa Nabots Mark, lader ogsaa Achasja dræbe (21—29); han lader Jesabel styrte ud af Vinduet; hun ædes af Hundene (30—37).

Og Profeten Elisa kaldte paa en af Profeternes Børn og sagde til ham: Omgjord dine Lænder og tag denne Oljekrukke i din Haand og gaa til Ramot i Gilead!

2. Og naar du kommer derhen, da se dig der om efter Jehu, Søn af Josafat, Søn af Nimsi, og du skal gaa ind og lade ham staa op midt iblandt sine Brødre og føre ham ind i det inderste Kammer.

3. Og du skal tage Oljekrukken og udgyde den over hans Hoved og sige: Saa siger Herren: Jeg har salvet dig til Konge over Israel. Og du skal aabne Døren og fly og ikke bie. 1 Kong. 19, 16.

4. Saa gik Drengen, den unge Profet, til Ramot i Gilead.

5. Og da han kom did, se, da sade Hærens Høvedsmænd der; og han sagde: Jeg har et Ord til dig, Høvedsmand! Da sagde Jehu: Til hvem af os alle? Og han sagde: Til dig, Høvedsmand!

6. Da stod han op og gik ind i Huset, og han udgjød Oljen over hans Hoved og sagde til ham: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg har salvet dig til Konge over Herrens Folk, over Israel.

7. Og du skal slaa Achabs, din Herres, Hus, og jeg vil hevne mine Tjeneres, Profeternes, Blod og alle Herrens Tjeneres Blod paa Jesabel.
1 Kong. 18, 4; 19, 10; 21, 5 fg.

8. Og hele Achabs Hus skal gaa tilgrunde, og jeg vil udrydde af Achabs Slægt alt Mandkjøn, baade Myndig og Umyndig, i Israel. 1 Kong. 21, 21 fg.

9. Og jeg vil gjøre Achabs Hus ligesom Jeroboams, Nebats Søns, Hus og ligesom Baesas, Achias Søns, Hus.
1 Kong. 15, 29; 16, 3.

10. Og Jesabel skulle Hundene fortære paa Jisre'els Mark, og Ingen skal begrave hende. Saa aabnede han Døren og flyede.

11. Og Jehu gik ud til sin Herres Tjenere, og man sagde til ham: Er Alt vel? Hvorfor kom denne gale Mand* til dig? Og han sagde til dem: I kjende jo Manden og hans underlige Tanker. * Hos. 9, 7

12. Men de sagde: Du taler ikke Sandt; fortæl os, hvad det er! Da sagde han: Saa og saa talte han til mig og sagde: Saa siger Herren: Jeg har salvet di[g] til Konge over Israel.

13. Da skyndte de sig og toge hve[r] sit Klædebon og lagde det under ha[m] paa Trappetrinene; og de stødte i Basu[n] og sagde: Jehu er Konge! Matt. 21,

14. Saa stiftede da Jehu, Søn af Jo[-]
safat, Søn af Nimsi, en Sammensvær[-]
gelse mod Joram. Men Joram hav[de]
ligget paa Vagt ved Ramot i Gilea[d,]
han og hele Israel, mod Hasael, Syrien[s]
Konge, 8, 28

15. og Kong Joram var vendt tilba[ge]
for at lade sig læge i Jisre'el for
Saar, Syrerne havde slaaet ham,
han stred mod Hasael, Syriens Kong[e.]
Og Jehu sagde: Hvis det er eders Vil[je,]
saa lader ingen Flygtning slippe ud
Staden for at gaa hen og kundgjøre
i Jisre'el!

16. Da steg Jehu op i Vognen
drog til Jisre'el, thi Joram laa
der: og Achasja, Judas Konge,
dragen derned for at se til Joram.

17. Og Vægteren stod paa Taarne[t]
Jisre'el, og han saa Jehus Skare, da h[an]
kom, og han sagde: Jeg ser en Skare.
sagde Joram: Tag en Rytter og send h[am]
dem imøde, og han skal sige: Er der Fre[d?]

18. Og Rytteren drog ham imøde
sagde: Saa siger Kongen: Er der Fre[d?]
Men Jehu sagde: Hvad har du m[ed]
Fred at gjøre? Vend om og følg m[ig!]

Og Vægteren meldte og sagde: Budet
kom til dem, men vendte ikke tilbage.
19. Da sendte han en anden Rytter,
og da han kom til dem, sagde han: Saa
siger Kongen: Er der Fred? Men Jehu
sagde: Hvad har du med Fred at gjøre?
Vend om og følg mig!
20. Og Vægteren meldte det og sagde:
Han kom til dem, men vendte ikke til-
bage, og Farten er som Jehus, Nimsis
Søns, Fart; thi han farer afsted som
en Rasende.
21. Da sagde Joram: Spænd for! Og
man spændte for hans Vogn; og Joram,
Israels Konge, og Achasja, Judas Konge,
droge ud, hver paa sin Vogn; de droge
Jehu imøde og traf ham paa Jisre'eliten
Nabots Jordlod. 1 Kong. 21, 1.
22. Og da Joram saa Jehu, sagde han:
Er der Fred, Jehu? Men han sagde: Hvor-
ledes kan du tale om Fred, saalænge din
Moder Jesabels Horerier og hendes mange
Troldomskunster vedvare? Aab. 2, 20.
23. Da vendte Joram om og flyede;
og han sagde til Achasja: Forrædert,
Achasja!
24. Og Jehu greb Buen med sin Haand
og skjød Joram mellem hans Arme, saa
Pilen gik ud af hans Hjerte; og han
sank ned i sin Vogn.
25. Og han* sagde til Bidkar, sin Hø-
vedsmand: Tag ham og kast ham hen
paa Jisre'eliten Nabots Jordstykke! Kom
ihu, hvorledes jeg og du rede sammen
efter Achab, hans Fader, og Herren ud-
talte dette Ord over ham!
* Jehu. 1 Kong. 21, 19; 22, 38.
26. Sandelig, Nabots Blod og hans
Sønners Blod saa jeg igaar, siger Her-
ren, og jeg vil betale dig paa denne
Jordlod, siger Herren. Saa tag ham nu
og kast ham hen paa Jordlodden efter
Herrens Ord!
27. Da Achasja, Judas Konge, saa
det, flyede han paa Veien til Havehuset;
og Jehu satte efter ham og sagde: Slaar
ogsaa ham! Og de sloge ham i Vognen
paa Opgangen til Gur, som er ved
Jibleam, og han flyede til Megiddo og
døde der. 2 Krøn. 22, 9.
28. Og hans Tjenere kjørte ham til
Jerusalem og begrove ham i hans Grav
hos hans Fædre i Davids Stad.
29. Men Achasja var bleven Konge over
Juda i Jorams, Achabs Søns, ellevte Aar.
30. Og Jehu kom til Jisre'el; og da
Jesabel hørte det, sminkede hun sine
Øine og smykkede sit Hoved og saa ud
igjennem Vinduet. Jer. 4, 30.
31. Og da Jehu kom i Porten, sagde
hun: Er der Fred, du Simri, som slog
sin Herre ihjel? 1 Kong. 16, 10. 18.
32. Og han løftede sit Ansigt op imod
Vinduet og sagde: Hvem holder med mig?
Hvem? Og to, tre Hofmænd saa ud til ham.
33. Og han sagde: Styrter hende ned!
Og de styrtede hende ned, og hendes Blod
sprøitede paa Væggen og paa Hestene,
og han lod dem sønderttræde hende.
34. Og han gik ind og aad og drak;
og han sagde: Ser dog efter denne For-
bandede og begraver hende! Thi hun er
en Kongedatter. 1 Kong. 16, 31.
35. Og de gik hen for at begrave hende;
men de fandt Intet af hende uden Hjerne-
skallen og Fødderne og Hænderne.
36. Og de vendte tilbage og fortalte
ham det, og han sagde: Det er Herrens
Ord, som han talte gjennem sin Tjener,
Tisbiten Elias, da han sagde: Paa Jis-
re'els Mark skulle Hundene fortære Je-
sabels Kjød. V. 10. 1 Kong. 21, 23.
37. Og Jesabels Lig skal blive som
Møg paa Jorden paa Jisre'els Mark,
saa man ikke skal kunne sige: Dette er
Jesabel.

10. Kapitel.

Jehu lader Achabs sytti Sønner ihjelslaa og udrydder hele hans Hus (1—11), lader Kong Achasjas Brødre dræbe, drager med Jonadab til Samaria og ødelægger der de Øvrige af Achabs Hus (12—17), forsamler alle Ba'als Prester i Afgudens Tempel under Paaskud af, at han er en ivrig Ba'alsdyrker, og udrydder ved at opbrænde Templet alle Ba'als Tjenere og Ba'alstjenesten af Israel; dog dyrker han Jeroboams Kalve (18—29). Herren lover ham, at hans Børn i fjerde Led skulle sidde paa hans Trone; Hasael slaar Israel og indtager Landet østenfor Jordan; Jehu dør (30—36).

Og Achab havde sytti Sønner i Sa-
maria; og Jehu skrev Breve og
sendte dem til Samaria, til Jisre'els
Øverste, de Ældste, og til de af Achab
indsatte Fosterfædre, og de løde saa:
2. . . . Og nu, naar dette Brev kom-
mer til eder (I have jo eders Herres
Sønner hos eder, og I have Vognene
og Hestene og en fast Stad og Vaabnene
hos eder),
3. saa udser eder den bedste og mest
skikkede blandt eders Herres Sønner og
sætter ham paa hans Faders Trone, og
strider saa for eders Herres Hus!

4. Men de bleve saare forskrækkede og sagde: Se, de to Konger holdt ikke Stand for ham; hvorledes skulde da vi kunne det? 9, 23. 24. 27.

5. Saa sendte Slotshøvdingen og Høvdingen over Staden og de Ældste og Fosterfædrene Bud til Jehu og lode sige: Vi ere dine Tjenere, og Alt, hvad du siger til os, ville vi gjøre; vi ville ikke gjøre Nogen til Konge; gjør du, hvad du finder for godt!

6. Han skrev da anden Gang et Brev til dem, saalydende: Dersom I holde med mig og høre min Røst, saa tager Hovederne af eders Herres Sønner og kommer til mig paa denne Tid imorgen i Jisre'el! Men Kongens Sønner, sytti i Tallet, vare hos de Store i Staden, som opfostrede dem.

7. Og det skede, da Brevet kom til dem, da toge de Kongens Sønner og dræbte dem, sytti i Tallet, og lagde deres Hoveder i Kurve og sendte dem til ham i Jisre'el. Dom. 9, 5.

8. Og Budet kom og meldte ham det og sagde: De have bragt hid Kongens Sønners Hoveder. Og han sagde: Lægger dem i to Hobe foran Indgangen til Porten indtil imorgen!

9. Og det skede om Morgenen, at han gik ud og stod frem der, og han sagde til alt Folket: I ere retfærdige! Se, jeg stiftede en Sammensværgelse mod min Herre og dræbte ham; men hvem har slaaet alle disse ihjel?

10. Erkjender da, at ikke noget af Herrens Ord, som Herren har talt over Achabs Hus, falder til Jorden; men Herren har gjort, hvad han talte gjennem sin Tjener Elias. 1 Kong. 21, 21 fg.

11. Og Jehu ihjelslog alle dem, som vare tilbage af Achabs Hus i Jisre'el, og alle hans Store og hans Kjendinger og hans Prester, indtil han ikke levnede ham Nogen, som undkom.

12. Og han gjorde sig rede og drog hen og kom til Samaria. Og da Jehu var ved Hyrdernes Bet-Eked paa Veien,

13. da traf han Achasjas, Judas Konges, Brødre*, og han sagde: Hvem ere I? Og de sagde: Vi ere Brødre af Achasja og drage ned for at hilse paa Kongens Børn og Dronningens Børn.

*d. e. Brodersønner, 2 Krøn. 22, 8.

14. Og han sagde: Griber dem levende! Og de grebe dem levende og dræbte dem ved Bet-Ekeds Brønd, to og firti i Tallet, og han levnede ikke Een af dem.

15. Og da han drog derfra, traf han Jonadab, Rekabs Søn, som kom ham imøde, og han hilsede ham og sagde til ham: Er dit Hjerte oprigtigt, saaledes som mit Hjerte er mod dit Hjerte? Og Jonadab sagde: Ja, det er. Er det saa [sagde Jehu], da giv mig din Haand! Og han gav ham sin Haand; og han lod ham stige op til sig i Vognen. Jer. 35, 6.

16. Og han sagde: Drag med mig og se paa min Nidkjærhed for Herren! Og man kjørte ham paa hans Vogn.

17. Og da han kom til Samaria, slog han ihjel alle dem, som vare tilbage a[f] Achabs Hus i Samaria, indtil han havd[e] udryddet det, efter Herrens Ord, som ha[n] havde talt til Elias. 1 Kong. 21, 21. 22

18. Da forsamlede Jehu alt Folket o[g] sagde til dem: Achab har tjent Ba'a[l] lidet, Jehu vil tjene ham meget. 1 Kong. 16, 31. 3

19. Saa kalder nu alle Ba'als Pro feter, alle hans Tjenere og alle hans Preste til mig, ikke Een maa savnes! Thi je har et stort Slagtoffer fore til Ba'al hver den, der savnes, skal ikke leve. Me Jehu gjorde det med Svig for at udrydt Ba'als Tjenere.

20. Og Jehu sagde: Holder en helli Festforsamling for Ba'al! Og de udraab den.

21. Og Jehu sendte Bud om i he Israel, og alle Ba'als Tjenere kom; d blev ingen tilbage, som jo kom; og gik ind i Ba'als Hus, og Ba'als H blev fuldt fra Ende til Ende.

22. Og han sagde til den, som v over Klædekamret: Tag frem Klædning for alle Ba'als Tjenere! Og han tog Klæ ningerne frem til dem.

23. Da nu Jehu kom med Jonada Rekabs Søn, til Ba'als Hus, sagde h til Ba'als Tjenere: Undersøger og til, at der ikke her blandt eder er nog af Herrens Tjenere, men Ba'als Tjene alene!

24. Og de gik ind for at ofre Sla offere og Brændoffere, og Jehu satte ud for otteti Mand og sagde: Hvis nog af de Mænd, jeg overgiver i ede Hænder, undkommer, da skal der bø Liv for Liv.

25. Og det skede, da man var fær med at ofre Brændofferet, da sagde J

til Løberne og til Drabanterne: Gaar
ind, slaar dem ihjel, lader ikke Een slippe
ud! Og de sloge dem med Sverdets Eg,
og Løberne og Drabanterne kastede dem
en og begave sig til Ba'als Huses By*.
1 Kong. 18, 40.

*d. e. enten den Del af Staden, hvor Ba'als Hus var, eller en Del Boliger, der hørte til Ba'als Hus.

26. Og de bare Ba'als Huses Støtter
d og opbrændte dem, 11, 18.
27. og de nedbrøde Ba'als Støtte og
edbrøde Ba'als Hus og gjorde det til
andhuse indtil denne Dag. 3, 2.
28. Saa udryddede Jehu Ba'al af Is-
ael.
29. Men fra Jeroboams, Nebats Søns,
ynder, som han havde bragt Israel til
gjøre, veg Jehu ikke, fra Guldkalvene
Betel og Dan. 1 Kong. 12, 28 fg.
30. Og Herren sagde til Jehu: Efterdi
har gjort tilgavns, hvad ret var i mine
ine, gjort mod Achabs Hus efter alt
t, som var i mit Hjerte, saa skulle dine
ønner i fjerde Led sidde paa Israels
one. 15, 12.
31. Men Jehu tog ikke i Agt at vandre
Herrens, Israels Guds, Lov af hele
Hjerte; han veg ikke fra Jeroboams
nder, som han havde bragt Israel til
gjøre.
32. I de Dage begyndte Herren at
rive Stykker fra Israel; Hasael slog
paa hele Israels Grænse, 8, 12.
33. fra Jordan af mod Solens Op-
g, [og tog] hele Gileads Land, Gad-
ne og Rubeniterne og Manassiterne,
fra Aroer, som ligger ved Arnons
baade Gilead og Basan.
4. Men det Øvrige af Jehus Historie
Alt, hvad han gjorde, og alle hans
dige Gjerninger, det er opskrevet i Is-
s Kongers Krønikebog.
5. Og Jehu lagde sig hos sine Fædre,
man begrov ham i Samaria; og
chas, hans Søn, blev Konge i hans
. 13, 1.
6. Og den Tid, Jehu var Konge over
ael i Samaria, var otte og tyve Aar.

11. Kapitel.

Atalja, Achasjas Moder, hører, at hendes er død, udrydder hun hele den kongelige lie undtagen Joas, som skjules af Presten a i Templet (1—3). I det syvende Aar der- lader Jojada Joas udraabe til Konge og a dræbe (4—16). Jojada opretter en Pakt mellem Herren og Kongen og Folket, udrydder Ba'alsdyrkelsen; Joas sætter sig paa Kongetronen; Folket er tilfreds (17—21).

Da Atalja, Achasjas Moder, saa, at
hendes Søn var død, reiste hun sig
og udryddede hele den kongelige Æt.
2 Krøn. 22, 10 fg.
2. Men Joseba, Kong Jorams Datter,
Achasjas Søster, tog Joas, Achasjas Søn,
og bragte ham hemmelig ud fra Kongens
Sønner, som skulde dræbes, ham og hans
Amme, ind i Sengkamret*; og de skjulte
ham for Atalja, saa han ikke blev dræbt.

*d. e. det Kammer, hvor Sengklæderne bleve opbevarede.

3. Og derefter var han hos hende i
Herrens Hus og blev holdt skjult i seks
Aar, medens Atalja regjerede over Landet.
4. Men i det syvende Aar sendte Jo-
jada Bud og hentede Livvagtens Øverster
over Hundrede og lod dem komme ind
til sig i Herrens Hus og gjorde en Pakt
med dem og tog dem i Ed i Herrens
Hus og viste dem Kongens Søn.
2 Krøn. 23, 1 fg.
5. Og han bød dem og sagde: Dette
er, hvad I skulle gjøre: Den ene Tredje-
del af eder skal tiltræde Vagten paa Sab-
baten og holde Vagt ved Kongens Hus,
6. og den anden Tredjedel i Surs Port,
og den tredje Tredjedel i Porten bag Lø-
berne, og I skulle holde Vagt for Huset
for at spærre det;
7. og de to Dele af eder, alle de, som
træde af paa Sabbaten, de skulle holde
Vagt i Herrens Hus hos Kongen.
8. Og I skulle omgive Kongen trindt
omkring, hver med sine Vaaben i sin Haand,
og den, som vil trænge ind i Rækkerne,
skal dræbes; og I skulle være hos Kon-
gen, naar han gaar ud, og naar han gaar
ind.
9. Og Øversterne over Hundrede gjorde
aldeles, som Jojada, Presten, bød dem,
og de toge hver sine Mænd, dem, som
tiltraadte paa Sabbaten, tilligemed dem,
som traadte af paa Sabbaten; og de kom
til Jojada, Presten.
10. Og Presten gav Øversterne over
Hundrede de Spyd og de Skjolde, som
havde tilhørt Kong David, og som vare
i Herrens Hus.
11. Og Løberne stode opstillede, hver
med sine Vaaben i sin Haand, fra Husets
høire Side til Husets venstre Side hent-
mod Alteret og henimod Huset trindt om-
kring hos Kongen.

12. Og han førte Kongesønnen ud og satte Kronen paa ham og overgav ham Vidnesbyrdet*, og de gjorde ham til Konge og salvede ham; og de klappede i Hænderne og sagde: Kongen leve!

* Loven, 5 Mos. 17, 18 fg.
1 Sam. 10, 24. 1 Kong. 1, 25. 39.

13. Da Atalja hørte Løbernes og Folkets Raab, kom hun til Folket i Herrens Hus.

14. Og hun saa, og se, Kongen stod paa Forhøiningen, som Skik var, og Øversterne og Trompetblæserne hos Kongen, og alt Landets Folk glædede sig og stødte i Trompeter; da sønderrev Atalja sine Klæder og raabte: Oprør, Oprør!

15. Men Jojada, Presten, bød Øversterne over Hundrede, dem, som vare satte over Hæren, og sagde til dem: Fører hende ud, ind imellem Rækkerne, og den, som følger hende, dræber ham med Sverd! Thi Presten havde sagt: Lad hende ikke blive dræbt i Herrens Hus!

16. Og de gjorde Plads for hende til begge Sider, og hun gik den Vei, Hestene gaa ind i Kongens Hus; og der blev hun dræbt.

17. Og Jojada gjorde en Pakt mellem Herren og Kongen og Folket, at de skulde være Herrens Folk, og mellem Kongen og Folket.

18. Og alt Landets Folk gik ind i Ba'als Hus og nedbrød det; hans Altere og hans Billeder knuste de aldeles, og Mattan, Ba'als Prest, dræbte de foran Alterne. Og Presten beskikkede Tilsyn med Herrens Hus. 10, 26. 27. 2 Krøn. 31, 1.

19. Og han tog Øversterne over Hundrede og Livvagten og Løberne og alt Landets Folk, og de førte Kongen ned fra Herrens Hus og gik Veien gjennem Løbernes Port ind i Kongens Hus; og han satte sig paa Kongernes Trone.

20. Og alt Landets Folk glædede sig, og Staden var rolig; men Atalja havde de dræbt med Sverd i Kongens Hus.

21. Syv Aar gammel var Joas, da han blev Konge. 12, 1.

12. Kapitel.

Joas frygter Gud, saalænge Jojada lever; dog afskaffes ikke Afgudshøiene (1—3). Joas lader samle Penge til at istandsætte Templet (4—16). Han kjøber Hasael fra sig med Guld og bliver ihjelslagen af sine Tjenere (17—21).

I Jehus syvende Aar blev Joas Konge, og i firti Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zibja fra Be'erseba. 2 Krøn. 24, 1 fg.

2. Og Joas gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, alle sine Dage, saalænge Jojada, Presten, veiledede ham.

3. Kun bleve Offerhøiene ikke bortskaffede; Folket vedblev at ofre og brænde Røgelse paa Høiene. 1 Kong. 15, 14.

4. Og Joas sagde til Presterne: Alle de Penge for det, som helliges, der pleie at komme ind i Herrens Hus, Pengene fra dem, som gaa over til de Mønstrede*, Pengene for Personer, eftersom enhver vurderes**, og alle de Penge, som det kommer En isinde at bringe ind i Herrens Hus,

* 2 Mos. 30, 12 fg.
** 3 Mos. 27, 2 fg. 4 Mos. 18, 15 fg.

5. dem skulle Presterne modtage, hver af sin Kjending, og de skulle bøde Husets Brøst overalt, hvor der findes nogen Brøst.

6. Men i Kong Joas's tre og tyvende Aar havde Presterne endnu ikke bødet Husets Brøst.

7. Da kaldte Kong Joas Presten Jojada og Presterne og sagde til dem: Hvor for bøde I ikke Husets Brøst? Nu mac I ikke længer modtage Penge af eder Kjendinger, men I skulle afgive dem ti Husets Brøst.

8. Og Presterne gave sit Samtykke ti ikke at modtage Penge af Folket og ik at bøde Husets Brøst.

9. Saa tog Jojada, Presten, en Kis og borede et Hul i dens Laag og sat den ved Siden af Alteret til Høire, hvo man gaar ind i Herrens Hus, og de lagde Presterne, som havde Vagt v Dørtærskelen, alle de Penge, som ble bragte ind i Herrens Hus.

10. Og det skede, naar de saa, at d var mange Penge i Kisten, saa gik Ko gens Striver og Ypperstepresten op knyttede sammen og tællede de Penge, so fandtes i Herrens Hus.

11. Og de overgave de afveiede Pen i deres Haand, som forestode Arbeid som havde Tilsyn med Herrens Hus; de gave dem igjen ud til Tømmermæ dene og til Bygningsmændene, som beidede paa Herrens Hus, 22, 4

12. og til Murerne og til Stenhu gerne og til Indkjøb af Træ og hug Stene for at bøde Herrens Huses Br og til Alt, hvad der blev givet ud til sætte Huset i Stand.

13. Dog blev der ikke gjort Sølvb

fener, Knive, Skaaler til at stænke med,
Trompeter, noget Guldkar eller Sølvkar
til Herrens Hus for de Penge, som bleve
bragte ind i Herrens Hus,
14. men de overgave dem til dem, som
forestode Arbeidet, og de satte for dem
Herrens Hus i Stand.
15. Og man holdt ikke Regnskab med
e Mænd, i hvis Haand man overgav
Pengene for at give dem til dem, som
dførte Arbeidet; thi de handlede redelig.
22, 7.
16. Men Pengene af Skyldoffer og
Pengene af Syndoffere bleve ikke bragte
nd i Herrens Hus; de tilfaldt Presterne.
3 Mos. 5, 15 fg. 4 Mos. 5, 8 fg.
17. Paa den Tid drog Hasael, Syriens
onge, op og krigede mod Gat og ind-
g det; og Hasael vendte sit Ansigt til
t drage op imod Jerusalem.
18. Da tog Joas, Judas Konge, alle
hellige Ting, som Josafat og Joram
g Achasja, hans Fædre, Judas Konger,
avde helliget, og dem, han selv havde
lliget, og alt det Guld, som fandtes i
errens Huses og Kongens Huses Skat-
mre, og sendte det til Hasael, Syriens
onge, og han drog da op fra Jerusalem.
16, 8; 18, 15. 1 Kong. 15, 18.
19. Men det Øvrige af Joas's Historie
Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i
idas Kongers Krønikebog.
20. Og hans Tjenere reiste sig og stif-
e en Sammensværgelse og sloge Joas
el i Millos Hus, som gaar ned til Silla;
14, 19; 15, 10. 25. Dom. 9, 6.
21. og det var Josakar, Sim'ats Søn,
Josabad, Somers Søn, hans Tjenere,
t sloge ham ihjel. Og han døde, og
n begrov ham hos hans Fædre i
vids Stad; og Amazja, hans Søn,
v Konge i hans Sted. 14, 1.

13. Kapitel.

oachas bliver Konge i Israel i Jehus Sted,
gudelig; hans Land ødelægges af Syrerne; dog
hører og frelser Gud ham, da han ydmyger sig:
dør (1—9). Joas, hans Søn, bliver Konge
rael efter ham, er ond, strider mod Amazja,
(10—13). I Joas's Tid bliver Elisa syg:
s besøger ham; Elisa lover ham Seier over
rne; Elisa dør, og ved at komme i Berørelse
hans Ben bliver en død Mand levende igjen
-21). Efter Hasaels Død bliver Benhadad
ge i Syrien; Joas overvinder ham tre Gange
tar Israels Stæder tilbage igjen (22—25).

Joas's, Achasjas Søns, Judas Kon-
ges, tre og tyvende Aar blev Joachas,
Jehus Søn, Konge over Israel i Sa-
maria, og han var det i sytten Aar. 10, 35.
2. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine, og vandrede efter Jero-
boams, Nebats Søns, Synder, som han
havde bragt Israel til at gjøre; han
veg ikke fra dem.
3. Og Herrens Vrede optændtes mod
Israel, og han gav dem i Hasaels, Sy-
riens Konges, Haand og i Benhadads,
Hasaels Søns, Haand hele Tiden.
Dom. 2, 14. 2 Kong. 10, 32.
4. Og Joachas bønfaldt Herren, og
Herren hørte ham, fordi han saa Israels
Trængsel; thi Syrernes Konge trængte
dem. 14, 25 fg.
5. Og Herren gav Israel en Frelser,
og de slap fra at være under Syriens
Haand, og Israels Børn boede i sine
Telte, som før.
6. Og dog vege de ikke fra Jeroboams
Huses Synder, som han havde bragt Is-
rael til at gjøre; i dem vandrede man,
og ogsaa Astartebilledet blev staaende i
Samaria.
7. [Herren bønhørte Joachas] thi han
havde ikke levnet Joachas flere Folk end
femti Ryttere og ti Vogne og ti tusinde
Fodfolk; thi Syriens Konge havde øde-
lagt dem og gjort dem som Støv ved at
tærske dem.
8. Men det Øvrige af Joachas's Hi-
storie og Alt, hvad han gjorde, og hans
vældige Gjerninger, det er opskrevet i
Israels Kongers Krønikebog.
9. Og Joachas lagde sig hos sine Fædre,
og man begrov ham i Samaria; og
Joas, hans Søn, blev Konge i hans Sted.
10. I Joas's, Judas Konges, syv og
trettiende Aar blev Joas, Joachas's Søn,
Konge over Israel i Samaria, og han
var det i seksten Aar.
11. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine; han veg ikke fra nogen
af Jeroboams, Nebats Søns, Synder,
som han havde bragt Israel til at gjøre;
i dem vandrede han.
12. Men det Øvrige af Joas's Hi-
storie og Alt, hvad han gjorde, og hans
vældige Gjerninger, hvorledes han krigede
med Amazja, Judas Konge, det er op-
skrevet i Israels Kongers Krønikebog.
14, 8 fg. 2 Krøn. 25, 17 fg.
13. Og Joas lagde sig hos sine Fædre,
og Jeroboam satte sig paa hans Trone;

og Joas blev begraven i Samaria hos
Israels Konger. 14, 16.
14. Da Elisa var falden i den Syg-
dom, af hvilken han døde, gik Joas,
Israels Konge, ned til ham og græd,
bøiet over hans Ansigt, og sagde: Min
Fader, min Fader, Israels Vogne og
Ryttere! 2, 12.
15. Da sagde Elisa til ham: Tag en
Bue og Pile! Og han tog en Bue og
Pile til ham.
16. Og han sagde til Israels Konge:
Læg din Haand paa Buen! Og han lagde
sin Haand paa den. Og Elisa lagde sine
Hænder paa Kongens Hænder.
17. Og han sagde: Luk Vinduet op
mod Øst! Og han lukkede det op. Og
Elisa sagde: Skyd! Og han skjød. Og
han sagde: En Frelsespil fra Herren, en
Frelsespil mod Syrerne! Du skal slaa
Syrerne i Afek, saa du tilintetgjør dem.
18. Og han sagde: Tag Pilene! Og
han tog dem. Og han sagde til Israels
Konge: Slaa paa Jorden! Og han slog
tre Gange og holdt saa op.
19. Da blev den Guds Mand vred
paa ham og sagde: Du burde have slaaet
fem eller seks Gange; da skulde du slaaet
Syrerne, saa du havde gjort dem til Intet;
men nu skal du kun slaa Syrerne tre
Gange.
20. Og Elisa døde, og man begrov
ham. Og Moabs Streifskarer pleiede at
komme ind i Landet ved Aarets Begyn-
delse;
21. og det skede, medens de begrove
en Mand, se, da fik de Streifskaren at
se, og de kastede Manden i Elisas Grav,
og da Manden kom ned og rørte ved
Elisas Ben, blev han levende og reiste
sig op paa sine Fødder.
22. Og Hasael, Syriens Konge, havde
trængt Israel alle Joachas's Dage.
23. Men Herren var dem naadig og
forbarmede sig over dem og vendte sig
til dem for sin Pagts Skyld med Abra-
ham, Isak og Jakob; og han vilde ikke
fordærve dem og bortkastede dem endnu
ikke fra sit Aasyn. 1 Mos. 17, 7 fg.
2 Mos. 2, 24. 3 Mos. 26, 42.
24. Og Hasael, Syriens Konge, døde,
og Benhadad, hans Søn, blev Konge i
hans Sted.
25. Og Joas, Joachas's Søn, tog til-
bage fra Benhadad, Hasaels Søn, de Stæ-
der, han havde taget fra Joachas, hans
Fader, i Krigen. Tre Gange slog Joas
ham og tog Israels Stæder tilbage.

14. Kapitel.

Amazia bliver efter Joas Konge i Juda, gjør,
hvad ret er for Herren, dræber sin Faders Mordere,
slaar Edomiterne (1—7). Han bliver hovmodig,
vil endelig føre Krig med Israels Konge Joas,
bliver slagen, dræbes af sine Tjenere; hans Søn
Asarja bliver Konge (8—22). Jeroboam, Joas's
Søn, bliver Konge i Israel, er ugudelig, frelser
Israel og slaar Syrerne efter Jonas's Spaadom,
dør (23—29).

I Joas's, Joachas's Søns, Israels
Konges, andet Aar blev Amazia,
Joas's, Judas Konges, Søn, Konge.
2 Krøn. 25, 1 fg
2. Fem og tyve Aar gammel var han
da han blev Konge, og ni og tyve Aa
regjerede han i Jerusalem; og hans Mo
ders Navn var Joaddan fra Jerusalem
3. Og han gjorde, hvad ret var i Her
rens Øine, kun ikke som David, han
Fader; aldeles som Joas, hans Fader
havde gjort, saa gjorde han. 15, 3. 34
4. Kun bleve Offerhøiene ikke bortskaf
fede; Folket vedblev at ofre og brænd
Røgelse paa Høiene. 12,
5. Og det skede, da Kongedømmet va
blevet befæstet i hans Haand, da ihjelslo
han dem af sine Tjenere, som havde slaa
Kongen, hans Fader, ihjel. 12, 20. 2
6. Men Mordernes Børn dræbte ha
ikke, eftersom skrevet er i Moses's Lo
bog, hvor Herren har budet, sigend
Fædre skulle ikke dødes for sine Børn
Skyld, og Børn ikke dødes for sine Fædr
Skyld; men Enhver skal dø for sin eg
Synd. 5 Mos. 24,
7. Han slog Edom i Saltdalen, ti T
sinde, og indtog Sela i Krigen og kald
dets Navn Jokte'el, som det kaldes in
til denne Dag.
8. Paa den Tid sendte Amazia B
til Joas, Søn af Joachas, Søn af Je
Israels Konge, og lod sige: Kom, la
os se hinanden under Øine! 13,
9. Men Joas, Israels Konge, sen
Bud til Amazia, Judas Konge, og l
sige: Tornebusken paa Libanon sen
Bud til Cederen paa Libanon og lod si
Giv min Søn din Datter til Hustru! M
de vilde Dyr paa Libanon fore frem
traadte Tornebusken ned. Dom. 9,
10. Du har slaaet Edom, og der
gjør dit Hjerte dig hovmodig; behold
Ære og bliv hjemme! Hvorfor vil

give dig i Færd med Ulykken og falde,
du selv og Juda med dig?
11. Men Amazja hørte ikke paa ham.
Joas, Israels Konge, drog da op, og
de saa hinanden under Øine, han og
Amazja, Judas Konge, ved Bet-Semes,
som hører til Juda.
12. Og Juda blev slagen for Israels
Aasyn, og de flyede, hver til sit Telt;
13. men Amazja, Judas Konge, Søn
af Joas, Søn af Achasja, ham fangede
Joas, Israels Konge, ved Bet-Semes,
og de kom til Jerusalem, og han ned-
brød et Stykke af Jerusalems Mur ved
Efra'ims Port indtil Hjørneporten, fire
hundrede Alen.
14. Og han tog alt det Guld og Sølv
g alle de Kar, som fandtes i Herrens
hus og i Kongens Huses Skatkamre, og
Gidslerne, og saa vendte han tilbage til
Samaria. 1 Kong. 14, 26.
15. Men det Øvrige af Joas's Hi-
orie, hvad han gjorde, og hans vældige
Gjerninger, og hvorledes han krigede med
mazja, Judas Konge, det er opskrevet
Israels Kongers Krønikebog. 13, 12 fg.
16. Og Joas lagde sig hos sine Fædre
g blev begraven i Samaria hos Israels
onger, og Jeroboam, hans Søn, blev
onge i hans Sted.
17. Og Amazja, Joas's Søn, Judas
onge, levede efter Joas's, Joachas's
øns, Israels Konges, Død femten Aar.
18. Men det Øvrige af Amazjas Hi-
orie er opskrevet i Judas Kongers
rønikebog.
19. Og de stiftede en Sammensvær-
lse mod ham i Jerusalem, og han flyede
Lakis; men de sendte Folk efter ham
Lakis og dræbte ham der. 12, 20; 21, 23.
20. Og de førte ham paa Heste*, og
n blev begraven i Jerusalem hos sine
ædre i Davids Stad. *neml. til Jerusalem.
21. Og alt Judas Folk tog Asarja*
an var da seksten Aar gammel) og gjorde
m til Konge i hans Fader Amazjas Sted.
15, 1 fg. *d. s. s. Ussias; 15, 13. 30.
22. Han byggede Elat og skaffede Juda
igjen, efterat Kongen havde lagt sig
s sine Fædre. 16, 6.
23. I Amazjas, Joas's Søns, Judas
nges, femtende Aar blev Jeroboam,
as's, Israels Konges, Søn, Konge i
maria, og han var det i een og firti
r. Hos. 1, 1. Am. 1, 1; 7, 9.
24. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine; han veg ikke fra alle Je-
roboams, Nebats Søns, Synder, som han
havde bragt Israel til at gjøre.
15, 9. 18. 24. 28.
25. Han vandt Israels Landemærke
tilbage, saa det gik fra Egnen henimod
Hamat indtil den øde Marks Hav, efter
Herrens, Israels Guds, Ord, som han
havde talt ved sin Tjener Jonas, Amittajs
Søn, Profeten, som var fra Gat-Hefer.
Jon. 1, 1.
26. Thi Herren havde seet, at Israels
Elendighed var saare bitter, og det var
ude med Store og ude med Smaa, og
Israel havde ingen Hjælper. 5 Mos. 32, 36.
27. Og Herren havde ikke sagt, at han
vilde udslette Israels Navn under Him-
melen, og han frelste dem ved Jeroboam,
Joas's Søn. 13, 5.
28. Men det Øvrige af Jeroboams
Historie og Alt, hvad han gjorde, og hans
vældige Gjerninger, hvorledes han krigede
og bragte Damaskus og Hamat tilbage
til Juda i Israel, det er opskrevet i Is-
raels Kongers Krønikebog.
2 Sam. 8, 6. 2 Krøn. 8, 3.
29. Og Jeroboam lagde sig hos sine
Fædre, hos Israels Konger, og Sakarja,
hans Søn, blev Konge i hans Sted. 15, 8.

15. Kapitel.

Asarja, Judas Konge, gjør, hvad ret er for Herren, bliver spedalsk, dør (1—7). Sakarja, Jeroboams Søn, bliver Konge i Israel, er ugudelig, dræbes af Sallum (8—12). Sallum bliver Konge, dræbes af Menahem (13—16). Denne bliver Konge, er ugudelig, kjøber den assyriske Konge Pul fra sig for tusinde Talenter Sølv, dør (17—22). Hans Søn Pekahja bliver Konge, er ugudelig, dræbes af Pekah (23—26). Pekah bliver Konge, er ugudelig; Tiglat-Pileser bortfører Mange fra Israels Land; Hosea dræber Pekah og bliver Konge i hans Sted (27—31). Jotam bliver i Pekahs Tid Konge i Juda, gjør, hvad ret er for Herren, bortskaffer dog ikke Offerhøiene; Pekah og Rezin falde ind i Juda; Jotam dør (32—38).

I Jeroboams, Israels Konges, syv og
tyvende Aar blev Asarja, Amazjas,
Judas Konges, Søn, Konge.
14, 21. 2 Krøn. 26, 1 fg.
2. Seksten Aar gammel var han, da
han blev Konge, og to og femti Aar
regjerede han i Jerusalem; og hans Mo-
ders Navn var Jekolja fra Jerusalem.
3. Og han gjorde, hvad ret var i Her-
rens Øine, aldeles som hans Fader Amazja
havde gjort. 14, 3 fg.
4. Kun bleve Offerhøiene ikke bort-

skaffede; Folket vedblev at ofre og brænde Røgelse paa Høiene. 12, 3.

5. Og Herren slog Kongen, og han blev spedalsk indtil sin Dødsdag, og han boede i Fritagelsens Hus*; og Jotam, Kongens Søn, var over Kongens Hus og dømte Landets Folk.

* hvor de Spedalske opholdt sig, frie for Samfundets Forretninger. 2 Krøn. 26, 19fg. 3 Mos. 13, 46.

6. Men det Øvrige af Asarjas Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

7. Og Asarja lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham hos hans Fædre i Davids Stad, og Jotam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

8. I Asarjas, Judas Konges, otte og tretiende Aar blev Sakarja, Jeroboams Søn, Konge over Israel i Samaria, og han var det i sex Maaneder. 14, 29.

9. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, ligesom hans Fædre havde gjort; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre. 10, 29.

10. Og Sallum, Søn af Jabes, stiftede en Sammensværgelse mod ham og slog ham i Folkets Paasyn og dræbte ham og blev Konge i hans Sted.

11. Men det Øvrige af Sakarjas Historie, se, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

12. Dette var Herrens Ord, som han havde talt til Jehu og sagt: Dine Sønner i fjerde Led skulle sidde paa Israels Trone. Og det skede saa. 10, 30.

13. Sallum, Søn af Jabes, blev Konge i Ussias's*, Judas Konges, ni og tretiende Aar og regjerede en Maaneds Tid i Samaria. * 14, 21.

14. Da drog Menahem, Søn af Gadi, op fra Tirza, og han kom til Samaria og slog Sallum, Søn af Jabes, i Samaria og dræbte ham og blev Konge i hans Sted.

15. Men det Øvrige af Sallums Historie og den Sammensværgelse, han stiftede, se, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

16. Paa den Tid slog Menahem, idet han drog ud fra Tirza, Tiffah og Alle, som vare i det, og dets Enemærker. Fordi det ikke havde aabnet Portene for ham, slog han det; alle dets frugtsommelige Kvinder opskar han. 8, 12.

17. I Asarjas, Judas Konges, ni og tretiende Aar blev Menahem, Søn af Gadi, Konge over Israel i Samaria, og han var det i ti Aar.

18. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre, alle sine Dage.

19. Ful, Assyriens Konge, kom over Landet; da gav Menahem Ful tusinde Talenter Sølv, forat han skulde holde med ham og befæste Kongedømmet i hans Haand.

20. Og Menahem bragte Pengene tilveie ved at lægge Skat paa Israel, paa alle Formuende, femti Sekel paa hver Mand, for at give det til Assyriens Konge. Saa vendte Assyriens Konge tilbage og blev ikke staaende der i Landet. 23, 35.

21. Men det Øvrige af Menahems Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

22. Og Menahem lagde sig hos sine Fædre, og Pekahja, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

23. I Asarjas, Judas Konges, femtiende Aar blev Pekahja, Menahems Søn, Konge over Israel i Samaria, og han var det i to Aar.

24. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre.

25. Og Pekah, Søn af Remalja, hans Høvedsmand, stiftede en Sammensværgelse mod ham og slog ham ihjel i Samaria i Kongens Huses Borg, tilligemed Argob og Arje, og med ham vare femti Mænd af Gileaditerne; og han dræbte ham og blev Konge i hans Sted.

26. Men det Øvrige af Pekahjas Historie og Alt, hvad han gjorde, se, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

27. I Asarjas, Judas Konges, to og femtiende Aar blev Pekah, Remaljas Søn, Konge over Israel i Samaria, og han var det i tyve Aar.

28. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre.

29. I Pekahs, Israels Konges, Dage kom Tiglat-Pileser, Assyriens Konge, og tog Jjon og Abel-Bet-Ma'aka og Janoah og Kedes og Hazor og Gilead

Galilæa, hele Naftalis Land; og han
ortførte deres Indbyggere til Assyrien.
1 Kong. 15, 20.
30. Og Hosea, Elas Søn, stiftede en
Sammensværgelse mod Pekah, Remaljas
Søn, og slog ham og dræbte ham og
lev Konge i hans Sted i Jotams, Us-
ias's Søns, tyvende Aar*.
d. e. i det tyvende Aar, efterat Jotam blev Konge,
altsaa i hans Eftermand Achas's fjerde Re-
gjeringsaar, se V. 33; 16, 1 fg.
31. Men det Øvrige af Pekahs Hi-
orie og Alt, hvad han gjorde, se, det er
pskrevet i Israels Kongers Krønikebog.
32. I Pekahs, Remaljas, Søns, Is-
aels Konges, andet Aar blev Jotam,
ssias's, Judas Konges, Søn, Konge.
2 Krøn. 27, 1 fg.
33. Fem og tyve Aar gammel var han,
a han blev Konge, og seksten Aar re-
jerede han i Jerusalem; og hans Mo-
ers Navn var Jerusa, Zadoks Datter.
34. Og han gjorde, hvad ret var i
errens Øine; aldeles som Ussias, hans
ader, havde gjort, gjorde han. V. 3; 14, 3.
35. Kun bleve Offerhøiene ikke bort-
affede; Folket vedblev at ofre og brænde
øgelse paa Høiene. Det var ham, som
ggede Herrens Huses øvre Port.
36. Men det Øvrige af Jotams Hi-
rie og Alt, hvad han gjorde, er op-
revet i Judas Kongers Krønikebog.
37. I de Dage begyndte Herren at
nde Rezin, Syriens Konge, og Pekah,
emaljas Søn, mod Juda. 16, 5.
38. Og Jotam lagde sig hos sine
edre og blev begraven hos sine Fædre
Davids, sin Faders, Stad, og Achas,
ns Søn, blev Konge i hans Sted.

16. Kapitel.

chas, Jotams Søn, bliver Konge i Juda, er
e ugudelig, angribes af Pekah og Rezin, kjøber
lat-Pileser til at begynde Krig mod dem (1—9).
drager til Damaskus til Tiglat-Pileser, ser
et Afgudsalter og lader et lignende bygge i
usalem, flytter Brændofferalteret, gjør nogle
andringer ved Templet, dør (10—20).

Pekahs, Remaljas Søns, syttende
Aar blev Achas, Jotams, Judas
nges, Søn, Konge. 2 Krøn. 28, 1 fg.
2. Tyve Aar gammel var Achas, da
blev Konge, og seksten Aar regjerede
i Jerusalem; og han gjorde ikke,
d ret var i Herrens, hans Guds,
e, som David, hans Fader,
3. men han vandrede paa Israels
Kongers Vei, ja, han lod endog sin Søn
gaa igjennem Ilden efter de Folks Ve-
derstyggeligheder, som Herren havde ud-
drevet for Israels Børns Aasyn,
8, 18. 3 Mos. 18, 21. 5 Mos. 18, 10.
4. og han ofrede og brændte Røgelse
paa Høiene og paa Bakkerne og under
hvert grønt Træ. 17, 10. Jer. 2, 20.
5. Paa den Tid droge Rezin, Syriens
Konge, og Pekah, Remaljas Søn, Is-
raels Konge, op imod Jerusalem til
Krig; og de indesluttede Achas, men de
kunde ikke komme til at stride*.
15, 37. Es. 7, 1. * V. 7.
6. Paa den Tid lagde Rezin, Syriens
Konge, Elat til Syrien, og han fordrev
Jøderne fra Elat, og Syrerne kom til
Elat og boede der indtil denne Dag. 14, 20.
7. Da sendte Achas Bud til Tiglat-
Pileser, Assyriens Konge, og lod sige:
Jeg er din Tjener og din Søn; drag op
og frels mig af Syriens Konges Haand
og af Israels Konges Haand, som have
reist sig imod mig! 2 Krøn. 28, 16.
8. Og Achas tog det Sølv og det Guld,
som fandtes i Herrens Hus og i Kongens
Huses Skatkamre, og sendte det som Gave
til Assyriens Konge. 1 Kong. 15, 18 fg.
9. Og Assyriens Konge lød ham, og
Assyriens Konge drog op til Damaskus
og indtog det og bortførte dets Indbyg-
gere til Kir, og Rezin dræbte han. Am. 1, 5.
10. Da drog Kong Achas Tiglat-Pileser,
Assyriens Konge, imøde til Damaskus,
og da han saa det Alter, som var i
Damaskus, sendte Kong Achas en Lig-
nelse af Alteret og et Billede deraf, aldeles
som det var gjort, til Uria, Presten.
11. Og Uria, Presten, byggede Alteret;
aldeles som det, Kong Achas havde sendt
fra Damaskus, gjorde Uria, Presten, det,
indtil Kong Achas kom fra Damaskus.
12. Og da Kongen kom fra Damaskus,
saa Kongen paa Alteret; og Kongen gik
frem til Alteret og ofrede paa det.
13. Og han brændte sit Brændoffer
og sit Madoffer og udgjød sit Drikoffer,
og han stænkede sit Takoffers Blod paa
Alteret.
14. Men Kobberalteret, som stod for
Herrens Aasyn, det flyttede han bort fra
Huset, fra Stedet mellem det nye Alter
og Herrens Hus, og satte det ved Siden
af det nye Alter mod Nord.
15. Og Kong Achas bød Uria, Pre-
sten, og sagde: Paa det store Alter skal

du brænde Morgen-Brændofferet og Af-
ten-Madofferet og Kongens Brændoffer
og hans Madoffer og alt Landets Folks
Brændoffer og deres Madoffer og deres
Drikoffere, og alt Blod af Brændoffer
og alt Blod af Slagtoffer skal du stænke
derpaa; men Kobberalteret skal tjene mig
til der at holde Bøn.
16. Og Uria, Presten, gjorde aldeles,
som Kong Achas havde befalet.
17. Og Kong Achas skar Fyldingerne
ud af Fodstykkerne og tog Bækkenerne ned
af dem, og han tog Havet ned af Kob-
berokserne, som vare under det, og satte
det paa et Underlag af Sten.
1 Kong. 7, 28. 23. 25.
18. Og den dækkede Sabbatsgang, som
man havde bygget ved Huset, og Kongens
ydre Indgang lagde han ind i Herrens
Hus for Assyriens Konges Skyld.
19. Men det Øvrige af Achas's Hi-
storie, hvad han gjorde, det er opskrevet
i Judas Kongers Krønikebog.
20. Og Achas lagde sig hos sine Fædre
og blev begraven hos sine Fædre i Da-
vids Stad, og Ezekias, hans Søn, blev
Konge i hans Sted. 18, 1 fg.

17. Kapitel.

Hosea bliver Konge i Israel, er ugudelig, dog ikke som de forrige Konger, maa underkaste sig Salmanasser; men da han hemmelig slutter Forbund med So, Ægyptens Konge, bliver Samaria beleiret og indtaget og de ti Stammer bortførte til Assyrien af Salmanasser (1—6). Alt dette vederfares Israel for dets Afguderi og Ulydighed mod Herren og hans Profeter (7—23). Kongen af Assyrien lader hedenske Folk bosætte sig i Landet; for sit Afguderies Skyld plages de af Løver, de lade sig derfor undervise af en af de israelitiske Prester og tjene efter den Tid baade Herren og sine Afguder (24—41).

I Achas's Judas Konges, tolvte Aar
blev Hosea, Søn af Ela, Konge i
Samaria over Israel, og han var det
i ni Aar. 15, 30.
2. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine, dog ikke som de Israels
Konger, der vare før ham.
3. Mod ham drog Salmanasser, As-
syriens Konge, op, og Hosea blev hans
Tjener og betalte ham Skat.
4. Men da Assyriens Konge fandt, at
Hosea havde indladt sig i en Sammen-
sværgelse, idet han havde sendt Bud til
So, Ægyptens Konge, og ikke aarligaars
bragt Skat op til Assyriens Konge, saa
satte Assyriens Konge ham fast og holdt
ham i Fængsel.
5. Assyriens Konge drog nemlig op
over hele Landet, og han drog op til Sa-
maria og beleirede det i tre Aar. 18, 9 fg.
6. I Hoseas niende Aar indtog As-
syriens Konge Samaria og bortførte Is-
rael til Assyrien; og han lod dem bo i
Halah og ved Habor, Gosans Flod, og
i Mediens Stæder.
7. Israels Børn syndede nemlig mod
Herren, sin Gud, som havde ført dem
op fra Ægyptens Land, saa de ikke læn-
ger vare under Faraos, Ægyptens Kon-
ges, Haand, og de frygtede andre Guder
2 Mos. 20, 2.
8. og vandrede i de Hedningefolks
Skikke, som Herren havde uddrevet for Is-
raels Børns Aasyn, og i Israels Kongers
Skikke, som de havde indført. 16, 3; 21, 2.
9. Og Israels Børn tilhyllede Her-
ren, sin Gud, med Ord, som ikke vare
rette*, og de byggede sig Offerhøie i alle
sine Stæder, lige fra Vogtertaarne**
indtil faste Stæder,

* d. e. med falske Forklaringer af Herrens Ord tilhyllede og skjulte de hans sande Væsen.
** 2 Krøn. 26, 10.

10. og de opreiste sig Støtter og Astar-
tebilleder paa hver høi Bakke og unde[r]
hvert grønt Træ, 16, 4
11. og de brændte Røgelse der pa[a]
alle Høie, ligesom de Hedningefolk, Her-
ren havde ført bort fra deres Aasyn
og de gjorde onde Ting, saa de vakt[e]
Herrens Harme,
12. og de tjente de væmmelige Af-
guder, om hvilke Herren havde sagt t[il]
dem: I skulle ikke gjøre dette.
2 Mos. 20, 3; 23, 1
13. Og Herren vidnede for Israel o[g]
for Juda ved alle sine Profeter, al[le]
Seerne, og sagde: Vender om fra ede[r]
onde Veie og holder mine Befalinge[r]
mine Bud, efter hele den Lov, som j[eg]
bød eders Fædre, og som jeg sendte t[il]
eder ved mine Tjenere, Profeterne! Jer. 25,
14. Men de hørte ikke, men forhæ[r]-
dede sin Nakke, ligesom deres Fædre gjort[e]
der ikke troede paa Herren, sin Gud,
15. og de forkastede hans Bud [og]
hans Pakt, som han havde gjort m[ed]
deres Fædre, og hans Vidnesbyrd, s[om]
han havde vidnet for dem, og vandre[de]
efter de forfængelige Guder og bleve f[or]-
fængelige og efter de Hedningefolk, s[om]

vare trindt omkring dem, om hvilke Herren havde budet dem ikke at gjøre som de, 3 Mos. 18, 3. 24. Jer. 2, 5.

16. og de forlode alle Herrens, sin Guds, Bud og gjorde sig støbte Billeder, to Kalve, og de gjorde et Astartebillede og tilbade hele Himmelens Hær og tjente Ba'al, 1 Kong. 12, 28; 16, 31.

17. og de lode sine Sønner og sine Døtre gaa gjennem Ilden og gave sig af med Spaadom og Tegnsudlæggelse og solgte sig selv til at gjøre, hvad ondt var i Herrens Øine, saa de vakte hans Harme. 16, 3; 21, 6; 23, 10.

18. Da blev Herren saare vred paa Israel og forstødte dem fra sit Aasyn; der blev Ingen tilbage uden Judas Stamme alene. 23, 27.

19. Heller ikke Juda holdt Herrens, sin Guds, Bud, men de vandrede i Israels Skikke, som de havde indført. 8, 18.

20. Saa forkastede da Herren hele Israels Afkom og plagede dem og gav dem i Røveres Haand, indtil han kastede dem bort fra sit Aasyn. Dom. 2, 14.

21. Thi han havde revet Israel løs fra Davids Hus, og de gjorde Jeroboam, Nebats Søn, til Konge; og Jeroboam drog Israel bort fra Herren og forførte dem til stor Synd. 1 Kong. 12, 20. 28 fg.

22. Og Israels Børn vandrede i alle Jeroboams Synder, som han havde gjort; de vege ikke derfra,

23. indtil Herren forstødte Israel fra sit Aasyn, saaledes som han havde talt ved alle sine Tjenere, Profeterne. Saa blev Israel bortført fra sit Land til Assyrien, hvor de ere indtil denne Dag. 5 Mos. 28, 36. 63 fg. 1 Kong. 14, 15. Am. 5, 27.

24. Og Assyriens Konge lod Folk komme fra Babel og fra Kuta og fra Avva og fra Hamat og Sefarva'im og lod dem bo i Samarias Stæder istedetfor Israels Børn; og de toge Samaria i Eie og boede i dets Stæder.

25. Og det skede i Begyndelsen af deres Ophold der, at de ikke frygtede Herren; da sendte Herren Løver iblandt dem, og de dræbte Flere iblandt dem. 3 Mos. 26, 22.

26. Da sagde man til Assyriens Konge: De Folk, som du førte bort og lod bo i Samarias Stæder, kjende ikke, hvorledes Landets Gud skal dyrkes; og han har sendt Løver iblandt dem, og se, de dræbe dem, fordi de ikke kjende, hvorledes Landets Gud skal dyrkes.

27. Da bød Assyriens Konge og sagde: Fører derhen en af de Prester, som I have ført bort derfra, og de* skulle drage hen og bo der, forat han kan lære dem, hvorledes Landets Gud skal dyrkes.

* d. e. han og hans Ledsagere.

28. Saa kom da en af de Prester, de havde ført bort fra Samaria, og boede i Betel; og han lærte dem, hvorledes de skulde frygte Herren.

29. Og hvert Folk gjorde sig sine Guder, og de satte dem i Husene paa de Høie, Samaritanerne havde gjort, hvert Folk i sine Stæder, hvor de boede. Jon. 1, 5.

30. Mændene fra Babel gjorde sig Sukkot-Benot, og Mændene fra Kut gjorde sig Nergal, og Mændene fra Hamat gjorde sig Asima,

31. og Avviterne gjorde sig Nibhas og Tartak, og Sefarviterne brændte sine Sønner i Ilden for Adrammelek og Anammelek, Sefarva'ims Guder. 16, 3; 21, 6.

32. Og de frygtede ogsaa Herren og gjorde sig af sin Midte Prester iflæng for Høiene, og disse ofrede for dem i Husene paa Høiene. 1 Kong. 12, 31.

33. De frygtede Herren og tjente tillige sine Guder efter de Hedningefolks Vis, hvorfra de vare bortførte.

34. Indtil denne Dag gjøre de efter sin første Vis; de frygte ikke Herren* og gjøre ikke efter de dem givne Forskrifter og Anordninger eller efter den Lov og det Bud, Herren bød Jakobs Børn, hvem han gav Navnet Israel**,

* i Sandhed. ** 1 Mos. 32, 28.

35. og Herren gjorde en Pakt med dem og bød dem og sagde: I skulle ikke frygte andre Guder og ikke tilbede dem og ikke tjene dem og ikke ofre til dem, 2 Mos. 23, 13. Dom. 6, 10.

36. men Herren, som førte eder op fra Ægyptens Land med stor Kraft og med udrakt Arm, ham skulle I frygte, og ham skulle I tilbede, og til ham skulle I ofre,

37. og de Forskrifter og de Anordninger og den Lov og det Bud, han lod skrive for eder, skulle I tage Vare paa at holde alle Dage, og I skulle ikke frygte andre Guder;

38. og den Pakt, jeg sluttede med eder, skulle I ikke glemme, og I skulle ikke frygte andre Guder,

39. men Herren, eders Gud, skulle I frygte, og han skal fri eder af alle eders Fienders Haand. 1 Sam. 12, 24. Ps. 34, 10.

40. Men de hørte ikke, men gjorde efter sin første Vis.

41. Saa frygtede da disse Hedningefolk Herren og tjente tillige sine udskaarne Billeder; ogsaa deres Børn og deres Børnebørn gjøre, som deres Fædre gjorde, indtil denne Dag. V. 33.

18. Kapitel.

Ezekias, Achas's Søn, bliver Konge i Juda, frygter Herren, udrydder Afguderiet, falder fra den assyriske Konge, slaar Filisterne (1—8). I hans Tid blive de ti Stammer bortførte, hvorpaa Sancherib indtager alle Judas faste Stæder og paalægger Ezekias en Afgift, som denne betaler ham (9—16). Desuagtet sender Sancherib Rabsake og Andre, som ophidse Folket mod Ezekias og bespotte Gud, hvilket tilkjendegives Ezekias (17—37).

Og det skede i Hoseas, Elas Søns, Israels Konges, tredje Aar, at Ezekias, Søn af Achas, Judas Konge, blev Konge. 16, 20. 2 Krøn. 29, 1 fg.

2. Fem og tyve Aar gammel var han, da han blev Konge, og ni og tyve Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Abi, Sakarjas Datter.

3. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, aldeles som David, hans Fader, havde gjort. 12, 2; 14, 3.

4. Han bortskaffede Offerhøiene og sønderslog Billedstøtterne og huggede Astartebilledet i Stykker og knuste den Kobberslange, Moses havde gjort; thi indtil de Dage brændte Israels Børn Røgelse for den og kaldte den Nehustan. 2 Mos. 34, 13. 5 Mos. 7, 5. 2 Krøn. 17, 6. 4 Mos. 21, 8. 9.

5. Paa Herren, Israels Gud, forlod han sig, og efter ham var der ingen som han iblandt alle Judas Konger, ei heller iblandt dem, som havde været før ham. 23, 25.

6. Og han holdt fast ved Herren, han veg ikke fra ham, og han holdt hans Bud, som Herren havde budet Moses. 5 Mos. 10, 20. 1 Sam. 12, 20. Ps. 119, 51. 102.

7. Og Herren var med ham; i Alt, hvad han foretog sig, handlede han viselig. Han faldt fra Assyriens Konge og tjente ham ikke. 1 Sam. 18, 14. 2 Kong. 16, 7 fg.

8. Han slog Filisterne indtil Gasa og dets Enemærker, fra Vogtertaarne indtil faste Stæder. 17, 9.

9. Og det skede i Kong Ezekias's fjerde Aar, som var Hoseas, Elas Søns, Israels Konges, syvende Aar, at Salmanasser, Assyriens Konge, drog op imod Samaria og beleirede det. 17, 5 fg.

10. Og de indtoge det efter tre Aars Forløb; i Ezekias's sjette Aar, som var Hoseas, Israels Konges, niende Aar, blev Samaria indtaget.

11. Og Assyriens Konge bortførte Israel til Assyrien og bragte dem til Halah og til Habor, Gosans Flod, og til Mediens Stæder,

12. fordi de ikke havde hørt Herrens, sin Guds, Røst, men overtraadt hans Pakt, Alt, hvad Moses, Herrens Tjener, havde befalet; de hverken hørte eller gjorde det.

13. Og i Kong Ezekias's fjortende Aar drog Sancherib, Assyriens Konge, op imod alle Judas faste Stæder og indtog dem. 2 Krøn. 32, 1 fg. Es. 36, 1 fg.

14. Da sendte Ezekias, Judas Konge, Bud til Assyriens Konge, til Lakis, og lod sige: Jeg har syndet; vend tilbage fra mig! Hvad du lægger paa mig, vil jeg bære. Og Assyriens Konge paalagde Ezekias, Judas Konge, tre hundrede Talenter Sølv og treti Talenter Guld.

15. Og Ezekias gav alt det Sølv, som fandtes i Herrens Hus og i Kongens Huses Skatkamre. 16, 8. 1 Kong. 15, 18.

16. Paa den Tid lod Ezekias Guldet bryde af Dørene paa Herrens Tempel og af Dørposterne, som Ezekias, Judas Konge, havde belagt, og gav det til Assyriens Konge.

17. Men Assyriens Konge sendte Tartan og Rabsaris og Rabsake fra Lakis mod Kong Ezekias med en stor Hær til Jerusalem; og de droge op og kom til Jerusalem, og de droge op og kom og standsede ved den øvre Dams Vandledning, som er ved den alfare Vei til Vaskervolden.* 2 Krøn. 32, 9 fg. * Es. 7, 3.

18. Og de raabte paa Kongen; da gik Eljakim, Hilkias's Søn, Slotshøvdingen, ud til dem tilligemed Sebna, Skriveren, og Joah, Asafs Søn, Historieskriveren.

19. Og Rabsake sagde til dem: Siger dog til Ezekias: Saa siger den store Konge, Assyriens Konge: Hvad er dette for en Tillid, du har?

20. Du siger (men det er kun Læbers Ord): Der er Raad og Styrke til Krig. Nu, til hvem sætter du din Lid, siden du har gjort Oprør imod mig?

21. Nu, se, du sætter din Lid til denne knækkede Rørkjep, Ægypten, som, naar En støtter sig paa den, gaar ind i hans Haand og gjennemborer den; saaledes e

Farao, Ægyptens Konge, for alle dem, som sætte sin Lid til ham. Ez. 29, 6. 7.

22. Og om I sige til mig: Til Herren, vor Gud, sætte vi vor Lid, — er det da ikke ham, hvis Offerhøie og Altere Ezekias har taget bort, idet han sagde til Juda og Jerusalem: For dette Alter skulle I tilbede i Jerusalem?

23. Og nu, indgaa dog et Væddemaal med min Herre, Kongen af Assyrien: Jeg vil give dig to tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere paa dem.

24. Hvorledes vilde du da drive tilbage en Statholder, en eneste af min Herres ringeste Tjenere? Derfor sætter du din Lid til Ægypten med Hensyn til Vogne og Ryttere.

25. Nu, mon jeg vel uden Herren er dragen op imod dette Sted for at ødelægge det? Herren, han har sagt til mig: Drag op imod dette Land og ødelæg det!

26. Da sagde Eljakim, Hilkias's Søn, og Sebna og Joah til Rabsake: Tal dog til dine Tjenere paa Syrisk, thi vi forstaa det, og tal ikke til os paa Jødisk for Folkets Øren, som er paa Muren!

27. Men Rabsake sagde til dem: Er det til din Herre og til dig, min Herre har sendt mig for at tale disse Ord? Er det ikke til de Mænd, som sidde paa Muren for at æde sit eget Skarn og drikke sit eget Vand tilligemed eder? 6, 25.

28. Og Rabsake stod frem og raabte med høi Røst paa Jødisk og talte og sagde: Hører den store Konges, Assyriens Konges, Ord!

29. Saa siger Kongen: Lader ikke Ezekias bedrage eder! Thi han formaar ikke at redde eder af hans Haand.

30. Og lader ikke Ezekias faa eder til at sætte eders Lid til Herren, idet han siger: Herren vil redde os, og denne Stad skal ikke gives i Assyriens Konges Haand. 19, 10.

31. Hører ikke paa Ezekias! Thi saa siger Assyriens Konge: Slutter Fred med mig og kommer ud til mig og æder hver af sin Vinstok og hver af sit Figentræ og drikker hver sin Brønds Vand,

32. indtil jeg kommer og henter eder til et Land som eders Land, et Land med Korn og Most, et Land med Brød og Vingaarde, et Land med Oljetræer og Honning, og I skulle leve og ikke dø! Og hører ikke paa Ezekias, naar han vil forføre eder og sige: Herren vil redde os!

33. Have vel Folkenes Guder reddet hver sit Land af Assyriens Konges Haand? 19, 12 fg. Es. 10, 9 fg. 2 Krøn. 32, 13 fg.

34. Hvor ere Hamats og Arpads Guder? Hvor ere Sefarva'ims, Henas og Ivvas Guder? Have Samarias Guder vel reddet det af min Haand?

35. Hvilke iblandt alle Landenes Guder er der, som have reddet sit Land af min Haand, saa Herren skulde redde Jerusalem af min Haand?

36. Og Folket taug og svarede ham ikke et Ord; thi Kongens Bud lød saa: I skulle ikke svare ham.

37. Saa kom Eljakim, Hilkias's Søn, Slotshøvdingen, og Sebna, Skriveren, og Joah, Asafs Søn, Historieskriveren, til Ezekias med sønderrevne Klæder og forkyndte ham Rabsakes Ord.

19. Kapitel.

Ezekias sønderriver sine Klæder, sender sine Tjenere til Profeten Esaias og begjærer, at han skal bede til Herren for Folket (1—4). Herren lader Ezekias trøste og forkynder Sancheribs Undergang; Sancherib sender et Brev til Ezekias med bespottelige Ord (5—13). Ezekias lægger Brevet frem for Herren og beder inderlig (14—19). Esaias forkynder Ezekias, at Herren vil straffe Sancherib og beskjerme Jerusalem (20—34). En Engel slaar 185,000 Mand i Assyrernes Leir; Sancherib dræbes af sine egne Sønner (35—37).

Og det skede, da Kong Ezekias hørte det, da sønderrev han sine Klæder, og han iførte sig Sæk og gik ind i Herrens Hus. Es. 37, 1 fg.

2. Og han sendte Eljakim, Slotshøvdingen, og Sebna, Skriveren, og de ældste blandt Presterne, iførte Sæk, til Profeten Esaias, Amoz's Søn.

3. Og de sagde til ham: Saa siger Ezekias: En Trængsels og Tugtelses og Forsmædelses Dag er denne Dag; thi Børnene ere komne til Modermunden, men der er ingen Kraft til at føde.

4. Kanske Herren, din Gud, vil høre alle Rabsakes Ord, hvem Assyriens Konge, hans Herre, har sendt for at forhaane den levende Gud, saa han vil straffe ham for de Ord, Herren, din Gud, har hørt; saa opsend da en Bøn for den Levning, som findes! 18, 28—35.

5. Saa kom da Kong Ezekias's Tjenere til Esaias,

6. og Esaias sagde til dem: Saa skulle I sige til eders Herre: Saa siger Herren: Frygt ikke for de Ord, du har hørt,

hvormed Assyriens Konges Tjenere have
forhaanet mig!
7. Se, jeg vil indgive ham det Sind,
at han for et Rygte*, han faar høre, ven-
der tilbage til sit Land; og jeg vil lade
ham falde for Sverd i sit Land**.
*V. 9. **V. 37.
8. Og Rabsake vendte tilbage og fandt
Assyriens Konge i Færd med at stride
mod Libna; han havde nemlig hørt, at
han var brudt op fra Lakis.
9. Da hørte Kongen sige om Tirhaka,
Ætiopiens Konge: Se, han er dragen
ud for at krige mod dig. Han sendte
da atter Bud til Ezekias og sagde:
10. Saa skulle I sige til Ezekias, Ju-
das Konge: Lad ikke din Gud bedrage
dig, til hvem du sætter din Lid, idet du
siger: Jerusalem skal ikke gives i Assy-
riens Konges Haand. 18, 29. 30.
11. Se, du har hørt, hvad Assyriens
Konger have gjort ved alle Landene, at
de have ødelagt dem, og du skulde blive
reddet?
12. Have Folkenes Guder vel frelst
dem, som mine Fædre ødelagde, Gosan
og Charan og Rezef og Edens Børn,
som ere i Telassar? 18, 33.
13. Hvor er nu Hamats Konge og
Arpads Konge og Staden Sefarva'ims
Konge, Henas og Ivvas Konger?
14. Og Ezekias modtog Brevet af
Sendebudenes Haand og læste det; og
han gik op til Herrens Hus, og Ezekias
bredte det ud for Herrens Aasyn.
15. Og Ezekias bad for Herrens Aasyn
og sagde: Herre, Israels Gud, som
troner paa Keruberne! Du alene er Gud
for alle Jordens Riger, du har gjort
Himmelen og Jorden. Ps. 80, 2; 99, 1.
16. Bøi, Herre, dit Øre til og hør!
Oplad, Herre, dine Øine og se! Hør
Sancheribs Ord, som han har sendt for
at forhaane den levende Gud!
17. Sandt er det, Herre! Assyriens
Konger have ødelagt Folkene og deres
Lande,
18. og de have kastet deres Guder i
Ilden; thi de ere ikke Guder, men et Verk
af Menneskehænder, Træ og Sten, og de
have gjort dem til Intet. Ps. 115, 4.
19. Og nu, Herre, vor Gud, frels os
dog af hans Haand, forat alle Jordens
Riger maa erkjende, at du, Herre, alene
er Gud!
20. Og Esaias, Amoz's Søn, sendte
Bud til Ezekias og lod sige: Saa siger
Herren, Israels Gud: Hvad du har be-
det mig om vedkommende Sancherib, As-
syriens Konge, har jeg hørt.
21. Dette er det Ord, Herren har talt
om ham: Jomfruen, Zions Datter, for-
agter dig, spotter dig; Jerusalems Dat-
ter ryster paa Hovedet efter dig.
22. Hvem har du forhaanet og ud-
skjeldt, og mod hvem har du løftet din
Røst? Du har løftet dine Øine til det
Høie, mod Israels Hellige.
23. Ved dine Sendebud har du for-
haanet Herren og sagt: Med mine tal-
løse Vogne er jeg dragen op paa Bjer-
genes Høide, Libanons inderste Egne, og
jeg afhugger dets høieste Cedere, dets
udvalgte Cypresser, og jeg kommer til
dets øverste Hvilested, dets frodige Skov;
Es. 37, 24.
24. jeg har gravet og drukket frem-
mede Vande, og jeg udtørrer alle Ægyp-
tens Strømme med mine Fødders Saaler.
25. *Har du da ikke hørt det? Fra
fjerne Tider har jeg gjort det, fra for-
dums Dage har jeg beredt det. Nu har
jeg ladet det komme, saa det sker for at
omstyrte faste Stæder til øde Grusdynger.
*Herrens Ord til Sancherib.
26. Og deres Indbyggere vare afmæg-
tige; de forfærdedes og bleve beskjæm-
mede; de bleve som Græs paa Marken
og grønne Urter, Græs paa Tage og
Korn, som er fordærvet af Brand, før
det er fuldvokset. Ps. 92, 8; 129, 6.
27. Og jeg kjender din Sidden og din
Udgang og din Indgang, og at du raser
imod mig. Ps. 139, 2.
28. Efterdi du raser imod mig, og din
stolte Tryghed er kommen op for mine
Øren, saa vil jeg lægge min Ring i din
Næse og mit Bidsel mellem dine Læber og
føre dig tilbage den Vei, du er kommen.
1 Kong. 20, 28. Ez. 29, 4; 38, 4.
29. Og dette skal være dig* Tegnet:
Man skal i dette Aar æde, hvad der vok-
ser af det spildte Korn, og i det ande
Aar, hvad der skyder op fra Roden; men
i det tredje Aar skulle I saa og høst
og plante Vingaarde og æde deres Frugt
*Ezekias
30. Og de Undkomne af Judas Hus
som ere blevne tilbage, skulle skyde dyber
Rod nedentil og bære Frugt oventil.
31. Thi fra Jerusalem skal udgaa e
Levning, og en undkommen Skare fr

Zions Bjerg; Herrens Nidkjærhed skal gjøre dette. Es. 9, 7.

32. Derfor, saa siger Herren om Assyriens Konge: Han skal ikke komme ind i denne Stad og ikke skyde en Pil ind i den, og han skal ikke rykke frem imod den med Skjold og ikke opkaste Vold imod den.

33. Den Vei, han kommer, skal han vende tilbage, og ind i denne Stad skal han ikke komme, siger Herren. V. 7.

34. Og jeg vil beskjerme denne Stad for at frelse den, for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld. 20, 6.

35. Og det skede i den samme Nat, at Herrens Engel gik ud og slog i Assyriens Leir hundrede og fem og otteti Tusinde; og da man stod aarle op om Morgenen, se, da vare de allesammen døde Kroppe.

36. Sancherib, Assyriens Konge, brød da op og drog bort og vendte tilbage; og han blev i Ninive.

37. Og det skede, da han tilbad i Nisroks, sin Guds, Hus, at Adrammelek og Sarezer* sloge ham ihjel med Sverd. Og de undkom til Ararats Land, og Asarhaddon, hans Søn, blev Konge i hans Sted. V. 7. * Es. 37, 38.

20. Kapitel.

Ezekias bliver dødssyg og beder til Herren; Herren lover at lægge femten Aar til hans Alder og gjør et vidunderligt Tegn til Bekræftelse derpaa (1—11). Babels Konge Berodak Baladan skikker Sendebud til Ezekias; denne viser dem alle sine Skatte og Herligheder, hvorover Herren bliver vred og lader ham forkynde, at alt dette engang skal bortføres til Babel; Ezekias trøster sig med, at der skal være Fred i hans Dage; han dør (12—21).

I de Dage blev Ezekias dødssyg; da kom Esaias, Amoz's Søn, Profeten, ind til ham og sagde til ham: Saa siger Herren: Beskik dit Hus! Thi du skal dø og ikke leve. 2 Krøn. 32, 24. Es. 38, 1 fg.

2. Da vendte han sit Ansigt til Væggen og bad til Herren og sagde: Ps. 30, 3.

3. Ak, Herre! Kom dog i Hu, at jeg har vandret for dit Aasyn i Trofasthed og med helt Hjerte og gjort, hvad godt er i dine Øine! Og Ezekias græd saare meget.

4. Og Esaias var endnu ikke gaaet ud af den indre Stad, da kom Herrens Ord til ham saaledes:

5. Vend tilbage og sig til Ezekias, mit Folks Fyrste: Saa siger Herren, Davids, din Faders, Gud: Jeg har hørt din Bøn, seet dine Taarer. Se, jeg vil helbrede dig; paa den tredje Dag skal du gaa op til Herrens Hus. 19, 20.

6. Og jeg vil lægge femten Aar til dine Dage, og jeg vil redde dig og denne Stad af Assyriens Konges Haand, og jeg vil beskjerme denne Stad for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld. Ps. 61, 7. 2 Kong. 19, 34.

7. Og Esaias sagde: Tager en Figenkage! Og de toge en og lagde den paa Bylden, og han blev ilive. Es. 38, 21.

8. Og Ezekias sagde til Esaias: Hvad Tegn er der paa, at Herren vil helbrede mig, saa jeg den tredje Dag skal gaa op til Herrens Hus? Hos. 6, 2.

9. Og Esaias sagde: Dette skal være dig Tegnet fra Herren paa, at Herren vil holde det Ord, han har talt: Skal Skyggen gaa ti Streger frem, eller skal den gaa ti Streger tilbage?

10. Og Ezekias sagde: En ringe Ting er det for Skyggen at strække sig ti Streger frem; nei, Skyggen skal gaa ti Streger tilbage.

11. Da raabte Profeten Esaias til Herren; og han lod Skyggen gaa de Streger tilbage, som den var gaaet ned paa Achas's Solskive, ti Streger.

12. Paa den Tid sendte Berodak Baladan, Baladans Søn, Babels Konge, Brev og Gaver til Ezekias; thi han havde hørt, at Ezekias havde været syg. Es. 39, 1.

13. Og Ezekias hørte paa dem, og han lod dem se hele sit Skatkammer, Sølvet og Guldet og Kryderierne og den kostelige Olje og hele sit Vaabenhus og Alt, hvad der fandtes i hans Skatkamre; der var ikke den Ting, Ezekias ikke lod dem se i sit Hus og i hele sit Rige.

14. Da kom Profeten Esaias til Kong Ezekias og sagde til ham: Hvad have disse Mænd sagt, og hvorfra komme de til dig? Og Ezekias sagde: Fra et fjernt Land ere de komne, fra Babel.

15. Og han sagde: Hvad have de seet i dit Hus? Og Ezekias sagde: Alt, hvad der er i mit Hus, have de seet; der var ikke den Ting, jeg ikke lod dem se i mine Skatkamre.

16. Da sagde Esaias til Ezekias: Hør Herrens Ord!

17. Se, Dage komme, da Alt, hvad der er i dit Hus, og hvad Skatte dine Fædre have samlet indtil denne Dag,

skal bortføres til Babel; der skal ikke
nogen Ting blive tilbage, siger Herren.
24, 13 fg.
18. Og af dine Sønner, som skulle
udgaa af dig, som du skal avle, skal man
tage, og de skulle vorde Hofmænd i Ba=
bels Konges Palads. Dan. 1, 3 fg.
19. Da sagde Ezekias til Esaias: Her=
rens Ord, som du har talt, er godt. Og
han sagde fremdeles: Er det ikke godt,
naar der skal være Fred og Tryghed i
mine Dage?
20. Men det Øvrige af Ezekias's Hi=
storie og alle hans vældige Gjerninger,
og hvorledes han gjorde Dammen og
Vandledningen og førte Vandet ind i
Staden, det er opskrevet i Judas Kon=
gers Krønikebog. 2 Krøn. 32, 30. Es. 22, 9.
21. Og Ezekias lagde sig hos sine Fædre,
og Manasse, hans Søn, blev Konge i
hans Sted.

21. Kapitel.

Manasse bliver Konge, er saare ugudelig og forfører Folket til stor Ugudelighed, foragter Guds Profeter og Herrens svare Trusler, udøser uskyldigt Blod, dør (1—18). Amon bliver Konge, er ligesaa ugudelig som hans Fader, dræbes af sine egne Tjenere (19—26).

Tolv Aar gammel var Manasse, da
han blev Konge, og i fem og femti
Aar regjerede han i Jerusalem; og hans
Moders Navn var Hefziba. 2 Krøn. 33, 1 fg.
2. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine, efter de Hedningefolks Ve=
derstyggeligheder, Herren havde uddrevet
for Israels Børns Aasyn. 16, 3.
3. Han opbyggede igjen de Offerhøie,
som Ezekias, hans Fader, havde ødelagt,
og opreiste Altere for Ba'al og gjorde et
Astartebillede, ligesom Achab, Israels
Konge, havde gjort, og han tilbad hele
Himmelens Hær og tjente den.
1 Kong. 16, 32. 33. 2 Kong. 17, 16.
4. Og han byggede Altere i Herrens
Hus, om hvilket Herren havde sagt: I
Jerusalem vil jeg sætte mit Navn.
5 Mos. 12, 5.
5. Han byggede nemlig Altere for hele
Himmelens Hær i begge Herrens Huses
Forgaarde. 23, 12.
6. Og han lod sin Søn gaa gjennem
Ilden og gav sig af med Spaadom af
Skyerne og Tegnsudlæggelse og beskik=
kede Dødningemanere og Sandsigere; han
gjorde Meget, som var ondt i Herrens
Øine, saa han vakte hans Harme.
3 Mos. 18, 21; 20, 2; 19, 26.
7. Og han satte det Astartebillede, han
havde gjort, i det Hus, hvorom Herren
havde sagt til David og til Salomo, hans
Søn: I dette Hus og i Jerusalem, som
jeg har udvalgt blandt alle Israels Stam=
mer, vil jeg sætte mit Navn evindelig,
1 Kong. 8, 29; 9, 3.
8. og jeg vil ikke mere lade Israels
Fod vandre bort fra det Land, jeg gav
deres Fædre; kun at de tage Vare paa
at gjøre efter Alt, hvad jeg har budet
dem, og efter hele den Lov, min Tjener
Moses har budet dem.
9. Men de hørte ikke, og Manasse for=
førte dem til at gjøre mere Ondt end de
Hedningefolk, som Herren havde udryddet
for Israels Børns Aasyn.
10. Da talte Herren ved sine Tjenere,
Profeterne, og sagde:
11. Efterdi Manasse, Judas Konge,
har gjort disse Vederstyggeligheder, gjort,
hvad værre er end Alt, hvad Amoriterne,
som vare før ham, have gjort, og tilmed
forført Juda til at synde ved sine væm=
melige Afguder, Jer. 15, 4.
12. derfor, saa siger Herren, Israels
Gud: Se, jeg fører Ulykke over Jeru=
salem og Juda, saa hver den, der hører
derom, paa ham skulle begge hans Øren
klinge. 1 Sam. 3, 11. Jer. 19, 3.
13. Og jeg vil udstrække over Jeru=
salem Samarias Maalesnor og Achabs
Huses Blylod, og jeg vil bortviske Je=
rusalem, som man afvisker et Fad; man
afvisker det, og saa vender man det om.
17, 6. 23; 10, 11. 17.
14. Og jeg vil forlade, hvad der bliver
tilbage af min Arv, og overgive dem i
deres Fienders Haand, og de skulle vorde
til Bytte og til Rov for alle sine Fi=
ender,
15. fordi de have gjort, hvad ondt er
i mine Øine, og opirret mig fra den Dag,
deres Fædre gik ud af Ægypten, lige til
denne Dag.
16. Ogsaa uskyldigt Blod udøste Ma=
nasse, saare meget, indtil han havde op=
fyldt Jerusalem fra Ende til Ende, for=
uden hans Synd, som han bragte Juda
til at forsynde sig med, saa de gjorde,
hvad ondt var i Herrens Øine. 24, 4.
17. Men det Øvrige af Manasses Hi=
storie og Alt, hvad han gjorde, og hans
Synd, som han gjorde, det er opskrevet
i Judas Kongers Krønikebog.
18. Og Manasse lagde sig hos sine

Fædre og blev begraven i sit Huses Have,
i Ussas Have, og Amon, hans Søn, blev
Konge i hans Sted.
19. To og tyve Aar gammel var Amon,
da han blev Konge, og to Aar regjerede
han i Jerusalem; og hans Moders Navn
var Mesullemet, Datter af Haruz, fra
Jotba. 2 Krøn. 33, 21 fg.
20. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine, ligesom Manasse, hans
Fader, havde gjort. V. 2.
21. Han vandrede paa al den Vei,
hans Fader havde vandret, og tjente de
væmmelige Afguder, hans Fader havde
tjent, og tilbad dem.
22. Og han forlod Herren, sine Fædres
Gud, og vandrede ikke paa Herrens Vei.
23. Og Amons Tjenere sammensvore
sig mod ham og dræbte Kongen i hans
Hus. 12, 20; 14, 19; 15, 10.
24. Men Landets Folk thjelslog alle
dem, som havde sammensvoret sig mod
Kong Amon, og Landets Folk gjorde Jo-
sias, hans Søn, til Konge i hans Sted.
25. Men det Øvrige af Amons Hi-
storie, hvad han gjorde, er opskrevet i
Judas Kongers Krønikebog.
26. Og man begrov ham i hans Grav
i Ussas Have, og Josias, hans Søn, blev
Konge i hans Sted.

22. Kapitel.

Josias bliver Konge, gjør, hvad ret er for Her-
ren, istandsætter Herrens Hus (1—7). Ypperste-
presten Hilkias finder Lovens Bog, hvoraf Safan
læser for Kongen; denne forfærdes, da han hører
Lovbogens Ord, og sender sine Tjenere til Profet-
inden Hulda for ved hende at adspørge Herren
(8—14). Hun forkynder ham, at Guds Domme
skulle komme over Juda, dog ikke i hans Tid (15—20).

Otte Aar gammel var Josias, da han
blev Konge, og een og treti Aar re-
gjerede han i Jerusalem; og hans Mo-
ders Navn var Jedida, Datter af Adaja,
fra Bozkat. 2 Krøn. 34, 1 fg.
2. Og han gjorde, hvad ret var i Her-
rens Øine, og vandrede paa al Davids,
sin Faders, Vei og veg ikke til Høire eller
til Venstre. 18, 3.
3. Og det skede i Kong Josias's at-
tende Aar, at Kongen sendte Skriveren
Safan, Søn af Azalja, Søn af Mesul-
lam, til Herrens Hus og lod sige:
4. Gaa op til Hilkias, Ypperstepresten,
og lad ham samle i en Sum alle de
Penge, som ere bragte ind i Herrens
Hus, som Vogterne ved Dørtærskelen have
samlet af Folket, 12, 9 fg.
5. og overgive dem til dem, som fore-
staa Arbeidet, som have Tilsyn med Her-
rens Hus, forat disse igjen kunne give
dem til dem, som udføre Arbeidet, som ere
i Herrens Hus for at bøde Husets Brøst,
6. til Tømmermændene og til Byg-
ningsmændene og til Murerne, og til
Indkjøb af Træ og hugne Stene til at
sætte Huset i Stand.
7. Dog skal der ikke holdes Regnskab
med dem for de Penge, som overgives i
deres Haand; thi de handle redelig.
8. Da sagde Hilkias, Ypperstepresten,
til Safan, Skriveren: Jeg har fundet
Lovbogen i Herrens Hus. Og Hilkias
gav Bogen til Safan, og han læste den.
9. Og Safan, Skriveren, kom til Kon-
gen og bragte Kongen Svar og sagde:
Dine Tjenere have tømt de Penge ud,
som fandtes i Huset, og overgivet dem
til dem, som udføre Arbeidet, som have
Tilsyn med Herrens Hus.
10. Og Safan, Skriveren, fortalte Kon-
gen og sagde: Hilkias, Presten, har givet
mig en Bog. Og Safan læste den for
Kongen.
11. Og det skede, da Kongen hørte Lov-
bogens Ord, sønderrev han sine Klæder.
12. Og Kongen bød Hilkias, Presten,
og Achikam, Safans Søn, og Akbor,
Mikajas Søn, og Safan, Skriveren, og
Asaja, Kongens Tjener, og sagde:
13. Gaar hen, adspørger Herren for
mig og for Folket og for hele Juda an-
gaaende denne Bogs Ord, som er fun-
den! Thi stor er Herrens Vrede, som er
optændt imod os, fordi vore Fædre ikke
have været lydige mod denne Bogs Ord
og gjort efter Alt, hvad der er os fore-
skrevet.
14. Saa gik Hilkias, Presten, og Achi-
kam og Akbor og Safan og Asaja til
Profetinden Hulda, Hustru til Sallum,
Søn af Tikva, Søn af Charchas, Op-
synsmand over Klæderne, og hun boede
i Jerusalem, i Stadens anden Del; og
de talte til hende.
15. Og hun sagde til dem: Saa siger
Herren, Israels Gud: Siger til den
Mand, som har sendt eder til mig:
16. Saa siger Herren: Se, jeg fører
Ulykke over dette Sted og over dets Ind-
byggere, alle de Bogens Ord, som Judas
Konge har læst,

17. fordi de have forladt mig og brændt Røgelse for andre Guder for at vække min Harme med alt sine Hænders Verk; min Vrede er optændt mod dette Sted og den skal ikke udslukkes.

18. Og til Judas Konge, som sendte eder for at adspørge Herren, til ham skulle I sige saaledes: Saa siger Herren, Israels Gud: Hvad de Ord vedkommer, som du har hørt, —

19. efterdi dit Hjerte blev blødt, og du ydmygede dig for Herrens Aasyn, da du hørte, hvad jeg har talt mod dette Sted og mod dets Indbyggere, at de skulle vorde til Ødelæggelse og til Forbandelse, og du sønderrev dine Klæder og græd for mit Aasyn, saa har ogsaa jeg hørt, siger Herren.

20. Derfor, se, jeg vil samle dig til dine Fædre, og du skal samles med dem i dine Grave i Fred, og dine Øine skulle ikke se al den Ulykke, jeg vil føre over dette Sted. Saa bragte de Kongen Svar tilbage. Es. 57, 1. 1 Kong. 21, 29.

23. Kapitel.

Josias lader Folket samle og Loven forelæse for dem, slutter den Pakt med dem, at de skulle tjene Herren, udrydder Afgudsdyrkelsen og Afgudspresterne (1—14). Ogsaa Alteret i Betel nedbryder han, brænder Menneskeben derpaa, men sparer den Profets Ben, som havde spaaet om disse Ting; ligeledes bortskaffer han Offerhøienes Huse og lader Høienes Prester dræbe paa Alterne (15—20). Han holder Paaske og udrydder Dødningemanere og Sandsigere; dog vedvarer endnu Herrens Vrede mod Juda for Manasses Synders Skyld. Josias falder i et Slag mod Farao Neko (21—30). Joachas bliver Konge, er ugudelig, føres af Neko fangen til Ægypten; Jojakim bliver Konge, maa betale Neko Skat, er ugudelig (31—37).

Og Kongen sendte Bud, og alle Judas og Jerusalems Ældste samledes til ham. 2 Krøn. 34, 29 fg.

2. Og Kongen gik op til Herrens Hus, og hver Mand af Juda og alle Jerusalems Indbyggere med ham, og Presterne og Profeterne og alt Folket, baade Smaa og Store; og han oplæste for deres Øren alle Ordene i Paktens Bog, som var funden i Herrens Hus. 22, 8.

3. Og Kongen stod paa Forhøiningen og gjorde den Pakt for Herrens Aasyn, at de skulde vandre efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Forskrifter af hele sit Hjerte og af hele sin Sjæl, at de skulde holde denne Pakts Ord, som vare optegnede i denne Bog. Og alt Folket traadte ind i Pakten. Jos. 24, 25. 2 Krøn. 15, 12.

4. Og Kongen bød Hilkias, Ypperstepresten, og Presterne af anden Rang og Vogterne ved Dørtærskelen at føre alle de Redskaber, som vare gjorte til Ba'al og til Astarte og til hele Himmelens Hær, ud af Herrens Tempel; og han opbrændte dem udenfor Jerusalem paa Kidrons Marker og lod Støvet af dem føre til Betel*.
* 1 Kong. 12, 29.

5. Og han bortskaffede de Prester, som Judas Konger havde indsat, og som brændte Røgelse paa Høiene i Judas Stæder og rundt omkring Jerusalem, og dem, som brændte Røgelse for Ba'al, for Solen og for Maanen og for Dyrekredsens Stjernebilleder og for hele Himmelens Hær.

6. Og han bragte Astartebilledet ud af Herrens Hus, udenfor Jerusalem, til Kidrons Dal, og opbrændte det i Kidrons Dal og knuste det til Støv; og han kastede dets Støv hen over de ringe Folks Grave.

7. Og han nedbrød Skjørlevnernes* Huse, som vare ved Herrens Hus, hvor Kvinderne vævede Smaatelte for Astarte.
* 1 Kong. 14, 24.

8. Og han lod alle Presterne komme fra Judas Stæder og gjorde de Høie urene, hvor Presterne havde brændt Røgelse, fra Geba indtil Be'erseba, og han nedbrød Høiene ved Portene, den, som var ved Indgangen til Josvas, Stadens Høvedsmands, Port, og den, som var til Venstre ved Stadens Port.

9. Dog ofrede Høienes Prester ikke paa Herrens Alter i Jerusalem, men de aade usyret Brød midt iblandt sine Brødre.

10. Og han gjorde Tofet* urent, som var i Hinnoms Børns Dal, forat ikke Nogen skulde lade sin Søn eller sin Datter gaa gjennem Ilden for Molok.
* det Sted, hvor Molok blev dyrket, 3 Mos. 18, 21. Jer. 7, 31.

11. Og han bortskaffede de Heste, som Judas Konger havde indviet til Solen tæt ved Indgangen til Herrens Hus, ved Hofmanden Netan-Melek Kammer, som var i Parvarim*; og Solens Vogne opbrændte han med Ild.
* rimeligvis en Samling af Huse i Nærheden af Templet.

12. Og de Altere, som vare paa Taget over Achas's Sal, som Judas Kon-

ger havde gjort, og de Altere, som Manasse havde gjort i begge Herrens Huses Forgaarde, nedrev Kongen; og han sønderbrød dem og tog dem bort derfra og kastede deres Støv i Kidrons Bæk.
11, 18. 2 Krøn. 30, 14.

13. Og de Offerhøie, som vare lige overfor Jerusalem paa høire Side af Fordærvelsens Bjerg, som Salomo, Israels Konge, havde bygget for Astarte, Sidoniernes Vederstyggelighed, og for Kamos, Moabs Vederstyggelighed, og for Milkom, Ammons Børns Vederstyggelighed, gjorde Kongen urene. 1 Kong. 11, 7 fg.

14. Og han sønderbrød Billedstøtterne og omhuggede Astartebillederne og fyldte deres Sted med Menneskeben.

15. Ogsaa det Alter, som var i Betel, den Offerhøi, som Jeroboam, Nebats Søn, havde gjort, han, som bragte Israel til at synde, ogsaa dette Alter og den Offerhøi nedrev han; og han opbrændte Høien og knuste den til Støv og opbrændte Astartebilledet. 1 Kong. 12, 32.

16. Og Josias vendte sig og saa Gravene, som vare der paa Bjerget; da sendte han hen og tog Benene af Gravene og opbrændte dem paa Alteret og gjorde det urent efter Herrens Ord, som den Guds Mand havde udraabt, han, som udraabte disse Ting. 1 Kong. 13, 1 fg.

17. Og han sagde: Hvad er dette for et Gravmæle, jeg ser? Og Stadens Mænd sagde til ham: Det er den Guds Mands Grav, som kom fra Juda og udraabte disse Ting, som du nu har fuldbyrdet, over Alteret i Betel. 1 Kong. 13, 30 fg.

18. Og han sagde: Lader ham hvile, ingen flytte hans Ben! Og de lode hans Ben være tilligemed Benene af den Propfet, som var kommen fra Samaria.

19. Ogsaa alle de Huse paa Offerhøiene, som vare i Samarias Stæder, som Israels Konger havde gjort for at vække Herrens Harme, bortskaffede Josias og gjorde ved dem, aldeles som han havde gjort i Betel.

20. Og han lod alle Høienes Prester, som vare der, dræbe paa Alterne og brændte Menneskeben paa dem; og saa vendte han tilbage til Jerusalem.

21. Og Kongen bød alt Folket og sagde: Holder Paaske for Herren, eders Gud, efter hvad skrevet er i denne Paktens Bog!
2 Krøn. 35, 1 fg.

22. Thi der var ikke holdt en Paaske som denne fra Dommernes Dage af, som dømte Israel, og i alle Israels Kongers og Judas Kongers Dage. 2 Krøn. 35, 18.

23. Men i Kong Josias's attende Aar blev denne Paaske holdt for Herren i Jerusalem.

24. Ogsaa Dødningemanerne og Sandsigerne og Husguderne og de væmmelige Afguder og alle de Vederstyggeligheder, som bleve seede i Judas Land og i Jerusalem, udryddede Josias for at holde Lovens Ord, som vare skrevne i den Bog, Hilkias, Presten, fandt i Herrens Hus.

25. Som han havde der ikke været nogen Konge før ham, som havde omvendt sig til Herren af hele sit Hjerte og af hele sin Sjæl og af al sin Styrke, efter hele Moses's Lov, og efter ham opstod der ingen som han. 18, 5.

26. Dog vendte Herren ikke om fra sin store Vredesild, hvormed hans Vrede var optændt mod Juda for alle de harmelige Synder, hvormed Manasse havde vakt hans Harme. 21, 3 fg.

27. Og Herren sagde: Ogsaa Juda vil jeg forstøde fra mit Aasyn, ligesom jeg har forstødt Israel, og jeg vil forkaste denne Stad, som jeg udvalgte, Jerusalem, og det Hus, hvorom jeg sagde: Mit Navn skal være der.
17, 18. 1 Kong. 8, 29; 9, 3.

28. Men det Øvrige af Josias's Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

29. I hans Dage drog Farao Neko, Ægyptens Konge, op imod Assyriens Konge til Floden Frat, og Kong Josias drog imod ham; men han* dræbte ham ved Megiddo, saasnart han fik se ham.
2 Krøn. 35, 20 fg. *Neko.

30. Og hans Tjenere kjørte ham død fra Megiddo og førte ham til Jerusalem og begrove ham i hans Grav; og Landets Folk tog Joachas, Josias's Søn, og salvede ham og gjorde ham til Konge i hans Faders Sted. 2 Krøn. 36, 1 fg. Jer. 22, 11.

31. Tre og tyve Aar gammel var Joachas, da han blev Konge, og tre Maaneder regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamutal, Datter af Jirmeja, fra Libna. 24, 18.

32. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, aldeles som hans Fædre havde gjort.

33. Og Farao Neko lagde ham i Lænker i Ribla i Hamats Land, medens han

var Konge i Jerusalem, og paalagde Landet i Bøder hundrede Talenter Sølv og en Talent Guld. Ez. 19, 4.

34. Og Farao Neko gjorde Eljakim, Josias's Søn, til Konge i Josias's, hans Faders, Sted og forandrede hans Navn til Jojakim; men Joachas tog han med, og han kom til Ægypten og døde der. Jer. 22, 12.

35. Og Sølvet og Guldet gav Jojakim Farao; dog maatte han udligne Skat paa Landet for at kunne give Pengene efter Faraos Befaling; eftersom Enhver var lignet, inddrev han Sølvet og Guldet af Landets Folk for at give det til Farao Neko. 15, 20.

36. Fem og tyve Aar gammel var Jojakim, da han blev Konge, og elleve Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Sebida, Datter af Pedaja, fra Ruma.

37. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, aldeles som hans Fædre havde gjort.

24. Kapitel.

Jojakim overvindes af Babels Konge Nebukadnezar, men falder fra ham; Juda hjemsøges haardt af Herren for sine Synders Skyld; Jojakim dør; Ægyptens Konge drager ikke mere i Krig mod Babel (1—7). Jojakin bliver Konge i Juda, er ugudelig, bortføres fangen til Babel, og med ham en stor Del af Judas Indbyggere (8—16). Zedekias bliver Konge, er ugudelig, falder fra Babels Konge (17—20).

I hans Dage drog Nebukadnezar, Babels Konge, op, og Jojakim blev hans Tjener i tre Aar; da faldt han fra ham igjen.

2. Og Herren sendte mod ham Kaldæernes Skarer og Syrernes Skarer og Moabiternes Skarer og Ammons Børns Skarer; han sendte dem mod Juda for at ødelægge det efter Herrens Ord, som han havde talt ved sine Tjenere, Profeterne.

3. Kun efter Herrens Befaling kom dette over Juda for at bortskaffe dem fra hans Aasyn, for Manasses Synders Skyld, efter Alt, hvad han havde gjort, 21, 10 fg. Jer. 15, 4.

4. ogsaa for det uskyldige Blods Skyld, som han havde udøst, saa han fyldte Jerusalem med uskyldigt Blod; og Herren vilde ikke tilgive. 21, 16.

5. Men det Øvrige af Jojakims Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

6. Og Jojakim lagde sig hos sine Fædre, og Jojakin, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

7. Men Ægyptens Konge drog ikke mere ud af sit Land; thi Babels Konge havde taget Alt, hvad der havde tilhørt Ægyptens Konge fra Ægyptens Bæk indtil Floden Frat.

8. Atten Aar gammel var Jojakin, da han blev Konge, og tre Maaneder regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Nehusta, Datter af Elnatan, fra Jerusalem. 2 Krøn. 36, 9.

9. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, aldeles som hans Fader havde gjort.

10. Paa den Tid droge Nebukadnezars, Babels Konges, Tjenere op til Jerusalem, og Staden blev beleiret.

11. Og Nebukadnezar, Babels Konge, kom selv imod Staden, medens hans Tjenere beleirede den.

12. Da gik Jojakin, Judas Konge, ud til Babels Konge, han selv og hans Moder og hans Tjenere og hans Øverster og hans Hofmænd; og Babels Konge tog ham tilfange i sin Regjerings ottende Aar.

13. Og han førte alle Herrens Huses Skatte og Kongens Huses Skatte ud derfra, og han brød Guldet af alle de Sager, som Salomo, Israels Konge, havde ladet gjøre i Herrens Tempel, saaledes som Herren havde talt. 2 Krøn. 36. 10. 2 Kong. 18, 16.

14. Og han bortførte hele Jerusalem og alle de Fornemste og alle Formuende, ti tusinde Fangne, og alle Træ-, Sten- og Metalarbeiderne og Smedene; der blev ikke Nogen tilbage, uden de Ringeste af Landets Folk. 25, 12.

15. Og han bortførte Jojakin til Babel; og Kongens Moder og Kongens Hustruer og hans Hofmænd og de Mægtigste i Landet førte han fangne fra Jerusalem til Babel. Jer. 24, 1; 29, 2; 22, 26

16. Og alle de Formuende, syv tusinde, og Træ-, Sten- og Metalarbeiderne og Smedene, tusinde, allesammen kraftige Krigsmænd, dem bragte Babels Konge fangne til Babel.

17. Og Babels Konge satte Mattanja, hans Farbroder, til Konge i hans Sted, og forandrede hans Navn til Zedekias. Jer. 37, 1 fg.

18. Een og tyve Aar gammel var Zedekias, da han blev Konge, og elleve Aa

regjerede han i Jerusalem; og hans Mo-
ders Navn var Hamital, Datter af Jir-
meja, fra Libna. Jer. 52, 1 fg. 2 Kong. 23, 31.
19. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Dine, aldeles som Jojakim havde
gjort.
20. Thi for Herrens Vredes Skyld gik
det saa med Jerusalem og Juda, indtil
han forkastede dem fra sit Aasyn. Og Ze-
dekias faldt fra Babels Konge. Ez. 17, 15.

25. Kapitel.

Kongen af Babel indtager Jerusalem, lader Zede-kias's, Judas Konges, Sønner dræbe og hans Dine udstikke (1—7). Kaldæerne opbrænde Herrens Hus, nedbryde Jerusalems Mure, bortføre Folket undtagen nogle af de Ringeste i Landet og alle Templets Kostbarheder; Kongen lader Ypperste-presten, nogle af Presterne og de Fornemste i Landet dræbe (8—21). Han sætter Gedalja over de Til-bageblevne, men Ismael dræber ham; de Dvrige flygte til Ægypten (22—26). Babels Konge Evil-merodak sætter Judas Konge Jojakin i Frihed og lader ham spise ved sit Bord (27—30).

Og det skede i hans Regjerings niende
Aar, i den tiende Maaned, paa den
tiende Dag i Maaneden, at Nebukad-
nezar, Babels Konge, kom, han selv og
hele hans Hær, mod Jerusalem og lei-
rede sig mod det, og de byggede Skanser
mod det rundt omkring.
2 Krøn. 36, 17 fg. Jer. 39, 1 fg. 52, 4 fg.
2. Og Staden blev beleiret indtil Kong
Zedekias's ellevte Aar.
3. Paa den niende Dag i Maaneden*
blev Hungeren stor i Staden, og der var
ikke Brød for Landets Folk.
* den fjerde Maaned, Jer. 52, 5. 6.
4. Og Stadens Mur blev gjennembrudt,
og alle Krigsmændene flyede om Natten
paa Veien gjennem Porten mellem begge
Murene, der var ved Kongens Have,
medens Kaldæerne laa mod Staden rundt
om; og han* tog Veien til den øde Mark.
* Kongen.
5. Og Kaldæernes Hær satte efter Kon-
gen og naaede ham paa Jerichos øde
Marker; og hele hans Hær spredte sig
og forlod ham.
6. Og de grebe Kongen og førte ham
op til Babels Konge til Ribla og afsagde
Dom over ham*.
* fordi han havde brudt sin Ed til Babels Konge, 2 Krøn. 36, 13. Ez. 17, 15 fg.
7. Og Zedekias's Sønner dræbte de
for hans Dine, og Zedekias's Dine lod
man blinde, og han lod ham binde med
to Kobberlænker, og de bragte ham til
Babel. Ez. 12, 13.
8. Og i den femte Maaned, paa den
syvende Dag i Maaneden (det var Kong
Nebukadnezars, Babels Konges, nittende
Aar), kom Nebusaradan, Livvagtens
Øverste, Babels Konges Tjener, til
Jerusalem.
9. Og han opbrændte Herrens Hus
og Kongens Hus, og alle Jerusalems
Huse og alle de Stores Huse opbrændte
han med Ild. Esr. 5, 12.
10. Og hele Kaldæernes Hær, som var
med Livvagtens Øverste, nedrev Jerusa-
lems Mure rundt omkring.
11. Og Resten af Folket, dem, som
vare blevne tilbage i Staden, og Over-
løberne, som vare gangne over til Ba-
bels Konge, og den øvrige Hob bortførte
Nebusaradan, Livvagtens Øverste.
12. Men nogle af de Ringeste i Landet
lod Livvagtens Øverste blive tilbage til
at være Vingaardsmænd og Agerdyrkere.
24, 14.
13. Og Kobbersøilerne, som vare i
Herrens Hus, og Fodstykkerne og Kob-
berhavet, som var i Herrens Hus, sønder-
brøde Kaldæerne, og de bragte Kobberet
af dem til Babel. Jer. 27, 19 fg.
14. Og Panderne og Skufferne og Kni-
vene og Fadene og alle Kobberkarrene, med
hvilke man forrettede Tjenesten, toge de.
15. Og Ildkarrene og Skaalerne til
at stænke med, hvadsomhelst der var af
Guld, og hvadsomhelst der var af Sølv,
det tog Livvagtens Øverste.
16. De to Søiler, det ene Hav og
Fodstykkerne, som Salomo havde ladet
gjøre for Herrens Hus, — der var ikke
Vegt paa Kobberet i alle disse Ting.
1 Kong. 7, 15 fg. 23. 27.
17. Atten Alen var den ene Søiles
Høide, og der var et Søilehoved paa den
af Kobber, og Søilehovedets Høide var
tre Alen, og der var Netverk og Gra-
natæbler paa Søilehovedet rundt omkring,
Altsammen af Kobber, og lignende havde
den anden Søile ved Netverket.
2 Krøn. 3, 15. Jer. 52, 21 fg.
18. Og Livvagtens Øverste tog Seraja,
Ypperstepresten, og Zefanja, en Prest af
anden Rang, og de tre Vogtere ved
Dørtærskelen,
19. og fra Staden tog han en Hof-
mand, som var Høvedsmand over Krigs-
folkene, og fem Mænd af dem, som saa
Kongens Ansigt, som fandtes i Staden,
og Skriveren hos Hærens Øverste, der

udskrev Landets Folk til Krig, og sexsti Mænd af Landets Folk, som fandtes i Staden;
20. Nebusaradan, Livvagtens Øverste, tog dem og førte dem til Babels Konge til Ribla,
21. og Babels Konge slog dem og dræbte dem i Ribla i Hamats Land. Saa blev da Juda bortført fra sit Land.
22. Men det Folk, som blev tilbage i Judas Land, som Nebukadnezar, Babels Konge, lod blive tilbage, over dem satte han Gedalja, Søn af Achikam, Søn af Safan. Jer. 40, 5.
23. Og da alle Øversterne for Hærens Afdelinger, de og deres Mænd, hørte, at Babels Konge havde sat Gedalja over Landet, kom de til Gedalja til Mizpa, baade Ismael, Netanjas Søn, og Johanan, Kareahs Søn, og Seraja, Tanhumets Søn, Netofatiten, og Ja'asanja, Ma'akatitens Søn, de og deres Mænd.
24. Og Gedalja tilsvor dem og deres Mænd og sagde til dem: Frygter ikke for Kaldæernes Tjenere, bliver i Landet og tjener Babels Konge! Saa skal det gaa eder vel.
25. Men det skede i den syvende Maaned, at Ismael, Søn af Netanja, Søn af Elisama, af kongelig Æt, kom, og ti Mænd med ham, og de sloge Gedalja ihjel tilligemed de Jøder og Kaldæere, som vare hos ham i Mizpa. Jer. 41, 1 fg.
26. Da brød alt Folket op, baade Smaa og Store, og Øversterne for Hærens Afdelinger, og de kom til Ægypten; thi de frygtede for Kaldæerne. Jer. 41, 17 fg.
27. Og det skede i det syv og tretiende Aar, efterat Jojakin, Judas Konge, var bortført, i den tolvte Maaned, paa den syv og tyvende Dag i Maaneden, at Evilmerodak, Babels Konge, i det Aar, han blev Konge, opløftede Jojakins, Judas Konges, Hoved fra Fængslet. Jer. 52, 31 fg.
28. Og han talte venlig med ham og satte hans Stol over de Kongers Stole, som vare hos ham i Babel.
29. Og han omskiftede sine Fængselsklæder og aad stadig for hans Aasyn alle sit Livs Dage. 2 Sam. 9, 7. 1 Kong. 2, 7.
30. Og hans Underholdning, stadig Underholdning, blev given ham fra Kongen, hver Dag det, han den Dag tiltrængte, alle hans Livs Dage.

Den første Krønikebog.

1. Kapitel.

Adams Efterkommere indtil Noah (1—4), Jafets (5—7), Chams (8—16), Sems (17—27), Abrahams (28—34), Esaus (35—42). Edoms Konger og Fyrster (43—54).

Adam, Set, Enos. 1 Mos. 5, 3 fg.
2. Kenan, Mahalalel, Jared,
3. Enok, Metusalah, Lamek,
4. Noah, Sem, Cham og Jafet.
5. Jafets Sønner vare Gomer og Magog og Madaj og Javan og Tubal og Mesek og Tiras. 1 Mos. 10, 2 fg.
6. Og Gomers Sønner vare Askenas og Difat og Togarma.
7. Og Javans Sønner vare Elisa og Tarsisa, Kittim og Rodanim.
8. Chams Sønner vare Kus og Mizra'im, Put og Kana'an. 1 Mos. 10, 6 fg.
9. Og Kus's Sønner vare Seba og Havila og Sabta og Raema og Sabteka; og Raemas Sønner vare Scheba og Dedan.
10. Og Kus avlede Nimrod; han begyndte at blive en Vældig paa Jorden.
11. Og Mizra'im avlede Luderne og Anamerne og Lehaberne og Naftuherne 1 Mos. 10, 13 fg.
12. og Patruserne og Kasluherne, fra hvilke Filisterne udgik, og Kaftorerne.
13. Og Kana'an avlede Sidon, sin Førstefødte, og Het 1 Mos. 10, 15 fg.
14. og Jebusiterne og Amoriterne og Girgasiterne
15. og Heviterne og Arkiterne og Siniterne
16. og Arvaditerne og Zemariterne og Hamatiterne. Ez. 27, 8. 11.
17. Sems Sønner vare Elam og Assur og Arpaksad og Lud og Aram og Uz og Hul og Geter og Mesek. 1 Mos. 10, 22 fg.
18. Og Arpaksad avlede Salah, og Salah avlede Eber.
19. Og for Eber fødtes to Sønner; den enes Navn var Peleg, thi i hans Dage bleve Menneskene adspredte over Jorden, og hans Broders Navn var Joktan.

20. Og Joktan avlede Almodad og
Salef og Hazarmavet og Jarah
21. og Hadoram og Usal og Dikla
22. og Ebal og Abimael og Scheba
23. og Ofir og Havila og Jobab; alle
disse vare Joktans Sønner.
24. Sem, Arpaksad, Salah,
1 Mos. 11, 10 fg.
25. Eber, Peleg, Re'u,
26. Serug, Nachor, Tarah,
27. Abram, det er Abraham.
28. **Abrahams** Sønner vare Jsak og
Jsmael. 1 Mos. 21, 3; 16, 15.
29. Dette var deres Slægter: Jsmaels
Førstefødte Nebajot og Kedar og Adbe'el
og Mibsam, 1 Mos. 25, 13 fg.
30. Misma og Duma, Massa, Hadad
og Tema,
31. Jetur, Nafis og Kedma; dette var
Jsmaels Sønner.
32. Og Keturas, Abrahams Medhu-
strues, Sønner: Hun fødte Simran og
Jokſan og Medan og Midjan og Jsbak
og Suah; og Jokſans Sønner vare
Scheba og Dedan; 1 Mos. 25, 1 fg.
33. og Midjans Sønner vare Efa og
Efer og Hanok og Abida og Elda'a. Alle
disse vare Keturas Sønner.
34. Og Abraham avlede Jsak. Jsaks
Sønner vare Esau og Jsrael.
1 Mos. 25, 25. 26
35. **Esaus** Sønner vare Elifas, Re'uel
og Je'us og Jaelam og Korah.
1 Mos. 36, 10 fg.
36. Elifas's Sønner vare Teman og
[O]mar, Zefi og Gatam, Kenas og Timna
og Amalek.
37. Re'uels Sønner vare Nahat, Se-
[ra]h, Samma og Missa.
38. Og Se'irs Sønner vare Lotan og
[S]obal og Zibeon og Ana og Dison og
[Ez]er og Disan. 1 Mos. 36, 20 fg.
39. Og Lotans Sønner vare Hori og
[H]omam; og Lotans Søster var Timna.
40. Sobals Sønner vare Aljan og
[M]anahat og Ebal, Sefi og Onam; og
[Zi]beons Sønner vare Aja og Ana.
41. Anas Søn var Dison; og Disons
[S]ønner vare Hamran og Esban og
[J]tran og Keran.
42. Ezers Sønner vare Bilhan og
[Sa]'avan og Ja'akan; Disans Sønner
[va]re Uz og Aran.
43. Og dette var de Konger, som re-
[ge]rede i Landet Edom, førend der re-
[ge]rede nogen Konge over Jsraels Børn:
Bela, Beors Søn, og hans Stads Navn
var Dinhaba. 1 Mos. 36, 31 fg.
44. Og Bela døde, og Jobab, Serahs
Søn, fra Bozra blev Konge i hans Sted.
45. Og Jobab døde, og Husam fra Te-
maniternes Land blev Konge i hans Sted.
46. Og Husam døde, og Hadad, Be-
dads Søn, bleve Konge i hans Sted,
han, som slog Midjaniterne paa Moabs
Mark; og hans Stads Navn var Ajut.
47. Og Hadad døde, og Samla fra
Masreka blev Konge i hans Sted.
48. Og Samla døde, og Saul fra Re-
hobot ved Floden blev Konge i hans
Sted.
49. Og Saul døde, og Ba'al-Hanan,
Akbors Søn, blev Konge i hans Sted.
50. Og Ba'al-Hanan døde, og Hadad
blev Konge i hans Sted; og hans Stads
Navn var Pa'i, og hans Hustrues Navn
var Mehetabel, en Datter af Matred,
Mesahabs Datter.
51. Og Hadad døde. Og Edoms Stam-
mefyrster vare: Stammefyrsten Timna,
Stammefyrsten Alja, Stammefyrsten Jetet,
52. Stammefyrsten Oholibama, Stam-
mefyrsten Ela, Stammefyrsten Pinon,
53. Stammefyrsten Kenas, Stamme-
fyrsten Teman, Stammefyrsten Mibzar,
54. Stammefyrsten Magdiel, Stamme-
fyrsten Jram; disse vare Edoms Stam-
mefyrster.

2. Kapitel.

Jakobs Sønner (1. 2). Judas Sønner (3. 4). Perez's Sønner (5). Serahs Sønner (6—8). Hezrons Sønner gjennem Ram (9—17), gjennem Kaleb og gjennem Makirs Datter (18—24), gjennem Jerahme'el (25—41). Atter om Kalebs Slægt (42—55).

Dette var Jsraels Sønner: Ruben, Si-
meon, Levi og Juda, Jsaskar og Se-
bulon, 1 Mos. 29, 32 fg. 30, 5 fg. 35, 22 fg.
2. Dan, Josef og Benjamin, Naftali,
Gad og Aser.
3. **Judas** Sønner vare Er og Onan
og Sela; disse tre bleve ham fødte af
Suas Datter, Kananitinden; men Er, Ju-
das Førstefødte, var ond i Herrens Øine,
og han tog ham afdage. 1 Mos. 46, 12; 38, 7.
4. Og Tamar, hans Sønnekone, fødte
ham Perez og Serah; alle Judas Søn-
ner vare fem. 1 Mos. 38, 29. 30.
5. **Perez's** Sønner vare Hezron og
Hamul. 1 Mos. 46, 12.
6. Og Serahs Sønner vare Simri*

og Etan og Heman og Kalkol og Dara, tilsammen fem. * kaldes Sabdi Jos. 7, 1.

7. Og Karmis* Søn var Akar**, som førte Israel i Fordærvelse, fordi han handlede troløst med det banlyste Gods.
* Karmi var Søn af Sabdi. V. 6. Jos. 7, 1.
** kaldes ellers Akan.

8. Og Etans Søn var Asarja.

9. Og Hezrons Sønner, som bleve fødte ham, vare Jerahme'el og Ram og Kelubaj*. Rut 4, 9 fg. * kaldes Kaleb V. 18.

10. Og Ram avlede Amminadab, og Amminadab avlede Nahson, Judas Børns Øverste,

11. og Nahson avlede Salma, og Salma avlede Boas,

12. og Boas avlede Obed, og Obed avlede Isaj.

13. Og Isaj avlede sin Førstefødte, Eliab, og Abinadab, den Anden, og Simea, den Tredje, 1 Sam. 16, 6 fg. 2 Sam. 13, 3.

14. Netanel, den Fjerde, Raddaj, den Femte,

15. Ozem, den Sjette, David, den Syvende. 1 Sam. 17, 12. 14.

16. Og deres Søstre vare Zeruja og Abiga'il. Og Zerujas Sønner vare Absaj og Joab og Asael, tre. 2 Sam. 2, 18.

17. Og Abiga'il fødte Amasa, og Amasas Fader var Jeter, Ismaeliten. 2 Sam. 17, 25.

18. Og Kaleb, Hezrons Søn, avlede Børn med Asuba, sin Hustru, og med Jeriot; og disse vare hendes* Sønner: Jeser og Sobab og Ardon. * Asubas.

19. Da Asuba døde, tog Kaleb sig Efrat, og hun fødte ham Hur, 4, 4.

20. og Hur avlede Uri, og Uri avlede Bezalel. 2 Mos. 31, 2.

21. Og siden gik Hezron ind til Makirs, Gileads Faders, Datter, og han tog hende, da han var seksti Aar gammel, og hun fødte ham Segub.

22. Og Segub avlede Ja'ir, og han havde tre og tyve Stæder i Gileads Land. Dom. 10, 3. 4.

23. Men Gesuriterne og Aramæerne toge Ja'irs Byer fra dem tilligemed Kenat og dets tilhørende Byer, seksti Stæder. Alle disse* vare Makirs**, Gileads Faders, Sønner.
* Segub, Ja'ir og deres Slægt, V. 21. 22.
** De regnes for Sønner af Makir, altsaa til Manasses Stamme, 4 Mos. 32, 40, fordi de nedstammede fra Makirs Datter, V. 21. Deres Stamfader Hezron var af Judas Stamme, V. 5.

24. Og efter Hezrons Død i Kaleb-Efrata fødte Abia, Hezrons Hustru, ham Ashur, Tekoas* Fader.
* d. e. Tekoas Indbyggeres. Saaledes ere og de Stæders Navne, som forekomme i det Følgende, at forstaa om disse Stæders Indbyggere.

25. Og Jerahme'els, Hezrons Førstefødtes, Sønner vare Ram, den Førstefødte, og Buna og Oren og Ozem, af Achia.

26. Og Jerahme'el havde en anden Hustru, hvis Navn var Atara; hun var Onams Moder.

27. Og Rams, Jerahme'els Førstefødtes, Sønner vare Ma'az og Jamin og Eker.

28. Og Onams Sønner vare Sammaj og Jada. Og Sammajs Sønner vare Nadab og Abisur.

29. Og Abisurs Hustrues Navn var Abiha'il, og hun fødte ham Achban og Molid.

30. Og Nadabs Sønner vare Seled og Appa'im; og Seled døde uden Sønner.

31. Og Appa'ims Søn var Jisi; og Jisis Søn var Sesan; og Sesans Barn* var Ahlaj. * d. e. Datter, V. 34.

32. Og Jadas, Sammajs Broders, Sønner vare Jeter og Jonatan; og Jeter døde uden Sønner.

33. Og Jonatans Sønner vare Pelet og Sasa. Dette var Jerahme'els Sønner.

34. Og Sesan havde ingen Sønner, kun Døtre; og Sesan havde en ægyptisk Tjener, hvis Navn var Jarha,

35. og Sesan gav Jarha, sin Tjener, sin Datter til Hustru, og hun fødte ham Attaj.

36. Og Attaj avlede Natan, og Natan avlede Sabad,

37. og Sabad avlede Eflal, og Eflal avlede Obed,

38. og Obed avlede Jehu, og Jehu avlede Asarja,

39. og Asarja avlede Halez, og Halez avlede Elasa,

40. og Elasa avlede Sismaj, og Sismaj avlede Sallum,

41. og Sallum avlede Jekamja, og Jekamja avlede Elisama.

42. Og Kalebs, Jerahme'els Broders, Sønner vare Mesa, hans Førstefødte (han var Sifs Fader), og Maresas, Hebrons Faders, Sønner. V. 9

43. Og Hebrons Sønner vare Korah og Tappuah og Rekem og Sema.

44. Og Sema avlede Raham, Jorkeams Fader, og Rekem avlede Sammaj

45. Og Sammajs Søn var Maon, og
Maon var Betzurs Fader.
46. Og Efa, Kalebs Medhustru, fødte
Haran og Moza og Gases; og Haran
avlede Gases.
47. Og Jehdajs Sønner vare Regem og
Jotam og Gesan og Pelet og Efa og Sa'af.
48. Kalebs Medhustru Ma'aka fødte
Seber og Tirhana,
49. og derefter fødte hun Sa'af, Mad-
mannas Fader, og Seva, Makbenas Fa-
der og Gibeas Fader; og Kalebs Datter
var Akſa. Joſ. 15, 16.
50. Dette var Kalebs Sønner: Hurs,
Efratas Førstefødtes, Søn Sobal, Kirjat-
Jearims Fader,
51. Salma, Betlehems Fader, Haref,
Betgaders Fader.
52. Og Sobal, Kirjat-Jearims Fader,
fik Sønner, Haroe* og Halvdelen af Ham-
menuhot. *d. ſ. ſ. Reaja; 4, 2.
53. Og Kirjat-Jearims Slægter vare
Jitriterne og Putiterne og Sumatiterne
og Misra'iterne; fra dem udgik Zorat-
iterne og Estaoliterne.
54. Salmas Sønner vare Betlehem og
Netofatiterne, Atrot-Bet-Joab og Halv-
delen af Manahtiterne, Zoriterne.
55. Og de Skriftlærdes Slægter, ſom
boede i Jabez, vare Tiratiter, Simatiter,
Sukatiter; disſe ere de Kinniter, ſom ned-
ſtamme fra Hammat, Rekabs Huſes Fader.
Dom. 1, 16. Jer. 35, 2 fg.

3. Kapitel.

Davids Sønner (1—9); Salomos Efterkommere
indtil Zedekias (10—16); Jekonjas Efterkommere
(17—24).

Og dette var Davids Sønner, ſom bleve
fødte ham i Hebron: Den første-
fødte, Amnon, af Achinoam, Jisre'elit-
inden; den anden, Daniel*, af Abiga'il,
Karmelitinden;
2 Sam. 3, 2 fg. *d. ſ. ſ. Kilab, 2 Sam. 3, 3.
2. den tredje, Abſalom, Søn af Ma-
'a, en Datter af Talmaj, Konge i Ge-
ſur; den fjerde, Adonja, Søn af Haggit;
3. den femte, Sefatja, af Abital; den
ſjette, Jitream, af Egla, hans Hustru.
4. Disſe ſeks bleve fødte ham i Hebron,
og han regjerede der i ſyv Aar og ſeks
Maaneder, og i tre og trett Aar regje-
rede han i Jeruſalem.
5. Og disſe bleve fødte ham i Jeru-
ſalem: Simea og Sobab og Natan og
Salomo, fire, af Batſua*, Ammiels Datter,
2 Sam. 5, 14 fg. *d. ſ. ſ. Batſeba, 2 Sam. 12, 24.
6. og Jibhar og Eliſama og Elifelet
7. og Nogah og Nefeg og Jafia
8. og Eliſama og Eljada og Elifelet, ni.
9. Alle disſe vare Davids Sønner for-
uden Medhustruernes Sønner, og Tamar
var deres Søſter. 2 Sam. 13, 1.
10. Og Salomos Søn var Rehabeam;
hans Søn Abia; hans Søn Aſa; hans
Søn Joſafat; 1 Kong. 11, 43.
11. hans Søn Joram; hans Søn
Achasja; hans Søn Joas;
12. hans Søn Amazja; hans Søn
Aſarja; hans Søn Jotam;
13. hans Søn Achas; hans Søn Eze-
kias; hans Søn Manasſe;
14. hans Søn Amon; hans Søn Jo-
ſias.
15. Og Joſias's Sønner vare, den
førſtefødte Johanan, den anden Jojakim,
den tredje Zedekias, den fjerde Sallum.
16. Og Jojakims Søn var Jekonja,
hans Søn; hans Søn var Zedekias.
17. Og den fangne Jekonjas Sønner
vare Sealtiel, hans Søn,
18. og Malkiram og Pedaja og Se-
nazzar, Jekamja, Hoſama og Nedabja.
19. Og Pedajas Sønner vare Seru-
babel og Sime'i; og Serubabels Sønner
vare Meſullam og Hananja (og Selomit
var deres Søſter)
20. og Haſuba og Ohel og Berekja og
Haſadja, Juſab-Heſed, fem.
21. Og Hananjas Sønner vare Pelatja
og Jeſaja, Refajas Sønner, Arnans Søn-
ner, Obadjas Sønner, Sekanjas Sønner.
22. Og Sekanjas Søn var Semaja;
og Semajas Sønner vare Hattus og Jigal
og Bariah og Nearja og Safat, ſeks.
23. Og Nearjas Sønner vare Eljoenaj
og Hiskia og Asrikam, tre.
24. Og Eljoenajs Sønner vare Ho-
dajva og Eljaſib og Pelaja og Akkub og
Johanan og Delaja og Anani, ſyv.

4. Kapitel.

Judas Efterkommere gjennem Perez (1—20),
gjennem Sela (21—23). Simeons Efterkommere
og deres Boliger (24—38), og hvorledes de indtoge
Gedor og andre Egne (39—43).

Judas Sønner vare Perez, Hezron og
Karmi og Hur og Sobal.
1 Moſ. 46, 12. 1 Krøn. 2, 5. 7. 19. 50.
2. Og Reaja, Sobals Søn, avlede
Jahat, og Jahat avlede Ahumaj og La-
had; dette var Zoratiternes Slægter.
2, 52 fg.

3. Og dette var Abi=Etams [Slægter]:
Jisre'el og Jisma og Jidbas, og deres
Søsters Navn var Hazlelponi.
4. Og Pnuel var Gedors Fader, og
Eser var Husas Fader; disse vare Søn=
ner af Hur, Efratas Førstefødte, Betle=
hems Fader. 2, 19. 51.
5. Og Ashur, Tekoas Fader, havde to
Hustruer, Hela og Na'ara. 2, 24.
6. Og Na'ara fødte ham Ahussam og
Hefer og Temeni og Ahastari; dette var
Na'aras Sønner.
7. Og Helas Sønner vare Zeret, Jizhar
og Etnan.
8. Og Koz avlede Anub og Hazzobeba
og Aharhels, Harums Søns, Slægter.
9. Og Jabez var æret fremfor sine
Brødre, og hans Moder kaldte hans Navn
Jabez*, idet hun sagde: Jeg har født
ham med Smerte.
*han volder Smerte. 1 Mos. 35, 16.
10. Og Jabez paakaldte Israels Gud
og sagde: O, at du dog vilde velsigne
mig og udvide mit Landemærke, og at
din Haand maatte være med mig, og du
vilde gjøre det saa, at der ingen Ulykke
kom, og jeg blev fri for Smerte! Og
Gud lod komme det, han havde begjæret.
11. Og Kelub, Suhas Broder, avlede
Mehir; han var Estons Fader.
12. Og Eston avlede Bet=Rafa og Pa=
seah og Tehinna, Ir=Nahas's Fader;
dette var Mændene fra Reka.
13. Og Kenas's Sønner vare Otniel
og Seraja, og Otniels Søn var Hatat.
Jos. 15, 17. Dom. 1, 13.
14. Og Meonotaj avlede Ofra, og Se=
raja avlede Joab, Fader til dem i Tøm=
mermandsdalen; thi de vare Tømmer=
mænd. Neh. 11, 35.
15. Og Kalebs, Jefunnes Søns, Søn=
ner vare Iru, Ela og Na'am, og Elas
Søn var Kenas. 4 Mos. 32, 12.
16. Og Jehallelels Sønner vare Sif
og Sifa, Tirja og Asarel.
17. Og Esras Sønner vare Jeter og
Mered og Efer og Jalon; og hun* blev
frugtsommelig og fødte Mirjam og Sam=
maj og Jisbah, Estemoas Fader.
*Mereds Hustru, Bitja, V. 18.
18. Og hans jødiske Hustru fødte Jered,
Gedors Fader, og Heber, Sokos Fader,
og Jekutiel, Sanoahs Fader; men hine*
vare Sønner af Bitja, Faraos Datter,
som Mered havde taget til Hustru.
*Mirjam, Sammaj og Jisbah. V. 17.
19. Og Hodijas Hustrues, Nahams
Søsters, Sønner vare Ke'ilas Fader,
Garmiten, og Estemoa, Ma'akatiten.
20. Og Simons Sønner vare: Am=
non og Rinna, Ben=Hanan og Tulon;
og Jisis Sønner vare Sohet, og Sohets
Søn.
21. Selas, Judas Søns, Sønner vare
Er, Lekas Fader, og Lada, Maresas Fa=
der, og Slægterne af det Hus, som for=
arbeidede Bomuld, af Asbeas Hus,
22. og Jokim og Mændene af Koseba
og Joas og Saraf, som herskede over
Moab, og Jasubi=Lehem; men dette er
gamle Ting.
23. Disse vare Pottemagere og Be=
boere af beplantede og indhegnede Ste=
der; de boede der hos Kongen og vare
i hans Arbeide.
24. Simeons Sønner vare Nemuel og
Jamin, Jarib, Serah, Saul; 1 Mos. 46, 10.
25. hans Søn var Sallum; hans Søn
Mibsam; hans Søn Misma.
26. Og Mismas Søn var Hammuel,
hans Søn; hans Søn var Sakkur; hans
Søn Sime'i.
27. Og Sime'i havde sekston Sønner
og seks Døtre; men hans Brødre havde
ikke mange Sønner, og alle deres Slæg=
ter formerede sig ikke saaledes, som Ju=
das Sønner.
28. Og de boede i Be'erseba og Mo=
lada og Hazar=Sual Jos. 19, 2 fg.
29. og i Bilha og i Ezem og i Tolad
30. og i Betuel og i Horma og i
Ziklag
31. og i Bet=Markabot og i Hazar=
Susim og i Bet=Biri og i Sa'ara'im;
dette var deres Stæder, indtil David blev
Konge.
32. Og deres Landsbyer vare Etam
og A'in, Rimmon og Token og Asan,
fem Byer,
33. og alle deres Landsbyer, som la
trindt omkring disse Byer indtil Ba'al
dette var deres Boliger, og de havde si
eget Slægtregister.
34. Og Mesobab og Jamlek og Josa
Amazias Søn,
35. og Joel, og Jehu, Søn af Josibjo
Søn af Seraja, Søn af Asiel,
36. og Eljoenaj og Ja'akoba og Je
sohaja og Asaja og Adiel og Jesimiel o
Benaja
37. og Sisa, Søn af Sifi, Søn o
Allon, Søn af Jedaja, Søn af Simr
Søn af Semaja,

38. disse, som ere anførte ved Navn, vare Øverster i sine Slægter, og deres Familier udbredte sig mangfoldig.
39. Og de droge henimod Indgangen til Gedor lige til Østsiden af Dalen for at søge Græsgang for sit Smaakvæg,
40. og de fandt fed og god Græsgang, og Landet var vidt og bredt og roligt og stille; thi de, som tilforn boede der, nedstammede fra Cham. 1 Mos. 9, 25 fg.
41. Og disse, som ere optegnede ved Navn*, kom i Ezekias's, Judas Konges, Dage og sloge** deres Telte og de Meuniter, som fandtes der, og de sloge dem med Ban indtil denne Dag og bosatte sig i deres Sted; thi der var Græsgang for deres Smaakvæg. 2 Kong. 18, 1.
*V. 34 fg. **d. e. tilintetgjorde.
42. Og af dem, af Simeons Børn, droge fem hundrede Mænd til Se'irs Bjerg, og Pelatja og Nearja og Refaja og Ussiel, Jisis Sønner, vare i Spidsen for dem;
43. og de thjelsloge Resten af de Undkomne af Amalek og boede der indtil denne Dag.

5. Kapitel.

Rubens Sønner og Efterkommere; deres Krig mod Hagarenerne (1—10). Gads Stammes Bolig og ypperste Mænd; de deltage tilligemed Rubens og den halve Manasses Stamme i Krigen mod Hagarenerne (11—22). Den halve Manasses Stammes Bolig og ypperste Mænd; de her nævnte Stammers Bortførelse til Assyrien (23—26).

Og Rubens, Israels Førstefødtes, Sønner (han var nemlig den Førstefødte, men da han vanhelligede sin Faders Seng, blev hans Førstefødselsret given til Sønnerne af Josef, Israels Søn, dog udenat han blev indført i Slægtregisteret som den Førstefødte, 1 Mos. 35, 22; 49, 4; 48, 5. 6.
2. thi Juda blev den mægtigste blandt sine Brødre, og Fyrsten skulde være af ham*, men Førstefødselen tilhørte Josef) — *1 Mos. 49, 8—10.
3. Rubens, Israels Førstefødtes, Sønner vare Hanok og Pallu, Hezron og Karmi. 2 Mos. 6, 14. 4 Mos. 26, 5. 6.
4. Joels Sønner: Semaja, hans Søn; Gog, hans Søn; Sime'i, hans Søn;
5. hans Søn var Mika; hans Søn Reaja; hans Søn Ba'al;
6. hans Søn Be'era, hvem Tilgat-Pilneser, Assyriens Konge, bortførte i Fangenskab; han var en Øverste for Rubeniterne. 2 Kong. 15, 29.
7. Og hans Brødre efter sine Slægter, da de bleve optegnede efter sine Familier, vare Je'iel, den første, og Sakarja
8. og Bela, Søn af Asas, Søn af Sema, Søn af Joel; han boede i Aroer og indtil Nebo og Ba'al-Meon, Jos. 13, 15. 16.
9. og mod Øst boede han til henimod Ørkenen, lige fra Floden Frat; thi deres Kvæg var blevet talrigt i Gileads Land.
10. Og i Sauls Dage førte de Krig med Hagarenerne, og disse faldt for deres Haand; saa boede de i deres Telte langs hele Østsiden af Gilead.
11. Og Gads Børn boede lige overfor dem i Basans Land indtil Salka.
12. Joel var den Første, og Safam den Anden, og Janaj og Safat vare i Basan.
13. Og deres Brødre vare efter sine Fædrenehuse Mikael og Mesullam og Seba og Joraj og Jakan og Sia og Eber, syv.
14. Disse vare Sønner af Abiha'il, Søn af Huri, Søn af Jaroah, Søn af Gilead, Søn af Mikael, Søn af Jesisaj, Søn af Jahdo, Søn af Bus.
15. Achi, Søn af Abdiel, Søn af Guni, var deres Familiehoved.
16. Og de boede i Gilead i Basan og i dets tilhørende Byer og paa alle Sarons Jorder lige til deres Udgange.
17. Alle disse bleve indførte i Slægtregister i Jotams, Judas Konges, Dage og i Jeroboams, Israels Konges, Dage. 2 Kong. 15, 7; 14, 23.
18. Rubens Børn og Gaditerne og Halvdelen af Manasses Stamme vare tapre Mænd, Mænd, som bare Skjold og Sverd og spændte Bue og vare oplærte til Krig, fire og firti tusinde, syv hundrede og seksti, som droge ud i Strid.
19. Og de førte Krig med Hagarenerne og Jetur og Nafis og Nodab. 1 Mos. 25, 15.
20. Og de bleve hjulpne imod dem, og Hagarenerne og Alle, som vare med dem, bleve givne i deres Haand; thi de raabte til Gud i Krigen, og han bønhørte dem, fordi de forlode sig paa ham. Ps. 71, 1.
21. Og de bortførte deres Kvæg, femti tusinde Kameler og to hundrede og femti tusinde Stykker Smaakvæg og to tusinde Asener, og hundrede tusinde Mennesker.
22. Thi mange Ihjelslagne vare faldne;

thi Krigen var fra Gud. Og de boede
i deres Sted indtil Bortførelsen.
23. Og den halve Manasses Stam-
mes Børn boede i Landet fra Basan ind-
til Ba'al-Hermon og Senir og Hermons
Bjerg; de vare talrige.
24. Og dette var deres Familiehove-
der: Efer og Jisi og Eliel og Asriel og
Jirmeja og Hodavja og Jahdiel, væl-
dige Stridsmænd, navnkundige Mænd,
Hoveder for sine Familier.
25. Men de handlede troløst mod sine
Fædres Gud og bolede med Landets Folks
Guder, de Folks, som Gud havde ødelagt
for deres Aasyn. 2 Mos. 34, 15. 16.
26. Da opvakte Israels Gud Puls,
Assyriens Konges, Aand, og Tilgat-Pil-
nesers, Assyriens Konges, Aand, og han
bortførte dem, Rubeniterne nemlig og
Gaditerne og den halve Manasses Stam-
me, og bragte dem til Halah og Habor og
Hara og Gosans Flod indtil denne Dag.
2 Kong. 15, 29; 17, 6.

6. Kapitel.

Levis Sønner og nærmeste Efterkommere; Ypper-
stepresterne indtil Bortførelsen (1—15). Levis tre
Sønners Slægtregister (16—30); de af David be-
skikkede Sangeres (31—47). Arons og hans Søn-
ners Forretninger (48. 49). Ypperstepresterne ind-
til Salomos Tid (50—53). Leviternes Stæder
(54—81).

Levis Sønner vare Gerson, Kahat og
Merari. 1 Mos. 46, 11. 2 Mos. 6, 16.
2. Og Kahats Sønner vare Amram,
Jizhar og Hebron og Ussiel.
3. Og Amrams Børn vare Aron og
Moses og Mirjam; og Arons Sønner
vare Nadab og Abihu, Eleasar og Itamar.
2 Mos. 6, 20. 23.
4. Eleasar avlede Pinehas; Pinehas
avlede Abisua,
5. og Abisua avlede Bukki, og Bukki
avlede Ussi,
6. og Ussi avlede Serahja, og Se-
rahja avlede Merajot;
7. Merajot avlede Amarja, og Amarja
avlede Achitub,
8. og Achitub avlede Zadok, og Za-
dok avlede Achima'az, 2 Sam. 8, 17; 15, 27.
9. og Achima'az avlede Asarja, og
Asarja avlede Johanan,
10. og Johanan avlede Asarja; han
var den, som forrettede Prestetjeneste* i
det Hus, som Salomo havde bygget i
Jerusalem.
* nemlig i Kong Ussias's Tid, 2 Kron. 26, 17 fg.

11. Og Asarja avlede Amarja, og
Amarja avlede Achitub,
12. og Achitub avlede Zadok, og Za-
dok avlede Sallum,
13. og Sallum avlede Hilkias, og Hil-
kias avlede Asarja, 2 Kong. 22, 4.
14. og Asarja avlede Seraja, og Se-
raja avlede Jozadak.
15. Og Jozadak drog med, da Her-
ren bortførte Juda og Jerusalem i Fan-
genskab ved Nebukadnezar. 2 Kong. 25, 11.
16. Levis Sønner vare Gersom, Ka-
hat og Merari. V. 1.
17. Og dette var Navnene paa Ger-
soms Sønner: Libni og Sime'i. 2 Mos. 6, 17.
18. Og Kahats Sønner vare Amram
og Jizhar og Hebron og Ussiel. 23, 12.
19. Meraris Sønner: Mahli og Musi.
Dette var Leviternes Slægter efter deres
Fædre. 23, 21.
20. Hvad Gersom vedkommer, saa var
hans Søn Libni; hans Søn Jahat; hans
Søn Simma;
21. hans Søn Joah; hans Søn Iddo;
hans Søn Serah; hans Søn Jeatraj.
22. Kahats Sønner: Amminadab, hans
Søn; Korah, hans Søn; Assir, hans Søn;
2 Mos. 6, 24
23. hans Søn var Elkana, og hans
Søn Ebjasaf, og hans Søn Assir;
24. hans Søn Tahat; hans Søn Uriel
hans Søn Ussia, og hans Søn Saul.
25. Og Elkanas Sønner vare Amasa
og Achimot.
26. Elkana — hans Søn var Elkana
hans Søn var Zofaj, og hans Sø
Nahat;
27. hans Søn Eliab; hans Søn Jero
ham; hans Søn Elkana*.
* Samuels Fader, 1 Sam. 1, 1. 2
28. Og Samuels Sønner vare Vasn
den førstefødte, og Abia.
29. Meraris Søn var Mahli; han
Søn var Libni; hans Søn Sime'i; han
Søn Ussa;
30. hans Søn Simea; hans Søn Hag
gija; hans Søn Asaja.
31. Og disse vare de, som David a
satte ved Sangen i Herrens Hus, efter
Arken var kommen til Hvile,
32. og de tjente ved Sangen for
Sammenkomstens Telts Tabernakel, in
til Salomo byggede Herrens Hus i J
rusalem, og de stode, eftersom det v
dem foreskrevet, i sin Tjeneste, —
33. disse vare de, som stode der m

fine Sønner: Af Kahatiternes Sønner:
Heman, Sangeren, Søn af Joel, Søn
af Samuel,
34. Søn af Elkana, Søn af Jeroham,
Søn af Eliel, Søn af Toah,
35. Søn af Zif, Søn af Elkana, Søn
af Mahat, Søn af Amasaj,
36. Søn af Elkana, Søn af Joel, Søn
af Asarja, Søn af Zefanja,
37. Søn af Tahat, Søn af Assir,
Søn af Ebjasaf, Søn af Korah,
38. Søn af Jizhar, Søn af Kahat,
Søn af Levi, Søn af Israel.
39. Og hans* Broder Asaf, som stod
ved hans høire Side, Asaf, Søn af Be-
rekja, Søn af Simea, * Hemans, V. 33; 15, 17.
40. Søn af Mikael, Søn af Ba'aseja,
Søn af Malkija,
41. Søn af Etni, Søn af Serah, Søn
af Adaja,
42. Søn af Etan, Søn af Simma,
Søn af Sime'i,
43. Søn af Jahat, Søn af Gersom,
Søn af Levi.
44. Og Meraris Sønner, deres Brø-
dre, ved den venstre Side: Etan, Søn
af Kisi, Søn af Abdi, Søn af Malluk,
15, 17.
45. Søn af Hasabja, Søn af Amazja,
Søn af Hilkias,
46. Søn af Amzi, Søn af Bani, Søn
af Semer,
47. Søn af Mahli, Søn af Musi,
Søn af Merari, Søn af Levi.
48. Og deres Brødre, Leviterne, vare
vne* til allehaande Tjeneste i Guds
ufes Tabernakel.
* nemlig Presterne, 4 Mos. 3, 9; 8, 19.
49. Og Aron og hans Sønner ofrede
a Brændofferalteret og paa Røgelse-
lteret og vare beskikkede til allehaande
jerning i det Allerhelligste og til at
øre Forligelse for Israel, aldeles som
oses, Guds Tjener, havde paabudt.
50. Og dette var Arons Sønner: Elea-
r, hans Søn; hans Søn var Pinehas;
ns Søn Abisua; V. 3 fg.
51. hans Søn Bukki; hans Søn Ussi;
ns Søn Serahja;
52. hans Søn Merajot; hans Søn
narja; hans Søn Achitub;
53. hans Søn Zadok; hans Søn
hima'az.
54. Og dette var deres Boliger efter
res Byer i deres Landemærke, Arons

Sønners nemlig, som vare af Kahatiternes
Slægt, thi for dem udkom Lodden først:
Jos. 21, 10 fg.
55. Man gav dem Hebron i Judas
Land med dets Jorder rundt omkring det;
4 Mos. 35, 2. 3.
56. men Stadens Mark og dens Lands-
byer gav man Kaleb, Jefunnes Søn.
57. Arons Sønner gav man altsaa Til-
flugtsstæderne Hebron og Libna med dets
Jorder og Jattir og Estemoa med dets
Jorder Jos. 21, 13 fg.
58. og Hilen med dets Jorder, Debir
med dets Jorder
59. og Asan med dets Jorder og Bet-
Semes med dets Jorder,
60. og af Benjamins Stamme Geba med
dets Jorder og Allemet med dets Jorder og
Anatot med dets Jorder; alle deres Stæder
vare tretten Stæder efter deres Slægter.
61. Men de øvrige* Kahats Børn af
Stammens Slægt gav man af den halve
Manasses Stammes halve Del ved Lod-
den ti Stæder.
* d. e. de, som ikke vare af Arons Slægt, V. 54.
Jos. 21, 20 fg.
62. Og Gersoms Børn efter deres
Slægter gav man af Isaskars Stamme og
af Asers Stamme og af Naftalis Stamme
og af Manasses Stamme i Basan tretten
Stæder.
63. Meraris Børn efter deres Slægter
gav man af Rubens Stamme og af Gads
Stamme og af Sebulons Stamme ved
Lodden tolv Stæder.
64. Saa gave Israels Børn Leviterne
Stæderne med deres Jorder.
65. Og de gave ved Lodden af Judas
Børns Stamme og af Simeons Børns
Stamme og af Benjamins Børns Stamme
disse Stæder, som de nævnte ved Navn.
V. 57—60.
66. Og de øvrige af Kahats Børns
Slægter* gav man som deres Lande-
mærkes Stæder af Efra'ims Stamme
* de V. 61 omtalte.
67. Tilflugtsstæderne Sikem med dets
Jorder paa Efra'ims Bjerg og Geser med
dets Jorder Jos. 21, 21 fg.
68. og Jokmeam med dets Jorder og
Bet-Horon med dets Jorder
69. og Ajalon med dets Jorder og
Gat-Rimmon med dets Jorder,
70. og af den halve Manasses Stamme
Aner med dets Jorder og Bileam med
dets Jorder. Dette gav man Kahats
øvrige Børns Slægt.

71. Gersoms Børn gav man af den halve Manasses Stammes Slægt Golan i Basan med dets Jorder og Astarot med dets Jorder, Jos. 21, 27 fg.

72. og af Isaskars Stamme Kedes med dets Jorder, Dobrat med dets Jorder

73. og Ramot med dets Jorder og Anem med dets Jorder,

74. og af Asers Stamme Masal med dets Jorder og Abdon med dets Jorder

75. og Hukok med dets Jorder og Rehob med dets Jorder,

76. og af Naftalis Stamme Kedes i Galilæa med dets Jorder og Hammon med dets Jorder og Kirjata'im med dets Jorder.

77. Meraris Børn, de øvrige Leviter, gav man af Sebulons Stamme Rimmono med dets Jorder og Tabor med dets Jorder, Jos. 21, 34 fg.

78. og paa hin Side Jordan ved Jericho østenfor Jordan gav man dem af Rubens Stamme Bezer i Ørkenen med dets Jorder og Jahza med dets Jorder

79. og Kedemot med dets Jorder og Mefa'at med dets Jorder,

80. og af Gads Stamme Ramot-Gilead med dets Jorder og Mahana'im med dets Jorder

81. og Hesbon med dets Jorder og Jaser med dets Jorder.

7. Kapitel.

Isaskars Stammes Slægtregister (1—5), Benjamins (6—12), Naftalis (13), Manasses (14—19), Efra'ims (20—29), Asers (30—40).

Og hvad Isaskars Sønner vedkommer, saa vare de Tola og Pua, Jasib og Simron, fire. 1 Mos. 46, 13.

2. Og Tolas Sønner vare Ussi og Refaja og Jeriel og Jahmaj og Jibsam og Samuel, Hoveder for sine Familier af Tola, vældige Stridsmænd i sine Slægter; deres Tal var i Davids Dage to og tyve tusinde og seks hundrede.

3. Og Ussis Sønner: Jisrahja, og Jisrahjas Sønner vare Mikael og Obadja og Joel og Jissija, fem, allesammen Familiehoveder.

4. Og hos dem vare efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, Tropper til Krigshæren, seks og treti tusinde Mand; thi de havde mange Hustruer og Børn.

5. Endvidere deres Brødre efter alle Isaskars Slægter, vældige Stridsmænd, Syv og ottetі tusinde vare de*, alle tilsammen optegnede.

* Stridsmændene i den hele Stamme.

6. Benjamins Sønner vare Bela og Beker og Jediael, tre. 1 Mos. 46, 21. 1 Krøn. 8, 1.

7. Og Belas Sønner vare Ezbon og Ussi og Ussiel og Jerimot og Iri, fem, Familiehoveder, vældige Stridsmænd; og Fortegnelsen over dem udgjorde to og tyve tusinde og fire og treti.

8. Og Bekers Sønner vare Semira og Joas og Elieser og Eljoenaj og Omri og Jeremot og Abia og Anatot og Alemet; alle disse vare Bekers Sønner,

9. og efter Fortegnelsen over dem efter deres Slægter, deres Familiehoveder, vældige Stridsmænd, vare de tyve tusinde og to hundrede.

10. Og Jediaels Sønner: Bilhan, og Bilhans Sønner vare Je'is og Benjamin og Ehud og Kena'ana og Setan o[g] Tarsis og Achisahar;

11. alle disse vare Jediaels Sønner, Familiehoveder, vældige Stridsmænd, sytten tusinde og to hundrede, som i Hæ[ren] droge ud til Krig.

12. Endvidere Suppim og Huppim, Irs Sønner, Hussim, Achers Sønne[r].

13. Naftalis Sønner vare Jahziel [og] Guni og Jezer og Sallum, Bilhas Sønne[r]. 1 Mos. 46, 24; 30, 7.

14. Manasses Sønner: Asriel, so[m] hun* fødte; hans** syriske Medhustr[u] fødte Makir, Gileads Fader.

* Gileads Hustru, 4 Mos. 26, 29. 31.
** Manasses.

15. Og Makir tog til Hustru en S[ø]ster af Huppim og Suppim, og hans Søsters Navn var Ma'aka; og den a[n]den Søns Navn var Zelofhad, og Zelo[f]had havde Døtre. * Huppin

4 Mos. 26, 33; 27, 1. Jos. 17

16. Og Ma'aka, Makirs Hustru, fød[te] en Søn og kaldte hans Navn Peres, [og] hans Broders Navn var Seres, og ha[ns] Sønner vare Ulam og Rekem.

17. Og Ulams Søn var Bedan. Di[sse] vare Sønner af Gilead, Søn af Mak[ir], Søn af Manasse. 1 Sam. 12,

18. Og hans* Søster var Hammolek[et]; hun fødte Ishod og Abieser og Mah[la].

* Gileads. Jos. 17

19. Og Semidas Sønner vare Achj[an] og Sekem og Likhi og Aniam.

20. Og Efra'ims Sønner vare Su[te]lah (og hans Søn var Bered, og ha[ns]

Søn Tahat, og hans Søn Elada, og
hans Søn Tahat, 4 Mos. 26, 35.
21. og hans Søn Sabad, og hans Søn
Sutelah) og Eser og Elad*; dem ihjel=
sloge Mænd fra Gat, som vare fødte i
Landet, fordi de vare dragne ned for at
tage deres Kvæg,

* Eser og Elad vare tilligemed Sutelah V. 20 Efra'ims Sønner.

22. og Efra'im, deres Fader, sørgede
i mange Dage, og hans Brødre kom for
at trøste ham.
23. Siden gik han ind til sin Hustru,
og hun blev frugtsommelig og fødte en
Søn; og han kaldte hans Navn Beria,
thi Ulykke havde der været i hans Hus.
24. Og hans Datter var Se'era, og
hun byggede det nedre og det øvre Bet=
Horon og Usen=Se'era.
25. Og Refa var hans* Søn, og hans
Sønner vare Resef og Telah, og hans
Søn var Tahan, * Berias, V. 23.
26. hans Søn Ladan, hans Søn Am=
mihud, hans Søn Elisama, 4 Mos. 1, 10.
27. hans Søn Non, hans Søn Josva.
28. Og deres Eiendom og deres Bo=
liger vare Betel og dets tilhørende Byer
og mod Øst Na'aran og mod Vest Geser
og dets tilhørende Byer og Sikem og
dets tilhørende Byer indtil Gasa og dets
tilhørende Byer Jos. 16, 1 fg.
29. og ved Siden af Manasses Børn
Bet=Sean og dets tilhørende Byer, Ta'a=
nak og dets tilhørende Byer, Megiddo
og dets tilhørende Byer, Dor og dets
tilhørende Byer; i disse boede Josefs,
Israels Søns, Børn.
30. Asers Sønner vare Jimna og
Jisva og Jisvi og Beria, og Serah var
deres Søster. 1 Mos. 46, 17.
31. Og Berias Sønner vare Heber og
Malkiel; han var Birsots Fader.
32. Og Heber avlede Jaflet og So=
mer og Hotam og Sua, deres Søster.
33. Og Jaflets Sønner vare Pasak
og Bimhal og Asvat; disse vare Jaflets
Sønner.
34. Og Semers Sønner vare Achi og
Rohga, Jehubba og Aram.
35. Og Helems, hans Broders, Søn=
ner vare Zofah og Jimna og Seles og
Amal.
36. Zofahs Sønner vare Suah og
Harnefer og Sual og Beri og Jimra,
37. Bezer og Hod og Samma og Silsa
og Jitran og Be'era.
38. Og Jeters Sønner vare Jefunne
og Pispa og Ara.
39. Og Ullas Sønner vare Arah og
Hanniel og Rizja.
40. Alle disse vare Sønner af Aser,
Hoveder for sine Familier, udvalgte,
vældige Stridsmænd, Øverster blandt
Fyrsterne, og efter Fortegnelsen over
dem til Tjeneste i Krigen var deres An=
tal seks og tyve tusinde Mand.

8. Kapitel.

Benjamins Stammes Slægtregister beskrives ud=
førligere (1—5), særlig deres, som boede i Geba
og Ajalon (6—13), i Jerusalem (14—28) og i Gi=
beon, hvorhen Sauls Slægtregister hører (29—40).

Og Benjamin avlede Bela, sin Førstе=
fødte, Asbel, den Anden, og Achrah,
den Tredje,
1 Mos. 46, 21. 4 Mos. 26, 38. 39. 1 Kron. 7, 6 fg.
2. Nocha, den Fjerde, og Rafa, den
Femte.
3. Og Bela havde Sønner: Addar og
Gera og Abihud
4. og Abisua og Na'aman og Achoah
5. og Gera og Sefufan og Huram.
6. Og dette var Ehuds Sønner (disse
vare Familiehoveder blandt Gebas Ind=
byggere, og man førte dem bort til
Manahat;
7. Na'aman tilligemed Achia og Gera
førte dem bort) — han* avlede Ussa
og Achihud. * Ehud.
8. Og Sahara'im avlede Børn i Mo=
abs Land, efterat han havde sendt Hu=
sim og Ba'ara, sine Hustruer, bort.
9. Og han avlede med Hodes, sin Hustru,
Jobab og Zibja og Mesa og Malkam
10. og Je'uz og Sokja og Mirma;
disse vare hans Sønner, Familiehoveder.
11. Og med Husim avlede han Abitub
og Elpa'al. V. 8.
12. Og Elpa'als Sønner vare Eber
og Mis'am og Semer (han byggede Ono
og Lod og dets tilhørende Byer) Neh. 11, 35.
13. og Beria og Sema; de vare Fa=
miliehovederne blandt Ajalons Indbyg=
gere; de dreve Gats Indbyggere paa
Flugt.
14. Og Ahjo, Sasak og Jeremot
15. og Sebadja og Arad og Eder
16. og Mikael og Jispa og Joha vare
Berias Sønner; V. 13.
17. og Sebadja og Mesullam og Hiski
og Heber
18. og Jismeraj og Jislia og Jobab
vare Elpa'als Sønner. V. 12.

19. Og Jakim og Sikri og Sabdi
20. og Elienaj og Zilletaj og Eliel
21. og Adaja og Beraja og Simrat vare Sime'is Sønner.
22. Og Jispan og Eber og Eliel
23. og Abdon og Sikri og Hanan
24. og Hananja og Elam og Antotija
25. og Jifdeja og Pniel vare Sasaks Sønner. V. 14.
26. Og Samseraj og Seharja og Atalja
27. og Ja'aresja og Elia og Sikri vare Jerohams Sønner.
28. Disse vare Familiehoveder, Hoveder for sine Slægter; de boede i Jerusalem.
29. Og i Gibeon boede Gibeons Fader*, og hans Hustrues Navn var Ma'aka.
* Je'uel; 9, 35.
30. Og hans førstefødte Søn var Abdon; derefter Zur og Kis og Ba'al og Nadab
31. og Gedor og Ahjo og Seker.
32. Og Miklot avlede Simea. Ogsaa disse boede lige overfor sine Brødre i Jerusalem, sammen med sine Brødre*.
* V. 14—28.
33. Og Ner avlede Kis, og Kis avlede Saul, og Saul avlede Jonatan og Malkisua og Abinadab og Esba'al*.
1 Sam. 14, 51. * d. s. s. Isboset, 2 Sam. 2, 8.
34. Og Jonatans Søn var Meribba'al*, og Meribba'al avlede Mika.
* d. s. s. Mefiboset, 2 Sam. 4, 4.
35. Og Mikas Sønner vare Piton og Melek og Tarea og Achas.
36. Og Achas avlede Joadda, og Joadda avlede Alemet og Asmavet og Simri, og Simri avlede Moza.
37. Og Moza avlede Bina; hans Søn var Rafa; hans Søn Elasa; hans Søn Azel.
38. Og Azel havde seks Sønner, og dette var deres Navne: Asrikam, Bokeru og Ismael og Searja og Obadja og Hanan; alle disse vare Azels Sønner.
39. Og Eseks, hans Broders, Sønner vare Ulam, hans Førstefødte, Je'us, den anden, og Elifelet, den tredje.
40. Og Ulams Sønner vare vældige Stridsmænd, som spændte Bue, og de havde mange Sønner og Sønnesønner, hundrede og femti. Alle disse vare af Benjamins Børn. Dom. 20, 16.

9. Kapitel.

Fortegnelse over Nogle, som boede i Jerusalem af Judas og Benjamins Stamme (1—9), ligeledes af Presterne og Leviterne, Portnerne og Sangerne, hvis Forretninger beskrives (10—34). Sauls Slægtregister (35—44).

Og hele Israel blev indført i Slægtregister, og se, de ere opskrevne i Israels Kongers Bog; og Juda blev bortført i Fangenskab til Babel for sin Troløsheds Skyld. 2 Kong. 24, 15. 16; 25, 11.
2. Og de første Indbyggere, som boede paa sin Eiendom, i sine Stæder, vare Israel, Presterne, Leviterne og Tempeltjenerne. Esr. 8, 20.
3. Og i Jerusalem boede nogle af Judas Børn og af Benjamins Børn og af Efra'ims og Manasses Børn: Neh. 11, 3 fg.
4. Utaj, Søn af Ammihud, Søn af Omri, Søn af Imri, Søn af Bani, af Perez's, Judas Søns, Børn; 2, 4.
5. og af Siloniterne*: Asaja, den Førstefødte, og hans Sønner;
* d. e. Efterkommerne af Sela; 2, 3.
6. og af Serahs Sønner: Je'uel, og deres Brødre, seks hundrede og nitti; 2, 4.
7. og af Benjamins Børn: Sallu, Søn af Mesullam, Søn af Hodavja, Søn af Hassenua,
8. og Jibneja, Søn af Jeroham, og Ela, Søn af Ussi, Søn af Mikri, og Mesullam, Søn af Sefatja, Søn af Re'uel, Søn af Jibnija,
9. og deres Brødre efter deres Slægter, ni hundrede og seks og femti; alle disse Mænd vare Familiehoveder for sine Familier.
10. Og af Presterne: Jedaja og Jojarib og Jakin
11. og Asarja, Søn af Hilkias, Søn af Mesullam, Søn af Zadok, Søn af Merajot, Søn af Achitub, Forstander for Guds Hus, 6, 1[illegible]
12. og Adaja, Søn af Jeroham, Søn af Pashur, Søn af Malkia, og Masa[illegible] Søn af Adiel, Søn af Jahsera, Søn af Mesullam, Søn af Mesillemit, Søn af Immer,
13. og deres Brødre, Hoveder for si[illegible] Familier, tusinde og syv hundrede o[illegible] seksti, dygtige Mænd til at forret[illegible] Tjenesten i Guds Hus.
14. Og af Leviterne: Semaja, Søn [illegible] Hassub, Søn af Asrikam, Søn af H[illegible]sabja, af Meraris Børn,
15. og Bakbakkar, Heres og Galal [illegible] Mattanja, Søn af Mika, Søn af Sik[illegible] Søn af Asaf,
16. og Obadja, Søn af Semaja, S[illegible]

af Galal, Søn af Jedutun, og Berekja,
Søn af Asa, Søn af Elkana, som boede
i Netofatiternes Landsbyer. 2, 54.
17. Og Portnerne: Sallum og Akkub
og Talmon og Achiman og deres Brødre;
Sallum var Hovedet,
18. og indtil nu er han* ved Konge-
porten mod Øst. Disse vare Portnerne
for Levis Børns Leire. *d. e. hans Slægt.
19. Og Sallum, Søn af Kore, Søn
af Ebjasaf, Søn af Korah, og hans
Brødre af hans Faders Hus, Korahiterne,
vare over Tjenestens Gjerning, Vogtere
ved Teltets Dørtærskler, og deres Fædre
vare ved Herrens Leir, Vogtere ved Ind-
gangen.
20. Og Pinehas, Eleasars Søn, var
fordum Fyrste over dem; Herren var med
ham. 4 Mos. 25, 7 fg.
21. Sakarja, Meselemjas Søn, var
Portner ved Indgangen til Sammenkom-
stens Telt.
22. Alle disse, som vare udvalgte til
Portnere ved Dørtærsklerne, vare to hun-
drede og tolv; de vare indførte i Slægt-
register efter sine Landsbyer; dem havde
David og Samuel, Seeren, ansat som
betroede Mænd. 1 Sam. 9, 9. 11. 1 Krøn. 26, 28.
23. Og de og deres Sønner vare ved
Portene til Herrens Hus, til Teltets Hus,
for at holde Vagt.
24. Efter de fire Vinde stode Port-
nerne, mod Øst, Vest, Nord og Syd.
25. Og deres Brødre i sine Lands-
byer skulde komme hver syvende Dag fra
Tid til anden tilligemed dem.
26. Thi de fire Forstandere* for Port-
nerne vare betroede Mænd, de vare Le-
viter; og de vare over Kamrene og over
Skatkamrene i Guds Hus. *V. 17.
27. Og de vare om Natten rundt om-
kring Guds Hus; thi dem paalaa det
at holde Vagt, og de havde Nøglen for
at lukke op hver Morgen.
28. Og nogle af dem vare over Tje-
nestens Redskaber; thi efter Tal bragte de
dem ind, og efter Tal bragte de dem ud.
29. Og nogle af dem vare satte over
Redskaberne, over alle Helligdommens
Redskaber, og over Melet og Vinen og
Oljen og Viraken og Krydderierne.
30. Og af Presternes Sønner lavede
nogle Krydersalven. 2 Mos. 30, 25.
31. Og Mattitja af Leviterne, han var
den førstefødte Søn af Sallum, Korah-
iten; ham var Tilberedelsen af Bagverket
betroet.
32. Og af Kahatiternes Børn, af deres
Brødre, vare nogle over Skuebrødene, for
at berede dem hver Sabbat. 3 Mos. 24, 5 fg.
33. Og disse* vare Sangerne, Fami-
liehoveder blandt Leviterne, og de vare
i Kamrene, fri for anden Tjeneste; thi
Dag og Nat paalaa det dem at være i
sin Forretning. *d. V. 14—16 Nævnte.
34. Disse* vare Familiehoveder blandt
Leviterne efter sine Slægter, Overhove-
der; disse boede i Jerusalem.
*de V. 14—32 Nævnte.
35. Men i Gibeon boede Gibeons Fa-
der Je'uel, og hans Hustrues Navn var
Ma'aka. 8, 29 fg.
36. Og hans førstefødte Søn var Ab-
don; derefter Zur og Kis og Ba'al og
Ner og Nadab
37. og Gedor og Ahjo og Sakarja
og Miklot.
38. Og Miklot avlede Simeam; ogsaa
disse boede lige overfor sine Brødre i
Jerusalem, sammen med sine Brødre.
8, 32 fg.
39. Og Ner avlede Kis, og Kis av-
lede Saul, og Saul avlede Jonatan og
Malkisua og Abinadab og Esba'al. 10, 2.
40. Og Jonatans Søn var Merib-
ba'al, og Meribba'al avlede Mika.
41. Og Mikas Sønner vare Piton og
Melek og Tahrea.
42. Og Achas avlede Jara, og Jara
avlede Alemet og Asmavet og Simri,
og Simri avlede Moza. 12, 3.
43. Og Moza avlede Bina, og hans
Søn var Refaja; hans Søn Elasa; hans
Søn Azel.
44. Og Azel havde seks Sønner, og
dette var deres Navne: Asrikam, Bo-
keru og Ismael og Searja og Obadja
og Hanan; disse vare Azels Sønner.

10. Kapitel.

Filisterne slaa Israel, Sauls Sønner falde, Saul dræber sig selv, Israeliterne flygte fra sine Stæder (1—7). Filisterne plyndre de Ihjelslagne og ophænge Sauls Hoved paa Dagons Hus. Mænd fra Jabes tage hans og hans Sønners Legemer og begrave dem. Saul omkom for sine Synders Skyld (8—14).

Og Filisterne krigede mod Israel, og
Israels Mænd flyede for Filisterne,
og der faldt Ihjelslagne paa Gilboas
Bjerg. 1 Sam. 31, 1 fg.
2. Og Filisterne vare Saul og hans

Sønner i Hælene, og Filisterne ihjelsloge Jonatan og Abinadab og Malkisua, Sauls Sønner.

3. Og Striden blev haard imod Saul, og Bueskytterne traf paa ham, og han bævede for Skytterne.

4. Da sagde Saul til sin Vaabendrager: Drag dit Sverd og gjennembor mig dermed, forat ikke disse Uomskaarne skulle komme og handle ilde med mig! Men hans Vaabendrager vilde ikke; thi han frygtede saare. Da tog Saul Sverdet og styrtede sig i det. Dom. 9, 54.

5. Og da hans Vaabendrager saa, at Saul var død, styrtede ogsaa han sig i sit Sverd og døde.

6. Saa døde Saul og hans tre Sønner og hele hans Hus; de døde alle tilhobe.

7. Og da alle de Israels Mænd, som vare i Dalen, saa, at de vare flygtede, og at Saul og hans Sønner vare døde, forlode de sine Stæder og flyede; og Filisterne kom og boede i dem.

8. Og det skede den følgende Dag, da kom Filisterne for at plyndre de Ihjelslagne, og de fandt Saul og hans Sønner liggende paa Gilboas Bjerg.

9. Og de plyndrede ham og toge hans Hoved og hans Vaaben, og de sendte Bud trindt omkring i Filisternes Land for at bringe det glade Budskab til deres Afguder og til Folket.

10. Og de lagde hans Vaaben i sin Guds Hus, og hans Hjerneskal fæstede de paa Dagons Hus.

11. Da hele Jabes i Gilead hørte Alt, hvad Filisterne havde gjort med Saul,

12. gjorde alle vaabenføre Mænd sig rede og toge Sauls Krop og hans Sønners Kroppe og bragte dem til Jabes; og de begrove deres Ben under Terebinten i Jabes og holdt Faste i syv Dage. 2 Sam. 1, 12; 2, 5.

13. Saa døde Saul for sin Troløsheds Skyld, som han havde øvet mod Herren, fordi han ikke havde taget Vare paa Herrens Ord, og tillige fordi han havde søgt hen til Dødningemanere for at adspørge dem. 1 Sam. 15, 11; 28, 8.

14. Men han adspurgte ikke Herren; derfor tog han ham afdage og førte Kongedømmet over til David, Isajs Søn.

11. Kapitel.

Israel gjør David til Konge i Hebron. Han indtager Zions Borg og opbygger Staden; Herren er med ham (1—9). Hans vældige Mænd og deres Bedrifter opregnes (10—25), ligesaa hans fornemste Stridsmænd (26—47).

Og hele Israel forsamlede sig til David i Hebron og sagde: Se, vi ere dine Ben og dit Kjød. 2 Sam. 5, 1 fg.

2. Allerede for længe siden, ogsaa da Saul var Konge, var du den, som førte Israel ud og ind, og Herren, din Gud, sagde til dig: Du skal vogte mit Folk Israel, og du skal vorde Fyrste over mit Folk Israel. 1 Sam. 13, 14.

3. Saa kom alle Israels Ældste til Kongen i Hebron, og David gjorde en Pakt med dem i Hebron for Herrens Aasyn; og de salvede David til Konge over Israel efter Herrens Ord ved Samuel. 1 Sam. 16, 13.

4. Og David og hele Israel droge til Jerusalem, det er Jebus, og der vare Jebusiterne, Landets Indbyggere.

5. Og Indbyggerne af Jebus sagde til David: Du skal ikke komme herind. Men David indtog Zions Borg, det er Davids Stad. 2 Sam. 5, 6 fg.

6. Og David sagde: Hvosomhelst der først slaar Jebusiterne, skal blive Høvding og Fører. Og Joab, Zerujas Søn, steg først op og blev Høvding.

7. Og David boede i Borgen; derfor kaldte man den Davids Stad.

8. Og han byggede Staden rundt omkring, fra Millo og rundt omkring, og Joab gjenopbyggede det Øvrige af Staden.

9. Og David blev større og større, og Herren, Hærskarernes Gud, var med ham.

10. Og dette vare de ypperste blandt de Davids Helte, som kraftig støttede ham i hans Kongedømme tilligemed hele Israel, for at gjøre ham til Konge efter Herrens Ord om Israel. 2 Sam. 23, 8 fg.

11. Og dette var Tallet paa Davids Helte: Jasobam, Hakmonis Søn, Høvedsmand for Drabanterne; han svang sit Spyd over tre hundrede Ihjelslagne paa een Gang. 27, 2.

12. Og efter ham Eleasar, Søn af Dodo, Ahohiten; han var blandt de tre Helte. 27, 4.

13. Han var med David i Pas-Dammim, og Filisterne havde samlet sig der til Krigen, og der var et Stykke Ager fuldt af Byg, og Folket flyede for Filisterne. 1 Sam. 17, 1.

14. Da stillede de sig midt paa Ford-

stykket og reddede det og sloge Filisterne;
og Herren gjorde en stor Frelse.
15. Og tre af de Treti Høvdinger droge
ned paa Klippen til David i Adullams
Hule; og Filisternes Hær laa i Leir i
Refa'ims Dal. 1 Sam. 22, 1.
16. Og David var dengang i Borgen,
og Filisternes Forpost var dengang i
Betlehem.
17. Og David fik Lyst og sagde: Hvem
skaffer mig Vand at drikke af Betlehems
Brønd, som er ved Porten?
18. Da brøde de Tre ind i Filister-
nes Leir og øste Vand op af Betlehems
Brønd, som er ved Porten, og de bare
det bort og bragte det til David; men
David vilde ikke drikke det, men udøste
det for Herren.
19. Og han sagde: Min Gud lade det
være langt fra mig at gjøre dette!
Skulde jeg drikke disse Mænds Blod,
om have sat sit Liv i Fare? Thi med
Fare for sit Liv have de bragt det. Og
an vilde ikke drikke det. Dette gjorde
e tre Helte.
20. Og Absaj, Broder af Joab; han
ar Høvedsmand for de Tre, og han svang
t Spyd over tre hundrede Ihjelslagne;
g han havde et Navn blandt de Tre.
21. Fremfor de Tre var han dobbelt
ret og blev deres Øverste; men til de
re naaede han ikke.
22. Benaja, Søn af Jojada, Søn af
t tapper Mand, stor i Idrætter, fra
abze'el; han slog Moabs to Løvehelte,
han steg ned og slog en Løve i en
rønd paa en Dag, da der var falden
ne.
23. Og han slog en Ægypter, en Mand,
n Alen lang, og i Ægypterens Haand
r der et Spyd som en Væverstang;
n han gik ned mod ham med sin Stav
rev Spydet af Ægypterens Haand
dræbte ham med hans eget Spyd.
1 Sam. 17, 7. 40.
24. Dette gjorde Benaja, Jojadas Søn,
han havde et Navn blandt de tre
lte. 27, 6.
25. Se, fremfor de Treti var han æret,
n til de Tre naaede han ikke; og Da-
satte ham blandt sine Fortrolige.
26. Og de Tapreste i Hæren vare Asael,
oder af Joab, Elhanan, Søn af Do-
fra Betlehem, 2 Sam. 2, 18.
27. Sammot, Haroriten, Helez, Pelon-
t, 27, 10.
28. Ira, Søn af Ikkes, Teko'iten, Abi-
eser, Anatotiten,
29. Sibbekaj, Husatiten, Ilaj, Ahoh-
iten,
30. Maharaj, Netofatiten, Heled, Søn
af Ba'ana, Netofatiten; 27, 13.
31. Itaj, Søn af Ribaj, fra Benja-
mins Børns Gibea, Benaja, Piratoniten,
32. Huraj fra Ga'as's Dale, Abiel,
Arbatiten,
33. Asmavet, Baharumiten, Eljahba,
Sa'alboniten,
34. Bne-Hasem, Gisoniten, Jonatan,
Søn af Sage, Harariten,
35. Achiam, Søn af Sakar, Harar-
iten, Elifal, Søn af Ur,
36. Hefer, Mekeratiten, Achia, Pelon-
iten,
37. Hezro, Karmeliten, Na'araj, Søn
af Esbaj,
38. Joel, Broder af Natan, Mibhar,
Søn af Hagri,
39. Zelek, Ammoniten, Nahraj, Berot-
iten, Joabs, Zerujas Søns, Vaaben-
drager,
40. Ira, Jitriten, Gareb, Jitriten,
41. Uria, Hetiten, Sabad, Søn af Ah-
laj, 2 Sam. 11, 3.
42. Adina, Søn af Sisa, Rubeniten,
Øverste for Rubeniterne, og foruden ham
Treti,
43. Hanan, Søn af Ma'aka, og Jo-
safat, Mitniten,
44. Usia, Asteratiten, Sama og Je-
uel, Sønner af Hotam, Aroeriten,
45. Jediael, Søn af Simri, og Joha,
hans Broder, Tiziten,
46. Eliel Hammahavim og Jeribaj og
Josavja, Sønner af Elna'am, og Jitma,
Moabiten,
47. Eliel og Obed og Ja'asiel Ham-
mezobaja.

12. Kapitel.

De Benjaminiter opregnes, som kom til David i Ziklag (1—7), ligesaa de Gaditer, som holdt sig til ham (8—15), og de, som af Judas, Benjamins og Manasses Stammer sluttede sig til ham (16—22). Endelig angives Tallet paa dem, som af alle Stammer kom til Hebron for at gjøre David til Konge (23—40).

Og disse ere de, som kom til David i
Ziklag, da han endnu maatte holde
sig der af Frygt for Saul, Kis's Søn
(de vare blandt de Helte, som hjalp ham
i Krigen; 1 Sam. 27, 6.
2. de vare rustede med Bue, med Høire

og Venstre slyngede de Stene og skjøde Pile med Buen; de vare af Sauls Brødre, af Benjamin): 8, 40. Dom. 20, 16.

3. Achieser, den Øverste, og Joas, Sønner af Sema'a, Gibeatiten, og Jesuel og Pelet, Sønner af Asmavet, og Beraka og Jehu, Anatotiten,

4. og Jismaja, Gibeoniten, en Helt blandt de Treti og over de Treti, og Jirmeja og Jahasiel og Johanan og Josabad, Gederatiten,

5. Elusaj og Jerimot og Bealja og Semarja og Sefatja, Harufiten,

6. Elkana og Jissija og Asarel og Joeser og Jasobam, Korahiterne,

7. og Joela og Sebadja, Sønner af Jerobam, fra Gedor.

8. Og af Gaditerne gik nogle over til David paa Bjerghøiden i Ørkenen, vældige Helte, Stridsmænd til Krig, rustede med Skjold og Spyd, og deres Aasyn vare som Løvers Aasyn, og de vare hurtige som Raadyr paa Bjergene. 2 Sam. 2, 18.

9. Eser var den Første, Obadja den Anden, Eliab den Tredje,

10. Mismanna den Fjerde, Jirmeja den Femte,

11. Attaj den Sjette, Eliel den Syvende,

12. Johanan den Ottende, Elsabad den Niende,

13. Jirmeja den Tiende, Makbannaj den Ellevte.

14. Disse vare af Gads Børn, Øverster for Hæren; den Mindste af dem var over Hundrede, og den Største over Tusinde.

15. Disse var det, som gik over Jordan i den første Maaned, da den gik over alle sine Bredder; og de dreve alle Dalboerne paa Flugt mod Øst og mod Vest. Jos. 3, 15.

16. Og der kom ogsaa nogle af Benjamins og Judas Børn til Bjerghøiden til David.

17. Og David gik ud til dem og tog tilorde og sagde til dem: Er det i fredelig Hensigt, I komme til mig, for at hjælpe mig, da skal mit Hjerte være forenet med eder; men komme I for at forraade mig til mine Fiender, endskjønt der ikke er Vold i mine Hænder, da se vore Fædres Gud til og straffe! Ps. 7, 4 fg.

18. Og Amasaj, Høvedsmand for de Treti, blev iført Aanden, og han sagde: Dig, David, tilhøre vi, og med dig, Isajs Søn, holde vi. Fred, Fred være med dig, og Fred være med dine Hjælpere! Thi din Gud hjælper dig. Da tog David imod dem og satte dem til Høvedsmænd for Tropperne.

19. Og af Manasse gik Nogle over til David, da han drog med Filisterne i Krig mod Saul, dog uden at hjælpe dem; thi efter Raadslagning havde Filisternes Fyrster ladet ham fare, sigende: Paa vore Hoveders Bekostning vil han gaa over til sin Herre Saul. 1 Sam. 29, 4.

20. Da han drog til Ziklag, gik Nogle af Manasse over til ham, nemlig Adna og Josabad og Jedial og Mikael og Josabad og Elihu og Zilletaj, Høvedsmænd for de Tusinder, der hørte til Manasse.

21. Og disse hjalp David mod Streifskaren; thi de vare alle vældige Stridsmænd, og de bleve Øverster i Hæren. 1 Sam. 30, 1 fg.

22. Thi Dag for Dag kom der Folk til David for at hjælpe ham, indtil det blev til en stor Leir, som en Guds Leir.

23. Og dette er Tallet paa de Skarer, rustede til Strid, som kom til David i Hebron for at føre Sauls Kongedømme over til ham efter Herrens Ord: 2 Sam. 5, 1.

24. Judas Børn, som bare Skjold og Spyd, seks tusinde og otte hundrede, rustede til Strid;

25. af Simeons Børn vældige Stridsmænd til Krig, syv tusinde og hundrede;

26. af Levis Børn fire Tusinde og seks Hundrede,

27. og Jojada, Fyrsten for Arons Børn, og med ham tre Tusinde og syv Hundrede,

28. og Zadok, en ung vældig Stridsmand, og hans Familie, to og tyve Høvedsmænd; 2 Sam. 15, 24.

29. og af Benjamins Børn, Sauls Brødre, tre Tusinde; indtil den Tid holdt nemlig den største Del af dem sig til Sauls Hus; 2 Sam. 2, 8 fg.

30. og af Efra'ims Børn tyve Tusinde og otte Hundrede, vældige Stridsmænd, navnkundige Mænd i sine Familier;

31. og af den halve Manasses Stamme atten Tusinde, som vare nævnte ved Navn til at drage hen for at gjøre David til Konge;

32. og af Isaskars Børn Mænd, som havde Forstand paa Tiderne, saa de vidste

hvad Israel havde at gjøre; deres Høvedsmænd vare to hundrede, og alle deres Brødre fulgte deres Ord;
33. af Sebulon Mænd, som droge ud til Strid og vare rustede til Krig med allehaande Krigsvaaben, femti tusinde; de stillede sig i Slagorden med Hjerter uden Svig;
34. og af Naftali tusinde Øverster, og med dem syv og treti Tusinde med Skjold og Spyd;
35. og af Daniterne Mænd, rustede til Krig, otte og tyve tusinde og seks hundrede;
36. og af Aser Mænd, som droge ud til Strid for at stille sig i Slagorden, firti tusinde;
37. og fra hin Side Jordan, af Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme med allehaande Krigsvaaben, hundrede og tyve Tusinde.
38. Alle disse Krigsmænd, som stillede sig i Slagorden, kom til Hebron med oprigtigt Hjerte for at gjøre David til Konge over hele Israel; ogsaa alle de øvrige af Israel havde eet Hjerte til at gjøre David til Konge.
39. Og de vare der hos David i tre Dage og aade og drak; thi deres Brødre havde tilberedt Maaltid for dem.
40. Ogsaa de, som boede dem nærmest, indtil Isaskar og Sebulon og Naftali, bragte Brød paa Asener og paa Kameler og paa Mulæsler og paa Okser, Melspiser, Figenkager og Rosinkager og Vin og Olje og stort Kvæg og smaat Kvæg i Mængde; thi der var Glæde i Israel.

13. Kapitel.

David forsamler Folket for at føre Paktens Ark fra Kirjat-Jearim til Davids Stad (1–8); men Ussa bliver tagen afdage, lader han den sætte i Obed-Edoms Hus (9–14).

Og David holdt Raad med Øversterne over Tusinde og over Hundrede, med hver Fyrste. 2 Sam. 6, 1 fg.
2. Og David sagde til hele Israels Forsamling: Dersom det tykkes eder godt, og det er fra Herren, vor Gud, saa lader os sende Bud til alle Kanter til vore øvrige Brødre i alle Israels Lande og tilligemed dem til Presterne og Leviterne i Stæderne paa deres Forder, at de skulle samle sig til os,
3. og lader os flytte vor Guds Ark til os! Thi vi have ikke spurgt efter den i Sauls Dage.
4. Da sagde den hele Forsamling, at man skulde gjøre saa; thi Sagen var ret i alt Folkets Øine.
5. David samlede da hele Israel, fra Ægyptens Sihor* til henimod Hamat, for at føre Guds Ark fra Kirjat-Jearim. 15, 3. * Jos. 13, 3.
6. Og David og hele Israel droge op henimod Ba'ala til Kirjat-Jearim, som hører til Juda, for derfra at føre op Gud Herrens Ark, hans, som troner paa Keruberne, hvor hans Navn nævnes. 1 Sam. 4, 4. 2 Kong. 19, 15.
7. Og de kjørte Guds Ark paa en ny Vogn fra Abinadabs Hus, og Ussa og Ahjo førte Vognen.
8. Og David og hele Israel legede for Guds Aasyn af al Magt baade til Sange og til Citarer og til Harper og til Pauker og til Cymbler og til Trompeter.
9. Og da de kom til Kidons Tærskeplads, rakte Ussa sin Haand ud for at tage fat i Arken; thi Okserne vare blevne ustyrlige. 2 Sam. 6, 6 fg.
10. Da optændtes Herrens Vrede mod Ussa, og han slog ham, fordi han havde rakt sin Haand ud til Arken, og han døde der for Guds Aasyn.
11. Men David blev ilde tilmode, fordi Herren havde slaaet Ussa ned, og man kaldte det samme Sted Perez-Ussa indtil denne Dag. 15, 13.
12. Og David blev bange for Gud den samme Dag og sagde: Hvorledes skulde jeg føre Guds Ark ind til mig?
13. Og David flyttede ikke Arken ind til sig i Davids Stad, men han lod den føre hen til Obed-Edoms, Gittitens, Hus.
14. Og Guds Ark forblev hos Obed-Edoms Familie i hans Hus i tre Maaneder; og Herren velsignede Obed-Edoms Hus og Alt, hvad hans var.

14. Kapitel.

Hiram sender David Tømmer til deraf at bygge et Hus; David avler flere Sønner i Jerusalem (1–7). Han overvinder Filisterne to Gange (8–17).

Og Hiram, Kongen i Tyrus, sendte Bud til David og Cedertræ og Mestere til at udhugge Sten til Vægge og Mestere til at udhugge Træ til at bygge ham et Hus.
2 Sam. 5, 11 fg. 2 Krøn. 2, 3.
2. Og David forstod, at Herren havde stadfæstet ham til Konge over Israel; thi hans Rige blev høit ophøiet for hans Folks, Israels, Skyld.

3. Og David tog endnu flere Hustruer
i Jerusalem, og David avlede endnu flere
Sønner og Døtre.
4. Og dette er Navnene paa de Søn-
ner, han fik i Jerusalem: Sammua og
Sobab, Natan og Salomo 3, 5 fg.
5. og Jibhar og Elisua og Elpelet
6. og Nogah og Nefeg og Jafia
7. og Elisama og Be'eljada og Elifelet.
8. Da Filisterne hørte, at David var
salvet til Konge over hele Israel, droge
alle Filisterne op for at søge efter Da-
vid; da David hørte det, drog han ud
imod dem.
9. Og Filisterne kom og udbredte sig
i Refa'ims Dal.
10. Og David adspurgte Gud og sagde:
Skal jeg drage op imod Filisterne, og
vil du give dem i min Haand? Og Her-
ren sagde til ham: Drag op! Saa vil
jeg give dem i din Haand.
11. Og de droge op til Ba'al-Perazim,
og David slog dem der, og David sagde:
Gud har brudt igjennem mine Fiender
ved min Haand, som Vande bryde igjen-
nem. Derfor kaldte man det samme Steds
Navn Ba'al-Perazim. Es. 28, 21 fg.
12. Og de efterlode der sine Guder, og
David bød, og de bleve opbrændte med
Ild. 5 Mos. 7, 5. 25.
13. Men Filisterne kom igjen og ud-
bredte sig i Dalen.
14. Og David adspurgte atter Gud,
og Gud sagde til ham: Du skal ikke drage
op efter dem; vend dig fra dem, saa
du kommer til dem lige overfor Baka-
træerne,
15. og naar du hører Lyden af Skridt
paa Bakatræernes Toppe, da skal du drage
ud i Striden; thi Gud er udgangen for
dit Aasyn for at slaa Filisternes Leir.
16. Og David gjorde, som Gud havde
befalet ham, og de sloge Filisternes Leir
fra Gibeon og lige til Geser.
17. Og Davids Navn kom ud i alle
Landene, og Herren lod Frygt for ham
komme over alle Folkene. 2 Krøn. 20, 29.

15. Kapitel.

David bereder et Sted for Arken, beskikker Leviterne til at bære den, samler Israel og de fornemste Leviter (1—10). Han befaler Presterne og Leviterne, hvad de skulle gjøre; de gjøre efter hans Ord (11—15). Han beskikker Sangere ved Arken og fører den op med stor Glæde; han foragtes af Mikal (16—29).

Og han byggede sig Huse i Davids
Stad og beredte et Sted for Guds
Ark og opslog et Telt for den.
2. Da sagde David: Ingen skal bære
Guds Ark uden Leviterne; thi dem har
Herren udvalgt til at bære Guds Ark
og til at tjene ham evindelig.
3. Og David forsamlede hele Israel
til Jerusalem for at føre Herrens Ark
op til dens Sted, som han havde beredt
for den. 13, 5.
4. Og David samlede Arons Børn og
Leviterne,
5. af Kahats Børn Uriel, den Øverste,
og hans Brødre, hundrede og tyve,
6. af Meraris Børn Asaja, den Øverste,
og hans Brødre, to hundrede og tyve,
7. af Gersoms Børn Joel, den Øverste,
og hans Brødre, hundrede og treti,
8. af Elizafans Børn Semaja, den
Øverste, og hans Brødre, to hundrede,
9. af Hebrons Børn Eliel, den Øverste,
og hans Brødre, otteti,
10. af Ussiels Børn Amminadab, den
Øverste, og hans Brødre, hundrede og
tolv.
11. Og David kaldte paa Zadok og
Ebjatar, Presterne, og paa Leviterne, paa
Uriel, Asaja og Joel, Semaja og Elie[l]
og Amminadab. 2 Sam. 15, 29
12. Og han sagde til dem: I Fami-
liehoveder for Leviterne, helliger eder, I
og eders Brødre, og fører Herrens, Is-
raels Guds, Ark op til det Sted, je[g]
har beredt for den!
13. Thi fordi I første Gang ikke var[e]
med, gjorde Herren, vor Gud, et Bru[d]
iblandt os, fordi vi ikke søgte ham, so[m]
ret var. 13, 10. 1[1]
14. Saa helligede da Presterne og Le-
viterne sig for at føre Herrens, Israel[s]
Guds, Ark op.
15. Og Leviternes Børn bare Guds Ar[k],
som Moses havde paabudt efter Herren[s]
Ord, paa sine Skuldre med Stængerne pa[a]
sig. 2 Mos. 25, 14. 4 Mos. 4, 15; 7, [9].
16. Og David bød Leviternes Øverst[e]
at stille sine Brødre, Sangerne, frem m[ed]
Instrumenter til Sangen, Harper og C[i]-
tarer og Cymbler; de skulde lade [sig]
høre og opløfte Røsten med Glæde.
17. Og Leviterne fremstillede Hema[n],
Søn af Joel, og af hans Brødre Asa[f],
Søn af Berekja, og af Meraris Bør[n]
deres Brødre, Etan, Søn af Kusaja,
6, 33. 39.

18. og med dem deres Brødre af an-
den Rang, Sakarja, Ben og Ja'asiel og
Semiramot og Jehiel og Unni, Eliab og
Benaja og Ma'aseja og Mattitja og Eli-
flehu og Mikneja og Obed-Edom og Je-
iel, Portnerne,
19. og Sangerne Heman, Asaf og Etan
med Kobbercymbler for at lade sig høre,
20. og Sakarja og Asiel og Semiramot
og Jehiel og Unni og Eliab og Ma'aseja
og Benaja med Harper efter Alamot*,
* sandsynligvis en Toneart, Ps. 46, 1.
21. og Mattitja og Elifléhu og Mik-
neja og Obed-Edom og Je'iel og Asasja
med Citarer efter Scheminit* for at lede
Sangen. * sandsynligvis en Toneart, Ps. 6, 1.
22. Og Kenanja, Leviternes Sangme-
ster, underviste i Sangen; thi han var
kyndig deri.
23. Og Berekja og Elkana vare Port-
nere ved Arken.
24. Og Sebajna og Josafat og Ne-
tanel og Amasaj og Sakarja og Benaja
og Elieser, Presterne, blæste i Trompeter
foran Guds Ark, og Obed-Edom og Je-
hia vare Portnere ved Arken.
25. Og det var David og Israels
Eldste og Øversterne over Tusinde, som
gik hen for at føre Herrens Pakts-Ark
op fra Obed-Edoms Hus med Glæde.
2 Sam. 6, 12 fg.
26. Og det skede, da Gud hjalp Le-
viterne, som bare Herrens Pakts-Ark,
ofrede de syv Offer og syv Vædere.
27. Og David var iført en Overklæd-
ning af hvidt Bomuldstøi, og ligesaa
alle de Leviter, som bare Arken, og San-
gerne og Kenanja, Sangmesteren for San-
gerne, og David havde en linned Liv-
kjortel paa.
28. Saa førte hele Israel Herrens
Pakts-Ark op med Fryderaab og med
Basunklang og med Trompeter og med
Cymbler; de lode sig høre med Harper
og Citarer.
29. Og det skede, da Herrens Pakts-
Ark kom ind i Davids Stad, da saa
Mikal, Sauls Datter, ud igjennem Vin-
duet, og hun saa Kong David springe og
dandse, og hun foragtede ham i sit Hjerte.

16. Kapitel.

David lader Arken sætte paa dens Sted paa Bjergen, ofrer, velsigner Folket og uddeler Levnetsmidler til det (1—3). Han beskikker Leviter ved den til at love Herren med Sang og Instrumenter (4—6), lader en herlig Lovsang afsynge til Herren (7—36). Han lader nogle Sangere, Prester og Leviter blive ved Tabernaklet i Gibeon; Folket drager hjem (37—43).

Og de bragte Guds Ark ind og satte
den midt i det Telt, David havde
opslaaet for den, og de bragte Brænd-
offere og Takoffere for Guds Aasyn.
2 Sam. 6, 17 fg.
2. Og da David var færdig med at
ofre Brændofferet og Takofferne, velsig-
nede han Folket i Herrens Navn.
4 Mos. 6, 23 fg. 1 Kong. 8, 55.
3. Og han uddelte til Enhver i Israel,
baade Mand og Kvinde, et Brød og et
Stykke Kjød og en Rosinkage.
4. Og han satte nogle af Leviterne
foran Herrens Ark til Tjenere og til at
prise og takke og love Herren, Israels
Gud.
5. Asaf var den Øverste, og den Næste
efter ham Sakarja, Je'iel og Semiramot
og Jehiel og Mattitja og Eliab og Be-
naja og Obed-Edom og Je'iel med
Harper og Citarer, og Asaf lod sig høre
med Cymblerne,
6. og Benaja og Jahasiel, Presterne,
med Trompeter stadig foran Guds Pakts-
Ark.
7. Paa den samme Dag, da lod Da-
vid for første Gang synge Herren Lov
ved Asaf og hans Brødre:
8. Lover Herren, paakalder hans Navn,
kundgjører blandt Folkene hans store
Gjerninger! Ps. 105, 1 fg. Es. 12, 4.
9. Synger for ham, lovsynger ham,
grunder paa alle hans Undergjerninger!
10. Roser eder af hans hellige Navn!
Deres Hjerte glæde sig, som søge Herren!
11. Spørger efter Herren og hans
Magt, søger hans Aasyn al Tid!
12. Kommer hans Undergjerninger i
Hu, som han har gjort, hans Undere og
hans Munds Domme, 5 Mos. 26, 8.
13. I Israels, hans Tjeners, Afkom,
I Jakobs Børn, hans Udvalgte!
14. Han er Herren, vor Gud; over al
Jorden gaa hans Domme.
15. Kommer evindelig hans Pakt i
Hu, det Ord, han fastsatte for tusinde
Slægter,
16. den Pakt, han gjorde med Abra-
ham, og hans Ed til Isak!
1 Mos. 15, 18; 17, 2; 22, 16 fg. 26, 3.
17. Han satte den til en Ret for Ja-
kob, til en evig Pakt for Israel,
18. sigende: Dig vil jeg give Kana'ans
Land til eders Arvelod, —

19. da I vare en liden Hob, faa og
fremmede i det. 1 Mos. 34, 30.
20. Og de vandrede fra Folk til Folk
og fra et Rige til et andet Folk.
1 Mos. 20, 1.
21. Han tillod ikke Nogen at øve Vold
imod dem, og han straffede Konger for
deres Skyld, 1 Mos. 12, 17.
22. sigende: Rører ikke ved mine Sal=
vede, og gjører ikke mine Profeter noget
Ondt! 1 Mos. 20, 7.
23. Synger for Herren, al Jorden!
Bebuder fra Dag til Dag hans Frelse!
Ps. 96, 1 fg.
24. Fortæller iblandt Hedningerne hans
Ære, iblandt alle Folkene hans Under=
gjerninger!
25. Thi stor er Herren og saare pri=
selig, og forfærdelig er han over alle
Guder. 2 Mos. 15, 11. Ps. 86, 8.
26. Thi alle Folkenes Guder ere In=
tet; men Herren har gjort Himmelen.
27. Høihed og Herlighed er for hans
Aasyn, Styrke og Glæde er paa hans
Sted.
28. Giver Herren, I Folkeslægter, gi=
ver Herren Ære og Magt! Ps. 29, 1. 2.
29. Giver Herren hans Navns Ære,
frembærer Gaver og kommer for hans
Aasyn, tilbeder Herren i hellig Prydelse!
30. Bæver for hans Aasyn, al Jor=
den! Grundfæstet er Jorderiget, det rok=
kes ikke. Ps. 89, 12; 102, 26.
31. Himmelen glæde sig, og Jorden
fryde sig, og man skal sige iblandt Hed=
ningerne: Herren er bleven Konge. Ps. 97, 1.
32. Havet bruse og dets Fylde, Mar=
ken fryde sig og Alt, hvad der er paa
den! Ps. 96, 11 fg.
33. Da juble Træerne i Skoven for
Herrens Aasyn; thi han kommer for at
dømme Jorden.
34. Lover Herren! Thi han er god,
hans Miskundhed varer evindelig.
Ps. 106, 1; 107, 1.
35. Og siger: Frels os, du vor Frel=
ses Gud, og saml os og udfri os fra
Hedningerne til at love dit hellige Navn,
rose os af din Pris! Ps. 106, 47; 79, 9.
36. Lovet være Herren, Israels Gud,
fra Evighed og til Evighed! Og alt Fol=
ket sagde Amen og lovede Herren.
Ps. 41, 14; 72, 18.
37. Saa lod han Asaf og hans Brø=
dre blive der foran Herrens Pakts=Ark
for at forrette Tjeneste foran Arken al
Tid, hver Dags Gjerning paa sin Dag,
38. og Obed=Edom og deres Brødre,
otte og sekstI, Obed=Edom, Søn af Je=
ditun, og Hosa som Portnere.
39. Og Zadok, Presten, og hans Brø=
dre, Presterne, lod han blive foran Her=
rens Tabernakel paa Høien, som var i
Gibeon,
40. for at ofre Herren Brændoffere paa
Brændofferets Alter al Tid, Morgen
og Aften, og for at forrette Alt, hvad
skrevet staar i Herrens Lov, som han
bød Israel,
2 Mos. 29, 38 fg. 2 Krøn. 13, 11. Esr. 3, 3.
41. og med dem Heman og Jedutun
og de øvrige Udvalgte, som vare nævnte
ved Navn, for at love Herren, fordi
hans Miskundhed varer evindelig,
42. ja med dem Heman og Jedutun
med Trompeter og Cymbler, forat de
skulde lade sig høre, og med Instrumen=
ter til Guds Sang; og Jedutuns Søn=
ner vare ved Porten.
43. Saa gik da alt Folket bort, hver
til sit Hus, og David vendte om for at
velsigne sit Hus.

17. Kapitel.

David faar isinde at bygge Herren et Hus, og Natan bifalder det (1. 2). Denne faar imidlertid Befaling af Herren at forkynde David, at ikke han skal bygge Herren et Hus, men at Herren fremdeles vil ophøie ham og bygge ham et Hus. Davids Afkom skal bygge Herren et Hus, og Herren vil befæste hans Rige evindelig, en Forjættelse, der sigter til Messias (3—15). David erkjender sin Uværdighed til saa stor en Naade, priser Herren og beder, at han vil opfylde sine Forjættelser (16—27).

Og det skede, da David boede i sit Hus,
da sagde David til Natan, Profeten:
Se, jeg bor i et Hus af Cedertræ, me=
dens Herrens Pakts=Ark bor under Telt=
tepper. 2 Sam. 7, 1 fg.
2. Og Natan sagde til David: Alt,
hvad der er i dit Hjerte, det gjør! Thi
Gud er med dig.
3. Og det skede i den samme Nat, at
Guds Ord kom til Natan saaledes:
4. Gaa og sig til David, min Tjener:
Saa siger Herren: Ikke skal du bygg
mig Huset til at bo i.
5. Jeg har jo ikke boet i Hus fra de
Dag, jeg førte Israel op, indtil denn
Dag, men jeg vandrede fra Telt til Tel
og fra Tabernakel til Tabernakel*.

*idet Tabernaklet blev flyttet fra et Ste
til et andet. 1 Kong. 8, 16

6. Hvorsomhelst jeg har vandret i hele Israel, mon jeg har talt et Ord til nogen af Israels Dommere, som jeg satte til at vogte mit Folk, og sagt: Hvorfor have I ikke bygget mig et Hus af Cedertræ?

7. Og nu, saa skal du sige til min Tjener David: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Jeg tog dig fra Græsgangen, der, hvor du gik bag Faarene, til at være Fyrste over mit Folk Israel. 1 Sam. 16, 11—13. Ps. 78, 70.

8. Og jeg var med dig overalt, hvor du gik, og udryddede alle dine Fiender for dit Aasyn, og jeg har gjort dig et Navn som de Stores Navn, der ere paa Jorden.

9. Og jeg har beredt et Sted for mit Folk Israel, og jeg har plantet det, saa det bor paa sit Sted og ikke uroes mere, og Uretfærdighedens Børn ikke længer svække det, som i Begyndelsen,

10. lige fra de Dage, jeg satte Dommere over mit Folk Israel, og jeg har ydmyget alle dine Fiender. Og jeg kundgjør dig, at Herren vil bygge dig et Hus.

11. Og det skal ske, naar dine Dages Tal er fuldt, og du gaar til dine Fædre, da vil jeg opreise efter dig din Afkom, som skal være en af dine Sønner, og jeg vil befæste hans Kongedømme. 2 Sam. 7, 12 fg.

12. Han skal bygge mig et Hus, og jeg vil grundfæste hans Trone evindelig. 28, 6. 7.

13. Jeg vil være hans Fader, og han skal være min Søn, og min Miskundhed vil jeg ikke lade vige fra ham, ligesom jeg lod den vige fra ham, som var før dig, Ps. 89, 27. Hebr. 1, 5. 1 Sam. 15, 26.

14. men jeg vil befæste ham i mit Hus og i mit Rige evindelig, og hans Trone skal være grundfæstet evindelig. Luk. 1, 33.

15. Efter alle disse Ord og efter hele dette Syn talte Natan til David.

16. Og Kong David gik ind og blev blive for Herrens Aasyn, og han sagde: Hvo er jeg, Herre Gud, og hvad er mit Hus, at du har ført mig hertil? 2 Sam. 7, 18 fg.

17. Og dette var endnu for lidet i dine Øine, o Gud, og du talte om din Tjeners Hus i en fjern Tid, og du har set til mig paa Menneskers Vis, du Høie, Herre Gud!

18. Hvad skal David ydermere blive ved at tale til dig om den Ære, du har vist din Tjener, da du jo kjender din Tjener?

19. Herre! For din Tjeners Skyld og efter dit Hjerte har du gjort hele denne store Ting, idet du har kundgjort alle disse store Ting.

20. Herre! Der er Ingen som du, og der er ingen Gud foruden dig, efter alt det, vi have hørt med vore Øren.

21. Og hvor er der paa Jorden et eneste Folk som dit Folk Israel, et Folk, som Gud er gaaet hen for at forløse til sit Folk, for at gjøre dig et Navn ved store og forfærdelige Ting, ved at uddrive Hedningefolk for dit Folks Skyld, som du forløste fra Ægypten? 5 Mos. 4, 7.

22. Og du satte dit Folk Israel til at være dit Folk evindelig, og du, Herre, er bleven deres Gud.

23. Og nu, Herre, det Ord, du har talt om din Tjener og om hans Hus, det staa fast evindelig, og gjør, som du har talt!

24. Ja, det staa fast, og stort vorde dit Navn evindelig, saa man siger: Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, er Gud for Israel! Og din Tjener Davids Hus skal være grundfæstet for dit Aasyn.

25. Thi du, min Gud, har aabenbaret for din Tjeners Øre, at du vil bygge ham et Hus; derfor har din Tjener faaet Frimodighed til at bede for dit Aasyn.

26. Og nu, Herre, du er Gud, og du har talt disse gode Ting om din Tjener.

27. Og nu ville du og velsigne din Tjeners Hus, saa det maa være for dit Aasyn evindelig! Thi hvad du, Herre, velsigner, er velsignet evindelig. 2 Sam. 7, 29. Ps. 41, 13.

18. Kapitel.

David slaar Filisterne, Moabiterne, Hadareser, Kongen i Zoba, og Syrerne fra Damaskus (1—8). To'u, Kongen i Hamat, sender ham Gaver; disse saavelsom det Bytte, han har taget fra Fienderne, helliger han til Herren (9—11). Han slaar Edomiterne; Herren er med ham (12—14). Hans fornemste Embedsmænd opregnes (15—17).

Og det skede derefter, at David slog Filisterne og ydmygede dem, og han tog Gat og dets tilhørende Byer af Filisternes Haand. 2 Sam. 8, 1 fg.

2. Og han slog Moabiterne, og Moabiterne bleve Davids Tjenere, som bragte ham Gaver.

3. Og David slog Hadareser, Kongen i Zoba, ved Hamat, da han drog hen for at befæste sin Magt ved Floden Frat.

4. Og David tog fra ham tusinde Vognheste og syv tusinde Ryttere og tyve tusinde Mand Fodfolk; og David lod skjære Haserne over paa alle Vognhestene og levnede af dem kun hundrede Vognheste.

5. Og da Syrerne fra Damaskus kom for at hjælpe Hadareser, Kongen i Zoba, slog David blandt Syrerne to og tyve tusinde Mand.

6. Og David lagde Besætninger i det damascenske Syrien, og Syrerne bleve Davids Tjenere, som bragte ham Gaver. Og Herren hjalp David overalt, hvor han drog hen.

7. Og David tog de Guldskjolde, som Hadaresers Tjenere havde baaret, og bragte dem til Jerusalem.

8. Og fra Tibhat og fra Kun, Hadaresers Stæder, tog David saare meget Kobber; deraf gjorde Salomo Kobberhavet og Søilerne og Kobberkarrene. 1 Kong. 7, 15. 23. 45.

9. Da To'u, Kongen i Hamat, hørte, at David havde slaaet hele Hadaresers, Zobas Konges, Hær, 2 Sam. 8, 9 fg.

10. sendte han Hadoram, sin Søn, til Kong David for at spørge ham, om det gik ham vel, og for at velsigne ham, fordi han havde kriget mod Hadareser og slaaet ham; thi Hadareser havde jævnlig ført Krig mod To'u. Og han sendte tillige allehaande Guldkar og Sølvkar og Kobberkar.

11. Ogsaa dem helligede Kong David til Herren tilligemed det Sølv og det Guld, han havde taget fra alle Hedningefolkene, fra Edom og fra Moab og fra Ammons Børn og fra Filisterne og fra Amalekiterne.

12. Og Absaj, Zerujas Søn, slog Edomiterne i Saltdalen, atten tusinde Mand. 2 Sam. 8, 13 fg. Ps. 60, 2 fg.

13. Og han lagde Besætninger i Edom, og alle Edomiterne bleve Davids Tjenere. Og Herren hjalp David overalt, hvor han drog hen.

14. Og David regjerede over hele Israel, og han skaffede hele sit Folk Ret og Retfærdighed.

15. Og Joab, Søn af Zeruja, var over Hæren, og Josafat, Søn af Achilud, Historieskriver, 2 Sam. 8, 16 fg. 20, 23 fg.

16. og Zadok, Søn af Achitub, og Abimelek, Søn af Ebjatar, vare Prester, og Savsa Skriver, 24, 6.

17. og Benaja, Jojadas Søn, var over Livvagten, og Davids Sønner vare de Første ved Kongens Haand.

19. Kapitel.

Nahas, Ammoniternes Konge, dør; hans Søn Hanun haaner Davids Sendebud, som vare komne for at trøste ham (1—4). David slaar ved Joab og Absaj Ammoniterne og de med dem forbundne Syrere (5—15) Syrerne blive anden Gang slagne af David (16—19).

Og det skede derefter, at Nahas, Ammons Børns Konge, døde, og hans Søn blev Konge i hans Sted. 2 Sam. 10, 1 fg.

2. Da sagde David: Jeg vil vise Godhed mod Hanun, Nahas's Søn, thi hans Fader viste Godhed mod mig. Og David sendte Bud for at trøste ham over hans Fader, og Davids Tjenere kom til Ammons Børns Land, til Hanun, for at trøste ham.

3. Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanun: Mener du, at David vil ære din Fader derved, at han har sendt dig Trøstere? Mon det ikke er for at udforske og omstyrte og udspeide Landet, at hans Tjenere ere komne til dig?

4. Da tog Hanun Davids Tjenere og lod dem rage og afskar deres Klæder midt paa, lige til Sædet, og lod dem saa fare.

5. Og man gik hen og berettede David om Mændene; da sendte han dem et Bud imøde, thi Mændene vare saare beskjæmmede. Og Kongen lod sige: Bliver i Jericho, indtil eders Skjæg er vokset frem, og kommer saa tilbage!

6. Da nu Ammons Børn skjønte, at de havde gjort sig forhadte af David, sendte Hanun og Ammons Børn tusinde Talenter Sølv for at leie sig Vogne og Ryttere fra Mesopotamien og fra Syrerne i Ma'aka og fra Zoba.

7. Saa leiede de sig da to og tret tusinde Vogne og Kongen af Ma'aka og hans Folk, og de kom og leirede sig foran Medba; og Ammons Børn samlede sig fra sine Stæder og kom til Kampen.

8. Da David hørte det, udsendte han Joab og hele Hæren, de tapre Mænd.

9. Ammons Børn rykkede da ud og stillede sig i Slagorden foran Indgangen til Staden; men Kongerne, som vare komne, stode for sig selv paa Marken. 2 Sam. 10, 8 fg.

10. Da Joab saa, at Angreb truede ham forfra og bagfra, gjorde han et Udvalg blandt alle Udvalgte i Israel og stillede dem op mod Syrerne.
11. Men Resten af Folket overgav han i Absajs, sin Broders, Haand, og de stillede sig i Slagorden mod Ammons Børn.
12. Og han sagde: Dersom Syrerne blive mig for stærke, skal du komme mig til Hjælp, og dersom Ammons Børn blive dig for stærke, skal jeg hjælpe dig.
13. Vær kjæk, og lader os vise os stærke for vort Folk og for vor Guds Byer, og Herren gjøre, hvad godt er i hans Øine! 1 Sam. 3, 18. Ap. G. 21, 14.
14. Og Joab og Folket, som var med ham, rykkede frem mod Syrerne til Kamp, og de flyede for ham,
15. og da Ammons Børn saa, at Syrerne flyede, saa flyede ogsaa de for Absaj, hans Broder, og droge sig ind i Staden. Og saa kom Joab til Jerusalem.
16. Da Syrerne saa, at de vare slagne for Israels Aasyn, sendte de Bud og lode de Syrere, som vare hinsides Floden*, drage ud; og Sofak, Hadaresers Hærfører, var i Spidsen for dem. * Eufrat.
17. Da det blev givet David tilkjende, samlede han hele Israel og drog over Jordan og kom til dem og stillede sig op imod dem; og David stillede sig i Slagorden mod Syrerne, og de strede med ham.
18. Men Syrerne flyede for Israel, og David thjelslog af Syrerne Krigsfolket paa syv tusinde Vogne og firti tusinde Mand Fodfolk; ogsaa Sofak, Hærføreren, dræbte han.
19. Da Hadaresers Tjenere saa, at de vare slagne for Israels Aasyn, sluttede de Fred med David og tjente ham; og Syrerne vilde ikke mere hjælpe Ammons Børn.

20. Kapitel.

David bliver ved at føre Krig mod Ammoniterne, dertvinger dem og straffer dem haardt (1—3). Tre Kampe med Filisterne, af hvis Kjæmper flere døde (4—8).

Og det skede ved den Tid, Aaret var til Ende, ved den Tid, Kongerne drage ud til Krig, da førte Joab Krigshæren ud og ødelagde Ammons Børns Land, og han kom og beleirede Rabba, medens David forblev i Jerusalem; og Joab slog Rabba og nedrev det.
2 Sam. 11, 1; 12, 26.
2. Og David tog deres Konges Krone fra hans Hoved, og han fandt, at den veiede en Talent Guld, og der var paa den en kostbar Sten, og den kom paa Davids Hoved; og Byttet fra Staden bortførte han i stor Mængde.
2 Sam. 12, 30 fg.
3. Og Folket, som var i den, førte han ud og skar dem over med Sage og med Jern=Tærskeslæder og med Økser; og saa gjorde David ved alle Ammons Børns Stæder. Derpaa vendte David og alt Folket tilbage til Jerusalem.
4. Og det skede derefter, at der stod et Slag ved Geser med Filisterne; da slog Sibbekaj, Husatiten, Sippaj af Rafas Børn, og de bleve ydmygede.
2 Sam. 21, 18 fg. 1 Krøn. 11, 29; 27, 11.
5. Og der var atter en Kamp med Filisterne; og Elhanan, Ja'urs Søn, slog Lahmi, en Broder af Gittiten Goliat, hvis Spydstage var som en Væverstang.
6. Og der var atter en Kamp ved Gat; og der var en Mand, høi af Vækst, med seks Fingre paa hver Haand og seks Tæer paa hver Fod, tilsammen fire og tyve; ogsaa han var en Søn af Rafa.
7. Og han forhaanede Israel; men Jonatan, Søn af Simea, Davids Broder, slog ham. 1 Sam. 17, 10.
8. Disse vare fødte Rafa i Gat, og de faldt for Davids Haand og for hans Tjeneres Haand.

21. Kapitel.

David byder Joab at tælle Folket (1—6). Herren vredes herover; David ydmyger sig, men straffes dog med Pest (7—13). Ved den dræbes 70,000 Mand; David beder ydmygt til Herren (14—17). Han faar Befaling at bygge Herren et Alter paa Ornans Tærskeplads, som han kjøber; han ofrer der, og Pesten ophører (18—27), hvorpaa David atter ofrer der (28—30).

Og Satan stod op imod Israel og tilskyndte David til at tælle Israel.
2 Sam. 24, 1 fg.
2. Og David sagde til Joab og til Folkets Høvedsmænd: Gaar hen, tæller Israel fra Be'erseba lige til Dan og bringer mig Underretning, forat jeg kan faa deres Tal at vide!
3. Da sagde Joab: Herren lægge til sit Folk hundrede Gange saa mange, som de ere! Ere de ikke, min Herre Konge, allesammen min Herres Tjenere? Hvor=

for forlanger min Herre dette? Hvorfor skal det blive til Skyld for Israel?

4. Men Kongens Ord blev fast mod Joab. Saa drog da Joab ud og vandrede gjennem hele Israel og kom til Jerusalem.

5. Og Joab overgav det Tal, som var udkommet ved Folkemønstringen, til David; og hele Israel var elleve hundrede tusinde Mand, som kunde drage Sverd, og Juda fire hundrede og sytti tusinde Mand, som kunde drage Sverd.

6. Men Levi og Benjamin mønstrede han ikke iblandt dem; thi Kongens Ord var vederstyggeligt for Joab.

7. Og denne Sag var ond i Guds Øine, og han slog Israel.

8. Da sagde David til Gud: Jeg har syndet svarlig ved at gjøre dette; saa borttag dog nu din Tjeners Misgjerning, thi jeg har handlet meget daarlig. 2 Sam. 24, 10 fg.

9. Og Herren talte til Gad, Davids Seer, og sagde:

10. Gaa hen og tal til David og sig: Saa siger Herren: Tre Ting forelægger jeg dig; vælg dig en af dem, forat jeg kan gjøre den mod dig!

11. Og Gad kom til David og sagde til ham: Saa siger Herren: Vælg dig nu

12. enten tre Aars Hungersnød, eller tre Maaneders Nederlag for dine Modstanderes Aasyn, medens dine Fienders Sverd naar dig, eller at i tre Dage Herrens Sverd, det er Pest, skal komme i Landet, og Herrens Engel skal ødelægge i hele Israels Landemærke! Saa se nu til, hvad Svar jeg skal bringe ham, som har sendt mig!

13. Og David sagde til Gad: Jeg er saare angest; lad mig dog falde i Herrens Haand! Thi hans Barmhjertighed er saare stor, men i Menneskers Haand vil jeg nødig falde. Vegr. 3, 22.

14. Saa lod Herren komme Pest i Israel, og der faldt af Israel sytti tusinde Mand.

15. Og Gud sendte en Engel til Jerusalem for at ødelægge det, og da han ødelagde, saa Herren til, og han angrede det Onde og sagde til Engelen, som ødelagde: Det er nok; drag nu din Haand tilbage! Og Herrens Engel stod da ved Jebusiten Ornans Tærskeplads.

16. Da David opløftede sine Øine og saa Herrens Engel staa mellem Jorden og Himmelen med sit dragne Sverd i sin Haand, udrakt mod Jerusalem, da faldt David og de Ældste, iførte Sæk, ned paa sit Ansigt.

17. Og David sagde til Gud: Er det ikke mig, som har befalet at tælle Folket? Det er mig, som har syndet og gjort meget ilde; men disse Faar, hvad have de gjort? Herre, min Gud, lad dog din Haand komme over mig og over min Faders Hus, men ikke over dit Folk til Plage!

18. Og Herrens Engel bød Gad at sige til David, at David skulde gaa op for at reise Herren et Alter paa Jebusiten Ornans Tærskeplads. 2 Krøn. 3, 1.

19. Saa gik David op efter Gads Ord, som han havde talt i Herrens Navn.

20. Da Ornan vendte sig om, saa han Engelen, og hans fire Sønner, som vare hos ham, skjulte sig; men Ornan tærskede just Hvede.

21. Og David kom til Ornan, og da Ornan saa ud og saa David, gik han ud af Tærskepladsen og bøiede sig for David med Ansigtet til Jorden.

22. Og David sagde til Ornan: Giv mig Tærskepladsens Sted, forat jeg der kan bygge Herren et Alter! Giv mig det for fuld Betaling, forat Plagen kan stanse og vige fra Folket!

23. Da sagde Ornan til David: Tag dig det, og min Herre Kongen gjøre, hvad godt er i hans Øine! Se, jeg giver Okserne til Brændofferne og Tærskeslæderne til Ved og Hveden til Madofferet; Altsammen giver jeg.

24. Og Kong David sagde til Ornan: Ikke saa, men jeg vil kjøbe det for fuld Betaling, thi jeg vil ikke tage, hvad dit er, til Herren og ofre Brændoffer uden at betale.

25. Saa gav David Ornan for Stedet seks hundrede Sekel Guld efter Vegt.

26. Og David byggede der et Alter for Herren og ofrede Brændoffere og Takoffere; og han raabte til Herren, og han bønhørte ham med Ild fra Himmelen paa Brændofferalteret.

27. Og Herren bød Engelen, og han stak sit Sverd i Balgen igjen.

28. Paa samme Tid, da David saa, at Herren havde bønhørt ham paa Jebusiten Ornans Tærskeplads, ofrede han der.

29. Herrens Bolig, som Moses havde ladet gjøre i Ørkenen, og Brændofferets

Alter vare paa den Tid paa Høien i
Gibeon, 16, 39. 2 Krøn. 1, 3.
30. men David kunde ikke gaa hen
oran den for at søge Gud, thi han var
orfærdet for Herrens Engels Sverd. V. 16.

22. Kapitel.

David beslutter, at Templet skal bygges paa den
Plads, han har kjøbt af Ornan, og samler Forraad
l dets Opbyggelse (1—5). Han forkynder Salomo,
t det er ham, som efter Herrens Vilje skal bygge
'emplet, formaner ham i denne Anledning (6—16)
g byder Israels Øverster at hjælpe ham dermed
17—19).

Og David sagde: Her skal den Herre
Guds Hus være, og her skal Brænd-
fferalteret for Israel være.
2. Og David bød at samle de Frem-
ıede, som vare i Israels Land, og han
ıtte Huggere til at tilhugge Stene, til
t bygge Guds Hus. 2 Krøn. 2, 17.
3. Og David skaffede sig Jern i Mængde
l Nagler til Portenes Døre og til
ramper og Kobber i Mængde (der var
ke Vegt derpaa)
4. og Cedertræ uden Tal; thi Sidon-
rne og Tyrierne bragte Cedertræ i
ıængde til David.
5. David tænkte nemlig: Salomo, min
øn, er ung og svag, og Huset, som
ıl bygges for Herren, skal være over-
aade stort, til Pris og Ære i alle
ınde; lad mig da skaffe ham Forraad!
aa skaffede David Forraad i Mængde
r sin Død. 29, 1.
6. Og han kaldte paa Salomo, sin
øn, og bød ham at bygge et Hus for
:rren, Israels Gud.
7. Og David sagde til Salomo, sin
øn: Jeg havde isinde at bygge et Hus
r Herrens, min Guds, Navn. 17, 1. 2.
8. Men Herrens Ord kom til mig
aledes: Du har udøst meget Blod og
ct store Krige; du skal ikke bygge et
ıs for mit Navn, thi du har udøst
:get Blod paa Jorden for mit Aasyn.
28, 3.
9. Se, en Søn skal fødes dig; han
l være en Rolighedens Mand, og jeg
. skaffe ham Rolighed for alle hans
ender trindt omkring; thi Salomo*
l være hans Navn, og Fred og Ro vil
bringe over Israel i hans Dage.
*d. e. Fredsommelig.
10. Han skal bygge et Hus for mit
ıvn, og han skal være min Søn, og jeg
hans Fader, og jeg vil befæste hans Konge-
dømmes Trone over Israel evindelig.
17, 11—13. 2 Sam. 7, 13. 14. 1 Kong. 5, 5.
Hebr. 1, 5. Ps. 89, 27.
11. Nu, min Søn, Herren være med
dig, og vær lykkelig og byg Herrens,
din Guds, Hus, ligesom han har talt
om dig!
12. Kun give Herren dig Indsigt og
Forstand og sætte dig over Israel, forat
du maa holde Herrens, din Guds, Lov.
1 Kong. 3, 12.
13. Da skal du have Lykke med dig,
naar du tager Vare paa at gjøre efter de
Bud og efter de Love, som Herren bød
Moses at paalægge Israel; vær frimodig
og stærk, frygt ikke og ræddes ikke!
Jos. 1, 9. 1 Kong. 2, 2.
14. Og se, med megen Møie har jeg
til Herrens Hus skaffet mig hundrede tu-
sinde Talenter Guld og tusinde Gange
tusinde Talenter Sølv, og paa Kobberet
og paa Jernet er der ikke Vegt, thi der
er en Mængde deraf; og Træ og Sten
har jeg skaffet mig, og mere kan du
lægge dertil. 29, 2.
15. Og der er Arbeidere i Mængde
hos dig, Huggere og Mestere til at til-
hugge Sten og Træ og allehaande Kyn-
dige i alle Slags Arbeide.
16. Paa Guldet, paa Sølvet og paa
Kobberet og paa Jernet er der intet
Tal. Saa gjør dig da rede og udfør
det, og Herren være med dig!
17. Og David bød alle Israels Øver-
ster at hjælpe Salomo, hans Søn, og
sagde:
18. Er ikke Herren, eders Gud, med
eder og har skaffet eder Rolighed trindt
omkring? Han har jo givet Landets Ind-
byggere i min Haand, og Landet er un-
dertvunget for Herrens og hans Folks
Aasyn. 23, 25.
19. Vender nu eders Hjerte og eders
Sjæl til at søge Herren, eders Gud, og
gjører eder rede og bygger Gud Herrens
Helligdom for at bringe Herrens Pakts-
Ark og Guds Helligdoms Kar ind i
det Hus, som skal bygges for Herrens
Navn!

23. Kapitel.

David gjør Salomo til Konge, lader Leviterne
tælle og beskikker dem til forskjellige Forretninger
(1—5). Han deler dem i tre Afdelinger efter Levis
tre Sønner, Gerson, Kahat og Merari (6—24).
Deres Forretninger (25—32).

Da David var gammel og mæt af Dage, gjorde han Salomo, sin Søn, til Konge over Israel. 1 Kong. 1, 33 fg.
2. Og han forsamlede alle Israels Øverster og Presterne og Leviterne.
3. Og Leviterne bleve talte fra tyve Aars Alder og derover, og deres Tal, Hoved for Hoved, Mand for Mand, var otte og tretti Tusinde. V. 24.
4. Af disse [sagde David] skal der til at forestaa Arbeidet paa Herrens Hus være fire og tyve Tusinde, og til Opsynsmænd og Dommere seks Tusinde,
5. og fire tusinde Portnere og fire Tusinde til at love Herren med de Instrumenter, jeg har ladet gjøre til Lovsangen.
6. Og David delte dem i Skifter efter Levis Sønner, Gerson, Kahat og Merari. 1 Mos. 46, 11.
7. Af Gersoniterne vare Ladan og Sime'i. 2 Mos. 6, 17.
8. Ladans Sønner vare Jehiel, Hovedet, dernæst Setam og Joel, tre. 26, 21.
9. Sime'is Sønner vare Selomot og Hasiel og Haran, tre; disse vare Ladans Familiehoveder.
10. Og Sime'is Sønner vare Jahat, Sisa og Je'us og Beria; disse vare Sime'is Sønner, fire.
11. Og Jahat var Hovedet, og Sisa den anden; men Je'us og Beria havde ikke mange Sønner, og de udgjorde derfor et Fædrenehus efter een Tælling.
12. Kahats Sønner vare Amram, Jizhar, Hebron og Ussiel, fire. 2 Mos. 6, 18.
13. Amrams Sønner vare Aron og Moses; og Aron blev udskilt, forat han skulde helliges som høihellig, han selv og hans Sønner til evig Tid, for at brænde Røgelse for Herren, for at tjene ham og for at velsigne i hans Navn til evig Tid. 2 Mos. 6, 20. Hebr. 5, 4. 5 Mos. 10, 8.
14. Og Moses, den Guds Mand, hans Sønner regnes til Levis Stamme.
15. Moses's Sønner vare Gersom og Elieser. 2 Mos. 2, 22; 18, 3. 4.
16. Af Gersoms Sønner var Sebuel Hovedet. 26, 24.
17. Og af Eliesers Børn var Rehabja Hovedet; Elieser havde ikke andre Sønner, men Rehabjas Sønner vare overmaade talrige.
18. Af Jizhars Sønner var Selomit Hovedet.
19. Af Hebrons Sønner var Jerija Hovedet, Amarja den anden, Jahasiel den tredje, og Jekamam den fjerde. 24, 23.
20. Af Ussiels Sønner var Mika Hovedet, og Jissija den anden.
21. Meraris Sønner vare Mahli og Musi. Mahlis Sønner vare Eleasar og Kis; 6, 19.
22. og Eleasar døde, og han havde ingen Sønner, men alene Døtre, og dem toge Kis's Sønner, deres Brødre, tilægte. 24, 28.
23. Musis Sønner vare Mahli og Eder og Jeremot, tre. 24, 30.
24. Dette var Levis Sønner efter deres Fædrenehuse, Familiehovederne for de Mønstrede iblandt dem, efter Navnes Tal, Hoved for Hoved, som gjorde Arbeidet ved Tjenesten i Herrens Hus, fra tyve Aars Alder og derover.
25. Thi David sagde: Herren, Israels Gud, har skaffet sit Folk Rolighed og bor i Jerusalem til evig Tid, 22, 18.
26. og Leviterne behøve heller ikke at bære Tabernaklet og alle dets Redskaber til Tjenesten deri.
27. Og ifølge Davids sidste Ord var det, Levis Børn bleve talte fra tyve Aars Alder og derover. V. 3.
28. Og de bleve satte ved Siden af Arons Sønner til Tjenesten i Herrens Hus, over Forgaardene og over Kamrene og over Renselsen af alt Helligt og til Arbeidet ved Tjenesten i Guds Hus,
29. baade til Skuebrødene og til det fine Mel til Madofferet og til de usyrede tynde Kager og til Panderne og til det, som blev æltet, og til alt Hulmaal og Længdemaal 3 Mos. 24, 5 fg. 2, 4—7; 6, 14.
30. og til at staa hver Morgen for at love og prise Herren og ligesaa hver Aften
31. og til at hjælpe til ved enhver Ofring af Brændoffere til Herren paa Sabbaterne, paa Nymaanederne og paa Høitiderne, i bestemt Tal, eftersom anordnet var for dem, al Tid for Herrens Aasyn.
32. Saaledes skulde de da tage Vare paa, hvad der var at varetage ved Sammenkomstens Telt, og hvad der var at varetage ved Helligdommen, og hvad der var at varetage for Arons Sønner, deres Brødre, med Hensyn til Tjenesten i Herrens Hus. 4 Mos. 18, 8.

24. Kapitel.

David inddeler Presterne af Eleasars og Jtamars
Slægt i 24 Skifter (1—19) og beskikker ved Lod
Leviterne af Kahats og Meraris Slægt til deres
Tjeneste (20—31).

Og hvad Arons Sønner vedkommer,
saa vare deres Skifter disse: Arons
Sønner vare Nadab og Abihu, Eleasar
og Jtamar. 23, 6. 2 Mos. 6, 23.
2. Og Nadab og Abihu døde før sin
Fader, og de havde ingen Sønner, og
Eleasar og Jtamar bleve Prester.
3 Mos. 10, 1 fg.
3. Og David tilligemed Zadok af
Eleasars Sønner og Achimelek af Jta-
mars Sønner inddelte dem til deres
Embede i deres Tjeneste. 2 Krøn. 8, 14.
4. Og Eleasars Sønner bleve med
henſyn til Hovederne for Mændene
fundne at være talrigere end Jtamars
Sønner, og de inddelte dem; af Elea-
sars Sønner vare Hovederne for deres
Fædrenehuse seksten, og af Jtamars Søn-
ner for deres Fædrenehuse otte.
5. Og de inddelte dem ved Lod, disse
saavelsom hine; thi der var Øverster for
Helligdommen og Guds Øverster af Elea-
sars Sønner og blandt Jtamars Sønner.
6. Og Semaja, Netanels Søn, Skri-
veren, af Levis Stamme, opskrev dem i
Paasyn af Kongen og Øversterne og Za-
dok, Presten, og Achimelek, Ebjatars Søn,
og Familiehovederne for Presterne og
Leviterne; eet Fædrenehus blev udtaget
for Eleasar, og derpaa skiftevis eet ud-
taget for Jtamar.
7. Og den første Lod udkom for Jo-
jarib, den anden for Jedaja,
8. den tredje for Harim, den fjerde
for Seorim,
9. den femte for Malkia, den sjette for
Mijamin,
10. den syvende for Hakkoz, den ot-
tende for Abia, Luk. 1, 5.
11. den niende for Jesua, den tiende
for Sekanja,
12. den ellevte for Eljasib, den tolvte
for Jakim,
13. den trettende for Huppa, den fjor-
tende for Jesebab,
14. den femtende for Bilga, den seks-
tende for Jmmer,
15. den syttende for Hesir, den at-
tende for Happizzez,
16. den nittende for Petahja, den ty-
vende for Ezekiel,
17. den een og tyvende for Jakin, den
to og tyvende for Gamul,
18. den tre og tyvende for Delaja,
den fire og tyvende for Ma'asja.
19. Disses Forretning i deres Tjeneste
var at gaa ind i Herrens Hus, eftersom
anordnet var for dem ved Aron, deres
Fader, saaledes som Herren, Jsraels
Gud, havde befalet ham.
20. Og hvad Levis øvrige Børn ved-
kommer, saa var af Amrams Sønner
Subael, af Subaels Sønner Jehdeja.
23, 16 fg.
21. Hvad Rehabja vedkommer, saa
var af Rehabjas Sønner Jissia Hovedet.
22. Af Jizhariterne var Selomot, af
Selomots Sønner Jahat.
23. Og Jerias Sønner var Amarja,
den anden, Jahasiel, den tredje, Jekamam,
den fjerde*.

*ifølge 23, 19 vare Jeria, Amarja, Jahasiel og
Jekamam Sønner af Hebron.

24. Usiels Søn var Mika; af Mi-
kas Sønner var Samur.
25. Jissia var Mikas Broder; af Jis-
sias Sønner var Sakarja.
26. Meraris Sønner vare Mahli og
Musi, Sønner af Ja'asia, hans Søn.
27. Meraris Sønner af Ja'asia, hans
Søn, vare baade Soham og Sakkur og
Jbri.
28. Af Mahli var Eleasar; men han
havde ingen Sønner. 23, 22.
29. Hvad Kis angaar, saa var Kis's
Søn Jerahme'el.
30. Og Musis Sønner vare Mahli
og Eder og Jerimot. Dette var Levi-
ternes Sønner efter deres Fædrenehuse.
23, 23.
31. Ogsaa de kastede Lod saavelsom
deres Brødre, Arons Sønner, i Paasyn
af Kong David og Zadok og Achimelek
og Presternes og Leviternes Familie-
hoveder, Familiehovedet saavelsom hans
mindste Broder. 25, 8.

25. Kapitel.

David beskikker Sangere under Asaf, Heman og
Jedutun (1—7). De inddeles i fire og tyve Skifter,
tolv i hvert Skifte (8—31.)

Og David og Hærførerne udskilte til
Tjenesten af Asafs og Hemans og
Jedutuns Sønner dem, som profeterede*
med Citarer, med Harper og med Cym-
bler, og Tallet paa de Mænd, som ud-
førte Forretning efter sin Tjeneste, var:

*d. e. som, drevne af Guds Aand, sang
til Guds Pris.

2. Af Asafs Børn Sakkur og Josef
og Netanja, og Asarela, Asafs Sønner,
under Ledelse af Asaf, som profeterede
efter Kongens Indretning;
3. af Jedutun Jedutuns Sønner: Ge-
dalja og Zeri og Jesaja, Hasabja og
Mattitja, seks*, med Citarer, under Le-
delse af deres Fader Jedutun, som pro-
feterede ved at love og prise Herren;
*nemlig iberegnet Sime'i, V. 17.
4. af Heman Hemans Sønner: Buk-
kia, Mattanja, Ussiel, Sebuel og Jeri-
mot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti
og Romamti-Eser, Josbekasa, Malloti,
Hotir, Mahasiot;
5. alle disse vare Sønner af Heman,
Kongens Seer i Guds Ord til at op-
løfte Hornet*; Gud havde nemlig givet
Heman fjorten Sønner og tre Døtre.
*d. e. en Profet, som ved Psalmer skulde aande-
delig styrke Israels Konge og Folk.
6. Alle disse vare, hver under sin Fa-
ders Ledelse, ved Sangen i Herrens Hus,
med Cymbler, Harper og Citarer til
Tjenesten i Guds Hus, under Ledelse af
Kongen, Asaf og Jedutun og Heman.
7. Og Tallet paa dem tilligemed de-
res Brødre, som vare oplærte i Herrens
Sang, alle de Kyndige, var to hundrede
og otte og otteti.
8. Og de kastede Lod om, hvad de
skulde varetage, den Mindste saavelsom
den Største, Læreren saavelsom Lærlingen.
24, 31.
9. Og den første Lod kom ud for
Asaf, nemlig for Josef; Gedalja blev den
Anden, han og hans Brødre og hans
Sønner, tolv; V. 2—4.
10. den Tredje blev Sakkur, han, hans
Sønner og hans Brødre, tolv;
11. den fjerde Lod kom ud for Jizri,
han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;
12. den Femte blev Netanja, han, hans
Sønner og hans Brødre, tolv;
13. den Sjette blev Bukkia, han, hans
Sønner og hans Brødre, tolv;
14. den Syvende blev Jesarela, han,
hans Sønner og hans Brødre, tolv;
15. den Ottende blev Jesaja, han, hans
Sønner og hans Brødre, tolv;
16. den Niende blev Mattanja, han,
hans Sønner og hans Brødre, tolv;
17. den Tiende blev Sime'i, han, hans
Sønner og hans Brødre, tolv;
18. den Ellevte blev Asarel, han, hans
Sønner og hans Brødre, tolv;
19. den tolvte Lod kom ud for Ha-
sabja, han, hans Sønner og hans Brø-
dre, tolv;
20. den Trettende blev Subael, han,
hans Sønner og hans Brødre, tolv;
21. den Fjortende blev Mattitja, han,
hans Sønner og hans Brødre, tolv;
22. den femtende Lod kom ud for
Jeremot, han, hans Sønner og hans
Brødre, tolv;
23. den sekstende for Hananja, han,
hans Sønner og hans Brødre, tolv;
24. den syttende for Josbekasa, han,
hans Sønner og hans Brødre, tolv;
25. den attende for Hanani, han, hans
Sønner og hans Brødre, tolv;
26. den nittende for Malloti, han,
hans Sønner og hans Brødre, tolv;
27. den tyvende for Eliata, han, hans
Sønner og hans Brødre, tolv;
28. den een og tyvende for Hotir,
han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;
29. den to og tyvende for Giddalti,
han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;
30. den tre og tyvende for Mahasiot,
han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;
31. den fire og tyvende for Romamti-
Eser, han, hans Sønner og hans Brø-
dre, tolv.

26. Kapitel.

Skifter af Portnere til at holde Vagt ved Guds
Hus (1—19). Opsynsmænd over Guds Huses
Skatte (20—28), Opsynsmænd og Dommere (29—32),
Alle af Levis Stamme.

Hvad Portnernes Skifter vedkommer,
saa var af Korahiterne Meselemja,
Søn af Kore, af Asafs Børn. 2 Krøn. 8, 14.
2. Og Meselemja havde Sønner: Sa-
karja, den førstefødte, Jediael, den an-
den, Sebadja, den tredje, Jatniel, den
fjerde,
3. Elam, den femte, Johanan, den
sjette, Eljoenaj, den syvende.
4. Og Obed-Edom havde Sønner:
Semaja, den førstefødte, Josabad, den
anden, Joah, den tredje, og Sakar, den
fjerde, og Netanel, den femte,
5. Ammiel, den sjette, Isakkar, den
syvende, Pe'ulletaj, den ottende; thi Gud
havde velsignet ham.
6. Og for Semaja, hans Søn, blev
Sønner fødte, som herskede i sin Faders
Hus; thi de vare dygtige Mænd.
7. Semajas Sønner vare: Otni og
Refael og Obed, Elsabad og hans Brø-
dre, dygtige Mænd, Elihu og Semalja

8. Alle disse vare af Obed-Edoms ønner, de selv og deres Sønner og eres Brødre, dygtige, kraftfulde Mænd il Tjenesten; to og seksti af Obed-Edom.

9. Og Meselemja havde Sønner og rødre, dygtige Mænd, atten.

10. Og Hosa af Meraris Børn havde ønner: Simri, den første (thi vel var an ikke den førstefødte, men hans Fa-er satte ham til at være den første),

11. Hilkia, den anden, Tebalja, den edje, Sakarja, den fjerde; alle Hosas ønner og Brødre vare tretten.

12. Disse Portnernes Skifter, nemlig ændenes Hoveder, paalaa det at holde agt ved Siden af sine Brødre, til at ene i Herrens Hus.

13. Og de kastede Lod, den Mindste aavelsom den Største, efter sine Fædre-ehuse, om hver Port. 24, 31; 25, 8.

14. Og Lodden mod Øst faldt for elemja; og de kastede Lod for Sakarja, ans Søn, en klog Raadgiver, og hans od kom ud mod Nord.

15. For Obed-Edom faldt Lodden mod yd, og for hans Sønner ved Forraads-ufet. 2 Krøn. 25, 24. Neh. 12, 25.

16. For Suppim og for Hosa mod est ved Sallekets Port paa den Vei, om gaar opad, Vagt ved Vagt.

17. Mod Øst stode seks Leviter, mod ord hver Dag fire, mod Syd hver Dag re, og ved Forraadshuset to og to.

18. Ved Parbar* mod Vest stode fire ved eien, to ved selve Parbar. * 2 Kong. 23, 11.

19. Dette var Portnernes Skifter af orahiternes Børn og af Meraris Børn.

20. Og af Leviterne var Achia over uds Huses Skatte og over Skattene af e helligede Ting.

21. Ladans Sønner, Gersoniternes ønner af Ladan, Gersoniten Ladans amiliehoveder vare Jehieliterne. 23, 8.

22. Jehieliternes Sønner, Setam og oel, hans Broder, vare over Herrens uses Skatte.

23. Hvad Amramiterne, Jizhariterne, ebroniterne, Ossieliterne angaar,

24. saa var Sebuel, Søn af Gersom, oses's Søn, Overopsynsmand over kattene. 23, 16 fg.

25. Og hvad hans Brødre af Elieser ngaar, saa var Rehabja hans Søn, og ans Søn var Jesaja, og hans Søn var oram, og hans Søn Sikri, og hans øn Selomot, 24, 21.

26. Denne Selomot og hans Brødre vare over alle Skattene af de helligede Ting, som Kong David og Familiehovederne blandt Øversterne over Tusinde og over Hundrede samt Hærførerne havde helliget;

27. af Krigene og af Byttet havde de helliget det til at istandsætte Herrens Hus.

28. Og Alt, hvad Samuel, Seeren, og Saul, Kis's Søn, og Abner, Ners Søn, og Joab, Zerujas Søn, havde helliget, Alt, hvad Enhver havde helliget, var under Opsyn af Selomit og hans Brødre. 1 Sam. 9, 9. 11. 1 Krøn. 9, 22.

29. Af Jizhariterne vare Kenanja og hans Sønner, hvad den ydre Gjerning angik, over Israel som Opsynsmænd og Dommere.

30. Af Hebroniterne vare Hasabja og hans Brødre, dygtige Mænd, tusinde og syv hundrede, beskikkede over Israel paa denne Side Jordan mod Vest til al Herrens Gjerning og til Kongens Tjeneste.

31. For Hebroniterne var Jerija den Øverste, for Hebroniterne efter deres Slægter og Fædrenehuse; i det firtiende Aar af Davids Regjering blev der foretaget Undersøgelse blandt dem, og der fandtes blandt dem vældige Helte i Jaser-Gilead.

32. Og hans Brødre, dygtige Mænd, vare to tusinde og syv hundrede, Familiehoveder; og Kong David satte dem over Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme i alle Guds Anliggender og Kongens Anliggender.

27. Kapitel.

Davids Krigsøverster og deres tolv Skifter (1–15). Stammernes Øverster (16–24). Opsynsmændene over Davids Gods (25–31). Hans fornemste Raadgivere, Venner og Tjenere (32–34).

Og dette var Israels Børn efter deres Tal, Familiehovederne og Øversterne over Tusinde og over Hundrede og deres Opsynsmænd, som tjente Kongen i Alt, hvad der paalaa Skifterne, der tiltraadte og fratraadte Maaned for Maaned i alle Aarets Maaneder, hvert enkelt Skifte fire og tyve Tusinde:

2. Over det første Skifte, for den første Maaned, var Jasobam, Sabdiels Søn, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde; 11, 11 fg. 2 Sam. 23, 8 fg.

3. han var af Perez's Børn, den Øverste over alle Hærførerne for den første Maaned.

4. Og over den anden Maaneds Skifte var Dodaj, Ahohiten, og ved hans Skifte var Fyrsten Mikiot, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

5. Den tredje Hærfører, for den tredje Maaned, var Benaja, Jojadas Søn, Presten, en Overste, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde; 2 Sam. 8, 18.

6. denne Benaja var en Helt blandt de Treti og over de Treti, og ved hans Skifte var Ammisabad, hans Søn. 11, 22 fg. 2 Sam. 23, 22 fg.

7. Den fjerde, for den fjerde Maaned, var Asael, Joabs Broder, og Sebadja, hans Søn, efter ham, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde. 2 Sam. 2, 18.

8. Den femte, for den femte Maaned, var Oversten Samhut, Jisrahiten, og til hans Skifte høre fire og tyve Tusinde.

9. Den sjette, for den sjette Maaned, var Ira, Søn af Ikkes, Teko'iten, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

10. Den syvende, for den syvende Maaned, var Helez, Peloniten, af Efra'ims Børn, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

11. Den ottende, for den ottende Maaned, var Sibbekaj, Husatiten, af Serahiterne, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde. 2 Sam. 21, 18. 1 Krøn. 20, 4.

12. Den niende, for den niende Maaned, var Abieser, Anatotiten, af Benjaminiterne, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

13. Den tiende, for den tiende Maaned, var Maharaj, Netofatiten, af Serahiterne, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde. 11, 30.

14. Den ellevte, for den ellevte Maaned, var Benaja, Piratoniten, af Efra'ims Børn, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde. 11, 31.

15. Den tolvte, for den tolvte Maaned, var Heldaj, Netofatiten, af Otniels Slægt, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde. 11, 30.

16. Og over Israels Stammer vare: For Rubeniterne en Fyrste, Elieser, Sikris Søn, for Simeoniterne Sefatja, Ma'akas Søn,

17. for Levi Hasabja, Kemuels Søn, for Aron Zadok,

18. for Juda Elihu af Davids Brødre, for Isaskar Omri, Mikaels Søn,

19. for Sebulon Jismaja, Obadjas Søn, for Naftali Jerimot, Asriels Søn,

20. for Efra'ims Børn Hosea, Asasjas Søn, for den halve Manasses Stamme Joel, Pedajas Søn,

21. for den halve Manasses Stamme i Gilead Jiddo, Sakarjas Søn, for Benjamin Ja'asiel, Abners Søn,

22. for Dan Asar'el, Jerohams Søn. Dette var Israels Stammers Overster.

23. Men David tog ikke Tal paa dem, som vare fra tyve Aars Alder og derunder; thi Herren havde sagt, at han vilde gjøre Israel mangfoldigt som Himmelens Stjerner. 1 Mos. 15, 5. 5 Mos. 10, 22.

24. Joab, Zerujas Søn, begyndte at tælle, men fuldendte det ikke, og for denne Sags Skyld kom der Vrede over Israel, og Tallet blev ikke opført i Mandtallet i Kong Davids Krønikebog. 2 Sam. 24, 15. 1 Krøn. 21, 7. 14.

25. Og over Kongens Skatte var Asmavet, Adiels Søn, og over Forraadene paa Marken, i Stæderne og i Landsbyerne og i Taarnene var Jonatan, Ussias Søn,

26. og over dem, som gjorde Markarbeide ved at dyrke Jorden, var Esri, Kelubs Søn,

27. og over Vingaardene var Sime'i, Ramatiten, og over Vinforraadene i Vingaardene var Sabdi, Sifmiten,

28. og over Oljetræerne og Morbærtræerne i Lavlandet var Ba'al-Hanan, Gederiten, og over Oljeforraadene var Joas,

29. og over det store Kvæg, som græssede i Saron, var Sitraj, Saroniten, og over det store Kvæg i Dalene Safat, Adlajs Søn,

30. og over Kamelerne var Obil, Ismaeliten, og over Aseninderne var Jehdeja, Meronotiten,

31. og over Smaakvæget var Jasis, Hagariten; alle disse vare Opsynsmænd over det Gods, som tilhørte Kong David.

32. Og Jonatan, Davids Farbroder, var Raadgiver; han var en forstandig og skriftlærd Mand. Og Jehiel, Hakmonis Søn, var hos Kongens Sønner.

33. Og Achitofel var Kongens Raadgiver, og Husaj, Arkiten, var Kongens Ven; 2 Sam. 15, 12. 37.

34. og efter Achitofel kom Jojada, Benajas Søn, og Ebjatar. Og Joab var Kongens Hærfører. 2 Sam. 8, 16.

28. Kapitel.

David forsamler alle Øverster blandt Folket og
ɔrmaner dem til at adlyde Salomo, hvem Gud
avde udvalgt til Konge, til at hjælpe ham med at
ygge Templet og til at holde Herrens Bud (1—8).
ɔan formaner Salomo til at frygte Gud, giver
am Anvisning til Templets Bygning og Indret=
ing (9—19) og opmuntrer ham til med Frimodig=
ɔd at udføre Arbeidet (20. 21).

Og David sammenkaldte til Jerusalem
alle Israels Fyrster, Stammernes
ɔverster og Øversterne over de Skifter,
ɔm tjente Kongen, og Øversterne over
usinde og Øversterne over Hundrede og
ɔversterne over alt Kongens og hans
ønners Gods og Kvæg tilligemed Hof=
ændene og de Mægtige og hver anseet
Mand.
2. Og Kong David reiste sig og stod
ɔa sine Fødder og sagde: Hører mig,
ine Brødre og mit Folk! Jeg havde
nde at bygge et Hus til Hvile for
errens Pagts=Ark og til Fodskammel for
ɔr Gud, og jeg har skaffet mig Forraad
l at bygge;
22, 7 fg. 1 Kong. 8, 17. 2 Sam. 7, 2.
3. men Gud sagde til mig: Du skal
ke bygge et Hus for mit Navn; thi
ı er en Krigsmand og har udøst Blod.
2 Sam. 7, 5. 1 Kong. 5, 3.
4. Og Herren, Israels Gud, ud=
ılgte mig af hele min Faders Hus til
vorde Konge over Israel evindelig;
i Juda udvalgte han til at være Fyrste,
i Judas Hus min Faders Hus, og
andt min Faders Sønner havde han
ɔhag i mig til at gjøre mig til Konge
er hele Israel.
5, 2. 1 Mos. 49, 10. 1 Sam. 16, 1. 11. 12.
5. Og af alle mine Sønner (thi Herren
r givet mig mange Sønner) udvalgte
n Salomo, min Søn, til at sidde paa
errens Riges Trone over Israel.
17, 11. 2 Sam. 7, 12.
6. Og han sagde til mig: Salomo, din
ɔn, han skal bygge mit Hus og mine
ɔrgaarde; thi jeg har udvalgt ham til
n Søn, og jeg vil være hans Fader,
2 Sam. 7, 13. 1 Kong. 5, 5.
7. og jeg vil grundfæste hans Konge=
mme til evig Tid, dersom han bliver
t ved at holde mine Bud og mine
ve, som paa denne Dag.
8. Og nu, for hele Israels, Herrens
ɔrsamlings, Øine og for vor Guds
en byder jeg eder: Holder og søger
e Herrens, eders Guds, Bud, forat
maa eie dette gode Land og efterlade
det i Arv til eders Børn efter eder til
evig Tid!
9. Og du, Salomo, min Søn, kjend
din Faders Gud og tjen ham med helt
Hjerte og med villig Sjæl! Thi Herren
ransager alle Hjerter og forstaar Alt,
hvad et Menneske udtænker; dersom du
søger ham, skal han lade sig finde af
dig, og dersom du forlader ham, skal
han forkaste dig evindelig.
Ps. 7, 10 fg. Es. 55, 6. 2 Krøn. 15, 2; 24, 20.
10. Se nu til, thi Herren har udvalgt
dig til at bygge et Hus til en Helligdom;
vær frimodig og gjør det! 22, 10.
11. Og David gav Salomo, sin Søn,
et Billede af Forhallen og dets* Bygnin=
ger og dets Skatkamre og dets Sale og
dets indre Kamre og Naadestolens Hus
2 Mos. 25, 9; 26, 30. * Templets.
12. og et Billede af alt det, som i
Aanden stod for ham, af Herrens Huses
Forgaarde og af alle Kamrene trindt
omkring til Guds Huses Skatte og til
de helligede Tings Skatte
13. og til Presternes og Leviternes
Skifter og til alt Arbeide ved Tjenesten
i Herrens Hus og til alle Kar til Tje=
nesten i Herrens Hus
14. og et Billede af det, der skulde
være af Guld, efter Guldets Vegt, af
alle de Kar, som hørte til enhver Tje=
neste, og af alle Sølvkarrene efter Vegt,
af alle de Kar, som hørte til enhver
Tjeneste.
15. Og han gav ham Vegten paa
Guldlysestagerne og deres Lamper af
Guld efter hver Lysestages og dens Lam=
pers Vegt og paa Sølvlysestagerne efter
hver Lysestages og dens Lampers Vegt,
efter enhver Lysestages Brug,
16. og Guldet efter Vegt til Skue=
brødsbordene, til hvert Bord, og Sølv
til Sølvbordene
17. og et Billede af Gaflerne og
Stænkeskaalerne og Kanderne af purt
Guld og af Guldbægerne efter hvert
Bægers Vegt og af Sølvbægerne efter
hvert Bægers Vegt
18. og af Røgelsealteret af lutret Guld
efter Vegt og et Billede af Vognen,
nemlig af Keruberne af Guld, som udbredte
Vingerne og dækkede Herrens Pagts=Ark.
Ps. 18, 11.
19. Om alt dette [sagde David] har
Herren underviist mig ved et Skrift til
mig fra sin Haand, om alle Billedets
Verker.

20. Og David sagde til Salomo, sin Søn: Vær frimodig og stærk og gjør det, frygt ikke og ræddes ikke! Thi Gud Herren, min Gud, er med dig; han vil ikke slippe dig og ikke forlade dig, indtil alt Arbeide for Tjenesten ved Herrens Hus er fuldført. 22, 13. 5 Mos. 31, 6.

21. Og se, her ere Presternes og Leviternes Skifter til al Tjeneste ved Guds Hus, og du har hos dig til ethvert Verk alle Slags Frivillige, begavede med Visdom til alt Arbeide, og Fyrsterne og alt Folket til Alt, hvad du befaler.

29. Kapitel.

David siger Forsamlingen, hvad Forraad han har samlet til Templet, og opmuntrer den til at følge hans Eksempel (1—5). Israels Øverster ofre beredvillig Guld, Sølv, Kobber, Jern m. M. (6—8). David og Folket glæde sig derover; han lover Herren for denne Naade og beder for Folket og for sin Søn Salomo (9—19). Folket lover Gud, ofrer og gjør Salomo anden Gang til Konge (20—22). Salomo er lykkelig i sin Regjering; Alle ere ham lydige. David dør (23—30).

Og Kong David sagde til hele Forsamlingen: Salomo, min Søn, den eneste, Gud har udvalgt, er ung og svag, og Verket er stort; thi ikke for et Menneske skal Paladset være, men for den Herre Gud. 22, 5.

2. Og af al min Kraft har jeg skaffet tilveie for min Guds Hus Guld til Guldsagerne og Sølv til Sølvsagerne og Kobber til Kobbersagerne, Jern til Jernsagerne og Træ til Træverket, Onyxstene og Stene til at indfattes, Glansstene og brogede Stene og alle Slags kostbare Stene og Marmorstene i Mængde. 22, 14.

3. Og fremdeles, efterdi jeg har Velbehag i min Guds Hus, saa giver jeg det, jeg eier af Guld og Sølv, til min Guds Hus, foruden alt det, jeg har skaffet tilveie til Helligdommens Hus,

4. tre tusinde Talenter Guld af Ofirs Guld og syv tusinde Talenter lutret Sølv til at klæde Husenes Væggе med,

5. til alle Guldsagerne og til alle Sølvsagerne og til ethvert Arbeide ved Mesteres Haand. Og hvo er nu villig til at fylde sin Haand idag for Herren? 2 Mos. 35, 5.

6. Da gave Familiernes Øverster og Israels Stammers Øverster og Øversterne over Tusinde og over Hundrede og Øversterne over Kongens Arbeide frivillige Gaver.

7. De gave til Arbeidet paa Guds Hus fem tusinde Talenter og ti tusinde Dariker Guld og ti tusinde Talenter Sølv og atten tusinde Talenter Kobber og hundrede tusinde Talenter Jern;

8. og de, hos hvem der fandtes Stene, gave dem til Herrens Huses Skat i Jehiels, Gersonittens, Haand.
2 Mos. 35, 27. 1 Krøn. 26, 21.

9. Og Folket glædede sig over, at de gave frivillig, thi med helt Hjerte gave de frivillig Herren; ogsaa Kong David glædede sig med stor Glæde.

10. Og David lovede Herren for hele Forsamlingens Øine, og David sagde: Lovet være du, Herre, Israels, vor Faders, Gud, fra Evighed og til Evighed!

11. Dig, Herre, tilhører Storheden og Vælden og Æren og Herligheden og Majestæten, ja Alt i Himmelen og paa Jorden; dit, Herre, er Riget, og du er ophøiet over Alt som Hoved.
Aab. 4, 11; 5, 12. Matt. 6, 13

12. Og Rigdommen og Æren udgaar fra dit Aasyn, og du hersker over Alt og i din Haand er Kraft og Vælde, og i din Haand staar det at gjøre Alt stor og stærkt. 2 Krøn. 20, 6

13. Og nu, vor Gud, vi love dig og prise dit herlige Navn.

14. Thi hvo er jeg, og hvad er mi[n] Folk, at vi skulde have Kraft til at give en frivillig Gave som denne? Fra di[g] er det altsammen, og af din Haand hav[e] vi givet dig. 2 Krøn. 2, (

15. Thi vi ere Fremmede for di[t] Aasyn og Gjæster, som alle vore Fædre, som en Skygge ere vore Dage paa Jor[]den, og der er intet Haab*.
Ps. 39, 13. 1 Mos. 23, 4. 3 Mos. 25, 2
Hebr. 11, 13. Job 14, 2. Ps. 90, 10; 144,
* om nogen Forandring her

16. Herre, vor Gud! Al denne Mængd[e] som vi have bragt tilveie for at bygg[e] dig et Hus for dit hellige Navn, den e[r] fra din Haand, og dit er det altsammen.

17. Og jeg ved, min Gud, at d[u] ransager Hjerter og har Behag [i] Retsindighed; jeg har i mit Hjerte[s] Oprigtighed frivillig givet dig alt dett[e], og dit Folk, som findes her, har jeg n[u] med Glæde seet give dig frivillig.
Ps. 7, 10. Aab. 2, 2

18. Herre, Abrahams, Isaks og I[s]raels, vore Fædres, Gud! Lad dette evi[n]delig vedblive at være dit Folks Hjerte[s] Tanker, og ret deres Hjerte til dig!

19. Og giv Salomo, min Søn, et helt
Hjerte til at holde dine Bud, dine Vid-
nesbyrd og dine Love og til at gjøre det
altsammen og til at bygge det Palads,
som jeg har gjort Tilberedelse til.
20. Og David sagde til hele Forsam-
lingen: Lover Herren, eders Gud! Og
hele Forsamlingen lovede Herren, deres
Fædres Gud, og bøiede sig og kastede
sig ned for Herren og for Kongen.
Ordsp. 24, 21.
21. Og de bragte Herren Slagtoffere;
de ofrede Herren Brændoffere den føl-
gende Dag, tusinde Okser, tusinde Væ-
dere, tusinde Lam, med deres Drikoffere
og Slagtoffere i Mængde for hele Israel.
22. Og de aade og drak for Herrens
Aasyn paa den samme Dag med stor
Glæde, og de gjorde anden Gang* Sa-
lomo, Davids Søn, til Konge og salvede
ham til en Fyrste for Herren og Zadok
til Prest. * Første Gang 23, 1. 1 Kong. 1, 33 fg.
23. Og Salomo sad paa Herrens
Trone som Konge i Davids, sin Faders,
Sted og var lykkelig, og hele Israel ad-
lød ham; 28, 5.
24. alle Øversterne og Heltene og lige-
saa alle Kong Davids Sønner underka-
stede sig Kong Salomo.
25. Og Herren gjorde Salomo over-
maade stor for hele Israels Øine og gav
ham en kongelig Herlighed, som ingen
Konge over hele Israel før ham havde
havt. 2 Krøn. 1, 1.
26. Og David, Isajs Søn, var Konge
over hele Israel,
27. og de Dage, han var Konge over
Israel, vare firti Aar; i Hebron regje-
rede han i syv Aar, og i Jerusalem re-
gjerede han i tre og treti Aar. 1 Kong. 2, 11.
28. Og han døde i en god Alderdom,
mæt af Dage, Rigdom og Ære, og Sa-
lomo, hans Søn, blev Konge i hans
Sted.
29. Og Kong Davids Historie, den
første og den sidste, se, den er opskreven
i Seeren Samuels Krønikebog og i Pro-
feten Natans Krønikebog og i Seeren
Gads Krønikebog 21, 9.
30. tilligemed hele hans Regjering og
hans vældige Gjerninger og de Tider,
som gik hen over ham og over Israel
og over alle Landenes Riger.

Den anden Krønikebog.

1. Kapitel.

Salomo befæstes i sit Rige, ofrer i Gibeon
(1—6), beder Gud om Visdom, som Gud lover at
give ham tilligemed Rigdom og Ære (7—12). Han
kommer tilbage til Jerusalem, samler sig Vogne
og Ryttere og stor Rigdom (13—17).

Og Salomo, Davids Søn, befæstede sig
i sit Kongedømme, og Herren, hans
Gud, var med ham og gjorde ham over-
maade stor. 1 Kong. 2, 12. 46. 1 Krøn. 29, 25.
2. Og Salomo gav Befaling til hele
Israel, til Øversterne over Tusinde og
over Hundrede og til Dommerne og til
hver Fyrste i hele Israel, til Familie-
fæderne.
3. Og de gik hen, Salomo og hele
Forsamlingen med ham, til den Høi,
som var i Gibeon; thi der var Guds
Sammenkomsts Telt, som Moses, Herrens
Tjener, havde gjort i Ørkenen.
1 Krøn. 21, 29. 1 Kong. 3, 4. 2 Mos. 26, 1 fg. 40, 2.
4. (Guds Ark havde dog David ført
op fra Kirjat-Jearim til det Sted, Da-
vid havde beredt for den; thi han havde
opslaaet et Telt for den i Jerusalem.)
1 Krøn. 13, 6; 15, 1.
5. Og Kobberalteret, som Bezalel, Søn
af Uri, Søn af Hur, havde gjort, var
der foran Herrens Tabernakel, og Sa-
lomo og Forsamlingen søgte hen til det.
2 Mos. 38, 1.
6. Og Salomo ofrede der for Herrens
Aasyn paa Kobberalteret, som hørte til
Sammenkomstens Telt, og han ofrede paa
det tusinde Brændoffere.
7. I den samme Nat aabenbarede Gud
sig for Salomo og sagde til ham: Be-
gjær, hvad jeg skal give dig! 1 Kong. 3, 5 fg.
8. Og Salomo sagde til Gud: Du har
vist stor Miskundhed mod David, min
Fader, og gjort mig til Konge i hans
Sted.
9. Saa lad nu, Herre Gud, dit Ord
til David, min Fader, vorde Sandhed!
Thi du har gjort mig til Konge over et
Folk, der er talrigt som Jordens Støv.
1 Mos. 13, 16.

10. Giv mig nu Visdom og Kundskab, forat jeg kan gaa ud og gaa ind for dette Folks Aasyn! Thi hvo kan dømme dette dit store Folk?

11. Da sagde Gud til Salomo: Efterdi dette var i dit Hjerte, og du ikke har begjæret Rigdom, Skatte og Ære eller dine Fienders Liv og heller ikke begjæret mange Dage, men begjæret dig Visdom og Kundskab, forat du kan dømme mit Folk, over hvilket jeg har gjort dig til Konge, 1 Kong. 3, 11.

12. saa er Visdom og Kundskab skjenket dig, og Rigdom og Skatte og Ære vil jeg give dig, som de Konger, der have været før dig, ikke have havt, og ingen efter dig skal have Mage til. Matt. 6, 33. Ef. 3, 20.

13. Og Salomo kom fra Høien, som var i Gibeon, fra Sammenkomstens Telt, til Jerusalem, og han regjerede over Israel.

14. Og Salomo samlede Stridsvogne og Ryttere, og han havde fjorten hundrede Stridsvogne og tolv tusinde Ryttere; og han hensatte dem i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. 1 Kong. 10, 26 fg.

15. Og Kongen gjorde Sølvet og Guldet i Jerusalem saa almindeligt som Stene, og Cedertræerne gjorde han saa mange som Morbærtræerne, der voxe i Lavlandet. 9, 27.

16. Og hvad Udførselen af de Heste angaar, Salomo fik fra Ægypten, saa hentede en Skare af Kongens Kjøbmænd en Hob af dem for en bestemt Pris;

17. de bragte op og udførte en Vogn fra Ægypten for seks hundrede Sekel Sølv og en Hest for hundrede og femti, og paa samme Maade førte de dem ud for alle Hetiternes Konger og Syriens Konger med egen Haand.

2. Kapitel.

Salomo beskikker Arbeidsfolk til at bygge Templet (1. 2). Han begjærer Tømmer og øvede Arbeidere af Kong Hiram og lover at give dem Hvede, Olje og Vin (3—10). Hiram samtykker i hans Begjæring (11—16). Salomo beskikker alle de Fremmede i Israel til Arbeidet (17. 18).

Og Salomo tænkte paa at bygge et Hus for Herrens Navn og et Hus til sit Kongesæde.

2. Og Salomo optalte sytti tusinde Mand til Lastdragere og otteti tusinde til Huggere paa Bjerget og tre tusinde og seks hundrede til Opsynsmænd over dem. 1 Kong. 5, 15.

3. Og Salomo sendte Bud til Hurum, Kongen i Tyrus, og lod sige: Ligesom du gjorde mod David, min Fader, da du sendte ham Cedertræ, forat han skulde bygge sig et Hus til at bo i, saa gjør nu ogsaa mod mig! 1 Kong. 5, 2. 2 Sam. 5, 11. 1 Krøn. 14, 1.

4. Se, jeg vil bygge et Hus for Herrens, min Guds, Navn, for at hellige ham det, for at brænde for hans Aasyn Røgelse af vellugtende Sager og fremlægge bestandige Skuebrød og ofre Brændofre Morgen og Aften paa Sabbaterne og Nymaanederne og paa Herrens, vor Guds, Høitider; dette paaligger Israel evindelig.

5. Og det Hus, jeg vil bygge, skal være stort; thi vor Gud er større end alle Guder. Ps. 86, 8. 1 Krøn. 16, 25.

6. Og hvo eier Kraft til at bygge ham et Hus? Thi Himlene og Himlenes Himle rumme ham ikke. Og hvo er jeg, at jeg skulde bygge ham et Hus? Det er kun for at brænde Røgelse for hans Aasyn. 1 Krøn. 29, 14. 2 Krøn. 6, 18. 1 Kong. 8, 27.

7. Saa send mig nu en Mand, som e
kyndig i at arbeide i Guld og i Søl
og i Kobber og i Jern og i purpurrø
og karmesinrød og blaa Uld, og som for
staar at gjøre udskaaret Arbeide samme
med de kunstforstandige Mænd, som er
hos mig i Juda og i Jerusalem, hvilk
David, min Fader, har skaffet tilveie.

8. Og send mig Cedertræ, Cyprestr
og Sandeltræ fra Libanon, thi jeg ve
at dine Tjenere forstaa at hugge Træ
erne paa Libanon, og se, mine Tjener
skulle være med dine Tjenere,

9. forat jeg kan skaffe mig Træ
Mængde; thi det Hus, jeg vil bygg
skal være stort og vidunderligt.

10. Og se, Huggerne, dine Tjener
som hugge Træerne, giver jeg tyve tu
sinde Kor tærsket Hvede og tyve tusin
Kor Byg og tyve tusinde Bat Vin o
tyve tusinde Bat Olje. 1 Kong. 5, 1

11. Og Huram, Kongen i Tyrus, sag
i et Brev, han sendte til Salomo: For
Herren elsker sit Folk, har han sat d
til Konge over dem. 1 Kong. 10,

12. Og Huram sagde fremdeles: L
vet være Herren, Israels Gud, som h
gjort Himmelen og Jorden, fordi h
har givet Kong David en viis Søn, so

ar Indsigt og Forstand, som vil bygge
t Hus for Herren og et Hus til sit
ongesæde! 1 Kong. 5, 7.
13. Og nu sender jeg en kyndig og
orstandig Mand, Huram, min Fader*,
*d. e. en Mester i min Tjeneste.
1 Kong. 7, 13 fg.
14. som er Søn af en Kvinde af Dans
øtre, men hans Fader er en tyrisk
Mand; han forstaar at arbeide i Guld
g i Sølv, i Kobber, i Jern, i Sten og
Træ, i purpurrød Uld, i blaa Uld og
hvid Bomuld og i karmesinrød Uld og
gjøre allehaande udskaaret Arbeide og
udtænke allehaande Kunstverker, som
gives ham, sammen med dine kyndige
Mænd og min Herre Davids, din Fa-
rs, kyndige Mænd. 2 Mos. 31, 4 fg.
15. Og den Hvede og det Byg, den
lje og den Vin, min Herre har lovet,
n sende han nu sine Tjenere!
16. Og vi skulle hugge Træer af Li-
non, saa mange, du har Brug for, og
inge dig dem i Flaader tilsøs hen til
ppe; saa kan du føre dem op til Je-
salem. Esr. 3, 7.
17. Og Salomo talte alle de frem-
de Mænd, som vare i Israels Land,
er den Tælling, David, hans Fader,
vde holdt, og de fandtes at være hun-
ede og tre og femti tusinde og seks
ndrede. 1 Krøn. 22, 2.
18. Og han gjorde sytti tusinde af
n til Lastdragere og otteti tusinde til
ggere paa Bjerget og tre tusinde og
s hundrede til Opsynsmænd for at
de Folket til Arbeide. V. 2. Jos. 9, 27.

3. Kapitel.

tedet, hvor, og Tiden, naar Templet blev byg- (1. 2). Dets Størrelse og prægtige Indretning 9). Salomo lader forfærdige to Keruber, et hæng og to store Søiler foran Templet (10—17).

g Salomo begyndte at bygge Herrens
Hus i Jerusalem paa Morias Bjerg,
r han havde aabenbaret sig for Da-
, hans Fader, hvor denne havde gjort
beredelser, paa Davids Plads, paa
usiten Ornans Tærskeplads.
ng. 6, 1 fg. 2 Sam. 24, 18 fg. 1 Krøn. 21, 18 fg.
. Og han begyndte at bygge i den
en Maaned, paa den anden Dag, i
Kongedømmes fjerde Aar.
. Og dette var Grundvolden, som
lomo lagde for at bygge Guds Hus:
gden i Alen efter det forrige Maal
seksti Alen, og Bredden tyve Alen.
4. Og Forhallen, som var foran Læng-
den, var efter Bredden af Huset tyve
Alen, og Høiden hundrede og tyve, og
han klædte den indentil med purt Guld.
5. Og det store Hus klædte han med
Cypresstræ, og han klædte det med godt
Guld og satte derpaa Palmer og Kjæder.
6. Og han belagde Huset med kostbare
Stene til Prydelse, og Guldet var Guld
fra Parva'im.
7. Og han klædte Huset, Bjælkerne,
Dørtærsklerne og dets Vægge og dets
Døre, med Guld og udskar Keruber paa
Væggene.
8. Og han gjorde det Allerhelligstes
Hus (dets Længde var efter Bredden af
Huset tyve Alen, og dets Bredde tyve
Alen), og han klædte det med godt Guld,
indtil seks hundrede Talenter.
9. Og Vegten paa Søm var femti
Sekel Guld, og Overværelserne klædte
han med Guld.
10. Og han gjorde i det Allerhelligstes
Hus to Keruber, Billedhuggerarbeide, og
belagde dem med Guld.
2 Mos. 25, 18. 1 Kong. 6, 23.
11. Og Længden af Kerubernes Vin-
ger var tyve Alen; den ene Vinge var
fem Alen og berørte Husets Væg, og
den anden Vinge var fem Alen og be-
rørte den anden Kerubs Vinge;
12. og den anden Kerubs Vinge var
fem Alen og berørte Husets Væg, og den
anden Vinge var fem Alen og stødte til
den anden Kerubs Vinge.
13. Disse Kerubernes Vinger vare, ud-
bredte, tyve Alen, og selv stode de paa
sine Fødder, og deres Ansigter vendte
mod Huset.
14. Og han gjorde Forhænget af blaa
og purpurrød og karmesinrød Uld og hvid
Bomuld og satte Keruber paa det.
15. Og han gjorde foran Huset to
Søiler, fem og treti Alen i Længde*,
og Søilehovedet, som var paa Toppen,
var fem Alen. 4, 12 fg.
*nemlig begge tilsammen, 1 Kong. 7, 15.
16. Og han gjorde Kjæder i Koret og
satte dem paa Toppen af Søilerne, og
han gjorde hundrede Granatæbler og
satte dem paa Kjæderne.
17. Og han opreiste Søilerne foran
Templet, den ene til Høire og den anden
til Venstre; og han kaldte den høires
Navn Jakin og den venstres Navn Boas.
1 Kong. 7, 21.

4. Kapitel.

Der forfærdiges et Brændofferalter af Kobber og et støbt Vandkar (1—5), endvidere ti Bækkener, ti Lysestager, ti Borde; to Forgaarde indrettes; Pander, Skuffer og Skaaler forarbeides (6—11). Der beskrives endvidere, hvilke Sager Hiram forfærdigede, og af hvad Stof (12—22).

Og han gjorde et Alter af Kobber; tyve Alen var dets Længde og tyve Alen dets Bredde og ti Alen dets Høide. 7, 7. 2 Mos. 27, 1. 2.

2. Og han gjorde et støbt Hav, ti Alen vidt fra sin ene Rand til sin anden Rand, rundt trindt omkring, og fem Alen var dets Høide, og en Snor paa tretti Alen gik rundt om det. 1 Kong. 7, 23 fg.

3. Og Billeder af Okser vare nedenunder det, omgivende det trindt omkring; ti paa hver Alen omgave de Havet rundt om; i to Rader vare Okserne, støbte i een Støbning med det.

4. Det stod paa tolv Okser; tre vendte mod Nord, og tre vendte mod Vest, og tre vendte mod Syd, og tre vendte mod Øst, og Havet hvilede ovenpaa dem, og deres Bagdele vendte alle indad.

5. Og dets Tykkelse var en Haandbred, og dets Rand som Arbeidet paa Randen af et Bæger, som en Liljeblomst; det holdt mange Bat, tre tusinde rummede det.

6. Og han gjorde ti Bækkener og satte fem paa den høire Side og fem paa den venstre Side for at vaske i dem; hvad der hørte til Brændofferet, afskyllede de i dem, men Havet var for Presterne til at vaske sig i. 1 Kong. 7, 38.

7. Og han gjorde ti Guldlysestager, som de skulde være, og satte dem i det Hellige, fem paa høire og fem paa venstre Side. 1 Kong. 7, 49. 2 Mos. 25, 31.

8. Og han gjorde ti Borde og satte dem i det Hellige, fem paa høire og fem paa venstre Side, og han gjorde hundrede Skaaler af Guld. 2 Mos. 27, 3.

9. Og han gjorde Presternes Forgaard og den store Gaard og Døre til Gaarden, og deres Fløie belagde han med Kobber.

10. Og Havet satte han paa Husets høire Side mod Sydost. 1 Kong. 7, 39.

11. Og Huram gjorde Panderne og Skufferne og Skaalerne til at stænke med. Og saaledes blev Huram færdig med at gjøre det Arbeide, han gjorde for Kong Salomo i Guds Hus,

12. to Søiler og de to Skaaler og Søilehoveder paa Toppen af Søilerne og de to Netverker til at dække de to Skaaler paa Søilehovederne, som vare paa Toppen af Søilerne, 1 Kong. 7, 15 fg. 41 fg.

13. og de fire hundrede Granatæbler til de to Netverker, to Rader Granatæbler til hvert Netverk, til at dække de to Skaaler paa Søilehovederne, som vare ovenpaa Søilerne;

14. og Fodstykkerne gjorde han, og Bækkenerne gjorde han paa Fodstykkerne,

15. det ene Hav og de tolv Okser under det;

16. og Panderne og Skufferne og Gaflerne og alt deres Tilbehør gjorde Huram, hans Fader*, for Kong Salomo til Herrens Hus af poleret Kobber.

* Salomos Fader, d. e. en Mester i hans Tjeneste; 2, 13.

17. Paa Jordansletten lod Kongen dem støbe i den faste Jord mellem Sukkot og Zeredata. 1 Kong. 7, 46 fg.

18. Og Salomo gjorde alle disse Sager i stor Mængde; thi Kobberets Veg[t] blev ikke undersøgt.

19. Og Salomo gjorde alle de Ting, som skulde være i Guds Hus, baad[e] Guldalteret og Bordene og Skuebrøden[e] paa dem

20. og Lysestagerne og deres Lamper, forat man skulde tænde dem, som an[-] ordnet var, foran Koret, af det kostbareste Guld

21. og Blomsterne og Lamperne o[g] Lysesakserne af Guld (det var det reneste Guld)

22. og Knivene og Skaalerne til [at] stænke med og Fadene og Ildkarrene [af] det kostbareste Guld; og hvad Huset[s] Indgange angaar, saa vare dets ind[re] Døre til det Allerhelligste og Husets Dø[re] til det Hellige af Guld.

5. Kapitel.

Salomo lader Alt, hvad der var helliget, [og] Paktens Ark med, hvad deri var, føre ind i Te[m]plet (1—10). Presterne gaa ud af Helligdomme[n;] Leviterne prise Gud; en Sky, hvori Herrens He[r]lighed aabenbares, fylder Huset (11—14).

Saa blev da alt det Arbeide færdi[gt,] som Salomo lod gjøre til Herre[ns] Hus, og Salomo bragte ind, hvad D[a-] vid, hans Fader, havde helliget, og S[ølv-] vet og Guldet og alle Karrene lagde h[an] i Guds Huses Skatkamre. 1 Kong. 7,

2. Da forsamlede Salomo Israels
'Ældste og alle Stammernes Overhoveder,
Oversterne for Israels Børns Husfædre,
il Jerusalem for at føre Herrens Pagts=
lrk op fra Davids Stad, det er Zion.
1 Kong. 8, 1 fg.
3. Og alle Israels Mænd forsamlede
g til Kongen paa Festen, det er den
yvende Maaned.
4. Og alle Israels Ældste kom, og
eviterne løftede Arken op.
5. Og de bare Arken op og Sammen=
omstens Telt og alle Helligdommens
edskaber, som vare i Teltet; de levitiske
rester bare dem op.
6. Og Kong Salomo og hele Israels
lenighed, som havde forsamlet sig hos
m, vare foran Arken og ofrede smaat
væg og stort Kvæg, som ikke kunde
elles og ikke beregnes for Mangfoldighed.
2 Sam. 6, 13.
7. Og Presterne bragte Herrens Pagts=
rk ind paa dens Sted, ind i Husets
or, ind i det Allerhelligste, ind under
eruberneS Vinger.
8. Og Keruberne udbredte sine Vinger
er Arkens Sted, og Keruberne dækkede
ventil over Arken og over dens Stænger.
9. Og Stængerne vare saa lange, at
tængernes Knapper saaes at staa frem
a Arken paa Forsiden af Koret; men
saaes ikke udenfor. Og den blev der
otil denne Dag.
10. Der var Intet i Arken, uden de
Tavler, som Moses havde nedlagt i
a ved Horeb, da Herren gjorde Pakt
d Israels Børn, da de droge ud af
gypten. 2 Mos. 25, 16. 21.
11. Og det skede, da Presterne gik ud
Helligdommen (thi alle de Prester, som
ndtes, havde helliget sig, man kunde ikke
gttage Skifterne), 1 Krøn. 24, 1 fg.
12. og da Leviterne, Sangerne, alle=
mmen, baade Asaf, Heman, Jedutun
deres Sønner og deres Brødre, iførte
de Bomuldsklæder, med Cymbler og
d Harper og med Citarer stode paa
siden af Alteret, og hos dem hundrede
tyve Prester, som blæste i Trompeter,
13. og da de som een Mand blæste i
ompeterne og sang for enstemmig med
elig Røst at love og prise Herren, og
de lode Trompeterne høit lyde og
mblerne og Sangens øvrige Instru=
ater og Herrens Lovprisning, fordi
n er god, fordi hans Miskundhed varer
evindelig, da blev Huset, Herrens Hus,
fyldt af en Sky. Esr. 3, 10 fg.
2 Krøn. 7, 3. Ps. 136, 1 fg. Luk. 1, 50.
14. Og Presterne kunde ikke blive staa=
ende for at forrette Tjeneste for Skyens
Skyld; thi Herrens Herlighed fyldte Guds
Hus. 2 Mos. 40, 34. 2 Krøn. 7, 2. Ez. 43, 5.

6. Kapitel.

Salomo priser Herren, fordi han har opfyldt sine Forjættelser til David (1—11). Han bøier sine Knæ for Herren og beder ham, at han fremdeles vil holde sine Forjættelser (12—17), og særlig, at han vil høre deres Bønner, som i dette Hus eller vendte mod det bede til ham (18—42).

Da sagde Salomo: Herren har sagt,
at han vil bo i Mulmet;
1 Kong. 8, 12 fg. 2 Mos. 20, 21.
2. og jeg har bygget et Hus til Bolig for
dig og et Sted, hvor du kan bo evindelig.
3. Og Kongen vendte sit Aasyn og
velsignede hele Israels Menighed, og hele
Israels Menighed stod. 2 Sam. 6, 18.
4. Og han sagde: Lovet være Herren,
Israels Gud, som med sin Mund talte
med David, min Fader, og med sin Haand
har opfyldt det, han sagde:
5. Fra den Dag, jeg førte mit Folk
ud af Ægyptens Land, udvalgte jeg ikke
nogen Stad af alle Israels Stammer,
hvor man skulde bygge et Hus, forat mit
Navn skulde være der, et heller udvalgte
jeg nogen Mand til at være Fyrste over
mit Folk Israel; 2 Sam. 7, 6 fg.
6. men saa udvalgte jeg Jerusalem,
forat mit Navn skulde være der, og jeg
udvalgte David til at være over mit
Folk Israel.
7. Og David, min Fader, fik isinde
at bygge et Hus for Herrens, Israels
Guds, Navn. 2 Sam. 7, 2 fg. 1 Krøn. 28, 2 fg.
8. Men Herren sagde til David, min
Fader: Efterdi du har faaet isinde at
bygge et Hus for mit Navn, saa har du
gjort vel i, at du har faaet Saadant isinde.
9. Dog skal ikke du bygge Huset, men
din Søn, som skal udgaa af dine Lænder,
han skal bygge Huset for mit Navn.
10. Og Herren opfyldte sit Ord, som
han havde talt, og jeg traadte op i Da=
vids, min Faders, Sted og tog Sæde
paa Israels Trone, ligesom Herren
havde talt, og jeg byggede Huset for
Herrens, Israels Guds, Navn.
11. Og jeg satte der Arken, hvori
Herrens Pakt er, som han gjorde med
Israels Børn.

12. Og han* stod foran Herrens Alter lige for hele Israels Menighed og udbredte sine Hænder. * Salomo. 1 Kong. 8, 22 fg.

13. Salomo havde nemlig gjort en Forhøining af Kobber og sat den midt i Gaarden; fem Alen var dens Længde og fem Alen dens Bredde og tre Alen dens Høide; og han stod paa den og bøiede sig ned paa sine Knæ for hele Israels Menighed og udbredte sine Hænder mod Himmelen.

14. Og han sagde: Herre, Israels Gud! Der er ingen Gud som du i Himmelen eller paa Jorden, du, som bevarer Pagten og Miskundheden mod dine Tjenere, som vandre for dit Aasyn af hele sit Hjerte, Luk. 1, 72.

15. du, som har holdt din Tjener David, min Fader, det, du havde talt til ham; du talte det med din Mund, og med din Haand har du opfyldt det, som det sees paa denne Dag.

16. Og nu, Herre, Israels Gud, hold din Tjener David, min Fader, det, du har talt til ham og sagt: Der skal ikke fattes dig en Mand for mit Aasyn, som skal sidde paa Israels Trone, naar bare dine Børn tage Vare paa sin Vei, saa de vandre i min Lov, ligesom du har vandret for mit Aasyn.
2 Sam. 7, 16. 1 Kong. 2, 4.

17. Og nu, Herre, Israels Gud, lad dit Ord vorde Sandhed, som du har talt til din Tjener David!

18. Skulde Gud virkelig bo hos Menneskene paa Jorden? Se, Himlene og Himlenes Himle rumme dig ikke; hvor meget mindre da dette Hus, som jeg har bygget! 2, 6. Es. 66, 1.

19. Men du vil dog vende dig til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge Begjæring, Herre, min Gud, for at høre paa det Raab og den Bøn, din Tjener beder for dit Aasyn,

20. saa dine Øine maa være opladte og vendte mod dette Hus Dag og Nat, mod det Sted, hvorom du har sagt, at du vil sætte dit Navn der, for at høre paa den Bøn, som din Tjener beder, vendt mod dette Sted;
2 Mos. 20, 24. 5 Mos. 12, 5. 11.

21. og du vil høre paa din Tjeners og dit Folks, Israels, ydmyge Begjæringer, som de bede, vendte mod dette Sted, og du vil høre dem fra det Sted, hvor du bor, fra Himmelen; du vil høre og forlade.

22. Naar Nogen synder mod sin Næste, og man paalægger ham en Ed, saa man lader ham sværge, og han kommer ind og sværger for dit Alter i dette Hus,
2 Mos. 22, 10 fg.

23. saa vil du høre fra Himmelen og handle og skaffe dine Tjenere Ret, saa du gjengjælder den Skyldige, idet du lader hans Vei komme over hans Hoved, og dømmer den Retfærdige retfærdig at være, idet du giver ham efter hans Retfærdighed.

24. Og naar dit Folk Israel bliver slaget for Fiendens Aasyn, fordi de synde mod dig, men de saa vende om og bekjende dit Navn og bede til dig og bønfalde om Naade for dit Aasyn i dette Hus, 5 Mos. 28, 25.

25. saa vil du høre det fra Himmelen og forlade dit Folks, Israels, Synd og føre dem tilbage til det Land, du har givet dem og deres Fædre.

26. Naar Himmelen lukkes, saa der ikke kommer Regn, fordi de synde mod dig, og de saa bede, vendte mod dette Sted, og bekjende dit Navn, idet de vende om fra sin Synd, fordi du ydmyger dem, 5 Mos. 28, 23. 24.

27. saa vil du høre det i Himmelen og forlade dine Tjeneres og dit Folks, Israels, Synd, fordi du vil lede dem hen til den gode Vei, de skulle vandre, og du vil give Regn over dit Land, som du har givet dit Folk til Arv.

28. Naar der kommer Hunger i Landet, naar der kommer Pest, naar der kommer Brand og Vissenhed i Kornet, Græshopper og Gnavere, naar deres Fiender trænge dem i deres Porte[s] Land, naar der kommer nogen Plage o[g] nogen Sygdom, — 20, [9]

29. hvilkensomhelst Bøn, hvilkensom helst ydmyg Begjæring der da sker a[f] hvert Menneske og af hele dit Folk Is rael, som kjender hver sit Hjertes Plag og sin Smerte og udbreder sine Hænde[r] mod dette Hus,

30. saa vil du høre den fra Himme len, det Sted, hvor du bor, og du v[il] forlade og give hver Mand efter al[le] hans Veie, fordi du kjender hans Hjer[te] (thi du alene kjender Menneskenes Hjerte[r]) Ps. 7, 10; 17,

31. forat de maa frygte dig, saa [de] vandre paa dine Veie alle de Dage, [de] leve i det Land, du har givet vore Fædr[e]. 1 Kong. 11, [..]

32. Ogsaa paa den Fremmede, som
ikke er af dit Folk Israel, men kommer
fra et fjernt Land for dit store Navns
og din stærke Haands og din udrakte
Arms Skyld, kommer og beder, vendt
mod dette Hus, Es. 56, 6.
33. vil du høre fra Himmelen, fra
det Sted, hvor du bor, og gjøre efter
Alt, hvorom den Fremmede raaber til
dig, forat alle Jordens Folk maa lære
at kjende dit Navn og frygte dig, ligesom
dit Folk Israel, og erkjende, at dit Navn
nævnes over dette Hus, som jeg har
bygget.
34. Naar dit Folk drager ud i Krig
mod sine Fiender ad den Vei, du sender
dem, og de saa bede til dig, vendte mod
denne Stad, som du har udvalgt, og det
Hus, jeg har bygget for dit Navn,
35. saa vil du fra Himmelen høre
deres Bøn og deres ydmyge Begjæring
og skaffe dem Ret.
36. Naar de synde mod dig (thi der
er intet Menneske, som ikke synder), og
du vredes paa dem og giver dem i en
Fiendes Vold, og de, som tage dem til-
fange, føre dem i Fangenskab til et Land,
fjernt eller nær, Præd. 7, 20.
37. og de tage sig det til Hjerte i
det Land, hvor de holdes fangne, og om-
vende sig og bønfalde dig om Naade i
sit Fangenskabs Land og sige: Vi have
syndet, handlet ilde og været ugudelige,
Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.
38. og de omvende sig til dig af hele
sit Hjerte og af hele sin Sjæl i sit Fan-
genskabs Land, hvorhen man har ført
dem i Fangenskab, og de bede, vendte
mod sit Land, som du har givet deres
Fædre, og den Stad, du har udvalgt,
og det Hus, jeg har bygget for dit Navn,
Dan. 6, 11.
39. saa vil du fra Himmelen, fra det
Sted, hvor du bor, høre deres Bøn og
deres ydmyge Begjæringer og skaffe dem
Ret og forlade dit Folk, hvad de have
syndet mod dig.
40. Nu, min Gud, lad dine Øine være
opladte og dine Øren mærke paa den
Bøn, som gjøres paa dette Sted!
41. Saa reis dig nu, Herre Gud, og
kom til din Hvile, du og din Styrkes
Ark! Lad dine Prester, Herre Gud, vorde
iførte Frelse, og dine Fromme glæde sig i
det Gode! 4 Mos. 10, 35. Ps. 132, 8. 9. 16.
42. Herre Gud! Vis ikke din Salve-
des Aasyn bort, kom den rige Miskund-
hed i Hu, som du har forjættet David,
din Tjener! 1 Kong. 2, 16. 2 Sam. 7, 13.

7. Kapitel.

Ild fra Himmelen fortærer Salomos Offer, Herrens Herlighed fylder Templet, Folket lover Gud; Huset indvies med mange Offere (1—7). Løvsalernes Høitid feires; Folket drager hjem (8—11). Herren forjætter Salomo Bønhørelse, saafremt han og hans Folk ville være Gud lydige (12—18); ellers vil han straffe dem haardt (19—22).

Og da Salomo havde endt sin Bøn,
faldt Ild ned fra Himmelen og for-
tærede Brændofferet og Slagtofferne, og
Herrens Herlighed fyldte Huset.
3 Mos. 9, 24. 1 Kong. 18, 38. 2 Mos. 40, 34.
1 Kong. 8, 11. Ez. 43, 5.
2. Og Presterne kunde ikke gaa ind i
Herrens Hus; thi Herrens Herlighed
fyldte Herrens Hus.
3. Da alle Israels Børn saa, hvor-
ledes Ilden faldt ned og Herrens Her-
lighed kom over Huset, bøiede de sig ned
med Ansigtet til Jorden mod Gulvet og
tilbade og lovede Herren, fordi han er
god, fordi hans Miskundhed varer evin-
delig. Ps. 136, 1 fg. Esr. 3, 11.
4. Og Kongen og alt Folket ofrede
Slagtoffer for Herrens Aasyn. 1 Kong. 8, 62 fg.
5. Og Kong Salomo ofrede som Slagt-
offer to og tyve tusinde Stykker stort
Kvæg og hundrede og tyve tusinde Stykker
smaat Kvæg. Saaledes indviede Kongen
og alt Folket Guds Hus.
6. Og Presterne stode i sine Forret-
ninger og Leviterne med Herrens Sang-
instrumenter, som Kong David havde
ladet gjøre for at prise Herren, fordi
hans Miskundhed varer evindelig, naar
David lovede Gud gjennem dem*, og
Presterne blæste i Trompeter lige overfor
dem, og hele Israel stod.
*Leviterne. 4 Mos. 10, 10.
7. Og Salomo helligede den midterste
Del af Forgaarden, som var foran Her-
rens Hus, thi der ofrede han Brænd-
offerne og Takoffernes Fedtstykker; thi
Kobberalteret, som Salomo havde gjort,
kunde ikke rumme Brændofferet og Mad-
offeret og Fedtstykkerne. 4, 1.
8. Og Salomo feirede Festen* paa
den samme Tid i syv Dage, og hele Is-
rael med ham, en saare stor Forsamling
fra Egnen henimod Hamat indtil Ægyp-
tens Bæk. *1 Kong. 8, 2. 4 Mos. 13, 21.
Jos. 13, 3—5.
9. Og de holdt paa den ottende Dag

en Festforsamling; thi Alterets Indvielse
feirede de i syv Dage og Festen i syv
Dage. 3 Mos. 23, 36.
10. Og paa den tre og tyvende Dag
i den syvende Maaned lod han Folket
fare til sine Telte, glade og vel tilmode
over det Gode, Herren havde gjort mod
David og mod Salomo og mod Israel,
sit Folk.
11. Saaledes blev Salomo færdig med
Herrens Hus og med Kongens Hus, og
Alt, hvad der var kommet Salomo isinde
at gjøre i Herrens Hus og i sit Hus,
havde han Lykke til. 1 Kong. 9, 1 fg.
12. Og Herren aabenbarede sig for
Salomo om Natten og sagde til ham:
Jeg har hørt din Bøn og udvalgt mig
dette Sted til et Offerhus. 6, 20.
13. Naar jeg lukker Himmelen, saa
der ikke kommer Regn, og naar jeg by-
der Græshopper at fortære Landet, og
naar jeg sender Pest iblandt mit Folk,
14. og mit Folk, som er kaldt med
mit Navn, saa ydmyger sig, og de bede og
søge mit Aasyn og vende om fra sine onde
Veie, saa vil jeg høre fra Himmelen og
forlade deres Synd og læge deres Land.
15. Nu skulle mine Øine være op-
ladte og mine Øren mærke paa den Bøn,
som gjøres paa dette Sted.
16. Og nu har jeg udvalgt og helliget
dette Hus, forat mit Navn skal være
der til evig Tid, og mine Øine og mit
Hjerte skulle være der alle Dage.
17. Og du, hvis du vandrer for mit
Aasyn, som David, din Fader, vandrede,
og gjør efter Alt, hvad jeg har befalet
dig, og holder mine Bud og mine Love,
18. saa vil jeg befæste dit Kongedøm-
mes Trone efter den Pakt, jeg gjorde
med David, din Fader, sigende: Der
skal ikke fattes dig en Mand, som skal
herske over Israel. 2 Sam. 7, 12. 1 Kong. 2, 4.
19. Men hvis I vende tilbage og for-
lade mine Love og mine Bud, som jeg
har forelagt eder, og gaa hen og tjene
andre Guder og tilbede dem,
20. saa vil jeg rykke dem op af mit
Land, som jeg har givet dem, og dette
Hus, som jeg har helliget for mit Navn,
vil jeg forkaste fra mit Aasyn og gjøre
det til et Ordsprog og til en Spot iblandt
alle Folk. 5 Mos. 4, 26; 30, 18. Jos. 23, 16.
21. Og dette Hus, som har været saa
høit, — hver den, som gaar forbi det,
skal forfærdes og sige: Hvorfor har Her-
ren gjort saaledes mod dette Land og
mod dette Hus? Jer. 22, 8.
22. Og man skal sige: Fordi de for-
lode Herren, deres Fædres Gud, som
førte dem ud af Ægyptens Land, og de
holdt sig til andre Guder og tilbade dem
og tjente dem; derfor har han ført al
denne Ulykke over dem.

8. Kapitel.

Salomo bygger Stæder og Fæstninger (1—6), gjør de Fremmede i Landet til arbeidspligtige Trælle, men ophøier og ærer Israels Folk (7—10). Han fører sin Hustru, Faraos Datter, op i det Hus, han har bygget for hende, ofrer og drager Omsorg for Gudstjenesten (11—16), sender Skibe til Ofir (17. 18).

Og det skede efter tyve Aars Forløb,
da Salomo havde bygget Herrens
Hus og sit Hus, 1 Kong. 9, 10 fg. 6, 38; 7, 1.
2. saa byggede Salomo de Stæder,
Huram havde givet Salomo, og lod Is-
raels Børn bo der.
3. Derefter drog Salomo til Hamat-
Zoba og fik Overhaand over det.
4. Og han byggede Tadmor i Ørkener
og alle de Forraadsstæder, han byggede
i Hamat. 1 Kong. 9, 17 fg
5. Og han byggede det øvre Bet-
Horon og det nedre Bet-Horon, fast
Stæder med Mure, dobbelte Porte o
Bomme, 5 Mos. 3,
6. og Ba'alat og alle de Forraads-
stæder, Salomo havde, og alle Stædern
for Stridsvognene og Stæderne for Ry
terne og Alt, hvad Salomos Hu sto
til, hvad han havde Lyst til at bygge
Jerusalem og paa Libanon og i hele
Herredømmes Land.
7. Alt det Folk, som var blevet ti
bage af Hetiterne, Amoriterne, Feris
terne, Heviterne og Jebusiterne, hvil
ikke vare af Israel,
8. af deres Børn, som vare blev
tilbage efter dem i Landet, idet Israe
Børn ikke havde udryddet dem, udtog S
lomo til Arbeidspligtige indtil denne Da
Jos. 16,
9. Men af Israels Børn gjorde S
lomo ikke Nogen til Træl til sit Arbeid
thi de vare Krigsmænd og Øverster f
hans Drabanter og Øverster for ha
Stridsvogne og hans Ryttere.
10. Og dette var Tallet paa de Ov
opsynsmænd, som Kong Salomo hav
To hundrede og femti, som styrede Folk
11. Og Salomo førte Faraos Dat

op fra Davids Stad til det Hus, han
havde bygget for hende; thi han sagde:
En Kvinde skal ikke bo i Davids, Is-
raels Konges, Hus; thi det er helligt,
fordi Herrens Ark er kommen derhen.
1 Kong. 9, 24.
12. Da ofrede Salomo Herren Brænd-
offere paa Herrens Alter, som han havde
ygget foran Forhallen,
13. hvad der hørte til hver Dag at
fre efter Moses's Bud, paa Sabbaterne
g Nymaanederne og Høitiderne tre Gange
m Aaret, paa de usyrede Brøds Fest og
aa Ugernes Fest og paa Løvsalernes Fest.
4 Mos. 28, 2 fg. 2 Mos. 23, 14 fg.
14. Og han beskikkede efter Davids, hans
aders, Anordning Presternes Skifter
l deres Tjeneste og Leviterne til deres
orretninger for at lovsynge og forrette
jeneste for Presternes Øine, efter hvad
r hørte til hver Dag, og Portnerne
ter deres Skifter i hver Port; thi saa
r Davids, den Guds Mands, Befaling,
1 Krøn. 24, 1 fg. 26, 1 fg.
15. og man afveg ikke fra, hvad Kongen
vde befalet Presterne og Leviterne angaa-
de enhver Sag og angaaende Skattene.
16. Saa var da hele Salomos Arbeide
dtil den Dag, Grundvolden blev lagt
Herrens Hus, og indtil det blev
ldendt, bragt i Stand; Herrens Hus
r færdigt.
17. Da drog Salomo til Ezjon-Geber
til Elot ved Havets Bred i Edoms Land.
1 Kong. 9, 26 fg.
18. Og Huram sendte ham ved sine
nere Skibe og Tjenere, som vare
arne Søfolk, og de kom med Salomos
nere til Ofir og hentede derfra fire
ndrede og femti Talenter Guld og
gte det til Kong Salomo.

9. Kapitel.

ronningen af Saba kommer til Salomo for at
hans Visdom, forundrer sig saare over denne
over al hans Herlighed, priser Gud, giver og
tager rige Gaver og reiser hjem igjen (1—12).
mo samler meget Guld, lader gjøre Guld-
e, en Elfenbenstrone og Guldkar (13—21).
æres af Alle og faar aarlige Gaver, har
e Heste og Vogne, er mægtig og har stor
om, dør (22—31).

Dronningen af Saba havde hørt
Salomos Ry, og hun kom til Je-
lem med en saare stor Skare og Ka-
r, som bare Krydderier og Guld i
ngde og kostbare Stene, for at sætte
omo paa Prøve ved mørke Taler; og
hun kom til Salomo og talte med ham
om Alt, hvad der var i hendes Hjerte.
1 Kong. 10, 1 fg. Matt. 12, 42.
2. Og Salomo udtydede for hende alle
hendes Ord; der var ikke et Ord skjult for
Salomo, som han ikke udtydede for hende.
3. Da Dronningen af Saba saa Salo-
mos Visdom og det Hus, han havde bygget,
4. og Maden paa hans Bord, og
hvorledes hans Tjenere sade, og hvor-
ledes hans Opvartere stode, og deres
Klæder og hans Mundskjenke og deres
Klæder og hans Opgang, ad hvilken han
gik op til Herrens Hus, var hun ganske
ude af sig selv.
5. Og hun sagde til Kongen: Sand-
hed var det Ord, jeg hørte i mit Land,
om dine Ting og om din Visdom.
6. Og jeg troede ikke deres Ord, før-
end jeg kom, og mine Øine saa det, og
se, ikke Halvdelen er bleven mig fortalt
af din megen Visdom; du overgaar det
Rygte, jeg har hørt.
7. Salige ere dine Mænd, og salige
disse dine Tjenere, som altid staa for
dit Aasyn og høre din Visdom.
8. Lovet være Herren, din Gud, som
havde Velbehag i dig, saa han satte dig
paa sin Trone til Konge for Herren,
din Gud! Fordi din Gud elsker Israel,
saa han lader det blive staaende evin-
delig, satte han dig til Konge over dem
for at øve Ret og Retfærdighed. 2, 11.
9. Og hun gav Kongen hundrede og
tyve Talenter Guld og Krydderier i stor
Mængde og kostbare Stene; der var ikke
saadanne Krydderier, som de, Dronningen
af Saba gav Kong Salomo.
10. Tillige havde Hurams Tjenere og
Salomos Tjenere, som havde ført Guld
fra Ofir, medbragt Sandeltræ og kost-
bare Stene. 8, 18.
11. Og Kongen lod af Sandeltræet
gjøre Trapper for Herrens Hus og for
Kongens Hus og Citarer og Harper for
Sangerne, og Saadant var ikke før seet
i Judas Land.
12. Og Kong Salomo gav Dronningen
af Saba Alt, hvad hun havde Lyst til,
hvad hun bad om, foruden Gaver for
det, hun havde medbragt til Kongen; og
hun vendte om og drog til sit Land, hun
selv og hendes Tjenere.
13. Og Vegten af det Guld, som i eet
Aar kom ind til Salomo, var seks hun-
drede og seks og seksti Talenter Guld,

14. foruden det, som kom ind fra Kjøbmændene, og hvad Kræmmerne bragte; og alle Arabiens Konger og Landets Statholdere bragte Salomo Guld og Sølv.

15. Og Kong Salomo lod gjøre to hundrede store Skjolde af udhamret Guld (seks hundrede Sekel udhamret Guld gik der paa hvert Skjold) 1 Kong. 10, 16; 14, 26.

16. og tre hundrede smaa Skjolde af udhamret Guld (tre hundrede Sekel Guld gik der paa hvert Skjold), og Kongen satte dem i Libanons Skovhus.

17. Og Kongen lod gjøre en stor Elfenbenstrone og klædte den med purt Guld.

18. Og Tronen havde seks Trin og en Fodskammel af Guld, som vare fastgjorte til Tronen, og Arme paa begge Sider ved Sædet, og to Løver stode ved Siden af Armene.

19. Og tolv Løver stode der paa de seks Trin paa begge Sider; Saadant er ikke gjort for noget Kongerige.

20. Og alle Kong Salomos Drikkekar vare af Guld, og alle Karrene i Libanons Skovhus vare af det kostbareste Guld; Sølv blev ikke agtet for Noget i Salomos Dage.

21. Thi Kongens Skibe fore til Tarsis sammen med Hurams Tjenere; een Gang hvert tredje Aar kom Tarsisskibene og bragte Guld og Sølv, Elfenben og Aber og Paafugle.

22. Og Kong Salomo blev større end alle Jordens Konger i Rigdom og Visdom.

23. Og alle Jordens Konger søgte Salomos Aasyn for at høre hans Visdom, som Gud havde lagt i hans Hjerte.

24. Og de bragte hver sin Gave, Sølvkar og Guldkar og Klæder, Rustninger og Krydderier, Heste og Mulæsler, hvert Aar Gave for det Aar.

25. Og Salomo havde fire tusinde Staldrum for Heste og Stridsvogne og tolv tusinde Ryttere; og han hensatte dem i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. 1, 14. 1 Kong. 4, 26.

26. Og han var Hersker over alle Kongerne fra Floden til Filisternes Land og lige til Ægyptens Landemærke. 1 Kong. 4, 21.

27. Og Kongen gjorde Sølvet i Jerusalem saa almindeligt som Stene, og Cedertræerne gjorde han saa mange som Morbærtræerne, der voxe i Lavlandet. 1, 15 fg. 1 Kong. 10, 27 fg.

28. Og man udførte Heste fra Ægypten og fra alle Landene til Salomo.

29. Men det Øvrige af Salomos Historie, den første og den sidste, er opskrevet i Profeten Natans Krønike og i Silonitten Achias Profeti og i Seeren Jedis Syn angaaende Jeroboam, Nebats Søn. 1 Kong. 11, 41 fg.

30. Og Salomo var Konge i Jerusalem over hele Israel i firti Aar.

31. Og Salomo lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham i Davids, hans Faders, Stad; og Rehabeam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

10. Kapitel.

Rehabeam drager til Sikem for at lade sig hylde som Konge over Israel, men de ti Stammer falde fra ham, fordi han ikke vil lette sin Faders tunge Aag; de stene hans Sendebud Hadoram (1—19).

Og Rehabeam drog til Sikem; thi til Sikem var hele Israel kommet for at gjøre ham til Konge 1 Kong. 12, 1 fg.

2. Og det skede, da Jeroboam, Nebats Søn, hørte det (han var i Ægypten, hvorhen han var flygtet for Kong Salomo), saa vendte Jeroboam tilbage fra Ægypten. 1 Kong. 11, 40.

3. Og de sendte Bud hen og kaldte ham; og Jeroboam kom og hele Israel, og de talte til Rehabeam og sagde:

4. Din Fader gjorde vort Aag tungt; men let nu din Faders haarde Tjeneste og hans tunge Aag, som han lagde paa os! Saa ville vi tjene dig.

5. Men han sagde til dem: Gaar her endnu i tre Dage, og kommer saa igjen til mig! Og Folket gik.

6. Og Kong Rehabeam raadførte sig med de Ældste, som havde staaet for Salomos, hans Faders, Aasyn, medens han levede, og sagde: Hvorledes raade I mig at svare dette Folk?

7. Og de talte til ham og sagde: Hvis du vil være dette Folk god og være dem naadig og give dem gode Ord, saa ville de blive dine Tjenere alle Dage.

8. Men han forlod de Ældstes Raad, som de havde givet ham, og raadførte sig med de Unge, som vare voxede op med ham, som stode for hans Aasyn.

9. Og han sagde til dem: Hvad raade I, at vi skulle svare dette Folk, som har talt til mig og sagt: Let det Aag, din Fader lagde paa os?

10. Og de Unge, som vare voxede op med ham, talte med ham og sagde: Saaledes skal du sige til dette Folk, som

alte til dig og sagde: Din Fader gjorde
ort Aag tungt, men gjør du det lettere
or os, — saaledes skal du ~e til dem:
Min Lillefinger er tykkere end min Fa=
ers Lænder;
11. og nu, — min Fader lagde et
ungt Aag paa eder, men jeg vil gjøre
ders Aag endnu tungere; min Fader
ugtede eder med Svøber, men jeg vil
igte eder med Skorpioner.
12. Saa kom Jeroboam og alt Folket
l Rehabeam den tredje Dag, saaledes
m Kongen havde talt og sagt: Kom=
er til mig igjen den tredje Dag!
13. Og Kongen svarede dem haardt;
ong Rehabeam forlod de Gamles Raad
14. og talte til dem efter de Unges
ود og sagde: Min Fader gjorde eders
ig tungt, men jeg vil gjøre det endnu
ıgere; min Fader tugtede eder med
øber, men jeg vil tugte eder med
orpioner.
15. Kongen hørte da ikke paa Folket;
Gud vendte det saa, forat Herren
ıde opfylde sit Ord, som han ved Si=
iten Achia havde talt til Jeroboam,
bats Søn. 1 Kong. 11, 29. 31.
6. Da nu hele Israel saa, at Kongen
hørte paa dem, svarede Folket Kon=
og sagde: Hvad Del have vi i
vid? Vi have ingen Lod i Isajs Søn;
dine Telte, Israel, hver og een! Se
til dit Hus, David! Saa gik hele
ael til sine Telte. 2 Sam. 20, 1.
7. Men de Israels Børn, som boede
udas Stæder, over dem blev Reha=
n Konge.
3. Da sendte Kong Rehabeam Hadoram
som var over Pligtarbeiderne, men
aels Børn stenede ham, saa han døde,
ong Rehabeam kom med Nød og neppe
aa sin Vogn for at fly til Jerusalem.
). Saa faldt da Israel fra Davids
indtil denne Dag.

11. Kapitel.

abeam vil ved Krig igjen underkaste sig de ti
mer, men efter Semajas Raad afstaar han
(1—4). Han befæster adskillige Stæder i
og Benjamin (5—12). Presterne og Leviterne,
eroboam forskyder, gaa over til ham, lige=
nange Andre af Israels Stammer, som frygte
13—17). Han har mange Hustruer og mange
r, af hvilke han ophøier Abia over de øvrige,
ın fordeler i Stæderne i Landet (18—23).

Rehabeam kom til Jerusalem, for=
amlede han Judas Hus og Benja=
min, hundrede og otteti tusinde udvalgte
Krigsmænd, for at stride mod Israel
og bringe Riget tilbage til Rehabeam.
1 Kong. 12, 21 fg.
2. Da kom Herrens Ord til Semaja,
den Guds Mand, saaledes:
3. Sig til Rehabeam, Salomos Søn,
Judas Konge, og til hele Israel i Juda
og i Benjamin:
4. Saa siger Herren: I skulle ikke
drage op og ikke stride mod eders Brø=
dre. Vender tilbage, hver til sit Hus!
Thi fra mig er denne Sag. Og de ad=
løde Herrens Ord og vendte tilbage og
droge ikke mod Jeroboam.
5. Og Rehabeam boede i Jerusalem,
og han ombyggede Stæder til Fæstnin=
ger i Juda. 14, 6.
6. Saa byggede han Betlehem og Etam
og Tekoa
7. og Bet=Zur og Soko og Adullam
8. og Gat og Maresa og Sif
9. og Adora'im og Lakis og Aseka
10. og Zor'a og Ajalon og Hebron,
hvilke laa i Juda og i Benjamin, faste
Stæder.
11. Og han gjorde Fæstningerne stærke
og lagde Høvedsmænd i dem og Forraad
af Levnetsmidler og Olje og Vin
12. og i alle Stæderne Skjolde og
Spyd, og han gjorde dem saare stærke.
Og Juda og Benjamin hørte ham til.
13. Og de Prester og Leviter, som
vare i hele Israel, gik over til ham fra
hele sit Landemærke.
14. Leviterne forlode nemlig sine Jor=
der og sin Eiendom og droge til Juda
og til Jerusalem, fordi Jeroboam og
hans Sønner* forkastede dem, saa de
ikke fik forrette Prestetjeneste for Herren,
13, 9. *d. e. Efterfolgere.
15. og han beskikkede Prester for Of=
ferhøiene og for Bukkene* og for de
Kalve, han havde gjort.
1 Kong. 12, 31 fg. *3 Mos. 17, 7.
16. Og dem* fulgte af alle Israels
Stammer de, som hengave sit Hjerte til
at søge Herren, Israels Gud; de kom
til Jerusalem for at ofre til Herren, de=
res Fædres Gud.
*Presterne og Leviterne, V. 13. 14.
17. Og de styrkede Judas Rige og be=
fæstede Rehabeam, Salomos Søn, i
tre Aar; thi de vandrede paa Davids og
Salomos Vei i tre Aar.
18. Og Rehabeam tog sig en Hustru
foruden Mahalat, Datter af Jerimot,

Davids Søn, nemlig Abiha'il, Datter af Eliab, Isajs Søn; 1 Sam. 16, 6; 17, 13.

19. og hun fødte ham Sønner, Je'us og Semarja og Saham.

20. Og efter hende tog han Ma'aka, Absaloms Datter; og hun fødte ham Abia og Attaj og Sisa og Selomit. 1 Kong. 14, 31.

21. Og Rehabeam elskede Ma'aka, Absaloms Datter, mere end alle sine Hustruer og Medhustruer; han havde nemlig taget atten Hustruer og seksti Medhustruer, og han avlede otte og tyve Sønner og seksti Døtre.

22. Og Rehabeam satte Abia, Ma'akas Søn, til Overhoved, til Fyrste blandt hans Brødre; thi han havde isinde at gjøre ham til Konge. 5 Mos. 21, 15. 16.

23. Og han fordelte klogelig alle sine Sønner i alle Judas og Benjamins Egne, i alle de faste Stæder, og gav dem Levnetsmidler i Mængde og begjærede en Mængde Hustruer for dem.

12. Kapitel.

Rehabeam og Israel synde mod Herren, som giver dem i Sisaks Haand (1—5). De ydmyge sig for Herren, som lover at frelse dem; dog borttager Sisak Skattene og Guldskjoldene, i hvis Sted Rehabeam lader gjøre Kobberskjolde (6—12). Han regierer fremdeles over Juda, bliver ved i sin Ugudelighed, dør (13—16).

Og det skede, da Rehabeams Rige var befæstet, og da han var bleven stærk, saa forlod han Herrens Lov, og hele Israel med ham. 26, 16.

2. Og det skede i Kong Rehabeams femte Aar, at Sisak, Ægyptens Konge, drog op imod Jerusalem (thi de havde handlet troløst mod Herren) 1 Kong. 14, 22. 25.

3. med tolv hundrede Stridsvogne og med seksti tusinde Ryttere, og der var ikke Tal paa det Folk, som kom med ham fra Ægypten, Libyere, Sukkitere og Ætiopere.

4. Og han indtog de faste Stæder, som tilhørte Juda, og kom til Jerusalem. 11, 5 fg.

5. Da kom Profeten Semaja til Rehabeam og Judas Øverster, som havde forsamlet sig i Jerusalem for Sisaks Skyld, og han sagde til dem: Saa siger Herren: I have forladt mig; saa har da ogsaa jeg forladt eder og givet eder i Sisaks Haand. 15, 2; 24, 20.

6. Da ydmygede Israels Øverster og Kongen sig og sagde: Herren er retfærdig.

7. Og da Herren saa, at de havde ydmyget sig, kom Herrens Ord til Semaja saaledes: De have ydmyget sig; jeg vil ikke ødelægge dem, men lade Lidt blive reddet for dem, og min Harme skal ikke blive udøst over Jerusalem ved Sisak; 2 Kong. 22, 19.

8. dog skulle de vorde hans Tjenere og kjende, hvad det er at tjene mig og at tjene Rigerne i Landene. Jer. 2, 19.

9. Saa drog da Sisak, Ægyptens Konge, op imod Jerusalem og tog Skattene i Herrens Hus og Skattene i Kongens Hus, Altsammen tog han; han tog ogsaa de Guldskjolde, Salomo havde ladet gjøre. 1 Kong. 14, 25 fg. 10, 16. 2 Krøn. 9, 15.

10. Og Kong Rehabeam lod i deres Sted gjøre Kobberskjolde, og han betroede dem til Øversterne for Løberne, som vogtede Indgangen til Kongens Hus;

11. og det skede, saaofte Kongen gi[k] ind i Herrens Hus, kom Løberne og bar dem og bragte dem saa tilbage til Løbernes Vagtstue.

12. Og da han ydmygede sig, vendt[e] Herrens Vrede sig fra ham, thi ha[n] vilde ikke ødelægge ham aldeles, og de[r] var ogsaa noget Godt i Juda. 19, [3].

13. Og Kong Rehabeam befæstede si[g] i Jerusalem og regjerede; thi een og fir[ti] Aar gammel var Rehabeam, da han ble[v] Konge, og i sytten Aar regjerede han [i] Jerusalem, den Stad, Herren af al[le] Israels Stammer havde udvalgt for de[t] at sætte sit Navn. Og hans Moder[s] Navn var Na'ama, Ammonitinden. 1 Kong. 14, 21. 3[1].

14. Og han gjorde, hvad ondt va[r], thi han rettede ikke sit Hjerte til at sø[ge] Herren.

15. Men Rehabeams Historie, d[en] første og den sidste, er opskreven i Profet[en] Semajas og Seeren Iddos Krønike de[r] hvor Slægtregisterne opregnes. Og d[er] var Krig mellem Rehabeam og Jeroboa[m] hele Tiden. 13, 22. 1 Kong. 14, 29.

16. Og Rehabeam lagde sig hos si[ne] Fædre og blev begraven i Davids Sta[d], og Abia, hans Søn, blev Konge i ha[ns] Sted. 11, 22; 13, [...]

13. Kapitel.

Abia bliver Konge, fører Krig med Jeroboa[m,] foreholder denne sin retfærdige Sag og overvin[der] ham (1—17). Israel undertvinges, Juda styrk[es;] Abia fratager Jeroboam adskillige Stæder, [tager] mange Hustruer og Børn (18—22).

I Kong Jeroboams attende Aar blev
Abia Konge over Juda. 1 Kong. 15, 1 fg.
2. Tre Aar regjerede han i Jerusalem,
og hans Moders Navn var Mikaja,
Datter af Uriel, fra Gibea. Og der var
Krig mellem Abia og Jeroboam.
3. Abia begyndte Krigen med en Hær
af vældige Krigsmænd, fire hundrede
tusinde udvalgte Mænd, og Jeroboam
stillede sig i Slagorden mod ham med
otte hundrede tusinde udvalgte Mænd,
vældige Stridsmænd.
4. Og Abia traadte op paa Zemara=
ims Bjerg, som hører til Efra'ims Bjerg=
egn, og sagde: Hører mig, Jeroboam og
hele Israel!
5. Burde I ikke vide, at Herren, Is=
raels Gud, har givet David Kongedømmet
over Israel til evig Tid, ham og hans
Sønner, ved en Saltpakt*? *4 Mos. 18, 19.
6. Men Jeroboam, Nebats Søn, Salo=
mos, Davids Søns, Tjener, reiste sig og
gjorde Oprør mod sin Herre. 1 Kong. 11, 26.
7. Og der samlede sig til ham løse
Mænd, ryggesløse Mennesker, og de satte
sig med Magt op imod Rehabeam, Salo=
mos Søn; og Rehabeam var ung og mod=
løs og satte sig ikke med Kraft imod dem.
8. Og nu tænke I paa med Magt at
sætte eder op imod Herrens Kongedømme
i Davids Sønners Haand, fordi I ere
en stor Hob og have hos eder Guldkalve,
som Jeroboam har gjort eder til Guder.
1 Kong. 12, 28.
9. Have I ikke forstødt Herrens Pre=
ster, Arons Sønner, og Leviterne og
gjort eder Prester, ligesom Folkene i
Landene? Hver den, som kommer for at
fylde sin Haand* med en ung Okse og syv
Væedere, han bliver Prest for dem, som ikke
ere Guder. 1 Kong. 12, 31. *2 Mos. 28, 41.
10. Men vi, vi have Herren til vor
Gud, og vi have ikke forladt ham, og
Prester, Arons Sønner, tjene Herren,
og Leviterne ere i sin Gjerning,
11. og de brænde Brændoffere for
Herren hver Morgen og hver Aften og
Røgelse af vellugtende Sager og frem=
lægge Skuebrød paa Bordet af purt Guld
og holde Guldlysestagen og dens Lamper
i Orden for at tænde dem hver Aften;
thi vi tage Vare paa, hvad Herren, vor
Gud, vil have varetaget, men I, I have
forladt ham. 2 Mos. 29, 38 fg.
30, 34 fg. 25, 30. 37. 1 Krøn. 16, 40.
12. Og se, med os, i Spidsen for os
er Gud og hans Prester og Larmtrom=
peterne til at blæse Alarm mod eder.
I Israels Børn, strider ikke mod Herren,
eders Fædres Gud! Thi I skulle ikke have
Lykke med eder. 4 Mos. 10, 9.
13. Men Jeroboam lod et Baghold
drage omkring for at komme bag paa dem,
saa de* vare foran Juda, og Bagholdet
bag dem. *Jeroboam med sine øvrige Tropper.
14. Og Juda saa sig om, og se, de
havde Kampen foran og bag sig; da
raabte de til Herren, og Presterne blæste
i Trompeterne.
15. Og Judas Mænd opløftede et
Krigsskrig; og det skede, da Judas Mænd
opløftede Krigsskriget, da slog Gud Je=
roboam og hele Israel for Abias og
Judas Aasyn.
16. Og Israels Børn flyede for Juda,
og Gud gav dem i deres Haand.
17. Og Abia og hans Folk gjorde et stort
Nederlag iblandt dem, og der faldt af Is=
rael fem hundrede tusinde udvalgte Mænd.
18. Saa bleve Israels Børn ydmy=
gede paa den samme Tid; men Judas
Børn bleve stærke, fordi de forlode sig
paa Herren, deres Fædres Gud.
19. Og Abia forfulgte Jeroboam og
fratog ham Stæderne Betel med dets
tilhørende Byer og Jesana med dets til=
hørende Byer og Efron med dets tilhø=
rende Byer.
20. Og Jeroboam havde ikke mere
nogen Kraft i Abias Dage, og Herren
slog ham, saa han døde.
21. Og Abia blev mægtig og tog sig
fjorten Hustruer, og han avlede to og
tyve Sønner og seksten Døtre.
22. Men Abias øvrige Historie og hans
Veie og hans Idrætter ere opskrevne i
Profeten Iddos Historiebog. 9, 29.

14. Kapitel.

Abia dør; Asa bliver Konge i Juda, frygter Gud, afskaffer Afgudsdyrkelsen, bygger faste Stæder og samler sig en stor Hær (1—8). Den ætiopiske Konge Serah angriber ham; Asa paakalder Herren, som giver ham Seier, saa han slaar Æthioperne og fører meget Bytte med sig tilbage (9—15).

Og Abia lagde sig hos sine Fædre, og
man begrov ham i Davids Stad, og
Asa, hans Søn, blev Konge i hans Sted.
I hans Dage havde Landet Ro i ti Aar.
1 Kong. 15, 8.
2. Og Asa gjorde, hvad godt og ret
var i Herrens, hans Guds, Øine.
1 Kong. 15, 11.

3. Han bortskaffede de fremmede Guders Altere og Offerhøiene og sønderbrød Støtterne og huggede Astartebillederne i Stykker. 5 Mos. 7, 5.

4. Og han bød Juda at søge Herren, deres Fædres Gud, og holde Loven og Budet.

5. Og han bortskaffede fra alle Judas Stæder Offerhøiene og Solstøtterne, og Riget havde Ro for hans Aasyn. 3 Mos. 26, 30.

6. Og han byggede faste Stæder i Juda; thi Landet havde Ro, og der var ingen Krig mod ham i de Aar, fordi Herren skjenkede ham Ro. 11, 5; 15, 15.

7. Og han sagde til Juda: Lader os bygge disse Stæder og omgive dem med Mure og Taarne, Porte og Bomme! Endnu ligger Landet for os, fordi vi have søgt Herren, vor Gud; vi have søgt ham, og han har skjenket os Ro trindt omkring. Saa byggede de, og det lykkedes for dem.

8. Og Asa havde en Hær, som bar Skjold og Spyd, af Juda tre hundrede Tusinde og af Benjamin to hundrede og otteti Tusinde, som bare Skjold og spændte Bue; alle disse vare vældige Stridsmænd.

9. Og Ætioperen Serah drog ud imod dem med en Hær paa tusinde Gange Tusinde og tre hundrede Stridsvogne, og han kom til Maresa.

10. Og Asa drog ud imod ham, og de stillede sig i Slagorden i Zefatas Dal ved Maresa.

11. Og Asa raabte til Herren, sin Gud, og sagde: Herre! Hos dig er der ingen Forskjel paa at hjælpe den, der har megen Kraft, og den, der ingen har. Hjælp os, Herre, vor Gud! Thi paa dig forlade vi os, og i dit Navn ere vi komne mod denne Hob. Herre, du er vor Gud; lad ikke et Menneske beholde Kraft imod dig! 1 Sam. 14, 6.

12. Da slog Herren Ætioperne for Asas og Judas Aasyn, og Ætioperne flyede.

13. Og Asa og Folket, som var med ham, forfulgte dem indtil Gerar, og der faldt af Ætioperne saa mange, at ingen af dem beholdt Livet; thi de bleve knuste for Herrens og hans Hærs Aasyn. Og de bortførte saare meget Bytte. Jer. 19, 11.

14. Og de sloge alle Stæderne rundt omkring Gerar, thi Frygt for Herren var over dem, og de plyndrede alle Stæderne, thi der var meget Bytte i dem. 17, 10.

15. Ogsaa Kvægteltene sloge de og bortførte Smaakvæg i Mængde og Kameler, og saa vendte de tilbage til Jerusalem.

15. Kapitel.

Asarja trøster Asa og opmuntrer ham til at holde fast ved Herren (1—7). Asa afskaffer Afgudsdyrkelsen; Mange af Israel gaa over til ham; han forsamler hele Folket, som lover at tjene Herren (8—15). Han afsætter sin Moder og gjør en Ende paa hendes Afgudsdyrkelse; dog bortskaffes ikke Offerhøiene; han bringer det, som var helliget, ind i Guds Hus, har Fred (16—19).

Og Guds Aand kom over Asarja, Odeds Søn,

2. og han gik ud imod Asa og sagde til ham: Hører mig, Asa og hele Juda og Benjamin! Herren er med eder, naar I ere med ham, og dersom I søge ham, skal han lade sig finde af eder; men dersom I forlade ham, skal han forlade eder. Es. 55, 6. Jer. 29, 13. 1 Krøn. 28, 9. 2 Krøn. 24, 20.

3. Thi der var mange Dage for Israel, da de vare uden sand Gud og uden Lov. Prest, som underviste dem, og uden Lov. Dom. 2, 11 fg. 17, 6; 21, 25.

4. Da vendte de i sin Trængsel om til Herren, Israels Gud, og søgte ham, og han lod sig finde af dem. Dom. 3, 9. 15; 10, 10 fg.

5. Og i de Tider var der ingen Fred for den, som gik ud, og for den, som gik ind; thi stor Forvirring var der over alle Landenes Indbyggere. Dom. 5, 6.

6. Og de bleve sønderknuste, Folk mod Folk og Stad mod Stad; thi Gud forvirrede dem med allehaande Trængsel. Dom. 12, 4 fg. 20, 1 fg.

7. Men I, værer frimodige og lader ikke eders Hænder synke! Thi der er Løn for eders Gjerning. Jer. 31, 16. Sak. 8, 9. 1 Kor. 15, 58

8. Og da Asa hørte disse Ord og Profeten Odeds Profeti, fattede han Mod og bortskaffede Vederstyggelighederne fr hele Judas og Benjamins Land og fr de Stæder, han havde indtaget af Efra ims Bjergegn, og han istandsatte Herren Alter, som var foran Herrens Forhal.

9. Og han forsamlede hele Juda o Benjamin og de Fremmede hos dem a Efra'im og Manasse og af Simeon; th man gik i Mængde over til ham fr Israel, da man saa, at Herren, han Gud, var med ham.

10. Og de forsamlede sig i Jerusale i den tredje Maaned i det femtende Aa af Asas Regiering.

11. Og de ofrede den samme Dag t Herren af det Bytte, de havde ført m

sig, syv hundrede Stykker stort Kvæg og
syv tusinde Stykker smaat Kvæg.
12. Og de indgik Pakt om at ville søge
Herren, deres Fædres Gud, af hele sit Hjerte
og af hele sin Sjæl, Jos. 24, 25. 2 Kong. 23, 3.
13. og hver den, som ikke søgte Her-
ren, Israels Gud, skulde dræbes, baade
Liden og Stor, baade Mand og Kvinde.
14. Og de svore Herren Troskab med
høi Røst og med Jubelraab og under
Trompeters og Basuners Lyd.
15. Og hele Juda glædede sig over
Eden; thi af hele sit Hjerte havde de
svoret, og med hele sin Vilje søgte de
ham, og han lod sig finde af dem, og
Herren skjenkede dem Ro trindt omkring.
16. Og endog sin Moder Ma'aka af-
atte Kong Asa fra hendes Værdighed,
ordi hun havde gjort et grueligt Af-
udsbillede for Astarte; og Asa nedhug-
ede hendes gruelige Afgudsbillede og
ønderstødte det og opbrændte det i Ki-
rons Dal. 1 Kong. 15, 13 fg.
17. Men Offerhøiene bleve ikke bort-
affede fra Israel; dog var Asas Hjerte
elt med Herren alle hans Dage.
1 Kong. 22, 44. 2 Kong. 12, 3.
18. Og han bragte de Ting, hans
ader havde helliget, og dem, han selv
avde helliget, ind i Guds Hus, Sølv
g Guld og andre Ting.
19. Og der var ikke Krig indtil det
m og tretiende Aar af Asas Regjering.

16. Kapitel.

Baesa befæster Rama; Asa slutter Forbund med
yriens Konge Benhadad, som slaar Baesa (1—6).
ofeten Hanani irettesætter Asa, fordi han har
gaaet Forbund med Kongen af Syrien; Asa
ter ham i Fængsel og undertrykker Nogle af
lket (7—11). Asa bliver syg, men søger dog ikke
rren, dør, faar en ærefuld Begravelse (12—14).

det seks og tretiende Aar af Asas
Regjering drog Baesa, Israels
nge, op imod Juda og byggede Rama
c ikke at tilstede Asa, Judas Konge,
Nogen drog ud eller drog ind.
1 Kong. 15, 17 fg.
2. Da tog Asa Sølv og Guld ud af
rrens Huses og Kongens Huses Skatte
sendte det til Benhadad, Syriens
nge, som boede i Damaskus, og lod sige:
2 Kong. 12, 18; 16, 8.
3. Der er Forbund mellem mig og
og mellem min Fader og din Fader.
, jeg sender dig Sølv og Guld; gaa
, bryd dit Forbund med Baesa, Is-
ls Konge, saa han drager op fra mig!
4. Og Benhadad adlød Kong Asa og
sendte de Hærførere, han havde, mod Is-
raels Stæder, og de sloge Ijon og Dan
og Abel-Ma'im og alle Forraadshusene
i Naftalis Stæder.
5. Og det skede, da Baesa hørte dette,
lod han af at bygge Rama og holdt op
med sit Arbeide.
6. Og Kong Asa tog hele Juda med sig,
og de førte bort Stenene i Rama og Tøm-
meret deri, hvormed Baesa havde bygget,
og han byggede dermed Geba og Mizpa.
7. Og paa den Tid kom Seeren Ha-
nani til Asa, Judas Konge, og sagde til
ham: Fordi du forlod dig paa Kongen af
Syrien og ikke forlod dig paa Herren,
din Gud, derfor er Kongen af Syriens
Hær undkommen af din Haand. Jer. 17, 5.
8. Vare ikke Ætioperne og Libyerne
en stor Hær med saare mange Strids-
vogne og Ryttere? Men fordi du forlod
dig paa Herren, gav han dem i din Haand.
14, 9.
9. *Thi Herrens Øine fare om-
kring over al Jorden for kraftig
at støtte dem, hvis Hjerte er helt
med ham.* Du har handlet daarlig i
denne Sag; thi fra nu af skal der være
Krig mod dig. Ordsp. 15, 3. Sak. 4, 10.
10. Men Asa harmedes paa Seeren
og satte ham i Fangehuset; thi han var
vred paa ham for dette. Og Asa gik
paa den samme Tid voldsomt frem mod
Nogle af Folket. 1 Kong. 22, 27.
11. Og se, Asas Historie, den første
og den sidste, se, den er opskreven i Ju-
das og Israels Kongers Bog.
12. Og Asa blev syg i sine Fødder i sin
Regjerings ni og tretiende Aar, og hans
Sygdom tog meget til; men endog i sin Syg-
dom søgte han ikke Herren, men Lægerne.
13. Og Asa lagde sig hos sine Fædre,
og han døde i sin Regjerings een og
firtiende Aar.
14. Og man begrov ham i hans
Gravsted, som han havde ladet sig grave
i Davids Stad, og man lagde ham paa
et Leie, som man havde fyldt med Kry-
derier af forskjellige Slags, tillavede paa
Salvelaveres Vis; og man brændte en
meget stor Brand for ham.

17. Kapitel.

Josafat bliver Konge efter Asa, befæstes i sit
Rige, frygter Gud; Herren er med ham (1—5).
Han bortskaffer Offerhøiene og Afgudsbillederne,
udsender sine Øverster og Leviterne for at under-

vise Folket (6—9). Josafat har Fred, faar Gaver af Filistere og Arabere, bliver mægtig, samler sig en stor Krigshær (10—19).

Og Josafat, hans Søn, blev Konge i
hans Sted, og han befæstede sig mod
Israel. 1 Kong. 15, 24.
2. Og han lagde Krigsfolk i alle Ju=
das faste Stæder og lagde Besætninger i
Judas Land og i de Stæder i Efra'im,
som Asa, hans Fader, havde indtaget.
3. Og Herren var med Josafat, fordi
han vandrede i Davids, sin Faders, de
gamle Veie og ikke søgte Ba'alerne,
4. men søgte sin Faders Gud og
vandrede i hans Bud og ikke efter Is=
raels Gjerning.
5. Og Herren befæstede Kongedømmet
i hans Haand, og hele Juda gav Josa=
fat Gaver, og han havde Rigdom og
Ære i Overflod. 18, 1.
6. Og hans Hjerte blev frimodigt paa
Herrens Veie, og han bortskaffede fremdeles
Offerhøiene og Astartebillederne fra Juda.
7. Og i sin Regjerings tredje Aar
sendte han sine Øverster Benha'il og
Obadja og Sakarja og Netanel og Mi=
kaja for at undervise i Judas Stæder
8. og med dem Leviterne Semaja og
Netanja og Sebadja og Asael og Se=
miramot og Jonatan og Adonja og
Tobia og Tob=Adonja, Leviterne, og med
dem Presterne Elisama og Joram.
9. Og de underviste i Juda og havde
Herrens Lovbog med sig, og de droge
omkring i alle Judas Stæder og under=
viste blandt Folket.
10. Og Frygt for Herren kom over
alle Rigerne i Landene, som laa rundt
omkring Juda, saa de ikke førte Krig
med Josafat. 14, 14; 20, 29. 1 Mos. 35, 5.
11. Og en Del af Filisterne bragte
Josafat Gaver og Sølv i Afgift; ogsaa
Araberne bragte ham Smaakvæg, syv
tusinde og syv hundrede Vædere og syv
tusinde og syv hundrede Bukke. 1 Kong. 4, 21.
12. Og Josafat blev mægtigere og
mægtigere, indtil han blev saare mægtig,
og han byggede Borge og Forraadsstæ=
der i Juda.
13. Og han havde meget Forraad i
Judas Stæder og Krigsmænd, vældige
til Strid, i Jerusalem.
14. Og dette var Tallet paa dem efter
deres Fædrenehuse: Judas Øverster over
Tusinde vare Adna, Øversten, og med ham
tre hundrede tusinde vældige Stridsmænd,
15. og ved Siden af ham Johanan,
Øversten, og med ham to hundrede og
otteti Tusinde,
16. og ved Siden af ham Amasja,
Sikris Søn, som frivillig tjente Herren,
og med ham to hundrede tusinde vældige
Stridsmænd.
17. Og af Benjamin Eljada, en væl=
dig Stridsmand, og med ham to hun=
drede Tusinde, rustede med Bue og Skjold,
18. og ved Siden af ham Josabad,
og med ham hundrede og otteti Tusinde,
rustede til Strid.
19. Disse var det, som tjente Kongen,
foruden dem, Kongen havde lagt i de
faste Stæder i hele Juda.

18. Kapitel.

Josafat indgaar Svogerskab med den ugudelige Achab, besøger ham og lader sig overtale til at drage i Krig med ham (1—3). Han vil dog først adspørge Herren, er ikke tilfreds med Achabs Pro=feter, hvorfor Mika hentes. Denne spaar ander=ledes og fraraader Krigen, men Kongerne drage dog mod Syrerne (4—28). Josafat kommer i Fare, raaber til Herren og frelses; Achab omkommer (29—34).

Og Josafat havde Rigdom og Ære i
Overflod, og han indgik Svogerskab
med Achab. 17, 5; 21, 6.
2. Og efter nogle Aars Forløb drog
han ned til Achab, til Samaria, og
Achab lod slagte smaat Kvæg og stort
Kvæg i Mængde for ham og for Folket,
som var med ham, og han tilskyndte
ham til at drage op til Ramot i Gilead.
1 Kong. 22, 2 fg.
3. Achab, Israels Konge, sagde til
Josafat, Judas Konge: Vil du drage
med mig til Ramot i Gilead? Og han
sagde til ham: Som du, saa jeg, og som
dit Folk, saa mit Folk, og vi ville være
med dig i Krigen. 2 Kong. 3, 7.
4. Og Josafat sagde fremdeles til Is=
raels Konge: Adspørg dog idag Herrens
Ord! 2 Kong. 3, 11.
5. Israels Konge forsamlede da Pro=
feterne, fire hundrede Mand, og sagde
til dem: Skulle vi drage i Strid mod
Ramot i Gilead, eller skal jeg lade det
være? Og de sagde: Drag op! Gud vil
give det i Kongens Haand.
6. Men Josafat sagde: Er her ikke
endnu en Herrens Profet, saa vi kunde
adspørge Herren gjennem ham?
7. Og Israels Konge sagde til Josa=
fat: Der er endnu en Mand, gjennem

hvem man kan adspørge Herren; men
jeg hader ham, fordi han ikke spaar Godt
over mig, men Ondt alle sine Dage,
nemlig Mika, Jimlas Søn. Og Josafat
sagde: Kongen sige ikke saa!
8. Da kaldte Israels Konge paa en
af Hoffolket og sagde: Skynd dig og
hent Mika, Jimlas Søn!
9. Og Israels Konge og Josafat,
Judas Konge, sade, iførte sine kongelige
Klæder, hver paa sin Trone, og de sade
paa en Tærskeplads foran Indgangen
til Samarias Port; og alle Profeterne
spaaede for deres Aasyn.
10. Og Zedekias, Kena'anas Søn,
gjorde sig Horn af Jern og sagde: Saa
siger Herren: Med disse skal du stange
Syrerne, indtil du faar gjort Ende paa dem.
11. Og alle Profeterne spaaede saa-
ledes og sagde: Drag op til Ramot i
Gilead! Saa skal du have Lykke med dig,
og Herren skal give det i Kongens Haand.
12. Og Budet, som var gaaet hen for at
kalde Mika, talte med ham og sagde: Se,
Profeternes Ord ere enstemmig gunstige
for Kongen; lad dog nu dit Ord blive
som Ordet af en af dem og tal Godt!
13. Da sagde Mika: Saasandt Herren
lever: Hvad min Gud siger, det vil jeg tale.
14. Da han nu kom til Kongen, sagde
Kongen til ham: Mika! Skulle vi drage
i Krig til Ramot i Gilead, eller skal jeg
lade det være? Og han sagde: Drager
op! Saa skulle I have Lykke med eder,
i de skulle gives i eders Haand.
15. Og Kongen sagde til ham: Hvor
mange Gange skal jeg besværge dig, at
du ikke skal tale Andet til mig end
Sandhed i Herrens Navn?
16. Da sagde han: Jeg saa hele Is-
rael spredt henover Bjergene som en
Faarehjord, der ingen Hyrde har; og
Herren sagde: Disse have ingen Herre;
lad dem vende tilbage, hver til sit Hus,
i Fred! 4 Mos. 27, 17. Matt. 9, 36.
17. Israels Konge sagde da til Josa-
fat: Sagde jeg ikke til dig: Han spaar
ikke Godt over mig, men Ondt?
18. Da sagde han: Derfor, hører
Herrens Ord! Jeg saa Herren sidde paa
sin Trone og hele Himmelens Hær staa
ved hans høire og venstre Side.
19. Og Herren sagde: Hvem vil for-
lokke Achab, Israels Konge, saa han
drager op og falder ved Ramot i Gilead?
Og den Ene sagde saa, og den Anden saa.
20. Da gik Aanden* frem og stillede
sig hen for Herrens Aasyn og sagde:
Jeg skal forlokke ham. Og Herren sagde
til ham: Hvorved? * 1 Kong. 22, 21.
21. Og han sagde: Jeg vil gaa ud
og være en Løgnens Aand i alle hans
Profeters Mund. Og han sagde: Ja,
du skal forlokke ham, og du skal ogsaa
formaa det; gaa ud og gjør saa!
22. Og nu, se, Herren har givet en
Løgnens Aand i disse dine Profeters
Mund, men Herren har talt Ulykke
over dig.
23. Da stod Zedekias, Kena'anas Søn,
frem og slog Mika paa Kindbenet og
sagde: Hvilken Vei er Herrens Aand
gaaet over fra mig for at tale med dig?
Joh. 18, 22. Ap. G. 23, 2.
24. Og Mika sagde: Se, du skal se
det paa den Dag, du gaar fra Kammer
til Kammer for at skjule dig.
25. Da sagde Israels Konge: Tager
Mika og fører ham tilbage til Amon, Sta-
dens Høvedsmand, og til Kongesønnen Joas
26. og siger: Saa siger Kongen: Sæt-
ter denne i Fangehuset og nærer ham
med Trængselsbrød og Trængselsvand,
indtil jeg kommer hjem igjen i god Behold!
16, 10.
27. Og Mika sagde: Kommer du hjem
igjen i god Behold, saa har Herren ikke
talt gjennem mig. Og han sagde: Hører
det, I Folk, allesammen!
28. Saa droge da Israels Konge og
Josafat, Judas Konge, op til Ramot i
Gilead. 1 Kong. 22, 29 fg.
29. Og Israels Konge sagde til Josa-
fat: Jeg vil forklæde mig og saa gaa
i Striden, men ifør du dig dine sæd-
vanlige Klæder! Og Israels Konge for-
klædte sig, og de gik i Striden.
30. Men Syriens Konge havde befalet
sine Høvedsmænd over Vognene og sagt:
I skulle ikke stride mod Liden eller Stor,
men mod Israels Konge alene.
31. Og det skede, da Høvedsmændene
over Vognene saa Josafat, sagde de:
Han er Israels Konge. Og de omrin-
gede ham for at stride. Da skreg Josa-
fat, og Herren hjalp ham, og Gud vendte
dem bort fra ham.
32. Og det skede, da Høvedsmændene
over Vognene saa, at det ikke var Is-
raels Konge, vendte de tilbage fra ham.
33. Men en Mand spændte Buen paa
Lykke og Fromme og traf Israels Konge

mellem Brynjeskjørtet og Brynjen. Da
sagde han til Vognstyreren: Vend om
og før mig ud af Hæren! Thi jeg er
saaret. 35, 23.
34. Og Striden tog til den samme
Dag, og Israels Konge holdt sig opreist
i Vognen overfor Syrerne indtil Aftenen;
og han døde paa den Tid, Solen gik ned.

19. Kapitel.

Josafat irettesættes af Profeten Jehu, fordi han har hjulpet Achab (1—3). Han beskikker Dommere i Landet og giver dem herlige Formaninger (4—11).

Men Josafat, Judas Konge, vendte i
god Behold tilbage til sit Hus i
Jerusalem.
2. Og Seeren Jehu, Hananis Søn,
gik ud imod ham, og han sagde til Kong
Josafat: Skal man hjælpe den Ugude-
lige, og skal du elske dem, som hade
Herren? Derfor er der Vrede over dig
for Herrens Aasyn. 16, 7.
3. Dog er der ogsaa fundet Godt hos
dig, at du har udryddet Astartebillederne
af Landet og rettet dit Hjerte til at søge
Gud. 17, 3 fg.
4. Og Josafat forblev i Jerusalem,
og saa drog han igjen ud iblandt Folket
fra Be'erseba indtil Efra'ims Bjergegn
og førte dem tilbage til Herren, deres
Fædres Gud.
5. Og han beskikkede Dommere i Lan-
det, i alle Judas faste Stæder, i hver
Stad. 5 Mos. 16, 18.
6. Og han sagde til Dommerne: Ser
til, hvad I gjøre! Thi I dømme ikke
for Mennesker, men for Herren, og han
er hos eder i enhver Sag.
5 Mos. 1, 17. Rom. 13, 1 fg.
7. Saa lader nu Herrens Frygt være
over eder, tager eder i Vare, hvad I gjøre!
Thi hos Herren, vor Gud, er der ikke
Uret eller Persons Anseelse eller Gaves
Annammelse. 5 Mos. 10, 17.
Ap. G. 10, 34. Rom. 2, 11. Gal. 2, 6.
8. Ogsaa i Jerusalem beskikkede Jo-
safat nogle af Leviterne og Presterne og
af Israels Familiehoveder til at dømme
i Herrens Sager og i Tvistigheder; de*
vare nemlig vendte tilbage til Jerusalem.
V. 10. 11. 5 Mos. 17, 8. 9.
* Josafat og de, som vare dragne ud med ham, V. 4.
9. Og han bød dem og sagde: Saa
skulle I handle i Herrens Frygt, med
Troskab og med et helt Hjerte:
10. Ved enhver Tvist, der kommer
for eder fra eders Brødre, som bo i
sine Stæder, mellem Blod og Blod*, mel-
lem Lov og Bud, Forskrifter og Anord-
ninger, skulle I advare dem, at de ikke
synde mod Herren, saa der kommer
Vrede over eder og over eders Brødre;
saaledes skulle I gjøre, og da skulle I
ikke paadrage eder Skyld. * 5 Mos. 17, 8.
11. Og se, Amarja, Ypperstepresten,
er over eder i alle Herrens Sager, og
Sebadja, Ismaels Søn, Fyrsten for Ju-
das Hus, i alle Kongens Sager, og Le-
viterne ere Opsynsmænd til eders Tje-
neste; værer frimodige og gjører dette, og
Herren være med den, som er god! 15, 7.

20. Kapitel.

Moabiterne og andre Hedningefolk forene sig til Krig mod Josafat; denne lader udraabe en Faste, forsamler Folket og beder til Gud (1—13). Jahasiel, en Levit, forkynder ham, at Gud selv vil stride for ham; Josafat tror dette; de prise Gud og drage ud imod Fienderne, som ødelægge sig selv indbyrdes; Folket gjør meget Bytte og lover Gud; de faa Fred for sine Fiender (14—30). Josafat regjerer fremdeles i Herrens Frygt, dog borttages ikke Offerhøiene; han forbinder sig med Israels Konge Achasja, hvorfor Profeten Elieser forkynder ham Herrens Straf (31—37).

Og det skede sidenefter, at Moabs Børn
og Ammons Børn og med dem en Del
af Me'uniterne kom mod Josafat til Krig.
2. Og man kom og gav Josafat det
tilkjende og sagde: Der kommer en stor
Hob imod dig fra hin Side Havet*, fra
Syrien, og se, de ere i Hazezon-Tamar,
det er En-Gedi. * d. e. det døde Hav.
3. Og Josafat blev ræd, og han vendte
sit Aasyn til at søge Herren og lod ud-
raabe en Faste over hele Juda. Esr. 8, 21
4. Og Juda samlede sig for at søge
Hjælp af Herren; ja, fra alle Judas
Stæder kom man for at søge Herren.
5. Og Josafat stod frem i Judas og
Jerusalems Forsamling i Herrens Hus
foran den nye Forgaard.
6. Og han sagde: Herre, vore Fædres
Gud! Er ikke du Gud i Himmelen?
Og du hersker over alle Folkenes Riger,
og i din Haand er Kraft og Vælde, o
der er Ingen, som kan holde Stan
imod dig. 1 Krøn. 29, 12. 2 Krøn. 14, 1
7. Har ikke du, vor Gud, fordreve
dette Lands Indbyggere for dit Folk
Israels Aasyn og givet det til Abra
hams, din Vens, Afkom evindelig?
8. Og de boede der og byggede di
der en Helligdom for dit Navn, sigend

9. Om Ulykke kommer over os, Sverd,
Straffedom og Pest og Hunger, saa ville
vi staa frem foran dette Hus og for
dit Aasyn, thi dit Navn er i dette Hus,
og vi ville raabe til dig i vor Træng-
sel, og du vil høre og frelse.
6, 24 fg. 1 Kong. 8, 33 fg.
10. Og nu, se, Ammons Børn og
Moab og Folket paa Se'irs Bjerg, blandt
hvilke du ikke tilstedte Israel at komme,
da de kom fra Ægyptens Land (thi de
bøiede af fra dem og ødelagde dem ikke),
5 Mos. 2, 4. 5. 9. 19.
11. se, de gjengjælde os med at komme
or at drive os ud af din Eiendom, som
u har givet os i Eie.
12. Vor Gud! Vil du ikke holde Dom
over dem? Thi der er ingen Kraft i os
nod denne store Hob, som kommer imod
os, og vi vide ikke hvad vi skulle gjøre;
nen til dig ere vore Øine vendte.
Ps. 59, 10; 123, 1 fg.
13. Og hele Juda stod for Herrens
lasyn, endog deres smaa Børn, deres
hustruer og deres Sønner.
14. Og over Jahasiel, Søn af Sakarja,
søn af Benaja, Søn af Je'iel, Søn af
Nattanja, Leviten, af Asafs Sønner, kom
Herrens Aand midt i Forsamlingen,
15. og han sagde: Giver Agt, hele
Juda, og I, Jerusalems Indbyggere,
g du, Kong Josafat! Saa siger Herren
l eder: Frygter ikke og ræddes ikke for
enne store Hob! Thi Krigen er ikke
ers, men Guds.
16. Drager imorgen ned imod dem!
e, de drage op ad Opgangen til Ziz,
I skulle finde dem ved Enden af Dalen
ge overfor Jeruels Ørken.
17. Det er ikke eders Sag at stride
r; stiller eder frem, staar og ser, hvor-
des Herren frelser eder, Juda og Je-
salem! Frygter ikke og ræddes ikke!
rager imorgen ud imod dem, og Her-
n skal være med eder. 2 Mos. 14, 13.
18. Da bøiede Josafat sig med An-
tet til Jorden, og hele Juda og Je-
salems Indbyggere faldt ned for Her-
ns Aasyn for at tilbede Herren.
19. Og Leviterne af Kahatiternes Børn
af Korahiternes Børn stode op for at
e Herren, Israels Gud, med over-
aade høi Røst.
20. Og de stode aarle op om Mor-
nen og droge ud til Tekoas Ørken; og
de droge ud, stod Josafat frem og
de: Hører mig, Juda, og I, Jerusa-
lems Indbyggere! Tror paa Herren,
eders Gud, saa skulle I blive
staaende! Tror paa hans Pro-
feter, saa skulle I have Lykke!
Es. 7, 9.
21. Og han raadslog med Folket og
beskikkede Sangere for Herren, som skulde
love ham i hellig Prydelse, idet de droge
ud foran de Væbnede, og sige: Lover
Herren, thi hans Miskundhed varer evin-
delig! Ps. 106, 1; 136, 1.
22. Og paa den Tid, de begyndte med
Fryderaab og Lovprisning, lod Herren
et Baghold komme over Ammons Børn,
Moab og Folket paa Se'irs Bjerg, som
vare komne mod Juda, og de bleve slagne.
Ps. 18, 4.
23. Og Ammons Børn og Moab stode
op mod Folket paa Se'irs Bjerg, for at
udrydde dem og ødelægge dem; og da
de havde gjort Ende paa Folket fra
Se'ir, hjalp de, den Ene mod den Anden,
til at ødelægge hverandre.
Dom. 7, 22. 1 Sam. 14, 20. Ez. 38, 21.
24. Og da Juda var kommen op paa
Bjerghøiden ved Ørkenen, vendte de sig
mod Hoben, og se, de vare døde Kroppe,
som laa paa Jorden, og Ingen var und-
kommen. 14, 13.
25. Og Josafat og hans Folk kom for
at røve deres Bytte, og de fandt hos
dem baade Gods og døde Kroppe og
kostbare Ting i Mængde, og de toge sig
saa meget Bytte, at de ikke kunde bære
det; og i tre Dage holdt de paa at røve
Byttet, thi det var meget.
26. Og paa den fjerde Dag samlede
de sig i Lovprisnings-Dalen; thi der
lovede de Herren. Derfor kalder man
dette Steds Navn Lovprisnings-Dalen
indtil denne Dag.
27. Derpaa vendte hver Mand af
Juda og Jerusalem om, og Josafat i
Spidsen for dem, for at drage tilbage til
Jerusalem med Glæde; thi Herren havde
skjenket dem Glæde over deres Fiender.
28. Og de kom til Jerusalem med
Harper og med Citarer og med Trom-
peter, til Herrens Hus.
29. Og Frygt for Gud kom over alle
Riger i Landene, da de hørte, at Herren
havde stredet mod Israels Fiender.
14, 14; 17, 10.
30. Og Josafats Rige havde Ro, og
hans Gud skjenkede ham Ro trindt om-
kring. 14, 6; 15, 15.
31. Og Josafat regjerede over Juda;

fem og treti Aar gammel var han, da han blev Konge, og i fem og tyve Aar regjerede han i Jerusalem. Og hans Moders Navn var Asuba, Silhis Datter. 1 Kong. 22, 42 fg.

32. Og han vandrede paa sin Faders, Asas, Vei og veg ikke fra den, idet han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine.

33. Kun bleve Offerhøiene ikke bortskaffede, idet Folket endnu ikke havde rettet sit Hjerte mod sine Fædres Gud.

34. Men det Øvrige af Josafats Historie, den første og den sidste, se, det er opskrevet i Jehus, Hananis Søns, Krønike, der er optagen i Israels Kongers Bog. 19, 2.

35. Og sidenefter forbandt Josafat, Judas Konge, sig med Achasja, Israels Konge, ham, som handlede ugudelig.

36. Og han forbandt sig med ham for at bygge Skibe, som skulde gaa til Tarsis; og de byggede Skibe i Ezjon-Geber.

37. Da spaaede Elieser, Dodavas Søn, fra Maresa mod Josafat og sagde: Fordi du har forbundet dig med Achasja, skal Herren sønderbryde, hvad du har bygget. Og nogle Skibe bleve sønderslagne, og de kunde ikke gaa til Tarsis. 1 Kong. 22, 49.

21. Kapitel.

Josafat dør efter at have indsat Joram til Konge og uddelt Gaver blandt sine andre Sønner (1—3). Joram ihjelslaar sine Brødre, er ugudelig; Edomiterne falde fra ham; han slaar dem vel, men kan ikke bringe dem til Lydighed igjen, fordi Herren ikke er med ham (4—11). I et Brev fra Profeten Elias forkyndes ham Guds svare Domme; Fienderne ødelægge Landet og føre hans Hustruer og hans Sønner fangne bort, og selv dør han efter Elias's Ord af en slem Sygdom (12—20).

Og Josafat lagde sig hos sine Fædre og blev begraven hos sine Fædre i Davids Stad; og Joram, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 1 Kong. 22, 51. 1 Krøn. 3, 11.

2. Og han havde Brødre, Sønner af Josafat, Asarja og Jehiel og Sakarja og Asarja og Mikael og Sefatja; alle disse vare Sønner af Josafat, Israels Konge.

3. Og deres Fader gav dem mange Gaver af Sølv og Guld og kostbare Sager tilligemed faste Stæder i Juda; men Kongedømmet gav han Joram, thi han var den Førstefødte.

4. Og da Joram var bleven ophøiet til sin Faders Kongedømme og havde befæstet sig, slog han alle sine Brødre ihjel med Sverd og tillige nogle af Israels Øverster,

5. To og treti Aar gammel var Joram, da han blev Konge, og i otte Aar regjerede han i Jerusalem. 2 Kong. 8, 17 fg.

6. Og han vandrede paa Israels Kongers Vei, ligesom Achabs Hus havde gjort, thi han havde en Datter af Achab til Hustru; og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine. 2 Kong. 16, 3.

7. Men Herren vilde ikke ødelægge Davids Hus for den Pagts Skyld, han havde gjort med David, og saaledes som han havde sagt, at han vilde give ham og hans Sønner en Lampe alle Dage. 2 Sam. 7, 12 fg. 1 Kong. 11, 36.

8. I hans Dage faldt Edom fra Juda, og de satte en Konge over sig.

9. Og Joram drog over med sine Øverster, og alle Vognene med ham; og han brød op om Natten og slog Edom, der omringede ham, og Høvedsmændene over Vognene.

10. Saa faldt da Edom fra Juda indtil denne Dag; da faldt ogsaa Libna paa samme Tid fra ham, fordi han havde forladt Herren, sine Fædres Gud. 2 Kong. 8, 22.

11. Han gjorde ogsaa Offerhøie paa Judas Bjerge og forledede Jerusalems Indbyggere til at bole* og forførte Juda.
*d. e. til Afgudsdyrkelse.

12. Og der kom en Skrivelse til ham fra Profeten Elias, saalydende: Saa siger Herren, Davids, din Faders, Gud: Fordi du ikke har vandret paa Josafats, din Faders Veie og paa Asas, Judas Konges, Veie

13. men du vandrede paa Israels Kongers Vei og forledede Juda og Jerusalems Indbyggere til at bole, ligesom Achabs Hus forledede til at bole, og tilmed ihjelslog dine Brødre, din Faders Hus, som vare bedre, end du,

14. se, saa vil Herren slaa dit Folk og dine Sønner og dine Hustruer og alt dit Gods med en stor Plage.

15. Og du skal plages med megen Sygdom, med Sygdom i dine Indvolde, indtil dine Indvolde paa Grund af Sygdommen gaa fra dig Aar efter Aar.

16. Saa opvakte Herren mod Joram Filisternes Aand og de Araberes, som bo ved Siden af Ætioperne,

17. og de droge op imod Juda og brøde ind i det og bortførte alt det Gods, som fandtes tilhørende Kongens Hus, og tillige hans Sønner og hans Hustruer, saa han ikke beholdt nogen Søn tilbage uden Joachas*, den yngste af hans Sønner.
*d. s. s. Achasja; 22,

18. Og efter alt dette slog Herren ham
: hans Indvolde med ulægelig Sygdom.
19. Og det skede, da Aar var fulgt
paa Aar, og det andet Aar gik til Ende,
da gik med hans Sygdom hans Ind=
volde fra ham, og saaledes døde han
under svare Smerter. Og hans Folk
gjorde ikke nogen Brand for ham, lige=
som for hans Fædre. 16, 14.
20. To og treti Aar gammel var han,
da han blev Konge, og i otte Aar regje=
rede han i Jerusalem; og han gik bort
uden at blive savnet, og man begrov ham
i Davids Stad, men ikke i Kongernes
Grave. 24, 25.

22. Kapitel.

Achasja bliver Konge, er ugudelig, drager med
Israels Konge Joram i Krig, dræbes af Jehu
(1—9). Hans Moder Atalja dræber hele den
kongelige Afkom undtagen Achasjas yngste Søn,
som skjules af Jojada i seks Aar, medens Atalja
regjerer over Landet (10—12).

Og Jerusalems Indbyggere gjorde
Achasja, hans yngste Søn, til Konge
i hans Sted, thi alle de ældre havde
en Skare dræbt, som var kommen med
Araberne til Leiren; og saaledes blev
Achasja, Jorams, Judas Konges, Søn,
Konge. 2 Kong. 8, 24. 1 Krøn. 3, 11. 2 Krøn. 21, 16. 17.
2. To og tyve Aar gammel var Achasja,
da han blev Konge, og i eet Aar regjerede
han i Jerusalem; og hans Moders Navn
var Atalja, en Datter af Omri. 2 Kong. 8, 26.
3. Ogsaa han vandrede paa Achabs
Huses Veie; thi hans Moder var hans
Raadgiverinde til at handle ugudelig.
4. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine, ligesom Achabs Hus; thi
de vare efter hans Faders Død hans
Raadgivere til Fordærvelse for ham.
5. Han vandrede ogsaa efter deres
Raad, da han drog med Joram, Achabs
Søn, Israels Konge, i Krig mod Hasael,
Syriens Konge, ved Ramot i Gilead.
Og Syrerne saarede Joram. 2 Kong. 8, 28.
6. Da vendte han tilbage for at lade
sig læge i Jisre'el for de Saar, man
havde slaaet ham ved Rama, da han
stred mod Hasael, Syriens Konge; og
Asarja*, Jorams Søn, Judas Konge,
drog ned for at se til Joram, Achabs
Søn, i Jisre'el, fordi han var syg.
*d. s. s. Achasja, V. 1.
7. Og fra Gud var Achasjas Under=
gang, at han kom til Joram; og da han
var kommen derhen, drog han med Joram
ud imod Jehu, Nimsis Søn, som Herren
havde salvet til at udrydde Achabs Hus.
2 Kong. 9, 21.
8. Og det skede, da Jehu gik trette
med Achabs Hus, fandt han Judas Over=
ster og Achasjas Brødres Sønner, som
tjente Achasja, og han slog dem ihjel.
2 Kong. 10, 13. 14.
9. Derpaa søgte han efter Achasja, og
de grebe ham, medens han holdt sig
skjult i Samaria, og de førte ham til
Jehu og dræbte ham og begrove ham;
thi de sagde: Han er en Søn af Josa=
fat, som søgte Herren af hele sit Hjerte.
Og der var Ingen af Achasjas Hus, som
havde Kraft til at overtage Kongedømmet.
2 Kong. 9, 27 fg. 2 Krøn. 17, 3. 4.
10. Da Atalja, Achasjas Moder, saa,
at hendes Søn var død, reiste hun sig
og udryddede hele den kongelige Æt i
Judas Hus. 2 Kong. 11, 1 fg.
11. Men Josabat, Kongedatteren, tog
Joas, Achasjas Søn, og bragte ham
hemmelig ud fra Kongens Sønner, som
skulde dræbes, og satte ham og hans
Amme i Sengkamret; og Josabat, Kong
Jorams Datter, Jojadas, Prestens, Hustru,
skjulte ham (thi hun var Achasjas Søster)
for Atalja, saa hun ikke fik dræbt ham.
12. Og derefter var han hos dem i
Guds Hus og blev holdt skjult i seks Aar,
medens Atalja regjerede over Landet.

23. Kapitel.

Jojada lader den syv Aar gamle Joas udraabe
til Konge og Atalja dræbe (1—15). Folket og
Kongen oprette den Pakt, at de ville tjene Herren;
Ba'alsdyrkelsen udryddes, Joas sættes paa Tro=
nen, Landet er roligt (16—21).

Men i det syvende Aar fattede Jojada
Mod og tog Øversterne over Hun=
drede, nemlig Asarja, Jerohams Søn,
og Ismael, Johanans Søn, og Asarja,
Obeds Søn, og Ma'aseja, Adajas Søn,
og Elisafat, Sikris Søn, i Pakt med sig.
2 Kong. 11, 4 fg.
2. Og de droge omkring i Juda og
samlede Leviterne fra alle Judas Stæder
samt Israels Familiehoveder, og de kom
til Jerusalem.
3. Og hele Forsamlingen gjorde en Pakt
med Kongen i Guds Hus, og han* sagde
til dem: Se, Kongens Søn skal være Konge,
saaledes som Herren har sagt om Davids
Sønner**. * Jojada. ** 2 Sam. 7, 12 fg.
4. Dette er, hvad I skulle gjøre: Den
ene Tredjedel af eder, saavel af Pre=

sterne som af Leviterne, der tiltræde* paa Sabbaten, skal være Portnere ved Dørtærsklerne, * nemlig Vagttjenesten.

5. og den anden Tredjedel skal være ved Kongeboligen, og den tredje Tredjedel i Grundporten, og alt Folket i Forgaardene ved Herrens Hus.

6. Og Ingen skal komme ind i Herrens Hus uden Presterne og de tjenstgjørende af Leviterne; de maa gaa ind, thi de ere hellige; og alt Folket skal tage Vare paa, hvad Herren vil have varetaget.

7. Og Leviterne skulle omgive Kongen trindt omkring, hver med sine Vaaben i sin Haand, og den, som kommer ind i Huset, skal dræbes; og I skulle være hos Kongen, naar han gaar ind, og naar han gaar ud.

8. Og Leviterne og hele Juda gjorde aldeles, som Jojada, Presten, havde befalet, og de toge hver sine Mænd, dem, som tiltraadte paa Sabbaten, tilligemed dem, som traadte af paa Sabbaten; thi Jojada, Presten, havde ikke ladet Skifterne gaa bort.

9. Og Jojada, Presten, gav Øversterne over Hundrede de Spyd og de smaa Skjolde og de store Skjolde, som havde tilhørt Kong David, og som vare i Guds Hus.

10. Og han opstillede alt Folket, hver med sit Vaaben i sin Haand, fra Husets høire Side til Husets venstre Side henimod Alteret og henimod Huset trindt omkring hos Kongen.

11. Og de førte Kongesønnen ud og satte Kronen paa ham og overgave ham Vidnesbyrdet, og de gjorde ham til Konge; og Jojada og hans Sønner salvede ham og sagde: Kongen leve!
5 Mos. 17, 18 fg. 1 Sam. 10, 24. 1 Kong. 1, 25. 39.

12. Da Atalja hørte Folkets Raab, som løb til og priste Kongen, kom hun til Folket i Herrens Hus.

13. Og hun saa, og se, Kongen stod paa sin Forhøining i Indgangen, og Øversterne og Trompetblæserne hos Kongen, og alt Landets Folk glædede sig og stødte i Trompeter, og Sangerne vare der med Sang-Instrumenter og forkyndte Herrens Pris med Lovsang; da sønderrev Atalja sine Klæder og raabte: Oprør, Oprør! 4 Mos. 10, 10.

14. Men Jojada, Presten, førte Øversterne over Hundrede, dem, som vare satte over Hæren, ud og sagde til dem: Fører hende ud, ind imellem Rækkerne, og den, som følger hende, skal dræbes med Sverd. Presten havde nemlig sagt: I skulle ikke dræbe hende i Herrens Hus.

15. Og de gjorde Plads for hende til begge Sider, og hun kom til Indgangen gjennem Hesteporten* ved Kongens Hus; og de dræbte hende der. * Neh. 3, 28.

16. Og Jojada gjorde en Pakt mellem sig og alt Folket og Kongen, at de skulde være Herrens Folk. 15, 12.

17. Og alt Folket gik ind i Ba'als Hus og nedbrød det, og hans Altere og hans Billeder knuste de, og Mattan, Ba'als Prest, dræbte de foran Alterne.
2 Kong. 23, 12. 15. 2 Krøn. 31, 1.

18. Og Jojada beskikkede Tilsyn i Herrens Hus ved de levitiske Prester, som David havde inddelt og sat over Herrens Hus til at ofre Herrens Brændoffere, som skrevet er i Moses's Lov, med Glæde og med Sang efter Davids Indretning. 1 Krøn. 24, 3 fg.

19. Og han satte Portnerne ved Herrens Huses Porte, forat Ingen, som var bleven uren ved Nogetsomhelst, skulde komme ind.

20. Og han tog Øversterne over Hundrede og de Anseede og de Mægtige blandt Folket og alt Landets Folk og førte Kongen ned fra Herrens Hus, og de gik gjennem den øvre Port ind i Kongens Hus og satte Kongen paa den kongelige Trone.

21. Og alt Landets Folk glædede sig, og Staden var rolig; men Atalja havde de dræbt med Sverd.

24. Kapitel.

Joas frygter Gud, saalænge Jojada lever, giver Befaling om at istandsætte Herrens Hus; Jojada dør (1—16). Judas Øverster forføre Kongen til igjen at tillade Afgudsdyrkelsen; Sakarias, Jojadas Søn, som vidner derimod, stenes (17—22). Syrerne falde ind i Landet, Herren giver Joas og hans Folk i deres Haand; Joas dræbes af sine egne Tjenere (23—27).

Syv Aar gammel var Joas, da han blev Konge, og i firti Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zibja fra Be'erseba. 2 Kong. 11, 21; 12, 1 fg.

2. Og Joas gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, alle Jojadas, Prestens, Dage.

3. Og Jojada tog ham to Hustruer, og han avlede Sønner og Døtre.

4. Og det skede derefter, at Joas fi[k] isinde at sætte Herrens Hus i Stand.

5. Og han forsamlede Presterne o[g] Leviterne og sagde til dem: Drager u[d] til Judas Stæder og indsamler Penge fr[a]

hele Israel for at udbedre eders Guds
Hus Aar for Aar, og skynder eder med
Sagen! Men Leviterne skyndte sig ikke.
6. Da kaldte Kongen Jojada, Ypper-
stepresten, og sagde til ham: Hvorfor har
du ikke givet Agt paa Leviterne, at de fra
Juda og fra Jerusalem bringe den Afgift
ind, som er paalagt af Moses, Herrens
Tjener, og ydes af Israels Menighed til
Vidnesbyrdets Telt? 2 Mos. 30, 12. 13.
7. Thi den ugudelige Ataljas Sønner
have ødelagt Guds Hus, og endog alle
de hellige Ting i Herrens Hus have de
brugt til Ba'alerne.
8. Og Kongen bød, og man gjorde en
Kiste og satte den udenfor i Porten til
Herrens Hus.
9. Og de lode udraabe i Juda og i
Jerusalem, at man skulde bringe Herren
den Afgift, som Moses, Guds Tjener,
havde paalagt Israel i Ørkenen.
10. Da bleve alle Øversterne og alt
Folket glade, og de bragte den og kastede
den i Kisten, indtil de vare færdige dermed.
11. Og det skede, naar man ved Le-
viterne bragte Kisten ind til Kongens
Opsynsmænd og saa, at der var mange
Penge i den, da kom Kongens Skriver
og den af Ypperstepresten beskikkede Op-
synsmand og tømte Kisten og bare den
hen og satte den igjen paa dens Sted;
saaledes gjorde de Dag efter Dag og
samlede Penge i Mængde.
12. Og Kongen og Jojada gave dem
til dem, som forestode Arbeidet i Herrens
Huses Tjeneste, og de leiede Stenhuggere
og Tømmermænd til at sætte Herrens Hus
i Stand, saa og Jernsmede og Kobbersmede
til at udbedre Herrens Hus. 2 Kong. 22, 4. 5.
13. Og Arbeidsfolkene arbeidede, og
Bygverket blev udbedret ved deres Haand,
og de satte Guds Hus i Stand efter dets
forrige Maal og gjorde det stærkt.
14. Og da de vare færdige, bragte de
Resten af Pengene ind for Kongen og
Jojada, og man gjorde deraf Redskaber
til Herrens Hus, Redskaber til Tjenesten
og Ofringen og Skaaler og Guldkar og
Sølvkar; og man ofrede stadig Brænd-
offere i Herrens Hus alle Jojadas Dage.
15. Og Jojada blev gammel og mæt
af Dage og døde; hundrede og treti Aar
gammel var han, da han døde.
16. Og man begrov ham i Davids Stad
hos Kongerne, fordi han havde gjort Godt
mod Israel og mod Gud og hans Hus.
17. Men efter Jojadas Død kom
Judas Øverster og kastede sig ned for
Kongen*; da føiede Kongen dem.

*med Bøn om Tilladelse til at dyrke Afguderne.

18. og de forlode Herrens, deres Fædres
Guds, Hus og tjente Astartebillederne og
de andre Afguder; og der kom Vrede over
Juda og Jerusalem for denne deres Brøde.
19. Og Herren sendte Profeter blandt
dem for at føre dem tilbage til sig, og de
vidnede for dem, men de hørte ikke. 33, 10.
20. Og Sakarias, Jojadas, Prestens,
Søn, blev iført Guds Aand, og han stod
ovenover Folket og sagde til dem: Saa
siger Gud: Hvorfor overtræde I Herrens
Bud? I skulle da ikke blive lykkelige; fordi
I have forladt Herren, forlader han eder.
15, 2.
21. Men de sammensvore sig mod ham
og stenede ham paa Kongens Befaling i
Forgaarden til Herrens Hus. Matt. 23, 35.
22. Kong Joas kom ikke den Kjærlighed
i Hu, som Jojada, hans Fader, havde
vist mod ham, men dræbte hans Søn;
og da han døde, sagde han: Herren se
og straffe! Ps. 35, 22.
23. Og det skede, da Aaret var til Ende,
da drog Syrernes Hær op imod ham, og de
kom til Juda og Jerusalem og udryddede
af Folket alle Folkets Øverster, og alt sit
Bytte sendte de til Kongen af Damaskus.
24. I ringe Antal kom Syrernes Hær;
men Herren gav en saare talrig Hær i
deres Haand, fordi de havde forladt
Herren, deres Fædres Gud, og paa Joas
udførte de Straffedom.
25. Og da de droge fra ham (thi de
lode ham tilbage i svare Smerter), sam-
mensvore hans Tjenere sig imod ham
for Presten Jojadas Sønners Blods
Skyld og sloge ham ihjel paa hans Seng,
og han døde; og man begrov ham i Da-
vids Stad, men ikke i Kongernes Grave.
2 Kong. 12, 20 fg. 2 Krøn. 21, 20.
26. Og disse var det, som sammen-
svore sig imod ham: Sabad, Søn af
Sim'at, Ammonitinden, og Josabad,
Søn af Simrit, Moabitinden.
27. Og hans Sønner og de mange
Udsagn over ham og Grundforbedringen af
Guds Hus, se, derom er skrevet i Kongernes
Historiebog; og Amazja, hans Søn, blev
Konge i hans Sted. 2 Kong. 12, 21; 14, 1.

25. Kapitel.

Amazja bliver Konge efter Joas, frygter Herren,
dræber sin Faders Mordere (1—4). Han samler

en stor Hær, leier dertil ogsaa en Del Israeliter, men sender dem efter en Guds Mands Raad tilbage igjen, slaar Edomiterne (5—12). De bortviste Israeliter falde ind i Juda og ihjelslaa Mange; Amazia henfalder til Afguderi, irettesættes af en Profet, men vil ikke lade sig sige (13—16). Han vil endelig føre Krig med Joas, Israels Konge, men bliver slagen; han dræbes omsider af sine egne Tjenere (17—28).

Fem og tyve Aar gammel blev Amazia
Konge, og i ni og tyve Aar regjerede
han i Jerusalem; og hans Moders Navn
var Joaddan fra Jerusalem. 2 Kong. 14, 2 fg.
2. Og han gjorde, hvad ret var i
Herrens Dine, kun ikke med helt Hjerte.
3. Og det skede, da Kongedømmet var
blevet befæstet for ham, da ihjelslog han
dem af sine Tjenere, som havde slaaet
Kongen, hans Fader, ihjel. 24, 25.
4. Men deres Børn dræbte han ikke,
men gjorde, eftersom skrevet er i Loven,
i Moses's Bog, hvor Herren har budet,
sigende: Fædre skulle ikke dø for sine
Børns Skyld, og Børn ikke dø for sine
Fædres Skyld; men Enhver skal dø for
sin egen Synds Skyld. 5 Mos. 24, 16.
5. Og Amazia samlede Juda og opstillede dem efter Fædrenehuse, efter Over-
sterne over Tusinde og efter Oversterne
over Hundrede, hele Juda og Benjamin,
og mønstrede dem, fra tyve Aars Alder
og derover, og han fandt dem at være tre
hundrede tusinde Udvalgte, som kunde drage
ud i Strid, og som førte Spyd og Skjold.
6. Og han leiede af Israel hundrede
tusinde vældige Stridsmænd for hundrede
Talenter Sølv.
7. Men en Guds Mand kom til ham
og sagde: O Konge! Lad ikke Israels
Hær drage med dig! Thi Herren er ikke
med Israel, med Nogen af Efra'ims Børn.
8. Men drag du frem, gjør det, vær
frimodig til Krigen! Ellers vil Gud
lade dig falde for Fiendens Aasyn; thi
der er Kraft hos Gud til at hjælpe og
til at lade falde.
9. Og Amazia sagde til den Guds
Mand: Hvad skal man da gjøre med de
hundrede Talenter, jeg har givet Israels
Skare? Og den Guds Mand sagde: Det
staar til Herren at give dig Mere end dette.
10. Da fraskilte Amazia dem, den
Skare nemlig, som var kommen til ham
fra Efra'im, forat de kunde drage til sit
Sted; og deres Vrede optændtes saare
imod Juda, og de vendte tilbage til sit
Sted i brændende Vrede.
11. Men Amazia fattede Mod og
førte sit Folk ud og drog hen i Salt-
dalen og slog ihjel af Se'irs Børn ti
Tusinde. 2 Kong. 14, 7.
12. Og ti Tusinde fangede Judas Børn
levende, og de førte dem op til Toppen af
Klippen og kastede dem ned fra Klippe-
toppen, og de bleve allesammen knuste.
13. Men Folkene af den Skare, som
Amazia havde sendt tilbage, saa de ikke
droge med ham i Krigen, faldt ind i
Judas Stæder fra Samaria lige til
Bet-Horon; og de ihjelsloge af dem tre
Tusinde og røvede meget Bytte.
14. Og det skede, da Amazia var kom-
men tilbage efter at have slaaet Edomit-
erne, bragte han Se'irs Børns Guder
med sig og opstillede dem som sine Gu-
der; og han kastede sig ned for dem og
brændte Røgelse for dem.
15. Da optændtes Herrens Vrede mod
Amazia, og han sendte en Profet til
ham, og han sagde til ham: Hvorfor
søger du hint Folks Guder, som ikke have
reddet sit eget Folk af din Haand?
5 Mos. 32, 37. 38. Dom. 10, 14. 1 Sam. 12, 21.
16. Og det skede, da han talte til ham
da sagde han* til ham: Have vi sat di
til Raadgiver for Kongen? Hold op
Hvorfor skal man slaa dig? Da hørt
Profeten op og sagde: Jeg ved, at Gu
har besluttet at ødelægge dig, fordi du
har gjort dette og ikke hørt paa mi
Raad. * Amazi
17. Og Amazia, Judas Konge, hold
Raad og sendte Bud til Joas, Søn a
Joachas, Søn af Jehu, Israels Konge
og lod sige: Kom, lader os se hinande
under Dine! 2 Kong. 14, 8 f
18. Men Joas, Israels Konge, sendt
Bud til Amazia, Judas Konge, og lo
sige: Tornebusken paa Libanon sendte Bu
til Cederen paa Libanon og lod sige: Gi
min Søn din Datter til Hustru! Me
de vilde Dyr paa Libanon føre frem c
nedtraadte Tornebusken. Dom. 9, 1
19. Du siger: Se, jeg har slaaet Edon
og dit Hjerte gjør dig hovmodig til
vinde Ære. Bliv nu hjemme! Hvorf
vil du give dig i Færd med Ulykken c
falde, du selv og Juda med dig? 26, 1
20. Men Amazia hørte ham ikke; thi f
Gud var det, for at give dem i Fiend
haand, fordi de havde søgt Edoms Gude
21. Saa drog Joas, Israels Kong
op, og de saa hinanden under Dir

han og Amazja, Judas Konge, ved Bet-
Semes, som hører til Juda.
22. Og Juda blev slagen for Israels
Aasyn, og de flyede, hver til sine Telte;
23. men Amazja, Judas Konge, Søn
af Joas, Søn af Joachas, ham fangede
Joas, Israels Konge, ved Bet-Semes,
og han førte ham til Jerusalem, og han
nedbrød et Stykke af Jerusalems Mur
fra Efra'ims Port indtil Hjørneporten,
fire hundrede Alen. 2 Kong. 14, 13.
24. Og han tog alt det Guld og Sølv
og alle de Kar, som fandtes i Guds
Hus hos Obed-Edom*, og Kongens Huses
Skatte og Gidslerne; og saa vendte han
ilbage til Samaria.

* Obed-Edoms Familie havde Tilsyn med Forraadshusene, 1 Krøn. 26, 15.

25. Og Amazja, Joas's Søn, Judas
Konge, levede efter Joas's, Joachas's
Søns, Israels Konges, Død femten Aar.
26. Men det Øvrige af Amazjas Hi-
torie, den første og den sidste, er opskre-
et i Judas og Israels Kongers Bog.
27. Men fra den Tid, Amazja veg
a Herren, stiftede de en Sammensvær-
else mod ham i Jerusalem, og han flyede
l Lakis; men de sendte Folk efter ham til
akis og dræbte ham der. 24, 25; 33, 24.
28. Og de førte ham paa Heste og be-
grove ham hos hans Fædre i Judas Stad.

26. Kapitel.

Ussias bliver Konge, frygter Gud, er lykkelig,
gger Meget, samler sig en stor Hær og Forraad
Vaaben og Krigsredskaber (1–15). Men da han
ver hovmodig og vil ofre Røgelse, bliver han
dalsk; Jotam, hans Søn, forestaar Riget; Us-
s forbliver spedalsk indtil sin Død (16–23).

Og alt Judas Folk tog Ussias (han
var da seksten Aar gammel) og
orde ham til Konge i hans Faders,
mazjas, Sted. 2 Kong. 14, 21 fg. 15, 1 fg.
2. Han byggede Elot og skaffede Juda
t igjen, efterat Kongen havde lagt sig
s sine Fædre.
3. Seksten Aar gammel var Ussias,
han blev Konge, og i to og femti
r regjerede han i Jerusalem; og hans
oders Navn var Jekilja fra Jerusalem.
4. Og han gjorde, hvad ret var i
rrens Øine, aldeles som hans Fader
nazja havde gjort. 25, 2.
5. Og han søgte Gud i Sakarjas Dage,
skjønte sig paa Guds Syner; og i de
ge, han søgte Herren, gav Gud ham Lykke.
6. Og han drog ud og stred med Fi-
listerne og nedrev Gats Mur og Jabnes
Mur og Asdods Mur; og han byggede
Stæder ved Asdod og iblandt Filisterne.
7. Og Gud hjalp ham mod Filisterne
og mod de Arabere, som boede i Gur-
Ba'al, og mod Me'uniterne.
8. Og Ammoniterne bragte Ussias
Gaver, og hans Navn naaede lige til
Ægypten; thi han blev overmaade
mægtig. 17, 11.
9. Og Ussias byggede Taarne i Je-
rusalem ved Hjørneporten og ved Dal-
porten og ved Vinkelen* og befæstede dem.

* Neh. 3, 19. 24.

10. Og han byggede Taarne i Ørkenen
og udhuggede mange Brønde; thi han
havde meget Kvæg baade i Lavlandet og
paa Sletten, Agerdyrkere og Vingaards-
mænd paa Bjergene og paa de frugtbare
Marker; thi han var en Elsker af Jordbrug.
11. Og Ussias havde en krigsdygtig
Hær, som troppevis drog ud i Strid,
mønstret og tællet ved Je'uel, Skriveren,
og Ma'aseja, Opsynsmanden, under Til-
syn af Hananja, en af Kongens Øverster.
12. Hele Tallet paa Familiehovederne,
de vældige Stridsmænd, var to tusinde
og seks hundrede.
13. Og under dem stod en Krigshær paa
tre hundrede og syv tusinde og fem hun-
drede Mand, som førte Krig med vældig
Kraft for at hjælpe Kongen mod Fienden.
14. Og Ussias anskaffede for dem, for
hele Hæren, Skjolde og Spyd og Hjelme
og Brynjer og Buer og Slyngestene.
15. Og han gjorde i Jerusalem kun-
stig forarbeidede Maskiner, der skulde
være paa Taarnene og paa Murhjørnerne
til at skyde med Pile og store Stene.
Og hans Navn naaede til langt bort-
liggende Steder; thi han blev underlig
hjulpen, indtil han blev mægtig.
16. Men da han var bleven mægtig, blev
hans Hjerte hovmodigt, saa han handlede
ilde, og han forbrød sig mod Herren, sin
Gud, og gik ind i Herrens Helligdom for
at brænde Røgelse paa Røgelsealteret.
17. Men Asarja, Presten, gik ind efter
ham, og med ham otteti Herrens Prester,
modige Mænd. 1 Krøn. 6, 10.
18. Og de traadte op imod Kong Us-
sias og sagde til ham: Det tilkommer
ikke dig, Ussias, at brænde Røgelse
for Herren, men Presterne, Arons Sønner,
som ere helligede til at brænde Røgelse.
Gaa ud af Helligdommen! Thi du har

handlet formastelig, og det bliver dig ikke til Ære for Gud Herren. 4 Mos. 18, 7.

19. Da blev Ussias vred, og han havde et Røgelsekar i sin Haand for at brænde Røgelse; og idet han blev vred paa Presterne, brød Spedalskheden frem i hans Pande for Presternes Aasyn i Herrens Hus ved Røgelsealteret.

20. Og da Asarja, Ypperstepresten, og alle Presterne vendte sig til ham, se, da var han spedalsk i sin Pande, og de dreve ham i Hast bort derfra; og han skyndte sig ogsaa selv med at komme ud, thi Herren havde slaaet ham.

21. Og Kong Ussias var spedalsk indtil sin Dødsdag, og han boede i Fritagelsens Hus* som spedalsk, thi han var udelukket af Herrens Hus; og Jotam, hans Søn, var over Kongens Hus og dømte Landets Folk. *2 Kong. 15, 5. 3 Mos. 13, 46.

22. Men det Øvrige af Ussias's Historie, den første og den sidste, har Profeten Esaias, Amoz's Søn*, opskrevet. *Es. 1, 1.

23. Og Ussias lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham hos hans Fædre paa den Gravmark, som tilhørte Kongerne; thi man sagde: Han er spedalsk. Og Jotam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

27. Kapitel.

Jotam bliver Konge, gjør, hvad ret er for Herren, bygger Meget (1—4). Han overvinder Ammoniterne, er mægtig, dør (5—9).

Fem og tyve Aar var Jotam, da han blev Konge, og i seksten Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Jerusa, Zadoks Datter. 2 Kong. 15, 33 fg.

2. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, aldeles som Ussias, hans Fader, havde gjort; kun gik han ikke ind i Herrens Helligdom*. Men Folket handlede fremdeles ilde. *26, 16.

3. Han byggede den øvre Port til Herrens Hus, og paa Ofels Mur byggede han Meget. Neh. 3, 26.

4. Og han byggede Stæder paa Judas Bjerg, og i Skovene byggede han Borge og Taarne. 26, 10.

5. Og han førte Krig med Ammons Børns Konge og overvandt dem, og Ammons Børn gave ham i det Aar hundrede Talenter Sølv og ti tusinde Kor Hvede og ti tusinde Kor Byg; dette bragte Ammons Børn ham ogsaa i det andet Aar og i det tredje.

6. Og Jotam blev mægtig; thi han befæstede sine Veie for Herrens, sin Guds, Aasyn.

7. Men det Øvrige af Jotams Historie og alle hans Krige og hans Veie, se, de ere opskrevne i Israels og Judas Kongers Bog.

8. Fem og tyve Aar gammel var han, da han blev Konge, og i seksten Aar regjerede han i Jerusalem.

9. Og Jotam lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham i Davids Stad; og Achas, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 28, 1.

28. Kapitel.

Achas bliver Konge, er ugudelig og afgudisk (1—4). Herren giver ham og hans Folk i Syrernes og Israeliternes Haand; Israeliterne bortføre Mange som Fanger, men sætte dem igjen i Frihed (5—15). Achas søger Hjælp hos Assyriens Konge; Edomiterne og Filisterne tilføie ham Skade, og Assyriens Konge trænger ham ogsaa istedetfor at hjælpe ham; alligevel bliver Achas kun endnu mere ugudelig; han dør (16—27).

Tyve Aar gammel var Achas, da han blev Konge, og i seksten Aar regjerede han i Jerusalem; men han gjorde ikke, hvad ret var i Herrens Øine, som David, hans Fader, 2 Kong. 16, 1 fg.

2. men han vandrede paa Israels Kongers Veie og gjorde endog støbte Billeder for Ba'alerne.

3. Og han brændte Røgelse i Hinnoms Søns Dal og lod sine Sønner gaa igjennem Ilden efter de Folks Vederstyggeligheder, som Herren havde fordrevet for Israels Børns Aasyn, 5 Mos. 18, 9. 10. 1 Kong. 14, 24

4. og han ofrede og brændte Røgels paa Høiene og paa Bakkerne og unde hvert grønt Træ. 1 Kong. 14, 23. 2 Kong. 17, 1

5. Saa gav Herren, hans Gud, ha i Syriens Konges Haand, og de slog ham og bortførte Mange af hans Folk so Fanger og bragte dem til Damaskus; ogsa i Israels Konges Haand blev han give og denne tilføiede ham et stort Nederla

6. Og Pekah, Remaljas Søn, ihjelsl i Juda hundrede og tyve Tusinde paa e Dag, allesammen tapre Mænd, fordi havde forladt Herren, deres Fædres Gu

7. Og Sikri, en Vældig af Efra'i ihjelslog Kongesønnen Ma'aseja og Slot høvdingen Asrikam og Elkana, den A den efter Kongen.

8. Og Israels Børn bortførte af si Brødre to hundrede tusinde Kvinder, Sø ner og Døtre som Fanger og røvede o saa meget Bytte fra dem; og de brag Byttet til Samaria.

9. Og her var en Herrens Profet, hvis
Navn var Oded, og han gik ud imod
den Hær, som kom til Samaria, og sagde
til dem: Se, i sin Harme over Juda har
Herren, eders Fædres Gud, givet dem i
eders Haand, og I have hugget ned iblandt
dem i Vrede; det er naaet lige til Himmelen.
10. Og nu tænke I paa at kue Judas og
Jerusalems Børn til at være Trælle og
Trælkvinder for eder; er det ikke saa, at I,
just I, have Skyld for Herren, eders Gud?
11. Saa hører mig nu og sender de
Fangne tilbage, som I have bortført
ra eders Brødre! Thi Herrens bræn-
ende Vrede er over eder.
12. Da stode nogle Mænd af Efra'ims
Børns Overhoveder, Asarja, Johanans
Søn, Berekja, Mesillemots Søn, og Hiskia,
Sallums Søn, og Amasa, Hadlajs Søn,
p imod dem, som kom fra Hæren,
13. og de sagde til dem: I skulle ikke
øre Fangerne herind; thi forat vi skulle
live ret skyldige for Herren, tænke I
aa at forøge vore Synder og vor Skyld;
hi stor Skyld have vi, og brændende
Vrede er over Israel.
14. Da forlode de Væbnede Fangerne
g Byttet for Øversternes og hele For-
mlingens Aasyn.
15. Og de Mænd, som ere nævnte
ed Navn, stode op og toge Fangerne,
g alle de Nøgne iblandt dem klædte de
Byttet; de klædte dem og gave dem
ko paa og gave dem at æde og at drikke
g salvede dem og førte alle de Skrøbe-
ge blandt dem paa Asener og bragte dem
l Jericho, Palmestaden, til deres Brødre;
saa vendte de tilbage til Samaria.
Ordsp. 25, 21. 22. Rom. 12, 20. 5 Mos. 34, 3.
16. Paa samme Tid sendte Kong Achas
ud til Assyriens Konger, at de skulde
ælpe ham. 2 Kong. 16, 7.
17. Og fremdeles kom Edomiterne og
ge Juda og bortførte Fanger.
18. Og Filisterne faldt ind i Stæ-
rne i Lavlandet og i Judas Sydegn,
de indtoge Bet-Semes og Ajalon og
ederot og Soko og dets tilhørende
yer og Timna og dets tilhørende Byer
Gimso og dets tilhørende Byer, og
bosatte sig der.
19. Thi Herren ydmygede Juda for
has's, Israels Konges, Skyld, fordi
n havde gjort Juda tøilesløst og hand-
saare troløst mod Herren.
20. Og Tilgat-Pilneser, Assyriens
Konge, kom mod ham; og han trængte
ham og styrkede ham ikke.
21. Thi Achas tog en Del af Skat-
tene fra Herrens Hus og fra Kongens
Hus og fra Øversterne og gav det til
Assyriens Konge; men det hjalp ham ikke.
22. Og paa den Tid, man trængte
ham, handlede han endnu mere troløst
mod Herren, han, Kong Achas,
23. og han ofrede til Damaskus's Guder,
som havde slaaet ham, og sagde: Efterdi
Syriens Kongers Guder hjælpe dem, vil
jeg ofre til dem, forat de skulle hjælpe mig.
Men de bleve ham og hele Israel til Fald.
24. Og Achas samlede Guds Huses Kar
og brød Guldet af Guds Huses Kar og
tillukkede Dørene til Herrens Hus og gjorde
sig Altere ved hvert Hjørne i Jerusalem.
25. Og i hver Stad i Juda gjorde
han Høie for der at brænde Røgelse for
fremmede Guder, og han vakte Herrens,
hans Fædres Guds, Harme.
26. Men det Øvrige af hans Historie og
alle hans Veie, de første og de sidste, se, de ere
opskrevne i Judas og Israels Kongers Bog.
27. Og Achas lagde sig hos sine Fædre,
og man begrov ham i Staden, i Jeru-
salem; thi man bragte ham ikke hen i
Israels Kongers Grave. Og Ezekias,
hans Søn, blev Konge i hans Sted.
21, 20; 24, 25. 2 Kong. 16, 20.

29. Kapitel.

Ezekias bliver Konge, frygter Herren, formaner Presterne og Leviterne til at gjenoprette Gudstjenesten (1—11). De rense Herrens Hus, ofre og indrette med al Flid Gudstjenesten; Leviterne ere heri mere ombyggelige, end en Del af Presterne (12—36).

Ezekias blev Konge, da han var fem
og tyve Aar gammel, og i ni og tyve
Aar regjerede han i Jerusalem; og hans
Moders Navn var Abia, Sakarjas Datter.
2 Kong. 18, 1 fg.
2. Og han gjorde, hvad ret var i
Herrens Øine, aldeles som David, hans
Fader, havde gjort.
3. Han oplukkede i sin Regjerings første
Aar, i den første Maaned, Dørene til Her-
rens Hus og satte dem i Stand. 28, 24.
4. Og han lod Presterne og Leviterne
komme og forsamlede dem paa Pladsen
mod Østen.
5. Og han sagde til dem: Hører mig,
I Leviter! Helliger nu eder selv og helliger
Herrens, eders Fædres Guds, Hus og
bringer Urenheden ud af Helligdommen!

6. Thi vore Fædre have handlet troløst og gjort, hvad ondt er i Herrens, vor Guds, Øine og forladt ham, og de have vendt sit Aasyn bort fra Herrens Tabernakel og vendt ham Ryggen.

7. De have ogsaa tillukket Forhallens Døre og udslukket Lamperne og ikke brændt Røgelse og ikke ofret Brændoffer i Helligdommen for Israels Gud. 28, 24.

8. Derfor er Herrens Vrede kommen over Juda og Jerusalem, og han har givet dem hen til Mishandling, til Ødelæggelse og til Spot, saaledes som I se med eders Øine. 5 Mos. 28, 25.

9. Og se, vore Fædre ere faldne for Sverd, og vore Sønner og vore Døtre og vore Hustruer ere i Fangenskab for denne Sags Skyld. 28, 5 fg.

10. Nu har jeg isinde at gjøre en Pakt med Herren, Israels Gud, forat hans brændende Vrede maa vende sig bort fra os.

11. Nu, mine Sønner, værer ikke efterladne; thi eder har Herren udvalgt til at staa for hans Aasyn for at tjene ham og til at være hans Tjenere og brænde Røgelse for ham. 2 Mos. 28, 1. 4 Mos. 3, 6 fg.

12. Da stode Leviterne op, Mahat, Amasajs Søn, og Joel, Asarjas Søn, af Kahatiternes Børn, og af Meraris Børn Kis, Abdis Søn, og Asarja, Jehallelels Søn, og af Gersoniterne Joah, Simmas Søn, og Eden, Joahs Søn, 1 Krøn. 6, 44.

13. og af Elizafans Børn Simri og Jeuel, og af Asafs Børn Sakarja og Mattanja,

14. og af Hemans Børn Jehuel og Sime'i, og af Jedutuns Børn Semaja og Ussiel.

15. Og de forsamlede sine Brødre, og de helligede sig og kom paa Kongens Befaling efter Herrens Ord for at rense Herrens Hus.

16. Og Presterne gik ind i det Indre af Herrens Hus for at rense det, og de bragte al den Urenhed, som de fandt i Herrens Tempel, ud i Forgaarden til Herrens Hus; og Leviterne toge imod den for at bringe den udenfor til Kidrons Bæk.

17. Og de begyndte at hellige sig paa den første Dag i den første Maaned, og paa den ottende Dag i Maaneden gik de ind i Herrens Forhal og helligede Herrens Hus i otte Dage, og paa den sekstende Dag i den første Maaned vare de færdige.

18. Derpaa gik de ind til Kong Ezekias og sagde: Vi have renset hele Herrens Hus og Brændofferalteret og alt dets Tilbehør og Skuebrødsbordet og alt dets Tilbehør.

19. Og alle de Kar, som Kong Achas havde vanhelliget under sin Regjering, idet han handlede troløst, have vi sat i Stand og helliget, og se, de ere foran Herrens Alter. 28, 24.

20. Og Kong Ezekias stod aarle op og forsamlede Stadens Øverster og gik op til Herrens Hus.

21. Og de bragte syv Okser og syv Vædere og syv Lam og syv Gjedebukke til Syndoffer for Riget og for Helligdommen og for Juda; og han bød Arons Børn, Presterne, at ofre paa Herrens Alter.

22. Da slagtede de Okserne, og Presterne toge imod Blodet og stænkede det paa Alteret, og de slagtede Væderne og stænkede Blodet paa Alteret, og de slagtede Lammene og stænkede Blodet paa Alteret.

23. Derefter førte de Syndoffer-Bukkene frem for Kongens og Menighedens Aasyn, og de lagde sine Hænder paa dem,

24. og Presterne slagtede dem og stænkede deres Blod til Forsoning paa Alteret for at gjøre Forligelse for hele Israel; thi Kongen havde befalet, at Brændofferet og Syndofferet skulde være for hele Israel.

25. Og han stillede Leviterne i Herrens Hus med Cymbler, med Harper og med Citarer efter Davids og Kongens Seer Gads og Profeten Natans Anordning; thi Anordningen var fra Herren ved hans Profeter. 1 Krøn. 25, 1.

26. Og Leviterne stode med Davids Instrumenter, og Presterne med Trompeterne. 4 Mos. 10, 7 fg. Esr. 3, 10.

27. Og Ezekias bød at ofre Brændofferet paa Alteret; og paa den Tid, Brændofferet begyndte, begyndte Herrens Sang og Trompeterne, og det ved Siden af Davids, Israels Konges, Instrumenter.

28. Og hele Menigheden kastede sig ned og Sangen lød, og Trompeterne skingrede, Altsammen, indtil Brændofferet var fuldbragt.

29. Og da de havde fuldbragt Offringen, knælede Kongen og alle de, der fandtes hos ham, og tilbade.

30. Og Kong Ezekias og Øversterne bøde Leviterne at love Herren med Davids og Seeren Asafs Ord; og de lovede ham, saa der blev Glæde, og de bøiede sig ned og tilbade.

31. Og Ezekias tog tilorde og sagde: I have nu fyldt eders Haand for Herren; træder hen og bringer Slagtoffere og Takoffere til Herrens Hus! Og Menigheden

ragte Slagtoffere og Takoffere, og hver
en, hvis Hjerte var villigt, Brændoffere.
32. Og Tallet paa de Brændoffere,
›m Menigheden bragte, var sytti Okser,
undrede Vædere, to hundrede Lam; alt
ette var til Brændoffer for Herren.
33. Og hvad der forøvrigt blev helliget,
ar seks hundrede Stykker stort Kvæg
g tre tusinde Stykker smaat Kvæg.
34. Kun vare Presterne for faa, saa de
ke formaaede at flaa alle Brændofferne;
erfor hjalp deres Brødre, Leviterne, dem,
idtil Arbeidet var færdigt, og indtil de
vrige Prester havde helliget sig; thi
eviterne havde været retsindigere til at
ellige sig, end Presterne. 30, 3.
35. Der var ogsaa Brændoffere i
mængde tilligemed Fedtet af Takofferne
g tilligemed Drikofferne til Brændofferet.
aaledes kom Tjenesten i Herrens Hus
Stand.
36. Og Ezekias og hele Folket glædede
g over, at Gud havde beredt Folket
rtil; thi pludselig var Sagen skeet.

30. Kapitel.

Ezekias opfordrer ved Breve hele Israel og Juda
at holde Paaske i Jerusalem; Nogle spotte hans
ndebud, Andre komme (1—13). De bortskaffe
gudsalterne og holde Paaske i syv Dage; Ezekias
er for dem, som ikke have renset sig efter Loven
—22). De høitideligholde desforuden endnu syv
ge med stor Glæde (23—27).

Og Ezekias sendte Bud til hele Israel
og Juda og skrev ogsaa Breve til
ra'im og Manasse om, at de skulde
mme til Herrens Hus i Jerusalem for
holde Paaske for Herren, Israels Gud.
2 Kong. 23, 21. 2 Krøn. 35, 1.
2. Og Kongen og hans Øverster og
le Menigheden i Jerusalem holdt Raad
n at holde Paaske i den anden Maaned;
4 Mos. 9, 10. 11.
3. de kunde nemlig ikke holde den i hin
d*, thi Presterne havde ikke helliget sig i
strækkeligt Antal, og Folket var ikke for-
mlet til Jerusalem. * d. e. i den første Maaned.
4. Og Sagen var ret i Kongens og
le Menighedens Øine.
5. Og de fastsatte at lade udraabe i
le Israel fra Be'erseba lige til Dan, at
n skulde komme for at holde Paaske
: Herren, Israels Gud, i Jerusalem; thi
n havde ikke holdt den i stort Antal,
aledes som foreskrevet er. 2 Mos. 12, 3 fg.
6. Og Ilbudene droge afsted med Brevene
n Kongens og hans Øversters Haand i
hele Israel og Juda efter Kongens Be-
faling og sagde: I Israels Børn! Ven-
der om til Herren, Abrahams, Isaks og
Israels Gud, forat han maa vende sig
om til de Undkomne, som ere eder lev-
nede fra Assyriens Kongers Haand,
7. og værer ikke som eders Fædre og
som eders Brødre, der handlede troløst mod
Herren, deres Fædres Gud, saa han gav
dem hen til Ødelæggelse, saaledes som I se.
8. Nu, forhærder ikke eders Nakke, som
eders Fædre! Giver Herren Haanden og
kommer til hans Helligdom, som han
har helliget evindelig, og tjener Herren,
eders Gud, forat hans brændende Vrede
maa vende sig bort fra eder.
9. Thi naar I vende om til Herren,
da skulle eders Brødre og eders Sønner
finde Barmhjertighed for deres Aasyn,
der holde dem fangne, og komme tilbage
til dette Land; thi Herren, eders Gud, er
naadig og barmhjertig, og han skal ikke
lade sit Aasyn vige fra eder, dersom I
vende om til ham. Jer. 3, 12.
10. Og Ilbudene droge fra Stad til
Stad i Efra'ims og Manasses Land lige
til Sebulon; men man lo ad dem og
spottede dem. 36, 16.
11. Kun Nogle af Aser og Manasse og
Sebulon ydmygede sig og kom til Jerusalem.
12. Ogsaa over Juda var Guds Haand,
saa han gav dem eet Hjerte til at udrette
Kongens og Øversternes Bud efter Her-
rens Ord.
13. Og meget Folk forsamlede sig i
Jerusalem for at holde de usyrede Brøds
Høitid i den anden Maaned, en saare
stor Forsamling.
14. Og de stode op og bortskaffede de
Altere, som vare i Jerusalem, og alle
Røgelsekarrene bortskaffede de og kastede
dem i Kidrons Bæk.
15. Og de slagtede Paaskelammet paa
den fjortende Dag i den anden Maaned,
og Presterne og Leviterne bleve skamfulde
og helligede sig og bragte Brændoffere
til Herrens Hus.
16. Og de stode paa sin Plads, eftersom
det var dem foreskrevet, efter Moses's, den
Guds Mands, Lov; Presterne stænkede Blo-
det, som de modtoge af Leviternes Haand.
17. Der var nemlig Mange i Forsam-
lingen, som ikke havde helliget sig, og der-
for overtoge Leviterne Slagtningen af
Paaskelammet for alle dem, som ikke vare
rene, for at hellige dem for Herren.

18. Thi en Mængde af Folket, Mange fra Efra'im og Manasse, Isaskar og Sebulon, havde ikke renset sig, men aade Paaskelammet uden at iagttage, hvad der var foreskrevet; men Ezekias bad for dem og sagde: Herren, den Gode, tilgive

19. den, som har rettet hele sit Hjerte til at søge Gud Herren, hans Fædres Gud, omend ikke efter Helligdommens Renhed*!

*d. e. om han end ikke er ren efter Loven.

20. Og Herren hørte Ezekias og helbredede* Folket. *Ps. 41, 5. Es. 6, 10.

21. Saa holdt da de Israels Børn, som fandtes i Jerusalem, de usyrede Brøds Høitid i syv Dage med stor Glæde; og Presterne og Leviterne lovede Herren Dag for Dag med Instrumenter, som priste Herrens Magt.

22. Og Ezekias talte opmuntrende til alle de Leviter, som havde god Indsigt i det, der vedkom Herren, og man aad Høitidsofferet i de syv Dage og ofrede Takoffere og lovede Herren, deres Fædres Gud.

23. Og hele Menigheden kom overens om at holde syv andre Dage; saa holdt de endnu syv Dage med Glæde.

24. Thi Ezekias, Judas Konge, gav Menigheden tusinde Okser og syv tusinde Stykker smaat Kvæg, og Øversterne gave Menigheden tusinde Okser og ti tusinde Stykker smaat Kvæg; da helligede mange Prester sig. 35, 7. 8.

25. Og hele Judas Forsamling glædede sig, og Presterne og Leviterne og hele den Forsamling, som var kommen fra Israel, og de Fremmede, som vare komne fra Israels Land, og de, som boede i Juda.

26. Og der var stor Glæde i Jerusalem; thi siden Salomos, Davids Søns, Israels Konges, Dage havde Saadant ikke fundet Sted i Jerusalem.

27. Og de levitiske Prester stode op og velsignede Folket, og deres Røst blev hørt, og deres Bøn kom til hans hellige Bolig til Himmelen.

31. Kapitel.

Ezekias udrydder al Afgudsdyrkelse, beskikker Prester og Leviter til deres Embeder og sørger for deres Underholdning (1—10). Han lader indrette Kamre til deri at opbevare det, der kommer ind til Presterne og Leviterne, og sætter Opsynsmænd derover, som skulle uddele det til dem; han vedbliver at frygte Herren (11—21).

Og da de vare færdige med alt dette, gik alle de Israeliter, som fandtes der, ud til Judas Stæder og søndersloge Billedstøtterne og huggede Astartebillederne i Stykker og nedbrøde Offerhøiene og Alterne i hele Juda og Benjamin og i Efra'im og Manasse, indtil de vare færdige dermed; og saa vendte alle Israels Børn tilbage, hver til sin Eiendom, til sine Stæder. 5 Mos. 7, 5. 2 Kong. 18, 4.

2. Og Ezekias beskikkede Presternes og Leviternes Skifter efter deres Skifter, hver efter Beskaffenheden af hans Tjeneste, saavel Presterne som Leviterne, til at besørge Brændoffer og Takoffere, til at tjene og til at love og til at prise i Herrens Leires Porte.

3. Og den Del, Kongen gav af sit Gods, var til Brændofferne, til Brændofferne om Morgenen og om Aftenen og Brændofferne paa Sabbaterne og paa Nymaanederne og paa Høitiderne, efter hvad skrevet staar i Herrens Lov. 4 Mos. 28, 3 fg.

4. Og han bød Folket, Jerusalems Indbyggere, at give Presterne og Leviterne deres Del, forat de kunde holde fast ved Herrens Lov.

5. Og da dette Bud kom ud, gave Israels Børn Førstegrøde i Mængde af Korn, Most og Olje og Honning og af a Martens Grøde, og de bragte Tiende a det altsammen i Mængde. 2 Mos. 23, 19. 5 Mos. 14, 22

6. Og de Israels og Judas Børn, som boede i Judas Stæder, ogsaa de bragt Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg o Tiende af de hellige Ting, som var helligede Herren, deres Gud, og lagd op Hob ved Hob.

7. I den tredje Maaned begyndte d at lægge Hobene op, og i den syvend Maaned sluttede de.

8. Og da Ezekias og Øversterne ko og saa Hobene, prisede de Herren o hans Folk Israel.

9. Og Ezekias adspurgte Presterne o Leviterne angaaende Hobene.

10. Og Asarja, Ypperstepresten, Zadoks Hus, sagde til ham: Siden ma begyndte at bringe Gaven til Herrens Hu have vi ædt og ere blevne mætte og ha levnet i Mængde; thi Herren har velsign sit Folk, og vi have denne Mængde tilover

11. Og Ezekias bød at indrette Kam i Herrens Hus, og man indrettede de

12. Og man bragte trolig Gaven Tienden og det Hellige derind; og Konanj Leviten, var Overopsynsmand over de og Sime'i, hans Broder, den Anden.

13. Men Jehiel og Asasja og Na=
hat og Asael og Jerimot og Josabad
og Eliel og Jismakja og Mahat og
Benaja vare Opsynsmænd ved Siden af
Konanja og Sime'i, hans Broder, ifølge
Anordning af Kong Ezekias og Asarja,
Forstanderen for Guds Hus.
14. Og Kore, Jimnas Søn, Leviten,
Portneren mod Østen, var over de frivillige
Gaver til Gud, for at uddele de Gaver, som
vare bragte Herren, og de høihellige Ting.
15. Og ved Siden af ham vare Eden
og Minjamin og Jesua og Semaja,
Amarja og Sekanja ansatte i Presternes
Stæder paa Tro og Love for at uddele
Gaverne til sine Brødre i Skifterne,
baade til Stor og Liden,
16. med Undtagelse af dem, som vare
optegnede af Mandkjøn, fra tre Aars
Alder og derover, alle dem nemlig, som gik
ind i Herrens Hus for hver Dag at faa,
hvad de den Dag trængte til sin Tjeneste i
det, de havde at varetage efter sine Skifter
17. (Fortegnelsen over Presterne var
efter deres Fædrenehuse og over Leviterne,
fra tyve Aars Alder og derover, efter
det, de havde at varetage i sine Skifter),
18. og for at uddele Gaverne til dem,
som vare optegnede, nemlig deres smaa
Børn, deres Hustruer, deres Sønner og
deres Døtre, hele Mængden; thi med
Troskab helligede de sig til sin Tjeneste.
19. Og for Arons Børn, Presterne,
var der paa de Marker, som udgjorde
deres Stæders Jorder, i hver By Mænd,
som vare nævnte ved Navn, til at ud=
dele til alt Mandkjøn blandt Presterne
og alle dem, som vare indførte i For=
tegnelsen blandt Leviterne, deres Dele.
20. Og saaledes gjorde Ezekias i hele
Juda, og han gjorde, hvad godt og ret og
sandt var for Herrens, hans Guds, Aasyn.
21. Og i enhver Gjerning, som han be=
gyndte i Guds Huses Tjeneste og i Loven
og i Budet, idet han søgte sin Gud, hand=
lede han af hele sit Hjerte og havde Lykke.

32. Kapitel.

Den assyriske Konge Sancherib falder ind i Juda
og beleirer de faste Stæder der; Ezekias befæster
Jerusalem og trøster Folket (1—8). Sancherib
forhaaner baade Ezekias og Herren (9—19). Ezekias
og Esaias anraabe Herren, som ved sin Engel
ødelægger Assyrerne og frelser sit Folk (20—23).
Ezekias bliver dødssyg, læges af Herren; han hov=
moder sig, men ydmyger sig igjen, faar stor Rigdom
og er lykkelig i al sin Gjerning; han dør (24—33).

Efter disse Begivenheder og denne
Troskab kom Sancherib, Assyriens
Konge, og drog ind i Juda og leirede
sig mod de faste Stæder og tænkte paa
at indtage dem. 2.Kong. 18, 13 fg. Es. 36, 1 fg.
2. Da Ezekias saa, at Sancherib kom,
og at hans Hu var vendt til Krig mod
Jerusalem,
3. raadførte han sig med sine Øverster
og sine Vældige om at tilstoppe Vandet
i de Kilder, som vare udenfor Staden;
og de hjalp ham.
4. Og der samlede sig meget Folk, og
de tilstoppede alle Kilderne og den Bæk,
som strømmede midt igjennem Landet,
idet de sagde: Hvorfor skulde Assyriens
Konger komme og finde meget Vand?
5. Og han fattede Mod og opbyggede
hele den Mur, som var nedreven, og
førte den op indtil Taarnene, og udenfor
byggede han en anden Mur; og han
befæstede Millo i Davids Stad og lod
gjøre Vaaben i Mængde og Skjolde. 25, 23.
6. Og han satte Krigsøverster over
Folket og samlede dem til sig paa Plad=
sen ved Stadens Port og talte opmun=
trende til dem og sagde:
7. Værer frimodige og stærke, frygter
ikke og ræddes ikke for Assyriens Konge
og for hele den Hob, som er med ham!
Thi med os er der en Større, end med
ham; 2 Kong. 6, 16. 1 Joh. 4, 4.
8. med ham er en kjødelig Arm, men
med os er Herren, vor Gud, for at
hjælpe os og for at føre vore Krige.
Og Folket stolede paa Ezekias's, Judas
Konges, Ord. Jer. 17, 5. 7. Ps. 20, 8.
9. Derefter sendte Sancherib, Assy=
riens Konge, sine Tjenere til Jerusalem
(selv laa han for Lakis med hele sit
Riges Magt hos sig), til Ezekias, Judas
Konge, og til hele Juda, som var i
Jerusalem, og lod sige:
10. Saa siger Sancherib, Assyriens
Konge: Hvad stole I paa, siden I blive
siddende i Klemme i Jerusalem?
11. Forfører ikke Ezekias eder for at
overgive eder til at dø af Hunger og
Tørst, idet han siger: Herren, vor Gud,
vil redde os af Assyriens Konges Haand?
12. Har ikke denne Ezekias taget hans
Offerhøie og hans Altere bort og sagt
til Juda og Jerusalem: For eet Alter
skulle I tilbede og paa det skulle I
brænde Røgelse?
13. Vide I ikke, hvad jeg har gjort,

jeg og mine Fædre, med alle Landenes Folk? Have vel Landenes Folks Guder magtet at redde sit Land af min Haand? 2 Kong. 18, 33 fg. 19, 12.

14. Hvem blandt alle Guder hos disse Folk, som mine Fædre have udryddet, er der, som har magtet at redde sit Folk af min Haand, saa eders Gud skulde magte at redde eder af min Haand?

15. Saa lader nu ikke Ezekias bedrage eder og paa denne Maade forføre eder, og tror ham ikke! Thi ingen Gud hos nogetsomhelst Folk eller Rige magtede at redde sit Folk af min Haand eller af mine Fædres Haand; hvor meget mindre skulle da eders Guder redde eder af min Haand!

16. Og endnu Mere talte hans Tjenere mod Gud Herren og mod Ezekias, hans Tjener.

17. Og han skrev et Brev for at forhaane Herren, Israels Gud, og for at tale mod ham, saalydende: Ligesom Landenes Folks Guder ikke have reddet sine Folk af min Haand, saaledes skal heller ikke Ezekias's Gud redde sit Folk af min Haand. 2 Kong. 19, 14.

18. Og de raabte med høi Røst paa Jødisk op til Jerusalems Folk, som var paa Muren, for at skrække og forfærde dem, saa de kunde indtage Staden.

19. Og de talte om Jerusalems Gud, som om Jordens Folks Guder, et Verk af Menneskehænder. Ps. 115, 4.

20. Men Kong Ezekias og Profeten Esaias, Amoz's Søn, bade for denne Sags Skyld og raabte til Himmelen. 2 Kong. 19, 4. 15 fg.

21. Da sendte Herren en Engel, og han tilintetgjorde alle vældige Stridsmænd og Fyrster og Øverster i Assyriens Konges Leir; og han vendte med sit Ansigts Blusel tilbage til sit Land, og da han gik ind i sin Guds Hus, fældede Nogle af dem, som vare udgangne af hans Liv, ham der med Sverd. 2 Kong. 19, 35 fg. Es. 37, 36 fg.

22. Saa frelste Herren Ezekias og Jerusalems Indbyggere af Sancheribs, Assyriens Konges, Haand og af Alles Haand og beskjermede dem trindt omkring.

23. Og Mange bragte Gaver til Herren, til Jerusalem, og kostbare Sager til Ezekias, Judas Konge; og han blev ophøiet for alle Folkenes Øine efter den Tid.

24. I de Dage blev Ezekias dødssyg, og han bad til Herren, og denne talte til ham og gav ham et Undertegn. 2 Kong. 20, 1 fg. Es. 38, 1 fg. Ps. 30, 3.

25. Men Ezekias gjengjældte ikke den Velgjerning, som var bleven ham til Del, thi hans Hjerte hovmodede sig; og der kom Vrede over ham og over Juda og Jerusalem.

26. Da ydmygede Ezekias sig, fordi hans Hjerte havde hovmodet sig, han selv og Jerusalems Indbyggere, og Herrens Vrede kom ikke over dem i Ezekias's Dage.

27. Ezekias havde nemlig saare sto Rigdom og Ære, og han skaffede si Skatkamre til Sølv og til Guld og ti kostbare Stene og til Krydderier og ti Skjolde og til allehaande kostbare Sage

28. og Forraadshuse til, hvad der kom ind af Korn og Most og Olje, og Staldrum til allehaande Kvæg og Hjorde ti Staldene.

29. Og han skaffede sig Byer og smaa Kvæg og stort Kvæg i Mængde; thi Gu gav ham saare meget Gods.

30. Og den samme Ezekias tilstoppede det øvre Udløb af Gihons Vande o ledede dem ned vestenfor Davids Stad og Ezekias var lykkelig i al sin Gjernin

31. Saaledes ogsaa, da Sendemænder kom fra Babels Fyrster, der sendte Bu til ham for at spørge om det Underteg som var skeet i Landet, forlod Gud ha kun for at sætte ham paa Prøve, for kjende Alt, hvad der var i hans Hjerte 2 Kong. 20, 12 fg. Es. 39, 1 fg. * 5 Mos. 8, 2; 13,

32. Men det Øvrige af Ezekias Historie og hans fromme Gjerninger, de ere skrevne i Profeten Esaias's, Amoz Søns, Syn i Judas og Israels Ko gers Bog.

33. Og Ezekias lagde sig hos si Fædre, og man begrov ham ved O gangen til Davids Sønners Grave, hele Juda og Jerusalems Indbygge viste ham Ære ved hans Død; og M nasse, hans Søn, blev Konge i hans St

33. Kapitel.

Manasse bliver Konge, er saare afgudisk, f fører Folket og foragter Guds Profeter (1— Herren giver ham i Kongen af Babels Haand; ydmyger sig i Fængslet og bliver løsladt; han vider Jerusalems Befæstning, afskaffer den Afgu dyrkelse, han tidligere havde indført, dør (11— Amon bliver Konge, er ugudelig, omvender ikke, dræbes af sine Tjenere (21—25).

Tolv Aar gammel var Manasse, da h blev Konge, og i fem og femti A regjerede han i Jerusalem. 2 Kong. 21,

2. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine, efter de Hedningefolks
Vederstyggeligheder, som Herren havde
fordrevet for Israels Børns Aasyn.
5 Mos. 18, 9. 1 Kong. 14, 24. 2 Krøn. 36, 14.
3. Og han opbyggede igjen de Offer=
høie, som Ezekias, hans Fader, havde
nedrevet, og opreiste Altere for Ba'alerne
og gjorde Astartebilleder, og han tilbad
hele Himmelens Hær og tjente den.
2 Kong. 18, 4.
4. Og han byggede Altere i Herrens
Hus, om hvilket Herren havde sagt: I
Jerusalem skal mit Navn være evindelig.
1 Kong. 9, 3.
5. Han byggede nemlig Altere for hele
Himmelens Hær i begge Herrens Huses
Forgaarde.
6. Og han lod sine Sønner gaa gjen=
nem Ilden i Hinnoms Søns Dal og gav
sig af med Spaadom af Skyerne og
Tegnsudlæggelse og Trolddom og beskik=
kede Dødningemanere og Sandsigere; han
gjorde Meget, som var ondt i Herrens
Øine, saa han vakte hans Harme.
3 Mos. 18, 21; 20, 2; 19, 26.
7. Og han satte det udskaarne Billede,
han havde gjort, i Guds Hus, hvorom
Gud havde sagt til David og til Salo=
mo, hans Søn: I dette Hus og i Jeru=
salem, som jeg har udvalgt blandt alle
Israels Stammer, vil jeg sætte mit Navn
evindelig, 7, 12. 16.
8. og jeg vil ikke mere lade Israels
Fod vandre bort fra det Land, jeg be=
stemte for deres Fædre; kun at de tage
Vare paa at gjøre Alt, hvad jeg har
budet dem, efter hele Loven og Budene
og Anordningerne ved Moses.
9. Men Manasse forførte Juda og
Jerusalems Indbyggere til at gjøre mere
ondt, end de Hedningefolk, Herren havde
ødelagt for Israels Børns Aasyn.
10. Og Herren talte til Manasse og
til hans Folk, men de gave ikke Agt der=
paa. 24, 19.
11. Derfor lod Herren Assyriens Kon=
ges Hærførere komme over dem, og de
fangede Manasse med Kroge, og de lode
ham binde med to Kobberlænker og førte
ham til Babel.
12. Og i sin Trængsel bønfaldt han
Herren, sin Gud, og ydmygede sig saare
for sine Fædres Guds Aasyn.
13. Og han bad til ham, og han
bønhørte ham og hørte hans ydmyge
Begjæring og førte ham tilbage til
Jerusalem, til hans Rige; da erkjendte
Manasse, at Herren er Gud.
14. Og derefter byggede han en ydre
Mur for Davids Stad vestenfor Gihon
i Dalen og til Indgangen gjennem Fi=
skeporten og førte den omkring Ofel og
gjorde den saare høi; og han lagde
Krigshøvedsmænd i alle de faste Stæder
i Juda.
15. Og han bortskaffede de fremmede
Guder og Billedet fra Herrens Hus og
alle de Altere, han havde bygget paa
Herrens Huses Bjerg og i Jerusalem, og
kastede dem udenfor Staden.
16. Og han satte Herrens Alter i
Stand og ofrede Takoffere og Lovoffere
paa det; og han bød Juda at tjene Her=
ren, Israels Gud.
17. Dog ofrede Folket endnu paa
Høiene, men kun til Herren, deres Gud.
18. Men det Øvrige af Manasses
Historie og hans Bøn til hans Gud og
Seernes Ord, som talte til ham i Her=
rens, Israels Guds, Navn, se, det er
opskrevet i Israels Kongers Krønike.
19. Og hans Bøn, og hvorledes han
blev bønhørt, og al hans Synd og hans
Troløshed og de Steder, paa hvilke han
byggede Offerhøie og satte Astartebille=
derne og de udskaarne Billeder, førend
han ydmygede sig, se, derom er skrevet i
Hosajs Krønike.
20. Og Manasse lagde sig hos sine
Fædre, og man begrov ham i hans Hus; og
Amon, hans Søn, blev Konge i hans Sted.
21. To og tyve Aar gammel var
Amon, da han blev Konge, og i to Aar
regjerede han i Jerusalem. 2 Kong. 21, 19 fg.
22. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine, ligesom Manasse, hans
Fader, havde gjort; og til alle de ud=
skaarne Billeder, som Manasse, hans
Fader, havde gjort, ofrede Amon og
tjente dem.
23. Men han ydmygede sig ikke for
Herrens Aasyn, som Manasse, hans Fa=
der, havde ydmyget sig; thi han, Amon,
dyngede Skyld paa Skyld.
24. Og hans Tjenere sammensvore sig
mod ham og dræbte ham i hans Hus.
2 Kong. 12, 20.
25. Men Landets Folk ihjelslog alle
dem, som havde sammensvoret sig mod
Kong Amon; og Landets Folk gjorde Jo=
sias, hans Søn, til Konge i hans Sted.

34. Kapitel.

Josias bliver Konge, frygter Gud, udrydder Afgudsdyrkelsen (1—7), lader Templet istandsætte (8—13). Lovens Bog findes, og da Kongen hører den forelæse, bliver han meget bedrøvet og adspørger Herren ved Profetinden Hulda (14—22). Hun forkynder ham Guds forestaaende Straffedomme over Jøderne; dog skulle de ikke komme i hans Tid (23—28). Josias samler Folket og slutter den Pakt med dem, at de skulle tjene Herren; han bliver ved at udrydde Afgudsdyrkelsen og holder Folket til at tjene Herren (29—33).

Otte Aar gammel var Josias, da han
blev Konge, og i een og treti Aar
regjerede han i Jerusalem. 2 Kong. 22, 1 fg.
2. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens
Øine, og vandrede paa Davids,
sin Faders, Veie og veg ikke til Høire
eller til Venstre.
3. Og i sin Regjerings ottende Aar,
da han endnu var en Yngling, begyndte
han at søge Davids, sin Faders, Gud,
og i det tolvte Aar begyndte han at rense
Juda og Jerusalem for Offerhøiene og
Astartebillederne og de udskaarne og
støbte Billeder.
4. Man nedbrød Ba'alernes Altere for
hans Aasyn, og Solstøtterne, som stode
ovenpaa dem, huggede han i Stykker,
og Astartebillederne og de udskaarne og
støbte Billeder sønderbrød og knuste han
og strøede Støvet af dem paa deres
Grave, som havde ofret til dem,
2 Mos. 32, 20. 2 Kong. 23, 6.
5. og Presternes Ben brændte han paa
deres Altere. Saaledes rensede han Juda
og Jerusalem. 2 Kong. 23, 20.
6. Og i Manasses og Efra'ims og
Simeons Stæder lige til Naftali gjennemsøgte
han deres Huse trindt omkring,
7. og han nedrev Alterne, og Astartebillederne
og de udskaarne Billeder sønderslog
og knuste han, og alle Solstøtterne
huggede han i Stykker i hele Israels Land;
og saa vendte han tilbage til Jerusalem.
8. Og i sin Regjerings attende Aar,
da han holdt paa at rense Landet og
Huset, sendte han Safan, Azaljas Søn, og
Ma'aseja, Stadens Høvedsmand, og Joah,
Joachas's Søn, Historieskriveren, hen for
at istandsætte Herrens, hans Guds, Hus.
9. Og de kom til Hilkias, Ypperstepresten,
og de overgave de Penge, som
vare bragte ind i Guds Hus, som Leviterne,
Vogterne ved Dørtærskelen, havde
samlet af Manasse og Efra'im og af alle
dem, som vare tilbage af Israel, og af
hele Juda og Benjamin og Jerusalems
Indbyggere, —
10. de overgave dem til dem, som
forestode Arbeidet, som havde Opsyn med
Herrens Hus; og disse gave dem til
dem, som udførte Arbeidet, som arbeidede
paa Herrens Hus for at udbedre og
istandsætte Huset,
11. de gave dem til Tømmermændene
og til Bygningsmændene til Indkjøb af
hugne Stene og Træ til Bjælkerne og
til at tømre de Bygninger, som Judas
Konger havde ødelagt.
12. Og Mændene arbeidede trolig paa
Verket, og til Opsyn over dem vare beskikkede
Leviterne Jahat og Obadja af
Meraris Børn og Sakarja og Mesullam
af Kahatiternes Børn og alle de Leviter,
som forstode sig paa Sanginstrumenter.
13. De vare ogsaa over Lastdragerne og
førte Opsyn over alle Arbeiderne ved hvert
enkelt Arbeide, og nogle af Leviterne vare
Skrivere og Opsynsmænd og Dørvogtere.
14. Og da de toge ud de Penge, som vare
bragte ind i Herrens Hus, fandt Hilkias,
Presten, Herrens Lovbog ved Moses.
15. Da tog Hilkias tilorde og sagde
til Safan, Skriveren: Jeg har fundet
Lovbogen i Herrens Hus. Og Hilkias
overgav Bogen til Safan.
16. Og Safan bragte Bogen til Kongen,
og han bragte derhos Kongen Svar
og sagde: Alt, hvad der er overdraget
dine Tjenere, det gjøre de;
17. de have tømt de Penge, som fandtes
i Herrens Hus, og overgivet dem til Opsynsmændene
og til dem, som forestaa
Arbeidet.
18. Og Safan, Skriveren, meldte Kongen
og sagde: Hilkias, Presten, har givet mig
en Bog. Og Safan læste i den for Kongen.
19. Og det skede, da Kongen hørt
Lovens Ord, sønderrev han sine Klæder.
20. Og Kongen bød Hilkias og Achikam,
Safans Søn, og Abdon, Mikas
Søn, og Safan, Skriveren, og Asaja
Kongens Tjener, og sagde:
21. Gaar hen, adspørger Herren fo
mig og for det, som er levnet i Israe
og i Juda, angaaende Ordene i den Bog
som er funden! Thi stor er Herrens Vrede
som er udøst over os, fordi vore Fædr
ikke have holdt Herrens Ord og gjor
efter Alt, hvad skrevet er i denne Bog
22. Saa gik Hilkias og de Andre, som
Kongen havde sendt, til Profetinden Hulda

Hustru til Sallum, Søn af Tokhat, Søn
af Chasra, Opsynsmand over Klæderne,
og hun boede i Jerusalem, i Stadens
anden Del; og de talte saaledes* til hende.
* som Kongen havde befalet, V. 21.
23. Og hun sagde til dem: Saa siger
Herren, Israels Gud: Siger til den
Mand, som har sendt eder til mig:
24. Saa siger Herren: Se, jeg fører
Ulykke over dette Sted og over dets Ind-
byggere, alle de Forbandelser, som ere
skrevne i den Bog, man har læst for Judas
Konge, 3 Mos. 26, 14 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.
25. fordi de have forladt mig og brændt
Røgelse for andre Guder for at vække
min Harme med alle sine Hænders Gjer-
inger; og min Vrede skal udøses over
ette Sted, og den skal ikke udslukkes.
26. Og til Judas Konge, som sendte eder
or at adspørge Herren, til ham skulle I
ge saaledes: Saa siger Herren, Israels
Gud, i Anledning af de Ord, som du har hørt:
27. Efterdi dit Hjerte blev blødt, og du
ydmygede dig for Guds Aasyn, da du hørte
ans Ord mod dette Sted og mod dets Ind-
yggere, og du ydmygede dig for mit Aasyn
g sønderrev dine Klæder og græd for mit
asyn, saa har ogsaa jeg hørt, siger Herren.
28. Se, jeg vil samle dig til dine
ædre, og du skal samles med dem i
ne Grave i Fred, og dine Øine skulle
e se al den Ulykke, jeg vil føre over
tte Sted og over dets Indbyggere.
a bragte de Kongen Svar tilbage.
29. Og Kongen sendte Bud og forsam-
e alle Judas og Jerusalems Ældste.
2 Kong. 23, 1 fg.
30. Og Kongen gik op til Herrens Hus,
hver Mand af Juda og Jerusalems
dbyggere og Presterne og Leviterne og
Folket, baade Store og Smaa; og han
læste for deres Øren alle Ordene i Pak-
s Bog, som var funden i Herrens Hus.
31. Og Kongen stod paa sin Plads og
rde den Pakt for Herrens Aasyn, at han
de vandre efter Herren og holde hans
d og hans Vidnesbyrd og hans For-
fter af hele sit Hjerte og af hele sin Sjæl,
han vilde gjøre Paktens Ord, som vare
vne i denne Bog. 15, 12. Jos. 24, 25.
32. Og han lod alle dem, der fandtes
erusalem og Benjamin, træde ind i
ten; og Jerusalems Indbyggere gjorde
r Guds, deres Fædres Guds, Pakt.
3. Og Josias bortskaffede alle Veder-
geligheder fra alle de Lande, som
hørte Israels Børn til, og holdt alle dem,
som fandtes i Israel, til at tjene Herren,
deres Gud; i alle hans Dage vege de ikke
fra Herren, deres Fædres Gud. Dom. 2, 7.

35. Kapitel.

Josias holder Paaske, beskikker Presterne, Leviterne og Sangerne til deres Gjerning, uddeler tilligemed sine Øverster meget Kvæg til Offere (1—19). Han fører Krig med Farao Neko, i hvilken han omkommer; han begrædes i Klagesange (20—27).

Og Josias holdt Paaske i Jerusalem for
Herren, og de slagtede Paaskelammet
paa den fjortende Dag i den første Maaned.
2 Kong. 23, 21. 2 Krøn. 30, 1.
2. Og han beskikkede Presterne til det,
de skulde varetage, og opmuntrede dem
til Tjenesten i Herrens Hus.
3. Og han sagde til Leviterne, som
underviste hele Israel, og som vare Her-
ren hellígede: Sætter den hellige Ark i det
Hus, som Salomo, Davids Søn, Israels
Konge, har bygget! I have ikke mere No-
get at bære paa Skuldrene; tjener nu
Herren, eders Gud, og hans Folk Israel,
1 Kong. 6, 1 fg. 4 Mos. 7, 9.
4. og bereder eder efter eders Fædre-
nehuse, efter eders Skifter, som skrevet er
af David, Israels Konge, og som skrevet
er af Salomo, hans Søn,
5. og staar i Helligdommen efter Afde-
lingerne af eders Brødres, Folkets Børns,
Fædrenehuse og efter hver Afdeling af
Leviternes Fædrenehuse,
6. og slagter Paaskelammet og helliger
eder og bereder det for eders Brødre, idet
I gjøre efter Herrens Ord ved Moses!
7. Og Josias gav Folkets Børn smaat
Kvæg, Lam og Kid, Altsammen til Paa-
skeoffere for alle dem, som fandtes der, i et
Antal af treti tusinde, og tre tusinde Stykker
stort Kvæg; dette var af Kongens Gods.
30, 24.
8. Og hans Øverster gave Folket, Pre-
sterne og Leviterne frivillige Gaver; Hil-
kias og Sakarja og Jehiel, Forstanderne
for Guds Hus, gave Presterne to tusinde og
seks hundrede Stykker smaat Kvæg til Paa-
skeoffere og tre hundrede Stykker stort Kvæg.
9. Og Konanja og Semaja og Netanel,
hans Brødre, og Hasabja og Je'iel og Jo-
sabad, Leviternes Øverster, gave Leviterne
fem tusinde Stykker smaat Kvæg til Paaske-
offere og fem hundrede Stykker stort Kvæg.
10. Saaledes blev Tjenesten bragt i
Stand, og Presterne stode paa sin Plads,
og Leviterne efter sine Skifter, ifølge
Kongens Befaling.

11. Og de* slagtede Paaskelammene, og Presterne stænkede Blodet, som de modtoge af deres Haand, og Leviterne flaaede dem.
* Leviterne: 30, 16.

12. Og de fraskilte Brændofferet* for at give det til Afdelingerne af Folkets Børns Fædrenehuse, forat man skulde ofre det til Herren, efter hvad skrevet er i Moses's Bog; saaledes gjorde de ogsaa med det store Kvæg.
* d. e. de Stykker, der skulde ofres som Brændoffer.

13. Og de stegte Paaskelammet ved Ilden, som foreskrevet var, og det, som var helliget*, kogte de i Gryder og i Kjedler og i Pander og bragte det i Hast til alle Israels Folks Børn. * V. 7—9.

14. Og derefter tilberedte de det for sig selv og for Presterne; thi Presterne, Arons Sønner, vare optagne med at ofre Brændofferet, nemlig Fedtstykkerne, lige til Natten; derfor tilberedte Leviterne det for sig selv og for Presterne, Arons Sønner.

15. Og Sangerne, Asafs Sønner, stode paa sin Plads efter Davids og Asafs og Hemans og Jedutuns, Kongens Seers, Anordning, og Portnerne ved hver Port; de behøvede ikke at vige fra sin Tjeneste, thi deres Brødre, Leviterne, tilberedte for dem.

16. Saa blev hele Herrens Tjeneste bragt i Stand paa den samme Dag, saa man holdt Paaske og ofrede Brændoffere paa Herrens Alter efter Kong Josias's Befaling.

17. Saa holdt de Israels Børn, som fandtes der, Paaske paa den Tid og de usyrede Brøds Høitid i syv Dage. 30, 21.

18. Og der var ikke holdt en Paaske som denne i Israel siden Samuels, Profetens, Dage, og ingen af Israels Konger havde holdt en Paaske som den, Josias og Presterne og Leviterne og hele Juda og de, som fandtes der af Israel, og Jerusalems Indbyggere holdt. 30, 26.

19. I det attende Aar af Josias's Regjering blev denne Paaske holdt.

20. Efter alt dette, da Josias havde bragt Huset i Stand, drog Neko, Ægyptens Konge, op for at stride ved Karkemis ved Frat; og Josias drog ud imod ham. 2 Kong. 23, 29 fg.

21. Da sendte han Bud til ham og lod sige: Hvad har jeg med dig at gjøre, Judas Konge? Ikke mod dig kommer jeg idag, men mod det Hus, med hvilket jeg har Krig*, og Gud har sagt, at jeg skulde haste; lad være at stride mod Gud, som er med mig, forat han ikke skal bringe Fordærvelse over dig!
* d. e. mod Assyriens Konge, 2 Kong. 23, 29.

22. Men Josias vendte ikke sit Ansigt bort fra ham, men forklædte sig for at stride med ham og hørte ikke paa Nekos Ord af Guds Mund; og han kom for at stride i Megiddos Dal. Sak. 12, 11.

23. Og Skytterne skjøde paa Kong Josias; da sagde Kongen til sine Tjenere: Bringer mig bort! Thi jeg er haardt saaret. 1 Kong. 22, 34. 2 Krøn. 18, 33.

24. Og hans Tjenere førte ham fra Vognen og kjørte ham bort paa hans næstbedste Vogn, og de førte ham til Jerusalem, og han døde og blev begraven i sine Fædres Grave; og hele Juda og Jerusalem sørgede over Josias.

25. Og Jeremias sang en Klagesang over Josias, og alle Sangerne og Sangerinderne talte i sine Klagesange om Josias indtil denne Dag, og man gjorde dem til en fast Skik for Israel, og se, de ere opskrevne blandt Klagesangene. 2 Sam. 1, 17.

26. Men det Øvrige af Josias's Historie og hans fromme Gjerninger efter hvad skrevet er i Herrens Lov,

27. hans Historie, den første og den sidste, se, den er opskreven i Israels og Judas Kongers Bog.

36. Kapitel.

Joachas indsættes til Konge af Folket, men afsættes af Neko (1—3). Jojakim indsættes til Konge af Neko, er ugudelig og tages tilfange af Nebukadnezar (4—8). Jojakin bliver Konge, men føres fangen til Babel (9. 10). Zedekias bliver Konge, er ugudelig, gjør Opstand mod Babels Konge; ogsaa hele Folket er ugudeligt, ligesom det forhen jævnlig har spottet Guds Ord og foragtet hans Profeter (11—16). Kaldæerne indtage Jerusalem, ødelægge det aldeles og bortføre Folket og Templets Kar til Babel (17—21). Der forblive Jøderne i Fangenskab, indtil Kong Cyrus tillader dem at vende tilbage til sit Land (22. 23).

Og Landets Folk tog Joachas, Josias's Søn, og gjorde ham til Konge i hans Faders Sted i Jerusalem. 2 Kong. 23, 30 fg.

2. Tre og tyve Aar gammel var Joachas, da han blev Konge, og i tre Maaneder regjerede han i Jerusalem.

3. Da afsatte Ægyptens Konge ham i Jerusalem og lod Landet bøde hundrede Talenter Sølv og en Talent Guld.

4. Og Ægyptens Konge gjorde Eljakim, hans Broder, til Konge over Juda og Jerusalem og forandrede hans Navn til Jojakim; og Neko tog Joachas, hans Broder, og førte ham til Ægypten.

5. Fem og tyve Aar gammel var Jojakim

da han blev Konge, og i elleve Aar regjerede
han i Jerusalem, og han gjorde, hvad
ondt var i Herrens, hans Guds, Øine.
6. Mod ham drog Nebukadnezar, Babels
Konge, op og lod ham binde med to Kobber-
lænker for at føre ham til Babel.
7. Og af Herrens Huses Kar bragte
Nebukadnezar en Del til Babel og satte
dem i sit Tempel i Babel. Esr. 1, 7.
8. Men det Øvrige af Jojakims Historie
og hans Vederstyggeligheder, som han
gjorde, og hvad Ondt der fandtes hos ham,
se, det er opskrevet i Israels og Judas
Kongers Bog. Og Jojakin, hans Søn,
blev Konge i hans Sted. 2 Kong. 24, 6 fg.
9. Atten Aar gammel var Jojakin, da
han blev Konge, og i tre Maaneder og ti
Dage regjerede han i Jerusalem; og han
gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine.
10. Og da Aaret var til Ende, sendte
Kong Nebukadnezar Folk hen og lod ham
føre til Babel tilligemed Herrens Huses
kostbare Kar; og han gjorde Zedekias,
hans Broder*, til Konge over Juda og
Jerusalem. 2 Kong. 24, 10. 12. Jer. 37, 1 fg.
*d. e. Farbroder, 2 Kong. 24, 17.
11. Een og tyve Aar gammel var
Zedekias, da han blev Konge, og i elleve
Aar regjerede han i Jerusalem.
2 Kong. 24, 18. Jer. 52, 1 fg.
12. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens, hans Guds, Øine; han ydmygede
sig ikke for Profeten Jeremias, der talte
af Herrens Mund.
13. Dertilmed gjorde han Oprør mod
Kong Nebukadnezar, som havde ladet ham
sværge ved Gud, og han gjorde sin Nakke
stiv og forhærdede sit Hjerte, saa han ikke
vendte om til Herren, Israels Gud. Ez. 17, 13 fg.
14. Ogsaa alle Presternes og Folkets
Øverster forsyndede sig saare efter alle
Hedningefolkenes Vederstyggeligheder, og
de besmittede Herrens Hus, som han havde
helliget i Jerusalem. 5 Mos. 18, 9.
15. Og Herren, deres Fædres Gud,
udsendte dem ved sine Sendebud tidlig
og idelig; thi han ynkedes over sit Folk
og over sin Bolig. Jer. 25, 4.
16. Men de spottede Guds Sendebud
og foragtede hans Ord og forhaanede
hans Profeter, indtil Herrens Vrede mod
hans Folk tog saaledes til, at der ikke
var nogen Lægedom.
17. Da førte han Kaldæernes Konge
op imod dem, og han ihjelslog deres
Ynglinger med Sverd i deres Helligdoms
Hus og sparede hverken Yngling eller
Jomfru, Gammel eller Graahærdet; Alt-
sammen gav han i hans Haand.
18. Og alle Guds Huses Kar, de store
og de smaa, og Herrens Huses Skatte
og Kongens og hans Øversters Skatte,
Altsammen førte han til Babel.
2 Kong. 25, 13 fg. Jer. 27, 19 fg.
19. Og de opbrændte Guds Hus og
nedbrøde Jerusalems Mur, og alle dets
Paladser opbrændte de med Ild, og alle
dets kostbare Kar bleve ødelagte. Neh. 1, 3.
20. Og dem, som vare blevne tilovers
fra Sverdet, bortførte han til Babel, og de
bleve hans og hans Sønners Tjenere,
indtil Persiens Rige fik Herredømmet,
21. forat Herrens Ord ved Jeremias's
Mund skulde blive opfyldt, indtil Landet
havde gjort Fyldest for sine Sabbatsaar;
alle Ødelæggelsens Dage havde det Hvile,
indtil sytti Aar vare fyldte.
Jer. 25, 11 fg. 3 Mos. 26, 34. 35.
22. Og i Cyrus's, Persiens Konges, første
Aar opvakte Herren, forat Herrens Ord
gjennem Jeremias's Mund skulde opfyldes,
Cyrus's, Persiens Konges, Aand, og han
lod udraabe gjennem hele sit Rige og
tillige ved en Skrivelse kundgjøre og sige:
Esr. 1, 1 fg. Jer. 29, 10. Es. 44, 28.
23. Saa siger Cyrus, Persiens Konge:
Alle Jordens Riger har Herren, Himmelens
Gud, givet mig, og han har paalagt mig
at bygge ham et Hus i Jerusalem, som er
i Juda. Hvosomhelst der er iblandt eder
af alt hans Folk, med ham være Herren,
hans Gud, og han drage op!

Esras's Bog.

1. Kapitel.

Persiens Konge Cyrus tillader Jøderne at vende tilbage fra Babel til sit Land (1—4). En Del af Juda, Benjamin og Levi drager op til Jerusalem; understøttes med Gaver af sine tilbageblivende Landsmænd og medtage en Del af Templets Kar og andre kostbare Ting (5—11).

I Cyrus's, Persiens Konges, første Aar
opvakte Herren, forat Herrens Ord
af Jeremias's Mund skulde opfyldes,
Cyrus's, Persiens Konges, Aand, og han
lod udraabe gjennem hele sit Rige og
tillige ved en Skrivelse kundgjøre og sige:
2 Krøn. 36, 22 fg. Esr. 5, 13. Jer. 25, 11 fg. 29, 10.

2. Saa siger Cyrus, Persiens Konge: Alle Jordens Riger har Herren, Himmelens Gud, givet mig, og han har paalagt mig at bygge ham et Hus i Jerusalem, som er i Juda.

3. Hvosomhelst der er iblandt eder af alt hans Folk, med ham være hans Gud, og han drage op til Jerusalem, som er i Juda, og bygge Herrens, Israels Guds, Hus! Han er den Gud, som er i Jerusalem.

4. Og hver den, som er bleven tilovers, ham skulle fra alle de Steder, hvor han opholder sig som Fremmed, Folkene paa hans Sted understøtte med Sølv og med Guld og med Gods og med Kvæg, foruden hvad man giver frivillig til Guds Hus, som er i Jerusalem.

5. Da gjorde Judas og Benjamins Familiehoveder og Presterne og Leviterne, hver den, hvis Aand Gud opvakte, sig rede til at drage op for at bygge Herrens Hus, som er i Jerusalem.

6. Og Alle trindt omkring dem understøttede dem med Sølvkar, med Guld, med Gods og med Kvæg og med kostbare Sager foruden Alt, hvad man gav frivillig.

7. Og Kong Cyrus lod bringe ud Herrens Huses Kar, som Nebukadnezar havde ført bort fra Jerusalem og sat i sin Guds Hus. 2 Krøn. 36, 7. 18. Jer. 27, 19—22.

8. Og Cyrus, Persiens Konge, lod dem bringe ud under Opsyn af Mitredat, Skatmesteren, og han udtællede dem til Sesbazzar*, Judas Fyrste.

*den Samme som Serubabel; 3, 8; 5, 2. 16.

9. Og dette var Tallet paa dem: Treti Guldbækkener, tusinde Sølvbækkener, ni og tyve Offerknive,

10. treti Guldbægere, fire hundrede og ti Sølvbægere af næstbedste Slags, tusinde andre Kar.

11. Alle Karrene af Guld og Sølv vare fem tusinde og fire hundrede; Altsammen førte Sesbazzar op, da de Bortførte droge op fra Babel til Jerusalem.

2. Kapitel.

Her opregnes de Fornemste af dem, som droge op fra Babel, deres Familiers Tal, først af Juda og Benjamin (1—35), dernæst af Prester, Leviter, Sangere, Portnere, Tempeltjenere samt Salomos Tjeneres Børn (36—58), fremdeles Nogle, om hvis Herkomst der ikke fandtes nogen bestemt Efterretning (59—63). Det hele Antal af Mennesker, Heste og Kameler angives (64—67). De Ældste give Gaver til Templets Opførelse og til Gudstjenesten; Folket tager Bolig i sine Stæder (68—70).

Og dette var de Mænd fra Landskabet*, der droge op fra de Bortførtes Fangenskab, som Nebukadnezar, Babels Konge, havde bortført til Babel, og som vendte tilbage til Jerusalem og Juda, hver til sin Stad, Neh. 7, 6 fg.

*d. e. Judas Rige, som dengang var et Landskab i det persiske Rige; 5, 8. Neh. 11, 3.

2. de, som kom med Serubabel, Josva, Nehemias, Seraja, Re'elaja, Mordekaj, Bilsan, Mispar, Bigvaj, Rehum, Ba'ana, — dette var Tallet paa Mændene af Israels Folk:

3. Paros's Børn, to tusinde, hundrede og to og sytti;

4. Sefatjas Børn, tre hundrede og to og sytti;

5. Arahs Børn, syv hundrede og fem og sytti;

6. Pahat-Moabs Børn af Josvas og Joabs Børn, to tusinde, otte hundrede og tolv;

7. Elams Børn, tusinde, to hundrede og fire og femti;

8. Sattus Børn, ni hundrede og fem og firti;

9. Sakkajs Børn, syv hundrede og seksti;

10. Banis Børn, seks hundrede og t og firti;

11. Bebajs Børn, seks hundrede og tr og tyve;

12. Asgads Børn, tusinde, to hundred og to og tyve;

13. Adonikams Børn, seks hundred og seks og seksti;

14. Bigvajs Børn, to tusinde og sek og femti;

15. Adins Børn, fire hundrede og fi og femti;

16. Børnene af Ater af Ezekias' Slægt, otte og niti;

17. Bezajs Børn, tre hundrede og t og tyve;

18. Joras Børn, hundrede og tolv;

19. Hasums Børn, to hundrede og t og tyve;

20. Gibbars Børn, fem og niti;

21. Betlehems Børn*, hundrede og t og tyve; *d. e. Folk fra Betlehe

22. Netofas Mænd, seks og femti;

23. Anatots Mænd, hundrede og ot og tyve; Jer. 1,

24. Asmavets Børn, to og firti;

25. Kirjat-Arims, Kefiras og Be rots Børn, syv hundrede og tre og fir

26. Ramas og Gebas Børn, seks hun-
rede og een og tyve;
27. Mikmas's Mænd, hundrede og to
g tyve;
28. Betels og Ajs Mænd, to hun-
rede og tre og tyve;
29. Nebos Børn, to og femti;
30. Magbis's Børn, hundrede og seks
g femti;
31. den anden Elams* Børn, tusinde,
hundrede og fire og femti; *V. 7.
32. Harims Børn, tre hundrede og tyve;
33. Lods, Hadids og Onos Børn, syv
undrede og fem og tyve;
34. Jerichos Børn, tre hundrede og
em og firti;
35. Sena'as Børn, tre tusinde og seks
undrede og treti.
36. Presterne: Jedajas Børn af Jo-
as Hus, ni hundrede og tre og sytti;
37. Immers Børn, tusinde og to og
mti;
38. Pashurs Børn, tusinde, to hun-
rede og syv og firti;
39. Harims Børn, tusinde og sytten.
40. Leviterne: Josvas og Kadmiels
ørn af Hodavjas Børn, fire og sytti.
41. Sangerne: Asafs Børn, hundrede
otte og tyve.
42. Portnernes Børn: Sallums Børn,
ters Børn, Talmons Børn, Akkubs
ørn, Hatitas Børn, Sobajs Børn, til-
mmen hundrede og ni og treti.
43. Tempeltjenerne: Zihas Børn, Ha-
fas Børn, Tabbaots Børn, 1 Krøn. 9, 2.
44. Keros's Børn, Siahas Børn, Pa-
ns Børn,
45. Lebanas Børn, Hagabas Børn,
kubs Børn,
46. Hagabs Børn, Samlajs Børn,
nans Børn,
47. Giddels Børn, Gahars Børn, Re-
as Børn,
48. Rezins Børn, Nekodas Børn, Gas-
ms Børn,
49. Ussas Børn, Paseahs Børn, Be-
s Børn,
50. Asnas Børn, Me'unims Børn,
fisims Børn,
51. Bakbuks Børn, Hakufas Børn,
rhurs Børn,
52. Bazluts Børn, Mehidas Børn,
rsas Børn,
53. Barkos's Børn, Siseras Børn,
mahs Børn,
54. Neziahs Børn, Hatifas Børn.

55. Salomos Tjeneres Børn: Sotajs
Børn, Hassoferets Børn, Perudas Børn,
1 Kong. 9, 21.
56. Ja'alas Børn, Darkons Børn, Gid-
dels Børn,
57. Sefatjas Børn, Hattils Børn,
Pokeret-Hazzeba'ims Børn, Amis Børn.
58. Alle Tempeltjenerne og Salomos
Tjeneres Børn vare tilsammen tre hun-
drede og to og niti.
59. Og dette var dem, som droge op
fra Tel-Melah, Tel-Harsa, Kerub, Ad-
dan, Immer, udenat de kunde angive sit
Fædrenehus, og sin Slægt, om de vare
af Israel:
60. Delajas Børn, Tobias's Børn,
Nekodas Børn, seks hundrede og to og
femti,
61. og af Presternes Børn: Habajas
Børn, Hakkoz's Børn, Barsillajs Børn,
hans, som havde taget en Hustru af Gi-
leaditen Barsillajs Døtre og var bleven
opkaldt efter dem. 2 Sam. 19, 31.
62. Disse ledte efter Fortegnelsen over
sin Slægt, men de fandtes ikke opteg-
nede; de bleve da som vanhellige ude-
lukkede fra Prestedømmet.
63. Og Statholderen* sagde til dem,
at de ikke skulde æde af det Høihellige,
førend der fremstod en Prest med Urim
og Tummim**. *Serubabel. **2 Mos. 28, 30.
64. Hele Menigheden var tilsammen
to og firti tusinde, tre hundrede og seksti
65. foruden deres Tjenere og Tjene-
stepiger; disse vare syv tusinde, tre hun-
drede og syv og treti. Og de havde to
hundrede Sangere og Sangerinder.
66. Deres Heste vare syv hundrede og
seks og treti, deres Mulæsler to hundrede
og fem og firti.
67. Deres Kameler vare fire hundrede
og fem og treti, Asenerne seks tusinde,
syv hundrede og tyve.
68. Og nogle af Familiehovederne
gave, da de kom til Herrens Hus, som
var i Jerusalem, frivillig til Guds Hus
for at gjenreise det paa dets Sted;
69. efter sin Formue gave de til Ar-
beidets Kasse een og seksti tusinde Da-
riker* i Guld og fem tusinde Miner i
Sølv og hundrede Prestekjortler.
*en persisk Mynt.
70. Saa boede da Presterne og Levit-
erne og Nogle af Folket og Sangerne
og Portnerne og Tempeltjenerne i sine
Stæder, og hele Israel i sine Stæder.

3. Kapitel.

Josva og Serubabel bygge Brændofferalteret og ofre Brændoffere derpaa; de holde Løvsalernes Fest, bringe de lovbefalede Offere paa de bestemte Tider og forberede Templets Gjenopbyggelse (1—7). De lægge Templets Grundvold med Glæde og Lovsang; dog græde Mange, som have seet det forrige Tempel i dets Herlighed (8—13).

Og da den syvende Maaned kom, og Israels Børn vare i Stæderne, forsamlede Folket sig som een Mand i Jerusalem.

2. Og Josva, Jozadaks Søn, og hans Brødre, Presterne, og Serubabel, Sealtiels Søn, og hans Brødre gjorde sig rede og byggede Israels Guds Alter for at ofre Brændoffere paa det, som skrevet staar i Moses's, den Guds Mands, Lov. 3 Mos. 6, 2 fg. 5 Mos. 12, 13. 14.

3. Og de reiste Alteret paa dets Sted, thi Forfærdelse for Folkene i Landene var over dem; og de ofrede paa det Brændoffere til Herren, Brændoffere om Morgenen og om Aftenen. 4 Mos. 28, 4. 1 Krøn. 16, 40.

4. Og de holdt Løvsalernes Fest, som skrevet staar, og ofrede Brændoffer hver Dag efter det bestemte Antal, saaledes som anordnet er, hver Dag, hvad der hørte den til, 3 Mos. 23, 34 fg. 4 Mos. 29, 12 fg.

5. og derefter det bestandige Brændoffer og dem paa Nymaanederne og paa alle Herrens helligede Høitider og hver Gang, Nogen bragte Herren frivilligt Offer.

6. Fra den syvende Maaneds første Dag begyndte de at ofre Herren Brændoffere; men Grundvolden til Herrens Tempel var endnu ikke lagt.

7. Og de gave Penge til Stenhuggerne og Tømmermændene og Mad og Drikke og Olje til Sidonierne og Tyrierne for at bringe Cedertømmer fra Libanon tilsøs til Joppe ifølge Cyrus's, Persiens Konges, Tilladelse til dem. 2 Krøn. 2, 16.

8. Og i det andet Aar, efterat de vare komne til Guds Hus i Jerusalem, i den anden Maaned, begyndte Serubabel, Sealtiels Søn, og Josva, Jozadaks Søn, og deres øvrige Brødre, Presterne og Leviterne, og alle de, som fra Fangenskabet vare komne til Jerusalem, at beskikke Leviterne, fra tyve Aars Alder og derover, til at føre Opsyn med Arbeidet paa Herrens Hus.

9. Og Josva, hans Sønner og hans Brødre, Kadmiel og hans Sønner, Judas Børn, stode som een Mand for at føre Opsyn over dem, som udførte Arbeidet paa Guds Hus; ligeledes Henadads Børn, deres Børn og deres Brødre, Leviterne. 2, 40.

10. Og da Bygningsmændene lagde Grundvolden til Herrens Tempel, lod man Presterne staa iførte sin Dragt med Trompeter og Leviterne, Asafs Sønner, med Cymbler for at prise Herren efter Davids, Israels Konges, Indretning. 2 Krøn. 29, 25. 26.

11. Og de istemte Herrens Lov og Pris, fordi han er god, fordi hans Miskundhed over Israel varer evindelig; og alt Folket opløftede et stort Fryderaab, idet de prisede Herren, fordi Grundvolden var lagt til Herrens Hus. 2 Krøn. 5, 13; 7, 3.

12. Men mange af Presterne og Leviterne og Familiehovederne, de Gamle, som havde seet det første Hus, græd med høi Røst, da dette Hus blev grundlagt for deres Øine, medens mange opløftede Røsten i Glædesjubel. Hagg. 2, 3.

13. Og Folket kunde ikke skjelne Lyden af Glædesjubelen fra Lyden af Folkets Graad; thi Folket opløftede et stort Skrig, og Lyden blev hørt langt borte.

4. Kapitel.

Samaritanerne begjære at deltage med Jøderne i Templets Opbyggelse; da Jøderne afslaa dette, udvirke de, at Arbeidet standser fra Cyrus's til Darius's Tid (1—5). De henvende sig nemlig til de persiske Konger Ahasverus og Artaxerxes med skriftlig Klage over Jøderne, saa Artaxerxes forbyder Templets Opbyggelse (6—24).

Da nu Judas og Benjamins Modstandere hørte, at de Bortførte byggede et Tempel for Herren, Israels Gud

2. kom de til Serubabel og til Familiehovederne og sagde til dem: Vi ville bygge med eder; thi som I, søge vi eders Gud, og til ham ofre vi fra Asarhaddons, Assyriens Konges, Dage, som fört os hid op. 2 Kong. 17, 24. 32 fg. 41

3. Men Serubabel og Josva og Israels øvrige Familiehoveder sagde til dem Det tilkommer ikke eder sammen med o at bygge et Hus for vor Gud; men v alene ville bygge for Herren, Israel Gud, saaledes som Kong Cyrus, Per siens Konge, har befalet os.

4. Da bragte Landets Folk Juda Folk til at lade Hænderne synke, og d afskrækkede dem fra at bygge.

5. Og de leiede Raadgivere mod den for at gjøre deres Forehavende til Inte i alle Cyrus's, Persiens Konges, Dag

lige til Darius's, Persiens Konges, Re-
gjering. V. 24.
6. Og under Ahasverus's Regjering,
i Begyndelsen af hans Regjering, skreve
de en Klage mod Judas og Jerusalems
Indbyggere.
7. Og i Artaxerxes's Dage skreve
Bislam, Mitredat, Tabe'el og hans
øvrige Embedsbrødre til Artaxerxes,
Persiens Konge, og Brevet var skrevet
med syrisk Skrift og oversat paa Syrisk.
8. Rehum, Raadsherren, og Simsaj,
Skriveren, skreve et Brev mod Jerusa-
lem til Kong Artaxerxes, saalydende.
9. Dengang skreve de: Rehum, Raads-
herren, og Simsaj, Skriveren, og deres
øvrige Embedsbrødre, de fra Dina og
Afarsatka, Tarpela, Persien, Erek, Babel,
Susan, Deha, Elam
10. og de øvrige Folk, som Osnappar,
den Store og Anseede, forflyttede og lod
bo i Samarias Stad, og de øvrige Folk
hinsides* Floden, og saa videre. * vestenfor.
11. Dette er Afskrift af det Brev, som
de sendte til ham, til Kong Artaxerxes:
Dine Tjenere, Mændene hinsides Floden,
og saa videre.
12. Det være Kongen vitterligt, at
Jøderne, som ere dragne op fra dig og
komne til os, til Jerusalem, bygge den
oprørske og onde Stad og fuldende Mu-
rene og istandsætte Grundvoldene.
13. Nu være det Kongen vitterligt,
at dersom den Stad bliver bygget og
Murene fuldendte, da ville de ikke give
Skat, Told og Veipenge, og det vil til-
sidst blive Kongerne til Skade.
14. Nu, efterdi vi æde Paladsets Salt,
og det ikke er sømmeligt for os at se
Kongens Skade, derfor sende vi Bud og
gøre det vitterligt for Kongen,
15. at man maa søge efter i dine Fædres
Krønikebog, og du vil i Krønikebogen finde
og erfare, at denne Stad har været en
oprørsk, Konger og Lande skadelig Stad, og
at de have gjort Oprør i den fra gammel
Tid; desaarsag blev denne Stad ødelagt.
16. Vi give Kongen tilkjende, at der-
som denne Stad bliver bygget, og Mu-
rene fuldendte, saa vil du desformedelst
ingen Del beholde hinsides* Floden. * V. 10.
17. Da sendte Kongen Svar til Re-
hum, Raadsherren, og Simsaj, Skriveren,
og deres øvrige Embedsbrødre, som boede
i Samaria, og de Øvrige hinsides Floden:
Fred, og saa videre.
18. Det Brev, I have sendt til os,
er nøiagtig blevet forelæst for mig.
19. Og af mig er der given Befaling,
at man skulde søge efter, og man har
fundet, at denne Stad fra gammel Tid
har sat sig op imod Konger, og at Fra-
fald og Oprør ere blevne gjorte i den.
20. Og mægtige Konger har der væ-
ret over Jerusalem, som have hersket
over Alt, hvad der er hinsides Floden,
og Skat, Told og Veipenge bleve givne
dem. 1 Kong. 4, 21.
21. Saa giver nu Befaling til at for-
hindre disse Mænd, saa denne Stad ikke
bliver bygget, indtil der gives Befaling
af mig,
22. og tager eder Vare for at begaa
en Forseelse herimod! Hvorfor skulde
Skaden voxe til Tab for Kongerne?
23. Derpaa, saasnart Afskriften af Kong
Artaxerxes's Brev var læst for Rehum og
Simsaj, Skriveren, og deres Embedsbrødre,
droge de hastig til Jerusalem, til Jøderne,
og forhindrede dem med Vold og Magt.
24. Da stansedes Arbeidet paa Guds
Hus i Jerusalem, og det blev stanset
indtil det andet Aar af Darius's, Persiens
Konges, Regjering.

5. Kapitel.

Efter Profeterne Haggajs og Sakarias's Tilskyndelse paabegyndes atter Templets Opbyggelse (1—2). De persiske Embedsmænd lade Jøderne bygge, medens de hos Darius lade spørge, om Cyrus, som Jøderne have sagt, virkelig har befalet Templets Gjenopbyggelse (3—17).

Og Profeten Haggaj og Sakarias, Id-
dos Søn, Profeterne, profeterede for
Jøderne i Juda og i Jerusalem; i Is-
raels Guds Navn profeterede de for dem.
Hagg. 1, 1. Sak. 1, 1.
2. Da gjorde Serubabel, Sealtiels Søn,
og Josva, Jozadaks Søn, sig rede og
begyndte at bygge Guds Hus i Jeru-
salem, og Guds Profeter vare med dem
og understøttede dem.
3. Paa den Tid kom Tatnaj, Stat-
holderen hinsides* Floden, og Setar-
Bosnaj og deres Embedsbrødre til dem;
og de sagde saaledes til dem: Hvem har
givet eder Befaling til at bygge dette
Hus og fuldføre denne Mur? * 4, 10.
4. Da sagde vi til dem, hvad de Mænd
hedte, som byggede denne Bygning. V. 10.
5. Og Guds Øie var over Jødernes
Ældste, og de* forhindrede dem ikke, ind-

til Sagen kom til Darius, og man da sendte dem Brev tilbage desangaaende.
Ps. 33, 18; 34, 16. * Tatnaj o. s. v. V. 3.

6. Afskrift af det Brev, som Tatnaj, Statholderen hinsides Floden, og Setar-Bosnaj og hans Embedsbrødre, de Mænd af Afarsak, som vare hinsides Floden, sendte til Kong Darius;

7. de sendte Beretning til ham, og saaledes var der skrevet deri: Kong Darius ønske vi al Fred.

8. Det være Kongen vitterligt, at vi ere dragne hen til Landskabet Juda, til den store Guds Hus, og det bliver bygget med store Stene, og Tømmer lægges i Væggene, og dette Arbeide gjøres med Iver og har god Fremgang under deres Haand.

9. Derpaa spurgte vi hine Ældste; saaledes sagde vi til dem: Hvem har givet eder Befaling til at bygge dette Hus og fuldføre denne Mur?

10. Og vi spurgte dem tillige om deres Navne for at give dig dem tilkjende, forat vi kunde opskrive Navnene paa de Mænd, som stode i Spidsen for dem.

11. Og de gave os saadant Svar og sagde: Vi ere Himmelens og Jordens Guds Tjenere, og vi bygge det Hus, som fordum var bygget for mange Aar siden, og en stor Konge i Israel havde bygget det og fuldført det. 1 Kong. 6, 1.

12. Men fordi vore Fædre havde fortørnet Himmelens Gud, gav han dem i Nebukadnezars, Babels Konges, Kaldæerens Haand, og han ødelagde dette Hus og førte Folket bort til Babel. 2 Kong. 25, 9 fg.

13. Men i Cyrus's, Babels Konges, første Aar gav Kong Cyrus Befaling til at bygge dette Gudshus. 1, 1 fg.

14. Og Guds Huses Kar af Guld og Sølv, som Nebukadnezar havde taget ud af Templet i Jerusalem og bragt hen til Templet i Babel, ogsaa dem tog Kong Cyrus ud af Babels Tempel, og de bleve givne til En ved Navn Sesbazzar, som han havde sat til Statholder. 1, 8.

15. Og han sagde til ham: Tag disse Kar, drag bort, bring dem hen i Templet i Jerusalem og lad Guds Hus vorde opbygget paa sit Sted!

16. Derpaa kom denne Sesbazzar og lagde Grundvoldene til Guds Hus i Jerusalem, og fra da af og indtil nu bliver det bygget, og det er endnu ikke fuldført.

17. Og nu, dersom det tykkes Kongen godt, saa lad der blive eftersøgt i Kongens Skatkammer, som er der i Babel, om det er saa, at der af Kong Cyrus er given Befaling til at bygge dette Gudshus i Jerusalem, og Kongens Vilje angaaende denne Sag tilsende han os!

6. Kapitel.

Da Kong Darius finder, at Cyrus havde tilladt Jøderne at gjenopbygge Templet, faa de persiske Embedsmænd Befaling til ikke at hindre dem, men i alle Maader være dem behjælpelige (1—12). De adlyde Befalingen; Templet bliver færdigt og indvies; Jøderne holde Paaske (13—22).

Da gav Kong Darius Befaling, og man søgte efter i Arkivet, hvor man henlægger Skattene, i Babel.

2. Og i Ahmeta, i Borgen, som ligger i Landskabet Medien, blev der fundet en Rulle; og i den var der skrevet saaledes til Ihukommelse:

3. I Kong Cyrus's første Aar gav Kong Cyrus saadan Befaling: Hvad Guds Hus i Jerusalem angaar, da skal Huset opbygges til et Sted, hvor man ofrer Offere, og dets Grundvolde skulle igjen opføres; dets Høide skal være seksti Alen, dets Bredde seksti Alen,
2 Krøn. 36, 22 fg. Esr. 1, 1 fg.

4. tre Lag store Stene og eet Lag nyt Tømmer; og Omkostningerne skulle udredes af Kongens Hus.

5. Og Guds Huses Kar af Guld og Sølv, som Nebukadnezar tog ud af Templet i Jerusalem og bragte hen til Babel, skal man ogsaa give tilbage, saa de komme til Templet i Jerusalem, til sit Sted, og de skulle sættes i Guds Hus. 1, 7; 5, 14.

6. Nu, Tatnaj, Statholder hinsides Floden, Setar-Bosnaj og eders Embedsbrødre, de Mænd af Afarsak, som ere hinsides Floden, holder eder langt borte derfra! 5, 3

7. Lader Arbeidet paa dette Gudshus ske, Lader Jødernes Statholder og Jødernes Ældste bygge dette Gudshus paa dets Sted.

8. Og af mig er given Befaling om, hvad I skulle gjøre mod disse Jødernes Ældste, forat dette Gudshus maa vorde bygget, nemlig: Af Kongens Gods, af Statten hinsides Floden, skulle Omkostningerne punktlig udredes til disse Mænd, forat Arbeidet ikke skal forhindres.

9. Og hvad fornødent er, baade Kalve og Vædere og Lam til Brændoffere for Himmelens Gud, Hvede, Salt, Vin og Olje, skal efter Opgivende af Presterne i Jerusalem gives dem Dag for Dag uden Forsømmelse

10. forat de kunne ofre Offere til velbehagelig Lugt for Himmelens Gud og bede for Kongens og hans Børns Liv.

11. Og af mig er given Befaling, at hvert Menneske, der handler mod denne Forordning, af hans Hus skal en Bjælke udrives, og han skal ophænges og nagles til den, og hans Hus skal gjøres til en Møgdynge for dette. Dan. 3, 29.

12. Og den Gud, som har ladet sit Navn bo der, nedslaa hver Konge og hvert Folk, som udstrækker sin Haand for at handle mod Forordningen, for at ødelægge dette Gudshus i Jerusalem. Jeg, Darius, har givet Befaling; punktlig skal den efterkommes.

13. Derpaa gjorde Tatnaj, Statholderen hinsides Floden, Setar-Bosnaj og deres Embedsbrødre, fordi Kong Darius havde sendt saadant Bud, punktlig saaledes.

14. Og Fødernes Ældste byggede og gjorde god Fremgang ifølge Profeten Haggajs og Sakarias's, Iddos Søns, Profeti; og de byggede og fuldførte det efter Israels Guds Befaling og efter Cyrus's og Darius's og Artaxerxes's, Persiens Konges, Befaling. 5, 1.

15. Saa blev da dette Hus fuldfærdigt til den tredje Dag i Maaneden Adar i det Aar, som var Kong Darius's Regjerings sjette Aar. 4, 24.

16. Og Israels Børn, Presterne og Leviterne og de øvrige Bortførte, holdt Indvielsen af dette Gudshus med Glæde.

17. Og de bragte til Indvielsen af dette Gudshus hundrede Okser, to hundrede Vædere, fire hundrede Lam og tolv Gjedebukke til Syndoffere for hele Israel efter Israels Stammers Tal. 8, 35. 4 Mos. 7, 10 fg.

18. Og de beskikkede Presterne i deres Skifter og Leviterne i deres Afdelinger til Gudstjenesten i Jerusalem efter Mosebogens Forskrift. 4 Mos. 3, 6 fg. 8, 9. 14.

19. Og de Bortførte holdt Paasken paa den fjortende Dag i den første Maaned. 2 Mos. 12, 6 fg.

20. Thi Presterne og Leviterne havde renset sig, de vare rene, alle som Een; og de slagtede Paaskelammet for alle de Bortførte og for sine Brødre, Presterne, og for sig selv.

21. Saa aade da Israels Børn, de af de Bortførte, som vare komne tilbage, og hver den, som havde skilt sig fra Landets Hedningers Urenhed og sluttet sig til dem for at søge Herren, Israels Gud.

22. Og de holdt de usyrede Brøds Høitid i syv Dage med Glæde; thi Herren havde glædet dem og vendt Assyriens Konges Hjerte til dem for at styrke deres Hænder under Arbeidet paa Guds, Israels Guds, Hus. 2 Krøn. 30, 21.

7. Kapitel.

I Kong Artaxerxes's Tid drager Esras med flere Andre til Jerusalem med det Forsæt, der at indrette Alt efter Herrens Lov (1—10). Kongen giver ham en Skrivelse med, hvori han tillader dem at bygge og befaler sine Embedsmænd at understøtte dem (11—26). Herover priser Esras Herren (27. 28).

Og efter disse Begivenheder, under Artaxerxes's, Persiens Konges, Regjering drog Esras, Søn af Seraja, Søn af Asarja, Søn af Hilkias,

2. Søn af Sallum, Søn af Zadok, Søn af Achitub,

3. Søn af Amarja, Søn af Asarja, Søn af Merajot,

4. Søn af Serahja, Søn af Ussi, Søn af Bukki,

5. Søn af Abisua, Søn af Pinehas, Søn af Eleasar, Søn af Aron, Ypperstepresten, —

6. denne Esras drog op fra Babel, og han var en Skriftlærd, vel bevandret i Moses's Lov, som Herren, Israels Gud, havde givet, og Kongen gav ham, efterdi Herrens, hans Guds Haand var over ham, al hans Begjæring.

7. Og nogle af Israels Børn og af Presterne og Leviterne og Sangerne og Portnerne og Tempeltjenerne droge med ham op til Jerusalem i Kong Artaxerxes's syvende Aar.

8. Og han kom til Jerusalem i den femte Maaned; det var i Kongens syvende Aar.

9. Thi paa den første Dag i den første Maaned skede Begyndelsen til Opreisen fra Babel, og paa den første Dag i den femte Maaned kom han til Jerusalem, efterdi hans Guds gode Haand var over ham.

10. Thi Esras havde rettet sit Hjerte til at granske Herrens Lov og gjøre efter den og til at undervise i Israel om Lov og Ret.

11. Og dette er Afskriften af det Brev, Kong Artaxerxes gav Esras, Presten, den Skriftlærde, den Kyndige i Herrens Buds Ord og i hans Love for Israel:

12. Artaxerxes, Kongernes Konge, til Esras, Presten, den fuldkommen Kyndige i Himmelens Guds Lov, og saa videre. Ez. 26, 7.

13. Af mig er given Befaling om, at Enhver af Israels Folk og af dets Prester og af Leviterne i mit Rige, som har Lyst til at drage til Jerusalem, kan drage med dig,

14. eftersom du er sendt fra Kongen og hans syv Raadgivere* for at foretage Undersøgelser om Juda og Jerusalem efter din Guds Lov, som er i din Haand,

*Est. 1, 14.

15. og for at overbringe det Sølv og Guld, som Kongen og hans Raadgivere frivillig have givet Israels Gud, hvis Bolig er i Jerusalem,

16. og alt det Sølv og Guld, du finder i hele Babels Landskab, tilligemed den frivillige Gave, som Folket og Presterne frivillig yde til sin Guds Hus i Jerusalem.

17. Derfor skal du for disse Penge omhyggelig indkjøbe Okser, Vædere, Lam samt Madoffere og Drikoffere dertil; og du skal ofre dem paa Alteret ved eders Guds Hus i Jerusalem. 6, 9.

18. Og hvad der tykkes dig og dine Brødre godt at gjøre med Resten af Sølvet og Guldet, det skulle I gjøre efter eders Guds Vilje.

19. Og de Sager, som ere dig givne til Tjenesten i din Guds Hus, dem skal du aflevere for Jerusalems Gud.

20. Og hvad der forøvrigt er fornødent til din Guds Hus, hvad der falder dig til at udrede, skal du udrede af Kongens Skatkammer.

21. Og af mig, Kong Artaxerxes, er Befaling given til alle Skatmestere hinsides Floden, at Alt, hvad Esras, Presten, den Kyndige i Himmelens Guds Lov, forlanger af eder, det skal nøiagtig ydes,

22. indtil hundrede Talenter Sølv og indtil hundrede Kor Hvede og indtil hundrede Bat Vin og indtil hundrede Bat Olje og Salt uden foreskrevet Maal.

23. Alt, hvad der er efter Himmelens Guds Befaling, skal med Flid gjøres for Himmelens Guds Hus; thi hvorfor skulde der komme Vrede over Kongens og hans Sønners Rige?

24. Og eder lade vi vide, at alle Presterne og Leviterne, Sangerne, Portnerne, Tempeltjenerne og Opvarterne ved dette Gudshus, dem skal Ingen have Magt til at paalægge Skat, Told eller Veipenge.

25. Og du, Esras, beskik du ifølge din Guds Visdom, som er hos dig, Dommere og Lovkyndige til at dømme alt Folket, som er hinsides Floden, alle dem, som kjende din Guds Love; og den, der ikke kjender dem, ham skulle I lære at kjende dem.

26. Og hver den, som ikke gjør efter din Guds Lov og efter Kongens Lov, paa ham skal Dom nøiagtig fuldbyrdes enten til Død eller til Landsforvisning eller til Straf paa Gods eller til Baand og Fængsel.

27. Lovet være Herren, vore Fædres Gud, som har indgivet Kongens Hjerte Saadant til at pryde Herrens Hus i Jerusalem,

28. og som har tilvendt mig Miskundhed for Kongens og hans Raadgiveres Aasyn og for alle Kongens vældige Fyrster! Og jeg følte mig stærk, fordi Herrens, min Guds, Haand var over mig, og jeg forsamlede Overhoveder af Israel til at drage op med mig.

8. Kapitel.

De, som drage med Esras, opregnes efter sine Slægter (1—14). Han lader hente nogle Leviter og Tempeltjenere, som drage med (15—20). Paa hans Opfordring holder Folket Faste og Bøn for at faa Hjælp af Gud paa Vandringen; han overgiver det Guld og Sølv, han har med, i de øverste Leviters Hænder (21—30), drager afsted og kommer til Jerusalem; de overlevere Sølvet og Guldet samt Kongens Befaling (31—36).

Og dette er Familiehovederne og Slægtsfortegnelsen over dem, som under Kong Artaxerxes's Regjering droge op med mig fra Babel:

2. Af Pinehas's Børn Gersom, af Itamars Børn Daniel, af Davids Børn Hattus,

3. af Sekanjas Børn, af Paros's Børn Sakarja, og med ham indførtes i Slægtsfortegnelsen af Mandspersoner hundrede og femti,

4. af Pahat-Moabs Børn Eljoenai Serahjas Søn, og med ham to hundrede Mandspersoner,

5. af Sekanjas Børn Jahasiels Søn, og med ham tre hundrede Mandspersoner,

6. og af Adins Børn Ebed, Jonatans Søn, og med ham femti Mandspersoner,

7. og af Elams Børn Jesaja, Ataljas Søn, og med ham sytti Mandspersoner,

8. og af Sefatjas Børn Sebadja, Mikaels Søn, og med ham otteti Mandspersoner,

9. af Joabs Børn Obadja, Jehiels Søn, og med ham to hundrede og atten Mandspersoner,

10. og af Selomits Børn Josifjas
Søn, og med ham hundrede og sekstí
Mandspersoner,
11. og af Bebajs Børn Sakarja,
Bebajs Søn, og med ham otte og tyve
Mandspersoner,
12. og af Asgads Børn Johanan,
Hakkatans Søn, og med ham hundrede
og ti Mandspersoner,
13. og af Adonikams Børn nogle
Senere*, og dette er deres Navne: Eli-
elet, Je'uel og Semaja, og med dem
sekstí Mandspersoner,

*d. e. som senere droge op; 2, 13.

14. og af Bigvajs Børn Utaj og Sab-
bud, og med dem sytti Mandspersoner.
15. Og jeg samlede dem ved den Flod,
som flyder til Ahava, og vi leirede os
der i tre Dage; og da jeg gav Agt paa
Folket og paa Presterne, fandt jeg ingen
af Levis Børn der.
16. Da sendte jeg Bud efter Elieser,
Ariel, Semaja og Elnatan og Jarib
og Elnatan og Natan og Sakarja og
Mesullam, Overhovederne, og efter Jo-
jarib og Elnatan, Lærerne,
17. og jeg sendte dem ud til Iddo,
Overhovedet paa Stedet Kasifja, og jeg
lagde Ord i deres Mund, som de skulde
tale til Iddo og hans Broder, Tempel-
tjenerne paa Stedet Kasifja, forat de skulde
skaffe os Tjenere for vor Guds Hus.
18. Og da Guds gode Haand var over
os, skaffede de os en forstandig Mand
af Mahlis, Levis Søns, Israels Søns,
Børn, nemlig Serebja, og hans Sønner
og hans Brødre, atten,
19. og Hasabja og med ham Jesaja
af Meraris Børn, hans Brødre og deres
Sønner, tyve,
20. og af Tempeltjenerne, som David og
Fyrsterne havde givet til Leviternes Tje-
neste, to hundrede og tyve Tempeltjenere;
de vare allesammen nævnte ved Navn.
21. Og jeg lod der udraabe en Faste
ved Ahavas Flod, forat vi maatte yd-
myge os for vor Guds Aasyn og bede
ham om en lykkelig Reise for os og vore
Børn og alt vort Gods. 2 Kron. 20, 3.
22. Thi jeg undsaa mig for at begjære
af Kongen Krigsmagt og Ryttere til at
hjelpe os mod Fiender paa Veien; thi vi
havde sagt til Kongen: Vor Guds Haand
er over alle dem, der søge ham, til det
Gode, og hans Styrke og hans Vrede
over alle dem, der forlade ham.
23. Saa fastede vi da og bade vor
Gud derom, og han bønhørte os.
24. Og jeg udskilte tolv af Presternes
Overster samt Serebja og Hasabja og
med dem ti af deres Brødre.
25. Og jeg tilveiede dem Sølvet og
Guldet og Karrene, den Gave til vor
Guds Hus, som Kongen og hans Raad-
givere og hans Fyrster og hele det Is-
rael, som fandtes der, havde givet.
26. Og jeg tilveiede dem i deres Haand
seks hundrede og femti Talenter Sølv
og Sølvkar til en Værdi af hundrede
Talenter samt hundrede Talenter Guld
27. og tyve Guldbægere til en Værdi
af tusinde Dariker og to Kar af skinnende,
ypperligt Kobber, kostelige som Guld.
28. Og jeg sagde til dem: I ere hel-
ligede Herren, og Karrene ere ham hel-
ligede, og Sølvet og Guldet er en frivillig
Gave til Herren, eders Fædres Gud.
29. Vaager over det og bevarer det,
indtil I veie det ud for Presternes og
Leviternes Overster og Israels Familie-
hoveder i Jerusalem, i Kamrene i Herrens
Hus. Neh. 10, 39.
30. Saa toge Presterne og Leviterne
imod Sølvet og Guldet og Karrene efter
Vegten for at bringe dem til Jerusalem,
til vor Guds Hus.
31. Og vi brøde op fra Ahavas Flod
paa den tolvte Dag i den første Maaned
for at drage til Jerusalem, og vor Guds
Haand var over os, og han friede os
fra Fienders og Lureres Haand paa Veien.
Ps. 18, 18.
32. Og vi kom til Jerusalem og hvi-
lede der i tre Dage.
33. Men paa den fjerde Dag blev
Sølvet og Guldet og Karrene veiede i
vor Guds Hus og overgivne i Mere-
mots, Urias Søns, Prestens, Haand (og
med ham var Eleasar, Søn af Pinehas,
og med dem Josabad, Søn af Josva,
og Noadja, Søn af Binnuj, Leviterne)
34. efter Tal, efter Vegten paa det
altsammen; og den hele Vegt blev samme
Tid optegnet.
35. Og de, som vare komne fra Fan-
genskabet, de Bortførte, ofrede Brænd-
offere til Israels Gud, tolv Okser for
hele Israel, seks og nitti Vædere, syv
og sytti Lam, tolv Gjedebukke til Synd-
offer, Altsammen til Brændoffer for
Herren. 6, 17.
36. Og de overgave Kongens Forord-

ninger til Kongens Statholdere og Landshøvdinger hinsides* Floden, og de understøttede Folket og Guds Hus. *4, 10.

9. Kapitel.

Esras erfarer med Bedrøvelse, at Folket har forsyndet sig ved at tage hedenske Hustruer (1—4), og beder inderlig til Gud for denne Overtrædelses Skyld (5—15).

Og da man var færdig med dette, kom de Øverste hen til mig og sagde: Folket, Israel, og Presterne og Leviterne have ikke skilt sig fra Folkene i Landene, som de burde have gjort ifølge deres Vederstyggeligheder, fra Kananiterne, Hetiterne, Ferisiterne, Jebusiterne, Ammoniterne, Moabiterne, Ægypterne og Amoriterne.

2. Thi de have taget sig og sine Sønner Hustruer af deres Døtre, og den hellige Slægt har blandet sig med Folkene i Landene, og de Øverstes og Forstandernes Haand har i denne Utroskab været den første.
2 Mos. 34, 15. 16. 5 Mos. 7, 3. Dom. 3, 6.

3. Og da jeg hørte dette Ord, sønderrev jeg mit Klædebon og min Kappe og rev Haar af mit Hoved og mit Skjæg og sad i stum Sorg. 4 Mos. 14, 6. Jos. 7, 6.

4. Og alle de, som ved Israels Guds Ord vare forfærdede over de Bortførtes Utroskab, forsamlede sig til mig, og jeg sad i stum Sorg indtil Aftenofferet.

5. Og ved Aftenofferet stod jeg op af min Faste i mit sønderrevne Klædebon og min sønderrevne Kappe, og jeg faldt paa mine Knæ og udbredte mine Hænder til Herren, min Gud,

6. og jeg sagde: Min Gud! Jeg skammer mig og blues for at opløfte mit Ansigt til dig, min Gud! Thi vore Misgjerninger ere voksede op over vort Hoved, og vor Skyld er bleven stor indtil Himmelen. Dan. 9, 7 fg. Ps. 38, 5.

7. Fra vore Fædres Dage af ere vi i stor Skyld lige til denne Dag, og for vore Misgjerninger ere vi overgivne, vi, vore Konger, vore Prester, i Landenes Kongers Haand, til Sverd, til Fangenskab og til Plyndring og til Ansigts Blusel, som det sees paa denne Dag.

8. Men nu er et lidet Øieblik Naade vederfaren os fra Herren, vor Gud, idet han har levnet os en undkommen Rest og givet os en Teltpæl paa sit hellige Sted, forat vor Gud kunde opklare vore Øine og give os lidt Livsophold i vor Trældom. Es. 33, 20.

9. Thi Trælle ere vi; men i vor Trældom har vor Gud ikke forladt os, men tilvendt os Miskundhed for Persiens Kongers Aasyn, saa de gave os Livsophold, saa vi kunde opbygge vor Guds Hus og gjenreise dets Ruiner, og gave os et Hegn i Juda og i Jerusalem.

10. Og nu, vor Gud, hvad skulle vi sige efter dette? Thi vi have forladt dine Bud,

11. som du bød ved dine Tjenere Profeterne, sigende: Det Land, I komme til for at tage det i Eie, er et besmittet Land ved Landenes Folks Besmittelse, ved deres Vederstyggeligheder, hvormed de i sin Urenhed have fyldt det fra Ende til Ende; 3 Mos. 18, 24 fg. 20, 23.

12. saa maa I nu ikke give eders Døtre til deres Sønner og ikke tage deres Døtre for eders Sønner, og I skulle ikke søge deres Lykke eller Velfærd evindelig, forat I maa vorde stærke og nyde Landets gode Ting og give eders Børn det i Eie til evig Tid. 5 Mos. 7, 3; 23, 6.

13. Og efter Alt, hvad der er kommet over os for vore onde Gjerninger og for vor store Skyld (thi du, vor Gud, har sparet os og straffet os langt under vor Misgjerning og givet os en undkommen Rest som denne),

14. skulde vi da atter bryde dine Bud og indgaa Svogerskab med Folk, der øve saadanne Vederstyggeligheder? Skulde du ikke vredes paa os, indtil det var forbi med os, saa der hverken blev noger Reddet eller Undkommen?

15. Herre, Israels Gud! Du er ret færdig; thi vi ere blot en Levning, er undkommen Rest, som det sees paa denn Dag; se, vi ere for dit Aasyn i vo Skyld, thi det er umuligt at staa for di Aasyn paa Grund af dette, som er skeet

10. Kapitel.

Folket forsamler sig til Esras med Graad; efte Sekanjas Raad lader Esras dem alle sværge, a de ville rette sig efter Loven (1—6). Alt Folke sammenkaldes derpaa til Jerusalem; Esras tale alvorlig til dem; de love at udstøde de fremmed Kvinder og lade Sagen undersøge (7—17). Forteg nelse over dem, som have taget fremmede Hustrue (18—44).

Og da Esras bad, og da han bekjendte grædende og liggende paa Jorde foran Guds Hus, forsamlede en saa stor Forsamling af Israel sig til han Mænd og Kvinder og Børn; thi Folke græd saare meget.

2. Da tog Sekanja, Jehiels Søn, af
Olams Børn, tilorde og sagde til Esras:
Vi have handlet troløst mod vor Gud
og taget fremmede Kvinder af Landets
Folk til Hustruer; men endnu er der Haab
for Israel med Hensyn til denne Sag.
3. Saa lader os nu gjøre en Pakt
med vor Gud om at udstøde alle disse
Kvinder, og hvad der er født af dem,
efter Herrens Raad og deres, som ere
forfærdede ved vor Guds Bud, og lad
der vorde gjort efter Loven!
4. Staa op! Thi paa dig ligger Sagen,
og vi ville være med dig; vær frimodig,
og gjør det!
5. Da stod Esras op og lod Prester=
nes, Leviternes og hele Israels Overster
værge, at de vilde gjøre efter dette Ord;
g de svore.
6. Og Esras stod op fra Pladsen foran
uds Hus og gik ind i Johanans, El=
asibs Søns, Kammer. Han gik derhen;
an aad ikke Brød og drak ikke Vand,
t han var dybt bedrøvet over de Bort=
rtes Utroskab.
7. Og de lode et Udraab gaa gjennem
uda og Jerusalem til alle de Bortførte
m at samles i Jerusalem.
8. Og hver den, som ikke kom inden
e Dage efter Oversternes og de Ældstes
aad, alt hans Gods skulde banlyses,
han selv skulde udskilles fra de Bort=
rtes Menighed.
9. Og alle Judas og Benjamins Mænd
mledes i Jerusalem inden de tre Dage,
t var den niende Maaned, paa den
vende Dag i Maaneden; og alt Folket
tte sig paa Pladsen ved Guds Hus,
ælvende baade for Sagens Skyld og
r Regnskyllene.
10. Da stod Esras, Presten, op og
gde til dem: I have handlet troløst og
get fremmede Kvinder til Hustruer, saa
have forøget Israels Skyld. 9, 1. 2.
11. Saa gjører nu Bekjendelse for
rren, eders Fædres Gud, og gjører
ns Vilje og skiller eder fra Landets
lk og fra de fremmede Kvinder!
12. Da svarede hele Forsamlingen og
de med høi Røst: Ja, hvad dine Ord
alægge os, tilkommer det os at gjøre.
13. Dog, Folket er talrigt, og det er
gntid, og vi magte ikke at staa herude,
dette er ikke en Gjerning for een
g eller for to; thi vi ere mange, som
e syndet i denne Sag.
14. Lad dog vore Overster staa frem
for hele Forsamlingen og alle dem i vore
Stæder, som have taget fremmede Kvin=
der til Hustruer, komme til bestemte Ti=
der, og med dem hver Stads Ældste og
dens Dommere, indtil vi faa afvendt vor
Guds brændende Vrede fra os, indtil
denne Sag er afgjort.
15. Kun Jonatan, Asaels Søn, og
Jahseja, Tikvas Søn, satte sig imod
denne Sag, og Mesullam og Sabbetai,
Leviten, støttede dem.
16. De Bortførte gjorde da saa, og
Esras, Presten, og nogle Mænd, Fami=
liehoveder for sine Familier, alle navn=
givne, bleve udskilte, og de toge Sæde
paa den første Dag i den tiende Maa=
ned for at undersøge Sagen,
17. og de bleve færdige med alle de
Mænd, som havde taget fremmede Kvin=
der til Hustruer, til den første Dag i
den første Maaned.
18. Og der fandtes nogle af Pre=
sternes Sønner, som havde taget frem=
mede Kvinder til Hustruer, nemlig af
Josvas, Jozadaks Søns, Sønner og hans
Brødre, Ma'aseja og Elieser og Jarib
og Gedalja;
19. og de gave sin Haand paa, at de
vilde udstøde sine Hustruer og som skyldige
give en Væder af Hjorden for sin Skyld.
20. Og af Immers Børn fandtes
Hanani og Sebadja,
21. og af Harims Børn Ma'aseja og
Elia og Semaja og Jehiel og Ussia,
22. og af Pashurs Børn Eljoenai,
Ma'aseja, Ismael, Netanel, Josabad og
Elasa,
23. og af Leviterne Josabad og Sime'i
og Kelaja, det er Kelita, Petaja, Juda
og Elieser,
24. og af Sangerne Eljasib, og af
Portnerne Sallum og Telem og Uri,
25. og af Israel, af Paros's Børn
Ramja og Jissija og Malkija og Mija=
min og Eleasar og Malkija og Benaja,
26. og af Elams Børn Mattanja,
Sakarja og Jehiel og Abdi og Jeremot
og Elia,
27. og af Sattus Børn Eljoenai,
Eljasib, Mattanja og Jeremot og Sabad
og Asisa,
28. og af Bebajs Børn Johanan,
Hananja, Sabbaj, Atlaj,
29. og af Banis Børn Mesullam, Malluk
og Adaja, Jasub og Seal og Jeremot,

30. og af Pahat-Moabs Børn Adna
og Kelal, Benaja, Ma'aseja, Mattanja,
Bezalel og Binnuj og Manasse,
31. og Harims Børn, Elieser, Jissija,
Malkija, Semaja, Simeon,
32. Benjamin, Malluk, Semarja;
33. af Hasums Børn Mattenaj, Mat-
tatta, Sabad, Elifelet, Jeremaj, Ma-
nasse, Sime'i;
34. af Banis Børn Ma'adaj, Amram
og Uel,
35. Benaja, Bedeja, Keluhi,
36. Vanja, Meremot, Eljasib,
37. Mattanja, Mattenaj og Ja'asu
38. og Bani og Binnuj, Sime'i
39. og Selemja og Natan og Adaja,
40. Maknadbaj, Sasaj, Saraj,
41. Asarel og Selemja, Semarja,
42. Sallum, Amarja, Josef;
43. af Nebos Børn Je'iel, Mattitja,
Sabad, Sebina, Jaddu og Joel og Benaja
44. Alle disse havde taget fremmed
Kvinder, og iblandt dem var der Kvin-
der, som havde født Børn.

Nehemias's Bog.

1. Kapitel.

Nehemias faar Efterretning om Jerusalems slette Tilstand (1—3). Han bliver derover bedrøvet, faster, beder Gud om Naade og Hjælp, at han vil lade ham finde Barmhjertighed hos Persiens Konge (4—11).

Nehemias's, Hakaljas Søns, Historie.
Det skede i Maaneden Kislev, i det
tyvende Aar*, da jeg var i Borgen Susan,
* af Kong Artaxerxes's Regjering; 2, 1.
2. at Hanani, en af mine Brødre,
kom, han og nogle Mænd fra Juda, og
jeg spurgte dem om Jøderne, de Und-
komne, som vare blevne tilovers fra
Fangenskabet, og om Jerusalem.
3. Og de sagde til mig: De Over-
blevne, som ere blevne tilovers fra Fan-
genskabet og ere der i Landskabet, ere i
stor Ulykke og i Forsmædelse, og Jeru-
salems Mur er nedreven, og dets Porte
ere opbrændte med Ild. 2 Krøn. 36, 19.
4. Og det skede, da jeg hørte disse
Ord, satte jeg mig hen og græd og sør-
gede nogle Dage, og jeg fastede og bad
for Himmelens Guds Aasyn.
5. Og jeg sagde: Ak, Herre, Himme-
lens Gud, den store og forfærdelige Gud,
som bevarer Pagten og Miskundheden
mod dem, som elske ham, og som holde
hans Bud! 2 Mos. 20, 6. 5 Mos. 7, 9. Dan. 9, 4.
6. Lad dog dit Øre give Agt og dine
Øine være opladte for at høre paa din
Tjeners Bøn, som jeg beder for dit
Aasyn idag, Dag og Nat, for Israels
Børn, dine Tjenere, idet jeg bekjender
Israels Børns Synder, hvormed vi have
syndet mod dig! Baade jeg og min
Faders Hus have syndet;
7. vi have handlet ilde mod dig og ikke
holdt de Bud og de Forskrifter og de
Anordninger, som du bød Moses, di
Tjener.
8. Kom dog det Ord i Hu, som d
bød Moses, din Tjener, sigende: Handl
I troløst, saa vil jeg adsprede eder bland
Folkene; 3 Mos. 26, 27. 33. 40. 4
5 Mos. 4, 27 fg. 28, 64; 30, 1 f
9. men vende I om til mig og hold
mine Bud og gjøre dem, da vil jeg, o
da end eders Fordrevne ere ved Him
melens Ende, samle dem derfra og fø
dem til det Sted, jeg har udvalgt til
lade mit Navn bo der. 5 Mos. 12, 1
10. De ere dog dine Tjenere og d
Folk, som du har forløst med din sto
Kraft og med din stærke Haand.
11. Ak, Herre! Lad dog dit Øre mær
paa din Tjeners Bøn og paa dine Tj
neres Bøn, som gjerne ville frygte d
Navn, og lad det dog lykkes for di
Tjener idag, og lad ham finde Barn
hjertighed for denne Mands Aasyn! J
var nemlig Mundskjenk hos Kongen.

2. Kapitel.

Kong Artaxerxes mærker, at Nehemias er b drøvet, erfarer Aarsagen, giver ham Tillade til at reise til Jerusalem for at gjenopbyg Stadens Mure og Porte og medgiver ham Bre til Kongens Embedsmænd; Jødernes Fiender syn ilde om hans Komme (1—10). Han kommer Jerusalem, ser om Natten paa Stadens nedrev Mure og Porte og opfordrer den følgende D Folkets Øverster til at gjenopbygge dem, hvor de beslutte sig; Fienderne spotte dem (11—20).

Og det skede i Maaneden Nisan i Ko
Artaxerxes's tyvende Aar, da d
stod Vin for hans Aasyn, at jeg t
Vinen og gav Kongen, og jeg var i
mishagelig for hans Aasyn.
2. Da sagde Kongen til mig: Hvorf

ser du saa bedrøvet ud? Du er jo ikke syg; det kan ikke være Andet end Hjertesorg. Da blev jeg saare bange.

3. Og jeg sagde til Kongen: Kongen leve evindelig! Hvorfor skulde jeg ikke se bedrøvet ud, da Staden, mine Fædres Graves Hjem, ligger øde, og dens Porte ere fortærede af Ild? 1, 3.

4. Da sagde Kongen til mig: Hvad er det da, du begjærer? Og jeg bad til Himmelens Gud.

5. Derpaa sagde jeg til Kongen: Dersom det tykkes Kongen godt, og dersom din Tjener er velbehagelig for dit Aasyn, saa beder jeg, at du vil lade mig reise til Juda, til mine Fædres Graves Stad, forat jeg kan bygge den op igjen.

6. Da sagde Kongen og Dronningen, som sad ved hans Side, til mig: Hvor længe skal din Reise vare, og naar kommer du igjen? Og Kongen syntes godt derom, og han tillod mig at reise, efterat jeg havde nævnt ham en bestemt Tid.

7. Og jeg sagde til Kongen: Dersom det tykkes Kongen godt, saa give man mig Breve med til Statholderne hinsides Floden*, at de maa lade mig drage igjennem, indtil jeg kommer til Juda, * Eufrat.

8. og et Brev til Asaf, som har Opsyn over Kongens Lystskov, at han maa give mig Tømmer til deraf at optømre Portene til den Borg, som hører til Huset, og Portene til Stadens Mur og Tømmer til det Hus, hvort jeg skal tage ind. Og Kongen gav mig det, fordi min Guds gode Haand var over mig.

9. Og jeg kom til Statholderne hinsides Floden og gav dem Kongens Breve; men Kongen havde sendt Stridshøvedsmænd og Ryttere med mig.

10. Og da Sanballat, Horoniten, og Tobias, den ammonitiske Tjener, hørte det, mishagede det dem saare meget, at der var kommen en Mand for at søge Israels Børns Bedste.

11. Og jeg kom til Jerusalem og var der tre Dage,

12. og jeg stod op om Natten, jeg og nogle faa Mænd med mig; men jeg gav intet Menneske tilkjende, hvad min Gud indgav mig i mit Hjerte at gjøre ved Jerusalem, og der var intet Dyr med mig undtagen det Dyr, jeg red paa.

13. Og jeg drog ud igjennem Dalporten om Natten og henimod Dragekilden og hen til Møgporten, og jeg saa paa Jerusalems Mure, som vare nedrevne, og dets Porte, som vare fortærede af Ild.

14. Og jeg drog over til Kildeporten og til Kongens Dam, og der var ikke Rum for Dyret til at komme frem under mig.

15. Og jeg drog op i Dalen om Natten, og jeg saa paa Muren, og jeg kom atter gjennem Dalporten og vendte tilbage igjen.

16. Men Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var dragen hen, og hvad jeg gjorde, og Jøderne og Presterne og de Ypperste og Forstanderne og de Øvrige, som skulde udføre Arbeidet, havde jeg hidtil ikke givet Noget tilkjende.

17. Da sagde jeg til dem: I se selv den Ulykke, hvori vi ere, at Jerusalem ligger øde, og dets Porte ere opbrændte med Ild; kommer og lader os opbygge Jerusalems Mur, saa vi ikke mere blive til Spot!

18. Og jeg fortalte dem om min Guds Haand, som var god over mig, og tillige om Kongens Ord, som han havde sagt til mig; og de sagde: Vi ville gjøre os rede og bygge. Og de styrkede sine Hænder til det Gode.

19. Men da Sanballat, Horoniten, og Tobias, den ammonitiske Tjener, og Gesem, Araberen, hørte det, spottede de os og foragtede os, og de sagde: Hvad er dette for Noget, som I gjøre? Ville I sætte eder op imod Kongen? 4, 1.

20. Og jeg gav dem Svar og sagde til dem: Himmelens Gud, han skal lade det lykkes for os, og vi, hans Tjenere, vi ville gjøre os rede og bygge; men I have hverken Del eller Ret eller Ihukommelse i Jerusalem. Ef. 2, 12.

3. Kapitel.

Jerusalems Mure og Porte opbygges og istandsættes; de, som udføre dette Arbeide, opregnes (1—32).

Og Eljasib, Ypperstepresten, og hans Brødre, Presterne, gjorde sig rede og byggede Faareporten; de helligede den og indsatte dens Døre, og indtil Meas Taarn helligede de den, indtil Hananels Taarn. Jer. 31, 38.

2. Og ved Siden af dem byggede Jerichos Mænd, og ved Siden af dem byggede Sakkur, Imris Søn.

3. Og Fiskeporten byggede Sena'as Børn; de optømrede den og indsatte dens Døre, dens Laase og dens Bomme.

4. Og ved Siden af dem istandsatte Meremot, Søn af Uria, Søn af Hakkoz, og ved Siden af ham istandsatte Mesullam, Søn af Berekja, Søn af Meschesabel, og ved Siden af ham istandsatte Zadok, Ba'anas Søn.

5. Og ved Siden af ham istandsatte Teko'iterne; men de Anseede blandt dem bøiede ikke sin Nakke til Arbeide for sin Herre.

6. Og den gamle Port istandsatte Jojada, Paseahs Søn, og Mesullam, Besodjas Søn; de optømrede den og indsatte dens Døre og dens Laase og dens Bomme.

7. Og ved Siden af dem istandsatte Melatja, Gibeoniten, og Jadon, Meronotiten, Mændene fra Gibeon og Mizpa, som hørte under Statholderens Domstol hinsides* Floden.

* vestenfor.

8. Ved Siden af dem istandsatte Ussiel, Harhajas Søn, en Guldsmed, og ved Siden af ham istandsatte Hananja, en af Salvelaverne; saa undlode de at arbeide paa Jerusalem indtil den brede Mur*.

* Dette Stykke af Muren var nemlig blevet staaende.

9. Og ved Siden af dem istandsatte Refaja, Hurs Søn, Øversten over Halvdelen af Jerusalems Distrikt.

10. Og ved Siden af ham istandsatte Jedaja, Harumafs Søn, og det lige overfor sit Hus, og ved Siden af ham istandsatte Hattus, Hasabnejas Søn.

11. Et andet Stykke istandsatte Malkia, Harims Søn, og Hassub, Pahat-Moabs Søn, og desforuden Ovntaarnet.

12. Og ved Siden af ham istandsatte Sallum, Søn af Hallohes, Øversten over den anden Halvdel af Jerusalems Distrikt, han og hans Døtre.

13. Dalporten istandsatte Hanun og Sanoahs Indbyggere; de byggede den og indsatte dens Døre, dens Laase og dens Bomme, samt tusinde Alen paa Muren indtil Møgporten.

14. Og Møgporten istandsatte Malkia, Rekabs Søn, Øversten over Bet-Hakkerems Distrikt; han byggede den og indsatte dens Døre, dens Laase og dens Bomme.

15. Og Kildeporten istandsatte Sallun, Kol-Hoses Søn, Øversten over Mizpas Distrikt; han byggede den og tækkede den, og man indsatte dens Døre, dens Laase og dens Bomme; ligeledes byggede han Muren ved Selahs Dam* ved Kongens Have hen til de Trapper, som gaa ned fra Davids Stad.

* Es. 8, 6. Joh. 9, 7.

16. Efter ham istandsatte Nehemias, Asbuks Søn, Øversten over Halvdelen af Betzurs Distrikt, indtil lige overfor Davids Grave og indtil den gravede Dam og indtil de Vældiges Hus.

17. Efter ham istandsatte Leviterne under Rehum, Banis Søn; ved Siden af ham istandsatte Hasabja, Øversten over Halvdelen af Ke'ilas Distrikt, for sit Distrikt.

18. Efter ham istandsatte deres Brødre under Bavvaj, Henadads Søn, Øversten over den anden Halvdel af Ke'ilas Distrikt.

19. Og ved Siden af ham istandsatte Eser, Josvas Søn, Øversten over Mizpa, et andet Stykke fra Stedet lige overfor Opgangen til Vaabenhuset i Vinkelen.

20. Efter ham istandsatte med Iver Baruk, Sabbajs Søn, et andet Stykke, fra Vinkelen indtil Døren paa Ypperste-presten Eljasibs Hus.

21. Efter ham istandsatte Meremot, Søn af Uria, Søn af Hakkoz, et ande Stykke, fra Døren paa Eljasibs Hus o indtil Enden af Eljasibs Hus. V. 4

22. Og efter ham istandsatte Presterne Mænd fra Jordan-Sletten.

23. Efter dem istandsatte Benjamin o Hasub lige overfor sit Hus; efter der istandsatte Asarja, Søn af Ma'aseja, Anan jas Søn, ved Siden af sit Hus.

24. Efter ham istandsatte Binnu Henadads Søn, et andet Stykke, fr Asarjas Hus til Vinkelen og til Hjørne

25. Palal, Søn af Usaj, istandsatte fr Stedet lige overfor Vinkelen og d Taarn, som rager frem fra Kongens øv Hus, som er ved Vagtgaarden*; efte ham istandsatte Pedaja, Paros's Søn.

* Jer. 32,

26. (Tempeltjenerne boede paa Of til Stedet lige overfor Vandporten m Øst og det fremragende Taarn.)

27. Efter ham istandsatte Teko'iter et andet Stykke, fra Stedet lige overf det store, fremragende Taarn og Ofels Mur.

28. Ovenfor Hesteporten* istandsat Presterne, hver lige overfor sit Hus.

* 2 Kron. 23,

29. Efter dem istandsatte Zadok, I mers Søn, lige overfor sit Hus, og eft ham istandsatte Semaja, Sekanjas S som tog Vare paa den østre Port.

30. Efter ham istandsatte Hanan Selemjas Søn, og Hanun, Zalafs sje Søn, et andet Stykke; efter dem istar

satte Mesullam, Berekjas Søn, lige overfor sit Kammer.

31. Efter ham istandsatte Malkia, en af Guldsmedene, indtil Tempeltjenernes og Kræmmernes Hus lige overfor Mønstringsporten og hen til Hjørnesalen.

32. Og imellem Hjørnesalen og Faareporten istandsatte Guldsmedene og Kræmmerne.

4. Kapitel.

Jødernes Fiender forbitres over Arbeidets Fremgang og spotte dem; Nehemias beder til Gud og fortsætter Arbeidet (1—6). Fienderne ville med List og Magt angribe dem; Nehemias bevæbner Folket og opmuntrer det; Arbeidet fortsættes (7—15). Nehemias lader Folket arbeide bevæbnet for stadig at være beredt til Forsvar (16—23).

Og det skede, da Sanballat hørte, at vi byggede Muren, da optændtes hans Vrede, og han blev saare forbitret og spottede Jøderne. 2, 19.

2. Og han sagde i Nærværelse af sine Brødre og Samarias Hær: Hvad er det, disse visne Jøder gjøre? Skulde man tillade dem det? Skulde de faa ofre? Skulde de nu straks fuldføre det? Skulde de lade Stenene leve op fra Grusdyngerne, da de dog ere forbrændte?

3. Og Tobias, Ammoniten, stod for ham, og han sagde: Hvad de end bygge, — dersom der springer en Ræv op, saa river den deres Stenmur ned.

4. Hør, vor Gud, at vi ere blevne foragtede, og lad deres Forhaanelse vende tilbage paa deres eget Hoved og giv dem hen til Rov i Fangenskabs Land

5. og skjul ikke deres Misgjerning og lad ikke deres Synd vorde udslettet for dit Aasyn! Thi de have krænket dig lige for Bygningsmændene.

6. Saa byggede vi da Muren, og hele Muren føiedes sammen indtil sin halve Høide, og Folket havde Hjerte til at arbeide.

7. Og det skede, da Sanballat og Tobias og Araberne og Ammoniterne og Asdoditerne hørte, at Jerusalems Mure bleve udbedrede, at Murbruddene begyndte at tilstoppes, da optændtes deres Vrede saare.

8. Og de forbandt sig alle tilhobe om at komme for at stride mod Jerusalem og forstyrre det* i dets Gjerning. *Folket.

9. Men vi bade til vor Gud, og vi stillede en Vagt mod dem Dag og Nat af Frygt for dem.

10. Da sagde Juda*: Lastdragernes Kraft er svag, og Gruset er meget, og vi kunne ikke bygge paa Muren. *d. e. Folket.

11. Og vore Modstandere sagde: De skulle ikke erfare og ikke mærke Noget, førend vi komme midt iblandt dem og slaa dem ihjel og saaledes gjøre Ende paa Verket.

12. Og det skede, naar de Jøder, som boede i Nærheden af dem, kom, da sagde de vel ti Gange til os fra alle Kanter: I maa vende tilbage til os.

13. Da opstillede jeg paa de laveste Steder bagenfor Muren, paa de tørre Pladse, der opstillede jeg Folket efter dets Slægter med deres Sverd, deres Spyd og deres Buer.

14. Og jeg saa til og gjorde mig rede og sagde til de Ypperste og til Forstanderne og til det øvrige Folk: Frygter ei for dem, kommer Herren, den Store og Forfærdelige, i Hu og strider for eders Brødre, eders Sønner og eders Døtre, eders Hustruer og eders Huse!

15. Og det skede, da vore Fiender hørte, at det var os bekjendt, og at Gud havde gjort deres Raad til Intet, da vendte vi allesammen tilbage til Muren, hver til sin Gjerning. Job 5, 12.

16. Og fra den Dag af arbeidede Halvdelen af mine unge Karle paa Verket, medens den anden Halvdel af dem holdt Spydene, Skjoldene og Buerne og havde Brynjerne paa, og Øversterne stode bagenfor hele Judas Hus.

17. De, som byggede paa Muren, de, som bare Byrderne, idet de læssede paa sig, — med sin ene Haand arbeidede de paa Verket, og med den anden holdt de sit Vaaben;

18. og Bygningsmændene vare omgjordede, hver med sit Sverd om sine Lænder, og byggede, og Basunblæseren stod hos mig.

19. Og jeg sagde til de Ypperste og til Forstanderne og til det øvrige Folk: Verket er stort og vidtløftigt, og vi ere spredte paa Muren, den Ene langt fra den Anden.

20. Paa det Sted, hvor I høre Basunens Lyd, derhen skulle I samle eder til os. Vor Gud vil stride for os.
2 Mos. 14, 14. 25. 5 Mos. 1, 30; 3, 22.

21. Saa arbeidede vi da paa Verket, medens Halvdelen af dem holdt Spydene, fra Morgenrøden gik op, indtil Stjernerne kom frem.

22. Paa den samme Tid sagde jeg

ogsaa til Folket: Hver Mand og hans
Dreng skulle blive Natten over midt i
Jerusalem, saa vi have dem om Natten
til Vagt og om Dagen til Arbeide.
23. Og hverken jeg eller mine Brødre
eller mine Drenge eller Vagtkarlene, som
fulgte mig, klædte os af; hver Mand
havde hos sig sit Vaaben og Vand.
1 Sam. 26, 11.

5. Kapitel.

Folket klager over de Riges Udsugelser og Ubarmhjertighed mod de Fattige (1—5). Nehemias harmes, irettesætter dem og lader dem sværge, at de ikke mere ville handle saa (6—13). Han taler om sin egen Færd imod dem, hvorledes han ikke paa nogen Maade har været dem til Besvær (14—19).

Og der var et stort Skrig af Folket og
deres Hustruer mod deres Brødre,
Jøderne.
2. Og der var Nogle, som sagde: Vi
med vore Sønner og vore Døtre ere
mange; saa lader os da faa Korn, saa
vi kunne æde og leve!
3. Og der var Nogle, som sagde:
Vore Marker og vore Vingaarde og vore
Huse sætte vi i Pant; saa lader os da
faa Korn i Hungeren!
4. Og der var Nogle, som sagde: Vi
have laant Penge paa vore Marker og
vore Vingaarde for at betale Skatten til
Kongen,
5. og nu er dog vort Kjød ligesaa
godt som vore Brødres Kjød, vore Børn
ere ligesaa gode som deres Børn, og se,
vi maa hengive vore Sønner og Døtre
til Undertrykkelse som Trælle, og nogle
af vore Døtre ere allerede hengivne der-
til, og vor Haand har ingen Magt, og
vore Marker og vore Vingaarde høre
Andre til.
6. Da optændtes min Vrede saare, da
jeg hørte deres Skrig og disse Ord.
7. Og jeg overveiede det i mit Hjerte,
og jeg irettesatte de Ypperste og Forstan-
derne og sagde til dem: I lægge Renter,
hver paa sin Broder! Og jeg stillede en
stor Forsamling imod dem. 2 Mos. 22, 25.
3 Mos. 25, 36. 37. 5 Mos. 23, 19. Ps. 15, 5.
8. Og jeg sagde til dem: Vi have løs-
kjøbt vore Brødre, Jøderne, der vare
solgte til Hedningerne, saavidt vi kunde,
og dog ville I sælge eders Brødre, og
de skulle sælge sig til os! Da taug de
og fandt ikke et Ord til Svar.
9. Fremdeles sagde jeg: Det er ikke
godt, hvad I gjøre; burde I ikke vandre
i Frygt for vor Gud for Hedningernes,
vore Fienders, Forhaanelses Skyld?
Es. 52, 5. Ez. 36, 20. 23. Rom. 2, 24.
10. Ogsaa jeg, mine Brødre og mine
Folk have laant dem Penge og Korn;
lader os dog eftergive denne Gjæld!
11. Giver dem dog idag deres Marker,
deres Vingaarde, deres Oljehaver og
deres Huse tilbage samt Hundredeparten
af Pengene og Kornet, Mosten og Oljen,
som I have laant dem!
12. Da sagde de: Vi ville give det
tilbage og Intet kræve af dem; vi ville
gjøre saaledes, som du siger. Og jeg
kaldte paa Presterne og lod dem sværge,
at de vilde gjøre efter dette Ord.
13. Jeg udrystede ogsaa Brystfolden*
paa min Kjortel og sagde: Saa ryste Gud
hver den Mand, som ikke holder dette
Ord, ud af hans Hus og hans Erhverv,
og saa udrystet og tom vorde han! Og hele
Forsamlingen sagde: Amen! Og de prisede
Herren, og Folket gjorde efter dette Ord.
* Den tjente som Lomme.
14. Fra den Dag, jeg blev beskikket til
at være deres Statholder i Judas Land,
fra Kong Artaxerxes's tyvende Aar indtil
hans to og tretiende Aar, altsaa i tolv
Aar, nød jeg og mine Brødre heller ikke
de Statholderen anviste Levnetsmidler,
15. medens de forrige Statholdere,
som havde været før mig, havde besvæ-
ret Folket og taget Brød og Vin af dem
foruden firti Sekel Sølv, desuden havde
deres Tjenere trykket Folket; jeg derimod
gjorde ikke saa, fordi jeg frygtede Gud.
16. Jeg tog ogsaa fat paa Arbeidet paa
denne Mur, og noget Jordstykke have vi
ikke erhvervet os; og alle mine Folk have
været samlede der til Arbeidet. 4, 23.
17. Og Jøderne og Forstanderne, hun-
drede og femti Mænd, og de, der kom
til os fra Hedningefolkene rundt om os,
aade ved mit Bord.
18. Og hvad det vedkommer, som blev
tillavet til hver Dag, saa blev der til-
lavet for mig een Okse og seks udvalgte
Stykker smaat Kvæg samt Fugle, og een
Gang hver tiende Dag var der alle Slags
Vin i Overflødighed; og desuagtet for-
langte jeg ikke de Statholderen anviste
Levnetsmidler, thi Arbeidet laa tungt
paa dette Folk. V. 14.
19. Kom mig i Hu, min Gud, til det
Gode alt det, jeg har gjort for dette Folk!
13, 14, 22. 31. Hebr. 6, 10.

6. Kapitel.

Forgjæves søge Fienderne at lokke Nehemias ud af Staden for at tilføie ham Ondt (1—4); forgjæves søge de ved Løgn og falske Beskyldninger at afskrække ham fra Gjerningen (5—9); forgjæves søge de at forføre ham ved Semaja, en falsk Profet, og Andre (10—14); omsider, da de høre, at Muren er ganske færdig, indse de sin Vanmagt (15. 16). Mange af Jøderne staa i Forbindelse med Fienderne (17—19).

Og det skede, da det kom Sanballat og
Tobias og Gesem, Araberen, og
ore øvrige Fiender for Ore, at jeg havde
ygget Muren, og at der ikke var noget
Murbrud tilbage paa den, endog jeg indtil
en Tid ikke havde indsat Døre i Portene,
2, 19.
2. da sendte Sanballat og Gesem Bud
il mig og lode sige: Kom, lader os komme
ammen i Landsbyerne i Onos Dal! Men
e tænkte at gjøre mig Ondt. Ps. 21, 12.
3. Jeg sendte da Bud til dem og lod
ge: Jeg er i Færd med et stort Arbeide
g kan ikke komme ned; hvorfor skulde
lrbeidet hvile, naar jeg lod det ligge
g drog ned til eder?
4. Og de sendte samme Budskab til mig
re Gange, og jeg gav dem samme Svar.
5. Da sendte Sanballat femte Gang
n Dreng til mig med det samme Bud-
ab med et aabent Brev i hans Haand.
6. Deri var skrevet: Det rygtes blandt
olkene, og Gasmu siger: Du og Jø-
rne tænke paa at gjøre Oprør, derfor
gger du Muren, og du skal efter samme
ygte være deres Konge;
7. ogsaa Profeter har du bestilt til
udraabe om dig i Jerusalem og sige:
an er Konge i Juda! Og nu vil saa-
nt Rygte komme Kongen for Øre; saa
m nu, og lader os raadslaa sammen!
8. Men jeg sendte Bud til ham og
sige: Der er ikke skeet noget Saadant
n det, du siger, men af dit eget Hjerte
der du paa det.
9. De søgte nemlig allesammen at for-
ække os, idet de tænkte: Deres Hænder
lle lade Arbeidet fare, saa det ikke bli-
gjort. Saa styrk du da mine Hænder!
10. Og jeg kom ind i Semajas, Dela-
Søns, Mehetabels Søns, Hus, me-
s han holdt sig indelukket; og han
de: Lader os komme sammen i Guds
s, i det Indre af Templet, og lader
lukke Templets Døre! Thi de ville
me for at dræbe dig, ja, om Natten
e de komme for at dræbe dig.
11. Da sagde jeg: Skulde en Mand
som jeg fly? Og hvilken Mand som jeg
skulde gaa ind i Templet og redde sit
Liv? Jeg gaar ikke derind.
12. Og jeg forstod det, og se, ikke
Gud havde sendt ham, men han udtalte
denne Spaadom over mig, fordi Tobias
og Sanballat havde leiet ham.
13. Derfor var han leiet, forat jeg
skulde blive forskrækket og gjøre saa og
forsynde mig, og de derved faa et ondt
Rygte paa mig, saa de kunde forhaane mig.
14. Kom i Hu, min Gud, Tobias og
Sanballat efter disse hans Gjerninger
og tillige Noadja, Profetinden, og de
øvrige Profeter, som søgte at gjøre mig
forskrækket! Ps. 74, 22 fg.
15. Og Muren blev færdig paa den
fem og tyvende Dag i Elul, i to og
femti Dage.
16. Og det skede, da alle vore Fiender
hørte det, og alle Folkene trindt om os
saa det, da sank de saare i sine egne
Øine, og de indsaa, at dette Verk var
gjort af vor Gud.
17. I de Dage skreve ogsaa Judas
Ypperste mange Breve, som gik til To-
bias, og fra Tobias kom Breve til dem.
18. Thi Mange i Juda vare ved Ed
forbundne med ham; thi han var en
Svigersøn af Sekanja, Arahs Søn, og
Johanan, hans Søn, havde ægtet Me-
sullams, Berekjas Søns, Datter. 3, 30.
19. De omtalte ogsaa hans gode Egen-
skaber for mig, og mine Ord bragte de
ud til ham, og Tobias sendte Breve for
at gjøre mig forskrækket.

7. Kapitel.

Nehemias indsætter Døre i Portene og beskikker Portnere (1—3). For at bringe alle dem, hvis Forfædre forhen have boet i Jerusalem, til atter at bosætte sig der og saaledes forøge Indbyggernes Antal opsøger han Slægtsfortegnelsen over dem, som med Serubabel vare komne tilbage fra Babel; denne Fortegnelse anføres (4—69). Overstenes Gaver til Gudstjenesten angives (70—73).

Og det skede, da Muren var bygget,
da satte jeg Dørene ind, og Port-
nerne og Sangerne og Leviterne bleve
beskikkede.
2. Og jeg beskikkede Hanani, min Bro-
der, og Hananja, Borgens Befalings-
mand, over Jerusalem; thi han var en
paalidelig Mand og gudfrygtig fremfor
Mange.
3. Og jeg sagde til dem: Jerusalems

Porte skulle ikke oplades, førend Solen
skinner hed, og medens de* endnu staa
der, skal man lukke Dørene og tillaase
dem og sætte Vagter af Jerusalems
Indbyggere, hver paa sin Vagt og hver
lige overfor sit Hus. * Portnerne.
4. Staden var nemlig vid og stor,
men Folket var lidet talrigt i den, og
ingen Huse vare opbyggede.
5. Da indgav min Gud mig i mit
Hjerte, at jeg forsamlede de Ypperste og
Forstanderne og Folket til at lade sig
indføre i Slægtregister, og jeg fandt
Slægtsfortegnelsen over dem, som i Førstningen
vare dragne op, og jeg fandt
skrevet i den:
6. Dette er de Mænd fra Landskabet,
som droge op fra de Bortførtes Fangenskab,
hvem Nebukadnezar, Babels Konge,
havde bortført, og som vendte tilbage til
Jerusalem og Juda, hver til sin Stad,
Esr 2, 1 fg.
7. de, som kom med Serubabel, Josva,
Nehemias, Asarja, Ra'amja, Nahamani,
Mordekaj, Bilsan, Misperet, Bigvaj,
Nehum, Ba'ana, Tallet paa Mændene
af Israels Folk:
8. Paros's Børn, to tusinde, hundrede
og to og syttí;
9. Sefatjas Børn, tre hundrede og
to og sytti;
10. Arahs Børn, seks hundrede og to
og femti;
11. Pahat-Moabs Børn, af Josvas
og Joabs Børn, to tusinde og otte hundrede
og atten; Esr. 8, 4.
12. Elams Børn, tusinde, to hundrede
og fire og femti;
13. Sattus Børn, otte hundrede og
fem og firti;
14. Sakkajs Børn, syv hundrede og
seksti;
15. Binnujs Børn, seks hundrede og
otte og firti;
16. Bebajs Børn, seks hundrede og
otte og tyve;
17. Asgads Børn, to tusinde, tre hundrede
og to og tyve;
18. Adonikams Børn, seks hundrede
og syv og seksti;
19. Bigvajs Børn, to tusinde og syv
og seksti;
20. Adins Børn seks hundrede og fem
og femti;
21. Børnene af Ater af Hiskias Slægt,
otte og niti;
22. Hasums Børn, tre hundrede og
otte og tyve;
23. Bezajs Børn, tre hundrede og fire
og tyve;
24. Harifs Børn, hundrede og tolv;
25. Gibeons Børn, fem og niti;
26. Mændene fra Betlehem og Netofa,
hundrede og otte og ottetí;
27. Mændene fra Anatot, hundrede
og otte og tyve;
28. Mændene fra Bet-Asmavet, to
og firti;
29. Mændene fra Kirjat-Jearim, Kefira
og Be'erot, syv hundrede og tre og firti;
30. Mændene fra Rama og Geba, seks
hundrede og een og tyve;
31. Mændene fra Mikmas, hundrede
og to og tyve;
32. Mændene fra Betel og Aj, hundrede
og tre og tyve;
33. Mændene fra det andet Nebo, to
og femti;
34. den anden Elams Børn, tusinde,
to hundrede og fire og femti;
35. Harims Børn, tre hundrede og tyve
36. Jerichos Børn, tre hundrede o
fem og firti;
37. Lods, Hadids og Onos Børn, sy
hundrede og een og tyve;
38. Sena'as Børn, tre tusinde, n
hundrede og treti.
39. Presterne: Jedajas Børn af Jo
svas Hus, ni hundrede og tre og sytti
40. Immers Børn, tusinde og to og femti
41. Pashurs Børn, tusinde, to hu
drede og syv og firti;
42. Harims Børn, tusinde og sytte
43. Leviterne: Josvas Børn af Ka
miels Slægt, af Hodevas Børn fire o
sytti.
44. Sangerne: Asafs Børn, hundre
og otte og firti.
45. Portnerne: Sallums Børn, Ate
Børn, Talmons Børn, Akkubs Bør
Hatitas Børn, Sobajs Børn, hundre
og otte og treti.
46. Tempeltjenerne: Zihas Børn, H
sufas Børn, Tabbaots Børn,
47. Keros's Børn, Sias Børn, P
dons Børn,
48. Lebanas Børn, Hagabas Bør
Salmajs Børn,
49. Hanans Børn, Giddels Bør
Gahars Børn,
50. Reajas Børn, Rezins Børn, N
kodas Børn,

51. Gassams Børn, Ussas Børn, Paseahs Børn,
52. Besajs Børn, Me'unims Børn, Nefussims Børn,
53. Bakbuks Børn, Hakufas Børn, Harhurs Børn,
54. Bazlits Børn, Mehidas Børn, Harsas Børn,
55. Barkos's Børn, Siseras Børn, Tamahs Børn,
56. Neziahs Børn, Hatifas Børn.
57. Salomos Tjeneres Børn: Sotajs Børn, Soferets Børn, Peridas Børn,
58. Ja'alas Børn, Darkons Børn, Giddels Børn,
59. Sefatjas Børn, Hattils Børn, Pokeret-Hazzeba'ims Børn, Amons Børn.
60. Alle Tempeltjenerne og Salomos Tjeneres Børn vare tilsammen tre hundrede og to og niti.
61. Og disse ere de, som droge op fra Tel-Melah, Tel-Harsa, Kerub, Addon og Immer, men ikke kunde angive sit Fædrenehus og sin Slægt, om de vare af Israel:
62. Delajas Børn, Tobias's Børn, Nekodas Børn, seks hundrede og to og firti,
63. og af Presterne: Hobajas Børn, Hakkoz's Børn, Barsillajs Børn, hans, som havde taget en Hustru af Gileaditen Barsillajs Døtre og var bleven opkaldt efter dem.
64. Disse ledte efter Fortegnelsen over sin Slægt, men den fandtes ikke; de bleve da som uhellige udelukkede fra Prestedømmet.
65. Og Statholderen sagde til dem, at de ikke skulde æde af det Høihellige, førend der fremstod en Prest med Urim og Tummim. 2 Mos. 28, 30.
66. Hele Menigheden var tilsammen to og firti tusinde, tre hundrede og seksti
67. foruden deres Tjenere og Tjenestepiger; disse vare syv tusinde, tre hundrede og syv og tretti. Og de havde to hundrede og fem og firti Sangere og Sangerinder.
68. Deres Heste vare syv hundrede og seks og treti, deres Mulæsler to hundrede og fem og firti,
69. Kameler fire hundrede og fem og treti, Asener seks tusinde, syv hundrede og tyve.
70. Og nogle af samtlige Familiehoveder skjenkede Gaver til Arbeidet. Statholderen gav til Kassen tusinde Dariker i Guld, femti Skaaler, fem hundrede og treti Prestekjortler.
71. Og nogle af Familiehovederne gave til Arbeidets Kasse tyve tusinde Dariker i Guld og to tusinde og to hundrede Miner i Sølv.
72. Og hvad det Øvrige af Folket gav, var tyve tusinde Dariker i Guld og to tusinde Miner i Sølv samt syv og seksti Prestekjortler.
73. Saa boede da Presterne og Leviterne og Portnerne og Sangerne og Nogle af Folket og Tempeltjenerne og hele Israel i sine Stæder. Og da den syvende Maaned kom, vare Israels Børn i sine Stæder.

8. Kapitel.

I den syvende Maaned samles Folket; Esras forelæser Moseloven, og nogle Leviter forklare det Oplæste for Folket (1—8). Ved at høre Lovens Ord græder Folket; Nehemias, Esras og Leviterne trøste dem; Dagen helligholdes med Glæde (9—12). Løvsalernes Fest feires i samme Maaned med stor Glæde og med daglig Forelæsning af Loven (13—18).

Og alt Folket forsamlede sig som een Mand paa Pladsen, som er foran Vandporten; og de sagde til Esras, den Skriftlærde*, at han skulde bringe Bogen med Moses's Lov, som Herren havde budet Israel. * Esr. 7, 11.
2. Og Esras, Presten, bragte Loven frem for Forsamlingen, baade Mænd og Kvinder og Alle, som havde Forstand til at høre, paa den første Dag i den syvende Maaned.
3. Og han læste i den lige for Pladsen, som er foran Vandporten, fra det blev lyst til midt paa Dagen, for Mændene og Kvinderne og dem, som kunde forstaa; og alt Folkets Øren lyttede til Lovens Bog.
4. Og Esras, den Skriftlærde, stod paa en Forhøining af Træ, som man til den Ende havde gjort, og hos ham stode Mattitja og Sema og Anaja og Uria og Hilkia og Ma'aseja ved hans Høire, og ved hans Venstre Pedaja og Misael og Malkia og Hasum og Hasbaddana, Sakarja, Mesullam.
5. Og Esras oplod Bogen for alt Folkets Øine; thi han stod høiere end alt Folket, og da han oplod den, stod alt Folket op.
6. Og Esras lovede Herren, den store Gud, og alt Folket svarede: Amen, Amen, med opløftede Hænder, og de bøiede sig og kastede sig ned for Herren med Ansigtet til Jorden.
7. Og Josva og Bani og Serebja, Jamin, Akkub, Sabbetaj, Hodia, Ma'aseja, Kelita, Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja og de andre Leviter underviste Folket i Loven; og Folket blev staaende paa sin Plads.

8. Og de læste i Bogen, i Guds Lov, idet
de forklarede den og gave Folket Forstand
paa den, saa det skjønte, hvad der blev læst.
9. Og Nehemias, Statholderen, og Es=
ras, Presten, den Skriftlærde, og Leviterne,
som underviste Folket, sagde til alt Folket:
Denne Dag er Herren, eders Gud, hel=
liget; sørger ikke og græder ikke! Thi alt
Folket græd, da det hørte Lovens Ord.
10. Og han sagde fremdeles til dem:
Gaar hen, æder fede Retter og drikker søde
Drikke og sender Gaver deraf til den, for
hvem Intet er beredt, thi Dagen er vor
Herre helliget, og sørger ikke, thi Glæde i
Herren er eders Styrke! Fil. 4, 4.
11. Og Leviterne beroligede alt Folket,
idet de sagde: Værer stille, thi Dagen er
hellig, og sørger ikke!
12. Og alt Folket gik hen for at æde
og drikke og sende Gaver og holde en
stor Glædesfest; thi de havde forstaaet
de Ord, man havde kundgjort for dem.
13. Og den næste Dag forsamlede alt
Folkets Familiehoveder, Presterne og Lev=
iterne sig hos Esras, den Skriftlærde, for
at give Agt paa Lovens Ord.
14. Og de fandt skrevet i Loven, som
Herren havde budet ved Moses, at Israels
Børn skulde bo i Løvsaler paa Festen i den
syvende Maaned, 3 Mos. 23, 34. 42.
15. og at man skulde bekjendtgjøre og
lade udraabe gjennem alle deres Stæder
og gjennem Jerusalem og sige: Gaar ud til
Bjergene og bringer ind Løv af Oljetræer
og Løv af vilde Oljetræer og Løv af Myrter
og Løv af Palmer og Løv af løvrige Træer
for at gjøre Løvsaler, som skrevet er.
16. Og Folket gik ud og bragte Løv ind
og gjorde sig Løvsaler, hver paa sit Tag og
i sine Forgaarde og i Guds Huses For=
gaarde og paa Pladsen ved Vandporten
og paa Pladsen ved Efra'ims Port.
17. Og hele Menigheden, de, som vare
komne tilbage fra Fangenskabet, gjorde
Løvsaler og boede i Løvsalerne; thi Is=
raels Børn havde ikke gjort saaledes fra
Josvas, Nuns Søns, Dage indtil den
Dag, og der var en saare stor Glæde.
18. Og man læste i Guds Lovbog Dag
efter Dag, fra den første Dag indtil den
sidste; og de holdt Høitid i syv Dage og
paa den ottende Dag en Festforsamling,
som paabudt var. 5 Mos. 31, 10. 11.

9. Kapitel.

Israeliterne holde endnu samme Maaned en Faste= og Bededag, skille sig fra de Fremmede, bekjende sine Synder og læse i Loven (1—3). Leviterne holde en Bøn, hvori de prise Guds Velgjerninger mod Israel, bekjende dets Synd og bed Gud, at han under den nærværende store Trængse vil tage sig af sit Folk (4—37).

Og paa den fire og tyvende Dag i denn
Maaned forsamlede Israels Børn sig
i Faste og Sæk og med Jord paa sig.
2. Og Israels Afkom skilte sig fra all
Fremmede; og de stode og bekjendte sin
Synder og sine Fædres Misgjerninger.
3. Og de stode paa sin Plads og læste
Herrens, sin Guds, Lovbog en Fjerdede
af Dagen, og en Fjerdedel aflagde d
Bekjendelse og tilbade Herren, sin Gud
4. Og Josva og Bani, Kadmiel, Sebanja
Bunni, Serebja, Bani, Kenani traadte o
paa Leviternes Forhøining, og de raabt
med høi Røst til Herren, sin Gud.
5. Og Leviterne Josva og Kadmiel
Bani, Hasabneja, Serebja, Hodia, Se
banja, Petahja sagde: Staar op, love
Herren, eders Gud, fra Evighed til Evig
hed, og man love dit herlige Navn, so
er ophøiet over al Lov og Pris!
6. Du alene er Herren, du har gjor
Himlene, Himlenes Himle og al dere
Hær, Jorden og Alt, hvad der er pa
den, Havene og Alt, hvad der er i den
og du holder det altsammen ilive, o
Himmelens Hær tilbeder dig.
Es. 37, 16. Ap. G. 4, 24; 14, 15. Ps. 103, 21. 2
7. Du er den Herre Gud, som udvalg
Abram og førte ham ud fra Kaldæerne
Ur og gav ham Navnet Abraham.
1 Mos. 11, 31; 17,
8. Og du fandt hans Hjerte trofast f
dit Aasyn, og du gjorde den Pakt med han
at du vilde give Kananitens, Hetiten
Amoritens og Ferisitens og Jebusitens
Girgasitens Land, — give det til ha
Afkom; og du opfyldte dine Ord, thi
er retfærdig. 1 Mos. 12, 7; 15, 18
9. Og du saa vore Fædres Elendigh
i Ægypten, og du hørte deres Raab v
det røde Hav. 2 Mos. 3, 7 fg. 14, 9
10. Og du gjorde Tegn og Unde
gjerninger paa Farao og paa alle ha
Tjenere og paa alt hans Lands Fol
thi du vidste, at de havde handlet ove
modig imod dem, og du gjorde dig
Navn, som det sees paa denne Dag.
11. Og du kløvede Havet for deres A
syn, og de gik midt igjennem Havet p
det Tørre, og du kastede deres Forfølge
i de dybe Vande, som Sten i mægtige Van
2 Mos. 14, 21 fg. 15, 4 fg. Ps. 106, 9; 136, 13

12. Og du ledede dem i en Skystøtte om
Dagen og i en Ildstøtte om Natten for
t oplyse for dem den Vei, de skulde gaa.
2 Mos. 13, 21 fg. Ps. 105, 39.
13. Og du steg ned paa Sinajs Bjerg
g talte med dem fra Himmelen, og du
av dem rette Befalinger og sanddrue
ove, gode Forskrifter og Bud.
2 Mos. 19, 18 fg. 20, 1 fg. Ps. 19, 8 fg.
14. Og du kundgjorde dem din hellige
abbat, og du gav dem Bud og For-
rifter og Lov gjennem Moses, din Tjener.
15. Og du gav dem Brød fra Him-
elen for deres Hunger og lod Vand
dgaa for dem af en Klippe for deres
ørst, og du sagde til dem, at de skulde
mme ind for at tage det Land i Eie,
vorom du havde opløftet din Haand og
oret, at du vilde give dem det.
2 Mos. 16, 4. 14 fg. 17, 6. 4 Mos. 20, 8. 11.
16. Men de og vore Fædre handlede
ermodig, og de forhærdede sin Nakke
hørte ikke paa dine Bud.
17. Og de vægrede sig for at høre og
m ikke dine Undergjerninger i Hu, som
havde gjort imod dem, men forhær-
de sin Nakke og vilde sætte sig en Høveds-
and for i sin Gjenstridighed at vende
bage til sin Trældom; men du er en
rladelsens Gud, naadig og barmhjertig,
ngmodig og rig paa Miskundhed, og
forlod dem ikke. 4 Mos. 14, 4.
2 Mos. 34, 6. Ps. 103, 8. Joel 2, 13.
18. Ja, de gjorde sig endog en støbt
lv og sagde: Dette er din Gud, som
te dig op fra Ægypten. Og de gjorde
re bespottelige Gjerninger. 2 Mos. 32, 4.
19. Men du, — i din store Barm-
rtighed forlod du dem ikke i Ørkenen;
ystøtten veg ikke fra dem om Dagen
at lede dem paa Veien, og Ildstøt-
ikke om Natten for at oplyse den Vei,
skulde gaa. 2 Mos. 13, 22.
20. Og du gav din gode Aand til at
ervise dem, og du negtede ikke deres
nd din Manna, og du gav dem Vand
deres Tørst. V. 15. 5 Mos. 8, 3. 16.
21. Og i firti Aar forsørgede du dem
Ørkenen, dem fattedes Intet; deres
eder bleve ikke udslidte, og deres Fødder
de ikke hovne. 5 Mos. 8, 4; 29, 5.
22. Og du gav dem Riger og Folk
fordelte dem indtil de yderste Hjør-
; og de toge Sihons, Hesbons Konges,
d og Ogs, Basans Konges, Land til
. 4 Mos. 21, 21 fg. 33 fg.
3. Og du gjorde deres Børn mang-
foldige som Himmelens Stjerner, og du
førte dem til det Land, hvorom du havde
sagt til deres Fædre, at de skulde komme og
tage det i Eie. V. 15. 1 Mos. 15, 5; 22, 17.
24. Og Børnene kom og toge Landet
til Eie, og du ydmygede Landets Ind-
byggere, Kananiterne, for deres Aasyn
og gav dem i deres Haand, baade deres
Konger og Landets Folk, saa de kunde
gjøre med dem efter sin Vilje.
25. Og de indtoge faste Stæder og et
fedt Land og toge Huse til Eie, fulde af
alle Slags Godt, udhugne Brønde, Vin-
gaarde og Oljetræer og Frugttræer i
Mængde; og de aade og bleve mætte og
bleve fede og gjorde sig tilgode ved din
store Godhed. 5 Mos. 6, 10. 11.
26. Men de bleve gjenstridige og satte
sig op imod dig og kastede din Lov bag
sin Ryg, og de sloge dine Profeter ihjel,
som vidnede for dem for at føre dem
tilbage til dig, og de gjorde saare be-
spottelige Gjerninger. 5 Mos. 32, 15 fg.
27. Saa gav du dem i deres Fienders
Haand, og de trængte dem; og i sin
Trængsels Tid raabte de til dig, og du
hørte fra Himmelen, og efter din store
Barmhjertighed gav du dem Frelsere, og
de frelste dem af deres Fienders Haand.
Dom. 3, 9. 15. Ps. 106, 40 fg.
28. Men naar de havde Ro, vendte
de tilbage til at gjøre, hvad ondt var
for dit Aasyn, og du overlod dem i deres
Fienders Haand, og de herskede over
dem; da vendte de om og raabte til dig,
og du hørte fra Himmelen og reddede dem
efter din Barmhjertighed mange Gange.
29. Og du vidnede for dem for at om-
vende dem til din Lov; men de handlede
overmodig og hørte ikke paa dine Bud
og syndede mod dine Love, efter hvilke
Mennesket skal gjøre og leve ved dem, og
de satte en gjenstridig Skulder imod og
forhærdede sin Nakke og hørte ikke.
2 Kong. 17, 13 fg. 2 Krøn. 36, 15 fg.
3 Mos. 18, 5. Ez. 20, 11.
30. Og du bar over med dem i mange
Aar og vidnede for dem ved din Aand
gjennem dine Profeter; men de vendte
ikke Øren dertil, og du gav dem i Lan-
denes Folks Haand.
31. Men i din store Barmhjertighed
gjorde du ikke aldeles Ende paa dem og
forlod dem ikke; thi du er en naadig og
barmhjertig Gud.
Begr. 3, 22. Mal. 3, 6. Jer. 30, 11; 46, 28.
32. Og nu, vor Gud, du store, væl-

dige og forfærdelige Gud, som bevarer Pagten og Miskundheden, lad ikke al den Møie, som har rammet os, vore Konger, vore Fyrster og vore Prester og vore Profeter og vore Fædre og alt dit Folk fra Assyriens Kongers Dage indtil denne Dag, tykkes ringe for dit Aasyn!

33. Du er retfærdig i Alt, hvad der er kommet over os; thi du har øvet Trofasthed, men vi have handlet ugudelig. Dan. 9, 7. 14.

34. Og vore Konger, vore Fyrster, vore Prester og vore Fædre have ikke gjort efter din Lov, og de have ikke hørt paa dine Bud og paa dine Vidnesbyrd, som du vidnede for dem. Dan. 9, 6. 8.

35. Og uagtet sit Kongedømme og uagtet det meget Gode, som du gav dem, og uagtet det vide og fede Land, som du lagde for deres Aasyn, tjente de dig ikke, og de vendte ikke om fra sine onde Idrætter.

36. Se, vi ere Trælle idag, og Landet, du gav vore Fædre, forat de skulde æde dets Frugt og dets gode Ting, se, i det ere vi Trælle,

37. og sin rige Afgrøde bærer det for de Konger, du satte over os for vore Synders Skyld, og de herske over vore Legemer og over vore Dyr efter sin Vilje, og vi ere i stor Nød.

10. Kapitel.

Folket slutter en Pagt med Herren; deres Navne anføres, som paa egne og Folkets Vegne underskrive den (K. 9, 38; 10, 1—27). Folket tiltræder Pagten, hvis Indhold angives (28—39).

Kap. 9, 38. Og under alt dette gjorde vi en fast Pagt og opskreve den, og paa det beseglede Skrift underskreve vore Øverster, vore Leviter, vore Prester.

1. Og paa det beseglede Skrift underskreve Nehemias, Statholderen, Hakaljas Søn, og Zedekias,

2. Seraja, Asarja, Jirmeja,

3. Pashur, Amarja, Malkia,

4. Hattus, Sebanja, Malluk,

5. Harim, Meremot, Obadja,

6. Daniel, Ginneton, Baruk,

7. Mesullam, Abia, Mijamin,

8. Ma'asja, Bilgaj, Semaja; dette var Presterne;

9. og Leviterne: Josva, Asanjas Søn, Binnuj af Henadads Børn, Kadmiel

10. og deres Brødre: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan,

11. Mika, Rehob, Hasabja,

12. Sakkur, Serebja, Sebanja,

13. Hodia, Bani, Beninu;

14. Folkets Øverster: Paros, Pahat-Moab, Elam, Sattu, Bani, Esr. 2, 3. 6 fg. 8, 4.

15. Bunni, Asgad, Bebaj,

16. Adonja, Bigvaj, Adin,

17. Ater, Hiskia, Assur,

18. Hodia, Hasum, Bezaj,

19. Harif, Anatot, Nobaj,

20. Magpias, Mesullam, Hesir,

21. Mesesabel, Zadok, Jaddua,

22. Pelatja, Hanan, Anaja,

23. Hosea, Hananja, Hasub,

24. Hallohes, Pilha, Sobek,

25. Rehum, Hasabna, Ma'aseja

26. og Achia, Hanan, Anan,

27. Malluk, Harim, Ba'ana.

28. Og det øvrige Folk, Presterne Leviterne, Portnerne, Sangerne, Tempel tjenerne og hver den, som havde skilt si fra Landenes Folk til Guds Lov, dere Hustruer, deres Sønner og deres Døtre Enhver, som havde Kundskab og Indsigt

29. holdt sig til de Anseede blandt sin Brødre og gik under Forbandelse og E ind paa at ville vandre efter Guds Lov som var given ved Moses, Guds Tjener og at holde og at gjøre efter alle Her rens, vor Herres, Bud og hans Lov og hans Forskrifter, 2 Kong. 23,

30. og at vi ikke skulde give vore Døtr til Landets Folk, ei heller tage deres Døtr for vore Sønner, 2 Mos. 34, 16. 5 Mos. 7,

31. og at vi, naar Landets Folk brag Varer og allehaande Korn til Salg pa Sabbaten, da ikke skulde kjøbe det af de paa Sabbaten eller anden Helligdag, c at vi i det syvende Aar skulde lade La det hvile* og give Henstand med al Krav**. *2 Mos. 23, 11. **5 Mos. 15, 1 f

32. Og vi fastsatte for os Bud om paalægge os Tredjedelen af en Sekel aa lig til Tjenesten i vor Guds Hus,

33. til Skuebrødene og det bestandi Madoffer og til det bestandige Bræn offer og til Offerne paa Sabbaterne, N maanederne, til Høitiderne og til T offerne og til Syndofferne til Forlige for Israel og til al Gjerningen i v Guds Hus. 3 Mos. 24, 5 fg. 4 Mos. 28, 1

34. Og vi, Presterne, Leviterne Folket, kastede Lod om Gave af Ved, om bringe den til vor Guds Hus efter vo Fædrenehuse, til bestemte Tider, Aar f Aar, til at brænde paa Herrens, vor Gu Alter, som skrevet er i Loven, 3 Mos. 6, 5

35. Og vi vedtoge at bringe Førstegrøden
vor Jord og Førstegrøden af al Frugt
alle Træer, Aar for Aar, til Herrens Hus
36. og de Førstefødte af vore Sønner
af vort Kvæg, som skrevet er i Loven,
at bringe det Førstefødte af vort store
væg og af vort smaa Kvæg til vor
uds Hus, til Presterne, som tjene i vor
uds Hus; 2 Mos. 13, 2. 4 Mos. 3, 13.
37. og det Første af vort Mel og vore
llige Gaver og Frugt af alle Træer,
ost og Olje skulde vi bringe Presterne
vor Guds Huses Kamre og Tienden
vor Jord til Leviterne, og Leviterne
v skulde indkræve Tiende i alle de
æder, hvor vi drive Agerbrug.
4 Mos. 18, 21. 5 Mos. 14, 22.
38. Og en Prest, Arons Søn, skulde
re hos Leviterne, naar Leviterne ind-
evede Tiende, og Leviterne skulde selv
inge Tienden af Tienden op til vor
uds Hus, til Forraadshusets Kamre.
4 Mos. 18, 26 fg.
39. Thi til Kamrene* skulde Israels
rn og Levis Børn bringe den hellige
gift af Kornet, Mosten og Oljen; der
nemlig Helligdommens Kar og Pre-
ne, som tjene, og Portnerne og San-
ne. Og saaledes skulde vi ikke svigte
Guds Hus. * 2 Krøn. 31, 11. 12.

11. Kapitel.

er opregnes de af Folket, som bosatte sig i
usalem (1—24). Det øvrige Folk boede omkring
ndet i Judas og Benjamins Stæder (25—36).

g Folkets Øverster boede i Jerusalem,
og det øvrige Folk kastede Lod for
bringe Een af Ti til at bo i Jerusalem,
n hellige Stad, medens de ni Tiende-
e boede i de øvrige Stæder. 7, 4 fg.
2. Og Folket velsignede alle de Mænd,
a viste sig villige til at bo i Jerusalem.
3. Og dette er de Landskabets Øverster,
a boede i Jerusalem, og de, som boede
Judas Stæder, hver paa sin Eiendom,
ine Stæder, Israel, Presterne og Le-
erne og Tempeltjenerne og Salomos
neres Børn. 1 Krøn. 9, 3 fg.
4. I Jerusalem boede nogle af Judas
rn og af Benjamins Børn. Af Judas
rn: Ataja, Søn af Ussia, Søn af
karja, Søn af Amarja, Søn af Sefatja,
n af Mahalalel, af Perez's Børn,
5. og Ma'aseja, Søn af Baruk, Søn
Kol-Hose, Søn af Hasaja, Søn af
aja, Søn af Jojarib, Søn af Sakarja,
n af Hassiloni.

6. Alle Perez's Børn, som boede i
Jerusalem, vare fire hundrede og otte
og sekstti dygtige Mænd.
7. Og dette var Benjamins Børn:
Sallu, Søn af Mesullam, Søn af Joed,
Søn af Pedaja, Søn af Kolaja, Søn af
Ma'aseja, Søn af Itiel, Søn af Jesaja,
8. og efter ham Gabbaj-Sallaj, ni
hundrede og otte og tyve;
9. og Joel, Sikris Søn, var Opsyns-
mand over dem, og Juda, Hassenuas
Søn, var den Anden over Staden.
10. Af Presterne: Jedaja, Søn af
Jojarib, Jakin,
11. Seraja, Søn af Hilkia, Søn af
Mesullam, Søn af Zadok, Søn af Merajot,
Søn af Achitub, Forstander for Guds Hus,
12. og deres Brødre, som gjorde Gjer-
ningen i Huset, otte hundrede og to og
tyve, og Adaja, Søn af Jeroham, Søn
af Pelalja, Søn af Amzi, Søn af Sakarja,
Søn af Pashur, Søn af Malkia,
13. og hans Brødre, Familiehoveder,
to hundrede og to og firti, og Amassaj,
Søn af Asarel, Søn af Ahsaj, Søn af
Mesillemot, Søn af Immer,
14. og deres Brødre, dygtige Mænd,
hundrede og otte og tyve; og Sabdiel, Søn
af Haggedolim, var Opsynsmand over dem.
15. Og af Leviterne: Semaja, Søn
af Hassub, Søn af Asrikam, Søn af
Hasabja, Søn af Bunni,
16. og Sabbetaj og Josabad, som vare
over den ydre Gjerning ved Guds Hus,
begge af Leviternes Overhoveder,
17. og Mattanja, Søn af Mika, Søn af
Sabdi, Søn af Asaf, Øverste for Sangen,
som istemte Lovsangen ved Bønnen, og
Bakbukja, den næste efter ham af hans
Brødre, og Abda, Søn af Sammua, Søn
af Galal Søn af Jeditun.
18. Alle Leviterne i den hellige Stad
vare to hundrede og fire og otteti.
19. Og Portnerne: Akkub, Talmon og
deres Brødre, som holdt Vagt ved Portene,
hundrede og to og sytti.
20. Men Resten af Israel, Presterne
og Leviterne boede i alle Judas Stæder,
hver paa sin Arvelod.
21. Og Tempeltjenerne boede paa Ofel,
og Ziha og Gispa vare over Tempeltjenerne.
22. Og Opsynsmand over Leviterne i
Jerusalem med Hensyn til Gjerningen i
Guds Hus var Ussi, Søn af Bani, Søn
af Hasabja, Søn af Mattanja, Søn af
Mika, af Asafs Børn, Sangerne.

23. Thi der var en Befaling fra Kon=
gen angaaende dem, og noget Vist var
bestemt for Sangerne, hvad de hver Dag
havde at gjøre.
24. Og Petaja, Mesesabels Søn, af
Serahs, Judas Søns, Børn, gik Kongen
tilhaande i enhver Sag, som vedkom Folket.
1 Mos. 38, 30.
25. Og hvad Landsbyerne paa deres
Marker angaar, saa boede nogle af Judas
Børn i Kirjat=Arba og dets tilhørende
Byer og i Dibon og dets tilhørende Byer
og i Jekabze'el og dets Landsbyer
26. og i Jesua og i Molada og i Bet=Pelet
27. og i Hazar=Sual og i Be'erseba
og dets tilhørende Byer
28. og i Ziklag og i Mekona og i dets
tilhørende Byer
29. og i En=Rimmon og i Zora og i
Jarmut,
30. Sanoah, Adullam og deres Lands=
byer, Lakis og dets Marker, Aseka og
dets tilhørende Byer; og de bosatte sig
fra Be'erseba indtil Hinnoms Dal.
31. Og Benjamins Børn boede fra
Geba af i Mikmas og Aja og Betel og
dets tilhørende Byer,
32. Anatot, Nob, Ananja,
33. Hazor, Rama, Gitta'im,
34. Hadid, Zebo'im, Neballat,
35. Lod og Ono, Tømmermandsdalen.
1 Krøn. 4, 14.
36. Og af Leviterne kom nogle af Ju=
das Afdelinger til at høre til Benjamin.

12. Kapitel.

Her opregnes de Prester og Leviter, som vare komne med Serubabel til Landet (1—9). Videre opregnes Ypperstepresterne indtil Jaddua samt Presternes og Leviternes Familiehoveder i de Dage (10—26). Jerusalems Mure indvies med stor Glæde (27—43). Der beskikkes Opsynsmænd over Forraadskamrene for Presterne og Leviterne (44—47).

Og dette er de Prester og Leviter, som
droge op med Serubabel, Sealtiels
Søn, og Josva: Seraja, Jirmeja, Esras,
2. Amarja, Malluk, Hattus,
3. Sekanja, Rehum, Meremot,
4. Iddo, Ginnetoj, Abia,
5. Mijamin, Ma'adja, Bilga,
6. Semaja og Jojarib, Jedaja,
7. Sallu, Amok, Hilkia, Jedaja; disse
vare Overhovederne for Presterne og sine
Brødre i Josvas Dage.
8. Og Leviterne vare: Josva, Binnuj,
Kadmiel, Serebja, Juda, Mattanja; han
og hans Brødre forestode Lovsangen. 11, 17.
9. Og Bakbukja og Unno, deres Brødre
vare lige overfor dem til Vagt.
10. Og Josva avlede Jojakim, og
Jojakim avlede Eljasib, og Eljasib avled
Jojada,
11. og Jojada avlede Jonatan, og
Jonatan avlede Jaddua.
12. Og i Jojakims Dage vare Pre
sternes Familiehoveder: Af Seraja Meraja
af Jirmeja Hananja,
13. af Esras Mesullam, af Amarj
Johanan,
14. af Meluki Jonatan, af Sebanja Josef
15. af Harim Adna, af Merajot Helkaj
16. af Iddo Sakarias, af Ginneto
Mesullam, Esr. 5, 1
17. af Abia Sikri, af Minjamin, a
Moadja Piltaj,
18. af Bilga Sammua, af Semaj
Jonatan
19. og af Jojarib Mattenaj, af Je
daja Ussi,
20. af Sallaj Kallaj, af Amok Eber,
21. af Hilkia Hasabja, af Jedaja Netanel
22. Hvad Leviterne angaar, saa blev
i Eljasibs, Jojadas og Johanans og
Jadduas Dage deres Familiehoveder op
tegnede, ligesaa Presterne under Perserer
Darius's Regjering.
23. Levis Børn, Familiehovederne, blev
optegnede i Krønikebogen, og det indti
Johanans, Eljasibs Søns, Dage.
24. Og Leviternes Overhoveder var
Hasabja, Serebja og Josva, Kadmiels Søn
og deres Brødre vare lige overfor den
for at love og prise efter Davids, der
Guds Mands, Befaling, Vagt ved Vagt
1 Krøn. 25, 1 fg
25. Mattanja og Bakbukja, Obadja
Mesullam, Talmon, Akkub holdt som Port
nere Vagt ved Portenes Forraadskamre
1 Krøn. 26, 15. 17
26. Disse vare i Jojakims, Josvas
Søns, Jozadaks Søns, Dage og i Nehe
mias's, Statholderens, og i Esras's
Prestens, den Skriftlærdes, Dage.
27. Og til Indvielsen af Jerusalems
Mur opsøgte man Leviterne fra alle deres
Steder for at føre dem til Jerusalem ti
at holde Indvielse og Glædesfest baad
med Lovsange og med Sang, med Cymbler
Harper og Citarer. Esr. 6, 16
28. Og Sangernes Børn forsamled
sig baade fra Omegnen rundt om Jeru
salem og fra Netofatiternes Landsbye
29. og fra Bet=Haggilgal og fra Ge

vas og Asmavets Marker; thi Sangerne
havde bygget sig Landsbyer rundt om-
kring Jerusalem.
30. Og Presterne og Leviterne rensede sig,
og de rensede Folket og Portene og Muren.
31. Da lod jeg Judas Øverster stige op
paa Muren, og jeg beskikkede to store Lov-
sangskor og Optog; det ene gik til Høire
ovenpaa Muren hen til Møgporten,
32. og bagefter dem gik Hosaja og
Halvdelen af Judas Øverster,
33. nemlig Asarja, Esras og Mesullam,
34. Juda og Benjamin og Semaja og
Jirmeja,
35. og af Presternes Børn med Trom-
peter Sakarja, Søn af Jonatan, Søn
af Semaja, Søn af Mattanja, Søn af
Mikaja, Søn af Sakkur, Søn af Asaf,
36. og hans Brødre, Semaja og
Asarel, Milalaj, Gilalaj, Ma'aj, Netanel
og Juda, Hanani med Davids, den Guds
Mands, Sang-Instrumenter, og Esras,
den Skriftlærde, gik foran dem.
37. Og over Kildeporten og lige frem
for sig stege de op ad Trapperne til Davids
Stad, op ad Murens Opgang ovenfor
Davids Hus indtil Vandporten mod Øst.
38. Men det andet Lovsangskor gik til den
modsatte Side, og jeg bagefter det tillige-
med Halvdelen af Folket ovenpaa Muren,
ovenfor Ovntaarnet, hen til den brede Mur
39. og over Efra'ims Port og over
den gamle Port og over Fiskeporten og
forbi Hananels Taarn og Meas Taarn
indtil Faareporten; og de bleve staaende
ved Vagtporten.
40. Og saaledes stode begge Lovsangs-
korene ved Guds Hus, og jeg og Halv-
delen af Forstanderne med mig
41. og Presterne, Eljakim, Ma'aseja,
Minjamin, Mikaja, Eljoenaj, Sakarja,
Hananja, med Trompeter,
42. og Ma'aseja og Semaja og Eleasar
og Ussi og Johanan og Malkia og Elam
og Eser; og Sangerne istemte Sangen,
og Jisrahja var deres Forstander.
43. Og de ofrede paa den samme Dag
store Offere og glædede sig, thi Gud havde
glædet dem med en stor Glæde; ogsaa
Kvinderne og Børnene glædede sig, og
Jerusalems Glæde blev hørt langt borte.
44. Og den samme Dag bleve Mænd
beskikkede over Forraadskamrene for de
hellige Gaver, for Førstegrøden og for
Tienderne, for i dem at samle af Stæ-
dernes Marker, hvad der efter Loven
tilkom Presterne og Leviterne; thi Juda
var glad over Presterne og Leviterne,
som gjorde Tjeneste. 10, 37; 13, 5.
45. Og de varetoge, hvad der var at
varetage for deres Gud, og hvad der var
at varetage ved Renselsen; ligesaa San-
gerne og Portnerne efter Davids og
Salomos, hans Søns, Befaling.
1 Krøn. 24, 1 fg. 25, 1 fg. 26, 1 fg.
46. Thi i Davids og Asafs Dage, i
fordums Tid, var der Øverster for San-
gerne og Lov- og Takkesange til Gud.
47. Og hele Israel ydede i Seruba-
bels Dage og i Nehemias's Dage San-
gerne og Portnerne, hvad der hver Dag
tilkom dem; og de gave Leviterne hellige
Gaver, og Leviterne gave Arons Børn
hellige Gaver. 10, 37 fg.

13. Kapitel.

Alle Fremmede udskilles fra Israel (1—3). Nehemias kaster Tobias's Sager ud af det Kammer i Templet, som Ypperstepresten Eljasib i Nehemias's Fravær havde indrettet for ham (4—9). Nehemias sørger for, at Leviterne faa sin Tiende, sætter Opsynsmænd over Forraadskamrene (10—14), forbyder alt Arbeide paa Sabbaten (15—22), ophæver Ægteskaberne med fremmede Kvinder og anviser Presterne og Leviterne, hvad de have at varetage (23—31).

Den samme Dag blev der læst i Mose-
bogen for Folkets Øren, og der
fandtes skrevet i den, at ingen Ammonit
eller Moabit skulde komme i Guds Me-
nighed indtil evig Tid, 5 Mos. 23, 3 fg.
2. fordi de ikke kom Israels Børn
imøde med Brød og Vand, men leiede
Bileam imod dem til at forbande dem;
dog, vor Gud vendte Forbandelsen til
Velsignelse. 4 Mos. 22, 5 fg.
3. Og det skede, da de hørte Loven,
udskilte de alle fremmede Folk fra Israel.
4. Men før dette var Eljasib, Presten,
som var nær beslægtet med Tobias, bleven
sat over Guds Huses Kamre. 2, 10; 4, 3; 6, 1.
5. Og han havde indrettet et stort
Kammer for ham der, hvor man før
henlagde Madofferet, Viraken og Karrene
og Tienden, Kornet, Mosten og Oljen,
hvad der var forordnet for Leviterne
og Sangerne og Portnerne, og den hellige
Afgift til Presterne.
6. Men under alt dette var jeg ikke
i Jerusalem; thi i Artaxerxes's, Babels
Konges, to og tretiende Aar kom jeg til
Kongen, og efter et Aars Tids Forløb
begjærede jeg mig igjen Orlov af Kongen.
7. Og da jeg kom til Jerusalem, lagde

jeg Mærke til det Onde, Eljasib for To-
bias's Skyld havde gjort ved at indrette
ham et Kammer i Guds Huses Forgaarde.
8. Og det gjorde mig saare ondt, og
jeg kastede alle Tobias's Huses Sager
ud af Kammeret.
9. Og jeg bød, og man rensede Kam-
rene, og jeg hensatte atter der Guds
Huses Kar, Madofferet og Viraken.
10. Og jeg fik vide, at hvad der til-
kom Leviterne, ikke var blevet dem givet,
saa Leviterne og Sangerne, som skulde
forrette Gjerningen, vare flygtede bort,
hver til sin Mark. Mal. 3, 10.
11. Da gik jeg irette med Forstanderne
og sagde: Hvorfor har man svigtet Guds
Hus? Og jeg samlede dem og satte dem
paa deres Plads.
12. Og hele Juda bragte Tienden af
Kornet og Mosten og Oljen til Forraads-
kamrene. 10, 37 fg. 12, 44.
13. Og jeg satte Selemja, Presten, og
Zadok, den Skriftlærde, og Pedaja af
Leviterne til Forstandere over Forraads-
kamrene og Hanan, Søn af Sakkur, Søn
af Mattanja, til at gaa dem tilhaande;
thi de bleve agtede for tro, og dem paa-
laa det at dele ud til sine Brødre.
14. Kom mig i Hu, min Gud, for
dette og udslet ikke mine fromme Gjer-
ninger, som jeg har gjort mod min Guds
Hus og med Hensyn til, hvad han vil
have varetaget! 5, 19.
15. I de samme Dage saa jeg i Juda
Nogle, som traadte Vinperser om Sab-
baten og bragte Kornbaand ind og læs-
sede dem paa Asenerne, saavelsom Vin,
Druer og Figener og alle Slags Byrde,
og førte det til Jerusalem paa Sabba-
tens Dag; og jeg advarede dem den Dag,
de solgte Levnetsmidler. 10, 31.
16. Og de Tyrier, som opholdt sig der,
indførte Fisk og alle Slags Varer, og
de solgte dem paa Sabbaten til Judas
Børn og i Jerusalem.
17. Og jeg gik irette med de Ypperste
i Juda og sagde til dem: Hvad er dette
for en ond Gjerning, I gjøre og van-
hellige Sabbatens Dag?
18. Var det ikke saa, eders Fædre
gjorde, saa vor Gud førte al denne Ulykke
over os og over denne Stad? Og I
føre end mere Vrede over Israel ved at
vanhellige Sabbaten!
19. Og det skede, da det var blevet
mørkt i Jerusalems Porte før Sabbaten,
bød jeg, og Dørene bleve tillukkede, og jeg
bød, at man ikke skulde oplade dem førend
efter Sabbaten, og jeg satte nogle af mine
Tjenere ved Portene, sigende: Der skal ingen
Byrde komme ind paa Sabbatsdagen.
20. Kræmmerne og de, som solgte alle
Slags Varer, overnattede da udenfor
Jerusalem een Gang eller to.
21. Da advarede jeg dem og sagde til
dem: Hvorfor overnatte I foran Muren?
Gjøre I det igjen, saa lægger jeg Haand paa
eder. Fra den Tid kom de ikke om Sabbaten.
22. Og jeg sagde til Leviterne, at de
skulde rense sig og komme og holde Vagt
ved Portene for at hellige Sabbatsdagen.
Kom mig ogsaa dette i Hu, min Gud,
og forbarm dig over mig efter din megen
Miskundhed! Pj. 25, 7
23. I de samme Dage saa jeg ogsaa d[illegible]
Jøder, som havde taget asdoditiske, ammon-
itiske, moabitiske Kvinder til Hustruer
24. og af deres Børn talte Halvdelen As-
doditisk (de forstode ikke at tale Jødisk) elle
det ene eller det andet Folks Tungemaal
25. Og jeg gik irette med dem og ban
dede dem og slog Nogle af dem og re
Haar af dem, og jeg lod dem sværge ve
Gud, idet jeg sagde: I skulle ikke give eder
Døtre til deres Sønner, ei heller tage Hu
struer af deres Døtre til eders Sønner elle
til eder selv. 5 Mos. 7, 3. Esr. 9,
26. Var det ikke heri, Salomo, Israel
Konge, forsyndede sig? Iblandt de mang
Folk var der ingen Konge som han, o
han var elsket af sin Gud, og Gud satt
ham til Konge over hele Israel; me
endog ham forførte de fremmede Kvinde
til Synd. 1 Kong. 11, 1 f
27. Og eder skulde det være tilla
at gjøre al denne store Ondskab og ø
Troløshed mod vor Gud ved at ta
fremmede Kvinder til Hustruer!
28. Og en af Sønnerne af Jojad
Ypperstepresten Eljasibs Søn, var Sv
gerjøn af Sanballat, Horoniten; ders
jog jeg ham bort fra mig. 2, 1
29. Kom dem i Hu, min Gud, fordi
have besmittet Prestedømmet og Prest
dømmets og Leviternes Pakt! Mal. 2,
30. Saa rensede jeg dem fra alt Fremme
og jeg fastsatte, hvad Presterne og Levi
erne havde at varetage, hver i sin Gjernin
31. og med Hensyn til Gaven af V
paa bestemte Tider og med Hensyn
Førstefrugterne. Kom mig det i H
min Gud, til det Gode! 10, 34

Esters Bog.

1. Kapitel.

Kong Ahasverus holder et stort Gjæstebud for
ne Fyrster og for alt Folket i Susan; ligesaa
older hans Dronning Vasti et Gjæstebud for
vinderne (1—9). Han sender Bud efter hende,
en hun vil ikke komme (10—12). Efter Raad-
gning med sine Tjenere forskyder han ifølge
Memukans Raad denne sin Dronning og befaler
hele sit Rige, at Kvinderne skulle være sine Mænd
dige (13—22).

Og det skede i Ahasverus's Dage (det
var den Ahasverus, som regjerede
a Indien ligetil Ætiopien over hun-
rede og syv og tyve Landskaber),
2. i de Dage, da Kong Ahasverus
d paa sit Riges Trone, som var i
rgen Susan,
3. i sin Regjerings tredje Aar gjorde
n et Gjæstebud for alle sine Fyrster
sine Tjenere; Persiens og Mediens
er, de Fornemste og Landskabernes
rster vare for hans Ansigt,
4. idet han fremviste sit Riges herlige
igdom og sin Storheds kostelige Pragt
mange Dage, hundrede og otteti Dage.
5. Og da disse Dage vare til Ende,
orde Kongen et Gjæstebud for alt Folket,
n fandtes i Borgen Susan, baade Store
Smaa, et Gjæstebud i syv Dage, i
rgaarden til Haven ved Kongens Slot.
6. Tepper af hvidt Linned, Bomulds-
; og blaat Purpur vare med hvide
omuldssnorer og purpurrøde Snorer
theftede i Sølvringe og til Marmor-
ler; Guld- og Sølvbænke stode paa
Gulv af Alabast og hvidt Marmor
Perlemor og sort Marmor.
7. Og man skjenkede i Skaaler af
ld, og Skaalerne vare forskjellige fra
erandre, og kongelig Vin var der i
ængde, svarende til Kongens Magt.
8. Og Drikningen foregik efter For-
iften; Ingen nødte, thi saaledes havde
ngen forordnet for alle sine Hushov-
stere, at Enhver maatte gjøre efter
Lyst.
9. Ogsaa Vasti, Dronningen, gjorde
Gjæstebud for Kvinder i Kong Ahas-
rus's kongelige Hus.
10. Paa den syvende Dag, da Kongen
r vel tilmode af Vinen, sagde han til
ehuman, Bista, Harbona, Bigta og
Abagta, Setar og Karkas, de syv Hof-
mænd, som tjente for Kong Ahasverus's
Ansigt,
11. at de skulde føre Dronning Vasti
frem for Kongen med kongelig Krone for
at lade Folkene og Fyrsterne se hendes
Skjønhed; thi hun var deilig af Udseende.
12. Men Dronning Vasti vægrede sig
ved at komme efter Kongens Ord gjen-
nem Hofmændene. Da blev Kongen saare
harm, og hans Vrede optændtes hos ham.
13. Og Kongen sagde til de Vise, som
forstode sig paa Tiderne (thi saaledes
bleve Kongens Anliggender forhandlede
for alle deres Ansigt, som forstode sig
paa Lov og Ret, 1 Krøn. 12, 32.
14. og de, som stode ham nærmest,
vare Karsena, Setar, Admata, Tarsis,
Meres, Marsena, Memukan, Persernes
og Medernes syv Fyrster, der saa Kon-
gens Ansigt, de, som sade øverst i Riget):
15. Hvad er der efter Loven at gjøre
med Dronning Vasti, fordi hun ikke har
gjort efter Kong Ahasverus's Ord gjen-
nem Hofmændene?
16. Da sagde Memukan for Kongens
og Fyrsternes Ansigt: Ikke mod Kongen
alene har Dronning Vasti forbrudt sig,
men mod alle Fyrsterne og mod alle Folkene,
som ere i alle Kong Ahasverus's Landskaber.
17. Thi Dronningens Adfærd vil
komme ud blandt alle Kvinderne og gjøre
deres Ægtemænd foragtelige i deres Øine,
idet de sige: Kong Ahasverus sagde, at
man skulde føre Dronning Vasti frem
for ham, men hun kom ikke.
18. Og paa denne Dag ville Persernes
og Medernes Fyrstinder, som have hørt
Dronningens Adfærd, sige det til alle
Kongens Fyrster, og saa vil der blive
nok af Foragt og Vrede.
19. Dersom det tykkes Kongen godt,
saa udgaa der en kongelig Befaling fra
ham, og den vorde opskreven blandt
Persernes og Medernes Love, saa den
ikke bortfalder, at Vasti ikke mere skal
komme for Kong Ahasverus's Ansigt, og
hendes kongelige Værdighed give Kongen
en anden Kvinde, som er bedre end hun!
20. Naar da Kongens Forordning, som
han udsteder, bliver hørt i hele hans Rige

(thi det er stort), saa ville alle Kvinder vise sine Ægtemænd Ære, baade store og smaa.

21. Og det Ord var godt i Kongens og Fyrsternes Øine, og Kongen gjorde efter Memukans Ord.

22. Og han sendte Skrivelser til alle Kongens Landskaber, til hvert Landskab efter dets Skrift og til hvert Folk efter dets Tungemaal, at hver Mand skulde være Herre i sit Hus og tale efter sit Folks Tungemaal.

3, 12. 1 Mos. 3, 16. 1 Kor. 11, 3. 1 Pet. 3, 1.

2. Kapitel.

Ahasverus lader samle de deiligste Jomfruer fra hele sit Rige for iblandt dem at udvælge sig en til Dronning i Vastis Sted; blandt dem er Ester, en Jødinde, Mordekajs Fosterdatter (1—8). Efter tolv Maaneders Forløb, hvilken Tid medgik, inden enhver af Jomfruerne bragtes i Kongens Hus, bliver Ester hentet til Kongen og af ham valgt til Dronning (9—18). Mordekaj, som sidder i Kongens Port uden at være kjendt som Esters Frænde, erfarer, at to Hofmænd vilde lægge Haand paa Kongen; han angiver dem, og de blive hængte (19—23).

Efter disse Begivenheder, da Kongens Vrede havde lagt sig, kom han Vasti i Hu og det, hun havde gjort, og det, der var besluttet angaaende hende. 1, 12.

2. Da sagde Kongens Svende, som tjente ham: Man opsøge for Kongen unge Jomfruer, deilige af Udseende,

3. og Kongen beskikke Mænd i alle sit Riges Landskaber, forat de skulle samle alle unge Jomfruer, som ere deilige af Udseende, til Borgen Susan, til Kvindernes Hus, under Opsyn af Hege, Kongens Hofmand, Kvindernes Vogter, og man give dem Salver til Salving,

4. og den unge Pige, som behager Kongen, vorde Dronning i Vastis Sted! Og det Ord behagede Kongen, og han gjorde saa.

5. Der var en jødisk Mand i Borgen Susan, og hans Navn var Mordekaj, Søn af Ja'ir, Søn af Sime'i, Søn af Kis, en benjaminitisk Mand,

6. som var bleven bortført fra Jerusalem med de Fanger, der bortførtes med Jekonja, Judas Konge, hvem Nebukadnezar, Babels Konge, bortførte. 2 Kong. 24, 15 fg.

7. Og han opfostrede Hadassa, det er Ester, Datter af hans Farbroder, thi hun havde hverken Fader eller Moder; og den unge Pige var skjøn af Stabning og deilig af Udseende, og da hendes Fader og hendes Moder døde, havde Mordekaj taget sig hende til Datter.

8. Og det skede, da Kongens Ord og hans Befaling bleve hørte, og da mange unge Piger samledes til Borgen Susan under Hegajs Opsyn, da blev ogsaa Ester hentet til Kongens Hus under Opsyn af Hegaj, Kvindernes Vogter.

9. Og den unge Pige behagede han og fandt Yndest for hans Ansigt, og han skyndte sig med at give hende Salver til Salving og den Mad, hun skulde have, og de syv unge Piger, der vare udseed til at gives hende fra Kongens Hus; og han lod hende og hendes Piger flytte hen til det bedste Sted i Kvindernes Hus.

10. Ester havde ikke givet sit Folk og sin Slægt tilkjende; thi Mordekaj havde befalet hende, at hun ikke skulde give det tilkjende.

11. Og hver eneste Dag vandrede Mordekaj foran Forgaarden ved Kvindernes Hus for at erfare, om det gik Ester vel, og hvad man gjorde med hende.

12. Og naar Raden kom til en Pig til at gaa ind til Kong Ahasverus, efterat det, der var Kvinderne foreskrevet, var skeet med hende i tolv Maaneder (saa lang Tid medgik nemlig til deres Salving, seks Maaneder med Myrraolje og seks Maaneder med vellugtende Sager og med andre Salver for Kvinder),

13. og naar da den unge Pige gi ind til Kongen, blev Alt, hvad hun be gjærede, givet hende for at følge hend fra Kvindernes Hus til Kongens Hus.

14. Om Aftenen gik hun ind, og om Morgenen gik hun tilbage til Kvindernes andet Hus under Opsyn af Sa'asgas Kongens Hofmand, Medhustruernes Vogter; hun gik ikke mere ind til Konge medmindre Kongen havde Lyst til hend og hun blev kaldet ved Navn.

15. Og da Raden kom til Ester, Datt af Abiha'il, Farbroder til Mordekaj, so havde taget sig hende til Datter, til gaa ind til Kongen, forlangte hun Inte uden hvad Hegaj, Kongens Hofman Kvindernes Vogter, sagde; og Ester fan Yndest for Alles Øine, der saa hende.

16. Og Ester blev hentet til Kon Ahasverus i hans kongelige Hus i de tiende Maaned, det er Maaneden Tebe i hans Regjerings syvende Aar.

17. Og Kongen elskede Ester fremfo alle Kvinderne, og hun fandt Naade o Yndest for hans Ansigt fremfor alle Jom fruerne, og han satte en kongelig Kro paa hendes Hoved og gjorde hende t Dronning i Vastis Sted.

18. Og Kongen gjorde et stort Gjæstebud for alle sine Fyrster og sine Tjenere, Esters Gjæstebud, og han tilstod Landskaberne Eftergivelse af Skatter og gav Foræringer, svarende til Kongens Magt.

19. Og da der anden Gang samledes Jomfruer, og Mordekaj sad i Kongens Port

20. (Ester gav nemlig ikke sin Slægt
og sit Folk tilkjende, eftersom Mordekaj
havde befalet hende, og Ester gjorde i
alle Ting efter Mordekajs Ord, saaledes
om hun havde gjort, da hun blev op-
fostret af ham), —

21. i de Dage, da Mordekaj sad i
ongens Port, bleve Bigtan og Teres, to
f Kongens Hofmænd, af dem, som holdt
agt ved Dørtærskelen, forbitrede og søgte
t lægge Haand paa Kong Ahasverus.

22. Men Sagen blev Mordekaj bekjendt,
han gav Dronning Ester det tilkjende,
Ester sagde det til Kongen i Mordekajs
avn.

23. Og Sagen blev undersøgt og funden
være saa, og de bleve begge hængte
a et Træ; og det blev opskrevet i Krø-
kebogen for Kongens Øine. 6,1.2.

3. Kapitel.

Kongen ophøier Haman og befaler, at Alle skulle
ie Knæ for ham; da Mordekaj ikke vil dette,
ver Haman forbitret paa ham og hele hans Folk
–6). Haman udvirker en kongelig Befaling, at
n paa den trettende Dag i den tolvte Maaned
ihjelslaa alle Jøder i hele Riget (7—15).

fter disse Begivenheder gjorde Kong
Ahasverus Haman, Hammedatas Søn,
agiten, stor og ophøiede ham og satte
ns Stol ovenfor alle de Fyrsters, som
e hos ham.

2. Og alle Kongens Tjenere, som vare
ongens Port, knælede og bøiede sig
for Haman, thi saa havde Kongen
alet om ham; men Mordekaj hverken
lede eller bøiede sig ned.

3. Da sagde Kongens Tjenere, som
e i Kongens Port, til Mordekaj:
rfor overtræder du Kongens Bud?

4. Og det skede, da de sagde saa til
Dag efter Dag, udenat han hørte
dem, saa gave de Haman det til-
de for at se, om Mordekaj skulde
ne hævde sit Ord; thi han havde gi-
dem tilkjende, at han var en Jøde.

5. Og da Haman saa, at Mordekaj
knælede eller bøiede sig ned for ham,
Haman fuld af Harme.

6. Og han holdt det for at være altfor lidet at lægge Haand paa Mordekaj alene: man havde nemlig givet ham tilkjende, af hvilket Folk Mordekaj var, og Haman søgte derfor at ødelægge alle de Jøder, som vare i hele Ahasverus's Rige, Mordekajs Folk.

7. I den første Maaned, det er Maaneden Nisan, i Kong Ahasverus's tolvte Aar, kastede man Pur, det er Lod, for Hamans Ansigt fra Dag til Dag og fra Maaned til Maaned indtil den tolvte Maaned, det er Maaneden Adar.

8. Og Haman sagde til Kong Ahasverus: Der er et Folk, spredt og omstrøet blandt Folkene i alle dit Riges Landskaber, og deres Love ere forskjellige fra ethvert andet Folks, og efter Kongens Love gjøre de ikke, og det sømmer sig ikke for Kongen at lade dem være.

9. Dersom det tykkes Kongen godt, saa lad det blive skrevet, at man skal udrydde dem; og jeg skal tilveie Embedsmændene i deres Hænder ti tusinde Talenter Sølv, forat de kunne bringe det ind i Kongens Statkammer.

10. Da trak Kongen sin Signetring af sin Haand og gav den til Haman, Hammedatas Søn, Agagiten, Jødernes Fiende.

11. Og Kongen sagde til Haman: Sølvet er dig skjænket tilligemed Folket, saa du kan gjøre med det, som dig godt synes.

12. Da bleve Kongens Skrivere kaldte i den første Maaned, paa den trettende Dag i den, og der blev skrevet, aldeles som Haman bød, til Kongens Statholdere og til Landshøvdingerne over hvert Landskab og til Fyrsterne over hvert Folk, til hvert Landskab efter dets Skrift og til hvert Folk efter dets Tungemaal; i Kong Ahasverus's Navn blev der skrevet og forseglet med Kongens Signetring.

13. Saa sendtes der Skrivelser ved Ilbud til alle Kongens Landskaber, at man skulde ødelægge, ihjelslaa og udrydde alle Jøderne, baade Unge og Gamle, smaa Børn og Kvinder, paa een Dag, paa den trettende Dag i den tolvte Maaned, det er Maaneden Adar, og deres Gods skulde man plyndre.

14. Forat Befaling skulde blive given for hvert enkelt Landskab, blev en Afskrift af Brevet kundgjort for alle Folkene, forat de skulde være beredte til denne Dag.

15. Ilbudene droge i Hast afsted efter Kongens Ord, og Befalingen blev given paa Borgen Susan; og Kongen og Haman satte sig til at drikke, men Staden Susan var forfærdet.

4. Kapitel.

Kongens Befaling vækker bitter Sorg hos alle Jøderne; Mordekaj iſører ſig Sørgedragt; Eſter faar vide Aarſager dertil (1—9). Hun lader Mordekaj ſige, at hun ikke tør gaa til Kongen for at bede for ſit Folk; efter gjentagen Foreſtilling af Mordekaj beſlutter hun ſig dog dertil; hun vil, at Jøderne forinden ſkulle faſte med hende i tre Dage; dette ſker (10—17).

Da Mordekaj fik vide Alt, hvad der var ſkeet, ſønderrev Mordekaj ſine Klæder og iførte ſig Sæk og Aſke; og han gik ud midt i Staden og opløftede et ſtort og bittert Skrig.

2. Og han kom lige hen foran Kongens Port; thi det var ikke tilladt at gaa ind i Kongens Port, klædt i Sæk.

3. Og i hvert eneſte Landſkab, paa hvert Sted, hvor Kongens Ord og hans Befaling kom hen, blev der ſtor Sorg blandt Jøderne og Faſte og Graad og Vetlage; Mange laa i Sæk og Aſke.

4. Da kom Eſters unge Piger og hendes Hofmænd og fortalte hende det, og Dronningen blev fuld af Angeſt; og hun ſendte Klæder hen for at lade Mordekaj iføre ſig dem og for at afføre ham hans Sæk, men han tog ikke imod dem.

5. Da kaldte Eſter paa Hatak, en af Kongens Hofmænd, ſom han havde beſkikket til at ſtaa for hendes Anſigt, og hun bød ham at gaa til Mordekaj for at faa vide, hvad det var, og hvorfor det ſkede.

6. Saa gik Hatak ud til Mordekaj paa Stadens Torv, ſom var foran Kongens Port.

7. Og Mordekaj fortalte ham Alt, hvad der var hændt ham, og angav ham nøiagtig det Sølv, Haman havde ſagt at ville tilveie Kongens Skatkammer for Jøderne, for at faa dem udryddede. 3, 9.

8. Og han gav ham en Afſkrift af den ſkrevne Befaling, ſom var bleven given i Suſan om at ødelægge dem, forat han ſkulde viſe Eſter den og give hende Underretning og paalægge hende at gaa ind til Kongen for at bønfalde ham og bede ham om Naade for ſit Folk. 2, 20.

9. Og Hatak kom, og han kundgjorde Eſter Mordekajs Ord.

10. Da ſagde Eſter til Hatak, idet hun bød ham at gaa til Mordekaj:

11. Alle Kongens Tjenere og Folket i Kongens Landſkaber vide, at hvis Nogen, Mand eller Kvinde, gaar ind til Kongen i den indre Gaard uden at være kaldet, ſaa er der om ham kun een Lov, den, at man ſkal ſlaa ham ihjel, uden ſaa er, at Kongen
udrækker Guldſpiret imod ham, da behol
han Livet; men jeg er ikke bleven kal
til at gaa ind til Kongen nu i treti Da
12. Og man forkyndte Mordekaj Eſt
Ord.
13. Da ſagde Mordekaj, at de ſku
give Eſter til Svar: Tænk ikke i
Sjæl, at du i Kongens Hus ſkal u
ſlippe fremfor alle Jøderne!
14. Thi derſom du tier ſtille i de
Tid, ſaa ſkal Udfrielſe og Redning kon
for Jøderne fra et andet Sted, men
og din Faders Hus, I ſkulle omkomme
hvem ved, om du ikke netop for en Tid
denne er kommen til Dronningvær
heden? 1 Moſ. 4
15. Da ſagde Eſter, at man ſkulde
Mordekaj til Svar:
16. Gaa hen, ſaml alle de Jøder,
findes i Suſan, og faſter for mig og o
ikke og drikker ikke i tre Dage, Nat og T
Ogſaa jeg med mine unge Piger vil
ledes faſte, og derpaa vil jeg gaa in
Kongen, ſkjønt ikke efter Loven, og
jeg da omkomme, ſaa faar jeg omkom
1 Moſ. 43, 13. 2 Kong.
17. Og Mordekaj gik bort og gjo
aldeles ſom Eſter havde paalagt ha

5. Kapitel.

Eſter gaar ind til Kongen, finder Naad
hans Anſigt og indbyder ham og Haman
Gjæſtebud ſamme Dag; de komme; hun ind
dem ogſaa til den følgende Dag (1—8). Da M
kaj nu ligeſaalidt ſom før vil bøie ſig for Ha
lader denne efter ſin Huſtrues og ſine Ve
Raad en Galge opreiſe for ham og agter den føl
Dag at udvirke hos Kongen Tilladelſe til at
ham hænge (9—14).

Og det ſkede paa den tredje Dag,
iførte Eſter ſig kongelig Drag
ſtillede ſig i Kongens Huſes indre G
lige overfor Kongens Hus, og Konger
paa ſin Kongetrone i Kongens Hus
overfor Huſets Dør.
2. Og det ſkede, da Kongen ſaa T
ning Eſter ſtaa i Gaarden, da fandt
Naade for hans Øine; og Kongen ud
Guldſpiret, ſom var i hans Haand,
Eſter, og Eſter nærmede ſig og be
Spidſen paa Spiret.
3. Og Kongen ſagde til hende:
fattes dig, Dronning Eſter, og hvad e
Begjæring? Var det end Halvdele
Riget, ſaa ſkal den gives dig. Mark. 6,
4. Og Eſter ſagde: Tykkes det Ko
godt, ſaa komme Kongen og Haman
til det Gjæſtebud, jeg har beredt for

5. Da sagde Kongen: Skynder eder og
henter Haman, forat det kan ske efter
Esters Ord! Og Kongen og Haman kom
il det Gjæstebud, Ester havde beredt.
6. Og Kongen sagde til Ester, da man drak
Vin: Hvad er din Bøn? Den skal tilstaaes
ig. Og hvad er din Begjæring? Var det end
halvdelen af Riget, saa skal den opfyldes.
7. Og Ester svarede og sagde: Min
Bøn og min Begjæring er:
8. Har jeg fundet Naade for Kongens
)ine, og tykkes det Kongen godt at tilstaa
mig min Bøn og at opfylde min Begjæ-
ing, saa komme Kongen og Haman til
et Gjæstebud, jeg vil berede for dem!
morgen vil jeg da gjøre efter Kongens Ord.
9. Og Haman gik ud den samme Dag,
lad og vel tilmode; men da Haman saa
Mordekaj i Kongens Port, og han hverken
ifte sig eller rørte sig for ham, blev Ha-
an fuld af Vrede mod Mordekaj. 3, 2.
10. Men Haman holdt sig og kom til
Hus; og han sendte Bud og lod sine
enner og Seres, sin Hustru, hente.
11. Og Haman fortalte dem om sin
igdoms Herlighed og sine Sønners
ængde og Altsammen, hvorledes Kon-
n havde gjort ham stor og hvorledes
n havde ophøiet ham over Fyrsterne
Kongens Tjenere. 9, 10; 3, 1.
12. Og Haman sagde: Tilmed har Dron-
ig Ester ikke ladet Nogen komme med
ngen til det Gjæstebud, hun havde beredt,
en mig, og ogsaa til imorgen er jeg
buden af hende tilligemed Kongen.
13. Men alt dette er mig ikke nok al
Stund, jeg ser Jøden Mordekaj sidde
Kongens Port.
14. Da sagde Seres, hans Hustru, og
hans Venner til ham: Lad dem gjøre
Træ i Stand, femti Alen høit, og sig
rgen til Kongen, at man hænger
rdekaj derpaa; gak saa glad med Kongen
Gjæstebudet! Og det Ord syntes Haman
t om, og han lod gjøre Træet i Stand.

6. Kapitel.

m Natten, da Kongen ikke kan faa sove, lader
forelæse for sig af Krønikebogen, hører saaledes,
Mordekaj har opdaget en Sammensværgelse mod
, og erfarer tillige, at ingen Æresbevisning
r er bleven ham til Del (1—3). Haman, der
kommer for at bede om, at Mordekaj maa
hængt, faar Befaling at bevise ham den Ære,
har tiltænkt sig selv (4—11). Hamans Mod
nder at synke; medens han samtaler med sin
ru og sine Venner om, hvad der er hændt ham,
ntes han til Gjæstebudet hos Ester (12—14).

I den samme Nat flyede Søvnen fra Kon-
gen, og han bød at hente Mindebogen,
Krøniken, og den blev oplæst for Kongen.
2. Og der fandtes opskrevet, at Mor-
dekaj havde gjort Anmeldelse om Big-
tana og Teres, to af Kongens Hofmænd,
af dem, som holdt Vagt ved Dørtærskelen,
at de havde søgt at lægge Haand paa
Kong Ahasverus. 2, 21 fg.
3. Og Kongen sagde: Hvad Ære og
Ophøielse er der bleven Mordekaj til
Del for dette? Og Kongens Svende, som
tjente ham, sagde: Der er ikke bleven
ham nogen Ting til Del.
4. Da sagde Kongen: Hvem er i Gaar-
den? Men Haman var just kommen ind
i Kongens Huses ydre Gaard for at sige
til Kongen, at Mordekaj burde hænges
paa det Træ, han havde gjort i Stand
for ham. 5, 14.
5. Kongens Svende sagde da til ham:
Se, Haman staar i Gaarden. Og Kongen
sagde: Lader ham komme ind!
6. Da nu Haman kom ind, sagde Kongen
til ham: Hvad skal man gjøre med den
Mand, Kongen har Lyst til at ære? Og Ha-
man sagde i sit Hjerte: Hvem skulde Kon-
gen have Lyst til at vise Ære, uden mig?
7. Og Haman sagde til Kongen: Er der
en Mand, Kongen har Lyst til at ære,
8. saa bringe man en kongelig Klædning,
som Kongen har været iført, og en Hest,
som Kongen har redet paa, og paa hvis
Hoved der er sat et kongeligt Hovedsmykke,
9. og man give Klædningen og Hesten
i en af Kongens fornemste Fyrsters
Haand, og Klædningen skal man iføre
den Mand, Kongen har Lyst til at ære,
og man skal lade ham ride paa Hesten
gjennem Stadens Gader og udraabe for
hans Ansigt: Saaledes gjør man med den
Mand, som Kongen har Lyst til at ære.
10. Da sagde Kongen til Haman: Skynd
dig, tag Klædningen og Hesten, ligesom du
har sagt, og gjør saa med Jøden Mordekaj,
som sidder i Kongens Port! Lad Intet
blive forsømt af Alt, hvad du har sagt!
11. Da tog Haman Klædningen og
Hesten og iførte Mordekaj Klædningen,
og han lod ham ride gjennem Stadens
Gader og udraabe for hans Ansigt:
Saaledes gjør man med den Mand, som
Kongen har Lyst til at ære.
12. Og Mordekaj kom tilbage til Kongens
Port; men Haman skyndte sig til sit Hus,
bedrøvet og med tilhyllet Hoved. Jer. 14, 3.

13. Og Haman fortalte Seres, sin Hustru, og alle sine Venner Alt, hvad der var hændt ham; da sagde hans Vise og Seres, hans Hustru, til ham: Er Mordekaj, for hvis Ansigt du er begyndt at falde, af Jødernes Æt, da formaar du Intet imod ham, men maa falde aldeles for hans Ansigt.

14. Medens de endnu talte med ham, kom Kongens Hofmænd, og de skyndte sig at føre Haman til det Gjæstebud, Ester havde beredt. 5, 8.

7. Kapitel.

I Gjæstebudet hos Ester beder denne for sit og sit Folks Liv og nævner Haman som den, der har isinde at udrydde Jøderne (1—6). Kongen bliver vred; Haman beder for sig, men bliver paa Kongens Befaling hængt i den Galge, han har reist for Mordekaj (7—10).

Saa kom da Kongen og Haman for at drikke Vin hos Dronning Ester. 5, 8; 6, 14.

2. Og Kongen sagde til Ester ogsaa den anden Dag, da de drak Vin: Hvad er din Bøn, Dronning Ester? Den skal tilstaaes dig. Og hvad er din Begjæring? Var det end Halvdelen af Riget, saa skal den opfyldes. 5, 6.

3. Da svarede Dronning Ester og sagde: Har jeg fundet Naade for dine Øine, o Konge, og tykkes det Kongen godt, saa lad mit Liv vorde mig skjenket paa min Bøn, og mit Folks Liv paa min Begjæring!

4. Thi vi ere solgte, jeg og mit Folk, til Ødelæggelse, Mord og Undergang; og var det til at være Trælle og Trælkvinder, vi vare solgte, da havde jeg tiet, men nu er vor Fiende ikke i Stand til at oprette Kongens Tab.

5. Da sagde Kong Ahasverus til Dronning Ester: Hvem er den, og hvor er den, som har fordristet sig til at gjøre saa?

6. Og Ester sagde: En Modstander og en Fiende, denne onde Haman. Og Haman blev forfærdet for Kongens og Dronningens Ansigt.

7. Og Kongen stod i sin Harme op fra Vingildet og gik ud i Haven ved Slottet; men Haman blev tilbage for at bede Dronning Ester om sit Liv, thi han saa, at Ulykken var fast besluttet mod ham af Kongen.

8. Og da Kongen kom tilbage fra Haven ved Slottet til Huset, hvor Vingildet var blevet holdt, laa Haman bøiet over den Bænk, hvorpaa Ester sad; da sagde Kongen: Tør man endog øve Vold mod Dronningen hos mig i Huset? det Samme, Ordet udgik af Kongen Mund, tilhyllede man Hamans Ansig

9. Og Harbona, en af Hofmænde for Kongens Ansigt, sagde: Se, et Tr Haman har ladet gjøre i Stand for Mord kaj, der talte, hvad der var til Beds for Kongen, staar ogsaa i Hamans Gaar femti Alen høit. Da sagde Konge Hænger ham paa det! 2, 22; 5, 1

10. Og de hængte Haman paa det Tr han havde gjort i Stand for Mordeka og Kongens Vrede lagde sig.

8. Kapitel.

Kongen ophøier Mordekaj og tillader Dronning og ham i Kongens Navn at tilbagekalde Befaling om at dræbe Jøderne (1—8). Mordekaj udsted Breve i Kongens Navn; Jøderne faa Lov til værge for sit Liv paa den til deres Udrydde bestemte Dag; de blive herover saare glade (9—1

Den samme Dag gav Kong Ahasveri Dronning Ester Hamans, Jødern Fiendes, Hus; og Mordekaj kom ind f Kongen, thi Ester havde givet tilkjent i hvilket Forhold han stod til hende.

2. Og Kongen trak sin Signetring c som han havde taget fra Haman, og g Mordekaj den, og Ester satte Mordek over Hamans Hus. 3,

3. Og Ester talte fremdeles for Kong og faldt ned for hans Fødder, og h græd og bønfaldt ham om at afven Agagiten Hamans Ondskab og det Rac han havde lagt op mod Jøderne.

4. Og Kongen udrakte Guldspiret m Ester; da reiste Ester sig op og stod f Kongen. 5

5. Og hun sagde: Tykkes det Kong godt, og har jeg fundet Naade for ha Aasyn, og er den Sag ret for Kong og er jeg velbehagelig for hans Øine, f lad der blive skrevet for at tilbageka Brevene med Hamans, Hammedat Søns, Agagitens, onde Raad, som h skrev for at udrydde de Jøder, som i alle Kongens Landskaber. 3, 12

6. Thi hvorledes skulde jeg være i Sta til at se paa den Ulykke, som vilde ram mit Folk, og hvorledes skulde jeg vær Stand til at se paa min Slægts Undergar

7. Da sagde Kong Ahasverus Dronning Ester og til Jøden Mordek Se, Hamans Hus har jeg givet Ester, ham selv har man hængt paa Træet, fo han havde udrakt sin Haand mod Jøder

8. Saa skriver nu I angaaende

ıerne saaledes, som godt er i eders Øine,
Kongens Navn, og forsegler det med
Kongens Signetring! Thi den Skrift,
som er skreven i Kongens Navn og for=
seglet med Kongens Signetring, staar ikke
til at tilbagekalde. Dan. 6, 9. 13. 16.
9. Saa bleve da Kongens Skrivere
kaldte paa den samme Tid, i den tredje
Maaned, det er Maaneden Sivan, paa
en tre og tyvende Dag i den, og der
blev skrevet, ganske som Mordekaj bød,
l Jøderne og til Statholderne og Lands=
vdingerne og Landskabernes Fyrster fra
ndien lige til Ætiopien, hundrede og
v og tyve Landskaber, til hvert Land=
ıb efter dets Skrift og til hvert Folk
ter dets Tungemaal og til Jøderne efter
res Skrift og efter deres Tungemaal.
1, 22; 3, 12.
10. Og han skrev i Kong Ahasverus's
ıvn, og han forseglede med Kongens
gnetring, og han affendte Breve ved
budene tilhest, som rede paa Travere,
a Mulæsler, fødte af Hopper, 3, 15.
11. at Kongen gav de Jøder, som
re i hver Stad, Lov til at samle sig og at
rge sit Liv, at ødelægge, ihjelslaa og
rydde hele det Folks og Landskabs Magt,
: trængte dem, endog smaa Børn og
inder, og at plyndre deres Gods
12. paa een Dag i alle Kong Ahasverus's
ndskaber, paa den trettende Dag i den
vte Maaned, det er Maaneden Adar.
13. Forat Befaling skulde blive given
hvert enkelt Landskab, blev en Affkrift
Brevet kundgjort for alle Folkene,
forat Jøderne skulde være beredte til
Dag for at hevne sig paa sine Fiender.
3, 14 fg.
4. Ilbudene, som rede paa Traverne,
Mulæslerne, droge ud med Hast og
Il efter Kongens Ord; og Befa=
ıen blev given i Borgen Susan.
5. Og Mordekaj gik ud fra Kongen
ongelig Klædning af blaat Purpur
hvidt Linned og med en stor Guld=
te og en Kaabe af hvidt Bomuldstøi
rødt Purpur; og Staden Susan jub=
høit og glædede sig.
6. Blandt Jøderne var der Lys og
de og Fryd og Ære,
7. og i hvert eneste Landskab og i
eneste Stad, paa hvert Sted, hvor
gens Ord og hans Befaling kom
blev der Glæde og Fryd blandt
erne, Gjæstebud og Festdag; og Mange
af Folkene i Landet bleve Jøder, thi Frygt
for Jøderne var falden paa dem.
4, 3. 1 Mos. 35, 5. 2 Krøn. 17, 10; 20, 29.

9. Kapitel.

Paa den til Jødernes Udryddelse bestemte Dag dræbe disse mange Tusinde af sine Fiender og ihjelslaa Hamans ti Sønner; i Susan faa de af Kongen Lov til at fortsætte Ødelæggelsen ogsaa den følgende Dag (1—16). Jøderne høitideligholde den fjortende, men i Susan den femtende Dag i den tolvte Maaned, fordi de da fik Ro for sine Fiender; denne Høitid kaldes Purims Høitid (17—32).

Og i den tolvte Maaned, det er Maa=
neden Adar, paa den trettende Dag
i den, da Kongens Ord og hans Bud
skulde til at fuldbyrdes, paa den Dag,
da Jødernes Fiender havde haabet at
faa dem i sin Magt, men det vendte
sig, saa Jøderne fik sine Fiender i sin
Magt, — 3, 13.
2. da samlede Jøderne sig i sine Stæ=
der i alle Kong Ahasverus's Landskaber
for at lægge Haand paa dem, som søgte
deres Ulykke; og Ingen holdt Stand
for dem, thi Frygt for dem var falden
paa alle Folkene. 8, 17.
3. Og alle Landskabernes Fyrster og Stat=
holderne og Landshøvdingerne og Kongens
Embedsmænd understøttede Jøderne, thi
Frygt for Mordekaj var falden paa dem;
4. thi Mordekaj var stor i Kongens
Hus, og hans Ry gik igjennem alle
Landskaberne, thi Manden Mordekaj blev
stedse større og større. 10, 3.
5. Saa sloge da Jøderne alle sine
Fiender med Sverd og Død og Under=
gang, og de gjorde efter sin Lyst mod
dem, som hadede dem.
6. Og i Borgen Susan ihjelsloge og
ødelagde Jøderne fem hundrede Mænd.
7. Og Parsandata og Dalfon og Aspata
8. og Porata og Adalja og Aridata
9. og Parmasta og Arisaj og Aridaj
og Vajsata,
10. de ti Sønner af Haman, Hamme=
datas Søn, Jødernes Fiende, sloge de ihjel;
men paa Byttet lagde de ikke Haand.
11. Paa den samme Dag kom Tallet
paa dem, som vare ihjelslagne i Borgen
Susan, for Kongen.
12. Og Kongen sagde til Dronning
Ester: I Borgen Susan have Jøderne
ihjelslaaet og udryddet fem hundrede Mænd
og Hamans ti Sønner; hvad have de da
ikke gjort i Kongens øvrige Landskaber?
Og hvad er din Bøn? Saa skal den tilstaaes

dig. Og hvad er fremdeles din Begjæring? Saa skal den opfyldes. 5, 3. 6; 7, 2.

13. Og Ester sagde: Tykkes det Kongen godt, saa lad det ogsaa imorgen blive de Jøder, som ere i Susan, tilladt at gjøre efter Budet for idag, og Hamans ti Sønner hænge man paa Træet!

14. Og Kongen bød, at saa skulde gjøres, og der blev given Befaling i Susan, og man hængte Hamans ti Sønner.

15. Og de Jøder, som vare i Susan, samlede sig ogsaa paa den fjortende Dag i Maaneden Adar og ihjelsloge i Susan tre hundrede Mænd; men paa Byttet lagde de ikke Haand.

16. Og de øvrige Jøder, som vare i Kongens Landskaber, samlede sig og værgede sit Liv og fik Ro for sine Fiender og ihjelsloge fem og sytti Tusinde blandt dem, som hadede dem; men paa Byttet lagde de ikke Haand.

17. Dette skede paa den trettende Dag i Maaneden Adar; og de havde Ro paa den fjortende Dag i den, og de gjorde den til en Gjæstebuds- og Glædesdag.

18. Men de Jøder, som vare i Susan, samlede sig paa den trettende Dag i den og paa den fjortende Dag i den, og de havde Ro paa den femtende Dag i den og gjorde den til en Gjæstebuds- og Glædesdag.

19. Derfor gjøre Jøder paa Landet, de, som bo i Byerne paa det aabne Land, den fjortende Dag i Maaneden Adar til en Glædes- og Gjæstebuds- og Festdag og til en Dag, man sender hverandre Gaver.
Aab. 11, 10. Neh. 8, 10. 12.

20. Og Mordekaj opskrev disse Begivenheder og sendte Breve til alle de Jøder, som vare i alle Kong Ahasverus's Landskaber, de, som vare nær og fjernt,

21. for at fastsætte for dem, at de skulde høitideligholde den fjortende Dag i Maaneden Adar og den femtende Dag i den, Aar efter Aar,

22. som de Dage, da Jøderne havde faaet Ro for sine Fiender, og den Maaned, da det havde vendt sig for dem fra Bedrøvelse til Glæde og fra Sorg til Festdag, saa de gjorde dem til Gjæstebuds- og Glædesdage og til Dage, da man sender Foræringer til hverandre og Gaver til de Fattige.

23. Og Jøderne vedtoge, hvad de havde begyndt at gjøre, og hvad Mordekaj havde skrevet dem til;

24. thi Haman, Hammedatas Søn, Agagiten, alle Jødernes Fiende, havde lagt Raad op mod Jøderne for at udrydde dem, og han havde kastet Pur, det er Lod, for at ødelægge og udrydde dem, 3, 7

25. men da det kom for Kongen, bød ha[...] ved et Brev, at hans onde Raad, som ha[...] havde oplagt mod Jøderne, skulde vend[...] tilbage paa hans eget Hoved, og ma[...] hængte ham og hans Sønner paa Træe[...]

26. Derfor kaldte de disse Dage Puri[...] efter Ordet Pur. Derfor, ifølge alle det[...] Brevs Ord og ifølge det, som de sel[...] havde seet, og som var hændt dem,

27. fastsatte Jøderne og vedtoge for si[...] og for sin Afkom og for alle dem, d[...] sluttede sig til dem, som Noget, der ik[...] skulde bortfalde, at høitideligholde dis[...] to Dage efter Forskriften om dem og efte[...] den for dem bestemte Tid, Aar efter Aa[...]

28. og at disse Dage skulde ihukomme[...] og høitideligholdes i hver Slægt, hv[...] Familie, hvert Landskab og hver By, [...] at disse Purimsdage ikke skulde bortfal[...] blandt Jøderne, og deres Ihukommel[...] ikke ophøre blandt deres Afkom.

29. Og Dronning Ester, Abiha'ils Da[...] ter, og Jøden Mordekaj skreve eftertrykkeli[...] for at stadfæste dette andet Brev om Puri[...]

30. Og han sendte Skrivelser til al[...] Jøderne i de hundrede og syv og ty[...] Landskaber i Ahasverus's Rige, Freds [...] Sandheds Ord,

31. for at stadfæste disse Purimsdage p[...] deres bestemte Tider, saaledes som Jød[...] Mordekaj og Dronning Ester havde fast[...] om dem, og saaledes som de for sig se[...] og for sin Afkom havde fastsat, hv[...] Fasterne og Veklagerne paa dem angaa[...]

32. Og Esters Ord stadfæstede, hv[...] der saaledes vedkom Purimsfesten, og [...] blev opskrevet i Bogen.

10. Kapitel.

Ahasverus lægger Skat paa Landet; hans øvr[...] Historie findes andetsteds optegnet (1. 2). Mordek[...] Høihed og Gjerning omhandles kortelig (3).

Derefter lagde Kong Ahasverus S[...] paa Landet og Havets Øer.

2. Men al hans Magts og hans Vælt[...] Gjerning og nøiagtig Beretning om M[...] dekajs Storhed, hvortil Kongen ophøi[...] ham, disse Ting ere opskrevne i Medernes [...] Persernes Kongers Krønikebog. 8, 15; 9[...]

3. Thi Jøden Mordekaj var den An[...] efter Kong Ahasverus og stor bla[...] Jøderne og velbehagelig for sine ma[...] Brødre; han søgte sit Folks Vel og ta[...] til Bedste for hele sin Æt. 1 Mos. 41,[...]

Jobs Bog.

1. Kapitel.

Job, en ustraffelig og gudfrygtig Mand, har ti
Børn og er meget rig; som Vidnesbyrd om hans
Fromhed anføres, at han ofrer for sine Børn,
aar de have holdt Gjæstebud (1—5). Satan fore-
iver, at Job kun er from, fordi Gud har vel-
gnet ham saa meget (6—11). Herren tillader
atan at ødelægge Alt, hvad Job eier; han stiller
am ved hans Hjorde, hans Tjenere og hans
ørn. Men Job viser sig taalmodig og hengiven
Guds Villie (12—22).

Der var en Mand i Landet Uz, hans
Navn var Job; og den samme Mand
ar ustraffelig og retskaffen og gudfrygtig
g veg fra det Onde.
V. 8; 2, 3. Ez. 14, 14 fg. 1 Mos. 6, 9. Luk. 1, 6.
2. Og der blev født ham syv Sønner
g tre Døtre.
3. Og hans Fæ var syv tusinde Faar
tre tusinde Kameler og fem hundrede
ar Okser og fem hundrede Aseninder,
rhos saare meget Tyende; og Manden
r mægtigere end alle Østens Børn.
4. Og hans Sønner gik hen og gjorde
jæstebud, hver sin Dag i sit Hus, og
sendte Bud og indbøde sine tre Søstre
at æde og drikke med dem.
5. Og det skede, naar Gjæstebudsdagene
re til Ende, da sendte Job Bud efter
m og helligede dem, og han stod aarle
om Morgenen og ofrede Brændoffere
er deres alles Tal; thi Job sagde:
nske mine Sønner have syndet og sagt
d Farvel i sit Hjerte. Saaledes gjorde
b altid.
6. Og det skede en Dag, at Guds
nner kom for at fremstille sig for
rren, og da kom ogsaa Satan midt
andt dem. 2, 1 fg.
7. Da sagde Herren til Satan: Hvor-
kommer du? Og Satan svarede Herren
sagde: Fra at fare om paa Jorden
vandre omkring paa den. 1 Pet. 5, 8.
8. Og Herren sagde til Satan: Har
givet Agt paa min Tjener Job? Thi
er ikke Nogen paa Jorden som han,
Mand, ustraffelig og retskaffen, som
gter Gud og viger fra det Onde.
9. Men Satan svarede Herren og
de: Mon Job frygter Gud for Intet?
10. Har ikke du hegnet om ham og
hans Hus og om Alt, hvad hans er,
dt omkring? Hans Hænders Gjer-
ning har du velsignet, og hans Fæ har
bredt sig ud i Landet.
11. Men ræk dog din Haand ud og
rør ved Alt, hvad hans er! Visselig,
mon ikke han vil sige dig Farvel i dit Aasyn.
12. Og Herren sagde til Satan: Se,
Alt, hvad hans er, er i din Haand;
kun mod ham selv maa du ikke udrække
din Haand. Da gik Satan ud fra Her-
rens Aasyn.
13. Og det skede en Dag, da hans
Sønner og hans Døtre aade og drak
Vin i sin førstefødte Broders Hus,
14. da kom der et Bud til Job og
sagde: Okserne pløiede, og Aseninderne
græssede ved Siden af dem;
15. da faldt Sabæerne ind og toge
dem, og Drengene sloge de med Sver-
dets Eg, og jeg undkom, kun jeg alene,
for at give dig det tilkjende.
16. Endnu talte denne, da kom en
Anden og sagde: Guds Ild faldt ned
fra Himmelen og brændte Faarene og
Drengene og fortærede dem, og jeg und-
kom, kun jeg alene, for at give dig det
tilkjende.
17. Endnu talte denne, da kom en
Anden og sagde: Kaldæerne gjorde tre
Hobe og overfaldt Kamelerne og toge
dem, og Drengene sloge de med Sver-
dets Eg, og jeg undkom, kun jeg alene,
for at give dig det tilkjende.
18. Endnu talte denne, da kom en
Anden og sagde: Dine Sønner og dine
Døtre aade og drak Vin i sin førstefødte
Broders Hus;
19. se, da kom der en stærk Storm fra
hin Side Ørkenen og stødte mod Husets
fire Hjørner, og det faldt paa de unge
Folk, og de døde, og jeg undkom, kun
jeg alene, for at give dig det tilkjende.
20. Da reiste Job sig og sønderrev
sin Kappe og klippede sit Hoved, og han
faldt ned paa Jorden og tilbad.
1 Mos. 37, 29. 34. Esr. 9, 3.
21. Og han sagde: Nøgen kom jeg af
min Moders Liv, og nøgen skal jeg vende
did tilbage. Herren gav, og Herren
tog; Herrens Navn være lovet!
Præd. 5, 14. 1 Tim. 6, 7.
22. Under alt dette syndede Job ikke, og
han tillagde ikke Gud nogen Daarlighed.

2. Kapitel.

Satan paastaar, at Prøven ikke er tilstrækkelig, saalænge Gud sparer Jobs Person (1—5). Herren giver Job i Satans Haand; han tilreder ham ilde med onde Bylder; Jobs Hustru bliver utaalmodig og vises tilrette af ham; han selv er endnu taalmodig (6—10). Jobs tre Venner komme for at trøste ham; de bedrøves saare over hans Jammer (11—13).

Og det skede en Dag, at Guds Sønner kom for at fremstille sig for Herren, og da kom ogsaa Satan midt iblandt dem for at fremstille sig for Herren. 1, 6 fg.

2. Da sagde Herren til Satan: Hvorfra kommer du? Og Satan svarede Herren og sagde: Fra at fare om paa Jorden og vandre omkring paa den.

3. Og Herren sagde til Satan: Har du givet Agt paa min Tjener Job? Thi der er ikke Nogen paa Jorden, som han, en Mand, ustraffelig og retskaffen, som frygter Gud og viger fra det Onde, og endnu holder han fast ved sin Ustraffelighed, saa du har tilskyndet mig til at fordærve ham uden Aarsag.

4. Da svarede Satan Herren og sagde: Hud for Hud, og Alt, hvad en Mand har, giver han for sit Liv.

5. Men ræk dog din Haand ud og rør ved hans Ben og ved hans Kjød! Visselig, lige i dit Aasyn vil han sige dig Farvel. 1, 11.

6. Og Herren sagde til Satan: Se, han er i din Haand; spar kun hans Liv!

7. Da gik Satan ud fra Herrens Aasyn, og han slog Job med onde Bylder fra hans Fodsaale indtil hans Isse.

8. Og han tog sig et Potteskaar at skrabe sig med, medens han sad midt i Asken. Ez. 27, 30. Jon. 3, 6.

9. Da sagde hans Hustru til ham: Holder du endnu fast ved din Ustraffelighed? Sig Gud Farvel og dø!

10. Men han sagde til hende: Som en af de daarlige Kvinder taler du; skulle vi tage imod det Gode af Gud og ikke tage imod det Onde? Under alt dette syndede Job ikke med sine Læber. 1, 22.

11. Da Jobs tre Venner hørte al denne Ulykke, som var kommen over ham, kom de, hver fra sit Sted, Elifas, Temaniten, og Bildad, Suhiten, og Zofar, Na'amatiten; og de aftalte sammen at gaa hen for at vise ham Medynk og for at trøste ham. 1 Mos. 36, 4. 10. 11. 34; 25, 1. 2. 6. Jos. 15, 41.

12. Men da de opløftede sine Øine
langt borte, kjendte de ham ikke, og t
opløftede sin Røst og græd; og de sør
derreve hver sin Kappe og strøede Stø
paa sine Hoveder op imod Himmelen.
1, 20. Begr. 2, 1

13. Og de sade hos ham paa Jorde
i syv Dage og syv Nætter, og Inge
talte et Ord til ham; thi de saa, at han
Smerte var saare stor.

3. Kapitel.

Job bringes ved sin svare Pine til at forban
sin Fødselsdag (1—10) og ønsker, at han var dø
da han blev født; thi de Døde have Ro og e
frie for Jordens Plager (11—19). Han spørge
hvorfor Lidende og Bedrøvede maa friste Livet, o
klager bitterlig over sin egen nærværende Tilstan
(20—26).

Derefter oplod Job sin Mund og for
bandede sin Fødselsdag.

2. Og Job tog tilorde og sagde:

3. Tilgrunde gaa den Dag, paa hvi
ken jeg blev født, og den Nat, so
sagde: En Dreng er undfangen!
Jer. 15, 10; 20, 14 f

4. Den Dag — den vorde Mørke! G
spørge Gud efter den fra oven, og int
Lys straale over den!

5. Gid Mørke og Dødsskygge kræve de
tilbage, Skyer leire sig over den, Alt, hva
der gjør en Dag mørk, forfærde den!

6. Hin Nat — gid Mulm tage den
Ei glæde den sig blandt Aarets Dage,
Maaneders Tal komme den ikke!

7. Se, hin Nat — den vorde gol
Ei komme der Jubel i den!

8. Gid Dag=Forbandere bande den, d
som ere færdige i at fremmane Leviatan

9. Gid dens Dæmrings Stjerner vor
mørke! Den vente paa Lys, men int
komme, og ei skue den Morgenrøden
Øienlaag!

10. Thi den lukkede ikke Døren t
min Moders Liv, saa den skjulte Mø
for mine Øine.

11. Hvi døde jeg ikke fra Moderskjød
af? Hvi opgav jeg ikke Aanden, da j
udgik af Moders Liv? 10, 1

12. Hvorfor toge Knæer imod mi
og hvorfor Bryster, saa jeg diede?

13. Thi da skulde jeg nu ligge
hvile; jeg skulde sove, da skulde jeg ha
Ro —

14. med Konger og Jordens Styrer
som byggede sig Ruiner,

15. eller med Fyrster, som havde Gul
som fyldte sine Huse med Sølv;

16. eller jeg skulde ikke være til, som et skjult, utidigt Foster, som Børn, der aldrig saa Lyset.
17. Der have Ugudelige ophørt at larme, og der have Kraftløse Ro.
18. Der have alle Fanger Rolighed, de høre ikke Driverens Røst.
19. Liden og Stor ere der lige, og Trællen er fri for sin Herre.
20. Hvi giver han* den Besværede Lys og de bitterlig Bedrøvede Liv, *Gud.
21. dem, som vente paa Døden, og den kommer ikke, og som grave efter den mere end efter Skatte, Aab. 9, 6.
22. dem, som glæde sig lige til Jubel, som fryde sig, naar de finde en Grav, —
23. en Mand, hvis Vei er skjult for ham, og hvem Gud har gjærdet ind? 19, 8.
24. Thi istedetfor mit Brød kommer mit Suk, og mine Klager strømme som Vand. Ps. 42, 4; 102, 10.
25. Thi hvad Frygteligt jeg frygter for, det rammer mig, og hvad jeg gruer for, det kommer over mig.
26. Jeg har ikke Rast, ikke Ro, ikke Hvile, og der kommer Uro.

4. Kapitel.

Temaniten Elifas foreholder Job hans Utaalmodighed (1—6). Den retfærdige Gud, siger han, straffer ikke Uskyldige, men kun Skyldige. Herfor beraaber han sig dels paa Erfaring (7—11), dels paa et natligt Syn, han har havt (12—21).

Da svarede Temaniten Elifas og sagde: 2, 11.
2. Om man forsøgte et Ord til dig, skulde du da blive fortrydelig? Dog, hvo kan vel holde sine Ord tilbage?
3. Se, du har vist Mange tilrette, og matte Hænder styrkede du; Es. 35, 3. Hebr. 12, 12.
4. den Snublende opreiste dine Ord, og synkende Knæer gjorde du stærke.
5. Men nu, naar det kommer til dig, bliver du fortrydelig, naar det naar hen til dig, bliver du forfærdet.
6. Er ikke din Gudsfrygt din Tillid, dine Veies Ustraffelighed dit Haab?
7. Tænk dog efter: Hvem gik uskyldig tilgrunde, og hvor bleve Retskafne tilintetgjorte?
8. Saaledes som jeg har seet dem, der pløiede Uret og udsaaede Elendighed, høste de det. Ordsp. 22, 8. Hos. 10, 13. Gal. 6, 7. 8.
9. For Guds Aande omkom de, og ved hans Vredes Pust forgik de.
10. Løvens Brøl og Brølerens Røst forstummede, og de unge Løvers Tænder bleve knuste. Ps. 3, 8; 58, 7.
11. Løven omkom af Mangel paa Rov, og Løvindens Unger spredte sig.
12. Og til mig stjal sig et Ord, og mit Øre fornam en sagte Lyd deraf,
13. under mangehaande Tanker ved natlige Syner, naar dyb Søvn falder paa Mennesker.
14. Frygt kom over mig og Bævelse, og den bragte alle mine Ben til at skjælve.
15. Og en Aand gik forbi mit Aasyn; Haarene paa mit Legeme reiste sig.
16. Den stod, og jeg kjendte ikke dens Udseende, en Skikkelse stod lige for mine Øine; en sagte Susen og en Røst hørte jeg:
17. Er et Menneske retfærdigt for Gud, eller en Mand ren for sin Skaber? 15, 14 fg. 25, 4 fg.
18. Se, paa sine Tjenere stoler han ikke, og hos sine Engle finder han Feil*, *d. e. Ufuldkommenhed.
19. end sige hos dem, som bo i Huse af Ler, og hvis Grundvold er i Støvet, — dem, man knuser snarere end et Møl. 1 Mos. 2, 7; 3, 19. Ps. 103, 14.
20. Fra Morgen til Aften — saa ere de sønderstødte; udenat Nogen agter derpaa, gaa de for stedse tilgrunde.
21. Bliver ikke deres Telt-Snor udreven* hos dem? De dø, men ikke i Visdom.

*saa deres jordiske Telt (2 Kor. 5, 1) falder sammen. Es. 38, 12.

5. Kapitel.

Elifas vedbliver: Den, som harmes over sin Trængsel, er en Daare og styrter sig selv i Fordærvelse; Trængsel er Noget, som det syndige Menneske ikke kan undgaa (1—7). Job burde sætte sit Haab til Gud, den Almægtige, som gjør de Ugudeliges Anslag til Intet og frelser de Undertrykte (8—16). Han burde endog erkjende Guds Revselse for en Velgjerning; da skulde Gud udfri ham af Trængselen og overøse ham med Velsignelse (17—27).

Raab du kun! Er der vel Nogen, som svarer dig? Og til hvem af de Hellige vil du vende dig?
2. Thi Harme slaar Daaren ihjel, og Forbitrelse dræber den Taabelige.
3. Jeg saa en Daare skyde Rødder; men pludselig maatte jeg forbande hans Bolig. Ps. 37, 35 fg.
4. Langt borte bleve hans Børn fra Frelse, og knuste bleve de i Porten, og der var Ingen, som reddede.
5. Den Hungrige fortærede hans Høst,

og endog midt ud af Torne hentede han
den, og Snaren lurede paa hans Gods.
Ps. 109, 11.
6. Thi ikke skyder Ulykke op af Støvet,
og Møie spirer ikke frem af Jorden; 4, 8.
7. men Mennesket fødes til Møie, li-
gesom Ildens Gnister flyve høit op.
1 Mos. 3, 19.
8. Dog, jeg vilde* søge hen til Gud,
og til Gud vilde jeg henstille min Sag,
* om jeg var i dit Sted.
9. til ham, som gjør store, uransage-
lige Ting, Undere uden Tal, 9, 10.
10. som giver Regn henover Jorden
og sender Vand henover Markerne
36, 27. Ps. 65, 10 fg.
11. for at sætte de Ringe høit og lade
de Sørgende stige op til Frelse,
Luk. 1, 52. Ps. 113, 7. 8.
12. som gjør Træskes Anslag til In-
tet, saa deres Hænder ikke bringe noget
Varigt i Stand, Es. 8, 10. Neh. 4, 15.
13. som fanger de Vise i deres egen
Træskhed og lader de Forslagnes Raad
blive overilet; 1 Kor. 3, 19.
14. om Dagen støde de paa Mørke,
og om Middagen famle de som om Natten.
15. Og saaledes frelser han den Fat-
tige fra Sverd, fra deres Mund og fra
den Stærkes Haand,
16. og der bliver Haab for den Ringe,
og Ondskab lukker sin Mund. Ps. 107, 42.
17. Se, saligt er det Menneske,
Gud revser, og den Almægtiges
Tugtelse agte du ikke ringe!
Ordsp. 3, 11 fg. Hebr. 12, 5 fg. Aab. 3, 19.
18. Thi han saarer, og han for-
binder; han slaar, og hans Hæn-
der læge. 5 Mos. 32, 39. 1 Sam. 2, 6. Hos. 6, 1.
19. I seks Trængsler skal han
redde dig, og i den syvende skal
intet Ondt røre dig.
Ordsp. 24, 16. Ps. 91, 3 fg.
20. I Hunger forløser han dig fra
Døden, og i Krig fra Sverdets Vold.
Ps. 33, 19; 37, 19.
21. Naar Tungens Svøbe farer frem,
skal du blive skjult, og du skal ikke frygte
for Ødelæggelse, naar den kommer.
22. Ødelæggelse og Hunger skal du le
ad, og for Jordens vilde Dyr behøver
du et at frygte;
23. thi med Markens Stene staar du
i Pakt, og Markens vilde Dyr holde
Fred med dig. Ez. 34, 25. Hos. 2, 18.
24. Og du skal erfare, at dit Telt er
i Fred, og besøger du din Mark, skal du
Intet savne.
25. Og du skal erfare, at din Sæd
vorder mangfoldig, og din Afkom som
Jordens Græs.
26. Du skal i moden Alder gaa ind
i Graven, ligesom Kornbaand bringes
ind i sin Tid.
27. Se, dette er, hvad vi have ud-
gransket; saa er det. Hør det, og mærk
du dig det!

6. Kapitel.

Job svarer, at hans Lidelser vare saa tunge, a
det var ganske naturligt, at han havde klaget, sor
han havde gjort (1—7). Han ønsker, at Gud vild
ende hans Dage, thi længer kunde han ikke hold
ud, og der var ikke noget Haab mere for ham;
Bevidstheden om, at han ikke havde handlet mo
Guds Ord, vilde han da med Glæde lide den størst
Smerte (8—13). Han klager over, at hans Ven
ner havde svigtet ham, thi istedetfor at ynkes ove
ham og trøste ham havde de beskyldt ham for sel
at have paadraget sig sine Lidelser; Retten var do
paa hans Side (14—30).

Men Job svarede og sagde:
2. Gid min Græmmelse blev veiet
og man tillige lagde min Ulykke pa
Vegten!
3. Thi nu er den tungere end Havet
Sand; derfor vare mine Ord ubetænk
somme.
4. Thi den Almægtiges Pile sidde
mig, og min Aand drikker deres Gift
Guds Rædsler stille sig op til Angre
imod mig. 34, 6. 5 Mos. 32, 23. Ps. 38,
5. Skriger vel et Vildæsel, naar d
staar over grønt Græs? Eller brøler e
Okse over sit Blandingsfoder?
6. Æder man det, som ingen Sma
har, som er uden Salt? Eller er d
Smag i Æggehvide?
7. Min Sjæl vægrer sig ved at rø
derved*; de ere mig som min Mad, naa
den er bedærvet. *d. e. ved mine Lidelse
8. Gid min Begjæring maatte bli
opfyldt, og Gud vilde give mig m
Haab!
9. Og maatte det behage Gud at knu
mig, at slippe sin Haand løs og afskjæ
min Livstraad! 27,
10. Da havde jeg endnu en Trøst, o
jeg skulde springe af Glæde midt i
Smerte uden Skaansel; thi jeg har ik
fornegtet den Helliges Ord.
11. Hvad er min Kraft, at jeg skul
holde ud, og hvad bliver Enden med mi
at jeg skulde være taalmodig?
12. Eller er min Kraft som Sten
Kraft? Eller er mit Kjød af Kobber?

13. Er det ikke saa, at jeg ingen Hjælp
ar i mig, og at Frelse er stødt bort fra mig?
14. Den Mistrøstige skyldes Kjærlig=
ed af hans Ven, selv om han forlod
en Almægtiges Frygt.
15. Mine Brødre have svigtet som en
æk, som Strømmen af Bække, der skylle
ver, Ps. 38, 12.
16. der ere grumsede af Is, i hvilke
r skjuler sig Sne;
17. paa den Tid, de træffes af Solens
ød, borttørres de; naar det bliver
ot, udslettes de fra sit Sted.
18. Karavaner, som ere paa Veien til
n, bøie af; de drage op i Ørkenen og
komme.
19. Temas Karavaner skuede hen til
n, Schebas Reisefølge satte sit Haab
dem;
20. de bleve tilskamme, fordi de for=
e sig paa dem; de kom derhen og
ve beskjæmmede.
1. Thi nu ere I blevne som Intet;
e Rædsel og ræddes.
2. Har jeg vel sagt: Giver mig og
ker mig Gaver af eders Formue
3. og redder mig af Fiendens Haand
øskjøber mig af Voldsmænds Haand?
4. Lærer mig, og jeg skal tie, og giver
at forstaa, hvori jeg har faret vild!
5. Hvor kraftige ere Retsindigheds
! Men hvad revser Revselse fra
? Præd. 12, 11.
6. Tænke I paa at revse Ord? Ord
n Fortvivlet høre jo Vinden til.
. Endog om en Faderløs kunde I
Lod og kjøbslaa om eders Ven.
. Og nu, maatte det dog behage eder
ende eders Blik til mig! Skulde jeg
for eders Aasyn?
. Vender dog om, lader ei Uret ske!
er om! Jeg har endnu Ret i denne Sag.
Er der Uret paa min Tunge, eller
min Gane ikke skjønne, hvad der
dt?

7. Kapitel.

klager over det menneskelige Livs og især sit
s Elendighed; hans Lidelser lade ham ingen
; hans Liv svinder hen uden Haab (1—6).
der Gud forbarme sig over ham, medens
nu er ilive (7—10). Han bryder ud i bitter
ver, at Gud behandler ham saa haardt, at
aa foretrække Døden for et saadant Liv
). Han forstaar ikke, hvorfor Gud vil saa=
age et usselt Menneske for dets Synd og
er tilgive det (17—21).

Er ikke et Menneskes Liv paa Jorden
en Krigstjeneste, og hans Dage som
en Daglønners Dage?
2. Som en Træl, der higer efter Skygge,
og som en Daglønner, der venter paa sin Løn,
3. saaledes har jeg faaet Elendigheds
Maaneder til Arv, og Møisommeligheds
Nætter ere faldne i min Lod.
4. Naar jeg lægger mig, da siger jeg:
Naar skal jeg staa op? Og lang bliver
Aftenen, og jeg bliver mæt af at kaste
mig hid og did indtil Morgendæmringen.
5. Mit Kjød er klædt med Orme og
Jordskorper; min Hud skrumper ind og
bryder op igjen. 2, 7. Ps. 39, 12.
6. Mine Dage ile hurtigere end en
Væverskyttel, og de svinde hen uden Haab.
Ps. 90, 9 fg. 102, 12. Es. 38, 12.
7. Kom i Hu, at mit Liv er et Pust!
Mit Øie skal ikke mere se Godt. 9, 25. Ps. 78, 39.
8. Dens Øie, som nu ser mig, skal
ikke mere skue mig; dine Øine søge efter
mig, og jeg er ikke mere.
9. En Sky forsvinder og farer bort;
saaledes den, som farer ned til Døds=
riget, — han stiger ikke op,
10. han vender ikke mere tilbage til
sit Hus, og hans Sted kjender ham ikke
længer. 8, 18. Ps. 103, 16.
11. Saa vil da heller ikke jeg lægge
Baand paa min Mund; jeg vil tale i
min Aands Trængsel, jeg vil klage i
min Sjæls bitre Smerte. 10, 1.
12. Er jeg et Hav eller et Havuhyre,
at du sætter Vagt over mig?
13. Naar jeg siger: Min Seng skal
trøste mig, mit Leie skal hjælpe mig at
bære min Kummer,
14. da skrækker du mig ved Drømme
og forfærder mig ved Syner.
15. Og saaledes vælger min Sjæl at
kvæles, Død heller end denne min Bejrad.
16. Jeg er kjed af dette; jeg gider ikke
leve evindelig; lad mig være, thi mine
Dage ere et Pust. 10, 1. Jon. 4, 3. 1 Kong. 19, 4.
17. Hvad er et Menneske, at du agter
ham stort, og at du retter din Hu paa ham
18. og besøger ham hver Morgen,
prøver ham hvert Øieblik?
19. Hvor længe skal det vare, inden du
vil se bort fra mig? Vil du ikke slippe mig,
indtil jeg faar synket mit Spyt? Ps. 39, 14.
20. Har jeg syndet, hvad gjorde jeg
da dig, du Menneske=Vogter? Hvi har
du sat mig til Maal for dine Angreb,
saa jeg er mig selv til Byrde? 35, 6.

21. Og hvi borttager du ikke min Synd
og lader min Brøde forsvinde? Thi nu
skal jeg lægge mig i Støvet; du søger
mig, og jeg er ikke mere.

8. Kapitel.

Bildad irettesætter Job for hans Knurren mod Gud, som ingenlunde er uretfærdig; han vil, hvis Job er redelig og oprigtig og beder ham om Naade, give ham endnu større Lykke end før (1—7). Hele den vise Oldtid vidner om Guds Retfærdighed; den Ugudeliges Lykke varer en stakket Tid og afløses af en brat og forfærdelig Ende (8—19). Gud bortviser ikke den Ustraffeliges Bøn; han vil atter gjøre Job lykkelig (20—22).

Da svarede Suhiten Bildad og sagde: 2, 11.
2. Hvor længe vil du tale Saadant,
og hvor længe skulle din Munds Ord
være et vældigt Veir?
3. Skulde vel Gud forvende Ret, eller
den Almægtige forvende Retfærdighed?
34, 12. Rom. 3, 5.
4. Have dine Sønner syndet mod ham,
saa har han overgivet dem i deres Synds
Vold. 1, 18. 19.
5. Hvis du søger hen til Gud og
beder den Almægtige om Naade,
6. hvis du er ren og oprigtig, ja, da
vil han vaage over dig og gjenopreise
din Retfærds Bolig, 5, 24.
7. og dit Første skal være ringe, men
dit Sidste skal vorde saare stort. 42, 10.
8. Thi spørg dog en fremfaren Slægt,
og agt paa deres Fædres Granskning
9. (thi vi ere fra igaar og vide Intet;
vore Dage ere en Skygge paa Jorden),
14, 1. 2. Ps. 102, 12; 144, 4.
10. skulle ikke de belære dig, sige dig
det og fremføre Ord af sit Hjerte?
11. Skyder Sivet høit, hvor der ikke er en
Sump? Bliver Vandgræs stort uden Vand?
12. Endnu staar det i sin Frodighed,
kan endnu ikke afskjæres; dog hentørres
det før alt Græs.
13. Saaledes gaar det alle dem, som
glemme Gud, og den Vanhelliges Haab
gaar tilgrunde; 11, 20. Ordsp. 10, 28.
14. hans Tillid afskjæres, og Spindelvæv
er hans Fortrøstning.
15. Han støtter sig paa sit Hus, og
det staar ikke; han holder sig fast ved
det, og det staar ikke fast.
16. Saftfuld staar han der for Solens
Aasyn, og hans Skud brede sig ud over
hans Have;
17. om en Stendynge slynge hans Rødder
sig, mellem Stene trænger han sig frem.
18. Ryddes han bort fra sit Ste
saa fornegter det ham og siger: Jeg s
dig aldrig. 7,
19. Se, det er hans Veis Glæde,
af Støvet spire Andre frem.
20. Se, Gud forkaster ikke en Ustraffeli
og han holder ikke Ugudelige ved Haande
21. Endnu vil han fylde din Mund m
Latter og dine Læber med Jubel. Ps. 126,
22. De, som hade dig, skulle klæd
med Skam, og Ugudeliges Telt skal ik
mere findes. Ps. 35, 26; 109,

9. Kapitel.

Job erkjender, at et Menneske ikke kan behol Ret ligeoverfor Gud, den Alvise og Almægti (1—13). Hvorledes skulde han da vove at indla sig i Strid med Gud, som kun vilde knuse h med sin forfærdelige Majestæt (14—20)? Alligei vil han frit udsige, at Gud lader den Gode li ligesaavel som den Onde og ofte lægger Magten den Ugudeliges Haand (21—24). Hans egen Skjæb viser, at Gud ikke vil behandle ham anderlede end som en Ugudelig; al hans Stræben efter bevise sin Uskyldighed vil være frugtesløs, og nog Voldgiftsmand mellem Gud og ham gives ik vilde Gud borttage Riset fra ham og ikke m ham med sin forfærdelige Majestæt, saa skulde l uden Frygt tale sin Sag (25—35).

Da svarede Job og sagde:
2. Sandelig, jeg ved, at det er s
og hvorledes skulde et Menneske kun
beholde Ret overfor Gud?
3. Om det havde Lyst til at gaa ire
med ham, det skulde ikke kunne sv
ham til Eet af Tusinde.
4. Viis af Hjerte og stærk af Kr
— hvo trodsede ham og blev i Behol
5. Ham, som flytter Bjerge, førend
vide af det, som omstyrter dem i sin Vr
6. som ryster Jorden fra dens S
saa dens Støtter bæve,
7. som byder Solen, og den gaar
op, og som sætter Segl for Stjerner,
8. som alene udspænder Himmelen
træder paa Havets Høie, Ps. 104, 2. Es. 4
9. som skaber Bjørnen*, Orion*
Syvstjernen* og Søndens Stjernekan
* forskjellige Stjernebilleder. 38, 31 fg. Am.
10. som gjør store, uransagelige T
og Undere uden Tal.
11. Se, han gaar forbi mig, og
ser ham ikke, og han drager forbi,
jeg mærker ham ikke.
12. Se, han griber; hvo vil hindre h
hvo vil sige til ham: Hvad gjør du
13. Gud holder ikke sin Vrede tilbage;
der ham bøie sig Overmodets Stridsma

14. Hvor meget mindre skulde da jeg
kunne svare ham, vælge mine Ord imod
ham,
15. jeg, som ikke kunde svare, om jeg
havde Ret, men maatte bede min Dom-
mer om Naade!
16. Om jeg raabte, og han svarede
mig, skulde jeg ikke tro, at han hørte
min Røst,
17. han, som vilde knuse mig i Storm
og mangfoldiggjøre mine Saar uden
Aarsag, 2, 3.
18. ikke tilstede mig at drage min Aande,
men mætte mig med Bitterheder.
19. Gjælder det den Stærkes Kraft,
da siger han: Se, her er jeg! Gjælder
det Ret: Hvo vil stævne mig?
20. Havde jeg end Ret, skulde dog min
egen Mund domfælde mig; var jeg end
ustraffelig, skulde han dog dømme mig
at være forvendt.
21. Ustraffelig er jeg; jeg agter ikke
min Sjæl*, jeg foragter mit Liv. * d. e. mit Liv.
22. Det kommer ud paa Eet; derfor
siger jeg: Ustraffelig eller ugudelig, —
han gjør dem begge til Intet. Præd. 9, 2.
23. Naar Svøben dræber pludselig,
spotter han Uskyldiges Lidelse.
24. Jorden er given i den Ugudeliges
Haand; han tilhyller dens Dommeres
Aasyn*. Er det ikke ham, hvem er det da?
* saa de ikke kunne skjelne Ret fra Uret.
25. Og mine Dage have været hastigere
end en Løber; de ere bortflygtede uden
at have seet Godt; 7, 6. Ps. 90, 10.
26. de ere fremfarne som Rørbaade,
som en Ørn, der slaar ned paa Føde.
27. Siger jeg: Jeg vil glemme min
Jammer, jeg vil lade mit mørke Aasyn
fare og se glad ud,
28. da gruer jeg for alle mine Smerter,
jeg ved, at du ikke frikjender mig.
29. Jeg skal jo være ugudelig, — hvor-
for gjør jeg mig da forgjæves Møie?
30. Om jeg tvættede mig med Sne og
rensede mine Hænder med Lud, Jer. 2, 22.
31. da skulde du dyppe mig i en Grøft,
og mine Klæder skulde væmmes ved mig.
32. Thi han er ikke en Mand som jeg,
at jeg kunde svare ham, saa vi kunde
gaa i trette sammen; Præd. 6, 10.
33. der er ikke mellem os nogen Volds-
mand, som kunde lægge sin Haand
paa os begge.
34. Han tage sit Ris bort fra mig,
og hans Rædsel forfærde mig ikke!
35. Da vil jeg tale uden at frygte for
ham; thi ikke en Saadan* er jeg, det
ved jeg med mig selv.
* en Mand, der skulde frygte for ham.

10. Kapitel.

Job foreholder Gud, at han ikke maa behandle ham som en Ugudelig; Saadant sømmer sig ikke for den, der er ophøiet over den menneskelige Skrøbelighed og kjender hans Uskyld (1—7). Han forstaar ikke, hvorledes Gud kan ville fordærve ham, som dog er hans Hænders Gjerning. Han har selv paa underfuld Maade dannet ham i Moders Liv og derefter overøst ham med store Velgjerninger, og paa samme Tid har han havt isinde senere hen at hjemsøge ham med de haardeste Lidelser, hvorledes end hans Færd maatte blive (8—17). Han ønsker, at han ikke var bleven født, og at Gud endnu vil forunde ham nogen Lindring, før han vandrer bort til Dødens mørke Land (18—22).

Min Sjæl væmmes ved mit Liv, jeg
vil lade min Klage have frit Løb hos
mig, jeg vil tale i min Sjæls bitre Smerte.
7, 11.
2. Jeg vil sige til Gud: Fordøm mig
ikke, lad mig vide, hvorfor du strider
med mig!
3. Tykkes det dig godt, at du under-
trykker, at du forkaster, hvad dine Hæn-
der med Omhu have dannet, og lader
dit Lys skinne over Ugudeliges Raad?
4. Har du vel Kjødets Øine, eller ser
du, som et Menneske ser? 1 Sam. 16, 7.
5. Ere dine Dage som et Menneskes
Dage, eller dine Aar som en Mands
Dage? —
6. siden du søger efter min Misgjer-
ning og spørger efter min Synd,
7. uagtet du ved, at jeg ikke er ugu-
delig, og at Ingen redder af din Haand.
8. Dine Hænder have dannet mig og
gjort mig, helt, trindt om, og nu for-
dærver du mig! Ps. 119, 73; 139, 14.
9. Kom dog i Hu, at du har dannet
mig som Leret, og nu lader du mig atter
vende tilbage til Støv!
10. Udgjød du mig ikke som Melk og
lod mig størkne som Ost?
11. Med Hud og Kjød klædte du mig,
og med Ben og Sener gjennemvævede
du mig.
12. Liv og Miskundhed har du
skjenket mig, og din Varetægt
har bevaret min Aand. Ap. G. 17, 28.
13. Og dette* gjemte du i dit Hjerte,
jeg ved, at dette var dig isinde:
* hvad der opregnes V. 14 fg.
14. Syndede jeg, saa vilde du tage

Vare paa mig og ikke frikjende mig for
min Brøde;
15. var jeg ugudelig, da ve mig, og
var jeg retfærdig, skulde jeg dog ikke
opløfte mit Hoved, mæt af Skam og
seende min Elendighed;
16. og hævede det sig dog, saa vilde
du jage efter mig, som en Løve, og paany
vise dig forunderlig paa mig; Es. 38, 13.
17. du vilde føre nye Vidner imod
mig og forøge din Fortørnelse mod mig,
sende stadig nye Skarer og en Hær imod mig.
18. Hvorfor lod du mig udgaa af
Moders Skjød? Jeg skulde opgivet Aan-
den, og intet Øie skulde seet mig;
3, 3. 11. Jer. 20, 14.
19. jeg skulde været, som om jeg aldrig
havde været til; fra Moders Liv skulde
jeg været henbaaren til Graven.
20. Ere mine Dage ikke faa? — Han
holde op! Han lade mig være, saa jeg
kan blive lidt glad, Ps. 39, 14.
21. førend jeg gaar bort for ikke at
vende tilbage, hen til Mørkets og Døds-
skyggens Land,
22. til et Land med Mørke som Mulm,
med Dødsskygge, hvor ingen Orden er,
og hvor Lyset er som Mulmet!

11. Kapitel.

Na'amatiten Zofar angriber Job med haarde Ord, fordi han vil retfærdiggjøre sig for Gud (1—4). Dersom den Alvidende vilde aabenbare sig for ham, skulde han snart erkjende, at han var bleven straffet mildere, end han fortjente (5. 6). I sin ubegrænsede Viden gjennemskuer Gud Synderen, og med uimodstaaelig Magt straffer han ham og bringer derved endog Daaren til Forstand (7—12). Dersom Job vil omvende sig, skal det atter gaa ham vel (13—19); de Ugudelige derimod gaa tilgrunde (20).

Da svarede Na'amatiten Zofar og sagde:
2, 11.
2. Skulde en Strøm af Ord ikke blive
besvaret, eller en Ordgyder beholde Ret?
3. Skulde dine Pralerier bringe Mænd
til Taushed, saa du bespotter, og Ingen
beskjæmmer dig,
4. saa du siger: Ren er min Lære, og
skyldfri er jeg i dine Øine?
5. Men gid dog Gud vilde tale og
oplade sine Læber imod dig
6. og aabenbare dig Visdommens
Hemmeligheder, at der i dem er dobbelt
Forstand! Da maatte du erkjende, at
Gud glemmer dig noget af din Brøde.
7. Mon du kan finde Bund i Guds
Væsen eller naa frem til den Almægtiges
yderste Grænse? Rom. 11, 33. 1 Kor. 2, 11.
8. Himmelhøi er den*, hvad kan du
udrette? — dybere end Dødsriget, hvad
ved du? * d. e. Guds Visdom. Ef. 3, 18.
9. Længere end Jorden er dens Maal,
og bredere end Havet.
10. Om han farer frem og sætter i
Forvaring og samler Retten, hvo vil da
hindre ham? 9, 12. Ps. 115, 3.
11. Thi han, han kjender falske Folk
og ser Synd, udenat han behøver at
give Agt,
12. og selv en uvittig Mand faar
Forstand*, og et ungt Vildæsel bliver
født til Menneske.
* naar Gud saaledes gaar irette med ham, V. 10.
13. Hvis du retter dit Hjerte og ud-
breder dine Hænder til ham
14. (er der Synd i din Haand, da
fjern den, og lad ikke Uret bo i dine
Telte),
15. ja, da skal du fri for Lyde op-
løfte dit Aasyn og blive fast og ikke
frygte;
16. thi du skal glemme Møie, som
forbifarne Vande skal du komme den
i Hu.
17. Og lysere end Middag skal dit
Liv opgaa; Mørket skal blive for dig
som Morgenen. Es. 58, 10.
18. Og du skal være tryg, thi der er
Haab, og du skal se vel efter og lægge
dig hen i Tryghed.
19. Og du skal hvile, og Ingen skal for-
færde dig, og Mange skulle søge din Yndest.
3 Mos. 26, 6. Ps. 3, 6.
20. Men Ugudeliges Øine tæres hen,
og Tilflugt forsvinder for dem, og deres
Haab er Sjælens Udaandelse. 8, 13.

12. Kapitel.

Job spotter sine Venners indbildte høie Visdom (1—3). Han klager over den Haan, han, den Retfærdige, har lidt af dem; dog, det er jo Verdens Vis at haane den ulykkelige Fromme, medens den lader den lykkelige Ugudelige i Fred (4—6). For at opnaa Vennernes Visdom behøver man kun at betragte Naturen i dens Forhold til Gud og lytte til de Gamles Erfaring (7—12). For at vise, at han ikke staar tilbage for sine Venner i Visdom, skildrer han Guds vise og almægtige Verdensstyrelse, især i dens dømmende og ødelæggende Virkninger (13—25).

Da svarede Job og sagde:
2. Ja sandelig, I ere de rette Folk
og med eder dør Visdommen ud.
3. Ogsaa jeg har Forstand, som I

jeg staar ikke tilbage for eder, og hvem
ved ikke Saadant? 13, 2.
4. Til Latter for Vennen er jeg, jeg,
som raabte til Gud og fik Svar; til
Latter jeg, den Retskafne, Ustraffelige.
Jer. 20, 7. Job 17, 6.
5. Foragt hører Ulykken til efter den
Trygges Tanker; den er beredt for dem,
hvis Fod vakler.
6. Ødelæggeres Telte blive i Ro, og idel
Tryghed er der for dem, som opirre Gud,
for den, som fører sin Gud i sin Haand*.
*Hab. 1, 11.
7. Men spørg dog Dyrene, og de skulle
lære dig, og Himmelens Fugle, og de
skulle give dig Underretning,
8. eller tal til Jorden, og den skal
lære dig, og Havets Fiske skulle fortælle
dig det.
9. Hvem erkjender ikke paa alle disse,
at Herrens Haand har gjort dette,
10. han, i hvis Haand alt Levendes
Sjæl er og hvert Menneskelegemes Aand?
Ap. G. 17, 25.
11. Mon ikke Øret prøver Ord, ligesom
Ganen smager Maden? 34, 3.
12. Hos Graahærdede er Visdom, og
langt Liv giver Forstand.
13. Hos ham er Visdom og Vælde,
ham hører Raad og Forstand til.
Ordsp. 8, 14.
14. Se, han bryder ned, og der bygges
ikke op; han lukker til for en Mand, og
der lukkes ikke op. Es. 22, 22. Aab. 3, 7.
15. Se, han dæmmer for Vandene, og
de borttørres, og han lader dem løs, og
de velte Jorden om. 1 Mos. 8, 1 fg. 7, 11 fg.
16. Hos ham er Styrke og Visdom;
hans Magt er den, som farer vild, og
den, som fører vild.
17. Han fører Raadsherrer bort som
Fanger, og Dommere gjør han til Daarer.
18. Kongers Tvangsbaand løser han
og binder Reb om deres Lænder.
19. Han fører Prester bort som Fanger,
og mægtige Mænd styrter han.
20. Han fratager prøvede Mænd Læbens
Ord, og Oldingers Skjønsomhed tager
han bort.
21. Han udøser Foragt over Fyrster, og
de Stærkes Bælte gjør han slapt. Ps. 107, 40.
22. Han drager det Skjulte frem af
Mørket og fører Dødsskygge frem til Lyset.
Dan. 2, 22. 1 Kor. 2, 10.
23. Han giver Folkene Tilvækst, og
han lader dem gaa tilgrunde; han skaffer
Folkene vidt Rum, og han fører dem bort.
24. Han tager Forstanden fra Øversterne
for Landets Folk og lader dem fare vild
i et uveisomt Øde; Ps. 107, 40.
25. de famle i Mørke uden Lys, og han
lader dem fare vild som den Drukne.

13. Kapitel.

Job vil forsvare sin Ret for Gud, uagtet han kjender hans Magt og Visdom ligesaa godt, som hans Venner, der kun have reist falske Beskyldninger mod ham (1—5). Han revser dem, fordi de have været uretfærdige mod ham ved at tage Parti for Gud, som dog gjennemskuer deres Færd og vil straffe dem (6—12). Han vil retfærdiggjøre sig for Gud, om det saa skulde koste ham hans Liv, og er i sin Uskyldighed forvisset om, at det vil lykkes, kun at Gud vil tage hans Plage fra ham og ikke forfærde ham med sin Majestæt (13—22). Som om han allerede stod lige overfor Gud, spørger han ham, hvad han har syndet, siden han saaledes forfølger et skrøbeligt Menneske (23—28).

Se, Altsammen har mit Øie seet, har
mit Øre hørt og mærket sig.
2. Hvad I vide, ved ogsaa jeg; jeg
staar ikke tilbage for eder. 12, 3.
3. Dog, jeg vil tale til den Almægtige,
og jeg har Lyst til at bevise min Sag
for Gud.
4. I derimod spinde Løgn sammen, I
ere daarlige Læger alle tilhobe. 16, 2.
5. Gid I vilde tie stille! Det skulde
vorde regnet eder til Visdom. Ordsp. 17, 28.
6. Hører dog min Tilrettevisning og
mærker paa mine Læbers Revselser!
7. Ville I tale Uret til Forsvar for
Gud, og ville I til hans Forsvar tale
Svig?
8. Ville I anse hans Person, eller
ville I føre Guds Sag?
9. Vil det gaa eder godt, naar han
ransager eder, eller ville I bedrage ham,
som man bedrager et Menneske?
Ps. 44, 22; 139, 2 fg.
10. Han vil tugte eder, om I anse
Personer i Løndom.
11. Vil ikke hans Høihed skrække eder,
og hans Rædsel falde paa eder?
12. Eders Tankesprog ere Askesprog;
eders Skanser* blive til Skanser af Ler.
*d. e. Bevisgrunde.
13. Tier, lader mig være, forat jeg
kan tale, der komme saa over mig, hvad
der vil!
14. Hvorfor skulde jeg bære mit Kjød
i mine Tænder*? Jeg vil lægge mit Liv
i min Haand**.
*søge at redde mit Liv. **sætte det ivove,
Dom. 12, 3. 1 Sam. 19, 5; 28, 21.
15. Se, han vil dræbe mig, — jeg

venter paa ham; kun vil jeg retfærdig-
gjøre mine Veie for hans Aasyn.
16. Ogsaa det skal blive mig til Frelse;
thi for hans Aasyn kommer ikke nogen
Vanhellig. Matt. 7, 23.
17. Hører da nøie mit Ord, og lader
min Forklaring komme ind i eders Øren!
18. Se dog, jeg har Sagen i Orden;
jeg ved, jeg skal faa Ret.
19. Hvo er den, som vil gaa irette
med mig? Ja, da vilde jeg tie og op-
give Aanden.
20. Kun to Ting maa du ikke gjøre
imod mig, da skal jeg ikke skjule mig for
dit Aasyn:
21. Tag din Haand bort fra mig, og
lad ikke din Rædsel forfærde mig! 9, 34. 35.
22. Kald saa, og jeg skal svare; eller
jeg skal tale, og svar du mig!
23. Hvor mange Misgjerninger og
Synder har jeg? Lad mig vide min
Overtrædelse og min Synd!
24. Hvorfor skjuler du dit Aasyn og
holder mig for din Fiende? Ps. 13, 2.
25. Vil du skrække et henveiret Blad
og forfølge det tørre Straa? —
26. siden du foreskriver mig Bitterheder
og lader mig arve min Ungdoms Synder
Ps. 25, 7.
27. og lægger mine Fødder i Blokken
og tager Vare paa alle mine Stier, du
slaar en Kreds om mine Fodsaaler,
33, 11: 19, 8.
28. og dette gjør du mod En, der
svinder hen som ormstukket Træ, som et
Klædebon, Møllet har ædt.

14. Kapitel.

Job undrer sig over, hvorledes Gud kan handle saa strengt med et Menneske, hvis Liv er saa kort og fuldt af Uro; da det, født af syndig Slægt, ikke kan lade være at synde, og da Gud har tilmaalt det en begrænset Levetid, burde han i denne korte Tid lade det glæde sig ved sit Liv (1—6); Mennesket kan jo, naar det engang er dødt, aldrig vaagne op igjen til et nyt Liv (7—12). Hvis Gud kun vilde holde ham i Dødsriget saa længe, indtil hans Vrede var forbi, og saa lade ham vende tilbage til Livet, da vilde han bære sin Lidelse med Taalmodighed; men nu behandler han ham for hans Synds Skyld med den yderste Strenghed (13—17). Endog de fasteste Ting i Naturen blive tilsidst opløste, end sige det svage Menneske, hvis Haab Gud tilintetgjør; bukkende under for hans Magt, maa det bort til et Sted, hvor det ikke mere bekymrer sig om sine Nærmestes Skjæbne, men kun føler Smerte over sig selv (18—22).

Et Menneske, født af en Kvinde, lever
en stakket Tid og mættes med Uro.
2. Som en Blomst skyder han op o
visner hen, og han flygter bort so
Skyggen og bliver ikke staaende.
Ps. 90, 6. 7; 102, 12; 103, 15; 144, 4. Es. 40, 6.
Job 8, 9. Præd. 6, 1
3. Endog over en Saadan holder d
dine Øine aabne, og mig fører du m
dig for Retten!
4. Kunde der dog komme en Ren
en Uren! Ikke Een! Ps. 51, 7. Es. 64,
5. Naar hans Dage ere bestemte, han
Maaneders Tal fastsat hos dig, naar d
har sat hans Grænse, som han ikke ka
overskride. Ps. 31, 16; 39, 5; 139, 1
6. se da bort fra ham, saa han ma
have Ro, saa vidt, at han kan glæde s
som en Daglønner ved sin Dag!
7, 1; 10, 20. Ps. 39, 1
7. Thi for Træet er der Haab; o
det afhugges, saa skyder det endnu,
dets Kviste udeblive ikke;
8. om dets Rod ældes i Jorden,
dets Stub dør ud i Støvet,
9. saa spirer det dog af Vandets D
og skyder Grene som et nyplantet Tr
10. Men en Mand dør og ligger he
strakt, og et Menneske opgiver Aand
og hvor er det da?
11. Vand svinder bort af Havet,
en Flod tørres bort og bliver ganske t
12. saa lægger et Menneske sig
reiser sig ikke; indtil Himlene ikke
mere, vaagne de ikke og vækkes ikke
af sin Søvn.
13. O, at du vilde gjemme mig
Dødsriget, skjule mig der, til din Vr
vendte om, at du vilde sætte mig
Tidsmaal og saa komme mig i Hu!
14. Naar en Mand dør, lever han
op igjen? Alle min Krigstjenestes D
skulde jeg da vente, indtil min Afl
ning kom;
15. du skulde raabe, og jeg skulde sv
dig; efter dine Hænders Gjerning sku
du længes.
16. Thi nu tæller du mine Skri
holder du ikke Vagt over min Synd
17. Forseglet i en Pung er min Sy
og du syr til over min Misgjerning
Hos. 13
18. Dog, et Bjerg falder og smul
hen, og en Klippe flyttes fra sit St
19. Vandet udhuler Stene, dets Fl
bortskyller Jordens Støv; saaledes g
du Menneskets Haab til Intet.
8, 13; 11, 20. Ordsp. 10,
20. Du overvælder ham for stedse,

han farer hen; du forvender hans Aasyn
og lader ham fare.
21. Ere hans Børn i Ære, da ved han
det ikke, og om de ere ringe, da mærker
han ikke til dem.
22. Kun over ham selv føler hans Kjød
Smerte, og over ham selv sørger hans Sjæl.

15. Kapitel.

Elifas undrer sig over, at Job, som vil gjælde
or en viis Mand, kan tale Ord, der ikke blot ere
omme og voldsomme, men endog nedbryde al Guds-
ygt og vidne om hans Ugudelighed (1—6). Job
ar talt, som om han var det første Menneske og
ovde siddet i Guds Raad, som om hans Venner
ode dybt under ham i Indsigt, skjønt en af dem
dog er langt ældre end han; i dette sit Hovmod
ar han tilbagevist den Guds Trøst og den sagt-
odige Formaning, de have villet give ham (7—11).
an har ingen Ret til at te sig saa fnysende mod
ud, for hvem jo intet Menneske er retfærdigt,
e engang nogen Engel (12—16). Elifas opfor-
er derpaa Job til at give Agt paa den Lærdom,
n har høstet af egen Erfaring og af de Gamles
orfalskede Vidnesbyrd (17—19). Den Ugudelige
ues hele sit korte Liv igjennem af Frygt for en
ndig Fremtid, og han har Grund dertil, fordi
n har sat sig op imod Gud og hengivet sig til
levnet og Havesyge; hans Rigdom skal forgaa,
han selv pludselig bortrykkes ved Guds Vrede;
is Lykkes Forfængelighed skal snart blive aaben-
; før den Dag kommer, som oprindelig var be-
nt for ham, skal han og alt det, han har, gaa
grunde (20—35).

Da svarede Temaniten Elifas og sagde:
2. Svarer vel en Viis med en Kund-
b, som kun er Vind, og fylder han sit
dre med Stormveir? Hos. 12, 2.
3. Vil han vel føre Bevis med Ord,
i ikke nytter, og med Tale, hvormed
n Intet udretter?
4. Ja, du nedbryder Gudsfrygt og
kker Andagt for Guds Aasyn;
5. thi din Synd lægger Ordene i din
und, og du vælger Træskes Tale.
6. Din egen Mund domfælder dig,
ikke jeg; dine Læber vidne mod dig.
Matt. 12, 37.
. Er du bleven født først af alle Men-
er, og er du bleven bragt til Verden
Høiene? Ordsp. 8, 25.
. Har du været Tilhører i Guds løn-
Raad og der indsuget Visdom?
Jer. 23, 18. Rom. 11, 34.
. Hvad ved du, som vi ikke skulde
? Hvad forstaar du, som skulde være
ubekjendt? 13, 2.
0. Der er blandt os den, som er
de gammel og graahærdet, rig[illegible]e end
Fader paa Dage.

11. Ere Guds Trøsteord dig for Lidet,
og et Ord, som er talt i Sagtmodighed
til dig?
12. Hvorfor henriver dit Hjerte dig,
og hvorfor gnistre dine Øine? —
13. siden du vender din Vrede mod
Gud og lader Ord fare ud af din Mund.
14. Hvad er et Menneske, at det skulde
være rent, og En, som er født af en
Kvinde, at han skulde være retfærdig?
4, 17 fg. 25, 4 fg.
15. Se, paa sine Hellige stoler han ikke,
og Himlene ere ikke rene i hans Øine,
16. end sige da en Vederstyggelig, en
Fordærvet, en Mand, der drikker Uret
som Vand*.

*d. e. er ligesaa begjærlig efter at gjøre Uret,
som den Tørstige er efter Vand.

17. Jeg vil kundgjøre dig Noget, hør
paa mig! Hvad jeg har seet, det vil jeg
fortælle,
18. hvad Vise forkynde og ikke have
fordulgt som modtaget fra sine Fædre,
19. hvem alene Landet var givet, og
ingen Fremmed var dragen igjennem
deres Midte.
20. En Ugudelig ængster sig alle sine
Dage, og faa i Tal ere de Aar, som ere
opbevarede for Voldsmanden. Es. 48, 22.
21. Lyd af Rædsler er for hans Øren;
midt i Freden kommer en Ødelægger
over ham.
22. Han tror ikke, at han skal komme
tilbage fra Mørket, og han er udseet til
Sverdet.
23. Han vanker om efter Brød, sigende:
Hvor er det at finde? Han ved, at en
Mørkets Dag staar beredt ved hans Side.
18, 12.
24. Nød og Trængsel forfærder ham;
den overvælder ham, lig en Konge, færdig
til Strid,
25. fordi han udrakte sin Haand mod
Gud og satte sig trodsig op imod den
Almægtige,
26. løb imod ham med opreist Nakke,
med sine Skjoldes tætte Tag,
27. fordi han dækkede sit Aasyn med
sin Fedme og lagde Fedt paa sin Lænd
Ps. 73, 7.
28. og boede i ødelagte Stæder, i
Huse, hvor Ingen skulde bo, som vare
bestemte til at blive Grusdynger.
29. Han bliver ikke rig, og hans For-
mue er ikke varig, og hans Forraad tyn-
ger ikke mod Jorden.
30. Han skal ikke komme bort fra

Mørket; Ildslue skal fortørre hans Kvist,
og han skal komme bort ved hans* Munds
Aande. *Guds. 4, 9. Es. 11, 4.
31. Et sætte han sin Lid til Forfæn=
gelighed! Han bedrager sig, thi Forfæn=
gelighed bliver hans Vederlag.
32. Før hans Dag kommer, bliver det
fuldt, og hans Gren grønnes ikke.
22, 16. Ps. 55, 24.
33. Han afryster som Vintræet sine
umodne Druer, og han afkaster som
Oljetræet sin Blomst;
34. thi den Vanhelliges Hus er ufrugt=
bart, og Ild fortærer Bestikkelsens Telte.
35. De undfange Ulykke og føde Elen=
dighed, og deres Bug fostrer Skuffelse.
Ps. 7, 15.

16. Kapitel.

Job svarer, at hans Venners Ord kun ere ham til Besvær; de kunne derfor gierne høre op at tale, hvortil de heller ikke have nogen Grund. Ogsaa han kunde, om de vare i hans Sted, trøste dem med saadanne tomme Ord (1—5). Uagtet han nu ikke mere venter nogen Lindring ved at tale, er der dog Noget, han endnu maa sige: Gud har ved at hjemsøge ham i sin grumme Vrede fremstillet ham som en grov Synder, og saaledes givet ham til Pris for ugudelige Menneskers Haan og Forfølgelse (6—11); midt i hans rolige Lykke har Gud uden Skaansel sønderknust ham og nedsænket ham i Sorg og Jammer, og det trods hans Uskyldighed (12—17). Han ønsker, at hans Undergang ikke maa blive uhevnet og, forvisset om, at Gud kjender hans Uskyldighed, vender han sig til ham med Bøn om, at han efter hans nærforestaaende Død vil skaffe ham Ret mod hans Modstandere (18—22).

Da svarede Job og sagde:
2. Jeg har hørt Meget som dette;
I ere besværlige Trøstere alle tilhobe. 13, 4.
3. Bliver der nogen Ende paa dine
vindige Ord? Eller hvad egger dig til
at svare?
4. Ogsaa jeg kunde tale som I; om
I vare i mit Sted, kunde jeg føie Ord
sammen over eder, og jeg kunde ryste
mit Hoved over eder; 2 Kong. 19, 21.
5. jeg kunde styrke eder med min Mund*,
og mine Læbers Medynk kunde dæmpe
eders Smerte. *d. e. med tomme Ord.
6. Om jeg taler, dæmpes ikke min
Smerte, og lader jeg det være, hvad Lin=
dring faar jeg da?
7. Ja, nu har han gjort mig træt;
du har ødelagt hele mit Hus.
8. Og du greb mig fat, det blev et
Vidne mod mig, og min Magerhed stod
op imod mig, lige i mit Aasyn anklagede
den mig.
9. Hans Vrede sønderrev mig og for=
fulgte mig; han skar Tænder imod mig;
som min Modstander hvæssede han sine
Øine mod mig. Ps. 35, 16; 37, 12
10. De* opspilede sin Mund imod mig,
med Haan sloge de mine Kindben; til=
hobe sluttede de sig sammen imod mig.
*mine Fiender, V. 11
Ps. 22, 14; 35, 21. Matt. 26, 67. Ps. 94, 21
11. Gud giver mig i Uretfærdiges Vold
og styrter mig i Ugudeliges Hænder.
12. Jeg levede i Ro; da sønderbrø[d]
han mig, han greb fat i min Nakke o[g]
sønderknuste mig, han satte mig op ti[l]
Maal for sig. 7, 20. Begr. 3, 12
13. Hans Skyttere kringsatte mig, ha[n]
kløvede mine Nyrer uden Skaansel; ha[n]
udøste min Galde paa Jorden.
14. Han rev i mig Rift paa Rift
han løb imod mig som en Vældig.
15. Jeg har syet Sæk om min Hu[d]
og stukket mit Horn i Støvet*;
*d. e. opgivet min Magt og Høihed
16. mit Ansigt blusser af Graad, o[g]
over mine Øienlaag ligger Dødsskygg[e]
17. Og dog er der ingen Vold i min[e]
Hænder, og min Bøn er ren. 1 Tim. 2, 8
18. O Jord, dæk ikke mit Blod*, o[g]
et være der noget Sted, hvor mit Skri[g]
stanser! *Es. 26, 21. 1 Mos. 4, 10
19. Se, endog nu er i Himmelen mi[t]
Vidne, og den, som kan bekræfte min[e]
Ord, i det Høie.
20. Mine Venner ere mine Spottere
til Gud ser grædende mit Øie,
21. at han maa skaffe Manden R[et]
i hans Strid med Gud og et Menneske[s]
barn Ret mod hans Næste;
22. thi faa Aar skulle endnu komm[e]
og jeg vandrer hen ad en Vei, ad hvilke[n]
jeg ikke vender tilbage. 10, 21. 1 Kong. 2, 2

17. Kapitel.

Job klager over, at hans Venner spotte ham, skjø[nt] hans Kraft er brudt, og han kun har Graven f[or] sig (1. 2). Han beder Gud antage sig hans Sa[g] mod dem, da han er den Eneste, som kan gjøre de[t]; Gud kan ikke lade hans forblindede og forrædersk[e] Venner triumfere; de haane ham, saa han fortær[es] af Græmmelse, og alle Retskafne forfærdes og ha[r]mes derover og holde saa meget mere fast ved s[in] fromme Vandel (3—9). Han venter heller ikke Fremtiden at finde nogen Visdom i sine Venne[rs] Taler; de trøste ham med Haab om en lyse Fremtid, medens han intet Andet har ivente e[nd] Døden (10—16).

Min Aand* er brudt, mine Dage u[d]
slukkede; kun Grave har jeg for mi[g].
Ps. 88, 4. *Livskra[ft]

2. Sandelig, Bespottelser omgive mig,
og mit Øie maa dvæle ved deres gjen-
stridige Færd.
3. Sæt dog et Pant, gaa i Borgen
for mig hos dig selv! Hvo er den, der
ellers skulde give mig Haandslag*?
* d. e. gaa i Borgen for mig, Ordsp. 6, 1; 11, 15.
4. Du har jo lukket deres Hjerte for
Indsigt; derfor vil du ikke ophøie dem*.
* lade dem seire.
5. Hvo der forraader Venner til Bytte*,
hans Børns Øine skulle hentæres.
* for deres Forfølgere.
6. Og man har stillet mig op som et
Ordsprog for Folk, og jeg er En, man
spytter i Ansigtet. 30, 9 fg. Ps. 69, 12.
7. Og mit Øie er sløvt af Græmmelse,
og mine Lemmer ere som en Skygge alle
tilhobe. Ps. 6, 8; 31, 10.
8. Retskafne forfærdes over dette, og den
Skyldfrie harmes over den Vanhellige;
9. den Retfærdige holder fast ved sin
Vei, og den, som har rene Hænder, faar
end mere Kraft.
10. Men I, kommer kun igjen alle
tilhobe! Jeg finder dog ikke nogen Viis
iblandt eder.
11. Mine Dage ere gangne forbi,
mine Planer sønderrevne, — mit Hjertes
Eiendom!
12. Nat gjøre de til Dag, Lyset, sige
de, er nærmere end det Mørke, som
ligger lige for mig.
13. Naar jeg haaber paa Dødsriget
som mit Hus, reder i Mørket mit Leie,
14. raaber til Graven: Du er min
Fader, til Ormen: Du er min Moder
og min Søster,
15. hvor er da mit Haab? Mit Haab
— hvo øiner det?
16. Til Dødsrigets Bomme fare de*
ned, naar jeg tillige faar Ro i Støvet.
* mine Forhaabninger.

18. Kapitel.

Bildad svarer Job, at han, om Samtalen skal fortsættes, maa ophøre med sin uforstandige Tale, og at han ingen Grund har til at behandle sine Venner som Daarer og Ugudelige (1—3). Trods al hans Rasen bliver dog Guds Verdensorden uforandret. Den Ugudeliges Lykke faar en brat Ende; overalt omgiven af Farer og Rædsler, finder han intetsteds Rast eller Ro, og tilsidst gjør Hunger, Sygdom og Død Ende paa ham; hans Bolig ødelægges, hans Slægt gaar tilgrunde, hans Ihukommelse udslettes, han selv stødes ud i Dødens Mørke, og hele Verden forfærdes over hans Undergang (4—21).

Da svarede Suhiten Bildad og sagde:
2. Naar ville I dog engang sætte
en Grænse for eders Ord? Vorder for-
standige, og derefter skulle vi tale.
3. Hvorfor ere vi agtede som Fæ?
Hvorfor ere vi urene i eders Øine?
4. O du, som sønderriver dig selv i
din Vrede! Mon Jorden for din Skyld
skal lades øde, og en Klippe rokkes fra
sit Sted?
5. Ligefuldt skal den Ugudeliges Lys
udslukkes, og hans Ilds Flamme skal
ikke skinne. Ordsp. 13, 9.
6. Lyset skal formørkes i hans Telt,
og hans Lampe udslukkes over ham.
7. Hans kraftige Skridt skulle blive
indsnævrede, og hans eget Raad styrte
ham; Ordsp. 5, 22.
8. thi han kommer ind i et Garn med
sine Fødder, og paa et Net vandrer han.
9. En Snare griber fat i hans Hæl,
en Strikke tager fat paa ham. 22, 10.
10. Hans Fangereb er skjult i Jorden,
og hans Fælde paa Stien.
11. Rædsler forfærde ham trindtom
og forjage ham, hvor han sætter sin Fod.
3 Mos. 26, 36.
12. Af Hunger vorder hans Kraft for-
tæret, og Ulykke staar beredt ved hans Side.
13. Hans Huds Stykker fortæres, ja
hans Lemmer fortæres af Dødens Første-
fødte*. * d. e. af dødbringende Sygdom.
14. Han rives bort fra sit Telt, sin
Fortrøstning, og du lader ham skride
hen til Rædslers Konge. Ps. 52, 7.
15. Hvad der ikke hører ham til, bor
i hans Telt; der strøes Svovel over
hans Bolig. V. 19.
16. Nedentil borttørres hans Rødder, og
oventil henvisne hans Grene. 14, 2. Am. 2, 9.
17. Hans Ihukommelse er forsvunden
af Landet, og hans Navn nævnes ikke mere
ude paa Marken. Ps. 9, 7. Ordsp. 10, 7.
18. Han stødes fra Lys ud i Mørke,
og han forjages fra Jorderiget.
19. Han beholder ei Barn og ei Af-
kom blandt sit Folk, og ingen Undsluppen
bliver der i hans Boliger. Ps. 21, 11.
20. Over hans Dag* forfærdes de,
som bo i Vesten, og de, som bo i Østen,
gribes af Rædsel.
* d. e. hans Undergangs Dag, Ez. 21, 25.
21. Just saaledes gaar det den Uretfær-
diges Boliger, og saaledes dens Sted,
som ikke kjender Gud. 20, 29.

19. Kapitel.

Job klager over, at hans Venner uafladelig krænke ham ved at beskylde ham for Forseelser, som i ethvert Fald maatte blive hans egen Sag, og som de ikke kunne bevise (1—5). Hans Ulykke er ikke selvforskyldt, men har sin Grund i, at Gud har behandlet ham uretfærdig. Uden at ænse hans Klageraab har Gud omgivet ham med Lidelser, hvoraf han ikke øiner nogen Udgang, berøvet ham hans Ære, Lykke og Haab og i sin Vrede ladet en Hær af Trængsler storme ind paa ham (6—12). Alle hans Frænder og Kjendinger have forladt ham; hans Husfolk vise ham den største Ringeagt; hans Hustru, Brødre og Venner afsky ham; endog Børn foragte ham; han har Intet tilbage uden sit udtærede Legeme (13—20). Overvældet af sin Elendighed, bønfalder han først sine Venner om at forbarme sig over ham, den af Gud forfulgte Mand (21. 22). Da han ved, at denne hans Bøn er forgjæves, udtaler han derefter det Ønske, at hans Vidnesbyrd om sin Uskyldighed maa blive opbevaret for de kommende Slægter (23. 24). Tilsidst hæver han sig til den glade Forvisning, at hans Gjenløser lever og engang skal optræde til hans Forsvar; efterat hans Legeme er fortæret, skal han igjen opstaa og ud fra sit Kjød skue Gud som sin Frelser (25—27). I denne sin Forvisning advarer han sine Venner mod at forfølge ham og byder dem at betænke, hvilken Dom en saadan Fremfærd vil føre over dem (28. 29).

Da svarede Job og sagde:
2. Hvor længe ville I bedrøve min
Sjæl og knuse mig med Ord?
3. Det er nu tiende Gang, I forhaane
mig, ikke skamme eder ved at nedkue mig.
4. Har jeg og virkelig faret vild, da
bliver min Vildfarelse min egen Sag.
5. Ville I virkelig hovmode eder over
mig og bevise mig min Skjændsel?
6. Erkjender dog, at Gud har gjort
mig Uret og sat sit Garn omkring mig!
7. Se, jeg raaber: Vold! — og jeg
faar intet Svar; jeg skriger, og der er
ingen Ret. 30, 20. Ps. 22, 3.
8. Min Vei har han gjærdet til, saa
jeg ikke kommer frem, og paa mine Stier
lægger han Mørke. Begr. 3, 7. 9.
9. Min Ære har han afklædt mig og
borttaget mit Hoveds Krone.
10. Han nedbryder mig trindt omkring,
saa jeg forgaar, og han oprykker mit
Haab som et Træ.
11. Han lader sin Vrede blusse op imod
mig og agter mig som sin Fiende. 33, 10.
12. Hans Skarer komme tilhobe og
bane sin Vei mod mig, og de leire sig
trindt om mit Telt.
13. Mine Brødre har han fjernet fra
mig, og mine Kjendinger ere blevne ganske
fremmede for mig. Ps. 38, 12.
14. Mine Nærmeste blive borte, og
mine Bekjendte have glemt mig.
15. Mine Husfolk og mine Tjeneste-
piger agte mig for en Fremmed; jeg er
en Udlænding i deres Øine.
16. Paa min Tjener kalder jeg, og
han svarer ikke; med egen Mund maa
jeg bønfalde ham.
17. Min Aande er modbydelig for
min Hustru, og min Stinken for min
Moders Sønner.
18. Endog Børn foragte mig; vil jeg
reise mig, saa tale de imod mig.
19. Alle mine Fortrolige afsky mig, og
de, jeg elskede, have vendt sig imod mig.
20. Mine Ben klæbe ved min Hud og
ved mit Kjød, og jeg undkommer kun
med mine Tænders Hud. Ps. 102, 6.
21. Forbarmer eder, forbarmer eder
over mig, I, mine Venner! Thi Guds
Haand har rørt ved mig.
22. Hvorfor forfølge I mig, som Gud,
og blive ikke mætte af mit Kjød?
23. O, at mine Ord dog maatte blive
opskrevne! O, at de maatte blive opteg-
nede i en Bog,
24. med Jerngriffel og Bly for evig
blive indhuggede i Klippen!
25. Men jeg, jeg ved, min Gjen-
løser lever, og som den Sidst[e]
skal han staa frem paa Støvet.
Ps. 110, 1. 1 Kor. 15, 25 f[g].
26. Og efterat denne min Hu[d]
er bleven ødelagt, skal jeg u[d]
fra mit Kjød skue Gud,
Es. 26, 19. Dan. 12, 2. Joh. 5, 28 fg
27. hvem jeg, jeg skal skue mi[g]
tilgode, hvem mine Øine skull[e]
se, og ikke nogen Fremmed; —
mine Nyrer hentæres i mit Skjød*.
Ps. 17, 15. 1 Joh. 3, 2
* af Længsel herefter, 2 Kor. 5, 2
28. Naar I sige: Hvor vi dog skull[e]
forfølge ham! (Sagens Rod er jo funde[n]
i mig) —
29. saa frygter for Sverdet! Thi Vred[e]
er en Synd, som er hjemfalden til Sverd
— forat I maa erkjende, at der er en Dom
Matt. 5, 22. Ps. 58, 12

20. Kapitel.

Den krænkende Tilrettevisning, Job har giv[et] sine Venner, nøder Zofar til at tale (1—3). Ha[n] maa foreholde Job den gamle Erfaring, at de[n] Ugudeliges Lykke er kortvarig (4. 5). Om ha[n] end stiger nok saa høit, gaar han dog tilgrunde o[g] forsvinder sporløst fra Jorden; han efterlader si[ne] Børn i Armod og lægges midt i sin fulde Ung[dom]

domskraft i Graven (6—11). Hvor sødt end det Onde smager ham, og hvor meget han end derfor søger at forlænge dets Nydelse, bliver det ham dog en dræbende Gift; han, hvis Havesyge Intet kunde mætte, maa give alt det Gods tilbage, som han har erhvervet sig ved at undertrykke de Fattige; midt i hans Overflod overfalder Trængsel ham; Gud forfølger ham i sin Vrede og bringer en uundgaaelig Undergang over ham og Alt, hvad han har (12—29).

Da svarede Na'amatitten Zofar og sagde:
2. Derfor lægge mine mangehaande
Tanker mig Svaret i Munden, og derfor
stormer det i mig;
3. forsmædelig Tilrettevisning maa jeg
høre, og min Aand giver mig Svar ud
af min Indsigt.
4. Ved du dette, at fra Evighed, fra
den Tid, Mennesker bleve satte paa Jor=
den, er det saa,
5. at Ugudeliges Jubel er kort, og
den Vanhelliges Glæde kun varer et
Øieblik?
6. Stiger end hans Høihed til Himme=
len, og naar end hans Hoved til Skyen,
Dan. 4, 10. 11. Jer. 51, 53.
7. saa gaar han dog som sit Skarn
tilgrunde for evig; de, der saa ham,
sige: Hvor er han?
8. Som en Drøm flyver han bort, og
man finder ham ikke, og han forjages
som et Nattesyn. Ps. 73, 20; 37, 36.
9. Det Øie, som saa ham, ser ham ikke
mere, og hans Sted skuer ham ikke længer.
Ps. 37, 10; 103, 16.
10. Hans Børn maa beile til Ringes
Gunst, og hans Hænder maa give hans
Formue tilbage. 27, 14. Ps. 109, 10; 37, 25.
11. Hans Ben vare fulde af hans
Ungdomskraft, og nu ligger den med
ham i Støvet.
12. Smager end det Onde ham sødt
i hans Mund, skjuler han det under sin
Tunge,
13. sparer han det og lader det ikke
fare, men holder det tilbage midt i sin
Gane,
14. saa forvandler dog hans Brød sig
i hans Indvolde til Ormegift i hans
Indre.
15. Han slugte Gods, og han maa
spy det ud igjen; Gud driver det ud af
hans Bug.
16. Ormegift maa han indsuge; Otter=
ngens Tunge dræber ham.
17. Han faar vist ikke skue Bække,
Floder, som strømme af Honning og Melk.
18. Han maa give det Erhvervede til=
bage og faar ikke nyde det; meget Gods
har han indvundet, men han faar liden
Glæde deraf. V. 15. Jer. 12, 13.
19. Thi han knuste de Ringe og lod
dem ligge; han ranede Huse til sig, men
faar ikke bygge dem om; Es. 5, 8.
20. han kjendte ikke til Ro i sit Indre;
han skal ikke undkomme med sit kjæreste
Gods.
21. Der var Intet, som undgik hans
Graadighed; derfor varer ikke hans Lykke.
22. I hans Overflods Fylde bliver det
trangt for ham; hver Nødlidendes Haand
kommer over ham. 15, 21.
23. For at fylde hans Bug sender
han* sin brændende Vrede mod ham og
lader sin Mad regne paa ham.
Ps. 11, 6. * Gud.
24. Flygter han for en Rustning af
Jern, saa gjennemborer en Bue af Kobber
ham. Am. 5, 19.
25. Drager han Pilen ud, da gaar
den ud af hans Liv, og den lynende Od
kommer frem af hans Galde; Dødsræd=
sler falde over ham.
26. Alt Mørke er opbevaret for hans
vel forvarede Skatte; Ild, som der ikke
pustes til, fortærer ham; den opæder det,
som er tilovers i hans Telt. 5 Mos. 32, 22.
27. Himmelen blotter hans Brøde, og
Jorden reiser sig imod ham.
28. Hans Huses Forraad føres bort,
det skylles bort paa hans Vredes Dag.
29. Dette er et ugudeligt Menneskes
Lod fra Gud og den Arv, som er til=
kjendt ham af den Almægtige. 18, 21.

21. Kapitel.

Job beder sine Venner nøie at mærke paa, hvad han nu vil sige dem; han vil forelægge dem Noget, som vil forfærde dem og bringe dem til at ophøre med at haane ham som en Ugudelig paa Grund af hans Ulykke, Noget, som han selv ikke kan tænke paa uden Rædsel (1—6). Hvoraf kommer det, at de Ugudelige saa ofte leve herlig og i Glæde alle sine Dage og tilsidst faa en let og smertefri Død (7—15)? Ville Vennerne indvende, at de Ugudelige dog ikke ere Herrer over sin Lykke, saa maa han hertil svare, at de dog kun sjelden gaa tilgrunde (16—18). Ville de fremdeles indvende, at Gud dog straffer de Ugudeliges Synd paa deres Børn, saa maa han hertil svare, at Straffen burde ramme dem selv, idet de ikke bekymre sig om, hvorledes det vil gaa deres Børn (19—21). Vil man ikke være klogere end Gud, saa maa man erkjende, at af to Mennesker ofte den Ene, den Ugudelige, lever lykkelig ligetil sin Død, medens den Anden, den Gudfrygtige, aldrig har smagt noget Godt, og at

de i Døden begge dele den samme Lod (22—26). Bare for at kunne erklære Job for ugudelig paastaa Vennerne mod al Erfaring, at den Onde altid gaar tilgrunde; tvertimod bliver han ofte sparet paa Ulykkens Dag, og Ingen vover at foreholde ham hans Uretfærdighed; selv i Døden viser man ham Ære, og han hviler sødt i sin Grav (27—33). Vennernes Tale er derfor baade trøstesløs og troløs (34).

Da svarede Job og sagde:

2. Hører agtsomt mit Ord og lader dette være den Trøst, I yde mig!

3. Fordrager mig, og jeg vil tale, og efterat jeg har talt, kan du spotte.

4. Mon min Klage gjælder et Menneske? Eller hvorfor skulde min Aand ikke blive utaalmodig?

5. Vender eder til mig og forfærdes, og lægger Haand paa Mund! 29, 9; 39, 37.

6. Kommer jeg det i Hu, saa forfærdes jeg, og mit Kjød gribes af Bæven.

7. Hvorfor blive de Ugudelige ilive, blive gamle, tiltage endog i Velmagt? Ps. 73, 3 fg. Jer. 12, 1. Hab. 1, 13.

8. Deres Afkom staar fast for deres Aasyn omkring dem, og deres Efterkommere for deres Øine.

9. Deres Huse ere i Fred uden Frygt, og Guds Ris kommer ikke over dem.

10. Hans Okse befrugter og spilder ikke, hans Ko kalver og kaster ikke i Utide.

11. De slippe sine Børn ud som Smaakvæget, og deres Smaagutter hoppe omkring. Ps. 17, 14.

12. De opløfte sin Røst til Pauke og Citar, og de glæde sig ved Fløitens Lyd.

13. De tilbringe sine Dage i Lykke, og i et Øieblik fare de ned til Dødsriget.

14. Og dog sagde de til Gud: Vig fra os! Vi have ikke Lyst til Kundskab om dine Vete. 22, 17.

15. Hvad er den Almægtige, at vi skulde tjene ham, og hvad Gavn skulde vi have af at vende os til ham med Bøn? 2 Mos. 5, 2. Mal. 3, 14.

16. Se,* deres Lykke staar ikke i deres Haand. — **De Ugudeliges Raad er langt borte fra mig. *ville I sige.
** Her begynder Jobs Svar. 22, 18.

17. Hvor ofte udslukkes vel de Ugudeliges Lampe og kommer deres Ulykke over dem? Hvor ofte tildeler han dem vel Smerter i sin Vrede?

18. Hvor ofte blive de vel som Straa for Vinden, som Avner, Stormen bortfører? Ps. 1, 4; 35, 5; 83, 14.

19. Gud* gjemmer hans Straf til hans Børn. — **Han gjengjælde ham selv, saa han kjender det!
* ville I sige. ** Dette er Jobs Svar. 2 Mos. 20, 5.

20. Med egne Øine se han sin Fordærvelse, og af den Almægtiges Fortørnelse drikke han selv! Ps. 75, 9.

21. Thi hvad bekymrer han sig om sit Hus efter sig, naar hans Maaneders Tal er ude?

22. Vil man lære Gud Visdom, ham, som dog dømmer de Høie? Es. 40, 13. Rom. 11, 34. 1 Kor. 2, 16.

23. Den Ene dør midt i sin Velmagt, ganske tryg og rolig;

24. hans Kar vare fulde af Melk, og Marven i hans Ben var saftfuld.

25. Og den Anden dør med bitterlig bedrøvet Sjæl og har aldrig nydt, hvad godt er.

26. Begge ligge de i Støvet, og Orme dække dem. Præd. 9, 2. 3. Es. 14, 11.

27. Se, jeg kjender eders Tanker og de Anslag, med hvilke I øve Vold imod mig;

28. thi I sige: Hvor er Tyrannens Hus, og hvor det Telt, hvori de Ugudelige bo?

29. Have I ikke adspurgt Veifarende? Og deres Vidnesbyrd ville I jo dog ikke forkaste,

30. at den Onde spares paa Ulykkens Dag, paa Vredens Dag føres de bort.

31. Hvo foreholder ham hans Vei lige i hans Aasyn? Og naar han gjør Noget, hvo gjengjælder ham det?

32. Og han — til Graven bæres han hen, og over Gravhøien vaager man.

33. Sød er hans Hvile i Dalens Muld, og efter ham drage alle Mennesker, og paa dem, der gaa foran ham, er der ikke Tal.

34. Hvor kunne I da trøste mig med saa forfængelig en Trøst? Og af eders Svar bliver kun Troløshed tilbage.

22. Kapitel.

Elifas svarer Job, at Gud ikke kan have straffet ham for sin egen Skyld; han har jo ingen Fordel af et Menneskes Retfærdighed. Ligesaa lidt kan han have straffet ham for hans Gudfrygtigheds Skyld. Aarsagen til hans Lidelse kan alene være hans mange og store Synder; han har i sin Haves syge undertrykt de Elendige og været ubarmhjertig mod de Fattige (1—10). Job bør betænke den Straf, som allerede har rammet ham, og ikke forøge sin Brøde ved at negte Guds Verdensstyrelse, saaledes som Oldtidens Ugudelige have gjort, hvem Gud for deres Ugudeligheds og Utaknemmeligheds

:kyld har tilintetgjort til Fryd for de Retfærdige,
›m de havde undertrykt (11—20). Da skal Gud
live hans Rigdom, hans Lyst og Glæde, høre
ans Bønner og lade Alt lykkes for ham; skulde
an da end stundom blive nedbøiet, saa skal han
og atter blive opløftet; ja han skal endog ved sin
:orbøn redde den Skyldige fra Straf (21—30).

Da svarede Temaniten Elifas og sagde:
2. Kan en Mand vel gavne Gud?
Nei, sig selv gavner den Forstandige.
3. Er det nogen Fordel for den Al-
mægtige, at du er retfærdig, eller nogen
Vinding, at du vandrer ustraffelig?
4. Er det for din Gudsfrygts Skyld,
t han revser dig, gaar irette med dig?
5. Er ikke din Ondskab stor og dine
Misgjerninger uden Ende?
6. Thi du udpantede dine Brødre uden
Aarsag og drog Klæderne af de Nøgne.
24, 7; Es. 58, 7.
7. Du gav ikke den Trætte Vand at
drikke, og den Hungrige negtede du Brød.
Matt. 25, 42.
8. Men den Mand, som brugte sin
Arm, han fik Landet i Eie, og den Høit-
anseede boede i det.
9. Enker har du ladet fare tomhæn-
dede, og Faderløses Arme bleve knuste.
10. Derfor er der Snarer trindt om-
kring dig, og pludselig Skræk forfærder
dig. 18, 9 fg.
11. Eller ser du ikke Mørket og den
Strøm af Vand, som dækker dig?
12. Er ikke Gud høi som Himmelen?
Og se de øverste Stjerner, hvor høit de staa!
13. Og du siger: Hvad ved Gud?
Mon han vel dømmer gjennem Mulmet?
Ps. 10, 11; 94, 7. Es. 29, 15. Jer. 23, 23. 24.
14. Skyerne ere et Skjul for ham, saa
han ikke ser, og paa Himmelens Hvæl-
ving vandrer han.
15. Vil du følge Oldtidens Sti, som
Syndens Mænd vandrede,
16. de, som bleve bortrykkede før Ti-
den, og hvis Grundvold blev opløst i en
Strøm,
15, 32. 33.
17. som sagde til Gud: Vig fra os,
og spurgte, hvad den Almægtige vel
skulde kunne gjøre for dem,
21, 14. 15.
18. endog han havde fyldt deres Huse
med Godt? — Men de Ugudeliges Raad
er langt borte fra mig. — 21, 16.
19. Retfærdige saa det* og glædede
sig, og den Uskyldige spottede dem:
Ps. 107, 42. *V. 16.
20. Sandelig, vor Modstander er til-
intetgjort, og Ild har fortæret deres
Overflod.
21. Forlig dig dog med ham, og hav
saa Fred! Derved skal der komme Godt
til dig.
22. Tag dog mod Lærdom af hans
Mund og læg hans Ord i dit Hjerte!
23. Vender du om til den Almægtige,
da skal du vorde gjenopbygget, naar du
fjerner Uret fra dine Telte. 8, 5. 6; 11, 14. 15.
24. Kast dit Guld i Støvet og dit Ofir-
guld blandt Bækkenes Stene!
25. Saa skal den Almægtige være dit
Guld, være dig Dynger af Sølv;
26. thi da skal du fryde dig ved den
Almægtige og opløfte dit Aasyn til Gud.
Ps. 37, 4.
27. Du skal bede til ham, og han skal
høre dig, og du skal betale dine Løfter,
Es. 65, 24. Ps. 50, 14.
28. og sætter du dig Noget fore, da
skal det lykkes for dig, og over dine Veie
skal der skinne Lys;
29. naar de føre nedad, skal du sige:
Opad! Han skal frelse den, hvis Øie er
nedslaaet; 11, 17.
30. han skal redde endog den, som ikke
er uskyldig, og reddes skal han ved dine
Hænders Renhed*. *naar du beder for ham;
1 Tim. 2, 8. Jak. 5, 16. Job 42, 8.

23. Kapitel.

Da Jobs Venner fremdeles betragte hans Klage
som Gjenstridighed, uagtet han søger at dæmpe
den, ønsker han at kunne fremtræde med sin Sag
for Guds Domstol; han er forvisset om, at Gud
da ikke vilde bruge sin Overmagt mod ham, men
agte paa ham og erkjende ham for retfærdig (1—7).
Men Gud lader sig intetsteds finde af ham; thi
uagtet han ved, at Job har vandret ustraffelig
efter hans Lov, fuldbyrder han dog, hvad han
engang har besluttet over ham. Denne Guds Hand-
lemaade, som ofte gjentager sig i Verden, fylder
hans Hjerte med Forfærdelse (8—17).

Da svarede Job og sagde:
2. End idag gjælder min Klage for
Gjenstridighed; min Haand hviler dog
tungt paa mit Suk*.
*d. e. jeg stræber dog at dæmpe min Klage.
3. O, at jeg vidste at finde ham, at
jeg kunde komme til hans Trone!
9, 34 fg. 13, 3.
4. Jeg skulde lægge min Sag frem for
hans Aasyn og fylde min Mund med
Beviser.
5. Jeg skulde faa vide de Ord, han
vilde svare mig, og mærke mig, hvad
han vilde sige til mig.
6. Skulde han da med fuld Kraft stride
med mig? Mon ikke just han skulde agte
paa mig?

7. Da skulde en Retskaffen gaa irette
med ham, og jeg skulde for al Tid slippe
fra min Dommer.
8. Se, gaar jeg fremad, saa er han der
ikke, eller tilbage, saa bliver jeg ham ikke var;
9. er han virksom til Venstre, saa skuer
jeg ham ikke; bøier han af til Høire,
saa ser jeg ham ikke.
10. Thi han kjender den Vei, jeg holder
mig til; prøvede han mig, saa skulde jeg
gaa frem som Guldet. Ps. 17, 3.
11. Min Fod holdt sig i hans Spor;
jeg bevarede hans Vei og bøiede ikke af.
12. Fra hans Læbers Bud veg jeg
ikke; fremfor min egen Lov* gjemte jeg
hans Munds Ord. * Rom. 7, 23.
13. Men han er den Eneste, og hvo
hindrer ham? Hvad hans Sjæl har Lyst
til, det gjør han. Dan. 4, 35.
14. Thi han fuldbyrder, hvad han har
beskikket mig, og af Saadant er der Meget
hos ham.
15. Derfor forfærdes jeg for ham; be-
tragter jeg det*, saa bæver jeg for ham.
* V. 14.
16. Og Gud har gjort mit Hjerte bange,
og den Almægtige har forfærdet mig,
17. fordi jeg ikke blev bortrykket fra
Mørket, og han ikke skjulte Mulmet for
mit Aasyn. Es. 57, 1.

24. Kapitel.

Ubegribeligt er det, vedbliver Job, at Gud und-
lader at straffe de Ugudelige (1). Der gives dem,
som af Havesyge aabenlyst og voldsomt undertrykke
de Fattige og Hjælpeløse og derved bringe dem i
den største Elendighed; men Gud ænser det ikke
(2—12). Andre, Mordere, Tyve og Horkarle, øve
ustraffet sit ugudelige Væsen i Løndom (13—17).
Vennerne tale vistnok i stærke Udtryk om, at de
Ugudelige faa en brat og forfærdelig Ende (18—21).
Men i Virkeligheden forholder det sig unegtelig
ganske anderledes; Gud giver dem et langt Liv og
redder dem af de største Farer; han lader dem leve
i Tryghed og omsider i en moden Alder dø som
alle Andre (22—25).

Hvorfor ere ikke Tider* opbevarede af
den Almægtige? Og hvorfor se de,
som kjende ham, ikke hans Dage?
* Straffetider.
2. Man flytter Grænseskjel; man raner
Hjorde og fører dem paa Græs.
5 Mos. 19, 14; 27, 17. Ordsp. 22, 28.
3. Faderløses Asen driver man bort;
man tager Enkens Okse i Pant.
22, 6. 5 Mos. 24, 17.
4. Man fortrænger Fattige fra Veien;
de Sagtmodige i Landet maa skjule sig
tilhobe.

5. Se, som Vildæsler i Orkenen gaa
de ud til sin Gjerning, søgende efter Føde;
den øde Mark yder dem Brød til Børnene.
6. Paa Marken høste de den Ugude-
liges Foder, og i hans Vingaard holde
de Efterhøst.
7. Nøgne overnatte de uden Klæder og
uden Dække i Kulden.
8. Af Bjergenes Vandskyl blive de
vaade, og fordi de intet Ly have, klamre
de sig til Klippen.
9. Man river en Faderløs fra Moder-
bryst, og hvad en Elendig har paa sig,
tager man i Pant.
10. Nøgne gaa de, uden Klæder, og
hungrige bære de Kornbaand.
11. Mellem deres* Mure perse de
Olje; de træde Vinperserne og tørste.
Jak. 5, 4. * de Ugudeliges.
12. Fra Mændenes Stad lyder Støn-
nen, og Gjennemboredes Sjæl skriger;
men Gud agter ikke paa slig Skjændighed.
13. Der er ogsaa dem, som ere Fien-
der af Lyset; de kjende ikke dets Veie,
og de holde sig ikke paa dets Stier.
14. Henimod Morgenlyset staar Mor-
deren op, slaar den Elendige og Fattig
ihjel, og om Natten er han som Tyven.
Ps. 10, 8. 9
15. Og Horkarlens Øie tager Stum-
ringen i Agt, idet han siger: Intet Øi
ser mig; og han lægger et Dække ove
sit Aasyn. Es. 29, 15. Job 22, 13
16. Man bryder i Mørket ind i Huse
om Dagen lukke de sig inde; de kjend
ikke Lyset. Joh. 3, 20
17. Thi for dem alle er Dødsskyggen
Morgen; thi han er velkjendt med Døds
skyggens Rædsler. * d. e. det dybeste Mørke
18. Hastig* rives han med af Strøm
men; forbandet bliver deres Arvedel
Landet; han vandrer ikke mere pa
Veien til Vingaardene. * mene J
19. Tørke og Hede sluger Snevand
Dødsriget dem, der synde.
20. Moderlivet glemmer ham, Orme
fortærer ham med Velbehag, han thu
kommes ikke mere, og sønderbrudt som e
Træ er Uretfærdighed,
21. han, som plyndrede den Ufrugt
bare, der ikke fødte, og aldrig gjord
Godt mod Enken.
22. Men* han** opholder Mægtig
længe ved sin Kraft; de reise sig, skjøn
de mistvivlede om Livet.
* Dette er Jobs Svar. ** Gu
23. Han giver dem at leve i Tryghe

de blive støttede, og hans Øine ere
er deres Veie.
24. De stige høit; en liden Stund,
a ere de ikke mere, og de segne hen;
m alle Andre dø de, og som Aksetoppen
skjæres de. 21, 18.
25. Og er det nu ikke saa, hvem gjør
ig da til Løgner og mit Ord til Intet?

25. Kapitel.

For at imødegaa Jobs Pukken paa sin egen
tfærdighed foreholder Bildad ham Guds uende-
e Høihed og Magt; det usle Menneske kan
mulig være retfærdigt for ham, for hvem end
e Himmelens Lys ere rene (1—6).

Da svarede Suhiten Bildad og sagde:
2. Herredømme og Skræk ere hos
m; han gjør Fred i sine høie Himle.
3. Er der Tal paa hans Skarer? Og
er hvem opgaar ikke hans Lys?
4. Hvorledes skulde da et Menneske
ære retfærdigt for Gud, og hvorledes
t, som er født af en Kvinde, være ren?
4, 17 15, 14.
5. Se, selv Maanen er ikke blank, og
jernerne ere ikke rene i hans Øine,
15, 15.
6. end sige da et Menneske, den Orm,
et Menneskebarn, den Maddik.

26. Kapitel.

Job spotter over Bildads Tale, fordi der hverken
Hjælp eller Raad i den (1—4). For at vise,
ogsaa han kjender Guds Storhed og Hersker-
gt over den hele Skabning, skildrer han den i
nu stærkere Udtryk, end Bildad har gjort (5—13).
n slutter med, at Mennesket kun kjender den
ndste Del af Guds Storhed; hans fulde Hersker-
gt er ufattelig for os (14).

Da svarede Job og sagde:
2. Hvor du har hjulpet den Afmæg-
ge, støttet den kraftløse Arm!
3. Hvor du har givet den Uvise Raad
kundgjort Visdom i Overflod!
4. For hvem har du fremført Ord,
hvis Aande udgik fra dig?
5. Dødningerne bæve, Vandenes Dyb
de, som bo i dem.
6. Dødsriget er blottet for ham, og
fgrunden uden Dække.
Ordsp. 15, 11. Ps. 139, 8.
7. Han udbreder Norden over det Øde,
n hænger Jorden paa Intet.
8. Han binder Vandene sammen i sine
kyer, og Skyen brister ikke under dem.
Ps. 104, 3.
9. Han lukker for sin Trone, breder
er den sin Sky.
10. En Grænse har han rundt om
draget over Vandenes Flade, der, hvor
Lyset grænser til Mørket.
11. Himmelens Søiler bæve, og de
forfærdes for hans Trusel. Ps. 18, 8.
12. Ved sin Kraft oprører han Havet,
og ved sin Forstand knuser han Overmodet.
13. Ved hans Aand bliver Himmelen
klar; hans Haand gjennemborer den let-
farende Slange.
14. Se, dette er den yderste Rand af
hans Vei, og hvor svag er Lyden af
det Ord, vi høre! Men hans Vældes
Torden — hvo fatter den?

27. Kapitel.

Da ingen af Vennerne svarer, vedbliver Job at
tale (1). Ved Gud, som har negtet ham hans Ret,
sværger han som en Mand, der endnu har sin
fulde Aandskraft, at hans Vidnesbyrd om sig selv
er sandt; indtil sit sidste Aandedræt vil han fast-
holde sin Uskyldighed; et Vidnesbyrd om den er,
at en Ugudelig i sin Ulykke ikke, som han, kan
haabe Frelse af Gud, glæde sig i ham og paakalde
ham (2—10). Efter at have erklæret, at han vil
lære Vennerne, hvorledes Gud handler med den
Ugudelige, Noget, som de vistnok selv kjende, men
falskelig have anvendt paa ham, skildrer han den
Ugudeliges sørgelige Lod. Hans Børn omkomme
ved Sverd, Hunger og Pest; det Gode, han har
opdynget, bliver frataget ham og givet de Ret-
færdige; selv bliver han pludselig bortrykket under
Menneskenes Forhaanelser (11—23).

Og Job blev ved at fremføre sin Vis-
doms-Tale og sagde:
2. Saasandt Gud lever, som har taget
min Ret fra mig, og den Almægtige,
som har bitterlig bedrøvet min Sjæl
34, 5. Rut 1, 20.
3. (thi endnu er hele mit Livspust i mig,
og den Almægtiges Aande i min Næse):
4. Mine Læber tale ikke Uret, og min
Tunge udsiger ikke Svig.
5. Langt være det fra mig at give eder
Ret! Indtil jeg opgiver Aanden, lader
jeg mig ikke min Uskyldighed fratage.
6. Paa min Retfærdighed holder jeg
fast og slipper den ikke; mit Hjerte be-
breider mig ikke nogen af mine Dage.
Ap.G. 24, 16. 1 Kor. 4, 4. 2 Tim. 1, 3.
7. Min Fiende staa som en Ugudelig,
og min Modstander som en Uretfærdig!
8. Thi hvad er den Vanhelliges Haab,
naar Gud afskjærer hans Sjæl, naar han
drager den ud? Luk. 12, 20.
9. Mon vel Gud hører hans Skrig,
naar Trængsel kommer over ham?
Joh. 9, 31.
10. Eller kan han fryde sig ved den
Almægtige, paakalde Gud til enhver Tid?

11. Jeg vil underviſe eder om Guds
Haand; jeg vil ikke fordølge, hvad den
Almægtige har iſinde.
12. Se, I have alle ſelv ſeet det, og
hvorfor føre I da ſaa forfængelig Tale?
13. Dette er det ugudelige Menneſkes
Lod hos Gud og Voldsmænds Arv, ſom
de faa af den Almægtige.
14. Vorde hans Børn mange, da er
det for Sverdet, og hans Afkom mættes
ikke med Brød.
2 Kong. 10, 7. Job 18, 19; 20, 10.
15. Hans Undſlupne begraves ved Peſten,
og hans Enker holde ikke Klagemaal.
16. Naar han opdynger Sølv ſom
Støv og ſkaffer ſig Klæder ſom Ler,
17. ſaa ſkaffer han ſig dem, men den
Retfærdige ſkal iføre ſig dem, og Sølvet
ſkal den Uſkyldige dele.
Ordſp. 13, 22. Præd. 2, 20.
18. Som Møllet har han bygget ſit
Hus og ſom den Hytte, en Markvogter
gjør ſig.
19. Rig lægger han ſig, og Intet er
borttaget; han ſlaar ſine Øine op, og
det* er der ikke. *det, han eiede.
20. Som en Vandflom indhente Rædſler
ham, om Natten fører en Storm ham bort.
21. Øſtenvind løfter ham op, og han
farer afſted, og den veirer ham bort fra
hans Sted.
22. Og han* ſkyder paa ham og ſpa-
rer ham ikke; for hans Haand flyr han
i Haſt. *Gud.
23. Man klapper i Hænderne over ham
og piber ham bort fra hans Sted.
Begr. 2, 15. Nah. 3, 19.

28. Kapitel.

Dette er de Ugudeliges Lod, fordi de mangle den ſande Visdom, ſom beſtaar i Herrens Frygt. Menneſket forſtaar viſtnok at trænge dybt ind i Jordens Indre og bringe alle de Skatte, ſom der ere ſkjulte, frem for Lyſet (1—11). Men Visdommen, ſom i Værd langt overgaar de koſtbareſte Ting, findes intetſteds i hele Verden (12—22). Gud alene kjender den og har ogſaa aabenbaret den dengang, da han gav alle Ting deres beſtemte Love, og han har kundgjort for Menneſket, at dets Visdom beſtaar i at frygte Herren og vige fra det Onde (23—28).

Thi Sølvet har ſit Findeſted, og Guldet,
man lutrer, ſit Sted;
2. Jern hentes fra Jorden, og Sten
ſmelter man til Kobber.
3. Man gjør Ende paa Mørket, og
til det Allerynderſte gjennemgranſker man
Mulmets og Dødsſkyggens Stene;
4. de bryde en Skakt langt bort fra
Menneſkers Bolig, forglemte af Menneſke-
fod; de hænge fjernt fra Menneſker, de
ſvæve.
5. Af Jorden kommer der Brød, og
indeni den bliver Alt omveltet ſom af Ild.
6. Safiren har ſit Sted i dens Stene,
og Guldklumper findes der;
7. — en Sti, ſom ingen Rovfugl
kjender, og intet Falkeøie har ſeet;
8. ſtolte Rovdyr traadte ikke paa den,
ingen Løve ſkred frem over den.
9. Paa den haarde Sten lægger han
ſin Haand, han velter Bjerge om fra
Roden af.
10. I Klipperne ſprænger han Ren-
der, og alt Koſtbart ſkuer hans Øie.
11. Han dæmmer for Bækkenes Graad*
og fører ſkjulte Ting frem for Lyſet.
*d. e. Dryppet af Vandaarerne.
12. Men Visdommen, hvorfra ſkal den
findes frem? Og hvor er vel Forſtan-
dens Sted?
13. Intet Menneſke kjender dens Værd,
og den findes ikke i de Levendes Land.
14. Dybet ſiger: I mig er den ikke,
og Havet ſiger: Den er ikke hos mig.
15. Den kan ikke kjøbes for koſteligt
Guld, og dens Pris ikke opveies med Sølv.
16. Den opveies ikke med Ofirs Guld,
med dyrebar Onyx og Safir.
17. Guld og Glas komme ikke op imod
den, og man kan ikke bytte ſig den til
for Kar af fint Guld.
18. Om Koraller og Kryſtal er der ikke
Tale, og Visdoms Beſiddelſe er bedre
end Perler. Ordſp. 3, 15; 8, 11.
19. Ætiopiens Topas kommer ikke op
mod den; med purt Guld opveies den ikke.
20. Visdommen altſaa, hvorfra kom-
mer den? Og hvor er Forſtandens Sted?
21. Den er dulgt for alt Levendes Øine,
og den er ſkjult for Himmelens Fugle;
22. Afgrunden og Døden ſige: Med vore
Øren have vi hørt et Rygte om den.
23. Gud kjender Veien til den, og
han ved dens Sted.
24. Thi han ſkuer til Jordens Ender;
hen under hele Himmelen ſer han.
25. Da han beſtemte Vindens Vegt og
afmaalte Vandet med Maal,
26. da han beſtemte en Lov for Reg-
net og en Vei for Tordenens Straale,
27. da ſaa han den og kundgjorde den,
da beredte han den og udgrundede den
ogſaa. Ordſp. 3, 19.

28. Og han sagde til Mennesket: Se,
[a]t frygte Herren, det er Visdom,
[o]g at vige fra Ondt er Forstand.
Ps. 111, 10. Ordsp. 1, 7; 9, 10.

29. Kapitel.

Job kaster et vemodigt Blik tilbage paa den [L]ykke, han har nydt i tidligere Dage. Han kunde dengang glæde sig i Guds naadige Varetægt og [f]ortrolige Samfund, var omgiven af sine Børn og [l]evede i største Overflod. Han stod dengang ogsaa [i] den høieste Anseelse, fordi han tog sig af alle [E]lendige og Forladte og hjalp dem mod deres Undertrykkere (1—17). Han udtaler derpaa, at han [h]avde haabet, at denne hans Lykke skulde vedvare [li]getil hans Livs Ende (18—20), og skildrer saa [m]aany den store Anseelse og Indflydelse, han dengang havde (21—25).

Og Job blev ved at fremføre sin Vis-
doms-Tale og sagde: 27, 1.
2. O, at jeg havde det som i fordums
[M]aaneder, som i de Dage, da Gud be-
[v]arede mig,
3. da hans Lampe skinnede over mit
[H]oved, da jeg ved hans Lys vandrede
[g]jennem Mørket, 18, 6.
4. som jeg havde det i min Høsts
[D]age, da Guds Fortrolighed var over
[m]it Telt, Ps. 25, 14.
5. da den Almægtige endnu var med
[m]ig, mine Børn trindt omkring mig,
6. da mine Trin badede sig i Melk,
[o]g Klippen udgjød Oljebække hos mig!
5 Mos. 33, 24.
7. Naar jeg gik ud til Porten, op i
[S]taden, beredte mit Sæde paa Torvet,
8. da saa Ynglinger mig og krøbe i
[S]kjul, og Graahærdede reiste sig og bleve
[st]aaende;
9. Høvdinger holdt inde med sine Ord
[o]g lagde Haanden paa sin Mund;
21, 5; 39, 37. Ordsp. 30, 32.
10. Fyrsters Røst forstummede, og deres
[T]unge blev hængende ved deres Gane;
11. naar et Øre hørte mig, priste det
[m]ig lykkelig, og naar et Øie saa mig,
[g]av det mig Vidnesbyrd.
12. Thi jeg reddede den Elendige, som
[r]aabte, og den Faderløse, som ingen Hjæl-
[p]er havde. Ps. 72, 12.
13. Den, som var Undergang nær, vel-
[si]gnede mig, og Enkens Hjerte fik jeg til
[a]t juble.
14. Jeg iførte mig Retfærdighed, og
[d]en klædte sig i mig; mit Retsind var
[m]ig som Kappe og Hovedsmykke.
15. Øine var jeg for den Blinde, og
[F]ødder var jeg for den Lamme.
16. Fader var jeg for de Fattige, og
Ukjendtes Sag undersøgte jeg. 31, 16 fg.
17. Og jeg sønderknuste den Uretfær-
diges Kindtænder og rev Byttet bort fra
hans Tænder. Ps. 58, 7.
18. Saa tænkte jeg da: I mit Rede
skal jeg opgive Aanden, og mangfoldige
som Sandet skulle mine Dage vorde;
19. min Rod skal være aaben for
Vand, og Dug overnatte paa min Gren;
20. min Ære skal forblive ny hos mig,
og min Bue foryngês i min Haand.
21. Paa mig hørte de og ventede, og
de taug til mit Raad.
22. Naar jeg havde talt, toge de ikke
tilorde igjen, og min Tale dryppede paa
dem. 5 Mos. 32, 2.
23. Og de ventede paa mig som paa
Regn, og de aabnede sin Mund som for
Sildigregn.
24. Smilede jeg til dem, saa troede
de det ikke, og mit Aasyns Lys bragte de
ikke til at svinde*.
*de vovede aldrig at vække mit Misnøie.
25. Behagede det mig at gaa til dem,
da sad jeg der som Høvding og tronede
som en Konge i sin Krigerskare, som En,
der trøster Sørgende.

30. Kapitel.

Nu derimod, siger Job, er det blevet ganske anderledes med ham. Han, den fordum saa høit Ærede, bliver nu forhaanet og mishandlet af de mest foragtelige Mennesker (1—15). Han, den fordum saa Lykkelige, er nu Dag og Nat hjemsøgt af en smertefuld og ødelæggende Sygdom, og paa hans Raab til Gud er denne saa langt fra at svare, at han tvertimod handler endnu grummere mod ham for tilsidst at føre ham til Døden (16—23). I denne Tilstand kan han ikke Andet end raabe om Hjælp, og han har en Ret til at blive hørt, da han tidligere selv har hjulpet de Elendige. Han maa vel klage, thi istedetfor den Lykke, han har ventet, er Ulykke kommen over ham; hans Sygdom lader ham aldrig Ro, afpresser ham Klageskrig og har gjort ham til den jammerfulde Skikkelse, han er. Saaledes er nu hans fordums Glæde bleven til den dybeste Sorg (24—31).

Men nu le de ad mig, de, som ere
yngre end jeg af Aar, hvis Fædre
jeg ikke agtede værd at sætte blandt mine
Faarehunde.
2. Hvortil skulde ogsaa deres Hænders
Kraft tjene mig? Hos dem er al Mand-
domskraft forsvunden.
3. Af Mangel og Hunger ere de ud-
tærede; de gnave paa den tørre Hede,
som allerede igaar var Ørk og Øde;

4. de plukke Melde ved Siden af Buske,
og Gyvelbuskes Rod er deres Brød.
5. Fra Menneskenes Selskab jages de
ud; man skriger ad dem som ad Tyve.
6. I frygtelige Kløfter maa de bo i
Jord- og Klippehuler.
7. Imellem Buske skraale de, under
Tornebuske samle de sig.
8. Som Børn af Daarer, ja Børn af
Æreløse, ere de piskede ud af Landet.
9. Og nu er jeg bleven deres Spotte-
sang og bleven dem til Mundheld.
17, 6. Ps. 69, 12. 13. Begr. 3, 14.
10. De afsky mig, holde sig langt borte
fra mig, og mit Aasyn spare de ikke for
Spyt; Ps. 31, 12; 44, 14. 4 Mos. 12, 14.
11. thi de have løst sin Tøile og yd-
myget mig, og Bidselet have de afkastet
for mit Aasyn.
12. Ved min høire Side reiser deres
Yngel sig; mine Fødder støde de bort og
bane sine Ulykkes-Veie mod mig.
13. De bryde min Sti op, hjælpe til
mit Fald, de, som selv ingen Hjælper have.
14. Som gjennem en vid Revne komme
de; gjennem nedstyrtende Mure velte de
sig frem.
15. Rædsler ere vendte mod mig, de
forfølge som Stormen min Høihed, og
som en Sky er min Velfærd faren hen.
16. Og nu udgyder min Sjæl sig hos
mig; Elendigheds Dage gribe mig.
17. Natten gjennemborer mine Ben,
saa de falde af mig, og mine nagende
Smerter hvile ikke.
18. Ved hans store Kraft forvandler
min Klædning sig; som Kraven paa min
Underkjortel omslutter den mig.
19. Han har kastet mig hen i Skarnet,
saa jeg er bleven lig Støv og Aske.
20. Jeg skriger til dig, men du svarer
mig ikke; jeg staar der, og du ser paa mig.
19, 7. Ps. 22, 3. Begr. 3, 8. Hab. 1, 2.
21. Du forvandler dig til en grusom
Fiende imod mig, med din Haands Styrke
forfølger du mig. 13, 24.
22. Du løfter mig op i Stormen, du
lader mig fare afsted, og du lader mig
forgaa i dens Brag;
23. thi jeg ved det: til Døden fører
du mig hen og til Samlingshuset for
alt Levende.
24. Dog, udrækker man ikke sin Haand,
naar Alt synker i Grus? Skriger man
ikke om Hjælp, naar man er i Ulykke?
25. Græd jeg ikke over den, som havde
haarde Dage? Sørgede ikke min Sjæl
over den Fattige? Ps. 35, 13 fg. Rom. 12, 15.
26. Thi jeg ventede Godt, men der
kom Ondt, og jeg haabede Lys, men der
kom Mørke. Jer. 14, 19.
27. Mine Indvolde syde og ere ikke stille;
Elendigheds Dage ere komne over mig.
28. Sort gaar jeg omkring, men ikke
af Solens Hede; jeg reiser mig i For-
samlingen og raaber om Hjælp.
29. Jeg er bleven en Broder af Schaka-
ler og en Stalbroder af Strudse. Mika 1, 8.
30. Min Hud er sort og falder af mig,
og mine Ben ere forbrændte af Hede.
31. Og min Citar er bleven til Sorg,
og min Fløite til Grædendes Klagelyd.
Begr. 5, 15.

31. Kapitel.

Job bevidner høitidelig, at hans Liv har været ustraffeligt i alle Maader; hans jammerfulde Tilstand er saaledes ikke en Følge af hans Synder. Han har omhyggelig vogtet sig for al ukysk Begjæring, vel vidende, at Gud ser Alt og straffer den Ugudelige (1—4). Han har skyet al Falskhed og bevaret sine Hænder rene (5—8). Han har ikke krænket sin Næstes Hustru, en Skjændselsgjerning, som fører til Undergang (9—12). Han har agtet sin Træls Ret, ihukommende, at ogsaa han er en Guds Skabning (13—15). Han har ikke været ubarmhjertig mod den Fattige og Hjælpeløse, end sige benyttet sin Anseelse til at undertrykke ham (16—23). Han har ikke sat sin Lid til sine Skatte eller gjort sig skyldig i noget Afguderi (24—28). Han har hverken glædet sig over sine Fienders Ulykke eller ønsket dem Døden (29. 30). Han har ikke lukket sin Dør for Nogen (31. 32). Han har heller ikke af Frygt for Mængdens Dom skjult nogen Synd (33. 34). Han ønsker at kunne fremlægge sin Sag for Gud, idet han er vis paa da at skulle blive frikjendt (35—37). Han slutter med at bevidne, at han ikke har erhvervet sig sine Eiendomme ved Uretfærdighed og Undertrykkelse (38—40).

En Pakt havde jeg gjort med mine
Øine, og hvorledes skulde jeg da se
paa en Jomfru? Matt. 5, 28. 29.
2. Og hvad vilde ellers min Lod blive
fra Gud herovenfra, og min Arv fra
den Almægtige, fra det Høie?
3. Rammer ikke Fordærvelse den Uret-
færdige, og Ulykke dem, som gjøre Ondt?
4. Ser ikke han mine Veie, og tæller
ikke han alle mine Skridt?
23, 10; 34, 21. Ordsp. 5, 21.
5. Dersom jeg har vandret med Falsk-
hed, og min Fod har hastet til Svig
6. (Gud veie mig paa Retfærds Vegt-
skaaler, og han skal erkjende min Ustraf-
felighed),

7. dersom mit Skridt bøiede af fra
Veien, og mit Hjerte har vandret efter
mine Øine, og nogen Plet klæber ved
mine Hænder, Ps. 7, 4 fg.
8. da gid jeg maa saa, men en Anden
æde, og mine Spirer oprykkes med Rod!
9. Dersom mit Hjerte har ladet sig
daare for en Kvindes Skyld, og jeg har
luret ved min Næstes Dør,
10. da male* min Hustru for en Anden,
og Andre bøie sig over hende! * 2 Mos. 11, 5.
11. Thi Saadant er en Skjændsels-
daad, og det er en Misgjerning, hjem-
falden til Dom. 5 Mos. 22, 22.
12. Thi det er en Ild, som fortærer
indtil Afgrunden, og alt mit Gods skulde
den tilintetgjøre fra Roden af.
13. Dersom jeg har foragtet min
Træls og min Trælkvindes Ret, naar
de havde Trætte med mig
14. (hvad skulde jeg ogsaa gjøre, naar
Gud reiste sig, og hvad skulde jeg svare
ham, naar han ransagede?
15. Har ikke han, som skabte mig i
Moders Liv, skabt ogsaa ham, og har
ikke Een og den Samme beredt os i
Moderskjødet?) — 34, 19. Ordsp. 22, 2.
16. dersom jeg har negtet Fattige deres
Begjæring og ladet Enkens Øine vansmægte
29, 16.
17. og ædt min Bid alene, saa den
Faderløse ikke fik æde deraf
18. (nei, fra min Ungdom af voksede
han op hos mig som hos en Fader, og fra
min Moders Liv af ledede jeg hende*) —
* Enken, V. 16.
19. dersom jeg har seet en Forkommen
uden Klæder, og at den Fattige intet
Dække havde,
20. dersom hans Lænder ikke have vel-
signet mig, og han ikke har faaet varme
sig med Ulden af mine Faar,
21. dersom jeg har løftet min Haand
mod den Faderløse, fordi jeg saa min
Hjælp i Porten,
22. saa gid min Skulder maa falde
fra sit Skulderblad, og min Arm vorde
afbrudt fra sin Armpibe!
23. Thi Guds Straf var mig en Rædsel,
og mod hans Høihed vilde jeg Intet formaa.
24. Dersom jeg har gjort Guldet til
mit Haab og sagt til Guldklumpen: Du
er min Tillid, Ps. 52, 9; 62, 11. 1 Tim. 6, 17.
25. dersom jeg har glædet mig, fordi
min Formue blev stor, og fordi min
Haand erhvervede Meget, Luk. 12, 16 fg.
26. dersom jeg saa Lyset, hvorledes
det skinnede, og Maanen, hvorledes den
skred prægtig frem,
27. og mit Hjerte da i Løndom blev
daaret, og jeg tilkastede dem Haandkys*
* saa jeg gjorde mig skyldig i Afguderi.
5 Mos. 4, 19. Ez. 8, 16.
28. (ogsaa det vilde være en Mis-
gjerning, hjemfalden til Dom; thi da
havde jeg fornegtet Gud i det Høie) —
5 Mos. 17, 3 fg.
29. dersom jeg har glædet mig ved
min Avindsmands Ulykke og jublet, fordi
Ondt rammede ham Ordsp. 24, 17.
30. (nei, jeg tillod ikke min Mund
at synde, under Forbandelse at begjære
hans Liv) — 1 Kong. 3, 11.
31. dersom Mændene i mit Telt ikke
have sagt: Hvo kan vel opvise En af
hans Kjød*, som ikke er bleven mættet?
* hans Medmennesker, Es. 58, 7.
32. (den Fremmede maatte ikke ligge
udenfor om Natten; jeg aabnede mine
Døre for den Veifarende) —
Rom. 12, 13. Hebr. 13, 2.
33. dersom jeg, som Mennesker pleie,
har skjult mine Synder, saa jeg dulgte
min Misgjerning i min Barm,
Ps. 32, 5. Jak. 5, 16.
34. fordi jeg frygtede den store Mængde,
og Slægters Foragt skrækkede mig, saa
jeg blev taus og ikke gik ud af min
Dør —*.
* da lægge Gud den haardeste Straf paa mig.
35. O, at jeg havde den, der vilde høre
paa mig! Se, her er min Underskrift*, den
Almægtige svare mig! O, at jeg havde
det Skrift, min Modstander har optegnet!
* mit underskrevne Indlæg i Sagen.
36. Sandelig, jeg skulde tage det paa
min Skulder, jeg skulde binde det om
mig som et Hovedsmykke;
37. jeg skulde kundgjøre ham Tallet
paa mine Skridt, som en Fyrste skulde
jeg nærme mig til ham.
38. Dersom min Jord skriger over
mig, og alle dens Furer græde,
39. dersom jeg har fortæret dens Kraft*
uden Betaling og udblæst dens Eieres Liv,
* d. e. Grøde, 1 Mos. 4, 12.
40. da vokse der mig Torne for Hvede
og Ugræs for Byg! Jobs Ord ere til
Ende.

32. Kapitel.

Da Jobs Venner ikke svare ham, træder Elihu,
en yngre Mand, som hidtil har tiet, op imod ham,
harm baade paa ham, fordi han anser sig retfærdig
for Gud, og paa hans Venner, fordi de ikke kunne

svare ham og dog erklære ham for skyldig (1–5). Han har, siger han, paa Grund af sin Ungdom hidtil holdt sig tilbage, men da det dog ikke er Alderen, men Aanden, det kommer an paa, vil han nu tale (6–10). Han har forgjæves ventet paa, at de skulde gjendrive Job, hvis Visdom ingenlunde er saa stor, at intet Menneske kan slaa ham af Marken (11–14). Da de nu ere ganske forstummede, vil han, dreven af sin indre Trang, tage tilorde og udtale sig ganske frit, uden Persons Anseelse (15–22).

Og hine tre Mænd lode af at svare Job, fordi han var retfærdig i sine egne Øine.

2. Da optændtes Vreden hos Busiten* Elihu, Søn af Barak'el af Rams Slægt; mod Job optændtes hans Vrede, fordi han holdt sig selv retfærdig for Gud, *1 Mos. 22, 21.

3. og mod hans tre Venner optændtes hans Vrede, fordi de ikke fandt noget Svar og dog dømte Job at være skyldig.

4. Og Elihu havde ventet med at tale til Job, fordi hine vare ældre af Aar end han.

5. Da nu Elihu saa, at der ikke var noget Svar i de tre Mænds Mund, da optændtes hans Vrede.

6. Og Busiten Elihu, Søn af Barak'el, tog tilorde og sagde: Jeg er ung af Aar, og I ere graahærdede; derfor holdt jeg mig tilbage og frygtede for at udtale for eder, hvad jeg har erkjendt.

7. Jeg tænkte: Lad Dage tale, og Aarenes Mangfoldighed kundgjøre Visdom! 12, 12.

8. Dog, det er Aanden i Mennesket og den Almægtiges Aande, som gjør dem forstandige. Ordsp. 2, 6. 1 Mos. 41, 39. Dan. 1, 17.

9. Ikke altid ere Gamle vise eller forstaa Oldinger, hvad ret er. Ps. 119, 100.

10. Derfor siger jeg: Hør dog paa mig! Ogsaa jeg vil udtale, hvad jeg har erkjendt.

11. Se, jeg ventede paa eders Ord, jeg lyttede efter eders forstandige Tale, indtil I fik udgrundet, hvad I skulde sige.

12. Og jeg gav Agt paa eder; men se, der var Ingen af eder, som gjendrev Job, som svarede paa hans Ord.

13. Siger ei: Vi have mødt Visdom*, Gud kan slaa ham af Marken, ikke noget Menneske! *hos Job.

14. Han har jo ikke rettet sin Tale mod mig, og med eders Ord vil jeg ikke svare ham.

15. De ere forskrækkede, svare ikke mere; Ordene ere blevne borte for dem.

16. Og jeg har ventet, fordi de ikke tale, fordi de staa der og ikke svare mere.

17. Saa vil nu ogsaa jeg svare for min Del; ogsaa jeg vil udtale, hvad jeg har erkjendt.

18. Thi jeg er fuld af Ord; Aanden i mit Indre trænger mig. Jer. 20, 9.

19. Se, mit Indre er som Vin, for hvilken der ikke aabnes; som nyfyldte Læderflasker vil det revne.

20. Jeg vil tale, saa jeg kan faa Luft; jeg vil oplade mine Læber og svare.

21. Jeg vil ikke anse Nogens Person, og jeg vil ikke smigre for noget Menneske;

22. thi jeg forstaar ikke at smigre; om en liden Stund kunde min Skaber rykke mig bort.

33. Kapitel.

Elihu opfordrer Job til at lytte til hans lige-
fremme og oprigtige Ord og svare ham, hvis han
kan; han behøver ikke at frygte for at indlade sig
med ham, da ogsaa han kun er et Menneske (1–7).
Job har sagt, at han er ren og uden Brøde, og at
Gud uden Grund forfølger ham som en Fiende
heri har han ikke Ret, thi Gud er for stor til a
handle paa Menneskers Vis (8–12). Ligesaa urig-
tigt er det af ham at gaa irette med Gud, thi Gu
svarer ikke paa saadan Tiltale; han taler til Menne-
skene paa ganske andre Maader, om fornødent, mer
end een Gang (13. 14). Han advarer dem ved
Drømme for at drage dem bort fra deres ond
Gjerninger og frelse dem fra Undergang (15–18)
Han tugter dem ved smertelige Sygdomme, som
bringe dem Døden nær (19–22). Naar da e
Engel leder Mennesket til Omvendelse, forbarme
Gud sig over ham og gjengiver ham hans Sundhe
og Ungdomskraft; han staar atter i Naade ho
Gud og bekjender for Menneskene sin Synd og de
Frelse, som er bleven ham til Del (23–28). A
dette gjør Gud gjentagne Gange for at frels
Menneskene fra Fordærvelse (29. 30). Elihu opfor
drer atter Job til at lytte til hans Tale eller, o
han kan, gjendrive hvad han har sagt (31–33).

Men hør dog, Job, min Tale og ly
til alle mine Ord!

2. Se, jeg har opladt min Mun
allerede taler min Tunge i min Gane.

3. Hjertens oprigtige ere mine Ord
og hvad jeg har erkjendt, skulle mi
Læber udtale rent.

4. Guds Aand har skabt mig, og de
Almægtiges Aande holder mig ilive.

5. Hvis du kan, saa svar mig! Ru
dig mod mig, træd frem!

6. Se, jeg er din Lige for Gud; ogsa
jeg er dannet af Leret. 31, 15; 10,

7. Se, Rædsel for mig skal ikke fo
færde dig, og mit Tryk ikke tynge paa di

8. Sandelig, du har sagt for mine
)ren, og jeg hørte Lyden af dine Ord:
9. Ren er jeg, uden Overtrædelse,
letfri er jeg og fri for Misgjerning;
9, 21; 10, 7; 16, 17; 23, 10.
10. se, han* søger Grund til Fiendskab
nod mig, han agter mig for sin Uven;
13, 24; 16, 9; 19, 11. * d. e. Gud.
11. han lægger mine Fødder i Blokken,
in tager Vare paa alle mine Stier. 13, 27.
12. Se, heri har du ikke Ret, svarer jeg
:g; thi Gud er større end et Menneske.
13. Hvorfor gaar du irette med ham?
an svarer jo ikke eet Ord.
14. Men een Gang taler Gud, ja to
ange, hvis man ikke agter derpaa.
15. I Drøm, i natligt Syn, naar dyb
øvn falder paa Mennesker, naar de
ımre paa Leiet,
16. da aabner han Menneskenes Øre og
ykker sit Segl paa Advarselen til dem,
36, 10.
17. forat Mennesket skal lade sin Gjer=
ng fare, og forat han kan fjerne Hov=
odet fra Manden,
18. for at holde hans Sjæl tilbage
a Graven og hans Liv fra at gjen=
mbores af Spydet.
19. Og han tugtes med Smerte paa
Leie, og der er en uafladelig Strid
hans Ben. Ps. 38, 4.
20. Og hans Liv væmmes ved Brød,
; hans Sjæl ved lækker Mad.
21. Hans Kjød tæres hen, saa man
te ser det, og blottede ere hans Ben,
m man før ikke saa,
22. og hans Sjæl kommer nær til
raven, og hans Liv til Dødens Engle.
2 Sam. 24, 16.
23. Er der da hos ham en Engel, en
olk, een af Tusinde, til at kundgjøre
:ennesket dets rette Vei,
24. da forbarmer han* sig over ham
; siger: Forløs ham fra at fare ned i
raven! Jeg har fundet Løsepenge. * Gud.
25. Hans Kjød bliver da frodigere end
Ungdommen, han kommer tilbage til
ı Ungdoms Dage. Ps. 103, 5.
26. Han beder til Gud, og han er
m naadig, og han ser hans Aasyn
ed Jubel, og han gjengiver Mennesket
ts Retfærdighed. Es. 58, 9.
27. Han synger for Menneskene og
ıer: Jeg havde syndet og gjort det Lige
oget, men det blev mig ikke gjengjældt;
28. han har forløst min Sjæl fra at fare
n i Graven, og mit Liv ser Lyset med Lyst.

29. Se, alt dette gjør Gud to Gange,
ja tre, mod en Mand
30. for at føre hans Sjæl tilbage fra
Graven, forat han maa omskinnes af de
Levendes Lys. Ps. 56, 14.
31. Giv Agt, Job, hør paa mig! Ti,
og jeg vil tale.
32. Har du Ord, saa svar mig, tal!
Thi jeg vil gjerne erklære dig retfærdig.
33. Hvis ikke, saa hør du paa mig!
Ti, og jeg vil lære dig Visdom.

34. Kapitel.

Elihu tager atter tilorde og opfordrer alle Forstandige til at prøve hans Ord for saa med ham at dømme, hvad ret er (1—4). Job har ført bespottelig Tale, idet han har sagt, at Gud trods hans Retfærdighed har behandlet ham som en Uretfærdig ved at sende ham svære Lidelser, og at Mennesket intet Gavn har af at holde sig til Gud (5—9). Gud er ingenlunde uretfærdig (10—12). Det er jo ham, som i fri Kjærlighed opholder Verden (13—15), som holder Alt i Orden og dømmer Menneskene uden Persons Anseelse, idet han rykker de Fattiges Undertrykkere bort i et Øieblik og for Alles Øine; dette kan han, fordi han ser Alt og ikke behøver længe at undersøge nogen Sag (16—28). Og om han stundom undlader at skride ind, maa Ingen dadle ham derfor; han gjør det for siden at straffe den Ugudelige og frelse de Undertrykte (29. 30). Hvo der dadler ham derfor, har aldrig ydmyget sig for ham, men maa nære den daarlige Indbildning, at Gud skal handle efter hans Tykke (31—33). Alle Forstandige maa erkjende, at Job har ført uforstandig Tale, og ønske, at han fremdeles maa blive prøvet, saalænge han vedbliver at tale saaledes (34—37).

Og Elihu tog atter tilorde og sagde:
2. Hører, I Vise, mine Ord, og I
Forstandige, vender Øret til mig!
3. Thi Øret prøver Ord, ligesom Ganen
smager, naar man æder. 12, 11.
4. Lader os vælge, hvad der er Ret, la=
der os sammen erkjende, hvad der er godt!
5. Thi Job har sagt: Jeg er retfærdig,
og Gud har taget min Ret fra mig; 27, 2 fg.
6. trods min Ret skal jeg være en
Løgner; en dødbringende Pil har ram=
met mig, skjønt der ingen Overtrædelse
er hos mig. 6, 4. Ps. 38, 3.
7. Hvo er en Mand som Job, der
drikker Bespottelse som Vand* * 15, 16.
8. og giver sig i Selskab med dem,
som gjøre Ondt, og søger Omgang med
ugudelige Mænd? Ps. 1, 1.
9. Thi han har sagt: En Mand har
intet Gavn af, at han holder Venskab
med Gud. 9, 22.
10. Derfor, I Mænd af Forstand,

hører paa mig! Langt være det fra Gud at være ugudelig og fra den Almægtige at være uretfærdig!
8, 3; 36, 23. Rom. 3, 5 fg. 9, 14.
11. Thi et Menneskes Gjerning gjengjælder han det, og efter en Mands Vei lader han det gaa ham. Ps. 62, 13. Jer. 32, 19. Rom. 2, 6.
12. Ja sandelig, Gud handler ikke ugudelig, og den Almægtige forvender ikke Retten.
13. Hvo har overgivet Jorden til hans Varetægt, og hvo har overdraget ham hele Jorderiget?
14. Dersom han kun vilde tænke paa sig selv, samle sin Aand og sin Aande til sig,
15. saa skulde alt Kjød opgive Aanden tilhobe, og Mennesket blive til Støv igjen.
1 Mos. 3, 19. Ps. 104, 29. Præd. 12, 7.
16. O giv dog Agt, hør dette, vend dit Øre til mine Ords Røst!
17. Vil vel En, som hader Ret, holde Alt i Orden? Eller tør du fordømme den Retfærdige, den Mægtige
18. (siger man vel til en Konge: Du Nederdrægtige, til Fyrster: Du Ugudelige?),
19. ham, som ikke anser Fyrsters Personer og ikke agter en Rig fremfor en Fattig? Thi hans Hænders Gjerning ere de allesammen. 5 Mos. 10, 17.
2 Krøn. 19, 7. Ap. G. 10, 34. Rom. 2, 11.
20. I et Øieblik dø de og midt om Natten; et Folk raver og forgaar, og en Mægtig rykkes bort, ikke ved Menneskehaand.
21. Thi hans Øine ere over hver Mands Veie, og han ser alle hans Skridt;
23, 10; 31, 4. Ordsp. 5, 21. Jer. 16, 17; 23, 24.
22. der gives intet Mørke og ingen Dødsskygge, hvor de, som gjøre Ondt, kunne skjule sig; Ps. 139, 11. 12.
23. thi han behøver ikke længe at give Agt paa en Mand, forat han skal komme til Doms for Gud.
24. Han sønderknuser Mægtige uden Undersøgelse og stiller saa Andre i deres Sted. Dan. 2, 21. Luk. 1, 52.
25. Altsaa, han kjender deres Gjerninger, og han omstyrter dem om Natten, saa de knuses.
26. Som Ugudelige slaar han dem, paa et Sted fuldt af Tilskuere;
27. thi derfor vege de bort fra ham og agtede ikke paa nogen af alle hans Veie,
28. forat de skulde lade den Fattiges Skrig komme for ham, og han skulde høre de Elendiges Skrig. Ps. 9, 13.
29. Og holder han sig rolig, hvo tør da fordømme ham? Og skjuler han sit Aasyn, hvo faar ham da at se? Baade med et Folk og med et enkelt Menneske gjør han det jo,
30. forat et vanhelligt Menneske ikke skal herske, forat der ikke skal være Snarer for Folket.
31. Thi har vel en Saadan nogensinde sagt til Gud: Jeg har ophøiet mig, jeg vil herefter ikke handle ilde;
32. hvad jeg ikke ser, det maa du lære mig; har jeg gjort Uret, saa vil jeg ikke mere gjøre det?
33. Skulde han vel gjengjælde efter dit Tykke? Du har jo vraget*. Saa maa du vælge, og ikke jeg**, og hvad du ved, det tal!
* nemlig Guds Gjengjældelse.
** jeg, d. e. Gud, i hvis Navn Elihu taler.
34. Mænd af Forstand ville sige til mig, og hver Vismand, som hører paa mig:
35. Job taler ikke med Indsigt, og hans Ord ere ikke forstandige. 38, 2.
36. Gid Job dog maatte blive prøvet uden Afladelse, fordi han har svaret paa onde Menneskers Vis!
37. Thi til sin Synd føier han Misgjerning; her iblandt os klapper han i Hænderne* og bruger mange Ord mod Gud. * d. e. ter han sig haanlig; 27, 23.

35. Kapitel.

Idet Elihu atter tager tilorde, foreholder han Job, som har sagt, at han er retfærdigere end Gud, og at han intet Gavn har havt af sin Gudsfrygt, at et Menneske hverken ved sin Synd kan skade eller ved sin Retfærdighed gavne Gud, men kun sig selv og andre Mennesker (1—8). Naar man forgjæves raaber om Hjælp mod Undertrykkere, saa ligger Grunden deri, at man ikke søger Gud, sin Skaber, som redder af Nød og lærer Menneskene sine Veie (9—13). Guds Vrede hjemsøger ogsaa Menneskene, naar de istedetfor taalmodig at bie paa hans nærforestaaende Dom over de Ugudelige anklage ham med mange uforstandige Ord, saaledes som Job nu gjør (14—16).

Og Elihu tog atter tilorde og sagde:
2. Holder du dette for ret (du har jo sagt: Jeg er retfærdigere end Gud),
3. at du siger: Hvad nytter det mig? Hvad større Gavn har jeg, end om jeg syndede? 9, 22; 34, 9.
4. Jeg vil give dig Svar og dine Venner med dig.
5. Besku Himmelen og se, og betragt Skyerne! De ere dig for høie.
6. Om du synder, hvad gjør du ham? Og ere dine Overtrædelser mange, hvad volder du ham?

7. Er du retfærdig, hvad giver du
ham, eller hvad modtager han af din
Haand? 22, 2 fg.
8. Et Menneske, din Lige, kan din
Ugudelighed og et Menneskebarn din
Retfærdighed gjøre Noget.
9. Over Undertrykkelsers Mængde
raaber man; man skriger om Hjælp for
Mægtiges Arm.
10. Men man siger ikke: Hvor er Gud,
min Skaber, som giver Lovsange om Natten,
11. som underviser os fremfor Jor-
dens Dyr og gjør os vise fremfor Him-
melens Fugle?
12. Da raabe de, udenat han svarer,
over de Ondes Hovmod.
13. Visselig, tomme Ord hører Gud
ikke, og den Almægtige agter ikke derpaa.
Joh. 9, 31. Hebr. 11, 6.
14. Ogsaa naar du siger, at du ikke
ser ham, er Sagen for hans Aasyn, og
du maa bie paa ham. 23, 8. 9.
15. Men nu, fordi det ikke sker, hjem-
søger hans Vrede, og han agter ikke
meget paa Ordgydert.
16. Og Job oplader sin Mund med
forfængelig Tale; han bruger mange Ord
i Uforstand.

36. Kapitel.

I en ny Tale siger Elihu, at han endnu har
Noget at fremføre til Guds Forsvar; hans Kund-
skab er fuldkommen og derfor ogsaa hans Ord
Sandhed (1—4). Gud er vistnok stærk, men ringe-
agter dog ikke de Fromme; han tilintetgjør tverti-
mod deres Modstandere og redder og ophøier dem
selv (5—7). Naar Menneskene rammes af Trængsel
og da ved Guds Tugt og Formaning lade sig
bringe til Omvendelse, da bliver et lykkeligt Liv
dem til Del; i modsat Fald gaa de tilgrunde i sin
Uforstand. Dette er Tilfældet med de Ugudelige,
som kun forbitres ved Ulykken og ikke bede til
Gud. De Fromme frelses netop ved sin Elendig-
hed, som aabner deres Øren for Guds Røst (8—15).
Ogsaa Job vil Gud saaledes udfri af hans Træng-
sel, medens han ved ugudelig Færd vil drage
Guds Dom ned over sig. Han maa ikke ved Bitter-
hed over sin store Trængsel lade sig forlede til at
spotte Gud, hvortil han synes at have mere Lyst
end til at lide; det vilde kun føre til hans Under-
gang; alt hans Raseri vil dog ikke kunne udfri
ham af hans Trængsel (16—21). Han maa ikke
mestre den almægtige og vise Gud, men med alle
Andre ophøie og prise hans Gjerninger (22—25).
Guds Storhed aabenbarer sig i Naturen, i Regn,
Torden og Lynild, hvorved han baade straffer og
velsigner (26—33).

Og Elihu vedblev og sagde:
2. Vent lidt paa mig, forat jeg kan
udtale mig for dig! Thi endnu er der
Noget at sige til Guds Forsvar.
3. Jeg vil hente min Kundskab lige
fra det Fjerne, og jeg vil skaffe min
Skaber Ret.
4. Thi sandelig, mine Ord ere ikke
falske; en Mand, som er fuldkommen i
Kundskab, har du for dig.
5. Se, Gud er stærk, dog agter han
ikke Nogen ringe; han er stærk i For-
standens Kraft.
6. Han lader ikke en Ugudelig leve,
og Elendiges Ret skaffer han frem.
Ps. 72, 4. Es. 11, 4.
7. Han drager ikke sine Øine fra de
Retfærdige, og hos Konger paa Tronen
lader han dem sidde evindelig, saa de ere
ophøiede. Ps. 34, 16; 113, 7. 8. 1 Sam. 2, 8.
8. Og om de blive bundne med Lænker,
fangne i Elendigheds Baand,
9. og han foreholder dem deres Gjer-
ning og deres Synder, at de viste sig
gjenstridige,
10. og aabner deres Øre for Advar-
selen og siger, at de skulle vende om fra
det Onde, 33, 16 fg.
11. om de da høre og tjene ham, saa
skulle de tilbringe sine Dage i Lykke og
sine Aar i idel Liflighed.
12. Men høre de ikke, da skulle de
gjennembores af Spydet og opgive Aan-
den i Uforstand.
13. Og de Vanhellige af Hjerte nære
Vrede; de raabe ikke*, naar han binder
dem**. * til Gud. ** V. 8.
14. Deres Sjæl dør i Ungdommen, og
deres Liv som Skjørlevnernes.
15. Han redder den Elendige ved hans
Elendighed og aabner deres Øre ved
Trængselen. Es. 38, 17.
16. Ogsaa dig lokker han ud af Træng-
selens Svælg hen til et vidt Rum, hvor
der ikke er trangt; og hvad der sættes
paa dit Bord, skal være fuldt af Fedt.
Ps. 23, 5.
17. Men er du fuld af den Ugudeliges
Brøde, saa skal Brøde og Dom følges ad.
18. Lad kun ikke Vrede forlokke dig
til Spot, og lad ikke Bodens Storhed*
lede dig paa Afvei!
*d. e. den store Trængsel, Gud har paalagt dig
for dine Synders Skyld.
19. Mon dit Skrig vil skaffe dig Ud-
frielse af Trængsel, og mon alle Kraft-
anstrengelser magte det?
20. Hig ei efter Natten, da Folk bort-
reises fra sit Sted! 34, 20.

21. Vogt* dig, vend dig ikke til Synd!
Thi dertil har du mere Lyst end til at lide.
22. Se, Gud virker ophøiet i sin Kraft;
hvo er en Læremester som han? Ps. 25, 9.
23. Hvo har foreskrevet ham hans Vei,
og hvo kan sige: Du gjorde Uret?
34, 10. Es. 45, 9; 29, 16.
24. Kom i Hu, at du ophøier hans
Gjerning, som Menneskene have sunget om!
25. Alle Mennesker have seet paa den med
Lyst; Mennesket beskuer den fra det Fjerne.
26. Se, Gud er stor, og vi fatte ham
ikke; hans Aars Tal er uudgrundeligt;
1 Tim. 6, 16. Ps. 102, 13. 28.
27. thi han drager Vanddraaber op til
sig, de lade hans Damp sile ned som Regn,
1 Mos. 2, 6. Job 5, 10; 38, 25. 28.
28. som Skyerne lade flyde, lade dryppe
ned over mange Mennesker.
29. Mon ogsaa Nogen forstaar, hvorledes
de tykke Skyer udbredes, hvorledes
hans Telt* drøner? * d. e. Skyerne. Ps. 18, 12.
30. Se, han udbreder sit Lys om sig
og dækker det med Havets Rødder*.
* d. e. Skyer, som stige op af Havets Dyb.
31. Thi ved dem dømmer han Folkeslag,
giver han Føde i Overflod.
32. Han dækker sine Hænder med Lys
og byder det at fare ud mod Fienden.
33. Hans Tordendrøn melder om ham,
endog Kvæget melder om ham, naar han
rykker frem.

37. Kapitel.

Elihu vedbliver at tale om Guds Storheds Aabenbarelse i Naturen. Han skildrer den forfærdelige Torden og Lynet, som gaar forud for den; ligesaa, hvorledes Gud sender Sne og Regn, som hindrer Mennesket i dets Arbeide og driver de vilde Dyr ind i deres Hier, Vinterstorme, Kulde og Is, ogsaa regnsvangre Skyer, hvormed han tugter eller velsigner Menneskene (1—13). Job skal betænke, at han slet ikke magter at forklare disse og lignende Undere, end sige udføre dem, og at han derfor ikke maa gaa irette med Gud, hvorved han kun vilde paaføre sig Undergang (14—20). Mennesket kan vistnok hente Guld fra fjerne, ukjendte Egne, men Guds Herlighed kan det trods dens Klarhed ikke fatte; den Almægtige er ubegribelig men ikke uretfærdig; derfor bliver han frygtet af Menneskene, men de Selvkloge ænser han ikke (21—24).

Ja, over dette forfærdes mit Hjerte og
farer op fra sit Sted.
2. Hører, hører paa hans Røsts Brag
og det Drøn, som udgaar af hans Mund!
Ps. 29, 3 fg.
3. Hen under hele Himmelen lader han
det fare ud, og sit Lys indtil Jordens
yderste Ender.
4. Bagefter det brøler Røsten, tordner han
med sin stolte Røst, og han holder dem*
ikke tilbage, naar hans Røst lader sig høre.
* Lynstraalerne.
5. Gud tordner vidunderlig
med sin Røst; han gjør store
Ting, og vi fatte dem ikke. 5, 9.
6. Thi han siger til Sneen: Fald til
Jorden! — og ligesaa til Plaskregnet,
sit stærke Plaskregn. Ps. 147, 16.
7. Hvert Menneskes Haand forsegler
han*, forat alle Mennesker, som han har
skabt, maa komme til at kjende ham.
* d. e. han gjør det umuligt for Mennesket at udføre sit Arbeide paa Marken.
8. Da gaar det vilde Dyr ind i sin
Hule, og i sine Boliger holder det til.
9. Fra Søndens inderste Kammer kommer
Storm, og af Nordenvinde Kulde. Ps. 135, 7.
10. Af Guds Aande kommer der Is,
og brede Vande klemmes ind.
11. Og med Væde fylder han Skyen,
spreder sine Lynskyer,
12. og trindt omkring drele de sig,
eftersom han leder dem, forat de skulle
virke, virke Alt, hvad han byder dem,
hen over Jordens Kreds;
13. enten til Tugtelse, naar det er
til Gavn for hans Jord, eller til Velgjerning
lader han dem ramme den.
14. Vend dit Øre til dette, o Job!
Staa stille, og giv Agt paa Guds Undere!
15. Ved du om, hvorledes Gud tænker
paa Saadant og lader sine Skyers Lyn
fremblinke?
16. Ved du om, hvorledes Skyerne
svæve, om hans Undere, som er fuldkommen
i Kundskab,
17. du, hvis Klæder blive varme,
naar Søndenvind gjør Jorden lummer?
18. Udspænder du med ham Himmelen,
fast som et støbt Speil?
19. Lær os, hvad vi skulle sige til ham!
Vi kunne ikke fremføre Noget for Mørke.
20. Skal det fortælles ham, at jeg vil
tale med ham? Har Nogen sagt, at han
ønsker at blive tilintetgjort?
21. Og nu, man ser ikke Lyset, endog
det skinner klart paa Himmelen og en
Vind er faren frem og har renset den.
22. Fra Norden kommer Guld; om
Gud er der en forfærdelig Herlighed.
23. Den Almægtige, ham finde vi ikke, ham,
som er stor i Magt; men Ret og Fylde af Retfærdighed
undertrykker han ikke. 9, 4.
24. Derfor frygte Menneskene ham;
han ænser ikke nogen selvklog Mand.

38. Kapitel.

Efterat Elihu har sluttet sin Tale, aabenbarer
rren selv sig for Job i et Uveir. Han forelægger
m en Række Spørgsmaal angaaende Skabningen
r derved at bringe ham til ydmyg Erkjendelse
, hvor uvidende han er, og hvor uforstandigt
t derfor er af ham at ville mestre Gud. Han
ørger ham saaledes først om den livløse Naturs
embringelse og Indretning, om Jordens Ska-
lse, Havets Grænser, Morgenlysets Udbredelse
er Jorden, Havets Kilder og Dødsriget Porte,
sets og Mørkets Boliger, Sneens og Hagelens
rraadskamre, om Lysets og Vindens, Regnets
Tordenens Veie, Regnets, Duggens, Isens og
mets Oprindelse, om Stjernerne, Himmelens
ve, Skyerne, Lynene (1—38).

Og Herren svarede Job ud af et Storm-
veir og sagde:
2. Hvo er det, som formørker mit Raad
ed Ord uden Forstand?
3. Velan, omgjord dine Lænder som
Mand! Saa vil jeg spørge dig, og
skal lære mig. 40, 2; 42, 4.
4. Hvor var du, da jeg grundfæstede
orden? Sig frem, hvis du har Indsigt!
Ps. 102, 26; 104, 5; 119, 90.
5. Hvo fastsatte vel dens Maal? —
ld du ved det. Eller hvo spændte
aalesnor ud over den? Ordsp. 30, 4.
6. Hvorpaa bleve dens Piller nedsæn-
de, eller hvo lagde dens Hjørnesten,
7. medens Morgenstjerner jublede til-
be, og alle Guds Børn raabte af Fryd?
8. Og hvo lukkede for Havet med Døre,
det brød frem, gik ud af Moderskjød,
9. da jeg gjorde Skyen til dets Klæde-
n og mørk Taage til dets Svøb
10. og afstak min Grænse for det og
te Bom og Døre 1 Mos. 1, 9.
Ps. 33, 7; 104, 9. Ordsp. 8, 29. Jer. 5, 22.
11. og sagde: Hertil skal du kom-
e og ikke længer, her skulle dine
olte Bølger lægge sig?
12. Har du i dine Dage befalet Mor-
nen at bryde frem, anvist Morgen-
den dens Sted,
13. forat den skulde gribe fat i Jor-
ns Fliger, og de Ugudelige rystes bort
den? 24, 16.
14. Den forvandler sig som Seglets
r*, og Tingene træde frem som et
ædebon,
* som Leret, naar Seglet trykkes derpaa.
15. og de Ugudelige unddrages sit Lys*,
den opløftede Arm sønderbrydes.
* d. e. Mørket; 24, 17.
16. Er du kommen til Havets Kilder,
har du vandret paa Dybets Bund?
17. Have Dødens Porte ladet sig til-
syne for dig, og saa du Dødsskyggens
Porte?
18. Har du overskuet Jordens Vidder?
Sig frem, hvis du kjender det altsammen!
19. Hvor er Veien did, hvor Lyset
bor? Og Mørket — hvor er dets Sted,
20. saa du kunde hente det frem til
dets Omraade, saa du kjendte Stierne til
dets Hus?
21. Du ved det; dengang blev du jo
født, og dine Dages Tal er stort.
22. Er du kommen til Forraadskam-
rene for Sneen, og saa du Forraads-
husene for Hagelen,
23. som jeg har opsparet til Træng-
sels Tid, til Kampens og Krigens Dag?
Aab. 11, 19; 16, 21.
24. Hvor er Veien, paa hvilken Lyset
deler sig, Østenvinden spreder sig over
Jorden? Joh. 3, 8.
25. Hvo har aabnet Render for Regn-
skyllet og Vei for Tordenens Straale
Jer. 10, 13.
26. for at lade regne over et Land
uden Folk, over en Ørken, hvor intet
Menneske er,
27. for at mætte Ørk og Øde og bringe
Græsbund til at spire? Ps. 107, 35.
28. Har Regnet nogen Fader? Eller
hvo har avlet Duggens Draaber?
5, 10; 36, 27.
29. Af hvis Skjød er Isen vel ud-
gangen, og Himmelens Rim — hvo fødte
det? Ps. 147, 16.
30. Vandene skjule sig som med Sten,
og Dybets Overflade slutter sig sammen.
31. Kan du knytte Syvstjernens Baand,
eller kan du løse Orions Lænker? 9, 9.
32. Kan du føre Dyrekredsens Stjerne-
billeder frem i sin Tid, og Bjørnen
med dens Unger* — kan du lede dem?
* 9, 9.
33. Kjender du Himmelens Love? Be-
stemmer du dens Herredømme over Jorden?
34. Kan du opløfte din Røst til Skyen,
saa en Flom af Vand dækker dig?
35. Kan du udsende Lynene, saa de
fare hen, saa de sige til dig: Se, her
ere vi?
36. Hvo har lagt Visdom i de dunkle
Skyer, eller hvo har givet Luftsynet
Indsigt?
37. Hvo tæller Skyerne med Visdom, og
Himmelens Vandfade — hvo helder dem ud,
38. naar Støv flyder sammen til en
fast Klump, og Jordklumper klæbe ved
hverandre?

39. Kapitel.

Herren forelægger fremdeles Job Spørgsmaal angaaende Dyreverdenen, om Løven og Ravnen, Stengjeden og Hinden, Vildæselet og Vildoksen, Strudsen og Hesten, Høgen og Ørnen (1—33). Han spørger ham derpaa, om han fremdeles vil gaa irette med den Almægtige (34. 35). Job svarer, at han ikke mere vil tale mod Herren (36—38).

Jager du Rov for Løvinden, og mætter
du de unge Løvers Graadighed,
2. naar de dukke sig ned i sine Bo-
liger, ligge paa Lur i Krattet? 37, 8.
3. Hvo skaffer Ravnen dens Fangst,
naar dens Unger skrige til Gud, fare
hid og did uden Føde?
Ps. 145, 15. 16; 147, 9. Luk. 12, 24.
4. Kjender du Tiden, naar Stengje-
derne føde, og tager du Vare paa Hin-
dernes Veer?
5. Tæller du de Maaneder, de fylde,
og ved du Tiden, naar de føde?
6. De krumme sig, føde sine Unger,
skille sig ved sine Smerter.
7. Deres Unger blive kraftige, blive
store paa Marken; de gaa ud og komme
ikke tilbage til dem.
8. Hvo har sluppet Vildæselet frit, og
Skovæselets Baand — hvo løste dem,
9. det, jeg gav Ørkenen til Hus og
Salt-Heden til Bolig?
10. Det ler ad Stadens Tummel; Dri-
verens Larm hørte det ikke.
11. Hvad det opsporer paa Bjergene,
er dets Græsgang, og efter alt Grønt
søger det.
12. Mon Vildoksen har Lyst til at
tjene dig? Vil den blive Natten over
ved din Krybbe?
13. Kan du binde Vildoksen med Reb
til Furen*? Vil den harve Dalene efter
dig? * d. e. twinge den til at følge Plogfuren.
14. Kan du forlade dig paa den, fordi
dens Kraft er stor, og kan du overlade
den dit Arbeide?
15. Kan du lide paa den, at den fører
din Sæd hjem, og at den samler den
hen til din Tærskeplads?
16. Strudsens Vinge svinger sig mun-
tert; men ere dens Vinger og Fjædre
kjærlige?
17. Nei, den overlader sine Æg til
Jorden og lader dem opvarmes i Støvet,
18. og den glemmer, at en Fod kan
trykke dem itu, og Markens vilde Dyr
sønderttræde dem.
19. Haardt handler den med sine Un-
ger, som om de ikke vare dens egne; de[n]
er uden Frygt for, at dens Møie ska[l]
være spildt.
20. Thi Gud lod den glemme Visdo[m]
og gav den ingen Del i Forstand.
21. Paa den Tid, den basker sig op
Veiret, ler den ad Hesten og dens Rytte[r]
22. Giver du Hesten Styrke? Klæde[r]
du dens Hals med bævrende Man?
23. Lader du den springe som Græs[hoppen]
hoppen? Dens stolte Fnysen er forfæ[r-]
delig.
24. Den skraber i Dalen og glæd[er]
sig ved sin Kraft; den farer ud imo[d]
Fiendens Rustning.
25. Den ler ad Frygt og forfærde[s]
ikke, og den vender ikke om for Sverd[et]
26. Paa den klirrer Koggeret, bli[n-]
kende Spyd og Spær.
27. Med Støi og Larm river de[n]
Jorden op, og den lader sig ikke stagg[e]
naar Trompeten lyder.
28. Hver Gang Trompeten lyder, sig[er]
den: Hui! Og langt borte lugter d[en]
Krig, Høvedsmænds Tordenrøst og Krig[s-]
skrig. 4 Mos. 10,
29. Er det ifølge din Forstand,
Høgen svinger sig op, udbreder s[ine]
Vinger mod Sønden?
30. Er det paa din Befaling, at Ø[r-]
nen flyver høit, og at den bygger
Rede i det Høie? Jer. 49, 16. Obad.
31. Den bor paa Klippen og har N[at-]
tely der, paa Klippetinde og Fjeldtop
32. Derfra udspeider den Føde; fjer[nt]
hen skue dens Øine.
33. Og dens Unger drikke Blod,
hvor der er Ihjelslagne, der er den.
Matt. 24,
34. Og Herren vedblev at svare J[ob]
og sagde:
35. Vil Dadleren trætte med den A[l-]
mægtige? Han, som laster Gud, sv[are]
hertil!
36. Da svarede Job Herren og sag[de:]
37. Se, jeg er ringe; hvad skulde
svare dig? Jeg lægger min Haand p[aa]
min Mund.
21, 5; 29, 9. Ordsp. 30, 32. Mika 7,
38. Een Gang har jeg talt, men
tager ikke mere tilorde, — to Gan[ge]
men jeg gjør det ikke mere.

40. Kapitel.

I en ny Tale spørger Herren Job, om han, [...]
han fremdeles vil laste Guds Retfærdighed, [...]

ge Verdens Styrelse i sin Haand og, ligesom
ud, vise sin Magt ved at ydmyge alle Hovmodige
Ugudelige; da skal Gud selv prise ham (1—9).
or end yderligere at vise Job sin Storhed skildrer
n de to mægtigste af de Dyr, han har skabt,
odhesten og Krokodilen, og Menneskets Vanmagt
eoverfor dem (10—28).

Og Herren svarede Job ud fra Stormen
og sagde:
2. Omgjord dine Lænder som en Mand!
eg vil spørge dig, og du skal lære mig.
38, 3.
3. Vil du endog gjøre min Retfærdig-
d til Intet? Vil du erklære mig for
ldig, forat du maa være retfærdig?
Ps. 51, 6. Rom. 3, 4.
4. Har du en Arm som Gud, og kan
tordne med en Røst som han?
5. Smyk dig dog med Majestæt og
ihed og ifør dig Glans og Herlighed!
6. Udgyd din Vredes Strømme og se
er en Hovmodig og ydmyg ham!
7. Se hver en Hovmodig, bøi ham,
træd Ugudelige ned paa deres Sted!
Ps. 75, 8. Dan. 4, 37.
8. Skjul dem i Støvet tilhobe, bind
res Ansigter fast i det Skjulte!
9. Da skal ogsaa jeg prise dig, fordi
n høire Haand kan hjælpe dig.
Es. 59, 16; 63, 5.
10. Se dog Behemot*, som jeg har
bt saavelsom dig; den æder Græs som
Okse. * Flodhesten.
11. Se dens Kraft i dens Lænder og
ns Styrke i dens Bugs Muskler!
12. Den strækker sin Hale som en Ceder;
ns Lænders Sener ere sammenslyngede.
13. Dens Ben ere Kobberrør, dens
okler som Jernstænger.
14. Den er den ypperste af Guds
erninger; dens Skaber rakte den dens
erd*. * d. e. dens Tænder.
15. Thi Bjerge bære Foder for den,
alle Markens Dyr lege der.
16. Under Lotusbuske hviler den, i Ly
Rør og Sump.
17. Lotusbuske flette den dens Skygge,
kkens Vidjer omgive den.
18. Se, om Strømmen bliver voldsom,
ver den dog ikke ræd; den er tryg,
end en Jordan bryder frem mod
ns Gab.
19. Kan man fange den, saa den ser
t det? Kan man drage en Snare
nnem dens Næse?
20. Kan du drage Leviatan* op med
Krog og trykke dens Tunge ned med
Snor? * Krokodilen.
21. Kan du sætte en Sivline i dens
Næse og gjennembore dens Kjæve med
en Krog?
22. Vil den rette mange ydmyge Bøn-
ner til dig eller tale blide Ord til dig?
23. Vil den slutte en Pakt med dig,
saa du kan tage den til Træl for evig Tid?
24. Kan du lege med den som med
en Fugl og binde den fast for dine
Smaapiger?
25. Kan et Samlag af Fiskere kjøb-
slaa om den, stykke den ud imellem Kjøb-
mændene?
26. Kan du fylde dens Hud med Spyd
og dens Hoved med Kastespyd?
27. Læg din Haand paa den! — Du skal
komme Kampen i Hu, ei gjøre det atter!
28. Se, hans* Haab bliver skuffet;
allerede ved Synet af den styrter han til
Jorden. * dens, som vil kjæmpe med den.

41. Kapitel.

Naar Mennesket ikke vover at angribe Krokodilen, hvorledes kan det da vove at optræde mod Gud, mod hvem Ingen kan gjøre noget Krav gjældende (1. 2)? Herren vedbliver at skildre Krokodilens Styrke og Frygtelighed for derved end mere at bringe Job til at erkjende hans Magt og Majestæt (3—25).

Der er Ingen saa dristig, at han tør
tirre den; hvo er da den, som tør
staa frem for mit Aasyn?
2. Hvo har givet mig Noget først, at
jeg skulde gjøre Gjengjæld? Hvad der
er under den hele Himmel, det hører
mig til. Rom. 11, 35.
5 Mos. 10, 14. Ps. 24, 1. 1 Kor. 10, 26.
3. Jeg vil ikke tie om dens Lemmer,
og hvad der er at sige om dens store
Styrke og dens Bygnings Skjønhed.
4. Hvo har draget dens Yderklædning
af? Hvo gaar ind imellem dens Tænders
dobbelte Rad?
5. Hvo har aabnet dens Aasyns Døre?
Trindt om dens Tænder er Rædsel.
6. Stolte ere Skjoldenes Rader; hvert
af dem er tillukket, et tætsluttende Segl.
7. Det ene slutter tæt til det andet,
og ingen Luft trænger ind imellem dem.
8. De hænge, det ene ved det andet;
de gribe i hverandre og skilles ikke ad.
9. Dens Nysen udstraaler Lys, og dens
Øine ere som Morgenrødens Øienlaag.
10. Af dens Mund udfarer Blus, ud-
sprudes Ildgnister.
11. Af dens Næsebor udgaar Røg
som af en kogende Gryde med Siv under.

12. Dens Aande tænder Kul, og Lue
udgaar af dens Mund.
13. Paa dens Hals har Styrke sit
Hjem, og Angest springer foran den.
14. Dens Kjøds Doglapper slutte fast;
de ere støbte paa den, bevæges ikke.
15. Dens Hjerte er fast som Sten,
fast som den underste Møllesten.
16. Naar den hæver sig, grue Helte;
af Skræk blive de saare forvirrede.
17. Rammer man den med Sverd,
saa bider det ikke paa, et heller Spyd,
Pil og Kastespyd.
18. Den agter Jern som Straa, Kob-
ber som ormstukket Træ.
19. Buens Søn* jager den ikke paa
Flugt; Slyngens Stene bleve for den
omskiftede til Halm. * Pilen.
20. Køller agtes som Halm, og den
ler ad Spydets Susen.
21. Dens Bug er skarpe Skaar, den
breder en Tærskeslæde hen over Dyndet*.
* den gjør Mærker i Dyndet som efter en
Tærskeslæde.
22. Den bringer Dybet til at koge
som en Gryde; den gjør Havet som en
Salvekjedel.
23. Bagefter den lyser dens Sti; man
skulde holde Dybet for graat Haar.
24. Der er Intet paa Støvet, som er
Herre over den; den er skabt til ikke at
forfærdes.
25. Alt Høit ser den i Øiet; den er
en Konge over alle stolte Dyr.

42. Kapitel.

Job erkjender sin Synd og ydmyger sig for Gud (1—6). Herren irettesætter hans Venner, befaler dem at bringe et Offer og lade Job bede for dem, da Gud kun paa hans Forbøn vil eftergive dem Straffen for deres Daarlighed; de gjøre dette (7—9). Herren gjør Job lykkelig igjen; hans Slægt og Venner vise ham Deltagelse; han faar dobbelt saa meget Gods og ligesaa mange Børn som før og dør, omgiven af Børn og Børnebørn, i en høi og lykkelig Alderdom (10—17).

Da svarede Job Herren og sagde:
2. Jeg erkjender, at du formaar
Alt, og at ingen Tanke er dig umulig at
udføre. 1 Mos. 18, 14. Luk. 1, 37.
3. Hvo er den, som vil formørke dit
Raad i Uforstand? Altsaa: Jeg har talt
om det, jeg ikke forstod, om det, der var
mig for underligt, og som jeg ikke skjønte.
38, 2 fg.
4. Hør dog, og jeg vil tale! Jeg vil
spørge dig, og du skal lære mig.
5. Kun hvad Rygtet meldte, havde jeg
hørt om dig; men nu har mit Øie seet dig.
6. Derfor kalder jeg Alt tilbage og
angrer i Støv og Aske.
7. Og det skede, efterat Herren havde
talt disse Ord til Job, da sagde Herren
til Temaniten Elifas: Min Vrede er
optændt mod dig og dine to Venner;
thi I have ikke talt ret om mig, som
min Tjener Job.
8. Og nu, tager eder syv Okser og
syv Vædere og gaar hen til min Tjener
Job og ofrer Brændoffer for eder! Og
Job, min Tjener, skal bede for eder;
kun ham vil jeg bønhøre, saa jeg ikke
handler med eder efter eders Daarlighed;
thi I have ikke talt ret om mig, som
min Tjener Job. 1 Mos. 20, 7.
9. Saa gik Temaniten Elifas og Su-
hiten Bildad og Na'amatiten Zofar hen
og gjorde, som Herren havde talt til
dem; og Herren bønhørte Job. 2, 11.
10. Og Herren gjorde Ende paa Jobs
Fangenskab*, da han bad for sine Ven-
ner; og Herren forøgede Alt, hvad Job
havde havt, til det Dobbelte. * hans Ulykke
11. Og alle hans Brødre kom til ham
og alle hans Søstre og Alle, som havde
kjendt ham før, og de aade med ham
hans Hus og viste ham Medynk og trø-
stede ham over al den Ulykke, Herren
havde ladet komme over ham; og d
gave ham hver een Kesite* og hver een
Guldring. * 1 Mos. 33, 19
12. Og Herren velsignede Jobs sene
Dage fremfor hans forrige*, og han fi
fjorten tusinde Faar og seks tusinde
Kameler og tusinde Par Okser og tusinde
Aseninder. * 1, 3; 8,
13. Og han fik syv Sønner og t
Døtre. 1,
14. Og han kaldte den første Datter
Navn Jemima og den andens Navn Kezi
og den tredjes Navn Keren-Happuk.
15. Og der fandtes ikke Kvinder, sa
deilige som Jobs Døtre, i hele Lande
og deres Fader gav dem Arv iblan
deres Brødre.
16. Og Job levede derefter hundre
og firti Aar, og han saa sine Børn
sine Børnebørn i fjerde Led.
1 Mos. 50, 23. Ps. 128,
17. Og Job døde, gammel og mæt
Dage. 1 Mos. 25, 8; 35, 2

Psalmernes Bog.

1. Psalme.

Den Gudfrygtiges Lyksalighed (1—3), de Ugu-
eliges ulyksalige Tilstand og Ende (4—6).

Salig er den Mand, som ikke vandrer
i Ugudeliges Raad og ikke staar paa
Synderes Vei og ikke sidder i Spotteres
Sæde, Ps. 119, 1; 26, 4. 5. Ordsp. 1, 10. 15; 4, 14.
2. men har sin Lyst i Herrens Lov og
runder paa hans Lov Dag og Nat.
5 Mos. 6, 6. 7; 11, 18. 19. Jos. 1, 8. Ps. 119, 97.
3. Han skal være lig et Træ, plantet
ed Vandbække, som giver sin Frugt i
n Tid, og hvis Blade ikke visne, og til
llt, hvad han gjør, skal han have Lykke.
Jer. 17, 8. Ps. 92, 13. 2 Krøn. 31, 21.
4. Ikke saa de Ugudelige, men de ere
om Avner, dem Vinden henveirer.
Ps. 35, 5. Job 21, 18.
5. Derfor skulle Ugudelige ikke blive
aaende i Dommen, og Syndere ikke i de
etfærdiges Menighed. Matt. 25, 32. 41. 46.
6. Thi Herren kjender de Retfærdiges Vei,
ien de Ugudeliges Vei gaar tilgrunde.
Job 23, 10. 2 Tim. 2, 19. Ordsp. 10, 25. 28.

2. Psalme.

Jordens Folk og Konger gjøre forgjæves Oprør
iod Herrens Salvede (Messias, Christus) (1—3).
erren ler ad dem og foreholder dem i Vrede, at
n selv har indsat ham til Konge (4—6). Den
alvede forkynder, at Herren har gjort ham til
i Søn og givet ham al Magt over Jorden (7—9).
prørerne formanes derfor til at underkaste sig
m (10—12).

Hvorfor larme Hedningerne og pønse
Folkene paa det, som faafængt er?
Ap. G. 4, 25. 26.
2. Jordens Konger reise sig, og Fyr-
erne raadslaa sammen mod Herren og
od hans Salvede: Ps. 31, 14.
3. Lader os sønderrive deres Baand
; kaste deres Reb af os!
Job 21, 14. 15. Luk. 19, 14.
4. Han, som troner i Himmelen, ler,
erren spotter dem.
Ps. 37, 13; 59, 9. Es. 40, 22. 23.
5. Saa taler han til dem i sin Vrede,
; i sin Harme forfærder han dem:
6. Og jeg har dog indsat min Konge
ia Zion, mit hellige Bjerg!
7. Jeg vil kundgjøre, hvad fastsat er:
erren sagde til mig: Du er min Søn,
g har født dig idag.
Ap. G. 13, 33. Hebr. 1, 5; 5, 5.
8. Begjær af mig! Saa vil jeg give dig
Hedningerne til Arv og Jordens Ender
til Eie. Ps. 22, 28; 72, 8. Sak. 9, 10.
9. Du skal knuse dem med Jernspir;
som en Pottemagers Kar skal du sønder-
slaa dem. Aab. 2, 27; 19, 15.
10. Og nu, I Konger, handler viselig!
Lader eder advare, I Jordens Dommere!
11. Tjener Herren med Frygt og jubler
med Bæven!
12. Kysser* Sønnen, forat han ikke skal
vredes og I gaa tilgrunde paa Veien! Thi
snart kunde hans Vrede optændes. Salige
ere alle de, som tage sin Tilflugt til ham**.

* d. e. hylder; 1 Sam. 10, 1. ** Ps. 34, 9; 84, 13.

3. Psalme.

David klager over sine mange Fiender, som er-
klære ham for fortabt (2. 3). Paa Grund af sin
tidligere Erfaring af Herrens Naade er han dog
tryg og rolig (4—7) og beder om, at Gud fremdeles
vil hjælpe ham (8. 9).

1. En Psalme af David, da han flyede
for Absalom, sin Søn. 2 Sam. 15, 16 fg.
Herre, hvor mange ere mine Fiender!
Mange reise sig imod mig.
2 Sam. 15, 13; 16, 18.
3. Mange sige til min Sjæl: Der er
ingen Frelse for ham hos Gud. Sela*.
* Et musikalsk Udtryk.
4. Men du, Herre, er et Skjold om-
kring mig, min Ære og den, som op-
løfter mit Hoved.
1 Mos. 15, 1. Ps. 5, 13; 18, 3; 84, 12.
5. Høit raabte jeg til Herren, og han
svarede mig fra sit hellige Bjerg. Sela.
6. Jeg lagde mig og sov ind, jeg
vaagnede; thi Herren støtter mig. Ps. 4, 9.
7. Jeg frygter ikke for Titusinder af Folk,
som leire sig mod mig rundt omkring.
Ps. 27, 3.
8. Reis dig, Herre, frels mig, min
Gud! Thi du har slaaet alle mine Fien-
der paa Kindbenet, du har sønderbrudt
de Ugudeliges Tænder. Ps. 58, 7.
9. Herren hører Frelsen til; over dit
Folk være din Velsignelse! Sela.
Ps. 121, 2; 124, 8.

4. Psalme.

David beder Herren bønhøre ham og hjælpe ham
mod hans Fiender (2). Han formaner disse til
ikke længer at angribe ham, Herrens Udkaarede
(3. 4), til at være stille, tjene Herren i Oprigtighed
og forlade sig paa ham (5. 6). Selv stoler han
paa Herren, har en Glæde i ham, som er større
end deres timelige Glæde, og er tryg i hans Vare-
tægt (7—9).

1. Til Sangmesteren, med Strengeleg; en Psalme af David.

2 Naar jeg raaber, da svar mig, min Retfærdigheds Gud! I Trængsel har du skaffet mig Rum; vær mig naadig og hør min Bøn!

3. I vældige Mænd! Hvor længe skal min Ære være skjændet? Hvor længe ville I elske Forfængelighed, søge Løgn? Sela.

4. Vider dog, at Herren har udkaaret sig en From! Herren hører, naar jeg raaber til ham.

5. Vredes, men synder ikke! Tænker efter i eders Hjerte paa eders Leie og værer stille! Sela. Ef. 4, 26.

6. Ofrer Retfærdigheds Offere og forlader eder paa Herren!
5 Mos. 33, 19. Ps. 51, 19. Rom. 12, 1.

7. Mange sige: Hvo vil dog lade os se Godt? Opløft du dit Aasyns Lys over os, o Herre! 4 Mos. 6, 26. Ps. 31, 17.

8. Du har givet mig Glæde i mit Hjerte, større end deres, naar deres Korn og Most er mangfoldig.

9. I Fred vil jeg baade lægge mig ned og sove ind; thi du, Herre, lader mig bo for mig selv i Tryghed. Ps. 3, 6.

5. Psalme.

David beder Herren høre hans Bøn, forvisset om, at han, som ikke taaler de Ugudelige i sit Samfund, naadig vil give ham Adgang dertil (2—8). Han beder Herren bevare ham for den Undergang, hvormed hans ugudelige Fiender true ham, og lade dem selv gaa tilgrunde for sine mange Misgjerningers Skyld (9—11). Da skulle alle Gudfrygtige glæde sig (12. 13).

1. Til Sangmesteren, til Nechilot*; en Psalme af David.
* rimeligvis Blæseinstrumenter.

2 Vend Øret til mine Ord, o Herre, agt paa min Tanke!

3. Mærk paa mit Klageraab, min Konge og min Gud! Thi til dig beder jeg.

4. Herre, aarle høre du min Røst! Aarle lægger jeg min Sag frem for dig og venter. Ps. 88, 14. Mika 7, 7.

5. Thi du er ikke en Gud, som har Behag i Ugudelighed; den Onde faar ikke bo hos dig. Ps. 15, 1 fg. Es. 33, 14 fg.

6. Hovmodige faa ikke staa frem for dine Øine; du hader alle dem, som øve Uret.

7. Du lader dem, som tale Løgn, gaa tilgrunde; den blodgjerrige og falske Mand er en Vederstyggelighed for Herren.
Ps. 55, 24. Ap. G. 5, 5. 10.

8. Men jeg faar ved din megen Miskundhed gaa ind i dit Hus, kaste mig ned foran dit hellige Tempel i din Frygt.

9. Herre, led mig ved din Retfærdighed for mine Modstanderes Skyld, gjør din Vei jævn for mit Aasyn!
Ps. 25, 4. 5; 27, 11

10. Thi der er ikke Sandhed i deres Mund; deres Indre er Fordærvelse, deres Strube en aaben Grav; sin Tunge gjør de glat. Ps. 62, 5. Rom. 3, 13

11. Døm dem skyldige, o Gud! La dem falde for sine Raads Skyld, styrt den ned for deres mange Misgjerninger! Th de ere gjenstridige mod dig. Ps. 34, 2

12. Da skulle alle de, som tage si Tilflugt til dig, glæde sig; til evig Ti skulle de juble, og du skal beskjerme dem og de, som elske dit Navn, skulle fryd sig i dig. Ps. 2, 1

13. Thi du velsigner den Retfærdig o Herre! Som med et Skjold dækker d ham med Naade.

6. Psalme.

David, som ved sine Fiender er bleven bragt den største Elendighed og deri ser et Tegn p Guds Vrede over hans Synd, beder ham om Naa og Frelse (2—8) og udtaler sin glade Forvisni om, at Herren har hørt hans Bøn, og at alle ha Fiender skulle blive tilskamme (9—11).

1. Til Sangmesteren, med Strengele efter Scheminit*; en Psalme David.
* kanske en vis Toneart; 1 Krøn. 15,

2 Herre, straf mig ikke i din Vrede tugt mig ikke i din Harme!
Ps. 38, 2. Jer. 10,

3. Vær mig naadig, Herre, thi jeg henvisnet! Helbred mig, Herre, thi mi Ben ere forfærdede, Ps. 41,

4. og min Sjæl er saare forfærdet; du, Herre, hvor længe —? Ps. 13

5. Vend om, Herre, udfri min Sj frels mig for din Miskundheds Skyld
Ps. 80, 15; 119, 1

6. Thi i Døden er der ingen I kommelse af dig; hvo vil prise di Dødsriget?
Ps. 30, 10; 88, 11—13; 115, 17. Es. 38,

7. Jeg er træt af mine Sukke, gjennembløder min Seng hver Nat; mine Taarer væder jeg mit Leie.

8. Hentæret af Kummer er mit D det er ældet for alle mine Fienders St
Job 17, 7. Ps. 31,

9. Viger fra mig, alle I, som Uret! Thi Herren har hørt min Gra Røst,

10. Herren har hørt min inderlige Be-
jæring, Herren tager imod min Bøn.
11. Beskjæmmede og saare forfærdede
ulle alle mine Fiender blive; de skulle
ige tilbage, blive tilskamme i et Øieblik.
Ps. 35, 4; 40, 15. 16.

7. Psalme.

David beder Herren om Redning fra sine For-
lgere (2. 3); han bevidner for ham sin Uskyldig-
d (4—6) og opfordrer ham som Verdens Dommer
l at dømme mellem dem og ham (7—10); han
aaber, at dette vil ske til hans Frelse og hans
ienders Undergang (11—14), ser i Aanden, hvor-
des de rammes af Gjengjældelsen (15—17), og
iser Herren for hans Retfærdighed (18).

1. En Schiggajon* af David, som han
sang for Herren paa Grund af Ben-
jaminiten Kus's Ord.
*Betydningen uvis, kanske en Sang,
der udtrykker stærk Sindsbevægelse.
Herre, min Gud! Paa dig forlader jeg
mig; frels mig fra alle mine For-
lgere og red mig,
3. forat ikke Fienden skal sønderrive
in Sjæl som en Løve, sønderbryde, og
r er Ingen, som redder! Ps. 10, 9.
4. Herre, min Gud! Dersom jeg har
ort dette, dersom der er Uret i mine
ænder, Job 31, 7 fg.
5. dersom jeg har gjengjældt den Ondt,
m holdt Fred med mig, eller plyndret
n, som var min Fiende uden Aarsag,
1 Sam. 24, 10 fg.
6. saa forfølge Fienden min Sjæl og
dhente den og træde mit Liv til Jorden
lægge min Ære* i Støvet! Sela.
*d. e. Sjæl.
7. Staa op, Herre, i din Vrede, reis
g mod mine Fienders Rasen og vaagn
til min Hjælp! Du har jo paabudt
om.
8. Og lad Folkenes Forsamling om-
ige dig, og vend tilbage over den til
t Høie!
9. Herren holder Dom over Folkene;
m mig, Herre, efter min Retfærdighed
efter min Ustraffelighed, som er hos
g! 1 Mos. 18, 25. Ps. 9, 5.
10. Lad dog de Ugudeliges Ondskab
ı Ende og den Retfærdige staa fast!
ı er jo den, som prøver Hjerter og
rer, en retfærdig Gud.
Ps. 104, 35. 1 Kong. 8, 39. Jer. 17, 10; 20, 12.
11. Mit Skjold er hos Gud, som
lser de Oprigtige af Hjertet.
12. Gud er en retfærdig Dommer og
Gud, som vredes hver Dag.
13. Dersom han* ikke vender om, saa
hvæsser han** sit Sverd, spænder sin Bue
og gjør den færdig *den Ugudelige.
**Gud. 5 Mos. 32, 41. Begr. 2, 4; 3, 12.
14. og lægger dødbringende Vaaben
tilrette imod ham; sine Pile gjør han
brændende.
15. Se, han* er i Færd med at føde
Misgjerning; han er svanger med Ulykke
og føder Skuffelse. *den Ugudelige.
Job 15, 35. Es. 59, 4.
16. En Grav har han gravet og hulet
den ud; men han falder i den Grav, han
arbeidede paa. Ps. 9, 16. Ordsp. 26, 27.
17. Den Ulykke, han pønsede paa,
falder tilbage paa hans Hoved, og over
hans egen Isse kommer den Vold, han
havde isinde. Ordsp. 5, 22.
18. Jeg vil prise Herren efter hans
Retfærdighed og lovsynge Herrens, den
Høiestes, Navn.

8. Psalme.

David priser Herren, fordi han, som saaledes
har aabenbaret sin Herlighed paa Himmelen, at
endog de smaa Børn prise den, har givet Menne-
sket en Værdighed og Magt, som ligner den gud-
dommelige, idet han har gjort det til Herre over
alle sine Skabninger paa Jorden (2—10).

Da Mennesket først i Christus har gjenvundet
sin oprindelige, men ved Syndefaldet tabte Herlig-
hed, saa har den Hellig-Aand ved at skildre denne
tillige skildret Christi Herlighed (1 Kor. 15, 27.
Hebr. 2, 6—9).

1. Til Sangmesteren, efter Gittit*; en
Psalme af David.
*kanske en Toneart, som har havt sit
Navn af Byen Gat.
Herre, vor Herre, hvor herligt er dit
Navn over al Jorden, du, som har
udbredt din Pragt over Himmelen!
Ps. 19, 1 fg. 104, 1. 2. Es. 40, 26.
3. Af smaa Børns og Diendes Mund
har du grundfæstet en Magt for dine
Modstanderes Skyld, for at bringe Fienden
og den Hevngjerrige til Taushed.
Matt. 21, 16.
4. Naar jeg ser din Himmel, dine
Fingres Gjerning, Maanen og Stjernerne,
som du har beredt,
5. hvad er da et Menneske, at du
kommer ham i Hu, og et Menneskebarn,
at du besøger ham!
Job 7, 17. Ps. 144, 3. Hebr. 2, 6—9.
6. Og du gjorde ham lidet ringere
end Gud, og med Ære og Herlighed
kronede du ham.
7. Du gjorde ham til Hersker over
dine Hænders Gjerninger, Alt lagde du
under hans Fødder,
1 Mos. 1, 28; 9, 2. 1 Kor. 15, 27.

8. Faar og Okser, alle tilhobe, ja ogsaa Markens Dyr,
9. Himmelens Fugle og Havets Fiske, hvad der drager hen ad Havenes Stier.
10. Herre, vor Herre, hvor herligt er dit Navn over al Jorden!

9. Psalme.

David priser Herren, fordi han har frelst ham fra hans ugudelige Fiender og tilintetgjort dem (2—7) og derved vist sig som den retfærdige Dommer og de Fortryktes Hjælper i Nøden (8—13). Han beder ham fremdeles naadig hjælpe ham mod dem, som hade ham (14. 15), udtaler sin Forvisning om, at deres onde Raad mod ham ville bringe dem selv Undergang (16—19), og opfordrer Herren til at lade Straffen komme over dem (20. 21).

1. Til Sangmesteren efter Mut labben*; en Psalme af David.
*Betydningen ubekjendt.

Jeg vil prise Herren af hele mit Hjerte, jeg vil fortælle alle dine Undergjerninger.
3. Jeg vil glæde og fryde mig i dig, jeg vil lovsynge dit Navn, du Høieste,
4. fordi mine Fiender vige tilbage, falde og omkomme for dit Aasyn.
5. Thi du har skaffet mig Ret og Dom, du har sat dig paa Tronen som retfærdig Dommer. Ps. 7, 12.
6. Du har skjeldt paa Hedningerne, tilintetgjort den Ugudelige; deres Navn har du udslettet evindelig og altid. Ps. 34, 17. Ordsp. 10, 7.
7. Fiendernes Boliger ere helt ødelagte for al Tid, og Stæderne har du omstyrtet, deres Ihukommelse er tilintetgjort. Job 18, 17.
8. Og Herren troner til evig Tid, han har reist sin Trone til Dom, Ps. 103, 19.
9. og han dømmer Jorderiget med Retfærdighed, han afsiger Dom over Folkene med Retvished. Ps. 96, 13; 98, 9.
10. Og Herren er en Borg for den Fortrykte, en Borg i Nødens Tider. Ps. 37, 39.
11. Og de, som kjende dit Navn, stole paa dig; thi du har ikke forladt dem, som søge dig, Herre!
12. Lovsynger Herren, som bor paa Zion, kundgjører blandt Folkene hans store Gjerninger! Ps. 74, 2; 76, 3.
13. Thi han, som hevner Blod, kommer de Elendige i Hu, han glemmer ikke deres Skrig. 5 Mos. 32, 43.
14. Vær mig naadig, Herre! Se, hvad jeg maa lide af dem, som hade mig, du, som løfter mig op fra Dødens Porte,
15. forat jeg skal forkynde al din Pris i Zions Datters Porte, fryde mig i din Frelse.
16. Hedningerne ere sunkne i den Grav, de grove; deres Fod er fangen i det Garn, de skjulte. Ps. 7, 16; 35, 8. Ordsp. 26, 27.
17. Herren er bleven kjendt, han har holdt Dom; han fanger den Ugudelige i hans egne Hænders Gjerning. Higgajon*. Sela. *kanske et musikalsk Udtryk.
18. De Ugudelige skulle vige hen til Dødsriget, alle Hedninger, som glemme Gud.
19. Thi ikke skal den Fattige glemmes for al Tid; de Sagtmodiges Forventning skal ikke gaa tilgrunde for evigt.
20. Reis dig, Herre! Lad ikke Mennesket faa Magt, lad Hedningerne vorde dømte for dit Aasyn! Ps. 7, 7.
21. Lad Frygt komme over dem, Herre! Lad Hedningerne kjende, at de ere Mennesker! Sela.

10. Psalme.

Den hellige Sanger klager over og beskriver de Ugudeliges Ondskab (1—11); han beder om Hjæl (12—15) og er forvisset om Bønhørelse (16—18)

Hvorfor, Herre, staar du langt borte? Hvorfor skjuler du dit Aasyn Trængsels Tider?
2. Ved den Ugudeliges Hovmod ængste de Elendige; de fanges i de Rænker, ha har udtænkt.
3. Thi den Ugudelige roser sin Sjæl Lyst, og den Rovgjerrige siger Herre Farvel, forhaaner ham.
4. Den Ugudelige siger i sit Hovmod Han hjemsøger ikke. Der er ingen Gu det er alle hans Tanker. Ps. 14,
5. Hans Veie lykkes til enhver Ti langt borte fra ham i det Høie ere di Domme; alle sine Modstandere blæs han ad.
6. Han siger i sit Hjerte: Jeg skal ik rokkes, fra Slægt til Slægt skal jeg ik stedes i Ulykke.
7. Hans Mund er fuld af Forbandel og af Svig og Vold; under hans Tun er Ulykke og Ondskab. Rom. 3,
8. Han ligger i Baghold ved Gaa dene, paa lønlige Steder myrder han d Uskyldige, hans Øine speide efter d Ulykkelige. Ps. 37, 32. Jer. 5,
9. Han lurer paa lønligt Sted, Løven i sit Krat; han lurer for at gri

n Elendige; han griber den Elendige,
et han drager ham ind i sit Garn.
10. Han bøier sig, dukker sig ned, og
r hans stærke Kløer falde de Elendige.
Job 39, 2.
11. Han siger i sit Hjerte: Gud har
emt det, han har skjult sit Aasyn, han
c det aldrig. Ps. 94, 7. Job 22, 13.
12. Reis dig, Herre! Gud, opløft din
aand, glem ikke de Elendige!
13. Hvorfor skal den Ugudelige foragte
ud og sige i sit Hjerte: Du hjemsøger
e?
14. Du har seet det; thi du skuer Nød
Kummer for at lægge dem i din Haand;
dig overlader den Elendige sin Sag,
er den Faderløses Hjælper. Ps. 68, 6.
15. Sønderbryd den Ugudeliges Arm
hjemsøg den Ondes Ugudelighed, saa
ikke mere finder den! Ps. 104, 35.
16. Herren er Konge evindelig og
id, Hedningerne blive udryddede af
ns Land. Ps. 146, 10.
17. De Sagtmodiges Begjæring hører
, Herre! Du styrker deres Hjerte, du
ider dit Øre til
18. for at dømme i den Faderløses og
rtryktes Sag. Ikke skal Mennesket,
i er af Jorden, længer vedblive at
de Skræk. 5 Mos. 10, 18.

11. Psalme.

avid afviser det Raad, at han skal frelse sit
ved at fly og anse sin Sag for tabt (1—3).
er i Troen paa Herrens Retfærdighed for-
t om, at han vil lade Straffen komme over
s ugudelige Fiender (4—7).

. Til Sangmesteren; af David.
l Herren tager jeg min Tilflugt;
hvorledes kunne I da sige til min
l: Flyr til eders Bjerg som en Fugl?
. Thi se, de Ugudelige spænde Buen,
ægge sin Pil paa Strengen for at skyde
lørke paa de Oprigtige af Hjertet.
Ps. 64, 4. 5.
. Naar Grundvoldene nedbrydes, hvad
etter da den Retfærdige?
. Herren er i sit hellige Tempel, Herrens
ne er i Himmelen, hans Øine skue,
s Blik prøver Menneskenes Børn.
Es. 66, 1. Hab. 2, 20.
. Herren prøver den Retfærdige; men
Ugudelige og den, som elsker Vold,
er hans Sjæl. Ps. 5, 5.
. Han skal lade et Regn af Snarer
e paa de Ugudelige; Ild og Svovel
glødende Vind er deres Bægers Del.
1 Mos. 19, 24. Ez. 38, 22.
7. Thi Herren er retfærdig, elsker Retfærdighed; paa den Oprigtige ser hans Aasyn.

12. Psalme.

David klager over den almindelige Fordærvelse, Troløshed og Hovmod og beder Herren om Hjælp derimod (2—5). Herren tilsiger ham sin Hjælp, og han udtaler sin faste Fortrøstning til den (6—9).

1. Til Sangmesteren, efter Scheminit*; en Psalme af David. *Ps. 6, 1.
Frels, Herre! Thi de Fromme ere borte, de Trofaste ere forsvundne blandt Menneskenes Børn.
3. Løgn tale de, hver med sin Næste, med sledske Læber; med tvesindet Hjerte tale de.
4. Herren udrydde alle sledske Læber, den Tunge, som taler store Ord,
5. dem, som sige: Ved vor Tunge skulle vi faa Overhaand, vore Læber ere med os, hvo er Herre over os?
6. For de Elendiges Ødelæggelses Skyld, for de Fattiges Suks Skyld vil jeg nu reise mig, siger Herren; jeg vil skaffe dem Frelse, som hige derefter.
7. Herrens Ord ere rene Ord, ligesom Sølv, der er renset i en Smeltedigel i Jorden, syv Gange lutret.
Ps. 18, 31. Ordsp. 30, 5.
8. Du, Herre, vil bevare dem, du vil vogte dem for denne Slægt evindelig.
9. Rundt omkring sværme de Ugudelige, naar Nedrighed er ophøiet blandt Menneskenes Børn.

13. Psalme.

David klager over, at Herren tøver med at hjælpe ham i den store Trængsel, hvori hans Fiender have bragt ham (2. 3), beder om Redning (4. 5), og er i Troen forvisset om den (6).

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.
Hvor længe, Herre, vil du glemme mig evindelig? Hvor længe vil du skjule dit Aasyn for mig? Ps. 44, 25.
3. Hvor længe skal jeg huse sorgfulde Tanker i min Sjæl, Kummer i mit Hjerte den hele Dag? Hvor længe skal min Fiende ophøie sig over mig?
4. Se hid, svar mig, Herre, min Gud! Opklar mine Øine, forat jeg ikke skal sove hen i Døden,
5. forat ikke min Fiende skal sige: Jeg fik Overhaand over ham, forat ikke mine Modstandere skulle fryde sig, naar jeg vakler! Ps. 25, 2.

6. Men jeg forlader mig paa din Miskundhed; mit Hjerte skal fryde sig i din Frelse; jeg vil lovsynge Herren, thi han har gjort vel imod mig. Ps. 103, 2.

14. Psalme.

David klager over den almindelige Fordærvelse blandt Menneskene (1—3), udtaler sin faste Forvisning om, at Herren vil straffe de Ugudelige og hjælpe de undertrykte Retfærdige (4—6), og længes hjertelig efter, at han i Naade vil frelse sit betrængte Folk (7).

1. Til Sangmesteren; af David.

Daaren siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud. Fordærvede, vederstyggelige ere deres Gjerninger; der er Ingen, som gjør Godt. Ps. 53, 2 fg. 10, 4. 1 Mos. 6, 12.

2. Herren skuer ned fra Himmelen paa Menneskenes Børn for at se, om der er nogen Forstandig, Nogen, som søger Gud. Ps. 33, 13.

3. De ere alle afvegne, alle tilhobe fordærvede; der er Ingen, som gjør Godt, end ikke Een. Rom. 3, 10—12.

4. Sanse de da ikke, alle de, som øve Uret, som æde mit Folk, ligesom de æde Brød? Paa Herren kalde de ikke. Mika 3, 3.

5. Da forfærdes de saare; thi Gud er iblandt den retfærdige Slægt. 1 Tess. 5, 3.

6. Gjører kun den Elendiges Raad tilskamme! Thi Herren er hans Tilflugt. Ps. 46, 2.

7. O, at der fra Zion maa komme Frelse for Israel! Naar Herren gjør Ende paa sit Folks Fangenskab, da skal Jakob fryde sig, Israel glæde sig. Ps. 128, 5; 126, 1 fg.

15. Psalme.

David beskriver, hvordan den maa være, der skal kunne staa i Samfund med Herren (1—5).

1. En Psalme af David.

Herre, hvo skal bo i dit Telt? Hvo skal bygge paa dit hellige Bjerg? Ps. 23, 6; 24, 3 fg. 27, 4. 5; 84, 5. Ef. 2, 19.

2. Den, som vandrer ustraffelig og øver Retfærdighed og taler Sandhed i sit Hjerte, Es. 33, 15. Sak. 8, 16. 17.

3. som ikke bagvasker med sin Tunge, som ikke gjør sin Næste Ondt og ikke bringer Skjændsel over den, som er ham nær, 3 Mos. 19, 16. 17.

4. den, i hvis Øine den Forkastede er foragtelig, men som ærer dem, der frygte Herren, som sværger sig selv til Skade og ikke bryder sit Ord, Ordsp. 29, 27. Jos. 9, 19.

5. den, som ikke laaner sine Peng[e] ud mod Rente* og ikke tager Gave imo[d] den Uskyldige. Hvo dette gjør, skal ikk[e] rokkes evindelig.

*til den fattige Broder; 2 Mos. 22, 25 3 Mos. 25, 35 fg. 5 Mos. 16, 19. Ordsp. 17, 23

16. Psalme.

Messias beder Gud bevare ham, idet han me[d] alle de Hellige, i hvem han har Velbehag, anse[r] Herren for sit eneste Gode og skyr ethvert Sam[] fund med dem, som tjene nogen Afgud (1—4) han priser sin herlige Lod, at han har faaet Her[] ren til sin Del (5—7), og er fast forvisset om, [] Gud vil udfri ham af Dødens Vold og give ha[m] Liv og evig Glæde (8—11).

1. En gylden Sang af David.

Bevar mig, o Gud! Thi jeg tager mi[n] Tilflugt til dig.

2. Jeg siger til Herren: Du er mi[n] Herre; jeg har intet Gode udenfor dig, – Ps. 73, 25. 2

3. idet jeg holder mig til de Hellig[e] som ere i Landet, og de Herlige, i hve[m] jeg har al min Lyst.

4. Mange ere deres Smerter, so[m] kjøbe sig Andre*; jeg vil ikke udgy[de] deres** Drikoffere af Blod og ikke ta[ge] deres Navne paa mine Læber***.

*d. e. andre Guder. **d. e. Afgudern[e] ***2 Mos. 23,

5. Herren er min tilfaldne Del og m[] Bæger; du gjør min Lod herlig. Ps. 119, 57. Begr. 3,

6. En Lod er tilfalden mig, som [] liflig, og en Arv, som behager mig.

7. Jeg vil love Herren, som gav m[ig] Raad; ogsaa om Nætterne minde mi[g] Nyrer mig derom.

8. Jeg sætter altid Herren for mi[g] thi han er ved min Høire, jeg skal [] rokkes. Ap. G. 2, 25—

9. Derfor glæder mit Hjerte sig, [] min Ære* fryder sig; ogsaa mit K[] skal bo tryggelig. *d. e. S[]

10. Thi du skal ikke overla[de] min Sjæl til Dødsriget, du s[kal] ikke lade din Hellige se F[or]raadnelse. Ap. G. 13,

11. Du skal kundgjøre mig [] vets Vei; Glædes Fylde er [] dit Aasyn, Livsalighed ved [] høire Haand evindelig. Ps. 17, 15; 2

17. Psalme.

Støttende sig til sit Hjertes Oprigtighed, [] David Herren paa underfuld Maade at frelse [] fra hans ugudelige og blodgjerrige Forfølgere,

ere ganske nær ved at faa ham i sin Magt, og udtaler det faste Haab, at Herren, som har givet dem denne Verdens Goder, vil lade ham efter Dødens Søvn skue hans Aasyn med Glæde (1—15).

1. En Bøn af David.
Hør, o Herre, paa Retfærdighed, mærk paa mit Klageraab, vend Øret til min Bøn fra Læber uden Svig!
Ps. 18, 21—25.
2. Fra dit Aasyn udgaa min Ret, dine Øine skue hen til Oprigtighed!
3. Du har prøvet mit Hjerte, besøgt det om Natten, du har ransaget mig, du fandt Intet; min Mund viger ikke fra mine Tanker. Ps. 7, 10. Ordsp. 17, 3.
4. Overfor Menneskenes Gjerninger har jeg efter dine Læbers Ord taget mig i Vare for Voldsmandens Stier.
5. Mine Skridt holdt fast ved dine Fodspor, mine Trin vaklede ikke.
Job 23, 11.
6. Jeg paakalder dig, thi du svarer mig, o Gud! Bøi dit Øre til mig, hør mit Ord!
7. Vis din Miskundhed i underfulde Gjerninger, du, som med din høire Haand frelser dem, der henfly til dig, fra deres Modstandere!
8. Bevar mig som din Øiesten, skjul mig under dine Vingers Skygge
5 Mos. 32, 10. Sak. 2, 12.
9. for de Ugudelige, som ødelægge mig, mine Dødsfiender, som omringe mig!
10. Sin Fedtklump* lukke de til, med sin Mund tale de hovmodig.
*d. e. sit Hjerte; Ps. 119, 70.
11. Hvor vi gaa, kringsætte de mig nu; sine Øine rette de paa at fælde mig til Jorden.
12. Han er lig en Løve, som higer efter at sønderrive, og en ung Løve, der ligger paa lønlige Steder. Ps. 10, 9.
13. Reis dig, Herre, træd ham imøde, slaa ham ned, frels min Sjæl fra den Ugudelige med dit Sverd,
14. fra Menneskene med din Haand, Herre, fra denne Verdens Mennesker, som have sin Del i Livet, og hvis Bug du fylder med dine Skatte, som ere rige paa Sønner og efterlade sin Overflod til sine Børn. Luk. 16, 25.
15. Jeg skal i Retfærdighed skue dit Aasyn, jeg skal mættes, naar jeg vaagner, ved din Skikkelse.
Ps. 16, 11. Matt. 5, 8. 1 Joh. 3, 2.
Es. 26, 19. Dan. 12, 2.

18. Psalme.

David synger Herren en herlig Lovsang, fordi han har frelst ham af alle hans Fienders Haand (1). Han priser først Gud som sin eneste Tilflugt og Hjælper (2—4), beskriver saa, hvorledes Gud i hans store Nød og Trængsel har bønhørt ham, aabenbaret sin Majestæt og vældig udfriet ham (5—20), viser, hvorfor Gud var med ham og frelste ham (21—28), beskriver videre, hvorledes Gud velsigner hans Kongedømme og giver ham Kraft til at underlægge sig sine Fiender (29—46), og slutter med at prise Guds store Miskundhed mod ham og hans Slægt (47—51).

1. Til Sangmesteren; af Herrens Tjener David, som talte denne Sangs Ord til Herren den Dag, da Herren havde udfriet ham af alle hans Fienders Haand og af Sauls Haand.
2 Sam. 22, 1 fg.
2. Og han sagde:
Herre, jeg har dig hjertelig kjær, min Styrke! Ps. 46, 2.
3. Herren er min Klippe og min Fæstning og min Redder; min Gud er min Klippe, som jeg forlader mig paa, mit Skjold og min Frelses Horn, min Borg.
Ps. 144, 2. Luk. 1, 69.
4. Jeg paakalder den Høilovede, Herren, og fra mine Fiender bliver jeg frelst.
5. Dødens Reb omspændte mig, og Fordærvelsens Strømme forfærdede mig;
Ps. 55, 5; 116, 3. Job 22, 10.
6. Dødsrigets Reb omgave mig, Dødens Snarer overfaldt mig.
7. I min Trængsel paakaldte jeg Herren, og jeg raabte til min Gud; han hørte fra sit Tempel min Røst, og mit Skrig kom for ham, til hans Øren.
Jon. 2, 8.
8. Da rystede og bævede Jorden, og Bjergenes Grundvolde skalv, og de rystede, thi hans Vrede var optændt.
9. Der gik Røg op af hans Næse, og fortærende Ild fra hans Mund; Gløder brændte ud af ham. 5 Mos. 4, 24; 32, 22.
10. Og han bøiede Himmelen og steg ned, og der var Mulm under hans Fødder.
11. Og han for paa Keruber og fløi, og han for hastig frem paa Vindens Vinger. Ps. 99, 1; 104, 3. 1 Krøn. 28, 18.
12. Han satte Mørke til sit Dække, trindt omkring sig til sit Skjul, mørke Vande, tykke Skyer. Ps. 97, 2. Es. 50, 3.
13. Frem af Glansen foran ham fore hans Skyer frem, Hagel og gloende Kul!
14. Og Herren tordnede i Himmelen,

den Høieste lod sin Røst høre, Hagel og gloende Kul! Ps. 29, 3.

15. Og han udsendte sine Pile og adsplittede dem*, — Lyn i Mængde og forvirrede dem.
* Fienderne.

16. Da kom Vandenes Strømme tilsyne, og Jordens Grundvolde bleve blottede ved din Trusel, o Herre, for din Næses Aandepust.

17. Han udrakte sin Haand fra det Høie, han greb mig; han drog mig op af store Vande. Ps. 144, 7.

18. Han udfriede mig fra min stærke Fiende og fra mine Avindsmænd; thi de vare mig for mægtige.

19. De overfaldt mig paa min Modgangs Dag; men Herren blev min Støtte.

20. Og han førte mig ud i det Frie; han frelste mig, thi han havde Behag i mig.

21. Herren gjengjældte mig efter min Retfærdighed, han betalte mig efter mine Hænders Renhed. Ps. 17, 1.

22. Thi jeg tog Vare paa Herrens Veie og veg ikke i Ondskab fra min Gud.

23. Thi alle hans Love havde jeg for Øie, og hans Bud lod jeg ikke vige fra mig.

24. Og jeg var ustraffelig for ham og vogtede mig vel for min Synd. 1 Kong. 14, 8; 15, 5.

25. Og Herren gjengjældte mig efter min Retfærdighed, efter mine Hænders Renhed for hans Øine. 1 Sam. 26, 23. 24.

26. Mod den Fromme viser du dig from, mod den retvise Mand viser du dig retvis,

27. mod den Rene viser du dig ren, mod den Forvendte viser du dig vrang. 2 Sam. 22, 27. 3 Mos. 26, 23. 24. Ps. 146, 9. Ordsp. 3, 34.

28. Thi du frelser elendige Folk, og du fornedrer høie Øine. Ordsp. 29, 23. Es. 2, 11. Luk. 1, 51. 1 Pet. 5, 5.

29. Thi du lader min Lampe skinne; Herren, min Gud, opklarer mit Mørke. Ps. 97, 11; 112, 4.

30. Thi ved dig stormer jeg løs paa fiendtlige Skarer, og ved min Gud springer jeg over Mure. Ps. 60, 14. Fil. 4, 13.

31. Gud, hans Vei er fuldkommen; Herrens Ord er lutret, han er et Skjold for alle dem, som forlade sig paa ham. Ps. 12, 7; 19, 9.

32. Thi hvo er Gud foruden Herren, og hvo er en Klippe, uden vor Gud? Es. 43, 11; 44, 6. 8.

33. Den Gud, som omgjorder mig med Kraft og gjør min Vei fri for Stød,

34. som gjør mine Fødder som Hindernes og stiller mig paa mine Høider, Hab. 3, 19.

35. som oplærer mine Hænder til Krig, saa mine Arme spænde Kobberbuen. Ps. 144, 1.

36. Og du giver mig din Frelses Skjold, og din høire Haand støtter mig, og din Nedladelse gjør mig stor.

37. Du gjør Rummet vidt for mine Skridt under mig, og mine Ankler vakle ikke. Ps. 31, 9.

38. Jeg forfølger mine Fiender og naar dem, og jeg vender ikke tilbage, før jeg har gjort Ende paa dem.

39. Jeg knuser dem, saa de ikke magte at reise sig; de falde under mine Fødder.

40. Og du omgjorder mig med Kraft til Krig, du bøier mine Modstandere under mig.

41. Og mine Fiender lader du vende mig Ryggen, og mine Avindsmænd udrydder jeg.

42. De raabe, men der er ingen Frelser, — til Herren, men han svarer dem ikke.

43. Og jeg knuser dem som Støv for Vinden, jeg tømmer dem ud som Dynd paa Gaderne.

44. Du redder mig fra Folke-Kiv, du sætter mig til Hoved for Hedninger; Folkefærd, som jeg ikke kjender, tjene mig.

45. Ved Rygtet om mig blive de mig lydige; Fremmede hykle for mig, 5 Mos. 33, 29.

46. Fremmede visne hen og gaa bævende ud af sine Borge.

47. Herren lever, og priset er min Klippe, og ophøiet er min Frelses Gud,

48. den Gud, som giver mig Hevn og lægger Folkefærd under mig, Ps. 47, 4.

49. som udfrier mig fra mine Fiender; ja, over mine Modstandere ophøier du mig, fra Voldsmanden redder du mig.

50. Derfor vil jeg prise dig blandt Hedningerne, o Herre, og lovsynge dit Navn. Rom. 15, 9.

51. Han gjør sin Konges Frelse stor, og han gjør Miskundhed mod sin Salvede, mod David og mod hans Afkom til evig Tid. 2 Sam. 7, 12—16.

19. Psalme.

Efterat David har skildret, hvorledes Himmelen, navnlig Solen, uafladelig forkynder Guds Ære over den hele Jord (2—7), taler han om denne herlige Guds Lov, den aandelige Sol, og beskriver dens herlige Egenskaber og kraftige Virkninger (8—11)

for at kunne opnaa den Løn, Loven forjætter dem,
er holde den, beder han Herren kjende ham fri
or ubitterlige og bevare ham for vitterlige Over-
rædelser af den (12—14). Han slutter med Bøn
m, at Herren med Velbehag vil tage imod, hvad
an her har fremført (15).
Deri, at Himmelen forkynder Guds Ære over
en hele Jord, ligger en Forjættelse om Evangeliets
undgjørelse over hele Jorden (Rom. 10, 18).
1. Til Sangmesteren; en Psalme af
David.
Himlene fortælle Guds Ære, og
Hvælvingen forkynder hans
ænders Gjerning.
Ps. 8, 2. 4. Rom. 1, 20.
3. Den ene Dag lader sin Tale ud-
rømme til den anden, og den ene Nat
orkynder den anden sin Kundskab.
4. Der er ei Tale, der er et Ord, ei
øres deres* Røst. *Himlenes.
5. Over al Jorden udgaar deres Maa-
snor*, og til Jordderigets Ende deres Ord;
or Solen har han sat et Telt paa dem.
Rom. 10, 18.
*Hele Jorden er deres Forkyndelses Omraade.
6. Og den er som en Brudgom, der
aar ud af sit Brudekammer; den glæder
3 som en Helt til at løbe sin Bane.
7. Fra Himmelens Ende er dens Ud-
ing, og dens Omløb indtil dens Ende,
Intet er skjult for dens Hede.
8. Herrens Lov er fuldkommen, den
derkvæger Sjælen; Herrens Vidnesbyrd
trofast, det gjør den Enfoldige viis;
Ps. 119, 104. 105. 130. 2 Tim. 3, 15. 16.
9. Herrens Befalinger ere rette, de
æde Hjertet; Herrens Bud er rent, det
lyser Øinene;
10. Herrens Frygt er ren, den staar
st evindelig; Herrens Love ere Sand-
d, de ere retfærdige alle tilhobe.
11. De ere kosteligere end Guld, ja fint
ild i Mængde, og sødere end Honning,
Honning, der drypper af Kagerne.
Ps. 119, 72. 103. 127.
12. Ogsaa din Tjener vorder paamindet
d dem; hvo der holder dem, har stor Løn.
3 Mos. 18, 5; 26, 3—12. Ps. 106, 3.
13. Hvo mærker, hvor ofte han
iler? Forlad mig mine lønlige
røst!
14. Bevar ogsaa din Tjener fra for-
istelige Synder, lad dem ei herske over
g! Saa bliver jeg ustraffelig og uden
yld for store Overtrædelser. Ps. 119, 133.
15. Lad min Munds Ord og mit
ertes Tanke være til Velbehag for dit
syn, Herre, min Klippe og min Gjen-
er!

20. Psalme.

Israel beder for sin Konge, at Herren vil be-skjerme og hjælpe ham i al hans Nød (2—4), fuldbyrde alle hans Raad og opfylde alle hans Ønsker (5. 6). Det er forvisset om, at Herren vil hjælpe ham mod hans Fiender, som forlade sig paa sin Krigsmagt, medens det selv forlader sig paa sin Gud (7—9). Det slutter med at gjentage sin Bøn (10).
Psalmen angaar Israels Konger i Almindelighed og Messias, Israels evige Konge, i Særdeleshed.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af
David.
Herren bønhøre dig paa Nødens Dag,
Jakobs Guds Navn beskjerme dig!
3. Han sende dig Hjælp fra Hellig-
dommen og støtte dig fra Zion!
4. Han komme alle dine Madoffere i
Hu og finde dit Brændoffer fedt*! Sela.
*d. e. finde Behag i det.
5. Han give dig efter dit Hjerte og
fuldbyrde alt dit Raad!
6. Maatte vi kunne juble over din
Frelse og løfte Banneret i vor Guds
Navn! Herren opfylde alle dine Be-
gjæringer!
7. Nu ved jeg, at Herren frelser sin
Salvede; han svarer ham fra sin hellige
Himmel med sin frelsende Høires vældige
Gjerninger.
8. Hine prise Vogne, hine Heste, men
vi prise Herrens, vor Guds, Navn.
1 Sam. 17, 45. Ps. 33, 17. 18; 44, 7. Ordsp. 18, 10.
9. De synke og falde, men vi staa og
holde os oppe.
10. Herre, frels! Kongen bønhøre os
paa den Dag, vi raabe!

21. Psalme.

Israel udtaler sin taknemmelige Glæde over, at Herren har overøst dets Konge, som forlader sig paa ham, med en Fylde af herlige Goder (2—8), og sin Forvisning om, at Kongen med hans Hjælp skal overvinde og tilintetgjøre alle sine Fiender (9—13); det slutter med Bøn og Lovprisning (14).
Dette har altsammen sin fuldkomne Opfyldelse i Messias og hans Kongedømmes evige Herlighed.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af
David.
Herre, over din Magt glæder Kongen
sig, og hvor saare fryder han sig
ved din Frelse!
3. Hvad hans Hjerte ønskede, har du
givet ham, og hvad hans Læber begjærede,
har du ikke negtet ham. Sela. Ps. 20, 5. 6.
4. Thi du kom ham imøde med Vel-
signelse og Lykke, du satte en Krone af
Guld paa hans Hoved. Ps. 132, 18.

5. Liv begjærede han af dig; du gav ham det, et langt Liv evindelig og altid. 2 Sam. 7, 12 fg. Ps. 61, 7 fg. 89, 5. 30. 37. 38.

6. Stor er hans Ære ved din Frelse; Høihed og Herlighed lægger du paa ham.

7. Thi du sætter ham til Velsignelse evindelig, du fryder ham med Glæde for dit Aasyn.

8. Thi Kongen sætter sin Lid til Herren, og ved den Høiestes Miskundhed skal han ikke rokkes.

9. Din Haand skal finde alle dine Fiender, din Høire skal finde dine Avindsmænd.

10. Du skal gjøre dem som en Ildovn, naar du viser dit Aasyn; Herren skal opsluge dem i sin Vrede, og Ild skal fortære dem. Ps. 97, 3. Mal. 4, 1.

11. Deres Frugt skal du udslette af Jorden, og deres Afkom blandt Menneskenes Børn. Ps. 109, 13.

12. Thi de have pønset paa Ondt imod dig, de have udtænkt Rænker; de skulle ikke magte Noget.

13. Thi du skal bringe dem til at vende Ryggen; med dine Buestrenge sigter du mod deres Aasyn. Ps. 7, 13. 14.

14. Reis dig, Herre, i din Kraft! Vi ville lovsynge og prise din Vælde.

22. Psalme.

Messias klager over, at Gud, som dog har frelst Fædrene, saaofte de raabte til ham i sin Nød, og som ligefra hans Barndom har vist sig at være hans Gud, nu har forladt ham, uagtet han uafladelig raaber til ham og i sin jammerfulde Tilstand endog er bleven Gjenstand for almindelig Spot (2—11). Omringet af grusomme Fiender, som true med at gjøre Ende paa hans Liv og handle med ham, som om han allerede var død, beder han Gud snart komme ham til Hjælp (12—22). Forvisset om, at Herren har hørt denne hans Bøn, skildrer han sin Frelses herlige og salige Følger; baade Israel og Hedningefolkene, baade Høie og Lave, ogsaa de kommende Slægter skulle nyde dens Frugter og tilbede og prise Herren for den (23—32).

1. Til Sangmesteren; efter Morgenrødens Hind*; en Psalme af David.
* betegner sandsynligvis Melodien.

Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig? Langt borte fra min Frelse ere min Klages Ord. Matt. 27, 46.

3. Min Gud! Jeg raaber om Dagen, og du svarer ikke, og om Natten, og jeg faar ikke tie. Ps. 88, 2. Job 30, 20.

4. Og du er dog hellig, du troner paa Israels Lovsange.

5. Paa dig forlode vore Fædre sig; de forlode sig paa dig, og du udfriede dem.

6. Til dig raabte de, og de bleve reddede; paa dig forlode de sig, og de bleve ikke beskjæmmede. Ps. 107, 6; 25, 3.

7. Men jeg er en Orm og ikke en Mand, Menneskers Spot og Folks Foragt. Es. 49, 7; 53, 3.

8. Alle de, som se mig, spotte mig, vrænge Munden, ryste Hovedet og sige: Matt. 27, 39.

9. Velt din Vei paa Herren! Han skal redde ham, han skal udfri ham, efterdi han har Behag i ham. Ps. 37, 5. Matt. 27, 43.

10. Ja, du er den, som drog mig frem af Moders Liv, som lod mig hvile tryg ved min Moders Bryst. Ps. 71, 6

11. Paa dig er jeg kastet fra Moders Liv; fra min Moders Skjød er du min Gud

12. Vær ikke langt borte fra mig Thi Trængselen er nær, og der er ingen Hjælper. Ps. 35, 2

13. Mange Tyre omringe mig, Basan Okser kringsætte mig.

14. De opspile sin Mund imod mi som en sønderrivende og brølende Løve

15. Jeg er udøst som Vand, og al mine Ben skille sig ad; mit Hjerte e som Voks, smeltet midt i mit Liv.

16. Min Kraft er fortørret som Potteskaar, og min Tunge hænger fa ved mine Gummer, og i Dødens Stø lægger du mig. Ps. 38, 1

17. Thi Hunde omringe mig, de O des Hob kringsætter mig; de have gje nemboret mine Hænder og mine Fødde Joh. 19, 18; 20, 2

18. Jeg kan tælle alle mine Ben; se til, de se paa mig med Lyst.

19. De dele mine Klæder mellem og kaste Lod om min Kjortel. Matt. 27, 35. Joh. 19, 23.

20. Men du, Herre, vær ikke langt bort du, min Styrke, skynd dig til min Hjæl

21. Red min Sjæl fra Sverdet, n Eneste* fra Hundes Vold!
* d. e. min Sjæl. Ps. 35,

22. Frels mig fra Løvens Gab! fra Vildoksernes Horn bønhører du m

23. Jeg vil kundgjøre dit Navn mine Brødre, midt i Forsamlingen vil love dig. Ps. 26, 12; 40, 10. 11. Hebr. 2,

24. I, som frygte Herren, lover ha al Jakobs Afkom, ærer ham, og fryg for ham, al Israels Afkom!

25. Thi han har ikke foragtet og afskyet den Elendiges Elendighed og

skjult sit Aasyn for ham; men da han
raabte til ham, hørte han. Ps. 9, 13.
26. Fra dig udgaar min Pris i en
stor Forsamling; mine Løfter vil jeg
betale for deres Øine, som frygte ham.
Ps. 66, 13—15; 116, 14.
27. De Sagtmodige skulle æde og blive
mætte; de, som søge Herren, skulle love
ham; eders Hjerte leve til evig Tid!
Ps. 69, 33. Es. 65, 13. 14. Matt. 5, 5. 6.
28. Alle Jordens Ender skulle komme
det i Hu og vende om til Herren, og alle
Folkenes Slægter skulle tilbede for dit
Aasyn. Ps. 72, 11; 102, 23.
29. Thi Herren hører Riget til, og han
hersker over Folkene. Ps. 47, 9; 96, 10.
30. Alle Jordens Rigmænd skulle æde
og tilbede; for hans Aasyn skulle alle de
bøie sig, som stige ned i Støvet, og den,
som ikke kan holde sin Sjæl ilive. V. 27.
31. Efterkommerne skulle tjene ham;
der skal fortælles om Herren til Efter-
slægten. Ps. 102, 19.
32. De skulle komme og kundgjøre
hans Retfærdighed for det Folk, som
vorder født, at han har gjort det.

23. Psalme.

David priser Herren som den gode Hyrde, der giver ham Hvile, vederkvæger, beskjermer og forsørger ham (1—5), og udtaler sin Forvisning om, at han i hans Samfund skal nyde den rigeste Velsignelse alle sine Levedage (6.)

1. En Psalme af David.
Herren er min Hyrde, mig fattes Intet.
Ps. 34, 10; 80, 2. Es. 40, 11. Joh. 10, 11 fg.
1 Pet. 2, 25.
2. Paa grønne Enge leirer han mig,
til Hvilens Vande leder han mig hen.
3. Han vederkvæger min Sjæl, han
fører mig paa Retfærdigheds Stier for
sit Navns Skyld.
4. Om jeg end skulde vandre i Døds-
skyggens Dal, frygter jeg ikke for Ondt;
thi du er med mig, din Kjep og din
Stav, de trøste mig.
5. Du dækker Bord for mig lige for
mine Fienders Øine, du salver mit Hoved
med Olje; mit Bæger flyder over. Ps. 92, 11.
6. Idel Godt og Miskundhed skal efter-
følge mig alle mit Livs Dage, og jeg skal
bo i Herrens Hus gjennem lange Tider.
Ps. 15, 1; 27, 4.

24. Psalme.

David priser Herren som al Jordens Skaber og Konge (1. 2); han viser, at kun den Retfærdige skal have Adgang til denne Konges Helligdom og faa Del i hans Velsignelse (3—6), og opfordrer Helligdommens Porte til at hæve sig for at tage imod denne Herlighedens Konge, som nu vil drage ind i den (7—10).

Herrens Indtog i Helligdommen paa Zion, hvorom Psalmen nærmest handler (2 Sam. 6), er et Forbillede paa Messias's Komme.

1. Af David; en Psalme.
Herren hører Jorden til og dens Fylde,
Jorderiget og de, som bo der.
2 Mos. 19, 5. 5 Mos. 10, 14. Ps. 50, 12.
2. Thi han har grundlagt den paa
Have og stillet den fast paa Strømme.
1 Mos. 1, 9. 10. Ps. 104, 5; 136, 6.
3. Hvo skal stige op paa Herrens Bjerg,
og hvo skal staa paa hans hellige Sted?
Ps. 15, 1 fg.
4. Den, som har uskyldige Hænder og
et rent Hjerte, som ikke har vendt sin
Hu til Løgn og ikke har svoret falskelig.
Matt. 5, 8.
5. Han skal medbringe Velsignelse fra
Herren og Retfærdighed fra sin Frelses
Gud. Es. 48, 18.
6. Dette er deres Slægt, som spørge
efter ham, de, som søge dit Aasyn, Ja-
kobs Børn. Sela. Rom. 9, 6. 7.
7. Løfter, I Porte, eders Hoveder,
og løfter eder, I evige Døre, saa Her-
lighedens Konge kan drage ind! Sak. 9, 9.
8. Hvo er den Herlighedens Konge?
Herren, stærk og vældig, Herren vældig
til Strid. 2 Mos. 15, 3.
9. Løfter, I Porte, eders Hoveder, og
løfter eder, I evige Døre, saa Herlig-
hedens Konge kan drage ind!
10. Hvo er den Herlighedens Konge?
Herren, Hærskarernes Gud, han er Her-
lighedens Konge. Sela.

25. Psalme.

David beder Gud, at han ikke vil lade ham for sine Synders Skyld blive tilskamme for sine Fiender, men naadig tilgive ham, lede ham paa alle hans Veie, hjælpe ham i al hans Nød og frelse Israel (1—22).

1. Af David.
Til dig, Herre, løfter jeg min Sjæl.
2. Min Gud, paa dig forlader jeg
mig; lad mig ikke blive tilskamme, lad
ikke mine Fiender fryde sig over mig!
3. Ja, Ingen af dem, som bie paa
dig, skal blive tilskamme; de skulle blive
tilskamme, som handle troløst uden Aarsag.
Rom. 9, 33; 10, 11.
4. Herre, lad mig kjende dine Veie,
lær mig dine Stier! Ps. 27, 11.
5. Led mig frem i din Trofasthed og

lær mig! Thi du er min Frelses Gud, paa dig bier jeg den hele Dag.

6. Herre, kom din Barmhjertighed i Hu og din Miskundheds Gjerninger! Thi de ere fra Evighed. Ps. 103, 17.

7. Kom ikke min Ungdoms Synder og mine Misgjerninger i Hu! Efter din Miskundhed komme du mig i Hu for din Godheds Skyld, Herre! Job 13, 26. Ps. 106, 4.

8. Herren er god og retvis; derfor underviser han Syndere om Veien. 5 Mos. 32, 4.

9. Han leder de Sagtmodige i det, som Ret er, og lærer de Sagtmodige sin Vei. Job 36, 22.

10. Alle Herrens Stier ere Miskundhed og Trofasthed imod dem, som bevare hans Pakt og hans Vidnesbyrd. Ps. 103, 17. 18.

11. For dit Navns Skyld, Herre, forlade du min Misgjerning! Thi den er stor.

12. Hvo er den Mand, som frygter Herren? Ham underviser han om den Vei, han skal vælge. Ps. 32, 8.

13. Hans Sjæl skal stadig bo i det Gode, og hans Afkom skal arve Landet. Ps. 37, 9. 11. 22; 112, 2.

14. Herrens fortrolige Samfund er med dem, som frygte ham, og hans Pakt skal blive dem kundgjort. Ordsp. 3, 32.

15. Mine Øine ere altid til Herren, thi han drager mine Fødder ud af Garnet.

16. Vend dig til mig og vær mig naadig! Thi jeg er enlig og elendig.

17. Mit Hjertes Angester have de* gjort store; før mig ud af mine Trængsler!
*d. e. mine Fiender.

18. Se min Elendighed og min Nød, og forlad mig alle mine Synder!

19. Se mine Fiender, de ere mange, og med uretfærdigt Had hade de mig.

20. Bevar min Sjæl og red mig, lad mig ikke blive tilskamme! Thi jeg tager min Tilflugt til dig.

21. Lad Ustraffelighed og Oprigtighed bevare mig! Thi jeg bier paa dig.

22. Forløs, o Gud, Israel af alle dets Trængsler!

26. Psalme.

David vidner om sin ustraffelige Vandel og sin Tillid til Herren (1—3); han har intet Samfund med de Ugudelige (4. 5), men holder sig til Guds Hus (6—8). Han beder derfor Herren ikke at lade ham dele Lod med de Ugudelige (9—11) og udtaler sin Forvisning om at blive bønhørt (12).

1. Af David.

Skaf mig Ret, Herre! Thi jeg har vandret i min Ustraffelighed, og paa Herren forlader jeg mig uden at vakle.

2. Prøv mig, Herre, og forsøg mig, ransag mine Nyrer og mit Hjerte! Ps. 7, 10; 17, 3; 139, 23.

3. Thi din Miskundhed er for mine Øine, og jeg vandrer i din Trofasthed.

4. Jeg sidder ikke hos falske Folk og kommer ikke sammen med Underfundige. Ps. 1, 1. 2 Kor. 6, 14.

5. Jeg hader de Ondes Forsamling og sidder ikke hos de Ugudelige.

6. Jeg tvætter mine Hænder i Uskyldighed og vil gjerne færdes om dit Alter, o Herre,

7. for at lade Lovsangs Røst høre og fortælle alle dine Undergjerninger.

8. Herre, jeg elsker dit Huses Bolig, det Sted, hvor din Herlighed bor. 2 Mos. 40, 34. 35. Ps. 27, 4; 84, 2. 11

9. Ryk ikke min Sjæl bort med Syndere eller mit Liv med blodgjerrige Mænd Ps. 28,

10. i hvis Hænder er Skjændsel, o hvis høire Haand er fuld af Skjenk! 5 Mos. 27, 25. Ps. 15,

11. Men jeg vandrer i min Ustraffe ligbed; forløs mig og vær mig naadig

12. Min Fod staar paa det Jævne i Forsamlingerne skal jeg love Herre Ps. 27, 11; 22, 23. 2

27. Psalme.

David vidner om sin glade Tillid til Herren den store Nød, hvori han er stedt (1—3); h begjærer kun at blive staaende i Herrens bestje mende Samfund og er forvisset om, at han i Kr af det ogsaa nu skal triumfere over sine Fiender takke og prise Herren (4—6); han beder inder om Herrens Hjælp, da Alle have forladt ham, hans ugudelige Fiender tragte efter at ødelæg ham (7—12); han slutter med at udtale sit Ha til Herren og opmuntre sig selv til at bie paa h (13. 14).

1. Af David.

Herren er mit Lys og min Frelse, f hvem skal jeg frygte? Herren er m Livs Værn, for hvem skal jeg ræddes Mika 7,

2. Naar Ildgjerningsmænd nærme imod mig for at æde mit Kjød, mi Modstandere og mine Fiender, saa snub og falde de selv.

3. Om en Hær leirer sig imod mi frygter ikke mit Hjerte; om Krig rei sig imod mig, endda er jeg trøstig. Ps. 3,

4. Een Ting har jeg begjæret af Herren,
det tragter jeg efter, at jeg maa bo i Her-
rens Hus alle mit Livs Dage for at skue
Herrens Liflighed og grunde i hans Tempel.
Ps. 23, 6; 26, 8; 84, 2. 3.
5. Thi han gjemmer mig i sin Hytte paa
den onde Dag, han skjuler mig i sit Telts
Skjul; paa en Klippe fører han mig op.
Ps. 31, 21. Es. 4, 6.
6. Og nu skal mit Hoved opløfte sig
over mine Fiender trindt omkring mig,
og jeg vil ofre Jubeloffere i hans Telt,
jeg vil prise og lovsynge Herren.
7. Hør, Herre, høit raaber jeg, og
vær mig naadig og svar mig!
8. Mit Hjerte foreholder dig [dit Ord]:
Søger mit Aasyn! Herre, jeg søger dit
Aasyn. 5 Mos. 4, 29.
9. Skjul ikke dit Aasyn for mig, bort-
stød ikke i Vrede din Tjener! Min Hjælp
var du været. Forkast mig ikke og forlad
mig ikke, min Frelses Gud!
10. Thi min Fader og min Moder have
forladt mig, men Herren tager mig op.
11. Lær mig, Herre, din Vei og led
mig paa den jævne Sti for mine Fien-
ders Skyld! Ps. 25, 4. 10; 26, 12.
12. Overgiv mig ikke til mine Fienders
Mordlyst! Thi falske Vidner staa op imod
mig, og Mænd, som aande Vold.
13. O, dersom jeg ikke troede at skulle
se Herrens Godhed i de Levendes Land! —
Ps. 31, 20. Es. 38, 11.
14. Bi paa Herren, vær trøstig, og dit
Hjerte være stærkt, ja bi paa Herren!
Ps. 31, 25. Hab. 2, 3.

28. Psalme.

David, som ved, at han uden Herrens Hjælp er
redningsløst fortabt, beder ham ikke behandle ham
som de Ugudelige, men frelse ham og gjengjælde
dem efter deres Gjerninger (1—5); han priser
Herren i Forvisning om, at han vil opfylde hans
Bøn (6—8), og beder ham beskjerme og frelse sit
Folk (9).

1. Af David.
Til dig, Herre, raaber jeg. Min Klippe,
vær ikke døv imod mig, forat jeg
ikke, om du tier for mig, skal blive lig
dem, som fare ned i Graven! Ps. 143, 7.
2. Hør mine inderlige Bønners Røst,
naar jeg raaber til dig, naar jeg opløfter
mine Hænder til dit hellige Kor!
1 Kong. 6, 19.
3. Riv mig ikke bort med de Ugude-
lige og med dem, som øve Uret, som
tale Fred med sin Næste, endog der er
ondt i deres Hjerte! Jer. 9, 8.
4. Giv dem efter deres Gjerning og
efter deres Idrætters Ondskab! Giv dem
efter deres Hænders Gjerning, gjengjæld
dem, hvad de have gjort! Ps. 62, 13.
5. Thi de agte ikke paa, hvad Herren
gjør, eller paa hans Hænders Gjerning;
han skal nedbryde dem og ikke opbygge
dem.
6. Lovet være Herren, fordi han har
hørt mine inderlige Bønners Røst!
7. Herren er min Styrke og mit Skjold;
paa ham forlader mit Hjerte sig, og jeg
bliver hjulpen; derfor fryder mit Hjerte
sig, og jeg vil prise ham med min Sang.
2 Mos. 15, 2. Ps. 18, 3.
8. Herren er deres* Styrke, og han
er et Frelsens Værn for sin Salvede.
Ps. 18, 51. * d. e. sit Folks.
9. Frels dit Folk og velsign din Arv
og fød dem og ophøi dem til evig Tid!
Ps. 29, 11; 95, 7; 100, 3.

29. Psalme.

David opfordrer Englene til at prise den Magt
og Herlighed, som Herren aabenbarer i Torden-
veiret (1—9). Han ser i denne Herrens Herlighed
en Borgen for, at han som almægtig Konge vil be-
vare og velsigne sit Folk (10. 11).

1. En Psalme af David.
Giver Herren, I Guds Sønner, giver
Herren Ære og Magt!
Ps. 96, 7; 103, 20. 21. Es. 6, 2. 3.
2. Giver Herren hans Navns Ære,
tilbeder Herren i hellig Prydelse!
3. Herrens Røst er over Vandene,
Ærens Gud tordner, Herren over de store
Vande. Job 37, 2—5.
4. Herrens Røst er med Kraft, Her-
rens Røst er med Herlighed. Es. 30, 30.
5. Herrens Røst bryder Cedere, Her-
ren sønderbryder Libanons Cedere,
6. og han faar dem til at hoppe som
en Kalv, Libanon og Sirjon som en ung
Vildokse.
7. Herrens Røst udslynger kløvede
Ildsluer.
8. Herrens Røst faar Ørkenen til at
bæve, Herren faar Kades's Ørken til at
bæve. 5 Mos. 1, 19.
9. Herrens Røst faar Hinder til at
føde og gjør Skove bare, og i hans Tempel
siger Alt: Ære! Ps. 11, 4.
10. Herren tronede paa Vandflodens
Tid, og Herren troner som Konge evin-
delig. 1 Mos. 6, 17.
11. Herren skal give sit Folk Kraft,
Herren skal velsigne sit Folk med Fred.

30. Psalme.

David priser Herren, fordi han har frelst ham af en stor Nød (2—4); han opfordrer de Fromme til med ham at prise Herren, som omskifter den korte Trængsel til varig Glæde (5. 6); han beretter, hvorledes han i sin Lykke var henfalden til falsk Tryghed, men, vakt op ved Herrens Straffedomme, bad til Gud og blev hjulpen (7—12); han lover altid at prise Gud herfor (13).

1. En Psalme, en Sang ved Husets Indvielse, af David.

Jeg vil ophøie dig, Herre, thi du har draget mig op og ikke ladet mine Fiender glæde sig over mig. V. 4.

3. Herre, min Gud, jeg raabte til dig, og du helbredede mig. Ps. 103, 3; 147, 3.

4. Herre, du har ført min Sjæl op af Dødsriget, du har kaldt mig tillive fra dem, som fare ned i Graven. Ps. 86, 13; 116, 3. 4.

5. Lovsynger Herren, I hans Fromme, og priser hans hellige Ihukommelse! Ps. 97, 12.

6. Thi et Øieblik varer hans Vrede, en Levetid hans Naade; om Aftenen kommer Graad som Gjæst, og om Morgenen er der Frydesang. Es. 54, 7. Joh. 16, 20.

7. Men jeg sagde i min Tryghed: Jeg skal ikke rokkes evindelig.

8. Herre, ved din Naade havde du skjenket mit Bjerg Styrke; du skjulte dit Aasyn, da blev jeg forfærdet. 2 Sam. 5, 12.

9. Til dig, Herre, raabte jeg, og til Herren bad jeg ydmygelig:

10. Hvad Vinding er der i mit Blod, i at jeg farer ned i Graven? Mon Støvet vil prise dig, vil det forkynde din Trofasthed? Ps. 6, 6; 88, 11 fg.

11. Hør, o Herre, og vær mig naadig! Herre, vær min Hjælper!

12. Du omskiftede min Klage til Dans for mig, du løste min Sørgedragt af mig og omgjordede mig med Glæde,

13. forat min Ære* skal lovsynge dig og ikke tie; Herre, min Gud, jeg vil prise dig evindelig. * Ps. 16, 9.

31. Psalme.

David beder i fast Fortrøstning til Gud, hvis Naade han tidligere har erfaret, om Frelse i den store Nød, hvori han er stedt ved sine Fienders Efterstræbelser (2—9). Han skildrer sin Trængsel og Forsmædelse og bønfalder atter Herren om at frelse ham fra hans ugudelige Fiender og tilintetgjøre dem (10—19). Forvisset om, at han er bønhørt, priser han Herren for den Beskjermelse, han yder dem, der frygte ham (20—23), og opfordrer til Slutning alle Fromme til at elske Herren og være frimodige i Troen paa ham (24. 25).

David er i sine Lidelser under den ugudelig[e] Verdens Forfølgelser og i den Maade, hvorpaa han bærer dem, et Forbillede paa Messias.

1. Til Sangmesteren; en Psalme a[f] David.

Til dig, Herre, tager jeg min Tilflugt[;] Lad mig aldrig i Evighed blive til skamme, frels mig ved din Retfærdighed Ps. 25, 2; 71, 1. 2

3. Bøi dit Øre til mig, skynd dig o[g] red mig, vær mig et Klippe-Værn, e[n] Borg til at frelse mig!

4. Thi du er min Klippe og mi[n] Borg, og for dit Navns Skyld vil d[u] føre og lede mig. Ps. 18, 3; 23,

5. Du vil føre mig ud af Garnet som de lønlig have udlagt for mig; th[i] du er mit Værn. Ps. 27, 1; 28, 7.

6. I din Haand overgiver je[g] min Aand; du forløser mig, Herre du trofaste Gud! Luk. 23, 46. Ap. G. 7, 5[9]

7. Jeg hader dem, som agte paa for[]fængelige Afguder, men jeg, jeg forlade[r] mig paa Herren. Ps. 16, 4. Jer. 10, 14. 15. Jon. 2, 9. 1

8. Jeg vil fryde og glæde mig ove[r] din Miskundhed, at du har seet mi[n] Elendighed, agtet paa min Sjæl[s] Trængsler;

9. du har ikke overgivet mig i Fiend[ens] Haand; du har sat mine Fødder paa [et] rummeligt Sted. Ps. 18, 3

10. Vær mig naadig, Herre! Thi je[g] er i Trængsel; hentæret af Kummer [er] mit Øie, min Sjæl og mit Legeme. Ps. 6,

11. Thi mit Liv er fortæret af Sor[g] og mine Aar af Suk; min Kraft [er] brudt for min Misgjernings Skyld, [og] mine Ben ere hentærede.

12. For alle mine Fienders Skyld [er] jeg bleven til stor Spot for mine N[a]boer og til en Skræk for mine Kje[n]dinger; de, som se mig paa Gaden, f[ly] for mig. Ps. 44, 1

13. Jeg er glemt og ude af Hjert[et] som en Død, jeg er bleven som et ød[e]lagt Kar.

14. Thi jeg hører Manges Bagtalels[e], Rædsel fra alle Kanter, idet de raadsl[aa] sammen imod mig; de pønse paa at ta[ge] mit Liv. Jer. 20, 10. Joh. 11, 5

15. Men jeg, jeg forlader mig pa[a] dig, Herre! Jeg siger: Du er min Gu[d]

16. I din Haand ere mine Tider

ed mig af mine Fienders Haand og
ra mine Forfølgere!
*1 Krøn. 29, 30. Ps. 139, 16.
17. Lad dit Aasyn lyse over din Tje-
er, frels mig ved din Miskundhed!
4 Mos. 6, 25. Ps. 80, 4.
18. Herre, lad mig ikke blive tilskamme,
ht jeg kalder paa dig! Lad de Ugudelige
live tilskamme, vorde tause i Dødsriget!
Ps. 25, 3; 9, 18.
19. Lad Løgnens Læber forstumme,
om tale frækt imod den Retfærdige med
ovmod og Foragt!
20. Hvor stor er din Godhed, som
u har gjemt for dem, der frygte dig,
om du har beredt dem, der tage sin
ilflugt til dig, for Menneskenes Børns
Dine! Ps. 36, 8.
21. Du skjuler dem i dit Aasyns Skjul
or Menneskers Sammensværgelser, du
iemmer dem i en Hytte for Tungers
iv. Ps. 27, 5; 42, 6. 12.
22. Lovet være Herren! Thi han har
nderlig vist sin Miskundhed imod mig
en fast Stad.
23. Og jeg, jeg sagde i min Angest:
eg er reven bort fra dine Øine. Dog
ørte du mine inderlige Bønners Røst,
a jeg raabte til dig. Es. 38, 11. Jon. 2, 5.
24. Elsker Herren, alle I hans Fromme!
erren bevarer de Trofaste og gjengjælder
lfulde den, som øver Hovmod.
Ps. 18, 28. Ordsp. 29, 23.
25. Værer trøstige, og eders Hjerte
orde stærkt, alle I, som vente paa
erren! Ps. 27, 14.

32. Psalme.

David priser den salig, som af Herren har faaet
ne Synders Forladelse, og viser af egen Erfaring,
vorledes man kun ved aabent at bekjende sin Synd
r ham opnaar saadan Forladelse og med den
jertefred og Sikkerhed for Guds Domme (1—7).
an formaner Andre til ikke at modstaa Herren,
en holde sig nær til ham; thi medens de Gjen-
idige paadrage sig mange Lidelser, erfare de
romme hans rige Miskundhed (8—11).

1. Af David; en Lære-Psalme.
Salig er den, hvis Overtræ-
delse er forladt, hvis Synd
r skjult. Rom. 4, 7. 8.
2. Saligt er det Menneske, som
erren ikke tilregner Misgjer-
ing, og i hvis Aand der ikke
r Svig.
3. Da jeg taug, hentæredes mine Ben,
et jeg stønnede den hele Dag.
4. Thi Dag og Nat laa din Haand
tungt paa mig, min Livssaft svandt hen
som ved Sommerens Tørke. Sela.
5. Jeg bekjendte min Synd for dig og
skjulte ikke min Brøde; jeg sagde: Jeg vil
bekjende mine Misgjerninger for Herren.
Og du borttog min Syndeskyld. Sela.
2 Sam. 12, 13. Ordsp. 28, 13. 1 Joh. 1, 9.
6. Derfor bede hver From til dig den
Tid, du er at finde! Visselig, naar store
Vandskyl komme, til ham skulle de ikke naa.
Es. 55, 6.
7. Du er mit Skjul, du bevarer mig
for Trængsel; med Frelses Jubel omgiver
du mig. Sela.
8. Jeg vil undervise dig og lære dig
den Vei, du skal vandre; jeg vil give dig
Raad med mit Øie. Ps. 25, 12. Es. 48, 17.
9. Værer ikke som Hest og Muldyr,
som ingen Forstand have! Deres Smykke
er Tømme og Bidsel til at tvinge dem
med; de ville ikke komme nær til dig.
2 Kong. 19, 28. Ordsp. 26, 3.
10. Den Ugudelige har mange Smerter,
men den, som forlader sig paa Herren,
ham omgiver han med Miskundhed.
Ps. 34, 22. Ordsp. 12, 21. Ps. 5, 13.
11. Glæder eder i Herren og fryder
eder, I Retfærdige, og jubler, alle I Op-
rigtige af Hjertet! Ps. 33, 1; 97, 12. Fil. 4, 4.

33. Psalme.

Sangeren opfordrer de Troende til at love Her-
ren (1—3). Han er den Sanddrue og Trofaste,
den Retfærdige og Naadige (4. 5). Han er den
Almægtige, som har skabt Verden ved sit Ord
(6—9), og som udfører sine Raadslutninger til
Bedste for sit Folk og gjør dets Fienders Anslag
til Intet (10—12). Han er den Alvidende, som
kjender alle Menneskers Tanker og Gjerninger
(13—15). Han er de Frommes eneste Frelser;
ingen jordisk Magt kan hjælpe dem (16—19). David
slutter med at udtale sin og alle Frommes Tillid
til Gud og bede ham være dem naadig (20—22).

Jubler, I Retfærdige, i Herren! For
de Oprigtige sømmer sig Lovsang.
Ps. 32, 11; 64, 11.
2. Priser Herren med Citar, lovsynger
ham til tistrenget Harpe!
3. Synger en ny Sang for ham, spiller
liflig med Frydesang!
4. Thi Herrens Ord er sandt, og al
hans Gjerning er trofast. 4 Mos. 23, 19.
1 Sam. 15, 29. Ps. 19, 9; 146, 6.
5. Han elsker Retfærdighed og Ret;
Jorden er fuld af Herrens Miskundhed.
6. Himlene ere skabte ved Herrens Ord,
og al deres Hær ved hans Munds Aande.
1 Mos. 1, 6. 7; 2, 1.
7. Han samler Havets Vande som en

Dynge, han lægger de dybe Vande i Forraadskamre.
1 Mos. 1, 9. Job 38, 8. Ps. 104, 7—9.
8. Al Jorden frygte for Herren, for ham bæve alle de, som bo paa Jordens Kreds!
9. Thi han talte, og det skede; han bød, og det stod der.
1 Mos. 1, 3. Ps. 148, 5.
10. Herren forstyrrer Hedningernes Raad, han gjør Folkenes Tanker til Intet.
Job 5, 12. Ordsp. 21, 30.
11. Herrens Raad staar fast evindelig, hans Hjertes Tanker fra Slægt til Slægt.
12. Saligt er det Folk, hvis Gud Herren er, det Folk, han har udvalgt til sin Arv.
Ps. 144, 15.
13. Fra Himmelen skuer Herren ned, han ser alle Menneskenes Børn.
14. Fra det Sted, hvor han bor, ser han ned til alle dem, som bo paa Jorden,
Ps. 11, 4.
15. han, som danner deres Hjerter tilhobe, han, som giver Agt paa alle deres Gjerninger.
Ordsp. 21, 1.
16. En Konge frelses ikke ved stor Magt, en Helt reddes ikke ved stor Kraft.
17. Hesten slaar feil til Frelse, og med sin store Styrke redder den ikke.
Ps. 147, 10. Ordsp. 21, 31.
18. Se, Herrens Øie ser til dem, som frygte ham, som bie paa hans Miskundhed,
19. for at udfri deres Sjæl fra Døden og holde dem ilive i Hungersnød.
Job 5, 20. Ps. 34, 10; 37, 19.
20. Vor Sjæl bier paa Herren; han er vor Hjælp og vort Skjold.
5 Mos. 33, 29.
21. Thi i ham fryder vort Hjerte sig, fordi vi forlade os paa hans hellige Navn.
22. Din Miskundhed, Herre, være over os, saaledes, som vi haabe paa dig!

34. Psalme.

David takker Gud for sin Frelse og opfordrer alle Fromme til med ham at prise Herren, som altid hjælper dem, der frygte ham (2—11). Han formaner alle Troende til i sand Gudsfrygt at holde sig nær til Herren; saa skal han bevise sin store Miskundhed imod dem (12—23).

1. Af David, da han teede sig som vanvittig for Abimelek, og denne jog ham fra sig, og han gik bort.
1 Sam. 21, 13 fg.
Jeg vil love Herren til enhver Tid, hans Pris skal altid være i min Mund.
Ps. 104, 33; 146, 2.

3. Min Sjæl skal rose sig af Herren
de Sagtmodige skulle høre det og glæde sig
Jer. 9, 24
4. Lover Herrens Storhed med mig
og lader os sammen ophøie hans Navn
5. Jeg søgte Herren, og han svared
mig, og han friede mig fra alt det, som
forfærdede mig.
Es. 65, 24
6. De saa hen til ham og straaled
af Glæde, og deres Aasyn bleve ingen
lunde beskjæmmede.
7. Denne Elendige raabte, og Herre
hørte, og han frelste ham af alle han
Trængsler.
8. Herrens Engel leirer sig trindt om
kring dem, som frygte ham, og udfrier den
Ps. 91, 11. 12. 1 Mos. 32, 1. 2; 48, 16. Es. 63,
9. Smager og ser, at Herre
er god! Salig er den Mand, so
tager sin Tilflugt til ham.
Ps. 2, 12; 84, 13. 1 Pet. 2,
10. Frygter Herren, I hans Hellige
Thi Intet fattes dem, som frygte han
1 Sam. 12, 24. Ps. 33, 18. 19; 37, 18.
11. De unge Løver lide Nød og hungr
men dem, som søge Herren, fattes ik
noget Godt.
Ps. 23,
12. Kommer, Børn, hører mig! J
vil lære eder Herrens Frygt.
13. Hvo er den Mand, som har Lyst t
Liv, som ønsker sig Dage for at se Lykke
1 Pet. 3, 10
14. Bevar din Tunge fra Ondt og di
Læber fra at tale Svig!
15. Vig fra Ondt og gjør Godt, s
Fred og efterjag den!
Ps. 37,
Es. 1, 16. 17. Rom. 12, 18. Hebr. 12,
16. Herrens Øine ere vendte til
Retfærdige, og hans Øren til deres Raa
Job 36, 7. Ps. 33,
17. Herrens Aasyn er imod dem, s
gjøre Ondt, for at udrydde deres Ih
kommelse af Jorden.
Job 18, 17. Ps. 9,
18. Hine raabe, og Herren hører,
af alle deres Trængsler udfrier han de
19. Herren er nær hos dem, som ha
et sønderbrudt Hjerte, og han frelser de
som have en sønderknust Aand.
Ps. 51, 19. Es. 57, 15; 66, 2. Luk. 18, 13.
20. Mange ere den Retfærdiges Ulykk
men Herren udfrier ham af dem alle.
Job 5, 17
21. Han bevarer alle hans Ben, i
eet af dem bliver sønderbrudt.
Ps. 91, 11. 12. Matt. 10,
22. Ulykke dræber den Ugudelige,
de, som hade den Retfærdige, dømm
skyldige.

23. Herren forløser sine Tjeneres Sjæl,
og Ingen af dem, som tage sin Tilflugt
til ham, dømmes skyldig. Ps. 37, 33.

35. Psalme.

David beder Gud om Frelse fra sine ugudelige Fiender, som forfølge ham uden Aarsag, og lover, at han, saafremt Gud vil bønhøre ham, vil takke og prise ham derfor (1—10). Efter at have skildret sine Forfølgeres Ondskab, som gjengjælde ham Godt med Ondt, falskelig anklage ham, forhaane og mishandle ham, gjentager han sin Bøn om Hjælp og sit Løfte om Tak (11—18). Endnu en Gang bønfalder han Herren om at komme ham til Hjælp mod hans Fiender; da ville de Retfærdige juble, og han selv bestandig prise Herren (19—28).

Ogsaa i denne Psalme, ligesom i Ps. 31, er David et Forbillede paa Messias.

1. Af David.
Træt, Herre, med dem, som trætte med
mig! Strid imod dem, som stride
mod mig! Es. 49, 25.
2. Grib Skjold og Værge og reis dig
til min Hjælp!
3. Drag Spydet frem og stæng Veien
for mine Forfølgere! Sig til min Sjæl:
Jeg er din Frelse!
4. Lad dem blues og vorde tilskamme,
som staa mig efter Livet! Lad dem vige
tilbage og blive beskjæmmede, som pønse
paa min Ulykke! Ps. 40, 15; 70, 3; 83, 17.
5. Lad dem blive som Avner for Vin-
den, og Herrens Engel støde dem bort!
Ps. 1, 4; 83, 14; 34, 8. 2 Kong. 19, 35.
6. Lad deres Vei blive mørk og slibrig,
og Herrens Engel forfølge dem!
Jer. 23, 12.
7. Thi uden Aarsag have de lønlig
beredt sin Garn-Grav* for mig, uden
Aarsag have de gravet en Grav for mit Liv.
* d. e. med Garn dækkede Grav.
8. Lad Fordærvelse komme over ham,
udenat han mærker det, og lad hans Garn,
som han lønlig har udlagt, fange ham,
lad ham falde deri til sin Fordærvelse!
Ps. 7, 16. Dan. 6, 25.
9. Da skal min Sjæl glæde sig i Her-
ren, fryde sig i hans Frelse;
Ps. 13, 6. Es. 61, 10.
10. alle mine Ben skulle sige: Herre,
hvo er som du, du, som udfrier den
Elendige fra den, der er ham for stærk,
og den Elendige og Fattige fra den, som
plyndrer ham?
11. Der opstaa uretfærdige Vidner,
de spørge mig om det, jeg ikke ved.
Matt. 26, 60. Ap. G. 6, 13.
12. De betale mig Ondt for Godt; min
Sjæl er forladt. Ps. 109, 5.
13. Og jeg, jeg iførte mig Sørgeklæder,
da de vare syge; jeg plagede min Sjæl
med Faste, og min Bøn vendte tilbage
til min Barm*.
* d. e. jeg bad med Hovedet nedbøiet mod mit Bryst. Rom. 12, 15.
14. Jeg gik omkring, som om det var
min Ven, min Broder; jeg gik nedbøiet
i Sørgedragt som En, der sørger over
sin Moder.
15. Men nu, da jeg vakler, glæde de
sig og flokke sig sammen; Uslinger flokke
sig om mig, udenat jeg anede det; de
sønderrive* og hvile ikke.
* d. e. de søge at berøve mig mit gode Navn og Rygte.
16. Som Ryggesløse, der spotte for et
Stykke Brød, skjære de Tænder imod mig.
Job 16, 9. Ps. 112, 10.
17. Herre, hvor længe vil du se til?
Unddrag min Sjæl fra deres Ødelæg-
gelser, mit Eneste* fra de unge Løver.
Aab. 6, 10. * Ps. 22, 21.
18. Jeg vil prise dig i en stor For-
samling, love dig blandt meget Folk.
Ps. 22, 23. 26; 40, 10; 111, 1.
19. Lad ikke dem glæde sig over mig,
som uden Grund ere mine Fiender! Lad
ikke dem, som hade mig uden Aarsag,
blinke med Øiet! Joh. 15, 25.
20. Thi de tale ikke Fred, men optænke
Svig mod de Stille i Landet.
21. Og de lade sin Mund vidt op imod
mig, de sige: Ha, ha! Der ser vort Øie!
Ps. 22, 8.
22. Du ser det, Herre, ti ikke! Herre,
vær ikke langt borte fra mig!
Ps. 22, 12; 38, 22.
23. Vaagn op og bliv vaagen for at
skaffe mig Ret, min Gud og Herre, for at
føre min Sag! V. 1. Ps. 7, 7; 44, 24; 59, 5.
24. Døm mig efter din Retfærdighed,
Herre, min Gud, og lad dem ikke glæde
sig over mig! Ps. 7, 9.
25. Lad dem ikke sige i sit Hjerte: Ha!
Efter Ønske! Lad dem ikke sige: Vi have
opslugt ham!
26. Lad alle dem beskjæmmes og blive
tilskamme, som glæde sig ved min Ulykke!
Lad dem, som hovmode sig over mig,
klædes i Skam og Skjændsel!
V. 4. Ps. 31, 18; 40, 16; 70, 3.
27. Lad dem juble og glæde sig, som
unde mig min Ret, og lad dem altid sige:
Høilovet være Herren, som under sin
Tjener, at det gaar ham vel! Ps. 40, 17.
28. Da skal min Tunge synge om din
Retfærdighed, den hele Dag om din Pris.

36. Psalme.

David skildrer de Ugudeliges gruelige Fordærvelse, som truer de Fromme med Undergang (2—5); han trøster sig og dem med Guds uendelige Miskundhed, Trofasthed og Retfærdighed (6—10), beder Herren i denne sin Miskundhed og Retfærdighed beskytte de Fromme (11. 12) og skuer i Aanden de Ugudeliges Fald (13).

1. Til Sangmesteren; af Herrens Tjener, af David.
Syndens Ord til den Ugudelige er i mit Hjertes Inderste*. Der er ikke Gudsfrygt for hans Øine.
*d. e. jeg maa tænke paa, hvorledes Synden kundgjør den Ugudelige sin Villie. Rom. 3, 18.
3. Thi man smigrer ham i hans Øine
ved at finde hans Synd, ved at hade ham*.
*d. e. det smigrer ham, at man kjender hans Synd og hader ham derfor.
Ps. 10, 3. Fil. 3, 19.
4. Hans Munds Ord ere Uret og
Svig; han har ladet af at handle viselig, at gjøre Godt.
5. Han optænker Uret paa sit Leie,
han stiller sig paa en Vei, som ikke er god; det Onde afskyr han ikke.
6. Herre! Til Himmelen naar
din Miskundhed, din Trofasthed indtil Skyerne. Ps. 57, 11; 108, 5.
7. Din Retfærdighed er som Guds
Bjerge, dine Domme ere et stort Dyb; Mennesker og Dyr frelser du, Herre!
Ps. 145, 15. 16.
8. Hvor dyrebar er din Miskundhed, o
Gud! Menneskenes Børn søge Ly i dine Vingers Skygge. Ps. 57, 2; 63, 8.
9. De mættes overflødig af dit Huses
Fedme, og af dine Glæders Strøm giver du dem at drikke. Ps. 23, 5. 6; 65, 5.
10. Thi hos dig er Livets Kilde, i
dit Lys se vi Lys. Ps. 27, 1.
Jer. 2, 13; 17, 13. Es. 9, 2. Joh. 1, 4.
11. Bevar din Miskundhed imod dem,
som kjende dig, og din Retfærdighed mod de Oprigtige af Hjertet!
12. Lad ikke den Hovmodiges Fod komme
over mig og ikke de Ugudeliges Haand forjage mig!
13. Der falde de, som øve Uret; de
blive stødte ned og kunne ikke reise sig.
Ordsp. 24, 16. Jer. 50, 32.

37. Psalme.

David formaner de Gudfrygtige til ikke at misunde de Ugudelige, naar de se deres Lykke, medens de selv maa lide Trængsel, men i Troen taalmodig at bie paa Herren og beflitte sig paa det Gode: han begrunder denne sin Formaning med, at de Ugudeliges Lykke kun varer en stakket Ti[d] og ender med Undergang, medens de Gudfrygtig[e] tilsidst faa en evig Velsignelse (1—40).

1. Af David.
Lad ikke din Vrede optændes over d[e] Onde, bliv ikke harm over dem, som øve Uret! V. 7. Ps. 73. Ordsp. 23, 17; 24, 19
2. Thi som Græsset blive de hastig
afskaarne, og som grønne Urter visne d[e] hen. Ps. 129, 6. Jak. 1, 10
3. Forlad dig paa Herren og gjør Godt
bo i Landet og læg Vind paa Trofasthed
V. 9. 11. 22. 27. 29. Ordsp. 2, 21
4. Og forlyst dig ved Herren
Saa skal han give dig, hvad di[t] Hjerte begjærer.
5. Velt din Vei paa Herren o[g]
forlad dig paa ham! Han ska[l] gjøre det; Ps. 55, 23. Ordsp. 16, 3
Matt. 6, 25. Fil. 4, 6. 1 Pet. 5, 7
6. han skal lade din Retfærdighed ga[a]
frem som Lyset og din Ret som Midda[] gens Lys. Es. 58, 8
7. Vær stille for Herren og vent pa[a]
ham! Lad ikke din Vrede optændes ove[r] den, som har Lykke paa sin Vei, ove[r] den Mand, som bruger Rænker!
Ps. 38, 14—16; 62, 2. 6
8. Lad af fra Vrede og lad Harm
fare, lad ikke din Vrede optændes! De[r] med gjør du kun ilde. Ef. 4, 26. 31
9. Thi de Onde skulle udryddes, men d[e]
som bie efter Herren, skulle arve Lande[t]
10. Og om en liden Stund, saa er de[n]
Ugudelige ikke mere, og agter du pa[a] hans Sted, saa er han borte. Job 20, 7—
11. Men de Sagtmodige skulle ar[ve]
Landet og forlyste sig ved megen Fre[d]
Matt. 5, 5. Ps. 119, 16
12. Den Ugudelige pønser paa Ond[t]
imod den Retfærdige og skjærer Tænde[r] imod ham. Ps. 35, 1
13. Herren ler ad ham; thi han se[r]
at hans Dag kommer. Ps. 2, 4; 59,
14. De Ugudelige drage Sverdet o[g]
spænde sin Bue for at fælde den Ele[n]dige og Fattige og slaa dem thjel, so[m] vandre oprigtig.
15. Deres Sverd skal komme i deres eg[et]
Hjerte, og deres Buer skulle sønderbrydes
Ps. 9, 16; 64,
16. Bedre er det Lille, som den Re[t]
færdige har, end mange Ugudeliges meg[et] Gods. Ordsp. 15, 1
17. Thi de Ugudeliges Arme sku[lle]
sønderbrydes, men Herren støtter de Re[t]færdige.

18. Herren kjender de Ustraffeliges
Dage, og deres Arv skal blive til evig Tid.
1 Pet. 1, 4.
19. De skulle ikke blive tilskamme i
den onde Tid, og i Hungerens Dage
skulle de mættes. Ps. 33, 19.
20. Thi de Ugudelige skulle forgaa,
og Herrens Fiender som Engenes Pragt;
de skulle forsvinde, som Røg skulle de
forsvinde. Ps. 1, 6; 68, 3.
21. Den Ugudelige laaner og betaler
ikke, men den Retfærdige forbarmer sig
og giver.
22. Thi hans* Velsignede skulle arve
Landet, men hans Forbandede skulle ud-
ryddes. *Guds. Matt. 25, 34. 41.
23. Herren gjør en Mands Gang fast,
og han har Velbehag i hans Vei.
24. Naar han falder, bliver han ikke
strakt til Jorden; thi Herren støtter hans
Haand. Ps. 145. 14.
25. Jeg har været ung og er bleven
gammel, men ikke har jeg seet den Ret-
færdige forladt eller hans Afkom søge
efter Brød.
26. Den hele Dag forbarmer han sig
og laaner ud, og hans Afkom bliver vel-
signet. V. 21. Ps. 112, 5. Luk. 6, 35.
27. Vig fra Ondt og gjør Godt! Saa
skal du blive boende* til evig Tid.
Ps. 34, 15. *V. 3.
28. Thi Herren elsker Ret og forla-
der ikke sine Fromme; til evig Tid blive
de bevarede. Men de Ugudeliges Afkom
udryddes.
29. De Retfærdige skulle arve Landet
og bo i det evindelig.
30. Den Retfærdiges Mund taler Vis-
dom, og hans Tunge udsiger Ret.
Ordsp. 10, 11. 31.
31. Hans Guds Lov er i hans Hjerte,
hans Trin vakle ikke. Es. 51, 7.
32. Den Ugudelige lurer paa den Ret-
færdige og søger at dræbe ham;
Ps. 10, 8—10.
33. Herren overlader ham ikke i hans
Haand og fordømmer ham ikke, naar
han bliver dømt. Ps. 34, 23.
34. Bi paa Herren og tag Vare paa
hans Vei! Saa skal han ophøie dig til
at arve Landet; du skal se paa, at de
Ugudelige udryddes. Ps. 27, 14.
35. Jeg saa en Ugudelig, som var
vældig og udbredte sig som et grønt
Træ, der ikke er flyttet;
36. men han forsvandt, og se, han
var ikke mere, og jeg søgte efter ham,
men han fandtes ikke.
Job 20, 5—9. Ps. 73, 18—20.
37. Agt paa den Ustraffelige
og se paa den Oprigtige! Thi for
Fredens Mand er der en Frem-
tid; V. 26—29.
38. men Overtræderne skulle tilintet-
gjøres tilhobe, de Ugudeliges Fremtid
skal afskjæres.
39. Og de Retfærdiges Frelse kom-
mer fra Herren, deres stærke Værn i
Nødens Tid. Ps. 46, 2.
40. Og Herren hjælper dem og ud-
frier dem, han udfrier dem fra de
Ugudelige og frelser dem, fordi de have
taget sin Tilflugt til ham. Dan. 6, 23.

38. Psalme.

David beder Herren ikke at tugte ham saa haardt, som han gjør (2); han er nemlig i den dybeste baade sjælelige og legemlige Elendighed, hvori han ser et Tegn paa Guds Vrede over hans mange og store Synder (3—11). Han er derhos ogsaa forladt af sine Venner og Frænder, men omgiven af Fiender, der søge hans Undergang (12. 13). I denne sin Elendighed venter han uden at tænke paa noget Selvforsvar stille og taalmodig paa Herrens Hjælp (14—16). Efter en ny Skildring af sine Lidelser, som viser, hvor saare han trænger til Hjælp, beder han Herren skynde sig til hans Frelse (17—23).

Ligesom i Ps. 31 er David ogsaa her et Forbillede paa den lidende Messias.

1. En Psalme af David; til Ihukom-
melse.
Herre, straf mig ikke i din Vrede og
tugt mig ikke i din Harme! Ps. 6, 2.
3. Thi dine Pile have sænket sig ned
i mig, og din Haand er falden ned paa
mig. Job 6, 4. Ps. 32, 4.
4. Der er intet Helt paa mit Kjød
for din Vredes Skyld, der er ingen Fred
i mine Ben for min Synds Skyld.
5. Thi mine Misgjerninger gaa over
mit Hoved, som en svar Byrde ere de
mig for svare. Ps. 40, 13. Begr. 1, 14.
6. Mine Bylder lugte ilde, de raadne
for min Daarligheds Skyld.
7. Jeg er kroget, saare nedbøiet; den
hele Dag gaar jeg i Sørgeklæder.
8. Thi mine Lænder ere fulde af Brand,
og der er intet Helt paa mit Kjød.
9. Jeg er kold og stiv og saare knust,
jeg hyler for mit Hjertes Stønnen.
10. Herre, for dit Aasyn er al min Be-
gjæring, og mit Suk er ikke skjult for dig.
11. Mit Hjerte slaar heftig, min Kraft

har svigtet mig, og mine Øines Lys, endog det er borte for mig.
12. Mine Venner og mine Frænder holde sig i Afstand fra min Plage, og mine Nærmeste staa langt borte.
Job 19, 13. 14. Ps. 31, 12; 69, 9.
13. Og de, som tragte mig efter Livet, sætte Snarer, og de, som søge min Ulykke, tale om Fordærvelse, og paa Svig pønse de den hele Dag.
14. Og jeg er som en Døv, jeg hører ikke, og som en Stum, der ikke oplader sin Mund. Es. 53, 7.
15. Ja, jeg er som en Mand, der ikke hører, og i hvis Mund der ingen Modsigelse er.
16. Thi til dig, Herre, er min Forventning; du skal svare, Herre, min Gud!
17. Thi jeg siger: De ville ellers glæde sig over mig; naar min Fod vakler, hovmode de sig over mig.
18. Thi jeg er nær ved at falde, og min Smerte er altid for mig.
19. Thi jeg bekjender min Misgjerning, jeg sørger over min Synd.
20. Og mine Fiender leve, ere mægtige, og mange ere de, som hade mig uden Aarsag.
21. Og de, som betale Ondt for Godt, staa mig imod, fordi jeg jager efter det Gode.
22. Forlad mig ikke, Herre! Min Gud, vær ikke langt borte fra mig! Ps. 22, 12.
23. Skynd dig til min Hjælp, Herre, min Frelse!

39. Psalme.

David havde foresat sig at være aldeles taus i sine store Lidelser for ikke ved at knurre mod Herren at give sine ugudelige Omgivelser Anledning til Bespottelse; men denne hans Taushed har voldt ham en saa brændende Smerte, at han er bleven nødt til at bryde den (2—4). Utaalmodig forlanger han nu af Gud at faa vide sit Livs Ende, bebreider ham, at han har opfyldt hans korte Liv med Lidelser, og klager vemodig over Menneskelivets store Flygtighed og Forfængelighed (5—7). Men idet han saaledes udøser sit Hjerte for Gud, bliver den Tro levende hos ham, at Gud dog er den, hos hvem Hjælp alene er at finde (8). I denne Tro, som aabner hans Øine for, at hans Synd er Aarsagen til hans Lidelser, beder han Herren tilgive ham hans Synd, tage Lidelserne fra ham og saaledes atter gjøre ham glad (9—14).

1. Til Sangmesteren, til Jedutun; en Psalme af David.
1 Krøn. 16, 41. 42; 25, 1. 3. 2 Krøn. 5, 12.
Jeg sagde: Jeg vil bevare mine Veie, saa jeg ikke synder med min Tunge; jeg vil bevare min Mund med en Mundkurv, saalænge den Ugudelige endnu er for mine Øine. Ps. 141, 3.
3. Jeg forstummede og var ganske stille, jeg taug uden Gavn, og min Smerte blev oprørt.
4. Mit Hjerte blev hedt inden i mig, ved min Grublen optændtes Ild; — jeg talte med min Tunge:
5. Lad mig vide, Herre, min Ende, og mine Dages Maal, hvad det er! Lad mig dog vide, hvad Tid jeg skal bort!
Job 6, 8—12.
6. Se, som en Haandbred har du sat mine Dage, og min Livstid er som Intet for dig; kun som idel Forfængelighed staar hvert Menneske der. Sela.
Job 7, 7; 14, 1. 2; 16, 22. Ps. 62, 10; 90, 5. 6.
7. Kun som et Skyggebillede vandrer Manden, kun Forfængelighed er deres Larmen; han dynger op og ved ikke, hvo der skal samle det ind. Præd. 2, 8. 18 fg.
8. Og nu, hvad haaber jeg paa, Herre? — Mit Haab staar til dig.
9. Frels mig fra alle mine Overtrædelser, gjør mig ikke til Spot for Daaren!
10. Jeg forstummer, jeg oplader ikke min Mund, thi du har gjort det.
11. Tag bort fra mig din Plage! For din Haands Slag er jeg bleven til Intet.
12. Tugter du en Mand med Straf for Misgjerning, da bringer du, lig Møllet, hans Herlighed til at smuldre hen; kun Forfængelighed er hvert Menneske. Sela.
13. Hør paa min Bøn, Herre, og vend Øret til mit Raab, ti ikke til min Graad! Thi en Fremmed er jeg hos dig, en Gjæst som alle mine Fædre.
1 Mos. 47, 9. 3 Mos. 25, 23. 1 Krøn. 29, 15. Ps. 119, 19. Fil. 3, 20. Hebr. 11, 13
14. Se bort fra mig, saa mit Aasyn maa blive opklaret, førend jeg gaar herfra og er ikke mere! V. 11. Job 10, 20; 14, 6

40. Psalme.

David vidner om, hvorledes Herren har frelst ham, som taalmodig biede paa hans Hjælp, ud af en stor Nød og derved styrket Mange i Troen (2—4) og han priser Enhver salig, der sætter sin Lid til Gud, som ogsaa før har gjort talløse Undergjerninger for sit Folk (5. 6). Da han ved, at Herren til Tak for Frelsen ikke begjærer alskens Dyroffer af ham, men at han skal gjøre hans Vilje i frivillig Lydighed, erklærer han sig redebon hertil (7—9) ligesom han ogsaa allerede har bragt ham Mundens Takoffer (10. 11). Da han, omend frelst, dog endnu er omspændt af store Lidelser og Farer, bønfalder han Gud om inderlig at udfri ham ogsaa af dem til Beskjæmmelse for hans Fiender og udtaler tilsidst sin Forvisning om Bønhørelse (12—18).

I det V. 7—9 Udtalte ligger en Spaadom om, det gamle Testaments Offere skulle afskaffes og hristi i frivillig Lydighed bragte fuldkomne Forningsoffer træde i deres Sted (Hebr. 10, 5 fg.).

1. Til Sangmesteren; af David; en Psalme.

Jeg biede paa Herren; da bøiede han sig til mig og hørte mit Raab.

3. Og han drog mig op af Fordærelsens Grav, af det dybe Dynd, og han itte mine Fødder paa en Klippe, han jorde mine Trin faste. Ps. 69, 3. 15. 16.

4. Og han lagde i min Mund en ny ang, en Lovsang for vor Gud. Mange det og frygte og forlade sig paa erren.

5. Salig er den Mand, som sætter sin id til Herren og ikke vender sig til Hovodige og til dem, som bøie af til Løgn. Ps. 34, 9; 146, 5.

6. Mangfoldige har du, Herre, min ud, gjort dine Undergjerninger og dine anker imod os; Intet er at ligne med ig; vil jeg kundgjøre og udsige dem, da e de flere, end at man kan tælle dem. Ps. 92, 6; 139, 17.

7. Til Slagtoffer og Madoffer har u ikke Lyst, du har boret* mig Øren; rændoffer og Syndoffer forlanger du ikke.

*d. e. beredt, givet.

1 Sam. 15, 22. Ps. 51, 18. 19. Hebr. 10, 5 fg.

8. Da sagde jeg: Se, jeg er kommen; Bogens Rulle er mig foreskrevet*;

*nemlig, hvad jeg skal gjøre.

9. at gjøre din Vilje, min Gud, er in Lyst, og din Lov er i mit Inderste. Ps. 37, 31.

10. Jeg bragte Budskab om Retfærdiged i en stor Forsamling; se, jeg lukkede ke mine Læber; Herre, du ved det. Ps. 35, 18.

11. Din Retfærdighed skjulte jeg ikke mit Hjertes Indre, jeg kundgjorde din rofasthed og din Frelse; jeg dulgte ikke in Miskundhed og din Sandhed for en or Forsamling.

12. Du, Herre, vil ikke lukke din Barmhjertighed for mig; din Miskundhed g din Sandhed vil altid bevare mig.

13. Thi Trængsler uden Tal have mspændt mig, mine Misgjerninger have rebet mig, saa jeg ikke kan se; de ere ere end Haarene paa mit Hoved, og it Hjerte har svigtet mig. Ps. 38, 11.

14. Lad det behage dig, Herre, at udfri ig! Herre, skynd dig til min Hjælp! Ps. 70, 2—6.

15. Lad alle dem blive til Skam og Spot, som søge efter mit Liv for at rive det bort! Lad dem, som have Behag i min Ulykke, vige tilbage og blive tilskamme! Ps. 35, 4.

16. Lad dem, som sige til mig: Ha, ha, forfærdes over sin Skjændsel! Ps. 35, 21. 25.

17. Lad alle dem, som søge dig, fryde og glæde sig i dig! Lad dem, som elske din Frelse, altid sige: Høilovet være Herren! Ps. 35, 27.

18. Thi jeg er elendig og fattig; Herren vil tænke paa mig. Du er min Hjælp og min Frelser; min Gud, tøv ikke!

41. Psalme.

David priser den salig, som tager sig af den Lidende, da han, naar han selv stedes i Nød, kan være sikker paa Guds Hjælp (2—4). Han skildrer, hvorledes hans ondskabsfulde Fiender, blandt hvilke der endog findes en troløs Ven, istedetfor at tage sig af ham i hans Nød ønske ham Undergang og søge at hidføre den ved sine træske Anslag (5—10). Han beder Gud om Hjælp og er fast forvisset om Bønhørelse (11—13).

Ligesom i 31te og 38te Psalme ligger ogsaa i denne Psalme en Spaadom om Messias's Lidelser formedelst hans ugudelige Fiender, navnlig Forræderen Judas (Joh. 13, 18).

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.

Salig er den, som agter paa den Ringe; paa den onde Dag skal Herren frelse ham. Ordsp. 14, 21; 19, 17.

3. Herren skal bevare ham og holde ham ilive; han skal blive lyksalig i Landet, og du skal visselig ikke overgive ham til hans Fienders Mordlyst.

4. Herren skal understøtte ham paa Sygesengen; hele hans Leie forvandler du i hans Sygdom. 2 Kong. 20, 7.

5. Jeg siger: Herre, vær mig naadig, helbred min Sjæl! Thi jeg har syndet imod dig. Ps. 6, 3; 103, 3.

6. Mine Fiender tale Ondt om mig: Naar skal han dø, og hans Navn forgaa?

7. Og dersom En kommer for at se til mig, taler han Falskhed; hans Hjerte samler sig Ondskab; saa gaar han ud og taler derom.

8. Alle de, som hade mig, hviske sammen imod mig; de optænke imod mig, hvad der er mig til Skade: Matt. 22, 15. Luk. 11, 54.

9. En Ugjerning hænger ved ham, og han, som ligger der, skal ikke staa op mere.

10. Ogsaa den Mand, med hvem jeg havde Fred, som jeg forlod mig paa,

som aad mit Brød, har løftet sin Hæl imod mig.
Ps. 55, 14. 15. Joh. 13, 18. Ap. G. 1, 16. 17.
11. Men du, Herre, vær mig naadig og hjælp mig op! Saa vil jeg gjengjælde dem.
12. Derpaa kjender jeg, at du har Behag i mig, at min Fiende ikke skal fryde sig over mig.
13. Og mig holder du oppe for min Ustraffeligheds Skyld og sætter mig for dit Aasyn evindelig.
1 Krøn. 17, 27. Ps. 63, 9; 18, 21.
14. Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen, Amen.

42. Psalme.

Skilt fra Helligdommen og omgiven af haanende Fiender, udtaler Sangeren sin Længsel efter Gud og hans Huses Fester, hvori han før har deltaget med Menigheden; men midt i sin Bedrøvelse opmuntrer han sin Sjæl til at bie paa Herren, som ganske vist endnu skal give ham Grund til Tak og Pris (2—6). Han klager atter over sin Nød, hvori han dog finder nogen Trøst i Bønnens Omgang med Gud, og opmuntrer paany sin Sjæl til at bie paa Herren (7—12).

1. Til Sangmesteren; en Lære-Psalme af Korahs Børn.
1 Krøn. 6, 22 fg. 9, 19; 26, 1 fg. 2 Krøn. 20, 19.
Ligesom en Hjort smægter efter Vandbække, saa smægter min Sjæl efter dig, o Gud!
3. Min Sjæl tørster efter Gud, efter den levende Gud; naar skal jeg komme og træde frem for Guds Aasyn?
Ps. 63, 2; 143, 6; 84, 3.
4. Mine Taarer ere min Mad Dag og Nat, fordi man den hele Dag siger til mig: Hvor er din Gud?
Ps. 102, 10; 79, 10. Joel 2, 17.
5. Dette maa jeg komme i Hu og udøse min Sjæl hos mig, hvorledes jeg drog frem i den tætte Hob, vandrede med den til Guds Hus med Fryderaab og Lovsangs Røst, en festlig Skare.
6. Hvorfor er du nedbøiet, min Sjæl, og bruser i mig? Vi efter Gud! Thi jeg skal endnu prise ham for Frelse fra hans Aasyn.
V. 12. Ps. 43, 5. Jer. 4, 19. Ps. 27, 14; 31, 17.
7. Min Gud! Min Sjæl er nedbøiet i mig; derfor kommer jeg dig i Hu fra Jordans Land og Hermonerne, fra det lille Bjerg*.
* Landet østenfor Jordan.
8. Vanddyb kalder paa Vanddyb ved Lyden af dine Fossefald; alle dine Brændinger og dine Bølger gaa over mig.
Ps. 69, 3; 88, 8.
9. Om Dagen sender Herren sin Miskundhed, og om Natten er hans Sang hos mig, Bøn til mit Livs Gud.
10. Jeg maa sige til Gud, min Klippe: Hvorfor har du glemt mig? Hvorfor skal jeg gaa i Sørgeklæder under Fiendens Tryk?
Ps. 13, 2; 43, 2.
11. Det er, som om mine Ben bleve knuste, at mine Fiender forhaane mig, idet de den hele Dag sige til mig: Hvor er din Gud?
12. Hvorfor er du nedbøiet, min Sjæl, og hvorfor bruser du i mig? Vi efter Gud! Thi jeg skal endnu prise ham, mit Aasyns Frelse og min Gud. V. 6.

43. Psalme.

Sangeren beder Gud frelse ham fra hans ugudelig Fiender og føre ham tilbage til sin Helligdom og opmuntrer sin Sjæl til at bie paa Herren, som ganske vist endnu skal forbarme sig over ham (1—5).

Skaf mig Ret, o Gud, og før min Sag imod Folk uden Barmhjertighed, frels mig fra falske og uretfærdige Mænd!
Ps. 26, 1
2. Thi du er Gud, mit Værn. Hvorfor har du forskudt mig? Hvorfor skal jeg gaa i Sørgeklæder under Fiendens Tryk?
Ps. 42, 10
3. Send dit Lys og din Sandhed, lad dem lede mig, lad dem føre mig til dit hellige Bjerg og til dine Boliger,
4. saa jeg maa komme til Guds Alter, til min Fryds og Glædes Gud, og prise dig paa Citar, o Gud, min Gud!
5. Hvorfor er du nedbøiet, min Sjæl, og hvorfor bruser du i mig? Vi efter Gud! Thi jeg skal endnu prise ham, mit Aasyns Frelse og min Gud. Ps. 42, 6. 1

44. Psalme.

Israel bekjender, at Herren fordum har fordrev Hedningerne fra det forjættede Land og skjenk Fædrene det (2—4), og udtaler paa Grund denne hans store Gjerning sin triumferende Forvis ning om, at det ogsaa nu og al Tid skal overvin alle sine Fiender ved hans Hjælp (5—9). Han h dog nu givet sit Folk til Pris for dets Fiende som have slaaet dets Hære, plyndret dets Land o ført Mange af det i Fangenskab, saa det er blev til Spot for Hedningefolkene (10—17), og dette skeet, uagtet det ikke har gjort sig skyldigt i nog Frafald; det har været ham tro og lider altsaa f hans Skyld (18—23). Det beder ham derfor komm det til Hjælp og udfri det af dets Trængsel (24—27

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn, en Lære-Psalme.

Gud, med vore Øren have vi hørt,
vore Fædre have fortalt os den
Gjerning, du gjorde i deres Dage, i for=
dums Dage.
2 Mos. 10, 2. 5 Mos. 6, 20 fg. Ps. 78, 3.
3. Du fordrev Hedningerne med din
Haand, men dem plantede du; du for=
dærvede Folkene, men dem lod du udbrede
sig. 2 Mos. 15, 17. 5 Mos. 7, 1 fg. Ps. 80, 9. 12.
4. Thi ikke ved sit Sverd indtoge de
Landet, og deres Arm hjalp dem ikke,
men din høire Haand og din Arm og dit
Aasyns Lys; thi du havde Behag i dem.
5 Mos. 7, 8. Jos. 24, 12.
5. Du er min Konge, o Gud; byd,
at Jakob skal frelses!
6. Ved dig skulle vi nedstøde vore
Fiender, ved dit Navn skulle vi nedtræde
dem, som reise sig imod os.
5 Mos. 33, 17. Ps. 60, 14.
7. Thi ikke paa min Bue forlader jeg
mig, og mit Sverd frelser mig ikke,
Ps. 20, 8.
8. men du har frelst os fra vore
Fiender, og vore Avindsmænd har du
gjort tilskamme.
9. Gud prise vi den hele Dag, og dit
Navn love vi evindelig. Sela.
10. Og dog har du nu forkastet os
og ladet os blive tilskamme, og du drager
ikke ud med vore Hære. Ps. 60, 12.
11. Du lader os vige tilbage for Fien=
den, og vore Avindsmænd tage sig Bytte.
12. Du giver os hen som Faar til
at fortæres og adspreder os iblandt
Hedningerne.
13. Du sælger dit Folk for Intet, og
du sætter ikke Prisen paa dem høit.
5 Mos. 32, 30.
14. Du gjør os til Forhaanelse for
vore Naboer, til Spot og Haan for dem,
som ere omkring os. Ps. 79, 4; 89, 42.
15. Du gjør os til et Ordsprog iblandt
Hedningerne; man ryster paa Hovedet
ad os iblandt Folkene. Ps. 109, 25.
16. Den hele Dag staar min Forsmæ=
delse for mine Øine, og mit Ansigts
Blusel dækker mig
17. for Spotterens og Forhaanerens
Røst, for Fiendens og den Hevngjerriges
Aasyn.
18. Alt dette er kommet over os, end=
skjønt vi ikke have glemt dig og ikke sveget
din Pagt.
19. Vort Hjerte veg ikke tilbage, og
vore Skridt bøiede ikke af fra din Vei,
20. at du skulde sønderknuse os der,
hvor Schakaler bo, og dække os med
Dødsskygge.
21. Dersom vi havde glemt vor Guds
Navn og udbredt vore Hænder til en
fremmed Gud,
22. skulde Gud da ikke udforske det?
Han kjender jo Hjertets skjulte Tanker.
Ps. 7, 10; 139, 1.
23. Men for din Skyld blive vi ihjel=
slagne den hele Dag, vi ere agtede som
Slagtefaar. Rom. 8, 36.
24. Vaagn op! Hvorfor sover du, Herre?
Vaagn op, forkast ikke for evig Tid!
25. Hvorfor skjuler du dit Aasyn,
glemmer vor Elendighed og vor Trængsel?
Ps. 13, 2.
26. Thi vor Sjæl er nedbøiet i Stø=
vet, vort Legeme nedtrykt til Jorden.
27. Reis dig til vor Hjælp og forløs
os for din Miskundheds Skyld!

45. Psalme.

Sangeren lovsynger Messias som en herlig Konge, priser hans Skjønhed og Ynde, hans seierrige Kraft og Majestæt, hans Herredømmes Evighed og hans Retfærdighed, for hvis Skyld han nyder rig Glæde og Velsignelse (2—9). Han skildrer fremdeles, hvorledes Messias med stor Pragt hjemfører sin Brud, den israelitiske Menighed, hvis Ynde, Lydighed og Herlighed beskrives, og tilligemed hende ogsaa andre Brude, Menigheder af Hedningefolkene (10—16). Han forjætter endelig, at Messias's Slægt skal herske over den hele Jord, og at alle Jordens Folk til evig Tid skulle love og prise ham (17. 18).

1. Til Sangmesteren; efter Schoschan=
nim*; af Korahs Børn; en Lære=
Psalme, en Sang om Kjærlighed.
* betegner kanske Melodien.
Mit Hjerte strømmer over med liflig
Tale; jeg siger: Mit Digt er om
en Konge; min Tunge er en Hurtigskri=
vers Griffel.
3. Du er den deiligste blandt Menne=
skenes Børn, Livsalighed er udgydt paa
dine Læber; derfor har Gud velsignet
dig evindelig. Hois. 1, 16; 5, 10.
Es. 50, 4. Luk. 4, 22. Ps. 21, 7.
4. Omgjord din Lænd med dit Sverd, du
Vældige, med din Høihed og din Herlighed!
Ps. 110, 5 fg. Es. 9, 6.
5. Og i din Herlighed fare du seierrig
frem for Sandheds og retfærdig Sagt=
modigheds Skyld! Og din høire Haand
skal lære dig forfærdelig Daad.
Ps. 72, 4; 21, 9.
6. Dine Pile ere hvæssede (Folkefærd
falde under dig); de trænge ind i Kon=
gens Fienders Hjerte.
7. Din Trone, o Gud, staar fast evin=

delig og altid; et Retfærdigheds Spir er dit Riges Spir. 2 Sam. 7, 13. 16.
Ps. 72, 5; 89, 5. 30. 37. 38. Hebr. 1, 8. 9.

8. Du elsker Retfærdighed og hader Ugudelighed; derfor har din Gud, o Gud, salvet dig med Glædens Olje fremfor dine Medbrødre. Es. 11, 2—5.

9. Af Myrra og Aloe og Kassia dufte alle dine Klæder; fra Elfenbens Paladser fryder dig Strengeleg.

10. Kongedøtre ere iblandt dine Dyrebare; Dronningen staar ved din Høire i Ofirs Guld.
Høis. 6, 8—10. Hos. 2, 19. 20. Aab. 21, 2,

11. Hør, Datter, og giv Agt og bøt dit Øre og glem dit Folk og din Faders Hus,
Matt. 10, 37. 1 Mos. 12, 1.

12. og lad Kongen have Behag i din Skjønhed! Thi han er din Herre, og du skal falde ned for ham.

13. Og Tyrus's Datter skal søge din Yndest med Gaver, de Rige blandt Folket.
Ps. 68, 30; 72, 10. 15; 87, 4.
Es. 23, 8. 18; 60, 6 fg. Hagg. 2, 7—9.

14. Saare pragtfuld er Kongedatteren derinde; hendes Klædning er gjennemvirket med Guld. Høis. 1, 10. 11. 15; 4, 1 fg.

15. I stukne Klæder ledes hun frem til Kongen; Jomfruer, hendes Veninder, følge hende; de føres ind til dig.

16. De ledes frem med Fryd og Jubel, de gaa ind i Kongens Palads.
Ps. 87, 7. Aab. 19, 7.

17. I dine Fædres Sted skulle dine Sønner træde; du skal sætte dem til Fyrster paa den hele Jord. Ps. 72, 8 fg.

18. Jeg vil prise dit Navn iblandt alle Slægter; derfor skulle Folkene love dig evindelig og altid.
Ps. 22, 31. 32; 72, 17. Mal. 1, 11.

46. Psalme.

Gud har hjulpet sit Folk i alle dets Trængsler; derfor gjøre end ikke de sværeste Verdensstorme det bange (2—4). Han er i dets Midte med sin rige Naade og kommer det snart til Hjælp med sin frelsende Almagt (5—8). Et Vidnesbyrd herom er den Dom, han nylig har holdt over en Verdensmagt, som har trængt hans Folk; derfor skulle Folkene lade det i Fred og anerkjende ham som Gud (9—12).

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn; efter Alamot*; en Sang.
*sandsynligvis en Toneart; 1 Krøn. 15, 20.

Gud er vor Tilflugt og vor Styrke, som Hjælp i Trængsler funden saare stor.
Ps. 18, 2. 3. Ordsp. 18, 10.

3. Derfor frygte vi ikke, om Jorden omskiftes, og om Bjerge rokkes i Havet[s]
Hjerte,

4. om dets Vande bruse og skumme[,]
Bjerge bæve ved dets Overmod. Sela
B. 7. Ps. 65, 8; 93, 3. 4

5. En Strøms Bække glæde Guds
Stad, den Høiestes Boligers Helligdom
Ps. 36, 9

6. Gud er midt i den, den skal ik[ke]
rokkes; Gud hjælper den, naar Morgene[n]
frembryder.
Zef. 3, 17. Sak. 2, 9. Matt. 16, 18

7. Folkefærd brusede, Riger rokkedes
han lod sin Røst høre, Jorden smeltede
Es. 8, 9. 10; 17, 12

8. Herren, Hærskarernes Gud
er med os; Jakobs Gud er vo[r]
faste Borg. Sela. Rom. 8, 31

9. Kommer, ser Herrens Gjerninger
som har gjort Ødelæggelse paa Jorden
Ps. 66, 5

10. Han gjør Ende paa Krigene over de[n]
hele Jord, sønderbryder Buen og afhugge[r]
Spydet; Vognene opbrænder han med Il[d]
Ps. 76, 4. Es. 9, 5. Hos. 2, 18

11. Holder op og erkjender, at jeg e[r]
Gud! Jeg er ophøiet iblandt Folken[e,]
ophøiet paa Jorden.

12. Herren, Hærskarernes Gu[d]
er med os; Jakobs Gud er vo[r]
faste Borg. Sela.

47. Psalme.

Alle Folk skulle prise Herren, som har vist s[ig] at være forfærdelig og Herre over al Jorden, id[et] han har givet sit Folk Seier over fiendtlige Folk[e]slag og værget sit Land (2—5). Ogsaa hans eg[et] Folk skal prise ham, som nu efter saaledes at ha[ve] hjulpet det og vist sig som al Jordens Konge [er] vendt tilbage til sin Himmel (6—8). Hvad der [er] skeet, borger for, at engang alle Folk skulle slut[te] sig til Israel og anerkjende Herren som sin Kon[ge] og sin Gud (9. 10).

Psalmen indeholder en Spaadom om Messias' Seier over Synden, Døden og Djævelen, hvorp[aa] enhver Seier, som Gud gav sit Folk, var et Fo[r]billede og Pant, om hans seierrige Himmelfart [og] hans Riges Udbredelse over den hele Jord.

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn;
en Psalme.

Klapper i Hænder, alle Folk, jubler f[or]
Gud med Fryderaab! Ps. 66,

3. Thi Herren, den Høieste, er for[-]
færdelig, en stor Konge over al Jorde[n]
Sak. 14, 9. Mal. 1, 1[1]

4. Han lægger Folkeslag under os o[g]
Folkefærd under vore Fødder. Ps. 18, 4[8]

5. Han udvælger os vor Arvelod, Ja[-]
kobs, hans Elskedes, Stolthed. Sela

6. Gud for op under Jubelraab,
erren under Basuners Lyd. Ps. 68, 19.
7. Lovsynger Gud, lovsynger! Lov=
nger vor Konge, lovsynger!
8. Thi Gud er al Jordens Konge;
nger en Sang, som gjør viis!
9. Gud bliver Konge over Folkene,
ud tager Sæde paa sin hellige Trone.
Ps. 22, 29.
10. Folkenes Fyrster forsamle sig til
brahams Guds Folk; thi Jordens Skjolde
re Gud til, han er saare ophøiet.
Ps. 102, 16. 23; 97, 9.

48. Psalme.

Sangeren priser Jerusalems Herlighed som Guds
ad (2. 3). Gud har aabenbaret denne dens
rlighed ved at frelse den fra fiendtlige Kongers
enede Magt (4—9). Menigheden takker Gud
hans Frelse (10—12) og opfordrer til at for=
lde denne for Efterslægten (13—15).

1. En Sang, en Psalme; af Korahs
Børn.
Stor er Herren og saare priset i vor
Guds Stad, paa hans hellige Bjerg.
Ps. 46, 5.
3. Yndigt fremragende, al Jordens
æde er Zions Bjerg, det yderste Nor=
n*, den store Konges Stad.
* Zion er som Guds Bolig i Sandhed, hvad
Hedningerne falskelig tænkte sig om et Bjerg
i det yderste Norden, et helligt og saare høit
Bjerg. Es. 14, 13. 14.
Ps. 68, 16. 17. Es. 2, 2. Matt. 5, 35.
4. Gud er i dens Paladser, han er ble=
n kjendt som en fast Borg. Ps. 46, 1. 6. 8.
5. Thi se, Kongerne forsamlede sig, de
oge frem tilhobe. 2 Krøn. 20, 1 fg.
6. De saa, da bleve de forfærdede; de
ve slagne med Rædsel, flygtede i Hast.
7. Bæven greb dem der, Angest som
n fødende Kvindes.
8. Ved Østenvind sønderbrød du Tarsis=
ibe.
9. Ligesom vi havde hørt, saa have
nu seet i Herrens, Hærskarernes Guds,
ad, i vor Guds Stad; Gud gjør den fast
evig Tid. Sela. Sak. 8, 3. Matt. 16, 18.
10. Vi grunde, o Gud, paa din Mi=
ndhed midt i dit Tempel.
11. Som dit Navn, o Gud, saa er
Priis indtil Jordens Ender; din
re Haand er fuld af Retfærdighed.
12. Zions Bjerg glæder sig, Judas
tre fryde sig for dine Dommes Skyld.
Ps. 97, 8.
13. Gaar omkring Zion og vandrer
ndt om det, tæller dets Taarne!
14. Giver Agt paa dets Volde, gjennem=
vandrer dets Paladser, forat I kunne
fortælle derom til den kommende Slægt!
15. Thi denne Gud er vor Gud evin=
delig og altid; han skal føre os hen over
Døden. Ps. 49, 16; 68, 21.

49. Psalme.

Sangeren opfordrer alle Mennesker til at høre hans Visdomstale, som er indgiven ham af Gud (2—5). Den Fromme maa ikke blive mistrøstig, naar han undertrykkes af Rigmænd, som gjøre sit Gods til sin Gud (6. 7). Det staar nemlig ikke i noget Menneskes Magt at forløse et andet fra Døden; ogsaa de rige Daarer maa dø og forlade sit Gods (8—11). Deres Haab om at beholde sin Herlighed for bestandig bliver skuffet; de hjemfalde til Døden og blive i den, berøvede Alt, hvad de eiede (12—15). Den Fromme derimod bliver af Gud selv udfriet af Dødens Magt (16.) Han skal derfor ikke blive mistrøstig ved at se den Ugudeliges Rigdom vokse; den følger ham ikke i Døden, i hvilken han selv bliver evindelig (17—21).

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn;
en Psalme.
Hører dette, alle Folk, vender Øret til,
alle I, som bo i Verden,
3. baade Ringe og Mægtige, Rig og
Fattig tilhobe!
4. Min Mund skal tale idel Visdom,
og mit Hjertes Tanke er idel Forstand.
5. Jeg vil bøie mit Øre til Tanke=
sprog, jeg vil fremføre min gaadefulde
Tale til Citaren. Ps. 78, 2.
6. Hvorfor skal jeg frygte i de onde
Dage, naar mine Efterstræberes Ondskab
omgiver mig,
7. de, som forlade sig paa sit Gods
og rose sig af sin store Rigdom?
8. En Mand kan ikke udløse en Broder,
han kan ikke give Gud Løsepenge for ham
9. (thi deres Livs Udløsning er for kost=
bar, og han maa afstaa derfra til evig Tid),
10. saa han skulde blive ved at leve
evindelig og ikke se Graven. V. 16.
11. Nei, han vil faa se den. De Vise
dø, Daaren og den Uforstandige omkomme
tilhobe og overlade sit Gods til Andre.
Præd. 2, 16; 6, 2.
12. Deres Hjertes eneste Tanke er, at
deres Huse skulle blive til evig Tid, deres
Boliger fra Slægt til Slægt; de kalde
sine Jorder op efter sine Navne.
13. Og dog bliver et Menneske i Her=
lighed ikke altid deri; han er lig Dyrene,
som gaa tilgrunde. Præd. 3, 19.
14. Saaledes gaar det dem, som ere

fulde af Selvtillid, og dem, som følge dem efter og have Behag i deres Tale. Sela.

15. Som en Faarehjord bringes de ned i Dødsriget, Døden vogter dem, og de Oprigtige herske over dem, naar Morgenen oprinder, og deres Skikkelse bliver fordærvet af Dødsriget, saa de ingen Bolig mere have.

16. Men Gud skal forløse min Sjæl af Dødsrigets Vold, thi han skal tage mig til sig. Sela. 1 Mos. 5, 24. Ps. 73, 24.

17. Frygt ikke, naar en Mand bliver rig, naar hans Huses Herlighed bliver stor!

18. Thi han skal Intet tage med sig, naar han dør; hans Herlighed skal ikke fare ned efter ham. Job 27, 16. 17. Ps. 39, 7.

19. Om han end velsigner sin Sjæl i sit Liv, og man priser dig, fordi du gjør dig tilgode, Luk. 12, 19.

20. saa skal du dog komme til dine Fædres Slægt; de se ikke Lyset evindelig.

21. Et Menneske i Herlighed, som ikke har Forstand, er ligt Dyrene, som gaa tilgrunde. V. 13.

50. Psalme.

Gud kommer for at tyde Loven, som Israel har mistydet og overtraadt, og for at dømme Overtræderne (1—6). Han erklærer, at den sande Gudsdyrkelse ikke bestaar i rent ydre Offere, som han ikke trænger til, og som ikke svare til hans Væsen (7—13), men i et Hjerte, fuldt af taknemmelig Kjærlighed (14. 15). Han revser deres Hykleri, som føre hans Bud i Munden, medens de i sin Færd mod Næsten overtræde dem, og truer dem med haard Straf, ifald de ikke give Agt paa hans Revselse (16—22). Han slutter med at gjentage, at et taknemmeligt Hjerte og en Vandel efter Loven er den rette Gudsdyrkelse (23).

1. En Psalme af Asaf.
Den Almægtige, Gud Herren, taler og kalder paa Jorden fra Solens Opgang til dens Nedgang.

2. Fra Zion, Skjønhedens Krone, straaler Gud frem. Ps. 48, 3.

3. Vor Gud kommer og skal ikke tie; Ild fortærer for hans Aasyn, og omkring ham stormer det saare. V. 21.

4. Han kalder paa Himmelen oventil og paa Jorden for at dømme sit Folk:

5. Samler mig mine Fromme, som have indgaaet Pakt med mig om Offer!

6. Og Himmelen kundgjør hans Retfærdighed; thi Gud er den, som skal dømme. Sela. Ps. 97, 6.

7. Hør, mit Folk, jeg vil tale, Israel, jeg vil vidne for dig: Gud, din Gud, er jeg.

8. Ikke for dine Offeres Skyld vil jeg straffe dig; dine Brændoffere ere altid for mig. Jer. 7, 22. 23.

9. Jeg vil ikke tage en Okse af dit Hus eller Bukke af dine Folde. Ps. 40, 7.

10. Thi mig tilhøre alle Dyrene i Skoven, Dyrene paa Bjergene i Tusindtal.

11. Jeg kjender alle Bjergenes Fugle, og hvad der rører sig paa Marken, staar for mig.

12. Om jeg hungrede, vilde jeg ikke sige det til dig; thi mig tilhører Jorderiget og dets Fylde. Ps. 24, 1. 1 Kor. 10, 26.

13. Mon jeg skulde æde Oksers Kjød og drikke Bukkes Blod? Es. 1, 11. Mika 6, 7.

14. Ofre Gud Taksigelse og betal den Høieste dine Løfter 5 Mos. 23, 21. 23.

15. og kald paa mig paa Nødens Dag! Saa vil jeg udfri dig, og du skal prise mig. Matt. 7, 7.

16. Men til den Ugudelige siger Gud: Hvad kommer det dig ved at fortælle om mine Love og at føre min Pakt i din Mund? Rom. 2, 21

17. Du hader jo Tugt og kaster mine Ord bag dig. Ordsp. 12, 1. Neh. 9, 26

18. Naar du ser en Tyv, er du gjerne med ham, og med Horkarle er din Del Rom. 1, 32. Ef. 5, 11

19. Din Mund slipper du løs med Ondt, og din Tunge sammenknytter Svig

20. Du sidder og taler imod din Broder, du bagvasker din Moders Søn.

21. Dette har du gjort, og jeg har tiet; du tænkte, at jeg var som du; men jeg vil straffe dig og stille det frem for dine Øine.

22. Lægger Mærke til dette, I, som glemme Gud, forat jeg ikke skal sønderrive, og der er Ingen, som redder!

23. Den, som ofrer Taksigelse, ærer mig, og den, som gaar den lige Vei, ham vil jeg lade skue Guds Frelse. Ps. 91, 16. Luk. 2, 30

51. Psalme.

David vender sig efter sit store Fald med Bøn om Syndernes Forladelse (1. 2) til Gud med Bøn om Syndernes Forladelse og Fornyelse ved den Hellig-Aand, idet han tilfulde erkjender sin Misgjerning og dybe Fordærvelse (3—14). Han lover, hvis Gud hører hans Bøn, at ville føre andre Syndere til Omvendelse og prise Guds Retfærdighed og Naade af et sønderknust Hjerte, som behager Gud mer end noget ydre Offer (15—19). Han slutter med Bøn for Zion (20. 21).

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David,

2. da Profeten Natan var kommen til ham, efterat han var gaaet ind til Batseba. 2 Sam. 12, 1 fg.
3 Vær mig naadig, o Gud, efter din Miskundhed, udslet mine Overtrædelser efter din store Barmhjertighed!
4. Toæt mig vel, saa jeg bliver fri for Misgjerning, og rens mig fra min Synd!
5. Thi mine Overtrædelser kjender jeg, og min Synd er altid for mig.
6. Mod dig alene har jeg syndet, og hvad ondt er i dine Øine, har jeg gjort, forat du skal være retfærdig, naar du taler, være ren, naar du dømmer*.
* d. e. erkjendes at være retfærdig i dine Straffedomme. Job 9, 2. 3. Rom. 3, 4.
7. Se, i Misgjerning er jeg født, og i Synd har min Moder undfanget mig. 1 Mos. 8, 21. Job 14, 4. Joh. 3, 6. Ef. 2, 3.
8. Se, du har Lyst til Sandhed i Hjertets Inderste; saa lær mig da Visdom i Hjertets Dyb!
9. Rens mig fra Synd med Isop, da jeg bliver ren, toæt mig, saa jeg bliver hvidere end Sne! 3 Mos. 14, 6. 4 Mos. 19, 18. Es. 1, 18.
10. Lad mig høre Fryd og Glæde, lad de Ben fryde sig, som du har sønderknust!
11. Skjul dit Aasyn for mine Synder, og udslet alle mine Misgjerninger!
12. Gud, skab i mig et rent Hjerte, og forny en stadig Aand inden i mig! Ez. 11, 19; 36, 26.
13. Kast mig ikke bort fra dit Aasyn, og tag ikke din Hellig-Aand fra mig!
14. Giv mig igjen din Frelses Fryd, og ophold mig med en villig Aand! Rom. 8, 15.
15. Saa vil jeg lære Overtrædere dine Veie, og Syndere skulle omvende sig til dig. Ps. 32, 8. Luk. 22, 32.
16. Fri mig fra Blodskyld, o Gud, min Frelses Gud! Saa skal min Tunge juble over din Retfærdighed. 2 Sam. 11, 17; 12, 9. 10.
17. Herre, oplad mine Læber! Saa skal min Mund kundgjøre din Pris.
18. Thi du har ikke Lyst til Slagtoffer, ellers vilde jeg give dig det; i Brændoffer har du ikke Behag. Ps. 40, 7; 50, 8 fg.
19. Guds Offere er en sønderbrudt Aand; et sønderbrudt og sønderknust Hjerte vil du, o Gud, ikke foragte. Ps. 34, 19. Es. 57, 15; 66, 2.
20. Gjør vel imod Zion efter din Naade, byg Jerusalems Mure!
21. Da skal du have Behag i Retfærdigheds Offere, i Brændoffer og helt Offer; da skal man ofre Offer paa dit Alter. Ps. 4, 6. 3 Mos. 6, 16.

52. Psalme.

Davids vældige Fiende, hvis onde Raad true ham med Fordærvelse, har ingen Grund til at rose sig af sin Ondskab; Guds Naade viger ikke fra hans Fromme (3—5). For hans Ondskabs Skyld skal Gud bringe Undergang over ham selv til triumferende Glæde for de Retfærdige (6—9), medens Frelse og Lykke sikkert skal blive David til Del (10. 11).

1. Til Sangmesteren; en Lære-Psalme af David,
2. da Edomiteren Doeg kom og gav Saul tilkjende og sagde til ham: David er kommen i Achimeleks Hus. 1 Sam. 22, 9 fg.

3 Hvorfor roser du dig af Ondskab, du Vældige? Guds Miskundhed varer den hele Dag. Ps. 138, 8. Begr. 3, 22. 23.
4. Paa Fordærvelse pønser din Tunge, lig en hvæsset Ragekniv, du Rænkesmed! Ps. 57, 5. Jak. 3, 6.
5. Du elsker Ondt istedetfor Godt, Løgn istedetfor at tale, hvad ret er. Sela.
6. Du elsker hvert Ord, som volder Fordærvelse, du svigagtige Tunge!
7. Gud skal da ogsaa bryde dig ned for evig Tid; han skal gribe dig og rive dig ud af Teltet og rykke dig op af de Levendes Land. Sela.
8. Og de Retfærdige skulle se det og frygte, og de skulle le ad ham og sige:
9. Se der den Mand, som ikke holdt Gud for sit stærke Værn, men forlod sig paa sin store Rigdom, satte sin Styrke i sin Ondskab. Ps. 49, 7; 62, 11.
10. Men jeg er som et grønt Oljetræ i Guds Hus, jeg forlader mig paa Guds Miskundhed evindelig og altid. Ps. 92, 13. 14; 23, 6.
11. Jeg vil prise dig evindelig, fordi du har gjort det, og jeg vil bie efter dit Navn, fordi det er godt, for dine Frommes Aasyn. V. 7. Ps 37, 5.

53. Psalme.

David klager over Menneskenes almindelige dybe Fordærvelse (2—4), er fast forvisset om de Ugudeliges Undergang og de Frommes Seier (5. 6), længes efter Israels Frelse fra Zion (7).

1. Til Sangmesteren; efter Machalat*; en Lære-Psalme af David.
* Betydningen uvis.

2 Daaren siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud. Fordærvede og vederstyggelige ere deres Misgjerninger; der er Ingen, som gjør Godt. Ps. 14, 1 fg.
3. Gud skuer ned fra Himmelen paa Menneskenes Børn for at se, om der er nogen Forstandig, Nogen, som søger Gud.

4. De ere alle afvegne, alle tilhobe fordærvede; der er Ingen, som gjør Godt, end ikke Een.
5. Sanse de da ikke, de, som øve Uret? De æde mit Folk, ligesom de æde Brød; paa Gud kalde de ikke.
6. Da forfærdes de saare, de, hos hvem der ingen Frygt var; thi Gud spreder deres Ben, som leire sig imod dig; du gjør dem tilskamme, thi Gud har forkastet dem.
7. O, at der fra Zion maa komme Frelse for Israel! Naar Gud gjør Ende paa sit Folks Fangenskab, da skal Jakob fryde sig, Israel glæde sig.

54. Psalme.

David beder, at Gud vil frelse ham fra hans ugudelige Fiender (3—5), fortrøster sig til Guds Hjælp (6. 7) og lover at prise Gud for sin Frelse (8. 9).

1. Til Sangmesteren, med Strengeleg; en Lære-Psalme af David,
2. da Sifiterne kom og sagde til Saul: David holder sig skjult hos os.
1 Sam. 23, 19 fg.

Gud, frels mig ved dit Navn, og skaf mig Ret ved din Vælde!
4. Gud, hør min Bøn, vend Øret til min Munds Ord!
5. Thi Fremmede have reist sig imod mig, og Voldsmænd staa mig efter Livet; de have ikke Gud for Øie. Sela.
6. Se, Gud hjælper mig, Herren er den, som opholder mit Liv. Ps. 97, 10.
7. Det Onde skal falde tilbage paa mine Fiender; udryd dem i din Trofasthed! Ps. 62, 13.
8. Med villigt Hjerte vil jeg ofre til dig; jeg vil prise dit Navn, Herre, fordi det er godt. Ps. 92, 2.
9. Thi af al Nød udfrier han mig, og paa mine Fiender ser mit Øie med Lyst. Ps. 59, 11; 91, 8.

55. Psalme.

David beder Gud om Frelse fra ugudelige Fiender, som true ham med Undergang, saa han er fuld af Angest og ønsker at kunne fly fra Staden til et ensomt Sted (2—9). Han skildrer den forfærdelige Ugudelighed, som hersker i Staden og især viser sig deri, at en af hans nærmeste Venner er bleven hans bitreste Fiende, og opfordrer Gud til at straffe de Ugudelige (10—16). Han vil vedblive at raabe til Gud, som i sin Retfærdighed ganske vist vil frelse ham og ødelægge hans mange falske, troløse, forhærdede Fiender (17—24).

1. Til Sangmesteren, med Strengeleg; en Lære-Psalme af David.

Vend Øret, o Gud, til min Bøn, og skjul dig ikke for min inderlige Begjæring!
3. Giv Agt paa mig og svar mig! Mine kummerfulde Tanker fare hid og did, og jeg maa stønne,
4. for Fiendens Røst, for den Ugudeliges Undertrykkelse; thi de velte Elendighed over mig, og i Vrede forfølge de mig.
5. Mit Hjerte bæver i mit Indre, og Dødens Rædsler ere faldne paa mig. Ps. 18, 5. 6.
6. Frygt og Bæven kommer over mig, og Forfærdelse lægger sig over mig.
7. Og jeg siger: Gid jeg havde Vinger som Duen! Da vilde jeg flyve bort og fæste Bo.
8. Se, jeg vilde flygte langt bort, jeg vilde tage Herberge i Ørkenen. Sela. Jer. 9, 2
9. Jeg vilde i Hast søge mig et Tilflugtssted for den rivende Vind, for Stormen
10. Opslug dem, Herre, adsplit deres Tungemaal! Thi jeg ser Vold og Kiv i Staden. 4 Mos. 16, 33. 1 Mos. 11, 9
11. Dag og Nat vandre de omkring den paa dens Mure, og Elendighed og Ulykke er indeni den.
12. Fordærvelse er indeni den, og Undertrykkelse og Svig viger ikke fra dens Torv
13. Thi ikke en Fiende er det, som forhaaner mig, ellers vilde jeg bære det; ikke min Avindsmand er det, som hovmoder sig over mig, ellers vilde jeg skjule mig for ham;
14. men dig er det, du, som var min Jævnlige, min Ven og min Kjending, — Ps. 41, 10
15. vi, som sade sammen i sød Fortrolighed, som vandrede til Guds Hus iblandt den larmende Skare.
16. Ødelæggelse komme over dem! Lad dem fare levende ned i Dødsriget! Thi Ondskab hersker i deres Bolig, i deres Indre. 4 Mos. 16, 3
17. Jeg vil raabe til Gud, og Herren skal frelse mig.
18. Aften og Morgen og Middag vil jeg klage og sukke, saa hører han min Røst
19. Han forløser min Sjæl fra Striden imod mig og giver mig Fred; thi Mængde ere de omkring mig. Ps. 56,
20. Gud skal høre og svare* dem (han troner jo fra fordums Tid, Sela), dem hos hvem der ingen Forandring er, og som ikke frygte Gud. *d. e. straf
Hab. 1, 12. Ps. 74, 12. Jer. 13, 2

21. Han* lægger Haand paa dem, som
ave Fred med ham, han vanhelliger
n Pakt. *V. 13. 14.
22. Hans Munds Ord ere glatte som
 smør, men hans Hjertes Tanke er Strid;
ans Ord ere blødere end Olje, og dog
e de dragne Sverd.
Ps. 5, 10; 62, 5; 64, 4. Jer. 9, 8.
23. Kast paa Herren, hvad dig
lskikkes! Han skal holde dig
ppe; han skal i Evighed ikke
ide den Retfærdige rokkes.
Ps. 37, 5; 121, 3.
24. Og du, o Gud, skal støde dem ned
Gravens Dyb; blodgjerrige og falske
ænd skulle ikke naa det Halve af sine
age, men jeg forlader mig paa dig.
Ps. 5, 7; 25, 2.

56. Psalme.

Haardt trængt af sine mange Fiender, beder Da-
 Gud om Naade og Hjælp mod dem og udtaler
 paa hans Ord byggede faste Forvisning om at
le blive bønhørt (2—5). Han skildrer sine Fien-
s Ondskab, som uafladelig bagvaske ham og staa
m efter Livet, og beder Gud ødelægge dem, en
n, han bygger paa Guds Kjendskab til hans Li-
ser og kjærlige Omsorg for ham (6—9). Fuldt
visset om Bønhørelse, priser han jublende Guds
d, som har givet ham denne Forvisning, og
er at ville takke Gud for den Frelse, han i
oen allerede ser indtraadt (10—14).

1. Til Sangmesteren; efter den stumme
Due paa de fjerne Steder*; af
David; en gylden Sang, da Filisterne
grebe ham i Gat**.
*betegner kanske Melodien. **1 Sam. 21, 10 fg.
Vær mig naadig, o Gud! Thi Menne-
sker ville opsluge mig; den hele Dag
enge de mig med Krig.
3. Mine Fiender søge at opsluge mig
n hele Dag; thi mange ere de, som
ide mod mig i Hovmod. Ps. 55, 19.
4. Paa den Dag, jeg frygter, forlader
 mig paa dig.
5. I Gud priser jeg hans Ord;
a Gud forlader jeg mig, jeg
ygter ikke; hvad skulde Kjød
nne gjøre mig? Ps. 27, 1. Hebr. 13, 6.
6. Den hele Dag handle de ilde med
ne Ord; alle deres Tanker ere mig
od til det Onde.
7. De slaa sig sammen, de lure; de
ge Vare paa mine Trin, fordi de tragte
er mit Liv.
8. Trods sin Ondskab skulde de undslippe?
ød i Vrede Folkeslag ned, o Gud!
Ps. 59, 6. 14.
9. Hvor ofte jeg har flygtet, det har
du tællet; mine Taarer ere gjemte i din
Flaske; staa de ikke i din Bog?
Ps. 10, 14. Mal. 3, 16.
10. Da skulle mine Fiender vende til-
bage, paa den Dag, jeg raaber; dette
ved jeg, at Gud er med mig.
11. I Gud priser jeg Ordet; i
Herren priser jeg Ordet.
12. Paa Gud forlader jeg mig,
jeg frygter ikke; hvad skulde et
Menneske kunne gjøre mig?
Ps. 118, 6.
13. Paa mig, o Gud, hvile Løfter til
dig; jeg vil betale dig med Taksigelser.
14. Thi du har friet min Sjæl fra
Døden, ja mine Fødder fra Fald, saa
jeg kan vandre for Guds Aasyn i de
Levendes Lys. Ps. 116, 8.

57. Psalme.

David beder Gud om Naade og udtaler sin For-
visning om, at han i sin Naade og Trofasthed vil
frelse ham fra de mægtige og blodgjerrige Fien-
der, som omgive ham og true ham med Under-
gang, og ødelægge dem selv (2—7). Han lover
at ville prise Gud for al Verden for denne hans
herlige Frelse (8—12).

1. Til Sangmesteren; Fordærv ikke*;
af David; en gylden Sang, da han
flygtede for Saul og var i Hulen**.
*betegner kanske Melodien.
**1 Sam. 22, 1; 24, 4. Ps. 142, 1
Vær mig naadig, o Gud, vær mig
naadig! Thi til dig tager min Sjæl
sin Tilflugt, og i dine Vingers Skygge søger
jeg Ly, indtil Fordærvelsen gaar over.
Ps. 36, 8; 121, 5 fg.
3. Jeg raaber til Gud, den Høieste, til den
Gud, som fuldfører sin Gjerning for mig.
1 Sam. 24, 16. Ps. 138, 8.
4. Han sender Hjælp fra Himmelen
og frelser mig, naar den, som vil op-
sluge mig, haaner. Sela. Gud sender
sin Miskundhed og sin Trofasthed.
Ps. 40, 12; 43, 3.
5. Min Sjæl er midt iblandt Løver;
jeg maa ligge iblandt dem, som sprude Ild,
Menneskebørn, hvis Tænder ere Spyd og
Pile, og hvis Tunge er et skarpt Sverd.
Ordsp. 30, 14. Ps. 55, 22.
6. Vis dig høit over Himmelen,
o Gud, din Ære over al Jorden!
7. De stille Garn for mine Trin, min
Sjæl er nedbøiet; de grave en Grav for
mig, de falde selv midt i den. Sela.
Ps. 7, 16.
8. Mit Hjerte er trøstigt, o Gud, mit
Hjerte er trøstigt; jeg vil synge og lovprise.
Ps. 108, 2 fg.

9. Vaagn op, min Ære*, vaagn op, Harpe og Citar! Jeg vil vække Morgenrøden.

*d. e. Sjæl, Ps. 16, 9.

10. Jeg vil prise dig blandt Folkene, Herre, jeg vil lovsynge dig blandt Folkeslagene. Ps. 18, 50.

11. Thi stor indtil Himmelen er din Miskundhed, og indtil Skyerne din Trofasthed. Ps. 36, 6.

12. Vis dig høi over Himmelen, o Gud, din Ære over al Jorden!

58. Psalme.

David skildrer ugudelige, forhærdede Dommere, hvis Uretfærdighed bringer Fordærvelse over Menneskene (2—6). Han beder Gud gjøre dem uskadelige og tilintetgjøre dem, haaber sikkert, at dette vil ske, og venter sig som Frugt deraf, at de Retfærdige ville glæde sig, og Guds Retfærdighed blive anerkjendt paa Jorden (7—12).

1. Til Sangmesteren; Fordærv ikke*; af David; en gylden Sang. *Ps. 57, 1.

Mon I virkelig ved eders Stumhed tale, hvad retfærdigt er, dømme, hvad ret er, I Menneskebørn? Ps. 82, 2.

3. I Hjertet arbeide I jo paa Misgjerninger, i Landet veie I eders Hænders Vold ud.

4. De Ugudelige ere afvegne fra Moders Skjød af; de, som tale Løgn, fare vild fra Moders Liv. Ps. 51, 7.

5. Gift have de lig Ormegift; de ere som en døv Slange, der stopper sit Øre til,

6. der ikke hører paa Koglernes Røst, paa Besværgerens, som er kyndig i at besværge.

7. Gud, slaa deres Tænder ind i deres Mund, knus de unge Løvers Kindtænder, o Herre!

8. Lad dem henflyde som Vand, der rinder bort! Lægger Nogen an med sine Pile, da lad dem være som afskaarne!

9. Lad dem være som en Snegl, der opløses, medens den gaar, som en Kvindes utidige Foster, der ikke har seet Solen!

10. Førend eders Gryder kjende Tornekvistene, skal han henveire dem*, hvadenten de ere friske eller i Brand.

*Førend de Ugudeliges Anslag iverksættes, gjør Gud dem til Intet. Ps. 64, 7. 8. Job 5, 12.

11. Den Retfærdige skal glæde sig, fordi han ser Hevn; han skal tvætte sine Trin i den Ugudeliges Blod.

12. Og Menneskene skulle sige: Der er dog Frugt for den Retfærdige, der er dog en Gud, som dømmer paa Jorden. Ps. 7, 12; 9, 5.

59. Psalme.

David beder Gud redde ham fra blodgjerrige Fiender, som uden hans Skyld staa ham efter Livet, og dømme dem tilligemed Verden (2—6). Han er forvisset om, at disse ugudelige Bagvaskere skulle komme i stor Elendighed, medens Gud i sin Naade vil frelse ham (7—11). Han beder Gud straffe deres Bagvaskelser paa en Maade, som er skikket til at gjøre et varigt Indtryk paa Guds Folk og bringe dem selv til Erkjendelse af, at han er Verdens Herre (12—14). Han udtaler atter sin Forvisning om, at de skulle komme i stor Elendighed, medens han skal prise Gud for hans naadige Frelse (15—18).

1. Til Sangmesteren; Fordærv ikke*; af David; en gylden Sang, da Saul sendte Folk hen, som toge Vare paa Huset for at dræbe ham**.

*Ps. 57, 1. **1 Sam. 19, 11 fg.

Fri mig fra mine Fiender, min Gud, beskjerm mig mod dem, som reise sig imod mig,

3. fri mig fra dem, som øve Uret, og frels mig fra blodgjerrige Mænd!

4. Thi se, de lure paa mit Liv; Stærke slaa sig sammen imod mig uden min Misgjerning og uden min Synd, o Herre! Ps. 7, 4—6.

5. Uden min Brøde storme de frem og stille sig op; vaagn op for at møde mig, og se til! Ps. 35, 23.

6. Ja du, Herre, Hærskarernes Gud, Israels Gud, vaagn op for at hjemsøge alle Hedninger, vær ikke naadig imod nogen af de troløse Niddinger! Sela.

7. De komme igjen om Aftenen, tude som Hunde og løbe rundt omkring i Staden.

8. Se, der gaar en Strøm af Ord ud af deres Mund; der er Sverd paa deres Læber; thi hvo hører det?

Ordsp. 15, 28. Ps. 55, 22; 10, 11. 13

9. Men du, Herre, ler ad dem, du spotter alle Hedninger. Ps. 2, 4; 37, 13

10. Overfor hans* Styrke vil jeg vogte paa dig; thi Gud er min Borg.

*den mægtige Fiendes. Ps. 9, 10

11. Min Gud vil komme mig imøde med sin Miskundhed, Gud vil lade mig se med Lyst paa mine Fiender. Ps. 91,

12. Slaa dem ikke ihjel, forat mit Folk ikke skal glemme det! Lad dem vanke om ved din Magt og styrt dem ned, du vort Skjold, o Herre! Ps. 109,

13. Hvert Ord paa deres Læber er en Synd i deres Mund; lad dem saa fanges i sit Hovmod og for den Forbandelses og Løgns Skyld, som de føre i sin Mund

14. Gjør Ende paa dem i Vrede, gjør
ıde paa dem, saa de ikke mere ere til,
lad dem vide, at Gud er den, som
rsker i Jakob indtil Jordens Ender!
ɛla.
15. Og de komme igjen om Aftenen,
de som Hunde og løbe rundt omkring
Staden.
16. De vanke om efter Mad; om de
e blive mætte, blive de saaledes Nat=
'ı over.
17. Men jeg vil synge om din Styrke,
jeg vil juble om Morgenen over din
iskundhed; thi du er min Borg og
n Tilflugt den Dag, jeg er i Nød.
Ps. 92, 2. 3.
18. Min Styrke! For dig vil jeg
ıge; thi Gud er min Borg, min Mi=
ndheds Gud.

60. Psalme.

Ɔavid beder Gud, som har sendt sit Folk store
ɛngster, nu komme det til Hjælp; han har jo
et det den Forjættelse, at det skal eie Landet
beſtandig og overvinde Nabofolkene (3—10).
a Grund af denne Forjættelse udtaler han sin
rvisning om, at det foreſtaaende Krigstog mod
om ved Guds Hjælp, som Folket alene forlader
paa, skal faa et lykkeligt Udfald (11—14).

1. Til Sangmeſteren; efter Schuschan
Edut*; en gylden Sang af David
til at læres,
*betegner sandsynligvis Melodien.
2. da han ſtred med Syrerne fra
Mesopotamien og med Syrerne fra
Zoba, og Joab kom tilbage og ſlog
Edomiterne i Saltdalen, tolv Tu=
sinde. 2 Sam. 8, 1 fg. 13. 1 Kron. 18, 3 fg.
ud! Du har forkaſtet os, du har søn=
derslaaet os, du var vred; vederkvæg
nu igjen!
4. Du har ryſtet Jorden, du har bragt
ı til at revne; læg dens Brøſt, thi
ı vakler!
5. Du har ladet dit Folk se haarde
ng, du har givet os Vin at drikke,
ı vi tumlede. Ps. 75, 9. Es. 51, 17 fg.
6. Men du har givet dem, som frygte
ı, et Banner til Opreisning, for Sand=
ɔs Skyld. Sela.
7. Forat dine Elskede maa vorde frelste,
ı hjælp nu med din høire Haand og
ıhør os! Ps. 108, 7 fg.
8. Gud har talt i sin Hellighed. Jeg
fryde mig; jeg vil uddele Sikem og
maale Sukkots Dal.

9. Mig hører Gilead til, og mig
hører Manasse til, og Efra'im er mit
Hoveds Værn, Juda er min Herskerſtav.
1 Mos. 49, 10.
10. Moab er mit Vaskefad, paa Edom
kaſter jeg min Sko; bryd ud i Jubel
over mig, Filiſter=Land!
4 Mos. 24, 18. 2 Sam. 8, 1. 2. 13. 14.
11. Hvo vil føre mig til den
faſte Stad? Hvo leder mig ind til
Edom?
12. Mon ikke du, o Gud, som for=
kaſtede os og ikke, o Gud, drog ud med
vore Hære? Ps. 44, 10.
13. Giv os Hjælp mod Fienden, thi
Menneskehjælp er forfængelig! Ps. 146, 3 fg.
14. Ved Gud skulle vi berede os Vælde,
og han skal nedtræde vore Fiender.
4 Mos. 24, 18. Ps. 44, 6.

61. Psalme.

David, som er i Landflygtighed og ſtor Nød,
beder Gud frelse ham og føre ham tilbage til Hel=
ligdommen og ſtøtter denne Bøn til den Naade,
Gud tidligere har viſt ham, og de Forjættelser,
han har givet ham (2—6). Han er forvisset om,
at Gud vil opfylde disse Forjættelser paa ham og
hans Æt, beder herom og lover at prise Gud for
hans Frelse (7—9).
De Forjættelser, hvorom her tales, sigte fornem=
melig til Messias, i hvem Davids Æt har naaet
sit Toppunkt.

1. Til Sangmeſteren, paa Strengeleg;
af David.
Hør, o Gud, mit Klageraab, mærk paa
min Bøn!
3. Fra Jordens Ende raaber jeg til
dig, medens mit Hjerte vansmægter; paa
en Klippe, som er mig for høi, føre du
mig op!
4. Thi du har været min Tilflugt, et
ſtærkt Taarn imod Fienden.
Ps. 71, 3. Ordsp. 18, 10.
5. Lad mig bo i dit Telt i al Evig=
hed, lad mig finde Ly i dine Vingers
Skjul! Sela. Ps. 27, 5; 36, 8.
6. Thi du, o Gud, har hørt paa mine
Løfter, du har givet mig Arv med dem,
som frygte dit Navn.
7. Du vil lægge Dage til Kongens
Dage, hans Aar skulle være som Slægt
paa Slægt, 2 Sam. 7, 11 fg. Ps. 102, 25.
8. han skal trone evindelig for Guds
Aasyn; sæt Miskundhed og Trofaſthed til
at bevare ham! Ps. 40, 12.
9. Saa vil jeg lovsynge dit Navn til
evig Tid, forat jeg kan betale mine Løfter
Dag for Dag.

62. Psalme.

David vidner, at han alene finder sin Hvile i Gud, hans eneste Hjælper, som sikkert vil frelse ham og gjøre hans Fienders uafladelige Angreb paa hans Liv og Værdighed tilskamme (2—5). Han opmuntrer sig selv til fremdeles at søge sin Hvile i Gud, som alene kan og ganske vist skal redde ham (6—8). Han formaner sine Venner til ligeledes at forlade sig paa Gud og advarer dem mod at sætte sin Lid til noget Andet end ham (9—13).

1. Til Sangmesteren, for Jedutun; en Psalme af David. Ps. 39, 1.

Alene i Haab til Gud er min Sjæl stille; fra ham kommer min Frelse. Ps. 42, 6.

3. Han alene er min Klippe og min Frelse, min Borg, jeg skal ikke rokkes meget. Ps. 18, 3.

4. Hvor længe ville I alle storme løs paa en Mand, bryde ham ned som en Mur, der hælder, et Gjærde, der stødes om?

5. Kun om at styrte ham ned fra hans Høihed raadslaa de, de have Behag i Løgn; med sin Mund velsigne de, og i sit Inderste forbande de. Sela. Ps. 5, 10; 28, 3; 55, 22. Jer. 9, 8.

6. Alene i Haab til Gud vær stille, min Sjæl! Thi fra ham kommer min Forventning.

7. Han alene er min Klippe og min Frelse, min Borg, jeg skal ikke rokkes.

8. Hos Gud er min Frelse og min Ære; min stærke Klippe, min Tilflugt er i Gud.

9. Forlader eder paa ham til enhver Tid, I Folk! Udøser eders Hjerte for hans Aasyn! Gud er vor Tilflugt. Sela. Ps. 37, 5.

10. Kun Forfængelighed ere Menneskenes Børn, kun Løgn ere Mandens Sønner; i Vegtskaalen stige de tilveirs, de ere Forfængelighed tilhobe. Ps. 39, 6. 12; 146, 3. 4.

11. Forlader eder ikke paa Vold, og sætter ikke forfængeligt Haab til røvet Gods! Naar Formuen vokser, saa agter ikke derpaa! Luk. 12, 18—21. 1 Tim. 6, 9. 17.

12. Een Gang har Gud talt, ja to Gange har jeg hørt det*, at Styrke hører Gud til. *d. e. Gud har gjentagne Gange sagt.

13. Og dig, Herre, hører Miskundhed til; thi du betaler Enhver efter hans Gjerning. Præd. 12, 14. Rom. 2, 6. 2 Kor. 5, 10.

63. Psalme.

David vidner om sin inderlige Længsel efter Gud, fra hvis Helligdom han nu er langt borte (2—4). Han vil, hvis denne hans Længsel bliver tilfredsstillet, altid love og prise ham (5. 6) og er forvisset om, at dette vil ske, idet Gud vil frelse ham, mede hans Fiender, som staa ham efter Livet, skulle g tilgrunde (7—12).

1. En Psalme af David, da han v i Judas Ørken.
2 Sam. 15, 23. 28; 16, 2; 17,

Gud! Du er min Gud, jeg søger d aarle; min Sjæl tørster efter di mit Kjød længes efter dig i et tørt vansmægtende Land, hvor der ikke er Var
Ps. 42, 3. 4; 84

3. Saaledes har jeg skuet dig i Helli dommen, idet jeg saa din Magt og d Herlighed. Ps. 27

4. Thi din Miskundhed er bedre e Livet; mine Læber prise dig. Ps. 69,

5. Saaledes vil jeg love dig mit L igjennem; i dit Navn vil jeg oplø mine Hænder. Ps. 104,

6. Som af fede og marvfulde Ret skal min Sjæl vorde mæt, og med ju lende Læber skal min Mund lovprise d

7. Naar jeg kommer dig i paa mit Leie, tænker jeg paa d gjennem Nattevagterne.

8. Thi du har været min Hjælp, under dine Vingers Skygge jubler j
Ps. 61

9. Min Sjæl hænger ved dig; din hø Haand holder mig oppe. Ps. 18, 36. Es. 41,

10. Og de, som staa mig efter Livet at fordærve det, de skulle komme til J dens nederste Dyb. 4 Mos. 16, 31—33. Ps. 55

11. De skulle gives Sverdet i Vo vorde Ræves Bytte.

12. Og Kongen skal glæde sig i G hver den, som sværger ved ham, prise sig lykkelig, thi Løgneres Mu skal tilstoppes.

64. Psalme.

David beder Gud, at han vil bevare ham hans Fiender, hvis ugudelige og træske Anslag de Fromme han skildrer (2—7). Han er forv om, at Gud pludselig vil bringe Fordærvelse Skjændsel over dem, hvorved alle Mennesker komme til Erkjendelse af hans Magt og Retfærdi og de Fromme blive fulde af Glæde og Tilli ham (8—11).

1. Til Sangmesteren; en Psalme David.

Hør, o Gud, min Røst, naar jeg kla bevar mit Liv for Fiendens G

3. Skjul mig for de Ondes lønlige Ra for Ildgjerningsmænds larmende H

4. der hvæsse sin Tunge som et Sv lægge an med sin Pil, det bitre Ord, Ps.

5. for at skyde den Ustraffelige i Løn; med Eet skyde de ham og frygte ikke.
Ps. 10, 8; 11, 2.
6. De gjøre sit onde Raad fast; de fortælle, hvorledes de ville lægge skjulte Snarer; de sige: Hvo ser dem?
Job 22, 13. Ps. 10, 11. 13; 94, 7.
7. De udtænke Ugjerninger: Vi ere færdige, Tanken er udtænkt, — og Menneskets Indre og Hjerte er dybt. Jer. 17, 9.
8. Da skyder Gud dem; med Eet kommer Pilen; Slaget har rammet dem. Ps. 7, 14.
9. Og de vorde nedstyrtede, deres Tunge kommer over dem; alle de, som se paa dem, ryste paa Hovedet. Ps. 7, 16; 9, 16.
10. Og alle Mennesker frygte og forkynde Guds Gjerning, og de forstaa, hvad han har gjort. 2 Mos. 8, 19. Ps. 58, 12.
11. Den Retfærdige glæder sig i Herren og tager sin Tilflugt til ham, og alle Oprigtige af Hjertet prise sig lykkelige.
Ps. 58, 11; 68, 4. Es. 45, 25.

65. Psalme.

David priser Gud som den, der hører alle Menneskers Bønner, tilgiver sit Folk dets Synder, velsigner det med sine gode Gaver og ved sin store Kraft, som giver sig tilkjende i hans herlige Gjerninger baade i Naturen og i Folkeverdenen, skjenker det en vidunderlig Frelse, som fylder alle Jordens Folk med Ærefrygt, Tillid og Jubel (2—9). Ogsaa nu har han atter vist sig naadig mod sit Folk, idet han rigelig har vandet Jorden med Regn og derved givet det sikkert Haab om en velsignet Høst til almindelig Fryd og Jubel (10—14).

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David; en Sang.

Dig, o Gud, lover man i Stilhed paa Zion, og dig betaler man Løfter.
Es. 30, 15. Ps. 62, 2; 61, 9; 66, 13.
3. Du, som hører Bønner, til dig kommer alt Kjød.
4. Naar mine Misgjerninger ere blevne mig for svare, saa forlader du vore Overtrædelser. Ps. 38, 5; 40, 13.
5. Salig er den, du udvælger og lader komme nær, saa han bor i dine Forgaarde; vi ville mætte os med de gode Ting i dit Hus, dit hellige Tempel.
Ps. 27, 4; 36, 9; 84, 5.
6. Med forfærdelige Gjerninger bønhører du os i Retfærdighed, du vor Frelses Gud, du, som er en Tilflugt for alle Jordens Ender og det fjerne Hav. 2 Sam. 7, 23.
7. Han gjør Bjergene faste med sin Kraft, omgjordet med Vælde.
8. Han stiller Havenes Brusen, deres Bølgers Brusen og Folkenes Bulder.
Ps. 46, 3. 4. Es. 17, 12 fg.

9. Og de, som bo ved Jordens Ender, frygte for dine Tegn; de Egne, hvor Morgen og Aften bryde frem, fylder du med Jubel.
10. Du har besøgt Jorden og skjenket den Overflod, gjort den saare rig, Guds Bæk er fuld af Vand; du beredede dem deres Korn, thi dertil bereder du den*.
5 Mos. 11, 11. 12. *Jorden.
11. Du vandede dens Furer, sænkede dens Plogland; du blødte den med Regnbyger, velsignede dens Grøde. Ps. 104, 13.
12. Du har kronet din Godheds Aar, og dine Fodspor dryppe af Fedme.
13. Ødemarkens Græsgange dryppe, og Høiene omgjorde sig med Jubel.
14. Engene ere klædte med Faar, og Dalene ere dækkede med Korn; man raaber med Fryd, og man synger.

66. Psalme.

Sangeren opfordrer den hele Jord til at prise Gud (1—4) for de vidunderlige Frelsesgjerninger, han i Fortiden har gjort mod sit Folk (5—7), og for den Frelse fra Trængsler ved fremmede Folk, han nylig har sendt det (8—12). Han erklærer at ville bringe Gud de Takoffere, som han under disse Trængsler, der ogsaa have rammet ham, har lovet ham (13—15), og opfordrer alle Gudfrygtige til at lytte til hans Fortælling om, hvorledes Gud har opfyldt hans oprigtige Bøn (16—20).

1. Til Sangmesteren; en Sang, en Psalme.

Raaber med Fryd for Gud, al Jorden!
Es. 49, 13.
2. Synger hans Navns Ære, giver ham Ære til hans Pris!
3. Siger til Gud: Hvor forfærdelige ere dine Gjerninger! For din store Magts Skyld skulle dine Fiender hykle for dig.
5 Mos. 33, 29.
4. Al Jorden skal tilbede dig og lovsynge dig, de skulle lovsynge dit Navn. Sela.
5. Kommer og ser Guds Gjerninger! Han er forfærdelig i Gjerning imod Menneskenes Børn. Ps. 46, 9.
6. Han omskiftede Havet til tørt Land, gjennem Strømmen gik de tilfods; der glædede vi os i ham. 2 Mos. 14, 21. Jos. 3, 16.
7. Han hersker med sin Vælde evindelig, hans Øine give Agt paa Hedningerne; de Gjenstridige maa ikke ophøie sig. Sela. Ps. 33, 13.
8. I Folkeslag, lover vor Gud og forkynder med høt Røst hans Pris,
9. han, som holdt vor Sjæl ilive og ikke lod vor Fod vakle! Ps. 55, 23.

10. Thi du prøvede os, o Gud, du lutrede os, ligesom man lutrer Sølv.
Ordsp. 17, 3. 1 Pet. 1, 7.

11. Du førte os ind i et Garn, du lagde en trykkende Byrde paa vore Lænder.

12. Du lod Mennesker fare hen over vort Hoved; vi kom i Ild og i Vand. Men du førte os ud til Vederkvægelse.
Es. 43, 2.

13. Jeg vil gaa ind i dit Hus med Brændoffer, jeg vil betale dig mine Løfter,

14. som gik over mine Læber, og som min Mund talte i min Nød.

15. Jeg vil ofre dig Brændoffere af fedt Kvæg med Duft af Vædere; jeg vil ofre Okser tilligemed Bukke. Sela.

16. Kommer, hører, og jeg vil fortælle, alle I, som frygte Gud, hvad han har gjort imod min Sjæl.

17. Til ham raabte jeg med min Mund, og Lovsang var under min Tunge.

18. Havde jeg Uret for Øie i mit Hjerte, saa vilde Herren ikke høre.
Ordsp. 15, 29; 28, 9. Es. 1, 15. Joh. 9, 31.

19. Men Gud har hørt, han har agtet paa min Bøns Røst.

20. Lovet være Gud, som ikke forskjød min Bøn og tog sin Miskundhed fra mig!

67. Psalme.

Sangeren beder Gud, at han vil velsigne sit Folk, forat hans Frelse maa blive kjendt over den hele Jord, hvilken Bøn opfyldes i Messias og hans Rige (2. 3); han haaber sikkert, at dette vil ske til Guds Navns Forherligelse (4. 5), og støtter dette sit Haab nærmest til en stor Velsignelse, som Gud nylig har givet sit Folk i en rig Høst (6—8).

1. Til Sangmesteren paa Strengeleg; en Psalme, en Sang.

Gud være os naadig og velsigne os, han lade sit Aasyn lyse hos os, Sela,
4 Mos. 6, 24. 25.

3. forat man paa Jorden maa kjende din Vei, iblandt alle Hedninger din Frelse.
Ps. 25, 10; 98, 2. Es. 60, 3.

4. Folkene skulle prise dig, o Gud! Folkene skulle prise dig, alle tilhobe.
Ps. 117, 1. Es. 2, 2 fg.

5. Folkeslagene skulle fryde sig og juble; thi du dømmer Folkene med Ret, og Folkeslagene paa Jorden leder du. Sela.
Ps. 72, 11—14; 96, 7—13. Es. 58, 11.

6. Folkene skulle prise dig, o Gud! Folkene skulle prise dig, alle tilhobe.

7. Landet har givet sin Grøde; Gud, vor Gud, velsigner os.
3 Mos. 26, 4. Ps. 65, 10 fg.

8. Gud velsigner os, og alle Jordens Ender skulle frygte ham.

68. Psalme.

David opfordrer Israel til at prise Gud som den, der tilintetgjør de Ugudelige til Glæde for de Retfærdige og frelser alle Hjælpeløse og Lidende (2—7). Han har ført sit Folk gjennem Ørkenen, hvor han vederkvægede det med en Fylde af Gaver, og bosat det i Kana'ans Land (8—11), har skjenket det herlige Seire over fiendtlige Konger og derefter liflig Fred (12—15), har udkaaret Zions Bjerg til sin Bolig, hvor han altid vil trone i hele sin Magt og Herlighed (16—18), og er nu nylig efter en glimrende Seier, hvorved han har erhvervet Israel store Gaver, faren op til sit himmelske Kongesæde (19). Sangeren er forvisset om, at Gud ogsaa i Fremtiden skal frelse sit Folk af enhver Nød og ødelægge dets Fiender (20—24). Han beskriver det festlige Tog i Anledning af den nylig bundne Seier (25—28), bygger paa den sit Haab om alle Hedningefolks Omvendelse til Gud (29—32) og opfordrer til Slutning alle Verdensriger til at tjene ham (33—36).

Psalmen indeholder en Spaadom om Frelsen ved Messias, om hans herlige Seier over alle onde Magter, hans Himmelfart, hans Meddelelse af Aandens Gaver (V. 19 sml. Ef. 4, 8) og hans Riges Udbredelse over den hele Jord.

1. Til Sangmesteren; af David; en Psalme, en Sang.

Gud reiser sig, hans Fiender adspredes og de, som hade ham, fly for hans Aasyn.
4 Mos. 10, 35

3. Ligesom Røg henveires, henveire du dem; ligesom Voks smelter for Ild omkomme de Ugudelige for Guds Aasyn.
Ps. 1, 4

4. Og de Retfærdige glæde sig, d juble for Guds Aasyn og fryde sig me Glæde.

5. Synger for Gud, lovsynger han Navn, baner Vei for ham, som fare frem paa de øde Marker, Herren er han Navn, og jubler for hans Aasyn!
Es. 40, 3. 4. Matt. 3, 3. 2 Mos. 15,

6. Faderløses Fader og Enkers Dom mer er Gud i sin hellige Bolig.
5 Mos. 10, 18. Ps. 10, 14; 146,

7. Gud bringer de Enlige i Hus, føre de Bundne ud til idel Lykke; kun t Gjenstridige bo i et tørt Land.
Es. 42, 7; 61,

8. Gud, da du drog ud foran dit Fol da du skred frem gjennem Ørkenen, Sel
2 Mos. 13, 21. 2

9. da bævede Jorden, og Himler dryppede for Guds Aasyn, Sinaj hi for Guds, Israels Guds, Aasyn.
2 Mos. 19, 16 fg. 5 Mos. 33, 2. Dom. 5, 4.

10. Et rigeligt Regn spredte du, Gud; din Arv, den udmattede, styrkede d
2 Mos. 16, 4. 4 Mos. 11, 31. 32. Ps. 78, 24. 27. 2

11. Dit Folk bosatte sig i Landet

ı beredte det ved din Godhed for den
lendige, o Gud! *Kana'an.
12. Herren giver Seierssang; stor er
karen af Kvinder med Glædesbudskab.
2 Mos. 15, 20. 21. Dom. 5, 12. 1 Sam. 18, 6. 7.
13. Hærenes Konger fly, de fly, og
ın, som sidder hjemme, deler Bytte.
Dom. 5, 30. 2 Sam. 1, 24.
14. Naar I hvile mellem Kvægheg-
ne, er det som en Dues Vinger, der
overdragen med Sølv, og hvis Vinge-
ædre have Guldets grønlige Glans*.
*d. e. naar I nyde Fredens Ro, da er eders Lod glimrende og herlig.
15. Naar den Almægtige adspreder
onger i det*, da sner det paa Zalmon**.
* i Kana'an. ** d. e. da bliver det Mørke lyst, ligesom naar det mørke Bjerg, Zalmon, bliver hvidt af Sne, d. s. s. da forvandles Ulykke til Lykke.
16. Et Guds Bjerg* er Basans Bjerg,
Bjerg med mange Tinder er Basans
jerg**.
* d. e. et stort, mægtigt, høit Bjerg. ** d. e. Verdensrigerne, hvorpaa Basans Bjerg er et Billede, ere saare mægtige.
17. Hvorfor se I skjævt, I Bjerge med
mange Tinder, til det Bjerg, som
ud finder Behag i at bo paa? Herren
ıl ogsaa bo der evindelig.
Ps. 48, 3; 76, 5. Es. 2, 2.
18. Guds Vogne ere to Gange ti
sinde, tusinde og atter tusinde; Herren
iblandt dem, Sinaj er i Helligdommen*.
Ligesom paa Sinaj, da Loven blev given, er Herren i Helligdommen, d. e. paa Zion, omgiven af himmelske Hærskarer.
Dan. 7, 10. Hebr. 12, 22.
19. Du opfor i det Høie, førte Fanger
rt, tog Gaver blandt Menneskene, ogsaa
andt de Gjenstridige, for at bo der, o
rre Gud! Ps. 47, 6. Ef. 4, 8. Kol. 2, 15.
20. Lovet være Herren Dag for
ag! Lægger man os Byrde paa,
a er Gud vor Frelse. Sela.
21. Gud er os en Gud til idelig Frelse,
hos den Herre Herre er der Udgange
ı Døden. Ps. 48, 15. Aab. 1, 18.
22. Ja, Gud knuser sine Fienders
oved, dens haarrige Isse, som vandrer
sin Syndeskyld. Ps. 110, 6.
23. Herren siger: Fra Basan vil jeg
nte tilbage, jeg vil hente tilbage fra
avets Dyb, Am. 9, 2 fg.
24. forat din Fod maa stampe i Blod,
ne Hundes Tunge faa sin Del af Fien-
rne.
25. Man ser dine Seierstog, o Gud,
min Guds, min Konges, Seierstog ind i
Helligdommen.
26. Foran gaa Sangere, bagefter Harpe-
spillere midt imellem Jomfruer, som slaa
paa Pauke.
27. Lover Gud i Forsamlingerne, lover
Herren, I af Israels Kilde!
Es. 48, 1; 51, 1.
28. Der er Benjamin, den Lille, som
hersker over dem*, Judas Fyrster, deres
Skare, Sebulons Fyrster, Naftalis Fyrster.
* Fienderne. 1 Sam. 9, 21.
29. Din Gud har forordnet din Styrke;
styrk, o Gud, hvad du har gjort for os!
30. For dit Tempels Skyld* over Je-
rusalem skulle Konger bringe dig Gaver.
* d. e. for de Gjerningers Skyld, som udgaa fra dig, der bor i Templet. Ps. 45, 13.
31. Skjeld paa Dyret i Sivet*, paa
Tyreflokken med Folke-Kalvene**, som
kaste sig ned for dig med Sølvstykker!
Han adspreder Folkene, som have Lyst
til Strid. * d. e. Ægypten.
** d. e. de hedenske Konger med deres Folk. Es. 60, 9.
32. Vældige skulle komme fra Ægypten,
Ætiopien skal i Hast udrække sine Hænder
til Gud. Es. 19, 21; 18, 7; 45, 14. Ap. G. 8, 26 fg.
33. I Jordens Riger, synger for Gud,
lovsynger Herren, Sela,
34. ham, som farer frem i Himlenes
Himle, de ældgamle! Se, han lader sin
Røst høre, en mægtig Røst.
5 Mos. 33, 26. Ps. 29.
35. Giver Gud Magt! Over Israel er
hans Høihed, og hans Magt i Skyerne.
36. Forfærdelig er du, o Gud, fra dine
Helligdomme; Israels Gud, han giver
Folket Magt og Styrke. Lovet være Gud!
Ps. 29, 11. Es. 40, 29 fg.

69. Psalme.

David beder Gud om Frelse fra de Lidelser, som han, uagtet han er en Synder, dog har paadraget sig ved sin Nidkjærhed for Guds Sag og altsaa nu bærer for hans Skyld (2—13). Han beder paany om Redning, idet han tillige skildrer sine Fienders Ondskab og opfordrer Gud til at straffe dem med Undergang (14—30). Han lover at forherlige Gud med sin Tak og haaber, at hans Frelse vil styrke Troen hos alle Fromme (31—34). Til Slutning udtaler han sin freidige Tillid til, at Herren vil frelse sin Menighed (35—37).

Psalmen indeholder en Spaadom om Messias's Lidelser under hans ugudelige Fienders Forfølgelser, om disses Straf og hans Lidelsers Frugt. Se det til Ps. 31 Anførte.

1. Til Sangmesteren; efter Schoschannim*; af David. *Ps. 45, 1

Frels mig, o Gud! Thi Vandene ere komne indtil Sjælen.

3. Jeg er sunken ned i Dybets Dynd, hvor der intet Fodfæste er; jeg er kommen i Vandenes Dyb, og Strømmen skyller over mig. Ps. 18, 5; 40, 3; 42, 8.

4. Jeg er træt af min Raaben, min Strube brænder; mine Øine ere hentærede, idet jeg venter paa min Gud. Ps. 6, 7; 38, 11.

5. Flere end Haarene paa mit Hoved ere de, som hade mig uden Aarsag; talrige ere de, som ville fordærve mig, mine Fiender uden Grund; hvad jeg ikke har røvet, skal jeg nu give tilbage. Ps. 35, 19. Joh. 15, 25.

6. Gud, du ved om min Daarlighed, og al min Syndeskyld er ikke skjult for dig.

7. Lad ikke dem blive tilskamme i mig, som bie efter dig, Herre Herre, Hærskarernes Gud! Lad ikke dem blive beskjæmmede i mig, som søge dig, Israels Gud!

8. Thi for din Skyld bærer jeg Forhaanelse, dækker Skjændsel mit Aasyn. Ps. 44, 23.

9. Jeg er bleven fremmed for mine Brødre og en Udlænding for min Moders Børn. Ps. 38, 12. Joh. 7, 5.

10. Thi Nidkjærhed for dit Hus har fortæret mig, og deres Forhaanelser, som forhaane dig, ere faldne paa mig. Ps. 119, 139. Joh. 2, 17. Rom. 15, 3.

11. Og min Sjæl græd, mens jeg fastede, og det blev mig til Forhaanelse.

12. Og jeg gjorde Sæk til mit Klædebon, og jeg blev dem til et Ordsprog.

13. De, som sidde i Porten, snakke om mig, og de, som drikke stærk Drik, synge om mig. Job 30, 9. Begr. 3, 63.

14. Men jeg kommer med min Bøn til dig, Herre, i Naadens Tid, o Gud, for din megen Miskundhed; svar mig med din frelsende Trofasthed!

15. Red mig ud af Dyndet og lad mig ikke synke! Lad mig blive reddet fra dem, som hade mig, og fra Vandenes Dyb!

16. Lad ikke Vandstrømmen skylle over mig og ikke Dybet opsluge mig, og lad ikke Brønden lukke sit Gab over mig!

17. Svar mig, Herre, thi din Miskundhed er god; vend dig til mig efter din store Barmhjertighed!

18. Og skjul ikke dit Aasyn for din Tjener, thi jeg er i Nød; skynd dig a[t] svare mig! Ps. 102, 3; 143, 7

19. Kom nær til min Sjæl, forløs den, frels mig for mine Fienders Skyld! Ps. 13,

20. Du ved om min Forhaanelse o[g] min Skam og min Skjændsel; alle min[e] Modstandere ere for dit Aasyn.

21. Forhaanelse har brudt mit Hjert[e], saa jeg er syg, og jeg ventede paa Medyn[k], men der var ingen, paa Trøstere, me[n] jeg fandt ingen.

22. De gave mig Galde at æde, og fo[r] min Tørst gave de mig Eddike at drikk[e]. Matt. 27, 34. 48. Joh. 19, 28. 2

23. Lad deres Bord blive til en Strik for deres Aasyn og til en Snare for dem, naar de ere trygge! Rom. 11, 9. 1

24. Lad deres Øine formørkes, sa[a] de ikke se, og lad deres Lænder alt[id] vakle!

25. Udøs din Harme over dem, [o]g lad din brændende Vrede naa dem!

26. Deres Bolig vorde øde, ei vær[e] der Nogen, som bor i deres Telte! Ap. G. 1,

27. Thi den, du har slaget, forføl[ge] de, og de fortælle om deres Smerte, so[m] du har stunget. Es. 53,

28. Lad dem lægge Skyld til sin Sky[ld] og lad dem ikke komme til din Retfærdighe[d]. Rom. 1, 24. Jer. 18,

29. Lad dem vorde udslettede af Levendes Bog og lad dem ikke bli[ve] indskrevne med de Retfærdige! 2 Mos. 32, 32. Fil. 4,

30. Men jeg er elendig og har Smert[e]; lad din Frelse, o Gud, bringe mig i S[ik]kerhed!

31. Jeg vil love Guds Navn m[ed] Sang og ophøie ham med Lovprisnin[g],

32. og det skal behage Herren bed[re] end en ung Okse med Horn og Klove[r]. Ps. 50, 9—13; 51, 18.

33. Naar Sagtmodige se det, skulle glæde sig; I, som søge Gud, eders Hje[rte] leve! Ps. 22,

34. Thi Herren hører paa de Fatti[ge], og sine Bundne foragter han ikke.

35. Himmel og Jord skulle love ha[m], Havet og alt det, som rører sig i det! Ps. 96, 11

36. Thi Gud skal frelse Zion og byg[ge] Judas Stæder, og de* skulle bo der [og] eie dem,

37. og hans Tjeneres Afkom skal a[rve] dem, og de, som elske hans Navn, sk[ulle] bo i dem. Ps. 102, 29. Es. 65

* de sande Israeli[ter]

70. Psalme.

David beder Gud om hastig Hjælp til sine
Fienders Beskjæmmelse og deres Glæde, som søge
Gud (2—6).

1. Til Sangmesteren; af David; til
Ihukommelse.
Gud, kom for at udfri mig! Herre,
skynd dig til min Hjælp! Ps. 40, 14—18.
3. Lad dem, som søge efter mit Liv,
live til Skam og Spot! Lad dem, som
ave Behag i min Ulykke, vige tilbage
g blive tilskamme!
4. Lad dem, som sige: Ha, ha, vende
lbage for sin Skjændsels Skyld!
5. Lad alle dem fryde og glæde sig i
ig, som søge dig, og lad dem, som elske
in Frelse, altid sige: Høilovet være Gud!
6. Thi jeg er elendig og fattig; Gud,
ynd dig til mig! Du er min Hjælp og
in Frelser; Herre, tøv ikke!

71. Psalme.

Sangeren beder, at Herren, som fra hans Ung-
om af har været hans Tilflugt, nu i hans Alder-
m ikke maa forlade ham, men udfri ham af hans
udelige Fienders Vold (1—13). Han lover at
lle prise Herren for hans Redning (14—17), beder
m gjøre dette muligt for ham ved at opfylde
ns Bøn (18. 19), udtaler sin Forvisning om, at
erren vil frelse baade Israel, som nu er i stor
od, og ham selv (20. 21), og lover atter at prise
m herfor (22—24).

Paa dig, Herre, forlader jeg mig; lad
mig aldrig i Evighed blive tilskamme!
Ps. 31, 2 fg.
2. Udfri mig og red mig ved din Ret-
erdighed! Bøi dit Øre til mig og frels
ig!
3. Vær mig en Klippe til Bolig, hvor
g altid kan ty hen, du, som har for-
dnet min Frelse! Thi du er min Klippe
min Fæstning. Ps. 18, 3; 62, 3.
4. Min Gud, udfri mig af den Ugu-
liges Haand, af den Uretfærdiges og
dertrykkerens Vold!
5. Thi du er min Forventning, Herre
erre, min Tillid fra min Ungdom af.
6. Til dig har jeg støttet mig fra
oders Liv af; du er den, som drog
ig ud af min Moders Skjød; om dig
min Lovsang bestandig. Ps. 22, 10. 26.
7. Som et Under har jeg været for
ange, men du er min stærke Tilflugt.
8. Min Mund er fuld af din Pris,
n hele Dag af din Herlighed.
9. Forkast mig ikke i Alderdommens Tid,
lad mig ikke, naar min Kraft forgaar!
10. Thi mine Fiender have sagt om
mig, de, som tage Vare paa mit Liv,
raadslaa tilsammen Ps. 56, 7.
11. og sige: Gud har forladt ham;
forfølger og griber ham, thi der er In-
gen, som redder!
12. Gud, vær ikke langt borte fra
mig! Min Gud, skynd dig til min Hjælp!
Ps. 22, 12. 20.
13. Lad dem, som staa mig efter Livet,
blive tilskamme og gaa tilgrunde! Lad
dem, som søge min Ulykke, iføres Skam
og Skjændsel! Ps. 70, 3.
14. Og jeg vil altid haabe, og til al
din Pris vil jeg lægge ny Pris.
15. Min Mund skal fortælle om din
Retfærdighed, den hele Dag om din Frelse;
thi jeg ved ikke Tal derpaa. Ps. 40, 6.
16. Jeg vil fremføre den Herre Herres
vældige Gjerninger, jeg vil prise din
Retfærdighed, din alene.
17. Gud, du har lært mig det fra
min Ungdom af, og indtil nu kundgjør
jeg dine Undergjerninger. Ps. 77, 12. 13.
18. Forlad mig da heller ikke indtil
Alderdommen og de graa Haar, o Gud,
indtil jeg faar kundgjort din Arm for
Efterslægten, din Kraft for hver den,
som skal komme. Es. 46, 4.
19. Og din Retfærdighed, o Gud, naar
til det Høie; du, som har gjort store
Ting, Gud, hvo er som du?
Ps. 36, 6. 2 Mos. 15, 11. 2 Sam. 7, 22.
Mika 7, 18. Ps. 86, 8.
20. Du, som har ladet os se mange
Trængsler og Ulykker, du vil igjen gjøre
os levende og igjen drage os op af Jor-
dens Afgrunde. 5 Mos. 32, 39. 1 Sam. 2, 6.
21. Du vil forøge min Storhed og
vende om og trøste mig.
22. Saa vil ogsaa jeg prise dig med
Harpespil, din Trofasthed, o min Gud!
Jeg vil lovsynge dig til Citar, du Is-
raels Hellige!
23. Mine Læber skulle juble, thi jeg
vil lovsynge dig, og min Sjæl, som du
har forløst. Ps. 103, 2 fg.
24. Min Tunge skal ogsaa den hele
Dag tale om din Retfærdighed; thi de
ere beskjæmmede, de ere blevne tilskamme,
de, som søge min Ulykke.

72. Psalme.

Salomo spaar om Messias's retfærdige Styrelse
og dens Frugter; Fred og Gudsfrygt skal i rigeste
Maal og til evig Tid blomstre blandt Guds Folk;
Messias's Herredømme skal udbrede sig over hele

Jorden, idet alle Folk skulle hylde og tilbede ham; selve Jorden skal bære Frugt i uendelig Fylde (1—16). Derfor skal hans Navn prises til evig Tid (17).

1. Af Salomo.

Gud, giv Kongen dine Domme og Kongesønnen din Retfærdighed! Es. 11, 2—5.

2. Han skal dømme dit Folk med Retfærdighed og dine Elendige med Ret.

3. Bjergene skulle bære Fred for Folket, og Høiene for Retfærdigheds Skyld. Ps. 85, 11. 12. Es. 2, 4; 9, 6. 7; 11, 6—9.

4. Han skal dømme de Elendige blandt Folket, han skal frelse den Fattiges Børn og knuse Voldsmanden. Es. 11, 4. Ps. 10, 18; 26, 1.

5. Man skal frygte dig, saalænge Solen er til, og saalænge Maanen skinner, fra Slægt til Slægt. 2 Sam. 7, 13. Ps. 89, 37. 38.

6. Han skal komme ned som Regn paa en afslaaet Eng, som en Regnskur, der væder Jorden. Es. 45, 8.

7. I hans Dage skal den Retfærdige blomstre, og der skal være megen Fred, indtil Maanen ikke er mere.

8. Og han skal herske fra Hav til Hav og fra Floden indtil Jordens Ender. Sak. 9, 10. Ps. 89, 26.

9. For hans Aasyn skulle de, som bo i Ørkenerne, bøie Knæ, og hans Fiender skulle slikke Støv. Es. 49, 23.

10. Kongerne fra Tarsis og Øerne skulle bringe Gaver, Kongerne fra Scheba og Seba frembære Skjenk. Ps. 45, 13; 68, 30. Es. 60, 6 fg.

11. Alle Konger skulle falde ned for ham, alle Hedninger skulle tjene ham. Ps. 22, 28. 29; 86, 9.

12. Thi han skal frelse den Fattige, som raaber, og den Elendige, som ingen Hjælper har.

13. Han skal spare den Ringe og Fattige og frelse de Fattiges Sjæle.

14. Han skal forløse deres Sjæl fra Undertrykkelse og fra Vold, og deres Blod skal være dyrebart i hans Øine. Ps. 116, 15.

15. Og de skulle leve og give ham af Schebas Guld og altid bede for ham; den hele Dag skulle de love ham.

16. Der skal vorde Overflod af Korn i Landet paa Bjergenes Top, dets Frugt skal suse som Libanon, og der skal fremblomstre Folk af Stæderne som Græsset paa Jorden. Jer. 31, 12. Am. 9, 13. Es. 54, 1.

17. Hans Navn skal blive til evig Tid; saalænge Solen skinner, skal hans Navn skyde friske Skud, og man skal velsigne sig ved ham; alle Hedninger skulle prise ham salig. Es. 9, 6. 1 Mos. 12, 3.

18. Lovet være Gud Herren, Israels Gud, som alene gjør Undergjerninger! Ps. 41, 14. 2 Mos. 15, 11.

19. Og lovet være hans Herligheds Navn til evig Tid, og al Jorden vorde fuld af hans Herlighed! Amen, Amen. Es. 6, 3.

20. Ende paa Davids, Isajs Søns, Bønner.

73. Psalme.

Asaf udtaler sin faste Tro paa, at Gud er god imod Sine (1). Han bekjender at have vaklet i denne sin Tro, da han saa de Ugudeliges store Lykke i Verden (2—12), medens han selv trods sin Fromhed stadig var hjemsøgt af Lidelser (13. 14). Dette var ham en pinefuld Gaade, som han i Stilhed grundede paa (15. 16), indtil den blev løst for ham, da han fik se, at den Ugudeliges Lykke tager Ende med Forfærdelse (17—20). Han erkjender nu sin tidligere Tvivl for Daarskab og lover fra nu af at holde fast ved Gud, som ikke har ladet ham falde, ogsaa i Fremtiden skal lede ham og tilsidst optage ham i Herlighed (21—24). Han priser Gud som sit eneste Gode, som han end ikke i Døden vil slippe, idet de, der forlade Gud, ville gaa tilgrunde, men han ved at holde sig nær til ham komme til at love og prise ham (25—28).

1. En Psalme af Asaf.

Ja, Gud er god mod Israel, mod d[e] Rene af Hjertet. Matt. 5, 8

2. Men jeg — nær havde mine Fød[der] snublet, paa Lidet nær vare min[e] Trin gledne ud.

3. Thi jeg harmedes over de Hovmodige da jeg saa, at det gik de Ugudelige vel Ps. 37, 1. Job 21, 7 fg. Jer. 12,

4. Thi de ere frie for Vaande indtil si[n] Død, og deres Styrke er vel ved Mag[t]

5. De kjende ikke til Nød som andr[e] Folk, og de blive ikke plagede som andr[e] Mennesker.

6. Derfor er Hovmod deres Halssmykk[e] Vold omhyller dem som et Klædebon.

7. Deres Øine staa ud af Fedm[e] Hjertets Tanker bryde frem. Job 15, 27. Jer. 5, 2

8. De haane og tale i Ondskab o[m] Undertrykkelse; fra det Høie tale de.

9. De løfte sin Mund op i Himmele[n] og deres Tunge farer frem paa Jorde[n]

10. Derfor bringe de sit Folk til [at] vende sig om til dem, og Vand i Overfl[od] suge de i sig*.

11. Og de sige: Hvorledes skulde G[ud]

*d. e. de nyde stor Lyk[ke]

vide Noget? Er der vel Kundskab hos
den Høieste? Ps. 10, 11. Job 22, 13. 14.
12. Se, dette er de Ugudelige, og evig
trygge vokse de i Velmagt. Job 12, 6.
13. Ja, forgjæves har jeg renset mit
Hjerte og tvættet mine Hænder i Uskyl-
dighed; Job 34, 9; 35, 3.
14. jeg blev dog plaget den hele Dag,
og hver Morgen bragte mig Tugtelse.
15. Dersom jeg havde sagt: Jeg vil
udtale Saadant*, se, da havde jeg handlet
troløst mod dine Børns Slægt. *V. 13. 14.
16. Og jeg tænkte efter for at forstaa
dette*; det var en Plage i mine Øine,
* V. 3—14.
17. — indtil jeg gik ind i Guds Hellig-
domme og gav Agt paa deres Endeligt.
18. Ja, paa slibrige Steder sætter du
dem; du lod dem falde, saa de bleve til
Ruiner. Job 21, 17 fg. Jer. 23, 12.
19. Hvor bleve de ødelagte i et Øie-
blik! De gik under og toge Ende med
Forfærdelse. Ps. 37, 38.
20. Ligesom man foragter en Drøm,
naar man er opvaagnet, saaledes foragter
du, Herre, deres Skyggebillede, naar du
vaagner op. Job 20, 8.
21. Naar mit Hjerte var bittert, og
det stak mig i mine Nyrer,
22. da var jeg ufornuftig og forstod
Intet; som et Dyr var jeg imod dig.
23. Men jeg bliver altid hos
dig, du har grebet min høire
Haand.
24. Du leder mig ved dit Raad,
og derefter optager du mig i
Herlighed. Ps. 49, 16.
25. Hvem har jeg i Himmelen*?
Og naar jeg har dig, har jeg ikke
Lyst til Noget paa Jorden.
* d. e. ved Siden af dig har jeg ikke Lyst til Nogen i Himmelen.
26. Vansmægter end mit Kjød
og mit Hjerte, saa er dog Gud
mit Hjertes Klippe og min Del
evindelig. Ps. 16, 2. 5; 18, 2. 3. Begr. 3, 24.
27. Thi se, de, som holde sig borte
fra dig, omkomme; du udrydder hver
En, som falder fra dig i Hor*.
* d. e. i Utroskab bryder Pakten med dig. Matt. 12, 39. Jak. 4, 4.
28. Men for mig er det godt at holde
mig nær til Gud; jeg sætter min Lid
til den Herre Herre for at fortælle alle
dine Gjerninger.

74. Psalme.

Sangeren klager over Guds vedvarende Vrede mod sit Folk og beder ham komme det til Hjælp mod dets Fiender, som have ødelagt Helligdommen (1—3). Efter at have skildret denne Ødelæggelse (4—9) gjentager han sin Klage og sin Bøn, som han støtter til, at Gud jo fordum har frelst sit Folk ved store Magtsgjerninger og er Verdens almægtige Skaber og Herre (10—17). Til Slutning beder han Gud for sit eget af Fienderne forhaanede Navns og for sit lidende Folks Skyld at udfri det af deres Haand (18—23).

1. En Undervisning af Asaf.
Hvorfor, o Gud, har du forkastet os
for evig Tid? Hvorfor ryger din
Vrede mod den Hjord, du føder?
Ps. 44, 24; 100, 3.
2. Kom din Menighed i Hu, som du
forhvervede dig i fordums Tid, som du
gjenløste til at være din Arvs Stamme,
Zions Bjerg, hvor du tog Bolig!
3. Opløft dine Trin til de evige Ruiner!
Alt har Fienden fordærvet i Helligdommen.
4. Dine Modstandere have brølet midt
i dit Forsamlingshus; de have sat sine
egne Tegn op til Tegn.
2 Mos. 29, 42. 43. Ps. 74, 9.
5. Det var et Syn, som naar Økser
løftes i Træernes Tykning.
6. Og nu, Alt, hvad der fandtes af
Billedverk, det søndersloge de med Øks
og Hammer. 1 Kong. 6, 29.
7. De have sat Ild paa din Hellig-
dom; lige til Grunden have de vanhel-
liget dit Navns Bolig. 2 Kong. 25, 9.
8. De have sagt i sit Hjerte: Vi ville
ødelægge dem alle tilhobe! De have
opbrændt alle Guds Forsamlingshuse i
Landet.
9. Vore egne Tegn se vi ikke; der er
ingen Profet mere, og Ingen hos os, som
ved, hvor længe det skal vare. Begr. 2, 9.
10. Hvor længe, o Gud, skal Mod-
standeren forhaane, Fienden foragte dit
Navn evindelig?
11. Hvorfor drager du din Haand,
din Høire, tilbage? Tag den ud af din
Barm og ødelæg!
12. Gud er dog min Konge fra for-
dums Tid, som skaber Frelse paa den
vide Jord. Ps. 68, 21.
13. Du er den, som adskilte Havet med
din Styrke, knuste Søuhyrernes Hoveder
paa Vandene.
2 Mos. 14, 21; 15, 4 fg. Es. 51, 9. 10.
14. Du sønderslog Leviatans* Hoveder,
du gav den til Føde for Ørkenens Folk.
* d. e. et stort Sødyr.

15. Du lod Kilde og Bæk bryde frem, du udtørrede stedsevindende Strømme.
2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11. Jos. 3, 16. 17.
16. Dig hører Dagen til, dig ogsaa Natten; du har beredt Himmellysene og Solen. 1 Mos. 1, 14 fg. Ps. 136, 7 fg.
17. Du har fastsat alle Jordens Grænser; Sommer og Vinter, — du har dannet dem.
18. Kom dette i Hu: Fienden har forhaanet Herren, og et daarligt Folk har foragtet dit Navn!
19. Overgiv ikke din Turteldue til den mordlystne Skare, glem ikke dine Elendiges Skare evindelig!
20. Se til Pakten! Thi Landets mørke Steder ere fulde af Volds Boliger.
21. Lad ikke den Fortrykte vende beskjæmmet tilbage, lad den Elendige og Fattige love dit Navn!
22. Reis dig, o Gud, før din Sag, kom i Hu, at du bliver forhaanet af Daaren den hele Dag!
23. Glem ikke dine Fienders Røst, dine Modstanderes Bulder, som opstiger uden Afladelse!

75. Psalme.

Israel priser Gud, fordi han har forjættet det, at han i sin Tid vil holde en retfærdig Dom over den Verdensmagt, som nu forstyrrer hans Ordning paa Jorden (2—4). Det advarer denne Verdensmagt mod at hovmode sig og spotte over dets tilsyneladende Hjælpeløshed; dets Hjælp kommer fra Gud, Verdens Dommer (5—8). Han skal tilintetgjøre alle Ugudelige paa Jorden og ophøie sit Folk, som derfor skal prise ham evindelig (9—11).

1. Til Sangmesteren; Fordærv ikke*; en Psalme af Asaf; en Sang. *Ps. 57, 1.
Vi prise dig, Gud, vi prise, og nær er dit Navn; man fortæller dine Undergjerninger.
3. Thi [saa siger Herren]: Jeg vil gribe den bestemte Tid, jeg vil dømme med Retfærdighed. Ps. 102, 14.
4. Jorden er i Opløsning, og alle de, som bo paa den; jeg har sat dens Grundpiller efter Maal. Sela.
Ps. 46, 3. 4. 7. Job 38, 4—7.
5. Jeg siger til de Hovmodige: Hovmoder eder ikke, og til de Ugudelige: Opløfter ikke Horn!
6. Opløfter ikke eders Horn i det Høie, taler ikke frækt med kneisende Nakke!
7. Thi ikke fra Øst eller fra Vest, et heller fra Bjergenes Ørken* —,
* nemlig: kommer vor Frelse.
8. men Gud er den, som dømmer; den Ene fornedrer han, og den Anden ophøier han. 1 Sam. 2, 7. 8.
9. Thi der er et Bæger i Herrens Haand med skummende Vin; det er fuldt af krydret Vin, og han skjenker ud deraf; sandelig, dets Bærme skulle de drikke, ja udsuge, alle Ugudelige paa Jorden.
Ps. 60, 5. Es. 51, 17. Jer. 25, 15.
10. Men jeg vil forkynde det evindelig, jeg vil lovsynge Jakobs Gud.
11. Og alle de Ugudeliges Horn vil jeg afhugge, den Retfærdiges Horn skulle ophøies.

76. Psalme.

Sangeren priser Gud, fordi han har aabenbaret sin Herlighed i Israel, valgt Jerusalem til sin Bolig og der nylig tilintetgjort en fiendtlig Krigshær (2—4). Ved denne sin Straffedom har han vist, at hans Herlighed er langt større end Verdensmagtens, at Ingen kan bestaa for hans Vrede, skaffet Verden Ro og beredt sig selv Pris (5—11). Israel og alle omboende Folk opfordres til at tjene Herren, den almægtige og forfærdelige Gud (12. 13).

1. Til Sangmesteren paa Strengeleg; en Psalme af Asaf; en Sang.
Gud er kjendt i Juda, hans Navn er stort i Israel.
3. Og i Salem reiste han sin Hytte og sin Bolig paa Zion. Ps. 68, 17.
4. Der sønderbrød han Buens Lyn, Skjold og Sverd og Krig. Sela. Ps. 46, 10.
5. Straalende er du, herlig fremfor Røverbjergene*.
* d. e. de rovgjerrige Verdensriger.
6. Mændene med det stærke Hjerte ere blevne et Rov; de sove sin Søvn, og ingen af de vældige Mænd fandt sine Hænder. 2 Kong. 19, 35. Nah. 3, 18. Jer. 51, 39. 57.
7. Ved din Skjelden, Jakobs Gud, faldt baade Vogn og Hest i dyb Søvn.
8. Du — forfærdelig er du, og hvo kan blive staaende for dit Aasyn, saasnart du bliver vred? Nah. 1, 6.
9. Fra Himmelen lod du høre Dom; Jorden frygtede og blev stille,
10. da Gud reiste sig til Dom for at frelse alle Sagtmodige paa Jorden. Sela.
11. Thi Menneskets Vrede bereder dig Pris; med den yderste Vrede omgjorde du dig. 2 Mos. 9, 16. Rom. 9, 17.
12. Gjører Løfter og betaler Herren eders Gud! Alle de, som ere omkring ham, skulle bringe den Forfærdelige Gaver. 5 Mos. 23, 21.
13. Han stækker Fyrsternes stolte Aand, forfærdelig for Kongerne paa Jorden.

77. Psalme.

Israels Folk, i hvis Navn Sangeren taler, vil
ned fast Fortrøstning paakalde Gud (2). I sin
ore Nød anfegtes det af Tvivl om Guds Naade
3—10), men idet den Tanke opstaar hos det, at
ets Lidelser ere Tilskikkelser fra Herren', som det
naa bære, saalænge de vare, søger det Trøst i de
ore Naadegjerninger, Herren i fordums Tid har
jort imod det (11—21).

1. Til Sangmesteren for Jedutun*; af Asaf; en Psalme. *Ps. 62, 1.

Min Røst er til Gud, og jeg vil raabe; min Røst er til Gud, og han vil
ende Øret til mig.

3. Paa min Nøds Dag søger jeg
Herren; min Haand er udrakt om Natten
g bliver ikke træt, min Sjæl vil ikke
ade sig trøste.

4. Jeg vil komme Gud i Hu og sukke;
eg vil gruble, og min Aand vansmægter.
Sela.

5. Du holder mine Øine oppe i Natte-
agterne; jeg er urolig og taler ikke.

6. Jeg tænker paa fordums Dage, paa
e længst henrundne Aar. Ps. 143, 5.

7. Jeg vil komme i Hu mit Strenge-
pil om Natten, i mit Hjerte vil jeg
ruble, og min Aand ransager.

8. Vil da Herren forkaste i al Evig-
ed, og vil han ikke mere blive ved at
ise Naade? Ps. 79, 5; 85, 6.

9. Er det for al Tid forbi med hans
Miskundhed? Er hans Løfte blevet til
intet Slægt efter Slægt?

10. Har Gud glemt at være naadig?
ar han i Vrede tillukket sin Barmhjertig-
ed? Sela.

11. Jeg siger: Dette er min Plage,
et er Aar fra den Høiestes høire Haand.
Jer. 10, 19. Ps. 39, 10.

12. Jeg vil forkynde Herrens Gjer-
inger; thi jeg vil komme dine Undere
Hu fra fordums Tid.

13. Og jeg vil eftertænke alt dit Verk,
g paa dine store Gjerninger vil jeg
runde.

14. Gud! Din Vei er i Hellighed; hvo
: en Gud, stor som Gud?
2 Mos. 15, 11. Ps. 89, 9.

15. Du er den Gud, som gjør Un-
ere; du har kundgjort din Styrke blandt
olkene. 2 Mos. 15, 14.

16. Du har forløst dit Folk med
ælde, Jakobs og Josefs Børn. Sela.
2 Mos. 6, 6.

17. Vandene saa dig, o Gud, Vandene
ıa dig, de bævede, ja Afgrundene skalv.
2 Mos. 14, 21 fg. Ps. 114, 3. 5.

18. Skyerne udøste Vand, Himlene
lode sin Røst høre, ja dine Pile fløi hid
og did.

19. Din Tordens Røst lød i Storm-
hvirvelen, Lyn oplyste Jorderiget, Jorden
bævede og skalv.

20. Gjennem Havet gik din Vei, og
dine Stier gjennem store Vande, og dine
Fodspor bleve ikke kjendte. 2 Mos. 14, 22. 28.

21. Du førte dit Folk som en Hjord
ved Moses's og Arons Haand.
Ps. 78, 52. Mika 6, 4. Es. 63, 11 fg.

78. Psalme.

Asaf opfordrer Guds Folk til at agte paa hans Undervisning af Fædrenes Historie (1—4); dets Bestemmelse er nemlig at lade sig ved Guds Bud og store Gjerninger lede til Gudsfrygt og ikke efterligne Fædrenes Gjenstridighed (5—8). Denne sin Bestemmelse har det under Efra'ims Stammes Ledelse ikke opfyldt (9—11). Gud havde i Ægypten og i Ørkenen gjort store Gjerninger mod Fædrene, men disse havde stadig vist sig vantro, gjenstridige og hykkelske mod ham, saa han Gang paa Gang maatte straffe dem haardt; dog havde han i sin Barmhjertighed ikke tilintetgjort dem (12—40). Istedetfor at lade sig ved de herlige Naadegjerninger, Gud havde gjort mod Fædrene i Ægypten, Ørkenen og Kana'an, bevæge til Troskab mod ham har det af Efra'im ledede Folk efterlignet Fædrenes Utroskab og krænket ham ved sin Afgudsdyrkelse, hvorfor han ogsaa forlod Helligdommen i Silo, lod Paktens Ark falde i Fiendernes Hænder og gav Folket til Pris for Sverdet (41—64). Men nu har han igjen forbarmet sig over sit Folk og givet det Seier over Fienderne, dog saaledes, at han har sat Juda i Efra'ims Sted ved at vælge Hyrden David til Israels Hyrde og gjort Zion istedetfor Silo til sin Bolig for evig Tid (65—72).

1. En Undervisning af Asaf.

Lyt, mit Folk, til min Lære, bøier eders Øren til min Munds Ord!

2. Jeg vil oplade min Mund med
Tankesprog, jeg vil lade gaadefulde Ord
fra fordums Tid udstrømme.
Ps. 49, 5. Matt. 13, 35.

3. Hvad vi have hørt og vide, og hvad
vore Fædre have fortalt os,

4. det ville vi ikke dølge for deres
Børn, men for den kommende Slægt
fortælle Herrens Pris og hans Styrke
og hans Undergjerninger, som han har
gjort.

5. Han har reist et Vidnesbyrd i
Jakob og sat en Lov i Israel, som han
bød vore Fædre at kundgjøre sine Børn,
5 Mos. 4, 9 fg. 6, 6 fg. 31, 11 fg.

6. forat den følgende Slægt, de Børn,
som skulde fødes, kunde kjende dem, kunde
staa frem og fortælle dem for sine Børn

7. og sætte sit Haab til Gud og ikke glemme Guds Gjerninger, men bevare hans Bud

8. og ikke være som deres Fædre, en opsætsig og gjenstridig Slægt, en Slægt, som ikke befæstede sit Hjerte, og hvis Aand ikke var trofast mod Gud.
5 Mos. 9, 6; 31, 27; 32, 5. Ps. 95, 7—10.

9. Efra'ims Børn, de rustede Bueskyttere, vendte om paa Stridens Dag.

10. De holdt ikke Guds Pakt og vilde ikke vandre i hans Lov,

11. og de glemte hans store Gjerninger og hans Undere, som han havde ladet dem se.

12. For deres Fædres Øine havde han gjort Undere i Ægyptens Land, paa Zoans Mark*. * 4 Mos. 13, 22.

13. Han kløvede Havet og lod dem gaa gjennem det og lod Vandet staa som en Dynge. 2 Mos. 14, 21 fg.

14. Og han ledede dem ved Skyen om Dagen og hele Natten ved Ildens Lys.
2 Mos. 13, 21. 22. Ps. 105, 39.

15. Han kløvede Klipper i Ørkenen og gav dem at drikke som af store Vanddyb.
2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11. Ps. 105, 41.

16. Og han lod Bække gaa ud af Klippen og Vand flyde ned som Strømme.

17. Dog bleve de endnu ved at synde mod ham, at være gjenstridige mod den Høieste i Ørkenen.

18. Og de fristede Gud i sit Hjerte, saa de krævede Mad for sin Lyst.
2 Mos. 16, 2 fg. 4 Mos. 11, 4 fg.

19. Og de talte mod Gud, de sagde: Kan Gud vel dække Bord i Ørkenen?
Mark. 8, 4.

20. Se, han har slaaet Klippen, saa der udflød Vand, og Bække strømmede over; mon han ogsaa kan give Brød, eller kan han skaffe sit Folk Kjød?

21. Derfor, da Herren hørte det, harmedes han, og Ild optændtes mod Jakob, og Vrede reiste sig mod Israel,

22. fordi de ikke troede paa Gud og ikke stolede paa hans Frelse.
2 Mos. 16, 8. 4 Mos. 11, 10.

23. Og han gav Skyerne heroventil Befaling og oplod Himmelens Porte.

24. Og han lod Manna regne over dem til Føde og gav dem Himmelkorn.
2 Mos. 16, 4 fg. Joh. 6, 31.

25. Engle-Brød* aad Enhver; han sendte dem Næring til Mættelse.
* d. e. Brød fra Englenes Bolig, Himmelbrød.

26. Han lod Østenvinden fare ud i Himmelen og førte Søndenvinden frem ved sin Styrke. 4 Mos. 11, 31 fg.

27. Og han lod Kjød regne ned over dem som Støv og vingede Fugle som Havets Sand,

28. og han lod dem falde ned midt i deres Leir, trindt omkring deres Boliger.

29. Og de aade og bleve saare mætte, og hvad de lystede efter, bragte han dem.

30. De havde endnu ikke ladet fare, hvad de lystede efter, endnu var deres Mad i deres Mund,

31. da reiste Guds Vrede sig mod dem, og han hærjede blandt deres kraftfulde Mænd, og Israels unge Mænd slog han ned. 4 Mos. 11, 33.

32. Med alt dette syndede de endnu og troede ikke paa hans Undergjerninger.
4 Mos. 14, 1 fg. Ps. 106, 24 fg.

33. Derfor lod han deres Dage svinde hen i Forfængelighed og deres Aar i Forskrækkelse. 4 Mos. 14, 12. 22. 23. Ps. 90, 9.

34. Naar han hærjede iblandt dem, da spurgte de efter ham og vendte om og søgte Gud

35. og kom i Hu, at Gud var deres Klippe, og den høieste Gud deres Gjenløser.

36. Men de smigrede for ham med sin Mund og løi for ham med sin Tunge.
Es. 29, 13. Jer. 12, 2.

37. Og deres Hjerte hang ikke fast ved ham, og de vare ikke hans Pakt tro.

38. Dog han, han er miskundelig, han tilgiver Misgjerning og fordærver ikke; mange Gange lod han sin Vrede vende om og lod ikke al sin Harme bryde frem.
2 Mos. 34, 6. 7. Ps. 86, 5. 15; 145, 8. Joel 2, 13.

39. Og han kom i Hu, at de vare Kjød, et Aandepust, som farer hen og ikke kommer tilbage. Ps. 103, 14 fg.

40. Hvor tidt vare de ikke gjenstridige mod ham i Ørkenen, bedrøvede ham paa de øde Steder!

41. Og de fristede Gud paany og krænkede Israels Hellige.

42. De kom ikke hans Haand i Hu den Dag, han forløste dem fra Fienden,

43. han, som gjorde sine Tegn i Ægypten og sine Undere paa Zoans Mark.

44. Han omskiftede deres Floder til Blod, og sine rindende Vande kunde de ei drikke. 2 Mos. 7, 20 fg.

45. Han sendte imod dem Fluesværme,

som fortærede dem, og Frøer, som fordærvede dem. 2 Mos. 8, 6. 24.
46. Og han gav Gnaveren* deres Grøde og Græshoppen deres Erhverv.
* d. e. Græshoppen. 2 Mos. 10, 12 fg.
47. Han slog deres Vinstokke ned med Hagel og deres Morbærtræer med Hagelstene. 2 Mos. 9, 23 fg.
48. Og han overgav deres Kvæg til Hagelen og deres Hjorder til Ildsluer.
49. Han slap sin brændende Vrede løs mod dem, Harme og Fortørnelse og Trængsel, en Sending af Ulykkes-Bud.
50. Han banede Vei for sin Vrede, sparede ikke deres Sjæl for Døden, overgav deres Liv til Pesten. 2 Mos. 9, 15.
51. Og han slog alt Førstefødt i Ægypten, Styrkens Førstegrøde i Chams Telte. 2 Mos. 12, 29.
52. Og han lod sit Folk bryde op som en Faareflok og førte dem som en Hjord i Ørkenen. Ps. 77, 21.
53. Og han ledede dem tryggelig, og de frygtede ikke, men Havet skjulte deres Fiender. 2 Mos. 14, 19. 22. 27. 28; 15, 19.
54. Og han førte dem til sit hellige Landemærke, til det Bjerg, hans høire Haand havde forhvervet. 2 Mos. 15, 13. 17.
55. Og han uddrev Hedninger for deres Aasyn og lod deres Land tilfalde dem som Arvedel og lod Israels Stammer bo i deres Telte. Ps. 44, 3; 105, 44.
56. Men de fristede Gud, den Høieste, og vare gjenstridige mod ham, og de agtede ikke paa hans Vidnesbyrd. Dom 2, 8 fg.
57. De vege af og vare troløse, som deres Fædre, de vendte om, ligesom en svigtende Bue. Hos. 7, 16.
58. Og de vakte hans Harme med sine Offerhøie og gjorde ham nidkjær med sine udskaarne Billeder. 5 Mos. 32, 16. 21.
59. Gud hørte det og blev vred, og han blev saare kjed af Israel.
60. Og han forlod sin Bolig i Silo, det Telt, han havde opslaaet iblandt Menneskene. Jos. 18, 1. Jer. 7, 12.
61. Og han gav sin Styrke hen i Fangenskab og sin Herlighed i Fiendens Haand. 1 Sam. 4, 11. 21.
62. Og han overgav sit Folk til Sverdet og harmedes paa sin Arv. 1 Sam. 4, 10.
63. Ild fortærede dets unge Mænd, og dets Jomfruer fik ingen Brudesang.
64. Dets Prester faldt for Sverdet, og dets Enker holdt ikke Klagemaal*.
1 Sam. 4, 11. 18. * nemlig: over sine Døde.
65. Da vaagnede Herren som en Sovende, som en Helt, der jubler af Vin.
66. Og han slog sine Modstandere tilbage, paaførte dem en evig Skam.
67. Og han forkastede Josefs Telt og udvalgte ikke Efra'ims Stamme,
68. men han udvalgte Judas Stamme, Zions Bjerg, som han elskede.
1 Sam. 16, 1 fg.
69. Og han byggede sin Helligdom lig høie Bjerge, lig Jorden, som han har grundfæstet for evig Tid.
Ps. 48, 3; 68, 17; 132, 13. 14.
70. Og han udvalgte David, sin Tjener, og tog ham fra Faarefoldene;
1 Sam. 16, 11 fg.
71. fra de melkende Faar, bag hvilke han gik, hentede han ham til at vogte Jakob, sit Folk, og Israel, sin Arv.
2 Sam. 7, 8.
72. Og han vogtede dem efter sit Hjertes Oprigtighed og ledede dem med sin forstandige Haand.

79. Psalme.

Sangeren skildrer, hvorledes Israels Land er indtaget af Fiender, Templet vanhelliget, Jerusalem lagt i Grus og Guds Tjenere ihjelslagne, saa Israel er blevet til Spot for sine Fiender (1—4). Han beder Gud forbarme sig over sit Folk, som er stedt i den største Elendighed, tilgive det Fædrenes og dets egne Synder for sit herlige, af Nabofolkene forhaanede Navns Skyld og lade sin Vrede gaa over fra Folket til dets ugudelige Fiender (5—12). Naar det sker, skal Folket prise ham til evig Tid (13).

1. En Psalme af Asaf.
Gud! Hedninger ere trængte ind i din Arv, de have gjort dit hellige Tempel urent, de have gjort Jerusalem til Grushobe. Ps. 74, 4 fg.
2. De have givet dine Tjeneres Lig til Føde for Himmelens Fugle, dine Helliges Kjød til vilde Dyr.
3. De have udøst deres Blod som Vand trindt omkring Jerusalem, og der var Ingen, som begrov dem.
4. Vi ere blevne til Forhaanelse for vore Naboer, til Spot og Haan for dem, som ere omkring os. Ps. 44, 14; 89, 42.
5. Hvor længe, Herre, vil du være vred evindelig? Hvor længe skal din Nidkjærhed brænde som Ild? Ps. 85, 6.
6. Udøs dine Harme over Hedningerne, som ikke kjende dig, og over de Riger, som ikke paakalde dit Navn! Jer. 10, 25.
7. Thi de have fortæret Jakob og lagt hans Bolig øde.
8. Kom os ikke vore Forfædres Mis-

gjerninger i Hu! Lad din Barmhjertighed snarlig komme os imøde, thi vi ere saare elendige! Es. 64, 8.

9. Hjælp os, vor Frelses Gud, for dit Navns Æres Skyld, og fri os og forlad os vore Synder for dit Navns Skyld!

10. Hvorfor skulle Hedningerne sige: Hvor er deres Gud? Lad det for vore Øine kjendes blandt Hedningerne, at dine Tjeneres udøste Blod bliver hevnet, Ps. 115, 2. 2 Mos. 32, 12. Joel 2, 17. 5 Mos. 32, 43.

11. lad den Bundnes Suk komme for dit Aasyn, lad efter din Arms Styrke Dødens Børn blive ilive Ps. 102, 20. 21.

12. og betal vore Naboer syvfold i deres Skjød deres Forhaanelse, hvormed de have haanet dig, Herre!

13. Og vi, dit Folk og den Hjord, du føder, vi ville love dig evindelig; fra Slægt til Slægt ville vi fortælle din Pris.

80. Psalme.

Sangeren beder Gud redde sit Folk af den store Nød, hvori det, navnlig Israels Rige, er stedt (2—4). Han skildrer denne Nød og gjentager sin Bøn om Redning (5—8). Efter at have foreholdt Gud den store Forskjel mellem Folkets tidligere blomstrende og nuværende elendige Tilstand beder han ham atter tage sig af det og frelse det, idet han tillige lover, at det da vil blive ham tro (9—20).

1. Til Sangmesteren; efter Schoschannim*; et Vidnesbyrd af Asaf; en Psalme. * Ps. 45, 1.

Israels Hyrde, vend Øret til, du, der fører Josef som en Hjord! Du, som troner paa Keruberne, aabenbar dig i Herlighed! Ps. 99, 1. Es. 37, 16.

3. Opvæk din Vælde for Efra'im og Benjamin og Manasse, og kom os til Frelse!

4. Gud, reis os op igjen, og lad dit Aasyn lyse, saa vi vorde frelste! 4 Mos. 6, 25.

5. Herre, Gud, Hærskarernes Gud, hvor længe har du ladet din Vrede ryge trods dit Folks Bøn!

6. Du har givet dem Taare-Brød at æde og Taarer at drikke i fuldt Maal.

7. Du sætter os til en Trætte for vore Naboer, og vore Fiender spotte med Lyst. Ps. 44, 14; 79, 4.

8. Gud, Hærskarernes Gud, reis os op igjen, og lad dit Aasyn lyse, saa vi vorde frelste!

9. En Vinstok tog du op fra Ægypten, du drev Hedningefolk ud og plantede den. 1 Mos. 49, 22. Es. 5, 1—7; 27, 2—6. Ps. 44, 3; 78, 55.

10. Du ryddede op for den, og den fæstede sine Rødder og opfyldte Landet.

11. Bjerge bleve skjulte af dens Skygge, og Guds Cedere af dens Ranker.

12. Den udstrakte sine Grene til Havet og sine Skud henimod Floden. 2 Mos. 23, 31. 5 Mos. 11, 24.

13. Hvorfor har du nedrevet dens Mure, saa alle de, som gaa forbi paa Veien, plukke af den? Ps. 89, 41. 42.

14. Svinet fra Skoven afgnaver den, og hvad der rører sig paa Marken, afæder den.

15. Gud, Hærskarernes Gud, vend dog om, sku ned fra Himmelen og se og besøg denne Vinstok

16. og beskjerm, hvad din høire Haand har plantet, og den Søn, du har udvalgt dig! 2 Mos. 4, 22.

17. Den er brændt med Ild, den er afhuggen; for dit Aasyns Trusel omkomme de.

18. Lad din Haand være over den Mand, som er ved din Høire, over den Menneskesøn, du har udvalgt dig,

19. og vi ville ikke vige fra dig! Gjør os levende igjen, og vi ville paakalde dit Navn!

20. Herre, Gud, Hærskarernes Gud, reis os op igjen, lad dit Aasyn lyse, saa vi vorde frelste!

81. Psalme.

Guds Folk opfordres til med Tak og Pris at helligholde Paaskens Høitid (2—4). Gud har jo ved Udførelsen af Ægypten forpligtet det dertil og, idet han mindede det om de store Velgjerninger, han derved havde bevist det, tillige overhovedet formanet det til Lydighed mod ham og lovet at lønne den med rig Velsignelse (5—11). Israel har dog ikke været Gud lydigt, hvorfor han ogsaa har hengivet det til dets Hjertes Haardhed (12. 13). Gid det nu vilde blive ham lydigt! Da skulde han opfylde den Forjættelse, han har givet det (14—17).

1. Til Sangmesteren paa Gittit*; af Asaf. * Ps. 8, 1.

Jubler for Gud, vor Styrke, raaber med Glæde for Jakobs Gud!

3. Istemmer Sang og lader Pauker lyde, den liflige Citar tilligemed Harpen!

4. Støder i Basun i Maaneden*, ved Fuldmaanen, paa vor Høttids Dag! * 2 Mos. 12, 2 fg. 3 Mos. 23, 5. 5 Mos. 16, 1.

5. Thi det er en Lov for Israel, en Ret for Jakobs Gud.

6. Han satte det til et Vidnesbyrd i Josef, da han* drog ud igjennem Ægyp

ens Land. — Jeg hørte en Røst, som
eg ikke kjendte**: * d. e. Josef.
** 5 Mos. 4, 33 fg. 5, 22 fg.
7. Jeg friede hans Skulder fra Byrden,
ans Hænder slap fri fra Bærekurven.
2 Mos. 1, 14; 6, 6. 7.
8. I Nøden raabte du, og jeg udfriede
ig; jeg svarede dig i Tordenskyens Skjul,
eg prøvede dig ved Meribas Vande. Sela.
Ps. 77, 18. 19. 2 Mos. 17, 1 fg. 7. 4 Mos. 20, 13.
9. Hør, mit Folk, og jeg vil vidne for
ig! Israel, gid du vilde høre mig:
10. Der skal ikke være nogen fremmed
Gud iblandt dig, og du skal ikke tilbede
dlændingens Gud. 2 Mos. 20, 2 fg.
11. Jeg er Herren, din Gud, som førte
ig op af Ægyptens Land; luk din
Mund vidt op, og jeg skal fylde den!
V. 17.
12. Men mit Folk hørte ikke min Røst,
g Israel vilde ikke lyde mig.
13. Saa lod jeg dem fare i sit Hjertes
Stivhed, forat de skulde vandre i sine
gne onde Raad.
14. Gid mit Folk vilde høre mig, gid
Israel vilde vandre paa mine Veie!
5 Mos. 5, 29; 28, 1 fg.
15. Om en liden Stund vilde jeg da
dmyge deres Fiender og vende min
haand imod deres Modstandere.
16. De, som hade Herren, skulde smigre
or dem, og deres Tid skulde vare evindelig.
17. Og han skulde give dem at æde af
hvedens Fedme, og af Klippen skulde jeg
mætte dig med Honning. 5 Mos. 32, 13. 14.

82. Psalme.

Asaf foreholder i Guds Navn Israels Dommere
eres Uretfærdighed, formaner dem til at dømme
etfærdig, men forkynder dem, da han vel kjender
eres formørkede og forvendte Sind, tillige deres
ndergang (1—7). Han slutter med at opfordre Gud
om Jordens Herre til at skifte Ret paa den (8).

1. En Psalme af Asaf.
Gud staar i Guds Menighed; midt
iblandt Guder* holder han Dom:
* V. 6. 2 Mos. 21, 6; 22, 28.
2. Hvor længe ville I dømme uretfær-
ig og anse de Ugudeliges Personer? Sela.
5 Mos. 1, 17. Ps. 58, 2 fg. Ordsp. 17, 15.
3. Dømmer den Ringe og Faderløse,
kaffer den Elendige og Fattige Ret!
Es. 1, 17. 23.
4. Redder den Ringe og Trængende,
dfrier ham af de Ugudeliges Haand!
5. De skjønne Intet, og de forstaa
Intet, de vandre i Mørke; alle Jordens
Grundvolde vakle.
6. Jeg har sagt: I ere Guder, og I ere
alle den Høiestes Sønner. Joh. 10, 34.
7. Men sandelig, som Mennesker skulle
I dø, og som en af Fyrsterne skulle I falde.
1 Kong. 22, 34 fg. Jer. 22, 13 fg.
8. Reis dig, o Gud, hold Dom over Jor-
den! Thi du har alle Hedningerne i Eie!
Ps. 7, 7 fg.

83. Psalme.

Sangeren beder Gud stride ind mod en Mængde
Folkeslag, som have forenet sig om at tilintetgjøre
Israel (2—9). Han beder ham gjøre med disse
Folk, som ville sætte sig i Besiddelse af hans Land,
det Samme, som han før gjentagne Gange har
gjort med sit Folks Fiender, ødelægge dem og lade
dem blive tilskamme, saa de maa erkjende, at han
er den Høieste paa Jorden (10—19).

1. En Sang, en Psalme af Asaf.
Gud, ti ikke! Vær ikke taus og vær
ikke stille, o Gud! Ps. 28, 1.
3. Thi se, dine Fiender larme, og de,
som hade dig, opløfte Hovedet.
4. Mod dit Folk oplægge de træskelig
hemmelige Raad, og de raadslaa mod
dem, du skjermer. Ps. 27, 5; 31, 21.
5. De sige: Kommer og lader os ud-
slette dem, saa de ikke mere ere et Folk, og
Israels Navn skal ikke mere ihukommes.
6. Thi de have raadslaaet af Hjertet
med hverandre; mod dig slutte de Pakt,
7. Edoms Telte og Ismaeliterne, Moab
og Hagarenerne, 1 Krøn. 5, 10.
8. Gebal og Ammon og Amalek, Fi-
listæa tilligemed Indbyggerne af Tyrus.
9. Ogsaa Assur har sluttet sig til dem,
de ere blevne Lots Børns Arm. Sela.
1 Mos. 19, 37. 38.
10. Gjør med dem som med Midjan,
som med Sisera, som med Jabin ved
Kisons Bæk! Dom. 7, 22 fg. 4, 7. 16. 21.
11. De bleve ødelagte ved Endor, bleve
Gjødsel for Jorden.
12. Lad det gaa dem, deres Ypperste,
som Oreb og som Se'eb og alle deres
Fyrster som Sebah og som Zalmunna,
Dom. 7, 25; 8, 21.
13. dem, som sige: Vi ville tage os
Guds Boliger til Eie! 2 Krøn. 20, 11.
14. Min Gud, gjør dem ligesom en
Støvhvirvel, ligesom Avner for Vinden!
Job 21, 18. Es. 17, 13.
15. Som en Ild, der tænder en Skov,
og som en Lue, der sætter Bjerge i Brand,
16. saaledes forfølge du dem med din
Storm og forfærde du dem med dit
Stormveir!

17. Fyld deres Aasyn med Skam, saa de søge dit Navn, o Herre!

18. Lad dem blues og forfærdes til evig Tid, lad dem blive tilskamme og omkomme!

19. Og lad dem erkjende, at du alene har Navnet Herre, den Høieste over al Jorden!
2 Mos. 15, 3. Es. 37, 16; 42, 8. Hos. 12, 6.

84. Psalme.

Sangeren bidner om sin Længsel efter Samfund med Herren og priser dem salige, som have faaet Del deri (2—5). Han priser ogsaa dem salige, som i Tillid til Herren hjertelig længes efter dette Samfund; de skulle, omend deres Vei gaar gjennem Trængsel, dog tilsidst naa sit Maal (6—8). Han beder Herren forunde sin Salvede dette Samfund, som er mere værd end al Verdens Lykke, fordi det er en Kilde til alt Godt (9—12), og slutter med atter at prise den salig, som sætter sin Lid til Herren (13).

1. Til Sangmesteren efter Gittit*; af Korahs Børn; en Psalme. * Ps. 8, 1.

Hvor elskelige ere dine Boliger, Herre, Hærskarernes Gud! Ps. 26, 8; 27, 4.

3. Min Sjæl længes, ja vansmægter af Længsel efter Herrens Forgaarde; mit Hjerte og mit Kjød raabe med Fryd til den levende Gud. Ps. 42, 2 fg.

4. Spurven har jo fundet sig et Hus, og Svalen et Rede, hvor den har lagt sine Unger, — dine Altere, Herre, Hærskarernes Gud, min Konge og min Gud!

5. Salige ere de, som bo i dit Hus; de skulle stadig love dig. Sela.

6. Saligt er det Menneske, hvis Styrke er i dig, de, hvis Hu staar til de banede Veie*. * d. e. Veiene til Guds Hus.

7. Naar de vandre gjennem Taaredalen, gjøre de den til en Kildevang, og tidligt Regn hyller den i Velsignelse*.
* d. e. endog de største Trængsler blive dem til Velsignelse. Ps. 23, 4; 126, 5. 6.

8. De gaa frem fra Kraft til Kraft, de træde frem for Gud paa Zion.

9. Herre, Gud, Hærskarernes Gud, hør min Bøn! Vend Øret til, o Jakobs Gud! Sela.

10. Gud, vort Skjold, se til og sku din Salvedes Aasyn! Ps. 3, 4; 7, 11.

11. Thi een Dag i dine Forgaarde er bedre end ellers tusinde; jeg vil heller staa ved Dørtærskelen i min Guds Hus end bo i Ugudeligheds Telte.

12. Thi Gud Herren er Sol og Skjold, Herren giver Naade og Ære; han negter ikke dem noget Godt, som vandre i Ustraffelighed.
Es. 60, 19. 20. 1 Mos. 15, 1. Ps. 23, 1; 34, 10.

13. Herre, Hærskarernes Gud, saligt er det Menneske, som forlader sig paa dig.
Ps. 2, 12. Jer. 17, 7.

85. Psalme.

Sangeren beder Herren, som tidligere har vist sig naadig mod sit Folk og frelst det fra stor Elendighed, ogsaa nu komme det til Hjælp med sin Naade og Frelse i den store Trængsel, hvori det allerede i lang Tid befinder sig (2—8). Som Svar paa denne sin Bøn faar han af Herren den Forjættelse, at han vil skjenke dem, som frygte ham, sin sande Menighed, en rig Fylde af baade aandelig og timelig Velsignelse (9—14). — Denne Forjættelse har fundet og finder sin fulde Opfyldelse i Christi Menighed.

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn; en Psalme.

Du havde fordum, Herre, Velbehag i dit Land, du lod Jakobs Fangenskab ophøre.

3. Du borttog dit Folks Misgjerning, du skjulte al deres Synd. Sela. Ps. 32, 1

4. Du tog al din Harme bort, du lod din brændende Vrede vende om.

5. Vend om til os, vor Frelses Gud, og gjør din Harme imod os til Intet!

6. Vil du evindelig være vred paa os? Vil du udstrække din Vrede fra Slægt til Slægt? Ps. 77, 8

7. Vil du ikke gjøre os levende igjen, saa dit Folk maa glæde sig i dig?

8. Lad os se, Herre, din Miskundhed og giv os din Frelse!

9. Jeg vil høre, hvad Gud Herren taler; thi han taler Fred til sit Fol[k] og til sine Fromme, — kun at de ik[ke] vende tilbage til Daarlighed.

10. Ja, hans Frelse er nær hos dem, som frygte ham, forat Herlighed skal b[o] i vort Land. Ps. 145, 1[8]

11. Miskundhed og Trofasthed skull[e] møde hinanden, Retfærdighed og Fre[d] kysse hinanden. Ps. 72, [3]

12. Sanddruhed skal vokse op af Jorden, og Retfærdighed skue ned fra Himmelen. Es. 45, [8]

13. Herren skal ogsaa give det Gode, og vort Land give sin Grøde.
3 Mos. 26, 4. Ps. 67, [7]

14. Retfærdighed skal gaa frem fo[r] hans Aasyn og gjøre hans Trin til si[n] Vei*. * d. e. følge ham stadig efte[r]

86. Psalme.

David beder Herren om Frelse, idet han grunder
nne sin Bøn paa hans store Barmhjertighed
—5), paa hans almægtige Kraft, som engang skal
inge alle Folk til at tilbede ham (6—10), og paa
ıns tidligere Naadesbevisning mod Sangeren,
m han har frelst fra Døden (11—13). Efter at
ve klaget over, hvorledes ugudelige Fiender for=
lge ham og søge at berøve ham Livet, gjentager
n sin Bøn om naadig Frelse (14—17).

1. En Bøn af David.
Bøi, Herre, dit Øre, svar mig, thi jeg
er elendig og fattig!
2. Bevar min Sjæl, thi jeg er from!
rels din Tjener, du, min Gud, ham,
m forlader sig paa dig! Ps. 16, 1.
3. Vær mig naadig, Herre, thi til dig
aber jeg den hele Dag!
4. Glæd din Tjeners Sjæl, thi til dig,
erre, opløfter jeg min Sjæl!
5. Thi du, Herre, er god og villig
at forlade og rig paa Miskundhed
od alle dem, som paakalde dig. Ps. 78 38.
6. Vend Øret, Herre, til min Bøn
mærk paa mine inderlige Begjærin=
rs Røst!
7. Paa min Nøds Dag paakalder jeg
g, thi du svarer mig. Ps. 50, 15.
8. Ingen er som du iblandt Guderne,
erre, og der er Intet som dine Gjer=
nger. 2 Mos. 15, 11. 5 Mos. 3, 24.
Ps. 18, 32; 71, 19.
9. Alle Hedningerne, som du har skabt,
ulle komme og tilbede for dit Aasyn,
erre, og ære dit Navn.
Ps. 22, 28. 29. Zef. 2, 11. Sak. 14, 9.
10. Thi du er stor og den, som gjør
idergjerninger; du er Gud alene.
11. Lær mig, Herre, din Vei!
g vil vandre i din Sandhed.
iv mig et udelt Hjerte, forat
g maa frygte dit Navn!
Ps. 139, 24; 143, 8. Jer. 32, 39.
12. Jeg vil prise dig, Herre, min Gud,
hele mit Hjerte, og jeg vil ære dit
avn evindelig.
13. Thi din Miskundhed er stor over
g, og du har udfriet min Sjæl af det
be Dødsrige. Ps. 30, 4; 56, 14.
14. Gud! Hovmodige have reist sig
od mig, og Voldsmænds Hob søger
er mit Liv, og de have ikke dig for
e.
15. Men du, Herre, er en barmhjertig
naadig Gud, langmodig og rig paa
iskundhed og Trofasthed.
16. Vend dig til mig og vær mig
naadig, giv din Tjener din Styrke og
frels din Tjenerindes Søn!
17. Gjør et Tegn med mig til det
Gode, forat mine Avindsmænd maa se
det og blive tilskamme, fordi du, Herre,
har hjulpet mig og trøstet mig.

87. Psalme.

Sangeren priser Zion som den af Herren elskede
Stad, som han har givet den herlige Forjættelse,
at alle Hedningefolk engang skulle blive dens Børn
og Borgere og i den finde Kilden til alt sit Liv
og al sin Glæde (1—7). — Denne Forjættelse er
bleven opfyldt i Christus.

1. Af Korahs Børn; en Psalme, en
Sang.
Den Stad, han har grundfæstet paa de
hellige Bjerge, Es. 14, 32.
2. Zions Porte elsker Herren fremfor
alle Jakobs Boliger. Ps. 68, 17.
3. Herlige Ting ere sagte om dig, du
Guds Stad. Sela. Ps. 46, 5. 6; 48, 2 fg.
132, 13 fg. Es. 2, 2 fg. Mika 4, 1 fg.
4. Jeg nævner Rahab* og Babel
iblandt dem, der kjende mig; se Filisteren
og Tyrieren med Ætioperen: Denne er
født der. * d. e. Ægypten.
Es. 19, 21. Ps. 45, 13; 68, 32; 72, 10.
5. Og om Zion skal det siges: Hver
og En er født der. Og han, den Høieste,
gjør det fast. Es. 44, 5. Ps. 48, 9.
6. Herren skal tælle, naar Folkene op=
skrives, og sige: Denne er født der. Sela.
7. Og de Syngende og de Dansende
skulle sige: Alle mine Kilder ere i dig.
Jer. 31, 12. 13. Ps. 36, 9.

88. Psalme.

Heman beder Herren, sin Frelses Gud, om Red=
ning af sin store Elendighed, hvori han er nær ved
Døden (2—10). Han foreholder Herren, at han
umulig kan overlade dem, der tro paa ham, til
Døden (11—13), og slutter saa med gjentagen Bøn
og Skildring af sin store Jammer (14—19). —
Heman er her, ligesom David i Ps. 31 og 38, et
Forbillede paa den lidende Messias.

1. En Sang; en Psalme af Korahs
Børn; til Sangmesteren; efter Ma=
chalat leannot*; en Undervisning
af Heman, Esrachiten.
* Betydningen uvis.
Herre, min Frelses Gud! Om Dagen
og om Natten raaber jeg for dig.
Ps. 22, 3. Hebr. 5, 7.
3. Lad min Bøn komme for dit
Aasyn, bøi dit Øre til mit Klageraab!
4. Thi min Sjæl er mæt af Ulykker,
og mit Liv er kommet nær til Dødsriget.
5. Jeg agtes lige med dem, som fare

ned i Hulen; jeg er som en Mand uden Kraft,

6. frigiven* som en af de Døde, lig de Ihjelslagne, som ligge i Graven, som du ikke mere kommer i Hu, fordi de ere skilte fra din Haand.

* d. e. ikke længer staaende i din Tjeneste.

7. Du har lagt mig i Dybenes Hule, paa mørke Steder, i Afgrunde. Ps. 18, 5. 6.

8. Din Vrede tynger paa mig, og med alle dine Bølger trænger du mig. Sela. Ps. 69, 3.

9. Du har fjernet mine Kjendinger langt fra mig, du har gjort mig vederstyggelig for dem; jeg er stængt inde og kommer ikke ud. Ps. 31, 12; 38, 12.

10. Mit Øie er vansmægtet af Elendighed; jeg har paakaldt dig, Herre, hver Dag, jeg har udbredt mine Hænder til dig. Ps. 6, 8.

11. Mon du gjør Undergjerninger for de Døde, eller mon Dødninger staa op og prise dig? Sela. Ps. 6, 6; 30, 10; 115, 17.

12. Mon der fortælles i Graven om din Miskundhed, i Afgrunden om din Trofasthed?

13. Mon din Undergjerning bliver kjendt i Mørket, og din Retfærdighed i Glemselens Land?

14. Men jeg raaber til dig, Herre, og om Morgenen kommer min Bøn dig imøde. Ps. 5, 4.

15. Hvorfor, Herre, forkaster du min Sjæl? Hvorfor skjuler du dit Aasyn for mig? Ps. 22, 2; 13, 2; 44, 25.

16. Elendig er jeg og døende fra Ungdommen af; jeg bærer dine Rædsler, jeg maa fortvivle.

17. Din Vredes Luer ere farne hen over mig, dine Rædsler have tilintetgjort mig.

18. De have omgivet mig som Vand den hele Dag, de have omringet mig tilhobe.

19. Du har fjernet Ven og Næste langt fra mig; mine Kjendinger er det mørke Sted. Job 17, 14.

89. Psalme.

Etan priser Herren for hans store Miskundhed og Trofasthed, især den, han har vist ved de Forjættelser, han har givet David (2—5). Han priser dernæst ogsaa Herrens Almagt, som i Forening med hans Naade og Trofasthed gjør Israel til et lykkeligt Folk og borger for Opfyldelsen af hans Forjættelser (6—19), og giver saa en udførlig Fremstilling af disse Forjættelsers Indhold (20—38.) Han klager over de store Trængsler, Herren nu har ladet komme over Davids Æt og Israels Folk, saa det ser ud, som om han ikke vilde holde sine Løfter (39—46), og slutter med Bøn om, at han vil opfylde disse og frelse sit Folk (47—52).

1. En Undervisning af Etan, Esrachiten.

Om Herrens Naadegjerninger vil jeg synge til evig Tid; fra Slægt til Slægt vil jeg kundgjøre din Trofasthed med min Mund.

3. Thi jeg siger: Miskundhed bygges op til evig Tid, i Himmelen grundfæster du din Trofasthed. Ps. 119, 89.

4. [Du siger:] Jeg har sluttet en Pakt med min Udvalgte, jeg har svoret David, min Tjener:

5. Til evig Tid vil jeg grundfæste din Afkom, og jeg vil bygge din Trone fra Slægt til Slægt. Sela.

2 Sam. 7, 12—16. Ps. 61, 8; 72, 17; 132, 11. Es. 55, 3. Luk. 1, 32. 33.

6. Og Himlene prise din underfulde Gjerning, Herre, og din Trofasthed prises i de Helliges Forsamling. Ps. 29, 1. 2; 103, 20. 21.

7. Thi hvo er i det Høie at ligne med Herren? Hvo er Herren lig iblandt Guds Sønner, Ps. 86, 8.

8. en Gud, saare forfærdelig i de Helliges hemmelige Raad og frygtelig for alle dem, som ere omkring ham?

9. Herre, Hærskarernes Gud, hvo er som du stærk, o Herre? Og din Trofasthed er trindt omkring dig.

10. Du er den, som hersker over Havets Overmod; naar dets Bølger reise sig, bringer du dem til at lægge sig. Ps. 65, 8; 93, 3. 4.

11. Du har sønderknust Rahab* som en Ihjelslagen; med din Styrkes Arm har du adspredt dine Fiender.

* Ps. 87, 4. Ps. 74, 13. 14.

12. Dig høre Himlene til, dig ogsaa Jorden; Jorderiget og dets Fylde — du har grundfæstet dem; Ps. 24, 1; 102, 26.

13. Norden og Sønden — du har skabt dem; Tabor og Hermon juble over dit Navn.

14. Du har en Arm med Vælde; stærk er din Haand, ophøiet er din Høire.

15. Retfærdighed og Ret ere din Trones Grundvold; Miskundhed og Trofasthed gaa frem for dit Aasyn. Ps. 97, 2; 85, 14

16. Saligt er det Folk, som kjender til Jubel*; Herre, i dit Aasyns Lys skulle de vandre.

* nemlig over Herren, sin Konge 4 Mos. 23, 21

17. I dit Navn skulle de fryde sig den
ele Dag, og ved din Retfærdighed vorde
e ophøiede.
18. Thi du er deres Styrkes Pryd,
g ved dit Velbehag ophøier du vort Horn.
19. Thi Herren er vort Skjold, og
sraels Hellige vor Konge.
Ps. 84, 12. Es. 33, 22.
20. Dengang* talte du i et Syn til
ine Fromme** og sagde: Jeg har ned-
igt Hjælp hos en Helt, jeg har ophøiet en
ngling af Folket. *V. 4. 5. **Guds Folk.
21. Jeg har fundet David, min Tjener,
g har salvet ham med min hellige Olje,
1 Sam. 16, 13. Ap. G. 13, 22.
22. ham, med hvem min Haand altid skal
ære, og hvem min Arm skal give Styrke.
23. Fienden skal ikke plage ham, og
en Uretfærdige skal ikke undertrykke ham.
24. Men jeg vil sønderknuse hans
lodstandere for hans Aasyn og slaa dem,
m hade ham.
25. Og min Trofasthed og min Mi-
undhed skal være med ham, og i mit
avn skal hans Horn ophøies.
26. Og jeg vil lade ham lægge sin Haand
a Havet og sin Høire paa Floderne.
Ps. 72, 8.
27. Han skal raabe til mig: Du er min
ader, min Gud og min Frelses Klippe.
2 Sam. 7, 14.
28. Og jeg vil gjøre ham til den
ørstefødte, til den Høieste over Kongerne
a Jorden. Ps. 72, 11.
29. Jeg vil bevare ham min Miskund-
d til evig Tid, og min Pakt skal holdes
m trolig.
30. Og jeg vil lade hans Afkom blive
l evig Tid og hans Trone som Him-
elens Dage. V. 5.
31. Dersom hans Børn forlade min
v og ikke vandre i mine Bud,
32. dersom de krænke mine Forskrifter
ikke holde mine Befalinger,
33. da vil jeg hjemsøge deres Synd med
is og deres Misgjerning med Plager.
2 Sam. 7, 14. 15.
34. Men min Miskundhed vil jeg ikke tage
a ham og ikke svigte min Trofasthed;
35. jeg vil ikke krænke min Pakt og ikke
randre, hvad der udgik fra mine Læber.
4 Mos. 23, 19.
36. Eet har jeg svoret ved min Hellig-
d, sandelig, for David vil jeg ikke lyve:
V. 4. 5.
37. Hans Afkom skal blive til evig
d, og hans Trone som Solen for mit
asyn.
38. Som Maanen skal den staa evindelig,
og Vidnet i det Høie er trofast. Sela.
Jer. 33, 20. 21.
39. Og du har forkastet og forskudt,
du er fortørnet paa din Salvede.
40. Du har rystet Pakten med din
Tjener af dig, du har vanhelliget hans
Krone ned i Støvet.
41. Du har nedrevet alle hans Mure,
du har lagt hans Fæstninger i Grus.
Ps. 80, 13. 14.
42. Alle de, som gaa forbi paa Veien,
have plyndret ham; han er bleven til
Haan for sine Naboer. Ps. 44, 14.
43. Du har ophøiet hans Modstan-
deres høire Haand, du har glædet alle
hans Fiender.
44. Og du lod hans skarpe Sverd vige
og lod ham ikke holde Stand i Striden.
45. Du har gjort Ende paa hans
Glans og kastet hans Trone i Støvet.
46. Du har forkortet hans Ungdoms
Dage, du har dækket ham med Skam. Sela.
47. Hvor længe, Herre, vil du skjule
dig evindelig? Hvor længe skal din Harme
brænde som Ild?
48. Kom dog i Hu, hvor kort mit Liv
er, til hvilken Forfængelighed du har
skabt alle Menneskenes Børn!
Job 7, 7 fg. 14, 1 fg. Ps. 39, 6; 62, 10; 90, 10.
49. Hvo er den Mand, som lever og
ikke ser Døden, som frier sin Sjæl fra
Dødsrigets Vold? Sela.
Rom. 5, 12. Hebr. 9, 27.
50. Hvor ere, o Herre, dine forrige
Naadegjerninger, som du tilsvor David
i din Trofasthed? V. 4. 5.
51. Kom i Hu, Herre, dine Tjeneres
Forsmædelse, at jeg maa bære alle de
mange Folk i mit Skjød,
52. at dine Fiender forhaane, o Herre,
at de forhaane din Salvedes Fodspor!
53. Lovet være Herren til evig Tid!
Amen, Amen.

90. Psalme.

Moses priser Guds Trofasthed, Evighed og Uforanderlighed (1. 2). Han klager over, at Menneskelivet, maalt med Guds Maalestok, er saare kortvarigt og flygtigt (3—6). Han viser, at Aarsagen dertil er Guds Vrede over Menneskenes Synd (7—10), og beder, at Gud vil give sine Tjenere den Forstand til at erkjende dette, som de mangle (11. 12). Han slutter med Bøn om, at Gud efter de lange og tunge Lidelser, han har tilskikket sit Folk, atter vil se i Naade til det (13—17).

1. En Bøn af Moses, den Guds Mand.

Herre! En Bolig har du været os fra Slægt til Slægt. 5 Mos. 33, 27.

2. Før Bjergene bleve til, og du frembragte Jorden og Jorderiget, ja fra Evighed til Evighed er du Gud. Ordsp. 8, 25. Es. 43, 13.

3. Du byder Mennesket vende tilbage til Støv og siger: Vender tilbage, I Menneskebørn! 1 Mos. 3, 19. Ps. 104, 29. Præd. 12, 7.

4. Thi tusinde Aar ere i dine Øine som den Dag igaar, naar den farer hen, som en Vagt om Natten. 2 Pet. 3, 8.

5. Du skyller dem bort, de blive som en Søvn. Om Morgenen ere de som det frodige Græs; Es. 40, 6. 7. 1 Pet. 1, 24.

6. om Morgenen blomstrer det og er frodigt, om Aftenen visner det hen og bliver tørt. Job 14, 2. Ps. 103, 15. 16.

7. Thi vi ere svundne hen ved din Vrede, og ved din Harme ere vi farne bort med Forfærdelse. Ps. 76, 8.

8. Du har sat vore Misgjerninger for dine Øine, vor skjulte Synd for dit Aasyns Lys. Jer. 16, 17. Ps. 19, 13. 1 Kor. 4, 5.

9. Thi alle vore Dage ere bortflygtede i din Vrede; vi have bragt vore Aar til Ende som et Suk.

10. Vort Livs Tid, den er sytti Aar og, naar der er megen Styrke, otteti Aar, og dets Herlighed er Møie og Forfængelighed; thi hastig bleve vi drevne fremad, og vi fløi afsted. Ps. 89, 48. Job 9, 25. 26.

11. Hvo kjender din Vredes Styrke og din Harme, saaledes som Frygten for dig kræver?

12. At tælle vore Dage, det lære du os, forat vi maa faa Visdom i Hjertet!

13. Vend om, Herre! Hvor længe? Lad det gjøre dig ondt for dine Tjenere! 2 Mos. 32, 12. Ps. 6, 4.

14. Mæt os, naar Morgenen kommer, med din Miskundhed, og vi ville juble og være glade alle vore Dage!

15. Glæd os alt efter de Dage, du har plaget os, efter de Aar, vi have seet Ulykke!

16. Lad din Gjerning aabenbares for dine Tjenere og din Herlighed over deres Børn!

17. Og Herrens, vor Guds, Liflighed være over os, og vore Hænders Gjerning fremme du for os, ja, vore Hænders Gjerning, den fremme du!

91. Psalme.

Den, der tager sin Tilflugt til Gud og forlader sig paa ham, er fuldkommen tryg under alle, selv de største, mest truende Farer (1—16).

Den, som sidder i den Høiestes Skjul, som bor i den Almægtiges Skygge,

2. siger til Herren: Min Tilflugt og min Fæstning, min Gud, paa hvem jeg forlader mig! Ps. 18, 3.

3. Thi han frier dig af Fuglefængerens Snare, fra Fordærvelsens Pest. Ps. 124, 7.

4. Med sine Vingefjædre dækker han dig, og under hans Vinger finder du Ly; hans Trofasthed er Skjold og Skjerm. Ps. 36, 8; 57, 2. Matt. 23, 37.

5. Du skal ikke frygte for Nattens Rædsler, for Pil, som flyver om Dagen, Ps. 112, 7. 8. Ordsp. 3, 25. 26.

6. for Pest, som farer frem i Mørket, for Sot, som ødelægger om Middagen.

7. Falde Tusinde ved din Side og ti Tusinde ved din Høire, til dig skal det ikke naa.

8. Du skal kun skue det med dine Øine og se, hvorledes de Ugudelige faa sin Løn. Ps. 92, 12.

9. Thi du, Herre, er min Tilflugt. Den Høieste har du gjort til din Bolig; Ps. 90, 1.

10. intet Ondt skal vederfares dig, og ingen Plage skal komme nær til dit Telt. Ordsp. 12, 21; 24, 16.

11. Thi han skal give sine Engle Befaling om dig, at de skulle bevare dig paa alle dine Veie. Ps. 34, 8. Matt. 4, 6.

12. De skulle bære dig paa Hænder, forat du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten. Ps. 121, 3

13. Paa Løve og Hugorm skal du træde, du skal nedtræde unge Løver og Slanger. 5 Mos. 8, 15. Mark. 16, 18. Luk. 10, 19

14. Thi ved mig hænger han, og je[g] vil udfri ham; jeg vil bringe ham [i] Sikkerhed, thi han kjender mit Navn.

15. Han skal paakalde mig, og jeg vi[l] svare ham; jeg er med ham i Nøden, je[g] vil udfri ham og føre ham til Ære. Es. 41, 10; 65, 24. Ps. 50, 15

16. Med et langt Liv vil jeg mætte ham og lade ham skue min Frelse. Ps. 50, 23

92. Psalme.

Sangeren vidner om, hvor godt det er at pris[e] Herren (2—4), som har glædet ham ved sine Al[...] magtsgjerninger og sin dybe, for Daaren ufattelig Visdom (5—7); han aabenbarer denne sin Visdo[m]

...erved, at han lader de Ugudeliges Lykke blive dem ...elv til Fordærvelse, men skjænker de Fromme megen ...g varig Lykke i sit Samfund og saaledes giver ...em Aarsag til at prise hans Retfærdighed og ...rofasthed (8—16).

1. En Psalme, en Sang til Sabbats-dagen.

Det er godt at prise Herren og at lovsynge dit Navn, du ...øieste, Ps. 147, 1.

3. at kundgjøre din Miskund-...ed om Morgenen og din Tro-...asthed om Nætterne

4. til tistrenget Citar og til Harpe, ...l tankefuldt Spil paa Citar.

5. Thi du har glædet mig, Herre, med ...it Verk; jeg jubler over dine Hænders ...jerninger.

6. Hvor store ere dine Gjerninger, ...erre! Saare dybe ere dine Tanker. Ps. 40, 6; 104, 24; 139, 17. Rom. 11, 33.

7. En ufornuftig Mand kjender det ...ke, og en Daare forstaar ikke dette. Ps. 73, 22.

8. Naar de Ugudelige spire som Græsset, ... alle de, som øve Uret, blomstre, saa ... det til deres Ødelæggelse for evig Tid. Ps. 37, 1. 2. 38; 73, 17 fg. 129, 6.

9. Og du er høi til evig Tid, o Herre! Ps. 97, 9.

10. Thi se, dine Fiender, Herre, thi ..., dine Fiender omkomme; alle de, som ...e Uret, adspredes. Ps. 68, 2. 3.

11. Og du ophøier mit Horn som Vild-...sens; jeg er overgydt med frisk Olje. Ps. 89, 18. 25; 23, 5.

12. Og mit Øie ser med Fryd paa ...ine Modstandere; mine Øren høre med ...læde om de Onde, som staa op imod mig. Ps. 91, 8; 118, 7.

13. Den Retfærdige spirer som Palmen; ...m en Ceder paa Libanon vokser han. Ps. 52, 10. Ordsp. 11, 28.

14. Plantede i Herrens Hus, blomstre ... i vor Guds Forgaarde.

15. End i graahærdet Alder skyde de ...ikke Skud; de ere frodige og grønne Ps. 1, 3.

16. for at kundgjøre, at Herren er ...tvis, han, min Klippe, og at der ikke ... Uret i ham. 5 Mos. 32, 4.

93. Psalme.

Herren er sit Riges evige, almægtige Konge og ... ifølge sine Forjættelser bevare det imod alle ...ts Fienders Anløb, hvor mægtige de end ere ...—5). — En Spaadom om Messias's Kongedømme ... hans Kirkes Seier og evige Bestaaen.

Herren er bleven Konge, har iført sig Høihed; Herren har iført sig, har omgjordet sig med Styrke, og Jorderiget staar fast, det rokkes ikke. Ps. 96, 10; 97, 1; 99, 1.

2. Fast er din Trone fra fordums Tid; fra Evighed er du. Es. 44, 6.

3. Strømme have opløftet, o Herre, Strømme have opløftet sin Røst, Strømme opløfte sin Brusen. Ps. 46, 4. 7; 65, 8; 89, 10. Es. 17, 12. 13.

4. Fremfor Røsten af de store, de herlige Vande, Havets Brændinger, er Herren herlig i det Høie.

5. Dine Vidnesbyrd ere saare trofaste; for dit Hus sømmer sig Hellighed, o Herre, saalænge Dagene vare. Ps. 19, 8; 25, 10.

94. Psalme.

Sangeren opfordrer Herren til at straffe sit Folks hovmodige Fiender, som undertrykke det, idet de mene, at Herren ikke ænser deres Færd (1—7). Han revser de Israeliters Daarlighed, som dele denne Fiendernes Mening (8—11), og priser dem salige, som af Herren have lært at sætte al sin Lid til ham, der i sin Tid skal tage sig af sit Folk (12—15). Han udtaler til Slutning sin faste Tillid og Fortrøstning til Herrens Hjælp i al Nød og Fare og sin Forvisning om, at han vil tilintetgjøre alle hans Fiender (16—23).

Du Hevnens Gud, o Herre, du Hevnens Gud, aabenbar dig i Herlighed! 5 Mos. 32, 35. Rom. 12, 19.

2. Reis dig, du Jordens Dommer, lad Gjengjældelse komme over de Hovmodige! Ps. 7, 7. 9; 28, 4.

3. Hvor længe skulle de Ugudelige, o Herre, hvor længe skulle de Ugudelige fryde sig?

4. De udgyde en Strøm af Ord, de føre fræk Tale; alle de, som øve Uret, bryste sig.

5. Dit Folk, o Herre, knuse de, og din Arv plage de.

6. Enken og den Fremmede slaa de ihjel, og Faderløse myrde de.

7. Og de sige: Herren ser ikke, og Jakobs Gud giver ikke Agt. Ps. 10, 11. 13.

8. Giver dog Agt, I Ufornuftige blandt Folket, og I Daarer, naar ville I blive kloge?

9. Mon han, som planter Øret, ikke skulde høre? Mon han, som danner Øiet, ikke skulde se? Ordsp. 20, 12.

10. Mon han, som revser Hedningerne, ikke skulde straffe, han, som bringer Mennesket til Forstand?

11. Herren kjender Menneskenes Tanker, han ved, at de ere Forfængelighed.
Ps. 39, 12; 62, 10. 1 Kor. 3, 20.

12. Salig er den Mand, som du, Herre, revser og underviser af din Lov

13. for at skaffe ham Ro for onde Dage, indtil der bliver gravet en Grav for den Ugudelige. Ps. 112, 8.

14. Thi Herren skal ikke forkaste sit Folk og ikke forlade sin Arv;
5 Mos. 31, 6. Hebr. 13, 5. 6.

15. thi Dommen skal vende tilbage til Retfærdighed, og alle de Oprigtige af Hjertet skulle give den Medhold.

16. Hvo reiser sig for mig imod de Onde? Hvo stiller sig frem for mig imod dem, som øve Uret?

17. Dersom ikke Herren var min Hjælp, vilde min Sjæl snart bo i det Stille.
Ps. 124, 1 fg.

18. Naar jeg siger: Min Fod vakler, saa holder din Miskundhed mig oppe, o Herre!

19. Naar mine urolige Tanker i mit Indre blive mange, kvæge dine Husvalelser min Sjæl.

20. Er vel Fordærvelsens Trone i Samfund med dig, den, som udtænker Ulykke tvertimod, hvad ret er?

21. De slaa sig skarevis sammen imod den Retfærdiges Sjæl, og uskyldigt Blod dømme de skyldigt.

22. Da bliver Herren mig en Borg, og min Gud min Tilflugts Klippe. Ps. 18, 3.

23. Og han lader deres Uret komme tilbage over dem, og for deres Ondskabs Skyld skal han udrydde dem; ja, Herren, vor Gud, skal udrydde dem.

95. Psalme.

Sangeren opfordrer Israel til at prise Herren som den over Alt Ophøiede, der har skabt og eier den hele Jord (1—5), og at tilbede ham som den, der er sit Folks trofaste Hyrde, hvem det vilde gjøre vel i at lyde (6. 7); han advarer det imod at forhærde sit Hjerte i Lighed med sine vantro Fædre, som derved udelukkede sig selv fra den forjættede Hvile (8—11).

Psalmen sigter til Guds Naades og Almagts Aabenbarelse i Christus og formaner til at prise ham og ikke forhærde sit Hjerte mod ham og hans Frelse (Hebr. 3, 7 fg. 4, 5 fg.).

Kommer, lader os juble for Herren, lader os raabe med Fryd for vor Frelses Klippe!

2. Lader os træde frem for hans Aasyn med Pris, lader os juble for ham med Psalmer!

3. Thi Herren er en stor Gud og en stor Konge over alle Guder,
Ps. 47, 3; 96, 4 fg.

4. han, som har Jordens Dyb i sin Haand og Bjergenes Høider i Eie,

5. han, hvem Havet tilhører, thi han har skabt det, og hans Hænder have dannet det Tørre.

6. Kommer, lader os kaste os ned og bøie Knæ, lader os knæle for Herrens, vor Skabers, Aasyn!

7. Thi han er vor Gud, og vi ere det Folk, han føder, og den Hjord, hans Haand leder. Vilde I dog idag høre hans Røst! Ps. 100, 3.
2 Mos. 23, 21. 22. Hebr. 3, 7 fg.

8. Forhærder ikke eders Hjerte, ligesom ved Meriba, ligesom paa Massas Dag i Ørkenen,

9. hvor eders Fædre fristede mig! De prøvede mig, fik ogsaa se min Gjerning.
2 Mos. 17, 1 fg.

10. Firti Aar væmmedes jeg ved den Slægt, og jeg sagde: De ere et Folk med forvildet Hjerte, og de kjende ikke mine Veie.

11. Saa svor jeg i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile.
4 Mos. 14, 22. 23. Hebr. 3, 18; 4, 5 fg.

96. Psalme.

Alle Jordens Folk og den hele Skabning opfordres til at prise Herren og kundgjøre hans Herlighed, fordi han alene er den almægtige Gud og Skaber (1—6), og til at ære og tilbede ham, fordi han skal komme i sit Rige for at dømme Jorden med Retfærdighed (7—13). — Psalmen sigter til og er en Spaadom om Messias's Komme og Kongedømme.

Synger for Herren en ny Sang, synger for Herren, al Jorden!
1 Krøn. 16, 23—33. Ps. 98, 1. Es. 42, 10 fg. Aab. 5, 9. 1

2. Synger for Herren, lover hans Navn, bebuder fra Dag til Dag hans Frelse!

3. Fortæller iblandt Hedningerne hans Ære, iblandt alle Folkene hans Undergjerninger! Es. 66, 18. 1

4. Thi stor er Herren og saare priselig, forfærdelig er han over alle Guder.
5 Mos. 10, 17. Ps. 48, 2; 95,

5. Thi alle Folkenes Guder ere Intet, men Herren har gjort Himmelen.
Ps. 115, 4 fg. Es. 41, 23. 24. 29. 1 Kor. 8, 4—

6. Høihed og Herlighed er for hans Aasyn, Styrke og Prydelse er i hans Helligdom.

7. Giver Herren, I Folkeslægter, giver Herren Ære og Magt!

8. Giver Herren hans Navns Ære

rembærer Gaver og kommer til hans
forgaarde! Ps. 68, 30; 72, 10.
9. Tilbeder Herren i hellig Prydelse,
æver for hans Aasyn, al Jorden!
Ps. 110, 3.
10. Siger iblandt Hedningerne: Herren
r bleven Konge, og Jorderiget staar fast,
et rokkes ikke; han dømmer Folkene med
Retvished. Ps. 93, 1 fg. 72, 1 fg. Es. 9, 7.
11. Himmelen glæde sig, og Jorden
ryde sig, Havet bruse og dets Fylde!
Ps. 98, 7 fg. Es. 44, 23; 49, 13.
12. Marken fryde sig og Alt, hvad der
r paa den! Da juble alle Træer i Skoven
Es. 55, 12.
13. for Herrens Aasyn; thi han kommer,
ji han kommer for at dømme Jorden;
an skal dømme Jorderiget i Retfærdig-
ed og Folkene i sin Trofasthed.
Ps. 98, 9. Ap. G. 17, 31.

97. Psalme.

Sangeren skildrer, hvorledes Herren for al Skab-
ngen vil aabenbare sig i forfærdelig Majestæt
m Konge og retfærdig Dommer (1—6) til Be-
æmmelse for alle Afgudsdyrkere, men til Fryd
Glæde for sit Folk (7—9). Han formaner de
romme til at hade det Onde, idet han minder
m om, at Herren bevarer og frelser de Ret-
rdige (10—12). — Psalmen indeholder en Spaa-
m om Christi Kongedømme.

Herren er bleven Konge; Jorden fryde
sig, mange Øer glæde sig!
Ps. 93, 1. Es. 42, 10 fg.
2. Skyer og Mulm ere trindt omkring
ım, Retfærdighed og Ret ere hans
rones Grundvold. Ps. 89, 15.
3. Ild gaar foran hans Aasyn og sætter
ıns Fiender i Brand trindt omkring.
Ps. 50, 3.
4. Hans Lyn oplyse Jorderiget; Jor-
n ser det og bæver.
5. Bjergene smelte som Voks for Her-
ns Aasyn, for al Jordens Herres Aasyn.
Mika 1, 4.
6. Himlene kundgjøre hans Retfærdig-
d, og alle Folkene se hans Ære.
Ps. 50, 6. Es. 40, 5; 66, 18.
7. Tilskamme vorde alle de, som tjene
ıskaarne Billeder, som rose sig af Af-
uder; tilbeder ham, alle Guder!
Es. 42, 17. Ps. 96, 5. Hebr. 1, 6.
8. Zion hører det og glæder sig, og
udas Døtre fryde sig over dine Domme,
erre! Ps. 48, 12.
9. Thi du, Herre, er den Høieste over
Jorden, du er saare ophøiet over alle
uder. Ps. 83, 19; 96, 4.
10. I, som elske Herren, hader det Onde!
Han bevarer sine Frommes Sjæle; han
udfrier dem af de Ugudeliges Haand.
Am. 5, 15.
11. Lys er udsaaet for den Retfærdige,
og Glæde for de Oprigtige af Hjertet.
Ps. 112, 4.
12. Glæder eder, I Retfærdige, i Herren,
og priser hans Helligheds Ihukommelse!
Ps. 32, 11; 30, 5.

98. Psalme.

Den hele Jord opfordres til af alle Kræfter at
prise Herren, fordi han kommer for at frelse sit
Folk paa underfuld Maade og dømme Jorderiget
med Retfærdighed (1—9). — Psalmen sigter til og
er en Spaadom om Christi Komme.

1. En Psalme.
Synger Herren en ny Sang! Thi han
har gjort underlige Ting; hans høire
Haand og hans hellige Arm har hjulpet
ham. Ps. 96, 1. Es. 52, 10; 59, 16.
2. Herren har kundgjort sin Frelse,
aabenbaret sin Retfærdighed for Hed-
ningernes Øine. Luk. 2, 30—32.
3. Han har ihukommet sin Miskundhed
og sin Trofasthed mod Israels Hus; alle
Jordens Ender have seet vor Guds Frelse.
4. Raaber med Glæde for Herren, al
Jorden, udbryder og jubler og lovsynger!
Ps. 96, 1 fg. 100, 1.
5. Lovsynger Herren til Citar, til
Citar og med Sangens Røst,
6. til Trompeter og Basunens Røst!
Raaber med Fryd for Kongens, Herrens
Aasyn!
7. Havet bruse og dets Fylde, Jor-
deriget og de, som bo der! Ps. 96, 11 fg.
8. Strømmene klappe i Hænder, Bjer-
gene juble tilhobe
9. for Herrens Aasyn, thi han kommer
for at dømme Jorden; han skal dømme
Jorderiget med Retfærdighed og Folkene
med Retvished.

99. Psalme.

Sangeren vidner om, hvorledes Herren i sit Rige
vil aabenbare sig som en stor og ophøiet Konge og
af Folkene blive priset som sin Menigheds stærke
og retfærdige Beskytter, og opfordrer Menigheden
til derfor at love og tilbede ham (1—5). Han
gjentager derpaa denne Opfordring med Henvisning
til det inderlige Samfund, hvori Fortidens hellige
Mænd stode med Herren og han med dem (6—9).
— Psalmen indeholder en Spaadom om Christi
Kongedømme.

Herren er bleven Konge, Folkene bæve,
han, som troner paa Keruber, Jor-
den ryster, Ps. 93, 1; 80, 2. 2 Sam. 6, 2.

2. Herren er ſtor i Zion, og ophøiet er han over alle Folkene. Pſ. 48, 2.
3. De ſkulle priſe dit Navn, det ſtore og forfærdelige; hellig er han. Pſ. 96, 4.
4. Og Kongens Styrke elſker Ret; du har grundfæſtet Retviſhed, du har øvet Ret og Retfærdighed i Jakob. Eſ. 9, 7.
5. Ophøier Herren, vor Gud, og kaſter eder ned for hans Fødders Skammel! Hellig er han. 1 Krøn. 28, 2. Pſ. 132, 7.
6. **Moſes** og Aron vare blandt hans Preſter, og Samuel iblandt dem, ſom paakaldte hans Navn; de raabte til Herren, og han ſvarede dem. 2 Moſ. 8, 12. 13; 32, 11 fg. 1 Sam. 7, 9.
7. I en Skyſtøtte talte han til dem; de holdt hans Vidnesbyrd og den Lov, han gav dem. 2 Moſ. 33, 9. 11.
8. Herre, vor Gud, du ſvarede dem; du var dem en Gud, ſom tilgav dem, men ogſaa en Hevner over deres Gjerninger.
9. Ophøier Herren, vor Gud, og kaſter eder ned for hans hellige Bjerg! Thi hellig er Herren, vor Gud.

100. Pſalme.

Den hele Jord opfordres til at priſe og tjene Herren, ſom har gjort Israel til ſit Folk og altid viſt ſig naadig og trofaſt mod det (1—5).

1. En Pſalme til Lovpriſning.
Raaber med Fryd for Herren, al Jorden! Pſ. 66, 1.
2. Tjener Herren med Glæde, kommer for hans Aaſyn med Jubel! Pſ. 2, 11; 95, 2.
3. Erkjender, at Herren er Gud! Han har ſkabt os, og ikke vi ſelv, til ſit Folk og til den Hjord, han føder. 5 Moſ. 32, 6. Pſ. 95, 7.
4. Gaar ind i hans Porte med Pris, i hans Forgaarde med Lov, priſer ham, lover hans Navn! Eſ. 56, 7; 66, 23.
5. Thi Herren er god; hans Miſkundhed varer til evig Tid, og hans Trofaſthed fra Slægt til Slægt. Eſ. 54, 10.

101. Pſalme.

David vil priſe Herrens Miſkundhed og Retfærdighed (1), i ſin egen Vandel vogte ſig for alt Ondt (2—4) og ved Valget af ſine Tjenere kun ſøge de Retſkafne, men bortſkaffe de Ugudelige baade af ſit Hus og ſit Land (5—8).

1. Af David; en Pſalme.
Om Miſkundhed og Ret vil jeg ſynge; dig, Herre, vil jeg lovſynge. Pſ. 89, 2; 92, 2. 3.
2. Jeg vil agte paa den Uſtraffeliges Vei, — naar vil du komme til mig? Jeg vil vandre i mit Hjertes Uſtraff lighed i mit Hus.
3. Jeg vil ikke foreſætte mig noge nedrig Sag; at begaa Overtrædelſ hader jeg, det ſkal ikke hænge ved mig.
4. Et forvendt Hjerte ſkal vige fr mig, den Onde vil jeg ikke vide af.
5. Den, ſom bagvaſker ſin Næſte Løndom, ham vil jeg udrydde; den, ſo har ſtolte Øine og et opblæſt Hjert ham kan jeg ikke fordrage. Pſ. 15, 3. Ordſp. 21,
6. Mine Øine ſe efter de Trofaſte Landet, forat de ſkulle bo hos mig; de ſom vandrer paa den Uſtraffeliges V han ſkal tjene mig.
7. Der ſkal ikke i mit Hus bo Noge ſom øver Svig; den, ſom taler Løg ſkal ikke blive ſtaaende for mine Øine
8. Hver Morgen vil jeg tilintetgjø alle Ugudelige i Landet for at udryd af Herrens Stad alle dem, ſom øve Ur

102. Pſalme.

En lidende From henflyr i ſin Sjæls Nød Angeſt under de ſtore Trængſler, hvori han er ſte til Herren ſom den til enhver Tid almægtige, n derige og trofaſte Gud (2—12). Han trøſter ſig det ſikre Haab, at Herren i ſin ſtore Naade ſn vil gjenopbygge Zion og frelſe ſit betrængte F hvorved alle Jordens Folkeſlag ſkulle bringes til ære, tilbede og tjene ham (13—23). Han er i Tr paa Guds evige Almagt og Uforanderlighed forviſſet om, at han vil velſigne ſine Tjenere gjenn alle Slægter (24—29). — Pſalmen indeholder Spaadom om Hedningefolkenes Optagelſe i Chr Rige.

1. En Bøn af en Elendig, naar han va ſmægter og udøſer ſin Kummer f Herrens Aaſyn.
Herre, hør min Bøn og lad mit Ra komme til dig!
3. Skjul ikke dit Aaſyn for mig p den Dag, jeg er i Nød! Bøi dit til mig! Paa den Dag, jeg raaber, ſky dig at ſvare mig! Pſ. 69,
4. Thi mine Dage ere forſvundne ſ Røg, og mine Ben ere forbrændte ſ en Brand.
5. Mit Hjerte er ſtukket ſom en og fortørret; thi jeg har glemt at mit Brød.
6. Ved min Stønnens Røſt hænge m Ben ved mit Kjød. Job 19,
7. Jeg ligner Pelikanen i Ørken jeg er ſom Uglen paa øde Steder.
8. Jeg vaager og er bleven ſom enlig Fugl paa Taget.

9. Den hele Dag forhaane mine Fien-
er mig; de, som rase mod mig, sværge
ed mig*. *Es. 65, 15. Jer. 29, 22.
10. Thi jeg æder Aske som Brød og
ander min Drik med Graad Ps. 42, 4.
11. for din Vredes og din Harmes
Fyld; thi du har løftet mig op og kastet
ig hen.
12. Mine Dage ere som en hældende
kygge, og selv hentørres jeg som en Urt.
Ps. 109, 23.
13. Men du, Herre, du troner til evig
id, og din Ihukommelse er fra Slægt
Slægt. Ps. 9, 8; 29, 10; 135, 13.
14. Du vil reise dig, du vil forbarme
g over Zion; thi Tiden er der til at
ere det naadig, Timen er kommen.
Ps. 51, 20. Es. 49, 13 fg.
15. Thi dine Tjenere have Behag i
ts Stene, og de ynkes over dets Støv.
16. Og Hedningerne skulle frygte Her-
ns Navn, og alle Jordens Konger din
erlighed. Ps. 68, 30 fg.
17. Thi Herren har bygget Zion, han
r aabenbaret sig i sin Herlighed.
18. Han har vendt sig til de Hjælpe-
jes Bøn, og han har ikke foragtet
res Bøn.
19. Dette skal vorde opskrevet for den
mmende Slægt, og det Folk, som skal
bes, skal love Herren. Ps. 22, 31. 32.
20. Thi han har seet ned fra sin hel-
ge Høide, Herren har fra Himmelen
et til Jorden
21. for at høre den Bundnes Suk, for
løse Dødens Børn, Ps. 79, 11.
22. forat man i Zion skal forkynde
errens Navn og hans Pris i Jeru-
em,
23. naar Folkeslag samle sig tilhobe,
Riger for at tjene Herren.
Ps. 22, 28; 68, 33. Es. 2, 2 fg.
24. Han har bøiet min Kraft paa
ien, han har forkortet mine Dage.
25. Jeg siger: Min Gud, tag mig ikke
rt midt i mine Dage! Dine Aar vare
Slægt til Slægt. Ps. 90, 2.
26. Fordum grundfæstede du Jorden,
Himlene ere dine Hænders Gjerning.
Ps. 24, 2; 8, 4; 33, 6. Hebr. 1, 10 fg.
27. De skulle forgaa, men du bliver
aende; de skulle alle ældes som et
æde, som et Klædebon omskifter du
m, og de omskiftes, Es. 51, 6; 54, 10.
Matt. 24, 35. 2 Pet. 3, 7. 10.
28. men du er den Samme, og dine
ar faa ingen Ende.
29. Dine Tjeneres Børn skulle bo i
Ro, og deres Afkom skal staa fast for
dit Aasyn. Ps. 69, 37.

103. Psalme.

David opfordrer sin Sjæl til at love og takke Herren for alle de Velgjerninger, han har gjort mod ham selv (1—5), og for al den syndstilgivende Miskundhed, han viser mod alle dem, der frygte ham, idet han kommer i Hu, at de ere skrøbelige Mennesker (6—18). Til Slutning opfordrer han de himmelske Hærskarer og den hele Skabning til med ham at love Herren som Verdens almægtige Hersker (19—22).

1. Af David.
Min Sjæl, lov Herren, og Alt,
hvad i mig er, love hans
hellige Navn!
2. Min Sjæl, lov Herren og
glem ikke alle hans Velgjer-
ninger!
3. Han, som forlader al din
Misgjerning, som læger alle
dine Brøst,
4. han, som forløser dit Liv
fra Graven, som kroner dig med
Miskundhed og Barmhjertighed,
Ps. 68, 21.
5. han, som mætter din Sjæl* med
det Gode, saa du bliver ung igjen lige-
som Ørnen**. *eg. din Pryd.
**naar den skifter sin Ham.
Es. 40, 31; 58, 11. Job 33, 25.
6. Herren øver Retfærdighed og Ret
mod alle Undertrykte. Ps. 68, 6; 99, 4.
7. Han kundgjorde sine Veie for Mo-
ses, sine Gjerninger for Israels Børn.
8. Herren er barmhjertig og
naadig, langmodig og rig paa
Miskundhed.
2 Mos. 34, 6. 7. Ps. 86, 5; 145, 8. 9.
9. Han gaar ikke altid irette og be-
holder ikke Vrede evindelig.
Ps. 30, 6. Es. 57, 16. Mika 7, 18.
10. Han gjør ikke med os efter
vore Synder og gjengjælder os
ikke efter vore Misgjerninger.
11. Thi saa høi, som Himmelen
er over Jorden, er hans Miskund-
hed mægtig over dem, som frygte
ham. Ps. 36, 6; 57, 11.
12. Saa langt, som Østen er
fra Vesten, lader han vore Mis-
gjerninger være langt fra os.
13. Som en Fader forbarmer
sig over sine Børn, forbarmer
Herren sig over dem, som frygte
ham.

14. Thi han ved, hvoraf vi ere dannede, han kommer i Hu, at vi ere Støv. 1 Mos. 2, 7. Ps. 90, 3.

15. Et Menneskes Dage ere som Græsset; som Markens Blomst, saaledes blomstrer han. Job 14, 2. Ps. 90, 5. 6. Es. 40, 6—8.

16. Naar en Vind farer hen over ham, er han ikke mere, og hans Sted kjender ham ikke mere. Job 7, 10.

17. Men Herrens Miskundhed er fra Evighed og indtil Evighed over dem, som frygte ham, og hans Retfærdighed mod Børnebørn, 5 Mos. 7, 9. 11. Begr. 3, 22. Luk. 1, 50.

18. mod dem, som holde hans Pakt, og dem, som komme hans Befalinger i Hu, saa de gjøre derefter. Ps. 25, 10.

19. Herren har reist sin Trone i Himmelen, og hans Rige hersker over alle Ting. Ps. 11, 4; 9, 8.

20. Lover Herren, I hans Engle, I Vældige i Magt, som udrette hans Ord, idet I adlyde hans Ords Røst! Ps. 29, 1. 2.

21. Lover Herren, alle hans Hærskarer, I hans Tjenere, som gjøre hans Vilje!

22. Lover Herren, alle hans Gjerninger, paa alle Steder, hvor han hersker! Min Sjæl, lov Herren!

104. Psalme.

Sangeren lover Herren som den, der viselig har indrettet Alt, hvad han har frembragt de fire første Skabelsesdage, til Bedste for Mennesker og Dyr, den femte og sjette Dags Skabninger, og som giver disse sine Skabninger Alt, hvad de trænge til Næring og Liv (1—30). Han slutter med det Ønske, at alle Skabninger maa give Herren, den almægtige Gud, hans Ære, hvad han selv vil gjøre hele sit Liv igjennem, og at de Ugudelige, som ikke ville gjøre det, maa udryddes af Jorden (31—35).

Min Sjæl, lov Herren! Herre, min Gud, du er saare stor, Høihed og Herlighed har du iført dig.

2. Han hyller sig i Lys som i et Klædebon, han udspænder Himmelen som et Telt, 1 Mos. 1, 3. 6. 7. Es. 40, 22.

3. han, som tømrer i Vandene sine høie Sale, han, som gjør Skyerne til sin Vogn, som farer frem paa Vindens Vinger. 1 Mos. 1, 7. Am. 9, 6. Ps. 18, 11.

4. Han gjør Vinde til sine Engle, flammende Ild til sine Tjenere. Ps. 148, 8. Hebr. 1, 7.

5. Han grundfæstede Jorden paa dens Piller, den skal ikke rokkes i al Evighed. Job 38, 4—6. Ps. 89, 12.

6. Du havde dækket den med dybe Vande som med et Klædebon; Vandene stode over Bjergene. 1 Mos. 1, 2.

7. For din Trusel flyede de, for din Tordens Røst fore de hastig bort. 1 Mos. 1, 9.

8. De stege op til Bjergene, fore ned i Dalene, til det Sted, du havde grundfæstet for dem.

9. En Grænse satte du, som de ikke skulle overskride; de skulle ikke vende tilbage for at dække Jorden. Job 38, 8—11. Ordsp. 8, 29. Jer. 5, 22.

10. Han lader Kilder springe frem i Dalene; imellem Bjergene gaa de.

11. De give alle Markens Dyr at drikke; Vildæslerne slukke sin Tørst.

12. Over dem bo Himmelens Fugle; imellem Grenene lade de sin Røst høre.

13. Han vander Bjergene fra sine høie Sale; af dine Gjerningers Frugt mættes Jorden.

14. Han lader Græs gro for Kvæget og Urter til Menneskets Tjeneste, for at frembringe Brød af Jorden. 1 Mos. 1, 11. 12. 29. 30. Ps. 147, 8. 9.

15. Og Vin glæder Menneskets Hjerte, saa den gjør Aasynet mere glinsende end Olje, og Brød styrker Menneskets Hjerte.

16. Herrens Træer mættes, Libanons Cedere, som han har plantet,

17. der, hvor Fuglene bygge Rede, Storken, hvis Bolig er Cypresserne.

18. De høie Bjerge ere for Stengjederne, Klipperne en Tilflugt for Springharerne.

19. Han gjorde Maanen til at bestemm Tiderne; Solen kjender sin Nedgangstid. 1 Mos. 1, 14 fg

20. Du gjør Mørke, og det bliver Nat i den røre sig alle Skovens Dyr.

21. De unge Løver brøle efter Rov for at kræve sin Føde af Gud.

22. Solen gaar op, de trække sig til bage og lægge sig i sine Boliger.

23. Mennesket gaar ud til sin Gjernin og til sit Arbeide indtil Aftenen.

24. Hvor mange ere dine Gjerninger Herre! Du gjorde dem alle viselig; Jorde er fuld af dine Verker. Ps. 92, 6; 111, 2.

25. Der er Havet, stort og vidtstrakt der er en Vrimmel uden Tal, der er Dy smaa tilligemed store. 1 Mos. 1, 2

26. Der gaa Skibe, Leviatan*, som d dannede til at lege der. * Ps. 74, 1

27. Alle vente de paa dig, a du skal give dem deres Føde sin Tid. Ps. 145, 15. 1

28. Du giver dem, de sanke; d

plader din Haand, de mættes
ed Godt.
29. Du skjuler dit Aasyn, de forfærdes;
u drager deres Livsaande tilbage, de dø
g vende tilbage til sit Støv.
Job 34, 14. 15.
30. Du udsender din Aand, de skabes,
g du fornyer Jordens Skikkelse. Job 33, 4.
31. Herrens Ære være til evig Tid!
erren glæde sig i sine Gjerninger!
1 Mos. 1, 31.
32. Han, som ser til Jorden, og den
æver, som rører ved Bjergene, og de ryge.
33. Jeg vil lovsynge Herren, saalænge
g lever; jeg vil synge for min Gud,
edens jeg endnu er til. Ps. 63, 5; 146, 2.
34. Maatte min Betragtning være ham
l Behag! Jeg vil glæde mig i Herren.
Ps. 19, 15.
35. Maatte dog Syndere forsvinde af
orden, og Ugudelige ikke mere findes!
Min Sjæl, lov Herren! Halleluja*!
*d. e. lover Herren.

105. Psalme.

Sangeren opfordrer Israel til at love og prise
erren for Alt, hvad han har gjort imod det
1—6). Han har altid ihukommet den Pakt, han
attede med de hellige Fædre (7—12), bevaret disse
nder alle Farer (13—15), ladet under sin naadige
ørelse Jakob og hans Slægt drage til Ægypten
6—23), ført Folket ud derfra efter mange Undere
4—38), ledsaget det med mange Undergjerninger
jennem Ørkenen og ført det ind i Kana'an
9—45).

Priser Herren, paakalder hans Navn,
kundgjører blandt Folkene hans store
Gjerninger! 1 Krøn. 16, 8 fg. Es. 12, 4 fg.
2. Synger for ham, lovsynger ham,
runder paa alle hans Undergjerninger!
3. Roser eder af hans hellige Navn!
eres Hjerte glæde sig, som søge Herren!
4. Spørger efter Herren og hans Magt,
ger hans Aasyn al Tid!
5. Kommer i Hu hans Undergjerninger,
m han har gjort, hans Undere og hans
Munds Domme,
6. I Abrahams, hans Tjeners, Afkom,
Jakobs Børn, hans Udvalgte!
7. Han er Herren, vor Gud, hans
Domme ere over al Jorden.
8. Han kommer evindelig sin Pakt i Hu,
et Ord, han fastsatte for tusinde Slægter,
5 Mos. 7, 9.
9. den Pakt, han gjorde med Abraham,
g sin Ed til Isak; 1 Mos. 15, 18; 26, 3.
10. og han opstillede den for Jakob
l en Ret, for Israel til en evig Pakt,
1 Mos. 28, 13; 35, 12.
11. idet han sagde: Dig vil jeg give
Kana'ans Land til Arvelod.
12. Da de vare en liden Hob, faa og
fremmede i det,
13. og vandrede fra Folk til Folk,
fra et Rige til et andet Folk,
1 Mos. 12, 1. 9; 13, 1.
14. tillod han ikke noget Menneske at
øve Vold mod dem, og han straffede
Konger for deres Skyld:
1 Mos. 12, 17; 20, 3. 7; 26, 11.
15. Rører ikke ved mine Salvede, og
gjører ikke mine Profeter noget Ondt!
16. Og han kaldte Hunger over Landet,
han sønderbrød hver Brødets Stav*.
1 Mos. 41, 54 fg. *Es. 3, 1.
17. Han sendte en Mand foran dem,
til Træl blev Josef solgt.
1 Mos. 37, 28. 36; 45, 5. 7.
18. De plagede hans Fødder med Lænker, hans Sjæl kom i Jern*,
*d. e. hans Lænker voldte hans Sjæl bitter Smerte. 1 Mos. 39, 20.
19. indtil den Tid, da hans Ord indtraf, da Herrens Ord beviste hans Uskyld.
1 Mos. 40, 20 fg. 15.
20. Da sendte Kongen Bud og lod ham
løs, Herskeren over Folkeslag gav ham fri.
1 Mos. 41, 14.
21. Han satte ham til Herre over sit
Hus og til Hersker over alt sit Gods,
1 Mos. 41, 40. 41; 45, 8.
22. forat han skulde binde hans Fyrster
efter sin Villie og lære hans Ældste
Visdom. 1 Mos. 41, 44.
23. Saa kom Israel til Ægypten, og
Jakob boede som Fremmed i Chams Land.
1 Mos. 46, 1 fg.
24. Og han* gjorde sit Folk saare
frugtbart og gjorde det stærkere end dets
Modstandere. *Gud. 2 Mos. 1, 7. 9. 12.
25. Han forandrede deres Hjerte, saa
de hadede hans Folk, saa de handlede
træskelig mod hans Tjenere. 2 Mos. 1, 10 fg.
26. Han sendte Moses, sin Tjener, Aron,
som han havde udvalgt. 2 Mos. 3, 10 fg.
27. De gjorde hans Tegn iblandt dem
og Undere i Chams Land.
28. Han sendte Mørke og gjorde det
mørkt, og de vare ikke gjenstridige mod
hans Ord. 2 Mos. 10, 22. 23.
29. Han forvandlede deres Vand til
Blod, og han dræbte deres Fiske.
2 Mos. 7, 20. 21.
30. Deres Land vrimlede af Frøer, endog
i deres Kongers Kamre. 2 Mos. 8, 2—6.
31. Han talte, og der kom Fluesværme,
Myg inden hele deres Landemærke.
2 Mos. 8, 17. 24. Ps. 78, 45.

32. Han gav dem Hagel til Regn, flammende Ild i deres Land,
2 Mos. 9, 23 fg. Ps. 78, 47.

33. og han slog deres Vinstokke og deres Figentræer ned og sønderbrød Træerne inden deres Landemærke.

34. Han talte, og der kom Græshopper og Gnavere* uden Tal,
2 Mos. 10, 13 fg. Ps. 78, 46.
*d. e. Græshopper.

35. og de fortærede hver Urt i deres Land, og de fortærede deres Jords Frugt.

36. Og han slog alt Førstefødt i deres Land, Førstegrøden af al deres Kraft.
2 Mos. 12, 29. Ps. 78, 51.

37. Og han førte dem ud med Sølv og Guld, og der fandtes Ingen, som snublede, i hans Stammer. 2 Mos. 12, 35. 36.

38. Ægypten glædede sig, da de droge ud; thi Frygt for dem var falden paa dem.

39. Han udbredte en Sky til Dække og Ild til at oplyse Natten.
2 Mos. 13, 21. 22. 4 Mos. 9, 16; 10, 34.

40. De krævede, og han lod Vagteler komme og mættede dem med Himmelbrød.
2 Mos. 16, 13 fg. Ps. 78, 23 fg.

41. Han aabnede Klippen, og der flød Vand; det løb gjennem det tørre Land som en Strøm.
2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11. Ps. 78, 15. 16.

42. Thi han kom sit hellige Ord i Hu, Abraham, sin Tjener,

43. og han førte sit Folk ud med Glæde, sine Udvalgte med Fryderaab,

44. og han gav dem Hedningefolks Lande, og hvad Folkeslag med Møie havde erhvervet, toge de til Eie, Ps. 78, 55.

45. forat de skulle holde hans Forskrifter og bevare hans Love. Halleluja! Ps. 78, 7.

106. Psalme.

Sangeren priser Gud for hans uendelige Godhed mod alle dem, der beflitte sig paa Retfærdighed, og beder om at maatte faa Del i Folkets forventede Frelse (1—5). Han bekjender bodfærdig i Folkets Navn, at det ved Utaknemmelighed, Ulydighed og Frafald har forsyndet sig svarlig mod sin naadige Gud, først i Ægypten, saa Gang paa Gang i Ørkenen og tilsidst i Kana'an, saa Herren endelig har maattet give det til Pris for Hedningernes trykkende Herredømme (6—43). Men da Herren trods Folkets Gjenstridighed dog mange Gange har frelst det af dets Nød, naar det raabte til ham, beder han ham ogsaa nu frelse det af Hedningernes Haand (44—47).

Halleluja! Priser Herren, thi han er god, hans Miskundhed varer evindelig.
Ps. 104, 35; 107, 1; 118, 1.

2. Hvo kan udsige Herrens vældige Gjerninger, forkynde al hans Pris?
Ps. 40, 6; 71, 15.

3. Salige ere de, som tage Vare paa, hvad Ret er, den, som øver Retfærdighed til enhver Tid.

4. Kom mig i Hu, Herre, med det Velbehag, du har i dit Folk, besøg mig med din Frelse,

5. saa jeg kan se paa dine Udvalgtes Lykke, glæde mig med dit Folks Glæde, rose mig med din Arv!

6. Vi have syndet med vore Fædre, vi have handlet ilde, handlet ugudelig.
1 Kong. 8, 47. Dan. 9, 5.

7. Vore Fædre i Ægypten agtede ikke paa dine Undergjerninger, de kom ikke dine mange Naadegjerninger i Hu, men vare gjenstridige ved Havet, ved det røde Hav. 2 Mos. 14, 11. 12.

8. Dog frelste han dem for sit Navns Skyld, for at kundgjøre sin Vælde,

9. og han truede det røde Hav, og det blev tørt, og han lod dem gaa gjennem Dybene som i Ørkenen,
2 Mos. 14, 21 fg. Es. 63, 12. 13.

10. og han frelste dem af dens Haand som hadede dem, og forløste dem a Fiendens Haand,

11. og Vandet skjulte deres Modstan dere, der blev ikke een af dem tilovers
2 Mos. 14, 28

12. Da troede de paa hans Ord, d sang hans Pris. 2 Mos. 14, 31; 15, 1 fg

13. Dog glemte de snart hans Gjer ninger, de biede ikke paa hans Raad

14. men de bleve grebne af Begjærlig hed i Ørkenen, og de fristede Gud pa det øde Sted. 4 Mos. 11, 4 fg. Ps. 78, 1

15. Da gav han dem det, de begjæ rede, men sendte tærende Sygdom ove deres Liv. 4 Mos. 11, 31 fg. Ps. 78, 27 f

16. Og de bleve avindsyge mod Mose i Leiren, mod Aron, Herrens Hellige.
4 Mos. 16, 1 f

17. Jorden oplod sig og opslugte Data og skjulte Abirams Hob, 4 Mos. 16, 31 f

18. og en Ild satte deres Hob i Bran en Lue opbrændte de Ugudelige.
4 Mos. 16, 3

19. De gjorde en Kalv ved Horeb o tilbade et støbt Billede, 2 Mos. 32, 1 f

20. og de ombyttede sin Ære* m Billedet af en Okse, der æder Græs.
*5 Mos. 10, 21. Jer. 2, 11. Rom. 1, 2

21. De glemte Gud, sin Frelser, fo havde gjort store Ting i Ægypten,

22. Undergjerninger i Chams Land,
rfærdelige Ting ved det røde Hav.
Ps. 105, 27 fg.
23. Da sagde han, at han vilde øde=
egge dem, dersom ikke Moses, hans
dvalgte, havde stillet sig i Gabet for
ns Aasyn for at afvende hans Vrede
a at ødelægge dem. 2 Mos. 32, 9—14.
24. Og de foragtede det lystelige Land,
troede ikke hans Ord,
4 Mos. 14, 2 fg. Ps. 78, 32.
25. og de murrede i sine Telte, de
rte ikke paa Herrens Røst.
26. Da opløftede han sin Haand og
or dem, at han vilde lade dem falde
Ørkenen 4 Mos. 14, 21 fg. 28 fg. 1 Kor. 10, 5.
27. og lade deres Afkom falde iblandt
edningerne og adsprede dem i Landene.
3 Mos. 26, 38. 5 Mos. 28, 36. 37.
28. Og de bandt sig til Ba'al Peor
aade af Offere til Døde*, 4 Mos. 25, 3 fg.
*d. e. livløse Afgudsbilleder, Ps. 115, 5 fg.
Jer. 10, 3.
29. og de vakte Harme ved sine Gjer=
nger, og en Plage brød ind iblandt dem.
30. Da stod Pinehas frem og holdt
om, og Plagen standsede; 4 Mos. 25, 7. 8. 11.
31. og det blev regnet ham til Ret=
rdighed fra Slægt til Slægt evindelig.
4 Mos. 25, 12. 13.
32. Og de vakte Vrede ved Meribas
nd, og det gik Moses ilde for deres
yld; 2 Mos. 17, 1 fg. 4 Mos. 20, 1 fg. 12.
33. thi de vare gjenstridige mod hans*
nd, og han talte ubetænksomt med
e Læber. Es. 63, 10. 4 Mos. 20, 10.
* d. e. Guds.
34. De ødelagde ikke de Folk, om
ilke Herren havde talt til dem,
5 Mos. 7, 1 fg. 16; 12, 2. 3. Dom. 1, 21 fg.
35. men de blandede sig med Hednin=
erne og lærte deres Gjerninger,
Dom. 3, 6. 7.
36. og de tjente deres Afguder, og disse
ve dem til en Snare, Dom. 2, 12. 13.
37. og de ofrede sine Sønner og sine
tre til Magterne*, Jer. 7, 31.
*d. e. Afguderne, 5 Mos. 32, 17.
38. og de udøste uskyldigt Blod, sine
nners og sine Døtres Blod, som de
ede til Kana'ans Afguder, og Landet
v vanhelliget ved Blod.
39. De bleve urene ved sine Gjerninger
bolede ved sine Idrætter.
2 Mos. 34, 15. 3 Mos. 20, 5. 6.
40. Da optændtes Herrens Vrede mod
ns Folk, og han fik Afsky for sin Arv.
41. Og han gav dem i Hedningers
Haand, og de, som hadede dem, herskede
over dem, Dom. 2, 14; 3, 8. 12—14.
42. og deres Fiender trængte dem, og
de bleve ydmygede under deres Haand.
43. Mange Gange udfriede han dem;
men de vare gjenstridige i sine Raad,
og de sank ned i Usseldom for sin Mis=
gjernings Skyld. Dom. 2, 16 fg.
44. Og han saa til dem, naar de vare
i Nød, idet han hørte deres Klageraab.
45. Og han kom dem sin Pakt i Hu,
og det gjorde ham ondt efter hans store
Miskundhed, 5 Mos. 30, 3 fg. 32, 36.
46. og han lod dem finde Barmhjertig=
hed for alle deres Aasyn, som havde
taget dem fangne.
47. Frels os, Herre, vor Gud, og
saml os fra Hedningerne til at love dit
hellige Navn, rose os af din Pris!
48. Lovet være Herren, Israels Gud,
fra Evighed og til Evighed! Og alt Folket
siger: Amen. Halleluja! Ps. 72, 18. 19.

107. Psalme.

Efterat Sangeren har opfordret Israel til at love og takke Herren, fordi han har udfriet dem af deres Fienders Haand og ført dem tilbage til deres Land (1—3), skildrer han deres tidligere Elendighed og Frelsen fra den under forskjellige Billeder med idelig Gjentagelse af sin Opfordring; de ligne Hungrige, der vankede om i Ørkenen, men nu ere førte til en Stad at bo i (4—9), Fængslede, som ere satte i Frihed (10—16), Dødssyge, der ere helbredede (17—22), Omtumlede paa Havet, der ere komne i Havn (23—32). Deres Fiender ere gangne tilgrunde, de selv derimod velsignede med de rigeste Velsignelser til Glæde for de Retfærdige og til Ydmygelse for alle Ugudelige (33—42). Han slutter med Formaning til at betænke Herrens store Naade (43).

Priser Herren, thi han er god, hans
Miskundhed varer evindelig. Ps. 106, 1.
2. Saa sige dog Herrens Gjenløste, de,
som han har gjenløst af Nødens Haand,
Es. 35, 10.
3. og som han har samlet fra Landene,
fra Østen og fra Vesten, fra Norden og
fra Havet. 5 Mos. 30, 3. 4. Es. 43, 5. 6.
4. De fore vild i Ørkenen, i et uveisomt
Øde, de fandt ikke en Stad at bo i.
5. De vare hungrige og tørstige til=
lige, deres Sjæl vansmægtede i dem.
6. Da raabte de til Herren i
sin Nød; af deres Trængsler ud=
friede han dem,
7. og han førte dem paa ret Vei, saa
de gik til en Stad, hvor de kunde bo.
Ps. 68, 7.

8. De skulle prise for Herren hans Miskundhed og hans Undergjerninger for Menneskenes Børn; 1 Pet. 2, 9.
9. thi han mættede den vansmægtende Sjæl og fyldte den hungrige Sjæl med Godt.
10. De sade i Mørke og i Dødsskygge, bundne i Elendighed og Jern, Job 36, 8.
11. fordi de havde været gjenstridige mod Guds Ord og foragtet den Høiestes Raad. Jer. 9, 12 fg.
12. Derfor bøiede han deres Hjerter ved Lidelse; de snublede, og der var ingen Hjælper.
13. Da raabte de til Herren i sin Nød; af deres Trængsler frelste han dem.
14. Han førte dem ud af Mørke og Dødsskygge og sønderrev deres Baand.
15. De skulle prise for Herren hans Miskundhed og hans Undergjerninger for Menneskenes Børn;
16. thi han sønderbrød Porte af Kobber og sønderhuggede Bomme af Jern.
17. De vare Daarer og bleve plagede for sin syndige Veis og sine Misgjerningers Skyld;
18. deres Sjæl væmmedes ved al Mad, og de kom nær til Dødens Porte.
19. Da raabte de til Herren i sin Nød; af deres Trængsler frelste han dem.
20. Han sendte sit Ord og helbredede dem og reddede dem fra deres Grave.
21. De skulle prise for Herren hans Miskundhed og hans Undergjerninger for Menneskenes Børn
22. og ofre Taksigelsesoffere og fortælle hans Gjerninger med Jubel. Ps. 50, 14. 23.
23. De, som fore ud paa Havet i Skibe, som udrettede sin Gjerning paa store Vande,
24. de saa Herrens Gjerninger og hans Underverker paa Dybet.
25. Han bød og lod et Stormveir reise sig, og det opløftede dets Bølger.
26. De fore op imod Himmelen, de fore ned i Afgrundene, deres Sjæl blev modløs i Ulykken.
27. De omtumledes og ravede som den Drukne, og al deres Visdom blev til Intet.
28. Da raabte de til Herren i sin Nød, og af deres Trængsler førte han dem ud.
29. Han lod Stormen blive til Stille, og deres Bølger* taug.
*d. e. de Bølger, de havde at kjæmpe med.
30. Og de glædede sig over, at de lagde sig; og han førte dem til den Havn, de ønskede.
31. De skulle prise for Herren hans Miskundhed og hans Undergjerninger for Menneskenes Børn
32. og ophøie ham i Folkets Forsamling og love ham der, hvor de Gamle sidde.
33. Han gjorde Floder til en Ørken og Vandkilder til et tørstigt Land,
34. et frugtbart Land til et Saltland for deres* Ondskabs Skyld, som boede i det.
*d. e. Israels Fienders
5 Mos. 30, 7 sml. med 29, 23. Es. 13, 19
35. Han gjorde en Ørken til en Vandsø og et tørt Land til Vandkilder*.
Es. 35, 7; 41, 18. Jer. 31, 23 fg
*nemlig: for det frelste Israel
36. Og han lod de Hungrige bo der, og de grundlagde en Stad til at bo i.
37. Og de tilsaaede Agre og plantede Vingaarde, og de vandt den Frugt, de bare
Am. 9, 13 fg
38. Og han velsignede dem, og de formerede sig saare, og af Kvæg gav han dem ikke Lidet. 5 Mos. 28, 2 fg. 30, 9
39. Saa minkede de igjen og bleve nedbøiede ved Trængsel, Ulykke og Kummer
5 Mos. 28, 62 fg
40. Han, som udøser Foragt over Fyrster og lader dem fare vild i et uveisomt Ødi
5 Mos. 28, 7. Job 12, 21. 2
41. han ophøiede den Fattige af Elendighed og gjorde Slægterne som Hjorder
5 Mos. 30, 5. Ez. 36, 37 fg. Ps. 113,
42. De Oprigtige se det og glæde sig og al Ondskab lukker sin Mund.
Zef. 3, 14. Ps. 126, 2. 3; 129, 5 fg. Mika 7, 1
43. Hvo der er viis, han agte paa det og mærke paa Herrens Naadegjerninger
Hos. 14, 1

108. Psalme.

David vil prise Gud for al Verden for hans store Miskundhed og Trofasthed (2—6) og beder ham nu komme sit Folk til Hjælp (7). Han har jo givet det den Forjættelse, at det skal eie Landet for bestandig og overvinde Nabofolkene (8—10). Paa Grund af denne Forjættelse udtaler Sangeren sin Forvisning om, at det forestaaende Krigstog mod Edom ved Guds Hjælp, som Folket alene forlader sig paa, skal faa et lykkeligt Udfald (11—14).

1. En Sang, en Psalme af David.
Mit Hjerte er trøstigt, o Gud! Jeg vil synge og lovprise, ja, det skal min Ære*. Ps. 57, 8—12. *d. e. Sj

3. Vaagn op, Harpe og Citar! Jeg
il vække Morgenrøden.
4. Jeg vil prise dig blandt Folkene,
ìerre, og lovsynge dig blandt Folkeslagene.
5. Thi stor over Himmelen er din
Niskundhed, og indtil Skyerne din Tro=
ìsthed.
6. Vis dig høi over Himmelen, o Gud,
g din Ære over al Jorden!
7. Forat dine Elskede maa vorde frelste,
ia hjælp med din høire Haand og bøn=
ìr os! Ps. 60, 7—14.
8. Gud har talt i sin Hellighed. Jeg
l fryde mig; jeg vil uddele Sikem og
ìmaale Sukkots Dal.
9. Mig hører Gilead til, mig hører
tanasse til, og Efra'im er mit Hoveds
ærn, Juda er min Herskerstav.
10. Moab er mit Vaskefad, paa Edom
ster jeg min Sko, over Filister=Land
bler jeg.
11. Hvo vil føre mig til den faste
tad? Hvo leder mig ind til Edom?
12. Mon ikke du, o Gud, som for=
stede os og ikke, o Gud, drog ud med
ìre Hære?
13. Giv os Hjælp mod Fienden, thi
enneskehjælp er forfængelig.
14. Ved Gud skulle vi berede os Vælde,
han skal nedtræde vore Fiender.

109. Psalme.

David klager til Herren over sine ugudelige ender, som gjengjælde hans Kjærlighed med tert Had (1—5). Han beder om, at Guds ret= dige Straf i fuldt Maal særlig maa ramme en dem (6—15), som ved sin ubarmhjertige For= gelse af ham har lagt for Dagen, at han vilde, Forbandelsen skulde komme over ham (16—20). n skildrer derpaa sine store Lidelser (21—25), er Herren om Frelse fra dem (26—29) og lover ville prise ham derfor (30. 31). — Ligesom i 31, og 41 Psalme ligger der ogsaa i denne Psalme Spaadom om Messias's Lidelser ved hans idelige Fiender, navnlig Forræderen Judas ì. G. 1, 20).

1. Til Sangmesteren; af David; en
Psalme.
Min Lovsangs Gud, ti ikke!
Ps. 22, 4; 118, 14.
2. Thi Ugudeligheds Mund og Falsk=
ìs Mund have de opladt imod mig, de
ìe talt med mig med Løgnens Tunge.
Ps. 52, 4 fg. 55, 22. Matt. 26, 59.
3. Og med Hadets Ord have de om=
ìet mig og stridt imod mig uden Aarsag.
4. Til Løn for min Kjærlighed stode
mig imod, og jeg er idel Bøn.

5. Og de lagde Ondt paa mig til Løn for
Godt og Had til Løn for min Kjærlighed.
Ps. 35, 12 fg. 38, 21. Ap. G. 10, 38. 39.
6. Sæt en Ugudelig over ham, og
lad en Anklager staa ved hans høire Haand!
Ps. 69, 23 fg.
7. Naar han dømmes, da lad ham
gaa ud som skyldig, og lad hans Bøn
blive til Synd! Ordsp. 28, 9.
8. Lad hans Dage vorde faa, lad en
Anden faa hans Embede! Ap. G. 1, 20.
9. Lad hans Børn vorde faderløse og
hans Hustru Enke,
10. og lad hans Børn vanke omkring
og tigge, og lad dem gaa ud paa Betleri
fra sine Ruiner!
11. Lad Aagerkarlen kaste Garn ud
efter Alt, hvad han har, og Fremmede
røve hans Arbeides Frugt!
12. Lad ham ikke finde Nogen, som
bevarer Miskundhed imod ham, og lad
Ingen forbarme sig over hans Faderløse!
13. Lad hans Fremtid vorde afskaaren,
deres Navn vorde udslettet i den anden
Slægt! Ps. 37, 38; 21, 11.
14. Hans Fædres Misgjerning vorde
ihukommet hos Herren, og hans Moders
Synd vorde ikke udslettet! 2 Mos. 20, 5.
15. De være altid for Herrens Øine,
og han udrydde deres Ihukommelse af
Jorden, Ps. 34, 17.
16. fordi han ikke kom i Hu at øve
Barmhjertighed, men forfulgte en Mand,
som var fattig og elendig og bedrøvet i
Hjertet, for at dræbe ham.
17. Han elskede Forbandelse, og den kom
over ham; han havde ikke Lyst til Velsig=
nelse, og den blev langt borte fra ham;
18. han iførte sig Forbandelse som sin
Klædning, og den trængte som Vand ind
i hans Indre og som Olje i hans Ben.
19. Lad den være ham som et Klædebon,
hvormed han dækker sig, og som et Bælte,
hvormed han altid omgjorder sig!
20. Dette være mine Modstanderes Løn
fra Herren og deres, som tale Ondt imod
min Sjæl!
21. Og du, Herre Herre, gjør vel imod
mig for dit Navns Skyld! Fordi din
Miskundhed er god, redde du mig!
22. Thi jeg er elendig og fattig, og
mit Hjerte er gjennemboret i mit Indre.
23. Som en Skygge, naar den hælder,
farer jeg hen; jeg bliver jaget bort som
en Græshoppe. Ps. 102, 12.

24. Mine Knæ vakle af Faste, og mit Kjød svinder hen og er uden Fedme.

25. Og jeg er bleven til Spot for dem; de se mig og ryste paa Hovedet. Ps. 22, 8.

26. Hjælp mig, Herre, min Gud, frels mig efter din Miskundhed,

27. saa de maa kjende, at dette er din Haand, at du, Herre, har gjort det! Ps. 59, 14.

28. De forbande, men du velsigner; de reise sig og blive tilskamme, men din Tjener glæder sig.

29. Mine Modstandere skulle iføre sig Forsmædelse og svøbe sig i sin Skam som i en Kappe. Ps. 35, 26.

30. Jeg vil prise Herren saare med min Mund, og midt iblandt Mange vil jeg love ham; Ps. 22, 23.

31. thi han staar ved den Fattiges høire Haand for at frelse ham fra dem, som dømme hans Sjæl. Ps. 16, 8.

110. Psalme.

David forkynder Menigheden, at han i Aanden har hørt, hvorledes Herren har gjort Messias, hans Herre, delagtig i sin Almagt og givet ham Herredømmet over hans Fiender (1. 2), og at Messias eier et helligt Folk, som i villig Lydighed tjener ham i Kampen mod Fienderne, idet Herren har gjort ham til en evig Prest efter Melkisedeks Vis (3. 4). Derefter beskriver han, hvorledes Messias med uimodstaaelig Magt overvinder og nedslaar alle sine Fiender over den vide Jord (5—7).

1. Af David; en Psalme.

Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min høire Haand, indtil jeg faar lagt dine Fiender til Skammel for dine Fødder! Dan. 7, 13. 14. Matt. 22, 44. Ap. G. 2, 34. 35. Ef. 1, 20—22. Hebr. 1, 13. 1 Kor. 15, 25.

2. Din Styrkes Spir skal Herren udrække fra Zion; hersk midt iblandt dine Fiender! Ps. 2, 6. 8. 9.

3. Dit Folk møder villig frem paa din Vældes Dag; i hellig Prydelse kommer din Ungdom til dig, som Dug ud af Morgenrødens Skjød. Mika 5, 6.

4. Herren har svoret, og han skal ikke angre det: Du er Prest evindelig efter Melkisedeks Vis. 1 Mos. 14, 18 fg. Hebr. 5, 6. 10; 6, 20; 7, 17. 21.

5. Herren ved din høire Haand sønderknuser Konger paa sin Vredes Dag. Ps. 2, 5 fg.

6. Han* holder Dom iblandt Hedningerne, fylder op med Lig, sønderknuser Hoveder over den vide Jord. * d. e. Messias. Ps. 45, 4—6; 68, 22. Aab. 19, 11—16.

7. Af Bækken drikker han paa Veien, derfor løfter han Hovedet høit.

111. Psalme.

Sangeren priser Herren for alle de mange og store Velgjerninger, han, den barmhjertige og trofaste Gud, har vist sit Folk (1—9), og lægger det derfor paa Hjertet at frygte ham og holde hans Bud (10).

Halleluja! Jeg vil prise Herren af hele mit Hjerte i de Oprigtiges Raad og i Menigheden. Ps. 9, 2; 109, 30.

2. Store ere Herrens Gjerninger, søgte af alle dem, som have Lyst til dem.

3. Høihed og Herlighed er hans Gjerning, og hans Retfærdighed staar fast evindelig.

4. Han har sørget for, at hans Undergjerninger ihukommes; Herren er naadig og barmhjertig.

5. Han har givet dem Spise, som frygte ham; han kommer sin Pakt i Hu evindelig. Ps. 34, 10; 37, 19.

6. Han har kundgjort sine Gjerningers Kraft for sit Folk, idet han har givet dem Hedningers Arv.

7. Hans Hænders Gjerninger ere Sandhed og Ret, alle hans Bud ere trofaste; Ps. 93, 5.

8. de ere grundfæstede for al Tid, for Evighed, de ere gjorte i Sandhed og Retvished.

9. Han har sendt sit Folk Forløsning, han har forordnet sin Pakt for evig Tid; hans Navn er helligt og forfærdeligt. Es. 54, 10

10. Herrens Frygt er Visdoms Begyndelse; god Forstand have alle de, som gjøre derefter. Hans Pris varer til evi Tid. Ordsp. 1, 7; 9, 10. 1 Tim. 4, 8

112. Psalme.

Sangeren priser dem salige, som frygte Herre og elske hans Bud, og som øve Barmhjertighe mod de Fattige; Herren lønner dem ved rigelig a velsigne dem og bevare dem for alt Ondt, t Harme for de Ugudelige, hvis Ønsker blive uopfyldt (1—10).

Halleluja! Salig er den Mand, som frygter Herren, som har sin store Ly i hans Bud. Ps. 1, 1 fg. 119,

2. Hans Afkom skal være mægtig pa Jorden; de Oprigtiges Slægt skal velsigne Ordsp. 20,

3. Der er Velstand og Rigdom i han Hus, og hans Retfærdighed staar fa evindelig. Ps. 34, 1

4. Der opgaar i Mørket Lys for

)prigtige, for den, som er naadig og barm=
jertig og retfærdig. Ps. 97, 11. Es. 58, 7 fg.
5. Lykkelig er den Mand, som forbar=
ıer sig og laaner ud; han hævder al
n Sag i Dommen.
Ps. 37, 21. 26; 41, 2 fg. Ordsp. 14, 21.
6. Thi han skal ikke rokkes evindelig;
en Retfærdige skal være til en evig
ihukommelse. Ordsp. 10, 30.
7. Han skal ikke frygte for nogen ond
:idende; hans Hjerte er fast, det forlader
g paa Herren. Ps. 91, 9. 10.
8. Hans Hjerte er trygt; han frygter
ke, indtil han ser med Lyst paa sine
iender. Ps. 91, 8; 118, 7.
9. Han har udstrøet, han har givet
e Fattige; hans Retfærdighed staar fast
vindelig, hans Horn skal ophøies med Ære.
Ordsp. 11, 24. 2 Kor. 9, 9. Ps. 89, 18.
10. Den Ugudelige skal se det og harmes,
an skal skjære Tænder og hentæres;
e Ugudeliges Attraa bliver til Intet.
Ps. 37, 12. Job 8, 13. 14; 11, 20. Ordsp. 10, 28.

113. Psalme.

Sangeren opfordrer alle Herrens Tjenere til at
:ise ham (1—3), fordi han, skjønt ophøiet over
lt, dog ser ned til de Ringe og Elendige, kjærlig
ger sig af dem og ophøier dem (4—9).

Halleluja! Lover, I Herrens Tjenere,
lover Herrens Navn! Ps. 134, 1.
2. Herrens Navn være lovet fra nu
f og indtil evig Tid! Dan. 2, 20.
3. Fra Solens Opgang til dens Ned=
ang er Herrens Navn høilovet. Mal. 1, 11.
4. Herren er ophøiet over alle Hed=
inger, hans Ære er over Himlene.
Ps. 148, 13.
5. Hvo er som Herren, vor Gud, der
oner saa høit, 2 Mos. 15, 11.
6. der ser saa dybt ned, i Himlene og
aa Jorden, Ps. 138, 6. Es. 57, 15.
7. der opreiser den Ringe af Støvet,
phøier den Fattige af Skarnet
1 Sam. 2, 8. Luk. 1, 52.
8. for at sætte ham hos Fyrster, hos
t Folks Fyrster, Job 36, 7.
9. han, som lader den ufrugtbare Hu=
ru bo som glad Barnemoder! Halleluja!
Mos. 21, 2. 1 Sam. 1, 20. Luk. 1, 57. Es. 54, 1.
Gal. 4, 27.

114. Psalme.

Sangeren bidner til Trøst for det lidende Israel
n Herrens store Gjerninger dengang, da han førte
Folk ud af Ægypten til Kana'an (1—8).

Da Israel drog ud af Ægypten, Ja=
kobs Hus fra et Folk med fremmed
ungemaal, Ps. 81, 6.
2. da blev Juda hans* Helligdom,
Israel hans Rige. 2 Mos. 19, 5. 6.
* Herrens.
3. Havet saa og flyede, Jordan vendte
om og løb tilbage.
2 Mos. 14, 21 fg. Jos. 3, 14 fg.
4. Bjergene hoppede som Vædere,
Høiene som unge Lam.
5. Hvad er hændt dig, du Hav, at du
flyr, du Jordan, at du vender om og
løber tilbage,
6. I Bjerge, at I hoppe som Vædere,
I Høie, som unge Lam?
7. For Herrens Aasyn bæv, du Jord,
for Jakobs Guds Aasyn,
8. han, som forvandler Klippen til
en Vandsø, den haarde Sten til en
Vandkilde! 2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11.
5 Mos. 8, 15. Es. 48, 21.

115. Psalme.

Sangeren opfordrer Herren til at hjælpe sit Folk
og derved aabenbare sig for Hedningerne som den,
der er den levende, almægtige Gud, medens deres
Guder ere døde og afmægtige Ting, hvis Skjæbne
alle de maa dele, der forlade sig paa dem (1—8).
Derpaa formaner han Israel til at forlade sig paa
Herren (9—11), som sikkert skal velsigne det (12—15),
saa det, af ham holdt ilive, kan prise ham til evig
Tid (16—18).

Ikke os, Herre, ikke os, men dit Navn
give du Ære for din Miskundheds,
for din Trofastheds Skyld!
2. Hvorfor skulle Hedningerne sige:
Hvor er dog deres Gud? Ps. 79, 10.
3. Vor Gud er jo i Himmelen; han
gjør Alt, hvad ham behager. Ps. 135, 6.
4. Deres Afguder ere Sølv og Guld,
et Verk af Menneskehænder. 5 Mos. 4, 28.
Es. 44, 9—20. Ps. 96, 5; 135, 15 fg.
5. De have Mund, men tale ikke; de
have Øine, men se ikke;
6. de have Øren, men høre ikke; de
have Næse, men lugte ikke.
7. Deres Hænder føle ikke, deres Fød=
der gaa ikke; de give ingen Lyd med sin
Strube.
8. Dem lige blive de, der gjøre dem,
hver den, som forlader sig paa dem.
Es. 42, 17.
9. Israel, forlad dig paa Herren!
Han er deres Hjælp og deres Skjold.
Ps. 33, 20.
10. Arons Hus, forlader eder paa
Herren! Han er deres Hjælp og deres
Skjold.
11. I, som frygte Herren, forlader
eder paa Herren! Han er deres Hjælp
og deres Skjold.

12. Herren kom os i Hu; han skal
velsigne, han skal velsigne Israels Hus,
han skal velsigne Arons Hus, Ps. 118, 2 fg.
13. han skal velsigne dem, som frygte
Herren, de Smaa med de Store.
14. Herren formere eder, eder og eders
Børn! 5 Mos. 1, 11.
15. Velsignede være I af Herren,
Himmelens og Jordens Skaber!
16. Himmelen er Herrens Himmel,
men Jorden har han givet Menneskenes
Børn. 1 Mos. 1, 28.
17. De Døde love ikke Herren, ingen
af dem, som fare ned i det Stille;
Ps. 6, 6.
18. men vi skulle love Herren fra nu
af og indtil evig Tid. Halleluja!
Ps. 118, 17.

116. Psalme.

Sangeren erklærer, at han elsker Herren og altid vil paakalde ham, fordi han, den naadige og barmhjertige Gud, dengang, da han i dybeste Nød og Angest raabte til ham om Hjælp, har frelst ham, saa han nu kan være rolig og trøstig (1—9). Han fortæller derpaa, hvorledes han i sin store Elendighed og Angest opgav al Tillid til Mennesker og alene forlod sig paa Herren (10. 11), og taler saa om, hvorledes han offentlig, for hele Menighedens Aasyn, vil takke ham for den store Frelse, som er bleven ham til Del (12—19).

Jeg elsker Herren, thi han hører min
Røst, mine inderlige Bønner. Ps. 18, 2.
2. Thi han har bøiet sit Øre til mig,
og alle mine Dage vil jeg paakalde ham.
3. Dødens Reb havde omspændt mig,
og Dødsrigets Angester havde fundet
mig; Nød og Kummer fandt jeg.
Ps. 18, 5 fg.
4. Men jeg paakaldte Herrens Navn:
Ak Herre, frels min Sjæl!
5. Herren er naadig og retfærdig, og
vor Gud er barmhjertig. Ps. 86, 5; 103, 8.
6. Herren bevarer de Enfoldige; jeg
var elendig, og han frelste mig.
7. Kom igjen, min Sjæl, til din Ro!
Thi Herren har gjort vel imod dig.
Ps. 42, 6; 62, 2 fg.
8. Thi du friede min Sjæl fra Døden,
mit Øie fra Graad, min Fod fra Fald.
Ps. 56, 14.
9. Jeg skal vandre for Herrens Aasyn
i de Levendes Lande.
10. Jeg troede, thi jeg talte; jeg var
saare plaget. 2 Kor. 4, 13.
11. Jeg sagde i min Angest: Hvert
Menneske er en Løgner.
Ps. 118, 8. Rom. 3, 4.

12. Hvormed skal jeg gjengjælde Herren
alle hans Velgjerninger imod mig?
13. Frelsens Kalk vil jeg løfte og paa-
kalde Herrens Navn.
14. Mine Løfter vil jeg betale Herren,
ja, for alt hans Folks Øine. Ps. 22, 26.
15. Kostbar i Herrens Øine er hans
Frommes Død. Ps. 72, 14
16. Ak Herre! Jeg er jo din Tjener
jeg er din Tjener, din Tjenerindes Søn
du har løst mine Baand.
17. Dig vil jeg ofre Takoffer, o
Herrens Navn vil jeg paakalde.
Ps. 66, 13 fg
18. Mine Løfter vil jeg betale Her
ren, ja, for alt hans Folks Øine,
19. i Herrens Huses Forgaarde, mid
i dig, Jerusalem. Halleluja.

117. Psalme.

Sangeren opfordrer alle Hedninger til at lov
Herren for den Miskundhed og Trofasthed, han h
vist sit Folk (1. 2).

Lover Herren, alle Hedninger, pris
ham, alle Folk!
Ps. 72, 17; 98, 4 fg. Rom. 15, 1
2. Thi hans Miskundhed er mægti
over os, og Herrens Trofasthed er t
evig Tid. Halleluja!

118. Psalme.

Israel opfordres til at prise Herren, fordi h
i sin Miskundhed har frelst det, da det i sin N
raabte til ham om Hjælp (1—5). Det udtaler
faste Fortrøstning til ham og sin Forvisning o
at det ved hans Hjælp vil seire over hele d
fiendtlige Verden, som omgiver det (6—12). D
har villet bringe det til Fald, men han har ef
at have tugtet det frelst det ved sin almægti
Kraft og derved fyldt det med Jubel og forvis
det om, at det aldrig skal gaa tilgrunde (13—1
Det vil nu prise ham i Helligdommen for ha
Frelse, hvorved han har forvisset det om det Naade
Under, at det, dette af Hedningerne saa dybt foragt
Folk, skal blive Gudsrigets Hovedhjørnesten (19—2
Det slutter med Bøn om, at Herren vil velsi
dets Gjerning, og med gjentagen Lovprisning
hans Miskundhed (25—29). — Den Spaadom, s
ligger i Folkets Forvisning om at skulle bl
Gudsrigets Hovedhjørnesten, er opfyldt i Chris
(Matt. 21, 42. Ap. G. 4, 11. Ef. 2, 20. 1 Pet. 2, 7).

Priser Herren, thi han er god, ha
Miskundhed varer evindelig. Ps. 106,
2. Israel sige: Hans Miskundhed va
evindelig! Ps. 115, 9 fg. 135, 19.
3. Arons Hus sige: Hans Miskund
varer evindelig!
4. De, som frygte Herren, sige: Ha
Miskundhed varer evindelig!

5. Ud af Trængselen kaldte jeg paa
Herren; Herren svarede mig og førte mig
ud i det Frie. Ps. 107, 6; 18, 20; 31, 9.
6. Herren er med mig, jeg frygter
kke; hvad skulde et Menneske gjøre mig?
Ps. 56, 5. 10. 12. Rom. 8, 31.
7. Herren er med mig, den, som hjælper
nig, og jeg skal se med Lyst paa dem,
er hade mig. Ps. 54, 6. 9.
8. Det er bedre at sætte sin Lid til
erren end at forlade sig paa Mennesker.
Ps. 62, 9. 10.
9. Det er bedre at tage sin Tilflugt
l Herren end at stole paa Fyrster.
Ps. 146, 3 fg.
10. Alle Hedninger omringe mig; i
errens Navn skal jeg hugge dem ned.
11. De omgive mig, ja, de omringe
ig; i Herrens Navn skal jeg hugge
em ned.
12. De omgive mig som Bier, de ud-
ukkes som Ild i Torne; i Herrens Navn
al jeg hugge dem ned.
13. Haardt stødte du* mig, forat jeg
ulde falde; men Herren hjalp mig.
*min Fiende.
14. Herren er min Styrke og Lovsang,
g han blev mig til Frelse.
2 Mos. 15, 2. Es. 12, 2.
15. Der er Lyd af Frelses Jubel i de
etfærdiges Telte; Herrens høire Haand
eder Vælde.
16. Herrens høire Haand ophøier,
errens høire Haand bereder Vælde.
17. Jeg skal ikke dø, men leve og
rtælle Herrens Gjerninger.
Ps. 115, 17. 18. Hab. 1, 12. Matt. 16, 18.
18. Haardt tugtede Herren mig, men
Døden hengav han mig ikke.
19. Oplader for mig Retfærdigheds
orte! Jeg vil gaa ind igjennem dem,
g vil prise Herren. Es. 26, 2.
20. Dette er Herrens Port; de Ret-
rdige skulle gaa ind igjennem den.
21. Jeg vil prise dig, fordi du svarede
ig og blev mig til Frelse.
22. Den Sten, som Bygningsmændene
rskjøde, er bleven til en Hovedhjørnesten.
Matt. 21, 42. Ap. G. 4, 11. Ef. 2, 20. 1 Pet. 2, 7.
23. Af Herren er dette skeet, det er
nderligt for vore Øine.
24. Denne er Dagen, som Herren
ar gjort; lader os fryde os og
æde os paa den!
Es. 49, 8 fg. Aab. 19, 7.
25. O Herre, frels dog! O Herre,
d det dog lykkes!
26. Velsignet være den, som
kommer, i Herrens Navn! Vi
velsigne eder fra Herrens Hus.
Matt. 21, 9; 23, 39.
27. Herren er Gud, og han lod det
blive lyst for os; binder Høitidsofferet
med Reb, indtil [dets Blod kommer paa]
Alterets Horn! 2 Mos. 29, 12. 3 Mos. 4, 18.
28. Du er min Gud, og jeg vil love
dig, min Gud, jeg vil ophøie dig. Ps. 31, 15.
29. Priser Herren, thi han er god, hans
Miskundhed varer evindelig.

119. Psalme.

Sangeren vidner om Guds Ords herlige Egenskaber og Virkninger, om deres salige Tilstand, som rettelig omgaaes dermed, om sin Længsel efter og Glæde i altid at ledes, styrkes og trøstes derved. Dette fremsætter han i 22 Afsnit, hvert paa 8 Vers, efter de hebraiske Bogstavers Tal og Orden.

Salige ere de, hvis Vei er ustraffelig,
som vandre i Herrens Lov.
Ps. 1, 1 fg. 112, 1.
2. Salige ere de, som bevare hans
Vidnesbyrd, som søge ham af hele sit
Hjerte
3. og ikke gjøre Uret, men vandre paa
hans Veie.
4. Du har givet dine Befalinger, forat
man skal holde dem nøie.
5. O, at mine Veie maatte vorde faste,
saa jeg holder dine Forskrifter!
6. Da skal jeg ikke blive tilskamme,
naar jeg giver Agt paa alle dine Bud.
7. Jeg vil prise dig i Hjertets Oprig-
tighed, naar jeg lærer din Retfærdigheds
Love at kjende.
8. Dine Forskrifter vil jeg holde; for-
lad mig ikke saa saare!
9. Hvorved skal den Unge be-
vare sin Sti ren? Ved at holde
sig efter dit Ord.
10. Af hele mit Hjerte har jeg søgt
dig; lad mig ikke fare vild fra dine Bud!
11. I mit Hjerte har jeg gjemt dit
Ord, forat jeg ikke skal synde imod dig.
12. Lovet være du, Herre! Lær mig
dine Forskrifter!
13. Med mine Læber har jeg forkyndt
alle din Munds Love.
14. I dine Vidnesbyrds Vei har jeg
glædet mig, som over al Rigdom.
15. Paa dine Befalinger vil jeg grunde
og betragte dine Stier.
16. I dine Forskrifter forlyster jeg
mig, jeg glemmer ikke dit Ord.
17. Gjør vel imod din Tjener, saa jeg
maa leve! Da vil jeg holde dit Ord.

18. Oplad mine Øine, saa jeg maa skue de underfulde Ting i din Lov!
19. Jeg er en Gjæst paa Jorden; skjul ikke dine Bud for mig! Ps. 39, 13.
20. Min Sjæl er knust, saa jeg længes efter dine Love til enhver Tid.
21. Du har truet de Hovmodige, de Forbandede, som fare vild fra dine Bud. 5 Mos. 27, 26. Gal. 3, 10.
22. Tag Forhaanelse og Foragt bort fra mig! Thi jeg har bevaret dine Vidnesbyrd.
23. Fyrster have ogsaa siddet og talt sammen imod mig; din Tjener grunder paa dine Forskrifter.
24. Dine Vidnesbyrd ere ogsaa min Lyst; de ere mine Raadgivere.
25. **Min** Sjæl er nedtrykt i Støvet; hold mig ilive efter dit Ord!
26. Jeg fortalte dig mine Veie, og du svarede mig; lær mig dine Forskrifter!
27. Lad mig forstaa dine Befalingers Vei! Saa vil jeg grunde paa dine Undergjerninger.
28. Min Sjæl græder af Sorg; reis mig op efter dit Ord!
29. Vend Løgnens Vei bort fra mig, og forund mig din Lov!
30. Trofastheds Vei har jeg udvalgt, dine Love har jeg sat for mig.
31. Jeg hænger ved dine Vidnesbyrd; Herre, lad mig ikke blive tilskamme!
32. Dine Buds Vei vil jeg løbe; thi du frier mit Hjerte fra Angest.
33. **Lær** mig, Herre, dine Forskrifters Vei! Saa vil jeg bevare den indtil Enden.
34. Undervis mig! Saa vil jeg bevare din Lov og holde den af hele mit Hjerte.
35. Led mig frem paa dine Buds Sti! Thi i den har jeg min Lyst.
36. Bøi mit Hjerte til dine Vidnesbyrd og ikke til Vinding! Ps. 141, 4.
37. Vend mine Øine bort fra at se efter Forfængelighed, hold mig ilive paa din Vei!
38. Opfyld for din Tjener dit Ord, som er for dem, der frygte dig!
39. Borttag min Forsmædelse, som jeg frygter for! Thi dine Love ere gode.
40. Se, jeg længes efter dine Befalinger; hold mig ilive ved din Retfærdighed!
41. **Lad** dine Naadegjerninger, Herre, komme over mig, din Frelse efter dit Ord!
42. Jeg vil give den Svar, som forhaaner mig; thi jeg sætter min Lid ti[l] dit Ord.
43. Tag ikke Sandheds Ord saa faa[r] bort fra min Mund! Thi jeg bier pa[a] dine Domme.
44. Jeg vil holde din Lov bestandi[g] evindelig og altid.
45. Lad mig vandre i det Frie! Thi je[g] spørger efter dine Befalinger. Ps. 118,
46. Jeg vil tale om dine Vidnesby[rd] for Konger og skal ikke blive tilskamm[e]. Matt. 10, 18 f
47. Jeg forlyster mig ved dine Bu[d], som jeg elsker.
48. Jeg opløfter mine Hænder til di[ne] Bud, som jeg elsker, og jeg vil grun[de] paa dine Forskrifter.
49. **Kom** i Hu Ordet til din Tjene[r], efterdi du har ladet mig haabe!
50. Det er min Trøst i min Elendi[g]hed, at dit Ord har holdt mig ilive.
51. De Hovmodige have spottet m[ig] saare; fra din Lov er jeg ikke afvegen.
52. Jeg kom dine Domme fra Evigh[ed] i Hu, Herre, og jeg blev trøstet.
53. En brændende Harme har greb[et] mig over de Ugudelige, som forlade d[in] Lov.
54. Dine Forskrifter ere blevne mi[ne] Lovsange i min Udlændigheds Hus.
55. Jeg kom om Natten dit Navn i Hu, Herre, og jeg holdt din Lov.
56. Dette blev mig givet, at jeg h[ar] bevaret dine Befalinger.
57. **Herren** er min Del, sagde jeg, i[t] jeg holdt dine Ord. Ps. 16, 5; 73, 25. 26. Begr. 3,
58. Jeg bønfaldt dig af hele mit Hjer[te]; Vær mig naadig efter dit Ord!
59. Jeg eftertænkte mine Veie og ven[dte] mine Fødder til dine Vidnesbyrd.
60. Jeg hastede og tøvede ikke med [at] holde dine Bud.
61. De Ugudeliges Strikker have o[m]spændt mig, din Lov har jeg ikke gle[mt].
62. Midt om Natten staar jeg op [for] at prise dig for din Retfærdigheds Lo[ve]. Ps. 4
63. Jeg holder mig til alle dem, [som] frygte dig, og som holde dine Befaling[er].
64. Jorden er fuld af din Miskun[d]hed, Herre; lær mig dine Forskrifter! Ps. 33
65. **Du** har gjort vel imod din Tjen[er], Herre, efter dit Ord.
66. Lær mig god Skjønsomhed og In[d]sigt! Thi jeg tror paa dine Bud.

67 Førend jeg blev ydmyget, for jeg
ild; men nu holder jeg dit Ord.
68. Du er god og gjør Godt; lær mig
ine Forskrifter!
69. De Hovmodige have spundet Løgn
mmen imod mig; jeg holder dine Be-
linger af hele mit Hjerte.
70. Deres Hjerte er som en Fedt-
ump; jeg forlyster mig ved din Lov.
Ps. 17, 10.
71. Det var mig godt, at jeg blev
myget, forat jeg kunde lære dine For-
ifter.
72. Din Munds Lov er mig bedre
d tusinde Stykker Guld og Sølv.
V. 127. Ps. 19, 11.
73. Dine Hænder have gjort mig og
redt mig; giv mig Forstand, forat jeg
a lære dine Bud! Ps. 139, 13.
74. De, som frygte dig, skulle se mig
glæde sig; thi jeg venter paa dit Ord.
Ps. 34, 3.
75. Jeg ved, Herre, at dine Domme
Retfærdighed, og i Trofasthed har du
myget mig.
76. Lad dog din Miskundhed være til
n Trøst efter dit Ord til din Tjener!
77. Lad din Miskundhed komme over
g, forat jeg maa leve! Thi din Lov
min Forlystelse.
78. Lad de Hovmodige blive tilskamme!
i de have trykket mig ned uden Aarsag;
grunder paa dine Befalinger.
9. Lad dem vende tilbage til mig, dem,
frygte dig og kjende dine Vidnesbyrd!
0. Lad mit Hjerte være ustraffeligt
dine Forskrifter, forat jeg ikke skal
de tilskamme!
1. Min Sjæl vansmægter af Længsel
r din Frelse; jeg venter paa dit Ord.
2. Mine Øine vansmægte af Længsel
r dit Ord, idet jeg siger: Naar vil
trøste mig?
3. Thi jeg er som en Læderflaske i
g*; dine Forskrifter glemmer jeg ikke.
* d. e. jeg tørres hen.
4. Hvor mange ere vel din Tjeners
ge? Naar vil du holde Dom over
e Forfølgere? Ps. 39 6.
5. De Hovmodige have gravet Grave
mig, de, som ikke skikke sig efter din Lov.
6. Alle dine Bud ere Trofasthed; uden
sag forfølge de mig; hjælp mig!
7. Paa Lidet nær have de tilintet-
t mig i Landet; men jeg har ikke
adt dine Befalinger.
8. Hold mig ilive efter din Miskund-
hed! Saa vil jeg bevare din Munds
Vidnesbyrd.
89. Til evig Tid, Herre, staar dit Ord
fast i Himmelen.
Ps. 89, 3. Es. 40, 8. Luk. 21, 33.
90. Fra Slægt til Slægt varer din
Trofasthed; du grundfæstede Jorden, og
den stod der.
91. Til at udføre dine Domme staa
de* der end idag; thi alle Ting ere dine
Tjenere. *Himmelen og Jorden.
92. Dersom din Lov ikke havde
været min Lyst, var jeg omkom-
men i min Elendighed.
93. Til evig Tid skal jeg ikke glemme
dine Befalinger; thi ved dem har du
holdt mig ilive.
94. Din er jeg, frels mig! Thi jeg
har søgt hen til dine Befalinger.
95. De Ugudelige have biet paa mig
for at ødelægge mig; jeg giver Agt paa
dine Vidnesbyrd. Ps. 56, 7.
96. Paa al Fuldkommenhed har jeg
seet en Ende, men dit Bud strækker sig
saare vidt.
97. Hvor har jeg din Lov kjær! Den
hele Dag grunder jeg paa den.
98. Dine Bud gjøre mig visere end
mine Fiender; thi til evig Tid eier jeg dem.
99. Jeg er bleven klogere end alle
mine Lærere; thi jeg grunder paa dine
Vidnesbyrd.
100. Jeg er forstandigere end de Gamle;
thi jeg har bevaret dine Befalinger.
101. Fra enhver ond Sti har jeg
holdt mine Fødder borte, forat jeg kunde
holde dit Ord.
102. Fra dine Love er jeg ikke afveget;
thi du har lært mig.
103. Hvor ere dine Ord søde for min
Gane, mere end Honning for min Mund!
Ps. 19, 11.
104. Af dine Befalinger faar jeg For-
stand; derfor hader jeg al Løgnens Sti.
Ps. 19, 8.
105. Dit Ord er en Lygte for min
Fod og et Lys for min Sti.
Ps. 19, 9. Ordsp. 6, 23. 2 Pet. 1, 19.
106. Jeg har svoret, og jeg har holdt
det, at bevare din Retfærdigheds Love.
107. Jeg er saare nedbøiet; Herre,
hold mig ilive efter dit Ord!
108. Lad dog min Munds frivillige
Offere behage dig, Herre, og lær mig
dine Love! Ps. 19, 15.
109. Jeg gaar altid med Livet i Hæn-
derne, men din Lov har jeg ikke glemt,

110. De Ugudelige have lagt Snare for mig, men jeg har ikke forvildet mig fra dine Befalinger.
111. Jeg har faaet dine Vidnesbyrd i Eie evindelig; thi de ere mit Hjertes Glæde.
112. Jeg har bøiet mit Hjerte til at gjøre efter dine Forskrifter evindelig, indtil Enden.
113. De Tvesindede hader jeg, men din Lov elsker jeg. Jak. 1, 8.
114. Du er mit Skjul og mit Skjold, jeg venter paa dit Ord.
115. Viger fra mig, I, som gjøre Ondt, forat jeg maa holde min Guds Bud!
116. Hold mig oppe efter dit Ord, forat jeg maa leve, og lad mig ikke blive tilskamme med mit Haab!
117. Støt mig, saa jeg maa blive frelst! Da vil jeg altid skue med Lyst paa dine Forskrifter.
118. Du agter for Intet alle dem, som fare vild fra dine Forskrifter; thi deres Svig er forgjæves.
119. Som Slagger bortrydder du alle Ugudelige paa Jorden; derfor elsker jeg dine Vidnesbyrd.
120. Af Skræk for dig gyser min Krop, og jeg frygter for dine Domme.
121. Jeg har øvet Ret og Retfærdighed; du vil ikke overgive mig til mine Undertrykkere.
122. Gaa i Borgen for din Tjener, forat det maa gaa ham vel! Lad ikke de Hovmodige undertrykke mig!
123. Mine Øine vansmægte af Længsel efter din Frelse og efter din Retfærdigheds Ord.
124. Gjør med din Tjener efter din Miskundhed, og lær mig dine Forskrifter!
125. Jeg er din Tjener; undervis mig, saa jeg maa kjende dine Vidnesbyrd!
126. Det er Tid for Herren at handle; de have brudt din Lov.
127. Derfor elsker jeg dine Bud mere end Guld og mere end fint Guld. V. 72.
128. Derfor holder jeg alle Befalinger om alle Ting for at være rette; jeg hader al Løgnens Sti.
129. Underfulde ere dine Vidnesbyrd; derfor bevarer min Sjæl dem.
130. Dine Ords Aabenbaring oplyser, den gjør Enfoldige forstandige.
131. Jeg aabnede min Mund og higede; thi jeg længedes efter dine Bud.
132. Vend dig til mig og vær mig naadig, som billigt er mod dem, der elske dit Navn!
133. Befæst mine Trin i dit Ord, og lad ingen Uret herske over mig! 1 Mos. 4, 7. Ps. 19, 14
134. Forløs mig fra Menneskers Vold Saa vil jeg holde dine Befalinger.
135. Lad dit Aasyn lyse for din Tjener og lær mig dine Forskrifter! Ps. 80, 4
136. Mine Øine henflyde i Vandstrømm over dem, som ikke holde din Lov.
137. Du er retfærdig, Herre, og din Domme ere retvise. 5 Mos. 32,
138. Du har forordnet dine Vidnes byrd i Retfærdighed og stor Trofasthed
139. Min Nidkjærhed har fortæret mig fordi mine Modstandere have glemt din Ord. Ps. 69, 1
140. Dit Ord er saare lutret, og di Tjener elsker det. Ps. 12, 7; 19,
141. Jeg er liden og foragtet; je har ikke glemt dine Befalinger.
142. Din Retfærdighed er en evi Retfærdighed, og din Lov er Sandhe
143. Nød og Trængsel fandt mig dine Bud ere min Lyst.
144. Dine Vidnesbyrd ere retfærdi til evig Tid; undervis mig, forat j maa leve!
145. Jeg raaber af hele mit Hjert svar mig, Herre! Jeg vil bevare di Forskrifter.
146. Jeg raaber til dig, frels mi Saa vil jeg holde dine Vidnesbyrd.
147. Jeg var aarle oppe i Morge dæmringen og raabte om Hjælp; j ventede paa dine Ord. Ps. 5, 4; 88,
148. Mine Øine vare oppe før Nat vagterne, forat jeg kunde grunde p dit Ord. Ps. 63
149. Hør min Røst efter din Miskundh Herre, hold mig ilive efter dine Lo
150. De ere komne nær, som jage ef Udaad; fra din Lov ere de komne langt bo
151. Du er nær, Herre, og alle d Bud ere Sandhed.
152. For længe siden har jeg erkje af dine Vidnesbyrd, at du har grun dem for evig Tid.
153. Se min Elendighed og udfri m Thi jeg har ikke glemt din Lov.
154. Før min Sag og forløs m hold mig ilive efter dit Ord!
155. Frelse er langt borte fra Ugudelige; thi de søge ikke hen til d Forskrifter.

156. Din Miskundhed er stor, o Herre; hold mig ilive efter dine Domme!

157. Mange ere mine Forfølgere og mine Modstandere; jeg er ikke afvegen fra dine Vidnesbyrd.

158. Jeg saa de Troløse og væmmedes, dem, som ikke holdt dit Ord.

159. Se, at jeg har elsket dine Befalinger! Herre, hold mig ilive efter din Miskundhed!

160. Summen af dit Ord er Sandhed, og til evig Tid staar al din Retfærdigheds Lov fast.

161. Fyrster forfulgte mig uden Aarsag, men mit Hjerte frygtede for dine Ord.

162. Jeg glæder mig over dit Ord som En, der finder meget Bytte.

163. Løgn har jeg hadet og afskyet, din Lov har jeg elsket.

164. Syv Gange om Dagen har jeg priset dig for din Retfærdigheds Love.

165. Megen Fred have de, som elske din Lov, og der er intet Anstød for dem.

166. Jeg har ventet paa din Frelse, Herre, og jeg har holdt dine Bud.

167. Min Sjæl har holdt dine Vidnesbyrd, og jeg elskede dem saare.

168. Jeg har holdt dine Befalinger og dine Vidnesbyrd; thi alle mine Veie ere for dit Aasyn.

169. Lad mit Klageraab komme nær for dit Aasyn, o Herre! Undervis mig efter dit Ord!

170. Lad min inderlige Bøn komme for dit Aasyn! Frels mig efter dit Ord!

171. Mine Læber skulle lade Pris udstrømme; thi du lærer mig dine Forskrifter.

172. Min Tunge skal synge om dit Ord; thi alle dine Bud ere Retfærdighed.

173. Lad din Haand være mig til Hjælp! Thi jeg har udvalgt dine Befalinger.

174. Jeg længes efter din Frelse, Herre, og din Lov er min Lyst.

175. Lad min Sjæl leve og love dig, og lad dine Domme hjælpe mig!

176. Jeg er faren vild; opsøg din Tjener som et fortabt Faar! Thi jeg har ikke glemt dine Bud.
Es. 53, 6. Jer. 50, 6.

120. Psalme.

Israel beder Herren, som før har bønhørt det i dets Nød, ogsaa nu komme det til Hjælp ved at straffe dets bagtalerske Naboer og er forvisset om, at han vil gjøre det (1—4). Selv fredeligsindet, maa det føre bitter Klage over deres ufredsommelige og fiendtlige Sind og Færd (5—7).

1. En Sang ved Festreiserne.

Til Herren raabte jeg i min Nød, og han svarede mig.

2. Herre, fri min Sjæl fra en løgnagtig Læbe, fra en svigefuld Tunge!

3. Hvad vil han give dig, og hvad vil han ydermere give dig, du svigefulde Tunge?

4. Den Vældiges skarpe Pile tillige med Gløder af Gyvelbusken*. Ps. 7, 14.

*d. e. fordærvende og smertefulde Straffe.

5. Ve mig, at jeg lever som fremmed iblandt Mesek, at jeg bor ved Kedars Telte*!

*d. e. iblandt Mennesker, der ligne de stridslystne og rovgjerrige Folkeslag Mesek og Kedar; 1 Mos. 10, 2; 25, 13. Ez. 38, 2.

6. Længe nok har min Sjæl boet hos dem, som hade Fred.

7. Jeg er bare Fred, men naar jeg taler, ere de færdige til Krig.

121. Psalme.

Israel forventer tillidsfuldt Hjælp fra Herren, som altid vil vaage over det og bevare det fra alt Ondt (1—8).

1. En Sang ved Festreiserne.

Jeg opløfter mine Øine til Bjergene, hvorfra skal min Hjælp komme?
Ps. 123, 1.

2. Min Hjælp kommer fra Herren, Himmelens og Jordens Skaber.

3. Han skal ingenlunde lade din Fod vakle, din Vogter skal ingenlunde slumre.

4. Se, han slumrer ikke og sover ikke, Israels Vogter.

5. Herren er din Vogter, Herren er din Skygge ved din høire Haand.

6. Om Dagen skal Solen ikke stikke dig, ei heller Maanen om Natten. Es. 4, 6.

7. Herren skal bevare dig fra alt Ondt, han skal bevare din Sjæl.

8. Herren skal bevare din Udgang og din Indgang fra nu af og indtil evig Tid. 5 Mos. 28, 6.

122. Psalme.

David udtaler sin Glæde over at kunne deltage i Festreiserne til Jerusalem, priser Stadens Herlighed, opfordrer til Bøn for dens Vel og beder selv derom (1—9).

1. En Sang ved Festreiserne; af David.

Jeg glæder mig ved dem, som sige til mig: Vi ville gaa til Herrens Hus.

2. Vore Fødder staa i dine Porte, Jerusalem!

3. Jerusalem, du Velbyggede, lig en Stad, som er tæt sammenføiet, Ps. 48, 13. 14.

4. hvor Stammerne drage op, Herrens Stammer, efter en Lov for Israel, for at prise Herrens Navn! 2 Mos. 23, 17.

5. Thi der ere Stole satte til Dom, Davids Huses Stole. 5 Mos. 17, 8 fg.

6. Beder om Jerusalems Fred! Ro finde de, som elske dig!

7. Der være Fred inden din Vold, Ro i dine Paladser!

8. For mine Brødres og mine Venners Skyld vil jeg sige: Fred være i dig!

9. For Herrens, vor Guds, Huses Skyld vil jeg søge dit Bedste.

123. Psalme.

Israel ser med Længsel op til Herren i Forventning om hans naadige Hjælp (1. 2); det beder om saadan Hjælp mod sine hovmodige Fiender, som alt længe have overøst det med Foragt og Spot (3. 4).

1. En Sang ved Festreiserne.

Til dig opløfter jeg mine Øine, du, som troner i Himmelen!

2. Se, ligesom Tjeneres Øine se hen til deres Herrers Haand, ligesom en Tjenestepiges Øine se hen til hendes Frues Haand, saa se vore Øine hen til Herren, vor Gud, indtil han vorder os naadig.

3. **Vær** os naadig, Herre, vær os naadig! Thi vi ere saare mættede med Foragt;

4. saare mættet er vor Sjæl bleven med de Trygges Spot, med de Stoltes Foragt.

124. Psalme.

David opfordrer Israel til at bekjende, at det alene ved Herrens Hjælp er blevet frelst fra den Undergang, hvormed dets Fiender have truet det (1—5). Folket priser Herren for hans Frelse (6. 7) og udtaler, at det alene forlader sig paa hans Hjælp (8).

1. En Sang ved Festreiserne; af David.

Havde ikke Herren været med os (saa sige dog Israel!)

2. havde ikke Herren været med os, der Menneskene stode op imod os,

3. da havde de opslugt os levende, der deres Vrede var optændt imod os, Ps. 94, 17.

4. da havde Vandene overskyllet os, en Strøm var gaaet over vor Sjæl,

5. da vare de gangne over vor Sjæl, de stolte Vande. Ps. 69, 16.

6. **Lovet** være Herren, som ikke gav os hen til et Rov for deres Tænder!

7. Vor Sjæl er undsluppen som en Fugl af Fuglefængernes Snare; Snaren er sønderreven, og vi ere undslupne.

8. **Vor** Hjælp er i Herrens Navn, som gjorde Himmel og Jord. Ps. 121, 2; 146, 5. 6.

125. Psalme.

Sangeren vidner om, at Guds Folk, naar det forlader sig paa Herren, aldrig vil gaa tilgrunde, men stedse blive beskyttet af ham, sin stærke Gud; Verdensmagtens Herredømme kan nemlig ikke vare al Tid, da de Fromme ellers vilde fristes til Frafald (1—3). Han beder, at Herren vil velsigne de Fromme, og forkynder de Ugudelige i Folket Guds Straf (4. 5).

1. En Sang ved Festreiserne.

De, som forlade sig paa Herren, ere som Zions Bjerg, der ikke rokkes, men staar evindelig. Ps. 46, 6. Ordsp. 10, 25.

2. Trindt omkring Jerusalem er der Bjerge, og Herren er trindt om sit Folk fra nu af og indtil evig Tid. Ps. 34, 8.

3. Thi Ugudelighedens Spir skal ikke hvile paa de Retfærdiges Lod, forat ikke de Retfærdige skulle udrække sine Hænder til Uretfærdighed.

4. **Gjør** Godt, Herre, mod de Gode, mod dem, som ere oprigtige i sine Hjerter!

5. Men dem, som bøie af til sine krogede Veie, skal Herren lade fare her med dem, som øve Uret. Fred være over Israel!

126. Psalme.

Israel bekjender med Tak, at Herren har fyldt det med jublende Glæde dengang, da han udfriede det af dets Fangenskab (i Babel) (1—3); det beder ham nu fuldende det begyndte Forløsningsverk (4) og udtaler sin Forvisning om, at han ved at gjøre dette vil omskifte dets Bedrøvelse til Glæde (5. 6).

1. En Sang ved Festreiserne.

Da Herren lod Zions Fanger vende tilbage, vare vi som Drømmende; Ps. 14, 7

2. da fyldtes vor Mund med Latter og vor Tunge med Jubel, da sagde man iblandt Hedningerne: Store Ting har Herren gjort imod disse.

3. Store Ting har Herren gjort imod os; vi bleve glade.

4. **Herre**, lad vore Fanger vende tilbage ligesom Bække i Sydlandet*!

* ligesom disse efter at have været udtørrede Heden atter fyldes, naar Herren sender Regn

5. **De, som saa med Graad skulle høste med Fryderaab.** Matt. 5, 4. Luk. 6, 2[illegible]

6. De gaa og græde, bærende den Sæd, de udstrø; de komme hjem med Fryderaab, bærende sine Kornbaand.

127. Psalme.

Salomo lærer, at alt menneskeligt Arbeide uden Herrens Hjælp er frugtesløst, og at han velsigner Sine med alt Godt (1—5).

1. En Sang ved Festreiserne; af Salomo.
Dersom Herren ikke bygger Huset, arbeide de forgjæves, som bygge paa det; dersom Herren ikke vogter Staden, vaager Vægteren forgjæves. 1 Kor. 3, 7.
2. Det er forgjæves, at I staa aarle op, sætte eder silde ned, æde Møisommeligheds Brød; det Samme giver han sin Ven isøvne. Ordsp. 10, 22.
3. Se, Børn ere Herrens Gave, Livsfrugt er en Løn. 1 Mos. 33, 5; 48, 9.
4. Som Pile i den Vældiges Haand, saa ere Ungdoms Sønner.
5. Lyksalig er den Mand, som har sit Kogger fuldt af dem; de blive ikke tilskamme, naar de tale med Fiender i Porten.

128. Psalme.

Den Gudfrygtige prises lykkelig, fordi Herren velsigner ham i al hans Gjerning og Vilkaar (1—6).

1. En Sang ved Festreiserne.
Lyksalig er hver den, som frygter Herren, som vandrer paa hans Veie. Ps. 119, 1.
2. Dine Hænders Erhverv skal du nyde; yksalig er du, og det gaar dig vel.
3. Din Hustru er som et frugtbart intræ i dit Huses inderste Rum, dine ørn som Oljekviste rundt om dit Bord.
4. Se, saaledes bliver den Mand velgnet, som frygter Herren.
5. Herren skal velsigne dig fra Zion, g du skal skue med Lyst Jerusalems ykke alle dit Livs Dage. Ps. 134, 3.
6. Og du skal se Børn af dine Børn. red være over Israel!

129. Psalme.

Sangeren opfordrer Israel til at bekjende, at rren har frelst det fra dets mange og store ængsler (1—4), og knytter hertil det Haab, at e dets Fiender skulle blive tilskamme og gaa tilunde (5—8).

1. En Sang ved Festreiserne.
Meget have de trængt mig fra min Ungdom af (saa sige Israel!),
2. meget have de trængt mig fra min Ungdom af; dog have de ikke faaet Overhaand over mig.
3. Min Ryg have Plogmænd pløiet, de have draget sine Furer lange.
4. Herren er retfærdig, han har afhugget de Ugudeliges Reb.
5. De skulle blive tilskamme og vige tilbage, alle de, som hade Zion,
6. de skulle blive som Græs paa Tagene, der er hentørret, førend man oprykker det,
7. hvormed Høstmanden ikke fylder sin Haand, ei heller den, som binder Kornbaand, sit Fang.
8. Og de, som gaa forbi, sige ikke: Herrens Velsignelse være over eder, vi velsigne eder i Herrens Navn!

130. Psalme.

Sangeren lader Israel i sin store Trængsel bonfalde Herren om Syndernes Forladelse og Udfrielse af Nøden (1—4) og udtale sin længselsfulde Forventning om Frelse (5. 6). Han slutter med at formane det til fremdeles at vente paa Herren, som ganske vist skal forløse det fra alle dets Synder (7. 8).

1. En Sang ved Festreiserne.
Af det Dybe kalder jeg paa dig, Herre! Ps. 69, 3.
2. Herre, hør paa min Røst, lad dine Øren mærke paa mine inderlige Bønners Røst!
3. Dersom du, Herre, vil gjemme paa Misgjerninger, Herre, hvo kan da blive staaende? Job 14, 17. Hos. 13, 12. Ps. 143, 2.
4. Thi hos dig er Forladelsen, forat du maa frygtes. Dan. 9, 9.
5. Jeg bier efter Herren, min Sjæl bier, og jeg venter paa hans Ord. Ps. 27, 14.
6. Min Sjæl venter paa Herren mere end Vægtere paa Morgenen, Vægtere paa Morgenen.
7. Vent, Israel, paa Herren! Thi hos Herren er Miskundheden, og megen Forløsning er hos ham,
8. og han skal forløse Israel fra alle dets Misgjerninger.

131. Psalme.

David vidner om, at han ydmygt har opgivet alle høie Tanker og høitflyvende Planer og givet sig ganske hen i Herrens Vilje (1. 2), og formaner Israel til altid at forlade sig paa ham (3).

1. En Sang ved Festreiserne; af David.
Herre! Mit Hjerte er ikke hovmodigt, og mine Øine ere ikke høie, og jeg

vandrer ikke i Ting, som ere mig for store og for underlige. Ps. 18, 28.

2. Sandelig, jeg har bragt min Sjæl til at være stille og tie ligesom et afvant Barn hos sin Moder; som det afvante Barn er min Sjæl hos mig.

3. Vent, Israel, paa Herren fra nu af og indtil evig Tid!

132. Psalme.

Sangeren minder Herren om Davids nidkjære og med Held kronede Stræben efter at bringe hans Helligdom til dens rette Plads i Israel (1—9) og beder ham opfylde paa Davids Slægt de Forjættelser, han har givet ham, fordi han ved den vil velsigne Zion, som han har udvalgt til sin evige Bolig, Forjættelser, der sigte til Messias og hans Rige (10—18).

1. En Sang ved Festreiserne.

Herre, kom David al hans Møie i Hu,

2. ham, som svor Herren, gav Jakobs Vældige det Løfte:

3. Jeg vil ikke gaa ind i mit Huses Telt, jeg vil ikke stige op paa min Sengs Leie, 2 Sam. 7, 2.

4. jeg vil ikke unde mine Øine Søvn, mine Øienlaag Slummer,

5. førend jeg finder et Sted for Herren, en Bolig for Jakobs Vældige!

6. Se, vi hørte om den* i Efrata**, vi fandt den paa Skovens Mark***.

* d. e. Paktens Ark. ** 1 Mos. 35, 19. *** Kirjat Jearim. 1 Sam. 6, 21; 7, 1. 2 Sam. 6, 3 fg.

7. Vi ville komme til hans Bolig, vi ville tilbede for hans Fødders Skammel.

8. Staa op, Herre, og drag til dit Hvilested, du og din Styrkes Ark! 2 Krøn. 6, 41. 42.

9. Lad dine Prester klæde sig i Retfærdighed og dine Fromme raabe med Fryd!

10. For Davids, din Tjeners, Skyld vise du ikke din Salvedes Aasyn tilbage!

11. Herren har tilsvoret David Sandhed, hvorfra han ikke vil vige: Af dit Livs Frugt vil jeg sætte paa din Trone; 2 Sam. 7, 11 fg. Ps. 89, 3—5. Ap. G. 2, 30.

12. dersom dine Børn holde min Pakt og mine Vidnesbyrd, som jeg vil lære dem, da skulle ogsaa deres Børn stedse og altid sidde paa din Trone.

13. Thi Herren har udkaaret Zion, har begjæret det til sin Bolig:

14. Dette er mit Hvilested til evig Tid; her vil jeg bo, fordi jeg har begjæret det. Ps. 68, 17.

15. Dets Spise vil jeg velsigne, dets Fattige vil jeg mætte med Brød,

16. og dets Prester vil jeg klæde i Frelse, og dets Fromme skulle raabe med Fryd

17. Der vil jeg lade et Horn oppokse for David, berede en Lampe for min Salvede 1 Sam. 2, 10. Luk. 1, 69. Ps. 18, 29

18. Hans Fiender vil jeg klæde i Skam men paa ham skal hans Krone straale

133. Psalme.

David priser den broderlige Endrægtigheds Liflig hed og den Velsignelse, den bringer over Menig heden (1—3).

1. En Sang ved Festreiserne; af Davi

Se, hvor godt og hvor lifligt det e at Brødre ogsaa bo sammen!

2. Det er som den gode Olje pa Hovedet, der flyder ned paa Skjægge Arons Skjæg, der flyder ned paa Søn men af hans Klædebon, 3 Mos. 8, 1

3. som Hermons-Dug, der flyder n paa Zions Bjerg; thi der har Herre forordnet Velsignelsen, Liv indtil evig Ti

134. Psalme.

Herrens Tjenere i Templet opfordres til at lo ham (1. 2). Folket tilønskes Herrens Velsignelse (

1. En Sang ved Festreiserne.

Se, lover Herren, alle I Herrens Tjene I, som staa i Herrens Hus om Na terne! Ps. 92, 2.

2. Opløfter eders Hænder til Helli dommen og lover Herren!

3. Herren velsigne dig fra Zion, h som gjorde Himmel og Jord! 4 Mos. 6, 24. Ps. 121,

135. Psalme.

Sangeren opfordrer Herrens Tjenere, Isra Folk, til at prise ham (1—4) for den Storhed Magt, som han baade aabenbarer i Naturen fordums Dage har aabenbaret i sine Domme sit Folks Fiender (5—12). Han udtaler sin visning om, at Herren, som altid er den Sam ogsaa i Fremtiden vil frelse sit Folk (13. medens Hedningerne, som dyrke døde, afmæg Afguder, skulle blive disse lige (15—18), og slutter med at fornye sin Opfordring til Israel (19—

Halleluja! Lover Herrens Navn, lo I Herrens Tjenere,

2. I, som staa i Herrens Hus, i Guds Huses Forgaarde!

3. Lover Herren, thi Herren er g lovsynger hans Navn, thi det er lifl Ps. 14

4. Thi Herren har udvalgt sig Ja Israel til sin Eiendom. 2 Mos. 1

5. Jeg ved, at Herren er stor, og Herre større end alle Guder. Ps. 8

6. Herren gjør Alt, hvad ham behager,
i Himmelen og paa Jorden, i Havene
og i alle Dyb, Ps. 115, 3.
7. han, som lader Dunster opstige fra
Jordens Ende, gjør Lyn til Regn, fører
Vind ud af sine Forraadskamre,
Jer. 10, 13.
8. han, som slog de Førstefødte i
Ægypten, baade Mennesker og Kvæg,
2 Mos. 12, 29.
9. som sendte Tegn og Undere midt i
dig, Ægypten, mod Farao og mod alle
hans Tjenere, 2 Mos. 7—10.
10. han, som slog mange Hedningefolk
og ihjelslog mægtige Konger, Ps. 136, 17. 18.
11. Sihon, Amoriternes Konge, og Og,
Basans Konge, og alle Kana'ans Kongeriger,
4 Mos. 21, 21—24. 33—35. Jos. 12.
12. og gav deres Land til Arv, gav
Israel, sit Folk, det til Arv. Jos. 11, 23.
13. Herre, dit Navn bliver til evig
Tid, Herre, din Ihukommelse fra Slægt
til Slægt. Ps. 102, 13.
14. Thi Herren skal dømme sit Folk,
og det skal gjøre ham ondt for hans
Tjenere. 5 Mos. 32, 36.
15. Hedningernes Afguder ere Sølv
og Guld, et Verk af Menneskers Hænder.
Ps. 115, 4 fg.
16. De have Mund, men tale ikke; de
have Øine, men se ikke;
17. de have Øren, men høre ikke, og
der er ingen Aande i deres Mund.
18. Dem lige blive de, der gjøre dem,
hver den, som forlader sig paa dem.
19. Israels Hus, lover Herren! Arons
Hus, lover Herren!
20. Levis Hus, lover Herren! I, som
frygte Herren, lover Herren!
21. Lovet være Herren fra Zion, han,
som bor i Jerusalem! Halleluja!

136. Psalme.

Israel opfordres til at prise Herren for hans evige Godhed og Miskundhed (1—3), den, han har aabenbaret i Verdens Skabelse (4—9), i de herlige Gjerninger, han i Fortiden har gjort mod sit Folk (10—22), i den Forløsning, han nylig har ladet blive det til Del (Forløsningen fra Babel) (23. 24), og i Forsørgelsen af alle sine Skabninger (25. 26).

Priser Herren! Thi han er god, hans
Miskundhed varer evindelig.
2. Priser Gudernes Gud, thi hans
Miskundhed varer evindelig. 5 Mos. 10, 17.
3. Priser Herrernes Herre, thi hans
Miskundhed varer evindelig.
4. Ham, som alene gjør store Under-
gjerninger, thi hans Miskundhed varer
evindelig. Ps. 86, 10.
5. Ham, som gjorde Himmelen med
Forstand, thi hans Miskundhed varer
evindelig. 1 Mos. 1, 6 fg.
6. Ham, som udstrakte Jorden over
Vandene, thi hans Miskundhed varer
evindelig. 1 Mos. 1, 9. Ps. 24, 2.
7. Ham, som gjorde de store Lys, thi
hans Miskundhed varer evindelig,
1 Mos. 1, 14 fg.
8. Solen til at herske over Dagen, thi
hans Miskundhed varer evindelig,
9. Maanen og Stjernerne til at herske
over Natten, thi hans Miskundhed varer
evindelig.
10. Ham, som slog Ægypterne i deres
Førstefødte, thi hans Miskundhed varer
evindelig, Ps. 135, 8.
11. og førte Israel ud af deres Midte,
thi hans Miskundhed varer evindelig,
2 Mos. 12, 41.
12. med stærk Haand og med udrakt
Arm, thi hans Miskundhed varer evin-
delig.
13. Ham, som skar det røde Hav i
Stykker, thi hans Miskundhed varer
evindelig, 2 Mos. 14, 21 fg.
14. og lod Israel gaa midt igjennem
det, thi hans Miskundhed varer evindelig,
15. og kastede Farao og hans Hær i
det røde Hav, thi hans Miskundhed varer
evindelig.
16. Ham, som førte sit Folk igjennem
Ørkenen, thi hans Miskundhed varer
evindelig.
17. Ham, som slog store Konger, thi
hans Miskundhed varer evindelig,
Ps. 135, 10 fg.
18. og ihjelslog herlige Konger, thi
hans Miskundhed varer evindelig,
19. Sihon, Amoriternes Konge, thi
hans Miskundhed varer evindelig,
20. og Og, Basans Konge, thi hans
Miskundhed varer evindelig,
21. og gav deres Land til Arv, thi
hans Miskundhed varer evindelig,
22. gav Israel, sin Tjener, det til Arv,
thi hans Miskundhed varer evindelig.
23. Ham, som kom os i Hu i vor
Fornedrelse, thi hans Miskundhed varer
evindelig, 2 Mos. 2, 24; 3, 7. 8.
24. og rev os ud af vore Fienders Vold,
thi hans Miskundhed varer evindelig.
25. Ham, som giver alt Kjød Føde,
thi hans Miskundhed varer evindelig.
Ps. 104, 27 fg.

26. Priser Himmelens Gud, thi hans Miskundhed varer evindelig!

137. Psalme.

Sangeren fortæller, hvorledes Israeliterne i Babel sørgede over Jerusalems Skjæbne og vægrede sig ved at synge Zions Sange (1—4). Han vidner om sin inderlige Kjærlighed til Jerusalem (5. 6) og opfordrer Herren til at gjengjælde dets Ødelæggelse baade paa Edomiterne, som have hjulpet til dermed, og paa Babel (7—9).

Ved Babylons Floder, der sade vi og græd, naar vi kom Zion i Hu.

2. Paa Vidjerne der hængte vi vore Harper;

3. thi der forlangte vore Fangevogtere Sange af os, vore Plagere Glæde: Synger for os af Zions Sange!

4. Hvorledes skulde vi synge Herrens Sang paa fremmed Grund?

5. Glemmer jeg dig, Jerusalem, da glemme mig* min høire Haand!
*d. e. negte mig sin Tjeneste.

6. Min Tunge hænge fast ved min Gane, om jeg ikke kommer dig i Hu, om jeg ikke sætter Jerusalem over min høieste Glæde!

7. Kom, Herre, Edoms Børn Jerusalems Dag i Hu, dem, som sagde: Gjører bart, gjører bart lige ned til Grunden i den!
Begr. 4, 21. 22. Ez. 35, 1 fg. Obad. 1 fg.

8. Babels Datter, du Ødelagte! Lyksalig er den, som gjengjælder dig den Gjerning, du øvede mod os.
Es. 13, 19 fg. Jer. 50, 29 fg. 51, 24 fg.

9. Lyksalig den, som griber og knuser dine spæde Børn imod Klippen. Es. 13, 16.

138. Psalme.

David priser Herren, fordi han har givet ham en herlig Forjættelse og bønhørt ham, saa hans Hjerte nu er fuldt af Mod og Kraft (1—3). Han forkynder, at engang alle Jordens Konger skulle prise Herren for hin Forjættelse, ved hvilken han har vist sig som den, der tager sig af de Ringe (4—6). Han udtaler til Slutning sin Forvisning om, at Herren vil udfri ham af al Trængsel og fuldføre sit Verk, og beder ham gjøre dette (7. 8). — Psalmen sigter til Messias og hans Riges Udbredelse over hele Jorden.

1. Af David.

Jeg vil prise dig af hele mit Hjerte, for Gudernes * Øine vil jeg lovsynge dig. * Ps. 82, 1. 6. Joh. 10, 34.

2. Jeg vil kaste mig ned foran dit hellige Tempel, og jeg vil prise dit Navn for din Miskundheds og din Trofastheds Skyld; thi herligt over alt dit Navn har du gjort dit Ord. 2 Sam. 7, 21 fg. Ps. 18, 50. 51.

3. Den Dag, jeg raabte, svarede du mig; du gjorde mig frimodig, i min Sjæl kom der Styrke.

4. Herre! Alle Jordens Konger skulle prise dig, naar de faa høre din Munds Ord. Ps. 68, 30. 32; 102, 16.

5. Og de skulle synge om Herrens Veie; thi Herrens Ære er stor, Ps. 67. 3 fg.

6. thi Herren er ophøiet, og han ser til den Ringe, og den Stolte kjender han fra det Fjerne. Ps. 113, 5 fg.

7. Om jeg vandrer midt i Trængsel, holder du mig ilive; mod mine Fienders Vrede udrækker du din Haand, og du frelser mig ved din høire Haand. Ps. 91, 2 fg.

8. Herren vil fuldføre sin Gjerning for mig. Herre, din Miskundhed varer evindelig; opgiv ikke dine Hænders Gjerninger! 2 Sam. 7, 13. 26. Ps. 57, 3.

139. Psalme.

David vidner om, at Herren i sin ubegribelige Alvidenhed ransager hans Inderste og kjender ham tilbunds (1—6), idet han som den Allestedsnærværende er hos ham overalt, hvor han saa end færdes (7—12). Han angiver som Grund hertil, at Gud er hans Skaber og som saadan har kjendt ham og hele hans fremtidige Liv ligefra hans Tilværelses Begyndelse af, og fremhæver i Forbindelse hermed Guds Tankers Dybde og uendelige Rigdom (13—18). Han erklærer derpaa, at han afskyr alt Samfund med de Ugudelige og hader dem som Guds Fiende (19—22), men maa dog tillige bede den alvidend Gud om ved sin Aand at lade ham kjende sit Hjerte om der ikke alligevel i det skulde findes Tanker som føre til Fordærvelse (23. 24).

1. Til Sangmesteren; af David; e Psalme.

Herre, du ransager mig og kjender mig Ps. 44, 22

2. Hvadenten jeg sidder, eller jeg staa op, da ved du det; du forstaar min Tank fra det Fjerne. Jer. 17, 10; 23, 23. 24. Matt. 9, 4

3. Min Sti og mit Leie udgranske du, og du kjender grant alle mine Veie

4. Thi der er ikke et Ord paa mi Tunge, se, Herre, du ved det altsammen

5. Bagfra og forfra holder du mig om sluttet, og du lægger din Haand paa mig

6. At forstaa dette er mig for underligt, det er for høit, jeg magter det ikke

7. Hvor skal jeg gaa hen fra din Aand og hvor skal jeg fly hen fra dit Aasyn

8. Farer jeg op til Himmelen, saa e du der, og vil jeg rede mit Leie i Dødsriget, se, da er du der. Am. 9, 2

9. Tager jeg Morgenrødens Vinger,
og vil jeg bo ved Havets yderste Grænse,
10. saa fører ogsaa der din Haand
mig, og din høire Haand holder mig fast.
11. Og siger jeg: Mørke skjule mig,
og Lyset omkring mig vorde Nat, —
12. saa gjør heller ikke Mørket det for
mørkt for dig, og Natten lyser som Dagen,
Mørket er som Lyset.
13. Thi du har skabt mine Nyrer, du
virkede mig i min Moders Liv.
Job 10, 11. Ps. 119, 73.
14. Jeg priser dig, fordi jeg paa for-
bausende Vis er vidunderlig dannet;
vidunderlige ere dine Gjerninger, og min
Sjæl kjender det saare vel.
15. Mine Ben vare ikke skjulte for
mig, da jeg blev dannet i Løndom, da
jeg blev kunstig virket i Jordens Dyb*.
*d. e. i Moders Liv.
16. Som udannet Foster saa dine Øine
mig, og i din Bog bleve de alle op-
skrevne, de Dage, som bleve bestemte, da
der ikke var een iblandt dem.
17. Hvor vegtige ere mig dine Tanker,
Gud, hvor store ere deres Summer!
Ps. 40, 6; 92, 6.
18. Vil jeg tælle dem, saa ere de flere
end Sand; jeg vaagner op, og jeg er
endnu hos dig.
19. Gid du, o Gud, vilde ihjelslaa
den Ugudelige, og I blodgjerrige Mænd,
viger fra mig, —
20. de, som bruge dit Navn til at
fremme onde Raad, som tage det for-
fængelig, dine Fiender!
21. Skulde jeg ikke hade dem, som hade
dig, Herre, og afsky dem, som reise sig
mod dig?
22. Med et fuldkomment Had hader
jeg dem; de ere mine Fiender.
23. Ransag mig, o Gud, og kjend
mit Hjerte! Prøv mig og kjend
mine mangehaande Tanker
24. og se, om jeg er paa Smer-
tens Vei, og led mig paa Evig-
hedens Vei! Ps. 32, 10.

140. Psalme.

David klager over, at ugudelige Fiender ved List og Vold søge at styrte ham i Fordærvelse, og beder Herren, til hvem han i denne sin Nød tager sin Tilflugt, at gjøre deres onde Raad til Intet og udfri ham af deres Haand (2—9). Han udtaler sin Forvisning om, at Herren skal straffe hans ondsindsfulde Forfølgere med Undergang og skaffe de undertrykte Retfærdige Ret, saa de kunne prise ham og glæde sig i hans Samfund (10—14).

1. Til Sangmesteren; en Psalme af
David.
Udfri mig, Herre, fra onde Mennesker,
vogt mig for Voldsmænd,
3. som optænke Ondt i Hjertet, som
hver Dag samle sig til Krig!
4. De skjærpe sin Tunge som en Slange,
Ormegift er under deres Læber. Sela.
Ps. 64, 4. Rom. 3, 13.
5. Bevar mig, Herre, for Ugudeliges
Hænder, vogt mig for Voldsmænd, som
tænke paa at bringe mine Fødder til Fald!
6. Hovmodige have skjult Strikker og
Reb for mig, de have udspændt Garn
ved Siden af Veien, de have sat Snarer
for mig. Sela. Ps. 142, 4.
7. Jeg siger til Herren: Du er min
Gud; vend Øret, Herre, til mine inder-
lige Bønners Røst! Ps. 31, 15.
8. Den Herre Herre er min Frelses
Styrke; du dækker mit Hoved paa Rust-
ningens Dag.
9. Giv ikke, Herre, den Ugudelige,
hvad han begjærer, lad ikke hans onde
Raad faa Fremgang! De vilde da ophøie
sig. Sela.
10. Over deres Hoveder, som omgive
mig, skal den Ulykke falde, som deres
Læber volde. Ps. 7, 17.
11. Der skal rystes Gløder ud over
dem; i Ilden skal han styrte dem, i dybe
Vande, saa de ikke skulle reise sig.
12. En mundkaad Mand skal ikke blive
staaende i Landet; den Mand, der øver
ugudelig Vold, ham skal han jage med
Slag paa Slag.
13. Jeg ved, at Herren skaffer den
Elendige Ret, de Fattige Retfærdighed.
Ps. 9, 19.
14. Ja, de Retfærdige skulle prise dit
Navn, de Oprigtige skulle bo for dit Aasyn.

141. Psalme.

David beder Herren skyndsomt komme ham til Hjælp i hans Nød og særlig bevare ham for syndig Tale og Deltagelse i de Ugudeliges onde Gjerninger, hvortil deres søde Frugter let kunde forlokke ham; han vil heller lade sig tugte af de Retfærdige, selv om det skulde vare længe (1—5). Han udtaler derpaa i Tillid til Herren sin Forvisning om, at hans Fiender, som have bragt ham og hans Venner til Undergangens Rand, skulle se sine Høvdinger tilintetgjorte og derved bringes til at sande hans advarende Ord til dem, og slutter saa med Bøn om, at Herren maa bevare ham for Fiendernes Efterstræbelser og lade dem falde i sine egne Garn (6—10).

1. En Psalme af David.

Herre, jeg kalder paa dig, skynd dig til mig! Vend Øret til min Røst, nu jeg raaber til dig!

2. Lad min Bøn gjælde som Røgelse-offer for dit Aasyn, mine Hænders Opløftelse som et Aften-Madoffer! 2 Mos. 30, 7. 8. Aab. 5, 8.

3. Sæt, Herre, Vagt for min Mund, vogt mine Læbers Dør! Ps. 39, 2. Jak. 1, 26.

4. Bøi ikke mit Hjerte til noget Ondt, til at gjøre Ugudeligheds-Gjerninger sammen med Mænd, som øve Uret, og lad mig ikke æde af deres lækre Retter! Ps. 119, 36.

5. Lad en Retfærdig slaa mig i Kjærlighed og tugte mig! For saadan Hovedolje vægre mit Hoved sig ikke! Varer det end ved, saa er dog min Bøn imod hines Ondskab. Ordsp. 12, 1.

6. Deres Dommere blive nedstyrtede og givne Klippen i Vold, og selv forstaa de, at mine Ord vare liflige.

7. Som naar man pløier og kløver Jorden, saa ligge vore Ben spredte ved Dødsrigets Port.

8. Thi til dig, Herre Herre, se mine Øine, til dig tager jeg min Tilflugt; udøs ikke min Sjæl!

9. Bevar mig for Fælden, som de have stillet op for mig, og for deres Snarer, som øve Uret!

10. Lad de Ugudelige falde i sine egne Garn, medens jeg gaar uskadt forbi! Ps. 7, 16.

142. Psalme.

David lægger sin Nød frem for Herren, som ved, hvor stor den Fare er, hvori han svæver, og hvor hjælpeløs han er (2—5). Han beder ham som den, der er hans eneste Tilflugt, at agte paa hans Bøn og udfri ham af den Trængsel, hvori hans overmægtige Forfølgere have bragt ham, saa han kan prise ham, omgiven af de Retfærdiges lykønskende Skarer (6—8).

1. En Undervisning af David, da han var i Hulen, en Bøn. 1 Sam. 22, 1. Ps. 57, 1.

Med min Røst raaber jeg til Herren, med min Røst beder jeg ydmygelig til Herren.

3 Jeg udøser min Kummer for hans Aasyn, jeg giver min Nød tilkjende for hans Aasyn.

4. Naar min Aand vansmægter i mig, kjender dog du min Sti; paa den Vei, jeg skal vandre, have de skjult Snarer for mig. Ps. 140, 6.

5. Sku til min høire Side og se! Der er Ingen, som kjendes ved mig; al Tilflugt er borte for mig, der er Ingen, som spørger efter min Sjæl. Ps. 38, 12

6. Jeg raaber til dig, Herre! Jeg siger: Du er min Tilflugt, min Del i de Levendes Land. Ps. 16, 5

7. Giv Agt paa mit Klageraab, thi jeg er bleven saare elendig! Udfri mig fra mine Forfølgere, thi de ere mig for stærke!

8. Før min Sjæl ud af Fængslet, saa jeg kan love dit Navn! De Retfærdige skulle samle sig i Kreds omkring mig, naar du gjør vel imod mig. Ps. 25, 17

143. Psalme.

David, som ved sine Fienders Forfølgelser e bragt i stor Nød og Angest, beder Herren ikke ga irette med ham for hans Synder, men udfri ha af Forfølgernes Vold og ved sin Aand lede ha paa den rette Vei, saa han kan gjøre hans Vil (1—10). Han udtaler til Slutning sin Forvisnin om, at Herren vil frelse ham og tilintetgjøre han Fiender (11. 12).

1. En Psalme af David.

Herre, hør min Bøn, vend Øret til min inderlige Bønner, svar mig i di Trofasthed, i din Retfærdighed, Ps. 4,

2. og gaa ikke irette med din Tjene Thi Ingen, som lever, er retfærdig f dit Aasyn. Job 9, 2. 3; 15, 14. Rom. 3, 2

3. Thi Fienden har forfulgt min Sjæ han har knust mit Liv til Jorden, ha har sat mig hen paa mørke Steder so de evig Døde. Ps. 88, 4—7. Begr. 3,

4. Og min Aand er vansmægtet i mi mit Hjerte er forfærdet i mit Indre.

5. Jeg kommer fordums Dage i H jeg eftertænker alt dit Verk, paa di Hænders Gjerning grunder jeg. Ps. 77,

6. Jeg udbreder mine Hænder til di min Sjæl længes efter dig som et va smægtende Land. Sela. Ps. 63,

7. Skynd dig at svare mig, Herr Min Aand hentæres; skjul ikke dit A syn for mig, saa jeg bliver lig dem, s fare ned i Graven! Ps. 28,

8. Lad mig aarle høre din Miskun hed, thi paa dig forlader jeg mig! Kun gjør mig den Vei, jeg skal vandre, t til dig opløfter jeg min Sjæl! Ps. 25, 4; 86,

9. Udfri mig fra mine Fiender, Her Hos dig søger jeg Ly.

10. Lær mig at gjøre, hvad d er dig til Behag, thi du er m Gud! Din gode Aand lede m paa jævnt Land. Ps 27,

11. For dit Navns Skyld, Herre, vil
du holde mig ilive; i din Retfærdighed
vil du føre min Sjæl ud af Trængsel,
12. og i din Miskundhed vil du ud=
rydde mine Fiender og ødelægge alle
dem, som trænge min Sjæl; thi jeg er
din Tjener.

144. Psalme.

David priser Herren som den, der er hans Styrke
g Værn og tager sig af det usle og forkrænkelige
Nenneske (1—4). Han beder ham ved sin Almagt
dfri ham af hans ugudelige hedenske Fienders
old (5—8). J Forvisning om, at hans Bøn vil
live opfyldt, lover han at prise Herren for hans
relse (9. 10). Til Slutning gjentager han sin
øn om, at Herren maa frelse ham, forat al time=
g Velsignelse maa blive hans Folk til Del (11—15).

1. Af David.
ovet være Herren, min Klippe, han,
som oplærer mine Hænder til Strid,
ine Fingre til Krig, Ps. 18, 35.
2. min Miskundhed og min Fæstning,
in Borg og min Redder, mit Skjold
g den, til hvem jeg tager min Tilflugt,
en, som tvinger mit Folk under mig.
Ps. 18, 3. 44. 48.
3. Herre, hvad er et Menneske, at du
ender ham, et Menneskebarn, at du agter
aa ham! Ps. 8, 5.
4. Et Menneske er ligt et Aandepust,
ans Dage ere som en Skygge, der farer
rbi. Ps. 39, 6. 7. Job 8, 9.
5. Herre, bøi din Himmel og far ned,
r ved Bjergene, saa de ryge!
Ps. 18, 10 fg. 104, 32.
6. Lad Lynet lyne og adspred dem*,
dsend dine Pile og forvir dem!
* Fienderne.
7. Udræk dine Hænder fra det Høie,
dfri mig og red mig af store Vande,
f Fremmedes Haand, Ps. 18, 17.
8. hvis Mund taler Svig, og hvis
øire Haand er en Falskheds Høire.
9. Gud! En ny Sang vil jeg synge
ig, til tistrenget Harpe vil jeg lovsynge
ig,
10. du, som giver Kongerne Frelse,
m redder David, din Tjener, fra det
nde Sverd.
11. Red mig og udfri mig af Frem=
edes Haand, hvis Mund taler Svig,
g hvis høire Haand er en Falskheds
øire,
12. forat vore Sønner maa være som
lanter, høit voksne i sin Ungdom, vore
øtre som Hjørnesøiler, udhugne efter et
aladses Mønstre,
13. at vore Forraadskamre maa være
fulde og yde alle Slags Spise, at vort
Smaakvæg maa formere sig tusindfold,
ja titusindfold paa vore Gader,
14. at vore Kjør maa være drægtige,
at der intet Afbræk maa være og intet
Tab og intet Klageskrig paa vore Gader.
15. Lyksaligt er det Folk, som det
gaar saaledes; lyksaligt er det Folk, hvis
Gud Herren er. Ps. 33, 12.

145. Psalme.

David priser dels Herrens Storhed og Herlighed
og de store og herlige Gjerninger, han gjør i sit
Rige, dels ogsaa hans Godhed og Barmhjertighed,
som han viser mod alle sine Skabninger, især mod
de Elendige, som han hjælper, og mod alle dem,
som frygte, elske og paakalde ham, hvilke han bøn=
hører og frelser (1—21).

1. En Lovsang af David.
Jeg vil ophøie dig, min Gud, du, som
er Kongen, og jeg vil love dit Navn
evindelig og altid.
2. Hver Dag vil jeg love dig, og jeg
vil prise dit Navn evindelig og altid.
3. Herren er stor og saare priselig, og
hans Storhed er uransagelig.
Ps. 135, 5; 147, 5.
4. En Slægt skal lovprise for den an=
den dine Gjerninger, og dine vældige
Gjerninger skulle de forkynde.
5. Paa din Majestæts herlige Pragt
og paa dine Undergjerninger vil jeg
grunde. Ps. 143, 5.
6. Og om dine forfærdelige Gjerningers
Styrke skulle de tale, og dine store Gjer=
ninger vil jeg fortælle.
7. De skulle lade Jhukommelses=Ord
udstrømme om din store Godhed og synge
med Fryd om din Retfærdighed.
8. Herren er naadig og barmhjertig,
langmodig og stor i Miskundhed.
Ps. 103, 8. Joel 2, 13.
9. Herren er god imod Alle, og hans
Barmhjertighed er over alle hans Gjer=
ninger.
10. Alle dine Gjerninger skulle prise
dig, Herre, og dine Fromme skulle love dig.
11. Om dit Riges Herlighed skulle de
tale og fortælle om din Vælde,
12. for at kundgjøre for Menneskenes
Børn dine vældige Gjerninger og dit
Riges herlige Glans.
13. Dit Rige er et Rige for alle Evig=
heder, og dit Herredømme varer gjennem
alle Slægter.
Ps. 146, 10. Dan. 4, 3. 34; 6, 27; 7, 14.

14. Herren støtter alle dem, som falde, og opreiser alle Nedbøiede. Ps. 37, 17. 24; 146, 8.

15. Alles Øine vogte paa dig, og du giver dem deres Mad i sin Tid. Ps. 104, 27 fg. 136, 25.

16. Du oplader din Haand og mætter alt Levende med Velbehag*. Ap. G. 14, 17.

* d. e. med det, som er dem velbehageligt.

17. Herren er retfærdig i alle sine Veie og miskundelig i alle sine Gjerninger.

18. Herren er nær hos alle dem, som kalde paa ham, hos Alle, som kalde paa ham i Sandhed. Ps. 91, 15.

19. Han gjør efter deres Velbehag, som frygte ham, og han hører deres Raab og frelser dem. Ps. 37, 4. Ordsp. 10, 24. Jak. 5, 16.

20. Herren bevarer alle dem, som elske ham; men alle de Ugudelige ødelægger han.

21. Min Mund skal udsige Herrens Pris, og alt Kjød skal love hans hellige Navn evindelig og altid. Ps. 148, 7 fg.

146. Psalme.

Sangeren erklærer at ville prise Herren alle sine Dage og formaner Guds Folk til ikke at forlade sig paa skrøbelige Mennesker, hos hvem ingen Hjælp er at finde, men paa Herren, som er Verdens almægtige Skaber, de Undertryktes retfærdige Beskytter og alle Forladtes og Elendiges Hjælper (1—9); hans Rige varer til evig Tid (10).

Halleluja! Min Sjæl, lov Herren! Ps. 103, 1; 104, 1.

2. Jeg vil love Herren, saalænge jeg lever; jeg vil lovsynge min Gud, medens jeg endnu er til. Ps. 104, 33.

3. Forlader eder ikke paa Fyrster, paa et Menneskebarn, hos hvem der ikke er Frelse! Ps. 118, 8. 9. Jer. 17, 5.

4. Farer hans Aand ud, saa vender han tilbage til sin Jord; paa den samme Dag er det forbi med hans Anslag. 1 Mos. 3, 19. Ps. 90, 3; 104, 29.

5. Salig er den, hvis Hjælp er Jakobs Gud, hvis Haab er til Herren, hans Gud, Ps. 40, 5.

6. som gjorde Himmel og Jord, Havet og alt det, som er i dem, som bevarer Trofasthed evindelig, Ap. G. 14, 15. Ps. 33, 4.

7. som skaffer de Fortrykte Ret, som giver de Hungrige Brød. Herren løser de Bundne, Ps. 9, 19; 68, 6. 7; 103, 6.

8. Herren aabner de Blindes Øine, Herren opreiser de Nedbøiede, Herren elsker de Retfærdige, Ps. 145, 14. Es. 35, 5; 42, 7. Matt. 11, 5.

9. Herren bevarer de Fremmede; Faderløse og Enker holder han oppe, men de Ugudeliges Vei gjør han kroget. 5 Mos. 10, 18. Ps. 1, 6; 18, 27

10. Herren skal regjere evindelig, din Gud, o Zion, fra Slægt til Slægt. Halleluja Ps. 10, 16.

147. Psalme.

Israel opfordres til at prise Herren, fordi ha Naturens almægtige Herre og alle sine Skabninger kjærlige Forsørger, i sin store Naade har gjenoprei det af dets Fald, velsignet det og givet det si Lov (1—20).

Lover Herren! Thi det er godt at lov synge vor Gud, det er lifligt, Lovsan sømmer sig. Ps. 92, 2; 135,

2. Herren bygger Jerusalem, han samle Israels Fordrevne. Es. 11, 1

3. Han helbreder dem, der have e sønderbrudt Hjerte, og forbinder dere smertefulde Saar. Ps. 34, 19. Es. 61,

4. Han fastsætter Stjernernes Tal, ha giver dem alle Navne. Es. 40,

5. Vor Herre er stor og rig paa Kraf paa hans Forstand er der intet Maal. Ps. 145, 3. Rom. 11, 33 f

6. Herren holder de Sagtmodige opp fornedrer de Ugudelige indtil Jorden. Ps. 146, 8. Luk. 1, 5

7. Svarer Herren med Taksigelse, lo synger vor Gud til Citar,

8. ham, som dækker Himmelen m Skyer, som bereder Regn for Jorde som lader Græs fremspire paa Bjergen Ap. G. 14, 1

9. Han giver Kvæget dets Føde, Ravn ungerne, som raabe. Job 39, 3. Ps. 104, 27 fg. 136,

10. Han har ikke Lyst til Hestens Styrk han har ikke Behag i Mandens Ben. Ps. 33, 16—1

11. Herren har Behag i dem, so frygte ham, som vente paa hans M skundhed.

12. Pris Herren, Jerusalem, lov d Gud, o Zion!

13. Thi han har gjort dine Port Stænger faste, han har velsignet di Børn i din Midte.

14. Han er den, som skaffer dine Græn Fred, mætter dig med Hvedens Fedn Ps. 81,

15. Han er den, som sender sin T til Jorden; saare hastig løber hans O

16. Han er den, der giver Sne s Uld, udstrør Rim som Aske.

17. Han kaster sin Is ud som Sm stykker; hvo kan staa for hans Kulde

18. Han udsender sit Ord og smelter
m; han lader sit Veir blæse, Vande
ıde.
19. Han kundgjorde Jakob sit Ord,
Israel sine Bud og sine Love; 5 Mos. 33, 4.
20. saa har han ikke gjort mod noget
ˈdningefolk, og Love* kjende de ikke.
ılleluja! 5 Mos. 4, 8. *d. e. Guds Love.

148. Psalme.

Den hele Skabning baade i Himmelen og paa
:den opfordres til at lovprise Herren, — den
ımelske, fordi han har skabt den og bundet den
evige Love, den jordiske, fordi han er ophøiet
r Alt, fylder Himmel og Jord med sin Herlighed
har givet sit Eiendomsfolk megen Styrke (1—14).

Halleluja! Lover Herren fra Himlene,
lover ham i det Høie!
2. Lover ham, alle hans Engle, lover
n, al hans Hær! Ps. 29, 1 fg. 103, 20 fg.
3. Lover ham, Sol og Maane, lover
n, alle I lysende Stjerner!
4. Lover ham, I Himlenes Himle og
Vande, som ere ovenover Himlene!
Ps. 19, 2. 1 Mos. 1, 7.
5. De skulle love Herrens Navn; thi
ı bød, og de bleve skabte, Ps. 33, 6. 9.
6. og han satte dem paa deres Sted
al Tid, for evig; han gav en Lov,
ı ingen af dem overskrider.
1 Mos. 1, 17. Job 28, 24 fg.
7. Lover Herren fra Jorden, I Søuhyrer
alle Vanddyb,
8. Ild og Hagel, Sne og Damp, Storm-
ıd, som udretter hans Ord, Ps. 104, 4.
9. I Bjerge og alle Høie, Frugttræer
alle Cedere,
10. I vilde Dyr og alt Kvæg, Krybdyr
vingede Fugle, Ps. 150, 6.
11. I Jordens Konger og alle Folk,
ɛfter og alle Jordens Dommere,
12. Ynglinger og Jomfruer tillige,
mle tilligemed Unge!
13. De skulle love Herrens Navn; thi
ıs Navn alene er ophøiet, hans Maje-
t er over Jorden og Himmelen, Ps. 8, 2.
14. og han har ophøiet et Horn for
Folk til en Lovsang for alle sine
omme, for Israels Børn, det Folk,
ı er ham nær. Halleluja!

149. Psalme.

Sangeren opfordrer Israel til at love Herren for den Naade og Frelse, han har skjenket det (1—4), og udtaler saa sin faste Forvisning om, at det skal seire over sine hedenske Fiender og straffe dem for, hvad de have gjort imod det (5—9).

Halleluja! Synger Herren en ny Sang,
hans Pris i de Frommes Forsamling!
2. Israel glæde sig i sin Skaber, Zions
Børn fryde sig i sin Konge! Ps. 100, 3.
3. De skulle love hans Navn med
Dans, lovsynge ham til Pauke og Citar.
4. Thi Herren har Behag i sit Folk,
han smykker de Sagtmodige med Frelse.
Ps. 147, 6. 11.
5. De Fromme skulle fryde sig i Herlig-
hed, de skulle juble paa sit Leie. Ps. 32, 11.
6. Guds Ophøielse er i deres Mund,
og et tveegget Sverd i deres Haand,
7. for at fuldbyrde Hevn paa Hed-
ningerne, Straf paa Folkene, Mika 4, 13.
8. for at binde deres Konger med
Lænker og deres fornemme Mænd med
Jernkjæder,
9. for at fuldbyrde foreskreven Straffe-
dom paa dem. Dette er en Ære for
alle hans Fromme. Halleluja!
5 Mos. 32, 41 fg.

150. Psalme.

Sangeren opfordrer til at prise Herren paa Jorden og i Himmelen for hans herlige Gjerninger og hans Storhed (1. 2); der skal bringes ham en fuldtonende Lovprisning, og Alt, hvad der har Aande, skal tage Del deri (3—6).

1. Halleluja! Lover Gud i hans Hellig-
dom, lover ham i hans mægtige Hvælving!
Ps. 148, 1 fg. 1 Mos. 1, 7.
2. Lover ham for hans vældige Gjer-
ninger, lover ham efter hans Storheds
Fylde!
3. Lover ham med Basunklang, lover
ham med Harpe og Citar!
4. Lover ham med Pauke og Dans,
lover ham med Strengeleg og Fløite!
5. Lover ham med tonende Bækkener,
lover ham med høit klingende Bækkener!
6. Alt, hvad der har Aande,
love Herren! Halleluja! Aab. 5, 13.

Salomos Ordsprog.

1. Kapitel.

Salomos Ordsprog ere skrevne for at lede til Visdom (1—6). Herrens Frygt er Visdoms Begyndelse (7). Den Unge skal høre og følge Faders og Moders Formaning og Advarsel og ikke samtykke, naar Syndere lokke ham til at tage Del i deres Angreb paa Næstens Liv og Gods; deres Forførelse er altfor aabenlys, og deres Raad ere onde og føre dem selv i Fordærvelse (8—19). Visdommen, der taler aabenbart og lydelig til Menneskene, formaner Daarerne til Omvendelse og advarer dem mod at være ulydige mod dens Formaninger; de ville derved paadrage sig selv Undergang og da for sent søge at lyde dens Røst. Derimod lover den de Lydige Beskjermelse mod alt Ondt (20—33).

Salomos, Davids Søns, Israels Konges, Ordsprog
1 Kong. 2, 12; 4, 32. Præd. 1, 1.

2. til at lære at kjende Visdom og Tugt, til at forstaa forstandige Ord,

3. til at modtage Tugt til Klogskab, Retfærdighed og Ret og Retvished,

4. til at give de Uerfarne Kløgt, den Unge Kundskab og Eftertanke, —
Matt. 10, 16.

5. forat den Vise maa høre og gaa frem i Lærdom, og den Forstandige erhverve sig Kyndighed i at styre, —

6. til at forstaa Ordsprog og Tankesprog, Vismænds Ord og deres Gaader.

7. **Herrens Frygt er Kundskabs Begyndelse; Visdom og Tugt foragtes af Daarer.**
Job 28, 28. Ps. 111, 10. Ordsp. 9, 10.

8. **Hør, min Søn, paa din Faders Tilrettevisning og forlad ikke din Moders Lov!** 6, 20.

9. Thi en yndig Krans ere de til dit Hoved og Kjæder til din Hals.

10. **Min Søn! Naar Syndere lokke dig, da samtyk ikke!**

11. Naar de sige: Gaa med os! Vi ville lure paa Blod, efterstræbe den, som forgjæves er uskyldig, Mika 7, 2.

12. vi ville sluge dem levende, som Dødsriget, og hele og holdne, ligesom det sluger dem, der fare ned i Graven;

13. vi ville finde allehaande dyrebart Gods, fylde vore Huse med Rov;

14. du skal kaste din Lod midt iblandt os, vi skulle alle have een Pung: —

15. gaa da ikke paa Vei med dem, min Søn, hold din Fod tilbage fra deres Sti!

16. Thi deres Fødder løbe til det Onde, og de haste til at udøse Blod;
Es. 59, 7. Rom. 3, 15.

17. thi forgjæves bliver Garnet udspændt lige for alle Bevingedes Øine,

18. og selv lure de paa sit eget Blod, de efterstræbe sit eget Liv. V. 12.

19. Saa gaar det hver den, som søger uretfærdig Vinding; den tager Livet af sine egne Herrer. 1 Tim. 6, 10.

20. **Visdommen raaber høit paa Gaden**, den lader sin Røst høre paa Torvene;

21. paa Hjørnet af larmfulde Gader raaber den, i Portens Indgange, i Sta[den] taler den sine Ord: 8, 1

22. Hvor længe ville I Uvittige elske Uvittighed, og Spottere have Lyst til Spot, og Daarer hade Kundskab?

23. Vender om paa min Tilrettevisning! Se, jeg vil lade min Aand udstrømme for eder, jeg vil kundgjøre ede[r] mine Ord.

24. Efterdi jeg raabte, og I vægrede eder, jeg udrakte min Haand, og Ingen gav Agt, Es. 65, 12; 66, 4. Jer. 7, 13

25. og I lode alt mit Raad fare og vilde ikke vide af min Tilrettevisning,

26. saa vil ogsaa jeg le i eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte,

27. naar det, I frygte, kommer som et Uveir, og eders Ulykke farer frem som en Stormvind, naar Trængsel og Nød kommer over eder.

28. Da skulle de paakalde mig, men jeg skal ikke svare; de skulle søge mig, men ikke finde mig.
Es. 59, 2. Jer. 11, 11. Am. 8, 11. 12. Joh. 8, 21

29. Fordi de hadede Kundskab og ikke valgte Herrens Frygt,

30. ikke vilde vide af mit Raad, foragtede al min Tilrettevisning,

31. saa skulle de æde af sin Veis Frugt, og af sine Raad skulle de mættes. Es. 3, 10. 11

32. Thi Uvittiges Bortvendelse dræber dem, og Daarers Tryghed fordærve[r] dem;

33. men hvo der hører mig, skal bo tryggelig og være i Ro uden Frygt fo[r] Ulykke.

2. Kapitel.

lvorlig Stræben efter Visdom fører til Guds=
gt og sand Gudskundskab, som alene gives af
ren (1–8), til Forstand paa Alt, hvad der er
og godt (9–11); den beskjermer mod Ugude=
s Fristelser og mod utugtige Kvinders fordærve=
Forførelse (12–19); den fører saaledes paa de
des Vei og skjenker derved Velsignelse, men de
udelige skulle udryddes (20–22).

Min Søn! Dersom du tager imod
mine Ord og gjemmer mine Bud
s dig,
2. saa du vender dit Øre til Vis=
mmen, bøier dit Hjerte til Forstanden,
4, 20.
3. ja, dersom du raaber efter Ind=
en, opløfter din Røst efter Forstanden,
Jak. 1, 5.
4. dersom du leder efter den som efter
lv og graver efter den som efter skjulte
atte,
5. da skal du forstaa Herrens Frygt
finde Guds Kundskab.
6. Thi Herren, han giver Visdom, fra
ns Mund kommer Kundskab og For=
nd,
7. og han gjemmer Frelse for de Op=
tige, et Skjold for dem, som vandre
affelig, 1 Mos. 15, 1.
8. idet han vogter Rettens Stier og
arer sine Frommes Vei.
9. Da skal du forstaa Retfærdighed og
t og Retvished, enhver god Vei.
10. Thi Visdom skal komme i dit
rte, og Kundskab være liflig for din
el;
11. Eftertanke skal holde Vagt over
, Forstand skal bevare dig,
12. for at fri dig fra en ond Vei, fra
Mand, som taler forvendte Ting,
13. fra dem, som forlade Retvisheds
er for at vandre paa Mørkets Veie,
14. som glæde sig ved at gjøre Ondt,
le over onde, forvendte Idrætter,
15. som ere forvendte paa sine Stier
vrange paa sine Veie, —
16. for at fri dig fra anden Mands
stru, fra fremmed Kvinde, som gjør
Ord glatte, 6, 24; 5, 3.
17. som har forladt sin Ungdoms Ven
glemt sin Guds Pakt; Mal. 2, 14.
18. thi hendes Hus synker ned til
den, og hendes Veie til Dødningerne;
5, 5.
19. alle de, som gaa ind til hende,
mme aldrig tilbage og naa aldrig
ets Stier, —

20. forat du kan vandre paa de Godes
Vei og bevare de Retfærdiges Stier;
21. thi de Oprigtige skulle bo i Landet,
og de Ustraffelige skulle blive tilbage i det,
Ps. 37, 9. 11. 29. Matt. 5, 5.
22. men de Ugudelige skulle udryddes
af Landet, og de Troløse skulle ryktes
op af det. Job 18, 17.

3. Kapitel.

Rig Velsignelse bliver den til Del, som bevarer
og følger Visdommens Bud, forlader sig paa
Herren, frygter og ærer ham, villig og taalmodig
underkaster sig hans faderlige Tugtelse (1–12);
ja, salig er den, som finder den sande Visdom
(13–26). Vi skulle være gavmilde, trofaste, fred=
sommelige og sky de Ondes Veie; det skal gaa disse
ligesaa ilde, som det skal gaa de Fromme vel
(27–35).

Min Søn! Glem ikke min Lov, og lad
dit Hjerte bevare mine Bud!
Ps. 119, 11.
2. Thi langt Liv og Leveaar og Fred
skulle de bringe dig rigelig.
5 Mos. 8, 1; 30, 16.
3. Lad ikke Kjærlighed og Trofasthed
vige fra dig, bind dem om din Hals,
skriv dem paa dit Hjertes Tavle! 7, 3.
4. Saa skal du finde Naade og god
Forstand for Guds og Menneskers Øine.
13, 15.
5. Forlad dig paa Herren af
hele dit Hjerte, men lid ikke paa
din Forstand! Ps. 118, 8. 9.
6. Kjend ham paa alle dine
Veie! Saa skal han gjøre dine
Stier rette.
7. Vær ikke viis i egne Øine, frygt
Herren og vig fra det Onde!
Es. 5, 21. Rom. 12, 3. 16.
8. Det skal være Lægedom for din
Navle og Vædske for dine Ben.
9. Ær Herren af dit Gods og af al
din Avlings Førstegrøde!
2 Mos. 23, 19. 5 Mos. 26, 2 fg.
10. Saa skulle dine Lader fyldes med
Overflod og dine Persekar flyde over af
Most. 5 Mos. 28, 8.
11. Min Søn! Foragt ikke Her=
rens Tugtelse og vær ikke uvil=
lig over hans Revselse! Hebr. 12, 5.
12. Thi den, Herren elsker, ham
revser han, som en Fader den
Søn, han har kjær.
5 Mos. 8, 5. Ordsp. 13, 24. Aab. 3, 19.
13. Saligt er det Menneske, som har
fundet Visdom, og det Menneske, som
vinder Forstand;
14. thi Vinding af den er bedre end

Vinding af Sølv, og Udbyttet af den bedre end Guld. 8, 10 fg. 19. Job 28, 13 fg.

15. Den er dyrebarere end Perler, og alle dine Klenodier kunne ikke lignes med den.

16. Langt Liv er i dens høire Haand, Rigdom og Ære i dens venstre. V. 2; 8, 35.

17. Dens Veie ere liflige Veie, og alle dens Stier ere Fred.

18. Den er et Livsens Træ for dem, som gribe den, og hver den, som holder fast paa den, er lyksalig.

19. Herren grundfæstede Jorden ved Visdom; han beredte Himlene ved Forstand. 8, 29 fg. Ps. 33, 6 fg.

20. Ved hans Kundskab skiltes de dybe Vande, og ved den lade Skyerne Dug neddryppe.

21. Min Søn! Lad dem* ei vige fra dine Øine, bevar Visdom og Klogskab!
* Visdom og Klogskab.

22. Saa skulle de være Liv for din Sjæl og Ynde for din Hals.

23. Da skal du vandre trygt din Vei og ikke støde din Fod. Ps. 91, 12.

24. Naar du lægger dig, skal du ikke frygte, og naar du har lagt dig, skal din Søvn være sød. Ps. 3, 6; 4, 9.

25. Frygt da ikke for pludselig Skræk eller for Uveiret over de Ugudelige, naar det kommer! Ps. 91, 5 fg. 112, 7 fg.

26. Thi Herren skal være din Tillid, og han skal bevare din Fod fra at fanges.

27. Forhold ikke dem Godt, hvem det tilkommer, naar det staar i din Magt at gjøre det!

28. Sig ikke til din Næste: Gaa bort og kom igjen, imorgen skal jeg give dig, — naar du dog har det! Jak. 2, 16.

29. Optænk ikke Ondt imod din Næste, naar han bor tryggelig hos dig!

30. Træt ikke med et Menneske uden Aarsag, naar han ikke har gjort dig noget Ondt!

31. Misund ikke en Voldsmand, og vælg ikke nogen af alle hans Veie!

32. Thi en forvendt Mand er en Vederstyggelighed for Herren, men med Oprigtige har han fortroligt Samfund. Ps. 25, 14.

33. Herrens Forbandelse er i den Ugudeliges Hus, men Retfærdiges Bolig velsigner han. 3 Mos. 26, 3 fg. 14 fg.

34. Spotterne spotter han, men de Ydmyge giver han Naade. Jak. 4, 6. 1 Pet. 5, 5.

35. Vise arve Ære, men Daarer faa Skam til Del.

4. Kapitel.

Vi skulle søge Visdom og følge dens Veilednin thi den bringer Lykke og Velsignelse (1—13), vog os for de Ugudeliges Vei (14—19), agte paa o bevare Visdommens Ord, vaage over Hjert Mund, Øine og Fødder, saa vi ikke synde me Tanke, Ord eller Gjerning (20—27).

Hører, I Sønner, paa en Faders Til rettevisning og giver Agt for at lær Klogskab!

2. Thi god Lærdom giver jeg ede min Lov maa I ikke forlade.

3. Thi Søn var jeg for min Fade spæd og eneste Barn for min Moder. 1 Kron. 22,

4. Og han lærte mig og sagde t mig: Lad dit Hjerte holde fast ved mi Ord, bevar mine Bud, saa skal du lev 3 Mos. 18, 5. Luk. 10, 2

5. Kjøb Visdom, kjøb Forstand, gle ikke og vig ikke fra min Munds Ord! 3,

6. Forlad den ikke, saa skal den vog dig; elsk den, saa skal den bevare dig.

7. Visdommens Begyndelse er: Kjø Visdom, og for al din Eiendom kjø Forstand!

8. Ophøi den, saa skal den ophøie dig den skal ære dig, naar du favner den.

9. Den skal sætte en yndig Krans pa dit Hoved; den skal skjænke dig en prægti Krone

10. Hør, min Søn, og tag imod mi Ord, saa skulle dine Leveaar blive mang 3, 2. 2 Mos. 20, 1

11. Om Visdoms Vei underviser j dig, jeg leder dig paa Retvisheds Stie Ps. 32, 8; 27, 1

12. Naar du gaar, skal dit Skridt ik blive trangt, og naar du løber, skal ikke snuble.

13. Hold fast ved Tugten, slip den ikk Bevar den, thi den er dit Liv. 6,

14. Paa Ugudeliges Sti maa du i komme og ikke gaa frem paa Ondes V 1, 10. Ps. 1,

15. Lad den fare, gaa ei frem pa den, vig fra den og gaa forbi!

16. Thi de faa ikke sove, udenat have gjort Ondt, og Søvn tages f dem, om de ikke have bragt Nogen Fald.

17. Thi de æde Ugudeligheds Br og drikke Voldsomheds Vin.

18. Men Retfærdiges Sti er lig straalende Lys, som bliver klarere klarere indtil høilys Dag.

19. Ugudeliges Vei er som Mulme de vide ikke, hvad de ville snuble ove

20. Min Søn! Giv Agt paa mine
rd, bøi dit Øre til min Tale! 5, 1.
21. Lad dem ei vige fra dine Øine,
var dem midt i dit Hjerte! 3, 21.
22. Thi de ere Liv for hver den, som
ider dem, og Lægedom for hele hans
egeme. 3, 8.
23. Bevar dit Hjerte fremfor alt det,
m forvares; thi fra det udgaar Livet.
24. Hold en forvendt Mund borte fra
g, og lad fordreiede Læber være langt
a dig!
25. Lad dine Øine se lige frem og
ne Øienlaag vende ret frem for dig!
26. Gjør din Fods Sti jævn, og alle
ne Veie skulle vorde faste.
27. Bøi ikke af til Høire eller Venstre,
nd din Fod fra det Onde!
5 Mos. 5, 32. Jos. 1, 7.

5. Kapitel.

Vi skulle beflitte os paa Visdom (1. 2) og vogte for Hor (3—14), søge vor Glæde i trofast erlighed til vor Ægtefælle, idet vi betænke, at d ser alle Ting og lader de Ugudelige omkomme ne Synder (15—23).

Min Søn! Giv Agt paa min Visdom,
bøi dit Øre til min Forstand, 4, 20.
2. forat du maa gjemme kloge Raad,
dine Læber bevare Kundskab!
3. Thi af Honning dryppe vel fremmed
indes Læber, og glattere end Olje er
ides Gane; Ps. 55, 22. Ordsp. 2, 16.
4. men tilsidst er hun besk som Malurt,
as som et tveegget Sverd.
5. Hendes Fødder gaa nedad til Døden;
ides Skridt holde fast ved Dødsriget.
2, 18.
6. Livets Sti baner hun sig ikke;
ides Veie ere ustadige, udenat hun
d det.
7. Saa hører mig nu, I Børn, og
jer et fra min Munds Ord!
8. Lad din Vei være langt fra hende,
kom ikke nær til Døren paa hendes
is,
9. forat du ikke skal give Andre din
yd og en grusom Herre dine Aar,
10. forat ikke Fremmede skulle mættes
din Formue, og dit møisommelige
hverv komme i anden Mands Hus,
11. saa du maa stønne paa dit Yderste,
ar din Krop og dit Kjød tæres hen,
12. og du maa sige: Hvorledes har
kunnet hade Tugt, og mit Hjerte
agte Tilretteviisning,
13. saa jeg ikke hørte paa mine Læreres
Røst og ikke bøiede mit Øre til dem, som
underviste mig!
14. Nær var jeg kommen i al Ulykke
midt i Forsamlingen og Menigheden.
3 Mos. 20, 10. 5 Mos. 22, 24. Ez. 16, 40.
15. Drik Vand af din egen Brønd og
rindende Vand af din egen Kilde! 9, 17.
16. Skulde vel dine Kilder strømme ud
paa Gaden, dine Vandbække paa Torvene?
17. Lad dem være for dig alene og
ikke for Fremmede med dig!
18. Din Kilde være velsignet, og glæd
dig i din Ungdoms Hustru! Præd. 9, 9.
19. Den elskelige Hind og den yndige
Stengjed! Hendes Barm kvæge dig til
enhver Tid, af hendes Kjærlighed være
du drukken bestandig!
20. Hvorfor, min Søn, skulde du da
være drukken af en anden Mands Hustru
og favne en fremmed Kvindes Barm?
21. Thi en Mands Veie ere for Herrens
Øine, og alle hans Stier jævner han.
Job 34, 21. Jer. 10, 23; 16, 17.
22. Den Ugudeliges Misgjerninger
skulle fange ham, og ved sin Synds
Strikker skal han holdes fast.
23. Han skal dø, fordi han ikke lod
sig tugte, og for sin megen Daarskabs
Skyld skal han tumle om.

6. Kapitel.

Naar man ubetænksomt er gaaet i Borgen for Nogen, bør man stræve snarest muligt at blive fri for sin Forpligtelse (1—5). Advarsel mod Ladhed, som uundgaaelig fører til Armod (6—11). Rænkefulde Mennesker skal pludselig Undergang ramme (12—15). Syv Laster, som opregnes, skal man fly (16—19). En Søn skal bevare og følge sin Faders og Moders Formaning og Bud (20—23) og saaledes fly Horeri, der fører til Fordærvelse (24—35).

Min Søn! Er du gaaet i Borgen for
din Næste, har du givet den Frem-
mede dit Haandslag, 11, 15.
2. har du ladet dig binde ved din
Munds Ord, har du ladet dig fange i
din Munds Ord,
3. saa gjør dog dette, min Søn, og
red dig, siden du er kommen i din Næstes
Haand: Gaa hen, kast dig ned og storm
ind paa din Næste,
4. skjenk ikke dine Øine Søvn eller
dine Øienlaag Slummer, Ps. 132, 4.
5. red dig som en Raa af Jægerens
Haand og som en Fugl af Fuglefænge-
rens Haand!
6. Gaa til Myren, du Lade, se
dens Veie og bliv viis! 30, 25.

7. Skjønt den ikke har nogen
Fyrste, Foged eller Herster,
8. bereder den dog om Sommeren
sit Brød, har om Høsten sanket
sin Føde. 10, 5.
9. Hvor længe, du Lade, vil du ligge?
Naar vil du staa op af din Søvn?
10. [Du siger:] Lad mig endnu sove
lidt, slumre lidt, folde mine Hænder lidt
for at hvile! 24, 33; 20, 13.
11. Saa kommer din Armod som en
Landstryger, og din Mangel som en
Mand med Skjold.
12. Et nedrigt Menneske, en Ond-
skabens Mand er den, som gaar med en
forvendt Mund,
13. som blunker med sit Øie, taler
med sin Fod, peger med sine Fingre,
10, 10. Ps. 35, 19.
14. som har forvendte Ting i sit Hjerte,
som optænker Ondt til enhver Tid og
volder Trætter.
15. Derfor skal pludselig hans Ulykke
komme; i et Øieblik skal han sønderbry-
des, og der er ingen Lægedom.
16. Seks Ting ere der, som Herren
hader, og syv ere Vederstyggeligheder for
hans Sjæl:
17. Høie Øine, falsk Tunge og Hæn-
der, som udøse uskyldigt Blod,
18. et Hjerte, som optænker onde Raad,
Fødder, som skynde sig at løbe til det Onde,
19. den, der aander Løgn som falskt
Vidne, og den, som volder Trætter imel-
lem Brødre.
20. Bevar, min Søn, din Faders Bud,
og forlad ikke din Moders Lov! 1, 8.
21. Bind dem altid paa dit Hjerte,
knyt dem fast om din Hals! 5 Mos. 6, 8.
22. Naar du vandrer, skal den* lede
dig; naar du ligger, skal den bevare dig,
og naar du vaagner, skal den tale med dig.
* d. e. Loven.
23. Thi Budet er en Lygte og Loven
et Lys, og Tugtens Tilrettevisninger ere
Livets Vei, Ps. 119, 105.
24. for at bevare dig fra en ond
Kvinde, fra en fremmed Tunges Glathed.
2, 16; 7, 5.
25. Begjær ikke hendes Skjønhed i dit
Hjerte, og lad hende ikke indtage dig ved
sine Øienlaag!
26. Thi for en Skjøges Skyld kommer
det med En til en Stive Brød*, og anden
Mands Hustru fanger en dyrebar Sjæl.
* d. e. saa vidt, at han kun har en Stive Brød.
27. Tager En Ild i sin Barm, udena
hans Klæder brændes op?
28. Eller gaar En paa Gløder, udena
hans Fødder blive brændte?
29. Saa gaar det den, der gaar in
til sin Næstes Hustru; Ingen blive
ustraffet, som rører hende.
30. Foragter man ikke Tyven, naa
han stjæler for at mætte sin Sjæl, fort
han hungrer?
31. Og hvis han bliver greben, ma
han betale syvfold; alt sit Huses God
maa han give. 2 Mos. 22, 1 f
32. Den, som bedriver Hor med e
Kvinde, fattes Forstand; den, som v
fordærve sin Sjæl, han gjør det.
33. Plage og Skam skal han finde, o
hans Skjændsel skal ikke udslettes.
34. Thi nidkjær er Mandens Vrede, o
han sparer ikke paa Hevnens Dag; 5,
35. han tager ingen Sonepenge f
gode og samtykker ikke, om du end v
give megen Skjenk.

7. Kapitel.

Vi skulle tilegne os Visdommens Bud (1—4)
derved bevares for fremmede Kvinder, hvis utu
tige Væsen og fordærvelige Forførelse beskrit
(5—23). Gjentagen Formaning til at fly saadar
(24—27).

Min Søn, bevar mine Ord og gje
mine Bud hos dig!
2. Bevar mine Bud, saa skal du lev
og min Lov som din Øiesten! 4, 4; 19,
3. Bind dem paa dine Fingre, skr
dem paa dit Hjertes Tavle! 6, 21; 3
4. Sig til Visdommen: Du er m
Søster, og Forstanden skal du kalde
Kjending,
5. forat den maa bevare dig fra an
Mands Hustru, fra fremmed Kvinde, s
gjør sine Ord glatte. 2, 16; 6,
6. Thi jeg saa ud gjennem Vindu
paa mit Hus, gjennem mit Gitter,
7. og jeg saa blandt de Uerfar
blev var iblandt de Unge en uforstan
Yngling, 6
8. som gik forbi paa Gaden ved h
des Hjørne og gik frem paa Veien
hendes Hus,
9. i Skumringen, da Dagen var
Ende, i dyb Nat og Mulm.
10. Og se, en Kvinde kom ham im
i en Skjøges Dragt og med underf
digt Hjerte.
11. Støiende er hun og tøiles

ndes Fødder vilde ikke blive i Ro i
ndes Hus. 1 Tim. 5, 13.
12. Snart er hun paa Gader, snart paa
orve, og ved hvert Hjørne lurer hun.
13. Og hun tog fat paa ham og kyssede
.m, og med frækt Aasyn sagde hun
ham:
14. Takoffere paalaa mig, idag har
g betalt mine Løfter;
3 Mos. 3, 1 fg. 7, 16 fg.
15. derfor gik jeg ud for at møde dig,
r at søge dit Aasyn, og jeg fandt dig.
16. Tepper har jeg bredt over min
ing, brogede Tepper af ægyptisk Garn.
17. Jeg har overstænket mit Leie med
yrra, Aloe og Kanel.
18. Kom, lader os beruse os i Kjær=
ghed, indtil Morgenen, forlyste os i
skov!
19. Thi Manden er ikke hjemme, han
dragen langveis bort;
20. Pengepungen tog han med sig,
d Fuldmaanes Dag kommer han hjem.
21. Hun forledede ham ved sin megen
vertalelse, ved sine Læbers Glathed
rførte hun ham.
22. Han følger hende straks som en
kse, der kommer til Slagterbænken, og
m i Fodjern, hvormed man tugter Daaren,
23. indtil Pilen kløver hans Lever, —
gesom Fuglen haster til Snaren og ved
e, at det gjælder dens Liv.
24. Saa hører mig nu, Børn, og agter
a min Munds Ord!
25. Lad ikke dit Hjerte bøie sig til
ndes Veie, forvild dig ikke paa hendes
tier!
26. Thi mange Gjennemborede har
in fældet, og mangfoldige ere alle de,
in har slaaet ihjel;
27. Veie til Dødsriget ere i hendes
us, de gaa ned til Dødens Kamre.
2, 18; 5, 5.

8. Kapitel.

Visdommen formaner Menneskene til at høre og
odtage dens Lærdomme, hvis Ypperlighed den
ildrer (1—11); den beskriver sine herlige Egen-
aber og Gjerninger (12—21), fremstiller sig som
n, der har været hos Gud fra Evighed, og ved
vilken han har skabt Verden (22—31), gjentager
i forrige Formaning og viser, hvilke salige Frugter
t bærer at følge der (32—36).

Mon ikke Visdommen raaber, og For=
standen lader sin Røst høre? 1, 21.
2. Paa Toppen af Høie ved Veien, i
use ved Stier staar hun;
3. ved Siden af Portene, ved Stadens
Udgang, i Indgangen gjennem Portene
raaber hun høit:
4. Til eder, I Mænd, raaber jeg, og
min Røst lyder til Menneskenes Børn.
5. Lærer Kløgt, I Uerfarne, og lærer
Forstand, I Uforstandige! 1, 4.
6. Hører! Thi fyrstelige Ord taler
jeg, og jeg oplader mine Læber med Ret=
vished;
7. min Gane taler Sandhed, og Ugu=
delighed er en Vederstyggelighed for mine
Læber. Ps. 45, 8.
8. Alle min Munds Ord ere i Ret=
færd, der er intet Fordreiet eller For=
vendt i dem. Es. 53, 9. Joh. 8, 46. 1 Pet. 2, 22.
9. De ere allesammen ligefremme for
den Forstandige og rette for dem, som
finde Kundskab.
10. Tager imod min Tilrettevisning
istedetfor Sølv og imod Kundskab frem=
for udsøgt Guld! 3, 14; 16, 16.
11. Thi Visdom er bedre end Perler,
og intet Klenodie kan lignes med den.
3, 15.
12. Jeg, Visdommen, har Klogskab i
Eie, og Kjendskab til kloge Raad finder
jeg.
13. Herrens Frygt er at hade Ondt;
Hoffærdighed og Hovmod og en ond Vei
og en Mund, fuld af Forvendthed, hader
jeg. 16, 6.
14. Mig tilhører Raad og sand Ind=
sigt, jeg er Forstand, mig hører Styrke til.
15. Ved mig regjere Konger og fast=
sætte Fyrster, hvad Ret er.
16. Ved mig herske Herskere og Høv=
dinger, alle Dommere paa Jorden.
17. Jeg elsker dem, som elske mig, og
de, som søge mig, skulle finde mig.
Joh. 14, 21.
18. Rigdom og Ære er hos mig, varigt
Gods og Retfærdighed. 22, 4.
19. Min Frugt er bedre end Guld og
fint Guld, og mit Udbytte bedre end ud=
søgt Sølv. 3, 14.
20. Paa Retfærds Vei vandrer jeg,
midt paa Rettens Stier
21. for at give dem, som elske mig,
sand Rigdom til Arv og fylde deres For=
raadskamre.
22. Herren eiede mig i sin Veis Be=
gyndelse, før sine Gjerninger, fra for=
dums Tid.
23. Fra Evighed er jeg bleven til, fra
først af, før Jorden var.

24. Da Afgrundene endnu ikke vare, blev jeg født, da der endnu ikke var nogen vandrig Kilde.

25. Før Bjergene bleve nedsænkede, før Høiene blev jeg født,
Job 38, 6. Ps. 90, 2. Es. 43, 13.

26. førend han havde skabt Jord og Mark og Jorderigets første Jordklump.

27. Da han beredte Himlene, var jeg der, da han slog Hvælving over Afgrunden.

28. Da han fæstede Skyerne oventil, da Afgrundens Kilder bleve faste,
Job 26, 8. 1 Mos. 7, 11.

29. da han satte Havet dets Grænse, saa Vandene ikke overskride dets Bred, da han fastsatte Jordens Grundvolde, —
Job 38, 10. 11. Ps. 104, 9.

30. da var jeg hos ham en Kunstner, og jeg var hans Lyst Dag for Dag, legede altid for hans Aasyn,

31. legede paa hans Jords Kreds, og min Lyst havde jeg i Menneskenes Børn.

32. Og nu, Børn, hører mig! Salige ere de, som tage Vare paa mine Veie.
Luk. 11, 28.

33. Hører paa Tilrettevisning og vorder vise, og lader den ikke fare!

34. Saligt er det Menneske, som hører mig, saa han vaager ved mine Døre Dag for Dag, saa han vogter mine Dørstolper.

35. Thi den, som finder mig, finder Livet og vinder Velbehag af Herren.
3, 16; 12, 2.

36. Men den, som forfeiler mig, skader sit Liv; alle de, som hade mig, elske Døden.

9. Kapitel.

Visdommen har bygget sig et stærkt Hus og beredt et Maaltid, hvortil den ved sine Sendebud indbyder alle Enfoldige (1—6). Spottere og Ugudelige nytter det ikke at vise tilrette, men de Vise og Retfærdige have Gavn deraf; begge faa sin visse Løn (7—12). Ogsaa Daarskaben indbyder til sit Maaltid; at følge dens Indbydelse fører til Døden (13—18).

Visdommen har bygget sit Hus, hun har udhugget sine syv Piller.

2. Hun har slagtet sit Slagtekvæg, blandet sin Vin, ogsaa dækket sit Bord;
Matt. 22, 4. Luk. 14, 16. 17. Ps. 23, 5.

3. hun har sendt sine Piger ud, hun raaber paa Toppene af Stadens Høie:

4. Hvo der er enfoldig, han vende sig hid! Til den, som fattes Forstand, siger hun:

5. Kommer, æder af mit Brød, drikker af den Vin, jeg har blandet!

6. Forlader Uforstand, saa skulle leve, og gaar lige frem paa Forsta Vei!

7. Hvo der revser en Spotter, her sig selv Beskjæmmelse, og den, som v en Ugudelig tilrette, faar Skam dera
Matt.

8. Vis ikke Spotteren tilrette, fo han ikke skal hade dig! Vis den tilrette, og han skal elske dig. 2

9. Giv den Vise*, og han skal b end visere; undervis den Retfærdige, han skal gaa frem i Lærdom.
Matt 13, 12. * nemlig Undervisn

10. Herrens Frygt er Visdo Begyndelse, og Kundskab om Hellige er Forstand. 1, 7. Ps. 111

11. Thi ved mig skulle dine Dage v mange, og Leveaar skulle tillægges d
3, 2. 16; 4

12. Er du viis, saa er du viis til eget Gavn, og er du en Spotter, skal alene bære det.

13. Daarskaben er en støiende Kvi idel Uforstand og ved ikke Noget. 7

14. Og hun sidder foran sit Huses paa en Trone paa Stadens Høie,

15. for at raabe paa dem, som forbi paa Veien, som vandre lige f paa sine Stier:

16. Hvo der er enfoldig, han v sig hid! Til den, som fattes Forst siger hun:

17. Stjaalet Vand er sødt, og løn Brød er lifligt. 20

18. Men han ved ikke, at der er ninger der, at hendes Indbudne e Dødsrigets Dyb.

10. Kapitel.

Salomo taler om vise og daarlige Børn (1), Rigdom og Armod (2. 3. 15. 22), Ladhed og (4. 5. 26), de Retfærdiges Lyksalighed og de deliges Ulyksalighed (6. 7. 16. 24. 25. 27—30), dom og Daarlighed i Tale (8. 10. 11. 1 19—21. 31. 32), om ustraffelig og træsk Om gelse (9), den Falskes Øie og Daarens Læbe Had og Kjærlighed (12), Veiledning og Vildle (17), skjult Had og Bagtalelse (18), Daarens vendthed og den Forstandiges Visdom (23).

Salomos Ordsprog.

En viis Søn glæder sin Fader, me daarlig Søn er sin Moders So
15, 20; 17, 25; 1

2. Ugudeligheds Skatte gavne men Retfærdighed frier fra Døden.
11, 4. Es.

3. Herren lader ikke den Retfærdiges
œl hungre, men Ugudeliges Begjær=
ḥed støder han bort.
4. Den, som arbeider med lad Haand,
ıver fattig, men Flittiges Haand gjør
}. 12, 24. 27.
5. Den, der samler om Sommeren,
en klog Søn; den, der sover om Høsten,
en daarlig Søn. 6, 8.
6. Velsignelser komme over den Ret=
rdiges Hoved, men de Ugudeliges Mund
l deres Vold tildække. V. 11.
7. Den Retfærdiges Ihukommelse er
Velsignelse, men de Ugudeliges Navn
l raadne. Ps. 9, 6; 34, 17.
8. Den, som har Visdom i Hjertet,
ɟer imod Bud; men den, som har
ıarens Læber, gaar tilgrunde. Ps. 141, 5.
9. Den, som vandrer i Ustraffelighed,
ndrer trygt, og den, som gaar Krog=
ıe, skal blive kjendt.
V. 29. 30. 1, 33; 2, 7. Ps. 26, 1. 11.
10. Den, som blunker med Øiet, vol=
: Smerte, og den, som har Daarens
ber, gaar tilgrunde. 6, 13.
11. Den Retfærdiges Mund er en
ɔsens Kilde, men de Ugudeliges Mund
l deres Vold tildække. V. 6. Ps. 37, 30.
12. Had vækker Trætte, men Kjærlig=
ɔ dækker over alle Overtrædelser.
1 Pet. 4, 8. 1 Kor. 13, 4 fg.
13. Paa den Forstandiges Læber fin=
s Visdom, men Kjeppen er for dens
ıg, som ingen Forstand har.
14. Vise gjemme paa Kundskab, men
ıarens Mund truer med Ødelæggelse.
15. Rigmands Gods er hans faste Stad;
ttiges Armod er deres Ødelæggelse.
16. Den Retfærdiges Erhverv er til
ɔ; den Ugudeliges Indtægt er til Synd.
Luk. 16, 19 fg.
17. En Vei til Liv* er den, som tager
ıre paa Tugt; men den, som lader
lrettevisning fare, fører vild.
* d. e. en Veileder til Lykke og Velsignelse.
Jak. 5, 20. Ordsp. 13, 1. 18.
18. Den, som skjuler Had, har falske
eber, og den, som fører ondt Rygte ud,
ın er en Daare.
19. Hvor der er mange Ord, mangler
t ikke paa Synd, men den, som holder
ıe Læber i Tømme, er klog.
20. Den Retfærdiges Tunge er udsøgt
ɔlv; Ugudeliges Hjerte er Intet værdt.
12, 18.
21. Den Retfærdiges Læber føde Mange,
ɛn Daarer dø, fordi de fattes Forstand.
22. Herrens Velsignelse, den
gjør rig, og møisommeligt Ar=
beide lægger ikke Noget dertil.
Ps. 127, 2.
23. For Daaren er det en Lyst at
gjøre en skjændig Gjerning, men Visdom
er en Lyst for den forstandige Mand.
24. Hvad den Ugudelige gruer for,
det skal komme over ham; men Retfær=
diges Begjæring skal han* give dem.
* Gud. 1, 27. Ps. 145, 19.
25. Naar en Storm farer hen, saa
er den Ugudelige ikke mere; men den
Retfærdige har en evig Grundvold.
14, 32. 1 Joh. 2, 17.
26. Som Eddike for Tænderne og Røg
for Øinene, saa er den Lade for den,
som sender ham.
27. Herrens Frygt formerer Levedage,
men Ugudeliges Aar forkortes.
3, 2; 14, 27. Ps. 128, 4. 6.
28. Retfærdiges Forventning er Glæde,
men Ugudeliges Haab gaar tilgrunde.
11, 7. 23.
29. Herrens Vei er en fast Borg for
den Ustraffelige, men Fordærvelse for
dem, som øve Uret.
30. Den Retfærdige skal ikke rokkes
evindelig, men Ugudelige skulle ikke bo i
Landet. Ps. 112, 6; 104, 35.
31. Den Retfærdiges Mund bærer
Visdoms Frugt, men Forvendtheds Tunge
skal afskjæres. Ps. 37, 30. Ordsp. 8, 13.
32. Den Retfærdiges Læber kjende,
hvad der er til Behag, men Ugudeliges
Mund er idel Forvendthed.

11. Kapitel.

Om falsk og fuld Vegt (1), Hovmod og Ydmyghed (2), Oprigtighed og Ustraffelighed og det Modsatte (3. 20), Ugudeliges Rigdom (4. 28), foragtelig Omtale og Bagvaskelse (12. 13), Retfærdige og Ugudelige (5—11. 18. 19. 21. 23. 28. 30. 31), Raadgivere (14); om at gaa i Borgen for Andre (15), den agtværdige og den ufornuftige Kvinde (16. 22), Barmhjertighed og Grumhed (17), Godgjørenhed og Karrighed (24—26); om at tragte efter Godt og Ondt (27); om uforstandig Husholdning (29).

Falske Vegtskaaler ere en Vederstyggelig=
hed for Herren, men fuldvegtige Lodder
ere ham en Velbehagelighed.
16, 11; 20, 10. 23. 3 Mos. 19, 35. 36.
5 Mos. 25, 13. 16.
2. Kommer Hovmod, saa kommer For=
smædelse; men hos Ydmyge er der Visdom.
16, 18.
3. Oprigtiges Retsind leder dem, men
Troløses forvendte Sind ødelægger dem.
Ps. 52, 6. 7.

4. Gods hjælper ikke paa Vredens Dag, men Retfærdighed redder fra Døden. 10, 2. Ez. 7, 19.

5. Den Ustraffeliges Retfærdighed gjør hans Vei jævn, men den Ugudelige falder ved sin Ugudelighed.

6. De Oprigtiges Retfærdighed frelser dem, men Troløse fanges i sin egen Ondskab.

7. Naar et ugudeligt Menneske dør, gaar hans Haab tilgrunde, og med de Ondes Forventning er det forbi. 10, 28.

8. Den Retfærdige udfries af Trængsel, og den Ugudelige kommer i hans Sted. 21, 18.

9. Med Munden ødelægger den Ryggesløse sin Næste, men ved Kundskab udfries de Retfærdige.

10. Naar det gaar Retfærdige vel, jubler Staden, og naar Ugudelige omkomme, er der Fryderaab. 28, 12. 28; 29, 2.

11. Ved Oprigtiges Velsignelse bliver Staden ophøiet, men ved Ugudeliges Mund bliver den nedbrudt.

12. Den, som taler foragtelig om sin Næste, fattes Forstand; men en Mand med Forstand tier.

13. Den, der gaar omkring som Bagvasker, aabenbarer Hemmeligheder; men den, der er trofast i Aanden, skjuler Sagen. 20, 19. 3 Mos. 19, 16.

14. Hvor der ingen Styrelse er, falder Folket; men hvor der er mange Raadgivere, der er Frelse. 15, 22.

15. Ilde gaar det den, som gaar i Borgen for en Fremmed; men den, der hader dem, som give Haandslaget, er sikker. 6, 1 fg.

16. En yndig Kvinde vinder Ære, og Voldsmænd vinde Rigdom.

17. En godgjørende Mand gjør vel imod sin Sjæl, men en grum plager sit Kjød.

18. Den Ugudelige erhverver en bedragersk Løn, men den, som saar ud Retfærdighed, faar sand Løn. 22, 8.

19. Den, som staar fast i Retfærdighed, ham bliver det til Liv; men den, som jager efter Ondt, gjør det sig selv til Død. 19, 23.

20. En Vederstyggelighed for Herren ere de, hvis Hjerte er forvendt; men en Velbehagelighed for ham ere de, hvis Vei er ustraffelig. 17, 20; 12, 22.

21. Man kan give sin Haand paa: Den Onde bliver ikke ustraffet, men Retfærdiges Afkom undslipper. 16, 5.

22. Som en Guldring i et Svinetryne er en deilig Kvinde, som fattes Forstand.

23. Retfærdiges Attraa er idel God
Ugudeliges Forventning er Vrede.
10, 24. 28. Job 8, 13. 1

24. Der er den, som strør ud og fa
endnu mere; og der er den, som hold
tilbage mere, end ret er, og det bliv
dog kun Fattigdom. Ps. 112,

25. En Sjæl, som velsigner, skal trive
og den, som læsker Andre, han bliv
og selv læsket. 2 Kor. 9, 6. Luk. 6,

26. Den, som holder Korn tilbage, ha
bander Folket; men Velsignelse komm
over dens Hoved, som sælger Korn.

27. Den, som søger, hvad godt
søger Velbehag; men den, som leder eft
Ondt, over ham kommer det. Ps. 7,

28. Den, som forlader sig paa
Rigdom, han skal falde; men Retfærdi
skulle grønnes som Løv.
Ps. 49, 6. 7; 52, 10; 92,

29. Den, som bringer sit Hus i Ula
skal arve Vind, og Daaren vorder
Tjener for den, som er viis i Hjert

30. Den Retfærdiges Frugt er et Livs
Træ, og den Vise fanger Sjæle.
3, 18. Luk. 5, 10. Jak. 5, 19.

31. Se, den Retfærdige faar sin
paa Jorden, hvor meget mere da
Ugudelige og Synderen!
1 Pet. 4, 18. Luk. 23,

12. Kapitel.

Om Tugt (1), om gode og retfærdige samt
ugudelige Mennesker (2. 3. 5. 7. 10. 12. 21.
28), brave og slette Kvinder (4), gode og o
sande og falske Taler og Vidnesbyrd (6. 8. 13.
17—19. 22), Ringeagtede og Storagtige (9),
tige, Dagdrivere og Lade (11. 24. 27), Daarer
Vises forskjellige Forhold (15. 16. 23), Rænkesm
og Fredsstiftere (20), hvad der nedtrykker, og
der glæder Hjertet (25).

Den, som elsker Tugt, elsker Kundsk
men den, som hader Revselse, er d
Ps. 141, 5. Ordsp. 13

2. Den Gode vinder Velbehag
Herren, men den rænkefulde Mand
dømmer han.

3. Et Menneske befæstes ikke
Ugudelighed, men de Retfærdiges
rokkes ikke.

4. En brav Hustru er sin Ma
Krone, men en daarlig er som Raadde
i hans Ben. 31, 1

5. Retfærdiges Tanker ere Ret; U
deliges Raad ere Svig. 1 Kong. 12,

6. Ugudeliges Tale er om at lure
Blod, men Oprigtiges Mund frelser
1, 10. 16. 18. 1 Sam. 25, 24 fg. 2 Sam. 20, 1

7. Ugudelige omstyrtes, og de ere ikke
ere; men Retfærdiges Hus staar fast.
14, 11. Matt. 7, 24 fg.
8. Alt efter sin Forstand roses en
Rand, men den, som er forvendt i Hjertet,
liver til Foragt.
9. Bedre er den Ringe, som har en
jener, end den Storagtige, som fattes
rød.
10. Den Retfærdige har Omsorg for
t Kvægs Liv, men Ugudeliges Hjerte
: haardt.
11. Den, som dyrker sin Jord, mættes
ed Brød; men den, som jager efter løse
olk, fattes Forstand. 28, 19.
12. Den Ugudelige attraar, hvad der
: en Snare for de Onde; men Ret-
erdige giver han* fast Rod.
11, 6. 1 Tim. 6, 9. * Gud.
13. I Læbers Overtrædelse ligger en
ad Snare, men den Retfærdige kommer
d af Trængsel.
14. Af sin Munds Frugt mættes en
Rand med Godt, og hvad et Menneskes
ænder have gjort, det gjengjældes ham.
13, 2. Ps. 62, 13. Matt. 16, 27. Rom. 2, 6.
Aab. 22, 12.
15. Daarens Vei er ret i hans egne
ine, men den, som hører paa Raad,
: viis. 18, 2.
16. Daarens Vrede bliver kjendt samme
ag, men den, som skjuler Forsmædelse,
: klog. Præd. 7, 9.
17. Den, som aander Ærlighed, for-
ynder Ret, men et falskt Vidne forkyn-
er Svig. 6, 19.
18. Der er den, som taler ubetænk-
omme Ord, ligesom Stik af Sverd; men
Vises Tunge er Lægedom.
19. Sandheds Læbe bliver fast be-
andig, men Falskheds Tunge kun et
Dieblik.
20. Der er Svig i deres Hjerte, som
mede Ondt; men de, som raade til Fred,
ave Glæde.
21. Der tilstøder ikke den Retfærdige
oget Ondt, men Ugudelige have fuldt op
af Ulykke. Ps. 32, 10; 34, 22.
22. Falske Læber ere en Vederstygge-
ighed for Herren, men de, som handle
rofast, ere ham en Velbehagelighed.
6, 16. 17; 11, 20. Ps. 5, 7.
23. Et klogt Menneske skjuler sin Kund-
skab, men Daarers Hjerte udraaber sin
Daarskab. 13, 16.
24. Flittiges Haand skal herske, men
Ladhed skal blive Træl. 10, 4; 13, 4.
25. Kummer i en Mands Hjerte ned-
trykker det, men et godt Ord glæder det.
15, 13.
26. Den Retfærdige veileder sin Næste,
men Ugudeliges Vei fører dem vild.
27. Ladhed steger ikke sin Fangst, men
en Flittig er en dyrebar Skat for et
Menneske. 10, 4.
28. Paa Retfærds Sti er Liv, og banet
Vei fører ikke til Døden. Matt. 7, 14. Ps. 1, 6.

13. Kapitel.

Om Tugt (1. 18. 24), viis og daarlig Tale (2. 3. 5. 14), Ladhed og Flid (4. 11. 23), Retfærdige og Ugudelige (6. 9. 21. 22. 25), Rige og Fattige (7. 8), Hovmod og Villighed til at modtage Raad (10), Haab og Begjæring (12. 19), Foragt for Ord og Bud og Ærefrygt derfor (13), Forstand og Klogskab (15. 16), troe og utroe Sendebud (17), Omgang med Vise eller Daarer (20).

En viis Søn hører paa sin Faders Til-
rettevisning, men en Spotter hører
ikke paa Irettesættelse. 1, 8.
2. Af sin Munds Frugt nyder en
Mand godt, men Troløses Hu staar til
Vold. 12, 14; 18, 20.
3. Den, som vogter sin Mund, be-
varer sin Sjæl; den, som lukker sine
Læber vidt op, ham bliver det til
Fordærvelse. 21, 23; 12, 18.
4. Den Lades Sjæl begjærer og faar
Intet, men Flittiges Sjæl næres rigelig.
10, 4; 12, 24.
5. Den Retfærdige hader løgnagtige
Ord, men den Ugudelige handler slet og
skammelig. Ps. 119, 163.
6. Retfærdighed bevarer den, som van-
drer ustraffelig, men Ugudelighed styrter
den, som gjør Synd. 10, 30.
7. Der er den, der ter sig som en rig
Mand og har dog slet Intet, og den,
der ter sig som en Fattig og har dog
meget Gods. 12, 9.
8. En Mands Rigdom er Løsepenge
for hans Liv, men den Fattige faar ikke
høre Trusel.
9. Retfærdiges Lys skinner lystelig,
men Ugudeliges Lampe udslukkes. 24, 20.
10. Ved Hovmod volder man kun
Trætte, men hos dem, som lade sig raade,
er Visdom. 28, 25. Jak. 3, 17.
11. Formue minker ved Forfængelig-
hed, men den, som samler i Haand, for-
merer den.
12. Langvarig Forventning gjør Hjer-
tet syg, men en opfyldt Begjæring er et
Livsens Træ.

13. Den, som foragter Ordet, bereder sig Fordærvelse; men den, som frygter Budet, han faar Løn derfor.
14. Den Vises Lære er en Livsens Kilde til at undvige Dødens Snarer. 10, 11.
15. God Forstand giver Yndest, men Troløses Vei er haard.
16. Hver den, som er klog, handler med Forstand, men en Daare udbreder Daarskab. 15, 2.
17. Et ugudeligt Sendebud falder i Ulykke, men et trofast Bud er Lægedom.
18. Armod og Skam faar den, som forkaster Tugt; men den, som agter paa Revselse, bliver æret. 10, 8. 17; 12, 1; 15, 5. 32.
19. Opfyldt Ønske er sødt for Sjælen, men at vige fra Ondt er en Vederstyggelighed for Daarer. V. 12. Job 28, 28.
20. Søg Omgang med Vise, og du skal blive viis; men Daarers Ven gaar det ilde.
21. Ulykke forfølger Syndere, men Retfærdige lønnes med Godt.
22. Den Gode efterlader Arv til Børnebørn, men Synderens Gods er gjemt til den Retfærdige. Job 27, 16. 17.
23. Fattiges Nyland giver megen Føde; men der er den, som bortryktes, fordi han ikke gjør Ret.
24. Den, som sparer sit Ris, hader sin Søn; men den, som elsker ham, tugter ham tidlig. 3, 12; 22, 15; 23, 13 fg.
25. Den Retfærdige æder, saa hans Sjæl bliver mæt, men Ugudeliges Bug lider Mangel. 10, 3.

14. Kapitel.

Om vise og daarlige Kvinder (1), Oprigtige og Forvendte (2. 14), daarlig og viis Tale (3. 7), Arbeide (4. 23), Vidner (5. 25), Spottere (6), Klogskab og det Modsatte (8. 15. 18), om Oprigtighed som Betingelse for Guds Velbehag (9); om Hjertet (10. 13. 30), Ugudelige og Fromme (11. 32), egne Veie (12), Ilsind og Langmodighed (16. 17. 29), de Ondes Ydmygelse (19), Armod og Rigdom (20. 23. 24. 31), Foragt for Andre (21), onde og gode Tanker (22), Herrens Frygt (26. 27), Kongens Ære (28), Armes Undertrykkelse og Forbarmelse over dem (31), Visdom (33), et Folks Ære og Skam (34), en Konges Tjenere (35).

Kvinders Visdom bygger sit Hus, men Daarskab bryder det ned med sine Hænder. 12, 4; 19, 14; 31, 10.
2. Den, som vandrer i sin Oprigtighed, frygter Herren; men den, som gaar Krogveie, foragter ham.
3. I Daarens Mund er hans Ho-
mods Ris, men Vises Læber bevare de-
4. Hvor der ingen Okser ere, der
Krybben tom; men megen Indtægt ko-
mer ved Oksens Kraft. 12,
5. Trofast Vidne lyver ikke, men de
som aander Løgn, er et falskt Vidne.
6, 19; 12,
6. Spotteren søger Visdom, men find
den ikke; men for den Forstandige
Kundskab let.
7. Gaa bort fra en Daare, og du h
ikke hos ham lært Kundskabs Læber
kjende. 1,
8. Den Kloges Visdom er, at h
forstaar sin Vei, men Daarers Daarsk
er Selvbedrag. Ef. 5,
9. Med Daarer driver deres eg
Skyldoffer Spot, men blandt Oprigti
er Velbehag* at finde. * d. e. Gu
10. Hjertet kjender sin egen bi
Smerte, og i dets Glæde blander ing
Fremmed sig.
11. Ugudeliges Hus skal ødelægge
men Oprigtiges Telt skal blomstre. 12,
12. Mangen Vei tykkes en Mand r
men Enden derpaa er Dødens Veie. 16,
13. Endog under Latter har Hjer
Smerte, og Enden paa Glæden er B
drøvelse. Præd. 2
14. Af sine Veie skal den mættes, hv
Hjerte er afveget*, og en god Ma
holder sig borte fra ham. 1, 31. * fra G
15. Den Enfoldige tror hvert O
men den Kloge agter paa sit Skridt.
16. Den Vise frygter og viger f
Ondt, men Daaren er overmodig og tr
1 Mos. 39, 9
17. Den Ilsindede gjør Daarskab,
en rænkefuld Mand bliver hadet. 12,
18. Enfoldige arve Daarskab, m
Kloge favne Kundskab.
19. Onde bøie sig for Godes Aasy
og Ugudelige ved den Retfærdiges Por
20. Endog af sin Ven bliver d
Fattige hadet; men de, som elske en R
ere mange. 19
21. Hvo der foragter sin Næste, sy
der; men salig er den, som forbarm
sig over Elendige. V. 31. Ps. 41
22. Skulle ikke de fare vild, som o
tænke Ondt? Men Miskundhed og T
fasthed finde de, som optænke Godt.
Ps. 7, 15
23. Ethvert møiefuldt Arbeide brin
Overflod, men Mundsveir fører kun
Mangel. 14, 4; 12, 24; 21

24. Vises Rigdom er deres Krone,
n Daarers Daarskab er og bliver
aarskab.
25. Et trofast Vidne redder Sjæle,
n den, som aander Løgn, er fuld af
ig. V. 5.
26. I Herrens Frygt har En et stærkt
ern, og for hans Børn skal der være
Tilflugt. 18, 10; 20, 7; 2 Mos. 20, 6.
27. Herrens Frygt er en Livsens Kilde,
man undgaar Dødens Snarer.
10, 11. 17; 13, 14.
28. Meget Folk er Kongens Ære, men
ngel paa Folk er Fyrstens Fald.
29. Den Langmodige har megen Forstand,
n den Ilsindede viser stor Daarskab.
19, 11; 14, 17; 12, 16.
30. Et sagtmodigt Hjerte er Legemets
, men Hidsighed er Raaddenhed i
nene.
31. Den, som trykker den Ringe, haaner
ns Skaber, men den, som forbarmer
over den Fattige, ærer ham.
17, 5; 22, 2. Job 31, 15.
32. Den Ugudelige kastes omkuld i
Ulykke, men den Retfærdige har For-
stning i sin Død.
Ps. 35, 5. 6; 36, 13; 73, 18. 19.
33. I den Forstandiges Hjerte holder
sdommen sig stille, men i Daarers
re giver den* sig tilkjende.
* den Visdom, de have, d. e. deres Daarskab.
34. Retfærdighed ophøier et
lk, men Synden er Folkenes
jændsel.
35. En klog Tjener vinder Kongens
behag, men over en daarlig kommer
s Vrede. 1 Mos. 41, 38 fg.

15. Kapitel.

m viis og daarlig Tale (1. 2. 4. 7. 23. 26.
Guds Alvidenhed (3. 11), Tugt og Tilrette-
ing (5. 10. 12. 31. 32), Retfærdiges og Ugu-
es Gods (6), deres Gudsdyrkelse og Veie (8.
4. 29), om Glæde og Sorg (13. 15), Visdom
Daarskab (14. 21), Nøisomhed med Herrens
gt og Kjærlighed (16. 17), Vrede og Lang-
ighed (18), Ladhed (19), gode og onde Børn
, Raadførsels Nødvendighed (22), Hovmodige
Enker (25), de Ondes Anslag (26), Tragten efter
færdig Vinding og Ubestikkelighed (27), glædelig
nde (30), Gudsfrygt og Ydmyghed (33).

Mildt Svar dæmper Harme, men et
saarende Ord vækker Vrede.
25, 15. 1 Sam. 25, 23 fg.
2. Vises Tunge giver god Kundskab,
n Daarers Mund lader Daarskab ud-
mme. 13, 16. Es. 32, 6.
3. Herrens Øine ere allesteds, de se
efter Onde og Gode. Hebr. 4, 13.
4. Tungens Sagtmodighed er et Liv-
sens Træ, men Forvendthed paa den
saarer Hjertet. 12, 18.
5. Daaren foragter sin Faders Tugt,
men den, som agter paa Tilrettevisning,
handler klogt. 13, 1. 18. Ps. 141, 5.
6. I den Retfærdiges Hus er der
meget Gods, men i den Ugudeliges Ind-
komst er der Forstyrrelse. 3, 33.
7. Vises Læber udstrø Kundskab, men
Daarers Hjerte ikke saa. 12, 23.
8. Ugudeliges Offer er en Vederstyg-
gelighed for Herren, men Oprigtiges Bøn
er ham en Velbehagelighed.
21, 27. Es. 1, 11. 15.
9. Den Ugudeliges Vei er en Veder-
styggelighed for Herren, men den, som
jager efter Retfærdighed, elsker han. 11, 20.
10. Haard Straf rammer den, som
forlader Stien; den, som hader Tilrette-
visning, skal dø. 29, 1.
11. Dødsriget og Afgrunden ere aaben-
bare for Herren, hvor meget mere Men-
neskenes Børns Hjerter! Job 26, 6.
12. En Spotter elsker ikke, at man
sætter ham trette; til Vise gaar han ikke
hen. 9, 7. 8.
13. Glad Hjerte gjør muntert Aasyn,
men ved Hjertesorg bliver Modet nedslaaet.
17, 22.
14. Den Forstandiges Hjerte søger
Kundskab, men Daarers Aasyn gotter sig
ved Daarskab.
15. Alle den Elendiges Dage ere onde,
men glad Hjerte er stadigt Gjæstebud.
16. Bedre er Lidet med Herrens Frygt,
end en stor Skat og megen Uro derhos.
1 Tim. 6, 6. Ordsp. 16, 8.
17. Bedre er en Ret Grønt og Kjærlig-
hed derhos, end en fed Okse og Had derhos.
17, 1.
18. En hidsig Mand vækker Trætte,
men den Langmodige stiller Kiv.
26, 21; 29, 22.
19. Den Lades Vei er som en Torne-
hæk, men Oprigtiges Vei er banet.
20. En viis Søn glæder sin Fader, men
et daarligt Menneske foragter sin Moder.
10, 1; 17, 25; 19, 13. 26.
21. Daarskab er en Glæde for den,
som fattes Forstand; men en forstandig
Mand vandrer ret frem.
22. Raad blive til Intet uden Raad-
slagning; men hvor der er mange Raad-
givere, have de Fremgang.
20, 18; 11, 14; 24, 6.

23. Glæde har en Mand af sin Munds Svar, og et Ord i rette Tid — hvor godt!
16, 1; 25, 11.

24. Den Forstandige gaar Livets Vei opad for at undgaa Dødsriget nedentil.
Matt. 7, 13. 14. Kol. 3, 1. 2.

25. Herren nedriver Hovmodiges Hus, men stadfæster Enkens Markskjel.
12, 7. 1 Pet. 5, 5.

26. Den Ondes Anslag ere en Vederstyggelighed for Herren, men liflige Taler ere rene.

27. Den, der jager efter Vinding, bringer sit Hus i Ulave, men den, som hader Gaver, skal leve.
Ps. 15, 5.

28. Den Retfærdiges Hjerte tænker sig om for at kunne svare, men Ugudeliges Mund lader onde Ting udstrømme. V. 23.

29. Herren er langt borte fra de Ugudelige, men de Retfærdiges Bøn hører han.
Joh. 9, 31. Jak. 5, 16.

30. Øines Lys* glæder Hjertet; godt Budskab giver Benene Marv.
* d. e. et venligt Blik.

31. Det Øre, som hører paa Tilrettevisning til Livet, dvæler gjerne blandt Vise.
12, 1; 13, 18.

32. Den, som forkaster Tugt, foragter sin Sjæl, men den, som hører paa Tilrettevisning, erhverver sig Forstand.
Ps. 141, 5.

33. Herrens Frygt er Tugt til Visdom, og Ydmyghed gaar forud for Ære.
16, 18; 18, 12 fg.

16. Kapitel.

Af Gud afhænger Tungens Svar, Menneskets Gang og Loddens Udfald (1. 9. 33). Om egne Veie og Selvbehag deri (2. 25), Tillid til Herren (3. 20). Gud har bestemt Straf for den Ugudelige (4). Om Hovmod (5. 18. 19), Miskundhed og Herrens Frygt (6), Herrens Velbehag skaffer Fred endog med Fiender (7). Om Nøisomhed (8), Konger (10. 12—15), ret Vegt (11), Visdom (16), de Oprigtiges Vei (17), de Vises Tale (21—24), Arbeidsomhed (26), Ulykkesstiftere (27—30), graa Haar (31), Langmodighed (32).

Hjertets Raad høre Mennesket til, men fra Herren faar Tungen sit Svar.
19, 21. Jer. 10, 23.

2. Alle en Mands Veie ere rene i hans egne Øine, men Herren veier Aanderne.
21, 2; 24, 12.

3. Velt dine Gjerninger paa Herren, saa skulle dine Raad have Fremgang.
Ps. 22, 9; 37, 5 fg. 55, 23. Matt. 6, 25 fg.

4. Herren har gjort Alt til dets Øiemed, ogsaa den Ugudelige til Straffens Dag.
1 Pet. 2, 8.

5. Enhver Hovmodig er en Vederstyggelighed for Herren; man kan give [...]
Haand paa: Han bliver ikke ustraffet.
1 Pet. 5, 5. Ordsp. 11, [...]

6. Ved Kjærlighed og Trofasthed [...] sones Misgjerning, og ved Herrens Fr[...] viger man fra det Onde.
10, 12. 1 Pet. 4, 8. Matt. 5, 7; 6, 14. Ordsp. 8, [...]

7. Naar Herren har Behag i [...] Mands Veie, da gjør han, at end hans Fiender holde Fred med ham.

8. Bedre er Lidet med Retfærdigh[...] end store Indkomster med Uret. 15, [...]

9. Menneskets Hjerte optæ[...]ker sin Vei, men Herren sta[...]fæster hans Gang.

10. Guddoms-Ord er paa Konge[...] Læber; hans Mund skal ikke forsyn[...] sig i Dommen.

11. Ret Vegt og rette Vegtskaa[...] høre Herren til; alle Vegtstene i Pun[...] ere hans Verk. 11, 1; 20, 10.
3 Mos. 19, 36. 5 Mos. 25, [...]

12. Ugudelig Idræt er en Vederst[...]gelighed for Konger; thi ved Retfærd[...]hed bliver Tronen befæstet. 20, 28; 2[...]

13. Retfærdige Læber ere en Vel[...]hagelighed for Konger, og den, som ta[...] Retvished, elske de.

14. En Konges Vrede er Døds[...] Bud, men en viis Mand stiller den. 2[...]

15. I Kongens Aasyns Lys er [...] og hans Velbehag er som en Sky [...] Sildigregn. 19, [...]

16. At kjøbe Visdom — hvor m[...] bedre er det ikke end Guld! Og at kj[...] Forstand er mere værdt end Sølv.
4, 7; 3, 14; 8, 11

17. Oprigtiges slagne Vei er at [...] fra Ondt; den, som tager Vare paa [...] Vei, bevarer sin Sjæl.

18. Foran Undergang gaar Hovm[...] og foran Fald stolt Mod. 18[...]

19. Det er bedre at være ydmyg [...] Elendige, end at dele Bytte med H[...]modige.

20. Den, som giver Agt paa Or[...] skal finde Godt, og den, som forlader [...] paa Herren, — salig er han!
13, 13. Ps. 2, 12; 14[...]

21. Den, som er viis i Hjertet, [...] kaldes forstandig, og Læbers Sødme [...] fremmer i Lærdom.

22. En Livsens Kilde er Klogskab [...] dem, der eie den, men Daarers S[...] er deres egen Daarskab. 13[...]

23. Den Vises Hjerte gjør hans M[...]

rstandig og lægger mere og mere Lær-
om paa hans Læber. V. 21.
24. Liflige Ord ere kostelig Honning,
d for Sjælen og en Lægedom for Benene. 12, 25.
25. Mangen Vei tykkes en Mand ret,
en Enden derpaa er Dødens Veie. 14, 12.
26. Arbeiderens Hunger arbeider for
m; thi hans Mund driver paa ham.
27. En nederdrægtig Mand graver en
lykkesgrav, og paa hans Læber er der
m en fortærende Ild. Jak. 3, 6.
28. En forvendt Mand volder Trætte,
; en Øretuder skiller Ven fra Ven. 17, 9.
29. En Voldsmand forlokker sin Næste
; fører ham paa en Vei, som ikke er god. 1, 10 fg.
30. Den, som lukker sine Øine for at op-
nke forvendte Ting, og den, som presser
e Læber sammen, han har allerede
ldbragt det Onde. 6, 13; 10, 10.
31. Graa Haar ere en deilig Krone;
n findes paa Retfærdigheds Vei. 20, 29.
32. Den Langmodige er bedre end en
eldig Helt, og den, som styrer sit Sind,
bedre end den, som indtager en Stad.
33. I Skjødet kaster man Lodden, men
a Herren kommer al dens Afgjørelse. Ap. G. 1, 26.

17. Kapitel.

Om Ro og Trætte (1), en klog Tjener (2); rren prøver Hjerterne (3); om Løgn (4. 7), ttiges og Elendiges Bespottelse (5), Børnebørn Fædre (6), Praleri og Taushed (7. 27. 28), jenk (8. 23), at skjule Overtrædelse (9); om raf (10. 26); Onde gaar det ilde (11); om Daarer 2. 16. 21); at betale Godt med Ondt (13); om ætte (14. 19), uretfærdig Dom og Straf (15. 26), nner (17); at gaa i Borgen (18); om Stolthed), forvendt Hjerte og Tunge (20), Hjertets Glæde Sorg (22), den Vises og Daarens Adfærd (24), daarlig Søn (25).

Bedre et Stykke tørt Brød og Ro der-
hos, end et Hus, fuldt af slagtet
Fæg, med Trætte. 15, 16. 17; 16, 8.
2. En klog Tjener skal herske over en
aarlig Søn, og midt iblandt Brødre
al han faa Del i Arven.
3. Der er Digel for Sølv og Ovn for
uld; men den, som prøver Hjerterne,
Herren. 27, 21.
4. Den Onde agter paa Ondskabs Læbe;
øgneren lytter til Fordærvelses Tunge.
5. Den, som spotter den Fattige, for-
aaner hans Skaber; den, som glæder
; over Ulykke, skal ikke blive ustraffet. 14, 31.
6. Gamles Krone ere Børnebørn, og
Børns Pryd deres Fædre. Ps. 128, 6.
7. Det sømmer sig ikke for Daaren at
tale høie Ord, end mindre for den Ædle
at tale Løgn.
8. Gave er en yndig Sten i dens
Øine, som faar den; hvorsomhelst den
vender sig, gjør den Lykke.
9. Den, som dækker over Overtrædelse,
søger Kjærlighed; men den, som opripper
en Sag, skiller Ven fra Ven. 10, 12; 16, 28.
10. Skjænd trænger dybere ind hos
den Forstandige, end at slaa en Daare
hundrede Gange.
11. Kun Gjenstridighed søger den Onde,
og en grum Engel sendes imod ham.
12. Bedre for en Mand at møde en
Bjørn, som er frarøvet sine Unger, end
en Daare i hans Daarskab.
13. Den, som gjengjælder Godt med
Ondt, fra hans Hus skal Ulykken ikke vige. 1 Tess. 5, 15. 1 Pet. 3, 9.
14. At begynde Trætte er som at
aabne for Vand; lad da Trætten fare,
førend man viser Tænder!
15. Den, som frikjender en Ugudelig,
og den, som domfælder en Retfærdig,
de ere begge to en Vederstyggelighed for
Herren. 5 Mos. 25, 1. Es. 5, 23.
16. Hvortil dog Penge i Daarens Haand
for at kjøbe Visdom, da han er uden
Forstand?
17. En Ven elsker altid, og en Broder
fødes til Hjælp i Nød.
18. Et Menneske, som fattes Forstand,
giver Haandslag og gaar i Borgen hos
sin Næste. 6, 1 fg. 11, 15.
19. Den, som elsker Trætte, elsker
Overtrædelse; den, som søger Undergang,
gjør sin Dør høi. 16, 18; 18, 12.
20. Den, som er forvendt i Hjertet,
skal ikke finde Godt, og den, som er vrang
i sin Tale, skal falde i Ulykke. 11, 20.
21. Den, som avler en Nar, ham
bliver det til Kummer, og en Daares
Fader har ingen Glæde. V. 25. 15, 20.
22. Et glad Hjerte giver god Lægedom,
men et nedslaaet Mod udtørrer Benene. 15, 13. 15; 18, 14.
23. Den Ugudelige tager Skjenk ud af
Barmen for at bøie Rettens Stier. 5 Mos. 16, 19.
24. Den Forstandige har Visdommen
for sine Øine, men Daarens Øine ere
ved Jordens Ende. Præd. 2, 14.
25. En daarlig Søn er en Græmmelse

for sin Fader og en bitter Sorg for hende,
som fødte ham. V. 21. 19, 13.
26. At straffe ogsaa den Retfærdige
er ikke godt; at slaa Ædle er tvertimod
al Ret.
27. Den, som er sparsom med sine
Ord, har Indsigt, og den Koldsindige er
en forstandig Mand. 10, 19. Jak. 1, 19.
28. Ogsaa Daaren agtes for klog, naar
han tier, for viis, naar han holder sine
Læber lukkede.

18. Kapitel.

Om den, som skiller sig fra Andre (1); en Daares Lyst (2); Ugudelige foragtes (3); om viis Tale (4), om at anse Personer (5); om Daarer (6. 7), Øretudere (8), Ladhed (9), Tillid til Gud (10), Rigdom (11), Stolthed og Ydmyghed (12), ubetænkt Svar (13), et godt Mod (14), Tragten efter Kundskab (15), Gaver (16), Trætte (17), Loddens Gavn (18), Brødres Vrede (19), Tungens Frugter (20. 21), en god Hustru (22), Fattiges og Riges Tale (23), Venskab (24).

En Særling søger sin egen Lyst; mod
alle vise Raad viser han Tænder.
2. Daaren har ikke Lyst til Forstand,
men til at aabenbare sit Hjerte.
3. Naar den Ugudelige kommer, kom-
mer ogsaa Foragt, og med Skammen
Forhaanelse.
4. Ord i en Mands Mund ere dybe
Vande, Visdoms Kilde en fremvældende
Bæk. 20, 5.
5. Det er ikke godt at anse den Skyl-
diges Person, at bøie den Retfærdiges
Ret i Dommen. 28, 21. 5 Mos. 1, 17; 16, 19.
6. Daarens Læber komme i Trætte, og
hans Mund raaber efter Prygl.
7. Daarens Mund er ham selv til
Fordærvelse, og hans Læber en Snare for
hans Sjæl. 2 Sam. 1, 16. 1 Kong. 2, 23.
8. En Øretuders Ord ere som Lækker-
biskener, der glide ned i Bugens Inderste.
26, 22. Ps. 55, 22. Jer. 9, 8.
9. Ogsaa den, som er efterladen i sin
Gjerning, er en Broder til Ødelæggeren.
20, 4.
10. Herrens Navn er et fast Taarn;
til det løber den Retfærdige hen og
bliver bjerget. 14, 26. Ps. 61, 4.
11. Den Riges Gods er hans faste
Stad og som en ubestigelig Mur i hans
egen Indbildning. 10, 15.
12. Før Fald ophøier en Mands
Hjerte sig, men Ydmyghed gaar forud
for Ære. 16, 18; 15, 33.
13. Naar En svarer, førend han hører,
da er det ham en Daarskab og en Skam.
14. En Mands Mod kan holde ha
oppe i hans Sygdom; men et nedslaa
Mod — hvem kan bære det?
15. Den Forstandiges Hjerte kjøb
Kundskab, og Vises Øre søger Kundska
16. Et Menneskes Gave skaffer ha
Rum og fører ham frem for store He
rers Aasyn.
17. Den Første synes at have Ret
sin Trætte; men saa kommer hans Næs
og ransager ham.
18. Lodden gjør Ende paa Trætter o
skiller mellem Mægtige.
19. En Broder, mod hvem man ha
handlet troløst, er vanskeligere at vind
end en fast Stad, og Trætte med ha
er som en Bom for et Slot.
20. Ved Frugten af en Mands Mun
mættes hans Bug; med sine Læbers Grø
bliver han mættet. 12, 14; 13,
21. Død og Liv ere i Tungens Vol
og hver den, som elsker den*, skal æ
dens Frugt. 13, 3. * gjerne bruger de
22. Den, som har fundet en Hustr
har fundet en god Ting og faaet e
Naadegave af Herren. 19, 14; 31, 10 f
23. I ydmyge Bønner taler en Fatti
men den Rige svarer med haarde Or
24. En Mand med mange Venn
gaar det ilde; men der er den Ven, so
hænger fastere ved, end en Broder.

19. Kapitel.

Om Fattige og Rige (1. 4. 7), Ubetænksomh (2), Daarer og Spottere (3. 10. 29), Venner (4 falskt Vidnesbyrd og Løgn (5. 9. 22. 28), Go gjørenhed (6. 17. 22), Forstand og Visdom (8. 1 20. 25), Kongers Naade og Unaade (12), daarli og ugudelige Børn (13. 26), kivagtige og fo standige Kvinder (13. 14), Ladhed (15. 24), Gud frygt og Ugudelighed (16. 23), Tugt (18. 20. 2 27), Vrede (19), Planer (21).

Bedre er en Fattig, som vandrer i f
Ustraffelighed, end en Mand m
forvendte Læber og tilmed en Daare. 28,
2. Ogsaa naar en Sjæl er ubetæn
som, gaar det ilde, og den, som hast
med Fødderne, gaar feil.
3. Menneskets Daarskab fordærver ha
Vei, men paa Herren vredes hans Hjert
4. Formue skaffer mange Venner, m
den Fattige bliver skilt fra sin Ven.
5. Et falskt Vidne skal ikke bli
ustraffet, og den, som aander Løgn, sk
ikke undkomme.
5 Mos. 19, 18. 19. Ordsp. 24, 28; 25,

6. Mange smigre for den Gavmilde, og
nhver er Ven med en rundhaandet Mand.
7. Alle den Fattiges Brødre hade ham;
oor meget mere holde hans Venner sig
ingt borte fra ham! Han jager efter
rd, som ikke ere at finde. 14, 20.
8. Den, som erhverver sig Forstand,
ker sin Sjæl; den, som bevarer Indsigt,
al finde Godt.
9. Et falskt Vidne skal ikke blive
traffet, og den, som aander Løgn, skal
ukomme. V. 5.
10. Vellevnet sømmer sig ikke for en
aare, hvor meget mindre for en Træl
herske over Fyrster!
11. Et Menneskes Klogskab gjør ham
ngmodig, og det er ham en Ære at
erse Fornærmelse. 14, 29; 16, 32.
12. En Konges Vrede er som Løvens
røl, men hans Yndest som Dug paa
ter. 16, 14. 15; 20, 2.
13. En daarlig Søn er idel Ulykke for
 Fader, og en Kvindes Kjævlerier et
ligt Tagdryp. 17, 25; 15, 20; 27, 15.
14. Hus og Gods er en Arv fra For-
dre, men en forstandig Kvinde kommer
 Herren. 18, 22.
15. Dovenskab nedsænker i dyb Søvn, og
lad Sjæl skal hungre. 10, 4; 12, 24. 27.
16. Den, som bevarer Budet, bevarer
 Sjæl, den, som ikke ænser sine Veie,
l miste sit Liv. Luk. 10, 28.
17. Den, som forbarmer sig
er den Fattige, laaner Herren,
 han skal gjengjælde ham hans
elgjerning.
Matt. 10, 42; 25, 40. Luk. 6, 38. Ordsp. 12, 14.
18. Tugt din Søn, thi der er endnu
aab; men til at dræbe ham maa du
e lade dig henrive. 13, 24.
19. Den, hvis Vrede er stor, bør bøde
for; thi dersom du hjælper ham, saa
ar du gjøre det atter og atter.
20. Lyd Raad og tag imod Tugt,
at du maa blive viis paa dit Sidste!
21. Der er mange Tanker i en Mands
erte, men Herrens Raad skal faa Frem-
ng. 16, 1.
22. Et Menneskes Miskundhed er hans
æde, og en Fattig er lykkeligere end
 Stormand, som lyver.
23. Herrens Frygt fører til Liv, og
et gaar man til Hvile uden at blive
emsøgt med Ulykke. 11, 19.
24. Den Lade stikker sin Haand ned
i Fadet, — han fører den ikke engang
tilbage til sin Mund. 26, 15.
25. Slaa Spotteren, saa skal den
Uvittige vorde klog; og vis den For-
standige tilrette, saa vil han komme til
Indsigt og Kundskab. 21, 11.
26. Den, som øver Vold mod sin Fader
og jager sin Moder bort, er en daarlig
og skjændig Søn.
27. Lad af, min Søn, at høre paa
Formaning for kun at forvilde dig bort
fra Kundskabs Ord!
28. Et nedrigt Vidne spotter, hvad
Ret er, og Ugudeliges Mund sluger Uret.
29. Straffedomme ere beredte for Spot-
terne, og Prygl for Daarers Ryg.
20, 30; 10, 13.

20. Kapitel.

Om Vinens Misbrug (1); om Konger (2. 8. 26. 28), Trætte (3), Ladhed (4. 13), Raad (5. 18); trofaste Mennesker ere sjeldne (6); den Retfærdiges Løn (7); Alle have Synd (9); om Vegt og Maal (10. 23), Børns Handlinger (11); Øie og Øre ere skabte af Gud (12); Kjøberes Vis (14); forstandig Tales Værd (15); Skade af at gaa i Borgen (16); om det Brød, som vindes ved Svig (17); Bagtaleren og den Aabenmundede (19); om at bande Forældre (20); Arv uden Velsignelse (21); mod Hevngjerrighed (22); Guds Styrelse (24); Ubesindighed i Løfter (25); Aanden en Lampe (27); hvad der hædrer Unge og Gamle (29); den Onde behøver streng Revselse (30).

Vin er en Spotter, stærk Drik gjør
Støi, og hver den, som raver deraf,
bliver ikke viis. 31, 4 fg.
2. Den Rædsel, en Konge vækker, er
som Løvens Brøl; den, som gjør ham
vred, forspilder sit Liv. 16, 14; 19, 12.
3. Det er en Ære for en Mand at
holde sig borte fra Trætte, men enhver
Daare viser Tænder.
4. Fordi det er Vinter, vil den Lade
ikke pløie; han skal tigge om Høsten, men
der er Intet at faa. 18, 9.
5. Raad i en Mands Hjerte er et
dybt Vand, men en forstandig Mand
drager det op. 18, 4.
6. Mange Mennesker raabe høit, hver
om sin Kjærlighed; men en trofast Mand
— hvo finder ham?
7. Den Retfærdige vandrer i sin Ustraf-
felighed; lykkelige ere hans Børn efter
ham. Ps. 112, 1. 2.
8. En Konge, som sidder paa Dom-
stolen, adspreder alt Ondt med sit Blik.
9. Hvo kan sige: Jeg har renset mit
Hjerte, jeg er ren for min Synd?
1 Kong. 8, 46. Præd. 7, 20. 1 Joh. 1, 8.

10. To Slags Vegtstene og to Slags
Efa ere begge en Vederstyggelighed for
Herren. 11, 1; 16, 11. 5 Mos. 25, 13. 14.
11. Ogsaa Drengen kjendes paa sine
Gjerninger, om hans Idræt vil blive ren
og ret. 22, 6.
12. Det hørende Øre og det seende
Øie — Herren har skabt dem begge to.
Ps. 94, 9.
13. Elsk ikke Søvn, forat du ikke skal
blive fattig! Luk dine Øine op, og du
skal blive mæt af Brød! 6, 10 fg. 24, 30 fg.
14. Slet, slet! siger Kjøberen; men
naar han gaar bort, roser han sig.
15. Der er Guld og Perler i Mængde,
og yndige Læber ere et kostbart Kar.
16. Tag hans Klæder, thi han er gaaet
i Borgen for en Fremmed, og tag Pant
af ham for Ukjendte! 27, 13.
17. Brød, erhvervet ved Svig, smager
Manden sødt, men siden bliver hans
Mund fuld af Smaasten. 9, 17.
18. Raad faa Fremgang ved Raad-
slagning, og brug Veiledning, naar du
fører Krig! 15, 22; 24, 6.
19. Den, der gaar omkring som Bag-
vasker, aabenbarer Hemmeligheder, og
med den, som er aabenmundet, skal du
ikke indlade dig. 11, 13.
20. Den, som bander sin Fader og
sin Moder, hans Lampe skal udslukkes i
Bælmørke. 2 Mos. 21, 17.
21. En Arv, som man i Førstningen
maa væmmes ved, den bliver heller ikke
paa det Sidste velsignet.
22. Sig ikke: Jeg vil betale med Ondt!
Vi paa Herren, og han skal frelse dig!
24, 29. 1 Pet. 3, 9.
23. To Slags Vegtstene ere en Veder-
styggelighed for Herren, og falske Vegt-
skaaler ere ikke gode. V. 10. Ez. 45, 10.
24. Fra Herren ere Mandens Skridt,
og et Menneske — hvorledes skulde det
forstaa sin Vei? 16, 9; 19, 21.
25. Det er en Snare for et Menneske
ubesindig at udtale: Helliget er dette*,
og først efter Løfterne at overveie dem.
* 3 Mos. 27, 14 fg. Præd. 5, 1.
26. En viis Konge udskiller de Ugu-
delige og lader Hjulet gaa over dem.
V. 8. Es. 28, 27. 28. 2 Sam. 12, 31.
1 Krøn. 20, 3. Am. 1, 3.
27. Menneskets Aand er en Herrens
Lampe; den ransager alle Lønkamre i
hans Indre. 1 Kor. 2, 11.
28. Miskundhed og Sanddruhed bevarer
en Konge, og han støtter sin Trone v
Miskundhed. 16,
29. Unges Pryd er deres Kraft,
Gamles Ære de graa Haar. 16,
30. En Afrivning for den Onde e
Buler og Saar og Slag, som træn
ind i hans Indres Lønkamre.

21. Kapitel.

Om Kongens Hjerte (1), Menneskets Bedømm
(2), Retfærdighed og Offer (3. 27), Hovmod
24), Flid (5), uretfærdig Rigdom (6), ugudel
og retfærdige, kjærlige, oprigtige Mennesker (7.
12. 15. 18. 21. 26. 27. 29), forvendt og red
Vandel (8), trættekjære Kvinder (9. 19), Tugt
Undervisning (11), Ubarmhjertighed (13), Ga
(14), Daarskabs Lod (16), verdslig Lyst (17),
doms Frugt og Kraft (20. 22. 30), Tungens
varelse (23), Ladhed (25. 26), falske Vidner (
Frelsen kommer fra Herren (31).

Kongens Hjerte er som Vandbække
Herrens Haand; han bøier det, hv
hen han vil. Ps. 33,
2. Alle en Mands Veie ere rette
hans egne Øine, men Herren veier Hj
terne. 16
3. At øve Ret og Retfærdighed
Herren kjærere end Offer.
Es. 1, 11 fg. 1 Sam. 15, 22. Matt. 9,
4. Høie Øine og stolt Hjerte, de U
deliges Lampe* er Synd.
Ps. 101, 5. * deres Lykke; 13, 9; 20,
5. Den Flittiges Tanker føre kun
Overflod, men Hastverk kun til Man
14
6. At erhverve Skatte ved svigef
Tunge er et Pust, som bortveires, er
søge Døden. 1
7. De Ugudeliges Vold skal bortr
dem selv, fordi de vægrede sig ved
gjøre Ret.
8. Skyldbetynget Mands Vei er
get, men den Rene — hans Gjernin
ligefrem.
9. Bedre at bo i et Hjørne paa Ta
end trættekjær Kvinde og fælles Hu
V. 19. 25
10. Den Ugudeliges Sjæl har Lyst
Ondt; hans Næste finder ikke Naade
hans Øine.
11. Naar man straffer en Spo
bliver den Uvittige viis, og naar
lærer en Viis, tager han imod Kunds
19
12. Der er en Retfærdig, som g
Agt paa den Ugudeliges Hus; han sty
de Ugudelige i Ulykke. Ps. 34, 17. Præd.
13. Den, som stopper sit Øre til

den Fattiges Skrig, ogsaa han skal raabe,
men ikke faa Svar.
14. En Gave i Løndom stiller Vrede,
og en Skjenk i Barmen stor Harme.
1 Sam. 25, 18 fg.
15. Det er en Glæde for den Retfær-
dige at gjøre Ret, men en Skræk for
dem, som øve Uret.
16. Det Menneske, som forvilder sig
fra Klogskabs Vei, skal hvile i Dødnin-
gers Forsamling.
17. En fattig Mand bliver den, som
elsker Glæde; den, som elsker Vin og
Olje, bliver ikke rig. Luk. 15, 13 fg.
18. Den Ugudelige bliver Løsepenge
for den Retfærdige, og den Troløse kom-
mer i de Oprigtiges Sted. 11, 8.
19. Bedre at bo i et øde Land, end
hos en trættekjær og arrig Kvinde.
V. 9. 25, 24.
20. Kostelig Skat og Olje er der i den
Vises Bolig, men et daarligt Menneske
luger det op.
21. Den, som jager efter Retfærdighed
og Miskundhed, han skal finde Liv, Ret-
ærdighed og Ære. Jak. 2, 13.
22. Den Vise indtager Vældiges Stad
og nedstyrter det Værn, hvortil den satte
in Lid.
23. Den, som bevarer sin Mund og sin
Tunge, bevarer sin Sjæl fra Trængsler.
24. Den pralende Stolte — hans Navn
r Spotter; han handler i Stoltheds
Overmod.
25. Den Lades Begjæring dræber ham,
ordi hans Hænder vægre sig for at
jøre Noget.
26. Hele Dagen begjærer og begjærer
an; men den Retfærdige giver og sparer
ke.
27. Ugudeliges Offer er en Veder-
yggelighed; hvor meget mere da, naar
e bringe det med skjændigt Forsæt!
15, 8. Es. 1, 11—15.
28. Et løgnagtigt Vidne skal om-
omme, men en Mand, som hører efter,
al altid faa tale. 19, 5.
29. En ugudelig Mand gjør sit Aa-
yn frækt, men den Oprigtige gjør sine
Veie faste.
30. Der gives ingen Visdom og ingen
orstand og intet Raad overfor Herren.
Job 5, 12. 13.
31. Hesten gjøres færdig for Stridens
ag, men Herren hører Seiren til.
Ps. 33, 16. 17; 144, 10.

22. Kapitel.

Om et godt Navn og Yndest (1), Rige og Fattige (2. 7. 16), Klogskab og Enfoldighed (3), Sagtmodigheds Løn (4), den Forvendtes Vei (5), Unges Undervisning (6. 15), Uretfærdigheds Løn (8), Gavmildhed (9), Spotteren (10); hvad der skaffer en Konges Venskab (11); ret Kundskab er Gud velbehagelig (12); om den Lade (13), fremmede Kvinder (14), Fattiges Undertrykkelse (16. 22. 23); hvor gavnligt det er at høre og bevare den Visdom, her læres (17—21); den Vredagtiges Selskab (24. 25); om at gaa i Borgen (26. 27), flytte gamle Grænsesteel (28); raske Folks rette Stilling (29).

Et godt Navn er mere værdt end stor
Rigdom; Yndest er bedre end Sølv
og Guld. Præd. 7, 1.
2. Rig og Fattig mødes; Herren er
den, som har skabt dem alle. 29, 13.
3. Den Kloge ser Ulykken og skjuler
sig, men Uvittige fare frem og maa bøde.
27, 12.
4. Løn for Sagtmodighed, for Herrens
Frygt, er Rigdom og Ære og Liv.
5. Torne, Snarer ere paa den For-
vendtes Vei; den, som vogter sin Sjæl,
bliver langt borte fra dem.
6. Undervis den Unge om den Vei,
han skal vandre! Ogsaa naar han bliver
gammel, skal han ikke vige fra den. 20, 11.
7. Den Rige hersker over de Fattige,
og Laantageren bliver Laangiverens Træl.
8. Den, som saar Uret, skal høste
Ondt, og med hans Vredes Ris skal det
være forbi.
Job 4, 8. 9. Hos. 10, 12. 13. Gal. 6, 7. 8.
9. Den, som har et godt Øie, bliver
velsignet, fordi han gav den Fattige af
sit Brød.
10. Jag Spotteren bort! Saa gaar
Trætten med, og Kiv og Forsmædelse
hører op.
11. Den, som elsker Hjertets Renhed,
hvis Læber ere yndige, hans Ven er
Kongen. 16, 13.
12. Herrens Øine bevare Kundskab,
men han kuldkaster den Troløses Ord.
13. Den Lade siger: Der er en Løve
derude, jeg kunde blive dræbt midt paa
Gaden. 26, 13.
14. Fremmede Kvinders Mund er en
dyb Grav; den, Herren er vred paa, skal
falde i den. 23, 27.
15. Daarskab er bunden til den Unges
Hjerte; Tugtens Ris skal drive den
langt bort fra det.
16. At undertrykke den Fattige tjener
kun til at formere hans Gods; at give
den Rige bringer ham kun Mangel.

17. Bøi dit Øre til og hør Vis-
mænds Ord og vend dit Hjerte til min
Kundskab! 5, 1.
18. Thi det er lifligt, at du bevarer
dem i dit Indre, at de alle tilhobe hænge
fast ved dine Læber.
19. At din Tillid skal være til Herren,
har jeg idag lært dig, ja dig. Ps. 71, 5.
20. Har jeg ikke skrevet dig Kjerne-
sprog med Raad og Kundskab
21. for at kundgjøre dig, hvad der er
ret, Sandheds Ord, forat du kan svare
dem, som sende dig, Ord, som ere Sand-
hed?
22. Røv ei fra en Fattig, fordi han
er fattig, og knus ikke en Elendig i
Porten!
23. Thi Herren skal føre deres Sag,
og han skal berøve dem Livet, som røve
Noget fra dem. Ps. 35, 1.
24. Hold dig ikke tilvens med en
Vredagtig, og kom ikke sammen med en
hastig Mand, 29, 22.
25. forat du ikke skal lære hans Stier
og faa en Snare for din Sjæl!
26. Vær ikke blandt dem, som give
Haandslag, blandt dem, som borge for
Gjæld! 11, 15; 17, 18.
27. Naar du Intet har at betale med,
hvorfor skal man da tage din Seng bort
under dig?
28. Flyt ikke det gamle Grænseskjel,
som dine Fædre have sat! 23, 10.
5 Mos. 27, 17. Job 24, 2.
29. Ser du en Mand, rask i sin
Gjerning, — for Konger skal han stille
sig frem; han skal ikke stille sig frem for
ringe Folk. 1 Mos. 41, 39 fg.

23. Kapitel.

Om at spise med store Herrer og Folk, der ikke unde Andre med sig (1—3. 6—8); man skal ikke stræbe efter Rigdom (4. 5); man taler forgjæves for Daarer (9); om Grænseskjels Flytning og Faderløses Jordegods (10. 11), Tugt (12—14. 23), Visdom, Sandhed og Forstand (15. 16. 19. 23. 24); man skal ikke være misundelig paa Syndere, men frygte Gud (17. 18); om Forældre og Børn (22. 24. 25); mod Fraadseri og Drukkenskab (20. 21. 29—35); man skal give Herren sit Hjerte (26) og fly Skjøger (27. 28).

Naar du sidder tilbords med en Herske r,
da skal du nøie agte paa, hvem du
har for dig,
2. og sætte en Kniv paa din Strube,
hvis du er graadig.
3. Vær ei lysten efter hans lækre
Retter, thi det er bedragerskt Mad! V. 6.
4. Gjør dig ikke Møie for at blive
rig, lad saadan din Klogskab fare!
5. Vil du lade dine Øine flyve hen
til det*, og det er der dog ikke? Thi det
gjør sig visselig Vinger; som en Ørn,
saa flyver det mod Himmelen.
*det jordiske Gods.
6. Æd ikke dens Brød, som har et
ondt Øie*, og vær ei lysten efter hans
lækre Mad! *d. e. den Misundelige, Nidske;
28, 22. Matt. 20, 15. Mark. 7, 22.
7. Thi som han tænker i sin Sjæl
saa er han; æd og drik! siger han til
dig, men hans Hjerte er ikke med dig.
8. Din Madbid, som du har ædt, den
vil du udspy, og du har spildt dine
liflige Ord.
9. Tal ikke for Daarens Øren, th
han foragter dine forstandige Ord!
9, 8. Matt. 7, 6
10. Flyt ikke det gamle Grænseskjel
og kom ikke paa Faderløses Marker!
22, 28. 2 Mos. 22, 22 fg. 5 Mos. 19, 14
Hos. 5, 10
11. Thi deres Løser er stærk, han ska
føre deres Sag imod dig. 22, 23
3 Mos. 25, 25. Ps. 10, 14; 68, 6
12. Bøi dit Hjerte til Tugt og din
Øren til Kundskabs Ord!
13. Unddrag ikke den Unge din Tugt
Naar du slaar ham med Riset, skal ha
ikke dø. 13, 2
14. Du slaar ham med Riset, men d
redder hans Sjæl fra Dødsriget.
15. Min Søn! Er dit Hjerte viis
saa skal ogsaa mit Hjerte glæde sig,
10, 1; 27, 1
16. og mine Nyrer skulle juble, naa
dine Læber tale Retvished.
17. Lad ikke dit Hjerte være nidkjæ
paa Syndere, men altid nidkjært f
Herrens Frygt! 24, 1. Ps. 37, 1
18. Sandelig, der er en Fremtid, o
dit Haab skal ikke blive til Intet.
24, 14.
19. Hør du, min Søn, og bliv vi
og lad dit Hjerte gaa lige frem p
Veien! 9,
20. Vær ikke blandt Vindranker
blandt dem, som fraadse i Kjød!
21. Thi Dranker og Fraadser sku
forarmes, og Slummer klæder i Pjalt
Luk. 15, 11
22. Hør paa din Fader, som avl
dig, og foragt ei din Moder, naar h
er bleven gammel! 1
23. Kjøb Sandhed og sælg den i
saa og Visdom og Tugt og Forstand

24. Den Retfærdiges Fader skal juble;
en, som avler en Viis, han skal glæde
g over ham. 10, 1; 15, 20.
25. Lad din Fader og din Moder glæde
g, og lad hende juble, som fødte dig!
26. **Min Søn! Giv mig dit**
Hjerte, og lad dine Øine have
Behag i mine Veie!
27. Thi Skjøgen er en dyb Grav, og
en fremmede Kvinde en trang Brønd;
22, 14.
28. ja, hun ligger paa Lur som en
Løver, og hun formerer de Troløse blandt
Menneskene. 7, 12.
29. Hvem raaber: Ak? Hvem raaber:
e? Hvem har Trætte? Hvem har Klage?
vem har Saar for ingen Ting? Hvem
ar røde Øine?
30. De, som sidde længe oppe ved
inen, de, som komme for at prøve den
ydrede Drik.
31. Se ei til Vinen, hvor rød den er,
vorledes den perler i Bægeret, hvor
at den gaar ned!
32. Tilsidst skal den bide som en Slange
hugge som en Hugorm;
33. dine Øine skulle se efter fremmede
inder, og dit Hjerte skal tale forvendte
ng,
34. og du skal vorde lig En, der sover
dt ude paa Havet, lig En, der sover
Toppen af en Mast.
35. [Du skal sige:] De bankede mig,
følte ingen Smerte; de stødte mig,
kjendte det ikke. Naar skal jeg vaagne?
g bliver ved at søge den* fremdeles.
*Vinen.

24. Kapitel.

Man skal ikke have Noget at gjøre med Ugudelige,
potter og Daarer; deres Idrætter ere onde, og
gaar dem ilde (1. 2. 8. 9. 15. 16. 19. 20); om
dom og Raad (3—7. 13. 14); man bør ikke tabe
det paa Trængselens Dag, men gjøre, hvad
n formaar, for at redde Uskyldige (10—12);
færdiges Modgang og Frelse (15. 16); man skal
glæde sig over Fienders Fald (17. 18); man
frygte Herren og Kongen og ikke indlade sig
Saadanne, som ikke ere dem tro (21. 22);
nmeres Pligt (23—25); ret Svar (26), om at
e Bo (27), falskt Vidnesbyrd (28), Hevngjerrighed
, Ladhed (30—34).

ær ikke misundelig paa onde Men=
nesker, og hav ikke Lyst til at være
d dem! 23, 17; 1, 10.
2. Thi deres Hjerte grunder paa
elæggelse, og deres Læber udtale
etræd

3. Ved Visdom bygges et Hus, og
ved Forstand befæstes det,
4. og ved Kundskab fyldes Kamrene
med alt dyrebart og liftigt Gods.
5. En viis Mand er stærk, og en kyn=
dig Mand styrker sin Kraft.
6. Thi du skal bruge Veiledning, naar
du fører Krig, og hvor der er mange
Raadgivere, er der Frelse.
20, 18; 11, 14; 15, 22.
7. Visdom er for høi for Daaren; i
Porten lukker han ikke sin Mund op.
8. Den, som pønser paa at gjøre Ondt,
ham kalder man en Rænkesmed.
9. Daarskabs Anslag er Synd, og en
Spotter er en Vederstyggelighed iblandt
Folk.
10. Viser du dig modløs paa Træng=
selens Dag, saa er din Kraft ringe.
11. Red dem, som hentes til Døden,
og de, som vakle hen for at dræbes, —
maatte du dog holde dem tilbage!
Ps. 82, 4.
12. Naar du siger: Se, vi vidste ikke
Noget derom, mon da ikke han, som
veier Hjerterne, han skjønner det, og han,
som giver Agt paa din Sjæl, han ved
det og gjengjælder et Menneske efter dets
Gjerning? 1 Sam. 16, 7. Ps. 62, 13.
Matt. 16, 27. Rom. 2, 6. Aab. 2, 23.
13. **Æd** Honning, min Søn, thi den
er god, og fin Honning er sød for din
Gane!
14. Lær saaledes Visdom for din
Sjæl! Har du fundet den, saa er der
en Fremtid, og dit Haab skal ikke blive
til Intet! 23, 18.
15. Lur ikke som en Ugudelig paa den
Retfærdiges Bolig, ødelæg ikke hans Hjem!
Ps. 10, 9; 37, 32.
16. Thi syv Gange falder den Ret=
færdige og staar op igjen, men Ugudelige
styrte i Fordærvelse.
14, 32. Ps. 37, 24; 34, 20; 27, 2; 9, 4.
17. Naar din Fiende falder, maa du
ikke glæde dig, og naar han snubler,
maa ikke dit Hjerte fryde sig,
Job 31, 29. Mika 7, 8.
18. forat ikke Herren skal se det, og
det skal være ondt i hans Øine, saa han
vender sin Vrede fra ham.*. *og til dig.
19. Lad ikke din Vrede optændes over de
Onde, bliv ikke harm over de Ugudelige!
Ps. 37, 1.
20. Thi den Onde har ingen Fremtid;
Ugudeliges Lampe udslukkes.
13, 9. Ps. 37, 38.
21. Frygt Herren, min Søn, og Kon=

gen! Med dem, som sætte sig op imod dem, maa du ikke indlade dig; 1 Pet. 2, 17.
22. thi pludselig reiser deres Ulykke sig, og Fordærvelsen fra dem begge* — hvo kjender den? *Gud og Kongen.
23. Ogsaa disse Sprog ere af Vise: At anse Personer i Dommen er ikke godt. 18, 5; 28, 21. 3 Mos. 19, 15.
24. Hvo der siger til en Skyldig: Du er uskyldig, ham bande Folkeslag, ham forbande Folkefærd;
25. men dem, som straffe ham, skal det gaa vel, og Held og Velsignelse skal komme over dem.
26. Kys paa Læber giver den, som svarer med rette Ord.
27. Fuldfør din Gjerning derude og gjør den færdig paa Marken! Siden kan du bygge dit Hus.
28. Vær ikke uden Aarsag Vidne mod din Næste! Eller skulde du øve Svig med dine Læber? 19, 5.
29. Sig ikke: Som han har gjort mod mig, saaledes vil jeg gjøre mod ham; jeg vil gjengjælde Enhver efter hans Gjerning. 20, 22.
30. Jeg kom gaaende forbi en lad Mands Mark og forbi et uforstandigt Menneskes Vingaard,
31. og se, den var ganske skudt op i Tidsler; Nesler skjulte dens Bund, og Stengjærdet om den var revet ned.
32. Og jeg, jeg blev det var, jeg gav Agt derpaa; jeg saa det, jeg tog imod Advarsel:
33. [Siger du:] Lad mig endnu sove lidt, slumre lidt, folde mine Hænder lidt for at hvile, — 6, 10. 11.
34. saa kommer din Armod som en Landstryger, og din Mangel som en Mand med Skjold. 28, 19.

25. Kapitel.

En ny Samling af Salomos Ordsprog (1). Guds og Kongers Ære; Kongers Hjerte; hvorledes Kongens Trone befæstes; hvorledes man skal opføre sig hos Konger (2—7); Trætter og Processer med Næsten (8—10); et Ord i rette Tid (11); Formaning (12); et trofast Sendebud (13); om at love en Gave og ikke yde den (14); Langmodighed og mild Tale (15). Ligesom man skal nyde Honning med Maade, saaledes skal man ikke besøge en Ven ofte, ei heller gruble for meget (16. 17. 27). Falskt Vidnesbyrd (18); munter Sang for et bedrøvet Hjerte (20); Godgjørenhed mod Fiender (21. 22); en ond Tunge (23); en trættekjær Kvinde (24); en god Tidende (25); Retfærdiges Svaghed (26); en Mand uden Selvbeherskelse (28).

Ogsaa dette er Salomos Ordsprog, hvilke Ezekias's, Judas Konges, Mænd have samlet: 2 Kong. 18, 1.
2. Det er Guds Ære at skjule en Sag*, men Kongers Ære at granske en Sag *Es. 45, 15. Rom. 11, 33.
3. Himmelen i Høide, Jorden i Dybde og Kongers Hjerter ere uransagelige.
4. Man skiller Slag fra Sølv, saa faar Guldsmeden et Kar ud deraf.
5. Man fjerne den Ugudelige fra Kongens Aasyn, saa vorder hans Trone befæstet ved Retfærdighed. 16, 12
6. Pram ikke for Kongens Aasyn, og stil dig ikke paa de Stores Plads!
7. Thi bedre er det, man siger til dig: Kom her op, end at man fornedrer dig for en Stormands Aasyn, som dine Øin havde seet. Luk. 14, 8 f.
8. Indlad dig ikke for hastig i Sa[g] med Nogen, forat man ikke skal sige: Hvad vil du gjøre til Slutning, naa[r] din Næste beskjæmmer dig?
9. Før din Sag mod din Næste, men aabenbar ikke anden Mands Hem[me]lighed,
10. forat ikke den, som hører det, sk[al] udskjelde dig, og dit onde Rygte ikke vi[ge] fra dig!
11. Som Æbler af Guld med Billed[-] verk af Sølv er et Ord, talt i rette Ti[d]. 15, 2
12. Som en Ring af Guld og [et] Smykke af fint Guld er en Vismand, so[m] revser for et hørende Øre. Ps. 141,
13. Som kjølende Sne* i Høstens Tid [er] et trofast Sendebud for den, som send[er] ham; han vederkvæger sin Herres Sja[el]. *d. e. en ved Sne afkjølet D[rik]
14. Som Skyer og Vind uden Re[gn] er den Mand, som praler med at vi[l] give og lyver. Jud.
15. Ved Langmodighed bliver en Fyr[ste] overtalt, og en blød Tunge* sønderbryd[er] Ben. 15, 1. *mild Ta[le]
16. Har du fundet Honning, saa [æd] deraf, hvad du behøver, forat du i[kke] skal blive mæt af den og spy den ud.
17. Sæt sjelden din Fod i din Ve[ns] Hus, forat han ikke skal blive mæt [af] dig og hade dig!
18. Som en Hammer og et Sv[ærd] og en hvas Pil er en Mand, der f[ører] falskt Vidnesbyrd mod sin Næste. 19, 5; 21, 28; 24,
19. Som en skjør Tand og en v[...]

ende Fod er Tillid til den Troløse paa
Nødens Dag.
20. Som den, der aflægger Klæder
paa Kuldens Dag, som Eddike paa Pot-
ske, saa er den, der synger Viser for et
orrigfuldt Hjerte.
21. **Hungrer din Fiende, saa
iv ham Brød at æde, og tørster
an, saa giv ham Vand at drikke!**
2 Kong. 6, 22. Matt. 5, 44. Rom. 12, 20.
22. **Thi gloende Kul samler du
a paa hans Hoved, og Herren
al gjengjælde dig det.**
23. Nordenvind føder Regn, og en
unge, som hvisker i Løndom, et for-
ædeligt Ansigt.
24. Bedre at bo i et Hjørne paa Taget,
nd en trættekjær Kvinde og fælles Hus.
21, 9.
25. Som koldt Vand for en mødig
jæl er en god Tidende fra et fjernt
nd.
26. Som en grumset Kilde og en for-
ervet Brønd er en Retfærdig, som giver
er for en Ugudelig.
27. At æde megen Honning er ikke
dt, og Grubleres Ære er tung at bære.
24, 13; 25, 16.
28. Som en gjennembrudt Stad uden
ur er en Mand, som ikke kan styre sit Sind.
16, 32.

26. Kapitel.

Daarers Ære (1. 8); Forbandelse uden Virkning
; Daarer trænge Tugtelse (3); om at svare
arer (4. 5), at bruge en Daare til Sendebud (6);
dsprog i Daarens Mund (7. 9); Uforstand i Valg
Tjenere (10); Daarens Uforbederlighed (11);
n Visdom (12); Ladhed (13—16); om den, som
nder sig i ham uvedkommende Trætte (17); daar-
Undskyldning for Næstens Besvigelse (18. 19);
tudere (20. 22); Trættekjære (21); Hykleri, skjult
, Efterstræbelse og Falskhed (23—28).

om Sne om Sommeren og som Regn
om Høsten, saaledes passer Ære ikke
en Daare. V. 8.
2. Som Spurven i Fart, som Svalen
flugt, saa er uforskyldt Forbandelse,
den træffer ikke ind.
3. Svøbe for Hesten, Tømme for Asenet,
Kjep for Daarers Ryg!
Ps. 32, 9. Ordsp. 10, 13.
4. Svar ikke Daaren efter hans Daar-
, forat du ikke skal blive ham lig, du
aa!
5. Svar Daaren efter hans Daarskab,
at han ikke skal blive viis i fine egne
ne! V. 12.

6. Fødderne hugger den af sig, slem
Medfart maa den døie, som sender Bud
med en Daare.
7. Slappe hænge Benene paa den
Lamme, saa og Ordsprog i Daarers
Mund.
8. Som den, der lægger Sten i Slyngen,
saa er den, der giver en Daare Ære.
V. 1.
9. Som en Tornegren, der kommer i
en drukken Mands Haand, saa er et
Ordsprog i Daarers Mund.
10. En Mester bringer alle Ting til-
veie; men den, der leier en Daare, er
som den, der leier en Forbigaaende*.
*d. e. den Første den Bedste.
11. Som en Hund, der vender tilbage
til sit eget Spy, er en Daare, som kommer
igjen med sin Daarskab. 2 Pet. 2, 22.
12. Ser du en Mand, som er viis i
fine egne Øine, — der er mere Haab for
Daaren end for ham. Rom. 12, 16.
13. Den Lade siger: Der er en Løve
paa Veien, en Løve i Gaderne. 22, 13.
14. Døren dreier sig paa sit Hængsel,
og den Lade paa sit Leie. 24, 33.
15. Den Lade stikker sin Haand ned i
Fadet; det er ham for besværligt at føre
den tilbage til sin Mund. 19, 24.
16. Den Lade er visere i sine egne
Øine end Syv, der svare med Skjøn-
somhed. V. 5.
17. Som den, der tager fat i en Hunds
Øren, er den, som gaar forbi og udbry-
der i Vrede over en Trætte, der ikke
kommer ham ved.
18. Som en Gal, der udskyder Brand-
pile, Pile og Død,
19. saa er en Mand, som har besveget
sin Ven og saa siger: Jeg spøger jo
kun!
20. Naar det er forbi med Veden,
slukkes Ilden, og naar der ingen Øre-
tuder er, stilles Trætte.
21. Som Kul til Gløder og Ved til
Ild, saa er en trættekjær Mand til at
optænde Kiv. 15, 18.
22. En Øretuders Ord ere som Lækker-
biskener, der glide ned i Bugens Inderste.
18, 8.
23. Som et Lerkar, der er overdraget
med Sølvskum, ere brændende Læber og
et ondt Hjerte.
24. Med sine Læber forstiller den
Hadefulde sig, men i sit Indre gjemmer
han Svig.

25. Naar han gjør sin Røst liflig, saa tro ham ikke! Thi der er syv Vederstyggeligheder i hans Hjerte. Ap. G. 16, 17.

26. Den Hadefulde skjuler sig i Bedrag, men hans Ondskab aabenbarer sig i Forsamlingen.

27. Den, som graver en Grav, skal falde i den, og den, som velter en Sten op, paa ham skal den rulle tilbage. Ps. 7, 16; 9, 16. Præd. 10, 8.

28. En falsk Tunge hader dem, som den har knust, og en glat Mund bereder Fald.

27. Kapitel.

Om Fremtidens Uvished (1); mod Selvros (2); om Vrede og Avind (3. 4), ægte og uægte Kjærlighed (5. 6. 14); den Mætte og den Hungrige (7); om den Landflygtige (8); om Venner (9. 10); Visdom og Forsigtighed (11. 12); om at gaa i Borgen (13); en trættekjær Kvinde (15. 16); om at fremme Næstens Indsigt (17); en tro Tjener (18); Hjertet er et Speil for Menneskets Væsen (19); Øinenes Umættelighed (20); hvorved en Mand prøves (21); Daarens Uforbederlighed (22); forstandig Omsorg for Hjorden (23—27).

Ros dig ikke af den Dag imorgen, thi du ved ikke, hvad Dagen vil føde! Jak. 4, 13. 14.

2. Lad en Anden rose dig, og ikke din egen Mund, en Fremmed, og ikke dine egne Læber! 2 Kor. 10, 12. 18.

3. Stenen er svær, og Sanden er tung, men Daarens Harme tungere end begge.

4. Hidsighed er grum, og Vrede en Vandflom; men hvo kan staa for Avind?

5. Aabenlys Irettesættelse er bedre end Kjærlighed, som skjules.

6. Trofaste ere Vennens Slag, men troløse ere Fiendens Kys. Ps. 141, 5.

7. En mæt Sjæl vrager Honning, men for en hungrig Sjæl er alt Bittert sødt.

8. Som en Spurv, der flyver om borte fra sit Rede, saa er en Mand, der vanker om borte fra sit Hjem.

9. Olje og Røgelse glæde Hjertet, og ligesaa en Vens Sødhed ved Raad, som kommer fra Sjælen.

10. Forlad ikke din Ven og din Faders Ven, og kom ikke i din Broders Hus paa din Nøds Dag! En nær Nabo er bedre end en Broder langt borte. 18, 24.

11. Vær viis, min Søn, og glæd mit Hjerte, forat jeg kan svare den, som haaner mig! 23, 15.

12. Den Kloge ser Ulykken og skjuler sig; Uvittige fare frem og maa bøde. 22, 3.

13. Tag hans Klæder, thi han er gaaet i Borgen for en Fremmed, og tag Pant af ham for en ukjendt Kvinde! 20, 16.

14. Den, der velsigner sin Ven med høi Røst* aarle om Morgenen, ham skal det regnes som en Forbandelse.
*paa en hykkelsk Maade.

15. Et ideligt Tagdryp paa en Regndag og en trættekjær Kvinde ligne hinanden 19, 13; 25, 24

16. Den, som holder paa hende, holder paa Vind, og hans høire Haand griber i Olje.

17. Jern skjærpes ved Jern, og en Mand skjærpes ved at staa for sin Næstes Aasyn.

18. Den, som passer sit Figentræ, skal æde dets Frugt, og den, som tager Var paa sin Herre, skal vorde æret.

19. Hvad Vandet er, hvori Ansigt staar mod Ansigt, det er Menneskets Hjert for Mennesket.

20. Dødsriget og Afgrunden blive ikk mætte, og Menneskenes Øine blive ikk mætte. 30, 16. Præd. 1,

21. Digel er for Sølv og Ovn fo Guld, og en Mand prøves efter det, ha roser. 17,

22. Om du støder Daaren i Morter med Støderen midt iblandt Grynen saa viger hans Daarskab dog ikke fr ham.

23. Grant skal du kjende dine Faar Udseende; læg dig dine Hjorde pa Hjerte!

24. Thi Gods varer ikke til evig Ti og en Krone ikke gjennem alle Slægte 1 Tim. 6,

25. Er Høet borte, saa kommer d unge Græs tilsyne, og Bjergenes Urt indsamles.

26. Lam ere til dine Klæder, og Buk ere en Ager værd,

27. og der er Gjedemelk nok til Fø for dig, til Føde for dit Hus og Liv ophold for dine Piger.

28. Kapitel.

Retfærdige og Uretfærdige (1. 12. 28); ide Kongeskifte er en Straf for et Lands Synder (den fattige Undertrykker (3); hvem der er Ugudeliges Ven eller Modstander (4); hvem har Forstand paa, hvad Ret er (5); den Fatt og den Rige (6. 11); den forstandige Søn (

Aagerkarlen (8); den Ugudeliges Vederstyggelighed (9); Forførerens Straf (10); om at skjule eller bekjende Overtrædelser (13); den rette Frygt (14); ugudelige Herskere (15. 16); Manddraberen (17); ustraffelig Vandels Løn og ugudelig Vandels Straf (18); den Flittige og Dagdriveren (19); Jagen efter Rigdom (20. 22); at anse Personer (21); Irettesættelse og Smiger (23); at plyndre Forældre (24); Stolthed, Tillid til Gud, Selvtillid (25. 26); Gavmildhed og Ubarmhjertighed (27).

De Ugudelige fly, udenat Nogen forfølger dem; men de Retfærdige ere trygge som en ung Løve. 3 Mos. 26, 36. Ordsp. 14, 32.

2. For et Lands Frafalds Skyld blive ets Fyrster mange; men naar Mennekene ere indsigtsfulde og forstandige, saa ever han* længe. *Fyrsten.

3. En Mand, som er fattig og trykker Ringe, er et Regn, som skyller bort*, aa der ikke bliver Brød. *nemlig Kornet paa Marken.

4. De, som forlade Loven, prise de Ugudelige, men de, som holde Loven, trides med dem. Ps. 49, 14.

5. Onde Folk skjønne ikke, hvad der er Ret, men de, som søge Herren, skjønne Alt. 1 Kor. 2, 14. 15.

6. Bedre er en Fattig, som vandrer i in Ustraffelighed, end en Forvendt, som andrer paa to Veie, om han end er rig. 19, 1.

7. Den, som tager Vare paa Loven, r en forstandig Søn; men den, som older Venskab med Fraadsere, gjør sin ader Skam.

8. Den, som formerer sin Formue ved Rente og ved Overgift, han samler det or den, der forbarmer sig over Fattige. 3 Mos. 25, 36. Ordsp. 13, 22. Præd. 2, 26.

9. Den, som vender sit Øre bort fra t høre Loven, endog hans Bøn er en ederstyggelighed. 21, 27. Joh. 9, 31. Ps. 66, 18.

10. Den, som fører Oprigtige vild aa en ond Vei, skal falde i sin egen rav; men Ustraffelige skulle arve, hvad odt er.

11. En rig Mand er viis i sine egne ine; men en Fattig, som er forstandig, ansager ham.

12. Naar Retfærdige juble, da er der or Herlighed; men naar Ugudelige omme op, maa man lede efter Folk. V. 28. 29, 2.

13. Den, som skjuler sine Overrædelser, har ingen Lykke; men en, som bekjender og forlader em, finder Forbarmelse. 1 Joh. 1, 8. 9.

14. Saligt er det Menneske, som altid frygter; men den, som forhærder sit Hjerte, falder i Ulykke.

15. En brølende Løve og en omfarende Bjørn er en ugudelig Hersker over et fattigt Folk.

16. O Fyrste, som er fattig paa Forstand og rig paa Undertrykkelse! De, som hade uretmæssig Vinding, skulle leve længe.

17. Et Menneske, som trykkes af Blodskyld, er paa Flugt lige til Graven; man holde ikke paa ham*! *nemlig for at redde ham.

18. Den, som vandrer ustraffelig, skal frelses; men en Forvendt, som vandrer paa to Veie, skal falde paa den ene.

19. Den, som dyrker sin Jord, mættes med Brød; men den, som jager efter løse Folk, mættes med Armod. 12, 11; 24, 34.

20. En trofast Mand faar megen Velsignelse; men den, som haster efter at blive rig, han bliver ikke ustraffet. 1 Tim. 6, 9.

21. At anse Personer er ikke godt, og dog forsynder en Mand sig for et Stykke Brøds Skyld. 18, 5; 24, 23. Jak. 2, 1. 9.

22. En Mand med ondt Øie haster ængstelig efter Formue og ved ikke, at Mangel skal komme over ham. 1 Tim. 6, 9.

23. Den, som irettesætter et Menneske, skal sidenefter finde mere Yndest end den, som gjør sin Tunge glat. 25, 12.

24. Den, som plyndrer sin Fader og sin Moder og siger: Det er ingen Synd, han er en Stalbroder til Ødelæggeren.

25. Den, som har et stolt Mod, vækker Trætte; men den, som forlader sig paa Herren, skal trives. 13, 10; 15, 18; 29, 22.

26. Den, som forlader sig paa sit Hjerte, han er en Daare; men den, som vandrer i Visdom, han skal undkomme.

27. Den, som giver den Fattige, skal ikke have Mangel; men den, som lukker sine Øine*, faar mange Forbandelser. 5 Mos. 15, 7. 2 Kor. 9, 9. *nemlig for den Fattiges Nød.

28. Naar Ugudelige komme op, skjule Folk sig; men naar de omkomme, blive de Retfærdige mange. V. 12. 11, 10

29. Kapitel.

Haardnakketheds Straf (1); slet og god Regjering (2. 4. 12. 14); Visdom og Horeri (3); Smigreren (5); Ugudelige og Retfærdige (6. 7. 16. 27). Be-

spottere, Daarer og Vise (8. 9. 11); den Ustraffelige hades og elskes (10); om den Fattige og Undertrykkeren (13); Tugt (15. 17. 19. 21); Aabenbarings Vigtighed (18); om den, som taler ubesindig (20); den Vredagtige (22); Hovmod og Ydmyghed (23); om at dele og dølge med Tyve (24); Menneskefrygt (25); Herren regjerer Rettergang og Dom (26).

En Mand, som er tidt straffet og dog forhærder sin Nakke, vil i et Øieblik blive sønderbrudt, udenat der er nogen Lægedom. 13, 18; 15, 10. Es. 1, 5. 20. 28.

2. Naar Retfærdige komme til Magten, glæder Folket sig; men naar en Ugudelig hersker, sukker Folket. 11, 10; 28, 12. 28. 2 Mos. 2, 23; 6, 9.

3. En Mand, som elsker Visdom, glæder sin Fader; men den, som holder Venskab med Skjøger, forøder sit Gods. Luk. 15, 13. 14.

4. En Konge befæster sit Land ved Ret; men en Mand, som tager imod Gaver, nedbryder det.

5. En Mand, som smigrer for sin Næste, udbreder et Garn for hans Skridt.

6. En ond Mands Overtrædelse er ham en Snare, men den Retfærdige skal juble og glæde sig. 12, 13.

7. Den Retfærdige har Kundskab om den Ringes Sag; den Ugudelige skjønner sig ikke paa nogen Kundskab. 28, 5.

8. Spottere ophidse en Stad, men Vismænd stille Vrede. 2 Sam. 20, 16 fg.

9. Naar en Vismand gaar irette med en Daare, saa bliver denne vred og ler, og der bliver ingen Ro.

10. Blodgjerrige Mænd hade den Ustraffelige, men Oprigtige søge at redde hans Liv.

11. Al sin Vrede lader Daaren udstrømme, men den Vise holder den tilbage og stiller den.

12. Naar en Hersker agter paa Løgnens Ord, blive alle hans Tjenere ugudelige.

13. En Fattig og en Undertrykker mødes; Herren giver begges Øine deres Lys. 22, 2.

14. En Konge, som dømmer de Ringe med Sandhed, hans Trone staar fast evindelig. 16, 12.

15. Ris og Tugt give Visdom; men en Dreng, som er overladt til sig selv, gjør sin Moder Skam.

16. Naar de Ugudelige faa Magt, faar Synden Magt; men Retfærdige skulle med Glæde se paa deres Fald.

17. Tugt din Søn, og han skal vederkvæge dig og forlyste din Sjæl! 19, 18.

18. Naar der ikke er noget Syn*, bliver Folket tøilesløst; men den, som holder Loven, han er salig.
*nogen guddommelig Aabenbaring.

19. Ved Ord lader en Træl sig ikke tugte; thi om han end skjønner dem, kommer der dog intet Svar.

20. Har du seet en Mand, som forhaster sig i sine Ord, — der er mere Haab for Daaren end for ham. Jak. 1, 19. Præd. 5, 1.

21. Forkjæler man sin Træl fra Ungdommen af, saa vil han tilsidst være Søn i Huset.

22. Den Vredagtige vækker Trætte, og en hastig Mand begaar mange Overtrædelser. 15, 18; 30, 33.

23. Et Menneskes Hovmod bringer ham Fornedrelse, men den Ydmyge vinder Ære. Matt. 23, 12. Jak. 4, 6. 10. Job 22, 29. Ordsp. 18, 12.

24. Den, som deler med en Tyv, hader sin Sjæl; han hører Besværgelsen og giver dog Intet tilkjende. 3 Mos. 5, 1.

25. Menneskefrygt fører i Snare, men den, som forlader sig paa Herren, han bliver bjerget. 16, 20. Ps. 2, 12; 118, 7. 8. Matt. 10, 28.

26. Mange søge en Herskers Aasyn, men fra Herren kommer en Mands Ret.

27. En Vederstyggelighed for Retfærdige er en uretfærdig Mand, og en Vederstyggelighed for den Ugudelige er den, hvis Vei er ret. Joh. 15, 1[illegible]

30. Kapitel.

Vismanden Agur vidner til de Hovmodige Beskjæmmelse om, at han ikke har lært Visdom eller har nogen Kundskab om Gud og hvad han monne være, og henviser til Guds rene Or[d], hvortil man Intet skal lægge (1—6). Han be[der] Gud bevare ham for Forfængelighed, Løgn, Arm[od] og Rigdom (7—9), advarer mod at bagtale [en] Tjener for hans Herre (10), taler om fire Vede[r]styggelige Synder (11—14) og om fire umætteli[ge] Ting (15. 16), om Foragt for Forældre (17), o[m] fire uransagelige Ting og Horkvindens Frækh[ed] (18—20), om fire Slags for et Land utaaeli[ge] Mennesker (21—23), om fire Slags smaa, m[en] kløgtige Dyr (24—28); tre Slags Dyr have [en] vakker Gang, ligesaa en seierrig Konge (29—31) ved at forsvare begangen Synd paadrager man [sig] værre Straf (32. 33).

Agurs, Jakes Søns, Ord, Kraftsprog[:] Mandens Udsagn til Itiel, til It[iel] og Ukal:

2. Jeg er ufornuftig, ikke nogen Mand,
og Menneske-Forstand har jeg ikke.
3. Og jeg har ikke lært Visdom,
saa jeg skulde have Kundskab om den
Hellige.
4. Hvo for op til Himmelen og for
ned? Hvo samlede Veiret i sine Næver?
Hvo bandt Vandet i et Klædebon? Hvo
fastsatte alle Jordens Ender? Hvad er
hans Navn, og hvad er hans Søns
Navn? Du ved det jo.
Job 38, 4 fg. Es. 40, 12. Matt. 11, 27.
5. Alt Guds Ord er lutret; han er
t Skjold for dem, som tage sin Tilflugt
il ham. Ps. 12, 7; 19, 9; 18, 31.
6. Læg ikke Noget til hans Ord, forat
an ikke skal straffe dig, og du staa som
n Løgner! 5 Mos. 4, 2; 12, 32.
7. To Ting beder jeg dig om, negt
nig dem ikke, førend jeg dør:
8. Lad Forfængelighed og Løgns Ord
ære langt borte fra mig! Armod og
Rigdom give du mig ikke! Lad mig æde
nit beskikkede Brød,
9. forat jeg ikke, naar jeg vorder
æt, skal fornegte og sige: Hvo er Her-
en? og ikke, naar jeg vorder fattig,
jæle og forgribe mig paa min Guds Navn!
5 Mos. 32, 15.
10. Bagtal ikke en Tjener for hans
erre, forat han ikke skal bande dig, og
u paadrage dig Skyld!
11. Der er en Slægt, som bander sin
ader og ikke velsigner sin Moder,
2 Mos. 21, 17.
12. en Slægt, som er ren i sine egne
ine og dog ikke toættet ren fra sit
karn,
13. en Slægt, — hvor høie ere ikke dens
ine, og dens Øienlaag, hvor hæve de
g! —
14. en Slægt, hvis Tænder ere Sverd,
hvis Kindtænder ere Knive til at æde
lendige ud af Landet og Fattige ud af
enneskenes Tal.
15. Blodiglen har to Døtre: Giv hid!
iv hid! Der er Tre, som aldrig blive
ætte, Fire, som aldrig sige: Nok!
16. Det er Dødsriget og lukket Mo-
rliv, Jorden, som aldrig bliver mæt af
and, og Ilden, som aldrig siger: Nok!
27, 20.
17. Et Øie, som spotter Fader og
der haant om Lydighed mod Moder,
t skulle Ravnene ved Bækken udhakke,
Ørneunger skulle æde det. 5 Mos. 27, 16.
18. Der er tre Ting, som ere mig
for underlige, og fire, som jeg ikke
skjønner:
19. Ørnens Vei paa Himmelen, Or-
mens Vei over Klippen, Skibets Vei
midt paa Havet og en Mands Vei til
en Jomfru.
20. Saa er en Horkvindes Vei: Hun
æder og tørrer sin Mund og siger: Jeg
har ikke gjort noget Ondt.
21. Under Tre skjælver Jorden, og
under Fire kan den ikke holde ud:
22. Under en Træl, naar han bliver
Konge, og en Daare, naar han bliver
mæt af Brød,
23. under en forsmaaet Kvinde, naar
hun bliver gift, og en Tjenestepige, naar
hun arver sin Frue.
24. Der er Fire, som ere smaa paa
Jorden og dog overvættes vise:
25. Myrerne ere ikke noget stærkt Folk,
og dog berede de om Sommeren sin Føde;
6, 6 fg. 10, 5.
26. Springharerne ere ikke noget kraf-
tigt Folk, og dog bygge de sit Hus i
Klippen;
27. Græshopperne have ingen Konge,
og dog drage de alle ud, Skare paa
Skare;
28. Firbenet kryber paa Hænderne, og
dog er det i kongelige Paladser.
29. Der er Tre, som skride vak-
kert frem, og Fire, som have en vakker
Gang:
30. Løven, som er en Helt iblandt
Dyrene, og som ikke vender om for
Nogen,
31. Hesten med Gjord om Lænderne,
Bukken og en Konge i Spidsen for sit
Folk.
32. Har du handlet daarlig ved at
ophøie dig, eller har du pønset paa Ondt,
da læg Haand paa Mund!
Job 39, 37. Mika 7, 16.
33. Thi Tryk paa Melk giver Smør,
og Tryk paa Næse giver Blod, og Tryk
paa Vrede* giver Trætte.

*end mere at opirre den Vrede.

31. Kapitel.

Kong Lemuel fremsætter sin Moders Formaninger til ham om at fly Horeri og Drukkenskab, lindre Elendiges Nød og dømme retfærdig (1—9). Til disse Formaninger føies en Skildring af en brav Hustru (10—31).

Lemuels, en Konges, Ord, et Kraft-
sprog, hvormed hans Moder under-
viste ham:

2. Hvad skal jeg sige, min Søn, ja hvad, du mit Livs Søn, ja hvad, du mine Løfters Søn?

3. Giv ei Kvinder din Kraft, og gaa ikke paa Veie, som føre til Ødelæggelse for Konger!

4. Det sømmer sig ikke for Konger, o Lemuel, det sømmer sig ikke for Konger at drikke Vin, ei heller for Fyrster at drikke stærk Drik, 20, 1.

5. forat han ikke skal drikke og glemme, hvad der er Lov, og forvende alle elendige Folks Ret. Es. 5, 22 fg. 28, 7. Est. 3, 15.

6. Giver den stærk Drik, som er Undergang nær, og den Vin, som er bittert bedrøvet i Sjælen!

7. Han skal drikke og glemme sin Fattigdom, og sin Møie skal han ikke mere komme i Hu.

8. Oplad din Mund for den Stumme, for alle deres Sag, som ere nær ved at forgaa!

9. Oplad din Mund, døm retfærdig og skaf den Elendige og Fattige Ret!

10. En brav Hustru — hvo finder hende? Langt mere end Perler er hun værd. 18, 22.

11. Hendes Mands Hjerte lider paa hende, og Vinding fattes ikke.

12. Hun gjør ham Godt og ikke Ondt alle sit Livs Dage.

13. Hun søger at skaffe Uld og Lin og hendes Hænder arbeide med Lyst.

14. Hun er som en Kjøbmands Skibe; hun lader sit Brød komme langveisfra.

15. Og hun staar op, medens det endnu er Nat, og giver sit Hus Brød og sine Piger deres bestemte Arbeide.

16. Hun tænker paa en Mark og faar den; af sine Hænders Frugt planter hun en Vingaard.

17. Hun omgjorder sine Lænder med Kraft og gjør sine Arme stærke.

18. Hun smager, at det, hun har erhvervet, er godt; hendes Lampe udslukkes ikke om Natten.

19. Hun lægger sine Hænder paa Rokken, og hendes Fingre tage fat paa Tenen.

20. Hun aabner sin Haand til den Elendige og udrækker sine Hænder til den Fattige.

21. Hun frygter ikke Sneen for si[…] Hus; thi hele hendes Hus er klædt [...] skarlagenfarvet Uld.

22. Hun gjør sig Tepper; fint Linne[…] og Purpur er hendes Klædning.

23. Hendes Mand er navnkundig [...] Portene, naar han sidder sammen me[…] Landets Ældste.

24. Hun gjør Skjorter og sælger dem[…] og Bælter leverer hun til Kjøbmanden[…] Ap. G. 9, 3[…]

25. Kraft og Værdighed er hende[…] Klædebon, og hun ler ad den kommend[…] Tid.

26. Hun oplader sin Mund med Vis[…]dom, og Kjærligheds Lov er paa hende[…] Tunge.

27. Hun holder Øie med, hvorled[…] det gaar til i hendes Hus, og Ladhe[…] Brød æder hun ikke.

28. Hendes Sønner staa op og pri[…] hende lykkelig; hendes Mand staar op [...] roser hende:

29. Mange Døtre forhverve Velstan[…] men du overgaar dem alle.

30. Ynde er bedragelig, o[…] Skjønhed er forfængelig; e[…] Kvinde, som frygter Herre[…] hun skal prises.

31. Giver hende af hendes Hænde[…] Frugt, og hendes Gjerninger skulle pr[…] hende i Portene.

Prædikerens Bog.

1. Kapitel.

Prædikeren lærer, at Alt i Verden er forfængeligt, og kun uforandret gjentager sig (1—11); ogsaa den menneskelige Visdom er forfængelig og magter ikke at gjøre lykkelig, hvad han selv har erfaret (12—18).

Ord af Prædikeren, Søn af David, Konge i Jerusalem. Ordsp. 1, 1.

2. Forfængeligheders Forfængeligh[…] siger Prædikeren, Forfængeligheders F[…]fængelighed! Altsammen er Fo[…]fængelighed. 1[…]

3. Hvad Fordel har Mennesket af al[…] Møie, hvormed han møier sig under Sole[…] 2, 22; [...]

4. Slægt gaar, og Slægt kommer, men
Jorden staar evindelig.
5. Og Solen gaar op, og Solen gaar
ned, og den higer hen til sit Sted, der,
hvor den gaar op.
6. Vinden gaar mod Sønden og
dreier sig om mod Norden; den gaar og
dreier og dreier sig om, og til sine Om-
dreininger vender Vinden tilbage.
7. Alle Bække gaa i Havet, og Havet
bliver ikke fuldt; til det Sted, hvorhen
Bækkene gaa, did gaa de atter hen.
8. Alle Ord blive matte, Ingen kan
udsige det; Øiet bliver ikke mæt af
t se, og Øret bliver ikke fuldt af at
øre.
9. Hvad der har været, er det, som
kal vorde, og hvad der er skeet, er det,
om skal ske, og der er slet intet Nyt
under Solen. 3, 15.
10. Er der Noget, hvorom man vilde
ge: Se, dette er nyt, — forlængesiden
ar det i de forrige Tider, som have
æret før os.
11. Der er ingen Ihukommelse om de
idligere, og heller ikke om de Senere,
om skulle være, vil der være nogen
hukommelse hos dem, som skulle vorde
derefter.
12. Jeg, Prædikeren, var Konge over
srael i Jerusalem, V. 1.
13. og jeg gav mit Hjerte hen til
t ransage og til at udgranske med
isdom Alt, hvad der sker under Him-
elen; det er en slem Plage, Gud har
vet Menneskenes Børn at plage sig
ed.
14. Jeg saa alle de Gjerninger, som
øres under Solen, og se, Altsammen
Forfængelighed og Higen efter Vind.
V. 2. 2, 11.
15. Kroget kan ikke vorde ret, og Brøst
nne ikke tælles. 7, 13.
16. Jeg talte med mit Hjerte og sagde:
eg, se, jeg har opnaaet stor og megen
isdom, større og mere end Enhver, som
ar været før mig over Jerusalem, og
it Hjerte har seet megen Visdom og
undskab. 1 Kong. 3, 12.
17. Og jeg gav mit Hjerte hen til at
re at kjende Visdom og at kjende Gal-
ab og Daarskab; jeg erkjendte, at ogsaa
tte var Higen efter Vind. 2, 12.
18. Thi hvor der er megen Visdom,
der er megen Græmmelse, og den, som
forøger Kundskab, forøger Smerte.

2. Kapitel.

Sand Lykke opnaaes heller ikke ved sanselig Nydelse (1. 2), end ikke, naar denne forbindes med jordisk Visdom; ogsaa det har Prædikeren selv erfaret (3—11); denne Visdom er vel bedre end Daarskaben, men ikke det sande Gode (12—23). Derimod er det et Gode, i Fred og sand Glæde at nyde Guds Gaver, og det skjenkes af Herren (24—26).

Jeg sagde i mit Hjerte: Nu velan, jeg
vil prøve dig med Glæde, og nyd,
hvad godt er! Men se, ogsaa det er
Forfængelighed. Luk. 12, 19 fg.
2. Til Latteren sagde jeg: Du er gal!
Og til Glæden: Hvad gjør denne?
3. Jeg tænkte i mit Hjerte paa at
lade mit Kjød gjøre sig tilgode med Vin,
medens mit Hjerte styrede det med Vis-
dom, og at holde fast ved Daarskab,
indtil jeg fik se, hvad der var Menne-
skenes Børn godt at gjøre under Himmelen
i sit Livs Dages Tal.
4. Jeg gjorde mine Gjerninger store,
jeg byggede mig Huse, jeg plantede mig
Vingaarde,
5. jeg gjorde mig Haver og Lyst-
lunde og plantede i dem alle Slags
Frugttræer,
6. jeg gjorde mig Vanddamme for af
dem at vande en Skov af opvoksende
Træer.
7. Jeg kjøbte Trælle og Trælkvinder,
og hjemmefødte Tjenestefolk fik jeg mig;
ogsaa meget Kvæg, stort og smaat, fik
jeg mig, mere end Alle, som havde været
før mig i Jerusalem;
8. jeg samlede mig ogsaa Sølv og
Guld og Kongers og Landskabernes kost-
bare Skatte; jeg skaffede mig Sangere
og Sangerinder og Menneskenes Børns
Lyst, Hustru og Hustruer.
1 Kong. 10, 14. 27. 2 Kron. 9, 24. Ps. 39, 7.
9. Og jeg blev stor og mægtig fremfor
Enhver, som havde været før mig i Jeru-
salem; ogsaa min Visdom blev hos mig.
1 Kong. 10, 23.
10. Og Alt, hvad mine Øine begjærede,
det forholdt jeg dem ikke, jeg negtede ikke
mit Hjerte nogen Glæde; thi mit Hjerte
havde Glæde af al min Møie, og dette
var min Del af al min Møie.
11. Og jeg vendte mig hen til alle
mine Gjerninger, som mine Hænder havde

gjort, og til den Møie, jeg havde møiet mig med at gjøre, og ſe: Altſammen var Forfængelighed og Higen efter Vind, og der er ingen Fordel under Solen.
Matt. 6, 29. Præd. 1, 2. 14.

12. Og jeg vendte mig til at betragte Visdom og Galſkab og Daarſkab; thi hvad vil det Menneſke gjøre, ſom ſkal komme efter Kongen? Det, ſom Andre have gjort forlængeſiden. V. 18. 19.

13. Og jeg ſaa, at Visdommen har Fortrin for Daarſkaben, ligt Lyſets Fortrin for Mørket; 7, 11 fg.

14. den Viſe har Øine i ſit Hoved, men Daaren vandrer i Mørket. Men jeg erkjendte tillige, at det gaar den Ene ſom den Anden. Ordſp. 17, 24.

15. Da ſagde jeg i mit Hjerte: Som det gaar Daaren, ſaa vil det ogſaa gaa mig, og hvorfor har jeg da været ſaa overmaade viis? Og jeg ſagde i mit Hjerte, at ogſaa dette var Forfængelighed;

16. thi der ſkal ligeſaa lidt være Erindring om den Viſe ſom om Daaren til evig Tid, efterſom i de kommende Dage Altſammen forlængſt er glemt, og hvorledes dør ikke den Viſe ſaavelſom Daaren!
Pſ. 49, 11.

17. Og jeg hadede Livet; thi ond tyktes mig den Gjerning, ſom gjøres under Solen; thi Altſammen er Forfængelighed og Higen efter Vind.

18. Og jeg hadede alt mit Arbeide, hvormed jeg havde gjort mig Møie under Solen, fordi jeg ſkulde efterlade det til det Menneſke, ſom ſkal være efter mig.
1 Kong. 12, 1 fg. Pſ. 39, 7.

19. Og hvem ved, om han bliver en Viis eller en Daare? Og dog ſkal han herſke over alt mit Arbeide, hvormed jeg har gjort mig Møie, og hvori jeg har været viis under Solen; ogſaa dette er Forfængelighed.

20. Da vendte jeg mig til at lade mit Hjerte fortvivle over al den Møie, hvormed jeg havde møiet mig under Solen;

21. thi der er det Menneſke, ſom har gjort ſit Arbeide med Visdom og med Kundſkab og med Dygtighed, og til et Menneſke, ſom ikke har havt nogen Møie dermed, ſkal han overgive det ſom hans Del; ogſaa dette er Forfængelighed og et ſtort Onde.

22. Thi hvad har Menneſket for al ſin Møie og for ſit Hjertes Stræben, hvormed han gjør ſig Møie under Solen?
1, 3

23. Alle hans Dage ere jo Smerter, og hans Umag er idel Græmmelſe; ſel om Natten har hans Hjerte ikke Ro ogſaa dette er Forfængelighed.
Job 7, 1; 14, 1

24. Er det ikke en god Ting hos Menneſket, at han æder og drikker og lade ſin Sjæl ſe Godt for ſin Møie? Ogſa dette ſaa jeg, at det er fra Guds Haand
3, 12. 13. 22; 5, 17. 18

25. thi hvo kunde æde og hvo nyd mere end jeg?

26. Thi det Menneſke, ſom er godt fo hans Aaſyn, giver han Visdom og Kund ſkab og Glæde; men Synderen giver ha den Umag at ſanke og at ſamle for a give til den, ſom er god for Guds Aaſyn ogſaa dette er Forfængelighed og Hige efter Vind. Ordſp. 28, 8

3. Kapitel.

Al Ting i Verden har ſin Tid, ſom Gud beſtemmer (1—8); et Menneſke kan hverken udrett Noget ved ſin Møie eller tilfulde fatte Gud Verdensſtyrelſe (9—11); derfor kan det intet Bedr gjøre end at bruge Guds Gaver med Glæde o gjøre det Gode (12. 13); at ville ændre, hvad Gu beſkikker, er forgjæves (14. 15). Prædikeren h viſtnok ſeet Uretfærdighed indtage Rettens St blandt Menneſkene, men han ved dog, at Gud h beſtemt en Tid, da han vil dømme Alle (16. 17 Derved, at Gud en Tid lang taaler Uretfærdigheden Herredømme i Verden, vil han prøve Menneſke og viſe dem, hvor dybt de ere ſunkne, idet d ingen ſynlig Forſkjel er mellem deres og Dyren Død (18—21). Det Bedſte for Menneſket er derf at kunne glæde ſig ved ſine Gjerninger, meden det endnu lever (22).

Al Ting har en beſtemt Tid, og en T er der for enhver Idræt under Hin melen.
8,

2. Der er en Tid til at fødes og Tid til at dø, en Tid til at plante en Tid til at oprykke det Plantede,

3. en Tid til at dræbe og en Tid at læge, en Tid til at nedrive og Tid til at opbygge,

4. en Tid til at græde og en Tid at le, en Tid til at klage og en Tid at ſpringe af Glæde,

5. en Tid til at kaſte Stene bort en Tid til at ſamle Stene, en Tid at tage i Favn og en Tid til at hol ſig fra Favntag,

6. en Tid til at søge og en Tid til
t tabe, en Tid til at forvare og en Tid
il at bortkaste,
7. en Tid til at sønderrive og en Tid
l at sy sammen, en Tid til at tie og
n Tid til at tale,
8. en Tid til at elske og en Tid til
t hade, en Tid til Krig og en Tid til
red.
9. Hvad Fordel har den, som
jør Noget, af den Møie, han gjør sig
ermed?
10. Jeg saa den Plage, Gud har givet
lenneskenes Børn at plage sig med.
11. Alt har han gjort skjønt i sin
id; ogsaa Evigheden har han lagt i
res Hjerte, kun at Mennesket ikke kan
finde den Gjerning, Gud har gjort,
a Begyndelsen indtil Enden.
12. Jeg ved, at der intet Godt er hos
m, uden at glæde sig og at gjøre Godt
sit Liv; 2, 24; 8, 15.
13. og videre: At et Menneske, hvem
t saa er, æder og drikker og ser Godt
c al sin Møie, det er en Guds Gave.
5, 18.
14. Jeg ved, at Alt, hvad Gud gjør,
t skal være evindelig; dertil er Intet
lægge, og derfra er Intet at tage, og
id har gjort det saa, forat man skal
ygte for ham. Ps. 33, 8. 9.
15. Hvad der er blevet, det var alle-
de forud, og hvad der skal vorde, det
r allerede forud været, og Gud opsøger
Forsvundne. 1, 9. 10.
16. Og jeg saa ydermere under Solen
ttens Sted, der var Ugudeligheden,
Retfærdighedens Sted, der var Ugu-
ligheden. Ps. 58, 2. 3. Am. 5, 7.
17. Jeg sagde i mit Hjerte: Den Ret-
dige og den Ugudelige skal Gud dømme;
en Tid for enhver Idræt og over
, hvad der er gjort, er fastsat hisset.
Ps. 11, 4; 37, 13 fg.
8. Jeg sagde i mit Hjerte: Saa sker
Menneskenes Børns Skyld, forat Gud
prøve dem, og forat de kunne se, at
t sig selv ere Dyr;
9. thi en Hændelse ere Menneskenes
n, og en Hændelse ere Dyrene, og
Hændelse træffer dem; som disse
saa dø hine, og een Aand have de
, og noget Fortrin fremfor Dyret
Mennesket ikke, thi Altsammen er
fængelighed.
Ps. 49, 13. 21; 39, 6. 12. Jak. 4, 14

20. De fare alle til eet Sted; de ere
alle blevne til af Støvet, og de vende
alle tilbage til Støvet.
1 Mos. 2, 19; 3, 19. Job 34, 15.
Ps. 104, 29. Præd. 12, 7.
21. Hvem ved, om Menneskenes Børns
Aand farer opad, og om Dyrets Aand
farer nedad til Jorden? 12, 7.
22. Og jeg saa, at Intet er bedre,
end at et Menneske er glad i sine
Gjerninger, thi det er hans Del;
thi hvo lader ham komme til at se
det, som skal være efter ham?
2, 18. 19. 24; 5, 17. 18.

4. Kapitel.

Prædikeren, som har seet mange Undertrykkelser i Verden, priser de Døde lykkelige fremfor de Levende og de Ufødte lykkelige fremfor Begge (1—3); Nidkjærhedens urolige Stræben gjør ikke lykkelig, saa lidt som Daarskabens Uvirksomhed; lidt Ro er bedre end idel Møie og unyttig Stræben (4—6); ulykkeligt er dens Liv, som staar ene og forladt i Verden og derhos aldrig faar nok; bedre To end Een (7—12); ogsaa Konger maa erfare Livets Forfængelighed, thi Undersaatters Kjærlighed er ubestandig (13—16). Prædikeren formaner til en sand Gudsdyrkelse (17).

Og jeg vendte mig og saa alle de
Undertrykkelser, som ske under So-
len; og se, der var de Undertryktes
Graad, og de havde ingen Trøster,
og fra deres Undertrykkeres Haand
udgik Vold, og de havde ingen Trøster.
3, 16. Begr. 1, 2. 9.
2. Da priste jeg de Døde, som allerede
vare døde, fremfor de Levende, som endnu
vare ilive, Job 3, 11 fg. Præd. 7, 1.
3. men lykkelig fremfor dem begge den,
som endnu ikke har været, som ikke har
seet den onde Gjerning, som sker under
Solen. Jer. 20, 14 fg.
4. Og jeg saa al Møie og al Dyg-
tighed i Gjerningen, — at det er, at den
Enes avindsyge Nidkjærhed er større end
den Andens; ogsaa det er Forfængelighed
og Higen efter Vind. Ordsp. 14, 30.
5. Daaren lægger sine Hænder sammen
og æder sit eget Kjød. Ordsp. 6, 10. 11.
6. Bedre er en Haandfuld Ro end
Næver, fulde af Møie og Higen efter
Vind.
7. Og jeg vendte mig og saa For-
fængelighed under Solen:
8. Der er en Enlig uden en An-
den, heller ikke Søn eller Broder har

han, og dog er der ingen Ende paa al hans Møie, heller ikke blive hans Dine mætte af Rigdom; — og for hvem gjør jeg mig Møie og lader min Sjæl fattes Godt? Ogsaa det er Forfængelighed, og en ond Plage er det.

9. Bedre To end Een, thi de have en god Løn for sin Møie; 1 Mos. 2, 18.

10. thi om de falde, kan den Ene reise sin Stalbroder op; men ve ham, den Ene, som falder uden en Anden til at reise ham op!

11. Ligeledes, naar To ligge sammen, saa blive de varme; men hvorledes skulde en Enlig blive varm?

12. Og om En kan overvælde ham, den Enlige, saa kunne de To holde Stand imod ham, og tredobbelt Traad sønderrives ikke saa snart. Ps. 127, 4. 5.

13. Bedre en Yngling, fattig og viis, end en Konge gammel og daarlig, som ikke mere skjønner at lade sig advare;

14. thi fra Fangernes Hus gaar hin ud for at blive Konge*; denne bliver fattig, endog han er født i sit Kongedømme.
*som Josef; 1 Mos. 41, 41 fg.

15. Jeg saa alle de Levende, som vandre under Solen, hos Ynglingen, den Anden, som skulde træde i hans* Sted.
*Kongens.

16. Der var ingen Ende paa alt Folket, paa alle dem, i hvis Spidse han stod Alligevel glæde de Senere sig ikke ved ham, thi ogsaa dette er Forfængelighed og Higen efter Vind.

17. Forvar din Fod, naar du gaar til Guds Hus! At holde sig nær for at høre er bedre, end at Daarerne give Offer; thi de vide ikke, at de gjøre Ondt. 1 Sam. 15, 22. Ordsp. 15, 8; 21, 27. Hos. 6, 6.

5. Kapitel.

Naar man taler til Gud, skal man bruge faa og vel betænkte Ord (1. 2); man skal betale sine Løfter (3—6), ikke forarges, naar den Fattige undertrykkes, ikke være havesyg, thi Rigdom er forfængelig (7—16). En Guds Naade er det, naar man kan nyde Guds Gaver med Glæde og Gudsfrygt (17—19).

Vær ikke snar med din Mund og lad ikke dit Hjerte haste med at fremføre et Ord for Guds Aasyn! Thi Gud er i Himmelen, og du paa Jorden; derfor lad dine Ord være faa! Jak. 1, 19.

2. Thi af megen Umag komme Drømme, og daarlig Tale af mange Ord. 10, 14.

3. Naar du gjør Gud et Løfte, saa tøv ikke med at betale det, thi han har ikke Behag i Daarer! Hvad du lover, det betal! 5 Mos. 23, 21. Ps. 76, 12

4. Bedre er det, at du ikke lover, end at du lover og ikke betaler.

5. Tilsted ikke din Mund at bring dit Kjød til at synde, og sig ikke fo Engelens* Aasyn: Det var en Overilelse** Hvorfor skal Gud harmes over din Tal og fordærve dine Hænders Gjerning?
*d. e. Prestens; Mal. 2, 7
**4 Mos. 15, 25 fg. 30, 7

6. Thi hvor der er mange Drømme er der ogsaa megen Forfængelighed; lige saa, hvor der er mange Ord. Fryg heller Gud!

7. Om du ser, at den Fattige under trykkes, og at Ret og Retfærdighed rane bort i Landskabet, saa undre dig ikke ove den Ting! Thi en Høiere er Vogter ove en Høi, og en Høieste over dem begge. 3, 16; 4, 1. Ps. 82, 1 fg. Es. 5, 2

8. Og en Fordel for Landet er m alt dette, at dyrket Land har en Kong som tjenes.

9. Den, som elsker Penge, bliver ikke m af Penge, og den, der elsker meget God ikke af Indtægt; ogsaa det er Forfængeli hed. 4, 8. 1 Tim. 6, 9.

10. Naar Godset bliver meget, bli de mange, som fortære det; og hv Gavn har dets Eier uden den, at ha Dine se det*? *God

11. Arbeiderens Søvn er sød, hv enten han æder Lidet eller Meget; m den Riges Mættelse tillader ham ikke sove.

12. Der er et slemt Onde, jeg har under Solen: Rigdom bevaret af sin til hans egen Ulykke, Job 20, 20

13. og den samme Rigdom forg ved en Ulykke, og har han avlet en S saa bliver der Intet i hans Haand.

14. Som han udgik af sin Moders skal han nøgen igjen gaa bort, som han k og ikke skal han for sin Møie høste No som han kunde tage med i sin Haan Job 1, 21. Ps. 49, 17. 18. 1 Tim.

15. Og dette er ogsaa et slemt On Ganske som han kom, skal han gaa b

hvad Fordel har han da af, at han gjør
ig Møie hen i Veiret?
16. Tilmed — alle sine Dage æder han
it Brød i Mørket, og han har megen
Græmmelse og dertil sin Sygdom og
Vrede.
17. Se, dette er, hvad jeg har seet
at være godt, at være skjønt: At æde og
at drikke og at se Godt for al sin Møie,
hvormed En møier sig under Solen alle
ine Levedage, som Gud har givet ham;
hi det er hans Del. 3, 12. 22; 8, 15; 9, 7.
18. Og ligesaa, naar Gud har givet
noget Menneske Rigdom og Skatte og
givet ham Magt til at æde deraf og at
age sin Del og at glæde sig i sin Møie,
et er en Guds Gave; 2, 24; 3. 13.
19. thi han vil ikke komme sit Livs
Dage meget i Hu, fordi Gud svarer ham
ned at skjenke ham Glæde i Hjertet.

6. Kapitel.

Den, som har fuldt op af Livets Goder, men
hem Gud ikke giver at nyde dem, er høist ulykkelig
—6); bedre er det i dette korte, flygtige Liv med
ilfredshed at nyde, hvad man har, end med
nættelig Begjærlighed altid at hige efter Mere
—12).

Der er en Ulykke, som jeg har seet
under Solen, og svar hviler den paa
Mennesket:
2. Naar Gud giver en Mand Rig-
dom og Skatte og Ære, saa han ikke
r sin Sjæl fattes Noget, som han at-
raar, men Gud ikke giver ham Magt
l at nyde deraf, men en fremmed Mand
yder det, — det er Forfængelighed og
nd Lidelse. Ps. 39, 7; 49, 11. Præd. 4, 8; 5, 16.
Est. 5, 11—13.
3. Om en Mand avler hundrede Børn
g lever i mange Aar, saa hans Aars
ages Tal bliver stort, men hans Sjæl
ke mættes af det Gode, og han heller
ingen Begravelse faar, — jeg siger: Et
tidigt Foster er bedre faren end han.
Job 3, 16. Ps. 58, 9.
4. Thi i Forfængelighed kom det, og
i Mørke gaar det bort, og med Mørke
liver dets Navn dækket;
5. heller ikke saa og kjendte det Solen,
t har mere Ro end han.
6. Og om han saa havde levet tusinde
ar to Gange, men ikke seet Godt, —
aar dog ikke Alt* til eet Sted?
*Job 30, 23. Præd. 3, 20.

7. Al Menneskets Møie er for dets
Mund, og dog bliver dets Attraa aldrig
tilfredsstillet;
8. thi hvad har den Vise fremfor
Daaren? Hvad har den Fattige, som
skjønner at vandre* for de Levende?
* rettelig.
9. Bedre er det, at Øinene skue*, end
at Sjælen farer om**; ogsaa det er
Forfængelighed og Higen efter Vind.
*hvad man har i Eie. **med urolig Higen.
10. Hvad der er skeet, dets Navn er
forlængesiden nævnt*, og kjendt er, hvad
et Menneske er; det kan ikke gaa irette
med den, som er stærkere end det;
*af Gud. Job 33, 12. 13. Es. 45, 9. Rom. 9, 20.
11. thi der er mange Ord, som forøge
Forfængeligheden, — hvad Gavn har
Mennesket deraf?
12. Thi hvo ved, hvad der er Men-
nesket gavnligt i Livet, i hans forfængelige
Livs Dages Tal, dem han tilbringer som
en Skygge? Thi hvo kundgjør Mennesket,
hvad der skal ske efter ham under Solen?
Job 8, 9; 14, 2. Ps. 39, 6 fg. 90, 4 fg. 102, 12.
1 Krøn. 29, 15.

7. Kapitel.

Livet er fuldt af Elendighed; derfor kræver det
Alvor (1—4). Man skal høre paa den Vises alvorlige
Revselse (5—7), være langmodig (8. 9), med Vis-
dom, der er at agte høiere end Rigdom, betragte
Guds Styrelse, være tilfreds med, hvad den til-
skikker og tillader, ikke lade sig forvilde bort fra
den sande Retfærdigheds og Visdoms Middelvei,
frygte Gud, i den sande Visdom søge Styrke i
Kampen mod Synden, som hænger ved Alle, og
til at taale og tilgive Andres onde Ord (10—22).
Prædikeren har søgt efter den sande Visdom, men
den er endnu langt borte fra ham; under denne
Søgen har han blandt Menneskene fundet megen
Daarlighed og Forførelse; Aarsagen dertil ligger
dog ikke hos Gud, som skabte Mennesket uden
Synd, men hos Mennesket selv, som har vendt sig
til det Onde (23—29).

Bedre er et godt Navn end god Olje, og
bedre Dødsdagen end Fødselsdagen.
Ordsp. 22, 1. Præd. 4, 2.
2. Bedre er det at gaa til Sorrigs
Hus end at gaa til Gjæstebuds Hus,
fordi hint er hvert Menneskes Ende,
og den Levende lægger sig det paa
Hjerte.
3. Bedre er Græmmelse end Latter;
thi medens Ansigtet ser ilde ud, staar
det vel til med Hjertet.
Matt. 5, 4. 2 Kor. 7, 8—10. Ps. 119, 71.
4. Vises Hjerte er i Sorgens Hus,
men Daarers Hjerte i Glædens Hus.

5. Bedre er det at høre Skjænd af en Viis, end at En hører Sang af Daarer; Ps. 141, 5.

6. thi som Tornenes Spragen under Gryden, saa er Daarens Latter; ogsaa dette er Forfængelighed.

7. Thi Undertrykkelse gjør den Vise til Daare, og Gave fordærver Hjertet. 2 Mos. 23, 8. 5 Mos. 16, 19.

8. Bedre er en Tings Ende end dens Begyndelse, bedre langmodig end hovmodig. Ordsp. 16, 32.

9. Vær ikke hastig i din Aand til at vredes; thi Vrede hviler i Daarers Barm. Jak. 1, 19. Ordsp. 14, 29; 12, 16.

10. Sig ikke: Hvoraf kommer det, at de forrige Dage vare bedre end disse? Thi ikke af Visdom spørger du derom.

11. Visdom er jævngod med Arvegods, ja end ypperligere for dem, der se Solen;

12. thi at være i Visdoms Skygge er som at være i Penges Skygge, og Kundskabs Fortrin er, at Visdommen holder sin Eier ilive. Ordsp. 3, 18.

13. Se Guds Gjerning! Thi hvo kan gjøre ret, hvad han har gjort kroget? 1, 15.

14. Paa en god Dag være du ved godt Mod, og paa en ond Dag betænke du, at Gud har gjort ogsaa denne ved Siden af hin, forat Mennesket ikke skal finde Noget efter sig*.

*d. e. ikke skal vide Noget af, hvad der skal ske efter ham.

15. Alt dette har jeg seet i min Forfængeligheds Dage: Der er en Retfærdig, som omkommer i sin Retfærdighed, og der er en Ugudelig, som lever længe i sin Ondskab. Job 21, 7 fg. Jer. 12, 1 fg. Præd. 8, 14; 9, 2.

16. Vær ikke altfor retfærdig, og te dig ikke overvættes viis! Hvorfor vil du ødelægge dig selv*?

*nemlig ved farisæisk Egenretfærdighed og Selvklogskab; Luk. 18, 11.

17. Vær ikke altfor ugudelig*, og vær ikke en Daare! Hvorfor vil du dø i Utide?

*Al Synd kan du vel ikke undgaa (V. 20. 1 Kong. 8, 46. Jak. 3, 2), men tro ikke derfor, at du kan hengive dig til det Onde. Ps. 55, 24.

18. Det er godt, at du holder fast ved det Ene, men heller ikke fra det Andet skal du holde din Haand; thi den, som frygter Gud, undgaar det altsammen. Matt. 23, 23. 1 Tim. 4, 8.

19. Visdommen giver den Vise mere Styrke, end ti Vældige, som ere i en Stad; 9, 15. 18.

20. thi der gives ikke et retfærdigt Menneske paa Jorden, som gjør Godt og ikke synder. 1 Kong. 8, 46. Job 14, 4. Ps. 14, 3. Jak. 3, 2. 1 Joh. 1, 8.

21. Læg heller ikke alle de Ord, man taler, paa Hjerte, forat du ikke skal høre din Tjener bande dig!

22. Thi dit Hjerte ved ogsaa om mange Gange, da ogsaa du har bandet Andre.

23. Alt dette har jeg forsøgt med Visdom; jeg sagde: Jeg vil opnaa Visdom, men den er langt borte fra mig. Ordsp. 30, 2. 3.

24. Hvad der er langt borte og dybt, dybt, — hvo kan finde det? Job 28, 12 fg. Præd. 8, 17. Rom. 11, 33.

25. Jeg vendte mig med mit Hjerte til at erkjende og til at granske og søge Visdom og Klogskab og til at erkjende Ugudelighed som Daarskab og Daarskaben som idel Galskab. 1, 17; 2, 12.

26. Og jeg fandt Noget, som er bitrere end Døden, den Kvinde, hvis Hjerte er Garn og Snarer, hvis Hænder ere Lænker; den, som tækkes Gud, undkommer fra hende, men Synderen bliver fanget af hende. Ordsp. 7, 5 fg

27. Se, dette fandt jeg, siger Prædikeren, idet jeg lagde det Ene til det Andet for at finde Klogskab.

28. Hvad min Sjæl ydermere har søgt, og hvad jeg ikke har fundet, det er: En Mand iblandt Tusinde fandt jeg, men en Kvinde har jeg blandt alle disse ikke fundet.

29. Se, alene dette har jeg fundet, at Gud har gjort Mennesket ret*, men de søge mange Kunster. *rent og god 1 Mos. 1, 27; 8, 21. Jer. 17,

8. Kapitel.

Vil man ligne den Vise, maa man aflægge Trod adlyde Kongen og holde Budet (1—5), ikke v Betragtning af Herskeres Uretfærdighed lade s bringe bort fra den Overbevisning, at det skal g de Gudfrygtige, men ikke de Ugudelige vel, og væ rolig og glad, om end Guds Gjerning ikke ret f forstaaes (6—17).

Hvo er som den Vise, og hvo forsta en Tings Udtydning? Menneske Visdom opklarer hans Ansigt, og ha Ansigts Trodsighed forandres. Jak. 3, 13

2. Jeg siger: Tag Vare paa Konge Bud, og det for den Eds Skyld, du h svoret ved Gud! Ordsp. 16,

3. Hast ikke med at gaa bort fra hans
Aasyn, indlad dig ikke i nogen ond Sag!
Thi Alt, hvad han har Lyst til, gjør han,
4. efterdi Kongens Ord er mægtigt,
og hvo tør sige til ham: Hvad gjør du?
5. Den, som holder Budet, ved ikke
af nogen ond Sag at sige, og den Vises
Hjerte kjender Tid og Ret.
6. Thi for enhver Idræt er der Tid
og Ret; thi Menneskets Ondskab hviler
svar paa ham; 3, 1; 12, 14.
7. thi han ved ingenlunde, hvad der
vil ske; thi hvo kundgjør ham, hvorledes
det vil blive? 10, 14; 6, 12.
8. Intet Menneske har Magt over
Aanden til at holde Aanden tilbage, og
der gives ingen Magt over Dødsdagen
og ingen Frigivelse i Krigen; ei heller
redder Ugudelighed sin Eiermand.
9. Alt dette har jeg seet, og jeg har
vendt mit Hjerte til enhver Gjerning,
som gjøres under Solen, den Tid, da
Menneske hersker over Menneske til Ulykke
for det; 3, 16 fg.
10. og da saa jeg Ugudelige blive
jordfæstede og komme i Grav, men dem,
som havde gjort Ret, at drage bort fra
den Helliges Sted og vorde glemte i
Staden; ogsaa dette er Forfængelighed.
11. Fordi Dom over Ondskabs Gjerning
ikke fuldbyrdes straks, derfor bliver
Menneskenes Børns Hjerte fuldt inden i
dem til at gjøre Ondt, 9, 3.
12. fordi Synderen gjør Ondt hun-
drede Gange og lever længe; dog, jeg
ved ogsaa, at det skal gaa dem vel, som
frygte Gud, som frygte for hans Aasyn,
Ps. 1, 1 fg. 37, 37. Es. 3, 10. 11.
13. men det skal ikke gaa den Ugudelige
vel, og han skal ikke leve længe, lig
Skyggen, fordi han ikke frygter for Guds
Aasyn. Ps. 37, 20; 55, 24. Præd. 7, 17.
14. Der er en Forfængelighed, som
sker paa Jorden, at der er Retfærdige,
hvem det gaar efter de Ugudeliges Gjer-
ning, og at der er Ugudelige, hvem det
gaar efter de Retfærdiges Gjerning; jeg
siger, at ogsaa dette er Forfængelighed.
7, 15; 9, 2. Ps. 73, 3 fg. Jer. 12, 1. 2.
15. Saa priste jeg da Glæden, fordi
Mennesket ikke har noget andet Godt
under Solen end at æde og drikke og
være glad; og dette følger ham under
hans Møie i hans Livs Dage, som Gud
har givet ham under Solen.
2, 24; 3, 12. 22; 5, 18; 9, 7.
16. Da jeg hengav mit Hjerte til at
lære Visdom at kjende og til at se den
Umag, man gjør sig paa Jorden, at man
hverken Dag eller Nat ser Søvn i sine Øine,
1, 17; 7, 25.
17. da saa jeg hele Guds Gjerning,
at Mennesket ikke formaar at fatte den
Gjerning, som sker under Solen, fordi
Mennesket gjør sig Møie med at ud-
granske den og dog ikke fatter den, og
selv om den Vise siger, at han nok skal
lære den at kjende, er han dog ikke i
Stand til at fatte den.
7, 24; 11, 5. Rom. 11, 33.

9. Kapitel.

Prædikeren bliver ved at tale om Guds Styrelses Uransagelighed (1—6); han formaner til at være glad og virksom og befale Gud Udgangen, da ingen Ting staar i Menneskets Magt, hvorhos han tillige erkjender Visdoms Fortrin fremfor Styrke (7—18).

Thi alt dette har jeg taget mig til
Hjerte, og det for at udgrunde alt
dette, at de Retfærdige og de Vise og
deres Gjerninger ere i Guds Haand;
om det er Kjærlighed eller Had, ved intet
Menneske*; de kunne vente sig Alt.

*Ingen kan af de ydre Omstændigheder med Sikkerhed slutte sig til Guds Velbehag eller Mishag med ham selv eller Andre.

2. Alt vederfares dem* ligesom alle
Andre; det Samme hænder den Retfær-
dige og den Ugudelige, den Gode og
Rene og den Urene, den, som ofrer, og
den, som ikke ofrer; den Gode gaar det
som Synderen, den, der sværger, som
den, der frygter Eden. 2, 14; 8, 14.

*de Retfærdige og Vise.

3. Det er en slem Ting ved Alt, hvad
der sker under Solen, at det Samme
hænder Alle; og tillige er Menneskenes
Børns Hjerte fuldt af Ondt, og der er
Galskaber i deres Hjerte, saalænge de leve,
og derpaa gaar det afsted til de Døde;
1, 11; 2, 16; 8, 10. 11.
4. thi hvo er den, der undtages? For
alle dem, der leve, er der Haab; thi
en levende Hund er bedre end en død
Løve;
5. thi de Levende vide, at de skulle dø,
men de Døde vide ikke Noget, og der er
ikke mere for dem nogen Løn, thi deres
Ihukommelse er glemt. Ps. 31, 13.
6. Baade deres Kjærlighed og deres
Had og deres Nidkjærhed er forlænge-
siden forgangen, og de have i al Evighed
ingen Del mere i Alt, hvad der sker under
Solen.

7. Gak da hen, æd dit Brød med Glæde og drik din Vin vel tilmode! Thi Gud har forlængesiden Behag i dine Gjerninger. 2, 24. 26; 3, 12. 22; 5, 17. 18; 8, 15.

8. Lad dine Klæder altid være hvide, og lad ikke Olje fattes paa dit Hoved!

9. Nyd Livet med en Hustru, som du elsker, alle dit forfængelige Livs Dage, som Herren har givet dig under Solen, alle dine forfængelige Dage! Thi det er din Del i Livet og i din Møie, hvormed du møier dig under Solen.
Ordsp. 5, 18; 31, 10 fg. Præd. 3, 22.

10. Alt, hvad der kommer dig for Haanden at gjøre med din Kraft, det gjør! Thi der er hverken Gjerning eller Klogskab eller Kundskab eller Visdom i Dødsriget, hvor du farer hen.

11. Jeg vendte mig og saa under Solen, at Løbet ikke er i de Lettes Magt og Krigen ikke i de Vældiges og heller ikke Brød i de Vises og heller ikke Rigdom i de Forstandiges og heller ikke Yndest i de Kløgtiges Magt; thi Tid og Hændelse møder dem alle.
3, 1 fg. 8, 5. 6. Ordsp. 16, 9. Rom. 9, 16.

12. Thi Mennesket ved heller ikke sin Tid, som Fiskene, der fanges i det slemme Garn, og som Fuglene, der blive fangne i Snaren; som de besnæres ogsaa Menneskenes Børn i en ond Tid, naar den med Et falder over dem.

13. Ogsaa dette saa jeg som Visdom under Solen, og stor tyktes den mig:

14. Der var en liden By og faa Mænd i den, og der kom til den en stor Konge og omringede den og byggede store Volde mod den;

15. og man fandt i den en fattig, viis Mand, og han reddede Byen ved sin Visdom, og ikke et Menneske var kommet hin fattige Mand i Hu. 2 Sam. 20, 16.

16. Da sagde jeg: Visdom er bedre end Styrke; men den Fattiges Visdom er foragtet, og hans Ord høres ikke.

17. Vises Ord, hørte i Ro, ere bedre end en Herskers Skrig blandt Daarer.

18. Bedre er Visdom end Krigsredskaber, og een Synder fordærver meget Godt.

10. Kapitel.

Prædikeren priser fremdeles Visdommen, viser udførlig Daarskabs Fordærvelighed saavel i Almindelighed som med særligt Hensyn til Regenter og Øvrighed og lærer, hvorledes man skal te sig overfor Herskere (1—20).

Døde Fluer bringe Salvelaverens Salve til at stinke og gjære; lidt Daarskab fordærver en Mand, som rager frem ved Visdom, ved Ære.

2. Den Vises Hjerte* er rettet mod hans Høire, men Daarens Hjerte mod hans Venstre. * d. e. Forstand.

3. Ogsaa paa Veien, naar Daaren vandrer, fattes ham hans Hjerte, og han fortæller Enhver, at han er en Daare.

4. Reiser Herskerens Vrede sig imod dig, saa forlad ikke din Plads! Thi Rolighed holder store Synder nede.
8, 3 fg. Ordsp. 25, 15.

5. Der er et Onde, jeg har seet under Solen som et Misgreb, der udgaar fra Magthaverens Aasyn:

6. Daarskaben er sat paa de store Høider, medens Rige sidde i det Lave.

7. Jeg har seet Tjenere paa Heste og Fyrster ligesom Tjenere gaa tilfods.

8. Den, som graver en Grav, kan falde i den, og den, som river et Gjærde ned, ham kan en Slange bide.

9. Den, som opbryder Stene, kan volde sig Smerte ved dem; den, som kløver Træstykker, kan komme i Fare ved dem.

10. Naar Jernet er blevet sløvt, og han ikke har hvæsset Eggen, saa maa han bruge des større Kraft; men Visdom har den Fordel, at den gjør en Ting rettelig.

11. Naar Slangen bider uden Besværgelse*, saa har Tungens Eier** ingen Nytte af den.
* førend Besværgelsen er bleven anvendt. Ps. 58, 6. ** Besværgeren.

12. Ordene af den Vises Mund ere yndige, men Daarens Læber opsluge ham selv.
Ordsp. 25, 11; 10, 21; 18, 1

13. Begyndelsen af hans Munds Or er Daarskab, og Enden paa hans Munds Tale er slem Galskab.

14. Og Daaren taler mange Ord; o Mennesket ved dog ikke, hvad der ska ske, og hvo kundgjør ham, hvad der ska ske efter ham? 8, 7; 6, 1

15. Daarens Møie trætter ham, ford han ikke ved Vei til Byen.

16. Ve dig, Land, hvis Konge er e Dreng, og hvis Fyrster æde tidlig o Morgenen! 1 Kong. 12, 9 fg. 2 Krøn. 13, 7
Es. 3, 4; 5, 11

17. Held dig, Land, hvis Konge er e Ædelbaaren, og hvis Fyrster æde i rett Tid til Styrke og ikke til Fylderi!

18. Ved Ladhed synke Bjælkerne sam-
ıen, og hænger man med Hænderne, saa
rypper det ned i Huset.
19. Til Forlystelse holde de* Maaltid,
g Vin fryder Livet, og Pengene skaffe
et altsammen. *V. 16.
Dan. 5, 1. Ps. 104, 15.
20. End ikke i din Tanke maa du
ande Kongen, og end ikke i dit Seng-
ımmer maa du bande den Rige; thi
ɩimmelens Fugl fører Røsten afsted, og
en Bevingede kundgjør Ordet.
2 Mos. 22, 28; Ap. G. 23, 5.

11. Kapitel.

Prædikeren formaner til redebon Godgjørenhed
—3) og til med Iver og Flid at gjøre sin Gjer-
ng samt til at glæde sig i Livet, tænkende paa
kommende mørke Dage; navnlig glæde den Unge
ɡ i sin Ungdoms Dage, dog saa, at han ihukommer
n Dom, for hvilken Gud vil føre ham frem (4—10).

Lad dit Brød fare hen over Vandet; thi
i Tidens Løb skal du finde det igjen.
Ordsp. 19, 17. Luk. 14, 12 fg. 16, 9. 2 Kor. 9, 6.
2. Del ud til Syv, ja og til Otte; thi
ı ved ikke, hvad for Ulykke der skal ske
ıa Jorden. 5 Mos. 15, 8. 9.
3. Naar Skyerne blive fulde af Regn,
tømme de det over Jorden, og naar
Træ falder mod Sønden eller mod
orden, — hvor Træet falder hen, der
iver det liggende.
4. Den, som agter paa Vind, saar
ke, og den, som ser paa Skyerne, høster
ke.
5. Ligesom du ikke ved, hvad Vin-
ens Vei er, eller hvorledes Benene
ınnes i den Frugtsommeliges Liv, lige-
alidt kan du kjende Guds Gjerning,
m gjør det altsammen.
Joh. 3, 8. Ps. 135, 7; 139, 5.
6. Saa din Sæd om Morgenen, og
ıd ikke din Haand hvile mod Aftenen;
ɩi du ved ikke, hvad der vil lykkes, dette
ller hint, eller om begge Dele blive
ode.
7. Og sødt er Lyset, og lysteligt er
et for Øinene at se Solen.
8. Thi om Mennesket lever mange
ılar, skal han glæde sig i dem alle og
omme Mørkets Dage i Hu; thi de ere
ıange, — Alt, hvad der kommer, er
orfængelighed.
9. Glæd dig, du Unge, i din Ung-
om, og lad dit Hjerte være vel tilmode
din Ungdoms Dage, og vandre paa
it Hjertes Veie og efter dine Øines
Syn! Men vid, at for alt dette vil Gud
føre dig frem for Dommen. 2, 10; 12, 14.
10. Og lad Græmmelse vige fra dit
Hjerte, og hold Ondt borte fra dit
Kjød! Thi Ungdom og Morgenrøde er
Forfængelighed.

12. Kapitel.

Prædikeren formaner fremdeles de Unge til at
komme sin Skaber i Hu i sin Ungdoms Dage, før
Alderdommen kommer, hvis mange Besværligheder
og Ende han skildrer under forskjellige Billeder (1—7).
Han slutter Bogen med det Vidnesbyrd, at Alt er
Forfængelighed, med nogle Bemærkninger om sig
selv og sit Skrift og med den Formaning, der
sammenfatter det Hele i en Hovedsum: Frygt Gud
og hold hans Bud (8—14).

Og tænk paa din Skaber i din Ung-
doms Dage, førend de onde Dage
komme, og Aar indtræde, om hvilke du
skal sige: De behage mig ikke, Ordsp. 3, 6.
2. førend Solen og Lyset og Maanen
og Stjernerne formørkes, og Skyerne
komme igjen efter Regnet, —
2 Sam. 19, 35.
3. den Dag, da Husets Vogtere skjælve,
og de kraftige Mænd blive krumme, og
de malende hvile, fordi de ere blevne
faa, og de, som se gjennem Vinduerne,
blive dunkle*,
*1 Mos. 27, 1; 48, 10. 1 Kong. 14, 4.
4. og begge Døre til Gaden lukkes,
medens Møllens Røst bliver svag og
hæver sig kun til Spurvens Røst, og
alle Sangens Døtre blive lavmælte,
5. og man ogsaa frygter for hver
Bakke, og der er Rædsler paa Veien,
og Mandeltræet blomstrer, og Græshoppen
slæber sig frem, og Kapersen mister sin
Kraft; thi Mennesket gaar bort til sit
evige Hus, og de Sørgende gaa omkring
paa Gaden, —
6. førend Sølvsnoren borttages, og
Guldskaalen sønderslaaes, og Krukken søn-
derbrydes ved Kilden, og Hjulet sønder-
knuses og falder ned i Brønden,
7. og Støvet vender tilbage til Jorden
og bliver, som det var før, og Aanden
vender tilbage til Gud, som gav den.
1 Mos. 3, 19. Præd. 3, 20. Ap. G. 17, 25.
8. Forfængeligheders Forfængelighed,
siger Prædikeren; Altsammen er Forfæn-
gelighed. 1, 2.
9. Forøvrigt er at sige, at Prædikeren
var en Vismand; fremdeles, at han
lærte Folket Kundskab og veiede og ran-
sagede, han bragte mange Ordsprog i
Stand, 1 Kong. 4, 32.

10. Prædikeren søgte at finde liflige
Ord, og skrevet er, hvad rigtigt er, Sand-
heds Ord.
11. De Vises Ord ere som Braadde,
og Samlingernes Visdomssprog sidde fast
som Nagler; de ere givne af een Hyrde*.
Hebr. 4, 12. Jer. 23, 29. 2 Tim. 3, 16. *Ps. 80, 2.
12. Og forøvrigt: Lad dig paaminde
af dem, min Søn! At gjøre mange Bøger
er der ingen Ende paa, og megen Gransk-
ning volder Kjødets Udmattelse.

13. Enden paa Sagen (det Hele
er nu hørt) er denne: Frygt Gud
og hold hans Bud! Thi det bør
hvert Menneske.
1 Tim. 1, 5. Job 28, 28. Mika 6, 8. Aab. 14, 7
14. Thi enhver Gjerning skal
Gud føre frem for Dommen over
Alt, hvad der er skjult, være sig
Godt eller Ondt.
11, 9. Rom. 2, 16. 1 Kor. 4, 5
2 Kor. 5, 10. Aab. 20, 12

Salomos Høisang.

1. Kapitel.

Bruden (den israelitiske Menighed) længes efter sin himmelske Brudgom (Messias) (2—4). Hun taler om den uanselige Tilstand, hvori hun ved sine Trængsler er kommen, og om sin hjertelige Attraa efter at finde sin Brudgom (5—7). Denne underviser hende om, hvor han er at finde, og lover hende herlig Prydelse (8—11). Hun vidner om, hvilken dyrebar Skat hun har i ham (12—14). Han priser hende (15), hun ham igjen (16. 17).

Høisangen, som er af Salomo.
2. Han kysse mig med Kys af sin
Mund! Thi din Kjærlighed er bedre end
Vin.
3. Dine Salvers Lugt er liflig, dit
Navn er en udgydt Salve; derfor elske
Jomfruer dig.
4. Drag mig! Efter dig ville vi løbe.
Kongen har ført mig ind i sine Kamre;
vi ville fryde og glæde os i dig, vi ville
prise din Kjærlighed mere end Vin; op-
rigtig elske de dig. Ps. 45, 2 fg. Jer. 31, 3.
5. Sort er jeg, dog yndig, I Jeru-
salems Døtre, som Kedars Telte, som
Salomos Telttepper.
Job 30, 28. Begr. 4, 8. Ps. 120, 5.
6. Ser ikke paa mig, at jeg er saa
sort, at Solen har brændt mig! Min
Moders Sønner bleve vrede paa mig,
de satte mig til at vogte Vingaardene;
min egen Vingaard har jeg ikke vogtet.
7. Fortæl mig dog, du, som min Sjæl
elsker: Hvor vogter du Hjorden? Hvor
lader du den hvile om Middagen? Thi
hvorfor skal jeg være som en Kvinde,
der gaar tilhyllet ved dine Medbrødres
Hjorde? 1 Mos. 38, 14. Ps. 45, 8.
8. Ved du det ikke, du deiligste blandt
Kvinder, saa gak ud i Faarenes Spor
og vogt dine Kid ved Hyrdernes Bo-
liger!
9. Med Gangerne for Faraos Vogn
ligner jeg dig, min Veninde!
10. Yndige ere dine Kinder mellem
Kjæderne, din Hals i Perleraderne.
11. Guldkjæder ville vi gjøre dig med
Sølvprikker i.
12. Saalænge Kongen var ved sit Bord
gav min Nardus sin Lugt.
Matt. 26, 6 fg. Mark. 14, 3
13. Min Elskede er mig en Myrra-
kugle, som hviler mellem mine Bryster.
14. Min Elskede er mig en Cyper-
drue i En-Gedis Vingaarde.
15. Se, du er deilig, min Veninde, se
du er deilig; dine Øine ere Duer.
2, 14; 4,
16. Se, du er skjøn, min Elskede, o
liflig, og vort Leie er grønt;
17. Cedere ere vore Huses Bjælke
Cypresser vort tavlede Loft.

2. Kapitel.

Bruden ligner sig med en Lilje, Brudgomme stadfæster hendes Ord (1. 2). Hun priser ham skildrer sin Længsel efter hans Kjærlighed og si Salighed i den og beder, at han ikke maa bli forstyrret i dens Nydelse (3—7). Bruden udtal sin Glæde over, at Brudgommen besøger hend forkynder hende, at hendes Trangsels Tid er fort og opfordrer hende til at glæde ham med sin deili Skikkelse og liflige Sang (8—14). Hun ytrer Ønsk om, at Vingaarden, som staar i Blomst, maa bli beskjermet mod sine Fiender, udtaler sin Glæ over sit Samfund med Brudgommen og beder ha ved Afskeden at gjentage sit Besøg (15—17).

Jeg er Sarons Blomst, Dalenes Lili
2. Som en Lilje blandt Tornen
saa er min Veninde blandt Døtrene.

3. Som et Æbletræ blandt Skovens
:ræer, saa er min Elskede blandt Søn-
erne; i hans Skygge lyster det mig at
dde, og hans Frugt er sød for min
3ane. Ps. 61, 5; 91, 1.
4. Han har ført mig til Vinhuset, og
ans Banner over mig er Kjærlighed.
5. Styrker mig med Druekager, kvæger
iig med Æbler! Thi jeg er syg af
jærlighed.
6. Hans venstre Haand er under mit
oved, og hans Høire favner mig.
7. Jeg besværger eder, I Jerusalems
øtre, ved Raaerne eller ved Hinderne
aa Marken: Vækker et og opvækker ei
jærligheden, førend den selv begjærer det!
3, 5; 5, 8; 8, 4.
8. Min Elskedes Røst! Se, der kommer
an, springende over Bjergene, hoppende
ver Høiene.
9. Min Elskede ligner en Raa eller en
ng Hjort; se, der staar han bag vor
3æg, kigende ind gjennem Vinduerne,
imtende frem gjennem Gitteret.
V. 17; 8, 14.
10. Min Elskede tager tilorde og siger
l mig: Stat op, min Veninde, min
Deilige, og kom!
11. Thi se, Vinteren er forgangen,
Regnet er forbi, er borte,
12. Blomsterne komme tilsyne i Lan-
et, Sangens Tid er kommen, og Tur-
elduens Røst har ladet sig høre i vort
and,
13. Figentræet krydrer sine Figener,
g Vinrankernes Blomster dufte. Stat
p, kom, min Veninde, min Deilige, saa
om dog! Matt. 24, 32.
14. Min Due i Klippens Rifter, i
Fjeldtindens Ly! Lad mig se din Skik-
else, lad mig høre din Røst! Thi din
Røst er sød, og din Skikkelse yndig.
1, 15; 4, 7; 8, 13.
15. Griber os Rævene, de smaa Ræve,
om fordærve Vingaardene! Vore Vin-
jaarde staa jo i Blomst.
16. Min Elskede er min, og jeg er
ans, som vogter sin Hjord blandt Liljerne.
6, 3.
17. Inden Dagen bliver sval og
Skyggerne fly, vend om og lign, min
Elskede, en Raa eller en ung Hjort paa
e kløftede Bjerge! 8, 14.

3. Kapitel.

Bruden taler om, hvorledes hun i Trængselens
Nat længe forgjæves har søgt efter sin Brudgom,
omsider fundet ham og nu ikke vil slippe ham;
hun beder om, at hun ikke maa blive forstyrret i
Nydelsen af hans Kjærlighed (1—5). Bruden sees
at komme op fra Ørkenen; Brudgommen (som her
kaldes Salomo) har Bæresengen færdig til hendes
Modtagelse og er selv smykket med en herlig Krone
paa sin Bryllupsdag (6—11).

Paa mit Leie om Nætterne ledte jeg
efter ham, som min Sjæl elsker; jeg
ledte efter ham, men jeg fandt ham ikke.
5, 6.
2. [Da sagde jeg:] Jeg vil staa op
og gaa omkring i Staden, paa Gaderne
og paa Torvene; jeg vil lede efter ham,
som min Sjæl elsker. Jeg ledte efter
ham, men jeg fandt ham ikke.
3. Vægterne, som gaa omkring i Staden,
fandt mig. [Jeg sagde til dem:] Have
I seet ham, som min Sjæl elsker?
4. Neppe var jeg gaaet fra dem, før
jeg fandt ham, som min Sjæl elsker; jeg
tog fat i ham, og jeg slipper ham ikke,
før jeg har ført ham til min Moders Hus,
til hendes Kammer, som undfangede mig.
8, 2. Matt. 7, 7. Luk. 2, 46.
5. Jeg besværger eder, I Jerusalems
Døtre, ved Raaerne eller ved Hinderne
paa Marken: Vækker et og opvækker ei
Kjærligheden, før den selv begjærer det!
2, 7.
6. Hvo er hun, som kommer op fra
Ørkenen som Røgstøtter, omduftet af
Myrra og Virak, af alle Kræmmerens
Krydderier?
7. Se, Salomos Seng — seksti Væl-
dige staa trindt omkring den, af Israels
Vældige,
8. allesammen fortrolige med Sverd,
oplærte til Krig, hver med sit Sverd
ved sin Lænd for Rædslernes Skyld om
Nætterne. Ps. 91, 5.
9. En Bæreseng gjorde Kong Salomo
sig af Libanons Træer.
10. Dens Stolper gjorde han af Sølv,
dens Rygstød af Guld, dens Pude af
Purpur; dens Indre er smykket med
Kjærlighed af Jerusalems Døtre.
11. Gaar ud, I Zions Døtre, og ser
paa Kong Salomo med den Krone, hans
Moder har kronet ham med paa hans
Bryllupsdag, paa hans Hjertes Glædesdag!
Aab. 19, 12. 16.

4. Kapitel.

Brudgommen priser Brudens Deilighed (1—7),
erklærer, at hun skal dele Herredømmet med ham,
fordi hun ved sin Ynde har vundet hans Hjerte

(8–11), og sammenligner hende med en vel tillukket Have og Kilde, med en Lysthave, fuld af herlige Frugttræer, vellugtende Urter og friske Vande (12–15). Bruden ønsker, at Vinden vil bringe hendes Have til ret at dufte, og at Brudgommen vil komme og nyde sin Haves kostelige Frugter (16).

Se, du er deilig, min Veninde, se, du er deilig. Dine Øine ere Duer bag dit Slør; dit Haar er som en Hjord af Gjeder, som leire sig nedad Gileads Bjerg. 6, 5.

2. Dine Tænder ere som en Hjord af klippede Faar, der stige op af Badet, der allesammen føde Tvillinger, og intet iblandt dem er uden Lam.

3. Dine Læber ere som en Skarlagensnor, og din Mund er yndig; som et Stykke af et Granatæble er din Tinding bag dit Slør. 6, 7.

4. Din Hals er som Davids Taarn, bygget til at hænge Sverd paa; tusinde Skjolde hænge paa det, alle de Vældiges Skjolde. 7, 4.

5. Dine to Bryster ere ligesom to Raakalve, en Raaes Tvillinger, som græsse blandt Liljerne. 7, 3.

6. Naar Dagen bliver sval og Skyggerne fly, vil jeg gaa til Myrrabjerget og til Virakhøien. 2, 17.

7. Du er aldeles deilig, min Veninde, og der er intet Lyde paa dig.
1, 15; 2, 14. Ef. 5, 27. Kol. 1, 22. Aab. 14, 5.

8. Med mig fra Libanon, min Brud, med mig fra Libanon skal du komme; du skal skue ud fra Amanas Top, fra Senirs og Hermons Top, fra Løvers Boliger, fra Parderes Bjerge.

9. Du har indtaget mit Hjerte, min Søster, min Brud! Du har indtaget mit Hjerte med et Blik af dine Øine, med en af Kjæderne om din Hals. 1, 10.

10. Hvor liflig er din Kjærlighed, min Søster, min Brud! Hvor meget bedre er din Kjærlighed end Vin, og dine Salvers Duft end alle vellugtende Urter!

11. Af Honning dryppe dine Læber, min Brud! Honning og Melk er der under din Tunge, og Duften af dine Klæder er som Duften af Libanon. Ordsp. 16, 24.

12. En tillukket Have er min Søster, min Brud, et tillukket Væld, en forseglet Kilde.

13. Dine Skud ere en Lysthave af Granatæbletræer med den kostelige Frugt, Cyperbuske med Narder,
1, 14. Ps. 92, 13 fg. Gal. 5, 22 fg.

14. Nardus og Safran, Kalmus og Kanel med allehaande Viraktræer, Myrra og Aloetræer samt alle de bedste vellugtende Urter,

15. en Kilde i Haverne, en Brønd med levende Vande og Strømme fra Libanon. Joh. 4, 14; 7, 38.

16. Vaagn op, Nordenveir, og kom, Søndenveir! Blæs gjennem min Have, forat dens Duft maa udstrømme! Min Elskede komme til sin Have og æde sin kostelige Frugt!

5. Kapitel.

Brudgommen svarer sin Brud, at han har fulgt hendes Indbydelse, og indbyder sine Venner til at tage Del i hans Glæde (1). — Bruden klager over, at hun ikke i rette Tid har lukket op for Brudgommen, at han derfor er forsvunden for hende, og at hun siden forgjæves har ledt efter ham under Trængsel og Forsmædelse (2–7); hun opfordrer Jerusalems Døtre til, om de finde ham, at fortælle ham, hvor høit hun elsker ham, og priser paa deres Spørgsmaal om hans Fortrin fremfor Andre hans Skjønhed og Herlighed (8–16).

Jeg er kommen til min Have, min Søster, min Brud! Jeg har plukket min Myrra tilligemed min Balsam, jeg har ædt min Honning tilligemed min Druehonning, jeg har drukket min Vin tilligemed min Melk; æder, Venner, drikker og bliver drukne, mine Elskede!
6, 2. Ps. 22, 27. 30. Ordsp. 9, 5. Es. 25, 6.

2. Jeg sover, men mit Hjerte vaager; da lyder min Elskedes Røst, der banker paa: Luk op for mig, min Søster, min Veninde, min Due, min Fromme! Thi mit Hoved er fuldt af Dug, mine Lokker af Nattens Draaber. Aab. 3, 20. Høis. 6,

3. [Jeg sagde:] Jeg har afført mig min Kjortel, hvorledes skulde jeg iføre mig den? Jeg har tvættet mine Fødder, hvorledes skulde jeg smudse dem til?

4. Min Elskede rakte sin Haand ind gjennem Lugen, og mit Indre blev heftig bevæget for hans Skyld.

5. Jeg stod op for at lukke op for min Elskede, og mine Hænder dryppede af Myrra, og mine Fingre af flydende Myrra paa Laasens Haandtag.

6. Jeg lukkede op for min Elskede, men min Elskede var vendt om, var gaaet bort; min Sjæl var ude af sig selv, da han talte; jeg ledte efter ham, men fandt ham ikke; jeg raabte paa ham, men han svarede mig ikke. 3, 1 fg.

7. Vægterne, som gaa omkring i Staden, fandt mig, de sloge mig, saarede mig,

toge mit Slør fra mig, Vægterne paa
urene.
8. Jeg besværger eder, J Jerusalems
ətre! Om J finde min Elskede, hvad
ılle J fortælle ham? — At jeg er syg
Kjærlighed. 2, 5.
9. Hvad er din Elskede fremfor en
den Elsket, du deiligste blandt Kvin=
rne, hvad er din Elskede fremfor en
den Elsket, at du saaledes besværger os?
1, 8.
10. Min Elskede er hvid og rød, ud=
ərket fremfor Titusinde. Ps. 45, 3.
11. Hans Hoved er som det fineste
ıld; hans Lokker bølge ned, sorte som
ıvnen.
12. Hans Øine ere som Duer ved
ındbække; de bade sig i Melk, sidde i
Jndfatning. 4, 1.
13. Hans Kinder ere som et Balsambed,
n Taarne af Kryderurter; hans Læber
som Liljer, de dryppe af flydende Myrra.
Ps. 45, 3.
14. Hans Hænder ere Guldringe, fyldte
ɔd Krysoliter, hans Liv et Elfenbens
ınstverk, besat med Safirer.
15. Hans Ben ere Marmorstøtter grund=
stede paa Fodstykker af fineste Guld;
ns Skikkelse er som Libanon, udsøgt
n Cedrene.
16. Hans Gane er idel Sødme, og hele
ns Væsen er Liflighed; dette er min
skede, og dette er min Ven, J Jerusa=
ns Døtre! Ordsp. 8, 7. Luk. 4, 22.

6. Kapitel.

Jerusalems Døtre tilbyde Bruden at ville opsøge
ndes Brudgom og spørge om, hvor han er gaaet
t; hun svarer paa deres Spørgsmaal og vidner
det inderlige Forhold mellem ham og hende
–3). Han priser atter hendes Skjønhed og dens
ıgt over ham og vidner om, at han elsker hende
mfor alle sine andre Brude (4—10). Hun for=
ller om, hvorledes hun uforvarende blev ophøiet
. 12), og opfordres af Jerusalems Døtre til at
ıde om, forat de kunne glædes ved Synet af
ıde (13).

Hvor er din Elskede gaaet hen, du dei=
ligste blandt Kvinderne, hvor har
n Elskede vendt sig hen, forat vi kunne
søge ham med dig?
2. Min Elskede er gaaet ned til sin
ave, til Balsambedene, for at vogte sin
ord i Haverne og for at sanke Liljer.
1, 7; 4, 16.
3. Jeg er min Elskedes, og min El=
ede er min, han, som vogter sin Hjord
andt Liljerne. 2, 16.

4. Deilig er du, min Veninde, som
Tirza*, yndig som Jerusalem, forfærde=
lig som de bannerførende Hærskarer.
* 1 Kong. 14, 17; 15, 21.
5. Vend dine Øine bort fra mig, thi
de opflamme mig! Dit Haar er som en
Hjord af Gjeder, der leire sig nedad
Gilead. 4, 1 fg.
6. Dine Tænder ere som en Hjord af
Faar, der stige op af Badet, der alle=
sammen føde Tvillinger, og intet iblandt
dem er uden Lam.
7. Som et Stykke af et Granatæble
er din Tinding bag dit Slør.
8. Seksti Dronninger har jeg og otteti
Medhustruer og unge Piger uden Tal.
Ps. 45, 15.
9. Een er dog min Due, min From=
me; hun er sin Moders Eneste, hendes
Udkaarede, som fødte hende; Døtre saa
hende og priste hende salig, Dronninger
og Medhustruer — og roste hende.
10. Hvo er hun, der straaler frem
som Morgenrøden, deilig som Maanen,
ren som Solen, forfærdelig som de ban=
nerførende Hærskarer? V. 4.
11. J Nøddehaven gik jeg ned for
at se paa Dalens grønne Vækster, for
at se, om Vinranken havde faaet Skud,
om Granattræerne blomstrede.
12. Førend jeg vidste af det, satte
min Sjæl mig hen paa mit ædle Folks
Vogne.
13. Vend om, vend om, o Sulam=
mit! Vend om, vend om, forat vi maa
se paa dig! — Hvad ville J se paa
Sulammit? — En Dans som Mahana=
ims Dans! 1 Mos. 32, 2.

7. Kapitel.

Brudgommen priser atter sin Bruds Skjønhed
og Elskelighed og vil nu nyde hendes Kjærlighed
(1—9). Hun bevidner ham sin Kjærlighed og
indbyder ham til at komme med hende ud paa
Marken og i Vingaardene, hvor hun vil skjenke
ham sin Kjærlighed (10—13).

Hvor yndige ere dine Trin i Skoene,
du Ædelbaarne! Dine Lænders
Rundinger ere som Smykker, et Verk af
Kunstnerhaand.
2. Din Navle er lig et rundt Bæger;
gid det aldrig maa fattes Krydervin!
Dit Liv er som en Hvededynge, omgjærdet
med Liljer. Ordsp. 9, 5. Joh. 6, 35.
3. Dine to Bryster ere ligesom to
Raakalve, en Raaes Tvillinger. 4, 5.
4. Din Hals er som Elfenbenstaarnet,

dine Øine som Vanddammene i Hesbon ved Batrabbims Port, din Næse som Libanons Taarn, der skuer hen imod Damaskus. 4, 4.

5. Dit Hoved paa dig er som Karmel, og dit Hoveds bølgende Haar som Purpur; Kongen er fangen i Lokkerne.

6. Hvor deilig er du, og hvor liflig er du, o Kjærlighed, i Vellyst!

7. Denne din ranke Vækst ligner et Palmetræ, og dine Bryster Vindruer.

8. Jeg siger: Jeg vil stige op i Palmetræet, tage fat i dets Grene, og dine Bryster være som Vinrankens Druer, og din Næses Duft som Æblernes,

9. og din Gane som den gode Vin! — *Den, der gaar glat ned for min Elskede, der bringer Sovendes Læber til at tale. *Brudens Ord.

10. Jeg er min Elskedes, og til mig er hans Attraa. 2, 16.

11. Kom, min Elskede! Lader os gaa ud paa Marken, lader os blive Natten over i Landsbyerne!

12. Lader os aarle gaa til Vingaardene, lader os se, om Vinranken har faaet Skud, om Blomsterne ere udsprungne, om Granattræerne blomstre! Der vil jeg skjenke dig min Kjærlighed.

13. Alrunerne dufte, og over vore Døre ere alle Slags kostelige Frugter, baade nye og gamle. Min Elskede! Jeg har gjemt dem til dig. Matt. 13, 52.

8. Kapitel.

Bruden ønsker, at hun havde Brudgommen hos sig som en kjærlig Broder (1. 2). Hun beder atter om ikke at blive forstyrret (3. 4). Bruden stiger op fra Ørkenen, lænende sig til sin Elskede, kommer til hans Hjem, minder ham om hans tidligere Kjærlighed og beder ham om, at hans Kjærligheds-samfund med hende maa være uopløseligt, idet hun vidner om den sande Kjærligheds uovervindelige Bestandighed (5—7). Hun taler videre om, hvad der er at gjøre med hendes yngre Søster, og denne vidner om den Troskab, hun vil vise (8—10). Bruden erklærer at ville omhyggelig vogte den Vingaard, Salomo har betroet hende, og yde ham, hvad ham tilkommer (11. 12). Han beder om at faa høre hendes Røst, og hun tager Afsked med ham (13. 14).

Gid du var mig som en Broder, som En, der har diet min Moders Bryst! Jeg skulde da finde dig derude, jeg skulde kysse dig, og man skulde ikke foragte mig.

2. Jeg skulde lede dig, jeg skulde føre dig til min Moders Hus, du skulde lære mig; jeg skulde give dig at drikke af den krydrede Vin af mit Granattræes Most. 3, 4.

3. Hans venstre Haand er under mit Hoved, og hans høire Haand favner mig. 2, 6. 7.

4. Jeg besværger eder, I Jerusalems Døtre! Hvorfor ville I vække, og hvorfor ville I opvække Kjærligheden, førend den selv begjærer det?

5. Hvo er hun, som kommer op fra Ørkenen, støttende sig paa sin Elskede? — Under Æbletræet vakte jeg dig, der blev din Moder forløst med dig, der blev hun forløst, hun, som fødte dig.

6. Sæt mig som et Segl paa dit Hjerte, som et Segl paa din Arm; thi stærk som Døden er Kjærlighed, haard som Dødsriget er Nidkjærhed; dens Luer ere Ildsluer, en Herrens Flamme.

7. Mange Vande kunne ikke udslukke Kjærligheden, og Strømme ikke overskylle den; om Nogen vilde give alt sit Huses Gods for Kjærligheden, — man vilde kun foragte ham.

8. Vi have en liden Søster, og Bryster har hun endnu ikke; hvad skulle vi gjøre med vor Søster paa den Dag, der bliver beilet til hende?

9. Er hun en Mur, ville vi bygge paa den Tinder af Sølv; men er hun en Dør, ville vi stænge den med en Cederplanke.

10. Jeg er en Mur, og mine Bryster som Taarne; — da blev jeg i hans Øine som En, der finder Fred.

11. En Vingaard havde Salomo i Ba'al-Hamon; han overgav Vingaarden til Vogterne; hver skulde bringe tusinde Sekel Sølv for dens Frugt. Es. 5, 1 fg. Matt. 21, 33 fg.

12. Min egen Vingaard er for mit Aasyn; de tusinde Sekel tilhøre dig, Salomo, og to hundrede dem, som vogte dens Frugt.

13. O du, som bor i Haverne! Vennerne lytte til din Røst; lad mig høre den! 2, 14.

14. Fly, min Elskede, og vær lig en Raa eller en ung Hjort paa Bjerge med duftende Urter! 2, 17.

Profeten Esaias.

1. Kapitel.

Profeten anklager Israel, fordi det i skjændig
aknemlighed er faldet fra Herren (2—4) og trods
næsten tilintetgjørende Straffedomme, det derved
r paadraget sig, endnu fremturer i sin Synd
—9). Vistnok overholder det Lovens Bud om
fere og Fester, men da det paa samme Tid ved-
ver at leve i Uretfærdighed, er denne dets hykkelske
udsdyrkelse en Vederstyggelighed for Herren, som
ever Omvendelse og Retfærdighed (10—17). For
føre det tilbage til sig tilbyder Herren det
ndsforladelse, ifald det vil omvende sig; i mod-
Fald skal det gaa tilgrunde (18—20). Det er
g for dybt sunket til saaledes at kunne føres
bage til Herren ved Mildhed (21—23); derfor
l han føre det tilbage til sig ved en haard
raffedom, hvori de Ugudelige skulle gaa under
4—31).

Esaias's Amoz's Søns, Syn, som han
skuede om Juda og Jerusalem i de
age, da Ussias, Jotam, Achas og Ezekias
re Konger i Juda. 2 Kong. 19, 2.
2. Hører, I Himle, og lyt til, du
ord! Thi Herren taler: Børn har jeg
født og opfostret; men de ere faldne
a mig. 5 Mos. 32, 1. Ps. 50, 4. Mika 1, 2.
Hos. 7, 13. Jer. 2, 12 fg.
3. En Okse kjender sin Eier-
and, og et Asen sin Herres
rybbe; Israel kjender ikke,
it Folk giver ikke Agt.
4. Ve det syndige Folk, det Folk med
ar Misgjerning, den Yngel af Ildgjer-
ngsmænd, de fordærvede Børn! De
ve forladt Herren, have foragtet Is-
els Hellige, ere vegne tilbage. Jer. 15, 6.
5. Hvorfor ville I ydermere lade eder
a? Hvorfor forøge I eders Frafald?
vert Hoved er sygt, og hvert Hjerte
svagt.
6. Fra Fodsaale indtil Hoved er der
tet Helt paa det; Saar, Buler og friske
lag! De ere ikke udtrykte og ikke for-
ndne og ikke udblødte med Olje.
7. Eders Land er en Ørken, eders
tæder opbrændte med Ild; eders Jord
æde Fremmede for eders Øine, og en
rken er der, som ved Fremmedes Hærjing.
3 Mos. 26, 32. 33. Es. 5, 5. Jer. 44, 22.
8. Og Zions Datter er bleven tilovers
m en Løvhytte i en Vingaard, som en
ægterhytte paa en Agurkmark, som en
tad, der tagttages.
9. Havde ikke Herren, Hærskarernes
Gud, levnet os en liden Rest, da vare
vi som Sodoma, da lignede vi Gomorra.
Rom. 9, 29. Begr. 3, 22. 1 Mos. 19, 24. Es. 13, 19.
10. Hører Herrens Ord, I Sodomas
Fyrster! Mærk paa vor Guds Lov, du
Gomorras Folk! Hos. 5, 1. Mika 3, 1. 9.
11. Hvad skal jeg med eders mang-
foldige Slagtoffere? siger Herren; jeg er
mæt af Brændoffere af Vædere og af
Gjødkalves Fedt, og til Blod af Okser
og af Lam og af Bukke har jeg ikke Lyst.
Ordsp. 21, 27. Jer. 6, 20; 14, 12. Hos. 8, 13.
Am. 5, 21. 22. Mika 6, 6 fg.
12. Naar I komme for at lade eder se
for mit Aasyn, hvo har da krævet dette
af eders Haand, at I nedtræde mine
Forgaarde? 2 Mos. 23, 15. 17.
13. Kommer ikke mere frem med tomt
Madoffer! Det er mig vederstyggelig
Røgelse. Nymaane og Sabbat, festlig
Forsamling — jeg fordrager ikke Uret
og Høitid. Mal. 1, 10.
14. Eders Nymaaner og eders Feste
hader min Sjæl, de ere blevne mig en
Byrde; jeg er træt af at bære.
15. Og naar I udbrede eders Hænder,
skjuler jeg mine Øine for eder; om I
end bede meget, hører jeg ikke; eders
Hænder ere fulde af Blod.
Ps. 66, 18. Ordsp. 1, 28 fg. 15, 29; 28, 9.
Jer. 14, 12. Joh. 9, 31. Es. 59, 2. 3.
16. Tvætter eder, renser eder, tager
eders Idrætters Ondskab bort fra mine
Øine, holder op at gjøre Ondt!
Ez. 18, 23. 31. Joel 2, 12. 13. 1 Pet. 3, 11.
Ps. 34, 15. Am. 5, 14. 15. Rom. 12, 9.
17. Lærer at gjøre Godt, søger Ret,
viser Voldsmanden paa ret Vei, skaffer
den Faderløse Ret, fører Enkens Sag!
V. 23. 5 Mos. 24, 17. 18; 27, 19. Ps. 82, 3.
18. Kommer dog og lader os gaa
trette med hverandre, siger Herren; om
eders Synder ere som Purpur,
skulle de blive hvide som Sne;
om de ere røde som Skarlagen,
skulle de blive som Uld.
43, 25; 44, 22. Ps. 51, 9.
19. Ere I villige og høre, skulle I
æde Landets gode Ting,
3 Mos. 25, 18. 19. Ordsp. 1, 33.
20. men ere I uvillige og gjenstridige,
skulle I vorde opædte af Sverd; thi
Herrens Mund har talt.
3 Mos. 26, 14. 17. 25. Es. 58, 14. 4 Mos. 23, 19.

21. Hvorledes er den bleven til en Hore,
den trofaste Stad, som var fuld af Ret,
hvor Retfærd havde hjemme, og nu —
Mordere? V. 26. Jer. 2, 21.
22. Dit Sølv er blevet til Slagger,
din Viin opblandet med Vand;
V. 25. Ez. 22, 18.
23. dine Førere ere Oprørere og Tyves
Stalbrødre; enhver af dem elsker Skjenk
og jager efter Gaver; den Faderløse
skaffe de ikke Ret, og Enkens Sag kom=
mer ikke for dem.
Hos. 9, 15. 2 Mos. 22, 22. Jer. 5, 28. 29. Sak. 7, 10.
24. Derfor siger den Herre Herre, Hær=
skarernes Gud, Israels Vældige: Ve!
Jeg vil hevne mig paa mine Modstandere
og tage Hevn over mine Fiender.
25. Og jeg vil igjen tage mig af dig
og udsmelte dine Slagger som med Lud=
salt og bortskaffe alt dit Bly.
26. Og jeg vil atter gjøre dine Dom=
mere som i Førstningen og dine Raads=
herrer som i Begyndelsen; derefter skal
du kaldes Retfærdighedens Stad, en tro=
fast By. V. 21.
27. Zion skal forløses ved Ret,
og dets Omvendte ved Retfærdig=
hed. 59, 20. Rom. 11, 26.
28. Men Undergang skal ramme Over=
trædere og Syndere tilhobe, og de, som
forlade Herren, skulle omkomme;
29. thi de skulle have Skam af de
Terebinter, som I have Lyst til, og I
skulle blive tilskamme ved de Haver, som
I have udvalgt eder; Hos. 4, 13. 19.
30. thi I skulle vorde som en Tere=
binte med visne Blade og som en Have
uden Vand.
31. Og den Stærke skal blive til Stry,
og hans Gjerning til en Gnist, og de
skulle brænde begge tilsammen, og der er
Ingen, som slukker.
Jer. 4, 4; 17, 27. Ez. 20, 47. Am. 5, 6.

2. Kapitel.

Profeten foreholder Israel den store Forjættelse, som er det given, at Guds Lov og Ord engang fra Zion skal blive udbredt over den hele Jord, blandt alle Folkeslag (2—4), og opfordrer det til at vandre i det Lys, det har, eftersom Herren allerede i sit Hjerte har besluttet at forkaste det, fordi det istedetfor sin sande Herlighed har valgt Hedningernes falske (5—8). Ved en stor og almindelig Straffedom vil Herren ydmyge Menneskenes Hovmod paa den Dag, han dertil har bestemt, og saaledes vise, at han alene er den Høie (9—21); maatte derfor Israel holde op med at forlade sig paa Mennesker (22)!

Det Ord, som Esaias, Amoz's Søn,
skuede om Juda og Jerusalem. 1, 1.
2. Og det skal ske i de sidste Dage*,
da skal Herrens Huses Bjerg være grund=
fæstet paa Bjergenes Top og ophøiet
over Høiene, og alle Hedningefolk skulle
strømme hen til det. *1 Mos. 49, 1.
Jer. 3, 17. Mika 4, 1 fg. Sak. 8, 20 fg.
3. Og mange Folkeslag skulle gaa og
sige: Kommer og lader os gaa op til
Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus,
forat han maa lære os sine Veie, og
vi vandre paa hans Stier! Thi fra
Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord
fra Jerusalem.
Jer. 31, 6. Luk. 24, 47. Ap. G. 1, 8
4. Og han skal dømme mellem Hed
ningefolkene og skifte Ret for mang
Folkeslag, og de skulle smede sine Sver
om til Hakker og sine Spyd til Vin
gaardsknive; et Folk skal ikke løfte Sver
mod et andet, og de skulle ei mere lær
at føre Krig. Joel 3, 15
5. Jakobs Hus! Kommer og lader o
vandre i Herrens Lys!
6. Thi du har forkastet dit Folk, Ja
kobs Hus, fordi de ere fulde af Østen
landets Væsen og spaa af Styerne som
Filisterne, og af fremmed Yngel skaff
de sig Overflod*.
*de drage mange Fremmede ind i Lande
7. Og dets* Land blev fuldt af Søl
og Guld, og der er ingen Ende paa det
Skatte; og dets Land blev fuldt af Hest
og der er ingen Ende paa dets Vogn
*Israel
8. og dets Land blev fuldt af Afguder
sine Hænders Gjerning tilbede de, de
deres Fingre have gjort. 17,
9. Og Mennesket bliver bøiet, og Ma
den ydmyget, og ei tilgive du dem!
10. Gak ind i Klippen og skjul dig
Støvet for Herrens Gru og for han
Høiheds Herlighed! V. 19. 2
11. Menneskets stolte Øine blive yd
mygede, og Mændenes Stolthed blive
bøiet, og Herren alene er høi paa den Da
V. 17; 5, 1
12. Thi en Dag har Herren, Hærsk
rernes Gud, til Dom over alt Stolt o
Høit og over alt Ophøiet, og det blive
ydmyget,
13. baade over alle Libanons Ceder
de høie og ophøiede, og over alle Ba
sans Ege
14. og over alle de høie Bjerge o
over alle de kneisende Høie

15. og over hvert høit Taarn og over
er fast Mur
16. og over alle Tarsis-Skibe og over
t, hvad der er lysteligt at skue.
17. Og Menneskets Hovmod bliver bøiet,
Mændenes Stolthed bliver ydmyget,
Herren alene er høi paa den Dag.
V. 11.
18. Og Afguderne — med dem er det
aske forbi.
19. Og man skal gaa ind i Klippernes
ler og i Jordens Revner for Herrens
u og for hans Høiheds Herlighed, naar
n reiser sig for at forfærde Jorden.
V. 10. Aab. 6, 15. 16.
20. Paa den Dag skal Mennesket kaste
e Sølvguder og Guldguder, som de
ve gjort sig til at tilbede, hen til Muld-
epene og til Flagermusene,
27, 9; 30, 22; 31, 7.
21. for at gaa ind i Klippernes Kløfter
i Fjeldenes Huler for Herrens Gru
for hans Høiheds Herlighed, naar
n reiser sig for at forfærde Jorden.
V. 10. 19.
22. Holder da op med at stole paa
enneskt, i hvis Næse er et Pust! Thi
ad er han at agte for?
1 Mos. 2, 7. Jer. 17, 5. Ps. 146, 3. 4.

3. Kapitel.

Herren skal ogsaa holde en særlig Dom over det
iske Folk; Landet skal berøves alle sine Støtter,
Baand mellem Indbyggerne skulle sønderrives,
Orden omstyrtes og Elendigheden blive ubodelig
–7), til Straf for deres frække Trods mod
rren, som gjengjælder Enhver efter hans
erninger (8–11); særlig vil han holde Dom
er deres uretfærdige Øvrighed, der bærer den
rste Skyld (12–15). Ogsaa Kvindernes Hoffær-
ihed og Forfængelighed skal faa sin fortjente
raf (16–4, 1).

Thi se, den Herre Herre, Hærskarernes
Gud, borttager fra Jerusalem og
a Juda Støtte og Stav, hver Støtte
Brød og hver Støtte af Vand,
Ez. 4, 16; 5, 16. 17; 14, 13.
2. Helt og Krigsmand, Dommer og
rofet og Spaamand og Ældste,
3. Høvedsmand over Femti og hver
nseet Mand og Raadgiver og kløgtig
unstner og kyndig Besværger.
4. Og jeg vil sætte Drenge til deres
yrster, og Trengekaadhed skal herske
ver dem. Præd. 10, 16. 17.
5. Da skal Folket trænges, Mand mod
Mand og Enhver mod sin Næste; de
ulle storme, Drengen mod Oldingen og
en Foragtede mod den Ærede.

6. Naar En tager fat paa en Anden
i hans Faders Hus og siger: Du har
Klæder, du skal være vor Fyrste, og
denne Ruin* skal være under din Haand,
* Staten i dens elendige Forfatning.
7. saa skal han paa den samme Dag
opløfte sin Røst og sige: Jeg vil ikke
være Læge, og i mit Hus er der intet
Brød og ingen Klæder; I skulle ikke
sætte mig til Folkets Fyrste. 2 Kong. 6, 27.
8. Thi Jerusalem snubler, og Juda
falder, fordi deres Tunge og deres
Idrætter ere mod Herren for at sætte
sig op imod hans Herligheds Øine.
Ap. G. 7, 51.
9. Udtrykket i deres Ansigter vidner
imod dem, og sin Synd kundgjøre de som
Sodoma, de dølge den ikke; ve deres
Sjæl, thi de volde sig selv Ulykke!
1 Mos. 19, 5. Fil. 3, 19. Hos. 13, 9.
Jer. 2, 17; 25, 7.
10. Siger om den Retfærdige, at det
gaar ham godt! Thi sine Idrætters
Frugt skal han æde. Ps. 37, 37 fg. 58, 12.
11. Ve den Ugudelige! Ham gaar det
ilde; thi hvad hans Hænder have gjort,
skal gjøres imod ham.
Ps. 62, 13. Ordsp. 1, 31 fg. Rom. 2, 6 fg.
12. Mit Folks Herskere ere Drenge,
og Kvinder raade over det. Mit Folk!
Dine Førere ere Forførere, og den Vei,
du skal vandre, have de ødelagt.
V. 4; 9, 16. Jer. 50, 6.
13. Herren træder frem for at gaa irette,
og han staar der for at dømme Folkene.
Ps. 9, 9; 96, 10. 13; 98, 9.
14. Herren kommer for Retten med sit
Folks Ældste og dets Fyrster, — og I
have afædt Vingaarden! Rov fra den
Fattige er i eders Huse! 5, 1. 7.
15. Hvad have I fore, at I sønder-
træde mit Folk og sønderknuse Fattiges
Ansigter? siger den Herre Herre, Hær-
skarernes Gud.
16. Og Herren sagde: Fordi Zions
Døtre hovmode sig og gaa med kneisende
Nakke og lade Øinene løbe om, gaa og
trippe og klirre med sine Fodringe,
17. skal Herren gjøre Zions Døtres Isse
skurvet, og Herren skal blotte deres Blusel.
47, 3. Ez. 16, 37; 23, 29.
18. Paa den Dag skal Herren tage
bort de prægtige Fodringe og Sole* og
Halvmaaner**,
* Smykker, der forestille Solen. ** Dom. 8, 21.
19. Øredopperne og Kjæderne og
Slørene,
20. Hovedprydelserne og Fodkjæderne

og Bælterne og Lugteflaskerne og Tryllesmykkerne, Jer. 2, 32.

21. Signetringene og Næseringene, 1 Mos. 24, 22. 47.

22. Høitidsklæderne og Kaaberne og de store Tørklæder og Pungene,

23. Speilene* og de fine Linneder og Huerne og Florsslørene. *2 Mos. 38, 8.

24. Og det skal ske: Istedetfor Balsam skal der være Stank, og for Bælte Reb, og for kunstig krusede Krøller skaldet Hoved, og for vid Kappe trang Sæk, Brændemærke for Skjønhed.

25. Dine Mænd skulle falde for Sverdet, og din Styrke i Krigen.

26. Og hendes* Porte klage og sørge, og udplyndret sidder hun paa Jorden.
Jer. 14, 2. *Jerusalems.

4. Kapitel.

Efterat Herren ved sine Straffedomme har udryddet al falsk Herlighed, skal han i Messias skjenke sit Folk den sande. Da skal en tiloversbleven Rest udgjøre en hellig og herlig Menighed, og denne Menighed ved Herrens beskjermende Nærværelse beskyttes mod alt Ondt (2—6).

Og syv Kvinder skulle paa den Dag tage fat i een Mand og sige: Vort eget Brød ville vi æde, og i vore egne Klæder ville vi klæde os; lad os bare kaldes med dit Navn, borttag vor Forsmædelse! Luk. 1, 25.

2. Paa den Dag skal Herrens Spire være til Pryd og Herlighed, og Landets Frugt til Stolthed og til Prydelse for Israels Undkomne.
11, 1. Jer. 23, 5; 33, 15. Sak. 3, 8; 6, 12.

3. Og det skal ske: Den, som bliver tilovers paa Zion og levnes i Jerusalem, skal kaldes hellig, hver den, som er indskreven til Livet i Jerusalem, —
2 Mos. 32, 32. Ps. 69, 29. Dan. 12, 1.

4. naar Herren faar aftvættet Zions Døtres Smuds og faar vasket Jerusalems Blodskyld bort fra dets Midte ved Doms Aand og Fortærelses Aand. 1, 25. Es. 5, 27.

5. Og Herren skal skabe over hele Zions Bjergs Sted og over dets Forsamlinger en Sky og Røg om Dagen og Glans af flammende Ild om Natten; thi over alt Herligt er der et Dække.
2 Mos. 13, 21. Ps. 46, 5. 6; 78, 14; 105, 39. Sak. 2, 9.

6. Og en Hytte skal der være til Skygge om Dagen for Hede og til Ly og til Skjul for Vandskyl og for Regn. 25, 4.

5. Kapitel.

I en Lignelse om en Profetens Ven tilhørende Vingaard, som trods al Omhu har baaret slette Frugter og derfor skal lægges øde af Eieren, skildres Herrens mangfoldige Velgjerninger mod Israel, dettes store Utaknemlighed mod ham, og hvorledes han derfor vil give det til Pris for Ødelæggelse (1—7). Profeten omtaler derefter Vintræets slette Frugter, de Synder, som gaa i Svang iblandt Folket, Havesyge, Svir, Bespottelse af Herrens Trusler, Forvendelse af Begreberne om Godt og Ondt, Selvklogskab og Uretfærdighed, og raaber Ve over dem, der gjøre sig skyldige i alt dette (8—23). Tilslut forkynder han, at Herren vil kalde et fjernt boende forfærdeligt Folk ind i Landet og overgive dette til Ødelæggelse (24—30).

Jeg vil synge om min Elskede, min Vens Sang om hans Vingaard. Min Elskede havde en Vingaard paa en fed Høi
Ps. 80, 9 fg. Jer. 2, 21. Matt. 21, 33 fg. Mark. 12, 1 fg. Luk. 20, 9 fg.

2. Og han grov den om og rensede den for Stene og plantede ædle Ranker i den og byggede et Taarn i dens Midte og udhuggede ogsaa en Perse i den; og han ventede, at den skulde bære gode Druer, men den bar vilde.

3. Og nu, I Jerusalems Indbyggere og Judas Mænd, dømmer dog mellem mig og min Vingaard!

4. Hvad var der mere at gjøre ved min Vingaard, som jeg ikke har gjort ved den? Hvorfor ventede jeg, at den skulde bære gode Druer, og den bar vilde?

5. Og nu vil jeg give eder tilkjende, hvad jeg vil gjøre ved min Vingaard: Jeg vil borttage dens Gjærde, saa den bliver afædt; jeg vil nedrive dens Mur, saa den bliver nedtraadt. Ps. 80, 1

6. Og jeg vil lægge den øde; den skal ikke beskjæres og ikke hakkes, saa den skyder op i Torn og Tidsel, og Skyerne vil jeg byde ikke at lade Regn falde paa den.
Sak. 14, 17. 18

7. Thi Herrens, Hærskarernes Guds Vingaard er Israels Hus, og Judas Mænd hans kjæreste Plantning; og han ventede Ret, og se, der er Blodsudgydelse, Retfærdighed, og se, der er Skrig.
Ps. 80, 9. Es. 3, 14. 15. Jak. 5, 4

8. Ve dem, som føie Hus til Hus, lægge Mark til Mark, indtil der intet Rum mere er tilbage, saa I blive boende alene midt i Landet! Mika 2,

9. I mine Øren lyder det fra Herren Hærskarernes Gud: Sandelig, mange Huse skulle vorde øde, store og gode uden Beboer
6, 1

10. thi en Vingaard paa ti Dages
loglaud skal give een Bat*, og en
omers Udsæd skal give en Efa**.
* omtrent 40 Potter. ** en Homer var ti Efa,
og en Efa lige med en Bat.
11. Ve dem, som staa aarle op om
Morgenen og jage efter stærk Drik, som
ode langt ud paa Aftenen, glødende af
in!
12. Af Citar og Harpe, Pauke og
løite og Vin bestaar deres Drikkelag;
en Herrens Verk skue de ikke, og hans
ænders Gjerning se de ikke.
Am. 6, 5. 6. Ps. 28, 5.
13. Derfor bliver mit Folk bortført
forvarende, og dets Anseede ere Hun-
rens Mænd, og dets larmende Hob van-
sægter af Tørst.
14. Derfor udvider Dødsriget sit graa-
ge Svælg og opspiler sin Mund umaa-
lig, og ned fare dets prægtige Folk og
ts larmende Hob og dets buldrende
værm og Alt, hvad der jubler i det.
4 Mos. 16, 30. Hab. 2, 5.
15. Og Mennesket bliver bøiet, og
Manden ydmyget, og de Hovmodiges
ine blive ydmygede. 2, 9. 11. 17.
16. Og høi bliver Herren, Hærskarernes
ud, ved Dommen, og den hellige Gud
lliger sig ved Retfærdighed.
2, 11. Aab. 16, 5.
17. Og Lam skulle græsse som paa sin
en Græsgang, og Fedes* øde Marker
ulle Fremmede fortære.
* d. e. Riges, de rige Ugudeliges; V. 8. 9.
18. Ve dem, som drage paa Mis-
erningen med Løgnens Touge og paa
ynden som med Vognreb,
19. som sige: Lad ham skynde sig, lad
m haste med sin Gjerning, forat vi
nne faa se den! Lad det nærme sig,
d det komme, Israels Helliges Raad,
rat vi kunne lære det at kjende!
Jer. 17, 15. Mal. 2, 17.
20. Ve dem, som kalde det Onde
odt og det Gode ondt, som gjøre
Mørke til Lys og Lys til Mørke,
m gjøre Bittert til Sødt og
ødt til Bittert!
Am. 5, 7; 6, 12. Job 17, 12.
21. Ve dem, som ere vise i sine egne
ine og forstandige i sine egne Tanker!
Ordsp. 3, 7. Rom. 12, 16.
22. Ve dem, som ere Helte i at drikke
in og dygtige Folk til at blande stærk
rik,
23. som for Gave dømme den Ugudelige
at være retfærdig og tage Retfærdiges
Retfærdighed fra dem!
Ordsp. 17, 15. Ez. 13, 19.
24. Derfor, som Ildens Tunge fortærer
Halm, og Hø synker sammen i Luen, saa
skal deres Rod blive raadden, og deres
Blomst fare op som Støv; thi de have
forkastet Herrens, Hærskarernes Guds,
Lov og foragtet Israels Helliges Ord.
47, 14; 1, 4.
25. Derfor optændes Herrens Vrede
over hans Folk, og han udrækker sin Haand
imod det og slaar det, saa Bjergene bæve,
og deres Lig blive som Skarnet midt
paa Gaderne. Med alt dette vender hans
Vrede ikke tilbage, og endnu er hans
Haand udrakt. 9, 12. 17, 21; 10, 4.
26. Og han opløfter et Banner for
Hedningefolkene i det Fjerne og kalder
ham* pibende hid fra Jordens Ende**;
og se, hurtig og let kommer han.
11, 12. * Fienden. ** 7, 18.
27. Der er ingen Træt og ingen Snub-
lende iblandt dem; han slumrer ikke, og
han sover ikke, og hans Lænders Bælte
gaar ikke op, og hans Skorem sønder-
rives ikke;
28. hans Pile ere hvæssede, og alle
hans Buer spændte; hans Hestes Hove
agtes som Flintesten, og hans Vognhjul
som Stormvind.
29. Et Brøl har han som Løvinden,
og han brøler som de unge Løver og
brummer og griber Rov og bringer det
bort, og der er Ingen, som redder.
30. Og det bruser hen over det* paa
den Dag, ligesom Havet bruser; og skuer
man til Jorden, se, da er der Mørke!
Trængsel og Lys! Det bliver mørkt paa
dets** skydækkede Himmel.
8, 22. * Juda. ** Landets.

6. Kapitel.

Profeten skuer Herren i hans Herlighed, omgiven af Engle, der prise ham som den Hellige (1—3). Han tror sig fortabt, fordi han, den Urene, har seet den hellige Gud, men bliver af en af Englene renset for sin Synd (4—7). Derefter faar han af Herren det Hverv, at forkynde Israel dets Forhærdelse og at forhærde det ved sin Prædiken (8—10). Forhærdelsen skal vedvare, indtil Landet og Folket ere ødelagte ved gjentagne Straffedomme; dog skal en liden Levning af Folket blive tilovers og vorde Spiren til en ny og hellig Slægt (11—13).

1 I det Aar, Kong Usias døde, saa jeg
Herren sidde paa en høi og ophøiet
Trone, og Fligene af hans Klædebon
opfyldte Templet. 2 Mos. 24, 10.

2. Serafer stode hos ham. Seks Vinger havde enhver; med to dækkede han sit Aasyn, og med to dækkede han sine Fødder, og med to fløi han.
2 Mos. 3, 6. 1 Kong. 19, 13.
3. Og den Ene raabte til den Anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Herren, Hærskarernes Gud; al Jorden er fuld af hans Herlighed. Aab. 4, 8. Ps. 72, 19. Hab. 3, 3.
4. Og Tærsklernes Poster bævede ved den Raabendes Røst, og Huset blev fyldt med Røg.
2 Mos. 40, 34. 1 Kong. 8, 10. 11. Ez. 10, 4. Aab. 15, 8.
5. Da sagde jeg: Ve mig! Thi jeg er fortabt; jeg er en Mand med urene Læber, og jeg bor midt iblandt et Folk med urene Læber, og mine Øine have seet Kongen, Herren, Hærskarernes Gud.
2 Mos. 19, 21; 33, 20. Dom. 6, 22. 23; 13, 22.
6. Da fløi en af Seraferne hen til mig med en gloende Sten i sin Haand; med en Tang havde han taget den af Alteret.
7. Og han rørte ved min Mund med den og sagde: Se! Denne har rørt ved dine Læber, og din Misgjerning er vegen bort, og din Synd er sonet.
Dan. 10, 16 fg. Sak. 3, 4.
8. Da hørte jeg Herrens Røst sige: Hvem skal jeg sende, og hvo vil gaa for os? Da sagde jeg: Se, her er jeg, send mig!
9. Og han sagde: Gak hen og sig til dette Folk: Hører og hører, men forstaar ikke, og ser og ser, men skjønner ikke!
Ez. 12, 2. Matt. 13, 14. Mark. 4, 12. Luk. 8, 10. Ap. G. 28, 26. Rom. 11, 8.
10. Gjør dette Folks Hjerte forstokket og gjør dets Øren tunghøre og klin dets Øine til, forat det ikke skal se med sine Øine og ikke høre med sine Øren, og dets Hjerte forstaa og omvende sig, saa det bliver lægt!
5 Mos. 29, 4. Es. 63, 17. Jer. 5, 21; 6, 10. Joh. 12, 40.
11. Da sagde jeg: Hvor længe, Herre? Og han sagde: Indtil Stæderne ere ødelagte, uden Beboere, og Husene uden Mennesker, og Landet er ødelagt og blevet til en Ørken. 5, 9.
12. Og Herren skal drive Menneskene langt bort, og Tomheden bliver stor i Landet. 5 Mos. 28, 64.
13. Og er der endnu en Tiendedel i det, saa skal den atter blive fortæret. Men ligesom der af Terebinten og Egen, naar de fældes, bliver en Stub igjen, saa skal en hellig Sæd være dets Stub.

7. Kapitel.

Esaias forkynder Kong Achas, at Syriens og Israels Konger, der have forbundet sig mod ham, og for hvem han og hans Folk i sin Vantro ere saare bange, ikke skulle kunne udføre sin Plan, at erobre hans Land og styrte Davids Slægt fra Tronen, men at Israels Rige selv skal gaa under (1—9). Da Achas ikke agter paa Profetens Ord, tilbyder denne ham et Tegn til Stadfæstelse derpaa, og da Kongen saa under et hykkelsk Paaskud viser Tilbudet tilbage, forkynder Profeten, at Herren selv vil give et saadant Tegn ved at lade Messias fødes af en Jomfru, og tilføier, at inden meget kort Tid skulle hine Fienders egne Lande vorde ødelagte (10—16). Til Straf for Kongens og hans Folks Vantro skal dog ved Assyriens Konge Ødelæggelse komme ogsaa over hans Land (17—25).

Og det skede i de Dage, da Achas, Jotams Søn, Ussias's Søn, var Konge i Juda, da droge Rezin, Syriens Konge, og Pekah, Remaljas Søn, Israels Konge op imod Jerusalem for at stride imod det; men han* kunde ikke komme til at stride imod det. 2 Kong. 16, 5 fg
* Rezin i Forbindelse med Pekah
2. Og det blev meldt til Davids Hus: Syrerne have slaaet sig ned i Efra'im. Da skalv hans Hjerte og hans Folks Hjerte, ligesom Træerne i en Skov skjælve for Vinden.
3. Og Herren sagde til Esaias: Ga ud imod Achas, du og Schear Jaschub* din Søn, hen til Enden af den øvr Dams Vandledning, hen til den alfar Vei til Vaskervolden!
* d. e. en Levning skal omvende sig; 10, 21. 2
4. Og du skal sige til ham: Tag dig Vare og vær rolig, frygt ikke og lad ik dit Hjerte forsage for disse to Stumper rygende Brande, for Rezins og Syrien og Remaljas Søns brændende Vrede!
5. Efterdi Syrien, Efra'im og Remalja Søn have lagt onde Raad op imod di og sige:
6. Vi ville drage op imod Juda forfærde det og bryde ind og tage det Eie, og vi ville sætte en Konge i de Tabe'els Søn, —
7. saa siger den Herre Herre saaledes Det skal ikke komme i Stand og ikke sk 8, 1
8. Thi Syriens Hoved er Damaskus og Damaskus's Hoved er Rezin, og o fem og seksti Aar skal Efra'im bli knust, saa det ikke mere er et Folk.
9. Og Efra'ims Hoved er Samaria, Samarias Hoved er Remaljas Søn; vil I ikke tro, saa skulle I ei besta
2 Krøn. 20, 2

10. Og Herren blev ved at tale til
chas og sagde:
11. Begjær dig et Tegn af Herren,
n Gud! Begjær det i det Dybe eller i
t Høie oventil!
12. Men Achas sagde: Jeg vil ikke
egjære det og ikke friste Herren.
13. Da sagde han: Hører dog, I af
avids Hus! Er det eder for lidet at
ætte Mennesker, siden I ogsaa trætte
in Gud*? *idet I foragte hans Ord.
14. Derfor skal Herren selv give eder
Tegn: Se, en Jomfru bliver
rugtsommelig og føder en Søn,
g hun kalder hans Navn Im-
anuel*. Matt. 1, 23. Luk. 1, 31.
*Gud med os; 8, 8. 10.
15. Fløde og Honning skal han æde*
d den Tid, han skjønner at forkaste det
nde og at vælge det Gode; *V. 22 fg.
16. thi førend Drengen skjønner at
rkaste det Onde og vælge det Gode,
al det Land vorde forladt, for hvis
Konger* du gruer.
2 Kong. 15, 29; 16, 9. *V. 1.
17. Herren skal lade Dage komme over
g og over dit Folk og over din Faders
us, Dage, som ikke ere komne lige fra
n Dag, Efra'im skilte sig fra Juda, —
ssurs Konge. 1 Kong. 12, 16 fg.
18. Og det skal ske paa den Dag, at
erren skal pibe til Fluen, som er ved
nden af Ægyptens Strømme, og til
ien, som er i Assurs Land;
19. og de skulle komme og slaa sig ned
lesammen i de øde Dale og i Klippernes
løfter og i alle Tornebuskene og paa
le Græsgangene.
20. Paa den Dag skal Herren rage
ed en Ragekniv*, som er leiet hinsides
loden**, med Assurs Konge, Hovedet
g Føddernes Haar; ogsaa Skjægget skal
n tage bort. *10, 5. **Eufrat.
21. Og det skal ske paa den Dag, da
al en Mand holde en Kvige og to Faar,
22. og formedelst den Mængde Melk,
e give, skal han æde Fløde; thi Fløde
g Honning skal hver den æde, som er
leven tilovers i Landet. V. 15.
23. Og det skal ske paa den Dag, at
hvert Sted, hvor der er tusinde Vin-
okke, tusinde Sekel Sølv værd, skal
live til Torn og Tidsel.
24. Med Pile og med Bue skal man
aa derhen; thi alt Landet skal blive til
orn og Tidsel.
25. Og til alle de Bjerge, som hakkes
med Hakken, skal du ikke gaa hen af
Frygt for Torn og Tidsel, men det skal
være til at slippe Okser paa og til at
trædes ned af Faar.

8. Kapitel.

Herren byder Profeten at opskrive i Vidners Overvær, at det syriske og det israelitiske Rige i den nærmeste Fremtid skulle blive ødelagte ved Assyrerne, og at give en Søn, som er ham født, et Navn, som udtrykker den samme Spaadom (1—4). Videre forkynder Herren ved Profeten, at Assyrerne til Straf for Israels og Judas Vantro skulle oversvømme begge Riger (5—8). Profeten er dog forvisset om, at Herren i denne og i al Nød vil være med sit Land og tilintetgjøre alle Hedningefolks Anslag mod det (9. 10). Herren har nemlig i en Aabenbarelse formanet Profeten og alle Troende til at lade Frygt for jordiske, mod dem forbundne Magter fare og frygte ham alene. Dem, der gjøre dette, vil han beskjerme, de Øvrige skulle gaa under (11—15). Profeten beder derpaa Herren, at han vil indprente det aabenbarede Ord i hans Discipels Hjerter; han selv haaber paa Herren, om han end en Tid skjuler sit Aasyn for sit Folk; allerede de Navne, han og hans Sønner bære, ere Forbilleder paa, at Herren vil frelse det; de Troende skulle ikke hos Spaamænd søge Kundskab om Fremtiden, men holde sig til Herrens Ord; de, som ikke ville gjøre dette, skulle hjemsøges med haarde Straffe og ende med Forfærdelse (16—22).

Og Herren sagde til mig: Tag dig en
stor Tavle og skriv paa den med Men-
neskers Skrift*: Snart Bytte, Rov i Hast!
30, 8. *d. e. med sædvanlig Skrift.
2. Og jeg vil tage mig sikre Vidner, Uria,
Presten, og Sakarias, Jeberekjas Søn.
2 Kong. 16, 10. 11.
3. Og jeg nærmede mig til Profetin-
den, og hun blev frugtsommelig og fødte
en Søn; og Herren sagde til mig: Kald
hans Navn Maher-Schalal Chasch-Bas*!
*Snart Bytte, Rov i Hast; V. 1.
4. Thi førend Drengen skjønner at raabe:
Min Fader! og: Min Moder! skal man
bære Damaskus's Gods og Samarias
Bytte bort for Assurs Konges Ansigt.
5. Og Herren blev ved at tale til mig
ydermere og sagde:
6. Efterdi dette Folk foragter Siloahs
Vande, de sagte rindende, og glæder sig
med Rezin og Remaljas Søn,
7. se, derfor fører Herren over dem
Flodens* Vande, de mægtige og store,
Assurs Konge og al hans Herlighed, og
den stiger over alle sine Løb og gaar
over alle sine Bredder, *Eufrats.
8. og den gaar over i Juda, skyller
over og strømmer over, den naar indtil

Halsen, og dens udspændte Vinger fylde
dit Land, saa vidt som det er, Immanuel!
7, 14.
9. Larmer, I Folkeslag! I skulle dog
vorde forfærdede. Og hører, alle I
Jordens fjerne Lande! Omgjorder eder!
I skulle dog forfærdes. Omgjorder eder!
I skulle dog forfærdes. 2 Kong. 19, 35.
10. Lægger Raad op! Det skal dog
gjøres til Intet. Taler et Ord! Det
skal dog ikke ske. Thi med os er Gud*.
Job 5, 12. 13. Es. 19, 3. Jer. 19, 7. Matt. 22, 15. 22.
*Immanuel; 7, 7. 14; 8, 8.

11. Thi saa sagde Herren til mig, da
hans Haand greb mig med Magt, og
han advarede mig mod at vandre paa
dette Folks Vei:
12. I skulle ikke kalde alt det Sammen-
sværgelse, som dette Folk kalder Sammen-
sværgelse, og hvad det frygter, skulle I
ikke frygte og ikke ræddes for. 51, 12.
13. Herren, Hærskarernes Gud, ham
skulle I hellige, og han skal være eders
Frygt, og han eders Rædsel.
29, 23. 1 Pet. 3, 14. Matt. 10, 28.
14. Og han skal blive til en Helligdom
og til en Anstødssten og til en For-
argelsesklippe* for begge Israels Huse,
til en Snare og til en Strikke for Jeru-
salems Indbyggere.
Luk. 2, 34. Rom. 9, 33. 1 Pet. 2, 8.
*d. e. en Klippe, hvorover man snubler.
15. Og Mange blandt dem skulle snuble,
og de skulle falde og sønderbrydes, og
de skulle snæres og fanges. 28, 13.
16. Bind Vidnesbyrdet ind, forsegl
Ordet i mine Disciple!
17. Og jeg vil bie efter Herren, som
skjuler sit Aasyn for Jakobs Hus, og
jeg vil vente paa ham.
Ps. 25, 3. 5. 21; 33, 20; 62, 6.
18. Se, jeg og de Børn, Herren har
givet mig, ere til Tegn og til Forbilleder
i Israel fra Herren, Hærskarernes Gud,
som bor paa Zions Bjerg.
Hebr. 2, 13. Ps. 9, 12. Joel 3, 22. 26.
19. Og naar de sige til eder: Søger
hen til Dødningemanerne og Sandsigerne,
som hviske og mumle, da siger: Skal
ikke et Folk søge hen til sin Gud? Skal
man for de Levende søge hen til de Døde?
20. Til Ordet og til Vidnesbyrdet! —
Dersom de ikke sige saa, det Folk, som
ingen Morgenrøde* har, *58, 8.
21. da drager det gjennem Landet,
haardt plaget og hungrigt, og det sker,
naar det hungrer, saa bliver det forbitret
og forbander sin Konge og sin Gud o
vender sig mod det Høie,
Ps. 59, 16. Am. 8, 11 f
22. og det skuer til Jorden, og se, de
er Trængsel og Mørke, angestfuldt Mørk
og i Mulm er det udstødt. 5, 3

9. Kapitel.

De Troende skulle frygte Herren og holde si
til hans Ord (8, 13. 20), fordi Trængselstiden
Mørke ikke skal vare altid, men Messias komm
som et herligt Lys for de Elendigste i Landet; v
hans Fødsel skal Vækst, Glæde, Frihed og Fr
blive Guds Folk til Del; Gud og Mand, skal ha
ved sin retfærdige Styrelse gjøre Davids Rige t
et stort og evigt Fredsrige (1—7). I en
Spaadom, som er rettet mod Israels Rige, fo
kynder Profeten det, at Herren for dets Hovmod
Gjenstridigheds og Uretfærdigheds Skyld vil hjem
søge det med Straffedomme uden Ende (8—10, 4

Thi der skal et være Mørke for d
Land, hvor der nu er Trængsel;
den første Tid førte han* Vanære ov
Sebulons Land og over Naftalis Lan
men i den sidste Tid fører han Æ
over det, over Veien ved Havet, Land
hinsides** Jordan, Hedningernes G
lilæa***.
*Herren. **østenfor. ***Øvre Galilæa, Grænse
landet mod Hedningerne. Matt. 4, 15
2. Det Folk, som vandrer i Mørk
ser et stort Lys; de, som sidde i Død
skyggens Land, over dem straaler et Ly
Luk. 1, 79. Es. 60,
3. Du formerer Folket, hvis Glæde
tilforn ikke har gjort stor; de glæde
for dit Aasyn, som man glæder sig
Høsten, som man jubler, naar man del
Bytte. Ps. 119, 1
4. Thi dets tyngende Aag og Kjepp
til dets Skulder, dets Drivers Stav, h
du sønderbrudt, som paa Midjans Da
Dom. 7, 22 fg. Es. 10, 26; 14,
5. thi hver Krigssko, som er baaren
Slagets Tummel, og hvert Klædebo
som er sølet i Blod, skal opbrændes,
Føde for Ilden. Ps. 46,
6. Thi et Barn er os født,
Søn er os given, og Fyrste
dømmet er paa hans Skulder,
man kalder hans Navn Unde
Raadgiver, vældig Gud, ev
Fader, Fredsfyrste,
Luk. 1, 31; 2, 7. 11. Joh. 3, 16. Rom. 8,
Dom. 13, 18. 1 Mos. 49, 10. Mika 5
Sak. 9, 10. Ef. 2, 14
7. forat Fyrstendømmet m
vorde stort og Freden uden En

ver Davids Trone og over hans
Kongerige, forat det maa blive
befæstet og opholdt ved Ret og
ved Retfærdighed, fra nu af og
indtil evig Tid; Herrens, Hær-
skarernes Guds, Nidkjærhed skal
gjøre dette.
Ps. 8, 7; 72, 5. 7 fg. Dan. 7, 14. 1 Kor. 15, 27.
Luk. 1, 32. 2 Kong. 19, 31. Es. 37, 32.
8. **Et** Ord har Herren sendt mod
Jakob, og det skal slaa ned i Israel.
9. Og det hele Folk skal fornemme det,
Efra'im og Samarias Indbyggere, som
i Stolthed og Hjertets Hovmod sige:
10. Stene af Ler ere faldne, men med
hugne Stene ville vi bygge; Morbærtræer
ere omhugne, men Cedertræer ville vi
sætte istedet.
11. Derfor ophøier Herren Rezins
Modstandere over det*, og han væbner
dets Fiender, 2 Kong. 16, 7. 9. * Efra'im.
12. Syrerne forfra og Filisterne bag-
fra, og de æde Israel med fuld Mund.
Med alt dette vender hans Vrede
ikke tilbage, og endnu er hans
Haand udrakt. 5, 25; 10, 4.
13. Og Folket vender ikke om til ham,
som slaar det, og Herren, Hærskarernes
Gud, søge de ikke. Jer. 2, 30.
14. Derfor afhugger Herren af Israel
Hoved og Hale, Palmegren og Siv paa
en Dag. 10, 33; 19, 15. 2 Kong. 17, 3 fg.
15. Ældste og anseet Mand er
Hovedet, og en Profet, som lærer Løgn, er
Halen.
16. Og dette Folks Førere ere For-
førere, og de af det, som lade sig føre,
ere fortabte. 3, 12. Luk. 6, 39.
17. Derfor glæder Herren sig ikke over
dets unge Karle, og over dets Faderløse
og dets Enker forbarmer han sig ikke;
thi hver og en af det er vanhellig og
gjør Ondt, og hver Mund taler Daarskab.
Med alt dette vender hans Vrede
ikke tilbage, og endnu er hans
Haand udrakt. V. 12.
18. Thi Ugudelighed brænder som Ild;
den fortærer Torn og Tidsel, og den
tænder den tætteste Skov, saa den hvirv-
ler høit op i Røg.
19. Ved Herrens, Hærskarernes Guds,
Vrede er Landet sat i Brand, og Folket
er som en Føde for Ilden; Ingen sparer
sin Broder.
20. Og man bider til Høire og hungrer,
og man æder til Venstre og bliver ikke
mæt; Enhver æder Kjødet af sin egen
Arm.
21. Manasse æder Efra'im, og Efra'im
Manasse; begge tilsammen ere de mod
Juda. Med alt dette vender hans
Vrede ikke tilbage, og endnu er
hans Haand udrakt. V. 12. 17.

10. Kapitel.

Assyrerne skulde som Guds Vredes Redskab tugte det strafskyldige Israel; men de vilde i sit Hovmod være sine egne Herrer, og deres Tanke er kun at tilintetgjøre alle andre Folk, deriblandt ogsaa Guds Folk, og røve deres Lande og Skatte; derfor vil Herren, naar han tilfulde har straffet sit Folk ved dem, vende sig mod dem selv og ødelægge dem (5—19). Af Guds Folk skal, naar Straffedommen er bleven fuldbyrdet, kun en ringe Hob blive bevaret, og den skal da omvende sig til Herren og forlade sig paa ham alene (20—23). Hans Folk skal derfor ikke frygte Assyrerne, thi han skal snart handle med dem, som fordum med Midjaniterne og Ægypterne, og derved befri det fra deres Aag; naar deres Hær er kommen ganske nær til Jerusalem, skal Herren tilintetgjøre den med et vældigt Slag (24—34).

Ve dem, som give uretfærdige Forord-
ninger og udfærdige fordærvelige
Skrivelser 5, 23. Mika 7, 3.
2. for at trænge de Ringe bort fra
Domstolen og for at frarane mit Folks
Elendige deres Ret, forat Enker maa
vorde deres Rov, og forat de kunne
plyndre Faderløse. 2 Mos. 23, 6.
5 Mos. 16, 19; 24, 17; 27, 19. Ordsp. 18, 5.
3. Men hvad ville I gjøre, naar Hjem-
søgelsens Dag nærmer sig, naar Ødelæg-
gelsen kommer fra det Fjerne? Til hvem
ville I fly efter Hjælp, og hvor ville
I gjøre af eders Herlighed?
Ordsp. 1, 26. 27.
4. Den, som ikke synker i Knæ blandt
Fanger, skal falde blandt Ihjelslagne.
Med alt dette vender hans Vrede
ikke tilbage, og endnu er hans
Haand udrakt. 5, 25; 9, 12. 17. 21.
5. **Ve** Assur, min Vredes Ris! Min
Harme er Staven i deres Haand. 7, 20.
6. Mod et vanhelligt Folk sender jeg
ham, og mod en Slægt, jeg er vred paa,
opbyder jeg ham til at gjøre Bytte og
røve Rov og til at nedtræde den som
Skarn paa Gaderne.
Ps. 18, 43; 83, 11. Mika 7, 10. Begr. 3, 45.
7. Men han, han mener det ikke saa,
og hans Hjerte tænker ikke saa; men til
at ødelægge staar hans Hu og til at
udrydde Folk ikke faa.

8. Thi han siger: Ere ikke mine Fyrster
Konger alle tilhobe?
9. Er det ikke gaaet Kalno som Kar-
kemis? Er det ikke gaaet Hamat som
Arpad? Er det ikke gaaet Samaria som
Damaskus? 36, 19; 37, 11 fg.
10. Ligesom min Haand har naaet
Afgudernes Riger, og deres udskaarne
Billeder overgik dog Jerusalems og
Samarias, —
11. skulde jeg da ikke, som jeg har
gjort med Samaria og dets Afguder,
gjøre ligesaa med Jerusalem og dets
Afgudsbilleder?
12. Og det skal ske, naar Herren har
fuldført hele sin Gjerning paa Zions
Bjerg og i Jerusalem, da vil jeg hjem-
søge Frugten af Assurs Konges Hjertes
Hovmod og hans stolte Øines Herlighed.
37, 36. 2 Kong. 19, 35.
13. Thi han siger: Ved min Haands
Kraft har jeg gjort det og ved min Vis-
dom, thi jeg er forstandig; jeg flyttede
Folkeslags Landemærker, og deres Skatte
har jeg plyndret, og som en Vældig ned-
styrtede jeg dem, som sad i Høisædet,
14. og min Haand naaede Folkenes
Gods som et Fuglerede, og som man
sanker forladte Æg, har jeg sanket den
hele Jord, og der var Ingen, som rørte
en Vinge eller oplod sit Næb og peb.
15. Roser vel Øksen sig mod den, som
hugger med den, eller gjør Sagen sig stor
mod den, der drager den? Ret som om
Staven svingede den, der løfter den, som
om Kjeppen løftede den, der ikke er Træ*!
* Manden, som har den i Haanden.
16. Derfor skal den Herre Herre, Hær-
skarernes Gud, sende Svindsot iblandt
hans kraftfulde Mænd, og under hans
Herlighed skal der brænde en Brand som
Brand af Ild.
17. Og Israels Lys skal vorde til en
Ild, og dets Hellige til en Lue, og den
skal brænde og fortære hans Torn og
hans Tidsel paa een Dag. 9, 18.
18. Og hans Skovs og hans frugt-
bare Marks Herlighed skal han fortære,
baade Sjæl og Krop*, og det skal gaa
dermed, som naar en Syg hensvinder.
* d. e. ganske og aldeles.
19. Og hvad der bliver levnet af hans
Skovs Træer, skal kunne tælles; en Dreng
kunde skrive dem op.
20. Og det skal ske paa den Dag, da
skal Israels Levning og de Undkomne
af Jakobs Hus ikke mere blive ved a
forlade sig paa ham, som slog det*, men
de skulle forlade sig paa Herren, Israels
Hellige, i Sandhed. * Assur; 2 Kong. 16, 7.
21. En Levning skal omvende sig,
Jakobs Levning, til den vældige Gud.
22. Thi om dit Folk, o Israel, er
som Havets Sand, skal dog kun en Levning
af det omvende sig; Tilintetgjørelse er
fast besluttet, en Flom af Retfærdighed*
Rom. 9, 27. * Guds straffende Retfærdighed
23. Thi Tilintetgjørelse og fast be-
sluttet Dom fuldbyrder den Herre Herre
Hærskarernes Gud, midt i alt Landet.
28, 22
24. Derfor, saa siger den Herre Herre
Hærskarernes Gud: Frygt ikke, du mi
Folk, som bor i Zion, for Assur, naar
han slaar dig med Kjeppen og løfter sin
Stav over dig paa Ægyptens Vis!
25. Thi endnu en liden Stund, saa er
min Harme til Ende, og min Vrede vender
sig til deres* Fordærvelse. * Assyrernes
26. Og Herren, Hærskarernes Gud
skal svinge en Svøbe over ham, som da
han slog Midjan ved Orebs Klippe, og
hans Stav skal være over Havet, og han
skal opløfte den paa samme Vis, som
Ægypten.
Dom. 7, 19—25. Es. 9, 4. 2 Mos. 14, 16 fg
27. Og det skal ske paa den Dag, da
skal hans Byrde vige fra din Skulder
og hans Aag fra din Hals, og Aage
skal sprænges af dens Fedme*.
* Den Velmagt, hvormed Herren velsigner Israel
28. Han kommer over Ajat, drage
frem igjennem Migron; Mikmas give
han sit Tros i Forvaring.
29. De drage igjennem Passet. Geb
[sige de] skal være vort Herberge. Ram
bæver, Sauls Gibea flyr.
30. Skrig høit, du Gallims Datter
Giv Agt, Laisa! Elendige Anatot!
31. Madmena flyr; Gebims Indbyg
gere flytte sit Gods i Hast.
32. Endnu denne Dag bliver ha
staaende i Nob; da svinger han sin Haan
mod Zions Datters Bjerg, mod Jeru
salems Høi.
33. Se, Herren, den Herre Hærska
rernes Gud, afhugger de løvrige Gren
med forfærdelig Kraft, og de ranke, knei
sende Træer hugges ned, og de høi
blive lave, Am. 2,
34. og den tætte Skov hugges ned me
Jernet, og Libanon falder for en Vældig
* d. e. Herre

11. Kapitel.

Profeten forkynder videre, at Messias skal fødes
Isajs Slægt, som da skal være nedsunken i
nghed, at den Hellig=Aand skal hvile over ham
udruste ham med alle sine herlige Gaver, og at
n skal føre et retfærdigt Herredømme, hvis Frugt
l være en overvættes Fylde af Gudserkjendelse
fuldkommen Fred paa den hele Jord (1—9).
le Hedningefolk skulle da samle sig om ham (10).
ia den Tid skal Herren forløse Israels Levning,
nle den fra alle Kanter, gjøre Ende paa al
edragt indenfor den og give den Seier over alle
ns Fiender (11—16).

Og en Kvist skal skyde frem af
Isajs Stub, og et Skud fra
ins Rødder skal bære Frugt.
4, 2. Am. 9, 11. Ap. G. 13, 22. 23.
2. Og Herrens Aand skal hvile
over ham, Visdoms og Forstands
and, Raads og Styrkes Aand,
errens Kundskabs og Frygts
and. 61, 1. Matt. 3, 16. Ef. 9, 6.
3. Og han skal have sit Velbehag i
errens Frygt, og han skal ikke dømme
ter det, hans Øine se, og ikke skifte Ret
ter det, hans Øren høre,
Ps. 72, 1 fg. Joh. 2, 25.
4. men han skal dømme de Ringe
ed Retfærdighed og skifte Ret med Ret=
shed for de Sagtmodige paa Jorden,
; han skal slaa Jorden med sin Munds
is og dræbe den Ugudelige med sine
ebers Aande.
Job 4, 9. Ef. 49, 2. Hos. 6, 5. 2 Tess. 2, 8.
5. Og Retfærdighed skal være hans
enders Bælte, og Trofasthed hans
ofters Bælte. 59, 17. Ef. 6, 14.
6. Og Ulven skal bo hos Lammet, og
arderen ligge hos Kiddet, og Kalven
; den unge Løve og det fede Kvæg
ulle holde sig sammen, og en liden
reng skal drive dem.
65, 25. Job 5, 23. Ez. 34, 25. Hos. 2, 18.
7. Og Koen og Bjørnen skulle græsse
mmen, deres Unger skulle ligge hos
verandre, og Løven skal æde Straa som
ksen.
8. Og det diende Barn skal lege ved
ugormens Hule, og over Basiliskens Hul
al det afvante Barn udrække sin Haand.
9. Ingen skal gjøre noget Ondt og
ngen fordærve Noget paa hele mit
lligе Bjerg; thi Jorden er fuld af
errens Kundskab, som Vandet, der
ekker Havets Bund.
Ps. 2, 6; 15, 1; 24, 3. Hab. 2, 14.
10. Og det skal ske paa den Dag: Til
sajs Rodskud, der staar som Banner for
Folkeslag, skulle Hedningefolk søge hen,
og hans Hvilested skal være Herlighed.
V. 1. Rom. 15, 12. Aab. 5, 5. Joh. 1, 14. Sak. 2, 15.
11. Og det skal ske paa den Dag, da skal
Herren atter, for anden Gang, udrække
sin Haand for at forhverve sig Levningen
af sit Folk, som skal blive tilovers fra
Assyrien og fra Ægypten og fra Patros
og fra Ætiopien og fra Elam og fra
Sinear og fra Hamat og fra Havets Øer.
10, 21. Sef. 2, 9. Ez. 29, 14.
12. Og han skal opløfte et Banner for
Folkene og samle Israels Fordrevne og
sanke Judas Adspredte fra Jordens fire
Hjørner. 62, 10.
13. Og Efra'ims Misundelse skal vige,
og de, som trænge Juda, skulle udryddes;
Efra'im skal ikke misunde Juda og Juda
ikke trænge Efra'im.
14. Og de skulle slaa ned* paa Fili=
sternes Skulder mod Vesten; tilsammen
skulle de plyndre Østens Børn; paa Edom
og Moab skulle de lægge Haand, og Am=
mons Børn skulle vorde dem hørige.
* som Rovfugle.
15. Og Herren skal slaa Bugten af
Ægyptens Hav med Ban og svinge sin
Haand over Floden* med sit heftige
Veir, og han skal slaa den til syv Bække,
saa man kan gaa derover med Sko.
2 Mos. 14, 22. Sak. 10, 11. * Eufrat.
16. Og der skal være en banet Vei
for Levningen af hans Folk, som skal
blive tilovers fra Assyrien, ligesom der
var for Israel den Dag, det drog op
fra Ægyptens Land.
V. 11. 2 Mos. 14, 29 fg. Mika 7, 15.

12. Kapitel.

Profeten taler om, hvorledes Guds Folk, naar
det har opnaaet den forjættede Frelse og med
Glæde nyder dens Frugt, skal takke og prise Herren
for den (1—6).

Og du skal sige paa den Dag: Jeg
takker dig, Herre, fordi du var vred
paa mig, men din Vrede vendte om, og
du trøstede mig. 11, 11 fg.
2. Se, Gud er min Frelse, jeg er
tryg og frygter ikke; thi den Herre
Herre er min Styrke og Lovsang,
og han blev mig til Frelse.
2 Mos. 15, 2. Ps. 118, 14.
3. Og I skulle øse Vand med
Glæde af Frelsens Kilder.
32, 15; 44, 3; 55, 1. Joel 3, 1. Joh. 4, 14;
7, 37 fg. Ap. G. 2, 1 fg.
4. Og I skulle sige paa den Dag:
Takker Herren, paakalder hans Navn,

kundgjører blandt Folkene hans Gjerninger, forkynder, at hans Navn er ophøiet! 1 Krøn. 16, 8. Ps. 105, 1.

5. Lovsynger Herren, thi herlige Ting har han gjort! Kundgjort vorde dette paa hele Jorden! Ps. 47, 7.

6. Raaber høit og jubler, I Zions Indbyggere, thi stor er Israels Hellige i eders Midte! Zef. 3, 14 fg. Sak. 9, 9.

13. Kapitel.

Profeten forkynder Babels Ødelæggelse ved Herrens Vredes Redskaber, Mederne, beskriver den store Jammer, som da skal komme over det og over hele den ugudelige Jord, og spaar, at Babel skal blive som Sodoma og vorde aldeles øde (1—22).

Udsagn over Babel, som Esaias, Amoz's Søn, skuede. 21, 1 fg. Jer. 50, 1 fg. 51, 1 fg.

2. Reiser et Banner paa et bart Fjeld, opløfter Røsten til dem, vinker med Haanden, forat de maa drage ind gjennem Voldsherrernes Porte!

3. Jeg har opbudt mine Indviede og kaldet mine Helte til min Vredes Tjeneste, mine stoltelig Jublende.

4. Hør! Bulder paa Bjergene som af et stort Folk! Hør! Brag af forsamlede Folkeslags Riger! Herren, Hærskarernes Gud, mønstrer Krigshær.

5. De komme fra et fjernt Land, fra Himmelens Ende, Herren og hans Vredes Redskaber, for at fordærve hele Jorden.

6. Hyler! Thi Herrens Dag er nær; den kommer som en Ødelæggelse fra den Almægtige.

7. Derfor blive alle Hænder slappe, og hvert Menneskehjerte smelter. Nah. 2, 11. Jos. 7, 5.

8. Og de forfærdes; Veer og Smerter gribe dem, som den fødende Kvinde vride de sig; fulde af Rædsel se de paa hverandre, deres Ansigter blusse som en Lue. Ps. 48, 7. Es. 21, 3. Jer. 4, 31. Hos. 13, 13. Mika 4, 10.

9. Se, Herrens Dag kommer, grum og fuld af Harme og brændende Vrede, for at gjøre Jorden til en Ørk og udslette dens Syndere af den; 34, 8. Ps. 104, 35.

10. thi Himmelens Stjerner og dens Orioner* skulle ikke lade sit Lys skinne; Solen er mørk i sin Opgang, og Maanen skal ikke lade sit Lys straale. 50, 3. Ez. 32, 7. Am. 5, 8. Joel 2, 10; 3, 4. 20. Matt. 24, 29. Mark. 13, 24. Luk. 21, 25.

* glimrende Stjernebilleder; Job 9, 9.

11. Og jeg vil hjemsøge Jorden for det Onde og de Ugudelige for deres Misgjerning, og jeg vil gjøre Ende paa d[...] Hovmodiges Stolthed og nedkue Volds[...] mænds Overmod. 2, 11. 17; 5, 15

12. Jeg vil gjøre Folk sjeldnere en[d] fint Guld og Mennesker sjeldnere en[d] Guld fra Ofir. 1 Kong. 9, 28. Job 28, 1[6]

13. Derfor vil jeg ryste Himmelen, o[g] Jorden skal fare bævende op fra sit Ste[d] ved Herrens, Hærskarernes Guds, Harm[e] og paa hans brændende Vredes Dag. Nah. 1, 5. Aab. 6, 1[4]

14. Og det skal ske: Som en jaget Ra[...] og som Faar, Ingen samler, skulle d[...] vende sig, hver til sit Folk, og fly, hve[r] til sit Land.

15. Hver den, som træffes, skal gjen[...] nemstikkes, og hver den, som gribes, ska[l] falde for Sverd.

16. Og deres smaa Børn skulle knuse[s] for deres Øine; deres Huse skulle plyndres og deres Kvinder skjændes. 2 Kong. 8, 12. Ps. 137, 9. Aab. 2, 2[...]

17. Se, jeg opvækker imod dem Mederne, som ikke agte Sølv og ikke have Lyst t[il] Guld,

18. og deres Buer sønderknuse Drenge[...] og over Livsfrugt forbarme de sig ikk[e] med Børn har deres Øie ingen Medyn[k]. V. 16. Nah. 3, 1[...]

19. Og Babel, Rigernes Smykke, Kal[...] dæernes stolte Pryd, skal det gaa, som D[...] Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra. 1, 9. 1 Mos. 19, 25. Jer. 49, 18; 50, 4[...]

20. Det skal ikke reise sig igjen til ev[...] Tid og ikke blive beboet Slægt efter Slæg[t] og ikke skal nogen Araber telte der, [...] heller Hyrder lade Hjorden hvile der.

21. Men Bjergugler skulle hvile der, o[g] dets Huse være fulde af Ugler, og Strud[...] skulle bo der, og raggede Trolde der hop[...] omkring. 34, 13 fg. Jer. 50, 39. Zef. 2, 14. Aab. 18, [...]

22. Og vilde Hunde skulle tude i de[...] forladte Borge, og Schakaler i Vellysten[s] Slotte, og nær er dets Tid til at komm[e] og dets Dage skulle ikke forhales.

14. Kapitel.

Babel skal falde, fordi Herren vil forbarme [sig] over sit Folk, udfri det af dets Trængsel og fø[re] det tilbage til dets Land (1. 2). Det forløste I[s]rael skal da synge en Spottesang over Babe[ls] Konge, med hvis tyranniske Herredømme over a[lt] Folk det nu er forbi; han, som i sit Hovmod vil[de] være Gud lig, skal fare ned til Dødsriget mede[ns] hans døde Krop skal ligge ubegravet, og ha[ns] Slægt skal blive udryddet (3—21). Til Slutni[ng] gjentages Spaadommen om Babels fuldkom[ne] Ødelæggelse (22. 23). — Herrens Beslutning sta[...]

...ist, at Assyrerne skulle falde paa det hellige Lands
Grund, og Guds Folk derved befries fra deres
...lag (24—27). — Filisterne, som juble over at have
...kastet Israels Aag, skulle atter komme under det
...g rammes af stor Nød, medens det skal gaa det
...rtrykte Israel vel (28—30). De skulle ogsaa
...live tugtede af en forfærdelig Fiende fra Norden
(Assyrerne), medens Israel er trygt under sin
...uds Varetægt (31. 32).

Thi Herren skal forbarme sig over Jakob
og igjen udvælge Israel og bosætte
...em i deres Land, og Fremmede skulle
...utte sig til dem og holde sig til Jakobs
...us. 56, 3. 6 fg.
2. Og Folkeslag skulle tage dem og
...re dem til deres Sted, og Israels Hus
...al faa dem i Eie i Herrens Land, til
...rælle og til Trælkvinder, og de skulle nu
...olde dem fangne, som have holdt dem selv
...ngne, og herske over sine Voldsherrer.
61, 5.
3. Og det skal ske paa den Dag, Herren
...affer dig Ro for din Smerte og for
...n Angest og for den haarde Trældom,
...orunder man lod dig trælle,
4. da skal du istemme denne Spotte-
...ng over Babels Konge og sige: Hvor-
...des er det blevet forbi med Voldsher-
...n, forbi med den Guld udpressende
...tad?
5. Herren har sønderbrudt de Ugudeliges
...tav, Herskernes Spir, 9, 4.
6. som slog Folkefærd i Harme med
...lag uden Ophør, som underkuede Folke-
...ng i Vrede med Forfølgelse uden
...kaansel.
7. Al Jorden hviler, har faaet Ro;
...an bryder ud i Jubelraab.
8. Ogsaa Cypresser glæde sig over
...g, Libanons Cedere: Fra den Tid, du
...gger der, stiger ingen Hugger op til os.
9. Dødsriget dernede kommer i Uro
...r dig, for at tage imod dig, naar du
...mmer; det vækker for din Skyld Død-
...nger, alle Jordens Fyrster; det bringer
...le Folkenes Konger til at staa op fra
...e Troner.
10. De tage alle tilorde og sige til
...g: Ogsaa du er bleven kraftløs, som
...; du er bleven os lig.
11. Nedstødt til Dødsriget er din Herlig-
...d, dine Harpers Brusen; under dig er
det et Leie af Orme, og dit Dække er
...ark. Job 21, 26.
12. Hvorledes er du falden ned fra
...immelen, du straalende Stjerne, du
...orgenrødens Søn? Hvorledes er du
hugget ned til Jorden, du, som nedslog
Folkeslag? Matt. 11, 23.
13. Og du, du sagde i dit Hjerte: Til
Himmelen vil jeg stige op, over Guds
Stjerner vil jeg reise min Trone, og jeg
vil tage Sæde paa Forsamlings-Bjerget
i det yderste Norden; 2 Tess. 2, 4. Ps. 48, 3.
14. jeg vil stige op over Skyernes
Toppe, jeg vil gjøre mig den Høieste lig.
15. Nei, til Dødsriget skal du stødes
ned, til Hulens dybeste Bund. 2 Pet. 2, 4.
16. De, som se dig, skulle stirre paa
dig, betragte dig og sige: Er dette den
Mand, som bragte Jorden til at bæve,
Kongeriger til at skjælve,
17. som gjorde Jorderiget ligt en
Ørken og nedrev dets Stæder, som ikke
slap sine Fanger hjem?
18. Alle Folkenes Konger, allesammen,
de ligge med Ære, hver i sit Hus;
19. men du, du er slængt hen uden
at komme i din Grav, lig en væmmelig
Kvist, — dækket med Ihjelslagne, som
ere gjennemborede af Sverd, som kastes
ned i en Stengrav, — lig et nedtraadt
Aadsel.
20. Du skal ikke forenes med dem ved
Begravelse, thi dit Land har du ødelagt,
dit Folk har du myrdet; Misdæderes
Afkom skal ikke nævnes evindelig.
21. Bereder hans Sønner en Slagter-
bænk for deres Fædres Misgjernings
Skyld! De skulle ikke reise sig og tage
Jorden i Eie og fylde Jorderiget med
Stæder.
22. Jeg vil reise mig imod dem, siger
Herren, Hærskarernes Gud, og jeg vil
udrydde for Babel Navn og Levning,
Børn og Børnebørn, siger Herren.
23. Og jeg vil gjøre det til Pind-
svinets Eiendom og til Vanddamme, og
jeg vil feie det bort med Ødelæggelsens
Feiekost, siger Herren, Hærskarernes Gud.
24. Herren, Hærskarernes Gud, har
svoret og sagt: Sandelig, som jeg har
tænkt, saa skal det ske, og hvad jeg har
besluttet, det skal staa fast,
25. at jeg vil sønderbryde Assur i mit
Land og træde ham ned paa mine Bjerge,
og hans Aag skal vige fra dem, og hans
Byrde skal vige fra deres Skulder.
26. Dette er det Raad, som er be-
sluttet over al Jorden, og dette er den
Haand, som er udrakt over alle Folkene;
27. thi Herren, Hærskarernes Gud, har
besluttet det, og hvo gjør det til Intet?

Og hans Haand er det, som er udrakt, og hvo faar den til at vende tilbage? 43, 13.

28. I Kong Achas's Dødsaar skede dette Udsagn: 2 Krøn. 28, 27.

29. Glæd dig ikke, hele du Filisterland, fordi hans Stav, som slog dig, er sønderbrudt! Thi af Slangens Rod skal fremgaa en Basilisk, og dens Frugt er en flyvende Serafslange*.
2 Krøn. 28, 18. 2 Kong. 18, 8. Jer. 47, 1 fg. Ez. 25, 15 fg. * 4 Mos. 21, 6.

30. Og de Ringeste blandt de Ringe skulle finde rigelig Føde, og de Fattige hvile i Tryghed, og jeg vil døde din Rod ved Hunger, og din Levning skal han* dræbe. * Fienden; V. 29.

31. Hyl, du Port! Skrig, du Stad! Forsag, hele du Filisterland! Thi fra Norden kommer en Røg, og blandt hans* Skarer er der ingen Efternøler. 20, 1. * Fiendens.

32. Og hvad skal man svare Hedningefolkets Sendebud? — At Herren har grundfæstet Zion, og der finde hans Folks Elendige Ly. Ps. 87, 1.

15. Kapitel.

Moab med sine Hovedstæder skal ødelægges, over hele Landet skal der lyde Jammerskrig, og Folket skal flygte; men endda forestaar ny og større Ødelæggelse (1—9).

Udsagn over Moab. Ja, i en Nat bliver Ar-Moab ødelagt, tilintetgjort; ja, i en Nat bliver Kir-Moab ødelagt, tilintetgjort. Jer. 48, 1 fg. Zef. 2, 9.

2. Man stiger op til Huset* og til Dibon paa Høiene for at græde; paa Nebo og paa Med'eba skal Moab hyle; hvert Hoved er skaldet, hvert Skjæg afskaaret. * Afgudstemplet.
4 Mos. 21, 30. Jer. 48, 37. Ez. 7, 18.

3. Paa dets Gader binde de Sæk om sig; paa dets Tage og paa dets Stræder skal Alt hyle, flyde hen i Graad.

4. Og Hesbon skriger og El'ale, indtil Jahaz høres deres Røst; derfor klage Moabs Krigsmænd, hans* Sjæl er ilde tilmode. * Moabs. 4 Mos. 21, 23. 26. Jer. 48, 34.

5. Mit Hjerte skriger over Moab, dets Flygtninge naa lige til Zoar, den treaarige Kvige; thi ad Opgangen til Luhit stiger man op med Graad, paa Veien til Horona'im opløfter man Ødelæggelses-Skrig; 1 Mos. 19, 22. Jer. 48, 5.

6. thi Nimrims Vande blive til Ørkener, thi Græsset er fortørret, med Urterne er det forbi, Grønt er der ikke mere. Jer. 48, 34. Ps. 107, 33 fg

7. Derfor bære de det Opsparede, som de have erhvervet sig, og hvad de have oplagt over Vidjebækken*. * Moabs Sydgrænse

8. Thi Skriget gaar omkring i Moabs Landemærke; lige til Egla'im naar dets Hyl, og til Be'er-Elim dets Hyl; 4 Mos. 21, 16 fg

9. thi Dimons Vande ere fulde af Blod thi jeg vil lade endnu Mere komme ove Dimon, en Løve over Moabs Undkomn og over Landets Levning.

16. Kapitel.

Moabiterne opfordres til at underkaste sig Jud (1). I sin Nød skulle de søge Hjælp hos Juda paa hvis Trone en mild og retfærdig Konge skal sidde i Tryghed (2—5). Moabs Hovmod Aarsagen til dets svare Ødelæggelse, der nøie beskrives og forkyndes som meget nær forestaaen (6—14).

Sender Landsherren de skyldige La fra Sela igjennem Ørkenen til Zion Datters Bjerg! 2 Sam. 8, 2. 2 Kong. 3,

2. Og det skal ske: Som flagrend Fugle, Unger, der ere jagede bort f Redet, skulle Moabs Døtre være v Arnons Færgesteder.

3. Giver Raad, skaffer Udvei! Lad d Skygge midt om Middagen være so Natten! Skjul Fordrevne, forraad i en Flygtning!

4. Lad mine Fordrevne faa Herber hos dig! Vær Moab et Skjul for Ød læggeren! Thi det bliver forbi med Vold manden, Ødelæggelsen faar Ende, Unde trykkerne forsvinde af Landet.

5. Og Tronen bliver befæstet v Miskundhed, og En skal i Tryghed sid paa den i Davids Telt, En, som domm og søger Ret og haster efter Retfærdigh

6. Vi have hørt om Moabs Hovmo saare hovmodigt er det, om dets Stolth og dets Hovmod og dets Overmod, de forfængelige Pralerier.

7. Derfor skal Moab hyle over Moa Alt skal hyle; over Kir-Haresets Dr kager skulle I sukke, aldeles modfaldn

8. Thi Hesbons Marker ere henvisne Sibmas* Vintræ; dets ædle Ran nedsloge Folkenes Herskere**; de naa indtil Jaser, forvildede sig i Ørkene dets Kviste bredte sig ud, gik hen over Hav

* Sibma laa nær ved Hesbon. ** berus dem, saa de faldt drukne om.
4 Mos. 21, 32; 32

9. Derfor græder jeg med Jasers
Graad over Sibmas Vintræ, vander dig
med mine Taarer, Hesbon og El'ale!
Thi over din Frugthøst og over din
Kornhøst falder Frydeskrig*.
15, 4. Jer. 48, 32. * Fiendernes.
10. Og Glæde og Fryd tages bort fra
den frugtbare Mark, og i Vingaardene
lyder ingen Frydesang, intet Jubelraab;
Ingen træder Vin i Persekarrene; paa
Frydeskrig* gjør jeg en Ende.
Jer. 48, 33. * over en frugtbar Høst.
11. Derfor bruser mit Indre for Moab
som en Citar, og mit Hjerte for Kir-Heres.
15, 5. Jer. 48, 36.
12. Og det skal ske: Naar Moab har
fremstillet sig og trættet sig ud paa
Høien, da gaar det hen til sin Helligdom
for at bede*, men det udretter Intet.
* til sin Afgud Kamos; 4 Mos. 21, 29. 1 Kong. 11, 7.
13. Dette er det Ord, som Herren
fordum har talt imod Moab.
4 Mos. 24, 17. Am. 2, 1 fg.
14. Men nu taler Herren og siger:
Inden tre Aar, som en Dagleiers Aar, skal
Moabs Herlighed være agtet ringe uagtet
al den store Folkesværm, og en Levning
skal der være, ganske liden, slet ikke stor.

17. Kapitel.

Profeten forkynder, at de to forbundne Riger, det syriske og det israelitiske, skulle blive ødelagte ved Assyrerne (1—3); af Israel skal ved denne Ødelæggelse kun en ganske liden Hob blive tilbage (4—6). Straffen skal bringe Israel til at omvende sig til Herren; thi at de have vendt sig bort fra ham og hengivet sig til Afgudsdyrkelsen, er Aarsagen til deres Ulykke (7—11). Den talrige og frygtelige assyriske Hær, ved hvilken Herren har straffet Israel, skal pludselig og i et Dieblik blive ødelagt af Herren (12—14).

Udsagn over Damaskus. Se, Damaskus
skal ophøre at være en Stad og
vorde en Grusdynge.
7, 1 fg. Jer. 49, 23 fg. Am. 1, 3 fg.
2. Aroers Stæder blive forladte;
Hjorde tage dem i Eie, og de leire sig der,
og der er Ingen, som forfærder dem.
3. Og Fæstning skal forsvinde af
Efra'im, og Kongedømme af Damaskus
og det øvrige Syrien; det skal gaa med
dem, som med Israels Børns Herlighed,
siger Herren, Hærskarernes Gud.
4. Og det skal ske paa den Dag, da
skal Jakobs Herlighed blive ringe, og
dets Kjøds Fedme skal svinde bort.
5. Og det skal gaa, som naar En
griber om det staaende Korn, og hans
Arm skjærer Akset, og det skal gaa, som
naar En sanker Aks i Refa'ims Dal.
13, 12; 24, 13.
6. Og en Efterhøst skal blive tilovers
i det, som naar man slaar Oliven ned;
to, tre Bær øverst i Toppen, fire, fem
paa det frugtbare Træes Grene, siger
Herren, Israels Gud.
7. Paa den Dag skal Mennesket skue
hen til sin Skaber, og hans Øine skulle
se hen til Israels Hellige;
8. og han skal ikke skue hen til Alterne,
sine Hænders Gjerning, og ikke se paa
det, hans Fingre have gjort, hverken paa
Astartestøtterne eller paa Solstøtterne.
2, 8. 3 Mos. 26, 30.
9. Paa den Dag skulle dets* faste
Stæder vorde som de forladte Steder i
Skoven og paa Høiderne, som man forlod
for Israels Børns Skyld, og det** skal
vorde en Ørken. * Israels. ** Landet.
10. Thi du glemte din Frelses Gud,
og din Styrkes Klippe kom du ikke i Hu;
derfor planter du liflige Plantninger og
sætter fremmede Ranker i dem.
Ps. 106, 21. Jer. 2, 32; 18, 15. Hos. 8, 14.
11. Paa den Dag, du planter, gjærder
du derom, og om Morgenen bringer du
din Plantning til at blomstre: flygtet
er Høsten paa Sygdommens Dag, og
Smerten er ubodelig.
12. Ve! En Brusen af mange Folk!
Som Havets Brusen bruse de. Og en
Larm af Folkeslag! Som mægtige Vandes
Larm larme de.
36, 1 fg. 2 Kong. 18, 13 fg. Ps. 93, 3. 4.
13. Folkeslag larme som mange Vandes
Larm; men han skjelder dem, og de fly
langt bort, og de jages afsted som Avner
paa Bjerge for Vind og som Støvhvirvel
for Storm. Ps. 65, 8; 89, 10.
14. Ved Aftens Tid, se, da er der
Forfærdelse; før Morgenen er han ikke
mere. Dette er vore Røveres Del, vore
Plyndreres Lod.
14, 25; 37, 36 fg. 2 Kong. 19, 35 fg.

18. Kapitel.

De fjernt boende Ætiopere, som vente at blive angrebne af Assyrerne og derfor ere i stor Bevægelse, behøve kun at oppebie, hvad Herren skal gjøre (1—3). Han skal nemlig, naar den rette Tid kommer, tilintetgjøre den assyriske Hær (4—6). Da skulle Ætioperne hylde Herren som den sande Gud (7).

Hør, Land med hvinende Vinger*, som
er hinsides Ætiopiens Strømme,
* fuldt af larmende Hære.

2. som sender Bud paa Havet* og i Rørbaade over Vandene! Gaar hen, I lette Bud, til et rankt og glinsende Folk, til et forfærdeligt Folk bortenfor det, et Folk, som idelig bruger Maalesnor** og træder ned, hvis Land Strømme gjennemskjære!

* Nilfloden. ** med Maalesnoren udmaaler, hvad der skal odelægges.

2 Kong. 21, 13. Es. 34, 11.

3. Alle I Jorderigets Indbyggere og Jordens Beboere! Naar der løftes Banner paa Bjerge, da ser til, og naar der stødes i Basun, da hører efter!

4 Mos. 10, 9. Jer. 4, 5; 6, 1.

4. Thi saa sagde Herren til mig: Jeg vil være stille og se til i min Bolig, naar Heden brænder paa en Solskinsdag, naar Skyen dugger i Høstens Hede.

5. Thi før Høsten, naar Blomstringen er til Ende, og Blomsten bliver til en modnende Drue, da afskjærer han Rankerne med Haveknive, og Kvistene tager han bort, hugger han af. 17, 14.

6. De blive tilhobe overladte til Bjergenes Rovfugle og til Landets vilde Dyr, og Rovfuglene tilbringe Sommeren paa dem, og alle Landets vilde Dyr tilbringe Vinteren paa dem. Ez. 39, 4.

7. Paa den Tid skal der bringes Herren, Hærskarernes Gud, Gave, et rankt og glinsende Folk, og fra et forfærdeligt Folk bortenfor det, et Folk, som idelig bruger Maalesnor og træder ned, hvis Land Strømme gjennemskjære, skal der bringes Gave hen til Herrens, Hærskarernes Guds, Navns Sted, til Zions Bjerg. V. 2. 2 Kron. 32, 23.

Ps. 68, 32; 76, 12. Es. 66, 19.

19. Kapitel.

Profeten forkynder, at Herren skal sende allehaande Ulykker over Ægypten; han skal hjemsøge Landet med Borgerkrig, give det i en haard Herskers Haand og ved Vandmangel bringe stor Elendighed over det; herved skal de stolte ægyptiske Vises Visdom blive aldeles tilskamme, og det hele Folk blive raadløst og forsagt (1—15). Ægypterne skulle heri erkjende Israels Guds Haand og tjene ham, og han skal da udfri dem af deres Trængsel og gjøre mod dem, som han hidtil har gjort mod Israel (16—22). Da skal Fiendskabet mellem Ægypten og Assyrien vige Pladsen for fredeligt Samkvem; begge skulle tjene Herren og sammen med Israel velsignes af ham og erklæres at høre ham til (23—25).

Udsagn over Ægypten. Se, Herren farer frem paa en let Sky og kommer til Ægypten, og Ægyptens Afguder bæve for hans Aasyn, og Ægyptens Hjerte smelter i dets Indre.

Jer. 46, 2 fg. 25. Ez. 29, 2 fg. 30, 4 fg. 2 Mos. 12, 12. Jer. 43, 12.

2. Og jeg vil væbne Ægypter imod Ægypter, og de skulle stride, hver mod sin Broder og hver mod sin Næste, Stad mod Stad, Rige mod Rige. Matt. 24, 7.

3. Og Ægyptens Aand skal udtømmes i dets Indre, og dets Raad vil jeg gjøre til Intet; og de skulle søge hen til Afguderne og Troldkarlene og Dødningemanerne og Sandsigerne.

Job 5, 12. 13. Es. 8, 10. 19. 2 Kong. 1, 2 fg. Ez. 21, 21.

4. Og jeg vil overgive Ægypten i en haard Herres Haand, og en streng Konge skal herske over dem, siger Herren, den Herre Hærskarernes Gud.

5. Og Vandet svinder bort af Havet*, og Floden bliver tør, ganske udtørret,

* den oversvømmende Nilflod.

6. og Floderne stinke, Ægyptens Strømme formindskes og blive tørre; Rør og Siv henvisne;

7. Engene ved Strømmen, ved Strømmens Bred, og alt Agerland ved Strømmen borttørres, bortveires og ere ikke mere.

8. Og Fiskerne klage, og alle de, som kaste Krog i Strømmen, sørge, og de, som sætte Garn ud paa Vandet, ere dybt bedrøvede,

9. og beskjæmmede ere de, som forarbeide heglet Lin, og de, som væve hvidt Tøi.

10. Og dets Grundpiller ere knuste, alle de, som arbeide for Løn, ere sorgfulde i Hu.

11. Idel Daarer ere Zoans Fyrster, de viseste blandt Faraos Raadgivere — deres Raad er blevet dumt; hvorledes kunne I sige til Farao: Jeg er en Søn af Vise, en Søn af Fortids Konger?

12. Hvor ere de da, dine Vise, at de dog kunde give dig Underretning, at de kunde forstaa, hvad Herren, Hærskarernes Gud, har besluttet over Ægypten?

13. Zoans Fyrster ere blevne Daarer, Nofs Fyrster ere bedragne, og Ægyptens Stammers Øverster have ført det vild.

14. Herren har udøst i deres Indre en Svimmels-Aand, og de have ført Ægypten vild i al dets Gjerning, som en Drukken forvildet tumler om i sit Spy. 29, 10 f

15. Og ikke lykkes for Ægypten noge

Gjerning, som Hoved eller Hale, Palme-
gren eller Siv faar gjort. 9, 14.
16. Paa den Dag skal Ægypten være
som Kvinder; det skal forfærdes og frygte
for Svinget af Herrens, Hærskarernes
Guds, Haand, som han svinger imod det.
17. Og Judas Land skal være en
Rædsel for Ægypten, Enhver, for hvem
man nævner det, skal skjælve, — ifølge
Herrens, Hærskarernes Guds, Raad, som
han beslutter imod det.
18. Paa den Dag skal der være fem
Stæder i Ægyptens Land, som tale Ka-
na'ans Tungemaal og sværge Herren,
Hærskarernes Gud, Troskab; en af dem
skal kaldes Ir-Haheres*.
45, 23. *Nedbrydelsens Stad.
19. Paa den Dag skal der være et
Alter for Herren midt i Ægyptens Land,
og en Støtte for Herren ved dets Lande-
mærke. 1 Mos. 28, 18. 22. 2 Mos. 24, 4.
20. Og det skal være til et Tegn og
til et Vidne i Ægyptens Land for Her-
ren, Hærskarernes Gud; naar de raabe
til Herren over Undertrykkere, skal han
sende dem en Frelser og Stridsmand og
udfri dem. Dom. 2, 16. 18; 3, 9.
21. Og Herren skal give sig tilkjende
for Ægypten, og Ægypterne skulle kjende
Herren paa den Dag, og de skulle frem-
bære Slagtoffer og Madoffer og love
Herren Løfter og betale dem.
Ps. 68, 32. 4 Mos. 30, 3 fg. 5 Mos. 23, 22 fg.
Ps. 4, 6; 50, 23; 51, 19. 21.
22. Og Herren skal slaa Ægypten,
slaa og læge, og de skulle vende om til
Herren, og han skal bønhøre dem og læge
dem.
23. Paa den Dag skal der være en
banet Vei fra Ægypten til Assyrien, og
Assyrerne skulle komme til Ægypten, og
Ægypterne til Assyrien, og Ægypterne
skulle tjene Herren tilligemed Assyrerne.
24. Paa den Dag skal Israel være
den Tredje med Ægypten og med Assy-
rien, en Velsignelse midt paa Jorden,
25. fordi Herren, Hærskarernes Gud,
har velsignet det, sigende: Velsignet være
mit Folk, Ægypten, og mine Hænders
Gjerning, Assyrien, og min Arv, Israel!

20. Kapitel.

Herren befaler Profeten ved en forbilledlig Hand-
ling at varsle om, at Assyriens Konge skal over-
vinde Ægypten og Ætiopien og bortføre Fanger
fra disse Lande (1—4), til Skræk for Israel, som
satte sit Haab om Frelse fra Assyrerne paa hine
mægtige Folk (5. 6).

I det Aar, da Tartan kom til Asdod,
da Sargon, Assyriens Konge, sendte
ham did, og han stred imod Asdod og
indtog det, 2 Kong. 18, 17.
2. paa den Tid talte Herren ved
Esaias, Amoz's Søn, sigende: Gaa hen
og løs Haarkjortelen* af dine Lænder
og drag din Sko af din Fod! Og han
gjorde saa og gik nøgen** og barfodet.
* 2 Kong. 1, 8. Sak. 13, 4. Matt. 3, 4.
** 1 Sam. 19, 24.
3. Da sagde Herren: Ligesom min
Tjener Esaias har gaaet nøgen og bar-
fodet, i tre Aar et Tegn og et Varsel
over Ægypten og over Ætiopien,
Es. 12, 6. 11; 24, 24. 27.
4. saaledes skal Assyriens Konge bort-
føre Ægyptens Fangne og Ætiopiens
Landflygtige, Unge og Gamle, nøgne og
barfodede og med nøgen Bag, en Skjændsel
for Ægypten.
5. Og man skal blive forskrækket og
have Skam af Ætiopien, som man saa
hen til, og af Ægypten, som man roste
sig af. 30, 2 fg. 36, 6.
6. Og de, som bo paa denne Kyst*,
skulle sige paa den Dag: Se, saaledes
er det gaaet dem, vi saa hen til, til hvem
vi flyede hen efter Hjælp, for at udfries
fra Assyriens Konge, og hvorledes skulle
da vi undkomme? * Israels Land.

21. Kapitel.

Profeten forkynder til Trøst for sit Folk, at
Babel, som har undertrykt det, pludselig i een Nat
skal blive ødelagt af Perserne og Mederne (1—10).
Paa Edomiternes Spørgsmaal, om der ikke snart
bliver Ende paa Ulykkens Nat, svarer han, at Nat
paa Nat skal komme over dem (11. 12). Derpaa
forkynder han, at Herren om kort Tid vil hjemsøge
Arabiens Stammer med fiendtlige Hærskarer (As-
syrerne) og gjøre Ende paa al deres Herlighed
(13—17).

Udsagn over Hav-Ørkenen*. Som Storm-
vinde i Ørkenen fare frem, kommer
det fra Ørkenen, fra et forfærdeligt Land.
* Babel, som skal blive til en stor øde Sump;
V. 9. 14, 23.
2. Et haardt Syn er mig kundgjort:
Røveren røver, og Ødelæggeren ødelægger.
Drag op, Elam*! Træng paa, Medien!
Paa hvert Suk over det gjør jeg en Ende.
* Persien; 22, 6.
3. Derfor ere mine Lænder fulde af
Smerte, Veer have grebet mig, som den
Fødendes Veer; jeg vrider mig, saa jeg
ikke kan høre; jeg er forfærdet, saa jeg
ikke kan se. 13, 8. Jer. 22, 23. Mika 4, 10.
4. Mit Sind er forvirret, Rædsel har

forfærdet mig; den Aften, som var min Lyst, har han* gjort til Skræk for mig.
* Fienden.

5. Man dækker Bordet, Vagten vaager, man æder, man drikker; — op, I Fyrster, salver Skjold! 2 Sam. 1, 21.

6. Thi saa sagde Herren til mig: Gaa hen, stil Vægteren ud! Hvad han ser, skal han melde. 2 Sam. 18, 24.

7. Og ser han Ryttertog, Par af Ryttere, Tog af Asener, Tog af Kameler, da skal han give nøie Agt, saare nøie.

8. Da raabte han som en Løve: Paa Vagt, Herre, staar jeg altid om Dagen, og paa min Post er jeg stillet hver en Nat; Hab. 2, 1.

9. og se der! Der kommer Tog af ridende Mænd, Par af Ryttere! — Og han brød ud og sagde: Faldet, faldet er Babel, og alle dets Guders Billeder har han* knust til Jorden. * Fienden.
Jer. 51, 8. Aab. 14, 8; 18, 2. 10.

10. Du, min Tærskede, mit Tærskekorn*! Hvad jeg har hørt af Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, har jeg kundgjort eder.
* Judas Folk, som i sin Tid skulde mishandles i Babel.

11. Udsagn over Duma*. Til mig raaber man fra Se'ir: Vægter! Hvor langt paa Natten? Vægter! Hvor langt paa Nat? Jer. 49, 7 fg.
* d. e. Dødsstilhed; saaledes kaldes her Edom paa Grund af den fuldstændige Ødelæggelse, som skal ramme det.

12. Vægteren siger: Der kommer Morgen, men ogsaa Nat; ville I spørge*, saa spørger, — kommer igjen! * senere hen.

13. Udsagn imod Arabien. I Skoven i Arabien skulle I overnatte, I Reisefølger af Dedaniter!
Jer. 49, 28 fg. Ez. 27, 15. 20.

14. Ud til den Tørstige bringe de Vand; de, som bo i Temas Land, komme den Flygtende imøde med Brød for ham;

15. thi for Sverd flygte de, for draget Sverd og for spændt Bue og for Krigens Tryk.

16. Thi saa har Herren sagt til mig: Om et Aar, som en Dagleiers Aar, skal det være forbi med al Kedars Herlighed.
16, 14. 1 Mos. 25, 13. Ps. 120, 5.

17. Og Tallet paa de Buer, som levnes Kedars Børns Helte, skal blive ringe; thi Herren, Israels Gud, har talt.

22. Kapitel.

Profeten skuer i Aanden Jerusalems Beleiring og Ødelæggelse og sørger bittert over sit Folks Undergang (1—7). Denne bliver dets Lod, fordi det i sin Nød ikke tyr til Herren, som har sendt den, men til jordiske Forsvarsmidler, ikke sørger over sin Synd, men i haabløs Fortvivlelse holder glade Gjæstebud (8—14). Sebna, en høitstaaende Mand, skal for sit Hovmod nedstyrtes fra sin Høihed og vige Pladsen for Eljakim, der skal blive en Ære og Støtte for hele sin Slægt; ogsaa han skal dog i sin Tid miste sin høie Stilling, fordi han har misbrugt den til Fordel for sine Egne (15—25).

Udsagn over Syne-Dalen*. Hvad fattes dig dog, at alt dit Folk er steget op paa Tagene?
* d. e. Jerusalem, hvor Profeterne skuede Syner fra Herren; V. 5.

2. Du larmfulde, du brusende Stad, du jublende By! Dine Ihjelslagne ere ikke ihjelslagne med Sverd og ikke døde i Krig.

3. Alle dine Høvdinger ere bortflygtede tilhobe, uden Bue ere de fangne; Alle, som fandtes i dig, ere fangne tilhobe, langt bort ere de flygtede.

4. Derfor siger jeg: Ser bort fra mig! Jeg maa græde bitterlig. Trænger ikke ind paa mig for at trøste mig over mit Folks Datters Ødelæggelse!
1 Mos. 37, 35. Jer. 14, 17. Begr. 1, 16.

5. Thi en Forvirrings og Nedtrædelses og Forstyrrelses Dag holder den Herre Herre, Hærskarernes Gud, i Syne-Dalen*; Mure nedbrydes, og Skrig lyder mod Bjerget. * V. 1.

6. Og Elam* bærer Kogger, med Mænd paa Vogne, med Ryttere, og Kir** har blottet Skjold. * 21, 2. ** 2 Kong. 16, 9.

7. Og det skeer, at dine herligste Dale fyldes med Vogne, og Rytterne stille sig op imod Porten.

8. Saa tager han* Dækket bort fra Juda, og du ser dig paa den Dag om efter Rustningerne i Skovhuset**,
* Herren. ** 1 Kong. 7, 2 fg.

9. og I se, at Davids Stads Revner ere mange, og I samle den nedre Dams Vande, 2 Krøn. 32, 3 fg. 30

10. og I tælle Jerusalems Huse, og I rive Husene ned for at befæste Muren. Jer. 33, 4

11. og I gjøre en Grav mellem begge Murene for den gamle Dams Vande — men I skue ikke hen til ham, som gjorde det*, og ham, som beredede det for lang Tid siden, se I ikke.
* det, som tilskikkes Jerusalem
2 Kong. 19, 25. Es. 37, 26

12. Og den Herre Herre, Hærskarernes
ud, kalder den Dag til Graad og til
eklage og til at afrage Hoved og om=
jorde sig med Sæk. Mika 1, 16.
13. Men se, der er Fryd og Glæde;
an slagter Okser, man slagter Faar, man
der Kjød og drikker Vin; [man siger:]
ader os æde og drikke, thi imorgen
ulle vi dø! 56, 12. 1 Kor. 15, 32.
14. Men i mine Øren lyder Herrens,
ærskarernes Guds, Aabenbaring: San=
lig, denne Misgjerning skulle I ikke
a udsonet, indtil I dø, siger den Herre
erre, Hærskarernes Gud.
15. Saa siger den Herre Herre, Hær=
arernes Gud: Gaa ind til denne Over=
ovmester, til Sebna, som er over Huset,
g sig: 2 Kong. 18, 18.
16. Hvad har du her, og hvem har du
r, at du her har udhugget dig en Grav,
, som udhugger dig en Grav i Høiden,
dhuler dig en Bolig i Klippen?
17. Se, Herren skal slynge dig, ja
ynge dig bort, o Mand! Han skal rulle
g sammen,
18. han skal nøste dig til et Nøste og
ste dig som en Bold hen til et vidt=
rakt Land; derhen skal du, og der skal
i dø, og derhen skulle dine herlige Vogne,
i Skjændsel for din Herres Hus!
19. Og jeg vil støde dig ned fra din
oft, og fra din Plads skal du blive
ftet ned.
20. Og det skal ske paa den Dag, da
l jeg kalde min Tjener Eljakim, Hil=
as's Søn, 36, 3. 2 Kong. 18, 18.
21. og jeg vil iføre ham din Kjortel
g omgjorde ham med dit Bælte og give
t Herredømme i hans Haand, og han
al være en Fader for Jerusalems Ind=
ggere og for Judas Hus. 4 Mos. 20, 28.
22. Og jeg vil lægge Davids Huses
øgle paa hans Skulder, og han skal
ukke op, og Ingen lukke til, og lukke til,
g Ingen lukke op.
Job 12, 14. Aab. 3, 7; 1, 18. Matt. 16, 19.
23. Og jeg vil fæste ham som en
agle paa et sikkert Sted, og han skal
ive et Æressæde for sin Faders Hus.
Esr. 9, 8.
24. Og de skulle hænge paa ham al
ans Faders Huses Herlighed; de ædle
g de vilde Skud, alle Smaakarrene,
aade Fadene og alle Krukkerne*.
*d. e. hele hans Slægt.
25. Paa den Dag, siger Herren, Hær=
arernes Gud, skal den Nagle vige, som
var fæstet paa et sikkert Sted, og den
skal afhugges og falde ned, og den Byrde,
som var paa den, skal ødelægges; thi
Herren har talt.

23. Kapitel.

Profeten forkynder, at den rige og mægtige Handelsstad Tyrus skal ødelægges, og dens Indbyggere vandre i Landflygtighed, til stor Forfærdelse for hele Fonicien og for Stadens Kolonier og Handelsvenner. Denne Dom kommer fra Herren, som i det herlige Tyrus vil dømme alt Herligt paa Jorden (1—14). Efter længere Tids Forløb skal Herren gjengive Tyrus dets Rigdom, men det skal da bruge den i Herrens Tjeneste (15—18).

Udsagn over Tyrus. Hyler, I Tarsis=
Skibe! Thi det er ødelagt, saa der
ikke er Hus, ikke Hjemkomst mere; fra
Kittims Land bliver det dem kundgjort.
Jer. 47, 4. Ez. 26, 2 fg. 27, 2 fg. 28, 2 fg.
Sak. 9, 2 fg. 4 Mos. 24, 24.
2. Forstummer, I, der bo paa Kysten,
som Sidons søfarende Kjøbmænd fyldte!
3. Og ført over store Vande blev
Sichors* Sæd, Strømmens Høst, dets**
Indkomst, og det var et Marked for
Folkeslag. *d. e. Nilens. **d. e. Tyrus's.
4. Skam dig, Sidon! Thi Havet,
Havets Fæstning, siger: Jeg har ikke havt
Fødselsveer, heller ikke født, heller ikke
opfødt Ynglinger, opfostret Jomfruer.
5. Naar Rygtet naar til Ægypten,
skulle de skjælve ved Rygtet om Tyrus.
6. Farer over til Tarsis, hyler, I,
som bo paa Kysten!
7. Er dette eders jublende Stad, hvis
Udspring er fra fordums Dage, hvis
Fødder bære den hen til at bo som Frem=
med i det Fjerne? Zef. 2, 15.
8. Hvo har besluttet dette over Tyrus,
hende, som delte Kroner ud, hvis Kjøb=
mænd vare Fyrster, hvis Kræmmere vare
Jordens Ærede? Aab. 18, 23.
9. Herren, Hærskarernes Gud, har be=
sluttet det for at vanhellige al stolt Pragt,
for at vanære alle Jordens Ærede.
10. Far ud over dit Land, som Strøm=
men*, du Tarsis's Datter! Der er intet
Baand mere. *d. e. Nilen.
11. Han har udrakt sin Haand over
Havet, han har bragt Kongeriger til at
skjælve; Herren har befalet at ødelægge
Kana'ans faste Borge. Job 12, 23. 24.
12. Og han sagde: Du skal ikke mere
blive ved at juble, du Voldtagne, Jom=
fruen, Sidons Datter! Bryd op, drag
over til Kittim! Heller ikke der skal du
finde Ro.

13. Se, Kaldæernes Land, dette Folk,
som fordum ikke var til (Assur har be=
redt det* for dem, som boede i Ørkenen**),
de reise sine Taarne, blotte dets***
Paladsers Grund, gjøre det til en Grushob.
* Landet. ** Kaldæerne. *** Tyrus's.
14. Hyler, I Tarsis=Skibe! Thi øde=
lagt er eders faste Borg. V. 1.
15. Og det skal ske paa den Dag, at
Tyrus skal blive glemt i sytti Aar, saa
længe som een Konges Dage; naar sytti
Aar ere til Ende, skal det gaa Tyrus
efter Visen om Skjøgen: Jer. 30, 14.
16. Tag Citaren, gak om i Staden,
du glemte Skjøge! Spil det bedste, du
kan, syng Vise paa Vise, forat du kan
vorde ihukommet!
17. Og det skal ske, naar sytti Aar
ere til Ende, da skal Herren besøge
Tyrus, og det skal komme til sin Horeløn
igjen, og det skal bole med alle Verdens
Riger over den hele Jord.
18. Men dets Vinding og dets Hore=
løn skal være Herren helliget, den skal
ikke ophobes og ikke opsamles; thi de,
som sidde for Herrens Aasyn, skulle faa
dets Vinding til derfor at æde sig mætte
og klæde sig med Pragt.
Ps. 45, 13; 87, 4. Ap. G. 21, 3. 4.

24. Kapitel.

Profeten forkynder, at en svær Ødelæggelse skal komme over Jorden, fordi dens Beboere have vanhelliget den ved sin Troløshed mod Herren; den skal ramme Alle uden Forskjel, gjøre Ende paa al Glæde og kun levne ganske faa Mennesker, som da skulle prise Herrens Herlighed (1—15). Profeten hører i Aanden de Frelstes Lovsange, men maa dog klage ved Synet af den Ødelæggelse, som skal gaa forud for Frelsen (16—20). Paa den Tid skal Herren straffe de onde Magter i det Høie og paa Jorden og forvare dem til Dommens Dag, da hans Herlighed skal overstraale al anden Herlighed (21—23).

Se, Herren tømmer Jorden og udtømmer
den, og han forvender dens Skikkelse
og adspreder dem, der bo paa den.
Nah. 2, 11.
2. Da gaar det, som Folket, saa Presten,
som Trællen, saa hans Herre, som Træl=
kvinden, saa hendes Frue, som Kjøberen,
saa Sælgeren, som Udlaaneren, saa
Laantageren, som Aagreren, saa den, af
hvem der tages Aager. Hos. 4, 9.
3. Tømmes, ja tømmes skal Jorden
og plyndres, ja plyndres; thi Herren har
talt dette Ord.
4. Jorden visner, henvisner; Jorde=
riget vansmægter, henvisner; de Ypperste
af Folket paa Jorden vansmægte.
Joel 1, 10.
5. Og Jorden er vanhelliget under dem,
der bo paa den; thi de have overtraadt
Lovene, overskredet Budet, brudt den evige
Pakt.
6. Derfor fortærer Forbandelse Jorden,
og de, som bo paa den, maa bøde; der=
for hentørres Jordens Beboere, og der
bliver kun faa Mennesker tilovers. 16, 14.
7. Mosten visner, Vinstokken vansmæg=
ter; alle Hjerteglade sukke.
8. Forbi er Glæden ved Paukernes
Lyd, med de Jublendes Larm er det
ude; forbi er Glæden ved Citarens Klang.
Jer. 7, 34.
9. De drikke ei Vin under Sang; besk
er den stærke Drik for dem, som drikke den.
10. Nedbrudt er den øde Stad; lukket
er hvert Hus, saa Ingen kan gaa ind.
11. Der er Klageskrig over Vinen paa
Gaderne; al Glæde er svunden, Landets
Fryd bleven landflygtig.
12. Levnet i Staden er kun Ødelæggelse,
og Porten er sønderslaaet til Ruiner.
13. Thi saaledes skal det gaa paa
Jorden midt iblandt Folkene, som naar
Oliven slaaes ned, som ved Efterhøsten,
naar Vinhøsten er forbi. 17, 5. 6.
14. De*, de skulle opløfte sin Røst,
raabe med Fryd; over Herrens Herlighed
juble de fra Havet. * de Tiloversblevne.
15. Derfor ærer Herren, I, som bo
i Lysets Egne*, Herrens, Israels Guds
Navn, I, som bo paa Havets Øer**!
* Østen. ** Vesten.
16. Fra Jordens yderste Kant høre
vi Lovsange: Ære være den Retfærdige!
Men jeg siger: Jeg forgaar, jeg forgaar,
ve mig! Røvere røve, ja, Røvere røve Rov.
17. Gru og Grav og Garn over dig,
du Jordens Indbygger!
18. Og det skal ske, at den, som flyer
for Gruens Røst, skal falde i Graven,
og den, som kommer op af Graven, skal
fanges i Garnet; thi Sluserne i det
Høie ere opladte, og Jordens Grund=
volde skjælve.
Jer. 48, 44. Am. 5, 19. 1 Mos. 7, 11.
19. Brudt, sønderbrudt bliver Jorden,
splittet, søndersplittet bliver Jorden,
rystet, gjennemrystet bliver Jorden.
20. Rave skal Jorden som den Drukne
og svinges hid og did som en Hængekøie,
og dens Misgjerning skal tynge paa
den, og den skal falde og ikke reise sig mere.

21. Og det skal ske paa den Dag, at
Herren skal hjemsøge det Høies Hær i
det Høie og Jordens Konger paa Jorden;
22. og de skulle samles tilhobe som
Fanger i Hulen og fængsles i Fængsel, og
efter mange Dage skulle de blive hjemsøgte.
2 Pet. 2, 4.
23. Og Maanen skal blues, og Solen
skamme sig; thi Herren, Hærskarernes
Gud, regjerer paa Zions Bjerg og i
Jerusalem, og for hans Ældstes Aasyn
er der Herlighed. Aab. 4, 4.

25. Kapitel.

Guds Folk priser sin Gud, fordi han har frelst
det ved at ødelægge dets Undertrykker, den mæg-
tige og grumme Verdensmagt (1—5). Efter dens
Undergang skal han i sit Rige vederkvæge alle Folk
med de herligste Goder, borttage deres aandelige
Blindhed, tilintetgjøre Døden og gjøre Ende paa
al Sorg og Forsmædelse (6—8). For denne hans
Frelse og den hovmodige Verdens Underkuelse og
Fornedrelse skal hans Folk prise ham (9—12).

Herre, du er min Gud; jeg vil ophøie
dig, prise dit Navn, thi du har gjort
et Underverk; dine Raadslutninger fra
fjern Tid ere Trofasthed og Troskab.
Ps. 31, 15; 63, 2. Es. 46, 10.
2. Thi du har gjort af en Stad en
Stenhob, en fast Stad til en Grusdynge,
Fremmedes Paladser, saa de ikke mere
ere nogen Stad; de skulle ikke opbygges
al Evighed.
3. Derfor skal et haardt Folk ære dig,
grumme Hedningers Stad frygte dig;
4. thi du har været et Værn for den
Ringe, et Værn for den Fattige i hans
Trængsel, et Ly for Vandskyl, en Skygge
for Hede; thi Voldsmænds Fnysen er
som Vandskyl mod en Væg.
Jer. 16, 19. Es. 4, 6.
5. Som Hede i tørt Land, saa ned-
trykker du Fremmedes Bulder; som Hede
ved Skyggen af en Sky, saa dæmpes
Voldsmænds Sang.
6. Og Herren, Hærskarernes Gud, skal
paa dette Bjerg gjøre for alle Folk et
Gjæstebud med fede Retter, et Gjæstebud
med gammel Vin, med fede marvfulde
Retter, med klaret gammel Vin.
Ps. 22, 27 fg. Matt. 22, 2. Luk. 14, 16. Aab. 19, 7. 9.
7. Og han skal paa dette Bjerg
tilintetgjøre det Slør, som om-
slører alle Folkene, og det
Dække, som er dækket over alle
Hedningefolkene.
29, 10; 60, 2. 2 Kor. 3, 15. 16.
8. Han skal opsluge Døden for
evig, og den Herre Herre skal
aftørre Graaden af alle An-
sigter, og sit Folks Forsmædelse
skal han borttage fra hele Jor-
den; thi Herren har talt.
1 Kor. 15, 26. 54. 2 Tim. 1, 10.
Aab. 7, 17; 21, 4. Ps. 126, 5.
9. Og man skal sige paa den Dag: Se
der vor Gud, denne, som vi ventede skulde
frelse os, denne Herre, som vi ventede;
lader os fryde og glæde os i hans Frelse!
Ps. 48, 15; 42, 6. 12.
10. Thi Herrens Haand skal hvile paa
dette Bjerg; men Moab skal nedtrædes
paa sit Sted, ligesom Halm trædes ned
i Møddingvand.
11. Og det skal udbrede sine Hænder
midt deri, ligesom Svømmeren udbreder
dem for at svømme; men han* skal ned-
trykke dets Stolthed tilligemed dets Hæn-
ders Kunstgreb. * Herren.
12. Og dine* Mures høie Fæstning
skal han nedbøie, nedtrykke, slaa ned til
Jorden, lige ned i Støvet. 26, 5.
* nemlig Moabs.

26. Kapitel.

Da skal Guds Folk prise det stærke Rige, som
Herren har oprettet for det, hvis Værn er hans
Frelse, og hvis Borgere de Retfærdige og Trofaste
ere (1. 2). Det erkjender, at kun fast Tillid til
Herren skaffer varig Fred, og at det derfor altid
bør sætte sin Lid til ham, den fuldkommen Paali-
delige, som har nedslaaet de Hovmodiges stolte
Magt, lagt dem under de Ydmyges Fødder og
banet Vei for de Retfærdige (3—7). Det ventede
dengang ogsaa med Længsel paa hans Domme, fordi
de Ugudelige kun ved dem vilde lære Retfærdighed
(8—10). Det saa Herren tilintetgjøre sine Fiender
og venter derfor, at han ogsaa nu vil skaffe det
Fred (11. 12). De Fiender, som have hersket over
det, ere døde og skulle aldrig mere vende tilbage
til dette Liv, hvorimod det selv skal blive saare
talrigt (13—15). I Tugtelsens Tid søgte det
Herren med Bøn om Frelse og nyt Liv, men længe
forgjæves; nu er det forvisset om, at Herren endog
skal opvække dets Døde til nyt Liv (16—19). Pro-
feten opfordrer Guds Folk til stille at bie paa
Herren, indtil hans Vrede er over, og han reiser
sig for at straffe alle dets Fiender (20. 21), særlig
de Verdensriger, som have undertrykt det (K. 27, 1).

Paa den Dag skal denne Sang synges
i Judas Land: En stærk Stad have
vi, Frelse sætter han til Mur og Værn.
Ps. 46, 6; 87, 1. Matt. 16, 18. Es. 60, 18.
2. Oplader Portene, forat der maa
indgaa et retfærdigt Folk, som bevarer
Troskab. Ps. 118, 19. 20.
3. Den, som har et grundfæstet Sind,

for ham bevarer du Fred, ja Fred, thi paa dig forlader han sig.

4. Forlader eder paa Herren stedse og altid! Thi i den Herre Herre have vi en evig Klippe.
Ps. 118, 8. 9. 5 Mos. 32, 4. Hab. 1, 12.

5. Thi han har nedbøiet dem, som boede i det Høie, den kneisende Stad; han nedtrykkede den, nedtrykkede den indtil Jorden, slog den lige ned i Støvet. 25, 12.

6. Foden nedtraadte den, den Elendiges Fødder, Ringes Fodtrin. 28, 3.

7. Den Retfærdiges Sti er jævn; du jævner den Retfærdiges Vei.

8. Paa dine Dommes Vei, Herre, forventede vi dig ogsaa; til dit Navn og til din Ihukommelse stod vor Sjæls Attraa.
Ps. 37, 4.

9. Med min Sjæl længedes jeg efter dig om Natten, og med min Aand i mit Indre søgte jeg dig. Thi saasnart dine Domme komme til Jorden, lære Jorderigets Beboere Retfærdighed.

10. Bliver en Ugudelig benaadet, saa lærer han ikke Retfærdighed; i Retvisheds Land øver han Uret, og han ser ikke Herrens Høihed.

11. Herre! Høit opløftet var din Haand, de saa det ikke; de fik se din Nidkjærhed for Folket og bleve tilskamme; ja, Ild fortærede dine Fiender.

12. Herre! Du skal skaffe os Fred; thi alt det, vi have gjort, har du jo udrettet for os. Joh. 15, 5.

13. Herre, vor Gud! Andre Herrer end du have hersket over os; ved dig alene prise vi dit Navn.

14. Døde vorde ikke levende, Dødninger staa ikke op*; derfor hjemsøger og ødelægger du dem og gjør al Ihukommelse om dem til Intet.
*nemlig til dette Liv.
5 Mos. 32, 26. Job 18, 17. Ps. 9, 7; 88, 11 fg. Ordsp. 10, 7.

15. Du formerer Folket, o Herre! Du formerer Folket, du forherliger dig; du flytter alle Landets Grænser langt ud.

16. Herre! I Nøden søgte de dig; de udøste stille Bøn, da din Tugtelse kom over dem.
Ps. 18, 7; 77, 3. Hos. 5, 15.

17. Ligesom en Frugtsommelig, der er nær ved at føde, vrider sig og skriger i sine Veer, saaledes gik det os for din Vredes Skyld, Herre! 13, 8.

18. Vi vare frugtsommelige, vi vrede os; da vi fødte, var det Vind; Frelse
skaffede vi ikke Landet, og Jordboer
bleve ikke fødte. 33, 1

19. Dine Døde skulle vorde le
vende, mine Lig skulle opstaa
vaagner op og jubler, I Støvets B
boere! Thi Dug over grønne Urter er di
Dug, og Jorden føder Dødninger af sig
* giver dem tilbage til Livet; Ez. 37, 3.

20. Gaa, mit Folk, gaa ind i di
Kamre og luk dine Døre efter dig! Skj
dig et lidet Øieblik, indtil Vreden gaa
over! Ps. 57,

21. Thi se, Herren gaar ud fra
Sted for at hjemsøge Jordboerne f
deres Misgjerning, og Jorden skal la
sit udøste Blod komme for Dagen og ik
mere dække sine Ihjelslagne.
Mika 1, 3. 1 Mos. 4, 10 fg. Job 16, 1

27. Kapitel.

Efter denne Straffedom skal Herren vise sit Fo
idel Naade, velsigne og beskytte det mod al
fiendtlige Angreb (2—5). Det skal da blomstre
bære rige Frugter (6). Vel har Herren forind
tugtet det, dog ikke saa haardt, som dets Fiende
men med Maade, for at bringe det til Omve
delse; naar det derfor omvender sig og til Bev
paa sin Omvendelse aflægger alt Afguderi, vil h
atter tage det til Naade; dets Uforstand er Sk
i dets Straf (7—11). I hin Naadetid skal Herr
samle sit vidt adspredte Folk, som da skal tilbe
ham paa det hellige Bjerg i Jerusalem (12. 13).

Paa den Dag skal Herren med sit Sver
det haarde og store og stærke, hje
søge Leviatan, den letfarende Slange
og Leviatan, den bugtede Slange, og h
skal dræbe Uhyret, som er i Havet**.
24, 21. Aab. 12, 9; 19,
* Job 26, 13. ** 19, 5. Ez. 29, 3; 32,

2. Paa den Dag [skal det siges]: D
er en ædel Vingaard; synger om den!
5, 1

3. Jeg, Herren, er dens Vogter, hv
Øieblik vander jeg den; forat ikke Nog
skal hjemsøge den, vogter jeg den D
og Nat.

4. Vrede har jeg ikke. Havde jeg
Torne og Tidsler imod mig i Krig! J
skulde gaa løs paa dem, brænde dem
tilhobe, — 10,

5. medmindre man da skulde ty
mit Værn, slutte Fred med mig, ja slu
Fred med mig.

6. I de kommende Dage skal Jakob sk
Rødder, Israel blomstre og faa Sk
og de skulle fylde Jorderiget med Fru
37,

7. Har han* vel slaaet ham** s
som han slog den, der slog ham? E

ev han ihjelslagen, som dennes Ihjel=
agne bleve ihjelslagne? *Herren. **Israel.
8. Med Maade gik du irette med hende*,
a du forstødte hende; han** drev hende
ort ved sit haarde Veir paa Østen=
indens Dag. Jer 10, 24; 46, 28.
*Israels Menighed. **Herren.
9. Derfor bliver Jakobs Misgjerning
erved udsonet (og dette er hele Frugten
, at han bortskaffer hans Synd), derved,
han gjør alle Alterstene som knuste
alkstene; Astartebilleder og Solstøtter
ise sig ikke mere.
2, 20; 17, 7. 8; 30, 22; 31, 7. 3 Mos. 26, 30.
10. Thi den faste Stad er ensom, en
olig, folketom og forladt som Ørkenen;
r græsser Kalven, og der hviler den
fortærer dens Kviste;
11. naar dens Grene ere tørre, brydes
af, Kvinder komme og gjøre Ild der=
ed. Thi det er ikke et forstandigt Folk;
rfor forbarmer han, som skabte det,
ikke over det, og han, som dannede
t, er det ikke naadig.
12. Og det skal ske paa den Dag, da
l Herren slaa Frugter ned fra Flo=
ns* Strøm indtil Ægyptens Bæk, og
, I skulle opsankes, Een for Een, I
sraels Børn! *d. e. Eufrats.
13. Og det skal ske paa den Dag, da
l der stødes i en stor Basun, og de
ortabte i Assurs Land og de Fordrevne
Ægyptens Land skulle komme, og de
ulle tilbede Herren paa det hellige Bjerg
Jerusalem. 11, 11 fg.

28. Kapitel.

Herren skal snart lade det deilige Samaria,
oraf de svirende og aandelig drukne Efra'imiter
e saa stolte, blive ødelagt af en vældig Fiende
lssyrerne) (1—4) og saa for Resten af sit Folk
ive dens Pryd og skjenke den retfærdige Dommere
vældige Krigere (5. 6). Ogsaa Judas Ledere
ire og ere aandelig drukne; i sit Hovmod afvise
haanlig Herrens Ord gjennem Profeternes Mund.
erfor skal han i Gjerning tale til dem gjennem
fremmed Folk, som skal bringe Ødelæggelse over
m (7—13). Forgjæves mene de at have sikret
herimod ved et Forbund (med Ægypterne);
erren skal vistnok frelse dem, der tro paa Mes=
as's Komme som en Borgen for, at Guds Folk
ke skal gaa tilgrunde, men de vantro Spotteres
aab skal blive tilskamme, idet Herren hjemsøger
olket med en Straffedom, lig den, hvormed han
fordums Dage hjemsøgte dets Fiender, en Straffe=
om, som ved fortsat Spot vil blive endnu haar=
ere (14—22). De Troende maa dog ikke ængstes
ver den forkyndte Straffedom; thi Gud straffer
ke altid, men naar Straffen har gjort sin Virk=
ning, lader han følge Naade; ei heller straffer han
Alle lige haardt, og end ikke dem, han straffer
haardest, knuser han ved Straffen (23—29).

Ve Efra'ims Druknes stolte Krone og
den falmende Blomst, hans deilige
Pryd, som pranger over de af Vin Ned=
slagnes fede Dal*.
*Samaria, Israels Riges Hovedstad, laa paa et
Bjerg i en frugtbar Dal; 1 Kong. 16, 24.
2. Se, Herren har en Stærk og Væl=
dig*, lig en Hagelbyge, en ødelæggende
Storm; som en Flom af mægtige, over=
strømmende Vande slaar han den til
Jorden med Magt.
*Salmanasser, som indtog Samaria.
2 Kong. 18, 10. 11.
3. Med Fødder skal den nedtrædes,
Efra'ims Druknes stolte Krone, 26, 6.
4. og den falmende Blomst, hans
deilige Pryd, som pranger over den fede
Dal, skal vorde som den tidlige Figen,
førend Sommeren er der, hvilken En ser
og opsluger, medens den endnu er i hans
Haand.
5. Paa den Dag skal Herren, Hær=
skarernes Gud, være en deilig Krone og
en prægtig Krans for Resten af sit Folk
10, 21; 11, 16. Zef. 2, 9.
6. og en Doms Aand for den, som
sidder til Doms, og Styrke for dem,
som drive Krigen tilbage til Porten*.
*til Fiendens egen Port.
7. Men ogsaa disse* rave af Vin og
tumle af stærk Drik; Prest og Profet
rave af stærk Drik, ere overvældede af
Vin, tumle af stærk Drik; de rave i
Synet, vakle i Dommen; *Judas Ledere.
8. thi alle Borde ere fulde af væm=
meligt Spy, der er ikke en ren Plet.
9. *Hvem vil han lære Kundskab, og
hvem vil han bringe til at forstaa Bud=
skab? Er det dem, som ere afvante fra
Melken, borttagne fra Brystet?
*I dette og det følgende Vers indføres
de drukne Ledere talende.
10. Thi Bud paa Bud*, Bud paa
Bud, Regel paa Regel, Regel paa Regel,
Lidt her, Lidt der. *nemlig: kommer han med.
11. Ja, ved Folk med stammende Læbe
og i et andet Tungemaal skal han tale
til dette Folk, 1 Kor. 14, 21.
12. han, som sagde til dem: Dette er
Ro, under den Mødige Ro, og dette er
Hvile. Men de vilde ikke høre.
Jer. 6, 16. Matt. 11, 28. 29; 23, 37.
13. Saa skal da Herrens Ord vorde
dem Bud paa Bud, Bud paa Bud,
Regel paa Regel, Regel paa Regel,

Lidt her, Lidt der, forat de skulle gaa
hen og falde baglængs og sønderbrydes
og snæres og fanges. 8, 15.
14. Derfor hører Herrens Ord, I
Spottere, I Herskere over dette Folk, som
er i Jerusalem!
15. Thi I sige: Vi have sluttet en
Pakt med Døden og et Forbund med
Dødsriget; naar den oversvømmende
Svøbe farer frem, skal den ikke naa os;
thi vi have sat Løgn til vor Tilflugt og
Svig til vort Skjul.
16. Derfor, saa siger den Herre Herre:
Se, jeg er den, som har grund-
lagt i Zion en Sten, en prøvet
Sten, en dyrebar, fastgrundet
Hjørnesten; hvo der tror, haster
ikke*. Ps. 118, 22. Matt. 21, 42.
Rom. 9, 33. 1 Pet. 2, 6. Ps. 25, 3.
* er fri for Angest og Forfærdelse.
17. Og jeg vil gjøre Ret til Maale-
snor og Retfærdighed til Lod, og Hagel
skal bortrive Løgnens Tilflugt, og Skjulet
skulle Vandene bortskylle.
18. Og eders Pakt med Døden skal
udslettes, og eders Forbund med Døds-
riget skal ikke staa fast; naar den over-
svømmende Svøbe farer frem, da skulle
I vorde nedtraadte af den. V. 15.
19. Hver Gang, den farer frem, skal
den rive eder bort; thi hver Morgen skal
den fare frem, om Dagen og om Natten,
og det skal være idel Skræk at forstaa
Budskabet derom;
20. thi Leiet er for kort til at strække
sig ud i det, og Dækket for smalt til at
svøbe sig ind i det.
21. Thi som ved Perazims Bjerg skal
Herren reise sig, som i Dalen ved Gibeon
skal han vredes, for at gjøre sin Gjerning,
fremmed er hans Gjerning, og for at
udrette sit Arbeide, uhørt er hans Arbeide.
2 Sam. 5, 20. 25. 1 Krøn. 14, 11. 16. Jos. 10, 12.
22. Og nu, spotter ei, forat ikke eders
Baand skulle blive strammede! Thi Til-
intetgjørelse og fast besluttet Straffedom
har jeg hørt fra den Herre Herre, Hærska-
rernes Gud, over hele Jorden.
10, 23. Rom. 9, 28.
23. Vender Øret til og hører min
Røst, giver Agt og hører min Tale!
24. Mon Plogmanden altid pløier for
at saa, aabner og harver sin Jord?
Præd. 3, 1.
25. Mon han ikke, naar han har
jævnet dens Overflade, udspreder Dild
og udstrør Karve og sætter Hvede i Rad
og Byg paa afmærket Sted og Spelt
Kanten deraf?
26. Hans Gud har undervist ham o
den rette Maade, han lærte ham det.
27. Thi man tærsker ikke Dild me
Tærskeslæde, ruller ei heller Vognhju
over Karve; men med Stav banker ma
Dild ud og Karve med Kjep.
28. Mon Brødkorn bliver knust? Ne
thi ikke uafladelig tærsker man det, o
naar man driver sine Vognhjul og si
Heste over det, knuser man det ikke.
29. Ogsaa dette udgaar fra Herre
Hærskarernes Gud; han er underful
i Raad, stor i Visdom.

29. Kapitel.

Profeten forkynder, at Herren om kort Tid sk
lade Jerusalem blive haardt trængt af en talr
fiendtlig Hær (Assyrerne), men saa pludselig frel
Staden ved en forfærdelig Straffedom over de
Fiender (1—8). Denne Profetens Forkyndelse
uforstaaelig for Folket paa Grund af den aandeli
Blindhed, hvormed Herren straffer det, fordi de
Gudsdyrkelse kun er hykkelsk Iagttagelse af Me
neskebud (9—14). Dets Forvendthed viser sig de
at det, ubekymret om Guds Ord gjennem Profeter
hengiver sig til Planer om et Forbund (m
Ægypten), som det mener at kunne holde skj
for Gud (15. 16). Denne skal om kort Tid forand
Verdens Skikkelse, skabe sig en Menighed af
Fattige og Elendige, men tilintetgjøre det sto
Folk, som er blevet fremmed for ham (17—24).

Ve Ariel*, Ariel, du Stad, hvor Dav
slog Leir! Lægger Aar til Aar,/ lad
Festerne gaa rundt!
* Guds Løve (33, 7); saa kaldes her Jerusale
2. Da vil jeg trænge Ariel, og d
skal være Kummer og Jammer; men s
skal det* være mig som Ariel. * Jerusale
3. Jeg vil slaa Leir rundt omkri
dig, og jeg vil indeslutte dig med Va
poster og opkaste Volde imod dig.
Luk. 19,
4. Da skal du lavmælt tale fra Jorde
og fra Støvet skal dit Ord fremmumle
og din Røst skal som en Dødningemane
lyde fra Jorden, og fra Støvet skal d
Tale hviske.
5. Men saa skal dine Fienders Mæng
vorde som fint Støv, og Voldsmænden
Mængde som fygende Avner, og det s
ske i et Øieblik, med Eet. 37,
6. Fra Herren, Hærskarernes Gud, s
der komme en Hjemsøgelse med Bulder
med Brag og med vældige Drøn, Hvirv
vind og Storm og fortærende Ildsl
30,

7. Og Mængden af alle de Hedningefolk,
om stride mod Ariel, skal vorde som
n Drøm, et natligt Syn, alle de, som
tride mod det og dets Borg, og som
rænge det.
8. Og det skal gaa, som naar den
hungrige drømmer og synes, han æder,
nen naar han vaagner, da er han tom,
g som naar den Tørstige drømmer og
ynes, han drikker, men naar han vaagner,
e, da er han mat, og hans Sjæl van=
mægter; saaledes skal det gaa alle de
hedningefolks Mangfoldighed, som stride
nod Zions Bjerg.
9. Stirrer paa hverandre og vorder
orvirrede! Forblinder eder og vorder
linde! De ere drukne, men ikke af Vin;
e rave, men ikke af stærk Drik.
10. Thi Herren har udøst over eder en
yb Søvns Aand, og han har tillukket
ders Øine, Profeterne, og tildækket
ders Hoveder, Seerne. 1 Sam. 9, 9.
11. Og saaledes er Synet af Alt=
ammen blevet eder ligesom Ordene i en
orseglet Bog, som man giver til En, der
kjønner Skrift, sigende: Læs dog dette!
Men han siger: Jeg kan ikke, thi den er
orseglet.
12. Eller Bogen leveres En, som ikke
kjønner Skrift, med de Ord: Læs dog
ette! Men han siger: Jeg skjønner ikke
Skrift.
13. Og Herren siger: Efterdi dette
Folk holder sig nær til mig med sin
Mund og ærer mig med sine Læber, men
older sit Hjerte langt borte fra mig, og
eres Frygt for mig er et Menneskebud,
om de have lært,
Ps. 78, 36. 37. Matt. 15, 8. 9. Mark. 7, 6 fg.
14. se, derfor vil jeg blive ved at
andle underlig med dette Folk, underlig
g forunderlig, og dets Vises Visdom
kal forgaa, og dets Forstandiges For-
tand skal skjule sig.
44, 25. Obad. 8. 1 Kor. 1, 19 fg.
15. Ve dem, som dybt ville skjule
or Herren, hvad de have fore, og hvis
Gjerninger ske i Mørke, og som sige:
Hvo ser os, og hvo kjender os?
Job 24, 15 fg. Ps. 10, 11. 13; 94, 7. Ez. 8, 12.
16. Hvilken Forvendthed! — Mon
Pottemageren er at agte som hans Ler,
aa Gjerningen kunde sige om ham, som
gjorde den: Han har ikke gjort mig, og
et, som er dannet, sige om ham, som
annede det: Han skjønner det ikke?
17. Er det ikke endnu en liden Stund,
saa skal Libanon vorde til frugtbar Mark,
og den frugtbare Mark agtes som Skov?
32, 15.
18. Og paa den Dag skulle de Døve
høre Bogens Ord, og ud fra Mulm og
Mørke skulle Blindes Øine se,
35, 5. Matt. 11, 5.
19. og de Sagtmodige skulle glæde sig
end mere i Herren, og de Fattige blandt
Menneskene skulle fryde sig i Israels
Hellige;
20. thi forbi er det med Voldsmanden
og ude med Spotteren, og udryddede
vorde alle de, som ere aarvaagne til at
øve Uret, V. 5.
21. de, som gjøre et Menneske til
Synder for et Ords Skyld og lægge
Snarer for den, der revser i Porten,
og som ved Løgn bøie Retten for den
Retfærdige. Am. 5, 10.
22. Derfor, saa siger Herren til Ja=
kobs Hus, han, som forløste Abraham:
Nu skal Jakob ikke vorde tilskamme, og
nu skal hans Aasyn ikke blegne;
23. thi naar han, naar hans Børn se
mine Hænders Gjerning i sin Midte,
saa skulle de hellige mit Navn, og de
skulle hellige Jakobs Hellige, og Israels
Gud skulle de frygte 8, 13.
24. Og de Forvildede i Aanden skulle
lære Forstand, og de Knurrende skulle
tage imod Lære.

30. Kapitel.

Profeten raaber Ve over Folket, fordi det uden at raadføre sig med Herren søger Hjælp mod Assyrerne hos Egypten; det skal deraf kun høste Skam og Skade (1—7). Profeten maa forkynde Folket dette, fordi det ikke vil høre paa Herrens Ord, men forlanger af hans Profeter, at de skulle svigte sit Kald og forkynde det, hvad der behager det. At det saaledes foragter Herrens Ord og istedetfor at vende om til ham og i Troen rolig bie paa hans Frelse søger sin Redning i kjødelige Midler, er en Synd, som vil styrte det i Fordærvelse (8—17). Herren vil dog ikke forlade sit Folk, men gjennem Trængslen bringe det til at lytte til hans Ord og opgive al Afgudsdyrkelse og saa skjenke det sin rige Velsignelse ved Verdensrigets Fald (18—26). Herrens Haand skal nemlig til Glæde for hans Folk føre vældige, ødelæggende Slag mod Assyrerne (27—33).

Ve de gjenstridige Børn, siger Herren,
som udføre Raad, der ikke er fra
mig, og slutte Pakt uden min Aand for
at lægge Synd til Synd, 1, 2. 5.
2. som gaa hen for at drage ned til
Egypten, udenat de have adspurgt min
Mund, for at værne sig med Faraos

Værn og for at søge Ly i Ægyptens Skygge! 31, 1.

3. Men Faraos Værn skal vorde eder til Skam, og Ly i Ægyptens Skygge til Skjændsel. 20, 5; 36, 6.

4. Thi deres* Fyrster ere komne til Zoan**, og hans Sendebud naa til Hanes;
* Israels. ** 19, 11. 13. Ps. 78, 12.

5. alle blive de tilskamme ved et Folk, som ikke gavner dem, ikke er til Hjælp og ikke til Gavn, men baade til Skam og til Skjændsel.

6. Udsagn over Dyrene, som drage mod Sønden. Gjennem Nøds og Trængsels Land, hvor Løve og Løvinde, Otterslange og flyvende Serafslange have sit Hjem, føre de paa Asenens Ryg sit Gods og paa Kamelers Pukkel sine Skatte til et Folk, som ikke gavner. 14, 29.

7. Ingenlunde og ingensinde vil Ægypten hjælpe; derfor kalder jeg det: Storpraler, som sidder stille. 36, 6.

8. Gaa nu ind, skriv det paa en Tavle i deres Paasyn og tegn det ind i en Bog, forat det kan være for kommende Dage, for bestandig, indtil evig Tid! 8, 1.

9. Thi det er et gjenstridigt Folk, løgnagtige Børn, Børn, som ikke ville høre Herrens Lov,

10. som sige til Seerne: I skulle ikke se, og til Skuerne: I skulle ikke skue for os, hvad ret er; taler Smigrerier til os, skuer bedragerske Ting,

11. viger af fra Veien, bøier af fra Stien, skaffer Israels Hellige bort fra vort Aasyn!

12. Derfor, saa siger Israels Hellige: Efterdi I have forkastet dette Ord og forladt eder paa Vold og Krogveie og støttet eder derpaa, — Ps. 62, 11. Es. 47, 10.

13. derfor skal denne Misgjerning vorde eder som en faldefærdig Revne, der bugner ud paa en høi Mur, hvis Sønderknuselse kommer med Eet, i et Øieblik; Ps. 62, 4.

14. den sønderknuses, ligesom man sønderknuser et Pottemagerkar, som man sønderslaar uden Skaansel, saa der ikke blandt dets Stykker findes et Skaar til deri at hente Ild fra Arnen og til at øse Vand med af Brønden. Jer. 19, 10. 11.

15. Thi saa sagde den Herre Herre, Israels Hellige: Ved at vende om og holde eder rolige skulle I frelses, i Stilhed og i Tillid skal eders Styrke være. Men I vilde ikke.
Ps. 37, 7. Jer. 6, 16. Matt. 23, 37.

16. I sagde: Nei, men paa Heste ville vi flyve (derfor skulle I fly), og paa Rapfodede ville vi ride (derfor skulle eders Forfølgere vorde rappe). 31, 1. 3.

17. Et Tusinde skal fly for Ens Trusel; for Fems Trusel skulle I fly, indtil eders Levning er lig en Flagstang paa Toppen af et Bjerg og et Banner paa en Høi. 5 Mos. 32, 30.

18. Og derfor bier Herren med at være eder naadig, og derfor holder han sig fjern i det Høie med sin Barmhjertighed mod eder; thi Herren er Dommens Gud, salige ere alle de, som bie paa ham. Ps. 2, 12; 34, 9; 40, 5.

19. Thi du Folk, som bor i Zion, i Jerusalem, du skal ikke blive ved at græde; han vil være dig naadig ved Lyden af dit Skrig; naar han hører det, svarer han dig. 58, 9; 65, 24.

20. Herren skal give eder Nøds Brød og Trængsels Vand*, og da skulle dine Lærere ikke mere skjule sig, men dine Øine skulle se dine Lærere, * 1 Kong. 22, 27.

21. og dine Øren skulle høre et Ord bag dig, saalydende: Dette er Veien, vandrer paa den! — naar I vige til Høire, og naar I vige til Venstre.
5 Mos. 5, 32; 28, 14. Jos. 1, 7. Ordsp. 4, 27. Jer. 6, 16.

22. Og du skal agte for urent dine udskaarne Billeders Sølvovertræk og dit støbte Billedes Guldovertræk, du skal kaste dem bort som skidne Klude; herud! skal du sige til det.
1 Mos. 35, 2. Jos. 24, 23. 1 Sam. 7, 3. Es. 2, 20; 27, 9; 31, 7.

23. Da skal han give Regn for din Sæd, som du saar i Jorden, og Brød a Jordens Grøde, og det skal være kraftig og saftigt; dit Kvæg skal paa den Da græsse paa en vid Eng. 3 Mos. 26, 4
5 Mos. 11, 14; 28, 12. Jer. 5, 24. Joel 2, 23

24. Og Okserne og Asenerne, som arbeide Jorden, skulle æde saltet Blandingsfoder, som kastes med Skuffe o med Kasteskovl.

25. Og paa hvert høit Bjerg og pa hver ophøiet Høi skal der være Bække Strømme af Vand, paa den store Slagtnings Dag, naar Taarne falde.
41, 18; 34, 2 fg. Ez. 39, 4. 17. Aab. 19, 17. 18

26. Og Maanens Lys skal vorde som Solens Lys, og Solens Lys skal vorde syvfold, som syv Dages Lys, paa de Dag, Herren forbinder sit Folks Skad og læger Saaret af det Slag, det fik.

27. Se, Herrens Navn kommer fra det
ierne, brændende er hans Vrede, og
ar er den opstigende Røg; hans Læber
ulme af Harme, og hans Tunge er
m fortærende Ild,
2 Mos. 24, 17. 5 Mos. 4, 24; 9, 3.
2 Sam. 22, 9. Hebr. 12, 29.
28. og hans Vredespust er som en
ærskyllende Aa, der naar indtil Halsen,
r at sælde Hedningefolkene i Fordær-
lsens Sold og kaste et forvildende
idsel paa Folkenes Kjæver.
29. Eders Sang skal lyde, som i den
at, Festen* vorder indviet, og der skal
ere Hjertens Glæde, som naar man
ndrer under Fløitespil for at komme op
ia Herrens Bjerg, til Israels Klippe.
* Paaskefesten; 2 Mos. 12, 42. Ps. 42, 5.
30. Og Herren skal lade høre sin maje-
etiske Røst og lade se sin nedfarende Arm
Vredes Harme og fortærende Ilds Lue,
lasfregn og Vandskyl og Hagelstene.
2 Mos. 9, 23. Jos. 10, 11. Es. 29, 6.
31. Thi for Herrens Røst skal Assur
cfærdes, der slaar med Kjeppen. 10, 24.
32. Og hver Gang den beskikkede Stav,
rren lader falde paa ham, farer ned,
il det ske under Klang af Pauker og
tarer, og i Kampe med svungen Arm
l han kjæmpe mod det*. * Assyrien.
33. Thi et Brandsted er beredt for
nge siden; ogsaa for Kongen er det
redt, dybt og vidt; dets Baal har Ild
Ved i Mængde; Herrens Aande, lig
Svovelstrøm, tænder det i Brand.
Aab. 19, 20; 20, 14. 15; 21, 8. Es. 11, 4.

31. Kapitel.

Profeten raaber atter Ve over Folket, fordi det
er Hjælp hos Ægypterne istedetfor hos Herren;
de Hjælperne og de, hvem de skulde hjælpe,
le gaa tilgrunde (1—3). Herren vil hjemsøge
usalem med en Trængsel, som det ikke skal kunne
drage sig, men derefter beskjerme og frelse
den (4. 5). For at faa Del i denne Frelse
a det dybt faldne Folk dog omvende sig til
rren (6). Naar det saaledes opgiver al Afguds-
kelse, skal Herren selv uden menneskelig Hjælp
Assyrerne og forjage dem (7—9).

e dem, som fare ned til Ægypten
efter Hjælp og forlade sig paa Heste
stole paa Vogne, fordi de ere mange,
paa Ryttere, fordi de ere saare talrige,
n ikke skue hen til Israels Hellige og
e søge Herren! 30, 2. Ps. 20, 8; 44, 7.
2. Men ogsaa han er viis og lader
ykke komme, og sine Ord tager han
e tilbage; men han reiser sig imod de
Ondes Hus og imod deres Hjælp, som
øve Uret. 45, 7. Am. 3, 6.
3. Og Ægypterne ere Mennesker og
ikke Gud, og deres Heste ere Kjød og ikke
Aand og Herren skal udrække sin Haand,
og Hjælperen skal snuble, og den Hjulpne
falde, og de skulle omkomme alle tilhobe.
Ps. 33, 17.
4. Thi saa sagde Herren til mig: Lige-
som en Løve og en ung Løve brummer
over sit Rov, om en hel Flok Hyrder
kaldes sammen imod den, ikke skrækkes
for deres Skrig og ikke bliver ræd for
deres Støi, saaledes skal Herren, Hærska-
rernes Gud, fare ned for at stride mod
Zions Bjerg og mod dets Høi.
Aab. 19, 11 fg.
5. Som flagrende Fugle, saaledes skal
Herren, Hærskarernes Gud, skjerme over
Jerusalem, skjerme og frelse, gaa forbi*
og redde. 5 Mos. 32, 11. Ps. 91, 4. Matt. 23, 37.
* som i Ægypten; 2 Mos. 12, 13. 23.
6. Vender om til ham, fra hvem I
ere dybt faldne, I Israels Børn!
Jer. 3, 12. Ez. 14, 6.
7. Thi paa den Dag skulle de forkaste
hver sine Sølvguder og sine Guldguder,
som eders Hænder have gjort eder til Synd.
2, 20; 27, 9; 30, 22.
8. Og Assur skal falde for et Sverd,
som ikke er en Mands, og et Sverd,
som ikke er et Menneskes, skal fortære
ham, og han skal fly for Sverdet, og
hans unge Mænd skulle vorde Trælle.
37, 36 fg.
9. Og hans Klippe* skal fly for Ræd-
selen, og hans Fyrster skulle forfærdes
for Banneret, siger Herren, som har sin
Ild i Zion og sin Ovn i Jerusalem.
* Assyriens mægtige Konge; 2 Kong. 19, 36 fg.

32. Kapitel.

Profeten forjætter efter Verdensrigets Fald en
lyksalig Fremtid under en retfærdig Konge, en
Forjættelse, der har sin fuldkomne Opfyldelse i
Messias og hans Rige (1. 2). Da skal Israels
Forhærdelse ophøre (3. 4) og Menneskene ikke
længer bedømmes efter sin Stand og Formue, men
efter sit Sind og Væsen (5—8). Forinden, og det
inden kort Tid, skal der vistnok komme en svar
Ødelæggelse over det trygge Folk (9—14); men der-
efter skal den Hellig-Aand blive udgydt over det
og Retfærdighed og evig Fred herske i Landet,
medens Verdensrigets Hær skal falde og dets Hoved-
stad blive dybt fornedret (15—20).

Se, med Retfærdighed skal Kongen regjere,
og Fyrsterne skulle styre efter Ret,
11, 4 fg. Ps. 45, 7. 8; 72, 1 fg.
Jer. 23, 5. 6; 33, 15. 16.

2. og enhver af dem skal være som et Skjul for Veir og et Ly for Vandskyl, som Vandbække paa et tørt Sted, som Skyggen af en vældig Klippe i et vansmægtende Land. 25, 4.

3. Da skulle Seendes Øine ikke være blinde, og Hørendes Øren skulle være lydhøre, 6, 9 fg. 29, 9 fg. 18.

4. og Ubesindiges Hjerte skal formaa at erkjende, og Stammendes Tunge skal have let for at tale klart.

5. Daaren skal man ikke mere kalde ædel, og den Træske skal man ikke kalde høimodig.

6. Thi Daaren taler Daarskab, og hans Hjerte finder paa Ondt for at øve vanhellig Daad og for at tale forvendte Ting om Herren, for at lade den Hungriges Sjæl være tom og lade den Tørstige fattes Drikke. Ordsp. 13, 16; 15, 2.

7. Og den Træskes Vaaben ere onde; han oplægger rænkefulde Raad for at føre Sagtmodige i Fordærvelse ved falske Ord, og det, naar den Fattige taler, hvad ret er. 1 Kong. 21, 7 fg.

8. Men den Ædle har ædle Tanker, og han bliver fast ved det Ædle.

9. I sorgløse Kvinder, staar op, hører min Røst! I trygge Døtre, vender eders Øren til min Tale!

10. Om Aar og Dag skulle I bæve, I Trygge! Thi det er ude med Vinhøsten, Frugthøsten kommer ikke.

11. Forfærdes, I Sorgløse! Bæver, I Trygge! Klæder eder af og blotter eder og omgjorder eders Lænder*!

*med Sørgedragt.

12. De slaa sig for Brystet over de yndige Marker, over den frugtbare Vinstok.

13. Paa mit Folks Jord skyde Torne og Tidsler op, ja over alle Glædens Huse, den jublende Stad.

14. Thi Paladset er forladt, Sværmen i Staden er borte; Høi* og Vagttaarn ere blevne til Huler for evige Tider, til Fryd for Vildæsler, til Græsgang for Hjorde, —

*Høien Ofel i Jerusalem; 2 Krøn. 27, 3. Neh. 3, 26 fg.

15. indtil Aanden bliver udøst over os fra det Høie, og Ørkenen bliver til frugtbar Mark, og frugtbar Mark agtes som Skov. 44, 3 fg. Ez. 39, 29. Joel 3, 1. Ap. G. 2, 1 fg. Es. 29, 17.

16. Og Ret skal bo i Ørkenen, og Retfærdighed skal have Hjem paa den frugtbare Mark,

17. Og Retfærdighedens Verk skal være Fred, og Retfærdighedens Frugt Ro og Tryghed til evig Tid.

18. Og mit Folk skal bo i Freds Bolig og i Trygheds Telte og paa sorgfrie Hvilesteder. 33, 20.

19. Men det skal hagle, naar Skoven* styrter ned, og dybt skal Staden nedtrykkes. 30, 30; 29, 4. Matt. 11, 23.

*Fiendens vældige Hær; 10, 18. 33 fg.

20. Lyksalige I, som saa ved alle Vande, som slippe Oksens og Æselets Fod fri!

33. Kapitel.

Profeten forkynder, at Assyrerne, som hidtil have bragt Ødelæggelse over alle andre Folk, nu selv skulle blive ødelagte; han beder for Israel og forjætter det Frelse og et Liv, fuldt af aandelig Herlighed (1—6). Nu er vel Guds Folk i stor Nød, men snart skal Herren tilintetgjøre dets Fiender ved en forfærdelig Straffedom (7—12). De Ugudelige i Israel skulle derved bringes til at skjælve for den hellige Gud, men de Retfærdige skulle bo trygt under hans Beskjermelse (13—16). Israels Konge er da ikke længer fornedret; de fremmede Undertrykkere ere forsvundne, og Jerusalem bliver aldrig mere forstyrret i sin Ro, thi Herren er dets Værn, dets Synd er forladt (17—24). Alt dette finder sin fulde Opfyldelse i Messias's Rige.

Ve dig, du Ødelægger, som selv ikke er bleven ødelagt, og du Røver, fra hvem man ikke har røvet! Naar du er færdig med at ødelægge, skal du blive ødelagt; naar du er til Ende med at røve, skal man røve fra dig. V. 8. 9. 4, 23; 37, 36. 38. Jer. 30, 16.

2. Herre, vær os naadig! Efter dig bie vi; vær vor Arm hver Morgen, ja vor Frelse i Nødens Tid! Dan. 9, 19.

3. For Tordenrøsten fly Folkene; naar du reiser dig, adspredes Hedningerne. 4 Mos. 10, 35. Ps. 68, 2.

4. Og eders Bytte sankes, ligesom Skaveren * sanker; som Græshopper springe, springer man efter det.

*d. e. Græshoppen; Joel 1, 4.

5. Ophøiet er Herren, thi han bor i det Høie; han fylder Zion med Ret og Retfærdighed. Ps. 113, 5; 138, 6. Es. 57, 15; 1, 27.

6. Og der skal være Sikkerhed i dine Tider, en Fylde af Frelse, af Visdom og Kundskab; Herrens Frygt skal være dets* Skat. *Israels.

7. Se, deres Løvehelte* skrige derude, Fredsbudene græde bitterlig. *2 Sam. 23, 20.

8. De alfare Veie ere øde, Veifarende er der ikke mere; — han* har brudt

aften**, foragtet Stæderne***, ikke agtet
nget Menneske. Dom. 5, 6.
* Sancherib. ** 2 Kong. 18, 14 fg. 17 fg.
*** Hab. 1, 10.
9. Landet visner, vansmægter; Libanon
ar skamfuld, henvisner; Saron er som
n øde Mark, og Basan og Karmel
ryste Løvet. Nah. 1, 4.
10. Nu vil jeg staa op, siger Herren,
u vil jeg reise mig, nu vil jeg hæve mig.
11. I skulle være svangre med Straa,
de Halm; eders Fnysen er en Ild, som
il fortære eder. Ps. 7, 15.
12. Og Folkeslag skulle vorde brændte til
alk, — afskaarne Torne, der opbrændes
ed Ild.
13. Hører, I, som ere langt borte,
ad jeg har gjort, og kjender, I, som
e nær, min Styrke!
14. Syndere bæve paa Zion, Skjælven
r grebet Vanhellige: Hvem kan bo ved
rtærende Ild? Hvem kan bo ved evige
al? 5 Mos. 4, 24. Es. 30, 27 fg.
15. Den, som vandrer i Retfærdighed
taler, hvad ret er, som foragter Vinding
Undertrykkelser, som ryster sine Hænder,
a han ei rører ved Skjenk, som stopper
Øre til for ikke at høre Blodraad, og
m lukker sine Øine for ikke at se paa Ondt,
Ps. 15, 2 fg. 24, 3 fg. Matt. 5, 6 fg.
16. han skal bo paa høie Steder,
ippefæstninger ere hans Borg; hans
rød gives ham, hans Vand svigter ikke.
51, 14; 58, 11. Ps. 23, 1. 2.
17. Dine Øine skulle skue Kongen i
ans Skjønhed, de skulle se et vidtstrakt
and.
18. Dit Hjerte skal tænke paa Ræd-
en: Hvor er han, som skrev op? Hvor
han, som veiede Pengene? Hvor er
n, som tællede Taarnene? 1 Kor. 1, 20.
19. Det vilde Folk skal du ikke mere
Folket med det dunkle Sprog, som
an ikke skjønner, med den stammende
unge, som man ikke forstaar.
5 Mos. 28, 49. Jer. 5, 15.
20. Se paa Zion, vore festlige For-
mlingers Stad! Dine Øine skulle se
erusalem som en tryg Bolig, som et
elt, der ikke flyttes, hvis Pæle ikke
rykkes evindelig, og af hvis Snorer
gen sønderrives. Ps. 122, 4. Es. 32, 18.
21. Men der skulle vi have en Vældig,
erren, — istedetfor brede Floder og
trømme; intet Aareskib skal gaa der,
tet mægtigt Krigsskib fare derover.
22. Thi Herren er vor Dommer, Herren
er vor Lovgiver, Herren er vor Konge,
han skal frelse os.
23. Slappe hænge dine* Touge, de
støtte ikke sin Mastetofte, udspænde intet
Flag; — da deles røvet Bytte i Mængde,
endog Lamme røve Rov. * Fiendens.
24. Og ingen Indbygger skal
sige: Jeg er syg. Det Folk, som
bor der, har faaet sin Misgjer-
ning forladt. Joel 3, 15. Sak. 12, 8.

34. Kapitel.

Profeten forkynder under forskjellige Billeder Herrens svare og forfærdelige Straffedom over alle sit Riges Fiender, over Edom i aandelig Forstand, som for stedse skal lægges aldeles øde (1—15). Denne Forkyndelse skal paa det Nøiagtigste opfyldes (16. 17).

Kommer hid, I Hedningefolk, for at
høre, og I Folkeslag, giver Agt!
Jorden høre og dens Fylde, Jorderiget
og Alt, hvad deraf fremspirer! 1, 2; 28, 23.
2. Thi Herrens Vrede er over alle
Hedningefolkene, og hans Harme over al
deres Hær; han slaar dem med Ban,
giver dem hen til Slagtning.
3. Og deres Ihjelslagne skulle hen-
kastes, og Stanken af deres døde Kroppe
skal opstige, og Bjergene skulle flyde af
deres Blod. Jer. 7, 33; 9, 22; 25, 33. Aab. 11, 8.
4. Og hele Himmelens Hær skal hen-
smulre, og Himlene rulles sammen som
en Bog, og al deres Hær skal falde visnet
ned, som Bladet falder af Vinstokken og
det visne Løv af Figentræet.
Matt. 24, 29. Aab. 6, 14.
5. Thi mit Sverd er blevet drukkent*
i Himmelen; se, over Edom skal det fare
ned og over mit Bans Folk til Dom.
* af Guds Vrede.
6. Herrens Sverd er fuldt af Blod,
gjødet af Fedt, af Lams og Bukkes Blod,
af Væderes Nyrefedt; thi en Offerslagt-
ning holder Herren i Bozra og en stor
Slagtning i Edoms Land. 63, 1.
7. Og Vildokser skulle styrte tilligemed
dem, og Tyre tilligemed stærke Okser, og
deres Land skal blive drukkent af Blod,
og deres Jord gjødet af Fedt;
8. thi Herren har en Hevnens Dag,
et Gjengjældelsens Aar for Zions Sag.
63, 4. Jer. 51, 6. Obad. 10 fg.
9. Og dets* Strømme skulle omskiftes
til Beg, og dets Støv til Svovel, og
dets Land skal vorde til brændende Beg.
* Edoms.
10. Hverken Nat eller Dag skal det
slukkes, til evig Tid skal dets Røg

opstige; fra Slægt til Slægt skal det ligge øde, i al Evighed er der Ingen, som drager igjennem det. Aab. 14, 11; 19, 3.

11. Og Pelikan og Pindsvin skulle eie det, og Hornugle og Ravn skulle bo i det, og man skal udstrække over det Ødelæggelses Maalesnor og Forstyrrelses Lod. Zef. 2, 14. 2 Kong. 21, 13. Am. 7, 8.

12. Der er ingen Fornemme der, som kunne udraabe Nogen til Konge, og med alle dets Fyrster er det forbi.

13. Og Torne skulle skyde op paa dets Paladser, Nesler og Tidsler i dets Fæstninger, og det skal være en Bolig for Schakaler, en Plads for Strudse. 13, 21. 22. Jer. 50, 39.

14. Og Bjergugler og vilde Hunde skulle mødes, og raggede Trolde raabe til hverandre; ja, der slaar Lilit* sig til Ro og finder sig et Hvilested. *en ond Aand. Matt. 12, 43. Aab. 18, 2.

15. Der bygger Pilslangen Rede og lægger Æg og udklækker Unger og samler dem i sin Skygge; ja der samle Gribbe sig, den ene hos den anden.

16. Søger efter i Herrens Bog og læser! Ikke eet af dem* fattes, det ene savner ikke det andet; thi hans Mund byder det, og hans Aand samler dem, *som nævnes V. 13. 14. Jos. 23, 14 fg.

17. og han kaster Lod for dem, og hans Haand tildeler dem det* med Maalesnor; indtil evig Tid skulle de eie det, fra Slægt til Slægt skulle de bo i det. *Edoms Land.

35. Kapitel.

Profeten forjætter, at Guds Folks Elendighed ved Messias's Aabenbarelse skal forvandles til stor Herlighed (1. 2). Derfor skulle de Forsagte fatte Mod; thi Herren kommer til Hevn over sit Folks Fiender, men til Frelse for det selv; han skal afhjælpe al aandelig og legemlig Nød og paa en hellig og sikker Vei føre sine Forløste til evig Glæde i sit Rige (3—10).

Ørkenen og det tørre Land skulle glæde sig, og den øde Mark skal juble og blomstre som en Lilje.

2. Den skal blomstre og juble, ja juble og synge med Fryd; Libanons Herlighed er given den, Karmels og Sarons Pragt; de skulle se Herrens Herlighed, vor Guds Pragt. Hois. 2, 1. Es. 60, 13; 65, 10. Jer. 50, 19.

3. Styrker de slappe Hænder og gjører de vaklende Knæ stærke! Sak. 8, 9. 13. Hebr. 12, 12 fg.

4. Siger til de urolige Hjerter: Værer frimodige, frygter ikke! Se, der er eders Gud! Hevn kommer, Guds Gjengjældelse, han kommer selv og frelser eder. Joh. 14, 1. Es. 40, 1. 9. 10. Ps. 94, 1 fg. Es. 34, 8. Rom. 12, 19. Hos. 1, 7. Sak. 9, 9. 16.

5. Da skulle de Blindes Øine aabnes, og de Døves Øren oplades; 29, 18. 19. Matt. 11, 5; 15, 30. Luk. 4, 18; 7, 22. Mark. 7, 32. 37.

6. da skal den Lamme springe som en Hjort, og den Stummes Tunge juble. Thi Vande bryde frem i Ørkenen, og Bække paa den øde Mark,

7. og det glødende Sandhav skal vorde til en Sø, og det tørstige Land til Vandkilder; i Schakalers Bolig, hvor de hvilede, er en Plads for Siv og Rør.

8. Og der skal være Bane og Vei, og den skal kaldes den hellige Vei, ingen Uren skal gaa paa den, men den hører dem* til; ingen Veifarende, end ikke Daarer, skal fare vild. *de Forløste. 43, 19. Joh. 14, 6. Aab. 21, 27.

9. Der skal ingen Løve være, og intet rivende Dyr skal komme op paa den, de skulle ikke findes der; men Gjenløste skulle vandre der.

10. Og Herrens Forløste skulle vende tilbage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde er der over deres Hoved; Fryd og Glæde skulle de naa, og Sorg og Suk skulle fly. 62, 12; 51, 11; 65, 18; 66, 14. Joh. 16, 22. Aab. 21, 4.

36. Kapitel.

Den assyriske Konge Sancherib indtager alle Judas faste Stæder og sender Rabsake med en stor Hær mod Jerusalem; Rabsake søger at ophidse Folket mod Kong Ezekias og bespotter Herren, hvilket tilkjendegives Ezekias (1—22).

Og det skede i Kong Ezekias's fjortende Aar, at Sancherib, Assyriens Konge, drog op imod alle Judas faste Stæder og indtog dem. 2 Kong. 18, 13 fg. 2 Kron. 32, 1 fg.

2. Og Assyriens Konge sendte Rabsake fra Lakis til Jerusalem mod Kong Ezekias med en stor Hær; og han stansede ved den øvre Dams Vandledning, ved den alfare Vei til Vaskervolden. 7, 3

3. Da gik Eljakim, Hilkias's Søn, Slotshøvdingen, ud til ham tilligemed Sebna, Skriveren, og Joah, Asafs Søn, Historieskriveren. 22, 15 fg. 20

4. Og Rabsake sagde til dem: Siger dog til Ezekias: Saa siger den stor

onge, Assyriens Konge: Hvad er dette
r en Tillid, du har?
5. Jeg siger: Kun Læbers Ord [er det,
i siger]: Der er Raad og Styrke til
rig. Nu, til hvem sætter du din Lid,
den du har gjort Oprør imod mig?
6. Se, du sætter din Lid til denne
ækkede Rørkjep, Ægypten, som, naar
n støtter sig paa den, gaar ind i hans
aand og gjennemborer den; saaledes
Farao, Ægyptens Konge, for alle dem,
m sætte sin Lid til ham. Ez. 29, 6. 7.
7. Og om du siger til mig: Til Herren,
r Gud, sætte vi vor Lid, — er det
i ikke ham, hvis Offerhøie og Altere
zekias har taget bort, idet han sagde
Juda og til Jerusalem: For dette
lter skulle I tilbede?
8. Og nu, indgaa dog et Væddemaal
ed min Herre, Kongen af Assyrien:
eg vil give dig to tusinde Heste, om du
n skaffe dig Ryttere paa dem. Jer. 9, 23.
9. Hvorledes vilde du da drive tilbage
Statholder, en eneste af min Herres
ngeste Tjenere? Derfor sætter du din
d til Ægypten med Hensyn til Vogne
Ryttere.
10. Og nu, mon jeg vel uden Herren
dragen op imod dette Land for at
elægge det? Herren, han har sagt
l mig: Drag op imod dette Land og
elæg det!
11. Da sagde Eljakim og Sebna og
oah til Rabsake: Tal dog til dine
jenere paa Syrisk, thi vi forstaa det,
tal ikke til os paa Jødisk for Folkets
ren, som er paa Muren!
12. Men Rabsake sagde: Er det til din
erre og til dig, min Herre har sendt
ig for at tale disse Ord? Er det ikke
l de Mænd, som sidde paa Muren for
t æde sit eget Skarn og drikke sit eget
and tilligemed eder?
13. Og Rabsake stod frem og raabte
ed høi Røst paa Jødisk og sagde: Hører
n store Konges, Assyriens Konges, Ord!
14. Saa siger Kongen: Lader ikke
zekias bedrage eder! Thi han magter
ke at redde eder. V. 18.
15. Og lader ikke Ezekias faa eder til
t sætte eders Lid til Herren, idet han
ger: Herren vil redde os, denne Stad
al ikke gives i Assyriens Konges Haand.
16. Hører ikke paa Ezekias! Thi saa
ger Assyriens Konge: Slutter Fred med
ig og kommer ud til mig og æder hver
af sin Vinstok og hver af sit Figentræ
og drikker hver sin Brønds Vand,
1 Kong. 4, 25.
17. indtil jeg kommer og henter eder
til et Land som eders Land, et Land med
Korn og Most, et Land med Brød og
Vingaarde.
18. Lader ikke Ezekias forføre eder
og sige: Herren vil redde os! Have vel
Folkenes Guder reddet hver sit Land af
Assyriens Konges Haand?
V. 14; 10, 9 fg. 37, 12.
19. Hvor ere Hamats og Arpads
Guder? Hvor ere Sefarva'ims Guder?
Have Samarias Guder vel reddet det
af min Haand? 2 Kong. 18, 34. Es. 37, 13.
20. Hvilke blandt alle disse Landes
Guder ere der, som have reddet sit Land
af min Haand, saa Herren skulde redde
Jerusalem af min Haand?
21. Og de taug og svarede ham ikke
et Ord; thi Kongens Bud lød saa: I
skulle ikke svare ham.
22. Saa kom Eljakim, Hilkias's Søn,
Slotshøvdingen, og Sebna, Skriveren, og
Joah, Asafs Søn, Historieskriveren, til
Ezekias med sønderrevne Klæder og for-
kyndte ham Rabsakes Ord.

37. Kapitel.

Ezekias sønderriver sine Klæder, sender sine Tjenere til Profeten Esaias og begjærer, at han skal bede til Herren for Folket (1—4). Herren lader Ezekias trøste og forkynder Sancheribs Undergang (5—7). Sancherib sender et Brev til Ezekias med bespottelige Ord (8—13). Ezekias lægger Brevet frem for Herren og beder inderlig (14—20). Esaias forkynder Ezekias, at Herren vil straffe Sancherib og beskjerme Jerusalem (21—35). En Engel slaar 185,000 Mand i Assyrernes Leir; Sancherib dræbes af sine egne Sønner (36—38).

Og det skede, da Kong Ezekias hørte
det, da sønderrev han sine Klæder, og
han iførte sig Sæk og gik ind i Herrens
Hus. 2 Kong. 19, 1 fg.
2. Og han sendte Eljakim, Slotshøv-
dingen, og Sebna, Skriveren, og de ældste
blandt Presterne, iførte Sæk, til Profeten
Esaias, Amoz's Søn.
3. Og de sagde til ham: Saa siger
Ezekias: En Trængsels og Tugtelses og
Forsmædelses Dag er denne Dag; thi
Børnene ere komne til Modermunden,
men der er ingen Kraft til at føde.
4. Kanske Herren, din Gud, vil høre
Rabsakes Ord, hvem Assyriens Konge,
hans Herre, har sendt for at forhaane
den levende Gud, saa han vil straffe ham

for de Ord, Herren, din Gud, har hørt; saa opsend da en Bøn for den Levning, som findes! Jer. 37, 3; 42, 2.

5. Saa kom da Kong Ezekias's Tjenere til Esaias,

6. og Esaias sagde til dem: Saa skulle I sige til eders Herre: Saa siger Herren: Frygt ikke for de Ord, du har hørt, hvormed Assyriens Konges Tjenere have forhaanet mig.

7. Se, jeg vil indgive ham det Sind, at han for et Rygte, han faar høre, vender tilbage til sit Land; og jeg vil lade ham falde for Sverd i sit Land. V. 9. 38.

8. Og Rabsake vendte tilbage og fandt Assyriens Konge i Færd med at stride mod Libna; han havde nemlig hørt, at han var brudt op fra Lakis. 36, 2.

9. Da hørte Kongen sige om Tirhaka, Ætiopiens Konge: Han er dragen ud for at krige mod dig. Og da han hørte det, sendte han Bud til Ezekias og sagde:

10. Saa skulle I sige til Ezekias, Judas Konge: Lad ikke din Gud bedrage dig, til hvem du sætter din Lid, idet du siger: Jerusalem skal ikke gives i Assyriens Konges Haand.

11. Se, du har hørt, hvad Assyriens Konger have gjort ved alle Landene, at de have ødelagt dem, og du skulde blive reddet?

12. Have Folkenes Guder vel frelst dem, som mine Fædre ødelagde, Gosan og Charan og Rezef og Edens Børn, som ere i Telassar? 36, 18 fg. 5 Mos. 32, 37. 39.

13. Hvor er nu Hamats Konge og Arpads Konge og Staden Sefarva'ims Konge, Henas og Ivvas Konger?

14. Og Ezekias modtog Brevet af Sendebudenes Haand og læste det; og han gik op til Herrens Hus, og Ezekias bredte det ud for Herrens Aasyn.

15. Og Ezekias bad til Herren og sagde:

16. Herre, Hærskarernes Gud, Israels Gud, som troner paa Keruberne! Du alene er Gud for alle Jordens Riger, du har gjort Himmelen og Jorden. Ps. 80, 2; 99, 1. 5 Mos. 4, 35; 32, 39. Es. 45, 5. 6. Dan. 4, 25.

17. Bøi, Herre, dit Øre til og hør! Oplad, Herre, dine Øine og se! Hør alle Sancheribs Ord, som han har sendt for at forhaane den levende Gud! Jer. 18, 19. Ap. G. 4, 29.

18. Sandt er det, Herre! Assyriens Konger have ødelagt alle Folkene og deres Land,

19. og de have kastet deres Guder i Ilden; thi de ere ikke Guder, men et Verk af Menneskehænder, Træ og Sten, og de have gjort dem til Intet. Ps. 115, 4 fg. Es. 44, 9 fg.

20. Og nu, Herre, vor Gud, frels os af hans Haand, forat alle Jordens Riger maa erkjende, at du alene er Herren! 49, 26. Ez. 21, 5.

21. Og Esaias, Amoz's Søn, sendte Bud til Ezekias og lod sige: Saa siger Herren, Israels Gud: Hvad det angaar, du har bedet mig om, vedkommende Sancherib, Assyriens Konge,

22. da er dette det Ord, Herren har talt om ham: Jomfruen, Zions Datter, foragter dig, spotter dig; Jerusalems Datter ryster paa Hovedet efter dig.

23. Hvem har du forhaanet og udskjeldt, og mod hvem har du løftet din Røst? Du har løftet dine Øine til det Høie, mod Israels Hellige.

24. Ved dine Tjenere har du forhaanet Herren og sagt: Med mine mangfoldige Vogne er jeg dragen op paa Bjergenes Høide, Libanons inderste Egne, og jeg afhugger dets høieste Cedere, dets udvalgte Cypresser, og jeg kommer til dets øverste Høide, dets frodige Skov;

25. jeg har gravet og drukket Vand, og jeg udtørrer alle Ægyptens Strømme med mine Fødders Saaler.

26. *Har du ikke hørt det? Fra fjerne Tider har jeg gjort det, fra fordums Dage har jeg beredt det. Nu har jeg ladet det komme, saa det sker for at om- styrte faste Stæder til øde Grusdynger.
* Herrens Ord til Sancherib.

27. Og deres Indbyggere vare afmægtige; de forfærdedes og bleve beskjæmmede, de bleve som Græs paa Marken og grønne Urter, Græs paa Tage og Korn, som er fordærvet af Brand, før det er fuldvokset. Ps. 92, 8; 129, 6

28. Og jeg kjender din Sidden og din Udgang og din Indgang, og at du raser imod mig.

29. Efterdi du raser imod mig, og din stolte Tryghed er kommen op for mine Øren, saa vil jeg lægge min Ring i din Næse og mit Bidsel mellem dine Læber og føre dig tilbage den Vei, du er kommen. Ez. 35, 12. Es. 30, 28. Ps. 32, 9 Ordsp. 26, 3. Ez. 29, 4; 38, 4

30. Og dette skal være dig* Tegnet

tan skal i dette Aar æde, hvad der
ɔkser af det spildte Korn, og i det andet
ar, hvad der skyder op fra Roden; men
det tredje Aar skulle I saa og høste
; plante Vingaarde og æde deres Frugt.
* Ezekias.
31. Og de Undkomne af Judas Hus,
m ere blevne tilbage, skulle skyde dybere
od nedentil og bære Frugt oventil.
27, 6.
32. Thi fra Jerusalem skal udgaa en
vning, og en undkommen Skare fra
ons Bjerg; Herrens, Hærskarernes
uds, Nidkjærhed skal gjøre dette.
33. Derfor, saa siger Herren om As=
riens Konge: Han skal ikke komme ind
denne Stad og ikke skyde en Pil ind
den, og han skal ikke rykke frem imod
n med Skjold og ikke opkaste Vold
od den.
34. Den Vei, han er kommen, skal
n vende tilbage, og ind i denne Stad
il han ikke komme, siger Herren. V. 29.
35. Og jeg vil beskjerme denne Stad
r at frelse den, for min Skyld og for
avids, min Tjeners, Skyld.
38, 6. 2 Kong. 20, 6.
36. Og Herrens Engel gik ud og
g i Assyriens Leir hundrede og fem
otteti Tusinde; og da man stod aarle
om Morgenen, se, da vare de alle=
mmen døde Kroppe. 17, 12 fg. 31, 8.
37. Sancherib, Assyriens Konge, brød
op og drog bort og vendte tilbage;
han blev i Ninive.
38. Og det skede, da han tilbad i
isroks, sin Guds, Hus, at Adram=
elek og Sarezer, hans Sønner, sloge
m ihjel med Sverd. Og de undkom
Ararats Land, og Asarhaddon, hans
on, blev Konge i hans Sted. V. 7.

38. Kapitel.

Ezekias bliver dødssyg og beder til Herren;
rren lover at lægge femten Aar til hans Alder
gjør et vidunderligt Tegn til Bekræftelse derpaa
–8). Ezekias synger Herren en Takkesang, hvori
n skildrer sin store Nød og Angest under Syg=
mmen og priser Herrens Hjælp og Velgjerninger
–20). Maaden, hvorpaa han er bleven helbredet,
krives (21. 22).

I de Dage blev Ezekias' dødssyg; da
kom Esaias, Amoz's Søn, Profeten,
d til ham og sagde til ham: Saa
ger Herren: Beskik dit Hus! Thi du
il dø og ikke leve.
2 Kong. 20, 1 fg. 2 Krøn. 32, 24.

2. Da vendte Ezekias sit Aasyn til
Væggen og bad til Herren Ps. 30, 3. 4.
3. og sagde: Ak, Herre! Kom dog i
Hu, at jeg har vandret for dit Aasyn i
Trofasthed og med helt Hjerte og gjort,
hvad godt er i dine Øine! Og Ezekias
græd saare meget.
4. Da kom Herrens Ord til Esaias
saaledes:
5. Gaa og sig til Ezekias: Saa siger
Herren, Davids, din Faders, Gud: Jeg
har hørt din Bøn, seet dine Taarer; se,
jeg lægger femten Aar til dine Dage.
6. Og jeg vil redde dig og denne
Stad af Assyriens Konges Haand, og jeg
vil beskjerme denne Stad. 37, 35.
7. Og dette skal være dig Tegnet fra
Herren paa, at Herren vil holde dette
Ord, som han har talt: 37, 30.
8. Se, jeg lader Solskivens Skygge,
som med Solen er gaaet ned paa Achas's
Solskive, gaa ti Streger tilbage. Og
Solen gik tilbage ti af de Streger, den
var gaaet ned.
9. Et Skrift af Ezekias, Judas Konge,
da han havde været syg, men var kommen
sig af sin Sygdom:
10. Jeg sagde: I mine rolige Dage
maa jeg gaa bort gjennem Dødsrigets
Porte; jeg maa bøde med Resten af
mine Aar.
11. Jeg sagde: Jeg skal ikke se Herren,
Herren i de Levendes Land; jeg skal ikke
skue Mennesker mere blandt dem, der bo
i det Stille. Ps. 27, 13.
12. Min Bopæl bliver oprykket og
bortført fra mig som en Hyrdes Telt;
jeg har rullet mit Liv sammen lig en
Væver, fra Traadenderne afskjærer han*
mig; fra Dag til Nat gjør du mig færdig.
Job 6, 9; 7, 6. * Gud.
13. Jeg bragte min Sjæl til at være
stille indtil Morgenen; som en Løve,
saaledes sønderbryder han alle mine Ben;
fra Dag til Nat gjør du mig færdig.
Ps. 131, 2.
14. Som en Svale, en Trane, saa=
ledes klynkede jeg, jeg kurrede som en
Due; vansmægtende saa mine Øine mod
det Høie: — Herre! Jeg er angest, gaa
i Borgen for mig! 59, 11. Ez. 7, 16.
Nah. 2, 8. Job 17, 3. Ps. 119, 122.
15. Hvad skal jeg sige? Han har
baade sagt mig det, og han har gjort
det*; sagte vil jeg vandre alle mine Aar
efter min Sjæls bitre Smerte. * V. 4 fg.

16. Herre! Ved dem* lever Mennesket, og ved dem bliver alt min Aands Liv opholdt; saa gjøre du mig karsk og lade mig leve!
*ved dine Ord; 5 Mos. 8, 3. Matt. 4, 4.

17. Se, til Fred blev mig det Bitre, ja det Bitre, og du drog kjærlig min Sjæl op af Fordærvelsens Grav; thi du kastede alle mine Synder bag din Ryg.
Ps. 30, 4; 86, 13; 116, 3 fg. Mika 7, 19.

18. Thi ikke Dødsriget priser dig, ikke Døden lover dig; ikke vente de, som fare ned i Graven, paa din Trofasthed.
Ps. 6, 6; 88, 11 fg. 115, 17.

19. Den Levende, den Levende, han priser dig, som jeg idag; en Fader underviser sine Børn om din Trofasthed.
Ps. 48, 13. 14; 78, 4 fg. 145, 4. Joel 1, 3.

20. Herren er rede til at frelse mig, og paa mine Strengelege ville vi lege alle vort Livs Dage i Herrens Hus.
Ps. 63, 5; 104, 33; 146, 2.

21. Esaias sagde, man skulde tage en Figenkage og lægge den som Plaster paa Bylden, forat han maatte leve.
2 Kong. 20, 7.

22. Ezekias sagde*: Hvad er Tegnet paa, at jeg skal gaa op til Herrens Hus?
*nemlig efter Forkyndelsen V. 6, før Forkyndelsen V. 7.

39. Kapitel.

Babels Konge, Merodak Baladan, skikker Sendebud til Ezekias, som viser dem alle sine Skatte og Herligheder; Herren forkynder ham derfor ved Esaias, at alt dette engang skal bortføres til Babel; Ezekias trøster sig ved, at der skal være Fred i hans Dage (1—8).

Paa den Tid sendte Merodak Baladan, Baladans Søn, Babels Konge, Brev og Gaver til Ezekias, da han hørte, at han havde været syg og var bleven karsk.
2 Kong. 20, 12 fg. 2 Krøn. 32, 31.

2. Og Ezekias glædede sig over dem* og lod dem se sit Skatkammer, Sølvet og Guldet og Krydderierne og den kostelige Olje og hele sit Vaabenhus og Alt, hvad der fandtes i hans Skatkamre; der var ikke den Ting, Ezekias ikke lod dem se i sit Hus og i hele sit Rige.
*Babels Konges Sendebud.

3. Da kom Profeten Esaias til Kong Ezekias og sagde til ham: Hvad have disse Mænd sagt, og hvorfra komme de til dig? Og Ezekias sagde: Fra et fjernt Land ere de komne til mig, fra Babel.

4. Og han sagde: Hvad have de seet i dit Hus? Og Ezekias sagde: Alt, hvad der er i mit Hus, have de seet; der var ikke den Ting, jeg ikke lod dem se i mine Skatkamre.

5. Da sagde Esaias til Ezekias: Hør Herrens, Hærskarernes Guds, Ord:

6. Se, Dage komme, da Alt, hvad der er i dit Hus, og hvad Skatte dine Fædre have samlet indtil denne Dag, skal bortføres til Babel; der skal ikke nogen Ting blive tilbage, siger Herren.
Jer. 20, 5

7. Og af dine Sønner, som skulle udgaa af dig, som du skal avle, skal man tage, og de skulle vorde Hofmænd i Babels Konges Palads.

8. Da sagde Ezekias til Esaias: Herrens Ord, som du har talt, er godt. Og han sagde fremdeles: Der skal jo være Fred og Tryghed i mine Dage.
1 Sam. 3, 18. 2 Kong. 22, 20

40. Kapitel.

Herrens Tjenere skulle trøste hans Folk ved Forjættelsen om, at dets Straffetid nu snart skal være forbi og dets Forløsning komme (1. 2). Efterat Herren ved en Profet (Johannes den Døber) har beredet dets Hjerte til at modtage ham, skal han (i Messias) herlig aabenbares til dets Frelse (3—5). Forjættelsen om denne Aabenbarelse er grundet paa Guds usvigelige Ord (6—8). Det glade Budskab om Herrens Komme som sit Folks vældige Konge og trofaste Hyrde skal derfor af Jerusalem med Frimodighed og Kraft forkyndes for det hele Land (9—11). Herren magter at forløse sit Folk, thi han har i Verdens Skabelse, Opholdelse og Styrelse vist sig at være den almægtige og alvise Gud; med ham er Intet at ligne, hvorfor ogsaa Hedningernes Afgudsdyrkelse er Daarskab (12—26). Israel skal derfor ikke være mistrøstigt i sin Ulykke, men forlade sig paa ham, der giver de Svage, som bie paa ham, aldrig svigtende Kraft (27—31).

Trøster, trøster mit Folk, siger eders Gud.
35, 3. 4

2. Taler venlig til Jerusalem og raaber til det, at dets Strid er fuldendt, at dets Skyld er betalt, at det har faaet af Herrens Haand Dobbelt for alle sine Synder.
Hos. 2, 14. Job 7, 1. Begr. 4, 22. Jer. 16, 18

3. Hør! En Røst af En, som raaber: I Ørkenen bereder Herrens Vei! Baner paa den øde Mark en jævn Vei for vor Gud!
Matt. 3, 3. Mark. 1, 3. Luk. 1, 76; 3, 4 fg. Joh. 1, 23

4. Hver Dal skal hæves, og hvert Bjerg og hver Høi skal sænkes, og det Bakkede skal blive til Slette, og Klipperne til en flad Dal.
42, 1

5. Og Herrens Herlighed skal aaben-
ares, og alt Kjød skal se det tilhobe;
i Herrens Mund har talt.
Joh. 1, 14; 2, 11.
6. Hør! En Røst af En, som siger:
aab! Og den Anden svarer: Hvad skal
g raabe? — Alt Kjød er Græs, og
dets Herlighed som Markens
lomst. Ps. 90, 5 fg. 102, 12; 103, 15. 16.
Jak. 1, 10. 11. 1 Pet. 1, 24 fg.
7. Græsset bliver tørt, Blom-
en visner, naar Herrens Aande
æser derpaa; ja sandelig, Folket er
ræs.
8. Græsset bliver tørt, Blomsten visner;
en vor Guds Ord staar fast
l evig Tid. Ps. 119, 89. Matt. 5, 18.
Luk. 16, 17; 21, 33.
9. Stig op paa et høit Bjerg, du
ons Glædesbud! Opløft din Røst med
raft, du Jerusalems Glædesbud! Opløft
n, frygt ikke! Sig til Judas Stæder:
e, der er eders Gud!
10. Se, den Herre Herre kommer med
ælde, og hans Arm hersker; se, hans
n er med ham, og hans Gjengjældelse
ar foran ham. 62, 11. Rom. 2, 6 fg.
11. Som en Hyrde skal han vogte
n Hjord; i sin Arm skal han samle
mmene, og ved sin Barm skal han
ere dem; de Faar, som have Lam, skal
n lede. Ps. 23, 1 fg. 80, 2.
Ez. 34, 11 fg. 23; 37, 24. Joh. 10, 11 fg.
1 Pet. 2, 25. Es. 46, 4.
12. Hvo har maalt Vandene med sin
le Haand og udmaalt Himmelen med
Spand og samlet Jordens Støv i
edingsmaal, og veiet Bjerge paa Vegt
Høie i Vegtskaaler?
48, 13. Job 38, 5 fg. Ordsp. 30, 4.
13. Hvo har maalt Herrens Aand, og
o underviser ham som hans Raadgiver?
Jer. 23, 18. Rom. 11, 34. 1 Kor. 2, 16.
14. Med hvem har han raadført sig,
a han gav ham Forstand og under-
ste ham om den rette Vei og lærte
m Kundskab og lærte ham at kjende
ndsigts Vei?
15. Se, Folkefærd ere som en Draabe
et Spand, og som et Støvgran i en
egtskaal ere de agtede; se, Øer* ere som
t fine Støv, han lader fare tilveirs.
*Ps. 97, 1. Es. 42, 10.
16. Og Libanon forslaar ikke til
rændsel, og dets Dyr forslaa ikke til
rændoffer.
17. Alle Folkene ere som Intet for
ham; som Ingenting og idel Tomhed
ere de agtede af ham. Ps. 39, 6. 12; 62, 10.
18. Med hvem ville I da ligne Gud?
Og hvad for et Billede ville I sætte ved
Siden af ham? 46, 5 fg. Ap. G. 17, 29.
19. Gudebilledet er støbt af en Mester,
og en Guldsmed overdrager det med
Guld, og han støber Sølvkjæder til det.
Dom. 17, 4. Es. 44, 10 fg. 46, 6.
20. Den, som ikke har Raad til saadan
Gave, han vælger Træ, som ikke raadner;
han opsøger sig en kyndig Mester, forat
han skal faa i Stand et Billede, som
ikke vakler. Jer. 10, 3 fg.
21. Skjønne I ikke? Høre I ikke?
Er det ikke fra Begyndelsen kundgjort
eder? Have I ikke forstaaet Jordens
Grundvolde? Rom. 1, 19. 20.
22. Han er jo den, der troner over
Jordens Kreds, og de, som bo paa den
ere som Græshopper; han er den, der
udbredte Himlene som et tyndt Teppe og
udspændte dem som et Telt til at bo i,
42, 5; 44, 24; 45, 12. Ps. 104, 2.
23. den, der gjør Fyrster til Intet,
Jordens Dommere til Ingenting;
24. neppe ere de plantede, neppe ere
de saaede, neppe har deres Stamme skudt
Rod i Jorden, førend han har blæst paa
dem, og de blive tørre, og en Storm
fører dem bort som Straa. 47, 14.
25. Med hvem ville I da ligne mig,
at jeg skulde være ham lig? siger den
Hellige. V. 18.
26. Løfter eders Øine mod det Høie
og ser: Hvo har skabt disse Ting? Han
er den, som fører deres Hær ud i bestemt
Tal, som kalder dem alle ved Navn;
formedelst hans vældige Kraft og hans
mægtige Styrke savnes ikke een. Ps. 147, 4.
27. Hvorfor vil du sige, Jakob, og
tale saa, Israel: Min Vei er skjult for
Herren, og min Ret gaar min Gud
forbi?
28. Ved du det ikke, eller har du ikke
hørt det? Herren er en evig Gud, den,
som har skabt Jordens Ender; han bliver
ikke træt, og han bliver ikke mødig; hans
Forstand er uransagelig.
42, 5; 44, 24; 45, 12. Job 5, 9. Ps. 145, 3.
Rom. 11, 33 fg.
29. Han giver den Trætte Kraft, og
den, som ingen Kræfter har, giver han
stor Styrke.
30. Ynglinge vorde trætte og mødige,
og unge Karle snuble.
31. Men de, som bie efter Her-

ren, faa ny Kraft, løfte Vingerne
som Ørne; de løbe og blive ikke
trætte, de gaa og blive ikke
mødige. Ps. 25, 3; 42, 6. 12; 43, 5. Begr. 3, 25.

41. Kapitel.

Herren foreholder Hedningeverdenen det Vidnesbyrd om sin Guddom, han har givet ved at sende en seierrig Konge (Cyrus), mod hvem de forfærdede afgudiske Folk forgjæves søge at sætte Mod i hverandre (1—7). Israel derimod, som han derpaa vender sig til, har som hans udvalgte Folk og Tjener ikke nødigt at frygte, thi han, dets Gud, skal tilintetgjøre dets Fiender og vederkvæge det i dets Elendighed (8—20). Tilsidst vender Herren sig til Afguderne og opfordrer dem til at bevise sin Almagt og Alvidenhed, saaledes som han selv har gjort det ved at sende hin seierrige Konge og forudforkynde hans Komme; men de kunne ikke og vise derved, at de ere Intet (21—29).

Tier for mig, I Øer! Og Folkene, lad
dem iføre sig ny Kraft, lad dem
komme hid og saa tale! Lader os til-
sammen træde frem for Retten!
1, 18; 43, 26.
2. Hvo vakte fra Østen ham*, hvem
Retfærd møder, hvor han sætter sin Fod?
Han giver Folkeslag hen for ham og lader
ham herske over Konger, gjør deres Sverd
som Støv, deres Bue som Straa, der
bortveires. *Cyrus; 45, 1.
3. Han* forfølger dem, drager frem
i Sikkerhed paa en Sti, hvor han før
ikke kom med sine Fødder. *Cyrus.
4. Hvo udrettede og gjorde det? —
Han, som kaldte Slægterne frem fra
Begyndelsen, jeg, Herren, den Første, og
hos de Sidste er jeg ogsaa.
44, 6; 48, 12. Aab. 1, 8; 2, 8; 22, 13.
5. Øer se det og frygte, Jordens
Ender bæve; de rykke frem og komme.
6. Den Ene hjælper den Anden, og til
sin Broder siger han: Vær frimodig
7. Og Træskjæreren sætter Mod i Guld-
smeden, den, som glatter med Hammeren,
i den, der hamrer paa Ambolten, og
han siger om Lodningen: Den er god,
og han fæster det med Søm, forat det
ikke skal vakle.
8. Og du Israel, min Tjener, Jakob,
som jeg udvalgte, Afkom af min Ven
Abraham! 43, 10; 44, 1.
9. Du, som jeg tog ved Haanden og
hentede fra Jordens Ender og kaldte
fra dens yderste Kanter, og til hvem jeg
sagde: Du er min Tjener, jeg har udvalgt
dig og ikke forkastet dig!
10. Frygt ikke, thi jeg er med dig!
Se dig ikke ængstelig om, thi jeg er din
Gud! Jeg styrker dig og hjælper dig og
holder dig oppe med min Retfærds Høire.
43, 1 fg. 1 Mos. 15, 1. Jos. 1, 9. Jer. 1, 8; 30, 10. 11;
Zef. 3, 16. 17. Ps. 63, 9; 89, 22.
11. Se, de skulle blive til Spot og
Skam, alle de, som harmes paa dig; de
skulle blive til Intet og gaa tilgrunde,
de Mænd, som trætte med dig;
Job 8, 22. Ps. 6, 11; 35, 4; 86, 17.
12. du skal søge dem og ikke finde
dem, de Mænd, som kives med dig; de
skulle blive til Intet og til Ingenting
de Mænd, som føre Krig imod dig.
Ps. 37, 3
13. Thi jeg er Herren, din Gud, som
holder dig fast ved din høire Haand
som siger til dig: Frygt ikke! Je
hjælper dig.
14. Frygt ikke, du Orm Jakob
du Israels lille Flok! Jeg hjæl
per dig, siger Herren, og di
Gjenløser er Israels Hellig
43, 1.
15. Se, jeg gjør dig til en skarp, n
Tærskevogn, besat med Tagger; du ska
tærske Bjerge og sønderknuse dem, o
Høie skal du gjøre som Avner. Am. 1,
16. Du skal kaste dem med Skov
og Vind skal føre dem bort, og Stor
sprede dem; men du skal fryde dig
Herren, rose dig af Israels Hellige.
Ps. 35, 27; 40, 17. Ef. 61, 1
17. De Elendige og Fattige søge eft
Vand, men der er ikke noget; dere
Tunge vansmægter af Tørst. Jeg, Herre
jeg vil svare dem; jeg, Israels Gu
jeg vil ikke forlade dem.
5 Mos. 31, 6. 8. Jos. 1, 5. Hebr. 13,
18. Jeg vil lade Floder vælde fre
paa bare Høie og Kilder midt i Dal
jeg vil gjøre en Ørken til en Vandsø o
et tørt Land til Vandkilder;
30, 25; 43, 20. Ps. 107, 3
19. jeg vil lade Cedere, Akacier
Myrter og Oljetræer vokse frem i Ørkene
jeg vil lade Cypres, Løn og Butsbo
tilhobe gro paa den øde Mark, 55, 1
20. forat de alle tilhobe skulle se
erkjende og lægge paa Hjerte og forsta
at Herrens Haand har gjort dette,
Israels Hellige skabt det.
21. Kommer hid med eders Sag, sig
Herren; kommer frem med eders Bevi
grunde, siger Jakobs Konge.
22. Lad dem* komme frem med de
og kundgjøre os, hvad der skal hænd
Kundgjører, hvad det er, I tidligere ha

paaet, forat vi kunne agte paa det og
ære dets Udfald at kjende! Eller lader
s høre de tilkommende Ting!
*Afguderne. 43, 9; 44, 7.
23. Kundgjører, hvad der skal komme
erefter, forat vi kunne vide, at I ere
Guder! Ja, gjører noget Godt eller
jører noget Ondt, forat vi med Forun-
ring kunne se det allesammen!
42, 9. Jer. 10, 5. Zef. 1, 12.
24. Se, I ere Intet, og eders Gjer-
ing Ingenting; en Vederstyggelighed er
en, som vælger eder. 44, 9.
25. Jeg vakte ham fra Norden, og
an kom, fra Solens Opgang han, som
al paakalde mit Navn, og han skal
mme over Fyrster, som vare de Ler,
s som en Pottemager, der ælter Dynd.
Esr. 1, 2.
26. Hvo har kundgjort dette fra Be-
yndelsen, forat vi kunde vide det, og
a fordums Tid, forat vi kunde sige:
an har Ret? Hverken er der Nogen,
m kundgjør Noget, eller Nogen, som
der Noget høre, eller Nogen, som
rer eders Ord. 43, 9.
27. Den Første, som siger til Zion:
e, se, der ere de, og som sender Jeru-
lem et Glædesbud, er jeg.
28. Jeg ser mig om, men der er Ingen,
af disse er der Ingen, som giver
aad, saa jeg kunde spørge dem, og de
e mig Svar.
29. Se dem alle! Deres Gjerninger
e Intet, Ingenting; deres Billeder ere
nd og Tomhed.
Ps. 96, 5. Jer. 10, 3 fg. 14; 51, 17. 18.

42. Kapitel.

Til Forkyndelsen om den seierrige Konge (Cyrus)
es en ny, anden. Herrens Tjener, Messias,
, udrustet med hans Aand, bringe Folkene den
de Gudsfrygt i Ydmyghed og Sagtmodighed, i
barmende Kjærlighed og aldrig svigtende Kraft;
rren skal for at værne om sin Ære som den
de Gud gjøre ham til en Paktsmidler for Israel
et Lys for Hedningerne (1—9). Hele Jorden
ordres til at prise Herren, som, efterat han
ge har holdt sig stille, nu vil drage ud mod
Fiender, lægge deres Land øde, forløse de
delig Blinde og beskjæmme Afgudsdyrkerne
—17). Israel er et aandelig blindt og døvt
lk; kun for sin egen Trofastheds Skyld vil
rren ved det forherlige den Aabenbaring, han
givet det (18—21). Ved sin Gjenstridighed har
selv paadraget sig den Elendighed, hvori det
er stedt (22—25).

e min Tjener, som jeg støtter,
min Udvalgte, i hvem min
Sjæl har Velbehag! Jeg lægger min
Aand paa ham, han skal bringe Ret*
ud til Hedningefolkene. Matt. 12, 18 fg.
Es. 49, 3. Matt. 3, 17; 17, 5. 2 Pet. 1, 17.
Es. 11, 2; 61, 1 fg. Ap. G. 10, 38; 1, 8. Luk. 24, 47.
*d. e. Guds Lov; V. 4.
2. Han skal ikke skrige og ikke raabe,
og han skal ikke lade sin Røst høre paa
Gaden.
3. Det knækkede Rør skal han
ikke sønderbryde, og den rygende
Tande skal han ikke udslukke; paa
rette Maade skal han bringe Ret
ud. Ps. 34, 19. Matt. 5, 3; 11, 28. Ps. 72, 2 fg.
4. Han skal ikke blive mødig, og hans
Kraft ikke knækket, indtil han faar sat
Ret paa Jorden; og paa hans Lov
vente Øer.
5. Saa siger Gud Herren, som skabte
Himlene og udspændte dem, som ud-
strakte Jorden og hvad der spirer frem
af den, som giver Folket paa den Aande
og dem Aand, som vandre paa den:
40, 22; 44, 24; 45, 12.
6. Jeg, Herren, har kaldet dig i Ret-
færd og taget dig ved Haanden, og jeg
vil bevare dig og gjøre dig til en Pakt
for Folket, til et Lys for Hedningefolkene,
49, 8. Hebr. 9, 15. Es. 9, 2 fg. 49, 6; 60, 3.
Luk. 2, 32. Ap. G. 13, 46. 47.
7. til at aabne blinde Øine, til at
føre de Bundne ud af Fængslet, dem,
som sidde i Mørke, af Fangehuset.
Ap. G. 26, 18. Es. 61, 1. Luk. 4, 18 fg.
Es. 9, 2 fg. Luk. 1, 79.
8. Jeg er Herren, det er mit Navn,
og jeg giver ikke nogen Anden min Ære
eller de udskaarne Billeder min Pris.
2 Mos. 3, 15. Es. 48, 11.
9. De tidligere forkyndte Ting, se, de
ere komne, og nye forkynder jeg; førend
de spire frem, lader jeg eder høre om dem.
41, 22. 23; 46, 10; 48, 3.
10. Synger Herren en ny Sang, hans
Pris fra Jordens Ende, I, som fare
ud paa Havet, og dets Fylde, I Øer og
deres Beboere!
Ps. 33, 3; 40, 4; 96, 1; 98, 1; 149, 1.
Aab. 5, 9; 14, 3.
11. Ørkenen og dens Byer skulle op-
løfte Røsten, Teltbyer, hvori Kedar* bor;
de, som bo paa Fjeldet, skulle juble, fra
Bjergenes Toppe skulle de raabe høit.
*Ps. 120, 5. Es. 60, 7.
12. De skulle give Herren Ære og
forkynde hans Pris paa Øerne.
5 Mos. 32, 3. Ps. 72, 9 fg. Mal. 1, 11. Aab. 14, 7.
13. Herren skal drage ud som en

Vældig, som en Krigsmand opflamme sin Nidkjærhed; han skal raabe høit, ja skrige; mod sine Fiender skal han vise sig som en Helt.

14. Jeg har tiet fra ældgammel Tid, jeg var taus, jeg holdt mig tilbage. Nu vil jeg skrige som den Fødende, jeg vil puste og fnyse tillige. 57, 11. Ps. 50, 21.

15. Jeg vil lægge Bjerge og Høie øde og borttørre alle deres Urter, og jeg vil gjøre Floder til Land og udtørre Søer. 50, 2.

16. Og jeg vil føre Blinde paa en Vei, de ikke kjende; paa Stier, de ikke kjende, vil jeg lade dem vandre; jeg vil gjøre mørke Steder for deres Aasyn til Lys og Bakker til en Slette. Dette er de Ting, jeg vil gjøre og ikke undlade. Ps. 97, 11; 112, 4. Es. 40, 4.

17. De skulle vige tilbage og vorde saare beskjæmmede, de, som forlade sig paa udskaarne Billeder, som sige til støbte Billeder: I ere vore Guder. 1, 29; 44, 9 fg. Ps. 97, 7.

18. I Døve, hører! Og I Blinde, lukker Øinene op for at se! 43, 8.

19. Hvo er blind uden min Tjener* og døv som mit Bud, jeg sender? Hvo er blind som min fortrolige Ven og blind som Herrens Tjener? *Israel.

20. Du har seet Meget, men du tager ikke Vare derpaa; han har aabne Øren, men han hører ikke. 6, 9. Matt. 13, 13. 14. Ez. 33, 31.

21. Herrens Villie er det, for sin Retfærdigheds Skyld at gjøre Loven stor og herlig. V. 4.

22. Men det er et røvet og plyndret Folk; de ere allesammen bundne i Huler og skjulte i Fangehuse; de bleve til Rov, og Ingen reddede, til Plyndring, og Ingen sagde: Giv tilbage! 49, 9.

23. Hvo iblandt eder vil vende Øret til dette, give Agt og høre til herefter? Sak. 7, 11.

24. Hvo har givet Jakob hen til Plyndring og Israel til Røvere? Mon ikke Herren, han, mod hvem vi syndede, og paa hvis Veie de ikke vilde vandre, og paa hvis Lov de ikke hørte? Jer. 2, 19; 6, 16.

25. Saa udøste han over dem sin brændende Vrede og en vældig Krig, og den satte dem i Brand trindt omtring, men de forstode det ikke, og den brændte dem, men de lagde det ikke paa Hjerte. 66, 15. Jer. 7, 20. Ez. 20, 8. Hos. 5, 10.

43. Kapitel.

Herrens udvalgte Folk skal dog ikke frygte; han vil i fri Kjærlighed forløse det, føre det uskadt gjennem alle Trængsler og Farer og samle det fra alle Jordens Egne (1—7). Mod Hedningerne kalder han sit forblindede Folk til Vidne paa, at han og ingen Afgud har forudforkyndt og hidført, hvad der er skeet, at altsaa han alene er den almægtige Gud og Frelser (8—13). For at frelse Israel vil Herren lade Babel falde, og denne nye Frelse skal langt overgaa den gamle fra Ægypten (14—21). Den grunder sig dog ikke paa nogensomhelst Værdighed hos Folket, men alene paa Herrens forbarmende Naade; Israel har kun trættet ham ved sine Synder, hvorfor han ogsaa har maattet give det til Pris for dets Fiender (22—28).

Og nu, saa siger Herren, som skabte dig, Jakob, og som dannede dig, Israel: **Frygt ikke, thi jeg har gjenløst dig, kaldet dig ved Navn, du er min!** 44, 2; 41, 10. 1 Mos. 26, 24. Jer. 30, 10; 46, 28. Es. 45, 3.

2. Naar du gaar gjennem Vande, saa er jeg med dig, og gjennem Floder, saa skulle de ikke overskylle dig; naar du gaar igjennem Ild, skal du ikke svides, og Luen skal ikke brænde dig; Ps. 66, 12. Dan. 3, 13 fg. 17. 27. Mark. 16, 18

3. thi jeg er Herren, din Gud, Israels Hellige, din Frelser; jeg giver Ægypten som Løsepenge for dig, Etiopien og Seba i dit Sted. 49, 7

4. Fordi du er dyrebar i mine Øine, er agtet høit, og jeg elsker dig, saa giver jeg Mennesker hen i dit Sted og Folkeslag istedetfor dit Liv.

5. Frygt ikke, thi jeg er med dig! Fra Østen vil jeg lade din Afkom komme, og fra Vesten vil jeg samle dig. V. 1. Jer. 46, 27. 2

6. Jeg vil sige til Norden: Giv hid og til Sønden: Hold ikke tilbage, la mine Sønner komme fra det Fjerne o mine Døtre fra Jordens Ende, 49. 12; 60,

7. hver den, som nævnes med m Navn, og som jeg har skabt til min Ær som jeg har dannet, som jeg og har gjor Jer. 14, 9; 15, 1

8. Før frem et blindt Folk, som d har Øine, og Døve, som dog have Øre 42, 18 f

9. Alle Hedningefolk, samler eder ti hobe, og Folkefærd skulle komme ti sammen. Hvo iblandt dem* er der, so kundgjør dette**? Og lad dem forkynd os, hvad de tidligere have spaaet** Lad dem stille sine Vidner, forat

kunne faa Ret, eller lad dem høre og
sige: Det er Sandhed! 45, 21; 41, 26.
*Afguderne. **V. 5 fg. ***41, 22.
10. I ere mine Vidner, siger Herren,
og min Tjener, som jeg har udvalgt,
forat I skulle erkjende og tro mig og
forstaa, at det er mig*; før mig er
ingen Gud bleven dannet, og efter mig
skal der ingen vorde. V. 12; 44, 8.
*5 Mos. 32, 39. Es. 44, 6 fg. 45, 5. 14.
11. Jeg, jeg er Herren, og for-
uden mig er der ingen Frelser.
Hos. 13, 4.
12. Jeg har forkyndt og frelst og ladet
høre, og ingen fremmed Gud var der
iblandt eder, og I ere mine Vidner,
siger Herren, og jeg er Gud. V. 9.
13. Endog fra Dag blev til, er jeg
det, og der er Ingen, som redder af
min Haand; jeg gjør en Gjerning, og
hvo driver den tilbage?
Ps. 90, 2. Ordsp. 8, 25. Es. 14, 27; 46, 10.
14. Saa siger Herren, eders Gjen-
løser, Israels Hellige: For eders Skyld
sender jeg Bud til Babel og lader dem
allesammen tilligemed Kaldæerne som
Flygtninger stige ned i sine Lystskibe.
V. 3; 41, 14; 47, 4; 48, 17.
15. Jeg er Herren, eders Hellige,
Israels Skaber, eders Konge.
16. Saa siger Herren, som gjorde Vei
i Havet og Sti i mægtige Vande,
2 Mos. 14, 21 fg. Jos. 3, 16 fg. Es. 44, 27.
17. som lod Vogne og Heste, Hær
og Magt drage ud — tilhobe ligge de,
de staa ikke op, de ere udslukkede, som
en Tande ere de slukkede —:
18. Kommer ei de forrige Ting i Hu,
og agter ei paa det Forgangne!
19. Se, jeg gjør noget Nyt, nu skal
det spire frem; skulle I ikke erfare det?
Ja, jeg vil gjøre Vei i Ørkenen, Strømme
i øde Egne. Aab. 21, 5. Es. 41, 18.
20. Markens vilde Dyr, Schakaler og
Strudse, skulle ære mig, fordi jeg giver
Vand i Ørkenen, Strømme i øde Egne,
for at give mit Folk, mine Udvalgte, at
drikke.
21. Det Folk, jeg har dannet mig, de
skulle fortælle min Pris.
22. Men ikke mig har du paakaldt,
Jakob, saa du gjorde dig Møie for mig,
Israel!
23. Du har ikke bragt mig dine
Brændofferes Faar og ikke æret mig med
dine Slagtoffere; jeg har ikke trættet dig
med Madoffer og ikke voldt dig Møie
med Virak.
24. Du har ikke kjøbt mig Kalmus*
for Sølv og ikke mættet mig med dine
Slagtofferes Fedme; du har kun
trættet mig med dine Synder,
voldt mig Møie med dine Mis-
gjerninger. *2 Mos. 30, 23.
25. Jeg, jeg er den, som ud-
sletter dine Misgjerninger for
min Skyld, og dine Synder kom-
mer jeg ikke i Hu.
Ps. 51, 3. Es. 44, 22. Jer. 31, 34. Hebr. 8, 12.
26. Mind mig*, lader os gaa irette
med hinanden! Fortæl du, forat du kan
faa Ret! *om, hvad du har gjort for mig.
27. Din første Fader syndede, og dine
Talsmænd faldt fra mig;
28. saa vanhelligede jeg de hellige
Fyrster og hengav Jakob til Ban og
Israel til Forhaanelse.

44. Kapitel.

Nu vil dog Herren udgyde sin Aand og sin rige Velsignelse over Israel, hvorefter Hedningerne skulle omvende sig til ham og sætte en Ære i at høre med til hans Folk (1—5). Han er den eneste sande Gud, thi han alene har, hvad Israel kan bevidne, fra Arilds Tid af forudforkyndt, hvad Fremtiden skal bringe (6—8). Afgudsbillederne derimod ere unyttige Ting, og de, der forfærdige og dyrke dem, forblindede og latterlige Daarer, som skulle blive tilskamme (9—20). Dette skal Israel tage til Hjerte og vende om til Herren, som skal udslette dets Synder og forløse det (21—23). Han skal som den almægtige Gud gjøre de hedenske Spaamænd tilskamme og ved Cyrus opfylde sine Profeters Spaadomme om Jerusalems og Templets Gjenopbyggelse (24—28).

Og nu hør, Jakob, min Tjener, og Is-
rael, som jeg har udvalgt! 41, 8.
2. Saa siger Herren, som skabte dig og
dannede dig fra Moders Liv, som hjælper
dig: Frygt ikke, min Tjener, Jakob, og
Jesurun*, som jeg har udvalgt!
V. 24; 43, 1. 15; 41, 10. 13. 14. Jer. 30, 10.
*5 Mos. 32, 15.
3. Thi jeg vil udgyde Vand over det
Tørstige og Strømme over det Tørre;
jeg vil udgyde min Aand over din Sæd
og min Velsignelse over dine Spirer,
Ps. 68, 10. Es. 32, 15. Joh. 7, 38 fg. Ez. 39, 29.
Joel 3, 1 fg. Ap. G. 2, 1 fg. 17 fg. 8, 17
4. saa de voxe op som iblandt Græs,
som Piletræer ved Vandbække.
Ps. 1, 3. Jer. 17, 8. Ez. 47, 12.
5. Denne skal sige: Jeg hører Herren
til, og denne kalde sig med Jakobs Navn,
og denne skal skrive med sin Haand:

Jeg hører Herren til, og Israel skal
han bruge som Hædersnavn.
6. Saa siger Herren, Israels Konge
og hans Gjenløser, Herren, Hærskarernes
Gud: Jeg er den Første, og jeg
er den Sidste, og foruden mig
er der ingen Gud. 41, 4; 48, 12.
Aab. 1, 8; 22, 13. Es. 43, 11; 45, 5. 14. 21; 46, 9.
7. Og hvo er den, der som jeg for-
kynder, hvad der skal ske? Han kund-
gjøre og lægge frem for mig, hvad han
har forkyndt, lige siden jeg frembragte
Oldtidens Slægt! Og Fremtiden og hvad
der skal komme, — lad dem kundgjøre det!
41, 22 fg. 43, 9.
8. Frygter ikke og forfærdes ikke! Har
jeg ikke for længe siden ladet dig høre
det og forkyndt dig det? I ere mine
Vidner. Er der nogen Gud foruden mig?
Der er ingen Klippe, jeg kjender ingen.
43, 10. 12. Ps. 18, 32. 1 Kor. 8, 4.
9. De, som danne udskaarne Billeder,
ere allesammen Intet, og deres dyrebare
Billeder ere til ingen Nytte, og de, der
give dem Vidnesbyrd, se ikke og skjønne
ikke, forat de skulle vorde tilskamme.
Ps. 115, 5 fg. Es. 41, 24. Jer. 10, 14; 51, 17. 47.
10. Hvo har dannet en Gud og støbt
et Billede — til ingen Nytte?
11. Se, alle de, som holde sig til det,
skulle vorde tilskamme, og Mesterne selv
ere jo Mennesker; lad dem samle sig alle-
sammen, lad dem træde frem! De skulle
frygte, de skulle vorde tilskamme alle
tilhobe. 45, 16. Jer. 10, 14; 51, 17. 47.
12. Mesteren, som arbeider i Jern med
Meisel, han arbeider ved Kulild, og med
Hammere danner han det og arbeider
paa det med sin kraftige Arm; han
bliver ogsaa hungrig og kraftløs, han
drikker ikke Vand og bliver afmægtig.
40, 19; 41, 7.
13. Mesteren, som arbeider i Træ,
udspænder en Maalesnor, ridser det af
med en Stift, arbeider det med Høvl og
ridser det af med Passer, og han gjør
det efter en Mands Skikkelse, som et
deiligt Menneske, til at bo i et Hus.
40, 20. Jer. 10, 3 fg. Ap. G. 17, 24; 19, 24.
14. En giver sig til at fælde Cedere,
og han tager Steneg og Eg og vælger
sig ud et blandt Skovens Træer; han
planter en Furu, og Regnet bringer den
til at vokse.
15. Og saa tjener Træet Mennesket til
Brænde, og han tager deraf og varmer
sig; han tænder ogsaa Ild paa det og
bager Brød; han gjør ogsaa en Gud af
det og tilbeder, gjør et udskaaret Billede
af det og falder ned for det.
V. 19. 17; 46, 6.
16. Halvdelen af det opbrænder han
med Ild; ved Halvdelen af det æder han
Kjød, steger en Steg og mætter sig; han
varmer sig ogsaa og siger: Ah! Jeg er
bleven varm, jeg kjender Ild.
17. Og Resten af det gjør han til en
Gud, til sit udskaarne Billede; han falder
ned for det og tilbeder, og han beder
til det og siger: Frels mig, thi du er
min Gud! 42, 17.
18. De skjønne ikke og forstaa ikke; thi
han* har klinet deres Øine til, saa de
ikke se, deres Hjerter, saa de ikke forstaa.
* Gud; 6, 10.
19. Og han* tager sig det ikke til
Hjerte, og der er ingen Erkjendelse og
ingen Forstand, saa han siger: Halvdelen
af det har jeg opbrændt med Ild, jeg
har ogsaa bagt Brød over Gløderne af det,
jeg steger Kjød og æder, og Resten af det
skulde jeg gjøre til en Vederstyggelighed,
for en Træklods skulde jeg falde ned!
* Afgudsdyrkeren.
20. Hvo der finder Behag i Aske*,
ham har et bedaaret Hjerte ført vild,
og han redder ikke sin Sjæl og siger
ikke: Er det ikke Løgn, hvad jeg har i
min Høire?
Hos. 12, 2. Aab. 22, 15. * d. e. Tomhed.
21. Kom dette i Hu, Jakob! Kom de
i Hu, Israel! Thi du er min Tjener
jeg har dannet dig, du er min Tjener
Israel, du skal ikke blive glemt af mig
V. 1. 2; 49, 14. 15
22. Jeg udsletter dine Over
trædelser som en Taage og din
Synder som en Sky; vend om ti
mig, thi jeg gjenløser dig!
1, 18; 43, 25; 31,
23. Jubler, I Himle! Thi Herre
gjør det. Raaber med Fryd, I Jorden
Dybder! Bryder ud, I Bjerge, i Jube
Skoven og hvert Træ i den! Thi Herre
gjenløser Jakob, og paa Israel vil ha
aabenbare sin Herlighed. 49, 13; 55, 1
Ps. 66, 1 fg. 96, 10 fg. 98, 7 fg. Es. 35, 1
24. Saa siger Herren, din Gjenløse
han, som dannede dig fra Moders Li
Jeg er Herren, som gjør Alting, so
udspændte Himmelen alene, som udstra
Jorden (hvo var med mig?),
5 Mos. 32, 6. Es. 40, 22; 45, 12. Ps. 104, 2.
25. som gjør Snakkernes Tegn til Int
og Spaamændene til Daarer, som driv

e Vise tilbage og gjør deres Vidskab til
aarskab, 29, 14. 1 Kor. 1, 19. 20.
26. som stadfæster sin Tjeners Ord og
ldbyrder sine Sendebuds Raad*, som
ger til Jerusalem: Det skal beboes, og
l Judas Stæder: De skulle opbygges,
ets Ruiner vil jeg reise,
*d. e. sine af Profeterne forkyndte Raadslutninger.
27. som siger til Dybet: Bliv tørt,
ne Strømme vil jeg udtørre,
2 Mos. 14, 22. Jos. 3, 16. Es. 43, 16.
28. som siger til Cyrus: Min Hyrde!
g al min Vilje skal han fuldbyrde, idet
n siger til Jerusalem: Det skal opbygges,
Templet skal vorde grundlagt.
2 Krøn. 36, 22. 23. Esr. 1, 1 fg. 5, 13. Es. 45, 13.

45. Kapitel.

Herren vil give Cyrus Magt over Folk og
nger for Israels Skyld, og forat baade Cyrus
v og alle Folk paa Jorden skulle erkjende, at
n er den eneste sande Gud, fra hvem Lykke og
ykke kommer; Jorden skal da blive fuld af Frelse
Retfærdighed (1—8). De, som mestre og laste
rrens Styrelse, ere formastelige Daarer. Ham
l man overlade Omsorgen for sit Folk; han skal
e Cyrus Seier og lade ham gjenopbygge Jeru-
em og sende Israel hjem igjen (9—13). Folkene
lle slutte sig til Israel i Erkjendelsen af, at den
nde Gud alene findes hos det; Afgudsdyrkerne
lle gaa tilgrunde, medens Israel bliver frelst
evig Tid (14—17). Derpaa, at Herren har
yldt de Forjættelser, han har givet Israel,
lle Hedningerne kjende, at han alene er Gud, og
ledes skal hans urokkelige Vilje ske, at alle
ennesker engang skulle bøie Knæ for ham (18—25).

Saa siger Herren til sin Salvede, til
Cyrus, hvis høire Haand jeg har
ebet for at kaste Hedningefolk ned for
ns Aasyn og løse Bæltet fra Kongers
nder, for at aabne Døre for hans
syn, og forat ingen Porte skulle kunne
ldes lukkede: 44, 28.
2. Jeg vil gaa frem for dit Aasyn,
Bakker vil jeg jævne; Døre af Kobber
jeg sønderbryde, og Bomme af Jern
jeg sønderhugge.
3. Og jeg vil give dig Skatte, som
skjulte i Mørket, og Klenodier, som
gjemte paa lønlige Steder, forat du
a erkjende, at jeg er Herren, som
dte dig ved Navn, Israels Gud. 43, 1.
4. For Jakobs, min Tjeners, og for
raels, min Udvalgtes, Skyld kaldte jeg
g ved Navn, gav jeg dig Hædersnavn,
dog du ikke kjendte mig. 44, 5.
5. Jeg er Herren, og Ingen ydermere;
foruden mig er der ingen Gud. Jeg
omgjordede dig, endog du ikke kjendte
mig, 5 Mos. 32, 39.
Es. 37, 16; 43, 10. 11; 44, 6. 8; 46, 9.
6. forat man fra Solens Opgang og
fra dens Nedgang skal erkjende, at der er
Ingen foruden mig; jeg er Herren, og
Ingen ydermere, 59, 19. Mal. 1, 11.
7. den, som danner Lys og skaber
Mørke, som gjør Fred og skaber Ulykke;
jeg, Herren, gjør alt dette. 1 Mos. 1, 3.
2 Kor. 4, 6. Es. 31, 2. Am. 3, 6. Mika 1, 12.
8. Drypper, I Himle, fra oven, og fra
Skyerne nedstrømme Retfærdighed! Jor-
den skal oplade sig og bære Frelses Frugt,
og Retfærdighed skal den lade fremspire
tillige. Jeg, Herren, jeg skaber det.
Ps. 85, 12. Hos. 10, 12.
9. Ve den, som trætter med den, der
dannede ham, et Skaar blandt andre
Skaar af Jord! Kan Leret sige til ham,
som danner det: Hvad gjør du? Og kan
dit Verk sige om dig: Han har ingen
Hænder? 1 Sam. 2, 10. Jer. 18, 6.
Rom. 9, 20. 21. Dan. 4, 35.
10. Ve den, som siger til sin Fader:
Hvorfor avler du? og til Kvinden:
Hvorfor føder du?
11. Saa siger Herren, Israels Hellige,
og han, som dannede ham: Spørger mig
om de kommende Ting! Lader mig raade
over mine Børn og over mine Hænders
Verk! 44, 21. 24.
12. Jeg har gjort Jorden, og Menne-
skene har jeg skabt paa den; mine
Hænder er det, som have udspændt Him-
melen, og al dens Hær har jeg frembragt.
40, 28; 42, 5; 44, 24. Jer. 10, 12. Ps. 33, 6; 104, 2.
13. Jeg har opvakt ham* i Retfærd,
og alle hans Veie vil jeg jævne; han
skal opbygge min Stad og løslade mine
Bortførte, ikke for Betaling og ikke for
Skjenk, siger Herren, Hærskarernes Gud.
*Cyrus; V. 1.
14. Saa siger Herren: Ægyptens
Erhverv og Ætiopiens Vinding og Sa-
bæerne, de høie Mænd, til dig skulle de
gaa over, og dig skulle de tilhøre, dig
skulle de følge, i Lænker gaa over, og
for dig skulle de nedbøie sig, dig skulle
de bønfalde og sige: Kun hos dig er Gud
og der er ingen ydermere, ingen Gud.
43, 3; 44, 6. 8; 45, 5.
15. Sandelig, du er en Gud, som
skjuler sig, du Israels Gud, du Frelser!
Job 11, 7. Rom. 11, 33 fg.
16. De blive beskjæmmede, ja tilskamme

allesammen; de gaa alle tilhobe bort med Skjændsel, Afgudsbilledernes Mestere.
42, 17; 44, 9. 11.

17. Israel bliver frelst ved Herren med en evig Frelse; I skulle ikke vorde beskjæmmede og ikke vorde tilskamme i al Evighed. Hebr. 9, 12.

18. Thi saa siger Herren, som skabte Himmelen (han er Gud), som dannede Jorden og gjorde den (han grundfæstede den, ikke til at være øde skabte han den, til at beboes dannede han den): Jeg er Herren, og Ingen ydermere.
1 Mos. 1, 1. Ps. 146, 6. Es. 44, 24. Ap. G. 4, 24; 14, 15; 17, 24 fg.

19. Ikke i Løndom har jeg talt, paa et Sted i et mørkt Land; jeg har ikke sagt til Jakobs Afkom: Søger mig uden Nytte! Jeg, Herren, taler Retfærdighed, forkynder Retvished. 48, 16. Joh. 18, 20.

20. Forsamler eder og kommer, træder hid tilhobe, I Undkomne af Hedningefolkene! De vide Intet, de, som bære sine Træbilleder og bede til en Gud, som ikke kan frelse.
43, 9 fg. 5 Mos. 32, 37. 38. Dom. 10, 14. 1 Sam. 12, 21. Jer. 2, 28; 11, 12. Es. 46, 7.

21. Melder og siger frem! Ja, lad dem raadslaa tilhobe! Hvo har kundgjort dette fra fordums Tid, forkyndt det for længe siden? Mon ikke jeg, Herren? Og der er ingen Gud ydermere foruden mig; en retfærdig og frelsende Gud er der ikke foruden mig.

22. Vender eder til mig, og vorder frelste, alle Jordens Ender! Thi jeg er Gud, og Ingen ydermere.
Ps. 22, 28. Es. 49, 6.

23. Ved mig har jeg svoret, Retfærdighed er udgangen af min Mund, et Ord, som ikke skal vende tilbage: For mig skal hvert Knæ bøie sig, mig skal hver Tunge tilsværge Troskab. Hebr. 6, 13. Rom. 14, 11. Fil. 2, 10 fg. Es. 19, 18. Zef. 3, 9.

24. Kun i Herren, skal man sige om mig, er Retfærdighed og Styrke; til ham skal man komme, og tilskamme skulle alle de blive, som brænde af Harme mod ham.

25. I Herren skulle de retfærdiggjøres og rose sig, al Israels Afkom. Jer. 4, 2.

46. Kapitel.

Babels Guder skulle falde, og deres Billeder bæres bort af Dyr (1. 2). Israel, som dets Gud fra Begyndelsen af har baaret og fremdeles skal bære, skal derfor vogte sig for Afgudsdyrkelsens Daarlighed (3—7). De iblandt Folket, som helde til Frafald fra Herren, skulle ihukomme Alt, hva[d] han fra Arilds Tid har gjort for det, og særlig, at han længe forud har forkyndt Cyrus's Komm[e] og nu ladet ham komme (8—11), og de ibland[t] det, som ikke ville tro paa dets Frelse, skulle vide at den er nær forhaanden (12. 13).

Bel* segner, Nebo* falder om; dere[s] Billeder overgives til Dyrene o[g] Fæet; de, som I bare**, lægges som e[n] Byrde paa de trætte Lastdyr.
*to af Babels Afguder; Jer. 50, 2. **45, 20

2. De falde om, segne tilhobe, kunn[e] ikke redde Byrden, og selv gaa de bor[t] i Fangenskab. Jer. 48, 7; 49,

3. Hører paa mig, I af Jakobs Hu[s] og alle I, som ere blevne tilovers [a]f Israels Hus, I, som ere lagte paa mi[g] fra Moders Liv, som ere baarne af mi[g] fra Moders Skjød,
5 Mos. 32, 11. Ps. 22, 10; 71,

4. og indtil eders Alderdom er jeg de[n] Samme, og indtil de graa Haar vil je[g] bære eder; jeg har gjort det, og jeg v[il] fremdeles opløfte, og jeg vil bære og redd[e].
2 Mos. 19, 4. 5 Mos. 1, 31. Ps. 71, 18. Es. 63,

5. Med hvem ville I ligne mig [o]g stille mig sammen og sammenligne mi[g], at vi skulde være lige?
40, 18. 25. Ap. G. 17, 2

6. De ryste Guld ud af Pungen [o]g veie Sølv med Vegten, leie en Gul[d]smed, som skal gjøre det til en Gud, s[om] de kunne falde ned og tilbede;
40, 19; 44, 12. Dom. 17, 4. Jer. 10, 3.

7. de løfte ham op, de bære ham p[aa] Skulderen og sætte ham paa hans Plad[s], og han staar der, viger ikke fra sit Ste[d]; om ogsaa Nogen raaber til ham, svar[er] han ikke, redder ham ikke af Nød.
45, 20. Jer. 10, 5. 1 Kong. 18, 27 fg. Ps. 115, 4

8. Kommer dette i Hu og vorder fast! Tager det til Hjerte, I Overtrædere!

9. Kommer de forrige Ting fra gamm[el] Tid i Hu, at jeg er Gud, og Ingen yde[r]mere, at jeg er Gud, og der er Ing[en] som jeg, 41, 22; 42, 9; 43, 18; 45

10. jeg, som fra Begyndelsen forkyn[der] Enden og fra fordums Tid, hvad [der] ikke er skeet, jeg, som siger: Mit R[aad] skal vorde fuldbyrdet, og Alt, hvad m[ig] behager, vil jeg gjøre, 4

11. jeg, som kalder fra Østen [en] Rovfugl, fra et fjernt Land en Ma[nd], som skal fuldbyrde mit Raad; jeg [har] baade talt det og vil lade det kom[me], jeg har beredt det, jeg vil ogsaa gjøre [det].

12. Hører paa mig, I stærke Aander,
I, som ere langt borte fra Retfærdighed!
13. Jeg lader min Retfærdighed komme
nær, den er ikke langt borte, og min
Frelse tøver ikke, og jeg giver Frelse paa
Zion, min Herlighed til Israel.
Ps. 98, 2. Es. 56, 1; 62, 1. Luk. 2, 30 fg.

47. Kapitel.

Babel skal miste al sin Herlighed og styrtes
Elendighed og Skjændsel til Straf for sin
(U)barmhjertighed imod Guds Folk og sit Hovmod
(1—7). Denne Dom formaar det ikke at afvende
(v)ed sine Trolddoms- og Stjernetyder-Kunster
(8—15).

Stig ned og sæt dig i Støvet, du
Jomfru, Babels Datter! Sæt dig
(p)aa Jorden uden Trone, du Kaldæernes
(D)atter! Thi man skal ei mere kalde dig
(d)en Blødagtige og den Kjælne.
Jer. 13, 18. Job 2, 8.
2. Tag fat paa Kværnen og mal Mel,
(l)aa op dit Slør, løft Slæbet op, gjør
(B)enet bart, vad over Floder!
2 Mos. 11, 5. Dom. 16, 21.
3. Din Blusel skal vorde blottet, og
(d)in Skam vorde seet; Hevn vil jeg tage
(o)g ikke spare noget Menneske.
3, 17. Ez. 16, 37; 23, 29. Hos. 2, 10. Nah. 3, 5.
4. Vor Gjenløser — hans Navn er
(H)erren, Hærskarernes Gud, Israels
(H)ellige. 43, 14.
5. Sid taus og gak ind i Mørket, du
(K)aldæernes Datter! Thi man skal ikke
(m)ere kalde dig Rigernes Dronning.
6. Jeg var vred paa mit Folk, van-
(h)elligede min Arv og gav dem i din Haand;
(d)u viste dem ikke Barmhjertighed, paa
(O)ldingen lod du dit Aag tynge svart.
Ps. 60, 3; 74, 1. 7. Begr. 2, 2. Sak. 1, 2. 12.
7. Og du sagde: Til evig Tid skal
(je)g være Dronning, saa du ikke lagde
(D)ette* paa Hjerte, ikke tænkte paa, hvad
(E)nden derpaa skulde blive.
Aab. 18, 7. 8. *V. 6.
8. Saa hør nu dette, du Vellystige,
(so)m sidder saa tryg, som siger i dit
(H)jerte: Jeg og Ingen ydermere! Jeg
(sk)al ikke sidde som Enke og ikke vide af
(a)t være barnløs!
9. Men begge disse Ting skulle komme
(ov)er dig i et Øieblik, paa een Dag,
(b)aade Barnløshed og Enkestand; i fuldt
(M)aal komme de over dig trods dine
(T)rolddomskunsters Mangfoldighed, trods
(d)ine Besværgelsers store Mængde.
V. 12. Dan. 2, 2.
10. Og du forlod dig paa din Ond-
skab, du sagde: Der er Ingen, som ser
mig. Din Visdom og din Vidskab, den
har forført dig, saa du sagde i dit
Hjerte: Jeg og Ingen ydermere!
11. Saa skal der da komme over dig
en Ulykke, som du ikke skal skjønne at
bortmane, og en Fordærvelse skal falde
paa dig, som du ikke skal magte at afvende
ved noget Sonoffer, og der skal plud-
selig komme over dig en Ødelæggelse,
som du ikke ved om.
12. Staa dog frem med dine Besvær-
gelser og med dine Trolddomskunsters
Mangfoldighed hvormed du har gjort
dig Møie fra din Ungdom af! Kanske du
kunde hjælpe dig dermed, kanske du kunde
skræmme det bort. V. 9.
13. Du har trættet dig ud med dine
mange Anslag; lad dem dog staa frem
og frelse dig, de, som have inddelt Him-
melen, som beskue Stjernerne, som hver
Maaned kundgjøre Ting, der skulle komme
over dig! Dan. 4, 6. 7.
14. Se, de ere som Halm, Ild op-
brænder dem, de kunne ikke redde sit eget
Liv fra Luens Magt; der er ingen Glød
at varme sig ved, ingen Ild at sidde for.
5, 24; 40, 24.
15. Saaledes gaar det dig med dem,
som du har gjort dig Møie for; de, som
handlede med dig fra din Ungdom af.
de fare hid og did, hver til sin Kant;
der er Ingen, som frelser dig.

48. Kapitel.

Israel, som tilbeder Herren, omend ikke i Oprig-
tighed, skal som hans Folk høre paa, hvad han vil
sige det (1. 2). Han har længe forud forkyndt
dem, hvad der skulde komme, og saa pludselig ladet
det ske, forat de ikke skulde tilskrive sine Afguder
det, og han forkynder dem nu noget Nyt, forat de
ikke skulle sige, at de allerede forud kjende det; thi
de ere et forstokket og troløst Folk; kun for sin
egen Æres Skyld er det, han ikke har tilintetgjort
det, men vil opfylde sine Forjættelser (3—11).
Det skal vide, at det er ham og ingen Afgud, som
for længe siden aabenlyst har forud forkyndt og
sat i Verk, hvad der nu er skeet og endnu skal ske,
Cyrus's Seire og Babels Undergang ved ham.
Nu har han sendt sin Profet med nyt Budskab
(12—16). Gid Israel vilde lytte til Herrens
Ord! Da skulde det blive rigelig velsignet (17—19).
Herren vil i Naade føre det ud af Babel og vel
frem gjennem Ørkenen; for de Ugudelige gives
der dog ingen Fred (20—22).

Hører dette, I af Jakobs Hus, I, som
kaldes med Israels Navn og ere
oprundne af Judas Kilde, som sværge ved

Herrens Navn og prise Israels Gud, men
ikke i Sandhed og ikke i Retskaffenhed!
Jer. 4, 2.
2. Thi efter den hellige Stad kalde de
sig, og paa Israels Gud stole de*, paa
ham, hvis Navn er Herren, Hærskarernes
Gud.
*Mika 3, 11.
3. Det Forrige* har jeg for længe
siden forkyndt, og af min Mund udgik
det, og jeg lod dem høre det; pludselig
gjorde jeg det, og det kom. *46, 9. 10.
4. Efterdi jeg vidste, at du er haard,
og din Nakke en Jernsene, og din Pande
af Kobber, 2 Mos. 32, 9. 2 Kong. 17, 14.
Jer. 5, 3; 6, 28. Ez. 2, 4; 3, 7. Sak. 7, 12.
Ap. G. 7, 51.
5. saa forkyndte jeg dig det for længe
siden; før det kom, lod jeg dig høre det,
forat du ikke skulde sige: Mit Gude-
billede har gjort det, og mit udskaarne
og mit støbte Billede har bragt det
tilveie.
6. Du har hørt det; se det nu alt-
sammen! Og I, maa I ikke bekjende det?
Jeg lader dig høre Nyt fra nu af, hvad
der har været gjemt i Løn, og hvad du
ikke har vidst.
7. Nu er det skabt, og ikke for længe
siden, og før idag havde du ikke hørt
det, forat du ikke skulde sige: Se, jeg
vidste det.
8. Hverken har du hørt det, eller har
du faaet det at vide, heller ikke er dit
Øre for længe siden blevet opladt; thi
jeg vidste, at du er troløs og bleven
kaldt en Overtræder fra Moders Liv af.
B. 1. 4.
9. For mit Navns Skyld er jeg lang-
modig, og for min Æres Skyld lægger
jeg Baand paa mig, dig til Baade, for
ikke at udrydde dig.
10. Se, jeg lutrer dig, men ikke som
Sølv*; jeg prøver dig i Elendigheds
Ovn**.
*ikke saa strengt som Sølv; Ps. 12, 7.
**d. e. ved haarde Tugtelser, uden at udrydde
dig; Ordsp. 17, 3. 1 Pet. 1, 7.
11. For min Skyld, for min Skyld
gjør jeg det; thi hvorledes skulde jeg
lade mit Navn vorde vanhelliget? Og
min Ære giver jeg ikke nogen Anden.
4 Mos. 14, 15. 16. 5 Mos. 9, 28. Es. 42, 8.
12. Hør paa mig, Jakob, og Israel,
min Kaldede! Jeg er det, jeg er den
Første, jeg er ogsaa den Sidste. 41, 4.
13. Min Haand har ogsaa grundfæstet
Jorden, og min Høire har udspændt
Himmelen; jeg kalder paa dem, de staa
der tilhobe.
40, 12. 28; 44, 24. Ps. 33, 9; 119, 91.
14. Forsamler eder allesammen og
hører: Hvo iblandt dem* har forkyndt
dette? — Han, som Herren elsker**, skal
fuldbyrde hans Vilje paa Babel og vise
hans Magt paa Kaldæerne.
*Afguderne. **Cyrus; 44, 28.
15. Jeg, jeg har talt; jeg har ogsaa
kaldet ham, jeg har ladet ham komme,
og han har Lykke paa sin Vei.
16. Kommer nær til mig, hører dette!
Fra Begyndelsen af har jeg ikke talt i
Løndom; fra den Tid af, det skede, er
jeg der*. Og nu har den Herre Herre
sendt mig** og sin Aand. 45, 19. Joh. 18, 20
*fra den Tid, det Forkyndte begyndte at op-
fyldes, var jeg virksom tilstede derved.
**d. e. Profeten.
17. Saa siger Herren, din Gjenløser
Israels Hellige: Jeg er Herren, din
Gud, som lærer dig at gjøre, hvad der
er dig til Baade, som fører dig paa
den Vei, du skal gaa.
41, 14; 43, 14. Ps. 25, 12; 32, 8
18. Gid du vilde agte paa mine
Bud! Da skulde din Fred vorde
som en Flod, og din Retfærdig-
hed som Havets Bølger;
19. da skulde din Sæd vorde som
Sand, og dit Livs Afkom som Sandkorn;
dens Navn skulde ikke udryddes og ikke
udslettes for mit Aasyn.
1 Mos. 22, 17; 28, 14; 32, 12. 1 Kong. 4, 2[illegible]
20. Drager ud af Babel, flyr fra Kal-
dæerne! Forkynder dette, lader det høre
med Jubelrøst, udbreder det indtil Jor-
dens Ende, siger: Herren har gjenløst sin
Tjener Jakob! 52, 1[illegible]
Jer. 50, 8; 51, 6. 45. Sak. 2, 11. Aab. 18, [illegible]
21. Og de lide ingen Tørst; gjennem
Ørkenen fører han dem, Vand af Klippe
lader han rinde for dem; han kløver
Klippen, og der flyder Vand.
2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11. 5 Mos. 8, 1[illegible]
Ps. 78, 15. 16; 105, 41; 114, 8. 1 Kor. 10, [illegible]
22. Der er ingen Fred, siger
Herren, for de Ugudelige.
57, 21. Jer. 16, [illegible]

49. Kapitel.

Messias, som er kaldet og udrustet til at va[illegible]
Herrens Tjener, men forgjæves har arbeidet blan[illegible]
Israel og er bleven foragtet og mishandlet, [illegible]
ikke blot opreise Israel, men ogsaa vorde He[illegible]
ningernes Lys og Verdens Frelse og blive h[illegible]
ophøiet og forherliget (1—7). Guds Folk skal f[illegible]
løses af ham og under Guds Beskyttelse og Forsø[illegible]

samles fra alle Jordens Lande, hvorover Himmel og Jord skal juble (8—13). Zion skal erfare, at dets Herre ingenlunde har glemt det, men at han med mere end moderlig Kjærlighed forbarmer sig over det og formerer og forherliger det (14—23). Det fangne Israel skal udrives af Fiendernes Vold, og disse faa sin Straf (24—26).

Hører paa mig, I Øer, og giver Agt,
I Folk fra det Fjerne! Herren har
kaldet mig fra Moders Liv af, han har
nævnt mit Navn fra min Moders Skjød.
Jer. 1, 5. Luk. 1, 30 fg.
2. Og han har gjort min Mund som
et skarpt Sverd, skjult mig i sin Haands
Skygge, og han har gjort mig til en
blank Pil, gjemt mig i sit Kogger.
Aab. 1, 16; 2, 12. 16; 19, 15. 21.
Hebr. 4, 12. Es. 51, 16.
3. Og han sagde til mig: Du er min
Tjener, du er Israel, paa hvem jeg vil
aabenbare min Herlighed.
42, 1; 44, 23. Joh. 17, 4.
4. Og jeg, jeg sagde: Forgjæves har
jeg arbeidet mig træt, og til ingen Nytte
har jeg fortæret min Kraft; dog, min
Ret er hos Herren, og min Løn hos
min Gud.
5. Og nu siger Herren, som fra Moders
Liv har dannet mig til en Tjener for
sig, for at føre Jakob tilbage til ham,
og forat Israel skal blive samlet til
ham, og jeg er æret i Herrens Øine, og
min Gud er bleven min Styrke, —
6. han siger: Det er for ringe, at
du er mig en Tjener for at op-
reise Jakobs Stammer og føre de
Bevarede af Israel tilbage; saa
vil jeg da gjøre dig til Hed-
ningernes Lys, forat min Frelse
maa være indtil Jordens Ende.
42, 6; 45, 22; 60, 3. Hagg. 2, 7. Ap. G. 13, 47.
Luk. 2, 32.
7. Saa siger Herren, Israels Gjen-
løser, dets Hellige, til ham, som er for-
agtet af hver Sjæl, til ham, som vækker
Folks Afsky, til ham, som er Herskeres
Tjener: Konger skulle se det og reise sig,
Fyrster skulle se det og kaste sig ned, for
Herrens Skyld, som er trofast, for Is-
raels Helliges Skyld, som udvalgte dig.
43, 14; 53, 3; 52, 14. 15.
8. Saa siger Herren: I den behagelige
Tid bønhører jeg dig, og paa Frelsens
Dag hjælper jeg dig, og jeg vil bevare
dig og gjøre dig til en Pakt for Folket,
forat du skal bringe Landet paa Fode,
udskifte øde Arvelodder,
2 Kor. 6, 2. Es. 42, 6. Luk. 4, 18. 19.
9. sige til de Bundne: Gaar ud! —
til dem, som ere i Mørket: Kommer frem
for Lyset! Paa Veiene skulle de græsse,
og paa alle bare Høie skal der være
Græsgang for dem. 61, 1.
10. De skulle ikke hungre og ikke tørste,
og hverken det glødende Sandhav eller
Solen skal skade dem; thi deres For-
barmer skal føre dem og lede dem til
Vandkilder, Aab. 7, 16. 17. Ps. 121, 6; 23, 2.
11. og jeg vil gjøre alle mine Bjerge
til Veie, og mine banede Veie skulle
forhøies.
12. Se, disse komme langt borte fra,
og se, disse komme fra Norden og fra
Vesten, og disse fra Sinims Land.
43, 6; 30, 4.
13. Jubler, I Himle, og fryd dig, du
Jord! I Bjerge, udbryder i Frydesang!
Thi Herren trøster sit Folk, og over sine
Elendige forbarmer han sig.
44, 23. Ps. 69, 35; 96, 11; 98, 4. Aab. 12, 12.
14. Zion sagde: Herren har forladt
mig, og Herren har glemt mig.
Ps. 13, 2; 42, 10. Es. 60, 15; 62, 4. Jer. 8, 19 fg.
15. Glemmer vel en Kvinde sit
diende Barn, saa hun ikke for-
barmer sig over sit Livs Søn? —
Om end de glemme, saa glemmer
jeg dog ikke dig. 1 Kong. 3, 26. Ps. 9, 13.
16. Se, i begge mine Hænder har
jeg tegnet dig, dine Mure staa altid
for mig.
17. Dine Børn komme i Hast; de, som
nedbrøde dig og ødelagde dig, de skulle
drage ud fra dig.
18. Opløft dine Øine trindt omkring
og se! De samle sig allesammen, de komme
til dig. Saasandt jeg lever, siger Herren,
du skal iføre dig dem allesammen som
en Prydelse og binde dem om dig som
en Brud; 60, 4.
19. thi dine Ruiner og dine øde Steder
og dit nedbrudte Land, — sandelig, nu
skal du være for trang for Indbyggerne,
og dine Ødelæggere skulle være langt borte.
20. Endnu skulle Børnene fra din
Barnløsheds Dage sige for dine Øren:
Stedet er mig for trangt; flyt dig for
mig, forat jeg kan faa bo! 54, 1 fg.
21. Og du skal sige i dit Hjerte: Hvo
har født mig disse? Jeg var jo barnløs
og ufrugtbar, landflygtig og forskudt. Og
hvo har opfostret disse? Se, jeg var jo
enlig tilbage. Hvor vare da disse?
22. Saa siger den Herre Herre: Se, jeg

vil løfte min Haand til Hedningerne og reise mit Banner for Folkene, og de skulle bringe dine Sønner ved Barmen, og dine Døtre skulle bæres paa Skulderen.
13, 2; 62, 10. Jer. 50, 2.

23. Og Konger skulle være dine Fosterfædre, og deres Fyrstinder dine Ammer; paa sit Ansigt skulle de kaste sig til Jorden for dig, og dine Fødders Støv skulle de slikke, og du skal kjende, at jeg er Herren, og at de, som bie efter mig, ikke skulle vorde tilskamme.
Ps. 72, 9. Es. 60, 14. 16. Mika 7, 17. Ps. 2, 12; 25, 3. Es. 40, 31; 45, 17. Rom. 9, 33.

24. Kan man vel fratage en Vældig hans Bytte, eller kunne en Retfærdigs* Fanger undkomme?
*d. e. en retmæssig Eiers; Jer. 25, 9; 27, 5—8.

25. Ja! Thi saa siger Herren: Baade skulle den Vældiges Fanger tages fra ham, og Voldsmandens Bytte undkomme, og med din Modpart vil jeg gaa irette, og dine Børn vil jeg frelse.
Luk. 11, 22. Ps. 35, 1. Es. 47, 6.

26. Og jeg vil lade dine Undertrykkere æde sit eget Kjød, og af sit eget Blod skulle de blive drukne som af Most; og alt Kjød skal kjende, at jeg, Herren, er din Frelser, og Jakobs Vældige din Gjenløser.
51, 23; 37, 20. Ez. 21, 5; 38, 23.

50. Kapitel.

Herren har vel nu forstødt sit Folk for dets Synders Skyld, men ikke aldeles; han, den Almægtige, baade kan og vil tage sig af det igjen og frelse det (1—3). Messias vidner om, at han i villig Lydighed har fulgt Herrens Kald, forkyndt hans Ord og taalt Lidelser og Forsmædelser i fast Tillid til ham, og trøster sig med, at han fremdeles vil hjælpe ham og tilintetgjøre alle hans Fiender (4—9); han formaner de Gudfrygtige til i Nød og Fristelse at forlade sig fast paa Herren og forkynder de Ugudelige, som ville hjælpe sig selv, at de kun ville berede sig Fordærvelse (10. 11).

Saa siger Herren: Hvor er dog eders Moders Skilsmissebrev, hvormed jeg har jaget hende bort? Eller hvo af dem, som have Noget at kræve af mig, er det, til hvem jeg har solgt eder? Se, for eders Misgjerningers Skyld ere I blevne solgte, og for eders Overtrædelsers Skyld er eders Moder bleven jaget bort.
5 Mos. 24, 1. 4. Jer. 3, 1. 8. 2 Kong. 4, 1. Matt. 18, 25. Jer. 2, 19.

2. Hvorfor kom jeg, og der var Ingen tilstede? Hvorfor raabte jeg, og der var Ingen, som svarede? Er min Haand for kort til at forløse, eller er der ingen Kraft hos mig til at redde? Se, ved min Trusel udtørrer jeg Havet, gjør jeg Floder til en Ørk, saa deres Fiske stinke, fordi der intet Vand er, og dø af Tørst;
4 Mos. 11, 23. Es. 59, 1. 2 Mos. 14, 22. Es. 42, 15; 51, 10.

3. jeg klæder Himmelen i Sort og indhyller den i Sørgedragt. 13, 10.
2 Mos. 10, 22. Matt. 24, 29; 27, 45. Aab. 6, 12.

4. Den Herre Herre har givet mig Lærtes Tunge, forat jeg skal vide at kvæge den Mødige med et Ord; han vækker hver Morgen, han vækker mit Øre, forat jeg skal høre ligesom de, der ere lærte.
Joh. 8, 28; 6, 68; 7, 46. Matt. 7, 28. 29.

5. Den Herre Herre har aabnet mit Øre, og jeg var ikke gjenstridig, jeg veg ikke tilbage. Ps. 40, 9.

6. Min Ryg gav jeg hen til dem, som sloge, og mine Kinder til dem, som rykkede mig i Skjægget; mit Aasyn skjulte jeg ikke for Haan og Spyt.
Matt. 26, 67. Luk. 22, 63 fg.

7. Men den Herre Herre vil hjælpe mig; derfor bliver jeg ikke tilskamme, derfor har jeg gjort mit Aasyn som den haarde Sten, og jeg ved, at jeg ikke skal blive beskjæmmet.

8. Han er nær, som retfærdiggjør mig; hvo vil gaa irette med mig? Lader os staa frem med hinanden! Hvo er min Modpart? Han komme hid til mig!
Rom. 8, 33.

9. Se, den Herre Herre vil hjælpe mig; hvo er den, som vil domfælde mig? Se, de skulle allesammen ældes som et Klædebon; Møl skal fortære dem.
Rom. 8, 34. Ps. 102, 27. Es. 51, 6. 8.

10. Hvo er der iblandt eder, som frygter Herren, som hører paa hans Tjeners Røst? Naar han vandrer i Mørke, og intet Lys skinner for ham, saa forlade han sig paa Herrens Navn og stole paa sin Gud! Ps. 25, 12 fg.
Jer. 25, 4. Dan. 9, 6. Begr. 3, 2. 6.

11. Se, alle I, som tænde Ild, som væbne eder med Brandpile! Vandrer kun i eders Ilds Lys og iblandt de Brandpile, I have tændt! — Fra min Haand skal dette vederfares eder: I Pine skulle I komme til at ligge. 1, 31.

51. Kapitel.

De, som søge Herren, skulle sætte sin Lid til hans evige Naade. Han, som gjorde den ene Abraham til et stort Folk, vil igjen opreise det ødelagte Zion, gjøre Hedningefolkene delagtige i

den sande Gudserkjendelse og tilintetgjøre sit Folks Fiender, som kun ere skrøbelige Mennesker (1—8). Folket beder Herren frelse det, som i gamle Dage (9—11). Herren, dets Trøster, svarer med at bebreide det dets Menneskefrygt, men lover tillige som den Almægtige snart at ville frelse det og (gjennem Messias) skabe en ny Himmel og en ny Jord (12—16). Herren, som har ladet Jerusalem drikke sin Vredes Bæger, vil nu række dette til dets Fiender (17—23).

Hører paa mig, I, som jage efter Retfærdighed, I, som søge Herren! Skuer hen til den Klippe, af hvilken I ere udhugne, og til den Brøndhule, af hvilken I ere udgravne! 48, 1. Ps. 68, 27.
2. Skuer hen til Abraham, eders Fader, og til Sara, som fødte eder! Thi da han endnu kun var een, kaldte jeg ham, og jeg velsignede ham og mangfoldiggjorde ham; 1 Mos. 17, 5. 6. Rom. 4, 11. 1 Mos. 12, 1 fg. Jos. 24, 3. Ez. 33, 24.
3. thi Herren trøster Zion, trøster alle dets Ruiner og gjør dets Ørken lig Eden og dets øde Mark lig Herrens Have; Fryd og Glæde skal findes der, Taksigelse og Psalmesang. 61, 2. 3. 1 Mos. 2, 8.
4. Giver Agt paa mig, mit Folk! Vend Øret til mig, du min Menighed! Thi Lov skal udgaa fra mig, og min Ret vil jeg fastsætte til et Lys for Folkeslag.
5. Nær er min Retfærdighed, udgangen er min Frelse, og mine Arme skulle dømme Folkeslag; paa mig skulle Øer vente, og paa min Arm skulle de bie.
6. Opløfter til Himlene eders Øine, og skuer til Jorden herneden! Thi Himlene skulle bortveires som Røg, og Jorden skal ældes som et Klædebon, og de, som bo paa den, skulle dø som Myg; men min Frelse skal være evindelig, og min Retfærdighed skal ikke brydes. Ps. 102, 27. Es. 50, 9. Luk. 21, 33.
7. Hører paa mig, I, som kjende Retfærdighed, du Folk, i hvis Hjerte min Lov er! Frygter et Menneskers Haan, og ræddes ikke for deres Smædeord! Ps. 37, 31; 40, 9. Matt. 5, 11.
8. Thi Møl skal fortære dem som et Klædebon, og Mark skal fortære dem som Uld; men min Retfærdighed skal være evindelig, og min Frelse fra Slægt til Slægt.
9. Vaagn op, vaagn op, ifør dig Styrke, du Herrens Arm! Vaagn op, som i gamle Dage, i Fortids Slægter! Var det ikke dig, som fældede Overmodet*, som gjennemborede Havuhyret? *Egypten. 2 Mos. 14, 14; 6, 6; 15, 12. Ps. 74, 13. 14; 89, 11. Es. 27, 1; 30, 7. Ez. 29, 3 fg.
10. Var det ikke dig, som udtørrede Havet, den store Afgrunds Vande, som gjorde Havets Dyb til en Vei, saa de Gjenløste kunde gaa gjennem det? 2 Mos. 14, 21 fg. Ps. 66, 6
11. Saa skulle Herrens Forløste vende tilbage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde er der over deres Hoved; Fryd og Glæde skulle de naa, Sorg og Suk skulle fly. 35, 10; 62, 12; 61, 7; 66, 14. Joh. 16, 22. Aab. 21, 4.
12. Jeg, jeg er den, som trøster eder; hvo er du, at du frygter for et Menneske, som skal dø, og for et Menneskebarn, der skal blive som Græs, Ps. 56, 5; 118, 6. Matt. 10, 28. Hebr. 13, 6. 1 Pet. 1, 24. Es. 40, 6.
13. og at du glemmer Herren, din Skaber, som udspændte Himmelen og grundfæstede Jorden, og altid hele Dagen ængster dig for Trængerens Harme, naar han lægger Pilen tilrette for at fordærve? Hvor er da Trængerens Harme? Jer. 2, 32; 18, 15. Hos. 8, 14; 13, 6. Ps. 78, 11. Es. 44, 24.
14. Snart skal den, der ligger i Lænker, lades løs og ikke dø og gaa i Graven, og han skal ikke mangle sit Brød. 33, 16.
15. Og jeg er Herren, din Gud, som oprører Havet, saa dets Bølger bruse — Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn. Jer. 31, 35. Es. 54, 5. Jer. 10, 16. Am. 4, 13.
16. Og jeg lagde mine Ord i din Mund og dækkede dig med min Haands Skygge for at plante Himmelen og grundfæste Jorden og for at sige til Zion: Du er mit Folk. 49, 2; 59, 21. Jer. 1, 9; 5, 14. Joh. 7, 16; 8, 28; 12, 49; 14, 24. Hos. 2, 23.
17. Vaagn op, vaagn op, stat op, Jerusalem, du, som har drukket af Herrens Haand hans Vredes Bæger! Det bugede Ravebæger har du drukket, ja suget ud. V. 22. Ps. 60, 5; 75, 9. Jer. 25, 15. Ez. 23, 33. Hab. 2, 16. Aab. 14, 10; 16, 19.
18. Hun har Ingen, som leder hende, af alle de Børn, hun har født, og Ingen, som tager hende ved Haanden, af alle de Sønner, hun har fostret.
19. To Ting var det, som vederfores dig (hvo ynkes over dig?), Ødelæggelse og Undergang, Hunger og Sverd, — hvorledes skal jeg trøste dig? 47, 9.
20. Dine Børn laa vansmægtede paa alle Gadehjørner som en Hjort i Garnet, de, som vare fulde af Herrens brændende Vrede, af din Guds Skjelden. Begr. 2, 19.

21. Derfor, hør dog dette, du Elendige, og du Drukne, dog ikke af Vin!

22. Saa siger din Herre, Herren, og din Gud, som fører sit Folks Sag: Se, jeg har taget Ravebægeret ud af din Haand; mit bugede Vredesbæger skal du ikke drikke mere.

23. Og jeg giver det i dine Undertrykkeres Haand, som sagde til din Sjæl: Bøi dig ned, forat vi kunne gaa over dig, og du gjorde din Ryg lig Jorden og lig Gaden for dem, som gik over den.
49, 26. Pſ. 129, 3.

52. Kapitel.

Herren forjætter sit Folk, at han vil befri det fra det babyloniske Verdensriges trykkende Aag og bevare Jerusalem fra i Fremtiden at blive vanhelliget af Hedningerne (1—6). Det glædelige Budskab om Frelse og Fred skal bringes Herrens Stad ved hans Sendebud, der skulle modtages med Fryd og Jubel (7—10). Guds Folk opfordres til at drage ud af Babel og vare sig for al Urenhed (11. 12). Herrens Tjener, Messias, skal efter sin dybe Fornedrelse opnaa en Høihed og Herlighed, som skal vække den største Forbauselse hos mange hedenske Folk og Konger (13—15).

Vaagn op, vaagn op, iför dig din Styrke, Zion! Iför dig dine Pragtklæder, Jerusalem, du hellige Stad! Thi ingen Uomskaaren eller Uren skal mere komme ind i dig. 51, 17. Aab. 21, 27.

2. Ryst Støvet af dig, stat op, tag Sæde, Jerusalem! Gjør dig løs fra Baandene om din Hals, du Fange, Zions Datter! 49, 9.

3. Thi saa siger Herren: For Intet bleve I solgte, og uden Penge skulle I vorde gjenløste.

4. Thi saa siger den Herre Herre: Til Ægypten drog mit Folk ned i Førstningen for at bo der som Fremmed, og Assur trykkede det for Intet.
1 Mos. 46, 6. 2 Kong. 17, 5 fg. 18, 9 fg.

5. Og nu, hvad skal jeg her gjøre? siger Herren; thi mit Folk er borttaget for Intet, dets Herskere brøle, siger Herren, og uafladelig hele Dagen bliver mit Navn spottet. Ez. 36, 23; 20, 9.
4 Mos. 14, 15. 16. Rom. 2, 24.

6. Derfor skal mit Folk lære at kjende mit Navn; derfor skal det paa den Dag lære at kjende, at jeg er den, som taler: Se, her er jeg!

7. Hvor deilige ere paa Bjergene dens Fødder, som bringer godt Budskab, som forkynder Fred, som bebuder Godt, som forkynder Frelse, som siger til Zion: Din Gud er bleven Konge!
Nah. 2, 1. Rom. 10, 15.
2 Kor. 5, 20. Ef. 57, 19. Pſ. 96, 10.

8. Hør! Dine Vægtere raabe, de opløfte Røsten, de juble tilhobe; thi med Øie mod Øie se de, naar Herren vender tilbage til Zion. 62, 6. V. 12.

9. Bryder ud, jubler tilhobe, I Jerusalems Ruiner! Thi Herren trøster sit Folk, gjenløser Jerusalem. 40, 1.

10. Herren blotter sin hellige Arm for alle Folkenes Øine, og alle Jordens Ender se vor Guds Frelse. 53, 1. Pſ. 98, 3.

11. Afsted, afsted! Drager ud derfra! Rører ikke ved noget Urent! Drager ud af dets* Midte! Renser eder, I, som bære Herrens Kar!
48, 20. 2 Kor. 6, 17. * Babels.

12. Thi I skulle ikke drage ud i skyndsom Hast og ikke fare bort i Flugt; thi Herren gaar foran eder, og Israels Gud slutter eders Tog.
2 Mos. 12, 11. 5 Mos. 16, 3.

13. Se, min Tjener skal handle viselig; han skal vorde opløftet og ophøiet og være saare høt. Fil. 2, 9 fg.

14. Ligesom Mange bleve forfærdede over ham (saa ilde tilredt var hans Udseende, at det ikke var som et Menneskes, og hans Skikkelse, at den ikke var som Menneskebørns), 53, 3.

15. saaledes skal han bringe mange Folkefærd til at fare op *, for ham skulle Konger lukke sin Mund; thi hvad der ikke var dem fortalt, det have de seet, og hvad de ikke havde hørt, det have de fornummet. *af Forundring.
Mika 7, 16. Rom. 15, 21.

53. Kapitel.

Profeten lader det engang i Fremtiden til Messias omvendte Israel bekjende, at det fordum i Vantro har foragtet og forkastet ham for hans ringe Skikkelses og dybe Fornedrelses Skyld (1—3), men nu er kommet til Erkjendelse af, at han ikke, som det har ment, har lidt for sin egen, men for dets Misgjernings Skyld og til dets Frelse (4—6). Efterat Profeten derpaa har skildret hans taalmodige Lidelse, hans uskyldige pinefulde Død og den ærefulde Begravelse og talløse Menighed, som han til Løn for den har faaet (7—9), forklarer han, at hans Lidelse og Død har sin Grund en guddommelig Raadslutning; naar han har bragt sig selv som Skyldoffer, skal han til Løn for sin Lidelse og Død faa en talrig aandelig Afkom; han skal leve evindelig og føre Mange frem til Retfærdighed og Salighed ved Troen paa ham (10—12).

Hvo troede det Budskab, vi hørte? Og for hvem blev Herrens Arm aabenbaret?
Joh. 1, 5. 11; 12, 38. Rom. 10, 16. Es. 52, 10.

2. Han* skjød op som en Kvist for hans Aasyn og som et Rodskud af tør Jord; han havde ingen Skikkelse og ingen Herlighed, og vi saa ham, men han havde ikke et Udseende, saa vi kunde have Lyst til ham. *52, 13. 11, 1. 10; 52, 14.

3. Foragtet var han og forladt af Mænd, en Mand, fuld af Piner og vel kjendt med Sygdom*, og som En, for hvem man skjuler sit Aasyn, foragtet, og vi agtede ham for Intet.
*d. e. Lidelse; 49, 7; 50, 6.
Ps. 22, 7. Mark. 9, 12. Joh. 7, 47. 48.

4. Sandelig, vore Sygdomme har han taget paa sig, og vore Piner har han baaret; men vi agtede ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig.
Matt. 8, 17. Joh. 1, 29. 1 Pet. 2, 24.

5. Men han er saaret for vore Overtrædelser, knust for vore Misgjerninger; Straffen laa paa ham, forat vi skulde have Fred, og ved hans Saar have vi faaet Lægedom.

6. Vi fore alle vild som Faar, vi vendte os hver til sin Vei; men Herren lod vores alles Misgjerninger ramme ham.
Ps. 119, 176. Ez. 34, 5. 1 Pet. 2, 25.

7. Han blev mishandlet, uagtet han var elendig, og han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen for at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som klippe det; han oplod ikke sin Mund.
Matt. 26, 63; 27, 14. Mark. 14, 61.
Ap. G. 8, 32. 1 Pet. 2, 23. Jer. 11, 19.

8. Ved Trængsel og ved Dom blev han bortrykket; men hvo udsiger hans Slægt? Thi han blev udryddet af de Levendes Land; for mit Folks Misgjernings Skyld traf Plagen ham. 1 Mos. 15, 5; 22, 17.
Es. 54, 1 fg. Hebr. 2, 13 fg. 1 Kor. 15, 3.

9. Og man bestemte hos Ugudelige hans Grav, men hos en Rig var han i sin Død, fordi han ikke havde gjort Vold, og der var ikke Svig i hans Mund.
Matt. 27, 38. 57. 60. Joh. 8, 46.
2 Kor. 5, 21. 1 Pet. 2, 22. 1 Joh. 3, 5.

10. Men Herren behagede at knuse ham, han slog ham med Sygdom; naar hans Sjæl bragte Skyldofferet, skulde han se Sæd, leve længe, og Herrens Vilje have Fremgang ved hans Haand.
V. 8. Rom. 6, 9. 10.

11. Fordi hans Sjæl har havt Møie, skal han se det*, skal han mættes; derved, at de erkjende ham, skal den Retfærdige, min Tjener, retfærdiggjøre de Mange, og deres Misgjerninger skal han bære.
V. 4. 5. Rom. 4, 25; 5, 19.
*at Herrens Vilje har Fremgang ved ham.

12. Derfor vil jeg give ham de Mange til Del, og Stærke skal han faa til Bytte, fordi han udtømte sin Sjæl* til Døden og blev regnet blandt Overtrædere, og han bar dog Manges Synd, og for Overtræderne bad han.
*i og med sit Blod; 3 Mos. 17, 11.
Joh. 17, 2. 6. Ps. 68, 19. Mark. 15, 28.
Luk. 22, 37; 23, 34.

54. Kapitel.

Israels Menighed, som synes ganske forskudt af Herren, vil han som dens Ægtemand atter antage sig og skjenke den talrige Børn, idet ogsaa Hedningerne skulle optages i den, og til evig Tid vil han urokkelig holde sin Fredspakt med den (1—10). Han vil pryde den med stor Herlighed, alle dens Børn skulle være lærte af ham, og han vil beskjerme den mod alle dens Fiender (11—17).

Raab med Fryd, du Ufrugtbare, som ikke fødte! Bryd ud i Fryderaab og juble, du, som ikke var i Barnsnød! Thi den Enliges Børn ere flere end hendes Børn, som har Mand, siger Herren.
Gal. 4, 27. Sak. 9, 9.

2. Udvid dit Pauluns Sted og lad dem udspænde dine Boligers Tepper, forhindre det ikke! Stræk dine Snorer langt ud og gjør dine Pæle faste!

3. Thi til Høire og til Venstre skal du udbrede dig, og din Afkom skal tage Hedningefolk i Eie og befolke ødelagte Stæder. Ez. 36, 33.

4. Frygt ikke, thi du skal ikke blive beskjæmmet, og vær ikke skamfuld, thi du skal ikke blive tilskamme! Thi din Ungdoms Skam skal du glemme, og din Enkestands Forsmædelse skal du ikke mere komme i Hu. Begr. 1, 1. 20.

5. Thi din Skaber er din Ægtemand, Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn, og Israels Hellige er din Gjenløser, al Jordens Gud kaldes han.
Hos. 2, 19; 12, 6. Ef. 5, 25 fg.

6. Thi som en forladt og i Aanden bedrøvet Kvinde kalder Herren dig, og en Ungdoms Hustru — skulde hun forskydes? siger din Gud.
1 Sam. 1, 10. 15. 2 Kong. 4, 27.

7. Et lidet Øieblik forlod jeg dig, men med stor Barmhjertighed vil jeg samle dig.
60, 10. Sak. 1, 16.

8. Da min Vrede løb over, skjulte jeg et Øieblik mit Aasyn for dig, men med evig Miskundhed forbarmer jeg mig over dig, siger Herren, din Gjenløser.
Ps. 30, 6. 8. Es. 57, 17.

9. Thi som Noahs Vande er dette mig; ligesom jeg har svoret, at Noahs Vande ikke mere skulle gaa over Jorden, saaledes har jeg svoret, at jeg ikke vil vredes paa dig eller skjænde paa dig.
1 Mos. 8, 21; 9, 11. 15.

10. Thi Bjerge kunne vel vige, og Høie rokkes, men min Miskundhed skal ikke vige fra dig, og min Fredspakt skal ikke rokkes, siger Herren, din Forbarmer.
Ps. 146, 6. Es. 61, 8. Ez. 34, 25 fg. 37, 26. Ps. 103, 13. Es. 49, 15. Jer. 31, 20.

11. Du Elendige, som er bortreven af Storm, som ingen Trøst har fundet! Se, jeg lægger dine Stene i Blyglans og din Grundvold med Safirer,
Aab. 21, 19 fg.

12. og jeg gjør dine Murtinder af Rubiner og dine Porte af Karfunkelstene og hele din Ringmur af dyrebare Stene.

13. Og alle dine Børn skulle være lærte af Herren, og dine Børns Fred skal være stor. Jer. 31, 34. Hebr. 8, 11.
Joh. 6, 45. Rom. 5, 1. Joh. 14, 27; 16, 33.

14. Ved Retfærdighed skal du vorde grundfæstet; vær langt fra Angest, thi du skal Intet have at frygte, og fra Rædsel, thi den skal ikke komme nær til dig!

15. Se, slaar man sig sammen imod dig, saa er det ikke fra mig; hvo der slaar sig sammen imod dig, skal falde paa dig.
Rom. 8, 31. Luk. 20, 18.

16. Se, jeg skaber Smeden, som puster i Kulilden og frembringer et Redskab til sin Gjerning, og jeg skaber en Ødelægger til at fordærve.

17. Intet Vaaben, som dannes imod dig, skal have Fremgang, og hver Tunge, som gaar irette med dig, skal du faa domfældt; dette er Herrens Tjeneres Arv og deres Retfærdighed fra mig, siger Herren.
1 Kor. 6, 2.

55. Kapitel.

De Fattige i Aanden indbydes til at komme og uforskyldt faa Del i Guds overflødige, evige frie Naade i Messias, i hvis Rige ogsaa Hedningerne skulle indlemmes (1—5). De Ugudelige formanes til, medens det endnu er Tid, at omvende sig til Herren, som er rig paa Barmhjertighed (6. 7). Herrens Tanker og Veie ere høit ophøiede over Menneskenes, og hans Ord skal visselig udrette, hvad det tilsiger; hans Menighed skal herlig frelses og velsignes til Fryd og Jubel for den hele Skabning (8—13).

Nu vel, alle I, som tørste, kommer til Vandene, og I, som ingen Penge have! Kommer, kjøber og æder, ja kommer, kjøber uden Penge og uden Betaling Vin og Melk! 12, 3; 44, 3. Sak. 13, 1. Joh. 7, 37.

2. Hvorfor veie I Penge ud for det, som ikke er Brød, og eders Erhverv for det, som ikke kan mætte? Hører dog paa mig! Saa skulle I æde det Gode, og eders Sjæl forlyste sig med det Fede.
Ps. 22, 27 fg. Ordsp. 28, 25. Es. 25, 6. Ez. 34, 14. Mal. 4, 2.

3. Bøier eders Øre hid og kommer til mig! Hører! Saa skal eders Sjæl leve; og jeg vil oprette en evig Pakt med eder, give eder Davids* rige Naade, den visse. 54, 10; 61, 8.
Ps. 105, 8. 10; 111, 9. Jer. 50, 5.
*d. e. den David forjættede; 2 Sam. 7, 12 fg. 1 Kong. 8, 25. Ps. 89, 4 fg. 50. Ap. G. 2, 30; 13, 34.

4. Se, til et Vidne for Folkeslag har jeg sat ham*, til en Fyrste og en Herske over Folkeslag.
*i Messias
Aab. 1, 5; 3, 14. Ps. 2, 8; 72, 8 fg

5. Se, Folk, du ikke kjender, skal du kalde, og Hedningefolk, som ikke kjend dig, skulle løbe til dig, for Herrens, di Guds, Skyld og for Israels Hellige Skyld; thi han forherliger dig. 2, 2 fg. 44, 5

6. Søger Herren, medens han findes kalder paa ham den Stund, han er nær
1 Krøn. 28, 9. Jer. 29, 13. Hos. 10, 12 Am. 5, 4. 6. Zef. 2,

7. Den Ugudelige forlade sin Vei o den Uretfærdige sine Tanker og omvend sig til Herren, saa skal han forbarme si over ham, og til vor Gud, thi han ska mangfoldig forlade.
Ez. 18, 30. 31; 33, 11. Joel 2, 12. 13. Es. 54, 1 Ps. 103, 3 fg. 130, 4. 7 fg. Luk. 15, 20 f

8. Thi mine Tanker ere ikk eders Tanker, og eders Veie er ikke mine Veie, siger Herren;

9. thi som Himmelen er høier end Jorden, saaledes ere min Veie høiere end eders Veie, o mine Tanker høiere end eder Tanker.

10. Thi ligesom Regnet o Sneen falder ned fra Himmele og ikke vender did tilbage, me vander Jorden og bringer de til at bære og spire og give Sædemanden Sæd og den Ædend Brød,

11. saaledes skal mit Ord være, som gaar ud af min Mund; det skal ikke vende tomt tilbage til mig, men det skal gjøre, hvad jeg behager, og lykkelig udføre, hvad jeg sender det til.
12. Thi med Glæde skulle I drage ud, og i Fred skulle I føres frem; Bjergene og Høiene skulle udbryde i Fryderaab for eders Aasyn, og alle Markens Træer skulle klappe i Hænderne. Ps. 98, 8.
13. Istedetfor Tornebuske skal der opvokse Cypresser, istedetfor Tidsler skal der opvokse Myrter, og det skal være Herren til et Navn, til et evigt Tegn, som ikke skal vorde udslettet. 41, 19.

56. Kapitel.

Alle, som ville holde Guds Bud, ogsaa Hedninger og Gildinger, skulle vorde Medlemmer af hans Menighed og faa Del i alle dens Goder (1—8). Israel skal dog forinden gives til Pris for Hedningerne til Straf for den Fordærvelse, som især kommer tilsyne hos dets Ledere (9—12).

Saa siger Herren: Holder Ret og øver Retfærdighed! Thi min Frelse er nær til at komme, og min Retfærdighed til at aabenbares.
Es. 46, 13; 62, 1. Rom. 13, 11.
2. Saligt er det Menneske, som gjør dette, og det Menneskebarn, som holder fast derved, som holder Sabbaten, saa han ikke vanhelliger den, som varer sin Haand, saa den slet ikke gjør noget Ondt.
58, 13 fg. 2 Mos. 31, 13 fg. 3 Mos. 19, 3. 30; 26, 2. Jer. 17, 22. 24. 25.
3. Og den Fremmede, som har sluttet sig til Herren, sige ikke: Herren vil visselig skille mig fra sit Folk! Og Gildingen sige ikke: Se, jeg er et tørt Træ!
14, 1. 5 Mos. 23, 1. Ap. G. 10, 34 fg.
4. Thi saa siger Herren: De Gildinger, som ville holde mine Sabbater og vælge det, hvori jeg har Behag, og holde fast ved min Pakt,
5. dem vil jeg i mit Hus og inden mine Mure sætte et Minde og give et Navn, bedre end Sønner og Døtre; et evigt Navn vil jeg give dem, som ikke skal udryddes. Aab. 2, 17; 3, 5.
6. Og de Fremmede, som slutte sig til Herren for at tjene ham og for at elske Herrens Navn, for at vorde hans Tjenere, hver den, som holder Sabbaten, saa han ikke vanhelliger den, og som holder fast ved min Pakt,
Ps. 25, 10; 103, 17. 18.
7. dem vil jeg føre til mit hellige Bjerg og glæde dem i mit Bedehus, deres Brændoffere og deres Slagtoffere skulle være til Velbehag paa mit Alter; thi mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folk.
Ps. 2, 6; 15, 1 fg. 1 Kong. 8, 43. Jer. 7, 11. Ez. 20, 40. Matt. 21, 13. Mark. 11, 17.
8. Saa siger den Herre Herre, som samler Israels Fordrevne: Endnu Flere vil jeg samle til det, til dets Samlede.
Mika 4, 6. 7. Zef. 3, 19. 20. Joh. 10, 16.
9. Alle I Markens Dyr, kommer for at æde, alle I Dyr i Skoven!
10. Dets* Vægtere ere blinde allesammen, de vide Intet. Allesammen ere de stumme Hunde, som ikke kunne gjø, som ligge og drømme, som holde af at sove; *Israels.
11. og de Hunde ere graadige, kjende ikke til Mættelse. De ere Hyrder, som ikke vide at give Agt; allesammen have de vendt sig til sin egen Vei, hver til sin Vinding, fra den Første til den Sidste.
53, 6. Jer. 6, 13; 8, 10.
12. Kommer*, jeg vil hente Vin, og lader os drikke stærk Drik, og som denne Dag skal den Dag imorgen være, stor, ja saare ypperlig! *saa sige de. 22, 13 fg.

57. Kapitel.

Efterat Profeten har talt om, at de retfærdige Israeliter kaldes bort i Fred, udenat Nogen agter paa Herrens Hensigt dermed, at unddrage dem den forestaaende Dom (1. 2), holder han en Straffetale for de ugudelige og en Trøstetale for de fromme Israeliter. Hine overøse disse med fræk Spot, uagtet de selv ere den frafaldne, uægte Del af Folket, idet de have hengivet sig til Afgudsdyrkelse og, fulde af Menneskefrygt, men uden Frygt for Herren, ivrig søgt Forbund med Hedningerne; derfor skal ogsaa Herren hjemsøge dem med svære Straffedomme. Derimod skal han forbarme sig over den Del af Folket, der har ladet sig ydmyge ved hans Straffedomme, føre den tilbage til Zion og skjenke den Fred. I denne Fred skulle de Ugudelige ikke have nogen Del (3—21).

Den Retfærdige omkommer, og der er ikke Nogen, som lægger det paa Hjerte, og fromme Mænd bortrykkes, udenat Nogen agter paa, at den Retfærdige bortrykkes, før Ulykken kommer.
2 Kong. 22, 20.
2. Han gaar ind med Fred; de hvile paa sine Leier, alle de, som vandre sin lige Vei.
3. Men kommer I hid, I Troldkvindens Børn, du Horkarls og Horkvindes Yngel! Matt. 12, 39; 16, 4.

4. Over hvem gjøre I eder lystige? Mod hvem lukke I Munden vidt op, række I Tungen langt ud? Ere I et selv Overtrædelsens Yngel, Løgnens Afkom,

5. I, som ere optændte af Brynde ved Terebinterne, under hvert grønt Træ, som slagte Børn i Dalene, under Klippekløfters Tag? 1 Kong. 14, 23. 2 Kong. 16, 4. Jer. 2, 20; 3, 13. Ez. 20, 28; 16, 21; 23, 39.

6. Bækkens glatte Stene* ere din Del, de, de ere din Lod; ogsaa for dem udgjød du Drikoffer, ofrede du Madoffer; — skulde jeg give mig tilfreds med dette? *hvormed der drebes Afguderi.

7. Paa høie, ophøiede Bjerge redede du dit Leie; ogsaa der steg du op for at ofre Slagtoffer. 65, 7. Hos. 4, 12 fg.

8. Og bag Døren og Dørstolpen satte du dit Mindetegn*, thi, bortvendt fra mig, blottede du dig og steg op, gjorde dit Leie bredt og tingede dig Løn af dem**; du elskede Samleiet med dem, du udsaa dig Plads dertil. *5 Mos. 6, 9; 11, 20. **Afguderne.

9. Og du drog til Kongen med Olje, og du bragte mange vellugtende Salver, og du sendte dine Bud langt bort, og du steg dybt ned, indtil Dødsriget. Hos. 12, 2.

10. Af din megen Vandring blev du træt; dog sagde du ikke: Jeg giver tabt! Du fandt ny Kraft i din Haand; derfor blev du ikke svag.

11. Og for hvem var du bange og frygtede du, at du gav dig hen til Løgn og ikke kom mig i Hu, ikke lagde det paa Hjerte? Er det ikke saa: Jeg tier, og det fra fordums Tid, og mig frygtede du derfor ikke? Ps. 50, 21. Es. 42, 14.

12. Jeg vil kundgjøre din Retfærdighed og dine Gjerninger, og de skulle ikke gavne dig.

13. Naar du skriger, saa lad din Hob* redde dig! Dog, dem allesammen skal en Vind løfte op, et Vindpust bortrykke; men den, som tager sin Tilflugt til mig, han skal arve Landet og tage mit hellige Bjerg i Eie. *af Afguder. Ps. 2, 12; 84, 13. Es. 60, 21. Ps. 15, 1 fg. Es. 56, 7.

14. Og man skal sige: Baner, baner, rydder Vei! Tager hvert Stød bort fra mit Folks Vei! 40, 3; 42, 16; 62, 10.

15. Thi saa siger den Høie og Ophøiede, som troner evindelig, og hvis Navn er helligt: I det Høie og Hellige bor jeg, og hos den, som er sønderknust og nedbøiet i Aanden, for at gjenoplive de Nedbøiedes Aand og gjøre de Sønderknustes Hjerte levende. Ps. 92, 9; 97, 9; 113, 5 fg. Luk. 1, 49. Es. 66, 2. Ps. 34, 19; 51, 19; 138, 6; 147, 3.

16. Thi ikke til evig Tid gaar jeg irette, og ikke for bestandig er jeg vred; thi Aanden maatte da vansmægte for mit Aasyn, og Sjæle, som jeg dog har skabt. Ps. 103, 9. Mika 7, 18. Ps. 78, 38. 39.

17. For dets* syndige Begjærligheds Skyld blev jeg vred og slog det, idet jeg skjulte mit Aasyn og var vred, og det gik bortvendt paa sit Hjertes Vei. *Israels. 54, 8; 59, 2. Mika 3, 4

18. Dets Veie har jeg seet, og jeg vi[l] læge det, og jeg vil lede det og give de[t] og dets Sørgende Trøst.

19. Herren skaber Læbers Grøde* Fred, Fred for Fjern og Nær, sige[r] han, og jeg læger det. *Lov og Pris Hebr. 13, 15. Es. 52, 7. Ef. 2, 17

20. Men de Ugudelige ere som de[t] oprørte Hav; thi det kan ikke være still[e] og dets Vande udkaste Skarn og Dynd Jud. 1[3]

21. Der er ingen Fred, sige[r] min Gud, for de Ugudelige. 48, 2[2]

58. Kapitel.

Paa Herrens Opfordring holder Profeten e[n] streng Straffetale for det ugudelige Israel. Pu[k]kende paa sin Faste og sine Bønner, kræver det, [at] Herren skal fri det af dets hedenske Undertrykker[es] Haand, og klager over, at han ikke gjør dett[e]. Men dets Faste er ikke den rette, thi den er foren[et] med verdsligt Stræv og ukjærlig Haardhed (1—4). Den rette Faste er ikke den blot udvortes, men de[n], der ledsages af Barmhjertigheds-Gjerninger (5—7). Vil Folket faste saaledes og helligholde Sabbate[n], saa skal Herren snart høre dets Bønner og lade d[en] forjættede Frelse blive det til Del (8—14).

Raab af Struben, spar ikke! Opl[øft] din Røst som en Basun og forky[nd] mit Folk deres Overtrædelse og Jako[bs] Hus deres Synder! 40, 9. Mika 3, 8. Es. 62, 6. Hos. 8

2. Og mig adspørge de dog Dag [for] Dag, og at vide mine Veie begjære [de], som et Folk, der har øvet Retfærdig[hed] og ikke forladt sin Guds Lov, kræve [de] af mig retfærdige Domme; de begj[ære], at Gud skal komme nær til dem. Mal. 2, 17; 3,

3. Hvorfor* faste vi, og du ser [det] ikke? Hvorfor plage vi vor Sjæl, og [du] agter ikke paa det? — Se, paa den D[ag] I faste, gjøre I eders Gjerning, og [alle] eders Arbeidere plage I. *saa sige de. Jer. 14

4. Se, for at kives og strides faste I
og for at slaa med Ugudeligheds Næve;
I faste ikke nu for at faa eders Røst
hørt i det Høie.

5. Er dette den Faste, jeg finder
Behag i, en Dag, da et Menneske plager
sin Sjæl? At man bøier sit Hoved som
et Siv og reder sin Seng i Sæk og Aske,
— kalder du det en Faste og en Dag,
som behager Herren? Sak. 7, 5.

6. Er ikke dette den Faste, jeg finder
Behag i, at I løse Ugudeligheds Lænker,
sprænge Aagets Baand og slippe Fortrykte
frie og sønderbryde hvert et Aag?

7. Mon ikke dette*, at du bryder dit
Brød til den Hungrige og lader hjemløse
Elendige komme i Hus, — naar du ser
en Nøgen, at du da klæder ham og ikke
unddrager dig den, som er dit Kjød?

*neml. er den Faste, jeg finder Behag i; V. 6.
Job 31, 19. Ez. 18, 7. Matt. 25, 35 fg.
Rom. 12, 13.

8. Da skal dit Lys bryde frem som
Morgenrøden, og din Lægedom snart
fremspire, og din Retfærdighed skal gaa
frem for dit Aasyn, Herrens Herlighed
slutte dit Tog. Ps. 37, 6. Es. 52, 12.

9. Da skal du paakalde, og Herren
skal svare; da skal du raabe, og han skal
sige: Se, her er jeg! Naar du skaffer
Aaget bort fra din Midte, lader være
at pege Fingre* og tale Ondt

30, 19; 65, 24. 1. *d. e. at spotte; 57, 4.

10. og tager frem til den Hungrige,
hvad din Sjæl har Lyst til, og mætter
en lidende Sjæl, da skal dit Lys oprinde
i Mørket, og dit Mulm vorde som
Middagen. Ps. 97, 11; 112, 4.

11. Og Herren skal lede dig al Tid
og skal mætte din Sjæl paa tørre
Steder, og dine Ben skal han styrke,
og du skal vorde som en vandrig Have
og som et Kildevæld, hvis Vande ikke
slaa feil.

12. Og Sønner af dig skulle opbygge,
hvad der har ligget øde fra gammel Tid;
Grundvolde, som have ligget hen fra
Slægt til Slægt, skal du gjenreise, og
man skal kalde dig Murbruds Tilmurer,
Istandsætter af Stier til Bosættelse.

61, 4. Am. 9, 14.

13. Naar du holder din Fod tilbage
fra Sabbaten, ikke driver dine Forret-
ninger paa min hellige Dag, og du
kalder Sabbaten en Lyst, kalder Herrens
hellige Dag ærværdig, og du ærer den,
saa du ikke gaar dine egne Veie, ikke gjør
din Gjerning eller fører tom Snak, —

56, 4.

14. da skal du forlyste dig i Herren,
og jeg vil lade dig fare frem over Landets
Høie og lade dig nyde Jakobs, din
Faders, Arv; thi Herrens Mund har talt.

5 Mos. 32, 13.

59. Kapitel.

Idet Profeten fortsætter sin Straffetale, forklarer han, at Aarsagen til Folkets Elendighed ikke er at søge deri, at Gud ikke kan eller vil hjælpe, men i Folkets grufulde Synder (1—15). Gud vil i sin Retfærdighed og Nidkjærhed hjemsøge saavel Israel som Hedningerne med svare Straffedomme (16—19); men omsider skal der til Frelse for de Bodfærdige komme en Gjenløser (Messias) og en ny, evig Pakt oprettes med dem af Herren, hvis Aand og Ord aldrig skal vige fra dem (20. 21).

Se, Herrens Haand er ikke for kort til
at frelse, og hans Øre er ikke for
tunghørt til at høre. 4 Mos. 11, 23. Es. 50, 2.

2. Men eders Misgjerninger have
gjort Skilsmisse mellem eder og eders
Gud, og eders Synder have tildækket
hans Aasyn for eder, saa han ikke hører.

Mika 3, 4. Es. 1, 15; 57, 17.

3. Thi eders Hænder ere besmittede
med Blod, og eders Fingre med Mis-
gjerning; eders Læber tale Løgn, eders
Tunge udsiger Uret.

1, 15; Ez. 23, 45. Ordsp. 6, 16 fg. Rom. 3, 13.

4. Der er Ingen, som fremfører Tale
med Retfærdighed, og Ingen, som gaar
irette med Redelighed; de forlade sig
paa Usandhed og tale Løgn, de ere
svangre med Ulykke og føde Elendighed.

Job 15, 35. Ps. 7, 15.

5. Basiliskæg udklække de, og Spindel-
væv væve de; den, som æder af deres
Æg, maa dø, og trykkes et i Stykker,
bryder der frem en Ottersl ange.

6. Deres Væv bliver ikke til Klæder,
og man kan ikke dække sig med deres
Gjerninger; deres Gjerninger ere Ond-
skabs Gjerninger, og der er Voldsverk i
deres Hænder. Job 8, 14.

7. Deres Fødder løbe til det Onde og
haste til at udøse uskyldigt Blod; deres
Tanker ere Ondskabs Tanker; der er
Ødelæggelse og Undergang paa deres Veie.

Ordsp. 1, 16. Rom. 3, 15 fg.

8. Fredens Vei kjende de ikke, og der
er ingen Ret i deres Spor; sine Stier
gjøre de krogede; hver den, som træder
paa dem, ved ikke af Fred.

9. Derfor er Ret* langt borte fra os,
og Retfærdighed naar os ikke; vi vente

paa Lys, og se, der er Mørke, — paa idel Solskin, og i idel Mulm maa vi vandre. 58, 10. *V. 11.

10. Vi famle som de Blinde efter en Væg, og som de, der ingen Øine have, famle vi om; vi snuble om Middagen som i Tusmørket, midt iblandt Karske ere vi som Døde. 5 Mos. 28, 29. 2 Pet. 1, 9.

11. Vi brumme som Bjørne allesammen, og som Duer kurre vi; vi vente paa Ret, og den kommer ikke, paa Frelse, og den er langt borte fra os. 38, 14. Ez. 7, 16. Nah. 2, 8. Es. 59, 9.

12. Thi mange ere vore Overtrædelser for dig, og vore Synder vidne mod os; thi vore Overtrædelser ere hos os, og vore Misgjerninger, dem kjende vi, Ps. 38, 5; 51, 5. Jer. 3, 13.

13. at vi ere faldne fra Herren og have fornegtet ham og ere vegne tilbage fra vor Gud, have talt om Undertrykkelse og Frafald, have undfanget og udsagt af Hjertet Løgnens Ord. 2 Pet. 2, 1. Ps. 5, 7. 10.

14. Derfor er Retten* bleven holdt tilbage, og Retfærdigheden staar langt borte; thi Sandheden er snublet paa Tingstedet, og hvad ret er, kan ikke finde Indgang, *V. 9. 11.

15. og Sandheden blev borte, og den, der veg fra det Onde, blev et Rov. Og Herren saa det, og det var ondt i hans Øine, at der ingen Ret var, Ps. 12, 2. Hos. 4, 1.

16. og han saa, at der Ingen var, og han undrede sig over, at der Ingen var, som førte hans Sag. Da hjalp hans Arm ham, og hans Retfærdighed støttede ham, 63, 5. Ps. 98, 1.

17. og han iførte sig Retfærdighed som en Brynje, og Frelsens Hjelm satte han paa sit Hoved, og han iførte sig Hevnens Klæder og svøbte sig i Nidkjærhed som i en Kappe. Ef. 6, 14. 17. 1 Tess. 5, 8.

18. Efter Fortjeneste, ja derefter vil han betale sine Modstandere brændende Vrede, sine Fiender Vederlag; Øerne vil han betale Vederlag.

19. Og fra Solens Nedgang skulle de frygte Herrens Navn, og fra Solens Opgang hans Herlighed; thi den skal komme lig en voldsom Strøm, som Herrens Veir driver afsted. Mal. 1, 11. Es. 45, 6; 30, 27. 33.

20. Og der skal komme en Gjenløser for Zion og for dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren. 1, 27. Rom. 11, 26.

21. Og jeg, — min Pakt med dem er denne, siger Herren: Min Aand, som er over dig, og mine Ord, som jeg har lagt i din Mund, de skulle ikke vige fra din Mund eller fra dine Børns Mund eller fra dine Børnebørns Mund, siger Herren, fra nu af og til evig Tid. 51, 16. Jer. 1, 9.

60. Kapitel.

Profeten spaar om, at Herrens Lys herlig skal opgaa i Zion, og Hedningerne komme til det (1—3). Zions Børn føres didhen fra alle Kanter tilligemed rige Gaver og Offere (4—9). Hedningerne, endog de, som fordum undertrykte Zion, tjene det og virke til dets Forherligelse (10—16). Med alle sine Børn skal det være helligt og herligt; Herren selv vil være dets evige Lys (17—22).

Stat op, bliv lys! Thi dit Lys kommer, og Herrens Herlighed opgaar over dig; 52, 2; 9, 2.

2. thi se, Mørke dækker Jorden og Mulm Folkene, men over dig skal Herren opgaa, og over dig skal hans Herlighed aabenbares, Joh. 1, 5. 9. 14.

3. og Folkefærd skulle vandre til dit Lys, og Konger til den Glans, som er opgangen over dig. 2, 3; 42, 6; 49, 6. Luk. 2, 32.

4. Opløft dine Øine og se trindt omkring! De samle sig allesammen, de komme til dig; dine Sønner skulle komme fra det Fjerne, og dine Døtre skulle bæres paa Armen. 49, 12. 18. 22.

5. Da skal du se og straale af Glæde, og dit Hjerte skal banke og udvide sig, thi Havets Rigdom skal vende sig til dig, Folkenes Gods skal komme til dig. V. 11. Hagg. 2, 7.

6. En Mylder af Kameler skal dække dig, Midjans og Efas Kamelføl; allesammen skulle de komme fra Scheba, Guld og Virak skulle de bringe, og Herrens Pris skulle de forkynde. 1 Mos. 25, 4. Ps. 72, 10.

7. Alle Kedars* Faar skulle samles til dig, Nebajots Vædere skulle tjene dig; til mit Velbehag skulle de ofres paa mit Alter, og min Herligheds Hus vil jeg forherlige. Mal. 1, 11. *Ps. 120, 5.

8. Hvo ere disse, der komme flyvende som Skyer og som Duer til sine Dueslag?

9. Thi paa mig skulle Øerne vente, og Tarsis-Skibene være forrest for at føre

ine Børn hid fra det Fjerne, deres
Sølv og deres Guld er med dem, —
or Herrens, din Guds, Navns Skyld
g for Israels Helliges Skyld, thi han
orherliger dig. V. 4.
10. Og Fremmede skulle bygge dine
Mure, og deres Konger tjene dig; thi
min Harme har jeg slaaet dig, men i
iin Naade forbarmet mig over dig.
49, 16. 17; 54, 7. 8.
11. Og dine Porte skulle holdes aabne
l Tid, hverken Dag eller Nat skulle de
ukkes, forat man kan bringe Folkenes
Gods ind til dig og deres Konger førte
ied som Fanger. V. 5. Aab. 21, 24 fg.
12. Thi det Folk og det Rige, som
kke vil tjene dig, skal gaa tilgrunde, og
Hedningerne blive aldeles ødelagte.
13. Libanons Herlighed skal komme
il dig, Cypres, Løn og Buksbom til-
obe, for at pryde min Helligdoms Sted,
g mine Fødders Sted vil jeg forherlige.
35, 2.
14. Og Børnene af dem, som have
laget dig, skulle gaa bøiede til dig, og
lle de, som have foragtet dig, skulle
øie sig ned til dine Fødders Saaler,
g de skulle kalde dig Herrens Stad,
Israels Helliges Zion. Ps. 72, 9. Es. 49, 23.
15. Istedetforat du var forladt og for-
adt, og der var Ingen, som gik igjen-
em dig, vil jeg gjøre dig til en evig
Herlighed, en Fryd for Slægt efter Slægt.
62, 4.
16. Og du skal die Hedningefolks Melk,
g Kongers Bryst skal du die, og du skal
jende, at jeg, Herren, er din Frelser, og
Jakobs Vældige din Gjenløser. 49, 23. 26.
17. Istedetfor Kobberet vil jeg bringe
Guld, og istedetfor Jernet vil jeg bringe
Sølv og istedetfor Træet Kobber og iste-
etfor Stenene Jern, og jeg vil gjøre din
Øvrighed til idel Fred og dine Styrere
il idel Retfærdighed.
1 Kong. 10, 27. Es. 26, 12; 1, 26.
18. Der skal ikke mere høres Vold i
it Land, Ødelæggelse og Forstyrrelse
nden dine Landemærker, og du skal kalde
Frelse dine Mure og Lovsang dine Porte.
26, 1.
19. Solen skal ikke mere være dig til
Lys om Dagen, og Maanen skal ikke skinne
og lyse for dig; men Herren skal være dig
et evigt Lys, og din Gud din Herlighed.
Aab. 21, 23; 22, 5. 2 Sam. 22, 29. Ps. 27, 1.
Mika 7, 8. Jak. 1, 17. 1 Joh. 1, 5 fg.
20. Din Sol skal ikke mere gaa ned,
og din Maane ikke tabe sit Skin; thi
Herren skal være dig et evigt Lys, og
din Sorgs Dage skulle være til Ende.
21. Og dit Folk — de ere allesammen
retfærdige; til evig Tid skulle de eie
Landet som min Plantnings Kvist, som
mine Hænders Gjerning til min For-
herligelse. Ps. 37, 11. Matt. 5, 5.
Es. 57, 13; 44, 23; 61, 3.
22. Den Lille skal vorde til Tusinde,
og den Ringe til et vældigt Folk; jeg,
Herren, jeg vil lade det hastig ske i sin
Tid.

61. Kapitel.

Messias vidner om, at han er salvet med Guds Aand for at forkynde og meddele alle Bodfærdige Frigjørelse fra Synden, Retfærdighed, Fred og Glæde (1—3). Da skal det Faldne opbygges; Hedningerne skulle tjene Menigheden, som skal være et Folk af Prester og rigelig velsignes af Herren, der slutter en evig Pakt med dem (4—9). Menigheden takker Herren med Glæde for hans Frelse, hans Retfærdighed og de af ham modtagne rige Aandens Gaver (10. 11).

Den Herre Herres Aand er over
mig, fordi Herren har salvet
mig til at forkynde et godt Bud-
skab for de Sagtmodige; han har
sendt mig til at forbinde dem,
som have et sønderbrudt Hjerte,
til at udraabe for de Fangne
Frihed og for de Bundne Fæng-
slets Opladelse, Luk. 4, 18 fg. Es. 11, 2.
Matt. 5, 5; 11, 5. Ps. 34, 19; 51, 19.
Es. 57, 15; 66, 2; 42, 7.
2. til at udraabe et Naadens
Aar fra Herren og en Hevnens
Dag fra vor Gud, til at trøste
alle Sørgende,
63, 4. Matt. 5, 4; 11, 28. Luk. 6, 21.
3. til at give de Sørgende i Zion
Hovedpryd istedetfor Aske, Glædes Olje
istedetfor Sorg, Lovprisnings Klædebon
istedetfor en vansmægtet Aand, og de
skulle kaldes Retfærdighedens Terebinter,
Herrens Plantning til hans Forherligelse.
51, 3. Ps. 45, 8. Hebr. 1, 9. Ps. 1, 3; 92, 13 fg.
Jer. 17, 8. Es. 60, 21.
4. Og de skulle opbygge, hvad der er
ødelagt i ældgammel Tid; hvad der har
ligget øde fra de første Slægter, skulle
de gjenopreise, og de skulle forny øde-
lagte Stæder, hvad der har ligget øde
fra Slægt til Slægt. 58, 12.
5. Og Fremmede skulle staa og vogte
eders Hjorde, og Udlændinger skulle være
eders Agerdyrkere og eders Vingaards-
mænd. 14, 1. 2.

6. Men I, I skulle kaldes Herrens Prester, vor Guds Tjenere skal man kalde eder; Folkenes Gods skulle I æde, og deres Herlighed skal gaa over til eder.
66, 21. 1 Pet. 2, 5. Rom. 15, 27. 1 Kor. 9, 11.

7. Istedetfor eders Skam skulle I faa Dobbelt, og istedetfor Skjændsel skulle de jublende prise sin Lod; derfor* skulle de i sit Land eie Dobbelt, evig Glæde skal vorde dem til Del; 40, 2; 35, 10; 51, 11; 66, 14.
*d. e. for den Skjændsels Skyld, som de have lidt.

8. thi jeg, Herren, elsker Ret, hader, hvad med Uret er røvet, og jeg vil trolig give dem deres Løn, og en evig Pakt vil jeg oprette med dem.
65, 23; 54, 10; 55, 3. Ez. 37, 26.

9. Og deres Sæd skal kjendes blandt Folkene og deres Afkom midt iblandt Folkefærdene; Alle, som se dem, skulle kjende dem, at de ere en Sæd, Herren har velsignet.

10. Jeg vil glæde mig i Herren, min Sjæl skal fryde sig i min Gud; thi han har iført mig Frelsens Klædebon, i Retfærdighedens Kappe har han svøbt mig, ligesom Brudgommen, der sætter paa sig en Hue, prægtig som Prestens, og ligesom Bruden, der pryder sig med sine Smykker.
Hab. 3, 18. Luk. 1, 47. Sak. 3, 4 fg. Aab. 3, 5; 6, 11.

11. Thi som Jorden, der lader sine Spirer skyde frem, og som en Have, der lader sine Vækster fremspire, saaledes skal den Herre Herre lade Retfærdighed og Pris fremspire for alle Folkenes Aasyn

62. Kapitel.

Herren vil ikke hvile, førend han har forløst Zion, sin hellige Stad (1). Den skal blive forherliget og inderlig forenet med sine Børn og med Herren (2—5). Herren selv skal sende Profeter, som uafladelig skulle minde ham om at forherlige den (6. 7). Han vil ikke mere give den til Pris for dens Fiender, men beskjerme den imod dem (8. 9). Israel skal blive fort tilbage fra sit Fangenskab, faa Vederlag for Alt, hvad det har lidt, og blive et Folk, han aldrig mere forlader, men altid drager Omsorg for (10—12).

For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dets Retfærdighed gaar frem som Straaleglans, og dets Frelse som et Blus, der brænder. 46, 13; 56, 1.

2. Og Folkene skulle se din Retfærdighed, og alle Konger din Herlighed, og du skal kaldes med et nyt Navn, som Herrens Mund skal nævne.
65, 15. Aab. 2, 17.

3. Og du skal være en prægtig Krone i Herrens Haand og et kongeligt Hovedsmykke i din Guds Haand. Aab. 2, 10.

4. Du skal ikke mere kaldes den Forladte, og dit Land ikke mere kaldes Øde, men du skal kaldes min Lyst og dit Land Ægtehustru; thi Herren har Lyst til dig, og dit Land skal tages tilægte.
60, 15.

5. Thi som en ung Mand tager en Jomfru tilægte, skulle dine Børn tage dig tilægte, og som en Brudgom glæder sig over sin Brud, skal din Gud glæde sig over dig. Zef. 3, 17.

6. Paa dine Mure, Jerusalem, sætter jeg Vægtere*; ikke den hele Dag og ikke den hele Nat, aldrig skulle de tie; I, som paaminde Herren, giver eder ingen Ro!
*52, 8; her om Bedende.

7. Og giver ei ham nogen Ro, indtil han grunder Jerusalem, og indtil han gjør det til Pris paa Jorden!
Luk. 18, 1 fg. Es. 61, 11.

8. Herren har svoret ved sin høire Haand og ved sin vældige Arm: Jeg vil ikke mere give dine Fiender dit Korn at æde, ei heller skulle Fremmede drikke din Most, som du har havt Møie med;
65, 21. 22.

9. men de, som sanke det*, skulle æde det og prise Herren, og de, som indsamle den**, skulle drikke den i min Helligdoms Forgaarde. *Kornet. **Mosten. 5 Mos. 12, 17 fg.

10. Drager ind, drager ind gjennem Portene, rydder Veien for Folket, baner, baner Banen, renser den for Sten, opløfter Banner over Folkene! 57, 14. Ps. 68, 5.

11. Se, Herren lader det høre til Jordens Ende: Siger til Zions Datter: Se, din Frelse kommer; se, hans Løn er med ham, og hans Gjengjældelse gaar foran ham. Sak. 9, 9. Es. 40, 10. Matt. 21, 5. Aab. 22, 12.

12. Og man skal kalde dem det hellige Folk, Herrens Gjenløste; og dig skal man kalde den Søgte, den Stad, som ikke er forladt. 35, 9. 10; 51, 11; 62, 4.

63. Kapitel.

Profeten skildrer den seierrige og forfærdelige Dom, som Herren skal holde over Edom i aandelig Forstand, hans Riges Fiender (1—6). Det landflygtige Israel bekjender, at Herren i fordums Dage beviste det stor Naade, at det derimod var gjenstridigt mod ham og derved gjorde ham til sin Fiende, og at det, rammet af hans Straf, længedes tilbage til den gamle Tid, da han herlig frelste, ledede og beskjermede det (7—14). Det beder ham som sin rette Fader at forbarme sig over det, gjøre

Ende paa dets Forhærdelse og udfri det af den Elendighed, hvori det nu i lang Tid har maattet leve (15—19).

Hvo er denne, som kommer fra Edom, i røde Klæder fra Bozra, denne, der er saa prægtig i sit Klædebon, kneisende i sin Krafts Fylde? — Mig er det, jeg, som taler Retfærdighed, som er mægtig til at frelse. 34, 6.

2. — Hvorfor er dit Klædebon saa rødt, og dine Klæder som dens, der træder Vinpersen? Aab. 19, 13.

3. — Persekarret har jeg traadt alene, og af Folkene var Ingen med mig; saa traadte jeg dem i min Vrede og sønder-trampede dem i min Harme; da sprøitede deres Saft* paa mine Klæder, og hele min Klædning fik jeg besudlet.
*d. e. deres Blod.

4. Thi Hevnens Dag var i mit Hjerte, og mit Gjenløsnings-Aar var kommet; 13, 9; 34, 8; 35, 4; 61, 2. Jer. 51, 6.

5. og jeg saa mig om, og der var Ingen, som hjalp, og jeg undrede mig, og der var Ingen, som støttede mig; da hjalp min Arm mig, og min Harme støttede mig, 59, 16.

6. og jeg nedtraadte Folkeslag i min Vrede og gjorde dem drukne* i min Harme, og jeg lod deres Saft** rinde ned paa Jorden.
*19, 14; 24, 20. Jer. 48, 26. **V. 3.

7. Herrens Miskundhed vil jeg forkynde, Herrens Pris, efter Alt, hvad Herren har gjort imod os, og hans megen Godhed mod Israels Hus, fordi han har gjort imod dem efter sin Barmhjertighed og efter sin Miskundheds Fylde.
Ps. 77, 12 fg. 103, 2 fg. 105, 5 fg.

8. Han sagde: Ja, de ere mit Folk, Børn, som ikke ville svige. Og han blev dem en Frelser.

9. I al deres Trængsel var der ingen Trængsel, og hans Aasyns Engel frelste dem; i sin Kjærlighed og i sin Skaansel gjenløste han dem, og han tog dem op og bar dem alle den gamle Tids Dage.
2 Mos. 14, 19; 23, 20. 23; 32, 34. Es. 46, 4.

10. Men de, de vare gjenstridige og bedrøvede hans Hellig-Aand; da foran-dredes han og blev deres Fiende, han selv stred imod dem. Ef. 4, 30.

11. Da tænkte hans Folk paa de gamle Dage, paa Moses: Hvor er han, som førte dem op af Havet med sin Hjords Hyrde? Hvor er han, som gav sin Hellig-Aand midt iblandt dem,
2 Mos. 14, 29. Ps. 77, 21. 4 Mos. 11, 25.

12. han, som lod sin herlige Arm vandre ved Moses's høire Haand, som kløvede Vandene for deres Aasyn for at gjøre sig et evigt Navn,

13. han, som førte dem gjennem Dybene som en Hest gjennem Ørkenen, saa de ikke snublede?

14. Ligesom Kvæget, der gaar ned i Dalen, førte Herrens Aand det* til Hvile; saaledes ledede du dit Folk for at gjøre dig et herligt Navn. *Folket.

15. Sku ned fra Himlene og se, fra din hellige og herlige Bolig! Hvor er din Nidkjærhed og din Vælde? Dit Indres Brusen* og din Barmhjertighed holder sig tilbage imod mig.
5 Mos. 26, 15. Ps. 80, 15. *Es. 16, 11.

16. Thi du er vor Fader, thi Abraham ved Intet af os, og Israel kjender os ikke; du, Herre, er vor Fader, vor Gjenløser fra Evighed er dit Navn. 64, 7.
Ps. 78, 35. Es. 54, 8; 59, 20. Ordsp. 23, 11.

17. Hvorfor lader du os fare vild, Herre, fra dine Veie? Hvorfor forhærder du vort Hjerte, saa det ikke frygter dig? Vend om for dine Tjeneres, for din Arvs Stammers Skyld!

18. En liden Stund har dit hellige Folk havt Landet i Eie; vore Modstan-dere have nedtraadt din Helligdom.
Ps. 79, 1 fg.

19. Vi ere blevne som de, over hvem du fra Evighed af ikke har hersket, over hvem dit Navn ikke er nævnt.

64. Kapitel.

Folket vedbliver at bede. Det bønfalder Herren om, at han vil aabenbare sig i sin almægtige Kraft og frelse det ligesom i gamle Dage (1—4). Det erkjender, at det selv ved sine Synder har forskyldt sin Elendighed, og beder Herren, at han vil afstaa fra sin Vrede, forlade dets Misgjerninger og komme det ødelagte Jerusalem og Tempel i Hu (5—11).

Gid du vilde sønderrive Himmelen og fare ned, gid Bjerge maatte bæve for dit Aasyn, ligesom Ild sætter Kviste i Brand, Ild bringer Vand til at koge, — for at kundgjøre dit Navn for dine Modstandere, forat Folkene maatte skjælve for dit Aasyn,

2. naar du gjorde forfærdelige Ting, som vi ikke ventede, for ned, Bjerge bævede for dit Aasyn! 2 Mos. 19, 18 fg.

3. Fra gammel Tid har man jo dog ikke hørt, ikke med Øret fornummet, har ikke

noget Øie seet en Gud foruden dig, der gjør Saadant for den, som bier efter ham. 1 Kor. 2, 9.

4. Du kommer den imøde, som øver Retfærdighed med Glæde, dem, som komme dig i Hu paa dine Veie. Se, du vrededes, og vi syndede; saaledes var det med os fra gammel Tid, og kunde vi da blive frelste?

5. Vi bleve som den Urene allesammen, og al vor Retfærdighed som et besmittet Klædeplag, og som Løvet visnede vi allesammen, og som Vinden førte vore Misgjerninger os bort. Ez. 36, 17. Jud. 23.

6. Og der er Ingen, som paakalder dit Navn, som reiser sig for at gribe dig; thi du har skjult dit Aasyn for os og ladet os hentæres i vore Misgjerningers Vold.

7. Men nu, Herre! Du er vor Fader; vi ere Leret, og du vor Pottemager, og din Haands Gjerning ere vi allesammen. 63, 16. Jer. 3, 19. Mal. 2, 10. Rom. 9, 20. 21.

8. Herre! Vær ikke saa saare vred og kom ikke evindelig Misgjerning i Hu! Se, sku dog! Dit Folk ere vi allesammen. Ps. 25, 7.

9. Dine hellige Stæder ere blevne en Ørk; Zion er blevet en Ørk, Jerusalem et Øde. Ps. 79, 1.

10. Vort hellige og herlige Hus, hvor vore Fædre lovede dig, er blevet opbrændt af Ild, og Alt, hvad der var vor Lyst, er blevet til Ruiner. Ps. 74, 7. 2 Kong. 25, 9. 2 Krøn. 36, 19.

11. Vil du trods dette holde dig tilbage, o Herre? Vil du tie og trykke os saa saare?

65. Kapitel.

Paa Folkets Bøn (63, 7—64, 11) svarer Herren, at han i sin forbarmende Kjærlighed altid har været villig til at tage imod det, men at det i sin Gjenstridighed har staaet hans kaldende Naade imod og vedblevet at hengive sig til den vederstyggeligste Afgudstjeneste, og at han derfor maa og vil straffe det baade for dets egne og dets Fædres Misgjerninger (1—7). Han vil dog ikke ødelægge hele Folket; hans troende Tjenere, som han har udvalgt, skulle faa det forjættede Land med alle dets Goder i Eie, men Afgudsdyrkerne skulle hjemfalde til Fordærvelsen (8—16). Han vil skabe en ny Himmel og en ny Jord og et nyt herligt Jerusalem, hvor de Troende skulle leve i evig Fred og Glæde og velsignes med de rigeste Velsignelser, og hvorfra alt Ondt skal være banlyst (17—25).

Jeg var at opspørge for dem, som ikke spurgte; jeg var at finde for dem, som ikke søgte mig; jeg sagde til et Hedningefolk, som ikke var kaldet med mit Navn: Se, her er jeg! Se, her er jeg! Rom. 10, 20.

2. Jeg udbredte mine Hænder den hele Dag til et gjenstridigt Folk, som vandrer den Vei, der ikke er god, efter sine egne Tanker, Jer. 7, 24; 11, 8; 18, 12.

3. til det Folk, som altid krænker mig lige i mit Aasyn, som ofrer i Haverne og brænder Røgelse paa Teglstenene, 66, 17.

4. som sidder i Gravene og tilbringer Natten i Afkrogene, som æder Svinekjød, og hvis Kar ere fulde af vederstyggelig Suppe, 3 Mos. 11, 4 fg.

5. som siger: Hold dig hos dig selv, kom mig ikke nær, thi jeg er hellig for dig! Disse ere en Røg i min Næse, en Ild, som brænder den hele Dag. 5 Mos. 32, 22. Ps. 18, 9.

6. Se, det er skrevet for mit Aasyn: Jeg vil ikke tie, førend jeg faar betalt det, ja betalt det i deres Skjød,

7. eders Misgjerninger og eders Fædres Misgjerninger tilhobe, siger Herren, at de brændte Røgelse paa Bjergene og forhaanede mig paa Høiene; deres Løn vil jeg fremfor Alt tilmaale dem i deres Skjød. 2 Mos. 20, 5. Es. 57, 7. Hos. 4, 13. Jer. 16, 18.

8. Saa siger Herren: Ligesom der findes Most i Druen, og man siger: Fordærv den ikke, thi der er en Velsignelse i den, saaledes vil jeg gjøre for mine Tjeneres Skyld og ikke fordærve det Hele*. *d. e. det hele Folk.

9. Men jeg vil lade en Sæd udgaa a[f] Jakob og en Arving til mine Bjerge af Juda, og mine Udvalgte skulle arve det*, og mine Tjenere skulle bo der. Ps. 69, 36. 37. * Landet

10. Og Saron skal vorde til en Græs-gang for Smaakvæg, og Akors Dal ti[l] et Hvilested for stort Kvæg, mit Folk ti[l] Baade, som søger mig. 1 Krøn. 27, 29. Jos. 7, 26. Hos. 2, 15.

11. Men I, som forlade Herren, som glemme mit hellige Bjerg, som dække Bord for Gad*, og som skjenke fuldt af blandet Drik for Meni*, *Navne paa Afguder

12. eder vil jeg give hen til Sverdet og I skulle allesammen bøie eder ned fo[r] at slagtes, fordi jeg kaldte, og I svarede ikke, jeg talte, og I hørte ikke, me[n] gjorde, hvad ondt var i mine Øine, o[g] udvalgte det, jeg ikke havde Behag i. Ordsp. 1, 24 fg. Es. 66, 4 Jer. 7, 13. 27; 35, 17. Sak. 7, 1[1].

13. Derfor, saa siger den Herre Herre:
Se, mine Tjenere skulle æde, men I skulle
hungre; se, mine Tjenere skulle drikke,
men I skulle tørste; se, mine Tjenere skulle
glæde sig, men I skulle skamme eder;
Ps. 22, 27; 25, 3. Matt. 5, 6. Luk. 6, 21. Joh. 16, 22.
14. se, mine Tjenere skulle juble af
Hjertets Lyst, men I skulle skrige af
Hjertets Pine og hyle af Aands Sønder-
knuselse.
15. Og I skulle efterlade eders Navn
til en Ed* for mine Udvalgte, og den
Herre Herre skal dræbe dig; men sine
Tjenere skal han kalde med et andet
Navn,
*man skal sige: Gud straffe mig, som han
straffede dem, dersom jeg o. s. v.
Ps. 102, 9. Jer. 29, 22. Es. 62, 2. Aab. 2, 17.
16. saa den, der velsigner sig paa
Jorden, skal velsigne sig i den trofaste
Gud, og den, der sværger paa Jorden,
skal sværge ved den trofaste Gud, fordi
de forrige Trængsler ere glemte, og fordi
de ere skjulte for mine Øine.
Jer. 4, 2; 12, 16.
17. **Thi se, jeg skaber en ny
Himmel og en ny Jord, og de
første Ting skulle ikke ihukommes
og ikke opkomme i Nogens Hjerte.**
51, 16; 66, 22. 2 Pet. 3, 13. Aab. 21, 1. 4.
18. Men glæder og fryder eder til
evig Tid over det, jeg skaber! Thi se,
jeg skaber Jerusalem til idel Jubel og
dets Folk til idel Fryd. 35, 10.
19. Og jeg vil juble over Jerusalem
og fryde mig i mit Folk, og der skal
ikke mere høres i det Graads Røst eller
Skrigs Røst.
20. Der skal ikke mere derfra komme
et Diebarn, som kun lever nogle Dage,
eller en Gammel, som ikke fylder sine
Dages Maal; thi en ung Mand skal den
være, som dør hundrede Aar gammel, og
hundrede Aar gammel skal den Synder
blive, som forbandes*. *Ps. 55, 24.
21. Og de skulle bygge Huse og bo i dem
og plante Vingaarde og æde deres Frugt;
62, 8 fg. Am. 9, 14.
22. ikke skulle de bygge, og en Anden
bo, ikke skulle de plante, og en Anden
æde; thi som Træets Dage skulle mit
Folks Dage være, og mine Udvalgte
skulle fortære sine Hænders Gjerning.
5 Mos. 28, 30. Hos. 8, 7.
23. De skulle ikke gjøre sig Møie for-
gjæves og ikke føde Børn til brat Død;
thi de ere en Slægt af Herrens Velsig-
nede, og deres Afkom bliver hos dem.
61, 8. 9.
24. Og det skal ske: førend de raabe,
skal jeg svare, medens de endnu tale, skal
jeg høre. Ps. 91, 15; 145, 18.
Es. 30, 19; 58, 9. Matt. 7, 7.
25. Ulven og Lammet skulle græsse
sammen, og Løven skal æde Straa som
Oksen, og Slangens Føde skal være
Støv; Ingen skal gjøre noget Ondt og
Ingen fordærve Noget paa hele mit
hellige Bjerg, siger Herren.
11, 6 fg. Hos. 2, 18.

66. Kapitel.

Herren tilkjendegiver dem, der vilde bygge ham et Tempel for i det at bringe ham sine Offere, men paa samme Tid drive Afguderi og ere ulydige mod hans Ord, at han ikke trænger til noget Tempel og afsky deres Offere. Kun de Ydmyge ere ham velbehagelige; over de hovmodige Hyklere vil han føre Ulykke (1—4). Han vender sig derpaa til hine og forkynder dem, at deres ugudelige Brødre, der hade dem og spotte deres Tro og Haab, skulle faa sin Straf (5. 6); sin Menighed vil han i en Hast formere og rigelig velsigne til Trøst og Glæde for dem, der elske den (7—14), men dens Fiender vil han udrydde ved en forfærdelig Vredesdom (15—17). Han vil ved svare Domme og ved Evangeliets Forkyndelse kalde Hedningefolkene til sin Menighed, gjøre dem delagtige i Israels aandelige Prestedømme og gjennem dem føre det frafaldne og over hele Jorden adspredte Israel tilbage til sig (18—21). Den nye, af Israel og Hedninger sammensatte Menighed skal tjene ham evindelig, medens de Vantroe og Ugudelige blive straffede med Helvedes evige Ild (22—24).

Saa siger Herren: Himmelen er min
Trone, og Jorden mine Fødders
Skammel; hvor er et Hus, som I kunde
bygge mig, og hvor er et Sted, hvor
jeg kunde hvile? 1 Kong. 8, 27.
2 Krøn. 6, 18. Matt. 5, 34. 35.
Ap. G. 7, 49; 17, 24. Ps. 132, 13. 14.
2. Alt dette har jo dog min Haand
gjort, og saa blev alt dette til, siger
Herren. **Men til denne vil jeg se,
til den Elendige og den, som har
en sønderbrudt Aand og er for-
færdet over mit Ord.**
Ps. 34, 19; 51, 19. Es. 57, 15; 61, 1.
3. Den, der slagter en Okse, er som
den, der ihjelslaar en Mand; den, der
ofrer et Lam, er som den, der bryder
Nakken paa en Hund; den, der ofrer
Madoffer, er som den, der ofrer Svine-
blod; den, der bringer Ihukommelses-
offer af Virak, er som den, der priser
Afguder. Ligesom de have valgt sine

egne Veie, og deres Sjæl har Behag i
deres Vederstyggeligheder,
4. saa vil og jeg vælge at handle ilde
med dem, og hvad de frygte for, vil jeg
lade komme over dem, fordi jeg raabte,
men Ingen svarede, jeg talte, men de hørte
ikke, men gjorde, hvad ondt var i mine
Øine, og valgte det, jeg ikke havde Behag i.
Ordsp. 1, 25 fg. Es. 65, 12.
5. Hører Herrens Ord, I, som ere
forfærdede over hans Ord! Eders Brødre,
som hade eder, som støde eder fra sig
for mit Navns Skyld, sige: Lad Herren
vise sin Herlighed, forat vi maa se eders
Glæde! De skulle blive tilskamme.
V. 2; 65, 5. Ps. 69, 8 fg. Matt. 24, 9. Luk. 6, 22.
6. Hør! Bulder fra Staden! En Røst
fra Templet, Herrens Røst, hans, som
gjengjælder sine Fiender, hvad de have
gjort!
7. Førend hun* var i Barnsnød, har
hun født; førend Smerten kom over hende,
har hun bragt et Drengebarn til Verden.
*Jerusalem.
Ap. G. 2, 41. 47; 11, 18; 12, 24. 2 Mos. 4, 22.
Es. 54, 1. Gal. 4, 27. Aab. 12, 5.
8. Hvo har hørt Saadant? Hvo har
seet saadanne Ting? Kommer et Land
til Verden paa een Dag, eller fødes et
Folk paa een Gang? Thi Zion har været
i Barnsnød og med det Samme født sine
Sønner.
9. Skulde jeg aabne Modermunden og
ikke lade føde? siger Herren. Eller
skulde jeg, som lader føde, tillukke den?
siger din Gud.
10. Glæder eder med Jerusalem og
jubler over hende, alle I, som elske hende!
Fryder eder høilig med hende, alle I,
som sørge over hende,
11. forat I maa die og mættes af
hendes husvalende Bryst, forat I maa
suge og forlyste eder ved hendes Herlig-
heds Fylde!
12. Thi saa siger Herren: Se, jeg
bøier Fred til hende som en Flod og
Hedningernes Herlighed som en over-
strømmende Bæk, og I skulle die; paa
Armen skulle I bæres, og paa Knæerne
skulle I kjærtegnes. 40, 11.
13. Som En, hvem hans Moder
trøster, saaledes vil jeg trøste
eder, og i Jerusalem skulle I
trøstes. 49, 13.
14. Og I skulle se det, og eders Hjerte
skal fryde sig, og eders Ben skulle grønnes
som Græsset, og det skal kjendes, at
Herrens Haand er med hans Tjenere,
men han skal vredes paa sine Fiender.
35, 10; 51, 11. Luk. 19, 27.
15. Thi se, Herren skal komme i Ild, og
hans Vogne skulle være som Stormvind, for
at gjengjælde med sin Vrede i gløende
Brand og med sin Skjelden i Ildsluer;
2 Tess. 1, 8. 2 Pet. 3, 7.
16. thi med Ild skal Herren holde Dom
og med sit Sverd over alt Kjød, og de
af Herren Ihjelslagne skulle vorde mange.
Aab. 19, 21
17. De, som hellige og rense sig for
Haverne efter En, der er i deres Midte*
som æde Svinekjød og vederstyggelig
Dyr og Mus, de skulle omkomme tilhobe
siger Herren. 65, 3. 4
*d. e. deres Veiledere, som de rette sig efter
18. Og jeg, jeg gjør deres Gjerninger
og deres Tanker til Intet; Tiden kommer
at jeg samler alle Folk og Tungemaal
og de skulle komme og se min Herlighed
Mika 4, 11 fg. Ez. 38, 1 fg. 39, 21
19. Og jeg vil gjøre et Tegn paa den
og sende Undkomne af dem til Hedninge
folkene, til Tarsis, Ful og Lud, Bueskyt
terne, til Tubal og Javan, til de fjern
Kyster, som ikke have hørt Rygtet om mi
og ikke seet min Herlighed; og de skull
kundgjøre min Herlighed blandt Hedninge
folkene. Es. 1, 1
20. Og fra alle Hedningefolkene ska
man bringe alle eders Brødre til Mad
offer for Herren, paa Heste og pa
Vogne og paa Bærestole og paa Mu
æsler og paa hurtigløbende Kameler, o
paa mit hellige Bjerg i Jerusalem, sige
Herren, ligesom Israels Børn bring
Madofferet i rene Kar til Herrens Hus
43, 5 fg. 49, 12 fg. 22; 60, 5 fg. 3 Mos. 2, 1 f
21. ogsaa af dem* vil jeg tage mig Nog
til Prester**, til Leviter, siger Herren.
*d. e. Hedningefolkene. **1 Pet. 2,
22. Thi ligesom den nye Himmel o
den nye Jord, som jeg gjør, bli
evindelig for mit Aasyn, siger Herre
saaledes skal eders Afkom og eders Nav
blive evindelig. 65, 17. Jer. 31, 35 f
23. Og det skal ske: Nymaane eft
Nymaane og Sabbat efter Sabbat sk
alt Kjød komme for at tilbede for m
Aasyn, siger Herren. Sak. 14, 1
24. Og de skulle gaa ud og se paa
døde Kroppe af de Mænd, som ere fald
fra mig; thi deres Orm skal ik
dø, og deres Ild skal ikke u
slukkes, og de skulle være en A
sky for alt Kjød. Mark. 9, 44. Dan. 12,

Profeten Jeremias.

1. Kapitel.

Jeremias, som profeterede fra Kong Josias's trettende Aar til Slutningen af Zedekias's Regjering (1—3), fortæller, hvorledes han af Herren blev kaldet til Profet for Israel og Hedningefolkene og styrket dertil (4—10). Ved to Syner forkynder Herren ham, at han vil vaage over sit Ords Opfyldelse og ved Fiender fra Norden (Kaldæerne) straffe Israel for dets Afgudsdyrkelse (11—16). Herren byder ham at forkynde hans Ord uden Frygt, idet han lover at ville give ham Kraft til at holde Stand mod alle sine Modstandere (17—19).

Ord af Jeremias, Hilkias's Søn, en
af Presterne i Anatot i Benjamins
Land, Jos. 21, 18.
2. til hvem Herrens Ord kom i de
Dage, da Josias, Amons Søn, var Konge
i Juda, i hans Regjerings trettende Aar,
2 Kong. 21, 24.
3. og siden i de Dage, da Jojakim,
Josias's Søn, var Konge i Juda, indtil
Enden af Zedekias's, Josias's Søns,
Judas Konges, ellevte Aar, indtil Jerusalem
blev bortført i den femte Maaned.
2 Kong. 23, 34; 25, 8. 11.
4. Herrens Ord kom til mig saaledes:
5. Førend jeg dannede dig i Moders
Liv, kjendte jeg dig, og førend du kom
ud af Moders Skjød, helligede jeg dig;
jeg satte dig til en Profet for Folkene.
Es. 49, 1. Gal. 1, 15.
6. Men jeg sagde Ak, Herre, Herre!
Se, jeg forstaar ikke at tale; thi jeg er
ung.
7. Da sagde Herren til mig: Sig
ikke: Jeg er ung! Men til alle dem, jeg
sender dig til, skal du gaa, og Alt, hvad
jeg byder dig, skal du tale. Ez. 3, 17.
8. Frygt ikke for dem, thi jeg er med
dig for at redde dig, siger Herren.
V. 19; 15, 20. Es. 41, 10. Ez. 3, 9.
9. Og Herren udrakte sin Haand og rørte
ved min Mund, og Herren sagde til mig:
Se, jeg lægger mine Ord i din Mund.
Es. 6, 7; 51, 16.
10. Se, jeg sætter dig paa denne Dag
over Folkene og over Rigerne til at oprykke
og til at nedrive og til at ødelægge
og til at nedbryde, til at bygge og til
at plante. 18, 7. 9; 31, 28.
11. Og Herrens Ord kom til mig
saaledes: Hvad ser du, Jeremias? Og
jeg sagde: Jeg ser en Stav af det vaagne
Træ*.

*d. e. af Mandeltræet, som kaldes saa, fordi det blomstrer tidligere end andre Træer.

12. Og Herren sagde til mig: Du
har seet ret; thi vaage vil jeg over mit
Ord, saa jeg fuldbyrder det.
13. Og Herrens Ord kom til mig
anden Gang saaledes: Hvad ser du?
Og jeg sagde: Jeg ser en kogende Gryde,
og den er vendt hid fra Norden.
14. Og Herren sagde til mig: Fra
Norden skal Ulykken slippes løs over alle
Landets Indbyggere. 4, 6; 6, 22; 25, 9.
15. Thi se, jeg kalder paa alle Slægter
i Rigerne mod Norden, siger Herren, og
de skulle komme og sætte hver sin Stol
ved Indgangen til Jerusalems Porte og
mod alle dets Mure trindt omkring og
mod alle Judas Stæder. 52, 4. 5.
16. Og jeg vil afsige mine Domme
over dem for al deres Ondskabs Skyld,
at de forlode mig og brændte Røgelse
for andre Guder og tilbade sine Hænders
Gjerninger.
17. Men du skal omgjorde dine Lænder
og staa op og tale til dem Alt, hvad jeg
byder dig; vær ikke ræd for dem, forat
jeg ikke skal gjøre dig ræd for dem!
18. Og jeg, se, jeg gjør dig idag til
en fast Stad og til en Jernpille og til
en Kobbermur mod det hele Land, mod
Judas Konger, mod dets Fyrster, mod
dets Prester og mod Landets Folk.
15, 20. Ez. 3, 8. 9.
19. Og de skulle stride imod dig, men
ikke faa Overhaand over dig; thi jeg er
med dig, siger Herren, for at redde dig.
V. 8.

2. Kapitel.

Herren foreholder ved Profeten sit Folk de store Velgjerninger, han i dets Ungdom har vist det, og klager over dets store Utaknemmelighed, at det har forladt ham, den levende Gud, medens endog Hedningerne holde fast ved sine døde og vanmægtige Afguder (1—13). Derfor har han ogsaa givet det til Pris for fremmede Folk, som om det ikke var hans Barn, men en Træl (14—19). Det vanartede Folk søger forgjæves at retfærdiggjøre sig; dets Gjerninger, det Afguderi, det har drevet, og det uskyldige Blod, det har udøst ved at myrde sine Profeter og andre Fromme, vidne mod det. For denne dets hykkelske Selvretfærdiggjørelses Skyld vil Herren fremdeles straffe det (20—37).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

2. Gaa hen og udraab for Jerusalems Øren og sig: Saa siger Herren: Jeg kommer dig i Hu din Ungdoms Huldskab, dine Trolovelsesdages Kjærlighed, hvorledes du vandrede efter mig i Ørkenen, i et Land, hvor man ikke saar.

3. Helligt var Israel for Herren, hans Førstegrøde*; Alle, som vilde æde det, maatte bøde derfor, Ulykke kom over dem, siger Herren. *Jak. 1, 18.

4. Hører Herrens Ord, Jakobs Hus og alle Israels Huses Slægter!

5. Saa siger Herren: Hvad Uret have eders Fædre fundet hos mig, at de gik langt bort fra mig og vandrede efter de forfængelige Guder og bleve forfængelige? 2 Kong. 17, 15. Rom. 1, 21.

6. Og de sagde ikke: Hvor er Herren, som førte os op fra Ægyptens Land, som ledede os i Ørkenen, i øde Markers og Kløfters Land, i Tørheds og Dødsskygges Land, i et Land, hvorigjennem ingen Mand har vandret, og hvor intet Menneske har boet? 2 Mos. 12, 37. 51. 5 Mos. 32, 10.

7. Og jeg førte eder ind i et Land med frugtbare Marker til at æde dets Frugt og dets Gode; og da I kom ind, besmittede I mit Land og gjorde min Arv til en Vederstyggelighed. 16, 18.

8. Presterne sagde ikke: Hvor er Herren? Og de, som syslede med Loven, kjendte mig ikke, og Hyrderne faldt fra mig, og Profeterne profeterede ved Ba'al og vandrede efter dem, der ikke gavne*. *d. e. efter Afguderne; 1 Sam. 12, 21.

9. Derfor vil jeg fremdeles gaa irette med eder, siger Herren; ja med eders Børnebørn vil jeg gaa irette. Hos. 4, 1. Mika 6, 2. 2 Mos. 20, 5.

10. Thi drager over til Kittæernes Øer og ser, og sender Bud til Kedar og giver nøie Agt og ser, om noget Saadant er skeet! Ps. 120, 5.

11. Har vel et Hedningefolk byttet Guder, endog de ikke ere Guder? Men mit Folk har ombyttet sin Ære med det, der ikke gavner*. *V. 8. Ps. 106, 20.

12. Forskrækkes, I Himle, over dette, og gyser, vorder saare forfærdede, siger Herren.

13. Thi to onde Ting har mit Folk gjort; mig have de forladt, Kilden med det levende Vand, for at udhugge sig Brønde, sprukne Brønde, som ikke holde Vand. 17, 13. Ps. 36, 10.

14. Er Israel en Træl? Er han en hjemmefødt Træl? Hvorfor er han bleven til Rov? 2 Mos. 4, 22.

15. Unge Løver brølede mod ham; de lode sin Røst høre, og de gjorde hans Land til en Ørk; hans Stæder bleve opbrændte, saa Ingen bor deri. Es. 5, 29.

16. Ogsaa Nofs og Tachpenes's Børn gjorde din Isse skaldet.

17. Mon ikke det, at du forlod Herren, din Gud, den Tid, han vilde lede dig paa Veien, har forvoldt dig dette? 4, 18.

18. Og nu, hvad har du med Veien til Ægypten at gjøre, for at drikke Sichors* Vand? Og hvad har du med Veien til Assyrien at gjøre, for at drikke Flodens** Vand? *d. e. Nilens. **d. e. Eufrats.

19. Din Ondskab tugter dig, og dine
Frafald straffe dig; erkjend da og se, a
det er ondt og bittert, at du forlade
Herren, din Gud, og at Frygt for mig
ikke kommer over dig, siger den Herr
Herre, Hærskarernes Gud.

20. Thi fra fordums Tid sønderbrøt
du dit Aag, sønderrev du dine Baand
og du sagde: Jeg vil ikke tjene. Men
paa hver høt Bakke og under hver
grønt Træ lagde du dig og bolede.
3, 6. Es. 57, 5

21. Og jeg havde dog plantet dig som
en ædel Ranke, hel og holden ægte Sæd
hvorledes er du da bleven mig omskifte
til vilde Skud af en fremmed Vinstok?
Ps. 80, 9 fg. Es. 5, 1 fg. Mark. 12, 1

22. Thi om du end vilde tvætte di
med Potaske og bruge megen Lud, sa
skulde dog din Misgjerning være skiden
for mit Aasyn, siger den Herre Herre.

23. Hvorledes kan du sige: Jeg er ikk
bleven besmittet, jeg er ikke gaaet efte
Ba'alerne? Se din Vei i Dalen*! Er
kjend, hvad du har gjort, du lette Kamel
hoppe, som løber hid og did! *7, 31

24. Som et Vildæsel, der er vant ti
Ørkenen, snapper hun i sin Sjæls Be
gjærlighed efter Veiret; hendes Brynde
— hvo kan dæmpe den? Alle de, som
søge hende, slippe for at løbe sig trætte
i hendes Maaned finde de hende.

25. Lad ikke din Fod blive bar og di
Strube blive tørstig! Men du siger: For
gjæves! Nei! Thi jeg elsker Fremmede
og efter dem vil jeg gaa. 18, 11. 12

26. Ligesom en Tyv maa skamme sig
naar han bliver greben, saaledes maa

Israels Hus skamme sig, de selv, deres
Konger, deres Fyrster og deres Prester
og deres Profeter,
27. fordi de sige til Træet: Du er min
Fader, og til Stenen: Du har født mig.
Thi de have vendt Ryggen og ikke An=
sigtet til mig. Men i sin Ulykkes Tid
sige de: Reis dig og hjælp os!
32, 33. 5 Mos. 32, 17. 18. Dom. 10, 7—10.
28. Hvor ere da dine Guder, som du
gjorde dig? Lad dem reise sig, om de
kunne hjælpe dig i din Ulykkes Tid!
Thi saa mange, som dine Stæder ere,
saa mange ere dine Guder blevne, Juda!
5 Mos. 32, 37. 38. Dom. 10, 14. Jer. 11, 12. 13.
29. Hvorfor trætte I med mig? I ere
allesammen faldne fra mig, siger Herren.
30. Forgjæves slog jeg eders Børn; de
toge ikke imod Tugt; eders Sverd fortærede
eders Profeter som en ødelæggende Løve.
5, 3; 17, 23. 1 Kong. 19, 10.
2 Kong. 21, 16. 2 Kron. 24, 20 fg.
31. O Slægt! Giv Agt paa Herrens
Ord! Har jeg været en Ørk for Israel
eller et Bælmørkes Land? Hvorfor siger
mit Folk: Vi have gjort os frie, vi ville
ikke mere komme til dig?
32. Mon en Jomfru glemmer sit
Smykke, en Brud sit Bælte? Men mit
Folk har glemt mig i Dage uden Tal.
33. Hvor vel ved du ikke at lægge
din Vei for at søge Kjærlighed! Derfor
har du ogsaa vænnet dine Veie til det
Onde.
34. Der findes endog Blod af uskyldige
Fattiges Sjæle paa dine Kjortelflige;
ikke greb du dem i Indbrud*, men for=
medelst alt dette var det**. Es. 1, 15.
*2 Mos. 22, 2. ** d. e. formedelst dette dit ugudelige
Væsen (V. 23 fg.) udøste du deres Blod.
35. Og dog siger du: Jeg er uskyldig,
hans Vrede har visselig vendt sig fra
mig. Se, jeg vil gaa irette med dig,
fordi du siger: Jeg har ikke syndet.
36. Hvorfor farer du saa meget om
for at skifte din Vei? Ogsaa ved Ægypten
skal du blive tilskamme, ligesom du blev
tilskamme ved Assyrien.
37. Ogsaa derfra skal du gaa ud med
dine Hænder paa dit Hoved*; thi Herren
har forkastet dem, du forlader dig paa,
og du skal ingen Lykke have med dem.
*d. e. med Sorg; 2 Sam. 13, 19.

3. Kapitel.

Ligesom en fraskilt Kvinde, naar hun er bleven en anden Mands Hustru, ifølge Loven ikke maa vende tilbage til sin forrige Mand, saa skal heller ikke Folket, efterat det har vendt sig til andre Guder, mere blive taget til Naade af Herren, da det trods alle Tugtelser fremturer i sit Frafald (1—5). Juda, som har seet, hvorledes Israel for sin Afgudsdyrkelse er blevet forskudt af Herren, har dog ikke derved ladet sig advare, men kun paa Skrømt omvendt sig fra sit Afguderi (6—10); det har derved vist sig at være ugudeligere end Israel (11). Herren formaner nu Israel til at vende om til ham; da skal han atter tage det til Naade, føre, hvad der er tilovers af det, tilbage til Hjemmet, skjenke det rette Hyrder og oprette en ny Pakt med det, hvori ogsaa Hedningerne skulle faa Del (12—17). Ogsaa Juda skal da tilligemed Israel vende tilbage fra sit Fangenskab (18). Profeten skildrer, hvorledes det hidtil trods al Herrens Miskundhed troløse Israel under bønlig Graad bekjender sit Frafald fra ham (19—25).

Det heder: Naar en Mand lader sin
Hustru fare, og hun gaar fra ham
og bliver en anden Mands, kan han da
igjen komme tilbage til hende? Vilde
da ikke det Land blive vanhelliget? Og
du, du har bolet med mange Venner og
skulde dog komme tilbage til mig igjen?
siger Herren. 5 Mos. 24, 1—4.
2. Opløft dine Øine til de bare Høie
og se: Hvor er du ikke bleven skjændet?
Ved Veiene sad du og ventede paa dem,
som en Araber i Ørkenen, og du van=
helligede Landet ved dit Boleri og ved
din Ondskab.
3. Da bleve Regnbygerne holdte til=
bage, og Sildigregnet faldt ikke; men du
havde en Horkvindes Pande, du vilde
ikke skamme dig.
5 Mos. 11, 16. 17. 1 Kong. 17, 1. Am. 4, 7.
4. Har du ikke netop nu raabt til mig:
Min Fader, du er min Ungdoms Ven?
5. Mon han vil beholde Vrede evin=
delig eller bevare Harme til evig Tid?
Se, saa talte du, og dog gjorde du det
Onde, og du magtede det. Ps. 103, 9.
6. Og Herren sagde til mig i Kong
Josias's Dage: Har du seet, hvad den
Frafaldne, Israel, har gjort? Hun gik
op paa hvert høit Bjerg og hen under
hvert grønt Træ og bolede der.
2, 20. 2 Kong. 17, 10.
7. Og jeg sagde: Efterat hun har
gjort alt dette, vil hun vende tilbage til
mig. Men hun vendte ikke tilbage, og det
saa den Troløse, hendes Søster, Juda.
8. Og jeg saa, at uagtet jeg havde
ladet den Frafaldne, Israel, fare og
givet hende hendes Skilsmissebrev, fordi
hun havde bedrevet Hor, frygtede dog ikke
den Troløse, Juda, hendes Søster, men
gik hen og bolede, hun ogsaa;
2 Kong. 17, 18. 19. Es. 50, 1.

9. og det skede for hendes frække Bole-
ries Skyld, at hun vanhelligede Landet,
og hun horede med Sten og med Træ.
10. Og med alt dette vendte den Tro-
løse, hendes Søster, Juda, ikke tilbage
til mig af hele sit Hjerte, men paa
Skrømt, siger Herren.
11. Og Herren sagde til mig: Den
Frafaldne, Israel, har vist sig retfær-
digere end den Troløse, Juda.
Ez. 16, 51. 52.
12. Gaa hen og udraab disse Ord
mod Norden og sig: Vend dog tilbage,
du Frafaldne, Israel, siger Herren; jeg
vil ikke sænke mit Aasyn i Vrede mod
eder; thi jeg er miskundelig, siger Herren,
jeg vil ikke beholde Vrede evindelig.
13. Erkjend bare din Misgjerning, at
du er falden fra Herren, din Gud, og
paa forskjellige Veie løben om til de
fremmede Guder, hen under hvert grønt
Træ, og paa min Røst have I ikke hørt,
siger Herren. Ps. 32, 5. Ordsp. 28, 13.
14. Vender tilbage, I frafaldne Børn,
siger Herren; thi jeg er eders Ægteherre,
og jeg vil tage eder, Een af en Stad
og To af en Slægt, og føre eder til Zion.
Es. 54, 5.
15. Og jeg vil give eder Hyrder efter
mit Hjerte, og de skulle røgte eder med
Indsigt og Forstand. 23, 4.
16. Og det skal ske, naar I vorde
mangfoldige og frugtbare i Landet i de
Dage, siger Herren, da skulle de ikke mere
tale om Herrens Pakts Ark, og den skal
ikke opkomme i Nogens Hjerte, og de
skulle ikke komme den i Hu og ikke savne
den, og der skal ingen saadan gjøres mere.
31, 33.
17. Paa den Tid skal man kalde
Jerusalem Herrens Trone, og alle Folkene
skulle forsamle sig didhen, til Herrens
Navn, til Jerusalem, og de skulle ikke
mere vandre efter sit onde Hjertes Stivhed.
Es. 2, 2 fg. 18, 7.
18. I de Dage skal Judas Hus gaa
til Israels Hus, og de skulle komme
tilhobe fra Nordens Land til det Land,
jeg gav eders Fædre til Arv.
19. Og jeg, jeg sagde: Hvor høit vil
jeg ikke sætte dig blandt Børnene og give
dig et lysteligt Land, den deiligste Arv
iblandt Folkene! Og jeg sagde fremdeles:
I skulle raabe til mig: Min Fader! og
ikke vende eder bort fra mig.
20. Men sandelig, som en Kvinde er
troløs mod sin Ven, saaledes have I
været troløse mod mig, Israels Hus!
siger Herren.
21. En Røst høres paa bare Høie, Is-
raels Børns bønlige Graad; thi de have
forvendt sin Vei, de have glemt Herren,
sin Gud. 2, 32.
22. Vender tilbage, I frafaldne Børn!
Jeg vil læge eders Frafald. Se, vi komme
til dig; thi du er Herren, vor Gud. V. 12.
23. Sandelig, faafængt er det at op-
løfte Larm fra Høiene*; sandelig, i
Herren, vor Gud, er Israels Frelse!
*d. e. holde larmende Afgudstjeneste paa dem.
Ps. 3, 9; 68, 20. 21. Es. 45, 24.
24. Og dog har Skjændselen* fortæret
vore Fædres Erhverv fra vor Ungdom
af, deres Smaakvæg og deres store Kvæg,
deres Sønner og deres Døtre.
*d. e. Afguden; 11, 13. Hos. 9, 10.
25. Lader os ligge i vor Skjændsel,
og lad vor Skam dække os! Thi mod
Herren, vor Gud, have vi syndet, vi og
vore Fædre, fra vor Ungdom af og indtil
denne Dag, og vi have ikke hørt paa
Herrens, vor Guds, Røst. Dan. 9, 7. 8.

4. Kapitel.

Paa Israels Bekjendelse (3, 22—25) svarer Herren, at det, hvis det i Sandhed omvender sig, igjen skal finde Naade hos ham og faa Forjættelsen om Hedningernes Omvendelse opfyldt (1. 2). Idet han derefter vender sig til Juda, formaner han ogsaa dette til alvorlig og grundig Bod, forat ikke hans fortærende Vrede skal komme over det (3. 4), og forkynder saa, at dets Land skal blive ødelagt af Fiender fra Norden (Kaldæerne) (5—9). Forfærdet herover, klager Profeten over, at Herren har tilladt de falske Profeter at bedrage Folket ved at love det Fred (10), og skildrer saa den truende Fordærvelse, hvorfra kun en snar Omvendelse formaar at redde det (11—18). Til Slutning udtaler han sin og alle Frommes bitre Smerte over den Ødelæggelse, som han ser komme over Landet for Folkets Daarligheds Skyld, og som han skildrer i levende Træk, idet han dog tillige fremhæver, at Herren ikke vil lade Landet gaa aldeles tilgrunde (19—31).

Dersom du vender om, Israel, siger
Herren, skal du komme igjen til mig,
og dersom du skaffer dine Vederstyggelig-
heder bort fra mit Aasyn, skal du ikke
vanke ustadig om,
2. og sværger du: Saasandt Herren
lever! i Sandhed, med Ret og med Ret-
færdighed, da skulle Hedningefolk velsigne
sig i ham og rose sig af ham.
5 Mos. 6, 13. Es. 65, 16; 45, 25.
3. Thi saa siger Herren til Judas

Mænd og til Jerusalem: Bryder eder
nyt Land og saar ikke blandt Torne!
Hos. 10, 12. Ez. 18, 31. Matt. 13, 7. 22.
4. Omskjærer eder for Herren og bort-
tager eders Hjertes Forhud, I Judas
Mænd og Jerusalems Indbyggere, forat
ikke min Harme skal fare ud som Ild og
brænde, udenat Nogen slukker, for eders
Idrætters Ondskabs Skyld!
5 Mos. 10, 16; 30, 6. Rom. 2, 28 fg.
Kol. 2, 11. Jer. 21, 12.
5. Forkynder det i Juda og kund-
gjører det i Jerusalem og siger: Støder
i Basun i Landet! Udraaber med fuld
Røst og siger: Samler eder og lader os
gaa ind i de faste Stæder!
Hos. 5, 8. Joel 2, 1. Jer. 8, 14.
6. Opløfter Banner hen imod Zion,
flytter bort, stanser ikke! Thi jeg bringer
Ulykke fra Norden og stor Forstyrrelse.
1, 14; 6, 1.
7. En Løve er stegen op fra sit Krat,
og Folkenes Ødelægger er brudt op,
dragen ud fra sit Sted, for at gjøre dit
Land til en Ørk; dine Stæder skulle øde-
lægges, saa Ingen bor der. 5, 6.
8. Derfor omgjorder eder med Sæk,
klager og hyler! Thi Herrens brændende
Vrede er ikke vendt tilbage fra os. 6, 26.
9. Og det skal ske paa den Dag, siger
Herren, da skal Kongens Forstand og
Fyrsternes Forstand svigte, og Presterne
skulle forfærdes, og Profeterne vorde
slde af Rædsel.
10. Da sagde jeg: Ak Herre, Herre!
Sandelig, Skuffelse har du beredt dette
Folk og Jerusalem, idet man sagde:
Fred skal vorde eder til Del. Og Sver-
det er dog trængt ind i Sjælen.
6, 14; 14, 13 fg.
11. Paa den Tid skal det siges til
dette Folk og til Jerusalem: En bræn-
dende Vind fra bare Høie i Ørkenen
kommer hen imod mit Folks Datter, ikke
til at kaste Korn og ikke til at rense det.
12. En Vind, der er stærkere end til
saadant, skal jeg lade komme; nu vil
ogsaa jeg afsige Dom over dem.
13. Se, som Skyer drager han* op,
og som Stormvind ere hans Vogne, hans
Heste ere lettere end Ørne; ve os, thi
vi ere ødelagte. * Fienden.
Es. 5, 28. Hab. 1, 8.
14. Tvæt Ondskaben af dit Hjerte,
Jerusalem, forat du kan vorde frelst!
Hvor længe skulle dine syndige Tanker
bo i dit Indre? Es. 1, 16.

15. Thi en Røst forkynder fra Dan
og varsler Ondt fra Efra'ims Bjerg.
16. Forkynder det for Folkene, se,
kundgjører det for Jerusalem: Vogtere
komme fra det fjerne Land, og de lade
sin Røst høre mod Judas Stæder.
17. Som Markvogtere leire de sig mod
det trindt omkring; thi mod mig har det
været gjenstridigt, siger Herren.
6, 3. Luk. 19, 43.
18. Din Vei og dine Idrætter have
forvoldt dig dette; dette er din Ondskabs
Frugt, at det er bittert, at det naar lige
til dit Hjerte. 2, 19.
19. Mine Indvolde, mine Indvolde!
Jeg lider Smerte! O mit Hjertes Kamre!
Mit Hjerte bruser i mig, jeg kan ikke
tie! Thi Basunlyd, Krigsskrig har du
hørt, min Sjæl!
20. Ødelæggelse paa Ødelæggelse raaber
man om; thi hele Landet er ødelagt;
pludselig ere mine Telte ødelagte, i et
Øieblik mine Telttepper.
21. Hvor længe skal jeg se Banner,
skal jeg høre Basunlyd?
22. Thi daarligt er mit Folk, mig kjende
de ikke; de ere uvittige Børn, og ufor-
standige ere de; de ere vise til at gjøre
Ondt, men at gjøre Godt skjønne de ikke.
5 Mos. 32, 6. Es. 1, 3. Rom. 16, 19.
23. Jeg saa Jorden, og se, den var
øde og tom, og jeg saa til Himmelen,
og dens Lys var borte. 1 Mos. 1, 2.
24. Jeg saa Bjergene, og se, de bævede,
og alle Høiene skalv. Nah. 1, 5.
25. Jeg saa, og se, der var intet
Menneske mere, og alle Himmelens Fugle
vare bortfløine. 9, 10. Zef. 1, 2 fg.
26. Jeg saa, og se, den frugtbare
Mark var en Ørken, og alle dens Stæder
vare nedbrudte af Herren, af hans
brændende Vrede.
27. Thi saa siger Herren: En Ørken
skal hele Landet vorde; dog vil jeg ikke
gjøre aldeles Ende paa det.
5, 10. 18; 30, 11; 46, 28. 3 Mos. 26, 44.
28. Derfor skal Jorden sørge, og
Himmelen oventil sortne, fordi jeg har
talt det, besluttet det, og jeg angrer det
ikke og vender ikke tilbage derfra.
29. For Larmen af Ryttere og Bue-
skyttere ere alle Stæder paa Flugt; de
gaa ind i Skovene og stige op paa Klip-
perne; alle Stæderne ere forladte, og der
er Ingen, som bor i dem.
30. Og du, naar du bliver ødelagt,

hvad vil du da gjøre? Naar du iførery
dig Purpur, naar du smykker dig med
Guldsmykke, naar du gjør dine Øine
store med Sminke, saa er det dog saa-
fængt, at du gjør dig yndig; dine Elskere
forsmaa dig, de søge efter dit Liv.
2 Kong. 9, 30. Ez. 23, 9 fg. 22 fg.
31. Thi en Røst hører jeg som af en
Kvinde i Barnsnød, et Angestskrig som
af en Kvinde, der føder sin Førstefødte,
Zions Datters Røst; hun stønner, hun
udstrækker sine Hænder og siger: Ve mig!
Thi udmattet synker min Sjæl i Morderes
Vold. 6, 24.

5. Kapitel.

Herren nødes til at straffe Folket saaledes, fordi der hverken blandt Høie eller Lave findes nogen Retfærdighed og Sandhed, men trods alle hans Tugtelser kun Gjenstridighed, Afguderi og Hor (1—9). Ligesom Israel handler ogsaa Juda troløst mod ham, idet det fornegter ham, foragter og spotter Profeternes Ord og tjener fremmede Guder. Derfor maa og skal Herren opfylde sit Ord, lade Landet blive hærjet af en fjerntboende Fiende og Folket blive Fremmedes Træl i et fremmed Land, udenat det dog derved skal gaa aldeles tilgrunde (10—19). Ulykken skal komme over det, fordi det i sin Blindhed for Herrens Almagt og Godhed ikke har frygtet ham, men fremturet i de grueligste Synder (20—31).

Farer omkring paa Jerusalems Gader
og ser dog og kjender og søger paa
dets Torve, om I finde Nogen, om der
er Nogen, som øver Ret, som stræber
efter Redelighed! Saa vil jeg tilgive det.
1 Mos. 18, 23 fg.
2. Og om de end sige: Saasandt
Herren lever, saa sværge de dog falskelig.
3. Herre! Se ikke dine Øine
efter Redelighed? Du slog dem,
men de følte ingen Smerte; du gjorde
Ende paa dem, de vægrede sig for at
tage imod Tugt, de gjorde sit Aasyn
haardere end en Klippe, de vægrede sig
ved at vende om. 2, 30. Es. 9, 13.
4. Men jeg sagde: Det er kun ringe
Folk*; de have handlet daarlig, fordi de
ikke kjende Herrens Vei, sin Guds Ret;
som have baaret sig saaledes ad; V. 3.
5. jeg vil nu gaa til de Store og tale
med dem, thi de, de kjende Herrens Vei,
sin Guds Ret. Men just de have tilhobe
sønderbrudt Aaget, sønderrevet Baandene.
Ps. 2, 3.
6. Derfor skal Løven fra Skoven slaa
dem, Ulven fra de øde Marker ødelægge
dem; Parderen lurer ved deres Stæder,
hver den, som gaar ud af dem, skal
blive sønderreven; thi mange ere deres
Overtrædelser, talrige deres Frafald.
4, 7. Hos. 13, 7.
7. Hvorfor skulde jeg tilgive dig?
Dine Børn have forladt mig og svoret
ved det, som ikke er Gud; og jeg mættede
dem, men de bedreve Hor og strømmede
skarevis til Skjøgens Hus.
5 Mos. 32, 15. Hos. 13, 6.
8. Som velnærede Heste ere de aarle
paafærde; de vrinske, hver ad sin Næstes
Hustru.
9. Skulde jeg ikke hjemsøge Saadant,
siger Herren, eller skulde min Sjæl ikke
hevne sig paa et Folk som dette?
V. 29; 9, 9
10. Stiger op paa dets Mure og øde-
lægger, men gjører ikke aldeles Ende paa
det! Borttager dets Kviste, thi de høre
ikke Herren til! 4, 27. Ez. 6, 8
11. Thi Israels Hus og Judas Hus
have handlet troløst imod mig, sige
Herren.
12. De have fornegtet Herren og sagt
Han er ikke til, og der skal ikke komm
nogen Ulykke over os, og Sverd og Hunge
skulle vi ikke se, 2 Pet. 2,
13. og Profeterne skulle blive til Vind
thi der er Ingen, som taler i dem
Saaledes skal det gaa dem selv.
14. Derfor, saa siger Herren, Hæ
skarernes Gud: Efterdi I tale dette Or
se, saa gjør jeg mine Ord i din Mun
til Ild og dette Folk til Ved, og de
skal fortære dem.
15. Se, jeg lader et Folk fra det Fjer
komme over eder, Israels Hus, sig
Herren; et kraftigt Folk er det, et Fo
fra ældgammel Tid er det, et Folk, hv
Tungemaal du ikke kjender, og hvis Ta
du ikke skjønner.
6, 22 fg. 5 Mos. 28, 49 fg. Es. 28, 11; 33,
16. Dets Kogger er som en aab
Grav, de ere allesammen vældige.
17. Og det skal fortære din Høst
dit Brød, det skal fortære dine Søn
og dine Døtre, det skal fortære dit Sma
kvæg og dit store Kvæg, det skal fortæ
din Vinstok og dit Figentræ; dine fa
Stæder, som du forlader dig paa, sk
det nedbryde med Sverd.
18. Men selv i de Dage, siger Herre
vil jeg ikke gjøre aldeles Ende paa ed
4,
19. Og det skal ske, naar I sige: Hv
for har Herren, vor Gud, gjort alt de
imod os? — da skal du sige til de

Ligesom I forlode mig og tjente fremmede
Guder i eders Land, saaledes skulle I
ogsaa tjene Fremmede i et Land, som
ikke er eders. 16, 10 fg. 17, 4.
20. Forkynder dette i Jakobs Hus og
kundgjører det i Juda, idet I sige:
21. Hører dog dette, du uvittige og
uforstandige Folk, som har Øine, men
ikke ser, som har Øren, men ikke hører!
4, 22; 6, 10. Es. 6, 9. 10.
22. Ville I ikke frygte mig, siger
Herren, ville I ikke bæve for mit Aasyn?
Jeg, som har sat Sand til Grænse for
Havet, til en evig Skranke, som det ikke
skal overskride, saa dets Bølger storme,
men magte Intet, og bruse, men over-
skride den ikke. Job 38, 8. 11.
23. Men dette Folk har et opsætsigt
og gjenstridigt Hjerte; de ere afvegne og
gangne bort. Es. 1, 4.
24. Og de have ikke sagt i sit Hjerte:
Lader os dog frygte Herren, vor Gud,
som giver Regn, baade Tidligregn og
Sildigregn, i sin Tid, som bevarer os
Høstens bestemte Uger! 3 Mos. 26, 4.
5 Mos. 11, 14; 28, 12. Es. 30, 23. Ap. G. 14, 17.
25. Eders Misgjerninger have vendt
disse Ting bort fra eder, og eders
Synder have forholdt eder det Gode.
3, 3. Es. 59, 2.
26. Thi der findes Ugudelige blandt
mit Folk; man lurer, som Fuglefængere
dukke sig ned; de sætte ud Snarer,
Mennesker fange de.
27. Som et Bur er fuldt af Fugle,
saaledes ere deres Huse fulde af Bedrag;
derfor ere de blevne store og rige.
28. De ere blevne fede, de glinse, de
strømme over af Ondt, de dømme ikke i
nogen Sag, ikke i den Faderløses Sag,
saa de fremme den, og i Fattiges Sag
dømme de ikke.
2 Mos. 22, 22. Es. 1, 23. Jer. 7, 6.
29. Skulde jeg ikke hjemsøge Saadant,
siger Herren, skulde min Sjæl ikke hevne
sig paa et Folk som dette? V. 9.
30. Forfærdelige og gruelige Ting ske
i Landet; 23, 14.
31. Profeterne profetere Løgn, og
Presterne herske efter deres Anvisning,
og mit Folk vil gjerne have det saaledes.
Men hvad ville I gjøre, naar Enden
paa dette kommer? Es. 10, 3.

6. Kapitel.

For sin vedholdende Ugudeligheds Skyld skal Jerusalem ødelægges, saafremt det ikke omvender sig (1—8). Da Ingen vil høre paa Profetens Advarsler, kan han ikke holde den Forkyndelse tilbage, at Herrens Vredesdom skal komme over Alle uden Forskjel, fordi Alle, navnlig Folkets Lærere, som bedrage det ved sine løgnagtige Fredsforkyndelser, ere dybt fordærvede (9—15). Folket har afvist alle Formaninger til at vandre paa Fædrenes Vei og agte paa Profeternes Røst; derfor skal den forkyndte Straffedom, som dets ydre Offere ikke kunne afvende, komme over det (16—21). Et fra Norden kommende grumt Folk skal fuldbyrde den og fylde Landet med Sorg og Skræk (22—26). Profetens Arbeide blandt Folket har kun bragt dets fuldkomne Slethed for Dagen; derfor vil det blive forkastet (27—30).

Flytter bort, I Benjamins Børn, ud
af Jerusalem, og støder i Basun i
Tekoa og reiser et Tegn op over Bet-
Hakkerem! Thi Ulykke truer fra Norden,
og stor Ødelæggelse. 1, 13 fg. 4, 5 fg.
2. Den Yndige og Forkjælede, Zions
Datter, gjør jeg til Intet.
3. Til hende skulle Hyrder med sine
Hjorde komme; de opslaa Telte imod
hende trindt omkring, de afgræsse, hver
sit Stykke. 4, 17.
4. Helliger en Krig imod hende! Staar
op og lader os drage op om Middagen!
Ve os! Thi Dagen hælder, og Aftenens
Skygger blive lange.
5. Staar op og lader os drage op om
Natten, og lader os ødelægge hendes
Paladser!
6. Thi saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Fælder Træer og opkaster en Vold
imod Jerusalem! Dette er Staden, som
skal hjemsøges; den er aldeles fuld af
Undertrykkelse i sit Indre. 5, 1. Zef. 3, 1.
7. Som en Brønd lader sine Vande
udvælde, saaledes lader den sin Ondskab
udvælde; Vold og Ødelæggelse høres i den,
Saar og Slag ere altid for mit Aasyn.
Am. 3, 9. Ps. 55, 10 fg.
8. Lad dig advare, Jerusalem, forat
ikke min Sjæl skal vende sig fra dig,
forat jeg ikke skal gjøre dig til en Ørk,
til et ubeboet Land!
9. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: En Efterhøst skal man holde paa
det, som er blevet tilovers af Israel, som
paa en Vinstok. *Udræk atter og atter
din Haand, som Vinhøsteren til Rankerne!
*Herrens Ord til Fienden.
10. For hvem skal jeg tale og vidne, saa
de høre? Se, deres Øre er uomskaaret,
saa de ikke kunne give Agt; se, Herrens
Ord er blevet dem til Spot, de have
ikke Behag i det; 5, 21. Ap. G. 7, 51.

11. men jeg er fuld af Herrens Vrede,
jeg er træt af at holde den hos mig.
— *Udøs den over Barnet paa Gaden
og over unge Karles fortrolige Kreds
tilhobe! Thi baade Mand og Kvinde
skal rammes, baade den Gamle og den
Aldgamle, * Herrens Ord til Profeten.
12. og deres Huse skulle gaa over til
Andre, Marker og Hustruer tilhobe; thi
jeg vil udrække min Haand imod Lan=
dets Indbyggere, siger Herren.
8, 10 fg. 5 Mos. 28, 30. Begr. 5, 2.
13. Thi baade Smaa og Store, alle=
sammen søge uretfærdig Vinding; baade
Profet og Prest, allesammen øve Svig,
Es. 56, 11.
14. og de læge mit Folks Datters
Brøst paa letfærdig Vis, idet de sige:
Fred! Fred! Og der er dog ingen Fred.
4, 10; 14, 13. Ez. 13, 10. 16. Mika 3, 5.
1 Tess. 5, 3.
15. De skulle blive tilskamme, thi de
have øvet Vederstyggelighed. De hverken
skamme sig eller kjende til Blusel; derfor
skulle de falde blandt dem, som falde;
paa den Tid, jeg hjemsøger dem, skulle
de snuble, siger Herren.
16. Saa sagde Herren: Staar paa
Veiene og ser til og spørger efter de
gamle Stier, hvor Veien gaar til det
Gode, og vandrer paa den! Saa skulle
I finde Hvile for eders Sjæle. Men de
sagde: Vi ville ikke vandre paa den.
Matt. 11, 29. Jer. 44, 16. Es. 28, 12. Matt. 23, 37.
17. Og jeg opreiste Vægtere over eder
og sagde: Giver Agt paa Basunens Lyd!
Men de sagde: Vi ville ikke give Agt.
Ez. 33, 2 fg.
18. Derfor hører, I Hedningefolk, og vid,
du Menighed, hvad der sker iblandt dem!
19. Hør, o Jord: Se, jeg lader Ulykke
komme over dette Folk, Frugten af deres
Anslag; thi paa mine Ord have de ikke
givet Agt, og min Lov have de forkastet.
20. Hvad skal jeg med Virak, som
kommer fra Scheba, og med den bedste
Kalmus fra et fjernt Land? Eders Brænd=
offere ere ikke til Velbehag, og eders
Slagtoffere behage mig ikke.
Es. 1, 11. Jer. 14, 12. Am. 5, 22.
21. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg
sætter Stød for dette Folk, og Fædre
og Børn tilhobe skulle snuble over dem;
Nabo med Nabo skal omkomme.
22. Saa siger Herren: Se, et Folk
kommer fra Nordens Land, et stort Folk
skal opvækkes fra Jordens yderste Egne.
5, 15 fg. 50, 41 fg. 5 Mos. 28, 49 fg. Es. 5, 26 fg.
23. Bue og Spyd holde de i Haanden;
de ere grumme og forbarme sig ikke;
deres Røst bruser som Havet, og paa
Heste ride de, rustede som en Mand til
Krig, mod dig, Zions Datter!
24. Vi have hørt Rygtet om det, vore
Hænder ere blevne slappe; Angest har
grebet os, Smerte som den fødende
Kvindes. 4, 31.
25. Gaa ikke ud paa Marken og
vandre ikke paa Veien! Thi Fienden har
Sverd, der er Rædsel trindt omkring.
26. Mit Folks Datter! Omgjord dig
med Sæk og velt dig i Aske, hold Sorg
som over en Enbaaren, bitter Veklage!
Thi pludselig kommer Ødelæggeren over
os. 4, 8.
27. Til en Prøver har jeg sat dig
blandt mit Folk, til en Fæstning, forat
du skal kjende og prøve deres Vei. 1, 18.
28. De ere allesammen de stridigste
Gjenstridige, de gaa om som Bagvaskere,
de ere Kobber og Jern; de handle alle=
sammen fordærvelig. 5, 23.
29. Blæsebælgen er opbrændt af Ilden,
Blyet er fortæret; forgjæves har man
smeltet og smeltet, og de Onde ere ikke
udskilte.
30. Forkastet Sølv kalder man dem;
thi Herren har forkastet dem. 7, 15. 29.

7. Kapitel.

Jeremias formaner Judas Folk til Omvendelse
og advarer det mod falsk Tillid til Templet og til
sin udvortes, med allehaande grove Synder forened
Gudsdyrkelse, idet han truer det med den samm
Skjæbne, som Helligdommen i Silo og det ugude=
lige Israel har erfaret (1—15). Dette kan Pro=
fetens Forbøn ikke afvende, thi Herren vil fo
Judas frække Afgudsdyrkelses Skyld ikke høre pa
ham (16—20). Ei heller ere dets Offere i Stand
dertil; det er ikke disse, Herren har begjæret a
det, men at det skal høre hans Ord, og mod dett
har det fra gammel Tid af forhærdet sig (21—28)
Folket skal for sin Ugudeligheds Skyld blive for=
kastet, en talløs Mængde af det omkomme, tildel
uden at faa nogen Grav, og al dets Glæde omskifte
til Sorg (29—34).

Det Ord, som kom til Jeremias fr
Herren saaledes:
2. Stil dig i Herrens Huses Port o
udraab der dette Ord og sig: Høre
Herrens Ord, hele Juda, I, som gaa in
igjennem disse Porte for at tilbed
Herren! 26, 2
3. Saa siger Herren, Hærskarerne
Gud, Israels Gud: Bedrer eder

Veie og eders Idrætter! Saa vil
jeg lade eder bo paa dette Sted.
18, 11; 26, 13. Es. 1, 16.
4. Forlader eder ikke paa løgnagtige
Ord, idet man siger: Herrens Tempel,
Herrens Tempel, Herrens Tempel er dette!
Mika 3, 11.
5. Men dersom I bedre eders Veie
og eders Idrætter, dersom I stifte Ret
imellem Mand og Mand, 22, 3.
6. ikke undertrykke den Fremmede, den
Faderløse og Enken og ikke udgyde uskyl-
digt Blod paa dette Sted og ikke vandre
efter andre Guder til Ulykke for eder selv,
2 Mos. 22, 21 fg. 20, 3.
7. da vil jeg lade eder bo paa dette
Sted, i det Land, jeg gav eders Fædre,
fra Evighed og til Evighed.
8. Se, I forlade eder paa løgnagtige
Ord — til ingen Nytte.
9. Hvorledes? I stjæle, slaa ihjel,
bedrive Hor og sværge falskelig og brænde
Røgelse for Ba'al og vandre efter andre
Guder, som I ikke kjende,
10. og saa komme I og staa for mit
Aasyn i dette Hus, som er kaldet med
mit Navn, og sige: Vi ere frelste, —
for saa fremdeles at kunne øve alle disse
Vederstyggeligheder?
11. Er da dette Hus, som er kaldet
med mit Navn, blevet en Røverkule i
eders Øine? Se, ogsaa jeg har seet det,
siger Herren. Es. 56, 7. Matt. 21, 13.
12. Thi gaar dog hen til mit Sted,
som var i Silo, hvor jeg i Førstningen
lod mit Navn bo, og ser, hvad jeg har
gjort ved det for mit Folks, Israels,
Ondskabs Skyld! Jos. 18, 1. 1 Sam. 4, 3. 11.
13. Og nu, fordi I gjøre alle disse
Gjerninger, siger Herren, og jeg talte til
eder tidlig og idelig, men I hørte ikke,
og jeg kaldte paa eder, men I svarede
ikke, Ordsp. 1, 24 fg.
Es. 65, 12. Jer. 35, 17; 25, 4 fg.
14. saa vil jeg gjøre med det Hus,
som er kaldet med mit Navn, og som I
forlade eder paa, og med det Sted, jeg
gav eder og eders Fædre, saaledes, som
jeg har gjort med Silo,
15. og jeg vil kaste eder bort fra mit
Aasyn, ligesom jeg har bortkastet alle
eders Brødre, al Efra'ims Afkom.
2 Kong. 17, 23; 21, 13 fg. 24, 20.
16. Og du, du skal ikke bede for dette
Folk og ikke opløfte Klagemaal og Bøn
for dem og ikke trænge ind paa mig;
thi jeg hører dig ikke. 11, 14; 14, 11.
17. Ser du ikke, hvad de gjøre i Judas
Stæder og paa Jerusalems Gader?
18. Børnene sanke Ved, og Fædrene
optænde Ilden, og Kvinderne ælte Deig,
for at lave Kager for Himmelens Dron-
ning og udøse Drikoffere for andre Guder,
for at gjøre mig Fortræd. 44, 15 fg.
19. Mon det er mig, de gjøre For-
træd, siger Herren, mon ikke sig selv,
forat deres Ansigter skulle blues?
20. Derfor, saa siger den Herre Herre:
Se, min Vrede og min Harme bliver
udøst over dette Sted, over Menneskene
og over Dyrene og over Markens Træer
og over Jordens Frugt, og den skal
brænde og ikke udslukkes.
21. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud, Israels Gud: Lægger kun eders
Brændoffere til eders Slagtoffere og
æder Kjød! Hos. 8, 13.
22. Thi jeg har ikke talt med eders
Fædre og ikke givet dem Befaling paa
den Dag, jeg førte dem ud af Ægyp-
tens Land, angaaende Brændoffer og
Slagtoffer;
1 Sam. 15, 22. Es. 1, 11 fg. Mika 6, 7. 8.
23. men dette Ord bød jeg dem og
sagde: Hører paa min Røst! Saa vil jeg
være eders Gud, og I skulle være mit
Folk, og I skulle vandre paa al den
Vei, jeg byder eder, forat det maa gaa
eder vel. 5 Mos. 10, 12. 13. 3 Mos. 26, 12.
24. Men de hørte ikke og bøiede ikke
sit Øre til, men vandrede i sine egne
Raad, i sit onde Hjertes Stivhed, og de
vendte Ryggen, ikke Ansigtet til mig.
11, 8; 17, 23. Es. 65, 2.
25. Lige fra den Dag, eders Fædre
droge ud af Ægyptens Land, indtil
denne Dag sendte jeg til eder alle mine
Tjenere, Profeterne, daglig, tidlig og
idelig.
26. Men de hørte ikke paa mig og bøiede
ikke sit Øre til; men de forhærdede sin
Nakke, de handlede værre, end deres Fædre.
16, 12.
27. Og du skal tale til dem alle disse
Ord, men de skulle ikke høre paa dig,
og du skal raabe til dem, men de skulle
ikke svare dig.
28. Og du skal sige til dem: Dette er
det Folk, som ikke har hørt paa Herrens,
sin Guds, Røst og ikke taget imod Tugt;
Redeligheden er gaaet tilgrunde og ud-
ryddet af deres Mund.
29. Klip dit Hovedhaar af* og kast

det bort og opløft en Klagesang paa bare Høie! Thi Herren har forkastet og forstødt den Slægt, paa hvilken han er vred. ~Jerusalem.

30. Thi Judas Børn have gjort, hvad ondt er i mine Øine, siger Herren; de have sat sine Vederstyggeligheder i det Hus, som er kaldet med mit Navn, for at besmitte det. 2 Kong. 21, 4. 5.

31. Og de have bygget Tofets Høie, som ere i Hinnoms Søns Dal, for at opbrænde sine Sønner og sine Døtre med Ild, hvad jeg ikke har paabudt dem, hvad der ikke er opkommet i mit Hjerte. 3 Mos. 18, 21. 5 Mos. 18, 10. 2 Krøn. 33, 6. 2 Kong. 16, 3; 17, 17. 31; 21, 6. Jer. 19, 5 fg. Ez. 16, 20; 23, 37.

32. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da man ikke mere skal sige Tofet eller Hinnoms Søns Dal, men Myrderiets Dal; og man skal begrave i Tofet, fordi der ellers ikke er Plads.

33. Og dette Folks døde Kroppe skulle vorde til Føde for Himmelens Fugle og for Jordens Dyr, udenat Nogen skræmmer dem bort. Es. 34, 3. Aab. 19, 21.

34. Og jeg lader Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst forsvinde fra Judas Stæder og Jerusalems Gader; thi til en Ørk skal Landet vorde. 16, 9. Es. 24, 8.

8. Kapitel.

Ikke engang de forlængesiden døde Afgudsdyrkeres Lig skulle skaanes, og de Overlevendes Elendighed skal blive saa stor, at de foretrække Døden for Livet (1—3). En saa forfærdelig Dom skal komme over Folket, fordi det haardnakket fremturer i sit Frafald, forført dertil af sine indbildske Lærere, som forvanske Herrens Lov og lognagtig love det Fred (4—13). Paa Dommens Tid, naar Fienden kommer, skal det bedragne Folk gribes af Fortvivlelse (14—17). Idet Profeten i Aanden hører det til et langt bortliggende Land bortførte Folks Jammerklager, udtaler han sin Smerte over dets Undergang (18—22; K. 9, 1).

Paa den Tid, siger Herren, skulle de tage Judas Kongers Ben og dets Fyrsters Ben og Presternes Ben og Profeternes Ben og Jerusalems Indbyggeres Ben ud af deres Grave.

2. Og de skulle brede dem ud for Solen og for Maanen og for hele Himmelens Hær, som de elskede, og som de tjente, og som de vandrede efter, og som de søgte, og som de tilbade; de skulle ikke samles og ikke begraves; til Møg skulle de vorde ovenpaa Jorden. 5 Mos. 4, 19; 17, 3. 2 Kong. 21, 3.

3. Og Døden skal foretrækkes for Livet af hele den Levning, som bliver tilovers af denne onde Slægt, paa alle deres Steder, som blive tilovers, hvor jeg driver dem hen, siger Herren, Hærskarernes Gud.

4. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren: Falder man og staar ikke op igjen? Eller vender man sig bort og vender ikke om igjen?

5. Hvorfor er dette Folk, Jerusalem, faldet fra med et evigt Frafald? De holde fast ved Svig, vægre sig ved at vende tilbage. 5, 23.

6. Jeg gav Agt og hørte; hvad der ikke er ret, tale de; der er Ingen, som angrer sin Ondskab og siger: Hvad har jeg gjort! Allesammen have vendt sig bort i sit Løb som en Hest, der styrter afsted i Krigen.

7. Endog Storken under Himmelen kjender sine bestemte Tider, og Turtelduen og Svalen og Tranen tage Tiden i Agt, naar de skulle komme; men mit Folk kjender ikke Herrens Lov. Es. 1, 3.

8. Hvorledes kunne I sige: Vi ere vise, og Herrens Lov er hos os? Sandelig, se, til Løgn har de Skriftlærdes Løgngriffel gjort den.

9. De Vise blive tilskamme, de blive forskrækkede og rammede. Se, Herrens Ord have de forkastet; hvori skulde de da have Visdom? Job 5, 13. 1 Kor. 3, 19. 5 Mos. 4, 6.

10. Derfor vil jeg give deres Hustruer til Andre, deres Marker til andre Eiermænd; thi baade Smaa og Store, allesammen søge uretfærdig Vinding, baade Profet og Prest, allesammen øve Svig. 6, 12 fg

11. og de læge mit Folks Datters Brøst paa letfærdig Vis, idet de sige Fred! Fred! Og der er dog ingen Fred

12. De skulle blive tilskamme, thi Vederstyggelighed have de øvet. De hverken skamme sig eller kjende til Blusel; derfor skulle de falde blandt dem, som falde paa sin Hjemsøgelses Tid skulle de snuble siger Herren.

13. Jeg vil bortrykke dem, siger Herren; der er ingen Druer paa Vinstokke og ingen Figener paa Figentræet, og Bladene ere visne, og jeg sender dem Fol som komme over dem. Mika 7, 1. Matt. 21, 1

14. Hvorfor sidde vi stille? Samler eder, og lader os gaa ind i de faste Stæder og der gaa tilgrunde! Thi Herren, vor Gud, vil lade os gaa tilgrunde og give os beskt Vand at drikke, fordi vi have syndet mod Herren. 4, 5; 9, 15; 23, 15.
15. Vi vente paa Fred, og der kommer intet Godt, paa Lægedoms Tid, og se, der kommer Forfærdelse. 14, 19.
16. Fra Dan høres hans Hestes Fnysen, ved Lyden af hans vældige Gangeres Vrinsken bæver hele Landet; og de komme og fortære Landet og dets Fylde, Staden og Indbyggerne i den. 4, 15 fg. 6, 23; 5, 17.
17. Thi se, jeg sender Slanger iblandt eder, Basilisker, mod hvilke der ingen Besværgelse gives, og de skulle bide eder, siger Herren. Ps. 58, 5. 6.
18. O, at jeg maatte faa Vederkvægelse i Sorgen! Mit Hjerte er sygt i mig.
19. Se, mit Folks Datters Skrig lyder fra et langt bortliggende Land: Er Herren da ikke i Zion? Eller er dets Konge ikke der? — Hvorfor have de vakt min Harme med sine udskaarne Billeder, med fremmede Landes forfængelige Afguder? Mika 4, 9.
20. Kornhøsten er forbi, Frugthøsten er til Ende, men vi ere ikke frelste.
21. Over mit Folks Datters Sønderknuselse er jeg sønderknust; jeg gaar i Sørgeklæder, Forfærdelse har grebet mig.
22. Er der da ingen Balsom i Gilead? Eller er der ingen Læge der? Thi hvorfor er der ikke lagt Forbinding paa mit Folks Datter? 46, 11; 30, 17.

9. Kapitel.

Til sin smertefulde Klage over sit Folks Undergang føier Profeten en ligesaa bitter Klage over dets dybe Fordærvelse, som Herren ikke kan lade ustraffet (2—9). Han forkynder Landets sørgelige Ødelæggelse og Folkets Adspredelse, fordi det har forladt Herrens Lov og hengivet sig til Afgudsdyrkelse (10—16), og skildrer den store Sorg og Elendighed, som da vil finde Sted (17—22). Til Slutning formaner han Folket til ikke at rose sig af sin Visdom, Styrke eller Rigdom, men alene af sin Erkjendelse af Herren og hans naadige og retfærdige Styrelse. Baade over Jøder og Hedninger skal hans retfærdige Straf komme, fordi de alle ere fremmede for ham (23—26).

Gid mit Hoved var Vand, og mit Øie en Taarekilde! Da vilde jeg Dag og Nat græde over mit Folks Datters Ihjelslagne. 13, 17; 14, 17. Begr. 1, 16; 2, 18.
2. Gid jeg i Ørkenen havde et Herberge for Veifarende! Da vilde jeg forlade mit Folk og gaa bort fra dem; thi de ere allesammen Horkarle, en Bande af Troløse. Ps. 55, 7 fg.
3. De spænde sin Tunge som en Bue til Løgn, og ikke paa redelig Vis ere de blevne stærke i Landet, men fra Ondt til Ondt ere de gangne frem, og mig kjende de ikke, siger Herren. 5, 27. 28.
4. Vogter eder, hver for sin Ven, og forlader eder ikke paa nogen Broder! Thi hver Broder er en listig Bedrager, og hver Ven gaar om som en Bagvasker. 12, 6. Mika 7, 6.
5. Og de bruge Svig, hver mod sin Ven, og Sandhed tale de ikke; de have oplært sin Tunge til at tale Løgn, de have trættet sig ud med at handle forvendt. Ps. 52, 5.
6. Du bor midt i Svig; af Svig vægre de sig for at kjende mig, siger Herren.
7. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Se, jeg vil smelte dem og prøve dem; thi hvorledes skulde jeg handle anderledes, saadan som mit Folks Datter er? Es. 48, 10.
8. Deres Tunge er en dræbende Pil, den taler Svig; med sin Mund taler man Fred med sin Næste, og i sit Hjerte lægger man sin Snare. Ps. 28, 3; 55, 22; 62, 5.
9. Skulde jeg ikke hjemsøge dem for dette? siger Herren; skulde min Sjæl ikke hevne sig paa et Folk som dette? 5, 9. 29.
10. Over Bjergene vil jeg opløfte Graad og Klage og over Ørkenens Græsgange en Klagesang; thi de ere opbrændte, saa ikke Nogen vandrer derigjennem, og man ikke hører Lyd af Kvæg; baade Himmelens Fugle og Dyrene ere flygtede, de ere dragne bort. 12, 4; 4, 25.
11. Og jeg vil gjøre Jerusalem til Grusdynger, en Bolig for Schakaler, og Judas Stæder vil jeg gjøre til en Ørk, saa Ingen bor i dem. 10, 22; 26, 18. Ps. 79, 1. Mika 3, 12.
12. Hvo der er den vise Mand, han skjønne dette, og den, til hvem Herrens Mund har talt, han forkynde det: Hvorfor er Landet gaaet tilgrunde? Hvorfor er det opbrændt som Ørkenen, saa der ikke er Nogen, som vandrer derigjennem? Hos. 14, 10.
13. Og Herren sagde: Fordi de forlode min Lov, som jeg lagde for deres

Aasyn, og ikke hørte paa min Røst og ikke vandrede i den*, *i Loven.

14. men vandrede efter sit Hjertes Stivhed og efter Ba'alerne, som deres Fædre havde lært dem,
3, 17; 7, 24. Es. 65, 2.

15. derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg giver dette Folk Malurt at æde og beskt Vand at drikke, 8, 14.

16. og jeg vil adsprede dem blandt Hedningefolk, som de ikke kjendte, hverken de eller deres Fædre, og jeg vil sende Sverdet efter dem, indtil jeg faar gjort Ende paa dem. 3 Mos. 26, 33. 5 Mos. 28, 64.

17. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Giver Agt, og kalder paa Klagekvinderne, at de skulle komme, og sender Bud til de kyndige Kvinder, at de skulle komme Am. 5, 16.

18. og skynde sig og opløfte en Klagesang over os, forat vore Øine kunne rinde med Graad, og vore Øienlaag flyde med Vand!

19. Thi Klagerøst høres fra Zion: Hvor ere vi dog ødelagte! Vi ere blevne saare beskjæmmede; thi vi have maattet forlade Landet, fordi de have omstyrtet vore Boliger.

20. Ja, hører, I Kvinder, Herrens Ord, og lader eders Øre fornemme hans Munds Ord, og lærer eders Døtre Klagesang, og den ene lære den anden Sørgesang!

21. Thi Døden stiger op i vore Vinduer, kommer ind i vore Paladser, for at udrydde de smaa Børn udenfor, de unge Mænd paa Gaderne.

22. Tal: Saa siger Herren: Menneskenes døde Kroppe skulle ligge som Møg ovenpaa Marken og som Kornbaand efter Høstmanden, og der er Ingen, som samler dem. 8, 2; 16, 4; 25, 33.

23. Saa siger Herren: Den Vise rose sig ikke af sin Visdom, og den Stærke rose sig ikke af sin Styrke, den Rige rose sig ikke af sin Rigdom!

24. Men den, som vil rose sig, han rose sig deraf, at han er forstandig og kjender mig, at jeg er Herren, som øver Miskundhed, Ret og Retfærdighed paa Jorden; thi deri har jeg Velbehag, siger Herren. 1 Kor. 1, 31. 2 Kor. 10, 17.

25. Se, Dage komme, siger Herren, da jeg vil hjemsøge alle Omskaarne, som ere uomskaarne. 25, 17 fg.

26. Ægypten og Juda og Edom og Ammons Børn og Moab og Alle med rundklippet Haar, der bo i Ørkenen, vil jeg hjemsøge; thi alle Hedningefolkene ere uomskaarne, og hele Israels Hus er uomskaaret paa Hjertet.
25, 23; 49, 32; 4, 4. 5 Mos. 30, 6. Ap. G. 7, 51.

10. Kapitel.

Profeten advarer det til Landflygtighed dømte Israel mod Hedningernes Afguderi; deres Guder ere døde, af Menneskehænder forfærdigede Billeder, som engang skulle forgaa, medens Herren derimod er den sande, evige, levende og almægtige Gud, som har skabt Himmel og Jord og kundgjør sin Almagt i sin Skabning (1—16). Han forkynder atter Folkets Bortførelse og Landets Ødelæggelse og beder Herren, at han vil straffe sit Folk med Maade, men udøse sin Vrede over dets Fiender (17—25).

Hører det Ord, Herren har talt over eder, Israels Hus!

2. Saa siger Herren: Vænner eder ikke til Hedningernes Vei, og forskrækkes ikke for Himmelens Tegn! Thi for dem forskrækkes Hedningerne.

3. Thi Folkenes Skikke ere Forfængelighed. Et Træ fra Skoven fælder man, et Verk af Tømmermandens Hænder med Øksen; Es. 40, 19 fg. 44, 9 fg.

4. med Sølv og med Guld smykker man det; med Søm og med Hammer fæster man det, forat det ikke skal vakle Es. 41, 7

5. Som en dreiet Søile ere de, og d kunne ikke tale; bæres maa de, thi d kunne ikke gaa! Frygter ikke for dem Thi de kunne ikke gjøre Ondt, og at gjør Godt staar heller ikke i deres Magt.
Ps. 115, 5 fg. Es. 45, 20; 46, 7

6. Der er Ingen som du, Herre Stor er du, og stort er dit Navn ve din Vælde. 32, 1

7. Hvo skulde ikke frygte dig, du Fol kenes Konge! Thi dig tilkommer det thi blandt alle Folkenes Vise og i hel deres Rige er der Ingen som du.
Ps. 33, 8. Aab. 15,

8. Men alle tilhobe ere de ufornuftige o Daarer; en forfængelig Lære! Træ er det*
51, 17. *Afgudsbillede

9. Udhamret Sølv bringes fra Tarsis og Guld fra Ufas, et Verk af Mestere og af Guldsmedens Hænder; blaat og rød Purpur er deres Klædebon, et Verk a kunstforstandige Mænd ere de allesammen
1 Kong. 10, 2

10. Men Herren er Gud i Sandhed, han er en levende Gud og en evig Konge; for hans Vrede bæver Jorden, og Hedningefolkene kunne ikke udholde hans Harme.
11. Saaledes skulle I sige til dem*: De Guder, som ikke have gjort Himmelen og Jorden, de skulle forsvinde fra Jorden og under Himmelen. * Hedningefolkene.
12. Han er den, som skabte Jorden ved sin Kraft, som befæstede Jorderiget ved sin Visdom og udspændte Himmelen ved sin Forstand. 51, 15 fg.
1 Mos. 1, 6 fg. Ps. 136, 5 fg. Es. 45, 12.
13. Naar han ved sin Torden vil frembringe brusende Vande i Himmelen, lader han Dunster opstige fra Jordens Ende, gjør Lyn til Regn og fører Vind ud af sine Forraadskamre.
Ps. 135, 7. Job 38, 25. 26.
14. Hvert Menneske bliver ufornuftigt, uden Forstand, hver Guldsmed har Skam af det udskaarne Billede; thi hans støbte Billeder ere Løgn, og der er ingen Aand i dem.
15. De ere Forfængelighed, et Verk, som vækker Spot; paa sin Hjemsøgelses Tid skulle de gaa tilgrunde.
16. Ikke som disse er Jakobs Del*, thi han er den, som har dannet alle Ting, og Israel er hans Arvs Stamme; Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn.
* d. e. Herren; 5 Mos. 4, 19. 20; 32, 9. Ps. 16, 5; 119, 57.
17. Sank dit Gods sammen fra Landet, du*, som bor i beleirede Stæder! * d. e. du Folk.
18. Thi saa siger Herren: Se, jeg vil slynge Landets Indbyggere bort denne Gang, og jeg vil trænge dem, forat de skulle fornemme det.
19. Ve mig for min Vunde! Mit Saar er ulægeligt! Men jeg siger: Ja, dette er en Plage, og jeg maa bære den.
14, 17. Ps. 77, 11. Mika 7, 9.
20. Mit Telt er ødelagt, og alle mine Snore sønderrevne; mine Børn ere gangne bort fra mig og ere ikke mere; der er Ingen, som mere opslaar mit Telt eller ophænger mine Tepper. 31, 15.
21. Thi Hyrderne vare uforstandige og søgte ikke Herren; derfor handlede de ikke viselig, og hele deres Hjord blev adspredt. 23, 1.
22. Der lyder et Budskab! Se, det kommer, og stort Bulder fra Nordens Land for at gjøre Judas Stæder til en Ørk, en Bolig for Schakaler. 9, 11.
23. Jeg ved, Herre, at et Menneskes Vei ikke staar til ham, at det ikke staar til Manden, som vandrer, at styre sin Gang. Ordsp. 16, 9.
24. Tugt mig, Herre, dog med Maade, ikke i din Vrede, forat du ikke skal gjøre mig ganske ringe! Ps. 6, 2; 38, 2. Jer. 30, 11.
25. Udøs din Harme over Hedningerne, som ikke kjende dig, og over de Slægter, som ikke paakalde dit Navn! Thi de have fortæret Jakob, fortæret ham og gjort Ende paa ham, og hans Bolig have de lagt øde. Ps. 79, 6. 7.

11. Kapitel.

Profeten skal formane Folket til at holde den Pakt, Herren har sluttet med det ved Udgangen af Ægypten, men det trods hans idelige Formaninger ikke holdt (1—8). Han forkynder, at Herren, fordi det ved sit Afguderi har brudt denne Pakt, vil lade Ulykke komme over det, for hvilken hverken dets egne Bønner til Herren eller til dets Afguder, ei heller Profetens Forbøn eller dets hykkelske Gudstjeneste vil kunne befri det (9—17). Som et Bevis paa dets Ugudelighed anfører han, at Indbyggerne i hans Fædreneſtad Anatot af Uvilje over hans Profetier have lagt Raad op om at slaa ham ihjel. Derfor forkynder Herren dem Undergang (18—23).

Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren saaledes:
2. Hører denne Pakts Ord og taler til Judas Mænd og til Jerusalems Indbyggere!
3. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Forbandet være den Mand, som ikke hører denne Pakts Ord,
5 Mos. 27, 26. Gal. 3, 10.
4. som jeg bød eders Fædre den Dag, jeg førte dem ud af Ægyptens Land, af Jernovnen, idet jeg sagde: Hører paa min Røst og gjører disse Ting aldeles, som jeg byder eder, saa skulle I være mit Folk, og jeg vil være eders Gud,
5 Mos. 4, 20. Jer. 7, 23.
5. — forat jeg kan holde den Ed, jeg svor eders Fædre, at ville give dem et Land, som flyder med Melk og Honning, saaledes som det sees paa denne Dag. Og jeg svarede og sagde: Amen, Herre!
1 Mos. 12, 7; 26, 3. 2 Mos. 3, 8.
6. Og Herren sagde til mig: Udraab alle disse Ord i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader og sig: Hører denne Pakts Ord og gjører derefter!
7. Thi jeg vidnede for eders Fædre den Dag, jeg førte dem op fra Ægyptens

Land, indtil denne Dag, tidlig og idelig,
idet jeg sagde: Hører paa min Røst!
2 Kong. 17, 13 fg. Jer. 7, 13.
8. Men de hørte ikke og bøiede ikke
sit Øre til, men vandrede hver i sit onde
Hjertes Stivhed; saa lod jeg komme over
dem alle denne Pagts Ord, som jeg havde
befalet dem at gjøre, men som de ikke
havde gjort. 7, 24. 26.
9. Og Herren sagde til mig: Der er
funden en Sammensværgelse blandt
Judas Mænd og blandt Jerusalems
Indbyggere.
10. De ere vendte tilbage til sine For-
fædres Misgjerninger, som vægrede sig
ved at høre mine Ord, og de have van-
dret efter andre Guder for at tjene dem;
Israels Hus og Judas Hus have brudt
min Pagt, som jeg oprettede med deres
Fædre.
11. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg
fører en Ulykke over dem, fra hvilken
de ikke skulle kunne undkomme, og de
skulle raabe til mig, men jeg vil ikke
høre paa dem.
Mika 2, 3; 3, 4. Ordsp. 1, 28. Sak. 7, 13.
12. Og Judas Stæder og Jerusalems
Indbyggere skulle gaa hen og raabe til
de Guder, for hvilke de brænde Røgelse;
men de skulle ikke frelse dem i deres
Ulykkes Tid. 2, 28.
13. Thi saa mange, som dine Stæder
ere, saa mange ere dine Guder, Juda,
og saa mange, som Jerusalems Gader
ere, saa mange Altere have I opreist
for Skjændselen, Altere til at brænde
Røgelse paa for Ba'al. 2 Krøn. 28, 24.
14. Og du skal ikke bede for dette
Folk og ikke opløfte Klageraab og Bøn
for dem; thi jeg hører ikke, naar de
raabe til mig for sin Ulykkes Skyld.
7, 16; 14, 11.
15. Hvad har min Elskede at gjøre
i mit Hus? Mon at de Mange øve
Skjændsel, og at det hellige Kjød* skal
tage det bort fra dig? Naar du gjør
Ondt, da jubler du. *Offerkjødet; Hagg. 2, 12.
16. Et grønt Oljetræ, smykket med
deilig Frugt, kaldte Herren dit Navn;
under Lyden af stort Bulder tænder han
Ild paa det, og dets Grene sønderbrydes.
17. Og Herren, Hærskarernes Gud,
som plantede dig, har talt Ondt over
dig formedelst Israels Huses og Judas
Huses Ondskab, som de have øvet for at
vække min Harme ved at brænde Røgelse
for Ba'al. Ps. 80, 9.
18. Herren lod mig faa det* at vide,
og jeg ved det; da lod du mig se deres
Idrætter.
*mine Fienders Anslag imod mig; V. 19.
19. Og jeg var som et spagfærdigt
Lam, der føres hen for at slagtes, og jeg
vidste ikke, at de havde udtænkt Anslag
imod mig og sagt: Lader os ødelægge
Træet med dets Frugt og udrydde ham
af de Levendes Land, saa hans Navn
ikke mere skal ihukommes! Es. 53, 7 fg.
20. Men Herren, Hærskarernes Gud, er
en retfærdig Dommer, han prøver Nyrer
og Hjerte; jeg skal se din Hevn over dem,
thi for dig har jeg lagt min Sag frem.
Ps. 7, 10; 17, 3. Jer. 17, 10; 20, 12.
21. Derfor, saa siger Herren om Ana-
tots Mænd, som søge efter dit Liv og
sige: Du skal ikke profetere i Herrens
Navn, forat du ikke skal dø ved vor
Haand,
22. — derfor, saa siger Herren, Hær-
skarernes Gud: Se, jeg vil hjemsøge dem;
deres unge Mænd skulle dø ved Sverd,
deres Sønner og deres Døtre skulle dø
af Hunger,
23. og de skulle ikke beholde Noge
tilbage; thi jeg fører Ulykke over Ana
tots Mænd, deres Hjemsøgelses Aar.

12. Kapitel.

Mismodig over sine Landsmænds Ondskab (11
18 fg.), spørger Profeten Herren, hvorfor det gaa
de Ugudelige vel, medens han selv uagtet si
Hjertes Oprigtighed bliver saa haardt prøvet, o
beder, at Herren vil udrydde de Ugudelige, fo
hvis Ondskab hele Landet maa lide (1—4). Herre
svarer ham, at endnu haardere Prøvelse vente
ham, hans egne Slægtninges Troløshed (5. 6), o
forkynder saa, at han vil overgive sit Folk, so
han har elsket, men nu paa Grund af dets Fiend
skab mod ham hader, til dets Fiender og he
Landet til Ødelæggelse (7—13). Ogsaa de fiendsl
Nabofolk skulle blive bortførte; dog skulle de komn
tilbage, og naar de da omvende sig til Herre
skulle de med hans Folk forenes i hans (Messias's
Rige, hvorimod de, dersom de ikke ville hø
Herren, skulle gaa tilgrunde (14—17).

Retfærdig er du, Herre, naar jeg trætte
med dig. Dog maa jeg gaa trett
med dig: Hvorfor er de Ugudeliges V
lykkelig, hvorfor have alle de Ro, so
øve Troløshed? Job 21, 7. Ps. 73,
2. Du har plantet dem, de have ogsa
slaaet Rod; de vokse op, de bære ogsa
Frugt; nær er du i deres Mund, me
langt borte fra deres Nyrer. Es. 29, 1
3. Men du, Herre, du kjender mi

du ser mig og prøver mit Hjertelag mod
dig; ryk dem bort som Faar til at
slagtes og indvi dem til en Drabsdag!
11, 20. Ps. 139, 1 fg.
4. Hvor længe skal Landet visne og
al Markens Urter hentørres? For dets
Indbyggeres Ondskabs Skyld ere Dyr
og Fugle bortrykkede; thi de sige: Han*
ser ikke, hvorledes det vil gaa os tilsidst.
9, 10. * Profeten.
5. Naar du løber med Fodgjængere,
og de gjøre dig træt, hvorledes vil du
da løbe omkaps med Heste? I et fredeligt
Land er du tryg, men hvad vil du gjøre
i Jordans Pragt*?
*d. e. den prægtige Skov paa Jordans Bredder,
hvor Løver havde Tilhold; 49, 19; 50, 44.
Sak. 11, 3.
6. Thi selv dine Brødre og din Faders
Hus, selv de handle troløst imod dig,
selv de skrige efter dig af fuld Hals; tro
dem ikke, naar de tale fagre Ord til dig!
7. Jeg har forladt mit Hus, forstødt
min Arv; jeg har givet min Sjæls
Elskede i hendes Fienders Haand.
8. Min Arv er bleven mig som en
Løve i Skoven, den har opløftet sin Røst
mod mig; derfor hader jeg den.
9. Er min Arv en spraglet Rovfugl?
Der er jo Rovfugle trindt omkring den!
Gaar hen, samler alle Markens Dyr,
bringer dem hid for at æde!
2, 14. 15. Es. 56, 9.
10. Mange Hyrder* ødelægge min Vin-
gaard, nedtræde min Arvelod; de gjøre
min lystelige Arvelod til en øde Ørken.
* 6, 3.
11. Man gjør den til en Ødemark;
de sørger den omkring mig; ødelagt er
det hele Land, thi der er ikke Nogen,
som lægger det* paa Hjerte. * Herrens Ord.
12. Ødelæggere komme over alle bare
Høie i Ørkenen, thi Herren har et Sverd,
som fortærer fra den ene Ende af Landet
til den anden; der er ikke Redning for
noget Kjød.
13. De saa Hvede, men høste Torne;
de trætte sig ud, men have intet Gavn
deraf. Saa haver da Skam af eders Grøde
for Herrens brændende Vredes Skyld!
5 Mos. 28, 38. Hos. 8, 7. Hagg. 1, 6.
14. Saa siger Herren om alle sine
onde Naboer, som forgribe sig paa den
Arv, han har givet sit Folk Israel til
Eie: Se, jeg rykker dem op af deres
Land, og Judas Hus vil jeg rykke op
deres Midte.
15. Og det skal ske, efterat jeg har
oprykket dem, da vil jeg atter forbarme
mig over dem og lade dem vende til-
bage, hver til sin Arv og hver til sit
Land.
16. Og det skal ske, saafremt de lære
mit Folks Veie, lære at sværge ved mit
Navn: Saasandt Herren lever, — ligesom
de have lært mit Folk at sværge ved
Ba'al, da skulle de vorde opbyggede midt
iblandt mit Folk.
4, 2. 5 Mos. 6, 13; 10, 20. Ef. 2, 19. 20.
17. Men ville de ikke høre, da vil jeg
oprykke det samme Folk, oprykke og
tilintetgjøre det, siger Herren.

13. Kapitel.

Profeten viser ved en billedlig Handling, at Judas Folk, som Herren ved sin Pakt har knyttet saa fast til sig, skal for sit Hovmods og sin Ulydigheds Skyld blive ødelagt ved et langvarigt Fangenskab ved Eufrat (1—11), og forkynder saa ved en Lignelse, at Herren vil knuse det hele Folk i sin Vrede (12—14). Han formaner det derfor til i Ydmyghed at omvende sig, medens det endnu er Tid, da Herren ellers vil straffe dets Ugudelighed og Forstokkethed ved at gjøre Ende paa dets Kongedømme, bortføre det i Landflygtighed og lade den største Skjændsel komme over det (15—27).

Saa sagde Herren til mig: Gaa hen og
kjøb dig et linned Bælte og læg det
om dine Lænder, men lad det ikke komme
i Vand!
2. Og jeg kjøbte Bæltet efter Herrens
Ord og lagde det om mine Lænder.
3. Og Herrens Ord kom til mig anden
Gang saaledes:
4. Tag det Bælte, som du kjøbte, som
er om dine Lænder, og staa op, gaa hen
til Frat og skjul det der i en Klipperift!
5. Og jeg gik hen og skjulte det ved
Frat, ligesom Herren havde befalet mig.
6. Og det skede efter mange Dages
Forløb, da sagde Herren til mig: Staa
op, gaa hen til Frat og hent derfra det
Bælte, som jeg bød dig at skjule der.
7. Og jeg gik til Frat og grov og tog
Bæltet fra det Sted, hvor jeg havde
skjult det; og se, Bæltet var fordærvet,
det duede ikke til Noget.
8. Da kom Herrens Ord til mig saa-
ledes:
9. Saa siger Herren: Saaledes vil jeg
fordærve Judas og Jerusalems store
Hovmod.
10. Dette onde Folk, som vægrer sig
ved at høre mine Ord, som vandrer i

sit Hjertes Stivhed og gaar efter andre
Guder for at tjene dem og tilbede dem,
det vorde som dette Bælte, der ikke duer
til Noget!
11. Thi ligesom Bæltet slutter til en
Mands Lænder, saaledes sluttede jeg hele
Israels Hus og hele Judas Hus til
mig, siger Herren, forat det skulde være
mit Folk og være mig til Navnkundighed
og til Pris og til Pryd; men de hørte ikke.
5 Mos. 26, 19.
12. Og du skal sige til dem dette Ord:
Saa siger Herren, Israels Gud: Hver
Krukke bliver fyldt med Vin. Og de
skulle sige til dig: Vide vi da ikke, at
hver Krukke bliver fyldt med Vin?
13. Og da skal du sige til dem: Saa
siger Herren: Se, jeg fylder alle dette
Lands Indbyggere og Kongerne, som
sidde paa Davids Trone, og Presterne
og Profeterne og alle Jerusalems Ind-
byggere, saa de blive drukne.
25, 15 fg. Ez. 23, 33.
14. Og jeg vil sønderslaa dem, den
Ene mod den Anden, baade Fædrene og
Børnene tilhobe, siger Herren; jeg vil
ikke skaane og ikke spare og ikke forbarme
mig, saa jeg ikke ødelægger dem.
15. Hører og giver Agt, hovmoder
eder ikke! Thi Herren taler.
16. Giver Herren, eders Gud, Ære,
førend han lader det blive mørkt, og
førend eders Fødder støde sig paa de
dunkle Bjerge, og I vente paa Lys, og
han gjør det til Dødsskygge, lader det
blive til Bælmørke! Aab. 14, 7.
17. Men ville I ikke høre det, da skal
min Sjæl græde i Løndom over saadant
Hovmod, og mit Øie skal fælde Taarer
og rinde med Graad, fordi Herrens
Hjord bliver bortført i Fangenskab.
9, 1; 14, 17.
18. Sig til Kongen og til Dronningen*:
Sætter eder ned i det Lave! Thi eders
prægtige Krone er falden af eders Hoveder.
*d. e. Kongens Moder. Begr. 5, 16. Ez. 21, 26.
19. Sydlandets Stæder ere lukkede,
og der er Ingen, som lukker op; hele
Juda er bortført, det er bortført til
sidste Mand.
20. Opløfter eders Øine og ser dem,
som komme fra Norden! Hvor er nu
den Hjord, som var dig given, dine her-
lige Faar?
21. Hvad vil du sige, naar han sætter
fortrolige Venner til Høvdinger over
dig, og du har selv oplært dem dertil?
Skulle ikke Veer gribe dig, som en
fødende Kvinde?
22. Og naar du siger i dit Hjerte:
Hvorfor er dette vederfaret mig? —
For dine mange Misgjerningers Skyld
ere dine Kjortelflige løftede op, dine
Hæle blottede med Vold. V. 26. Nah. 3, 5.
23. Kan en Morian omskifte sin Hud,
eller en Parder sine Pletter? — Da
kunne ogsaa I gjøre Godt, I, som ere
vante til at gjøre Ondt. Ps. 55, 20.
24. Saa vil jeg da adsprede dem som
Straa, der farer hen for Ørkenens Vind.
Ps. 1, 4. Job 21, 18.
25. Dette er din Lod, din tilmaalte
Del fra mig, siger Herren, fordi du har
glemt mig og forladt dig paa Løgn.
26. Saa vil da ogsaa jeg løfte dine
Kjortelflige op over dit Aasyn, og din
Skam skal blive seet.
27. Dit Horeri og din Vrinsken, dit
skjændige Boleri paa Høie paa Marken,
ja, dine Vederstyggeligheder har jeg seet.
Ve dig, Jerusalem! Hvor længe vil det
ikke endnu vare, inden du bliver ren!

14. Kapitel.

Profeten skildrer den Nød, som en stor Tørke har fremkaldt i Juda (1—6), og anraaber Gud om Barmhjertighed (7—9); men Herren forbyder ham at bede for Folket, som for sit Afguderies Skyld skal blive hjemsøgt med de haardeste Straffe, og da Profeten undskylder det med, at falske Profeter have forført det, forkynder Herren, at Straffen skal ramme baade disse og Folket (10—16). Profeten er saare bedrøvet over den store Ulykke, som skal komme over Landet, bekjender sine egne og Folkets Synder og beder atter Herren om Straffens Afvendelse (17—22).

Herrens Ord, som kom til Jeremias i
Anledning af Tørken:
2. Juda sørger, og dets Porte van-
smægte; de sidde i Sørgeklæder paa Jorden,
og Jerusalems Klageskrig stiger op.
Es. 3, 26. Begr. 1, 4.
3. De Fornemme blandt dem sende
sine Tjenere efter Vand; de komme til
Brøndene, men finde intet Vand; deres
Kar vende tomme tilbage; de blive beskjæm-
mede og nedslagne og tilhylle sit Hoved.
Am. 4, 8.
4. For Jordens Skyld, som er for-
færdet, fordi der ikke kommer Regn i
Landet, ere Agerdyrkerne beskjæmmede, de
tilhylle sit Hoved. Joel 1, 11.
5. Thi endog Hinden paa Marken
føder og forlader sine Unger, fordi der
ikke er Græs, Joel 1, 18

6. og Vildæsler staa paa bare Høie,
de snappe efter Veiret som Schakaler,
deres Øine vansmægte, fordi der ikke er
Urter.
7. Om vore Misgjerninger
vidne mod os, Herre, saa handle
dog med os i Naade for dit
Navns Skyld! Thi mange ere
vore Overtrædelser, mod dig
have vi syndet.
8. Du Israels Haab, dets Frelser i
Nødens Tid! Hvorfor vil du være som
en Fremmed i Landet og som en Van-
dringsmand, der bøier af fra Veien for
at overnatte?
9. Hvorfor vil du være som en skræk-
slagen Mand, som en Vældig, der ikke
magter at frelse? Og du er dog i vor
Midte, Herre, og vi ere kaldte med dit
Navn; lad os ikke fare!
10. Saa siger Herren om dette Folk;
saaledes elske de at vanke omkring; sine
Fødder holde de ikke tilbage, og Herren
har ikke Behag i dem; nu vil han komme
deres Misgjerning i Hu og hjemsøge
deres Synder. 2, 23. 31. Hos. 8, 13.
11. Og Herren sagde til mig: Du skal
ikke bede for dette Folk til det Gode.
7, 16; 11, 14.
12. Naar de faste, hører jeg ikke paa
deres Skrig, og naar de ofre Brænd-
offer og Madoffer, har jeg ikke Behag i
dem; men ved Sverd og ved Hunger og
ved Pest vil jeg gjøre Ende paa dem.
6, 20. Es. 1, 11 fg. Am. 5, 22.
13. Og jeg sagde: Ak, Herre, Herre!
se, Profeterne sige til dem: I skulle ikke
se Sverd, og Hunger skal ikke ramme
eder, men sikker Fred vil jeg give eder
paa dette Sted. 6, 14; 8, 11.
14. Og Herren sagde til mig: Løgn
profetere Profeterne i mit Navn; jeg har
ikke sendt dem og ikke givet dem Befaling
og ikke talt til dem; løgnagtigt Syn
og Sandsigeri og Forfængelighed og sit
Hjertes Svig profetere de eder.
23, 16. 21; 29, 9. 21.
15. Derfor, saa siger Herren om de
Profeter, som profetere i hans Navn,
uden at han har sendt dem, og som sige,
at Sverd og Hunger ikke skal komme i
dette Land: Ved Sverd og ved Hunger
skulle de udryddes, disse Profeter.
16. Og Folket, for hvilket de profetere,
skal ligge henkastet paa Jerusalems Gader
for Hunger og Sverd, uden at der er
Nogen til at begrave dem, de selv, deres
Hustruer og deres Sønner og deres
Døtre; og jeg vil udøse deres Ondskab
over dem.
17. Og du skal sige dette Ord til
dem: Mine Øine rinde med Graad Nat
og Dag og holde ikke op; thi Jomfruen,
mit Folks Datter, er saaret med et stort
Saar, med en ulægelig Vunde.
9, 1; 13, 17. Begr. 1, 16; 3, 48 fg.
18. Gaar jeg ud paa Marken, se, der
ligge de, som ere ihjelslagne ved Sverd,
og gaar jeg ind i Byen, se, der ligge de,
som vansmægte af Hunger; thi baade
Profet og Prest skulle vandre til et Land,
som de ikke kjende. 5 Mos. 32, 24. 25.
Jer. 24, 10; 29, 17. 18. Ez. 5, 16. 17.
19. Har du da ganske forkastet Juda,
eller væmmes din Sjæl ved Zion? Hvor-
for har du slaaet os, saa der ikke er
nogen Lægedom for os? Vi vente paa
Fred, og der kommer intet Godt, og paa
Lægedoms Tid, og se, der kommer For-
færdelse. 8, 15.
20. Vi erkjende, Herre, vor Ugudelig-
hed, vore Fædres Misgjerning, at vi
have syndet imod dig.
3, 25. Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.
21. Forkast ikke, for dit Navns Skyld,
overgiv ikke til Vanære din Herligheds
Trone! Kom i Hu, bryd ikke din Pagt
med os!
22. Er der vel iblandt Hedningefolkenes
forfængelige Guder nogen, som giver
Regn? Eller er det Himmelen, som giver
Regnbyger? Er det ikke dig, Herre, vor
Gud? Og vi vente paa dig, thi du har
gjort alle disse Ting.
10, 13; 51, 16. Job 5, 10. Ap. G. 14, 15 fg.

15. Kapitel.

Herren svarer, at han ikke vil tage imod nogen Forbøn for Folket, men for Kong Manasses Synders og dets egen Ugudeligheds Skyld straffe det med forskjellige haarde Plager (1—9). Profeten klager over, at han bliver hadet af Alle og Enhver i Landet (10). Herren trøster ham med, at han ved at opfylde hans Profetier engang vil bringe hans Fiender til ydmygt at begjære hans Forbøn (11—14). Jeremias klager fremdeles over, at Herren, uagtet han lider for hans Skyld, har modtaget hans Ord med Glæde og givet Afkald paa Verdens Glæder, dog i sin Langmodighed har skaanet hans Forfølgere og saaledes svigtet ham (15—18). Herren forjætter ham, at han, saafremt han lader sit Mismod og sin Utaalmodighed fare, paany vil tage ham i sin Tjeneste, styrke ham mod hans Fiender og frelse ham (19—21).

Og Herren sagde til mig: Om end Moses og Samuel stode for mit Aasyn, saa skulde min Sjæl dog ikke bøie sig til dette Folk; bort med dem fra mit Aasyn, lad dem gaa!
2 Mos. 32, 11 fg. 4 Mos. 14, 13 fg. 1 Sam. 7, 9. Ps. 99, 6.

2. Og det skal ske, naar de sige til dig: Hvor skulle vi gaa hen? — da skal du sige til dem: Saa siger Herren: Den, som hører Døden* til, til Døden, og den, som hører Sverdet til, til Sverdet, og den, som hører Hungeren til, til Hungeren, og den, som hører Fangenskabet til, til Fangenskabet.
43, 11. *d. e. Pesten; 14, 12.

3. Og jeg vil hjemsøge dem med fire Slags Ting, siger Herren: Sverdet til at ihjelslaa og Hundene til at slæbe bort og Himmelens Fugle og Jordens Dyr til at æde og til at ødelægge.

4. Og jeg vil give dem hen til at mishandles af alle Jordens Riger for Manasses, Ezekias's Søns, Judas Konges, Skyld, for det, han gjorde i Jerusalem.
2 Kong. 21, 2—11; 23, 26; 24, 3. 2 Krøn. 33, 2—9.

5. Thi hvo vil ynkes over dig, Jerusalem, og hvo vil have Medlidenhed med dig, og hvo vil bøie af fra Veien for at spørge, om det gaar dig vel?

6. Du har forladt mig, siger Herren, du veg tilbage; saa udrækker jeg da min Haand mod dig og fordærver dig; jeg er træt af at angre.
5 Mos. 32, 15. Es. 1, 4. 2 Mos. 32, 12. 14.

7. Og jeg kaster dem med Kasteskovl ud igjennem Landets Porte, jeg gjør mit Folk barnløst, jeg ødelægger det; — fra sine Veie ere de ikke vendte tilbage.

8. Deres Enker blive mig talrigere end Havets Sand; jeg lader over den unge Mands Moder komme en Ødelægger ved høilys Dag; jeg lader Angest og Forfærdelse pludselig falde paa hende.

9. Hun, som fødte Syv, vansmægter, udaander sin Sjæl; hendes Sol gaar ned, medens det endnu er Dag; hun bliver beskjæmmet og tilskamme. Og Resten af dem vil jeg overgive til Sverdet for deres Fienders Aasyn, siger Herren.
Am. 8, 9.

10. Ve mig, min Moder, at du fødte mig, en Stridens Mand og en Tvistens Mand for det hele Land! Jeg har ikke laant dem, og de have ikke laant mig, og dog forbander hver Mand mig.
20, 14. Job 3, 3. 11; 10, 18. Jer. 11, 18 fg. 20, 1 fg. 26, 7 fg. 38, 6.

11. Herren sagde: Vísselig, jeg vil løse dig, saa det gaar dig vel; visselig, jeg vil lade Fienden bønfalde dig i Ulykkens Tid og i Nødens Tid.
21, 1. 2; 37, 3; 42, 1 fg.

12. Kan vel Jern sønderbrydes, Jern fra Norden, og Kobber?

13. Dit Gods og dine Skatte vil jeg hengive til Rov — ikke for Betaling og det for alle dine Synders Skyld og inden alle dine Landemærker.
17, 3 fg. Es. 52, 3. 5. Ps. 44, 13

14. Saa vil jeg lade dine Fiende drage over* til et Land, som du ikk kjender; thi en Ild er optændt i min Vrede, mod eder skal den brænde.
* med dine Skatte. 5 Mos. 32, 2

15. Du ved det, Herre! Kom mig Hu og besøg mig og hevn mig paa mine Forfølgere! Ryk mig ikke bort i di Langmodighed*! Vid, at jeg bærer For haanelse for din Skyld!
* mod mine Forfølger

16. Jeg fandt dine Ord, og je aad dem, og dine Ord vare mi til Fryd og til mit Hjertes Glæd thi jeg er kaldet med dit Navn Herre, Hærskarernes Gud!
Ez. 3, 1 f

17. Jeg har ikke siddet i de Lystig Lag og jublet; greben af din Haand, ha jeg siddet ensom, thi du fyldte mig m Harme.
6,

18. Hvorfor er min Smerte evig, mit Saar ulægeligt? Det vil ikke la sig læge. Du er jo bleven mig som svigtende Bæk, som Vande, man ikke k lide paa.
Job 6, 15 fg. Mika 1,

19. Derfor, saa siger Herren: Hvis vender om, saa vil jeg lade dig kom tilbage og staa for mit Aasyn, og hv du skiller det Ædle ud fra det Uæd skal du være som min Mund; de sku igjen vende om til dig, men du skal i vende om til dem.

20. Og jeg vil gjøre dig for de Folk til en fast Kobbermur, og de sku stride mod dig, men ikke faa Overhaa over dig; thi jeg er med dig for at fre dig og for at redde dig, siger Herren
1, 18 fg. Ez. 3, 8. 9. Jer. 1

21. Og jeg vil redde dig af On Haand, og jeg vil forløse dig af Vol mænds Haand.

16. Kapitel.

Jeremias skal ogsaa i Gjerning forkynde Fol Undergang. Han skal ikke tage sig Hustru

avle Børn, fordi der forestaar en stor Trængsel, i hvilken baade Børn og Forældre skulle omkomme (1—4); han skal ikke deltage i Sorg over de Afdøde, til Tegn paa, at disses Tal vil blive saa stort, at de sædvanlige Sorgeskikke ikke kunne iagttages (5—7); heller ikke skal han gaa i Gjæstebud, til Tegn paa, at Herren vil lade al Glæde ophøre (8. 9). Alt, hvad Profeten saaledes skal forkynde, skal ske. Folket skal bortføres for sin Ugudeligheds Skyld (10—13); dog lover Herren at føre det tilbage, men først, efterat det er blevet haardt tugtet for sit Afguderi (14—18). Profeten udtaler for Herren sin Forvisning om, at ogsaa Hedningerne engang skulle erkjende Afguderiets Daarlighed og omvende sig til ham, og Herren svarer, at han nu ved Straffedommen vil bringe Israel til Erkjendelse af, at han alene er Gud (19—21).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Du skal ikke tage dig en Hustru,
og du skal ikke have Sønner og Døtre
paa dette Sted.
3. Thi saa siger Herren om de Sønner
og om de Døtre, som fødes paa dette
Sted, og om deres Mødre, som føde
dem, og om deres Fædre, som avle dem
dette Land:
4. En smertefuld Død skulle de dø, de
ulle ikke begrædes og ikke begraves; til
Møg paa Marken skulle de vorde, og
ed Sverd og ved Hunger skulle de om-
omme, og deres Lig vorde til Føde for
immelens Fugle og for Jordens Dyr.
8, 2; 9, 22; 14, 16.
5. Thi saa siger Herren: Gaa ikke ind
Sørgehus og gaa ikke hen for at holde
lagemaal og vis dem ikke Medynk! Thi
g har taget min Fred bort fra dette
olk, siger Herren, min Miskundhed og
armhjertighed. Es. 48, 22.
6. Og de skulle dø, Store og Smaa,
dette Land; de skulle ikke begraves, og
an skal ikke holde Klagemaal over dem
ikke gjøre Indsnit i sit Kjød og ikke
ge Haaret af for deres Skyld.
41, 5. Mika 1, 16.
7. Og man skal ikke bryde Brød til
m under Sorgen for at trøste dem
er en Afdød, og man skal ikke række
ogen Trøstens Bæger at drikke over
ns Fader og over hans Moder.
Ez. 24, 17.
8. Og i Gjæstebuds Hus skal du ikke
a ind for at sidde hos dem for at
e og drikke.
9. Thi saa siger Herren, Hærskarernes
ud, Israels Gud: Se, jeg lader for
rs Øine og i eders Dage Fryds Røst
og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst forsvinde fra dette Sted.
7, 34; 25, 10.

10. Og det skal ske, naar du forkynder dette Folk alle disse Ord, og de sige til dig: Hvorfor har Herren udtalt al denne store Ulykke over os, og hvad er vor Misgjerning, og hvad er vor Synd, hvormed vi have syndet mod Herren, vor Gud? — 5, 19.

11. da skal du sige til dem: Fordi eders Fædre forlode mig, siger Herren, og gik efter andre Guder og tjente dem og tilbade dem, men forlode mig og holdt ikke min Lov,

12. og I have handlet værre end eders Fædre, og se, I vandre, Enhver efter sit onde Hjertes Stivhed uden at høre paa mig,

13. saa vil jeg kaste eder ud af dette Land, hen i det Land, I ikke kjende, hverken I eller eders Fædre, og der skulle I tjene andre Guder Dag og Nat, fordi jeg ikke vil give eder Naade.
5, 19. 5 Mos. 4, 28; 28, 36. 64.

14. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da der ikke mere skal siges: Saasandt Herren lever, som førte Israels Børn op fra Ægyptens Land,
23, 7. 8.

15. men: Saasandt Herren lever, som førte Israels Børn op fra Nordens Land og fra alle de Lande, hvor han havde drevet dem hen. Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre.

16. Se, jeg sender Bud efter mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem, og derefter sender jeg Bud efter mange Jægere, og de skulle jage dem bort fra hvert Bjerg og fra hver Høi og fra Klippernes Kløfter.
Hab. 1, 14 fg. Begr. 4, 19; 5, 5.

17. Thi mine Øine ere rettede paa alle deres Veie; de ere ikke skjulte for mit Aasyn, og deres Misgjerning er ikke dulgt for mine Øine.
23, 24; 32, 19. Hebr. 4, 13. Ps. 90, 8.

18. Først vil jeg da dobbelt betale deres Misgjerning og deres Synd, fordi de vanhelligede mit Land med sine Vederstyggeligheders døde Kroppe og fyldte min Arv med sine Afskyeligheder. 2, 7.

19. Herre, min Styrke og mit stærke Værn og min Tilflugt paa Nødens Dag! Til dig skulle Hedningefolk komme fra Jordens Ender og sige: Kun Løgn var

vore Fædres Arvedel, Forfængelighed, og
der var ingen iblandt dem*, som gavnede.
*de forfængelige Afguder.
Ps. 18, 2. 3; 46, 2. Jer. 3, 17. Es. 2, 2 fg.
Mika 4, 1 fg. Sak. 8, 20 fg.
20. Skal et Menneske gjøre sig Guder?
De ere jo ikke Guder.
10, 3. Es. 40, 19; 44, 9 fg.
21. Derfor, se, jeg lader dem kjende
denne Gang, ja, jeg lader dem kjende
min Haand og min Styrke, og de skulle
kjende, at mit Navn er Herren.

17. Kapitel.

Profeten forkynder, at Juda til Straf for sit Afguderi skal blive udplyndret og bortført i Fangenskab (1—4). Tillid til Mennesker (Afguderiets Rod) medfører nemlig Forbandelse, Tillid til Herren derimod Velsignelse; thi Herren kjender det menneskelige Hjertes Fordærvelse og betaler Enhver efter hans Gjerninger; den, der samler Rigdom ved uretfærdige Midler, fratager han den midt i hans Liv, og Alle, som forlade ham, skulle omkomme (5—13). Profeten beder derpaa Herren frelse ham fra hans Fiender, som forfølge ham med Spot og falske Beskyldninger, uagtet han dog kun har fulgt Herrens Kald og ingenlunde begjæret sit Folks Ulykke (14—18). Han formaner Folket til at helligholde Sabbaten, idet han forsætter det Herrens Velsignelse, dersom det gjør dette, og truer det med, at det i modsat Fald skal blive haardt straffet (19—27).

Judas Synd er skreven med en Jern-
griffel, med en Diamantspids; den
er indgraven paa deres Hjertes Tavle
og paa deres Alteres Horn,
2. ligesom ogsaa deres Børn ihukomme
deres Altere og deres Astartebilleder ved
de grønne Træer, paa de høie Bakker.
3, 6.
3. Du, mit Bjerg paa Marken*! Dit
Gods, alle dine Skatte vil jeg give hen
til Rov, dine Høie for den Synds Skyld,
som er øvet inden alle dine Landemærker.
*d. e. Zion; 21, 13; 15, 13 fg.
4. Og du skal, og det ved din egen
Skyld, lade din Arv, som jeg gav dig,
hvile efter dig*, og jeg vil lade dig tjene
dine Fiender i et Land, du ikke kjender;
thi en Ild have I optændt i min Vrede,
indtil evig Tid skal den brænde.
*3 Mos. 26, 33 fg. Jer. 5, 19. 5 Mos. 32, 22.
5. Saa siger Herren: Forban-
det er den Mand, som forlader
sig paa Mennesker og holder
Kjød for sin Arm, og hvis Hjerte
viger fra Herren. Ps. 118, 8; 146, 3.
6. Han skal vorde som en Hjælpeløs
paa den øde Mark og ikke se, at der
kommer noget Godt; men han skal bo
paa forbrændte Steder i Ørkenen, i et
Saltland, som ikke beboes.
7. Velsignet er den Mand, som
forlader sig paa Herren, og hvis
Tillid Herren er. Ps. 2, 12; 34, 9;
40, 5; 84, 13; 146, 5. Ordsp. 29, 25. Es. 30, 18.
8. Han skal vorde som et Træ, der
er plantet ved Vand og udskyder sine
Rødder ved en Strøm, og som ikke frygter,
naar der kommer Hede, men hvis Blad
er grønt, og som ikke sørger i Tørkens
Aar og ikke lader af at bære Frugt.
Ps. 1, 3.
9. Bedragersk er Hjertet, mere
end alt Andet, og ondt er det;
hvo kjender det?
10. Jeg, Herren, ransager Hjerter og
prøver Nyrer, og det for at give Enhver
efter hans Vei, efter hans Idrætters Frugt.
Ps. 7, 10 fg. Rom. 2, 6. Jer. 11, 20; 32, 19.
11. Lig en Agerhøne, der samler Unger,
som den ikke har udklækket, er den, som
erhverver Rigdom, men ikke med Ret;
midt i sine Dage skal han forlade den, og
paa sit Sidste skal han være en Daare.
Ps. 39, 7.
12. En Herlighedens Trone, høit ophøiet
fra Begyndelsen af, er vor Helligdoms
Sted.
13. Du Israels Haab, Herre! Alle de,
som forlade dig, skulle blive tilskamme;
de, som vige fra dig, skulle skrives i
Støvet, thi de have forladt Kilden med
det levende Vand, Herren.
Luk. 10, 20. Ps. 69, 29. Jer. 2, 13. Ps. 36, 10
14. Læg mig, Herre, saa bliver
jeg lægt! Frels mig, saa bliver
jeg frelst! Thi du er min Lov-
sang.
15. Se, de sige til mig: Hvor er
Herrens Ord? Lad det dog komme!
Es. 5, 19. Ez. 12, 22. 2 Pet. 3, 4
16. Men jeg har ikke stredet imod a
følge dig og være Hyrde, ei heller ha
jeg begjæret en ubodelig Ulykkes Dag*
du ved det; — hvad der udgik fra min
Læber, det var for dit Aasyn.
*over dem; 18, 2
17. Vær mig ikke til Forfærdelse! D
er min Tilflugt paa Ulykkens Dag. 16, 1
18. Lad mine Forfølgere blive tilskamm
og lad ikke mig blive tilskamme! Lad de
forfærdes, og lad ikke mig forfærdes
Lad Ulykkens Dag komme over dem, o
knus dem med dobbelt knusende Slag!
Ps. 25, 3; 35, 4; 40, 15. 1
19. Saa sagde Herren til mig: G
hen og staa i Folkets Børns Port, gjenne

hvilken Judas Konger gaa ind, og gjennem hvilken de gaa ud, og i alle Jerusalems Porte!

20. Og du skal sige til dem: Hører Herrens Ord, Judas Konger og al Juda og alle Jerusalems Indbyggere, I, som gaa ind igjennem disse Porte! 22, 2.

21. Saa siger Herren: Tager eder i Vare for eders Sjæles Skyld og bærer ikke nogen Byrde paa Sabbatens Dag og lader den ikke komme ind igjennem Jerusalems Porte!

22. Og I skulle ikke bringe nogen Byrde ud af eders Huse og ikke gjøre nogen Gjerning paa Sabbatens Dag; men I skulle holde Sabbatens Dag hellig, som jeg bød eders Fædre. Neh. 13, 15—17. Am. 8, 5. 2 Mos. 20, 8. 5 Mos. 5, 12. 14.

23. Men de hørte ikke og bøiede ikke it Øre til, men de forhærdede sin Nakke, aa de ikke hørte og ikke toge imod Tugt.

24. Og det skal ske, hvis I høre paa nig, siger Herren, saa I ikke lade nogen Byrde komme ind igjennem denne Stads Porte paa Sabbatens Dag, men holde Sabbatens Dag hellig, saa I ikke gjøre nogen Gjerning paa den, Es. 58, 13. 14; 56, 2.

25. da skulle Konger og Fyrster, som dde paa Davids Trone, drage ind gjennem denne Stads Porte, farende paa Vogne og paa Heste, de selv og deres yrster, Judas Mænd og Jerusalems ndbyggere, og denne Stad skal blive l evig Tid, 22, 4.

26. og fra Judas Stæder og fra erusalems Omegn og fra Benjamins and og fra Lavlandet og fra Bjerglandet g fra Sydlandet skulle de komme og inge Brændoffer og Slagtoffer og adoffer og Virak, bringe Takoffer til errens Hus.

27. Men dersom I ikke høre paa mig, a I holde Sabbatens Dag hellig og e bære nogen Byrde og gaa ind jennem Jerusalems Porte paa Sabbatens ag, saa vil jeg tænde Ild paa dets orte, og den skal fortære Jerusalems aladser og ikke udslukkes. Ez. 20, 47. Hos. 8, 14.

18. Kapitel.

Jeremias gaar paa Herrens Befaling til Pottemagerens Hus og ser der, hvad denne gjør med et (1—4). Hertil knytter Herren den Forkyndelse, Judas Folk er i hans Haand, som Leret i ttemagerens; et Folk, som omvender sig, vil rren spare, men et Folk, som gjør det Onde, vil han forholde det Gode, han havde tiltænkt det (5—10). Da nu Folket ikke vil omvende sig, men er værre end Hedningerne, vil han lade det gaa tilgrunde (11—17). Da Folket for denne Forkyndelses Skyld lægger Raad op mod Profeten, beder han imod det, idet han bønfalder Herren om at ødelægge det, fordi det gjengjælder ham, som saa ofte har bedet for det, Godt med Ondt (18—23).

Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren saaledes:

2. Staa op og gaa ned til Pottemagerens Hus, og der vil jeg lade dig høre mine Ord.

3. Og jeg gik ned til Pottemagerens Hus, og se, han gjorde sit Arbeide paa Hjulet;

4. og naar det Kar, han gjorde, blev fordærvet, som det kan gaa med Leret i Pottemagerens Haand, saa gjorde han det om igjen til et andet Kar, eftersom det i Pottemagerens Øine var ret at gjøre.

5. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

6. Skulde jeg ikke kunne gjøre med eder, Israels Hus, som denne Pottemager? siger Herren; se, som Leret er i Pottemagerens Haand, saaledes ere I i min Haand, Israels Hus! Es. 45, 9. Rom. 9, 21.

7. En Gang taler jeg om et Folk og om et Rige, at jeg vil oprykke og nedrive og ødelægge; 1, 10.

8. men vender det Folk, om hvilket jeg har talt, om fra sin Ondskab, saa angrer jeg det Onde, som jeg havde tænkt at gjøre det. 26, 19. Jon. 3, 10. Ez. 18, 21; 33, 11.

9. Og en anden Gang taler jeg om et Folk og om et Rige, at jeg vil bygge og plante;

10. men gjør det da, hvad ondt er i mine Øine, saa det ikke hører paa min Røst, saa angrer jeg det Gode, hvormed jeg havde tænkt at ville gjøre vel imod det. 1 Kong. 11, 11.

11. Og nu, sig dog til Judas Mænd og til Jerusalems Indbyggere saaledes: Saa siger Herren: Se, jeg bereder en Ulykke for eder og har et Anslag isinde mod eder; vender dog om, hver fra sin onde Vei, og bedrer eders Veie og eders Idrætter! 7, 3.

12. Men de sige: Forgjæves! Thi efter vore egne Tanker ville vi vandre, og gjøre, hver efter sit onde Hjertes Stivhed. 44, 16. Es. 65, 2.

13. Derfor, saa siger Herren: Spørger dog blandt Hedningefolkene: Hvo har hørt Saadant? Saare gruelige Ting har Jomfruen Israel gjort. 2, 10. Hos. 6, 10.

14. Mon Libanons Sne forlader Markens Fjeld*? Eller svinde de fremmede, kjølige, rindende Vande bort?
* d. e. Libanon.

15. Men mit Folk har glemt mig, det brænder Røgelse for de forfængelige Afguder; og man bragte dem til Fald paa deres Veie, de gamle Veie, saa de gik paa Stier, paa ubanede Veie,
2, 32; 3, 21; 6, 16.

16. — for at gjøre sit Land til en Forfærdelse, til en evig Spot; hver den, som gaar forbi det, skal forfærdes og ryste paa Hovedet. 19, 8.

17. Som Østenvinden vil jeg adsprede dem for Fiendens Aasyn; med Nakken og ikke med Aasynet vil jeg se paa dem paa deres Ulykkes Dag.

18. Da sagde de: Kommer og lader os udtænke Anslag mod Jeremias! Thi Loven er ikke borte fra Presten, eller Raad fra den Vise, eller Ord fra Profeten; kommer og lader os slaa ham med Tungen og ikke agte paa noget af hans Ord! 4, 9; 19, 7. Ez. 7, 26. Mal. 2, 7.

19. Agt paa mig, Herre, og hør paa deres Røst, som stride mod mig!

20. Skal man gjengjælde Godt med Ondt? Thi de have gravet en Grav for mit Liv. Kom i Hu, at jeg stod for dit Aasyn for at tale Godt for dem, for at vende din Vrede bort fra dem!
Ps. 35, 12. Ordsp. 17, 13. Rom. 12, 17.
Ps. 7, 16; 9, 16. Ordsp. 26, 27. Præd. 10, 8.

21. Derfor, giv deres Børn hen til Hungeren, og overgiv dem i Sverdets Vold, og lad deres Hustruer vorde barnløse og Enker og deres Mænd dræbte af Pesten, deres unge Karle ihjelslagne af Sverdet i Krigen! Ps. 63, 11. Jer. 20, 4.

22. Lad Skrig vorde hørt fra deres Huse, naar du pludselig lader en Skare komme over dem! Thi de have gravet en Grav for at fange mig og lagt skjulte Snarer for mine Fødder.

23. Men du, Herre, kjender alle deres Anslag imod mig til Døden; forlad ikke deres Misgjerning og udslet ikke deres Synd for dit Aasyn, saa de vorde nedstyrtede for dit Aasyn! Handle med dem paa din Vredes Tid!

19. Kapitel.

Herren byder Jeremias at kjøbe en Lerkrukke og med nogle af de Ældste gaa ud til Hinnoms Søns Dal og der forkynde dem, at Staden til Straf for sit Afguderi og sin Udgydelse af uskyldigt Blod skal aldeles ødelægges; som Tegn herpaa skal han sønderknuse den Krukke, han har med sig (1—13). Efter at have opfyldt Herrens Befaling gjentager Profeten i Forgaarden til Templet Herrens Trusel for det hele Folk (14. 15).

Saa sagde Herren: Gaa hen og kjøb en Pottemagerkrukke, og tag med dig nogle af Folkets Ældste og af Presternes Ældste,

2. og gaa ud til Hinnoms Søns Dal, som er udenfor Pottemager-Porten, og udraab der de Ord, jeg vil tale til dig!

3. Og du skal sige: Hører Herrens Ord, I Judas Konger og Jerusalems Indbyggere! Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg fører Ulykke over dette Sted, saa Enhver, som hører derom, paa ham skulle hans Øren klinge, 1 Sam. 3, 11. 2 Kong. 21, 12.

4. fordi de forlode mig og agtede dette Sted for vanhelligt og brændte Røgelse der for andre Guder, som de ikke kjendte, hverken de eller deres Fædre eller Judas Konger, og fyldte dette Sted med Uskyldiges Blod

5. og byggede Høie for Ba'al for at opbrænde sine Sønner med Ild til Brændoffere for Ba'al, hvilket jeg ikke ha[…] paabudt og ikke talt om, og som ikke e[…] opkommet i mit Hjerte.
7, 31 fg. 32, 35. Ez. 16, 20; 23, 37

6. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da man ikke mere skal kalde dette Ste[d] Tofet eller Hinnoms Søns Dal, me[n] Myrderiets Dal.

7. Og jeg vil udtømme Judas o[g] Jerusalems Raad paa dette Sted o[g] lade dem falde ved Sverdet for dere[s] Fienders Aasyn og ved deres Haand, so[m] søge efter deres Liv; og jeg vil give dere[s] døde Kroppe til Føde for Himmelen[s] Fugle og for Jordens Dyr.
2 Sam. 15, 31. Neh. 4, 15. Job 5, 1[…]
Ps. 33, 10. Es. 8, 10; 19, […]

8. Og jeg vil gjøre denne Stad t[il] en Forfærdelse og til en Spot; hver de[n], som gaar forbi den, skal forfærdes o[g] spotte over alle dens Plager.
18, 16. 3 Mos. 26, […]

9. Og jeg vil lade dem æde si[ne] Sønners Kjød og sine Døtres Kjød, o[g] de skulle æde, hver sin Næstes Kjø[d]

under Trængsel og under Angest, hvormed deres Fiender og de, som søge efter deres Liv, skulle ængste dem.
3 Mos. 26, 29. 5 Mos. 28, 53 fg. Begr. 2, 20; 4, 10.

10. Og du skal sønderknuse Krukken for de Mænds Øine, som gaa med dig,

11. og du skal sige til dem: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Saaledes vil jeg sønderknuse dette Folk og denne Stad, som man sønderknuser et Pottemagerkar, der ikke kan heles mere; og i Tofet skal man begrave, fordi der ellers ikke er Plads til at begrave. 7, 32.

12. Saaledes vil jeg handle med dette Sted, siger Herren, og med dets Indbyggere, idet jeg gjør denne Stad lig Tofet.

13. Og Jerusalems Huse og Judas Kongers Huse, de urene, skulle vorde om Tofets Sted, alle de Huse, paa hvis Tage man har brændt Røgelse for hele Himmelens Hær og udøst Drikoffere for ndre Guder.
32, 29; 44, 17 fg. 2 Kong. 21, 3. 5. Sef. 1, 5.

14. Og Jeremias kom fra Tofet, hvoren Herren havde sendt ham for at protere, og han stod i Forgaarden til Herrens Hus og sagde til alt Folket:

15. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg lader komme over denne Stad og over alle de Byer, m høre til den, alt det Onde, jeg har lt imod den; thi de have forhærdet sin akke, saa de ikke høre mine Ord.

20. Kapitel.

Jeremias bliver for denne Profeties Skyld slagen Templets Overopsynsmand Pashur, kastet i engsel og Dagen efter atter løsladt. Han fornder da Pashur, at han og hans Hus samt alle ndets Indbyggere skulle bortføres til Babel —6). Han klager for Herren over den Spot og rfølgelse, han maa lide for sin Prædikens Skyld, som endog har fremkaldt hos ham Tanken paa opgive sin profetiske Virksomhed; han trøster sig idlertid med Herrens mægtige Hjælp, som vil e ham Seier over hans Forfølgere, og priser rren for den Frelse, som saaledes ganske vist l blive ham til Del (7—13). Han gribes dog er af en dyb Anfegtelse, i hvilken han forbander Fødselsdag (14—18).

Og Pashur, Immers Søn, Presten, som var Overopsynsmand i Herrens Hus, rte Jeremias profetere disse Ord. 38, 1.

2. Og Pashur slog Jeremias, Profeten, satte ham i Stokken i den øvre Benmins-Port, som var paa Herrens Hus.
37, 15. Joh. 18, 22. Ap. G. 23, 2. 2 Kor. 11, 24. 25.

3. Og det skede Dagen efter, da slap Pashur Jeremias ud af Fængslet; og Jeremias sagde til ham: Herren har ikke kaldet dit Navn Pashur, men Magor Missabib*.
* Rædsel trindt omkring; V. 10; 6, 25.

4. Thi saa siger Herren: Se, jeg gjør dig til en Rædsel for dig selv og for alle dine Venner, og de skulle falde for sine Fienders Sverd, og dine Øine skulle se det; og hele Juda vil jeg give i Babels Konges Haand, og han skal bortføre dem til Babel og slaa dem med Sverd.

5. Og jeg vil give alt denne Stads Gods og alt dens Erhverv og alle dens Kostbarheder og alle Judas Kongers Skatte i deres Fienders Haand, og de skulle røve dem og tage dem og føre dem til Babel. Es. 39, 6.

6. Og du, Pashur, og alle de, som bo i dit Hus, I skulle vandre bort i Fangenskab, og til Babel skal du komme, og der skal du dø, og der skal du blive begraven, du og alle dine Venner, for hvem du har spaaet Løgn. Am. 7, 17.

7. Herre! Du overtalte mig, og jeg lod mig overtale; du blev mig for stærk og fik Overhaand; jeg er bleven til Latter den hele Dag, hver Mand spotter mig.

8. Thi, saaofte jeg taler, maa jeg skrige, maa jeg raabe om Vold og Ødelæggelse; thi Herrens Ord er blevet mig til Haan og til Spot den hele Dag.

9. Og jeg tænkte: Jeg vil ikke komme ham i Hu og ikke tale mere i hans Navn. Men da blev det i mit Hjerte som en brændende Ild, der var indesluttet i mine Ben, og jeg trættede mig ud med at udholde den og magtede det ikke.
Job 32, 18.

10. Thi jeg hørte Manges Bagtalelse, Rædsel fra alle Kanter; de sagde: Melder ham! Vi ville melde ham! Alle de Mænd, med hvem jeg havde Fred, lurede paa, om jeg vaklede; de sagde: Kanske han lader sig forlokke, saa vi kunne faa Overhaand over ham og tage vor Hevn over ham. Ps. 31, 14.

11. Men Herren er med mig som en vældig Helt; derfor skulle mine Forfølgere snuble og ikke faa Overhaand; de blive saare beskjæmmede, fordi de ikke have handlet viselig, — en evig Skjændsel, som ikke glemmes. 1, 8. 19; 15, 20; 17, 18.

12. Og Herren, Hærskarernes Gud, er en retfærdig Prøver, han ser Nyrer og

Hjerte; jeg skal se din Hevn over dem, thi for dig har jeg lagt min Sag frem.
Ps. 7, 10. Jer. 11, 20; 12, 3; 17, 10.

13. Synger for Herren, lover Herren! Thi han har udfriet den Fattiges Sjæl af Ildgjerningsmænds Haand.

14. Forbandet være den Dag, jeg blev født! Den Dag, min Moder fødte mig, være ikke velsignet! 15, 10. Job 3, 1 fg. 10, 18.

15. Forbandet være den Mand, som bragte min Fader et godt Budskab og sagde: Et Drengebarn er født dig, og som glædede ham saare.

16. Den Mand skal vorde som de Stæder, Herren omstyrtede uden at angre det, og han skal høre Skrig om Morgenen og Krigsraab ved Middagstid,
1 Mos. 19, 24. 25.

17. fordi han ikke dræbte mig fra Moders Liv af, saa min Moder blev min Grav, og hendes Liv frugtsommeligt til evig Tid.

18. Hvorfor kom jeg da ud af Moders Liv til at se Møie og Sorg, saa mine Dage svinde hen i Skjændsel? Job 3, 20.

21. Kapitel.

Kong Zedekias sender under Jerusalems Beleiring to høitstaaende Mænd til Jeremias med Bøn om at adspørge Herren om Stadens Skjæbne (1. 2). Profeten svarer dem, at Herren saa langt fra vil frelse Staden, at han tvertimod vil give den i Kaldæernes Vold og slaa den med Pest, Hunger og Sverd (3—7). Han raader Folket til at overgive sig til Kaldæerne for derved at frelse Livet (8—10) og formaner Kongens Hus til at haandhæve Ret, da Herrens Vrede ellers vil fortære det (11. 12). Jerusalems faste Beliggenhed skal ikke, som dets Indbyggere mene, sikre det mod at blive indtaget (13. 14).

Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, da Kong Zedekias sendte Pashur, Malkias Søn, og Zefanja, Ma'asejas Søn, Presten, til ham og lod sige:

2. Adspørg dog Herren for os! Thi Nebukadnezar, Babels Konge, strider imod os. Kanske Herren vil gjøre med os efter alle sine Undergjerninger, saa han drager bort fra os.

3. Og Jeremias sagde til dem: Saa skulle I sige til Zedekias:

4. Saa siger Herren, Israels Gud: Se, jeg vender de Krigsvaaben om, som ere i eders Haand, med hvilke I stride udenfor Muren mod Babels Konge og mod Kaldæerne, som beleire eder, og jeg vil samle dem midt i denne Stad.

5. Og jeg vil stride mod eder med udrakt Haand og med stærk Arm og med Vrede og med Harme og med stor Fortørnelse. 5 Mos. 29, 28.

6. Og jeg vil slaa denne Stads Indbyggere, baade Mennesker og Dyr; ved en stor Pest skulle de dø.

7. Og derefter, siger Herren, vil jeg give Zedekias, Judas Konge, og hans Tjenere og Folket og dem, som i denne Stad ere blevne tilovers fra Pesten, fra Sverdet og fra Hungeren, i Nebukadnezars, Babels Konges, Haand og i deres Fienders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og han skal slaa dem med Sverdets Eg, han skal ikke spare dem og ikke skaane og ikke forbarme sig.
32, 3 fg. 13, 14.

8. Og til dette Folk skal du sige: Saa siger Herren: Se, jeg forelægger eder Livets Vei og Dødens Vei:
5 Mos. 11, 26; 30, 15. 19.

9. Den, som bliver i denne Stad, skal dø ved Sverd og ved Hunger og ved Pest; men den, som drager ud og gaar over til Kaldæerne, der beleire eder, skal blive ilive, og han skal faa sit Liv til Bytte.
38, 2.

10. Thi jeg har sat mit Aasyn imod denne Stad til det Onde og ikke til det Gode, siger Herren; i Babels Konges Haand skal den gives, og han skal opbrænde den med Ild.

11. Og til Judas Konges Hus skal du sige: Hører Herrens Ord,

12. Davids Hus! Saa siger Herren Holder Ret hver Morgen, og udfrier den Plyndrede af Undertrykkerens Haand forat ikke min Harme skal fare ud som Ild og brænde, udenat Nogen slukker for deres Idrætters Ondskabs Skyld!
22, 3; 4, 4

13. Se, jeg vil til dig, du, som bo i Dalen, paa Slettens Klippe*, sige Herren, — I, som sige: Hvo kan komm ned over os, og hvo kan komme ind vore Boliger? *d. e. Zion; 17, 3

14. Og jeg vil hjemsøge eder efte eders Idrætters Frugt, siger Herren, o jeg vil tænde Ild paa dets Skov*, o den skal fortære Alt trindt omkring de
*d. e. Jerusalems Hus

22. Kapitel.

Profeten formaner Kongens Hus til at øve R og Retfærdighed mod de Fattige og Hjælpeløse o forjætter det i saa Fald et bestandigt Herredømm men truer i modsat Fald med, at Kongeborgen c

Staden skal blive ødelagt (1—9). Han forkynder, at af Kong Josias's Sønner skal Sallum (d. e. Joachas), som var bortført til Ægypten, dø der (10—12), og Jojakim for sin Hoffærdigheds og Grusomheds Skyld, der gjør ham saa ganske ulig hans fromme Fader, ikke faa nogen hæderlig Begravelse, men blive henkastet langt borte fra Jerusalem (13—19). Der skal være stor Jammer blandt Folket, fordi dets Førere og Forbundsfæller til Straf for, at det i sin kjødelige Tryghed fra gammel Tid har været ulydigt mod Herren, skulle vandre i Fangenskab (20—23). Ogsaa Jojakims Søn Jekonja skal med sin Moder føres til Babel og dø der, og ingen af hans Efterkommere sidde paa Davids Trone(24—30).

Saa sagde Herren: Gak ned til Judas
Konges Hus og tal der dette Ord
2. og sig: Hør Herrens Ord, du Judas
Konge, som sidder paa Davids Trone,
du selv og dine Tjenere og dit Folk,
I, som gaa ind igjennem disse Porte!
17, 20.
3. Saa siger Herren: Øver Ret og
Retfærdighed, og udfrier den Plyndrede
af Undertrykkerens Haand, og øver ikke
Uret og Vold mod den Fremmede, den
Faderløse og Enken, og udøser ikke
uskyldigt Blod paa dette Sted!
21, 12. 2 Mos. 22, 21 fg. 3 Mos. 19, 33.
5 Mos. 10, 19.
4. Thi dersom I gjøre dette, saa skulle
Konger, som sidde paa Davids Trone,
drage ind igjennem dette Huses Porte,
farende paa Vogne og paa Heste, Kongen
selv og hans Tjenere og hans Folk. 17, 25.
5. Men dersom I ikke høre disse Ord,
da sværger jeg ved mig, siger Herren,
at dette Hus skal vorde ødelagt.
6. Thi saa siger Herren om Judas
Konges Hus: Et Gilead er du mig, en
Libanons Top; men sandelig, jeg vil
gjøre dig til en Ørken, til Stæder, som
ikke beboes.
7. Og jeg vil indvie Ødelæggere mod
dig, hver med sine Vaaben, og de skulle
afhugge dine ypperste Cedere og kaste
dem paa Ilden.
8. Og mange Hedninger skulle gaa
forbi denne Stad og sige, den ene til
den anden: Hvorfor har Herren gjort
saaledes med denne store Stad?
5 Mos. 29, 24 fg. 1 Kong. 9, 8 fg. 2 Krøn. 7, 21 fg.
9. Og man skal sige: Fordi de forlode
Herrens, sin Guds, Pakt og tilbade andre
Guder og tjente dem.
10. Græder ikke over en Død og klager
ikke over ham! Græder over ham, som
drager bort! Thi han skal ikke mere
komme tilbage og se sit Fødeland.

11. Thi saa siger Herren om Sallum*,
Josias's Søn, Judas Konge, som var
Konge i Josias's, sin Faders, Sted, og
som drog bort fra dette Sted: Han skal
ikke mere komme did tilbage;
*d. e. Joachas.
2 Kong. 23, 30—34. 2 Krøn. 36, 1—4. Ez. 19, 3. 4.
12. men paa det Sted, hvorhen de have
ført ham i Fangenskab*, der skal han
dø, og dette Land skal han ikke se mere.
*d. e. i Ægypten.
13. Ve ham, som bygger sit Hus med
Uretfærdighed og sine Sale med Uret,
som lader sin Næste trælle for Intet og
ikke giver ham hans Løn,
Hab. 2, 12. 3 Mos. 19, 13. 5 Mos. 24, 14 fg. Jak. 5, 4.
14. som siger: Jeg vil bygge mig et
rummeligt Hus og luftige Sale, og som
udhugger sig Vinduer paa det og paneler
det med Cedertræ og overstryger det
med Rødt.
15. Er du Konge, fordi du kappes* i
Bygninger af Cedertræ? Din Fader, —
mon han ikke aad og drak og øvede Ret
og Retfærdighed? Da gik det ham vel.
*med andre Konger.
Præd. 3, 13; 5, 18. 2 Kong. 22, 2.
16. Han skaffede den Elendige og
Fattige Ret; da gik det vel. Er ikke
dette at kjende mig? siger Herren.
17. Men dine Øine og dit Hjerte ere
ikke rettede paa Andet end paa din
Vinding og paa at udøse den Uskyldiges
Blod og paa at øve Vold og Undertrykkelse.
18. Derfor, saa siger Herren om
Jojakim, Josias's Søn, Judas Konge:
Man skal ikke holde Klagemaal over
ham og sige: O ve, min Broder! O ve,
Søster! Man skal ikke holde Klagemaal
over ham og sige: O ve, Herre! O ve,
hans Herlighed!
2 Kong. 23, 34. 1 Kong. 13, 30. Jer. 34, 5.
19. Som man begraver et Asen, skal
han begraves; man skal slæbe ham bort
og kaste ham hen langt borte fra Jerusalems Porte. 36, 30. Es. 14, 19. 20.
20. Stig op* paa Libanon og skrig,
og lad din Røst lyde i Basan og skrig
fra Abarim**! Thi alle dine Elskere ere
sønderknuste. *Judas Folk. **5 Mos. 32, 49.
21. Jeg talte til dig i din Tryghed;
du sagde: Jeg vil ikke høre. Dette var
din Vei fra din Ungdom af, at du ikke
hørte paa min Røst. 6, 16. 17.
22. Alle dine Førere skal Vinden bortføre, og dine Elskere skulle vandre i

Fangenskab; ja, da skal du beskjæmmes
og blive tilskamme for al din Ondskabs
Skyld.
23. Du, som bor paa Libanon, som
har dit Rede i Cedrene, hvor vil du
stønne, naar Smerter komme over dig,
Veer som den fødende Kvindes! V. 6 fg. 14.
24. Saasandt jeg lever, siger Herren,
om end Konja*, Jojakims Søn, Judas
Konge, var en Signetring paa min høire
Haand, saa vil jeg dog rive dig derfra.
*Konja eller Jekonja (24, 1) d. s. s. Jojakin, 2 Kong. 24, 6. 2 Krøn. 36, 9.
25. Og jeg vil give dig i deres Haand,
som søge efter dit Liv, og i deres Haand,
for hvem du gruer, i Nebukadnezars,
Babels Konges, Haand og i Kaldæernes
Haand. 21, 7; 34, 20.
26. Og jeg vil kaste dig og din Moder,
som fødte dig, hen i et andet Land, hvor
I ikke bleve fødte, og der skulle I dø.
2 Kong. 24, 12. 15.
27. Men til det Land, de stunde efter
at komme tilbage til, derhen skulle de
ikke komme tilbage.
28. Er han da en foragtet, sønder-
slagen Lerkrukke, denne Mand, Konja,
eller et Kar, som Ingen har Lyst til?
Hvorfor ere de bortkastede, han og hans
Afkom, og slængte hen i det Land, de
ikke kjendte? 17, 4.
29. Land! Land! Land! Hør Herrens
Ord!
30. Saa siger Herren: Optegner denne
Mand som barnløs, som en Mand, der
ingen Lykke har i sine Dage! Thi Ingen
af hans Afkom skal mere have Lykke til
at sidde paa Davids Trone og herske
over Juda.

23. Kapitel.

Jeremias raaber Ve over de daarlige Konger, som forsømme, odelægge og adsprede Herrens Folk; Herren vil straffe dem, men atter samle sit adspredte Folk og i en Ætling af David (Messias) give det en Konge, som skal regjere det med Retfærdighed og frelse det (1—6). Frelsen fra den kommende Landflygtighed skal langt overgaa den gamle Frelse fra Ægypten (7. 8). Han skildrer derpaa de falske Profeters Ugudelighed og Ryggesløshed og deres fordærvelige Indflydelse paa Folket og forkynder dem svære Straffedomme (9—15). Han formaner Folket til at vogte sig for dem. De ere ikke sendte af Herren, men tale kun sit eget Hjertes Tanker; thi de forkynde de Ugudelige Fred og Lykke istedetfor at arbeide paa Folkets Omvendelse (16—22). Herren, den Alvidende, ved, at deres profetiske Drømme, som ikke eie hans Ords Kraft, som de stjæle fra hverandre, og ved hvilke de søge at vende Folket bort fra ham, ere Løgne, der komme fra deres eget Hjerte, og han vil ikke lade dem ustraffede (23—32). Alle dem, som spottende kalde Herrens Ord en Byrde, truer Profeten med, at Herren vil kaste dem selv bort som en Byrde (33—40).

Ve de Hyrder, som ødelægge og adsprede
den Hjord, jeg føder, siger Herren.
10, 21. Ez. 34, 2 fg.
2. Derfor, saa siger Herren, Israels
Gud, om de Hyrder, som røgte mit
Folk: I have adspredt mine Faar og
fordrevet dem og ikke tilseet dem; se, jeg
hjemsøger eder for eders Idrætters Ond-
skab, siger Herren.
3. Og jeg vil samle Resten af mine
Faar fra alle de Lande, hvorhen jeg har
fordrevet dem, og jeg vil føre dem til-
bage paa deres Græsgange, og de skulle
vorde frugtbare og mangfoldige. Ez. 11, 17.
4. Og jeg vil opreise Hyrder over
dem, og de skulle røgte dem; og de skulle
ikke frygte mere og ikke forfærdes, og
Ingen af dem skal savnes, siger Herren.
3, 15
5. Se, Dage komme, siger Her-
ren, da jeg vil opreise David en
retfærdig Spire, og han skal
regjere som Konge og handle
viselig og øve Ret og Retfærdig-
hed i Landet. 33, 15 fg. Es. 4, 2
Sak. 3, 8; 6, 12. Es. 11, 4. 5
6. I hans Dage skal Juda
frelses og Israel bo tryggelig,
og dette er hans Navn, hvormed
man skal kalde ham: Herren, vor
Retfærdighed*.
*d. e. den, ved hvem Herren skaffer os Retfærdighed. Es. 45, 17. 25. Sak. 14, 11
7. Derfor, se, Dage komme, siger Herren,
da man ikke mere skal sige: Saasandt
Herren lever, som førte Israels Børn
op fra Ægyptens Land, 16, 14. 15
8. men: Saasandt Herren lever, som
førte Israels Huses Afkom op og lod
den komme fra et Land mod Norden og
fra alle de Lande, hvor jeg havde drevet
dem hen. Og de skulle bo i sit Land.
9. Om Profeterne. Mit Hjerte er
sønderknust i mit Indre, alle mine Ben
vakle, jeg er som en drukken Mand, som
en Mand, hvem Vinen har overvældet,
for Herrens Skyld og for hans hellige
Ords Skyld.
10. Thi Landet er fuldt af Horkarle;
thi for Forbandelsens Skyld visner Landet,
ere Ørkenens Græsgange hentørrede; og
deres Løb* er ondt, og deres Styrke Uret.
12, 4. *de Ugudelige

11. Thi baade Profet og Prest ere
vanhellige; endog i mit Hus har jeg
fundet deres Ondskab, siger Herren.
12. Derfor skal deres Vei vorde dem
som slibrige Steder i Mørket; de skulle
stødes om og falde i det; thi jeg lader
Ulykke komme over dem, deres Hjem-
søgelses Aar, siger Herren.
Ps. 35, 6. Jer. 11, 23.
13. Hos Samarias Profeter har jeg
seet Daarlighed; de profeterede ved Ba'al
og førte mit Folk Israel vild.
14. Men hos Jerusalems Profeter
har jeg seet gruelige Ting; de bedrive Hor
og vandre i Løgn og styrke Ildgjernings-
mænds Hænder, saa de ikke vende om,
hver fra sin Ondskab; de ere allesammen
blevne mig som Sodoma, og dets Ind-
byggere som Gomorra.
5, 30. Ez. 13, 22. Es. 1, 10; 3, 9.
15. Derfor, saa siger Herren, Hær-
skarernes Gud, om Profeterne: Se, jeg
giver dem Malurt at æde og beskt Vand
at drikke; thi fra Jerusalems Profeter er
Vanhellighed udgangen over hele Landet.
9, 15.
16. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Hører ikke paa de Profeters Ord,
som profetere for eder! De fylde eder
med tomme Indbildninger; de tale sit
eget Hjertes Syn, ikke af Herrens Mund.
Matt. 7, 15. Jer. 14, 14; 27, 9. 14. Ez. 13, 2. 3.
17. De sige atter og atter til dem,
som foragte mig: Herren har talt: I
skulle have Fred. Og til hver den, som
vandrer i sit Hjertes Stivhed, sige de:
Der skal ikke komme Ulykke over eder.
6, 14; 8, 11.
18. Thi hvo af dem har staaet i Her-
rens fortrolige Raad, at han saa og hørte
hans Ord? Hvo har givet Agt paa mit
Ord og hørt det? V. 22. Job 15, 8. Am. 3, 7.
19. Se, Herrens Storm, Vrede, farer
ud, en hvirvlende Stormvind; paa de
Ugudeliges Hoved hvirvler den hen.
30, 23 fg. Ps. 11, 6.
20. Herrens Vrede skal ikke vende til-
bage, førend han har udført og fuldbyr-
det sit Hjertes Tanker; i de sidste Dage
skulle I forstaa det tilfulde.
21. Jeg har ikke sendt Profeterne,
og løb de; jeg har ikke talt til dem, dog
profeterede de. 14, 14; 28, 15; 29, 9.
22. Og havde de staaet i mit fortrolige
Raad, saa vilde de lade mit Folk høre
mine Ord og føre dem tilbage fra deres
onde Vei og fra deres Idrætters Ondskab.

23. **Er jeg en Gud nær hos,
siger Herren, og ikke en Gud
langt borte?**
24. **Eller kan Nogen skjule sig
paa lønlige Steder, saa jeg ikke
kan se ham? siger Herren. Op-
fylder jeg ikke Himmelen og Jor-
den? siger Herren.**
16, 17. Am. 9, 2 fg. 1 Kong. 8, 27. Ps. 139, 7 fg.
25. Jeg har hørt, hvad de Profeter
have sagt, som profetere Løgn i mit
Navn og sige: Jeg har drømt, jeg har
drømt.
26. Hvor længe skal dette vare? Have
de isinde, de Profeter, som profetere Løgn,
og som profetere sit Hjertes Svig, —
27. tænke de paa at bringe mit Folk
til at glemme mit Navn ved sine Drømme,
som de fortælle, den ene til den anden,
ligesom deres Fædre glemte mit Navn
for Ba'als Skyld?
28. Den Profet, som har en Drøm,
fortælle en Drøm, og den, som har mit
Ord, tale mit Ord i Sandhed! Hvad
har Halmen at gjøre med Kornet? siger
Herren.
29. **Er ikke mit Ord som en Ild,
siger Herren, og som en Hammer,
der sønderslaar Klipper?**
Hebr. 4, 12.
30. Derfor, se, jeg kommer over de
Profeter, siger Herren, der stjæle mine
Ord, den ene fra den anden.
31. Se, jeg kommer over de Profeter,
som tage til sin Tunge og sige: Saa
siger Herren. Ez. 13, 6; 22, 28.
32. Se, jeg kommer over dem, som
profetere løgnagtige Drømme, siger Herren,
og som fortælle dem og føre mit Folk
vild ved sine Løgne og ved sin Letfærdig-
hed; og jeg har ikke sendt dem og ikke
givet dem Befaling, og noget Gavn gjøre
de ikke dette Folk, siger Herren.
33. Og naar dette Folk eller en Profet
eller en Prest spørger dig og siger: Hvad
er Herrens Byrde? — da skal du sige
dem, hvad Byrden er: [I ere Byrden] og
jeg vil kaste eder bort, siger Herren*.

*Det hebraiske Ord „Massa" betyder baade en Byrde og et Udsagn. De Spørgende kalde Herrens Udsagn ved Jeremias en Byrde. Profeten skal da svare dem, at de selv ere Herren en Byrde, som han vil kaste fra sig.

34. Og den Profet og den Prest og
den af Folket, som siger: Herrens Byrde,
den Mand og hans Hus vil jeg hjemsøge.
35. Saaledes skulle I sige, hver til

sin Næste og hver til sin Broder: Hvad har Herren svaret? Hvad har Herren talt?
36. Men Herrens Byrde skulle I ikke nævne mere; thi for Enhver skal hans eget Ord være Byrden, fordi I have forvendt den levende Guds, Herrens, Hærskarernes Guds, vor Guds Ord.
37. Saaledes skal du sige til Profeten: Hvad har Herren svaret dig? Hvad har Herren talt?
38. Men dersom I sige: Herrens Byrde, da siger Herren saa: Efterdi I sige dette Ord: Herrens Byrde, endog jeg sendte eder Bud og sagde: I skulle itke sige: Herrens Byrde,
39. derfor, se, saa vil jeg aldeles glemme eder og kaste eder og den Stad, jeg gav eder og eders Fædre, bort fra mit Aasyn,
40. og jeg vil lægge paa eder en evig Forhaanelse og en evig Beskjæmmelse, som ikke skal glemmes. 20, 11.

24. Kapitel.

Herren viser Profeten i et Syn to foran Helligdommen opstillede Kurve, den ene med gode, den anden med slette Figener (1—3). Ved den første betegnes de Jøder, som vare bortførte til Babel med Jekonja; disse skulle omvende sig til Herren, tages til Naade af ham og komme tilbage til sit Land (4—7). Ved den anden betegnes Zedekias og den Levning af Folket, som dels var bleven tilbage i Landet, dels flygtet til Ægypten; disse skulle gives til Pris for Skjændsel og Ødelæggelse (8—10).

Herren lod mig se, og se, der var to Kurve med Figener, opstillede foran Herrens Helligdom, efterat Nebukadnezar, Babels Konge, havde bortført Jekonja, Jojakims Søn, Judas Konge, og Judas Øverster og Tømmermændene og Smedene fra Jerusalem og ført dem til Babel. 2 Kong. 24, 14 fg.
2. I den ene Kurv var der meget gode Figener, som de tidlige Figener, men i den anden Kurv meget slette Figener, som ikke kunde spises, fordi de vare saa slette.
3. Og Herren sagde til mig: Hvad ser du, Jeremias? Og jeg sagde: Figener; de gode Figener ere meget gode, og de slette ere meget slette, saa de ikke kunne spises, fordi de ere saa slette. 29, 17.
4. Da kom Herrens Ord til mig saaledes:
5. Saa siger Herren, Israels Gud: Som man gjør med disse gode Figener, saaledes vil jeg se paa de Bortførte af Juda, som jeg har sendt bort fra dette Sted til Kaldæernes Land, til det Gode.
6. Jeg vil rette mine Øine paa dem til det Gode og føre dem tilbage til dette Land, og jeg vil opbygge dem og ikke nedbryde, og jeg vil plante dem og ikke oprykke. 31, 28. Am. 9, 15.
7. Og jeg vil give dem Hjerte til at kjende mig, at jeg er Herren, og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud; thi de skulle vende om til mig af hele sit Hjerte. 31, 33 fg. 32, 38 fg. Sak. 8, 8. Ez. 11, 19 fg. 36, 26 fg. Hebr. 8, 10.
8. Og som man gjør med slette Figener, der ikke kunne spises, fordi de ere saa slette, — ja, saa siger Herren, saaledes vil jeg gjøre med Zedekias, Judas Konge, og hans Øverster og det, som er blevet tilovers af Jerusalem, dem, som ere blevne tilbage i dette Land, og dem, som bo i Ægyptens Land. 29, 17 fg. 2 Kong. 25, 5. 6.
9. Jeg vil give dem hen til at blive mishandlede, til at lide Ondt af alle Jordens Riger, til en Forhaanelse og til et Ordsprog, til en Spot og til en Forbandelse paa alle de Steder, hvor jeg driver dem hen. 42, 18; 44, 12. Ez. 5, 15.
10. Og jeg vil sende Sverd, Hunger og Pest iblandt dem, indtil de vorde ganske udryddede af det Land, jeg gav dem og deres Fædre. Ez. 6, 12; 14, 21. Jer. 14, 12. 18; 34, 17; 42, 17.

25. Kapitel.

Jeremias forkynder i Jojakims fjerde og Nebukadnezars første Aar, at Folket, fordi han nu i 23 Aar uafladelig har formanet det, medens det ligesaalidt har hørt paa hans Ord som paa de Profeters Formaninger, Herren før idelig har sendt det, nu tilligemed de øvrige Folkeslag skal ødelægges af Babylonierne og tjene dem i sytti Aar (1—11). Efter disses Forløb vil Herren ogsaa hjemsøge Babylonierne (12—14). Denne Herrens Dom saavel over Juda og de øvrige Folkeslag som over Babylonierne fremstilles derpaa under Billedet af et Bæger med Vredesvin, hvoraf Profeten skal give dem at drikke, og som skal bringe dem til at rave og falde (15—29). Han skildrer endelig den store Ødelæggelse og Jammer, som ved Herrens Vrede skal komme over alle Jordens Folk og Lande (30—38).

Det Ord, som kom til Jeremias om hele Judas Folk i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, fjerde Aar, det er Nebukadnezars, Babels Konges, første Aar,
2. og som Profeten Jeremias talte til

hele Judas Folk og til alle Jerusalems
Indbyggere, sigende:
3. Fra Josias's, Amons Søns, Judas
Konges, trettende Aar og indtil denne
Dag, nu i tre og tyve Aar, er Herrens
Ord kommet til mig, og jeg har talt til
eder tidlig og idelig, men I hørte ikke.
1, 2.
4. Og Herren sendte til eder alle sine
Tjenere, Profeterne, tidlig og idelig;
men I hørte ikke, og I bøiede ikke eders
Øre til at høre.
7, 13. 26; 17, 23; 34, 14; 44, 4. 5.
5. Han sagde: Vender dog om, hver fra
sin onde Vei, og fra eders Idrætters
Ondskab! Saa skulle I bo i det Land,
Herren gav eder og eders Fædre, fra
Evighed og til Evighed.
18, 11; 35, 15. 2 Kong. 17, 13. Sak. 1, 4.
6. Og vandrer ikke efter andre Guder,
saa I tjene dem og tilbede dem, forat
I ikke skulle vække min Harme ved eders
Hænders Gjerning og jeg ikke gjøre eder
noget Ondt! 7, 6; 35, 15. 5 Mos. 8, 19.
7. Men I hørte ikke paa mig, siger
Herren, for at vække min Harme ved eders
Hænders Gjerning til Ulykke for eder selv.
2, 17. Es. 3, 9.
8. Derfor, saa siger Herren, Hærska-
rernes Gud: Efterdi I ikke have hørt
mine Ord,
9. se, saa sender jeg Bud og henter
alle Nordens Slægter, siger Herren, og
jeg sender Bud til Nebukadnezar, Babels
Konge, min Tjener, og jeg lader dem
komme over dette Land og over dets
Indbyggere og over alle disse Folkeslag
trindt omkring, og jeg slaar dem med
Ban og gjør dem til en Forfærdelse og
til en Spot og til evige Ørkener,
27, 6; 28, 14.
10. og jeg lader Fryds Røst og Glædes
Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst,
Møllens Lyd og Lampens Lys forsvinde
fra dem. 7, 34; 16, 9. Aab. 18, 22. 23.
11. Og hele dette Land skal
vorde til en Ørk, til et Øde, og
disse Folkeslag skulle tjene Ba-
bels Konge i sytti Aar.
29, 10. 2 Krøn. 36, 21. 22. Dan. 9, 2.
Esr. 1, 1. Sak. 1, 12.
12. Og det skal ske, naar sytti Aar
ere fyldte, da vil jeg hjemsøge Babels
Konge og dette Folk*, siger Herren, for
deres Misgjernings Skyld, og jeg vil
hjemsøge Kaldæernes Land og gjøre det
til evige Ørkener. *Kaldæerne.
13. Og jeg vil lade komme over det
Land alle mine Ord, som jeg har talt
om det, Alt, hvad der er skrevet i denne
Bog, hvad Jeremias har profeteret om
alle Folkeslagene.
14. Thi mange Folkeslag og store Konger
skulle gjøre ogsaa dem til Trælle, og jeg
vil betale dem efter deres Gjerning og
efter deres Hænders Verk.
15. Thi saa sagde Herren, Israels
Gud, til mig: Tag dette Bæger med
Vredesvin af min Haand og giv alle de
Folk, jeg sender dig til, at drikke deraf!
V. 27; 51, 7. Aab. 14, 10; 16, 19.
16. Og de skulle drikke og rave og te
sig som rasende for det Sverd, jeg sender
iblandt dem.
17. Og jeg tog Bægeret af Herrens
Haand, og jeg gav alle de Folk at drikke,
til hvilke Herren havde sendt mig,
18. Jerusalem og Judas Stæder og
dets Konger og dets Fyrster, for at gjøre
dem til en Ørk, til et Øde, til en Spot
og til en Forbandelse, saaledes som det
sker paa denne Dag,
19. Farao, Ægyptens Konge, og hans
Tjenere og hans Fyrster og hele hans
Folk
20. og alle hans fremmede Under-
saatter og alle Konger i Landet Uz og
alle Konger i Filisternes Land og Askalon
og Gasa og Ekron og Resten af Asdod,
21. Edom og Moab og Ammons Børn
22. og alle Tyrus's Konger og alle
Sidons Konger og Kongerne over Kyst-
landet, som er paa hin Side Havet,
23. Dedan og Tema og Bus og Alle
med rundklippet Haar 9, 26.
24. og alle Arabiens Konger og alle
Kongerne over de fremmede Folk, som
bo i Ørkenen,
25. og alle Simris Konger og alle
Elams Konger og alle Mediens Konger
26. og alle Nordens Konger, de nære
og de fjerne, den ene med den anden,
og alle Verdens Riger, som ere paa
Jordens Overflade; og Sesaks* Konge
skal drikke efter dem.
*d. e. Babels; 51, 41. Hab. 2, 15. 16.
27. Og du skal sige til dem: Saa
siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels
Gud: Drikker og bliver drukne og spyr
og falder og reiser eder ikke mere — for
det Sverd, jeg sender iblandt eder!
V. 15 fg. 51, 7.
28. Og det skal ske, naar de vægre

sig ved at tage Bægeret af din Haand for at drikke, du skal du sige til dem: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Drikke skulle I.

29. Thi se, med den Stad, som er kaldet med mit Navn, begynder jeg at handle ilde, og I, skulde I blive ustraffede? I skulle ikke blive ustraffede; thi Sverd kalder jeg over alle dem, som bo paa Jorden, siger Herren, Hærskarernes Gud.
49, 12. 1 Pet. 4, 17.

30. Og du skal profetere for dem alle disse Ord og sige til dem: Herren skal brøle fra det Høie og lade sin Røst høre fra sin hellige Bolig; ja, brøle skal han over sin Græsgang, et Skrig som deres, der træde Vinpersen, skal han opløfte over alle dem, som bo paa Jorden.
Joel 3, 21. Am. 1, 2. Es. 16, 9. 10. Jer. 48, 33; 51, 14.

31. Der kommer Bulder indtil Jordens Ende, thi Herren har Trætte med Folkene, han gaar irette med alt Kjød; de Ugudelige hengiver han til Sverdet, siger Herren. Es. 34, 2; 66, 16.

32. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Se, Ulykke gaar ud fra Folk til Folk, og en svar Storm reiser sig fra Jordens yderste Egne.

33. Og de, som ere ihjelslagne af Herren, skulle paa den Dag ligge fra Jordens ene Ende til den anden; de skulle ikke begrædes og ikke samles og ikke begraves, til Møg ovenpaa Jorden skulle de vorde. 8, 2; 9, 22; 16, 4.

34. Hyler, I Hyrder, og skriger, og velter eder i Støvet, I Hjordens Ypperste! Thi eders Dage ere fuldgangne til Slagtning, og jeg vil adsprede eder, og I skulle falde som et kosteligt Kar,

35. og Tilflugt skal forsvinde for Hyrderne, og Redning for Hjordens Ypperste.
Am. 2, 14.

36. Der lyder Skrig fra Hyrderne og Hylen fra Hjordens Ypperste; thi Herren ødelægger deres Græsgang,

37. og de fredelige Enge blive øde for Herrens brændende Vrede.

38. Han forlader som en ung Løve sit Skjul; thi deres Land bliver til et Øde for det voldsomme Sverd og for hans brændende Vrede.

26. Kapitel.

I Begyndelsen af Jojakims Regjering forkynder Jeremias i Templets Forgaard, at det, hvis Folket ikke vil omvende sig, skal gaa Templet, som Helligdommen i Silo, og Jerusalem blive ødelagt (1—6). Presterne, Profeterne og en stor Del af Folket gribe ham og ville, at han skal dø (7—9). Paa Rygtet herom komme Folkets Øverster fra Kongeborgen til Templet, og Presterne og Profeterne anklage ham for dem (10. 11). Han foreholder Øversterne og Folket, at han har talt efter Herrens Befaling, formaner dem til Omvendelse og advarer dem mod at dræbe ham, hvorved de kun ville føre uskyldigt Blod over sig og Staden (12—15). Øversterne erklære ham for uskyldig, og nogle af de Ældste minde om, at Ezekias, da Profeten Mika havde forkyndt det Samme, som nu Jeremias, havde omvendt sig til Herren og derved afvendt hans Vrede (16—19). Kun ved Achikams Hjælp undgaar Jeremias Profeten Urias Skjæbne, hvem Jojakim har ladet dræbe (20—24).

I Begyndelsen af Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, Regjering kom dette Ord fra Herren:

2. Saa siger Herren: Staa i Herrens Huses Forgaard og tal til alle Judas Stæder, der komme for at tilbede i Herrens Hus, alle de Ord, jeg har befalet dig at tale til dem! Tag ikke et Ord derfra!
7, 2.

3. Kanske de ville høre og vende om, hver fra sin onde Vei; saa vil jeg angre det Onde, jeg tænker paa at gjøre dem for deres Idrætters Ondskabs Skyld.
18, 8; 36, 3. 7.

4. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren: Dersom I ikke ville høre paa mig, saa I vandre i min Lov, som jeg har forelagt eder,

5. saa I høre paa mine Tjeneres, Profeternes, Ord, som jeg sender til eder baade tidlig og idelig, udenat I høre,
7, 13 fg

6. saa vil jeg gjøre dette Hus lig Silo, og denne Stad vil jeg gjøre til en Forbandelse for alle Jordens Folkeslag

7. Og Presterne og Profeterne og hel Folket hørte Jeremias tale disse Ord i Herrens Hus.

8. Og det skede, da Jeremias var færdig med at tale Alt, hvad Herren havde befalet ham at tale til hele Folket, da grebe Presterne og Profeterne og hel Folket ham og sagde: Du skal dø.

9. Hvorfor har du profeteret i Herrens Navn og sagt: Som Silo skal dette Hus vorde, og denne Stad vorde øde uden Indbyggere? Og alt Folket forsamlede sig imod Jeremias i Herrens Hus

10. Og da Judas Øverster hørte dette gik de op fra Kongens Hus til Herrens Hus, og de satte sig i Indgangen til Herrens nye Port.

11. Og Presterne og Profeterne sagde til Oversterne og til alt Folket: Denne Mand er skyldig til Døden; thi han har profeteret mod denne Stad, som I have hørt med eders Øren.
Matt. 26, 66. Mark. 14, 64.

12. Da sagde Jeremias til alle Oversterne og til alt Folket: Herren har sendt mig for at profetere mod dette Hus og mod denne Stad alle de Ord, I have hørt.

13. Saa bedrer nu eders Veie og eders Idrætter og hører paa Herrens, eders Guds, Røst! Saa skal Herren angre det Onde, han har talt imod eder. 7, 3; 18, 8.

14. Og jeg, se, jeg er i eders Haand; gjører med mig, som godt og ret er i eders Øine!

15. Kun skulle I vide, at dersom I dræbe mig, da føre I uskyldigt Blod over eder selv og over denne Stad og over dens Indbyggere; thi Herren har i Sandhed sendt mig til eder for at tale alle disse Ord for eders Øren.
Matt. 23, 35; 27, 25.

16. Da sagde Oversterne og alt Folket til Presterne og Profeterne: Denne Mand er ikke skyldig til Døden; thi i Herrens, vor Guds, Navn har han talt til os.

17. Og nogle af Landets Ældste stode op og sagde til hele Folkets Forsamling:

18. Mika fra Moreset profeterede i Ezekias's, Judas Konges, Dage og sagde til alt Judas Folk: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Zion skal pløies som en Ager, og Jerusalem blive til Grusdynger, og Husets Bjerg til Skovbakker.
Mika 1, 1; 3, 12. Jer. 9, 11.

19. Dræbte vel Ezekias, Judas Konge, og hele Juda ham? Frygtede han ikke Herren og bønfaldt Herren, saa Herren angrede det Onde, han havde talt imod dem? Og vi ere i Færd med at føre en stor Ulykke over vore Sjæle!

20. Der var ogsaa en Mand, som profeterede i Herrens Navn, Uria, Semajas Søn, fra Kirjat-Jearim, og han profeterede imod denne Stad og imod dette Land, ganske som Jeremias gjorde.

21. Og Kong Jojakim og alle hans Vældige og alle Oversterne hørte hans Ord, og Kongen søgte at dræbe ham; men Uria fik det at høre og blev ræd, og han flyede og kom til Ægypten.

22. Da sendte Kong Jojakim nogle Mænd til Ægypten, Elnatan, Akbors Søn, og nogle Mænd med ham til Ægypten,
36, 12. 25.

23. og de førte Uria ud af Ægypten og bragte ham til Kong Jojakim; og han slog ham med Sverd og kastede hans Lig hen iblandt Almuens Grave.

24. Kun Achikams, Safans Søns, Haand var med Jeremias, saa man ikke overgav ham i Folkets Haand til at dræbe ham. 2 Kong. 22, 12. 14.

27. Kapitel.

I Begyndelsen af Zedekias's Regjering byder Herren Jeremias at lægge Aag paa sig og sende dem til Nabofolkenes Konger med Bud om, at Herren har givet dem og deres Folk i Kongen af Babels Haand, hvis Aag han opfordrer dem til godvillig at underkaste sig og ikke lade sig bedrage af sine Spaamænd (1—11). Paa samme Maade formaner Profeten ogsaa Zedekias til at underkaste sig og ikke høre paa de falske Profeter (12—15), og han advarer Presterne og Folket mod at tro dem, naar de forkynde, at de hellige Kar, som vare bortførte til Babel, snart skulle komme tilbage til Jerusalem, medens tvertimod ogsaa de tilbageblevne Kar skulle bringes til Babel for tilligemed hine at blive bragte tilbage i den af Herren bestemte Tid (16—22).

I Begyndelsen af Zedekias's*, Josias's Søns, Judas Konges, Regjering kom dette Ord til Jeremias fra Herren:
*V. 3. 12. 20; 28, 1.

2. Saa sagde Herren til mig: Gjør dig Baand og Aag, og læg dem paa din Nakke!

3. Og du skal sende dem til Edoms Konge og til Moabs Konge og til Ammons Børns Konge og til Tyrus's Konge og til Sidons Konge med de Bud, som komme til Jerusalem, til Zedekias, Judas Konge,

4. og du skal byde dem at sige til sine Herrer: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Saa skulle I sige til eders Herrer:

5. Jeg har gjort Jorden, Menneskene og Dyrene, som ere paa Jorden, ved min store Kraft og ved min udrakte Arm, og jeg giver den til den, som er den Rette i mine Øine.

6. Og nu har jeg givet alle disse Lande i Nebukadnezars, Babels Konges, min Tjeners, Haand; ogsaa Markens Dyr har jeg givet ham til at tjene ham.
28, 14. Dan. 2, 37. 38; 4, 22.

7. Og alle Folkeslag skulle tjene ham og hans Søn og hans Sønnesøn, indtil ogsaa hans Lands Tid kommer; da skulle

mange Folkeslag og store Konger gjøre
ham til Træl. 25, 12. 14.
8. Og det skal ske: Det Folk og det
Rige, som ikke vil tjene ham, Nebukad=
nezar, Babels Konge, og som ikke vil
lægge sin Nakke under Babels Konges
Aag, det Folk vil jeg hjemsøge med
Sverd og med Hunger og med Pest, siger
Herren, indtil jeg faar gjort Ende paa
dem ved hans Haand.
9. Og I, hører ikke paa eders Profeter
og paa eders Spaamænd og paa eders
Drømme og paa eders Tegnsudlæggere
og paa eders Koglere, der sige til eder:
I skulle ikke tjene Babels Konge!
14, 14 fg. 23, 16; 29, 8.
10. Thi Løgn profetere de for eder,
forat jeg skal fjerne eder fra eders Land,
forat jeg skal fordrive eder, og I gaa
tilgrunde. V. 14. 16.
11. Men det Folk, som lægger sin
Nakke under Babels Konges Aag og
tjener ham, det vil jeg lade blive i Ro
i sit Land, siger Herren, og det skal dyrke
det og bo i det.
12. Og til Zedekias, Judas Konge,
talte jeg alle de samme Ord og sagde:
Lægger eders Nakker under Babels
Konges Aag og tjener ham og hans
Folk! Saa skulle I leve.
13. Hvorfor ville I dø, du og dit
Folk, ved Sverd, ved Hunger og ved Pest,
saaledes som Herren har talt om det
Folk, der ikke vil tjene Babels Konge?
V. 8.
14. Hører ikke paa de Profeters Ord,
der sige til eder: I skulle ikke tjene Babels
Konge! Thi Løgn profetere de for eder;
V. 9.
15. thi jeg har ikke sendt dem, siger
Herren, men de profetere falskelig i mit
Navn, forat jeg skal fordrive eder, og I
gaa tilgrunde, I og de Profeter, som
profetere for eder. 23, 21.
16. Og til Presterne og til hele dette
Folk talte jeg og sagde: Saa siger Herren:
Hører ikke paa eders Profeters Ord, som
profetere for eder og sige: Se, Herrens
Huses Kar skulle bringes tilbage fra
Babel nu snart! Thi Løgn profetere de
for eder. 28, 3.
17. Hører ikke paa dem, tjener Babels
Konge! Saa skulle I leve. Hvorfor skal
denne Stad blive til en Ørk?
18. Men dersom de ere Profeter, og
dersom Herrens Ord er hos dem, saa
lad dem bede Herren, Hærskarernes Gud,
at de Kar, som ere blevne tilbage i
Herrens Hus og i Judas Konges Hus og
i Jerusalem, ikke maa komme til Babel!
19. Thi saa siger Herren, Hærskarernes
Gud, om Søilerne og om Havet og om
Fodstykkerne og om de øvrige Kar, som
ere blevne tilbage i denne Stad,
2 Kong. 25, 13 fg. Jer. 52, 17 fg.
20. som Nebukadnezar, Babels Konge,
ikke tog, da han bortførte Jekonja,
Jojakims Søn, Judas Konge, fra Jeru=
salem til Babel tilligemed alle de For=
nemme i Juda og Jerusalem, —
2 Kong. 24, 14 fg.
21. saa siger Herren, Hærskarernes
Gud, Israels Gud, om de Kar, som ere
blevne tilbage i Herrens Hus og i Judas
Konges Hus og i Jerusalem:
22. Til Babel skulle de bringes, og
der skulle de være indtil den Dag, da jeg
ser efter dem, siger Herren, og bringer
dem op og fører dem tilbage til dette Sted.
Esr. 1, 7.

28. Kapitel.

Paa samme Tid spaar Hananja, at Babels Konges Aag skal brydes, og de hellige Kar tilligemed Jekonja og de øvrige Bortførte inden to Aar komme tilbage (1—4). Jeremias ønsker, at dette maatte ske, men siger ham tillige, at først Opfyldelsen af hans Ord kan godtgjøre, at Herren har sendt ham (5—9). Hananja sønderbryder det Aag, Jeremias bar, og forkynder, at saaledes skal Nebukadnezars Aag sønderbrydes (10. 11). Jeremias forkynder ham, at Herren i Nebukadnezars Herredømme skal lægge et Jernaag paa Folkenes Nakke, og at han selv skal dø endnu samme Aar, hvilket ogsaa sker (12—17).

Og det skede i det samme Aar, i Be=
gyndelsen af Zedekias's, Judas
Konges, Regjering, i det fjerde Aar, i
den femte Maaned, da sagde Hananja,
Asurs Søn, Profeten fra Gibeon, til
mig i Herrens Hus for Presternes og
alt Folkets Øine:
2. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud,
Israels Gud: Jeg har sønderbrudt
Babels Konges Aag.
3. Om to Aar fører jeg alle de Herrens
Huses Kar, som Nebukadnezar, Babels
Konge, tog fra dette Sted og førte til
Babel, tilbage til dette Sted. 27, 16.
4. Og Jekonja, Jojakims Søn, Judas
Konge, og alle de Bortførte fra Juda,
som ere komne til Babel, fører jeg tilbage
til dette Sted, siger Herren; thi jeg vil
sønderbryde Babels Konges Aag.
2 Kong. 24, 12 fg.

5. Da sagde Profeten Jeremias til
Profeten Hananja for Presternes Øine og
for alt Folkets Øine, som stode i Herrens
Hus, —
6. Profeten Jeremias sagde: Amen!
Saa gjøre Herren! Herren opfylde dine
Ord, som du profeterede, saa han fører
Herrens Huses Kar og alle de Bortførte
ilbage fra Babel til dette Sted!
7. Men hør dog dette Ord, som jeg
aler for dine Øren og for alt Folkets
Øren;
8. De Profeter, som have været før
nig og før dig fra fordums Tid, de
rofeterede mod mange Lande og mod
tore Riger om Krig og om Ulykke og
m Pest.
9. Den Profet, som profeterer om
Fred, naar den Profets Ord træffer ind,
a skal den Profet erkjendes som den,
Herren i Sandhed har sendt.
10. Da tog Profeten Hananja Aaget
f Profeten Jeremias's Nakke og sønder-
rød det. 27, 2.
11. Og Hananja sagde for alt Folkets
Øine saaledes: Saa siger Herren: Saaledes
il jeg om to Aars Tid sønderbryde
lebukadnezars, Babels Konges, Aag af
lle Folkeslags Nakke. Da gik Profeten
Jeremias sin Vei. V. 2. 3.
12. Men Herrens Ord kom til Jere-
nias, efterat Profeten Hananja havde
ønderbrudt Aaget af Profeten Jeremias's
Nakke, saaledes:
13. Gak hen og sig saaledes til
Hananja: Saa siger Herren: Et Aag af
Træ har du sønderbrudt, men istedetfor
et har du gjort et Aag af Jern.
14. Thi saa siger Herren, Hærskarernes
Gud, Israels Gud: Et Aag af Jern har
g lagt paa alle disse Folkeslags Nakke,
rat de skulle tjene Nebukadnezar, Babels
onge, og de skulle tjene ham; ogsaa
Markens Dyr har jeg givet ham.
27, 6. Dan. 2, 37 fg.
15. Da sagde Profeten Jeremias til
rofeten Hananja: Hør dog, Hananja!
erren har ikke sendt dig, og du har
ragt dette Folk til at forlade sig paa Løgn.
23, 21; 29, 31 fg.
16. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg
nder dig bort fra Jorden; i dette Aar
al du dø, thi du har prædiket Frafald
a Herren. 29, 21 fg. 31 fg.
17. Og Profeten Hananja døde i det
mme Aar, i den syvende Maaned.

29. Kapitel.

Jeremias sender et Brev til de med Jekonja Bortførte i Babel og opfordrer dem til at indrette sig for et længere Ophold der og bede for Stadens Vel, da de ikke, som de falske Profeter i Babel forkynde dem, om en kort Tid, men først efter 70 Aars Forløb skulle komme tilbage til sit Land (1—15). De, som endnu ere i Juda, Zedekias og hans Folk, skulle hjemsøges med Sverd, Hunger og Pest og adspredes iblandt Folkene, fordi de have været ulydige mod Herrens Ord (16—20). Han forkynder Herrens Straf over to falske Profeter i Babel, Achab og Zedekias, for deres Uterligheds og løgnagtige Profetiers Skyld (21—23), ligesaa over en anden falsk Profet i Babel, Semaja, som har strevet til en af Templets Opsynsmænd, Zefanja, og bebreidet ham, at han ikke har straffet Jeremias for hans Brev (24—32).

Og dette er det Brevs Ord, som Pro-
feten Jeremias sendte fra Jerusalem
til de gjenlevende af de Ældste blandt
de Bortførte og til Presterne og til
Profeterne og til hele det Folk, Nebu-
kadnezar havde bortført fra Jerusalem
til Babel,
2. efterat Kong Jekonja og Dronningen*
og Hofmændene, Judas og Jerusalems
Øverster og Tømmermændene og Smedene
vare dragne bort fra Jerusalem,
24, 1. 2 Kong. 24, 15 fg. *13, 18.
3. ved El'asa, Safans Søn, og Ge-
marja, Hilkias's Søn, hvilke Zedekias,
Judas Konge, sendte til Babel, til
Nebukadnezar, Babels Konge:
4. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud, Israels Gud, til alle de Bortførte,
som jeg har bortført fra Jerusalem til
Babel:
5. Bygger Huse og bor i dem, og
planter Haver og æder deres Frugt! V. 28.
6. Tager Hustruer og avler Sønner
og Døtre, og tager Hustruer til eders
Sønner og giver eders Døtre til Mænd,
forat de maa føde Sønner og Døtre, og
formerer eder der og vorder ikke formind-
skede!
7. Og søger den Stads Vel, hvorhen
jeg har bortført eder, og beder for den
til Herren! Thi naar det gaar den vel,
saa gaar det eder vel.
8. Thi saa siger Herren, Hærskarernes
Gud, Israels Gud: Lader ikke eders Pro-
feter, som ere midt iblandt eder, og eders
Spaamænd bedrage eder, og lytter ei
heller til eders Drømme, som I drømme!
27, 14. 16.
9. Thi falskelig profetere de for eder

i mit Navn; jeg har ikke sendt dem, siger Herren. 14, 14; 23, 21.

10. Thi saa siger Herren: Naar sytti Aar ere fyldte for Babel, vil jeg se til eder og opfylde paa eder mit gode Ord, at føre eder tilbage til dette Sted. 25, 11. 2 Krøn. 36, 21. Dan. 9, 2. Sak. 1, 12.

11. Thi jeg ved de Tanker, jeg tænker angaaende eder, siger Herren, Fredstanker og ikke til Ulykke, at give eder Fremtid og Haab. Ordsp. 23, 18; 24, 20.

12. Og I skulle paakalde mig og gaa hen og bede til mig, og jeg vil høre paa eder, Ps. 50, 15.

13. og I skulle søge mig, og I skulle finde mig, naar I søge mig af hele eders Hjerte. 5 Mos. 4, 29. 1 Krøn. 28, 9.

14. Jeg vil lade mig finde af eder, siger Herren, og jeg vil gjøre Ende paa eders Fangenskab og samle eder fra alle de Folk og alle de Steder, hvor jeg har drevet eder hen, siger Herren, og jeg vil føre eder tilbage til det Sted, hvorfra jeg førte eder bort. 30, 3. 18; 32, 44; 33, 7. 26. 5 Mos. 30, 1 fg. Zef. 2, 7.

15. Thi I sige: Herren har opreist os Profeter i Babel. V. 21. 24. fg.

16. Thi saa siger Herren om Kongen, som sidder paa Davids Trone, og om alt Folket, som bor i denne Stad, eders Brødre, som ikke ere dragne ud med eder blandt de Bortførte,

17. — saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Se, jeg sender Sverd, Hunger og Pest iblandt dem og gjør med dem, som man gjør med de fæle Figener, der ikke kunne spises, fordi de ere saa slette. 24, 10. 3. 8.

18. Og jeg vil forfølge dem med Sverd, med Hunger og med Pest, og jeg vil give dem hen til at blive mishandlede af alle Jordens Riger, til en Forbandelse og til en Forfærdelse og til en Spot og til en Forhaanelse blandt alle de Folkeslag, til hvilke jeg driver dem hen, 24, 9.

19. fordi de ikke hørte paa mine Ord, siger Herren, da jeg sendte mine Tjenere, Profeterne, til dem, tidlig og idelig; men I hørte ikke, siger Herren. 7, 25 fg.

20. Men I, hører I Herrens Ord, alle I Bortførte, som jeg har sendt bort fra Jerusalem til Babel!

21. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, om Achab, Kolajas Søn, og om Zedekias, Ma'asejas Søn, som profetere eder Løgn i hans Navn: Se, jeg giver dem i Nebukadnezars, Babels Konges, Haand, og han skal dræbe dem for eders Øine.

22. Og fra dem skal en Forbandelse blive hentet af alle Judas Bortførte, som ere i Babel, saa man siger: Herren gjøre med dig, som med Zedekias og som med Achab, hvem Babels Konge stegte i Ilden, Dan. 3, 15.

23. fordi de øvede en Skjændighed i Israel og bedreve Hor med sin Næstes Hustruer og talte løgnagtige Ord i mit Navn, hvad jeg ikke havde befalet dem; og jeg ved det og er Vidne dertil, siger Herren. 23, 14.

24. Og til Semaja, Nehelamiten, skal du sige saaledes:

25. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Efterdi du har sendt Brev i dit Navn til alt Folket, som er i Jerusalem, og til Zefanja, Ma'asejas Søn, Presten, og til alle Presterne, saaledes:

26. Herren har sat dig til Prest i Presten Jojadas Sted, forat der skal være Opsynsmænd i Herrens Hus over hver Mand, som er affindig og giver sig af med at profetere, forat du skal lægge ham i Blok og Baand.

27. Og nu, hvorfor har du ikke revset Jeremias, Anatotiten, som giver sig af med at profetere for eder?

28. Thi han har sendt Brev til os i Babel og sagt: Det vil vare længe; bygger Huse og bor i dem, og planter Haver og æder deres Frugt! V. 5.

29. Og Presten Zefanja oplæste dette Brev for Profeten Jeremias's Øren.

30. Da kom Herrens Ord til Jeremias saaledes:

31. Send Bud til alle de Bortførte og sig: Saa siger Herren om Semaja, Nehelamiten: Efterdi Semaja har profeteret for eder, udenat jeg har sendt ham, og har bragt eder til at forlade eder paa Løgn, 28, 15 fg.

32. derfor, saa siger Herren: Se, jeg hjemsøger Semaja, Nehelamiten, og hans Afkom; han skal ikke have Nogen, som skal bo midt iblandt dette Folk, og han skal ikke faa se det Gode, jeg gjør mit Folk, siger Herren; thi han har prædiket Frafald fra Herren.

30. Kapitel.

Herren byder Jeremias at skrive det efterfølgende Gudsord i en Bog, fordi det angaar Israels og Judas fremtidige Forløsning fra Fangenskabet (1—3). Der skal komme en stor Trængselstid over Folkene, af hvilken der dog skal fremgaa Frelse for Guds Folk, som da skal blive befriet fra Verdensrigets Aag og tjene Herren og sin Konge, Messias; derfor skal det ikke frygte (4—11). Herren vil læge de svære Saar, han har slaaet det for dets Synders Skyld, og gjengjælde dets grusomme Fiender deres Gjerninger (12—17). Han vil føre det tilbage til dets Land, give det en Konge af dets egen Midte, som skal staa i fortroligt Samfund med ham, og atter være dets Gud (18—22). Herrens Vrede skal i de sidste Dage komme som en Stormvind over alle Ugudelige, indtil han har fuldbyrdet sin Raadslutning (23. 24).

Det Ord, som kom til Jeremias fra
Herren saaledes:
2. Saa siger Herren, Israels Gud:
Skriv dig alle de Ord, jeg har talt til
dig, i en Bog!
3. Thi se, Dage komme, siger Herren,
da jeg gjør Ende paa mit Folks, Israels
og Judas, Fangenskab, siger Herren, og
fører dem tilbage til det Land, jeg gav deres
Fædre, forat de skulle tage det i Eie.
29, 14. Ez. 16, 53.
4. Og dette er de Ord, Herren har
talt om Israel og om Juda:
5. Saa siger Herren: En Forfærdelsens
Røst have vi hørt; der er Frygt og
ingen Fred.
6. Spørger dog og ser, om en Mand
føder! Hvorfor ser jeg hver Mand med
Hænderne paa sine Lænder, lig en fødende
Kvinde, og hvorfor ere alle Aasyn
forandrede og blevne blege? 4, 31. Es. 13, 8.
7. Ve! Thi stor er den Dag, der er
ingen som den, og en Trængsels Tid er
det for Jakob. Dog skal han blive frelst
fra den. Joel 2, 11. Zef. 1, 15.
8. Og det skal ske paa den Dag, siger
Herren, Hærskarernes Gud, da vil jeg
bryde hans* Aag af din Nakke, og dine
Baand vil jeg sønderrive, og Fremmede
skulle ikke mere holde dig i Trældom.
Es. 10, 27. Nah. 1, 13. *Fiendens.
9. Og de skulle tjene Herren, sin Gud, og
David, sin Konge, som jeg vil opreise dem.
Hos. 3, 5. Ez. 34, 23; 37, 24.
10. Og du, frygt ikke, min Tjener
Jakob, siger Herren, og ræddes ikke, Israel!
Thi se, jeg frelser dig fra det Fjerne
og din Afkom fra deres Fangenskabs
Land, og Jakob skal vende tilbage og have
Ro og være tryg, og Ingen skal forfærde
ham. 46, 27 fg.
11. Thi jeg er med dig, siger Herren,
for at frelse dig; thi jeg vil gjøre Ende
paa alle de Folk, blandt hvilke jeg har
adspredt dig; kun dig vil jeg ikke gjøre
Ende paa, men tugte dig med Maade; dog
ganske ustraffet vil jeg ikke lade dig blive.
Es. 41, 10. Jer. 10, 24.
12. Thi saa siger Herren: Ubodelig
er din Skade, ulægeligt dit Saar.
10, 19; 14, 17; 15, 18. Begr. 2, 13.
13. Ingen tager sig af din Sag, saa
han trykker Saaret ud; Lægedom, Plaster
gives ikke for dig. Es. 1, 6.
14. Alle dine Elskere have glemt dig,
de spørge ikke efter dig; thi jeg har slaget
dig, som Fienden slaar, som den Grusomme
tugter, fordi din Misgjerning er
mangfoldig, dine Synder talrige.
15. Hvorfor skriger du over din Skade,
over at din Smerte er ubodelig? Fordi
din Misgjerning er mangfoldig, dine
Synder talrige, har jeg gjort dig dette.
16. Derfor skulle alle de, som æde dig,
blive ædte, og alle de, som trænge dig,
drage bort i Fangenskab, alle tilhobe, og
de, som plyndre dig, skulle blive plyndrede,
og alle dem, som røve dig, vil jeg give
hen til Rov. Es. 33, 1.
17. Thi jeg vil lægge Forbinding paa
dig og læge dig for dine Saar, siger
Herren; thi den Fordrevne kalde de dig;
det er Zion, som Ingen spørger efter.
8, 22; 33, 6.
18. Saa siger Herren: Se, jeg gjør
Ende paa Jakobs Teltes Fangenskab og
forbarmer mig over hans Boliger, og
Staden skal bygges paa sin Høi, og
Paladset skal staa paa sit rette Sted. 29, 14.
19. Og der skal udgaa Lovsang fra
dem og Legendes Røst, og jeg vil gjøre
dem mangfoldige, og de skulle ikke formindskes,
og jeg vil ære dem, og de
skulle ikke blive ringe.
20. Og hans* Sønner skulle være
som fordum, og hans Menighed skal staa
fast for mit Aasyn, og jeg vil hjemsøge
alle dem, som undertrykke ham.
*Jakobs; V. 18.
21. Og hans Herlige* skal være af
ham selv, og hans Hersker* udgaa af
hans Midte, og jeg vil lade ham komme
nær, og han skal træde hen til mig; thi
hvo er den, som borger for sit Hjerte, saa
han træder hen til mig? siger Herren.
*Messias; Mika 5, 1.

22. Og I skulle være mit Folk, og jeg vil være eders Gud. 24, 7; 31, 1. 33.

23. Se, Herrens Storm, Vrede farer ud, en rivende Stormvind; paa de Ugudeliges Hoved hvirvler den hen. 23, 19 fg.

24. Herrens brændende Vrede skal ikke vende tilbage, førend han har udført og fuldbyrdet sit Hjertes Tanker; i de sidste Dage skulle I forstaa det.

31. Kapitel.

Herren vil i den sidste Tid gjenoprette Forholdet mellem sig og hele sit Folk (1). Israel, Efra'im (de ti Stammer), som han aldrig har ophørt at elske, vil han føre tilbage til dets Land og der overøse med rig Velsignelse (2—14). Efterat det længe har vansmægtet og sørget i sin Landflygtighed, vil Herren i sin inderlige Kjærlighed atter tage det til Naade, fordi det ved Tugtelsen har omvendt sig (15—20). Efter at være vendt tilbage til sit Land skal det atter komme i inderligt Samfund med Herren (21. 22). Ogsaa Juda skal komme tilbage til sit Land og der blive vederkvæget af Herren (23—25). Profeten vaagner et Øieblik af den Henrykkelse, hvori han har været under de foregaaende Forjættelser, og finder, at den har været sød (26). Derefter forkynder han, at Herren vil formere hele Israels og Judas Folk, sørge for det og ikke mere lade saadanne Straffedomme, som de tidligere, komme over det (27—30). Han vil ved Messias oprette en ny Pakt med dem, bedre end den gamle, idet han forlader dem deres Synder og skriver sin Lov i deres Hjerter, saa de blive hans Folk og allesammen kjende ham uden at være lærte af Mennesker (31—34). Israel skal stedse bestaa; Jerusalem skal atter opbygges, og hvad der forhen var vanhelligt, skal vorde helliget og optaget deri (35—40).

Paa den Tid, siger Herren, vil jeg være alle Israels Slægters Gud, og de skulle være mit Folk. V. 33. 2 Kor. 6, 16.

2. Saa siger Herren: Det Folk, som er undkommet fra Sverdet, har fundet Naade i Ørkenen; jeg vil gaa hen for at bringe Israel til Ro.

3. (Fra det Fjerne har Herren aabenbaret sig for mig.) Ja, med evig Kjærlighed har jeg elsket dig; derfor har jeg bevaret Miskundhed imod dig. Es. 54, 8.

4. Endnu vil jeg bygge dig, og du skal vorde bygget, du Jomfru Israel! Endnu skal du pryde dig med dine Pauker og gaa ud i Legendes Dans. 2 Mos. 15, 20. Ps. 68, 26.

5. Endnu skal du plante Vingaarde paa Samarias Bjerge; man skal plante dem og tage dem i Brug.

6. Thi der kommer en Dag, da Vægtere skulle raabe paa Efra'ims Bjerg: Staar op og lader os drage op til Zion, til Herren, vor Gud! Es. 2, 3. Mika 4, 2. Sak. 8, 21.

7. Thi saa siger Herren: Jubler over Jakob med Glæde og raaber med Fryd over det ypperste blandt Folkene*! Kundgjører, priser og siger: Frels, Herre, dit Folk, Israels Levning! *Am. 6, 1.

8. Se, jeg fører dem fra Nordens Land og samler dem fra Jordens yderste Egne; iblandt dem er der Blinde og Halte, Frugtsommelige og Fødende tilhobe; som en stor Forsamling skulle de komme hid tilbage.

9. Med Graad skulle de komme, og under ydmyge Bønner vil jeg lede dem; jeg vil føre dem til Vandbække paa en jævn Vei, hvor de ikke skulle snuble; thi jeg er bleven en Fader for Israel, og Efra'im er min Førstefødte. 50, 4. Es. 63, 16; 64, 7. 2 Kor. 6, 18.

10. Hører Herrens Ord, I Folk, og forkynder det paa Øerne i det Fjerne og siger: Han, som adspredte Israel, skal samle det og vogte det, som en Hyrde sin Hjord.

11. Thi Herren har forløst Jakob og gjenløst ham af dens Haand, som var stærkere end han.

12. Og de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høi, og de skulle strømme til Herrens Goder, til Korn og til Most og til Olje og til unge Faar og Økser, og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og de skulle ikke vansmægte mere. Es. 35, 10; 58, 11. Hos. 3, 5.

13. Da skulle Jomfruer glæde sig i Dans, og Ynglinger og Oldinger tilhobe, og jeg vil vende deres Sorg til Fryd og trøste dem og glæde dem efter deres Kummer. Ps. 148, 12. 13; 30, 12. Joh. 16, 20.

14. Og jeg vil kvæge Presternes Sjæl med det Fede, og mit Folk skal mættes med mine Goder, siger Herren.

15. Saa siger Herren: En Røst høres i Rama, Veklage, bitter Graad; Rachel græder over sine Børn; hun vil ikke lade sig trøste over sine Børn, thi de ere ikke mere. Matt. 2, 18. 1 Mos. 35, 19; 37, 35.

16. Saa siger Herren: Hold din Røst fra Graad og dine Øine fra Taarer! Thi der er Løn for dit Arbeide, siger Herren, og de skulle vende tilbage fra Fiendens Land. Luk. 7, 13; 8, 52. Aab. 5, 5. Es. 40, 10.

17. Og der er Haab for din Fremtid, siger Herren, og Børnene skulle vende tilbage til sit Landemærke. 29, 11.

18. Jeg har hørt Efra'im klage: Du
jar tugtet mig, og jeg blev tugtet som en
ntæmmet Kalv; omvend du mig, saa bliver
jeg omvendt, thi du er Herren, min Gud.
Begr. 5, 21. Ps. 51, 12.
19. Thi efterat jeg har vendt mig
bort, angrer jeg, og efterat jeg er bragt
til Forstand, slaar jeg mig paa Lænden;
eg blues, ja, jeg skammer mig, thi jeg
bærer min Ungdoms Skam.
Ez. 21, 12. Jer. 3, 25.
20. Er da Efra'im mig en dyrebar
Søn eller mit kjæreste Barn? Thi saa
ofte jeg end har talt imod ham, maa jeg
dog endnu komme ham i Hu; derfor
bruser mit Indre for ham, jeg maa for-
barme mig over ham, siger Herren.
Es. 49, 13. Hos. 11, 8 fg.
21. Opreis dig Mærkestene, sæt dig
Veivisere, giv Agt paa den banede Vei,
den Vei, du gik! Vend tilbage, du Jom-
fru Israel, vend tilbage til disse dine
Stæder!
22. Hvor længe vil du vanke omkring,
du frafaldne Datter? Thi Herren skaber
noget Nyt i Landet: Kvinden* skal stadig
være om Manden**.
Es. 43, 19. 2 Kor. 5, 17. Aab. 21, 5.
* Israel. ** Herren.
23. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud, Israels Gud: Endnu skal man
sige dette Ord i Judas Land og i dets
Stæder, naar jeg gjør Ende paa deres
Fangenskab: Herren velsigne dig, du Ret-
færdigheds Bolig, du hellige Bjerg!
29, 14. Es. 1, 26; 11, 9. Sak. 8, 3.
24. Og Juda og alle dets Stæder
skulle tilhobe bo deri som Agerdyrkere og
som de, der drage om med Hjorden.
25. Thi jeg vil kvæge den mødige Sjæl,
og hver vansmægtende Sjæl vil jeg fylde.
Matt. 11, 28. Ps. 107, 9.
26. Ved dette vaagnede jeg og saa, og
min Søvn var mig sød.
27. Se, Dage komme, siger Herren, da
jeg vil tilsaa Israels Hus og Judas Hus
med Menneskers Sæd og med Dyrs Sæd.
28. Og det skal ske: Ligesom jeg har
været aarvaagen over dem til at oprykke
og til at nedrive og til at nedbryde og
til at ødelægge og til at handle ilde med
dem, saaledes vil jeg ogsaa være aarvaagen
over dem til at bygge og til at plante,
siger Herren. 24, 6; 1, 10; 18, 7 fg.
29. I de Dage skulle de ikke mere
sige: Fædrene aade sure Druer, og Bør-
nenes Tænder blive ømme.
Ez. 18, 2. Begr. 5, 7.
30. Men Enhver skal dø for sin egen
Misgjernings Skyld; hvert Menneske, som
æder sure Druer, hans Tænder skulle
blive ømme. 5 Mos. 24, 16. Ez. 18, 4. 20.
31. Se, Dage komme, siger Her-
ren, da jeg vil oprette en ny
Pakt med Israels Hus og med
Judas Hus, Hebr. 8, 8 fg.
32. ikke som den Pakt, jeg oprettede
med deres Fædre den Dag, da jeg tog
dem ved Haanden for at føre dem ud
af Ægyptens Land, den Pakt med mig,
som de brøde, og jeg var dog deres Ægte-
mand, siger Herren; 2 Mos. 24, 3 fg.
33. men dette er den Pakt, jeg
vil oprette med Israels Hus
efter de Dage, siger Herren: Jeg
vil give min Lov inden i dem og
skrive den i deres Hjerte, og jeg
vil være deres Gud, og de skulle
være mit Folk;
Hebr. 10, 16. 17. Jer. 24, 7.
34. og de skulle ikke mere lære
hver sin Næste og hver sin Bro-
der og sige: Kjender Herren! Thi
de skulle alle kjende mig, baade
Smaa og Store, siger Herren;
thi jeg vil forlade deres Mis-
gjerning og ikke mere komme
deres Synd i Hu. Es. 54, 13.
Jer. 33, 8. Ap. G. 10, 43. Es. 43, 25.
35. Saa siger Herren, som sætter Solen
til Lys om Dagen, Maanens og Stjer-
nernes Love til Lys om Natten, som op-
rører Havet, saa dets Bølger bruse, —
Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn:
1 Mos. 1, 14 fg. Ps. 136, 7 fg. Es. 51, 15.
36. Dersom disse Love vige fra mit
Aasyn, siger Herren, da skal ogsaa Is-
raels Afkom ophøre at være et Folk for
mit Aasyn alle Dage. 33, 25 fg.
37. Saa siger Herren: Dersom Him-
lene kunne maales oventil, og Jordens
Grundvolde udforskes nedentil, da vil og-
saa jeg forkaste al Israels Afkom for
alt det, de have gjort, siger Herren.
38. Se, Dage komme, siger Herren,
da Staden skal bygges for Herren, fra
Hananels Taarn indtil Hjørneporten,
Neh. 3, 1. Sak. 14, 10.
39. og Maalesnoren skal gaa videre
lige frem over Garebs Høi, og den skal
vende sig til Goa,
40. og hele de døde Kroppes og Askens
Dal og alle Markerne indtil Kedrons
Bæk, indtil Hesteportens Hjørne mod Øst,

skulle være Herren hellige. Der skal ikke opryktes og ikke nedbrydes mere evindelig.
Ef. 33, 20.

32. Kapitel.

Under Jerusalems Beleiring faar Jeremias, medens han for sine Profetiers Skyld sidder i Fængsel, Befaling af Herren at kjøbe en Ager af sin Frænde Hanamel, som Tegn paa, at der i den kommende Tid skal kjøbes Huse, Marker og Vingaarde i Landet (1—15). Jeremias beder om nærmere Forklaring af denne Befaling, da Staden jo er beleiret af Kaldæerne og snart vil blive overgiven i deres Hænder (16—25). Herren forkynder ham da, at Staden vistnok skal ødelægges og Folket bortføres til Babel, men at han dog vil føre det tilbage igjen, være dets Gud, give det et nyt Hjerte og oprette en evig Pakt med det; da skal man atter kjøbe Marker i dets Land (26—44).

Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren i Zedekias's, Judas Konges, tiende Aar, det er Nebukadnezars attende Aar.
25, 1.

2. Dengang beleirede Babels Konges Hær Jerusalem, og Profeten Jeremias var indestængt i Vagtgaarden i Judas Konges Hus,
2 Kong. 25, 1. 2. Jer. 37, 21; 38, 13.

3. hvor Zedekias, Judas Konge, havde indestængt ham, sigende: Hvorfor profeterer du og siger: Saa siger Herren: Se, jeg giver denne Stad i Babels Konges Haand, og han skal indtage den,
21, 7; 27, 6; 34, 2; 38, 3.

4. og Zedekias, Judas Konge, skal ikke undkomme af Kaldæernes Haand, men han skal overgives i Babels Konges Haand, og han skal tale med ham, Mund til Mund, og se ham, Øie til Øie,
34, 3; 38, 23; 39, 5; 52, 9 fg.

5. og han skal føre Zedekias til Babel, og der skal han være, indtil jeg besøger ham, siger Herren; naar I stride mod Kaldæerne, skulle I ikke have Lykke.

6. Og Jeremias sagde: Herrens Ord er kommet til mig saaledes:

7. Se, Hanamel, Søn af Sallum, din Farbroder, kommer til dig og siger: Kjøb dig min Mark, som er i Anatot! Thi du har Løsningsret til at kjøbe den.
Rut 4, 3 fg.

8. Og Hanamel, min Farbroders Søn, kom efter Herrens Ord til mig i Vagtgaarden og sagde til mig: Kjøb dog min Mark, som er i Anatot i Benjamins Land! Thi du har Arveretten, og dig tilkommer Løsningen. Kjøb dig den! Da forstod jeg, at det var Herrens Ord.

9. Og jeg kjøbte Marken af Hanamel, min Farbroders Søn, i Anatot, og jeg tilveiede ham Sølvet, sytten Sekel Sølv.

10. Og jeg skrev det i et Brev og forseglede det og tog Vidner derpaa, og jeg veiede Sølvet i Vegtskaaler.

11. Og jeg tog Kjøbebrevet, baade det forseglede med Forpligtelsen og Vilkaarene og det aabne,

12. og jeg overgav Kjøbebrevet til Baruk, Søn af Nerija, Søn af Mahseja, for Hanamels, min Frændes, Øine og for de Vidners Øine, som havde skrevet sine Navne i Kjøbebrevet, for alle de Jøders Øine, som sade i Vagtgaarden.

13. Og jeg bød Baruk for deres Øine og sagde:

14. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Tag disse Breve, dette Kjøbebrev, det forseglede, og dette aabne Brev, og læg dem i et Lerkar, forat de kunne holde sig i mange Dage!

15. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Endnu skal der kjøbes Huse og Marker og Vingaarde i dette Land.

16. Og jeg bad til Herren, efterat jeg havde overgivet Kjøbebrevet til Baruk, Nerijas Søn, og sagde:

17. Ak, Herre, Herre! Se, du er den, som har gjort Himmelen og Jorden ved din store Kraft og ved din udrakte Arm; ingen Ting er for underlig for dig,
27, 5. Ap. G. 4, 24. 1 Mos. 18, 14. Luk. 1, 37.

18. du, som gjør Miskundhed imod tusinde Led og betaler Fædres Misgjerning i deres Børns Skjød efter dem, du store, du vældige Gud, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud,
2 Mos. 20, 5. 6; 34, 7.

19. stor i Raad og mægtig i Gjerning, du, hvis Øine ere opladte over alle Menneskebørns Veie for at give Enhver efter hans Veie og efter hans Idrætters Frugt,
Jer. 10, 6; 16, 17; 17, 10. Ps. 62, 13.

20. du, som gjorde Tegn og Undere i Ægyptens Land og indtil denne Dag, baade med Israel og med andre Mennesker, og gjorde dig et Navn, som det sees paa denne Dag,

21. og førte dit Folk Israel ud af Ægyptens Land ved Tegn og ved Undere og med stærk Haand og med udrakt Arm og med stor Forfærdelse
2 Mos. 13, 3. 14; 32, 11.

22. og gav dem dette Land, som du havde svoret deres Fædre at ville give

dem, et Land, som flyder med Melk og
Honning. 11, 5.
23. Og de kom og toge det i Eie, men
de hørte ikke paa din Røst og vandrede
ikke i dine Love; alt det, du havde budet
dem at gjøre, gjorde de ikke. Saa har
du da ladet al denne Ulykke vederfares
dem.
24. Se, Beleiringsvoldene ere komne
frem til Staden for at indtage den, og
Staden er ved Sverd og Hunger og Pest
given i Kaldæernes Haand, der stride
imod den, og hvad du har talt, er skeet,
og se, du ser det. 27, 8; 52, 5. 6.
25. Og dog har du, Herre, Herre,
sagt til mig: Kjøb dig Marken for Penge
og tag Vidner derpaa! Og Staden er
dog given i Kaldæernes Haand. V. 7.
26. Da kom Herrens Ord til Jere-
mias saaledes:
27. Se, jeg er Herren, alt Kjøds Gud;
skulde nogen Ting være for underlig for
mig? 4 Mos. 16, 22. Jer. 32, 17.
28. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg
giver denne Stad i Kaldæernes Haand
og i Nebukadnezars, Babels Konges,
Haand, og han skal indtage den.
29. Og Kaldæerne, som stride mod
denne Stad, skulle komme og tænde Ild
paa denne Stad og opbrænde den og de
Huse, paa hvis Tage man har brændt
Røgelse for Ba'al og udøst Drikoffer for
andre Guder for at vække min Harme.
19, 13.
30. Thi Israels Børn og Judas Børn
have kun gjort, hvad ondt er i mine
Øine, fra sin Ungdom af; Israels Børn
have kun vakt min Harme ved sine
Hænders Gjerning, siger Herren.
31. Thi til Vrede og til Harme har
denne Stad været mig lige fra den Dag,
da de byggede den, og indtil denne Dag,
saa jeg maa skaffe den bort fra mit
Aasyn,
32. for al Israels Børns og Judas
Børns Ondskab, som de have øvet for
at vække min Harme, de, deres Konger,
deres Øverster, deres Prester og deres
Profeter og Judas Mænd og Jerusa-
lems Indbyggere.
2, 26 fg. Dan. 9, 8. Neh. 9, 34.
33. Og de vendte Ryggen og ikke
Aasynet til mig; og jeg lærte dem tidlig
og idelig, men de hørte ikke derpaa,
saa de toge imod Tugt.
Sak. 7, 11. Jer. 2, 30.
34. Men de satte sine Vederstyggelig-
heder i det Hus, som er kaldet med mit
Navn, for at besmitte det.
7, 30 fg. 2 Kong. 21, 4 fg.
35. Og de byggede de Høie for Ba'al,
som ere i Hinnoms Søns Dal, for at
lade sine Sønner og sine Døtre gaa
igjennem Ilden for Molok, hvad jeg
ikke havde budet dem, og hvad der ikke
var opkommet i mit Hjerte, at de skulde
gjøre denne Vederstyggelighed, — for
saaledes at bringe Juda til at synde.
7, 31; 19, 5. Ez. 16, 20. 3 Mos. 18, 21.
Ps. 106, 37. 38.
36. Og nu, derfor*, saa siger Herren,
Israels Gud, om denne Stad, om hvilken
I sige: Den er given i Babels Konges
Haand ved Sverd og ved Hunger og
ved Pest: * V. 27.
37. Se, jeg samler dem fra alle de
Lande, hvorhen jeg fordrev dem i min
Vrede og i min Harme og i stor For-
tørnelse, og jeg vil føre dem tilbage til
dette Sted og lade dem bo tryggelig.
5 Mos. 30, 3.
38. Og de skulle være mit Folk, og
jeg vil være deres Gud. 24, 7.
39. Og jeg vil give dem eet Hjerte
og een Vei til at frygte mig alle Dage,
dem til Gode og deres Børn efter dem.
24, 7. Ez. 11, 19 fg. 36, 26.
40. Og jeg vil oprette en evig Pakt
med dem, at jeg ikke vil drage mig tilbage
fra dem, men gjøre vel imod dem, og
min Frygt vil jeg lægge i deres Hjerte,
forat de ikke skulle vige bort fra mig.
Es. 54, 10.
41. Og jeg vil glæde mig over dem
og gjøre vel imod dem, og jeg vil plante
dem i dette Land i Trofasthed, af hele
mit Hjerte og af hele min Sjæl.
5 Mos. 30, 9.
42. Thi saa siger Herren: Ligesom
jeg har ladet al denne store Ulykke komme
over dette Folk, saaledes vil jeg ogsaa
lade alt det Gode komme over dem, som
jeg taler om at skjenke dem. 18, 7 fg. 31, 28.
43. Og Marker skulle kjøbes i dette
Land, om hvilket I sige: Det er en Ørk,
uden Mennesker og Dyr, det er givet i
Kaldæernes Haand. V. 15.
44. Marker skal man kjøbe for Penge
og skrive i Kjøbebrev og forsegle og tage
Vidner derpaa i Benjamins Land og i
Jerusalems Omegn og i Judas Stæder,
baade i Stæderne i Bjerglandet og i
Stæderne i Lavlandet og i Stæderne i
Sydlandet; thi jeg vil gjøre Ende paa
deres Fangenskab, siger Herren. 29, 14.

33. Kapitel.

Medens Jeremias endnu sidder i Fængslet, forkynder Herren ham paany, at Jerusalem vel skal ødelægges, men at han dog vil føre Folket tilbage, rense det fra al dets Synd, gjøre den gjenreiste Stad til Pryd og Pris for alle Folk og fylde Landet med Liv og Glæde (1—13). Kongedømmet og Prestedømmet skal ikke ophøre ved Rigets og Templets Undergang, men Herren skal (i Messias) opreise Israel, som aldrig skal forkastes, en Konge og Prest og gjøre det selv til et talrigt kongeligt og presteligt Folk, idet han bevarer sin Pakt med David, Levi og Jakob fast og urokkelig (14—26).

Og Herrens Ord kom til Jeremias
anden Gang, medens han endnu sad
fast i Vagtgaarden, saaledes: 32, 2.
2. Saa siger Herren, som gjør det,
Herren, som bereder det for at bringe
det i Stand, han, hvis Navn er Herren:
2 Mos. 15, 3.
3. Raab til mig, og jeg vil svare dig,
og jeg vil kundgjøre dig store og ufattelige
Ting, Ting, som du ikke kjender.
4. Thi saa siger Herren, Israels Gud,
om denne Stads Huse og om Judas
Kongers Huse, som ere nedrevne mod*
Beleiringsvoldene og mod Sverdet,
*d. e. for at befæste Staden mod; Es. 22, 10.
5. idet man kommer for at stride mod
Kaldæerne og for at fylde dem* med
døde Kroppe af de Mænd, som jeg slaar
i min Vrede og i min Harme, og for
hvis store Ondskab jeg har skjult mit
Aasyn for denne Stad: * Husene.
6. Se, jeg lægger Forbinding og
Lægedom paa den og læger dem, og jeg
vil lade dem se en Overflod af Fred og
Tryghed. 30, 17.
7. Og jeg vil gjøre Ende paa Judas
Fangenskab og Israels Fangenskab, og
jeg vil bygge dem som i Førstningen. 29, 14.
8. Og jeg vil rense dem fra al deres
Misgjerning, hvormed de have syndet
imod mig, og jeg vil forlade alle deres
Misgjerninger, hvormed de have syndet
imod mig, og hvormed de have forbrudt
sig imod mig. 31, 34. Ez. 36, 25.
Sak. 13, 1. Ap. G. 10, 43.
9. Og den* skal være mig til et
Glædesnavn, til Pris og til Pryd for
alle Jordens Folkeslag, som skulle høre alt
det Gode, jeg gjør imod den, og skjælve
og bæve over alt det Gode og over al
den Fred, jeg bereder den. * Staden.
10. Saa siger Herren: Endnu skal der
paa dette Sted, om hvilket I sige: Det
er øde, uden Mennesker og uden Kvæg,
i Judas Stæder og paa Jerusalems
Gader, som ligge øde, uden Mennesker og
uden Indbyggere og uden Kvæg, høres
32, 43.
11. Fryds Røst og Glædes Røst,
Brudgoms Røst og Bruds Røst, deres
Røst, som sige: Lover Herren, Hærskarernes
Gud, thi Herren er god, thi hans
Miskundhed varer evindelig, — som bringe
Takoffer i Herrens Hus. Thi jeg vil
gjøre Ende paa Landets Fangenskab, saa
det bliver som i Førstningen, siger Herren.
7, 34. Ps. 118, 1. Jer. 30, 18.
12. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Endnu skal der paa dette Sted,
som er øde, baade uden Mennesker og
uden Kvæg, og i alle dets Stæder være
et Tilhold for Hyrder, som lade Faarene
hvile.
13. I Stæderne i Bjerglandet, i Stæderne
i Lavlandet og i Stæderne i Sydlandet
og i Benjamins Land og i Jerusalems
Omegn og i Judas Stæder skulle
Faarene endnu gaa forbi den, som tæller
dem, siger Herren.
14. Se, Dage komme, siger Herren,
da jeg vil opfylde det gode Ord, jeg har
talt om Israels Hus og om Judas Hus.
29, 10.
15. I de Dage og paa den Tid
vil jeg lade fremspire for David
en retfærdig Spire, og han skal
øve Ret og Retfærdighed i Landet.
23, 5 fg.
16. I de Dage skal Juda frelses
og Jerusalem bo tryggelig, og
dette er, hvad man skal kalde
det: Herren, vor Retfærdighed.
Sak. 14, 11.
17. Thi saa siger Herren: Der skal
ikke fattes David en Mand, som skal
sidde paa Israels Huses Trone,
2 Sam. 7, 16. 1 Kong. 9, 5.
18. og Presterne, Leviterne, skal der
ikke fattes en Mand for mit Aasyn, som
ofrer Brændoffer og brænder Madoffer
og bringer Slagtoffer alle Dage.
19. Og Herrens Ord kom til Jeremias
saaledes:
20. Saa siger Herren: Dersom I kunne
bryde min Pakt med Dagen og min Pakt
med Natten, saa der ikke bliver Dag og
Nat i sin Tid,
21. da skal ogsaa min Pakt med David,
min Tjener, brydes, saa han ingen Søn
faar, som skal være Konge paa hans
Trone, og med Leviterne, Presterne, mine
Tjenere.

22. Ligesom Himmelens Hær ikke kan tælles og Havets Sand ikke maales, saaledes vil jeg mangfoldiggjøre Davids, min Tjeners, Afkom og Leviterne, som tjene mig. 1 Mos. 15, 5; 22, 17.

23. Og Herrens Ord kom til Jeremias saaledes:

24. Har du ikke seet, hvad dette Folk har talt og sagt: De to Slægter, som Herren havde udvalgt, dem forkastede han? Og mit Folk foragte de, saa det ikke mere er noget Folk for deres Aasyn.

25. Saa siger Herren: Dersom jeg ikke har oprettet min Pakt med Dag og Nat, ikke givet Love for Himmel og Jord,

26. saa vil jeg ogsaa forkaste Jakobs og Davids, min Tjeners, Afkom, saa jeg ikke af hans Afkom tager dem, som skulle herske over Abrahams, Isaks og Jakobs Afkom; thi jeg vil gjøre Ende paa deres Fangenskab og forbarme mig over dem. 29, 14; 32, 44. Ez. 39, 25.

34. Kapitel.

Profeten forkynder Zedekias, at Jerusalem skal gives i Kongen af Babels Haand og opbrændes, og at han selv, hvis han ikke overgiver sig, skal føres til Babel og dø der (1—7). Under Jerusalems Beleiring vare Zedekias og Folket komne overenskom, at de, saaledes som Loven bød, skulde frigive deres hebraiske Trælle og Trælkvinder; men da Kaldæerne derpaa for en Tid droge bort fra Jerusalem, havde de tvunget de Frigivne til at vende tilbage i Trældom (8—16). Derfor forkynder Herren dem, at han ikke længer vil beskjerme dem, men at de skulle overgives i Kaldæernes Hænder og Staden og Landet ødelægges (17—22).

Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, medens Nebukadnezar, Babels Konge, og hele hans Hær og alle Jordens Riger, som stode under hans Herredømme, og alle Folkene strede imod Jerusalem og imod alle dets Stæder, saaledes: 2 Kong. 25, 1.

2. Saa siger Herren, Israels Gud: Gaa hen og tal til Zedekias, Judas Konge, og sig til ham: Saa siger Herren: Se, jeg giver denne Stad i Babels Konges Haand, og han skal opbrænde den med Ild. 32, 3. 2 Kong. 25, 9.

3. Og du, du skal ikke undkomme af hans Haand, men du skal gribes og gives i hans Haand, og dine Øine skulle se Babels Konges Øine, og hans Mund skal tale med din Mund, og til Babel skal du komme. 32, 4; 38, 23.

4. Dog hør Herrens Ord, Zedekias, Judas Konge! Saa siger Herren om dig: Du skal ikke dø ved Sverd.

5. I Fred skal du dø, og ligesom man brændte for dine Fædre, de forrige Konger, som vare før dig, saaledes skal man og brænde for dig, og man skal klage over dig: O ve, Herre! Thi et Ord har jeg talt, siger Herren. 2 Krøn. 16, 14. Jer. 22, 18.

6. Og Jeremias, Profeten, talte alle disse Ord til Zedekias, Judas Konge, i Jerusalem,

7. medens Babels Konges Hær stred imod Jerusalem og imod alle Judas Stæder, som vare blevne tilovers, imod Lakis og imod Aseka; thi disse vare de faste Stæder, som vare tilovers blandt Judas Stæder. Jos. 15, 35. 39. 2 Krøn. 11, 5. 9.

8. Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, efterat Kong Zedekias havde gjort en Pakt med alt Folket i Jerusalem om at udraabe Frihed,

9. at Enhver skulde give sin hebraiske Træl og Enhver sin hebraiske Trælkvinde fri, saa ikke Nogen skulde holde sin jødiske Broder i Trældom. 2 Mos. 21, 2. 5 Mos. 15, 12.

10. Da adløde alle Øversterne og alt Folket, som havde indgaaet den Pakt, at Enhver skulde frigive sin Træl, og Enhver sin Trælkvinde, saa de ikke mere holdt dem i Trældom; de adløde og gave dem fri.

11. Men sidenefter vendte de om og toge tilbage de Trælle og de Trælkvinder, som de havde frigivet, og tvang dem til at være Trælle og Trælkvinder.

12. Da kom Herrens Ord til Jeremias fra Herren saaledes:

13. Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg oprettede en Pakt med eders Fædre den Dag, da jeg førte dem ud af Ægyptens Land, af Trællehuset, og jeg sagde:

14. I det syvende Aar skulle I frigive hver sin hebraiske Broder, som sælger sig til dig, saa han tjener dig i sex Aar, og du saa lader ham gaa fri fra dig. Men eders Fædre hørte ikke paa mig og bøiede ikke sit Øre til. 2 Mos. 21, 2. 5 Mos. 15, 12.

15. I vendte om idag og gjorde, hvad ret er i mine Øine, ved at udraabe Frihed, hver for sin Næste, og I oprettede en Pakt for mit Aasyn i det Hus, som er kaldt med mit Navn.

16. Men saa vendte I om igjen og

vanhelligede mit Navn og toge tilbage hver sin Træl og hver sin Trælkvinde, hvilke I havde frigivet til egen Raadighed, og I tvang dem til at være eders Trælle og Trælkvinder.
17. Derfor, saa siger Herren: I have ikke hørt paa mig og udraabt Frihed, hver for sin Broder og hver for sin Næste; se, jeg udraaber Frihed for eder*, siger Herren, saa I overgives til Sverdet, til Pesten og til Hungeren, og jeg giver eder hen til at blive mishandlede af alle Jordens Riger.
*saa jeg ikke længer er eders Herre. 21, 9; 24, 10.
18. Og jeg giver de Mænd, som overtraadte min Pakt, som ikke holdt den Pakts Ord, som de oprettede for mit Aasyn, Pakten ved den Kalv, som de skare i to Stykker, og saa gik imellem dens Stykker, 1 Mos. 15, 9 fg.
19. Judas Overster og Jerusalems Overster, Hofmændene og Presterne og alt Landets Folk, som gik imellem Kalvens Stykker,
20. jeg giver dem i deres Fienders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv, og deres døde Kroppe skulle være til Føde for Himmelens Fugle og for Jordens Dyr. 21, 7; 7, 33.
21. Og Zedekias, Judas Konge, og hans Overster vil jeg give i deres Fienders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv, i Babels Konges Hærs Haand, som nu er dragen bort fra eder*. 21, 7. *37, 5.
22. Se, jeg byder, siger Herren, og fører dem tilbage til denne Stad, og de skulle stride imod den og indtage den og opbrænde den med Ild, og Judas Stæder vil jeg gjøre til en Ørken, uden Beboere. 37, 8. 2 Kong. 25, 9.

35. Kapitel.

Jeremias sætter efter Herrens Befaling Vin for Rekabiterne, hvilken de vægre sig ved at drikke, fordi deres Stamfader har forbudt dem at drikke Vin (1—11). I Anledning heraf bebreider Profeten Jøderne deres Ulydighed, at de agte Herrens Bud ringere, end Rekabiterne sin Stamfaders Forbud; derfor vil Herren straffe dem, men lade sin naadige Varetægt og Velsignelse hvile over Rekabiterne (12—19).

Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, Dage saaledes: 25, 1; 26, 1.
2. Gaa hen til Rekabiternes Hus og tal til dem og før dem ind i Herrens Hus, i et af Kamrene, og giv dem Vin at drikke! 1 Krøn. 2, 55.
3. Og jeg tog Ja'asanja, Søn af Jirmeja, Søn af Habazinja, og hans Brødre og alle hans Sønner og hele Rekabiternes Hus,
4. og jeg førte dem ind i Herrens Hus, i det Kammer, som tilhørte Sønnerne af Hanan, Jigdaljas Søn, den Guds Mand, hvilket var ved Siden af Oversternes Kammer, som var ovenover Ma'asejas, Sallums Søns, Dørtærskelens Vogters, Kammer.
5. Og jeg fremsatte for Rekabiternes Huses Børn Skaaler, fulde af Vin, og Bægere, og jeg sagde til dem: Drikker Vin!
6. Men de sagde: Vi ville ikke drikke Vin; thi Jonadab, Rekabs Søn, vor Fader, har budet os og sagt: I skulle ikke drikke Vin, hverken I eller eders Børn, evindelig, 2 Kong. 10, 15.
7. og I skulle ikke bygge Hus og ikke saa Sæd og ikke plante Vingaard eller eie Saadant; men i Telte skulle I bo alle eders Dage, forat I maa leve mange Dage i det Land, hvor I opholde eder som Fremmede.
8. Og vi adløde Jonadabs, Rekabs Søns, vor Faders, Røst i Alt, hvad han bød os, at vi ikke skulde drikke Vin alle vore Dage, hverken vi eller vore Hustruer eller vore Sønner eller vore Døtre,
9. og ikke bygge os Huse at bo i og ikke have Vingaard eller Ager eller Sæd.
10. Og vi boede i Telte og vare lydige og gjorde aldeles, som Jonadab, vor Fader, havde budet os.
11. Men det skede, da Nebukudnezar, Babels Konge, drog op mod Landet, da sagde vi: Kommer og lader os drage ind i Jerusalem for Kaldæernes Hær og for Syrernes Hær! Og saa toge vi Bolig i Jerusalem. 2 Kong. 24, 1 fg.
12. Da kom Herrens Ord til Jeremias saaledes:
13. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Gaa hen og sig til Judas Mænd og til Jerusalems Indbyggere: Ville I ikke tage imod Tugt, saa I lyde mine Ord? siger Herren.
14. Jonadabs, Rekabs Søns, Ord ere blevne holdte, de, som han bød sine Børn, at de ikke skulde drikke Vin, og de have ikke drukket Vin indtil denne

Dag, men lydt sin Faders Bud. Og jeg har talt til eder tidlig og idelig, men I have ikke adlydt mig. 25, 3. 4.

15. Og jeg sendte til eder alle mine Tjenere, Profeterne, tidlig og idelig og sagde: Vender dog om, hver fra sin onde Vei, og bedrer eders Idrætter og vandrer ikke efter andre Guder for at tjene dem! Saa skulle I bo i det Land, jeg har givet eder og eders Fædre. Men I bøiede ikke eders Øre til og adløde mig ikke. 18, 11; 25, 5 fg.

16. Ja, Jonadabs, Rekabs Søns, Børn have holdt sin Faders Bud, som han bød dem; men dette Folk har ikke adlydt mig.

17. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg lader komme over Juda og over alle Jerusalems Indbyggere al den Ulykke, jeg har talt over dem, fordi jeg talte til dem, men de hørte ikke, og jeg kaldte paa dem, men de svarede ikke. Es. 65, 12; 66, 4. Jer. 7, 13.

18. Men til Rekabiternes Hus sagde Jeremias: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Efterdi I have lydt Jonadabs, eders Faders, Bud og holdt alle hans Bud og gjort aldeles, som han bød eder,

19. derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Der skal ikke fattes Jonadab, Rekabs Søn, en Mand, som skal staa for mit Aasyn alle Dage.

36. Kapitel.

I Kong Jojakims fjerde Aar byder Herren Jeremias at optegne alle sine Spaadomme ligefra Josias's Tid for derved maaske at bringe Folket til at omvende sig (1—3). Profeten efterkommer Budet ved Hjælp af Skriveren Baruk og lader hanne i Templet oplæse Bogen for Folket paa en Fastedag (4—10). Sagen meldes Øversterne, som lade Baruk komme og oplæse Bogen (11—15). Forfærdede opfordre de Baruk og Jeremias til at skjule sig, og de underrette Kongen om Sagen (16—20). Denne lader Bogen hente og oplæse, men skjærer den snart i Stykker og kaster den paa Ilden. Han søger forgjæves at gribe Jeremias og Baruk (21—26). Herren byder Jeremias at lade Spaadommene optegne i en ny Bog og at forkynde, at Ingen af Jojakims Afkom skal blive Konge, han selv ikke faa nogen Grav, og Landet blive ødelagt (27—31). Baruk optegner paany de forrige Spaadomme, hvortil der ogsaa føies flere andre (32).

Og det skede i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, fjerde Aar, da kom dette Ord til Jeremias fra Herren: 25, 1.

2. Tag dig en Bogrulle og skriv paa den alle de Ord, jeg har talt til dig over Israel og over Juda og over alle Hedningefolkene fra den Dag, da jeg talte til dig, fra Josias's Dage og indtil denne Dag!

3. Kanske Judas Hus vil høre al den Ulykke, jeg tænker at gjøre dem, forat de kunde vende om, hver fra sin onde Vei, og jeg kunde forlade dem deres Misgjerning og deres Synd. 26, 3. Ez. 12, 3.

4. Da kaldte Jeremias Baruk, Nerijas Søn, og Baruk skrev efter Jeremias's Mund alle Herrens Ord, som han havde talt til ham, i en Bogrulle. 32, 12; 45, 1.

5. Og Jeremias bød Baruk og sagde: Jeg er forhindret, jeg kan ikke komme til Herrens Hus.

6. Men gaa du hen og læs af Rullen, som du har skrevet efter min Mund, Herrens Ord op for Folkets Øren i Herrens Hus paa en Fastedag! Ogsaa for hele Judas Øren, som er kommet fra sine Stæder, skal du læse den.

7. Kanske de ville lægge sin ydmyge Bøn ned for Herrens Aasyn og vende om, hver fra sin onde Vei; thi stor er den Vrede og den Harme, Herren har udtalt over dette Folk. 26, 3.

8. Og Baruk, Nerijas Søn, gjorde aldeles, som Jeremias, Profeten, havde budet ham, idet han læste Herrens Ord op af Bogen i Herrens Hus.

9. Det skede nemlig i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, femte Aar, i den niende Maaned, da udraabte man, at alt Folket i Jerusalem og alt Folket, som var kommet fra Judas Stæder til Jerusalem, skulde faste for Herrens Aasyn.

10. Da oplæste Baruk af Bogen Jeremias's Ord i Herrens Hus, i Skriveren Gemarjas, Safans Søns, Kammer, i den øvre Forgaard, ved Indgangen til Herrens Huses nye Port, for alt Folkets Øren. 2 Kong. 22, 3. Jer. 26, 10.

11. Og Mikaja, Søn af Gemarja, Søn af Safan, hørte alle Herrens Ord af Bogen.

12. Og han gik ned til Kongens Hus, til Skriverens Kammer, og se, der sade alle Øversterne: Elisama, Skriveren, og Delaja, Schemajas Søn, og Elnatan, Akbors Søn, og Gemarja, Safans Søn, og Zedekias, Hananjas Søn, og alle Øversterne.

13. Og Mikaja kundgjorde dem alle de Ord, han havde hørt, da Baruk læste op af Bogen for Folkets Øren.

14. Da sendte alle Øversterne Jehudi, Søn af Netanja, Søn af Selemja, Søn af Kusi, til Baruk og sagde: Tag Rullen, hvoraf du læste for Folkets Øren, i din Haand og kom hid! Og Baruk, Nerijas Søn, tog Rullen i sin Haand og kom til dem.

15. Og de sagde til ham: Sæt dig ned og læs den for vore Øren! Og Baruk læste den for deres Øren.

16. Og det skede, da de hørte alle Ordene, da vendte de sig forfærdede til hverandre, og de sagde til Baruk: Vi maa underrette Kongen om alt dette.

17. Og de spurgte Baruk og sagde: Fortæl os, hvorledes du skrev alle disse Ord efter hans Mund!

18. Og Baruk sagde til dem: Med sin Mund foresagde han mig alle disse Ord, og jeg skrev dem i Bogen med Blæk.

19. Og Øversterne sagde til Baruk: Gaa hen og skjul dig, du og Jeremias, og lad Ingen vide, hvor I ere! V. 26.

20. Saa gik de da ind til Kongen i Forgaarden, men Rullen nedlagde de i Elisamas, Skriverens, Kammer; og de kundgjorde alt dette for Kongens Øren.

21. Da sendte Kongen Jehudi hen for at hente Rullen, og han hentede den fra Elisamas, Skriverens, Kammer, og Jehudi oplæste den for Kongens Øren og for alle Øversternes Øren, der stode hos Kongen.

22. Kongen sad i Vinterhuset i den niende Maaned, og et Fyrfad brændte for hans Ansigt,

23. og det skede, da Jehudi havde oplæst tre eller fire Blade, saa skar han* den i Stykker med en Pennekniv og kastede den paa Ilden, som var paa Fyrfadet, indtil hele Rullen var fortæret i Ilden, som var paa Fyrfadet. *Kongen.

24. Og de forfærdedes ikke og sønderreve ikke sine Klæder, hverken Kongen eller nogen af hans Tjenere, som hørte alle disse Ord, 2 Kong. 22, 11.

25. og endskjønt Elnatan og Delaja og Gemarja indstændig bade Kongen ikke at lade Rullen opbrænde, saa hørte han dog ikke paa dem.

26. Og Kongen bød Jerahme'el, Kongesønnen, og Seraja, Asriels Søn, og Selemja, Abde'els Søn, at gribe Baruk, Skriveren, og Jeremias, Profeten; men Herren skjulte dem. V. 19.

27. Og Herrens Ord kom til Jeremias, efterat Kongen havde opbrændt Rullen og de Ord, Baruk havde skrevet efter Jeremias's Mund, saaledes:

28. Tag dig atter en anden Rulle og skriv paa den alle de forrige Ord, som stode paa den forrige Rulle, som Jojakim, Judas Konge, opbrændte!

29. Og om Jojakim, Judas Konge, skal du sige: Saa siger Herren: Du opbrændte denne Rulle og sagde: Hvorfor skrev du paa den saaledes: Babels Konge skal komme og ødelægge dette Land og udrydde Mennesker og Dyr af det?

30. Derfor, saa siger Herren om Jojakim, Judas Konge: Han skal ikke have Nogen, som skal sidde paa Davids Trone, og hans døde Krop skal ligge henkastet for Heden om Dagen og for Kulden om Natten. 22, 19.

31. Og jeg vil hjemsøge ham og hans Afkom og hans Tjenere for deres Misgjerning, og jeg vil lade komme over dem og over Jerusalems Indbyggere og over Judas Mænd al den Ulykke, jeg har forkyndt dem, udenat de hørte. 35, 17.

32. Da tog Jeremias en anden Rulle og gav den til Baruk, Nerijas Søn, Skriveren, og han skrev paa den efter Jeremias's Mund alle den Bogs Ord, som Jojakim, Judas Konge, havde opbrændt i Ilden, og der blev til dem endnu føiet mange lignende Ord.

37. Kapitel.

Paa den Tid, da Jeremias endnu ikke var fængslet, og Babylonierne havde hævet Jerusalems Beleiring for at møde Ægypterne, begjærede Zedekias, at Profeten skulde bede for ham og Folke (1—5). Jeremias svarer ham da, at Ægyptern ikke skulle være ham til nogen Hjælp, og Babylonierne komme tilbage og indtage Jerusalem, som ganske vist skal blive ødelagt (6—10). Paa den Ti bliver Profeten, da han vil begive sig til Benjamins Land, beskyldt for at ville løbe over ti Fienden, slagen og kastet i Fængsel (11—16). Konge lader ham hente til sig for at faa et Herrens Or af ham, og Jeremias forkynder ham atter, at ha skal gives i Fiendernes Haand. Paa Profetens Bø formilder dog Kongen hans Fangenskab (17—21).

Og Zedekias, Josias's Søn, blev Kong i Konjas*, Jojakims Søns, Sted ham havde nemlig Nebukadnezar, Babel Konge, sat til Konge i Judas Land.
2 Kong. 24, 17 fg. Jer. 52, 1 fg. *22, 2

2. Men han og hans Tjenere og
andets Folk hørte ikke paa Herrens Ord,
om han talte ved Profeten Jeremias.
3. Og Kong Zedekias sendte Jehukal,
elemjas Søn, og Presten Zefanja,
Ma'asejas Søn, til Profeten Jeremias
g lod sige: Bed dog for os til Herren,
or Gud! 42, 2. Es. 37, 2 fg.
4. Jeremias gik dengang ind og ud
idt iblandt Folket, og man havde ikke
t ham i Fængsel.
5. Og Faraos Hær var dragen ud
a Ægypten, og da Kaldæerne, som
leirede Jerusalem, hørte Rygtet om
m, droge de bort fra Jerusalem.
6. Da kom Herrens Ord til Profeten
eremias saaledes:
7. Saa siger Herren, Israels Gud:
aa skulle I sige til Judas Konge, som
idte eder til mig for at adspørge mig:
e, Faraos Hær, som er dragen ud til
ælp for eder, skal vende tilbage til sit
nd, Ægypten,
8. og Kaldæerne skulle komme igjen og
ide mod denne Stad, og de skulle ind-
ge den og opbrænde den med Ild. 34, 22.
9. Saa siger Herren: Bedrager ikke
r selv, idet I sige: Kaldæerne skulle
sselig drage bort fra os! Thi de skulle
e drage bort;
10. om I end sloge hele Kaldæernes
r, som strider mod eder, og der kun
v nogle haardt Saarede tilbage iblandt
n, saa skulde disse staa op, hver i sit
lt, og opbrænde denne Stad med Ild.
11. Og det skede, da Kaldæernes Hær
: dragen bort fra Jerusalem for
raos Hærs Skyld,
12. da gik Jeremias ud af Jerusalem
at gaa til Benjamins Land, for at
te sin Lod derfra, midt iblandt Folket.
13. Og da han var i Benjamins
ct, hvor der var en Opsynsmand, hvis
vn var Jerija, Søn af Selemja, Søn
Hananja, saa greb denne Profeten
emias og sagde: Du vil gaa over
Kaldæerne.
14. Da sagde Jeremias: Det er Løgn;
vil ikke gaa over til Kaldæerne. Men
tja hørte ikke paa Jeremias, men greb
n og førte ham til Øversterne.
15. Da bleve Øversterne vrede paa
emias og sloge ham, og de satte ham
Fangehuset, i Jonatans, Skriverens,
s; thi det havde de gjort til Fængsel.
20, 2
16. Da Jeremias var kommen i Fange-
hullet, i Kjælderen, og havde siddet der
i mange Dage, 38, 6.
17. sendte Kong Zedekias Bud og lod
ham hente, og Kongen spurgte ham i sit
Hus i Løndom og sagde: Er der noget
Ord fra Herren? Og Jeremias sagde:
Ja, der er. Og han sagde: I Babels
Konges Haand skal du vorde given. 34, 21.
18. Og Jeremias sagde til Kong Ze-
dekias: Hvad har jeg syndet mod dig
og mod dine Tjenere og mod dette Folk,
at I have sat mig i Fængsel?
19. Og hvor ere eders Profeter, som
profeterede for eder og sagde: Babels
Konge skal ikke komme over eder og over
dette Land?
20. Og nu, hør dog, min Herre Konge!
Lad dog min ydmyge Bøn vorde nedlagt
for dit Aasyn og send mig ikke tilbage
til Jonatans, Skriverens Hus, forat jeg
ikke skal dø der! 38, 26.
21. Da bød Kong Zedekias, og de
satte Jeremias i Forvaring i Vagtgaar-
den og gave ham et Brød til hver Dag
fra Bagernes Gade, indtil alt Brødet i
Staden var fortæret. Og Jeremias blev
i Vagtgaarden. 38, 9; 52, 6.

38. Kapitel.

Da Folkets Øverster have hørt, at Jeremias har raadet Folket til at overgive sig til Kaldæerne, lade de ham som en Fiende af Folket kaste i en Brønd med Dynd; herfra reddes han ved Ætioperen Ebed-Melek og sættes igjen i Vagtgaarden (1—13). Han hentes til Kongen og raader ogsaa denne til at overgive sig (14—23). Kongen paalægger ham at holde denne Samtale hemmelig for Øversterne, hvad Jeremias ogsaa gjør. Han forbliver i Vagtgaarden indtil Jerusalems Indtagelse (24—28).

Men Sefatja, Mattans Søn, og Gedalja,
Pashurs Søn, og Jukal, Selemjas
Søn, og Pashur, Malkias Søn, hørte
de Ord, som Jeremias talte til alt Folket,
idet han sagde:
2. Saa siger Herren: Den, som bliver
i denne Stad, skal dø ved Sverd, ved
Hunger og ved Pest; men den, som gaar
ud til Kaldæerne, skal leve, han skal faa
sit Liv til Bytte og leve. 21, 9.
3. Saa siger Herren: Denne Stad skal
visselig gives i Babels Konges Hærs
Haand, og han skal indtage den. 32, 3.
4. Da sagde Øversterne til Kongen:
Lad dog denne Mand dræbe, fordi han
bringer de Stridsmænd, som ere blevne

tilbage i denne Stad, og alt Folket til
at lade Hænderne synke, idet han taler
saadanne Ord til dem! Thi denne Mand
søger ikke dette Folks Vel, men dets Ulykke.
Am. 7, 10 fg.
5. Da sagde Kong Zedekias: Se, han
er i eders Haand; thi Kongen magter
ikke Noget mod eder.
6. Da toge de Jeremias og kastede
ham i Malkias, Kongesønnens, Brønd,
som var i Vagtgaarden, og de firede
Jeremias ned med Reb, og i Brønden
var ikke Vand, men Dynd, og Jeremias
sank ned i Dyndet. 1 Mos. 37, 24.
7. Og Ebed-Melek, Ætioperen, en
Gilding, som var i Kongens Hus, hørte,
at de havde kastet Jeremias i Brønden,
og Kongen sad i Benjamins Port.
8. Saa gik Ebed-Melek ud af Kongens
Hus og talte til Kongen og sagde:
9. Min Herre Konge! Disse Mænd
have handlet ilde i alt det, de have gjort
mod Profeten Jeremias, hvem de have
kastet i Brønden, og han dør der, hvor
han er, af Hunger; thi der er ikke Brød
mere i Staden. 37, 21.
10. Da bød Kongen Ebed-Melek,
Ætioperen, og sagde: Tag treti Mænd med
dig herfra og drag Profeten Jeremias
op af Brønden, førend han dør!
11. Og Ebed-Melek tog Mændene med
sig og gik ind i Kongens Hus, hen under
Forraadskamret, og tog derfra Pjalter
af sønderrevne Klæder og Pjalter af
forslidte Klæder og firede dem ned til
Jeremias i Brønden med Reb.
12. Og Ebed-Melek, Ætioperen, sagde
til Jeremias: Læg dog Pjalterne af de
sønderrevne og forslidte Klæder under
dine Armled, under Rebene! Og Jeremias
gjorde saa.
13. Og de droge Jeremias op med
Rebene og fik ham op af Brønden, og
Jeremias forblev i Vagtgaarden.
37, 21; 39, 14.
14. Og Kong Zedekias sendte Bud og
hentede Profeten Jeremias til sig i den
tredje Indgang i Herrens Hus, og Kongen
sagde til Jeremias: Jeg vil spørge dig
om Noget; dølg Intet for mig!
15. Og Jeremias sagde til Zedekias:
Naar jeg forkynder dig det, vil du da
ikke lade mig dræbe? Og naar jeg giver
dig Raad, vil du dog ikke høre paa mig.
Luk. 22, 67. 68.
16. Da tilsvor Kong Zedekias Jeremias
i Løndom og sagde: Saasandt Herren
lever, som har skabt os denne Sjæl, vil
jeg ikke dræbe dig og ikke give dig i disse
Mænds Haand, som søge efter dit Liv.
V. 4. 5.
17. Og Jeremias sagde til Zedekias:
Saa siger Herren, Hærskarernes Gud,
Israels Gud: Dersom du gaar ud til
Babels Konges Øverster, saa skal din
Sjæl leve, og denne Stad skal ikke blive
opbrændt med Ild, og du skal leve, du
og dit Hus.
18. Men dersom du ikke gaar ud til
Babels Konges Øverster, saa skal denne
Stad gives i Kaldæernes Haand, og de
skulle opbrænde den med Ild, og du skal
ikke undkomme af deres Haand.
2 Krøn. 36, 12. Jer. 34, 2
19. Men Kong Zedekias sagde til
Jeremias: Jeg er bange for de Jøder,
som ere gangne over til Kaldæerne, at
man vil overgive mig i deres Haand,
og at de skulle handle ilde med mig.
20. Men Jeremias sagde: Man skal
ikke overgive dig; hør dog paa Herrens
Røst i det, jeg taler til dig, forat det
maa gaa dig vel, og din Sjæl maa leve.
21. Men vægrer du dig ved at gaa
ud, da er dette det Ord, Herren har ladet
mig se: 2 Krøn. 36, 12
22. Se, alle de Kvinder, som ere blevne
tilbage i Judas Konges Hus, blive førte
ud til Babels Konges Øverster, og de
sige til dig: Dine gode Venner have for-
lokket dig og faaet Overhaand over dig;
dine Fødder ere nedsunkne i Skarnet, de
ere vegne tilbage. Obad. 7
23. Og alle dine Hustruer og dine
Børn skal man føre ud til Kaldæerne,
og du skal ikke undkomme af deres Haand,
men ved Babels Konges Haand skal du
vorde greben, og denne Stad skal du
opbrænde* med Ild. 32, 4; 34, [illegible]
*d. e. gjøre, at den bliver opbrændt
24. Og Zedekias sagde til Jeremias:
Lad ikke Nogen faa vide om disse Ord,
forat du ikke skal dø!
25. Og naar Øversterne faa høre, at
jeg har talt med dig, og de komme til
dig og sige til dig: Fortæl os, hvad du
har talt til Kongen! Dølg det ikke for
os, forat vi ikke skulle dræbe dig! Hvad
har Kongen talt til dig? —
26. da skal du sige til dem: Jeg ned-
lagde min ydmyge Bøn for Kongens
Aasyn, at han ikke maatte bringe mig
tilbage til Jonatans Hus for at dø der.
[illegible] 20

27. Og alle Øversterne kom til Jeremias og spurgte ham, og han svarede dem aldeles, som Kongen havde befalet. Og de taug og lode ham i Ro; thi Sagen blev ikke bekjendt.

28. Og Jeremias blev i Vagtgaarden indtil den Dag, Jerusalem blev indtaget.

39. Kapitel.

Jerusalem bliver indtaget, Zedekias fangen og hans Øine udstukne; han selv bliver lagt i Lænker, hans Sønner og de Fornemste dræbte, Staden opbrændt og dens Mure nedrevne, og Folket, undtagen de Ringeste, bortført til Babel (1—10). Jeremias bliver paa Nebukadnezars Befaling ved Nebusaradan udfriet af sit Fængsel og overgiven i Gedaljas Varetægt (11—14). Herren har allerede forhen lovet Ebed-Melek at ville redde ham, fordi han har forladt sig paa ham (15—18).

Og det skede, da Jerusalem var indtaget (i Zedekias's, Judas Konges, niende Aar, i den tiende Maaned, kom nemlig Nebukadnezar, Babels Konge, og al hans Hær til Jerusalem og beleirede det;
52, 4 fg. 2 Kong. 25, 1 fg. 2 Krøn. 36, 17 fg.

2. i Zedekias's ellevte Aar, i den fjerde Maaned, paa den niende Dag i Maaneden, brød man ind i Staden),

3. da kom alle Babels Konges Øverster ind og satte sig i Midtporten, Nergal-Sarezer, Samgar-Nebu, Sarsekim, Hofmændenes Øverster, Nergal-Sarezer, Magernes Øverste, og alle de øvrige Babels Konges Øverster.

4. Og det skede, da Zedekias, Judas Konge, og alle Krigsmændene saa dem, da flyede de og droge om Natten ud af Staden paa Veien til Kongens Have igjennem Porten mellem begge Murene; og han* gik ud paa Veien til den øde Mark.
Ez. 12, 12. * Kongen.

5. Og Kaldæernes Hær satte efter dem og naaede Zedekias paa Jerichos øde Marker, og de toge ham og førte ham op til Nebukadnezar, Babels Konge, til Ribla i Hamats Land, og han affagde Dom over ham.

6. Og Babels Konge dræbte Zedekias's Sønner i Ribla for hans Øine; desaa dræbte Babels Konge alle de Fornemme i Juda.
52, 10 fg. 24 fg. 2 Kong. 25, 6. 7. 18 fg.

7. Og Zedekias's Øine lod han blinde, og han lod ham binde med to Kobberlænker for at føre ham til Babel.
Dom. 16, 21.

8. Og Kongens Hus og Folkets Huse opbrændte Kaldæerne med Ild, og Jerusalems Mure reve de ned.

9. Og Resten af Folket, dem, som vare blevne tilbage i Staden, og Overløberne, som vare gangne over til ham, og Resten af Folket, dem, som vare blevne tilovers, bortførte Nebusaradan, Livvagtens Øverste, til Babel.

10. Men Nogle af det ringe Folk, som ikke havde Noget, lod Nebusaradan, Livvagtens Øverste, blive tilbage i Judas Land, og han gav dem Vingaarde og Agre den samme Dag.

11. Og Nebukadnezar, Babels Konge, gav Befaling om Jeremias ved Nebusaradan, Livvagtens Øverste, idet han sagde:

12. Tag ham og lad dine Øine være over ham og gjør ham ikke noget Ondt! Gjør med ham saaledes, som han taler til dig!
40, 4 fg. Ps. 105, 15.

13. Da sendte Nebusaradan, Livvagtens Øverste, og Nebusasban, Hofmændenes Øverste, og Nergal-Sarezer, Magernes Øverste, og alle Babels Konges Øverster,

14. — de sendte Bud og toge Jeremias ud af Vagtgaarden, og de overgave ham til Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, forat han skulde føre ham ud til sit Hus; og han blev midt iblandt Folket.

15. Men til Jeremias var Herrens Ord kommet, da han sad fast i Vagtgaarden, saaledes:

16. Gaa hen og sig til Ebed-Melek, Ætioperen: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg lader mine Ord komme over denne Stad til det Onde og ikke til det Gode, og de skulle opfyldes for dit Aasyn paa den Dag.
38, 7.

17. Men jeg vil redde dig paa den Dag, siger Herren, og du skal ikke overgives i de Mænds Haand, for hvem du gruer.

18. Thi jeg vil lade dig undkomme, og du skal ikke falde for Sverdet, men du skal faa dit Liv til Bytte, fordi du forlod dig paa mig, siger Herren.
Dan. 6, 24.

40. Kapitel.

Nebusaradan bekjender for Jeremias, at det, som er vederfaret det jødiske Folk, er en Opfyldelse af Herrens Ord og en Følge af dets Ulydighed imod ham, overlader Profeten at vælge, om han vil drage med til Babel eller blive i Landet, og lader

ham saa drage til Gedalja i Mizpa, hvem Nebukadnezar har sat over Landet (1—6). Hærførerne og en Del af Folket slutte sig til Gedalja, som formaner dem til at tjene Babels Konge (7—12). Johanan og Andre advare Gedalja mod Ismael som den, der vil dræbe ham; men Gedalja tror det ikke (13—16).

Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, efterat Nebusaradan, Livvagtens Øverste, havde løsladt ham fra Rama, idet han hentede ham, da han var bunden med Lænker midt iblandt alle de Bortførte fra Jerusalem og Juda, som bleve bortførte til Babel.

2. Livvagtens Øverste hentede nemlig Jeremias og sagde til ham: Herren, din Gud, har talt denne Ulykke mod dette Sted.

3. Og Herren lod det komme og gjorde, som han havde talt; thi I havde syndet mod Herren og ikke hørt paa hans Røst, og saa hændte dette eder.

4. Og nu, se, jeg har idag løst dig af Lænkerne, som vare paa din Haand. Er det godt i dine Øine at komme med mig til Babel, saa kom, og jeg vil lade mit Øie være over dig. Men er det ondt i dine Øine at komme med mig til Babel, saa lad det være! Se, hele Landet ligger for dig; hvor det er godt og ret i dine Øine at gaa hen, derhen gaa du!

5. Og da han endnu ikke vendte sig til nogen Kant, sagde han: Saa vend da tilbage til Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, hvem Babels Konge har sat til Opsynsmand i Judas Stæder, og bliv hos ham midt iblandt Folket, eller gaa, hvorsomhelst det er ret i dine Øine at gaa! Og Livvagtens Øverste gav ham Mad og Gaver og lod ham fare.

6. Og Jeremias kom til Gedalja, Achikams Søn, til Mizpa, og han blev hos ham midt iblandt Folket, dem, som vare blevne tilbage i Landet.

7. Og da alle Hærførerne, som vare ude paa Landet, de og deres Mænd, hørte, at Babels Konge havde sat Gedalja, Achikams Søn, til Opsynsmand i Landet, og at han havde overgivet til hans Opsyn Mænd og Kvinder og smaa Børn og nogle af de Ringe i Landet, af dem, som ikke vare blevne bortførte til Babel,

8. saa kom de til Gedalja i Mizpa, baade Ismael, Netanjas Søn, og Johanan og Jonatan, Kareahs Sønner, og Seraja, Tanhumets Søn, og Ofajs, Netofatitens, Sønner og Jesanja, Ma'akatitens Søn, de og deres Mænd.

9. Og Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, tilsvor dem og deres Mænd og sagde: Frygter ikke for at tjene Kaldæerne! Bliver i Landet og tjener Babels Konge! Saa skal det gaa eder vel.
2 Kong. 25, 24.

10. Og jeg, se, jeg bor i Mizpa for at staa for de Kaldæeres Aasyn, der komme til os, og I, samler I Vin og Frugt og Olje og lægger det i eders Kar og bliver i eders Stæder, som I have taget i Besiddelse!

11. Ogsaa alle de Jøder, som vare i Moab og iblandt Ammons Børn og i Edom, og de, som vare i alle Landene, hørte, at Babels Konge havde skjenket Juda en Levning, og at han havde sat Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, over dem.

12. Og alle Jøderne vendte tilbage fra alle de Steder, hvorhen de vare fordrevne, og kom til Judas Land, til Gedalja i Mizpa, og de samlede Vin og Frugt i stor Mængde.

13. Men Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne, som vare ude paa Landet, kom til Gedalja i Mizpa,

14. og de sagde til ham: Ved du, at Ba'alis, Ammons Børns Konge, har sendt Ismael, Netanjas Søn, for at slaa dig ihjel? Men Gedalja, Achikams Søn, troede dem ikke.

15. Og Johanan, Kareahs Søn, sagde i Løndom til Gedalja i Mizpa: Lad mig dog gaa hen og slaa Ismael, Netanjas Søn, ihjel, udenat Nogen faar det at vide! Hvorfor skal han slaa dig ihjel, og hele Juda, som har samlet sig til dig, vorde adspredt, og Judas Levning gaa tilgrunde?
2 Sam. 16, 9.

16. Men Gedalja, Achikams Søn, sagde til Johanan, Kareahs Søn: Gjør ikke dette! Thi du taler Løgn om Ismael.

41. Kapitel.

Ismael, en Mand af jødisk Kongeæt, dræber Gedalja og hans Folk, ligeledes flere Mænd, som ere komne fra forskjellige Steder i Israels Land, paa ti nær, hvilke han lader beholde Livet, fordi de sige, at de have skjulte Forraad paa Marken (1—9). Da Ismael vil bortføre Resten af Folket i Mizpa som Fanger til Ammoniternes Land, overfaldes han ved Gibeon af Johanan. De af Is-

mael Bortførte slutte sig til denne; Ismael selv
undkommer (10—15). Af Frygt for Nebukadnezars
Hevn over Gedaljas Mord beslutter Johanan med
alle de Jøder, som ere tilbage i Landet, at drage
til Ægypten (16—18).

Og det skede i den syvende Maaned, da
kom Ismael, Søn af Netanja, Eli=
samas Søn, af kongelig Byrd, en af
Kongens Øverster, og ti Mænd med ham
til Gedalja, Achikams Søn, til Mizpa,
og de spiste der sammen i Mizpa.
2 Kong. 25, 25.
2. Da stod Ismael, Netanjas Søn,
op, og de ti Mænd, som vare med ham,
og de sloge Gedalja, Søn af Achikam,
Safans Søn, ihjel med Sverdet, og han
dræbte ham, hvem Babels Konge havde
sat til Opsynsmand i Landet.
3. Og alle de Jøder, som vare hos
ham, hos Gedalja, i Mizpa, og de Kal=
dæere, som fandtes der, Krigsmændene,
slog Ismael ihjel.
4. Og det skede den anden Dag, efterat
han havde dræbt Gedalja, da endnu
Ingen vidste det,
5. da kom der Mænd fra Sikem, fra
Silo og Samaria, ottetí Mænd med
afraget Skjæg og sønderrevne Klæder og
med Indsnit i Kjødet*, og de havde
Madoffer og Virak i sin Haand for at
bringe det til Herrens Hus. *16, 6.
6. Og Ismael, Netanjas Søn, gik ud
mod dem fra Mizpa, og han gik og
græd; og det skede, da han traf dem,
sagde han til dem: Kommer til Gedalja,
Achikams Søn!
7. Og det skede, da de kom midt ind
i Staden, dræbte Ismael, Netanjas Søn,
dem og kastede dem midt i Brønden*,
han og de Mænd, som vare med ham.
*V. 9.
8. Men der fandtes ti Mænd iblandt
dem, som sagde til Ismael: Dræb os
ikke! Thi vi have skjulte Forraad paa
Marken, Hvede og Byg og Olje og Hon=
ning. Da lod han dem være og dræbte
dem ikke midt iblandt deres Brødre.
9. Og Brønden, hvori Ismael kastede
alle de døde Mænds Kroppe, som han
havde slaaet ihjel foruden Gedalja, var
den, som Kong Asa havde gjort for
Baesas, Israels Konges, Skyld; den
fyldte Ismael, Netanjas Søn, med Ihjel=
slagne. 1 Kong. 15, 22.
10. Og Ismael bortførte som Fanger
hele Resten af Folket, som var i Mizpa,
Kongens Døtre og alt Folket, dem, som
vare blevne tilbage i Mizpa, som Nebu=
saradan, Livvagtens Øverste, havde over=
givet til Gedaljas, Achikams Søns, Opsyn;
dem bortførte Ismael, Netanjas Søn,
som Fanger, og han gik affted for at
drage over til Ammons Børn.
11. Men da Johanan, Kareahs Søn,
og alle Hærførerne, som vare med ham,
hørte om alt det Onde, Ismael, Ne=
tanjas Søn, havde gjort,
12. da toge de alle Mændene og gik
affted for at stride mod Ismael, Ne=
tanjas Søn, og de fandt ham ved det
store Vand*, som er i Gibeon.
*2 Sam. 2, 13.
13. Og det skede, da alt Folket, som
var med Ismael, saa Johanan, Kareahs
Søn, og alle Hærførerne, som vare med
ham, da bleve de glade.
14. Og alt Folket, som Ismael havde
bortført som Fanger fra Mizpa, vendte
sig og drog tilbage og gik til Johanan,
Kareahs Søn.
15. Men Ismael, Netanjas Søn,
undkom med otte Mænd fra Johanans
Aasyn, og han drog bort til Ammons Børn.
16. Da tog Johanan, Kareahs Søn,
og alle Hærførerne, som vare med ham,
hele Resten af Folket, dem fra Mizpa,
som han havde ført tilbage fra Ismael,
Netanjas Søn, efterat denne havde slaaet
Gedalja, Achikams Søn, ihjel, Mænd,
Krigsmændene, og Kvinder og smaa Børn
og Hofmænd, som han havde ført til=
bage fra Gibeon.
17. Og de droge affted og stansede i
Kimhams Herberge, som var ved Bet=
lehem, for at drage videre og komme til
Ægypten 2 Sam. 19, 38. 2 Kong. 25, 26.
18. — for Kaldæernes Skyld; thi de
frygtede for dem, fordi Ismael, Netanjas
Søn, havde ihjelslaaet Gedalja, Achikams
Søn, hvem Babels Konge havde sat til
Opsynsmand i Landet.

42. Kapitel.

Hærførerne og Folket bede Jeremias at adspørge
Herren angaaende deres Forehavende, idet de for=
pligte sig til at gjøre efter Herrens Ord (1—6).
Efter ti Dages Forløb svarer Herren dem ved
Profeten, at han, hvis de blive i Landet, vil gjøre
vel imod dem og beskytte dem mod Babels Konge,
men, hvis de af Frygt for Krig og Hunger drage
til Ægypten, lade dem omkomme der (7—18).
Forud forvisset om deres Ulydighed, forsikrer
Jeremias dem, at det er Herrens Ord, han har
forkyndt dem, og at de ved at handle derimod ville
volde sin egen Undergang (19—22).

Da kom alle Hærførerne frem, baade Johanan, Kareahs Søn, og Jesanja, Hosajas Søn, og alt Folket, baade Smaa og Store.

2. Og de sagde til Profeten Jeremias: Lad dog vor ydmyge Bøn vorde nedlagt for dit Aasyn og bed for os til Herren, din Gud, for hele denne Levning (thi saa ere vi blevne tilovers af Mange, som dine Øine se os her), 37, 3. Es. 37, 4.

3. at Herren, din Gud, vil give os tilkjende den Vei, vi skulle vandre, og den Ting, vi skulle gjøre.

4. Og Profeten Jeremias sagde til dem: Jeg skal gjøre det; se, jeg vil bede til Herren, eders Gud, efter eders Ord, og det skal ske: Hvert et Ord, Herren svarer eder, skal jeg kundgjøre eder; jeg skal ikke forholde eder et Ord.

5. Og de sagde til Jeremias: Herren være et sandt og trofast Vidne imod os, dersom vi ikke gjøre efter hvert et Ord, hvormed Herren, din Gud, sender dig til os! 2 Mos. 19, 8; 24, 3. 7.

6. Hvadenten det er godt eller ondt, ville vi lyde Herrens, vor Guds, Røst, til hvem vi sende dig, forat det maa gaa os vel, naar vi lyde Herrens, vor Guds, Røst.

7. Og det skede efter ti Dages Forløb, da kom Herrens Ord til Jeremias.

8. Og han kaldte paa Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne, som vare med ham, og alt Folket, baade Smaa og Store,

9. og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud, til hvem I sendte mig for at nedlægge eders ydmyge Bøn for hans Aasyn:

10. Dersom I blive i dette Land, saa vil jeg bygge eder og ikke nedbryde, og plante eder og ikke oprykke; thi jeg angrer det Onde, jeg har gjort eder. 18, 7 fg.

11. Frygter ikke for Babels Konge, for hvem I frygte, frygter ikke for ham, siger Herren; thi jeg er med eder for at frelse eder og for at udfri eder af hans Haand. 41, 18.

12. Og jeg vil lade eder finde Barmhjertighed, og han skal forbarme sig over eder og lade eder vende tilbage til eders Land.

13. Men dersom I sige: Vi ville ikke blive i dette Land, saa I ikke lyde Herrens, eders Guds, Røst,

14. men sige: Nei, men til Ægyptens Land ville vi gaa, forat vi ikke skulle se Krig og ikke høre Basunens Lyd og ikke hungre efter Brød, og der ville vi blive, —

15. saa hører nu derfor Herrens Ord, I, som ere blevne tilovers af Juda: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Dersom I rette eders Aasyn til at drage til Ægypten, og I drage hen for at bo der,

16. da skal det ske, at Sverdet, I frygte for, skal naa eder der i Ægyptens Land, og Hungeren, I ere rædde for, skal følge eder i Hælene der i Ægypten, og der skulle I dø.

17. Og alle de Mænd, som have rettet sit Aasyn til at drage til Ægypten for at bo der, de skulle dø ved Sverd, ved Hunger og ved Pest, og Ingen af dem skal blive tilovers og undslippe fra den Ulykke, som jeg lader komme over dem. 44, 12.

18. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Ligesom min Vrede og min Harme blev udøst over Jerusalems Indbyggere, saaledes skal min Harme blive udøst over eder, naar I komme til Ægypten, og I skulle vorde til en Ed og til en Forfærdelse og til en Forbandelse og til en Forhaanelse, og I skulle ikke mere se dette Sted. 24, 9; 29, 18; 44, 8. 12.

19. Herren har talt til eder, I, som ere blevne tilovers af Juda: Drager ikke til Ægypten! Vide skulle I, at jeg har advaret eder idag.

20. Thi I fare vild og forspilde eders Liv; I have jo selv sendt mig til Herren, eders Gud, idet I sagde: Bed for os til Herren, vor Gud, og kundgjør os Alt, hvad Herren, vor Gud, siger, og vi ville gjøre det. V. 5.

21. Og jeg har kundgjort eder det idag; men I have ikke hørt paa Herrens, eders Guds, Røst og paa alt det, hvormed han sendte mig til eder.

22. Saa skulle I nu vide, at I skulle dø ved Sverd, af Hunger og af Pest paa det Sted, hvorhen I have Lyst til at drage for at bo der. V. 17.

43. Kapitel.

Jeremias bliver af dem, der staa i Spidsen for Folket, beskyldt for, at han efter Baruks Tilskyndelse forkynder dem Løgn, og tilligemed Baruk og de Øvrige ført til Ægypten (1—7). Her byder Herren ham ved en billedlig Handling og i Ord at forkynde Jøderne, at Ægypten skal gives i Nebukadnezars Haand og ødelægges af ham (8—13).

Og det skede, da Jeremias var færdig med at tale til alt Folket alle Herrens, deres Guds, Ord, hvormed Herren, deres Gud, havde sendt ham til dem, alle disse Ord,

2. da sagde Asarja, Hosajas Søn, og Johanan, Kareahs Søn, og alle frække Mænd, de sagde til Jeremias: Du taler Løgn; Herren, vor Gud, har ikke sendt dig og sagt: I skulle ikke drage til Ægypten for at bo der.

3. Men Baruk, Nerijas Søn, ophidser dig imod os for at overgive os i Kaldæernes Haand, forat de kunne dræbe os eller føre os bort til Babel.

4. Og Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne og alt Folket hørte ikke paa Herrens Røst, saa de bleve i Judas Land.

5. Men Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne toge alle dem, som vare blevne tilovers af Juda, som vare komne tilbage fra alle de Hedningefolk, hvorhen de vare blevne fordrevne, for at bo i Judas Land, 40, 11. 12.

6. Mændene og Kvinderne og de smaa Børn og Kongens Døtre og hver Sjæl, som Nebusaradan, Livvagtens Øverste, havde ladet blive hos Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, samt Jeremias, Profeten, og Baruk, Nerijas Søn, 40, 7; 41, 10.

7. og de droge afsted til Ægyptens Land, thi de hørte ikke paa Herrens Røst; og de kom indtil Tachpanches.

8. Og Herrens Ord kom til Jeremias i Tachpanches saaledes:

9. Tag i din Haand store Stene og skjul dem i Leret ved Teglovnen, som er ved Indgangen til Faraos Hus i Tachpanches, i jødiske Mænds Paasyn!

10. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg sender Bud og henter Nebukadnezar, Babels Konge, min Tjener, og sætter hans Trone ovenpaa disse Stene, som jeg har skjult, og han skal udbrede sit prægtige Teppe over dem.

11. Og han skal komme derhen og slaa Ægyptens Land; den, som hører Døden til, hjemfalder til Døden, og den, som hører Fangenskabet til, hjemfalder til Fangenskabet, og den, som hører Sverdet til, hjemfalder til Sverdet. 15, 2.

12. Og jeg vil tænde Ild paa Ægyptens Guders Huse, og han skal opbrænde dem og føre dem* bort, og han skal svøbe sig i Ægyptens Land, ligesom en Hyrde svøber sig i sit Klædebon, og drage ud derfra i Fred. 46, 25. 2 Mos. 12, 12. 4 Mos. 33, 4. Es. 10, 10. *Ægyptens Guder.

13. Og han skal sønderbryde Støtterne i Betsemes*, som er i Ægyptens Land, og Ægyptens Guders Huse skal han opbrænde med Ild. *Heliopolis.

44. Kapitel.

Jeremias forkynder Jøderne i Ægypten, at de, fordi de ikke have ladet sig advare af Herrens Straffedom over Juda og Jerusalem, men fremdeles drive Afguderi, skulle udryddes ved Sverd og Hunger (1—14). De svare, at de ingenlunde ville afstaa fra Afguderiet, som just har bragt dem Lykke (15—19). Profeten foreholder dem, at det netop er Afguderiet, som har ført Ulykken over Juda og Jerusalem, og forkynder dem Ødelæggelse og Undergang og som Tegn paa denne Trusels Opfyldelse, at Ægyptens Konge Hofra skal gives i Nebukadnezars Haand (20–30).

Det Ord, som kom til Jeremias, til alle de Jøder, som boede i Ægyptens Land, som boede i Migdol og i Tachpanches og i Nof og i Patros's Land, saaledes:

2. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: I have seet al den Ulykke, jeg har ladet komme over Jerusalem og over alle Judas Stæder, og se, de ere en Ørk paa denne Dag, og der er Ingen, som bor i dem,

3. for deres Ondskabs Skyld, som de øvede for at vække min Harme, idet de gik hen for at brænde Røgelse, for at tjene andre Guder, som de ikke kjendte, hverken de eller I eller eders Fædre.

4. Og jeg sendte alle mine Tjenere, Profeterne, tidlig og idelig til eder og sagde: Gjører dog ikke denne vederstyggelige Ting, som jeg hader! 25, 4.

5. Men de hørte ikke og bøiede ikke sit Øre til, saa de vendte om fra sin Ondskab, saa de ikke brændte Røgelse for andre Guder.

6. Da blev min Harme og min Vrede udøst, og den brændte i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader, og de bleve til en Ørk, til et Øde, som det sees paa denne Dag.

7. Og nu, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Hvorfor gjøre I saa stor en Ondskab mod eder selv, saa Mand og Kvinde, Barn og Diende udryddes for eder af Judas Midte, saa der ikke levnes eder nogen Rest,

8. idet I vække min Harme ved eders Hænders Gjerninger, ved at brænde Røgelse for andre Guder i Ægyptens Land, hvorhen I ere dragne for at bo der, — forat de* skulle blive udryddede for eder, og forat I skulle blive til en Forbandelse og til en Forhaanelse blandt alle Jordens Folkeslag?
*Mand og Kvinde o. s. v.; V. 7.

9. Have I glemt eders Fædres onde Gjerninger og Judas Kongers onde Gjerninger og dets Kvinders onde Gjerninger og eders onde Gjerninger og eders Kvinders onde Gjerninger, som de gjorde i Judas Land og paa Jerusalems Gader?

10. De ere ikke blevne sønderknuste* indtil denne Dag, og de frygte ikke og vandre ikke i min Lov og i mine Bud, som jeg har forelagt eder og eders Fædre.
*ydmygede.

11. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg retter mit Aasyn imod eder til det Onde og til at udrydde hele Juda.
24, 6. Am. 9, 4.

12. Og jeg vil tage dem, som ere blevne tilovers af Juda, som rettede sit Aasyn til at drage til Ægyptens Land for at bo der, og de skulle alle omkomme, i Ægyptens Land skulle de falde; ved Sverdet, ved Hungeren skulle de omkomme; baade Smaa og Store skulle dø ved Sverdet og ved Hungeren, og de skulle blive til en Ed, til en Forfærdelse og til en Forbandelse og til en Forhaanelse.
42, 17. 18.

13. Og jeg vil hjemsøge dem, som bo i Ægyptens Land, ligesom jeg hjemsøgte Jerusalem, med Sverd, med Hunger og med Pest.

14. Og Ingen skal undslippe og blive tilovers af Judas Levning, af dem, som ere komne for at bo der i Ægyptens Land, saa Nogen kommer tilbage til Judas Land, som deres Sjæl stunder efter at komme tilbage til for at bo der; thi Ingen skal komme tilbage igjen, uden nogle Undslupne. V. 28.

15. Da svarede de Jeremias, alle de Mænd, som vidste, at deres Kvinder brændte Røgelse for andre Guder, og alle Kvinderne, som stode der i en stor Hob, og alt Folket, som boede i Ægyptens Land, i Patros, og de sagde:

16. Hvad det Ord vedkommer, som du har talt til os i Herrens Navn, da ville vi ikke høre paa dig; 6, 16 fg. 18, 12.

17. men vi ville gjøre efter alt det Ord, som er udgaaet af vor Mund, saa vi brænde Røgelse for Himmelens Dronning og udøse Drikoffere for hende, ligesom vi have gjort, vi og vore Fædre, vore Konger og vore Fyrster, i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader. Da bleve vi mættede med Brød, og det gik os vel, og vi saa ikke Ulykke. 7, 18.

18. Men fra den Tid, vi lode af at brænde Røgelse for Himmelens Dronning og udøse Drikoffere for hende, have vi havt Mangel paa Alt, og ved Sverd og ved Hunger ere vi omkomne.

19. Og naar vi brændte Røgelse for Himmelens Dronning og udøste Drikoffere for hende, mon vi da uden vore Mænds Vidende og Vilje have lavet hende Kager for at dyrke hende og udøst Drikoffere for hende? 7, 18.

20. Og Jeremias sagde til alt Folket, til Mændene og til Kvinderne og til alt Folket, som havde svaret ham:

21. Den Røgning, som I have foretaget i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader, I og eders Fædre, eders Konger og eders Fyrster og Landets Folk, mon Herren ikke har kommet den i Hu, og er den ikke opkommen i hans Hjerte?

22. Og Herren kunde ikke mere fordrage det for eders Idrætters Ondskabs Skyld, for de Vederstyggeligheders Skyld, som I gjorde, og saa blev eders Land til en Ørk og til et Øde og til en Forbandelse, uden nogen Beboer, som det sees paa denne Dag.

23. Fordi I brændte Røgelse, og fordi I syndede mod Herren og ikke hørte paa Herrens Røst og ikke vandrede i hans Lov og i hans Bud og i hans Vidnesbyrd, derfor rammede denne Ulykke eder, som det sees paa denne Dag.

24. Og Jeremias sagde til alt Folket og til alle Kvinderne: Hører Herrens Ord, al Juda, som er i Ægyptens Land!

25. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: I og eders Kvinder, I talte med eders Mund og fuldbyrdede det med eders Hænder, idet I sagde: Vi ville opfylde vore Løfter, som vi have lovet, at brænde Røgelse for Himmelens Dronning og udøse Drikoffere for hende. Holder kun eders Løfter og opfylder eders Løfter!

26. Hører derfor Herrens Ord, al
Juda, som bor i Ægyptens Land: Se,
jeg har svoret ved mit store Navn, siger
Herren: Sandelig, mit Navn skal ikke
mere nævnes i nogen jødisk Mands Mund
i hele Ægyptens Land, saa han siger:
Saasandt den Herre Herre lever!
27. Se, jeg er aarvaagen over dem
til det Onde og ikke til det Gode, og
hver Mand af Juda, som er i Ægyp-
tens Land, skal omkomme ved Sverd og
ved Hunger, indtil de ere tilintetgjorte.
31, 28.
28. Og de, som undkomme fra Sverdet,
kulle vende tilbage fra Ægyptens Land
il Judas Land, en liden Hob, og alle
e, som ere blevne tilovers af Juda, som
re komne til Ægyptens Land for at bo
er, skulle erfare, hvis Ord skal ske, mit
ller deres.
29. Og dette skal være eder Tegnet, siger
Herren, at jeg vil hjemsøge eder paa
ette Sted, forat I skulle vide, at mine
Ord over eder skulle ske til Ulykke for
der:
30. Saa siger Herren: Se, jeg giver
Farao Hofra, Ægyptens Konge, i hans
Fienders Haand og i deres Haand, som
øge efter hans Liv, ligesom jeg har givet
Zedekias, Judas Konge, i Nebukadnezars,
Babels Konges, Haand, som var hans
Fiende og søgte efter hans Liv.
21, 7; 34, 21; 46, 24. 26.

45. Kapitel.

Jeremias formaner Baruk, som ved at optegne
rofetens Spaadomme er bleven dybt bedrøvet
er den store Trængsel, som ifølge dem skal komme
er den hele Jord, til ikke at begjære sig nogen
rlig Lykke, men lade sig nøie med at beholde
det, hvad Herren tilsikrer ham (1—5).

Det Ord, Jeremias, Profeten, talte til
Baruk, Nerijas Søn, da denne efter
eremias's Mund skrev disse Ord i en
og, i Jojakims, Josias's Søns, Judas
onges, fjerde Aar, saaledes: 36, 1 fg.
2. Saa siger Herren, Israels Gud,
n dig, Baruk:
3. Du sagde: Ve mig! Thi Herren
ar lagt Sorg til min Smerte; jeg er
æt af mine Sukke og finder ikke Ro.
Ps. 6, 7.
4. Saa skal du sige til ham: Saa
ger Herren: Se, hvad jeg har bygget,
t nedbryder jeg, og hvad jeg har plantet,
t oprykker jeg, og med den hele Jord
ar det saa.
5. Og du, du begjærer dig store Ting?
Begjær dem ikke! Thi se, jeg lader Ulykke
komme over alt Kjød, siger Herren.
Men jeg vil give dig dit Liv til Bytte
paa alle de Steder, hvor du gaar hen.
39, 18.

46. Kapitel.

Jeremias profeterer mod Ægypten, at Kong Neko skal blive slagen af Nebukadnezar ved Eufrat (1—12): Ægyptens Land skal blive erobret og ødelagt, og dets Indbyggere dræbte og bortførte af denne Konge; dog skal der derefter igjen komme en bedre Tid for det (13—26). Israels Folk skal ikke være bange, thi Herren skal frelse det; han tugter det vel, men tilintetgjør det ikke (27. 28).

Herrens Ord, som kom til Profeten
Jeremias om Hedningefolkene.
2. Om Ægypten. Om Farao Nekos,
Ægyptens Konges, Hær, som var ved
Floden Frat, ved Karkemis, som Nebu-
kadnezar, Babels Konge, slog i Jojakims,
Josias's Søns, Judas Konges, fjerde
Aar: Es. 19, 1 fg.
2 Kong. 23, 29; 24, 7. 2 Krøn. 35, 20.
3. Sætter Skjoldene i Stand, de smaa
og de store, og rykker frem til Striden!
4. Spænder Hestene for og sidder op,
I Ryttere, og stiller eder op med Hjelme
paa! Gjører Spydene blanke, tager
Brynjerne paa!
5. Hvorfor ser jeg dem forfærdede vige
tilbage? Og deres Vældige blive sønder-
knuste og tage Flugten uden at vende
sig om; Rædsel er der trindt omkring,
siger Herren.
6. Den Lette skal ikke undfly, og den
Vældige ikke undslippe; mod Norden,
ved Bredden af Floden Frat, snuble de
og falde. Am. 2, 14.
7. Hvem er det, der stiger op som
Floden*, hvis Vande bølge som Strøm-
mene? * Nilfloden.
8. Ægypten stiger op som Floden, og
dets Vande bølge som Strømmene; det
siger: Jeg vil stige op og bedække Lande,
jeg vil ødelægge Stæder og dem, der bo
i dem. 47, 2. Es. 8, 7 fg.
9. Farer frem, I Heste, og raser
afsted, I Vogne! Og de Vældige skulle
rykke ud, Ætioper og Putæer, som føre
Skjold, og Luder, som føre og spænde
Bue.
10. Men den Dag er for den Herre
Herre, Hærskarernes Gud, en Hevnens
Dag til at tage Hevn over hans Fiender,
og Sverdet skal fortære og mættes og

blive drukkent af deres Blod; thi en Offer-Slagtning holder den Herre Herre, Hærskarernes Gud, i Nordens Land ved Floden Frat. Es. 34, 5. 6. 8.

11. Drag op til Gilead og hent Balsom, du Jomfru, Ægyptens Datter! Forgjæves bruger du mange Slags Lægedom; Plaster gives ikke for dig.

12. Folkeslag høre din Skam, og Jorden er fuld af dit Skrig; thi den ene Helt snubler over den anden, de falde begge tilhobe.

13. Det Ord, Herren talte til Profeten Jeremias om, at Nebukadnezar, Babels Konge, skulde komme for at slaa Ægyptens Land:

14. Kundgjører det i Ægypten og lader det høres i Migdol og lader det høres i Nof og Tachpanches! Siger: Stil dig frem og gjør dig færdig! Thi Sverdet har fortæret, hvad der er trindt omkring dig.

15. Hvorfor er din Stærke* styrtet til Jorden? Han holdt ikke Stand; thi Herren stødte ham ned.

*d. e. rimeligvis den ægyptiske Afgud Oksen Apis.

16. Han bringer Mange til at snuble, ja den Ene falder paa den Anden, og man siger: Op, og lader os vende tilbage til vort Folk og til vort Fødeland for det voldsomme Sverd! 50, 16.

17. Da raaber man: Farao, Ægyptens Konge, er ødelagt! Han lod den bestemte Tid gaa forbi.

18. Saasandt jeg lever, siger Kongen, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud: Som Tabor iblandt Bjergene og som Karmel ved Havet kommer han*.

48, 15. Ps. 24, 10. *Nebukadnezar.

19. Skaf dig Flyttegods*, du Indbyggerske, du Datter af Ægypten! Thi Nof skal blive til en Ørk og vorde ødelagt, saa Ingen bor der.

*10, 17 fg. Ez. 12, 3 fg.

20. En saare deilig Kvige er Ægypten; — Bremsen fra Norden kommer, den kommer. Es. 7, 18.

21. Ogsaa dets Leiesvende i dets Midte, der ere som Gjødkalve, ja ogsaa de vende om, fly tilhobe, holde ikke Stand; thi deres Ulykkesdag er kommen over dem, deres Hjemsøgelses Tid.

22. Dets Røst skal lyde som Slangens; thi med en Hær drage de* frem, og med Økser komme de mod det som Skovhuggere. *Fienderne.

23. De omhugge dets Skov, siger Herren; thi den er uigjennemtrængelig; thi de ere flere end Græshopper, og der er intet Tal paa dem.

24. Ægyptens Datter bliver tilskamme; hun gives i et nordligt Folks Haand. 44, 30.

25. Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, siger: Se, jeg hjemsøger Amon fra No og Farao og Ægypten og dets Guder og dets Konger, baade Farao og dem, som forlade sig paa ham,

Nah. 3, 8. Jer. 43, 12. 2 Mos. 12, 12. Es. 19, 1.

26. og jeg giver dem i deres Haand, som søge efter deres Liv, i Nebukadnezars, Babels Konges, Haand og i hans Tjeneres Haand; men derefter skal det blive i Ro, som i fordums Dage, siger Herren. Ez. 29, 13 fg.

27. Og du, frygt ikke, min Tjener Jakob, og ræddes ikke, Israel! Thi se, jeg frelser dig fra det Fjerne og din Afkom fra deres Fangenskabs Land, og Jakob skal vende tilbage og have Ro og være tryg, og Ingen skal forfærde ham. 30, 10 fg.

28. Frygt ikke, min Tjener Jakob, siger Herren, thi jeg er med dig; thi jeg vil gjøre Ende paa alle de Folk, hvor jeg har drevet dig hen, men dig vil jeg ikke gjøre Ende paa, men tugte dig med Maade; dog, ganske ustraffet vil jeg ikke lade dig blive. 10, 24.

47. Kapitel.

Jeremias profeterer mod Filisterne, at deres Land skal blive oversvømmet og ødelagt af en fra Norden kommende Krigshær (1—7).

Herrens Ord, som kom til Profeten Jeremias om Filisterne, førend Farao slog Gasa. Es. 14, 29 fg. Ez. 25, 15 fg.

Am. 1, 6 fg. Zef. 2, 5 fg. Sak. 9, 5 fg.

2. Saa siger Herren: Se, Vande stig[e] op fra Norden, og de blive til en overskyllende Strøm, og de overskylle Lande[t] og deres Fylde, Stæder og dem, der bo i dem. Og Menneskene skrige, og alle Jordens Beboere hyle; 46, 8.

3. for Lyden af hans vældige Hestes Hovslag, for hans Vognes Raslen, for hans Hjuls Rumlen vende Fædrene sig ikke om efter Børnene, saa modfaldne ere de, 4, 13.

4. — for den Dags Skyld, som kommer for at ødelægge alle Filisterne, for at udrydde for Tyrus og Sidon enhver Undkommen, som kunde hjælpe; thi

Herren ødelægger Filisterne, dem, der ere blevne tilovers fra Øen Kaftor.
5. Gasa er blevet skaldet, Askalon er forstummet, hvad der er blevet tilovers af deres Lavland; hvor længe vil du gjøre Indsnit i dit Kjød? 16, 6.
6. Ve, du Herrens Sverd! Hvor længe vil du være uroligt? Far i din Balg, hvil og vær stille!
7. Hvorledes skulde du holde dig roligt, da Herren har givet dig Befaling? Til Askalon og til Havets Strand, did har han bestemt det.

48. Kapitel.

Jeremias profeterer mod Moabiterne, at deres Land snart skal blive aldeles ødelagt. Moab har hidtil levet roligt og trygt, men snart skal det blive anderledes; det skal forstyrres, og ligesom det før har spottet over Israel, da dette blev bortført, saaledes skal man nu spotte over det (1—28). For sit Hovmods Skyld skal det gaa tilgrunde; dog vil Herren i de sidste Dage gjenopreise det (29—47).

Om Moab. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Ve over Nebo, thi det er ødelagt; Kirjata'im er blevet tilskamme, er indtaget; Fæstningen er bleven tilskamme og skrækslagen. Es. 15, 16.
2. Med Moabs Pris er det forbi; i Hesbon lægger man onde Raad op imod det: Kommer og lader os udrydde det, saa det ikke mere er et Folk! Ogsaa du, Madmen, skal forstumme, efter dig skal Sverdet fare.
3. Der lyder Skrig fra Horona'im, Ødelæggelse og stor Forstyrrelse.
4. Moab er ødelagt; dets Smaa opløfte Skrig.
5. Thi ad Opgangen til Luhut stiger man op med Graad, ja med Graad; paa Nedgangen til Horona'im hører man angestfulde Ødelæggelses-Skrig.
6. Flyr, redder eders Sjæle! De vorde som en Forladt i Ørkenen!
7. Thi fordi du forlod dig paa dit Erhverv og paa dine Skatte, skal ogsaa du vorde indtaget, og Kamos skal vandre i Fangenskab, hans Prester og hans Fyrster tilhobe.
4 Mos. 21, 29. 1 Kong. 11, 7. Jer. 49, 3.
8. Og en Ødelægger skal komme over hver Stad, og ingen Stad skal undslippe, og Dalen skal gaa tilgrunde, og Sletten vorde ødelagt, som Herren har sagt.
9. Giver Moab Vinger! Thi i flyvende Fart skal det drage ud, og dets Stæder skulle vorde til en Ørk, saa Ingen bor i dem.
10. Forbandet være den, som gjør Herrens Gjerning med Ladhed, og forbandet være den, som holder sit Sverd fra Blod!
11. Moab har levet i Ro fra sin Ungdom af; det har ligget stille paa sin Bærme og er ikke blevet tappet om fra Kar til Kar og er ikke vandret i Fangenskab; derfor har det beholdt sin Smag, og dets Duft er ikke forandret. Zef. 1, 12.
12. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da jeg sender det Vintappere, og de skulle lægge det paa Held og tømme dets Kar og sønderslaa dets Krukker.
13. Da skal Moab have Skam af Kamos, ligesom Israels Hus havde Skam af Betel, som de forlode sig paa. 1 Kong. 12, 28. 29.
14. Hvorledes kunne I sige: Vi ere Helte og dygtige Mænd til Krig?
15. Moab bliver ødelagt, og man stiger op i dets Stæder, og dets udvalgte unge Mænd stige ned for at slagtes, siger Kongen, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud.
16. Nær er Moabs Nød ved at komme, og dets Ulykke haster saare.
17. Haver Medynk med det, alle I, som bo trindt omkring det, og alle I, som kjende dets Navn! Siger: Hvorledes er det blevet sønderbrudt, det stærke Spir, den herlige Stav?
18. Stig ned fra din Herlighed og sæt dig i et tørt Land, du Indbyggerske, du Datter af Dibon! Thi Moabs Ødelægger stiger op imod dig, han ødelægger dine Fæstninger.
19. Stil dig hen ved Veien og se ud, du Aroers Indbyggerske! Spørg de Flygtende og Undkomne, sig: Hvad er der skeet?
20. Moab er blevet tilskamme, thi det er knust. Hyl og skrig! Kundgjører ved Arnon, at Moab er ødelagt!
21. Dommen er kommen over Slettelandet, over Holon og over Jahza og over Mofa'at
22. og over Dibon og over Nebo og over Bet-Diblata'im
23. og over Kirjata'im og over Bet-Gamul og over Bet-Meon
24. og over Kerijot og over Bozra og over alle Stæderne i Moabs Land, de, som ere langt borte, og de, som ere nær.

25. Moabs Horn er afhugget, og dets
Arm er brudt, siger Herren. Ps. 75, 11.
26. Gjører det drukkent, fordi det har
hovmodet sig mod Herren! Moab skal
plaske i sit Spy og vorde til Latter, det
ogsaa. 25, 15 fg. 27.
27. Eller var ikke Israel dig til Latter?
Eller er det grebet iblandt Tyve, siden
du ryster paa Hovedet, saaofte du taler
om det? 2, 26.
28. Forlader Stæderne og bor paa
Klippen, I Moabs Indbyggere, og vor-
der som en Due, der bygger Rede paa
den anden Side af Kløftens Gab! 4, 29.
29. **Vi** have hørt om Moabs Hovmod
(saare hovmodigt er det), om dets Stor-
agtighed og dets Hovmod og dets Hof-
færdighed og dets Hjertes Stolthed.
Es. 16, 6 fg. Zef. 2, 10.
30. Jeg kjender dets Overmod, siger
Herren, og dets forfængelige Pralerier;
Forfængelighed have de øvet.
31. Derfor hyler jeg over Moab og
skriger over hele Moab; over Kir-Heres's
Mænd sukker man.
32. Som Jaser græder, græder jeg
over dig, du Sibmas Vintræ! Dine
Kviste gik hen over Havet, de naaede
indtil Jasers Hav; over din Frugthøst
og over din Vinhøst falder en Ødelægger.
33. Og Glæde og Fryd tages bort
fra den frugtbare Mark og fra Moabs
Land, og paa Vinen i Persekarrene gjør
jeg Ende; Ingen skal træde Persen med
Frydeskrig; der lyder Frydeskrig, men
ikke Frydeskrig*.

* d. e. der lyder Frydeskrig fra de seierrige Fiender, ikke fra Høstfolkene; 51, 14.

34. Fra Skriget i Hesbon af lader
man sin Røst høre lige til El'ale, lige
til Jahaz, fra Zoar indtil Horona'im,
den treaarige Kvige; thi ogsaa Nimrims
Vande blive til Ørkener. Es. 15, 4 fg.
35. Og jeg udrydder af Moab, siger
Herren, hver den, som stiger op paa en
Høi og brænder Røgelse for sine Guder.
36. Derfor klager mit Hjerte som
Fløiter over Moab, og mit Hjerte klager
som Fløiter over Kir-Heres's Mænd;
derfor gaar det Opsparede, som det har
erhvervet sig, tilgrunde. Es. 16, 11; 15, 7.
37. Thi hvert Hoved er skaldet, og
hvert Skjæg afraget; paa alle Hænder
er der Indsnit, og om Lænderne Sæk.
Es. 15, 2 fg. Ez. 7, 18; 27, 31. Jer. 47, 5.
38. Paa alle Moabs Tage og paa
dets Gader er det hele Folk idel Ve-
klage; thi jeg har sønderbrudt Moab
som et Kar, Ingen har Lyst til, siger
Herren. 22, 28. Hos. 8, 8.
39. Hvor det dog er forskrækket, hvor
de dog hyle! Hvorledes Moab dog vender
Ryggen til! Hvor beskjæmmet det dog
er! Moab vorder til Latter og til en
Forskrækkelse for alle dem, som bo trindt
omkring det.
40. Thi saa siger Herren: Se, han*
flyver som en Ørn og udbreder sine
Vinger over Moab. *Nebukadnezar. 49, 22.
41. Stæderne indtages, og Borgene
erobres, og Moabs Vældiges Hjerte bliver
paa den Dag som en Kvindes i Barnsnød.
42. Og Moab ødelægges, saa det ikke
mere er et Folk, fordi det har hovmodet
sig mod Herren.
43. Gru og Grav og Garn over dig,
du Moabs Indbygger, siger Herren.
Es. 24, 17 fg.
44. Den, som flyr for Gruen, skal
falde i Graven, og den, som kommer op
af Graven, skal fanges i Garnet; thi jeg
lader komme over det, over Moab, deres
Hjemsøgelses Aar, siger Herren. Am. 5, 19.
45. I Hesbons Skygge staa Flygt-
ninger uden Kraft; thi der udgaar Il[d]
fra Hesbon og en Lue fra Sihon, og
den fortærer Moabs Kind og Larmens
Børns Isse. 4 Mos. 21, 28 fg. 24, 17
46. Ve dig, Moab! Fortabt er Ka-
mos's Folk; thi dine Sønner føres bort
i Fængsel, og dine Døtre i Fangenskab.
47. Dog vil jeg gjøre Ende paa Mo-
abs Fangenskab i de sidste Dage, sige[r]
Herren. Saa vidt Dommen over Moab.
49, 6. 39; 46, 2[6]

49. Kapitel.

Jeremias profeterer mod Ammoniterne, at dere[s] Land skal blive ødelagt, fordi de have tilegnet si[g] en Del af Israels Land; deres Rigdom, til hvilke[n] de sætte sin Lid, vil ikke kunne beskytte dem m[od] at blive adspredte til alle Kanter. Dog skal Herre[n] omsider gjenopreise dem (1–6). Fremdeles pro[-] feterer han mod Edomiterne, at deres Land sk[al] blive ødelagt; hverken deres Visdom eller dere[s] Boligers Uindtagelighed, paa hvilken de trods[e,] vil kunne beskytte dem mod Herrens Vredesdom, som ikke engang hans eget Folk kan undgaa (7–22). Endvidere profeterer han mod Syrerne, at [e]n Krigshær skal bringe Forfærdelse over deres Stæde[r,] nedhugge deres Ungdom i Slaget og ødelægg[e] Damaskus (23–27), mod Kedar og Hazors Rige, at Nebukadnezar skal røve deres Hjorder og ød[e-] lægge deres Land (28–33), og mod Elamiterne, Herren skal tilintetgjøre deres Krigsmagt, adspre[-]

dem iblandt alle Folkeslag og udrydde deres Konge og Fyrster; dog vil Herren i de sidste Dage gjenopreise dem (34—39).

Om Ammons Børn. Saa siger Herren: Har Israel ingen Børn, eller har han ingen Arving? Hvorfor har deres Konge* taget Gad til Eie, og hans Folk bosat sig i dets Stæder?
Ez. 21, 28 fg. 25, 2 fg. Am. 1, 13 fg.
* d. e. deres (Ammoniternes) Afgud Molok; 1 Kong. 11, 5. 7. Am. 1, 15.

2. Derfor, se, Dage komme, siger Her-:en, da jeg lader Krigsskrig høre mod Ammons Børns Rabba, og det skal blive il en øde Grusdynge, og dets Døtre* kulle opbrændes med Ild, og Israel kal tage sine Eiere til Eie, siger Herren.
* d. e. dets omliggende Stæder.

3. Hyl, Hesbon! Thi Aj er ødelagt. Skriger, I Rabbas Døtre, omgjorder der med Sæk, jamrer og løber omkring ed Kvæghegnene! Thi deres Konge* andrer i Fangenskab, hans Prester og yrster tilhobe. 48, 7. * V. 1.

4. Hvorfor roser du dig af dine Dale, f din Dals Overflod, du frafaldne Datter, om forlader dig paa dine Skatte og ger: Hvem kan komme til mig?

5. Se, jeg lader Frygt komme over ig, siger den Herre Herre, Hærskarer-es Gud, fra alle dem, som bo trindt mkring dig, og I skulle vorde fordrevne, nhver hen for sig, udenat Nogen sam-r de Flygtende.

6. Men derefter vil jeg gjøre Ende aa Ammons Børns Fangenskab, siger erren. 48, 47.

7. Om Edom. Saa siger Herren, ærskarernes Gud: Er der ikke mere ogen Visdom i Teman? Er Raad for-undet fra de Forstandige? Er deres isdom udtømt? Es. 21, 11. 12. Ez. 25, 12 fg. 35, 2 fg. Am. 1, 11. 12. Obad. 1 fg.

8. Flyr, vender eder, tager Ophold i t Dybe, I Dedans Indbyggere! Thi j lader Esaus Ulykke komme over ham, n Tid, da jeg hjemsøger ham.
V. 30; 50, 31.

9. Om Vinhøstere komme over dig, a ville de ikke levne nogen Efterhøst, n Tyve om Natten, saa ville de for-erve, indtil de have nok. Obad. 5.

10. Thi jeg, jeg blotter Esau, jeg dækker hans lønlige Steder, og vil han ule sig, saa kan han det ikke; hans kom og hans Brødre og hans Naboer rde ødelagte, og han er ikke mere.

11. Forlad dine Faderløse! Jeg vil holde dem ilive, og dine Enker kunne forlade sig paa mig.

12. Thi saa siger Herren: Se, de, hvem det ikke tilkom at drikke Bægeret*, skulle drikke, og du, skulde du blive ustraffet? Du skal ikke blive ustraffet, men drikke skal du. * d. e. Herrens Folk.
25, 29. Begr. 4, 21.

13. Thi ved mig har jeg svoret, siger Herren, at Bozra skal vorde til en Forfærdelse, til en Forhaanelse, til en Ørk og til en Forbandelse, og alle dets Stæder skulle vorde til evige Grusdynger.

14. En Tidende har jeg hørt fra Herren, og et Bud er sendt iblandt Folkene: Samler eder og kommer over det og staar op til Krig! Obad. 1 fg.

15. Thi se, liden gjør jeg dig blandt Folkene, foragtet blandt Menneskene.

16. Rædsel over dig! Dit Hjertes Hovmod har bedraget dig, du, som bor i Klippekløfter, som har Bjerghøider inde. Om du bygger dit Rede høit som Ørnen, saa vil jeg dog styrte dig ned derfra, siger Herren. 51, 53.

17. Og Edom skal blive til en Forfærdelse; hver den, som gaar forbi det, skal forfærdes og spotte over alle dets Plager.
19, 8; 50, 13.

18. Som da Sodoma og Gomorra og dets Naboer bleve omstyrtede, siger Herren, skal ingen Mand bo der, og intet Menneskebarn opholde sig der. 50, 40.

19. Se, han* stiger op som en Løve fra Jordans Pragt** til den stedse grønne Græsgang; thi i et Øieblik vil jeg jage det*** bort derfra, og den, som er udvalgt, ham vil jeg sætte derover; thi hvo er som jeg, og hvo vil stævne mig, og hvo er den Hyrde, som kan staa for mit Aasyn? 50, 44 fg. Job 9, 19.
* Nebukadnezar. ** 12, 5. *** Edoms Folk.

20. Derfor, hører Herrens Raad, som han har besluttet over Edom, og hans Tanker, som han har tænkt over Temans Indbyggere: Visselig, man skal slæbe dem bort, de smaa Lam; visselig, deres Græsgang skal forfærdes over dem.

21. Ved Lyden af deres Fald bæver Jorden; der er Skrig, ved det røde Hav høres dets Lyd.

22. Se, som en Ørn farer han op og flyver og udbreder sine Vinger over Bozra, og Edoms Vældiges Hjerte bliver paa den Dag som en Kvindes i Barnsnød.
48, 40, 41.

23. Om Damaskus. Hamat og Arpad ere beskjæmmede, thi de have hørt en ond Tidende, de forgaa af Angest; i Havet er Uro, det kan ikke være stille.
Es. 17, 1 fg. Am. 1, 3 fg. Es. 57, 20.
24. Damaskus er modløst, det vender sig til Flugt, og Forfærdelse har grebet det; Angest og Veer have grebet det som den fødende Kvinde.
25. Hvor er den ikke forladt, den lovpriisede Stad, min Glædes By*!
*Saaledes klage Damaskus's Indbyggere.
26. Derfor skulle dens unge Mænd falde paa dens Gader, og alle Krigsmændene skulle tilintetgjøres paa den Dag, siger Herren, Hærskarernes Gud.
50, 30.
27. Og jeg vil tænde Ild paa Damaskus's Mur, og den skal fortære Benhadads Paladser. 50, 32. Am. 1, 4.
28. Om Kedar og om Hazors Riger*, som Nebukadnezar, Babels Konge, slog. Saa siger Herren: Staar op, drager op til Kedar og ødelægger Østens Børn!
*d. e. Arabien. Es. 21, 13 fg. Jer. 9, 25. 26; 25, 23. 24.
29. Deres Telte og deres Smaakvæg skulle de tage; deres Telttepper og alle deres Redskaber og deres Kameler skulle de føre bort med sig, og de skulle tilraabe dem: Rædsel trindt omkring!
30. Flyr, flygter alt det, I kunne, tager Ophold i det Dybe, I Hazors Indbyggere, siger Herren; thi Nebukadnezar, Babels Konge, har besluttet et Raad imod eder og udtænkt et Anslag imod eder. V. 8.
31. Staar op, drager op mod et roligt Folk, som bor tryggelig, siger Herren; det har hverken Porte eller Bom, de bo for sig selv.
32. Og deres Kameler skulle blive til Rov, og deres talrige Kvæg til Bytte, og jeg vil adsprede dem for alle Vinde, dem med rundklippet Haar, og fra alle Kanter vil jeg lade deres Ulykke komme, siger Herren.
33. Og Hazor skal vorde til Schakalers Bolig, en Ørken til evig Tid; ingen Mand skal bo der, og intet Menneskebarn opholde sig der. V. 18.
34. Herrens Ord, som kom til Profeten Jeremias om Elam* i Begyndelsen af Zedekias's, Judas Konges, Regjering saaledes:
*d. e. Persien. 25, 25. Es. 21, 2.
35. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Se, jeg sønderbryder Elams Bue, deres Hovedstyrke.
36. Og jeg vil lade fire Vinde fra Himmelens fire Hjørner komme over Elam og sprede dem for alle disse Vinde, og der skal ikke være det Folk, Elams Fordrevne ikke komme hen til.
37. Og jeg vil gjøre Elam forfærdet for deres Fiender og for dem, som søge efter deres Liv, og jeg vil lade Ulykke komme over dem, min brændende Vrede, siger Herren, og jeg vil sende Sverd efter dem, indtil jeg faar gjort Ende paa dem.
38. Og jeg vil sætte min Trone i Elam, og jeg vil udrydde Konge og Fyrster af det, siger Herren.
39. Men det skal ske i de sidste Dage, da vil jeg gjøre Ende paa Elams Fangenskab, siger Herren. 48, 47; 49, 6.

50. Kapitel.

Jeremias profeterer mod Babel. Herren vil sende et grumt og mægtigt Folk fra Norden, som i Forening med mange andre store Folkefærd skal indtage og udplyndre Babel og gjøre det og hele Kaldæa til en Ørken, til Straf for dets Hovmod og Afguderi, dets Vold mod hans Folk og dets Ødelæggelse af hans Tempel, medens Israel, som forhen var bortført i Fangenskab for sit Frafald fra Herren, nu skal komme tilbage til sit Land, bo der i Fred og Overflod og faa Forladelse for sine Synder (1—46).

Det Ord, Herren talte om Babel, om Kaldæernes Land, ved Profeten Jeremias. Es. 13, 14.
2. Forkynder det iblandt Folkene og kundgjører det og opløfter Banner, kundgjører det, fordølger det ikke, siger: Babel er indtaget, Bel er beskjæmmet, Merodak forfærdet, dets Gudebilleder ere beskjæmmede, dets væmmelige Afguder forfærdede!
3. Thi et Folk drager op imod det fra Norden, det gjør dets Land til en Ørk, og der er Ingen, som bor i det; baade Mennesker og Dyr ere flygtede, ere borte.
4. I de Dage og paa den Tid, siger Herren, skulle Israels Børn komme, de og Judas Børn tilhobe; de skulle gaa og græde, og Herren, sin Gud, skulle de søge.
3, 18. 21; 31, 9.
5. Efter Zion skulle de spørge, herhid ere deres Aasyn vendte: Kommer og slutter eder til Herren ved en evig Pakt, som ikke glemmes!

6. Fortabte Faar var mit Folk, deres
Hyrder havde ført dem vild, til Bjergene
havde de drevet dem bort*; fra Bjerg
til Høi gik de, de glemte sit Hvilested.
*neml. for der at dyrke Afguder; 3, 6. 23.
7. Alle, som traf dem, aade dem, og
deres Fiender sagde: Vi skulle ikke bøde
derfor, — fordi de have syndet mod
Herren, Retfærdigheds Bolig, og mod
sine Fædres Haab, Herren.
Sak. 11, 5. Jer. 2, 3.
8. Flyr midt ud af Babel og drager
ud af Kaldæernes Land og værer som
Bukke foran Hjorden! 51, 6. 45.
Es. 48, 20. Sak. 2, 10. 11. Aab. 18, 4.
9. Thi se, jeg opvækker og fører op
imod Babel en Samling af store Folke-
slag fra Nordens Land, og de skulle
stille sig op imod det; af dem skal det
vorde indtaget; deres Pile ere som en
erfaren Helts, ingen vender tilbage med
uforrettet Sag.
10. Og Kaldæa skal vorde til Rov;
Alle, som røve det, skulle mættes, siger
Herren.
11. Ja, glæder eder kun, ja, jubler
kun, I, som plyndre min Arv! Ja,
hopper kun som en tærskende Kvige* og
vrinsker som de stærke Heste!
*5 Mos. 25, 4. Hos. 10, 11.
12. Eders Moder bliver saare be-
skjæmmet, hun, som fødte eder, blues;
se, hun bliver det sidste blandt Folkene,
en Ørk, et tørt Land og en øde Mark.
13. For Herrens Vredes Skyld skal
det ikke blive beboet igjen, men det hele
blive til en Ørk; hver den, som gaar
forbi Babel, skal forfærdes og spotte over
alle dets Plager. 49, 17.
14. Stiller eder op mod Babel trindt
omkring, alle I, som spænde Bue! Skyder
paa det, sparer ikke paa Pilen! Thi mod
Herren har det syndet.
15. Opløfter Krigsskrig mod det trindt
omkring! Det har overgivet sig, dets
Grundvolde ere faldne, dets Mure ere
nedbrudte; thi det er Herrens Hevn.
Hevner eder paa det! Som det har gjort,
saa gjører mod det!
Aab. 18, 2. 6. Jer. 51, 24. Ps. 137, 8.
16. Udrydder Sædemand af Babel og
den, som fører Sigden i Høstens Tid! For
det voldsomme Sverd skulle de vende sig
hver til sit Folk og fly hver til sit Land.
46, 16. Es. 13, 14.
17. Et fordrevet Lam er Israel, Løver
have forjaget det; først aad Assurs Konge
det, og tilsidst har Nebukadnezar, Babels
Konge, knust dets Ben.
2 Kong. 17, 5. 6; 25, 1 fg.
18. Derfor, saa siger Herren, Hærska-
rernes Gud, Israels Gud: Se, jeg hjem-
søger Babels Konge og hans Land, lige-
som jeg har hjemsøgt Assurs Konge.
19. Og jeg vil føre Israel tilbage til
dets Græsgang, og det skal græsse paa
Karmel og i Basan, og paa Efra'ims
Bjerg og i Gilead skal dets Sjæl mættes.
Mika 7, 14.
20. I de Dage og paa den Tid,
siger Herren, skal man søge efter
Israels Misgjerning, men den
skal ikke være til, og efter
Judas Synder, men de skulle ikke
findes; thi jeg vil tilgive dem,
som jeg lader blive tilovers.
31, 34.
21. Drag op mod Merata'ims* Land
og mod Pekods* Indbyggere! Ødelæg
og slaa med Ban, idet du forfølger dem,
siger Herren, og gjør aldeles, som jeg
har befalet dig!
*Merata'im (dobbelt Gjenstridighed) og Pekod
(Hjemsøgelse) ere billedlige Benævnelser paa
Babel; sml. Ez. 23, 23.
22. Der er Larm af Krig i Landet og
stor Ødelæggelse.
23. Hvorledes er den dog bleven af-
hugget og sønderbrudt, den hele Jords
Hammer! Hvorledes er Babel blevet til
en Forfærdelse blandt Folkene! 51, 20.
24. Jeg stillede Snare for dig, og du
blev fangen, Babel, udenat du vidste af
det; du blev funden og tilmed greben;
thi mod Herren havde du givet dig i
Strid.
25. Herren har oplukt sit Rustkammer
og fremtaget sin Vredes Vaaben; thi den
Herre Herre, Hærskarernes Gud, har et
Arbeide fore i Kaldæernes Land.
26. Kommer imod det fra alle Kanter!
Oplader dets Forraadshuse, dynger det
op som Korndynger og slaar det med
Ban! Lad det ikke beholde Noget til-
overs!
27. Dræber alle dets Tyre*, lader dem
stige ned for at slagtes! Ve over dem!
Thi deres Dag er kommen, deres Hjem-
søgelses Tid. *d. e. dets vældige Mænd.
28. Hør! Lyd af dem, som ere flyg-
tede og undkomne fra Babels Land for
at kundgjøre i Zion Herrens, vor Guds,
Hevn, Hevnen for hans Tempel! 51, 11.
29. Opbyder Skyttere mod Babel, alle

dem, som spænde Bue! Leirer eder mod det trindt omkring, lader Ingen undkomme! Betaler det efter dets Gjerning, gjører mod det aldeles, som det har gjort! Thi mod Herren har det hovmodet sig, mod Israels Hellige. V. 15.

30. Derfor skulle dets unge Mænd falde paa dets Gader, og alle dets Krigsmænd skulle tilintetgjøres paa den Dag, siger Herren. 49, 26.

31. Se, jeg vil til dig, Sadon*, siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud; thi din Dag er kommen, den Tid, da jeg hjemsøger dig.

* Sadon (Hovmod) er en billedlig Benævnelse paa Babel; sml. Ez. 7, 10.

32. Og Sadon skal snuble og falde uden at have Nogen, som reiser det op, og jeg vil tænde Ild paa dets Stæder, og den skal fortære Alt, hvad der er trindt omkring det. 49, 27.

33. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Undertrykte ere Israels Børn og Judas Børn tilhobe, og alle de, som have ført dem i Fangenskab, holde fast paa dem; de vægre sig ved at lade dem fare.

34. Deres Gjenløser er stærk, Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn; han skal visselig føre deres Sag for at skaffe Jorden Ro, men volde Babels Indbyggere Uro. Es. 14, 7.

35. Sverd over Kaldæerne, siger Herren, og over Babels Indbyggere og over dets Overster og over dets Vise!

36. Sverd over Snakkerne*, og de skulle blive til Daarer! Sverd over dets Vældige, og de skulle forfærdes!

* d. e. de falske Spaamænd, Stjernetyderne o. desl.; Es. 44, 25; 47, 12. 13.

37. Sverd over dets Heste og over dets Vogne og over hele den blandede Hob*, som er i dets Midte, og de skulle vorde til Kvinder! Sverd over dets Skatte, og de skulle røves!

* af Krigsfolk. 51, 30. Nah. 3, 13.

38. Tørke over dets Vande, og de skulle udtørres! Thi det er et Afgudsbilleders Land, og med fine gruelige Afguder te de sig som rasende.

39. Derfor skulle Bjergugler bo der med vilde Hunde, og Strudse skulle bo i det; og det skal til evig Tid ikke reise sig igjen og Slægt efter Slægt ikke blive beboet. Es. 13, 20. 21. Aab. 18, 2.

40. Som da Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra og dets Naboer, siger Herren, skal ingen Mand bo der, og intet Menneskebarn opholde sig der. 49, 18.

41. Se, et Folk kommer fra Norden, et stort Folk, og mange Konger skulle opvækkes fra Jordens yderste Egne. 6, 22 fg.

42. Bue og Spyd holde de i Haanden, de ere grumme og forbarme sig ikke; deres Røst bruser som Havet, og paa Heste ride de, rustede som en Mand til Krig, mod dig, Babels Datter! Es. 13, 17. 18.

43. Babels Konge har hørt Rygtet om dem, og hans Hænder ere blevne slappe; Angest har grebet ham, Smerte som den fødende Kvindes.

44. Se, han* stiger op som en Løve fra Jordans Pragt til den stedse grønne Græsgang; thi i et Øieblik vil jeg jage dem** bort derfra, og den, som er udvalgt, ham vil jeg sætte derover; thi hvo er som jeg, og hvo vil stævne mig, og hvo er den Hyrde, som kan blive staaende for mit Aasyn? 49, 19 fg.

* Babels Fiende. ** Babylonierne.

45. Derfor hører Herrens Raad, som han har besluttet over Babel, og hans Tanker, som han har tænkt over Kaldæernes Land: Visselig, man skal slæbe dem bort, de smaa Lam; visselig, deres Græsgang skal forfærdes over dem.

46. Ved det Raab: Babel er indtaget, bæver Jorden, og der høres Skrig blandt Folkene.

51. Kapitel.

Jeremias profeterer fremdeles mod Babel Herren vil ved Mederne og andre Folk fra Norde[n] straffe det for den Undertrykkelse, det har ove[t] saavel mod Israel som mod Hedningefolkene. Babel der forhen har været et Straffens Redskab i Herrens Haand over saa mange Folkeslag, skal nu, hvo[r] mægtigt det end er, selv blive ødelagt og for bestandig miste sit Herredømme. Israel opfordres til at fly fra Babel og begive sig til sit Land (1—58). Profeten overgiver i Zedekias's fjerde Aar Seraja, da denne med Kongen drager ti[l] Babel, en Bog, hvori Spaadommen om Babels Undergang er optegnet, og byder ham, naar ha[n] er kommen til Babel, at oplæse den og derpaa binde den til en Sten og nedsænke den i Eufrat til et Tegn paa Babels Undergang (59—64).

Saa siger Herren: Se, jeg opvækker over Babel og over Indbyggerne i Leb-Kamaj* et fordærveligt Veir.

* Leb-Kamaj, d. e. mine Modstanderes Hjerte eller Midtpunkt, et Navn paa Babel.

2. Og jeg sender Fremmede mod Babel og de skulle kaste det som Korn og tømm[e]

dets Land; thi de skulle ligge mod det
trindt omkring paa Ulykkens Dag.
3. Mod den, som spænder Bue, spænde
Buespænderen sin Bue, og mod den,
som kneiser i sin Brynje, og sparer ikke
dets unge Mænd, slaar hele dets Hær
med Ban!
4. Og Ihjelslagne skulle falde i Kal-
dæernes Land, og Gjennemstukne paa
ets Gader.
5. Thi Israel og Juda ere ikke Enker,
orladte af sin Gud, Herren, Hærskarernes
ud, endskjønt deres Land er fuldt af
Skyld for Israels Hellige. Joh. 14, 18.
6. Flyr midt ud af Babel og
edder hver sit Liv! Ser til,
t I ikke omkomme ved dets
Misgjerning! Thi en Hevnens Tid
r det for Herren; efter hvad det har
ortjent, betaler han det.
50, 8. Aab. 18, 4. Es. 34, 8; 63, 4. Aab. 18, 6.
7. Babel var et Guldbæger i Herrens
aand, som gjorde hele Jorden drukken;
f dets Vin drak Folkene, derfor teede
olkene sig som rasende.
25, 15 fg. Hab. 2, 15.
8. Med Eet er Babel faldet og blevet
nderbrudt; hyler over det, henter Balsom
r dets Smerte! Kanske det kunde læges.
Es. 21, 9. Aab. 14, 8; 18, 2.
9. Vi have søgt at læge Babel, men
et lod sig ikke læge. Forlader det, forat
i kunne gaa hver til sit Land! Thi
ets Dom naar til Himmelen og hæver
g til Skyerne. Aab. 18, 5.
10. Herren har bragt vor retfærdige
ag for Dagen; kommer og lader os
rtælle i Zion Herrens, vor Guds,
jerning! Ps. 102, 22.
11. Gjører Pilene blanke, griber Skjol-
ne! Herren har opvakt Mediens Kon-
rs Aand; thi mod Babel er hans
anke rettet, til at ødelægge det; thi det
Herrens Hevn, Hevnen for hans
mpel. 50, 28.
12. Opløfter Banner mod Babels Mure,
lder stærk Vagt, sætter Vagtposter ud,
gger Baghold! Thi Herren har baade
nkt og gjør, hvad han har talt imod
abels Indbyggere.
13. Du, som bor ved store Vande, rig
a Skatte! Kommen er din Ende, din
indings Maal. Aab. 17, 1.
14. Herren, Hærskarernes Gud, har
oret ved sig selv: Har jeg end fyldt
g med Mennesker som med Græshopper,
skal man dog istemme et Frydeskrig over
dig.
15. Han er den, som skabte Jorden
ved sin Kraft, som befæstede Jorderiget
ved sin Visdom og udspændte Himlene
ved sin Forstand. 10, 12–16.
16. Naar han ved sin Torden vil
frembringe brusende Vande i Himmelen,
lader han Dunster stige op fra Jordens
Ende, gjør Lyn til Regn og fører Vind
ud af sine Forraadskamre.
17. Hvert Menneske bliver ufornuftigt,
uden Forstand; hver Guldsmed har Skam
af udskaarne Billeder, thi hans støbte
Billeder ere Løgn, og der er ingen Aand
i dem.
18. De ere Forfængelighed, et Verk,
som vækker Spot; paa sin Hjemsøgelses
Tid skulle de gaa tilgrunde.
19. Ikke som disse er Jakobs Del, thi
han er den, som har dannet alle Ting
og beredt sin Arvs Stamme; Herren,
Hærskarernes Gud, er hans Navn.
20. En Hammer er du* mig, et
Krigsvaaben, og jeg sønderslaar med dig
Folkeslag, og jeg ødelægger med dig
Kongeriger, * Babel. 50, 23.
21. og jeg sønderslaar med dig Hest
og Rytter, og jeg sønderslaar med dig
Vogn og Kjørende,
22. og jeg sønderslaar med dig Mand
og Kvinde, og jeg sønderslaar med dig
Gammel og Ung, og jeg sønderslaar med
dig Yngling og Jomfru,
23. og jeg sønderslaar med dig Hyrde
og Hjord, og jeg sønderslaar med dig
Agerdyrker og Plogspand, og jeg sønder-
slaar med dig Fyrster og Herrer.
24. Men jeg gjengjælder Babel og
alle Kaldæas Indbyggere for eders Øine
al deres Ondskab, som de have øvet mod
Zion, siger Herren.
25. Se, jeg vil til dig, du Fordær-
velsens Bjerg, siger Herren, du, som
fordærver al Jorden, og jeg vil udrække
min Haand imod dig og velte dig ned
af Klipperne og gjøre dig til et udbrændt
Bjerg.
26. Og man skal ikke af dig tage Sten
til Hjørne eller Sten til Grundvold;
men til evige Ørkener skal du vorde,
siger Herren. 25, 12.
27. Opløfter Banner i Landet, støder
i Basun blandt Folkene, vier Folkeslag
til Kamp imod det, opbyder imod det
Ararats, Minnis og Askenas's Riger,

indsætter Høvedsmænd imod det, fører Heste op som børstede Græshopper!

28. Vier Folkeslag til Kamp imod det, Mediens Konger, dets Statholdere og alle dets Høvdinger og hele hans* Herredømmes Land! *d. e. den mediske Konges.

29. Da skjælver Jorden og bæver; thi Herrens Tanker blive opfyldte paa Babel, at gjøre Babels Land til en Ørk, saa Ingen bor der.

30. Babels Vældige have hørt op at stride, de sidde stille i Borgene, deres Kraft er forsvunden, de ere blevne til Kvinder; man har tændt Ild paa dets Boliger, dets Bomme ere sønderbrudte. 50, 37.

31. Løber løber mod Løber og Bud mod Bud for at melde Babels Konge, at hans Stad er indtagen paa alle Kanter,

32. Vadestederne ere besatte, Vanddammene udbrændte med Ild*, og Krigsmændene forfærdede. *d. e. udtørrede.

33. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Babels Datter er som en Tærskeplads paa den Tid, man stamper den fast; endnu en liden Stund, saa kommer Høstens Tid for hende.

34. Nebukadnezar, Babels Konge, har ædt os, har ødelagt os, har sat os hen som et tomt Kar, har opslugt os som et Søuhyre, har fyldt sin Bug af mine Lækkerheder; han har fordrevet os.

35. Den Vold, jeg har lidt, mit Kjød komme over Babel, sige Zions Indbyggere, og mit Blod over Kaldæas Indbyggere, sige Jerusalem!

36. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg fører din Sag og udfører din Hevn, og jeg vil udtørre dets Hav og gjøre dets Kilde tør.

37. Og Babel skal vorde til Grusdynger, en Bolig for Schakaler, til en Forfærdelse og en Spot, saa Ingen bor der. 50, 13.

38. De brøle tilhobe som unge Løver, de brumme som Løveunger.

39. Naar de ere blevne hede*, vil jeg gjøre et Drikkelag for dem og gjøre dem drukne, forat de skulle juble og saa falde i en evig Søvn og ikke vaagne**, siger Herren. *af Vin; Hos. 7, 5. **V. 57; 25, 26. Es. 21, 5. Hab. 2, 16. Dan. 5, 1 fg.

40. Jeg vil føre dem ned som Lam til at slagtes, som Vædere tilligemed Bukke.

41. Hvorledes er dog Sesak* blevet erobret og al Jordens Pris indtagen! Hvorledes er dog Babel blevet til en Forfærdelse blandt Folkene! *25, 26.

42. Havet er steget op over Babel, det er skjult af dets brusende Bølger.

43. Dets Stæder ere blevne til en Ørk, et tørt Land og en øde Mark, et Land, hvor ingen Mand bor, og som intet Menneskebarn drager igjennem.

44. Og jeg hjemsøger Bel i Babel og drager det, han har opslugt, ud af hans Mund, og Folkeslag skulle ikke mere strømme hen til ham; ogsaa Babels Mur er falden. 50, 2.

45. Drager midt ud af det, mit Folk, og redder hver sit Liv — for Herrens brændende Vrede! 50, 8. Aab. 18, 4.

46. Og lader ikke eders Hjerte forsage og frygter ikke ved de Rygter, som høres i Landet, om der i et Aar kommer e[t] Rygte, og derefter i et andet Aar e[t] andet Rygte, og om der er Vold i Landet, Hersker mod Hersker. Matt. 24, 6

47. Derfor, se, Dage komme, da je[g] hjemsøger Babels udskaarne Billeder, o[g] hele dets Land skal blive tilskamme, o[g] alle dets Gjennemborede skulle falde [i] dets Midte.

48. Og Himmel og Jord og Alt, hva[d] der er i dem, skal juble over Babel; th[i] fra Norden skulle Ødelæggerne komm[e] over det, siger Herren. Aab. 18, 20

49. Ogsaa Babel skal falde, I Israel[s] Ihjelslagne! Ogsaa Babels Indbygger[e] skulle falde, I den hele Jords Ihjelslagne

50. I, som ere undkomne fra Sværdet drager bort, stanser ikke, komme Herren i Hu fra det Fjerne o[g] lader Jerusalem opkomme i eder Hjerte! Ps. 137, 5. [6]

51. Vi vare blevne tilskamme, thi v[i] hørte Forhaanelse; Skam dækkede vor Aasyn, thi Fremmede vare komne ove[r] Herrens Huses Helligdomme.

52. Derfor, se, Dage komme, sige[r] Herren, da jeg hjemsøger dets udskaarn[e] Billeder, og i hele dets Land skull[e] Gjennemborede stønne.

53. Om Babel end vil stige op t[il] Himmelen, og om det end vil gjøre si[n] høie Fæstning utilgjængelig, saa skull[e] dog fra mig Ødelæggere komme over de[t], siger Herren. Es. 14, 13—15. Obad. 3. [4]

54. Skrig lyder fra Babel, og sto[r] Ødelæggelse fra Kaldæernes Land.

55. Thi Herren ødelægger Babel o[g] gjør Ende paa den store Larm i det; o[g]

ɔeres* Bølger skulle bruse som store
Vande, deres larmende Røst skal lade
ig høre. *Fiendernes.
56. Thi over det, over Babel, kommer
n Ødelægger, og dets Vældige blive
angne, deres Buer sønderbrudte; thi en
Gjengjældelsens Gud er Herren, betale, ja
betale vil han. Es. 35, 4; 59, 18. Ps. 94, 1.
57. Og jeg vil gjøre dets Øverster
g dets Vise, dets Statholdere og dets
høvdinger og dets Vældige drukne, og
e skulle falde i en evig Søvn og ikke
aagne, siger Kongen, hvis Navn er
herren, Hærskarernes Gud. V. 39.
58. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Babels Mur, den brede, skal ned-
ves til Grunden, og dets Porte, de
øie, skulle opbrændes med Ild, saa
olkeslag skulle have gjort sig Møie for
ntet, og Folkefærd for Ilden, og arbeidet
g trætte. Hab. 2, 13.
59. Det Bud, Jeremias, Profeten,
iv Seraja, Søn af Nerija, Søn af
Mahseja, da denne drog til Babel med
Zedekias, Judas Konge, i hans Re-
gjerings fjerde Aar; men Seraja var
n, som sørgede for Herbergerne.
60. Og Jeremias skrev al den Ulykke,
m skulde komme over Babel, i en Bog,
le disse Ord, som ere skrevne om Babel.
61. Og Jeremias sagde til Seraja:
aar du kommer til Babel, da se til,
du oplæser alle disse Ord!
62. Og du skal sige: Herre! Du har
lt imod dette Sted om at udrydde det,
a der ikke skal være Nogen, som bor
r, hverken Menneske eller Dyr, men
evige Ørkener skal det vorde. V. 26.
63. Og det skal ske, naar du er færdig
ed at oplæse denne Bog, da skal du
ide en Sten til den og kaste den midt
Frat, Aab. 18, 21.
64. og du skal sige: Saaledes skal
bel synke og ikke komme op igjen,
: den Ulykke, som jeg lader komme
er det, og afmægtige skulle de ligge
:. Saa vidt Jeremias's Ord.

52. Kapitel.

Zedekias bliver Konge, er ugudelig, falder fra
bels Konge (1—3). Denne beleirer og indtager
rusalem, Zedekias fanges, hans Sønner dræbes,
s Øine udstikkes, og han føres til Babel (4—11).
mplet og alle de Stores Huse opbrændes,
rene nedbrydes, Folket bortføres, undtagen
le af de Ringeste i Landet, ligeledes alle de
mplets Kostbarheder, som ere tilbage; Øverste-
presten, nogle af Presterne og de Fornemste i Landet
dræbes (12—27). Tallet af de Jøder, som til
forskjellige Tider ere bortførte til Babel, angives
(28—30). Babels Konge Evilmerodak sætter Judas
Konge Jojakin i Frihed og lader ham spise ved
sit Bord (31—34).

Een og tyve Aar gammel var Zedekias,
da han blev Konge, og elleve Aar
regjerede han i Jerusalem; og hans
Moders Navn var Hamital, Datter af
Jirmeja, fra Libna. 37, 1. 2.
2 Kong. 24, 18 fg. 2 Krøn. 36, 11 fg.
2. Og han gjorde, hvad ondt var i
Herrens Øine, aldeles som Jojakim havde
gjort.
3. Thi for Herrens Vredes Skyld gik
det saa med Jerusalem og Juda, indtil
han forkastede dem fra sit Aasyn. Og
Zedekias faldt fra Babels Konge. Ez. 17, 15.
4. Og det skede i hans Regjerings
niende Aar, i den tiende Maaned, paa
den tiende Dag i Maaneden, at Nebu-
kadnezar, Babels Konge, kom, han selv
og hele hans Hær, mod Jerusalem og
leirede sig imod det, og de byggede
Skanser mod det rundt omkring.
39, 1 fg. 2 Kong. 25, 1 fg.
5. Og Staden blev beleiret indtil
Kong Zedekias's ellevte Aar.
6. I den fjerde Maaned, paa den
niende Dag i Maaneden, blev Hungeren
stor i Staden, og der var ikke Brød for
Landets Folk.
7. Og Stadens Mur blev gjennem-
brudt, og alle Krigsmændene flyede og
droge ud af Staden om Natten paa Veien
gjennem Porten mellem begge Murene,
der var ved Kongens Have, medens
Kaldæerne laa mod Staden rundt om;
og de toge Veien til den øde Mark.
8. Og Kaldæernes Hær satte efter
Kongen, og den naaede Zedekias paa
Jerichos øde Marker; og hele hans Hær
spredte sig og forlod ham.
9. Og de grebe Kongen og førte ham
op til Babels Konge, til Ribla i Hamats
Land, og han afsagde Dom over ham.
10. Og Babels Konge dræbte Zedekias's
Sønner for hans Øine; ogsaa alle Judas
Øverster dræbte han i Ribla. 39, 6 fg.
11. Og Zedekias's Øine lod han blinde,
og han lod ham binde med to Kobber-
lænker, og Babels Konge førte ham til
Babel og satte ham i Fængsel indtil
hans Dødsdag.
12. Og i den femte Maaned, paa den
tiende Dag i Maaneden (det var Kong

Nebukadnezars, Babels Konges, nittende Aar), kom Nebusaradan, Livvagtens Øverste, som stod for Babels Konges Ansigt til Jerusalem.

13. Og han opbrændte Herrens Hus og Kongens Hus, og alle Jerusalems Huse og alle de Stores Huse opbrændte han med Ild.

14. Og hele Kaldæernes Hær, som var med Livvagtens Øverste, nedrev alle Jerusalems Mure rundt omkring.

15. Og nogle af de Ringeste af Folket og Resten af Folket, dem, som vare blevne tilbage i Staden, og Overløberne, som vare gangne over til Babels Konge, og den øvrige Hob bortførte Nebusaradan, Livvagtens Øverste.

16. Men nogle af de Ringeste i Landet lod Nebusaradan, Livvagtens Øverste, blive tilbage til at være Vingaardsmænd og Agerdyrkere.

17. Og Kobbersøilerne, som hørte til Herrens Hus, og Fodstykkerne og Kobberhavet, som vare i Herrens Hus, sønderbrøde Kaldæerne, og de bragte alt Kobberet af dem til Babel. 27, 19 fg.

18. Og Panderne og Skufferne og Knivene og Skaalerne til at stænke med og Fadene og alle Kobberkarrene, med hvilke man forrettede Tjenesten, toge de.

19. Og Bækkenerne og Ildkarrene og Skaalerne til at stænke med og Panderne og Lysestagerne og Fadene og Bægerne, Alt, hvad der var af Guld, og Alt, hvad der var af Sølv, det tog Livvagtens Øverste.

20. De to Søiler, det ene Hav og de tolv Kobberokser, som vare under Fodstykkerne, som Kong Salomo havde ladet gjøre for Herrens Hus, — der var ikke Vegt paa Kobberet i alle disse Ting.
1 Kong. 7, 15 fg. 23 fg.

21. Og hvad Søilerne angaar, da var den ene Søiles Høide atten Alen, og en Traad paa tolv Alen gik omkring den; den var fire Fingre tyk og hul.
2 Kong. 25, 17. 2 Krøn. 3, 15.

22. Og der var et Søilehoved paa den af Kobber, og det ene Søilehoveds Høide var fem Alen, og der var Netverk og Granatæbler paa Søilehovedet rundt omkring, Altsammen af Kobber, og lignende havde den anden Søile samt Granatæbler.

23. Og Granatæblerne vare seks og niti, som vendte udad; alle Granatæblerne vare hundrede ved Netverket rundt omkring.

24. Og Livvagtens Øverste tog Seraja, Ypperstepresten, og Zefanja, den næstøverste Prest, og de tre Vogtere ved Dørtærskelen,

25. og fra Staden tog han en Hofbetjent, som var Befalingsmand over Krigsfolkene, og syv Mænd af dem, som saa Kongens Ansigt, som fandtes i Staden, og Skriveren hos Hærens Øverste, der udskrev Landets Folk til Krig, og seksti Mænd af Landets Folk, som fandtes inde i Staden;

26. Nebusaradan, Livvagtens Øverste, tog dem og førte dem til Babels Konge i Ribla,

27. og Babels Konge slog dem og dræbte dem i Ribla i Hamats Land. Saa blev da Juda bortført fra sit Land.

28. Dette er det Folk, som Nebukadnezar bortførte: I det syvende Aar tre tusinde og tre og tyve Jøder;

29. i Nebukadnezars attende Aar fra Jerusalem otte hundrede og to og treti Sjæle;

30. i Nebukadnezars tre og tyvende Aar bortførte Nebusaradan, Livvagtens Øverste, af Jøderne syv hundrede og fem og firti Sjæle; alle Sjæle vare fire tusinde og seks hundrede.

31. Og det skede i det syv og tretiende Aar, efterat Jojakin, Judas Konge, var bortført, i den tolvte Maaned, paa den fem og tyvende Dag i Maaneden, at Evilmerodak, Babels Konge, i det Aar han blev Konge, opløftede Jojakins Judas Konges, Hoved og førte ham ud af Fængslet. 2 Kong. 25, 27 fg.

32. Og han talte venlig med ham og satte hans Stol over de Kongers Stole, som vare hos ham i Babel.

33. Og han omskiftede sine Fængselsklæder og aad stadig for hans Ansigt alle sit Livs Dage. 2 Sam. 9, 7

34. Og hans Underholdning, stadig Underholdning, blev given ham fra Babels Konge, hver Dag det, han den Dag tiltrængte, indtil hans Dødsdag, alle hans Livs Dage.

Begrædelsernes Bog.

1. Kapitel.

Jeremias begræder Jerusalems og det jødiske
Folks elendige Tilstand, hvori de vare komne for
sine mange og store Synders Skyld (1—11). Jeru-
salem klager over, hvad det har lidt, bekjender, at det
selv har forskyldt det ved sine Synder, og beder Gud
at straffe dets Fiender for deres Ondskab (12—22).

Hvorledes sidder hun saa enlig, den
folkerige Stad! Hun er bleven som en
Enke; den Store blandt Folkene, Fyrstin-
den i Landene er bleven til Træl! Es. 54, 4.
2. Bitterlig græder hun om Natten,
og hendes Taarer rinde paa hendes Kind;
hun har ingen Trøster blandt alle sine
Elskere; alle hendes Venner have handlet
troløst imod hende, de ere blevne hendes
Fiender.
3. I Landflygtighed er Juda vandret
ud af Trængsel og meget Arbeide; det bor
iblandt Folkene, har ikke fundet Hvile;
alle dets Forfølgere have indhentet det
paa trange Steder.
4. Veiene til Zion sørge, fordi Ingen
kommer til Festerne; alle dets Porte ere
øde, dets Prester sukke, dets Jomfruer ere
sorgfulde, og det selv er bitterlig bedrøvet.
5. Dets Modstandere ere blevne dets
Overherrer, dets Fiender ere trygge, thi
Herren har bedrøvet det for dets mange
Overtrædelsers Skyld; dets smaa Børn
ere vandrede i Fangenskab for Fiendens
Aasyn. 5 Mos. 28, 43. 44.
6. Fra Zions Datter svandt al hendes
Pragt; hendes Fyrster bleve som Hjorte,
der ikke finde nogen Græsgang, og de
gik uden Kraft for Forfølgerens Aasyn.
7. Jerusalem kommer i sin Elendig-
heds og Landflygtigheds Dage alle sine
Herligheder i Hu, som hun havde fra
fordums Dage; da hendes Folk faldt ved
Fiendens Haand, og hun ingen Hjælper
havde, da saa Fienderne hende, de spottede
over det, hun havde tabt.
8. Svarlig har Jerusalem syndet, derfor
er hun bleven til en Væmmelse; alle de,
som ærede hende, foragte hende, thi de
saa hendes Blusel; hun selv sukkede og
vendte sig bort.
9. Hendes Urenhed klæbede ved hendes
Kjortelflige; hun tænkte ikke paa, hvad
Ende det vilde tage med hende; da sank
hun paa underlig Vis, Ingen trøstede
hende. Se, Herre, min Elendighed! Thi
Fienden hovmoder sig. Jer. 2, 34. Luk. 19, 42.
10. Fienden rakte sin Haand ud efter
alle hendes Kostbarheder; thi hun saa
Hedninger komme ind i hendes Helligdom,
om hvilke du bød, at de ikke skulde komme
ind i din Forsamling.
5 Mos. 23, 3. Neh. 13, 1. Ps. 79, 1.
11. Alt hendes Folk sukker og søger
efter Brød; de give sine Kostbarheder
hen for Mad, for at kvæge sin Sjæl.
Se, Herre, og sku dog, hvor foragtet
jeg er bleven!
12. Gaar det eder ikke til Hjerte, alle
I, som gaa forbi paa Veien? Skuer og
ser, om der gives en Smerte, lig min
Smerte, som er mig forvoldt, hvormed
Herren har bedrøvet mig paa sin bræn-
dende Vredes Dag!
13. Fra det Høie sendte han Ild i
mine Ben og styrede den; han udspændte
Garn for mine Fødder, han stødte mig
tilbage, han gjorde mig elendig, syg den
hele Dag.
14. Mine Overtrædelsers Aag er sam-
menknyttet ved hans Haand; de slynge
sig sammen, de ere komne op paa min
Nakke; han har brudt min Kraft. Herren
har hengivet mig i deres Hænder, som
jeg ikke kan staa imod. Ps. 38, 5.
15. Herren forkastede alle mine Væl-
dige i min Midte, han sammenkaldte en
Forsamling imod mig for at knuse mine
unge Mænd; Herren traadte Persen for
Jomfruen, Judas Datter. Es. 63, 3. Aab. 19, 15.
16. Over dette græder jeg, mit Øie,
mit Øie flyder hen i Vand, thi langt
borte fra mig er Trøsteren, som husvaler
min Sjæl; mine Børn ere ødelagte, thi
Fienden fik Overhaand. Jer. 9, 1; 14, 17.
17. Zion udrækker sine Hænder, det
har ingen Trøster; Herren har opbudt
mod Jakob hans Fiender trindt omkring
ham; Jerusalem er blevet til en Væm-
melse imellem dem. V. 8.
18. Herren er retfærdig, thi jeg var
gjenstridig mod hans Mund; hører dog,
alle Folk, og ser min Smerte! Mine
Jomfruer og mine unge Mænd ere
vandrede i Fangenskab. Dan. 9, 7 fg.
19. Jeg raabte paa mine Elskere; de
bedroge mig. Mine Prester og mine

Ældste opgave Aanden i Staden, da de søgte efter Mad for at kvæge sin Sjæl. V. 11.

20. Se, Herre, at jeg er i Trængsel! Det gjærer i mit Indre, mit Hjerte vender sig i mit Bryst, thi jeg har været gjenstridig; udenfor har Sverdet gjort mig barnløs, indenfor er det som Døden. 5 Mos. 32, 25. Ez. 7, 15.

21. De hørte, at jeg sukkede, der var Ingen, som trøstede mig; alle mine Fiender hørte min Ulykke, de glædede sig over, at du har gjort det. Men du lader komme en Dag, som du har forkyndt, og de skulle vorde som jeg.

22. Lad al deres Ondskab komme for dit Aasyn, og gjør mod dem, som du har gjort imod mig for alle mine Overtrædelsers Skyld! Thi mine Sukke ere mange, og mit Hjerte er sygt.

2. Kapitel.

Jeremias klager over, at Herren i sin Vrede har ødelagt Folk og Land, Stad og Helligdom, saa Alle ere nedsunkne i den dybeste Sorg og Elendighed (1—13). I denne Nød, som er foranlediget ved de falske Profeters løgnagtige Spaadomme, ere de nu blevne til Spot for sine Fiender (14—17). Ifølge Profetens Opfordring paakalder Folket Herrens Barmhjertighed (18—22).

Hvorledes omhyller Herren i sin Vrede Zions Datter med mørke Skyer! Han har kastet Israels Herlighed fra Himmelen til Jorden, og han har ikke ihukommet sine Fødders Skammel* paa sin Vredes Dag. *1 Krøn. 28, 2. Ps. 132, 7.

2. Herren har uden Skaansel tilintetgjort alle Jakobs Boliger, han har i sin Vrede nedbrudt Judas Datters Fæstninger, kastet dem til Jorden; han har vanhelliget Riget og dets Fyrster.

3. Han har i brændende Vrede afhugget hvert Horn i Israel, draget sin Høire tilbage for Fiendens Aasyn* og sat Jakob i Brand som en Ildslue, der fortærer trindt omkring.
*d. e. ladet Fienden uhindret trænge frem.

4. Han har spændt sin Bue som en Fiende, stillet sig med sin Høire som en Modstander og dræbt Alt, hvad der var lysteligt for Øiet; i Zions Datters Telt har han udøst sin Vrede som Ild. Ps. 7, 13.

5. Herren er bleven som en Fiende, han har tilintetgjort Israel, tilintetgjort alle dets Paladser, ødelagt dets Fæstninger og hobet over Judas Datter Kummer og Jammer.

6. Han har med Vold nedrevet sit Gjærde som en Haves, han har ødelagt sit Forsamlingssted; Herren har i Zion bragt Høitid og Sabbat i Glemsel og i sin Vredes Harme forskudt Konge og Præst.

7. Herren har forkastet sit Alter med Væmmelse, sin Helligdom med Afsky, han har overgivet dets* Paladsers Mure i Fiendens Vold; de** lode sin Røst høre i Herrens Hus som paa en Høitidsdag.
*Jerusalems. **Fienderne.
Ps. 74, 4

8. Herren tænkte paa at ødelægge Zions Datters Mur, han udstrakte Maalesnoren, han drog ikke sin Haand tilbage fra at ødelægge, og han bragte Vold og Mur til at sørge: tilhobe ligge de der i Sorg.

9. Dets Porte ere sunkne i Jorden, han har ødelagt og sønderbrudt dets Bomme; dets Konge og dets Fyrster ere blandt Hedningerne, saa der ikke er nogen Lov; ei heller have dets Profeter faaet noget Syn fra Herren. Ps. 74, 9

10. Zions Datters Ældste sidde tause paa Jorden; de have strøet Støv paa sit Hoved, omgjordet sig med Sæk; Jerusalems Jomfruer have sænket sit Hoved til Jorden.

11. Mine Øine ere hentærede af Taarer, det gjærer i mit Indre, min Lever er udøst til Jorden for mit Folks Datters Ødelæggelse, fordi de smaa Børn og Diende vansmægtede paa Stadens Gader; 1, 20; 4, 4

12. til sine Mødre sagde de: Hvor er Korn og Vin? — da de vansmægtede ligesom Gjennemborede paa Stadens Gader, da de opgave Aanden ved sin Mødres Barm.

13. Hvad skal jeg vidne for dig, hvad skal jeg ligne med dig, o Jerusalems Datter? Hvad skal jeg stille ved Siden af dig, saa jeg kunde trøste dig, o Jomfru, Zions Datter? Thi stor som Havet er din Skade, hvo kan læge dig?
Jer. 15, 18; 30, 12

14. Dine Profeter skuede for dig forfængelige og daarlige Ting; de aabenbarede ikke din Misgjerning for at afvende dit Fangenskab, men de forkyndte dig forfængelige og vildførende Spaadomme.
Jer. 14, 14; 23, 13 fg. Ez. 13, 2 fg

15. De slaa Hænderne sammen over dig, alle de, som gaa forbi paa Veien, de spotte og ryste paa Hovedet over Jerusalems Datter: Er dette den Stad

man kaldte den fuldkomne Skjønhed, al
Jordens Glæde?
16. Alle dine Fiender opspile sin Mund
imod dig, de spotte og skjære Tænder, de
sige: Vi have ødelagt den; ja, dette er
den Dag, vi have ventet paa; vi have
naaet den, vi have seet den.
17. Herren har gjort, hvad han havde
tænkt, han har fuldbyrdet sit Ord, som
han havde forkyndt fra fordums Dage,
han har nedbrudt uden Skaansel; og
han lod Fienden glæde sig over dig,
opløftede dine Modstanderes Horn.
3 Mos. 26, 14 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.
18. Deres Hjerte raaber til Herren.
— O Zions Datters Mur! Lad Taarer
rinde som Bække Dag og Nat, und dig
ikke nogen Hvile, lad ikke din Diesten
have Ro!
19. Staa op, raab høit om Natten,
ved Nattevagternes Begyndelse! Udøs dit
Hjerte som Vand for Herrens Aasyn!
Opløft dine Hænder til ham for dine
Børns Liv, som vansmægte af Hunger
paa alle Gadehjørner!
1 Sam. 1, 15. Ps. 62, 9.
20. Se, Herre, og sku! Med hvem har
du handlet saaledes? Skulle Kvinder æde
sin Livsfrugt, de spæde Børn, som bæres
paa Armene? Skal Prest og Profet
ihjelslaaes i Herrens Helligdom?
4, 10. 5 Mos. 28, 53 fg. Jer. 19, 9.
21. Ung og Gammel ligge paa Jorden
i Gaderne, mine Jomfruer og mine unge
Mænd ere faldne for Sverdet; du slog
ihjel paa din Vredes Dag, du slagtede
uden Skaansel.
22. Du kaldte, som paa en Høitids-
dag, Rædsler over mig fra alle Kanter,
og der var ikke paa Herrens Vredes Dag
Nogen, som undkom eller blev tilovers;
dem, jeg havde baaret paa Armene og
opfostret, dem ødelagde min Fiende.

3. Kapitel.

Jeremias klager i sit eget og alle øvrige Frommes Navn over den store Jammer og Elendighed, som Herren har ladet komme over dem, saa de ere nær ved at fortvivle (1—20), men trøster sig ved Tanken om, at det ikke er forbi med Herrens Barmhjertighed, og at han tilsidst vil frelse dem, der taalmodig bære hans gavnlige Tugtelse og bie paa ham; Herren har ikke Behag i at bedrøve Menneskene, om han end ikke kan undlade at straffe dem for deres Synder (21—38). Derfor formaner Profeten sig selv og de Fromme til ikke at knurre mod Herren, men ydmygt erkjende, at de ved sine Synder have forskyldt den store Trængsel, som nu er kommen over dem (39—54). Han beder, at Herren, ligesom fordum, vil høre deres Bøn om Frelse og gjengjælde deres Fiender, hvad de have gjort imod dem (55—66).

Jeg er den Mand, som har seet Elen-
dighed ved hans Vredes Ris.
2. Mig har han ledet og ført i Mørke
og ikke i Lys.
3. Kun imod mig vender han atter og
atter sin Haand den hele Dag.
4. Han lod mit Kjød og min Hud
fortæres; han sønderbrød mine Ben.
Ps. 51, 10.
5. Han byggede til for mig og om-
ringede mig med Bitterhed og Møie.
6. Paa mørke Steder lod han mig bo,
som de forlængesiden Døde. Ps. 143, 3.
7. Han murede til for mig, saa jeg
ikke kan komme ud; han gjorde mine
Lænker tunge.
8. Om jeg end raabte og skreg, lukkede
han til for min Bøn. Job 19, 7. Ps. 22, 3.
9. Han tilmurede mine Veie med hugne
Stene, mine Stier gjorde han krumme.
10. En lurende Bjørn var han mig,
en Løve i Skjul.
11. Mine Veie gjorde han til Afveie,
han sønderrev mig, ødelagde mig.
12. Han spændte sin Bue og stillede
mig op som Maal for sin Pil.
2, 4. Ps. 7, 13.
13. Han lod sit Koggers Sønner fare
ind i mine Nyrer.
14. Jeg er bleven til Latter for alt mit
Folk, til en Spottesang for dem den hele
Dag. V. 63. Jer. 20, 7. Job 30, 9.
15. Han mættede mig med bitre Urter,
han gav mig rigelig Malurt at drikke.
16. Og han knuste mine Tænder ved
at give mig Smaasten at æde, han tryk-
kede mig ned i Asken.
17. Og du stødte min Sjæl bort fra
Fred; jeg glemte, hvad godt er,
18. og jeg sagde: Det er forbi med
min Kraft og mit Haab til Herren.
19. Kom i Hu min Elendighed og min
Landflygtighed, Malurt og Galde!
Ps. 69, 22. Matt. 27, 34.
20. Min Sjæl kommer det i Hu og er
nedbøiet i mig.
21. Dette vil jeg tage mig til Hjerte,
derfor vil jeg haabe:
22. Herrens Miskundhed er det,
at det ikke er forbi med os; thi
hans Barmhjertighed har endnu
ikke Ende. Neh. 9, 31.
23. Den er ny hver Morgen, din
Trofasthed er stor. Ps. 52, 3.

24. Herren er min Del, siger
min Sjæl; derfor haaber jeg paa
ham. Ps. 16, 5; 73, 26; 119, 57.
25. Herren er god imod dem, som bie
efter ham, mod den Sjæl, som søger ham.
Ps. 40, 2; 42, 6. 12.
26. Det er godt, at man bier i Stilhed
efter Herrens Frelse.
27. Det er godt for en Mand, at han
bærer Aag i sin Ungdom,
28. at han sidder ene og tier, naar
han* lægger Byrder paa ham, *Herren.
29. at han trykker sin Mund i Støvet
og siger: Kanske der endnu er Haab, —
30. at han vender sit Kind til den,
som slaar ham, lader sig mætte med
Forhaanelse. Matt. 5, 39. Ps. 123, 3. 4.
31. Thi Herren forkaster ikke
evindelig,
32. men om han bedrøver, saa
forbarmer han sig dog igjen
ifølge sin rige Miskundhed;
Es. 54, 8.
33. thi det er ikke af Hjertet,
han plager eller bedrøver Men-
neskenes Børn.
34. At man knuser alle Jordens
Bundne under sine Fødder,
35. at man bøier Mandens Ret for
den Høiestes Aasyn,
36. at man forurretter en Mand i
hans Sag, — mon Herren ikke ser det?
37. Hvo talte, saa det skede, udenat
Herren bød det? Am. 3, 6.
38. Er det ikke fra den Høiestes Mund,
baade de onde Ting og de gode udgaa?
Es. 45, 7.
39. Hvorfor knurrer et Men-
neske, som lever? Enhver knurre
mod sin egen Synd!
40. Lader os ransage vore Veie og
granske dem, og lader os vende om til
Herren!
41. Lader os opløfte vort Hjerte
tilligemed vore Hænder til Gud i Him-
melen!
42. Vi have syndet og været gjen-
stridige; du har ikke tilgivet.
2 Kong. 24, 2—4.
43. Du indhyllede dig i Vrede og for-
fulgte os; du ihjelslog, du sparede ikke.
44. Du indhyllede dig i Skyer, saa
ingen Bøn trængte igjennem.
Es. 1, 15; 59, 1. 2.
45. Til Skarn og Udskud gjorde du
os midt iblandt Folkene. Ps. 44, 14. 15.
46. De opspilede sin Mund imod os
alle vore Fiender.
47. Gru og Grav er bleven os ti
Del, Ødelæggelse og Undergang.
Es. 24, 17. Jer. 48, 43
48. Mit Øie flyder hen i Vandbækk
over mit Folks Datters Undergang.
1, 16. Jer. 9, 1
49. Mit Øie rinder og har ikke Ro
har ingen Hvile,
50. indtil Herren skuer ned og ser fr
Himmelen.
51. Mit Øie volder min Sjæl Smert
for alle min Stads Døtres Skyld.
52. Haardt jagede de mig som e
Fugl, de, som vare mine Fiender ude
Aarsag.
53. De vilde gjøre Ende paa mit Li
ved at kaste mig i Brønden, og de kasted
Sten paa mig. Jer. 38, 6
54. Vande strømmede over mit Hoved
jeg sagde: Jeg er fortabt. Jon. 2, 4.
55. Jeg paakaldte dit Navn, Herr
fra den dybeste Brønd. Jon. 2,
56. Du hørte min Røst; dæk ikke di
Øre til for mit Raab, saa jeg faar Lin
dring!
57. Du var nær den Dag, jeg kaldte pa
dig; du sagde: Frygt ikke! Ps. 145, 18
58. Du har ført, Herre, min Sjæl
Sag, du har forløst mit Liv.
59. Du har seet, Herre, den Uret, je
har lidt; døm i min Sag!
60. Du har seet al deres Hevn, al
deres Anslag imod mig.
61. Du har hørt deres Forhaanelse
Herre, alle deres Anslag imod mig,
62. mine Modstanderes Tale og dere
Tanker imod mig den hele Dag.
63. Giv Agt paa, hvorledes de sidd
og hvorledes de staa op! Jeg er e
Spottesang for dem.
V. 14. Ps. 69, 13. Job 30,
64. Du vil give dem Gjengjæld, Herr
efter deres Hænders Gjerning.
Ps. 137, 8. Jer. 50, 2
65. Du vil give dem et Dække ove
deres Hjerte, din Forbandelse vil blir
dem til Del. Es. 6, 10. 2 Kor. 3, 14 f
66. Du vil forfølge dem i Vrede o
ødelægge dem, saa de ikke mere finde
under Herrens Himmel. Ps. 79,

4. Kapitel.

Jeremias klager over den store Elendighed, so
fandt Sted under og efter Jerusalems Beleirin
og som var en Straf for de falske Profeters

Presternes Synder (1—20). Ogsaa over Edom, om nu glæder sig over Israels Ulykke, skal Herren ade sin Straf komme, men tage sit Folk igjen til Naade (21. 22).

Hvorledes bliver dog Guldet fordunklet,
det ædleste Guld forandret, de hellige
Stene henkastede ved alle Gadehjørner!
2. Zions Børn, de dyrebare, lige i
Værd med det fineste Guld, hvorledes
re de dog blevne agtede som Lerkrukker,
t Verk af en Pottemagers Hænder!
3. Endog Schakaler række Bryst, give
ne Unger Øie; mit Folks Datter er
leven grusom som Strudse i Ørkenen.
Job 39, 16 fg.
4. Den Diendes Tunge hænger fast
ed hans Gane af Tørst; smaa Børn
egjære Brød, der er Ingen, som deler
d til dem. Ps. 137, 6. Begr. 2, 11. 12.
5. De, som aade lækre Retter, ligge
endige paa Gaderne; de, som bleve
aarne paa Skarlagen, favne Møgdynger.
6. Saa blev mit Folks Datters Straf
ørre end Sodomas Straf, som blev
mstyrtet i et Øieblik, udenat Hænder
leve svungne imod det. 1 Mos. 19, 24.
7. Hendes Fyrster vare renere end
ne, hvidere end Melk; de vare rødere
aa Legemet end Perler; som Safir var
eres Udseende.
8. Mørkere end Sort er nu deres
dseende, de blive ikke kjendte paa Ga-
erne; deres Hud hænger ved deres Ben,
en er bleven tør som Træ.
9. Lykkeligere vare de, som bleve
ræbte ved Sverd, end de, som bleve
ræbte ved Hunger; thi disse svandt
en, rammede til Døden af Mangel paa
Markens Grøde.
10. Omhjertede Kvinders Hænder kogte
eres egne Børn; de tjente dem til Føde
ed mit Folks Datters Undergang.
2, 20. 5 Mos. 28, 53. 2 Kong. 6, 29. Jer. 19, 9.
Ez. 5, 10.
11. Herren udtømte sin Harme, han
øste sin brændende Vrede og tændte
Ild i Zion, og den fortærede dets
rundvolde. Jer. 17, 27.
12. Jordens Konger og alle Jorde-
gets Beboere troede ikke, at Modstander
Fiende skulde komme ind i Jerusalems
rte.
13. For dets Profeters Synder, dets
æsters Misgjerninger, som udøste Ret-
rdiges Blod i dets Midte, er det skeet.
Jer. 26, 8 fg.
14. De vankede omkring paa Gaderne
som Blinde, besudlede med Blod, saa
man ikke kunde røre ved deres Klæder.
15. Viger bort! Uren! raabte man
til dem, — viger bort, viger bort, rører
ikke ved os! Thi de ere flygtede og vanke
omkring; man siger blandt Folkene: De
skulle ikke længer blive her!
16. Herrens Aasyn har spredt dem
ad, han ser ikke mere til dem; Presters
Person agte de* ikke, over de Gamle
forbarme de sig ikke. *Kaldæerne; Es. 47, 6.
17. Da det* endnu stod, vansmægtede
vore Øine efter forfængelig Hjælp; paa
vort Vagttaarn speidede vi efter et Folk,
som ikke kunde frelse**.
*d. e. Jerusalem. **d. e. Ægypterne.
Es. 30, 5. 7. Jer. 37, 5—8.
18. Man jagede efter vore Skridt,
saa vi ikke kunde gaa paa vore Gader;
vor Ende var kommen nær, vore Dage
vare fyldte, ja, vor Ende var kommen.
19. Vore Forfølgere vare lettere end
Himmelens Ørne; paa Bjergene forfulgte
de os, i Ørkenen lurede de paa os.
20. Vor Livsaande, Herrens Salvede,
blev fangen i deres Grave, han, om
hvem vi sagde: I hans Skygge ville vi
leve blandt Folkene.
2 Kong. 25, 5. 6. Jer. 52, 8. 11.
21. Fryd dig og glæd dig kun, Edoms
Datter, du, som bor i Uz's Land! Ogsaa
til dig skal Bægeret komme; du skal
blive drukken og blotte dig.
Ps. 137, 7. Ez. 25, 12 fg. 35, 2 fg.
Jer. 25, 15. 21; 49, 12.
22. Til Ende er din Straf, Zions
Datter! Han vil ikke mere bortføre
dig. Han vil hjemsøge din Misgjerning,
Edoms Datter, blotte dine Synder.
Es. 40, 2.

5. Kapitel.

Jeremias foreholder Herren al den Trængsel og Nød, Israel har maattet lide af sine Fiender (1—18), og beder, at han igjen vil lade sin Naade blive det til Del (19—22).

Kom i Hu, Herre, hvad der er veder-
faret os, sku og se vor Forhaanelse!
2. Vor Arv er gaaet over til Fremmede,
vore Huse til Udlændinge. Jer. 6, 12.
3. Vi ere blevne Faderløse, have ingen
Fader; vore Mødre ere som Enker.
4. Vort Vand drikke vi for Penge, vor
Ved kommer til os for Betaling.
5. Vore Forfølgere ere os paa Nakken;
vi ere trætte, vi faa ingen Hvile.
6. Til Ægypten have vi overgivet os,
til Assyrien for at blive mættede med Brød

7. Vore Fædre have syndet, de ere
ikke mere; vi bære deres Misgjerninger.
2 Mos. 20, 5.
8. Trælle herske over os; Ingen river
os ud af deres Haand.
9. Med Fare for vort Liv formedelst
Ørkenens Sverd hente vi vort Brød.
10. Vor Hud brænder som en Ovn
formedelst Hungerens Luer.
11. Kvinder have de krænket i Zion,
Jomfruer i Judas Stæder.
12. Fyrster ere blevne hængte ved
deres Haand, de Gamles Aasyn er ikke
blevet hædret. 5 Mos. 28, 50.
13. Unge Mænd bare Kværnen, og
Drenge vaklede under Vedbyrden.
14. De Gamle ere ikke mere i Porten,
de unge Mænd ikke mere ved sin Strengeleg.
15. Med vort Hjertes Glæde er det
forbi, vor Dans er omskiftet til Sorg.
16. Vort Hoveds Krone er falden af
ve os, thi vi have syndet.
Jer. 13, 18. Ez. 21, 26. Job 19, 9.
17. Derfor er vort Hjerte sygt, derfor
ere vore Øine fordunklede,
18. for Zions Bjergs Skyld, som er
øde; Ræve løbe om paa det. Jer. 9, 11
19. Du, Herre, troner evindelig, din
Trone bliver fra Slægt til Slægt.
Ps. 9, 8; 102, 13
20. Hvorfor skulde du glemme os
evindelig, forlade os for saa lang en Tid?
Ps. 13, 2
21. Før os, Herre, tilbage til dig, saa
vi komme tilbage! Forny vore Dage
som de vare i fordums Tid!
22. Thi skulde du vel aldeles hav
forkastet os? Skulde du være saa saar
vred paa os?

Profeten Ezekiel.

1. Kapitel.

Ezekiel, en Prest, som levede i Kaldæa ved Floden Kebar (Chaboras) iblandt de med Kong Jojakin (Jekonja) bortførte Jøder, ser Herrens Herlighed i en stor, af Ildglans giennemstraalet Sky, som en Stormvind driver frem fra Norden (1—4). Han ser og beskriver fire levende Væsener (Keruber) (5—14) og fire Hjul hos dem (15—21), derover en Hvælving og ovenover denne en Trone, hvorpaa Herren sidder i menneskelig Skikkelse, og hvorfra Profeten hører en Talendes Røst (22—28).

Det skede i det tretiende Aar, i den
fjerde Maaned, paa den femte Dag
i Maaneden, da jeg var midt iblandt de
Bortførte ved Floden Kebar, at Himlene
aabnedes, og jeg saa Syner fra Gud.
2. Paa den femte i Maaneden (det
var det femte Aar, efterat Kong Jojakin
var bortført), 2 Kong. 24, 15.
3. da kom Herrens Ord til Ezekiel, Busis
Søn, Presten, i Kaldæernes Land, ved
Floden Kebar, og Herrens Haand kom
der over ham. 3, 22; 37, 1.
4. Og jeg saa, og se, en Stormvind
kom fra Norden, en stor Sky og Ild,
som slyngede sig sammen, og den havde
Glans rundt omkring sig, og midt ud
fra den var der som det blanke Metal
at se til, midt ud af Ilden.
5. Og midt ud fra den viste der sig
Noget, som lignede fire levende Væsener,
og dette var deres Udseende: De havde
et Menneskes Skikkelse, 10, 9 f.
6. og hvert af dem havde fire Aasyn
og hvert fire Vinger. 10, 14
7. Og deres Fødder vare rette, o
Fodbladet paa deres Fødder var sor
Fodbladet paa en Kalvs Fod, og de blin
kede som Skinnet af blankt Kobber.
8. Og der var Menneskehænder unde
deres Vinger paa deres fire Sider, o
de havde alle fire sine Aasyn og sin
Vinger.
9. Deres Vinger sluttede sig, den en
til anden; de vendte sig ikke, naar de gil
hvert af dem gik lige frem.
10. Og deres Aasyn lignede et Menne
skes Aasyn, og en Løves Aasyn havd
de alle fire til Høire, og en Oxes Aasy
alle fire til Venstre, og en Ørns Aasy
havde de alle fire. Aab. 4, 7
11. Saaledes var det med deres Aasyn
Og deres Vinger stode ud fra hinande
oventil; hvert af dem havde to Vinge
som sluttede sig til det andet, og to, so
dækkede deres Legemer. V. 9. 2
12. Og hvert af dem gik lige frem
hvorhen Aanden vilde gaa, gik de; i
vendte sig ikke, naar de gik.
13. Og hvad de levende Væsener
Skikkelse angaar, da var deres Udseen

som Ildgløder, brændende, som Blus at se til; den* for om imellem de levende Væsener, og Ilden havde Glans, og af Ilden udgik Lyn. * Ilden.
14. Og de levende Væsener løb frem og tilbage, som Lynglimt at se til.
15. Og jeg saa de levende Væsener, og se, der var et Hjul paa Jorden ved Siden af hvert af de levende Væsener, og de vendte ud mod fire Sider.
16. Hjulenes Udseende og Arbeidet paa dem var som Krysolit at se til, og alle fire havde een Skikkelse, og deres Udseende og Arbeidet paa dem var, som om det ene Hjul var midt i det andet Hjul. 10, 9 fg.
17. Mod sine fire Sider gik de, naar de gik; de vendte sig ikke, naar de gik.
18. Og deres Fælger vare høie og frygtelige, og deres Fælger vare fulde af Øine trindt omkring paa dem alle fire.
19. Og naar de levende Væsener gik, saa gik Hjulene hos dem, og naar de levende Væsener hævede sig op fra Jorden, saa hævede Hjulene sig.
20. Hvorhen Aanden vilde gaa, gik de, did, hvorhen Aanden vilde gaa; og Hjulene hævede sig ved Siden af dem, thi de levende Væseners Aand var i Hjulene. V. 12.
21. Naar hine gik, saa gik de, og naar hine stode, saa stode de, og naar hine hævede sig op fra Jorden, hævede Hjulene sig ved Siden af dem, thi de levende Væseners Aand var i Hjulene.
22. Og over de levende Væseners Hoveder var der Noget, som lignede en Hvælving, som det herlige Krystal at se til, udspændt ovenover deres Hoveder.
23. Og under Hvælvingen stode deres Vinger ret ud, den ene hen til den anden; hvert af dem havde paa den ene Side to Vinger og paa den anden Side to Vinger, som dækkede deres Legemer. V. 11.
24. Og jeg hørte Lyden af deres Vinger som Lyden af store Vande, som den Almægtiges Røst, naar de gik, et Bulder som Bulderet af en Leir; naar de stode, sænkede de sine Vinger.
25. Og der lød en Røst ovenover Hvælvingen, som var over deres Hoved; naar de stode, sænkede de sine Vinger.
26. Og ovenover Hvælvingen, som var over deres Hoved, var der Noget, som lignede en Trone, som en Safirsten at se til, og paa det, som lignede en Trone, var der en Skikkelse, som et Menneske at se til, derovenpaa. Aab. 4, 2 fg.
27. Og jeg saa Noget, som lignede det blanke Metal, som Ild at se til, omkring hvilken der var en Kreds af Lys, fra hans Lænders Skikkelse og opover. Og fra hans Lænders Skikkelse og nedover saa jeg ligesom Ild at se til, og den havde Glans trindt omkring;
28. som Synet af Buen, der er i Skyen paa en Regndag, saa var Synet af Glansen trindt omkring. Dette var Udseendet af Herrens Herligheds Skikkelse. Og da jeg saa det, faldt jeg paa mit Ansigt og hørte en Talendes Røst.
8, 4; 43, 3. Dan. 8, 17. 18.

2. Kapitel.

Efterat den Talende, Herren, har styrket Ezekiel ved sit Ord (1. 2), kalder han ham til Profet for de Bortførte, idet han fremholder deres Gjenstridighed, men byder ham trods den at gjøre sin Gjerning uden Frygt (3—7). Derpaa indgiver Herren ham det Ord, han skal forkynde, idet han i et Syn rækker ham en paa begge Sider med Klagesange og Ve beskreven Bogrulle og byder ham at æde den; Profeten gjør det, og Bogrullen smager ham sødt (8—3, 3).

Og han sagde til mig: Menneskesøn! Staa paa dine Fødder, forat jeg kan tale med dig! Dan. 10, 11.
2. Og der kom Aand i mig, da han talte til mig, og den bragte mig til at staa paa mine Fødder, og jeg hørte ham, som talte til mig. 3, 24.
3. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Jeg sender dig til Israels Børn, til Hedninger, de Opsætsige, som have sat sig op imod mig; de og deres Fædre ere faldne fra mig indtil den Dag idag.
4. Og til Børnene, som have haarde Ansigter og stive Hjerter, sender jeg dig, og du skal sige til dem: Saa siger den Herre Herre.
3, 7. Es. 48, 4. Jer. 5, 3. Sak. 7, 12.
5. Og hvadenten de høre eller lade det være (thi et gjenstridigt Hus ere de), saa skulle de vide, at en Profet har været midt iblandt dem.
3, 11. 27; 33, 33.
6. Men du, Menneskesøn, frygt ikke for dem, og frygt ikke for deres Ord! Thi Nesler og Torne ere hos dig, og hos Skorpioner bor du. Frygt ikke for deres Ord og bliv et forfærdet for deres Aasyn! Thi et gjenstridigt Hus ere de.
7. Og du skal tale mine Ord til dem,

hvadenten de høre eller lade det være; thi gjenstridige ere de.

8. Men du, Menneskeſøn, hør, hvad jeg taler til dig! Vær et gjenstridig ſom det gjenstridige Hus! Oplad din Mund og æd, hvad jeg giver dig!

9. Og jeg ſaa, og ſe, en Haand var udrakt til mig, og ſe, i den var der en Bogrulle.

10. Og han udbredte den for mit Anſigt, og den var beſkreven for og bag; og Klageſange og Suk og Ve vare ſkrevne paa den.

3. Kapitel.

Efterat Herren har lovet at give Ezekiel Kraft til at virke blandt det gjenstridige Folk (4—9) og anviſt ham hans Virkekreds (10. 11), bliver han af Aanden ført hen til de Bortførte i Tel-Abib, hvor han i ſyv Dage ſidder bedøvet og ſtum (12—15). Herren ſætter ham derpaa til Vægter over Israel, idet han paany foreholder ham hans anſvarsfulde Kald (16—21). I en ny Aabenbarelſe af ſin Herlighed byder Herren ham at lukke ſig inde i ſit Hus, idet han paa Grund af Folkets Gjenstridighed for en Tid vil formene ham at tale til det, men ſaa igjen lade ham gjøre det (22—27).

Og han ſagde til mig: Menneskeſøn! Æd, hvad du her finder for dig! Æd denne Rulle og gaa hen, tal til Israels Hus! Aab. 10, 9.

2. Og jeg oplod min Mund, og han gav mig denne Rulle at æde,

3. og han ſagde til mig: Menneskeſøn! Mæt din Bug og fyld dine Indvolde med denne Rulle, ſom jeg giver dig! Og jeg aad, og den var i min Mund ſød ſom Honning.

4. Og han ſagde til mig: Menneskeſøn! Gaa hen til Israels Hus og tal til dem med mine Ord!

5. Thi ikke til et Folk med dunkelt Sprog og tungt Mæle ſendes du, men til Israels Hus; Eſ. 33, 19.

6. ikke til mange Folk med dunkelt Sprog og tungt Mæle, hvis Ord du ikke forſtaar; ſandelig, ſendte jeg dig til dem, de ſkulde høre paa dig.

7. Men Israels Hus ſkal ikke ville høre paa dig, thi det vil ikke høre paa mig; thi hele Israels Hus har ſtive Pander og haarde Hjerter. 2, 4.

8. Se, jeg gjør dit Aaſyn haardt mod deres Aaſyn og din Pande haard mod deres Pande. Jer. 1, 18; 15, 20.

9. Lig en Diamant, haardere end Sten gjør jeg din Pande; du ſkal ikke frygte for dem og ikke forfærdes for deres Aaſyn, thi et gjenstridigt Hus ere de. Jer. 1, 8. Ez. 2, 5. 6.

10. Og han ſagde til mig: Menneskeſøn! Alle mine Ord, ſom jeg taler til dig, ſkal du optage i dit Hjerte og høre med dine Øren.

11. Og gaa hen til de Bortførte, til dit Folks Børn, og tal til dem og ſig til dem: Saa ſiger den Herre Herre, — hvadenten de høre eller lade det være! 2, 5. 7.

12. Da løftede et Veir mig op, og jeg hørte bag mig Lyden af et ſtort Bulder: Lovet være Herrens Herlighed fra hans Sted, Eſ. 6, 3.

13. og Lyden af de levende Væſeners Vinger, ſom rørte ved hinanden, og Lyden af Hjulene ved Siden af dem og Lyden af et ſtort Bulder.

14. Og et Veir løftede mig op og tog mig, og jeg for afſted, bitter i min Aands Harme, og Herrens Haand var ſtærk over mig. Ap. G. 8, 39

15. Og jeg kom til de Bortførte i Tel-Abib, ſom boede ved Floden Kebar, og hvor de ellers boede, og jeg ſad der i ſyv Dage i ſtum Bedøvelſe midt iblandt dem. 1, 3. Dan. 7, 28; 8, 27

16. Og det ſkede efter ſyv Dages Forløb, da kom Herrens Ord til mi ſaaledes:

17. Menneskeſøn! Til Vægte har jeg ſat dig for Israels Hus og naar du hører et Ord af mi Mund, ſkal du advare dem fr mig. 33, 7. Jer. 1,

18. Naar jeg ſiger til den Ugu delige: Du ſkal visſelig dø, o du ikke advarer ham og ikke tale for at advare den Ugudelige fo hans ugudelige Vei for at hold ham ilive, da ſkal han, den Ugu delige, dø for ſin Misgjerning Skyld, men hans Blod vil je kræve af din Haand.

19. Men naar du har advar den Ugudelige, og han ikke ve der om fra ſin Ugudelighed fra ſin ugudelige Vei, da ſk han dø for ſin Misgjerning Skyld, men du har reddet d Sjæl.

20. Og naar en Retfærdig vender fra ſin Retfærdighed og gjør Uret, ſætter jeg Anſtød for hans Aaſyn, h

:al dø. Naar du ikke har advaret ham,
:al han dø i sin Synd, og hans retfærdige
Gjerninger, som han har gjort, skulle
kke ihukommes, men hans Blod vil jeg
ræve af din Haand. 18, 24; 33, 12.
21. Men naar du har advaret den
Retfærdige om, at den Retfærdige ikke
kal synde, og han ikke synder, da skal
an visselig leve, fordi han lod sig
dvare, og du har reddet din Sjæl.
22. Og Herrens Haand kom over mig
er, og han sagde til mig: Stat op, gaa
d i Dalen, og der vil jeg tale med dig.
1, 3; 8, 1.
23. Og jeg stod op og gik ud i Dalen,
g se, der stod Herrens Herlighed, lig
en Herlighed, jeg havde seet ved Floden
ebar; og jeg faldt paa mit Ansigt.
1, 28; 8, 4.
24. Og der kom Aand i mig og bragte
ig til at staa paa mine Fødder; og
an talte med mig og sagde til mig: Gaa
en, luk dig inde i dit Hus! 2, 2.
25. Og du, Menneskesøn! Se, de skulle
egge Reb paa dig og binde dig med
em, saa du ikke kommer ud midt iblandt
em.
26. Og din Tunge vil jeg lade hænge
ast ved din Gane, saa du vorder stum
g ikke vorder dem en Mand, som straffer
em; thi et gjenstridigt Hus ere de.
27. Men naar jeg taler med dig, vil
g oplade din Mund, og du skal sige
l dem: Saa siger den Herre Herre.
vo der vil høre, han høre, og hvo der
il lade det være, han lade det være!
hi et gjenstridigt Hus ere de. 2, 4. 5. 7.

4. Kapitel.

Herren byder Profeten at foretage tre billedlige andlinger. Ved den første forkyndes, at Jeru- lem skal blive beleiret (1—3), ved den anden, at olket til Straf for Israels og Judas Synd skal jennemleve en Trældomstid iblandt Hedningerne, g den gamle i Ægypten (4—8), og ved den tredje, det iblandt Hedningerne adspredte Folk i denne rældomstid skal æde urent Brød, og Jerusalems ndbyggere under Beleiringen lide Nød og æde t Lidet, de have, med Bekymring og Forfærdelse —17).

Og du, Menneskesøn, tag dig en Mursten
og læg den for dit Aasyn og rids
aa den en Stad, Jerusalem,
2. og anlæg Beleiringsverker mod den
g byg Skanser mod den og opkast en
old mod den og læg Leire mod den og
et Murbrækkere mod den trindt omkring!
2 Kong. 25, 1.
3. Og du, tag dig en Jernpande og
sæt den som en Jernvæg mellem dig og
Staden og vend dit Aasyn mod den, og
den skal blive beleiret, og du skal beleire
den; et Tegn er det for Israels Hus.
4. Og du, læg dig paa din venstre
Side og læg Israels Huses Misgjerning
paa den! I saa mange Dage, som du
ligger paa den, skal du bære deres Mis-
gjerning;
5. og jeg gjør dig deres Misgjernings
Aar til et Antal af Dage, tre hundrede
og niti Dage, og saa længe skal du bære
Israels Huses Misgjerning.
6. Og naar du har bragt disse til
Ende, saa skal du anden Gang lægge
dig paa din høire Side og bære Judas
Huses Misgjerning; i firti Dage, een
Dag for hvert Aar, giver jeg dig den
at bære. 4 Mos. 14, 34.
7. Og til Jerusalems Beleiring skal
du vende dit Aasyn med blottet Arm,
og du skal profetere mod det.
8. Og se, jeg lægger Reb paa dig,
forat du ikke skal vende dig om fra din
ene Side til din anden Side, førend du
har bragt din Beleirings Dage til Ende.
9. Og du, tag dig Hvede og Byg og
Bønner og Linser og Hirse og Spelt og
læg dem i eet Kar og gjør dig Brød af
dem! I saa mange Dage, som du ligger
paa din Side, i tre hundrede og niti
Dage, skal du æde det.
10. Og din Mad, som du skal æde,
skal være efter Vegt, tyve Sekel til hver
Dag; fra Tid til Tid skal du æde den.
11. Og Vand skal du drikke efter Maal,
Sjettedelen af en Hin; fra Tid til Tid
skal du drikke.
12. Og som en Bygkage skal du æde
det, ved Menneskeskarn skal du stege det
for deres Øine.
13. Og Herren sagde: Saaledes skulle
Israels Børn æde sit Brød urent blandt
Folkene, hvorhen jeg vil fordrive dem.
Hos. 9, 3.
14. Da sagde jeg: Ak, Herre Herre!
Se, min Sjæl er ikke bleven besmittet, og
Aadsel og Sønderrevet har jeg ikke ædt
fra min Ungdom af og indtil nu, og der
er ikke kommet urent Kjød i min Mund.
Ap. G. 10, 14.
15. Og han sagde til mig: Se, jeg
giver dig Komøg istedetfor Menneske-
skarnet, forat du kan tillave dit Brød
derover.

16. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Se, jeg sønderbryder Brødets Stav i Jerusalem, og de skulle æde Brød efter Vegt og med Bekymring og drikke Vand efter Maal og med Forfærdelse,
3 Mos. 26, 26. Ez. 5, 16. 17; 14, 13. Es. 3, 1. Ez. 12, 19.

17. forat de skulle lide Mangel paa Brød og Vand og forfærdes, den Ene med den Anden, og svinde hen i sin Misgjerning.

5. Kapitel.

Profeten skal ved en ny billedlig Handling fremstille den Skjæbne, der skal ramme Jerusalems Indbyggere ved og efter Stadens forestaaende Indtagelse (1—4). Herren har givet Jerusalem en enestaaende Stilling i Verden, men det har ved sin Ulydighed mod hans Bud overgaaet Hedningerne i Ugudelighed; derfor vil han nu for Hedningernes Øine holde en Dom uden Lige over det, idet han lader den største Del af det omkomme ved Pest, Hungersnød, Sverd og vilde Dyr og gjør det til en Spot for Hedningerne (5—17).

Og du, Menneskesøn, tag dig et skarpt Sverd! Som en Ragekniv skal du bruge det og lade det gaa over dit Hoved og over dit Skjæg, og du skal tage dig Vegtskaaler og dele dem*.
* Hovedhaaret og Skjægget.

2. En Tredjedel skal du brænde med Ild midt i Staden, naar Beleiringens Dage ere fuldgangne, og en Tredjedel skal du tage og hugge i den med Sverdet trindt omkring, og en Tredjedel skal du sprede for Vinden, og Sverd vil jeg uddrage efter dem. 12, 14.

3. Og du skal tage nogle faa i Tal af dem, og du skal knytte dem ind i dine Kjortelflige,

4. og af dem skal du igjen tage nogle og kaste dem midt i Ilden og opbrænde dem i Ilden; derfra skal der udgaa Ild til alt Israels Hus.

5. Saa siger den Herre Herre: Dette Jerusalem satte jeg midt iblandt Folkene og Lande trindt omkring det;

6. men det var gjenstridigt mod mine Love, saa det var mere ugudeligt end Folkene, og mod mine Bud, saa det var mere ugudeligt end Landene, der ere trindt omkring det; thi mine Love forkastede de, og i mine Bud vandrede de ikke.
Jer. 44, 16. Ez. 11, 12.

7. Derfor, saa siger den Herre Herre: Efterdi I have raset værre end Folkene, som ere trindt omkring eder, ikke vandret i mine Bud og ikke gjort efter mine Love og ikke engang gjort efter Folkenes Love, der ere trindt omkring eder,

8. derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg kommer over dig, ogsaa jeg, og jeg vil holde Dom midt i dig for Folkenes Øine,

9. og jeg vil gjøre med dig, hvad jeg ikke har gjort, og hvis Lige jeg ikke mere vil gjøre, for alle dine Vederstyggeligheders Skyld. Dan. 12, 1. Matt. 24, 21.

10. Derfor skulle Forældre æde sine Børn midt i dig, og Børn æde sine Forældre, og jeg vil holde Dom i dig og sprede Alt, hvad der bliver tilovers af dig, for alle Vinde. 5 Mos. 28, 53.
Jer. 19, 9. 2 Kong. 6, 29. Begr. 4, 10.

11. Derfor, saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, sandelig, efterdi du har besmittet min Helligdom med alle dine Afskyeligheder og med alle dine Vederstyggeligheder, saa vil ogsaa jeg drage mit Øie bort fra dig uden Skaansel og ikke spare dig.

12. Tredjedelen af dig skal dø af Pest og fortæres af Hunger midt i dig, og Tredjedelen skal falde for Sverd trindt omkring dig, og Tredjedelen vil jeg sprede for alle Vinde og uddrage Sverd efter dem.

13. Og min Vrede skal fuldbyrdes, og jeg vil stille min Harme paa dem og tage Hevn, og de skulle kjende, at jeg Herren, har talt i min Nidkjærhed, naar jeg fuldbyrder min Harme paa dem. 24, 13

14. Og jeg vil gjøre dig* til en Ør[illegible] og til en Spot blandt Folkene, som er[illegible] trindt omkring dig, for hver dens Øine som gaar forbi. * Jerusalem. Jer. 44, [illegible]

15. Du skal blive en Spot og en Haa[illegible] en Advarsel og en Forfærdelse for Folken[illegible] som ere trindt omkring dig, naar je[illegible] holder Dom over dig med Vrede og me[illegible] Harme og med Harmes Tugtelser (je[illegible] Herren, har talt),
14, 8. Jer. 19, 8; 24, 9; 42, 1[illegible]

16. naar jeg sender iblandt de[illegible] Hungerens onde Pile, som ere til Øde[illegible] læggelse, som jeg sender for at ødelægg[illegible] eder, naar jeg hober Hunger over ed[illegible] og sønderbryder Brødets Stav for ede[illegible]
5 Mos. 32, 23 fg. 3 Mos. 26, 26. Es. 3, [illegible]
Jer. 14, 18. Ez. 4, 16; 14, 13. Aab. 6, 6.

17. Jeg vil sende Hunger over ed[illegible] og vilde Dyr, og de skulle gjøre d[illegible] barnløs, og Pest og Blod skulle g[illegible] igjennem dig, og Sverd vil jeg la[illegible] komme over dig; jeg, Herren, har ta[illegible]
3 Mos. 26, 22. Ez. 6, 11; 14, 2[illegible]

6. Kapitel.

Profeten skal forkynde, at al Afgudsdyrkelse skal blive udryddet af Landet, dette selv blive ødelagt, og Afgudsdyrkerne ihjelslagne (1—7). Dog skulle nogle af Landets Indbyggere undkomme og omvende sig i de Lande, hvor de skulle spredes (8—10). Profeten skal ved Tegn og Ord give sin Harme over Folkets Afguderi tilkjende og forkynde dets og Landets Ødelæggelse (11—14).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn
mod Israels Bjerge og profeter mod dem
36, 1.
3. og sig: Israels Bjerge! Hører den
Herre Herres Ord! Saa siger den Herre
Herre til Bjergene og til Høiene, til
Bækkeleierne og til Dalene: Se, jeg lader
Sverd komme over eder og gjør eders
Offerhøie til Intet.
4. Og eders Altere skulle ødelægges,
og eders Solstøtter sønderbrydes, og jeg
vil lade eders Gjennemborede falde for
eders væmmelige Afguders Aasyn.
3 Mos. 26, 30.
5. Og jeg vil lægge Israels Børns
døde Kroppe for deres væmmelige Afguders Aasyn og sprede eders Ben trindt
omkring eders Altere.
6. Hvorsomhelst I bo, skulle Stæderne
ødelægges og Offerhøiene vorde øde, forat
eders Altere maa vorde ødelagte og øde,
og eders væmmelige Afguder sønderbrudte og tilintetgjorte, og eders Solstøtter omhuggede, og eders Gjerninger
udslettede;
7. og Gjennemborede skulle falde midt
iblandt eder, og I skulle kjende, at jeg
er Herren.
8. Dog vil jeg lade en Levning blive
tilovers, idet Nogle af eder undkomme
fra Sverdet blandt Folkene, naar I blive
spredte i Landene.
9. Og eders Undkomne skulle komme
mig i Hu blandt Folkene, hvorhen de ere
førte i Fangenskab, naar jeg har sønderbrudt deres bolende Hjerte, som var veget
fra mig, og deres Øine, som bolede efter
deres væmmelige Afguder; og de skulle
væmmes over sig selv for de onde
Gjerningers Skyld, som de have gjort,
for alle sine Vederstyggeligheder,
3 Mos. 26, 39 fg.
10. og de skulle kjende, at jeg er
Herren. Ikke forgjæves har jeg talt om
at føre denne Ulykke over dem.
11. Saa siger den Herre Herre: Slaa
dine Hænder sammen og stamp med din
Fod og raab Ak og Ve over alle de onde
Vederstyggeligheder i Israels Hus, som
skal falde for Sverdet, for Hungeren og
for Pesten. 5, 17; 14, 21.
12. Den, som er langt borte, skal dø
af Pesten, og den, som er nær, skal falde
for Sverdet, og den, som er tilovers og
bevaret, skal dø af Hungeren, og jeg vil
udtømme min Harme paa dem.
Jer. 24, 10. Ez. 7, 15; 33, 27.
13. Og I skulle kjende, at jeg er
Herren, naar deres Ihjelslagne ligge midt
iblandt deres væmmelige Afguder, trindt
omkring deres Altere, paa hver høi Bakke,
paa alle Bjergenes Toppe og under hvert
grønt Træ og under hver løvrig Terebinte,
paa de Steder, hvor de ofrede alle sine
væmmelige Afguder en velbehagelig Lugt.
V. 4. 5. 1 Kong. 14, 23. 2 Kong. 16, 4.
Jer. 2, 20; 3, 6. Hos. 4, 13.
14. Og jeg vil udrække min Haand
over dem og gjøre Landet til en Ørk og
et Øde fremfor Diblatas Ørken, hvorsomhelst de bo, og de skulle kjende, at
jeg er Herren.

7. Kapitel.

Profeten forkynder, at Enden er nær for hele det jødiske Land, idet Herren uden Skaansel skal straffe Folket for dets vederstyggelige Gjerninger (1—9). De hovmodige Kaldæere skulle snart som Tugtens Ris gjøre det af med det ugudelige Folk. Sverd, Hunger og Pest skulle rase iblandt det, uden at dets Sølv og Guld, som det har misbrugt til Afgudsdyrkelse, og som nu selv skal blive et Rov for Fienderne, skal kunne redde det. Folket skal føres i Fangenskab, og Riget gaa under (10—27).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Og du, Menneskesøn! Saa siger
den Herre Herre til Israels Land:
Ende! — Enden kommer over Landets
fire Hjørner. 1 Mos. 6, 13.
3. Nu kommer Enden over dig, og jeg
vil sende min Vrede mod dig og dømme
dig efter dine Veie, og jeg vil lægge alle
dine Vederstyggeligheder paa dig.
4. Og mit Øie skal ikke skaane dig,
og jeg vil ikke spare dig; men dine Veie
vil jeg lægge paa dig, og dine Vederstyggeligheder skulle være i din Midte,
og I skulle kjende, at jeg er Herren.
5. Saa siger den Herre Herre: Ulykke,
en eneste Ulykke, se, den kommer.
6. Der kommer en Ende, Enden kommer,
den vaagner op imod dig; se, det kommer.
7. Raden kommer til dig, du Landets
Indbygger! Tiden kommer, Dagen er

nær, Tummel er der og ikke Frydeskrig paa Bjergene.

8. Nu, om en liden Stund, vil jeg udøse min Harme over dig og udtømme min Vrede paa dig og dømme dig efter dine Veie, og jeg vil lægge alle dine Vederstyggeligheder paa dig.

9. Og mit Øie skal ikke skaane, og jeg vil ikke spare; efter dine Veie vil jeg lægge paa dig, og dine Vederstyggeligheder skulle være i din Midte, og I skulle kjende, at jeg, Herren, slaar. 5, 11.

10. Se Dagen! Se, det kommer! Raden begynder, Riset blomstrer, Hovmodet* grønnes;

*d. e. de hovmodige Kaldæere; Jer. 50, 31 fg.

11. Voldsomheden* reiser sig til et Ris over Ugudelighed. Intet af dem, Intet af deres larmende Hob, Intet af deres buldrende Mængde, intet Herligt bliver tilbage iblandt dem.

*d. e. de voldsomme Kaldæere; Hab. 1, 6 fg.

12. Tiden kommer, Dagen er nær. Kjøberen glæde sig ikke, og Sælgeren græmme sig ikke! Thi der er brændende Vrede mod hele deres Hob.

13. Thi Sælgeren skal ikke komme igjen til det, han har solgt, om han end er ilive; thi Synet mod hele deres Hob skal ikke gaa tilbage, og for sin Misgjernings Skyld skal Ingen styrke sit Liv. 3 Mos. 25, 10. 13 fg.

14. Man støder i Trompet og gjør Alt færdigt, men Ingen drager ud til Krigen; thi min Harme er imod hele deres Hob.

15. Sverdet udenfor og Pesten og Hungeren indenfor; den, som er paa Marken, skal dø ved Sverdet, og den, som er i Staden, ham skal Hunger og Pest fortære.

16. Og om Nogle af dem undkomme, skulle de alle være paa Bjergene som Dalenes kurrende Duer, hver for sin Misgjernings Skyld. Es. 38, 14; 59, 11. Nah. 2, 8.

17. Alle Hænder skulle synke, og alle Knæ skulle flyde hen i Vand.

18. Og de skulle binde Sæk om sig, og Rædsel skal lægge sig over dem, og paa alle Ansigter skal der være Blusel, og paa alle deres Hoveder Skaldethed. Es. 15, 2 fg. Jer. 48, 37.

19. Sit Sølv skulle de kaste paa Gaderne, og deres Guld skal blive dem væmmeligt; deres Sølv og deres Guld skal ikke formaa at redde dem paa Herrens Vredes Dag; de skulle ikke mætte sin Sjæl og ikke fylde sine Indvolde dermed. Thi et Anstød til Misgjerning har det været dem, Ordsp. 10, 2; 11, 4. Zef. 1, 18.

20. og som sine prydende Smykker have de brugt det til Hoffærdighed, og sine Vederstyggeligheders Billeder, sine Afskyeligheder have de gjort deraf; derfor gjør jeg det til en væmmelig Ting for dem.

21. Og jeg vil give det i de Fremmedes Haand som Rov og til Jordens Ugudelige som Bytte, og de skulle vanhellige det;

22. og jeg vil vende mit Aasyn bort fra dem*, og de** skulle vanhellige min Skat***; Røvere skulle komme ind over den og vanhellige den.

*Jøderne. **Fienderne. ***Tempelskatten.

23. Gjør Lænken færdig*! Thi Landet er fuldt af Bloddomme, og Staden er fuld af Vold.

*til Tegn paa Folkets nær forestaaende Fangenskab.

24. Og jeg vil lade de værste af Hedningerne komme, og de skulle tage deres Huse i Eie, og jeg vil gjøre Ende paa de Frækkes Stolthed, og de, som hellige dem, skulle vanhelliges.

25. Rædsel kommer, og de skulle søge Fred, men der er ingen.

26. Ulykke paa Ulykke skal komme, og Rygte paa Rygte skal opstaa, og de skulle søge efter Syn hos Profeten, og Lov skal være borte fra Presten, og Raad fra de Gamle; Job 1, 14 fg. Mal. 2, 7.

27. Kongen skal sørge, og Fyrsten klæde sig i Forfærdelse, og Hænderne paa Landets Folk skulle skjælve. Efter deres Vei vil jeg gjøre med dem, og med deres Domme vil jeg dømme dem, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

8. Kapitel.

Ezekiel bliver, medens han sidder i sit Hus med de jødiske Ældste foran sig, i et Syn henflyttet til Templet i Jerusalem, hvor Herrens Herlighed atter aabenbarer sig for ham (1–4). Herren viser ham den Afgudsdyrkelse af forskjelligt Slags, som Israel har drevet (5–16), og erklærer, at han uden Skaansel vil straffe Folket for den (17. 18).

Og det skede i det sjette Aar, i den sjette Maaned, paa den femte Dag i Maaneden, da jeg sad i mit Hus og Judas Ældste for mit Aasyn, da faldt den Herre Herres Haand paa mig der. 3, 22.

2. Og jeg saa, og se, der var en Skik-

telse som Ild at se til, fra det, der var
at se af hans Lænder, og nedover som
Ild, og fra hans Lænder og opover som
en Glans at se til, som Skinnet af det
blanke Metal. 1, 4. 27.
3. Og han udrakte Noget, der lignede
en Haand, og tog mig ved Haaret paa
mit Hoved, og et Veir løftede mig op imellem
Jorden og Himmelen og førte mig til
Jerusalem i Syner fra Gud, til Indgangen
af den indre Forgaards Port, som vender
mod Nord, hvor Nidkjærhedens Billede,
som vakte Nidkjærhed, havde sit Sæde.
3, 14; 11, 1. 24. 2 Kong. 21, 7. 5 Mos. 32, 16. 21.
4. Og se, der var Israels Guds Her-
lighed, ligesom det Syn, jeg havde seet
i Dalen. 3, 23.
5. Og han sagde til mig: Menneske-
søn, opløft dine Øine mod Nord! Og
jeg løftede mine Øine op mod Nord, og
se, nordenfor Alterporten var dette Nid-
kjærhedens Billede ved Indgangen.
6. Og han sagde til mig: Menneske-
søn! Ser du, hvad disse gjøre? Store
Vederstyggeligheder er det, Israels Hus
her gjør, saa jeg maa vige langt bort
fra min Helligdom; dog, du skal endnu
fremdeles se store Vederstyggeligheder.
7. Og han førte mig til Indgangen
af Forgaarden, og jeg saa, og se, der
var et Hul i Væggen.
8. Og han sagde til mig: Menneskesøn,
bryd dog igjennem Væggen! Og jeg
brød igjennem Væggen, og se, der var
en Dør.
9. Og han sagde til mig: Gaa ind og
se de gruelige Vederstyggeligheder, som
de gjøre der!
10. Og jeg gik ind og saa, og se, der
var allehaande Billeder af Kryb og af
firføddede Dyr, Vederstyggeligheder, og
alle Israels Huses væmmelige Afguder,
indgravede paa Væggene trindt omkring.
Rom. 1, 23.
11. Og sytti Mænd af Israels Huses
Ældste med Ja'asanja, Safans Søn,
staaende midt iblandt dem, stode foran
dem, hver med sit Røgelsekar i sin
Haand, og Duften af Røgelseskyen steg op.
12. Og han sagde til mig: Har du
seet, Menneskesøn, hvad Israels Huses
Ældste gjøre i Mørket, hver i sine Billed-
kamre? Thi de sige: Herren ser os ikke,
Herren har forladt Landet.
9, 9. Ps. 94, 7. Es 29, 15.
13. Og han sagde til mig: Endnu
fremdeles skal du se store Vederstyggelig-
heder, som de gjøre.
14. Og han førte mig hen til Ind-
gangen af Herrens Huses Port, som er
mod Nord, og se, der sade Kvinderne og
græd over Tammus*.
*en fønicisk Afgud, rimeligvis d. s. s. Grækernes Adonis.
15. Og han sagde til mig: Har du
seet det, Menneskesøn? Endnu fremdeles
skal du se Vederstyggeligheder, større end
disse.
16. Og han førte mig ind i Herrens
Huses indre Forgaard, og se, ved Ind-
gangen til Herrens Tempel, mellem For-
hallen og Alteret, var der omtrent fem og
tyve Mænd med Ryggen mod Herrens
Tempel og med Ansigtet mod Øst, og de
bøiede sig mod Øst for Solen.
17. Og han sagde til mig: Har du seet
det, Menneskesøn? Var det for lidet for
Judas Hus at gjøre de Vederstyggeligheder,
de her have gjort, siden de have opfyldt
Landet med Vold og atter vakt min Harme?
Og se, de holde Kvisten op til sin Næse*.
*en afgudisk Skik.
18. Saa vil da ogsaa jeg handle i
Harme, mit Øie skal ikke spare, og jeg vil
ikke skaane; og de skulle raabe for mine Øren
med høi Røst, men jeg vil ikke høre dem.
Es. 1, 15; 59, 2. Ordsp. 1, 28.

9. Kapitel.

Ezekiel ser seks Mænd, som paa Herrens Befaling drage ind i Jerusalem for at slaa Stadens Indbyggere ihjel, og desuden en syvende, iført Linklæder, som skal mærke deres Pander, der have sørget over Folkets Ugudelighed, forat de skulle blive sparede ved Blodbadet (1—7). Medens hine udføre Herrens Befaling, beder Profeten, forfærdet over, hvad han ser, Herren for Folket, men faar af ham det Svar, at dets Misgjerning er for stor til, at han kan skaane det (8—10). Manden i Linklæder melder Herren, at hans Befaling er udført (11).

Og han raabte for mine Øren med høi
Røst og sagde: Kommer hid med
Hjemsøgelserne over Staden, hver med
sit Ødelæggelsesredskab i sin Haand!
2. Og se, der kom seks Mænd paa
Veien gjennem den øvre Port, som vender
mod Nord, hver med sit knusende Red-
skab i sin Haand, og der var en Mand
midt iblandt dem, iført Linklæder og
med et Skrivetøi ved sine Lænder; og
de kom ind og stillede sig ved Siden af
Kobberalteret.
3. Og Israels Guds Herlighed hævede

sig op fra Keruberne, over hvilke den var,
hen til Husets Dørtærskel, og han raabte
til den Mand, som var iført Linklæderne,
og som havde Skrivetøiet ved sine Lænder.
10, 4.
4. Og Herren sagde til ham: Gaa midt
igjennem Staden, midt igjennem Jeru=
salem, og gjør et Tegn paa de Mænds
Pander, som sukke og jamre over alle de
Vederstyggeligheder, der ske i dens Midte.
2 Mos. 12, 23. Aab. 7, 3.
5. Og til de Andre sagde han for
mine Øren: Gaar igjennem Staden efter
ham og slaar ned! Lader ikke eders Øine
spare og skaaner ikke!
6. Gamle, Ynglinger og Jomfruer og
spæde Børn og Kvinder skulle I slaa
ihjel, saa de tilintetgjøres; men Ingen
af dem, paa hvem Tegnet er, maa I
røre ved, og fra min Helligdom skulle I
begynde. Og de begyndte med de gamle
Mænd, som vare foran Huset. Aab. 9, 4.
7. Og han sagde til dem: Gjører
Huset urent og fylder Forgaardene med
Ihjelslagne! Drager ud! Og de droge
ud og sloge ned i Staden.
8. Og det skede, da de sloge ned, og
jeg blev tilbage, da faldt jeg paa mit
Ansigt og raabte og sagde: Ak, Herre
Herre! Vil du ødelægge Alt, hvad der
er tilovers af Israel, idet du udøser din
Harme over Jerusalem?
9. Og han sagde til mig: Israels og
Judas Huses Misgjerning er saare,
saare stor, og Landet er blevet fuldt af
Blodskyld, og Staden er fuld af Rettens
Fordreielse; thi de sige: Herren har for=
ladt Landet, og Herren ser ikke. 8, 12.
10. Saa vil da heller ikke jeg lade
mit Øie spare, og jeg vil ikke skaane;
deres Vei vil jeg lægge paa deres Hoved.
11, 21; 16, 43.
11. Og se, den Mand, som var iført
Linklæderne, og som havde Skrivetøiet
ved sine Lænder, bragte Svar tilbage og
sagde: Jeg har gjort, som du bød mig.

10. Kapitel.

Ezekiel hører Herren fra sin Trone over Hvælvingen befale Manden i Linklæderne at hente Gløder fra Keruberne og strø dem ud over Jerusalem for derved at opbrænde Staden, og han ser Manden efterkomme Befalingen (1—8). Profeten skildrer atter Keruberne og Hjulene overensstemmende med det Syn, han i Begyndelsen har havt ved Floden Kebar, og ser Herrens Herlighed forlade Templet og stille sig ved dets østre Port (9—22).

Og jeg saa, og se, paa den Hvælving,
som var over Kerubernes Hoved, var
der som en Safirsten, af Skikkelse at se
til som en Trone; han* saaes over dem.
1, 26. *Herren; V. 18. 19.
2. Og han sagde til den Mand, som
var iført Linklæderne: Gaa ind imellem
Hjulene, hen under Keruberne, og fyld
dine Næver med Gløder af dem, som ere
mellem Keruberne, og strø dem ud over
Staden! Og han gik derind for mine
Øine.
3. Og Keruberne stode ved Husets høire
Side, da Manden gik ind, og Skyen
fyldte den indre Forgaard.
4. Og Herrens Herlighed hævede sig
op fra Keruberne hen til Husets Dør=
tærskel, og Huset fyldtes af Skyen, og
Forgaarden blev fuld af Herrens Herlig=
heds Glans. 9, 3.
5. Og Lyden af Kerubernes Vinger
hørtes indtil den ydre Forgaard som den
almægtige Guds Røst, naar han taler.
6. Og det skede, da han bød Manden,
som var iført Linklæderne, sigende: Tag
Ild af den, som er mellem Hjulene,
mellem Keruberne! — da gik han ind
og stillede sig ved Siden af Hjulet.
7. Og den ene Kerub udrakte sin
Haand fra Keruberne hen til Ilden,
som var mellem Keruberne, og tog af
den og lagde i hans Næver, som var
iført Linklæderne; og han tog den og
gik ud.
8. Og der saaes paa Keruberne Noget
som lignede en Menneskehaand, under
deres Vinger.
9. Og jeg saa, og se, der var fir
Hjul ved Siden af Keruberne, eet Hju
ved hver Kerub, og Hjulenes Udseend
var som Krysolit at se til. 1, 16 fg
10. Og hvad deres Udseende angaar
saa havde alle fire een Skikkelse, som om
det ene Hjul var midt i det andet Hjul
11. Naar de gik, gik de mod sine fir
Sider; de vendte sig ikke, naar de gik
men til det Sted, hvorhen Hovedet vendte
gik de efter det; de vendte sig ikke, naa
de gik.
12. Og hele deres Legeme og deres
Rygge og deres Hænder og deres Vinge
og Hjulene vare fulde af Øine trind
omkring, alle deres fire Hjul. 1, 18
13. Hjulene bleve for mine Øre
kaldte Hvirvel.
14. Og fire Aasyn havde enhver; de

førstes Aasyn var Kerubens* Aasyn, og
den andens Aasyn et Menneskes Aasyn,
og den tredjes en Løves Aasyn, og den
fjerdes en Ørns Aasyn.
1, 6. 10. *d. e. Oksens.
15. Og Keruberne hævede sig; det
var de levende Væsener, jeg havde seet
ved Floden Kebar. 1, 3 fg. 43, 3.
16. Og naar Keruberne gik, gik Hju=
lene ved Siden af dem, og naar Keru=
berne løftede sine Vinger for at hæve
sig op fra Jorden, vendte Hjulene sig
ikke bort fra dem. 1, 19 fg.
17. Naar hine stode, stode de, og
naar hine hævede sig, hævede de sig
med dem; thi de levende Væseners Aand
var i dem.
18. Og Herrens Herlighed gik ud fra
Husets Dørtærskel og stod over Keru=
berne. V. 4.
19. Og Keruberne løftede sine Vinger
og hævede sig fra Jorden for mine
Øine, idet de gik ud, og Hjulene ved
Siden af dem; og de bleve staaende ved
Indgangen til Herrens Huses østre Port,
og Israels Guds Herlighed var oven=
over dem.
20. Det var de levende Væsener, jeg
havde seet under Israels Gud ved Flo=
den Kebar, og jeg skjønte, at det var
Keruber. 1, 3 fg.
21. Fire Aasyn havde ethvert, og fire
Vinger havde ethvert, og Noget, som
lignede Menneskehænder, var der under
deres Vinger.
22. Og hvad deres Aasyns Skikkelse
angaar, saa var det de Aasyn, jeg havde
seet ved Floden Kebar, det var deres
Udseende og dem selv; ethvert af dem
gik lige frem. 1, 9.

11. Kapitel.

Ezekiel føres af et Veir til Templets østre Port
og ser der 25 Mænd, som trods sin Ugudelighed
mene at skulle leve i Ro og Sikkerhed i Staden.
Herren byder Profeten at forkynde dem, at de
istedetderfor skulle af Fremmede (Kaldæerne) blive
førte ud af Staden og ihjelslagne ved Landets
Grænser (1—12). Da en af dem, Pelatja, dør,
medens Profeten forkynder dette, beder denne for=
færdet Herren at skaane, hvad der er tilovers af
Israel, og faar da den Forjættelse af ham, at han
vil tage sig af de Bortførte, som de Tilbageblevne
erklære for ikke mere at høre til Guds Folk, føre
dem tilbage til deres Land og gjøre dem til et
aandelig fornyet Folk, hvorimod han skal gjen=
gjælde dem, der hengive sig til Afgudsdyrkelsen,
efter deres Gjerninger (13—21). Herrens Herlighed
forlader Staden og begiver sig til Oljebjerget
(22. 23). Ezekiel føres tilbage til Kaldæa, hvor
han forkynder de Bortførte, hvad Herren har ladet
ham se (24. 25).

Og et Veir løftede mig op og førte
mig til Herrens Huses østre Port,
som vender mod Øst, og se, ved Ind=
gangen til Porten var der fem og tyve
Mænd, og jeg saa midt iblandt dem
Ja'asanja, Assurs Søn, og Pelatja,
Benajas Søn, Folkets Øverster. 3, 14; 8, 3.
2. Og han* sagde til mig: Menneske=
søn! Disse ere de Mænd, som udtænke
Uret og give onde Raad i denne Stad,
*Herren.
3. som sige: Man kommer ikke snart
til at bygge Huse*; den** er Gryden,
og vi ere Kjødet. *Jer. 29, 5. **Staden.
4. Derfor profeter imod dem, profeter,
du Menneskesøn!
5. Og Herrens Aand faldt paa mig,
og han sagde til mig: Sig: Saa siger
Herren: Saaledes have I sagt, Israels
Hus, og de Tanker, der opstige i eders
Aand, dem kjender jeg.
6. I have gjort eders Ihjelslagne
mange i denne Stad, og I have fyldt
dens Gader med Ihjelslagne. 7, 23; 9, 9.
7. Derfor, saa siger den Herre Herre:
Eders Ihjelslagne, som I have lagt i
dens Midte, de ere Kjødet, og den er
Gryden; men eder skal man føre ud af
dens Midte.
8. For Sverdet frygte I, og Sverdet
vil jeg lade komme over eder, siger den
Herre Herre. 3 Mos. 26, 14. 25.
9. Og jeg vil føre eder ud af dens
Midte og give eder i Fremmedes Haand,
og jeg vil holde Dom over eder.
10. For Sverdet skulle I falde; ved
Israels Grænse vil jeg dømme eder, og
I skulle kjende, at jeg er Herren.
2 Kong. 25, 6. 7. 18 fg.
Jer. 39, 5. 6; 52, 9. 10. 24 fg.
11. Den skal ikke blive til Gryde for
eder, og I skulle ikke blive til Kjød i
dens Midte; ved Israels Grænse vil
jeg dømme eder.
12. Og I skulle kjende, at jeg er
Herren, jeg, i hvis Bud I ikke have
vandret, og efter hvis Love I ikke have
gjort; men efter de Hedningefolks Love,
som ere trindt omkring eder, have I
gjort.
13. Og det skede, da jeg profeterede,
døde Pelatja, Benajas Søn, og jeg faldt
paa mit Ansigt og raabte med høi Røst

og sagde: Ak, Herre Herre! Vil du aldeles gjøre Ende paa det, som er tilovers af Israel? 9, 8.

14. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

15. Menneskesøn! Dine Brødre, dine Brødre, dine Nærpaarørende, og hele Israels Hus, det hele*, er det, til hvem Jerusalems Indbyggere sige: Holder eder langt borte fra Herren! Os er Landet givet til Eiendom.

*Talen er om dem, som med Jekonja vare bortførte til Babel; 2 Kong. 24, 12 fg.

16. Derfor sig: Saa siger den Herre Herre: Da jeg lod dem fare langt bort iblandt Hedningefolkene, da jeg spredte dem i Landene, blev jeg dem en liden Tid en Helligdom* i de Lande, hvorhen de vare komne. Jer. 24, 5. *Es. 8, 14.

17. Derfor sig: Saa siger den Herre Herre: Jeg vil samle eder fra Folkene og sanke eder fra Landene, i hvilke I ere adspredte, og jeg vil give eder Israels Land. Jer. 23, 3.

18. Og de skulle komme derhen, og de skulle skaffe alle dets Afskyeligheder og alle dets Vederstyggeligheder bort fra det.

19. Og jeg vil give dem eet Hjerte, og en ny Aand vil jeg give inden i dem, og jeg vil borttage Stenhjertet af deres Kjød og give dem et Kjødhjerte, 18, 31; 36, 26. 5 Mos. 30, 6. Jer. 24, 7.

20. forat de skulle vandre i mine Bud og holde mine Love og gjøre efter dem; og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud. 34, 30; 36, 28. Jer. 31, 33. Sak. 8, 8. Hebr. 8, 10.

21. Men de, hvis Hjerte vandrer efter deres Afskyeligheders og Vederstyggeligheders* Hjerte, deres Vei vil jeg lægge paa deres Hoved, siger den Herre Herre.

*deres Afguders. 9, 10; 16, 43.

22. Da løftede Keruberne sine Vinger, og Hjulene vare ved Siden af dem, og Israels Guds Herlighed var ovenover dem. 9, 3; 10, 1.

23. Og Herrens Herlighed steg op fra Stadens Midte, og den stod paa det Bjerg, som er østenfor Staden.

24. Og et Veir løftede mig op og førte mig i Synet, i Guds Aand, til Kaldæa, til de Bortførte; og Synet, som jeg havde seet, steg op fra mig. 3, 14. 15; 8, 3.

25. Og jeg talte til de Bortførte alle Herrens Ord, som han havde ladet mig se.

12. Kapitel.

Ved to billedlige Handlinger, som tillige forklares i Ord, skal Profeten forkynde det gjenstridige Folk, i hvis Midte han lever, Kongens (Zedekias's) og Jerusalems Indbyggeres Bortførelse i Fangenskab, hvorved de paa nogle Faa nær skulle omkomme (1—16), og Folkets Sorg og Forfærdelse over Landets Ødelæggelse (17—20). Han skal ligeledes foreholde Spotterne, at Herrens Ord ikke skal blive til Intet, men blive opfyldt, medens der skal gjøres Ende paa al falsk Profeti iblandt Israel (21—25), og at dette ikke først skal ske i en fjern Fremtid, men snart (26—28).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

2. Menneskesøn! Midt i det gjenstridige Hus bor du, iblandt dem, der have Øine at se med, men ikke se, Øren at høre med, men ikke høre; thi et gjenstridigt Hus ere de. Es. 6, 9. 10. Jer. 5, 21.

3. Og du, Menneskesøn, skaf dig Flyttegods, og vandre ud om Dagen for deres Øine, og du skal vandre fra dit Sted til et andet Sted for deres Øine. Kanske de da ville komme til at se; thi et gjenstridigt Hus ere de. Jer. 46, 19; 26, 3; 36, 3. 7.

4. Og du skal bringe dit Tøi ud om Dagen for deres Øine som Flyttegods, og selv skal du drage ud om Aftener for deres Øine, ligesom de, der drage ud i Landflygtighed.

5. Bryd dig for deres Øine gjennem Væggen og bring det ud igjennem den

6. For deres Øine skal du tage de paa Skulderen; i Mørket skal du bring det ud; dit Aasyn skal du tildække, saa du ikke ser Landet; thi til et Varselstegn har jeg sat dig for Israels Hus. V. 11; 24, 24. 27

7. Og jeg gjorde saaledes, som mig var befalet; mit Tøi bragte jeg ud om Dagen som Flyttegods, og om Aftener brød jeg mig igjennem Væggen me Haanden; i Mørket bragte jeg det ud paa Skulderen tog jeg det for deres Øine

8. Og Herrens Ord kom til mig om Morgenen saaledes:

9. Menneskesøn! Har ikke Israels Hus, det gjenstridige Hus, sagt til dig Hvad gjør du?

10. Sig til dem: Saa siger den Herr Herre: Denne Byrden gjælder Fyrsten i Jerusalem og alt Israels Hus, som er i deres** Midte.

*Zedekias. **Jerusalems Indbyggeres

11. Sig: Jeg er et Varselstegn fo eder; ligesom jeg har gjort, saa skal de

gjøres ved dem; i Landflygtighed, i
Fangenskab skulle de vandre.
12. Og Fyrsten, som er i deres Midte,
skal tage sit Tøi paa Skulderen i Mørket
og drage ud; gjennem Muren skulle de
bryde for at bringe ham ud igjennem
den; sit Aasyn skal han tildække, forat han
ikke skal se Landet med sine Øine. Jer. 39, 4.
13. Og jeg vil udspænde mit Garn
over ham, og han skal fanges i mit Net,
og jeg vil føre ham til Babel til Kal-
dæernes Land; men det skal han ikke se*,
og der skal han dø. 17, 20. *2 Kong. 25, 7.
14. Og Alt, hvad der er omkring ham,
hans Hjælp, og alle hans Skarer vil jeg
sprede for alle Vinde, og Sverd vil jeg
uddrage efter dem. 5, 2.
15. Og de skulle kjende, at jeg er
Herren, naar jeg spreder dem iblandt
Folkene og strør dem ud i Landene.
16. Dog vil jeg lade nogle faa Mænd
af dem blive tilovers fra Sverdet, fra
Hungeren og fra Pesten, forat de skulle
fortælle alle deres Vederstyggeligheder
iblandt Folkene, hvor de komme hen, og
de skulle kjende, at jeg er Herren.
17. Og Herrens Ord kom til mig
saaledes:
18. Menneskesøn! Dit Brød skal du
æde med Skjælven, og dit Vand skal du
drikke med Bæven og med Kummer.
19. Og du skal sige til Landets Folk:
Saa siger den Herre Herre om Jerusa-
lems Indbyggere, om Israels Land:
Sit Brød skulle de æde med Kummer,
og sit Vand skulle de drikke med Forfær-
delse, fordi dets* Land skal vorde øde
og miste sin Fylde for alle dets Ind-
byggeres Voldsgjerningers Skyld.
4, 16. 17. *Jerusalems.
20. Og de beboede Stæder skulle læg-
ges øde, og Landet vorde en Ørk, og I
skulle kjende, at jeg er Herren.
21. Og Herrens Ord kom til mig
saaledes:
22. Menneskesøn! Hvad er dette for et
Mundheld, I have i Israels Land, idet
I sige: Tiden bliver lang, og hvert Syn
bliver til Intet?
Es. 5, 19. Jer. 17, 15. 2 Pet. 3, 4.
23. Derfor sig til dem: Saa siger den
Herre Herre: Jeg vil gjøre Ende paa
dette Mundheld, og de skulle ikke mere
føre det i Munden i Israel; men sig
til dem: Nær er Tiden og hvert Syns
Ord! 7, 7.
24. Thi der skal ikke mere være noget
forfængeligt Syn eller nogen smigrende
Spaadom i Israels Hus;
25. thi jeg, Herren, jeg taler det Ord,
jeg taler, og det skal ske, det skal ikke
længer forhales; thi i eders Dage, du
gjenstridige Hus, taler jeg et Ord og
gjør det, siger den Herre Herre.
26. Og Herrens Ord kom til mig
saaledes:
27. Menneskesøn! Se, Israels Hus
siger: Det Syn, han skuer, opfyldes først
efter mange Dage, og om fjerne Tider
profeterer han.
28. Derfor sig til dem: Saa siger den
Herre Herre: Intet af alle mine Ord
skal længer forhales; det Ord, jeg taler,
det skal ske, siger den Herre Herre. Hab. 2, 3.

13. Kapitel.

Ezekiel raaber Ve over de falske Profeter, som ikke have gjort Noget for Folkets Redning, men kun styrket det i dets Ugudelighed ved at love det Fred og Lykke; Herren skal ved den kommende Dom vise deres Spaadommes Løgnagtighed og udrydde dem selv af sit Folk (1–16). Ligesaa raaber Profeten Ve over de falske Profetinder, som for Brodets Skyld fordærve Sjælene ved sine løgnagtige Spaadomme; Herren skal gjøre Ende paa deres fordærvelige Virksomhed (17–23).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Profeter mod Is-
raels Profeter, som profetere, og sig til
dem, som profetere af eget Hjerte: Hører
Herrens Ord! 34, 2. Jer. 23, 1 fg.
3. Saa siger den Herre Herre: Ve over
de daarlige Profeter, som gaa efter sin
egen Aand og efter det, de ikke have seet!
Jer. 23, 31.
4. Som Ræve blandt Ruiner ere dine
Profeter, Israel!
5. I ere ikke stegne op i Murbruddene
og have ikke muret nogen Mur op om
Israels Hus for at holde Stand i Kam-
pen paa Herrens Dag. 22, 30.
6. De have skuet Forfængelighed og
løgnagtig Spaadom, de, som sige: Saa
siger Herren, og Herren har dog ikke
sendt dem, og som haabe paa Stadfæstelse
af sine Ord. 22, 28. Jer. 23, 16. 26. 31.
7. Er det ikke et forfængeligt Syn,
I have skuet, og en løgnagtig Spaadom,
I have udtalt? I sige: Saa siger Herren,
og jeg har dog ikke talt.
8. Derfor, saa siger den Herre Herre:
Efterdi I tale Forfængelighed og skue

Løgn, derfor, se, saa vil jeg til eder, siger den Herre Herre.

9. Og min Haand skal være imod de Profeter, som skue Forfængelighed og spaa Løgn; i mit Folks Raad skulle de ikke være, og i Israels Huses Bog skulle de ikke indskrives, og til Israels Land skulle de ikke komme, og I skulle kjende, at jeg er den Herre Herre,

10. fordi, ja, fordi de have ført mit Folk vild, sigende: Fred! — og der er dog ingen Fred. Naar det* bygger en Væg, se, da stryge de den over med løs Kalk. *Folket. Jer. 6, 14; 8, 11. Mika 3, 5. 1 Tess. 5, 3. Ez. 22, 28.

11. Sig til de Kalkstrygere, at den vil falde; der kommer et skyllende Plaskregn, og I, Hagelstene, skulle falde, og en Stormvind bryde ind. Matt. 7, 27.

12. Og se, naar Væggen er falden, vil der da ikke blive sagt til eder: Hvor er Kalken, hvormed I strøge den over?

13. Derfor, saa siger den Herre Herre: Ja, jeg vil i min Harme lade en Stormvind bryde ind, og i min Vrede skal der komme et skyllende Plaskregn, og i min Harme Hagelstene til fuldkommen Ødelæggelse.

14. Og jeg vil nedrive Væggen, som I have overstrøget med løs Kalk, og styrte den til Jorden, og dens Grundvold skal blottes, og naar det* falder, skulle I omkomme midt i det, og I skulle kjende, at jeg er Herren. *d. e. Jerusalem.

15. Og jeg vil fuldbyrde min Harme paa Væggen og paa dem, som strøge den over med løs Kalk, og jeg vil sige til eder: Væggen er ikke mere, ei heller de, som strøge den over,

16. Israels Profeter, som profeterede om Jerusalem og skuede Fredssyn for det, og der er dog ingen Fred, siger den Herre Herre.

17. Og du, Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod dit Folks Døtre, som profetere af eget Hjerte, og profeter imod dem

18. og sig: Saa siger den Herre Herre: Ve dem, som sy Dækker over alle Led paa mine Hænder og gjøre Hætter til Hoveder paa Folk af enhver Høide, for at fange Sjæle! Mit Folks Sjæle fange I, og eders Sjæle holde I ilive.

19. Og I vanhellige mig for mit Folk for nogle Haandfuld Byg og for nogle Stykker Brød, for at dræbe Sjæle, som ikke skulle dø, og for at holde Sjæle ilive, som ikke skulle leve, idet I lyve for mit Folk, som hører paa Løgn. Mika 3, 5; 2, 11.

20. Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg vil til eders Dækker, i hvilke I fange Sjælene som Fugle, og jeg vil rive dem bort fra eders Arme, og de Sjæle, som I fange, de Sjæle vil jeg løslade som Fugle.

21. Og jeg vil sønderrive eders Hætter og udfri mit Folk af eders Haand, og de skulle ikke mere blive til Fangst i eders Haand, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

22. Efterdi I ved Løgn gjøre den Retfærdiges Hjerte forsagt, udenat jeg har bedrøvet ham, og styrke den Ugudeliges Hænder, forat han ikke skal vende om fra sin onde Vei, saa jeg kunde lade ham leve, Jer. 23, 14.

23. derfor skulle I ikke mere skue Forfængelighed og ikke spaa falsk Spaadom, og jeg vil udfri mit Folk af eders Haand, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

14. Kapitel.

Ezekiel forkynder de Hyklere, som kom til ham for at adspørge Herren, medens deres Hjerte hang ved deres Afguder, at Herren ikke vil svare dem i Ord, men i Gjerning, ved at ødelægge dem, hvorfor han formaner dem til at omvende sig (1—8). Skulde en Profet lade sig forlede til at svare dem, da skal han lide samme Straf (9—11). Naar Herren sender Straffedomme over et syndigt Land, skulle end ikke de Frommeste kunne redde andre end sig selv; saaledes skulle ved hans Straffedomme over Jerusalem Allesammen omkomme paa nogle Faa nær, som skulle blive bortførte til Babel, men kun for at være et Vidnesbyrd om Herrens retfærdige Straf over den ugudelige Stad (12—23).

Og der kom til mig nogle af Israels Ældste, og de satte sig for mit Aasyn. 20, 1

2. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

3. Menneskesøn! Disse Mænd have taget sine væmmelige Afguder op i sit Hjerte, og hvad der er dem Anstød til Misgjerning, have de sat for sit Aasyn; skulde jeg lade mig adspørge af dem?

4. Derfor tal med dem og sig til dem: Saa siger den Herre Herre: Hver den af Israels Hus, som tager sine væmmelige Afguder op i sit Hjerte og sætter, hvad der er ham Anstød til Misgjerning, for sit Aasyn og saa kommer

til Profeten, ham vil jeg, Herren, selv
svare* formedelst Mængden af hans
væmmelige Afguder,

*nemlig i Gjerning, ved at straffe ham; V. 8.

5. for at gribe Israels Hus i deres
Hjerte, fordi de allesammen ere vegne
bort fra mig ved sine væmmelige Afguder.
6. Derfor sig til Israels Hus: Saa
siger den Herre Herre: Vender om og
vender eder bort fra alle eders væmme=
lige Afguder og vender eders Aasyn bort
fra alle eders Vederstyggeligheder!
7. Thi hver den af Israels Hus
og af de Fremmede, der opholde sig i
Israel, som skiller sig fra mig og tager
sine væmmelige Afguder op i sit Hjerte
og sætter, hvad der er ham Anstød til
Misgjerning, for sit Aasyn og saa kommer
til Profeten for at adspørge mig for
sig, ham vil jeg, Herren, selv svare paa
min Vis.
8. Jeg vil sætte mit Aasyn mod den
samme Mand og ødelægge ham, saa han
bliver til et Tegn og til et Ordsprog, og
udrydde ham af mit Folks Midte, og I
skulle kjende, at jeg er Herren.
5 Mos. 28, 37. Jer. 24, 9.
9. Og naar Profeten lader sig forlokke
og taler et Ord, da har jeg, Herren,
forlokket den samme Profet, og jeg vil
udrække min Haand mod ham og ud=
slette ham af mit Folk Israels Midte.
1 Kong. 22, 20 fg.
10. Og de skulle bære sin Misgjerning;
som det gaar med den Adspørgendes
Misgjerning, saa skal det gaa med Pro=
fetens Misgjerning,
11. forat Israels Hus ikke mere skal
fare vild fra mig og ikke mere besmitte
sig med alle sine Overtrædelser; saa skulle
de være mit Folk, og jeg skal være deres
Gud, siger den Herre Herre. 11, 20.
12. Og Herrens Ord kom til mig
saaledes:
13. Menneskesøn! Naar et Land synder
mod mig og øver Troløshed, og jeg
udrækker min Haand mod det og sønder=
bryder Brødets Stav for det og sender
Hunger i det og udrydder Mennesker og
Kvæg af det, 4, 16.
14. og disse tre Mænd, Noah, Daniel
og Job, vare i dets Midte, da skulde
de alene redde sin Sjæl ved sin Retfær=
dighed, siger den Herre Herre.
15. Om jeg lod vilde Dyr fare igjennem
Landet, og de gjorde det barnløst, og det
blev til en Ørken, saa ikke Nogen vandrede
derigjennem for Dyrenes Skyld,
3 Mos. 26, 22.
16. da skulde, saasandt jeg lever, siger
den Herre Herre, disse tre Mænd i dets
Midte hverken redde Sønner eller Døtre;
de alene skulde vorde reddede, men Landet
vorde en Ørken.
17. Eller om jeg lod Sverd komme
over det samme Land og sagde: Sverd
skal fare gjennem Landet, og jeg udryddede
Mennesker og Kvæg af det,
18. og disse tre Mænd vare i dets
Midte, da skulde de, saasandt jeg lever,
siger den Herre Herre, ikke redde Sønner
eller Døtre, men de alene skulde vorde
reddede.
19. Eller om jeg sendte Pest i det
samme Land og udøste min Harme over
det med Blod for at udrydde Mennesker
og Kvæg af det, 3 Mos. 26, 25.
20. og Noah, Daniel og Job vare i
dets Midte, da skulde de, saasandt jeg
lever, siger den Herre Herre, hverken
redde Søn eller Datter; sin egen Sjæl
skulde de redde ved sin Retfærdighed.
21. Thi saa siger den Herre Herre:
Ogsaa naar jeg sender mine fire grumme
Straffedomme, Sverd og Hunger og vilde
Dyr og Pest, over Jerusalem for at
udrydde Mennesker og Kvæg af det,
3 Mos. 26, 22—26.
22. og se, der bliver nogle Undkomne
tilovers i det, de, som blive bortførte,
Sønner og Døtre, — se, da skulle de gaa
ud til eder, og I skulle se deres Vei og
deres Gjerninger, og I skulle trøste eder
over den Ulykke, jeg lod komme over
Jerusalem, over Alt, hvad jeg lod komme
over det.
23. Og de skulle trøste eder, naar I
se deres Vei og deres Gjerninger, og I
skulle erkjende, at jeg ikke uden Aarsag
har gjort Noget af alt det, jeg har gjort
mod det, siger den Herre Herre.

15. Kapitel.

Ligesom et vildt Vintræ, især naar det er for=
brændt, ikke duer til Noget, uden til ganske at
opbrændes, saaledes har det forvildede og næsten
ødelagte Israel kun en fuldkommen Undergang at
vente (1—8).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Hvad har Træet
af Vinstokken forud for alt andet Træ,
den Ranke, som er bleven et af Skovens
Træer*?

*d. e. som er bleven forvildet.

3. Mon man deraf tager Træ til at gjøre et Arbeide af? Eller tager man deraf en Nagle til at hænge noget Redskab paa?

4. Se, man giver Ilden det til Føde; Ilden fortærer begge dets Ender, og Midten deraf bliver forbrændt, skulde det da due til noget Arbeide? Joh. 15, 6.

5. Se, medens det var helt, gjorde man intet Arbeide deraf; hvor meget mindre, naar Ilden har fortæret det, og det er forbrændt! Skulde man endda kunne gjøre noget Arbeide deraf?

6. Derfor, saa siger den Herre Herre: Som Træet af Vinstokken blandt Skovens Træer, hvilket jeg giver Ilden til Føde, saaledes gjør jeg med Jerusalems Indbyggere.

7. Og jeg vil sætte mit Aasyn imod dem; af Ilden ere de udgangne, og Ilden skal fortære dem, og I skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg sætter mit Aasyn imod dem.

8. Og jeg vil gjøre Landet til en Ørk, fordi de have øvet Troløshed, siger den Herre Herre.

16. Kapitel.

Under Billedet af et Pigebarn, som Herren har fundet i den største Elendighed, opfostret og sidenefter taget tilægte og smykket med de herligste Prydelser, men som desuagtet har brudt sin Troskab ved at bole med mange andre Mænd, fremstiller Profeten den rige Naade og de mangfoldige Velgjerninger, som Herren fra den første Tid har vist Juda, og særlig den Pakt, han har oprettet med det (1—14), men hvorledes det desuagtet har været ulydigt og brudt sin Pakt med ham ved at hengive sig til den mangfoldigste og vederstyggeligste Afgudsdyrkelse, saa det langt har overgaaet baade Israel (de ti Stammer) og de dybest faldne Hedninger i Synd (15—34), og hvorledes det derfor vil blive haardt straffet af ham og givet i Hedningernes Haand (35—52). Dog vil Herren atter forbarme sig over det saavelsom over Israel og Hedningerne og forny sin Pakt med det (53—63).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Kundgjør Jerusalem dets Vederstyggeligheder
22, 2. Es. 58, 1.

3. og sig: Saa siger den Herre Herre til Jerusalem: Din Oprindelse og din Herkomst er fra Kananitens Land; en Amorit er din Fader, og en Hetiterinde din Moder. V. 45.

4. Og med din Fødsel gik det saaledes til: Den Dag, du blev født, blev din Navle ikke afskaaren, og du blev ikke tvættet ren med Vand og ikke indgneden med Salt og ikke svøbt i Svøb.

5. Intet Øie ynkedes over dig, saa man gjorde Noget af dette med dig og forbarmede sig over dig; men du blev kastet hen paa Marken, fordi man væmmedes ved dig den Dag, du blev født.

6. Da gik jeg forbi dig og saa dig sprællende i dit Blod, og jeg sagde til dig: Du, som ligger der i dit Blod, lev! Ja, jeg sagde til dig: Du, som ligger der i dit Blod, lev!

7. Til mange Tusinde, som Markens Vækster, gjorde jeg dig, og du voksede og blev stor og naaede til den største Deilighed; Brysterne bleve faste, og dit Haar voksede. Men du var nøgen og bar.

8. Da gik jeg forbi dig og saa dig, og se, det var din Tid, Elskovs Tid, og jeg udbredte min Flig over dig og skjulte din Blufsel, og jeg tilsvor dig Troskab og indgik Pakt med dig, siger den Herre Herre, og du blev min.
Jer. 2, 2. Rut 3, 9. 2 Mos. 24, 3 fg.

9. Og jeg tvættede dig med Vand og skyllede dit Blod af dig, og jeg salvede dig med Olje.

10. Og jeg klædte dig med udsyede Klæder og iførte dig Sko af Tachasskind, og jeg bandt fint Linned om dig og bækkede dig med Silke. Ps. 45, 15.

11. Og jeg smykkede dig med Smykker, og jeg lagde Armbaand om dine Hænder og en Kjæde om din Hals.

12. Og jeg satte en Ring i din Næse og Ørenringe i dine Øren og en prægtig Krone paa dit Hoved.

13. Og du smykkede dig med Guld og Sølv, og din Klædning var fint Linned og Silke og udsyet Tøi; fint Mel og Honning og Olje aad du, og du blev saare, saare deilig og blev skikket til Kongedømme.

14. Og dit Navn kom ud iblandt Folkene for din Deiligheds Skyld; thi fuldkommen var den formedelst min Pragt, som jeg havde lagt paa dig, siger den Herre Herre.

15. Men du forlod dig paa din Deilighed og bolede paa dit Navn, og du udøste dit Bolerì over hver den, som gik forbi; ham blev den* til Del.
*din Deilighed.

16. Og du tog af dine Klæder og gjorde dig brogede Høie og bolede paa dem; Saadant skal ikke forekomme og ikke ske.

17. Og du tog dine prægtige Sager af mit Guld og af mit Sølv, som jeg havde givet dig, og gjorde dig Mandsbilleder, og du bolede med dem.
7, 19. 20. Hos. 2, 8.
18. Og du tog dine udsyede Klæder og dækkede dem dermed, og min Olje og min Røgelse satte du for dem.
19. Og mit Brød, som jeg gav dig, det fine Mel og Oljen og Honningen, som jeg havde givet dig at æde, det satte du frem for dem til en velbehagelig Lugt, saa skede det, siger den Herre Herre.
Hos. 2, 8.
20. Og du tog dine Sønner og dine Døtre, som du havde født mig, og ofrede dem til dem, forat de skulde æde dem; var det dig for lidet, at du bolede,
2 Kong. 16, 3 17, 31; 23, 10. Jer. 7, 31; 19, 5. Ez. 20, 26.
21. siden du slagtede mine Børn og gav dem hen, idet du lod dem gaa igjennem Ilden for dem?
22. Og ved alle dine Vederstyggeligheder og dit Boleri kom du ikke din Ungdoms Dage i Hu, da du var nøgen og bar og sprællede i dit Blod.
23, 19; 16, 6. 7.
23. Og det skede efter al din Ondskab (ve, ve dig! siger den Herre Herre),
24. saa byggede du dig en Hvælving* og gjorde dig en Høi i hver Gade**.
V. 31. 39. *til Utugt. **2 Kron. 28, 24.
25. Ved hvert Veiskjel byggede du din Høi og skjændede din Deilighed og bredte dine Fødder ud for hver den, som gik forbi, og du drev meget Boleri.
Jer. 11, 13. Hos. 10, 1.
26. Og du bolede med Ægyptens Sønner, dine Naboer, som have stort Kjød, og du drev meget Boleri for at vække min Harme.
27. Og se, jeg udrakte min Haand mod dig og formindskede din beskikkede Del, og jeg overgav dig til deres Attraa, som hadede dig, til Filisternes Døtre, som skammede sig ved din skjændige Vei.
28. Og du bolede med Assurs Sønner, fordi du ikke var mæt, og du bolede med dem og blev endda ikke mæt.
23, 5. 12.
29. Og du drev meget Boleri med Kræmmerlandet Kaldæa; men heller ikke derved blev du mæt. 17, 4.
30. Hvor vissent var dit Hjerte, siger den Herre Herre, da du gjorde alt dette, en fræk Skjøges Gjerning,
31. da du byggede din Hvælving ved hvert Veiskjel og gjorde din Høi i hver Gade, og du var ikke som en Skjøge, idet du foragtede Skjøgeløn.
32. O Horkvinde, som istedetfor sin Mand tager imod Fremmede!
33. Alle Skjøger giver man Skjenk; men du gav alle dine Elskere dine Gaver og underkjøbte dem, forat de skulde komme til dig trindtomfra for at bole med dig.
34. Og med dig skede det Omvendte af, hvad der sker med andre Kvinder, idet du bolede, udenat man løb efter dig for at bole, og idet du gav Bolerløn, og Bolerløn ikke blev dig given; saa blev du det Omvendte af Andre.
35. Derfor, du Bolerske, hør Herrens Ord!
36. Saa siger den Herre Herre: Efterdi dit Kobber* er blevet udøst, og din Blusel blottet i dit Boleri med dine Elskere og for alle dine vederstyggelige Afguders Skyld og for dine Børns Blods Skyld, som du gav dem**,
*kanske din uædle, urene Kjærlighed; sml. 22, 18; 24, 11. Jer. 6, 28. **V. 20.
37. derfor, se, saa samler jeg alle dine Elskere, hvem du var til Behag, og alle dem, du elskede, tilligemed alle dem, du hadede, og jeg vil samle dem mod dig trindtomfra og blotte din Blusel for dem, og de skulle se hele din Blusel.
23, 22. 10. 29. Aab. 17, 16.
38. Og jeg vil dømme dig, som man dømmer Kvinder, der bedrive Hor og udgyde Blod, og jeg vil gjøre dig til idel Blod ved min Harme og Nidkjærhed.
23, 24. 25.
39. Og jeg vil give dig i deres Haand, og de skulle nedrive din Hvælving og nedbryde dine Høie og drage dine Klæder af dig og tage dine prægtige Sager og efterlade dig nøgen og bar.
40. Og de skulle føre en Forsamling op imod dig og stene dig med Stene og hugge dig i Stykker med sine Sverd.
23, 46. Jer. 50, 9.
41. Og de skulle opbrænde dine Huse med Ild og holde Dom over dig for mange Kvinders Øine; og jeg vil gjøre Ende paa dit Boleri, og du skal heller ikke give Bolerløn mere. 2 Kong. 25, 9.
42. Saa vil jeg stille min Harme paa dig, og min Nidkjærhed skal vige fra dig, og jeg vil være rolig og ikke vredes mere.
43. Efterdi du ikke kom din Ungdoms

Dage i Hu, men krænkede mig ved alt
dette, se, saa vil ogsaa jeg lægge din Vei
paa dit Hoved, siger den Herre Herre;
thi har du ikke lagt Skjændsel til alle
dine Vederstyggeligheder? 9, 10.
44. Se, hver den, som bruger Ord-
sprog, skal bruge et Ordsprog om dig og
sige: Som Moderen, saa Datteren.
45. Du er din Moders Datter, hun,
som vragede sin Mand og sine Børn,
og du er dine Søstres Søster, de, som
vragede sine Mænd og sine Børn; en
Hetiterinde er eders Moder, og en
Amorit eders Fader. V. 3.
46. Og din større Søster er Samaria,
hun selv og hendes Døtre, hun, som bor
ved din venstre Side, og din mindre
Søster, som bor ved din høire Side, er
Sodoma og hendes Døtre.
23, 4 fg. 1 Mos. 13, 13; 18, 20.
47. Og du har ikke vandret paa deres
Veie og gjort efter deres Vederstyggelig-
heder; kun en liden Stund, og du gjorde
det værre end de paa alle dine Veie.
23, 11.
48. Saasandt jeg lever, siger den Herre
Herre, har ikke Sodoma, din Søster,
hun og hendes Døtre, gjort, som du
har gjort, du og dine Døtre.
49. Se, dette var Sodomas, din Sø-
sters, Misgjerning: Hovmod; fuldt op
af Brød og sikker Tryghed havde hun
og hendes Døtre, og den Elendiges og
Fattiges Haand styrkede hun ikke,
1 Mos. 18 20; 13, 13. 5 Mos. 8, 12 fg.
1 Tess. 5, 3. Luk. 17, 28.
50. men de ophøiede sig og øvede Veder-
styggelighed for mit Aasyn, og jeg ryddede
dem bort, da jeg saa det.
51. Og Samaria har ikke syndet Halv-
delen af dine Synder, og du gjorde dine
Vederstyggeligheder mangfoldigere end
deres, og du retfærdiggjorde dine Søstre
ved alle dine Vederstyggeligheder, som
du øvede. Jer. 3, 11.
52. Bær da ogsaa du din Skam, du,
som har dømt til Fordel for dine Søstre!
For dine Synders Skyld, hvori du har
handlet vederstyggeligere end de, ere de
retfærdigere end du; saa skam dig da,
ogsaa du, og bær din Skjændsel, idet du
retfærdiggjør dine Søstre!
53. Men jeg vil gjøre Ende paa
deres Fangenskab, Sodomas og hendes
Døtres Fangenskab og Samarias og
hendes Døtres Fangenskab og dine
Fangnes Fangenskab midt iblandt dem,
5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14; 30, 3; 33, 26. Ez. 39, 25.
54. forat du skal bære din Skam og
blive beskjæmmet over alt det, du har
gjort, idet du trøster dem.
55. Og dine Søstre, Sodoma og
hendes Døtre, skulle komme tilbage til
sin forrige Tilstand, og Samaria og
hendes Døtre skulle komme tilbage til
sin forrige Tilstand, og du og dine
Døtre, I skulle komme tilbage til eders
forrige Tilstand.
56. Og var ikke Sodoma, din Søster,
et Omkvæd i din Mund paa din Hov-
mods-Dag,
57. førend din Ondskab kom for Dagen,
ligesom paa den Tid, du blev forhaanet
af Syriens Døtre og alle dem, som ere
trindt omkring det, og af Filisternes
Døtre, som foragtede dig trindt omkring?
58. Din Skjændsel og dine Veder-
styggeligheder, dem skal du bære, siger
Herren.
59. Thi saa siger den Herre Herre:
Jeg vil gjøre mod dig efter, hvad du
har gjort, du, som foragtede Eden, idet
du brød Pakten.
60. Og saa vil jeg ihukomme min
Pakt med dig i din Ungdoms Dage, og
jeg vil oprette en evig Pakt med dig.
V. 8. Hos. 2, 15. 19.
61. Og du skal komme dine Veie i Hu
og skamme dig, naar du modtager dine
Søstre, som ere større end du, tilligemed
dem, som ere mindre end du, og jeg
giver dig dem til Døtre, endog de ikke
høre med til din Pakt. 20, 43; 36, 31. 32.
62. Og jeg vil oprette min Pakt med
dig, og du skal kjende, at jeg er Herren,
63. forat du skal komme dine Veie i
Hu og blues og ikke mere oplade din
Mund for din Skams Skyld, idet jeg
forlader dig Alt, hvad du har gjort,
siger den Herre Herre. 36, 31. 32.

17. Kapitel.

Ezekiel fremsætter en Lignelse om en stor Ørn, som tog den øverste Kvist af et Cedertræ paa Libanon og satte den i Babel, hvorpaa den af Israels Lands Sæd plantede en lav Vinstok, som istedetfor at vende sine Grene til Ørnen bøiede sig hen til en anden Ørn (1—10). Dette forklares om Jojakin, der blev bortført til Babel, og om Zedekias, der blev indsat til Konge over Juda, men faldt fra Babels Konge og søgte Hjælp hos Ægypten, og som derfor ligeledes skal bortføres til Babel (11—21). Under Billedet af en spæd Kvist, som Herren vil

tage af et høit Cedertræ og plante paa Israels Bjerg, og som skal blive til et herligt Træ, spaar Profeten derpaa om Messias og hans herlige Rige (22—24).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Fremsæt en Gaade og fremfør en Lignelse for Israels Hus
3. og sig: Saa siger den Herre Herre: Den store Ørn med de store Vinger, de lange Svingfjædre, fuld af Fjædre og med brogede Farver, kom til Libanon og tog Cederens Krone.
4. Dens øverste Kvist brød den af og førte den til Kjøbmandslandet, satte den i Kræmmerstaden*. *d. e. Babel; V. 12; 16, 27.
5. Og den tog af Landets Vækster et Skud og satte det i en dyrket Mark; den bragte det hen til meget Vand; den satte det ligesom et Piletræ.
6. Og det voksede op og blev til en vidt udskydende Vinstok, lav af Vækst, forat dens Ranker skulde vende sig til den*, og dens Rødder være under den; og det blev til en Vinstok og satte Grene og skjød løvrige Kviste.
*d. e. til Ørnen; V. 3.
7. Og der var en anden stor Ørn med store Vinger og mange Fjædre, og se, denne Vinstok bøiede sine Rødder hen imod den, og fra den Seng, hvori den var plantet, strakte den sine Ranker hen til den, forat den skulde vande den.
8. Paa en god Mark, ved meget Vand var den plantet for at skyde Grene og bære Frugt, for at blive til en herlig Vinstok.
9. Sig: Saa siger den Herre Herre: Skal den trives? Skal man ikke oprykke dens Rødder og afskjære dens Frugt, saa den fortørres? Alle dens spirende Blade skulle fortørres, og ikke med stor Styrke og med meget Folk vil den kunne bringes til at skyde op af sine Rødder.
V. 17.
10. Se, den er plantet; skal den trives? Skal den ikke fortørres, aldeles fortørres, saasnart Østenvinden rører ved den? Paa den Seng, hvor den vokser, skal den fortørres.
11. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
12. Sig dog til det gjenstridige Hus: Vide I ikke, hvad dette er? Sig: Se, Babels Konge kom til Jerusalem og tog dets Konge* og dets Fyrster og førte dem til sig, til Babel. * Jojakin;
2 Kong. 24, 10. 15. 2 Krøn. 36, 9. 10.
13. Og han tog En af den kongelige Slægt* og sluttede en Pakt med ham og tog ham i Ed, og de Mægtige i Landet tog han bort, *Zedekias;
2 Kong. 24, 17. 2 Krøn. 36, 10 fg.
14. forat det skulde være et ringe Kongerige og ikke hæve sig, forat det skulde holde hans Pakt og blive staaende.
15. Men han faldt fra ham, idet han sendte sine Bud til Ægypten, forat man skulde give ham Heste og meget Folk. Skal han have Fremgang? Skal den, der gjør dette, undslippe? Skal han bryde Pakt og slippe derfra?
Jer. 52, 3. 2 Kong. 24, 20.
16. Saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, sandelig, paa det Sted, hvor den Konge er, som gjorde ham til Konge, hvis Ed han foragtede, og hvis Pakt han brød, hos ham, midt i Babel skal han dø.
17. Og ikke skal Farao med en stor Hær og meget Folk komme ham til Hjælp i Krigen, naar man opkaster en Vold og bygger Skanser for at udrydde mange Sjæle.
18. Han foragtede Eden, idet han brød Pakten, og se, han havde givet sin Haand derpaa, og alt dette har han gjort; han skal ikke slippe derfra.
19. Derfor, saa siger den Herre Herre: Saasandt jeg lever, sandelig, min Ed, som han foragtede, og min Pakt, som han brød, den vil jeg lægge paa hans Hoved.
20. Og jeg vil udspænde mit Garn over ham, og han skal fanges i mit Net, og jeg vil føre ham til Babel og gaa irette med ham der for hans Troløshed, som han øvede imod mig.
12, 13. 2 Kong. 25, 6 fg.
21. Og alle hans Flygtninge i alle hans Skarer skulle falde for Sverd, og de, som blive tilovers, skulle spredes for alle Vinde, og I skulle kjende, at jeg, Herren, har talt.
22. Saa siger den Herre Herre: Da vil jeg tage af den høie Ceders Top og sætte; af dens øverste Kviste vil jeg afbryde et spædt Skud, og jeg vil sætte det paa et høit og kneisende Bjerg.
Es. 11, 1; 53, 2.
23. Paa Israels høie Bjerg vil jeg plante det, og det skal bære Grene og frembringe Frugt og blive til en herlig Ceder, og alle Slags Fugle, alt Bevinget,

skulle bo under det; i dets Grenes Skygge skulle de bo. Dan. 4, 12. Matt. 13, 32.

24. Og alle Markens Træer skulle kjende, at jeg, Herren, har gjort et høit Træ lavt og et lavt Træ høit, et friskt Træ tørt og et tørt Træ grønt; jeg, Herren, har talt og skal gjøre det.
21, 26. 1 Sam. 2, 8. Luk. 1, 52.

18. Kapitel.

Ezekiel bekjæmper Jødernes Paastand, at de lide uskyldig for sine Forfædres Synder, idet han hævder, at en ugudelig Fader ligesaalidt kan paaføre sin retfærdige Søn Straf, som en retfærdig Fader kan bevare sin ugudelige Søn for Straf, men at hver bliver straffet for sin egen Synd (1—20). Ligesaalidt som Herren lader den Retfærdige, der hengiver sig til Ugudelighed, blive ustraffet, ligesaalidt tilregner han den Ugudelige, som omvender sig, hans forrige Overtrædelser, idet han ikke har Behag i hans Død, men deri, at han omvender sig og lever (21—29). Derfor formaner Profeten Jøderne til Omvendelse, forat de maa leve og ikke dø (30—32).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

2. Hvorledes kunne I bruge dette Ordsprog i Israels Land og sige: Fædrene æde sure Druer, og Børnenes Tænder blive ømme? Jer. 31, 29 fg. Begr. 5, 7.

3. Saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, skulle I ikke mere bruge dette Ordsprog i Israel.

4. Se, alle Sjæle høre mig til, saavel Faderens Sjæl som Sønnens Sjæl; mig høre de til; den Sjæl, som synder, den skal dø.

5. Og naar en Mand er retfærdig og øver Ret og Retfærdighed,

6. ikke æder paa Bjergene* og ikke opløfter sine Øine til Israels Huses væmmelige Afguder og ikke skjænder sin Næstes Hustru og ikke nærmer sig en Kvinde, naar hun er uren,
*nemlig Afgudsoffer. 3 Mos. 18, 19. 20.

7. og ikke undertrykker Nogen, giver Skyldneren sit Pant tilbage, ikke røver Rov, giver den Hungrige sit Brød og dækker den Nøgne med Klæder,
Ps. 15, 2 fg. 5 Mos. 24, 10. 13. Matt. 25, 35 fg. Es. 58, 7.

8. ikke laaner ud mod Rente og ikke tager Overgift, drager sin Haand tilbage fra Uret, dømmer ret Dom mellem Mand og Mand, V. 13.
Ps. 15, 5. 3 Mos. 25, 36. 5 Mos. 23, 19.

9. vandrer i mine Bud og holder mine Love, saa han øver Sandhed, — han er retfærdig, han skal visselig leve, siger den Herre Herre,

10. Men han avler en Søn, som bliver en Voldsmand, som udøser Blod og gjør Noget af dette* mod en Broder.
*hvad Faderen ikke har gjort.

11. Og han handler ikke i Noget af dette [som Faderen har gjort], men han æder endog paa Bjergene og skjænder sin Næstes Hustru,

12. undertrykker den Elendige og Fattige, røver Rov, giver ikke Pant tilbage og opløfter sine Øine til de væmmelige Afguder, gjør Vederstyggelighed,

13. laaner ud mod Rente og tager Overgift. Skulde han leve? Han ska[l] ikke leve! Alle disse Vederstyggeligheder har han gjort; han skal visselig dødes, hans Blod skal være over ham.

14. Men se, han avler en Søn, o[g] denne ser alle sin Faders Synder, som han gjør, ser dem og gjør ikke efter dem

15. han æder ikke paa Bjergene o[g] opløfter ikke sine Øine til Israels Huses Afguder, skjænder ikke sin Næstes Hustru

16. og undertrykker ikke Nogen, tager ikke Pant og røver ikke Rov, giver den Hungrige sit Brød og dækker den Nøgne med Klæder,

17. holder sin Haand tilbage fra den Elendige, tager ikke Rente og Overgift gjør efter mine Love, vandrer i mine Bud. Han skal ikke dø for sin Faders Misgjernings Skyld, han skal visselig leve

18. Hans Fader, som har øvet Vold røvet Rov fra en Broder og gjort det som ikke er godt, midt iblandt sit Folk, se han skal dø for sin Misgjernings Skyld

19. Men I sige: Hvorfor skal Sønnen ikke bære Faderens Misgjerning? Sønnen har jo øvet Ret og Retfærdighed alle mine Bud har han holdt og gjor[t] efter dem; han skal visselig leve.

20. Den Sjæl, som synder, den skal dø en Søn skal ikke bære sin Faders Misgjerning, og en Fader skal ikke bære sin Søns Misgjerning; den Retfærdiges Retfærdighed skal være over ham, og den Ugudeliges Ugudelighed skal være over ham. V. 4. 5 Mos. 24, 16. 2 Kong. 14, 6

21. **Men naar den Ugudelig[e]** vender om fra alle sine Synder som han har gjort, og holder all[e] mine Bud og øver Ret og Retfærdighed, da skal han visselig leve, han skal ikke dø.

22. Alle hans Overtrædelser som han har gjort, skulle ikk[e]

ihukommes ham; ved sin Retfærdighed, som han har øvet, skal han leve.
23. Skulde jeg have Behag i den Ugudeliges Død? siger den Herre Herre, — mon ikke deri, at han vender om fra sin Vei og lever? V. 32; 33, 11. Jon. 3, 10. 2 Pet. 3, 9.
24. Men naar en Retfærdig vender om fra sin Retfærdighed og gjør Uret, gjør efter alle de Vederstyggeligheder, som den Ugudelige gjør, skulde han da leve? Alle hans retfærdige Gjerninger, som han har gjort, skulle ikke ihukommes; for sin Troløshed, som han har øvet, og for sin Synd, som han har gjort, derfor skal han dø. 3, 20; 33, 12.
25. Og I sige: Herrens Vei er ikke ret. Hører dog, Israels Hus! Mon min Vei ikke er ret? Er det ikke eders Veie, som ikke ere rette? 33, 17 fg.
26. Naar en Retfærdig vender om fra sin Retfærdighed og gjør Uret, saa skal han derfor dø; for sin Uret, som han gjorde, skal han dø. 33, 12. 13.
27. Og naar en Ugudelig vender om fra sin Ugudelighed, som han har øvet, og øver Ret og Retfærdighed, — han skal bevare sin Sjæl ilive.
28. Han saa og vendte om fra alle sine Overtrædelser, som han havde gjort; han skal visselig leve, han skal ikke dø. 33, 15.
29. Men Israels Hus siger: Herrens Vei er ikke ret. Mon mine Veie ikke ere rette, Israels Hus? Er det ikke eders Veie, som ikke ere rette?
30. Derfor vil jeg dømme eder, Israels Hus, hver efter hans Veie, siger den Herre Herre. Vender om og lader af fra alle eders Overtrædelser, forat ikke nogen Misgjerning skal vorde eder til Fald! 33, 11. Es. 55, 7.
31. Kaster fra eder alle eders Overtrædelser, med hvilke I have forsyndet eder, og skaffer eder et nyt Hjerte og en ny Aand! Hvorfor ville I dø, Israels Hus? Ps. 51, 12. Ez. 11, 19; 36, 26.
32. Thi jeg har ikke Behag i dens Død, som dør, siger den Herre Herre; saa omvender eder da, og I skulle leve! V. 23.

19. Kapitel.

Ezekiel skildrer i en Klagesang over Israels Fyrster (1) forst to af de sidste jødiske Kongers Ugudelighed og Straf, Joachas's, som blev bortført til Egypten (2—4), og Jojakins, som blev bortført til Babel (5—9), og saa det jødiske Folks egen sørgelige Lod; det er sunket ned fra sin forrige Storhed og Velmagt og derefter blevet omplantet paa fremmed Grund (Babel), hvor det hensygner, og dets fuldkomne Undergang vil blive hidført ved Kong Zedekias (10—14).

Og du, istem du en Klagesang over Israels Fyrster
2. og sig: Hvad er din Moder? En Løvinde. Mellem Løver hvilede hun; midt iblandt unge Løver opfostrede hun sine Unger.
3. Og hun opdrog en af sine Unger*; han blev en ung Løve, og han lærte at røve Rov, han aad Mennesker. *Joachas.
4. Og Hedningefolk hørte om ham; i deres Grav blev han fangen, og de førte ham med Næseringe til Egyptens Land. 2 Kong. 23, 33. 34. 2 Krøn. 36, 4.
5. Og hun saa, at hun havde ventet forgjæves, at hendes Haab var gaaet tilgrunde, og hun tog en af sine Unger*; hun gjorde ham til en ung Løve. *Jojakin.
6. Og han vandrede midt iblandt Løver, han blev en ung Løve, og han lærte at røve Rov, han aad Mennesker.
7. Og han skjændede deres Enker og ødelagde deres Stæder, og Landet og dets Fylde blev forfærdet for Lyden af hans Brøl.
8. Da satte Folkene fra Landskaberne trindt omkring sit Garn op imod ham og udspændte det over ham; han blev fangen i deres Grav.
9. Og de satte ham med Næseringe i et Bur og bragte ham til Babels Konge; de førte ham til faste Borge, forat hans Røst ikke mere skulde høres paa Israels Bjerge. 2 Kong. 24, 15. 2 Krøn. 36, 10.
10. Din Moder var, da du havde Ro, som en Vinstok, plantet ved Vand; frugtbar og fuld af Grene var den, fordi den havde meget Vand. Ps. 80, 9 fg.
11. Og den fik stærke Grene til Herskerspir og hævede sig høit op imellem Skyerne, og den faldt i Øinene ved sin Høide, ved sine Rankers Mængde.
12. Da blev den oprykket i Harme, kastet til Jorden, og Østenvinden fortørrede dens Frugt; dens stærke Grene bleve afrevne og fortørrede, Ild fortærede dem.
13. Og nu er den plantet i Ørkenen, i tørt og tørstigt Land.
14. Og der udgik Ild fra dens kvistede Gren*; den fortærede dens Frugt, og der er ikke nogen stærk Gren paa den,

noget Spir til at herske. En Klagesang
er det, og til en Klagesang bliver det.
*d. e. fra Zedekias;
17, 13 fg. 2 Kong. 24, 20; 25, 1 fg.

20. Kapitel.

Herren byder Profeten ikke at svare nogle af Israels Ældste, som ere komne til ham for at adspørge Herren, men derimod foreholde dem deres Fædres store Ugudelighed (1—4). Profeten viser dem derfor, hvorledes Israel fra Begyndelsen af Gang efter Gang har været gjenstridigt mod Herren og tjent Afguderne, saa han hver Gang kun for sit eget hellige Navns Skyld har undladt at tilintetgjøre det. Dette er allerede skeet i Ægypten (5—9) og derefter to Gange i Ørkenen, hvor baade den gamle Slægt og den nye var ulydig og dog blev sparet (10—17, 18—26). Ogsaa i Kana'an har Folket ligetil den nærværende Tid vedblevet at dyrke Afguderne, hvorfor Herren ikke vil lade sig adspørge af det (27—31). Det skal ikke, som det selv mener, vedblive at dyrke Afguderne og blive et hedensk Folk, men Herren skal gjøre med det, hvad han fordum i Ørkenen gjorde med dets Fædre, ved store Straffedomme udskille de Gjenstridige af det (32—38), og derpaa føre det tilbage til dets Land, hvor det skal tjene ham og være ham velbehageligt (39—44).

I en ny Spaadom, som fortsættes i K. 21, forkynder Ezekiel under Billedet af en af Herren optændt Brand, som fortærer hele Søndens Skov, det jødiske Folks forestaaende fuldstændige Ødelæggelse (45—48). Profeten klager over, at Folket afviser hans Tale som en uforstaaelig Lignelse (49).

Og det skede i det syvende Aar, i den
femte Maaned, paa den tiende Dag
i Maaneden, da kom nogle af Israels
Ældste for at adspørge Herren, og de
satte sig for mit Aasyn. 14, 1.
2. Og Herrens Ord kom til mig saa-
ledes:
3. Menneskesøn! Tal med Israels
Ældste og sig til dem: Saa siger den
Herre Herre: Ere I komne for at ad-
spørge mig? Saasandt jeg lever, lader
jeg mig ikke adspørge af eder, siger den
Herre Herre.
4. Vil du dømme dem, vil du dømme,
Menneskesøn? Kundgjør dem deres Fædres
Vederstyggeligheder! 22, 2.
5. Og sig til dem: Saa siger den
Herre Herre: Paa den Dag, jeg udvalgte
Israel og opløftede min Haand for*
Jakobs Huses Afkom og gav mig tilkjende
for dem i Ægyptens Land, da jeg
opløftede min Haand for dem og sagde:
Jeg er Herren, eders Gud, —
*d. e. tilsvor, 2 Mos. 6, 8.
6. paa den Dag opløftede jeg min
Haand for dem og svor, at jeg vilde
føre dem ud af Ægyptens Land til et
Land, som jeg havde udsøgt for dem,
som flyder med Melk og Honning; det
er det deiligste af alle Lande.
2 Mos. 3, 8. 17; 33, 3.
7. Og jeg sagde til dem: Kaster bort
hver sine Øines Vederstyggeligheder og be-
smitter eder ikke med Ægyptens væmmelige
Afguder! Jeg er Herren, eders Gud.
Jos. 24, 14. 23. 1 Sam. 7, 3.
8. Men de vare gjenstridige mod mig
og vilde ikke høre paa mig; de bortkastede
ikke hver sine Øines Vederstyggeligheder
og forlode ikke Ægyptens væmmelige
Afguder. Da sagde jeg, at jeg vilde
udøse min Harme over dem, fuldbyrde
min Vrede paa dem midt i Ægyptens
Land.
9. Men jeg gjorde, hvad jeg gjorde,
for mit Navns Skyld, forat det ikke
skulde blive vanhelliget for det Folks
Øine, i hvis Midte de vare, for hvis
Øine jeg gav mig tilkjende for dem for
at føre dem ud af Ægyptens Land.
10. Og jeg førte dem ud af Ægyptens
Land, og jeg førte dem ind i Ørkenen.
2 Mos. 12, 40. 41.
11. Og jeg gav dem mine Bud og
kundgjorde dem mine Love, som Mennesket
skal holde og saa leve ved dem.
2 Mos. 20, 1 fg. 5 Mos. 5, 1 fg. 3 Mos. 18, 5.
Rom. 10, 5.
12. Ogsaa mine Sabbater gav jeg
dem, forat de skulde være til et Tegn
mellem mig og dem, forat de skulde vide,
at jeg er Herren, som helliger dem.
2 Mos. 20, 8; 31, 13. 5 Mos. 5, 12.
13. Men Israels Hus var gjenstridigt
mod mig i Ørkenen; de vandrede ikke i
mine Bud og forkastede mine Love, som
Mennesket skal holde og saa leve ved
dem, og mine Sabbater vanhelligede de
saare. Da sagde jeg, at jeg vilde udøse
min Harme over dem i Ørkenen og gjøre
Ende paa dem. 2 Mos. 16, 27—29. Ez. 23, 38.
2 Mos. 32, 10. 4 Mos. 16, 21.
14. Men jeg gjorde, hvad jeg gjorde,
for mit Navns Skyld, forat det ikke
skulde blive vanhelliget for de Folks Øine,
for hvis Øine jeg havde ført dem ud.
4 Mos. 14, 15. 16. 5 Mos. 9, 28.
15. Men jeg opløftede ogsaa min
Haand for dem i Ørkenen og svor, at
jeg ikke vilde lade dem komme ind i det
Land, som jeg havde givet dem, som
flyder med Melk og Honning, det deiligste
af alle Lande, 4 Mos. 14, 21 fg.
16. fordi de forkastede mine Love og

ikke vandrede i mine Bud og vanhelligede mine Sabbater; thi deres Hjerte vandrede efter deres væmmelige Afguder.
17. Men mit Øie sparede dem, saa jeg ikke ødelagde dem, og jeg gjorde ikke aldeles Ende paa dem i Ørkenen.
18. Og jeg sagde til deres Børn i Ørkenen: Vandrer ikke i eders Fædres Bud og holder ikke deres Love og besmitter eder ikke med deres væmmelige Afguder!
19. Jeg er Herren, eders Gud; vandrer i mine Bud og tager Vare paa mine Love og holder dem! 5 Mos. 4, 1. 2.
20. Og helliger mine Sabbater, og de skulle være til et Tegn mellem mig og eder, forat I skulle vide, at jeg, Herren, er eders Gud.
21. Men Børnene vare gjenstridige mod mig; de vandrede ikke i mine Bud og toge ikke Vare paa mine Love, saa de holdt dem, hvilke Mennesket skal holde og saa leve ved dem; mine Sabbater vanhelligede de. Da sagde jeg, at jeg vilde udøse min Harme over dem, fuldbyrde min Vrede paa dem i Ørkenen.
22. Men jeg drog min Haand tilbage og gjorde, hvad jeg gjorde, for mit Navns Skyld, forat det ikke skulde blive vanhelliget for de Folks Øine, for hvis Øine jeg havde ført dem ud.
23. Men jeg opløftede ogsaa min Haand for dem i Ørkenen og svor, at jeg vilde sprede dem blandt Hedningefolkene og strø dem ud i Landene,
3 Mos. 26, 33. 5 Mos. 28, 64.
24. fordi de ikke holdt mine Love og forkastede mine Bud og vanhelligede mine Sabbater, og deres Øine fulgte deres Fædres væmmelige Afguder.
25. Og jeg gav dem ogsaa Bud, som ikke vare gode, og Love, ved hvilke de ikke kunde leve, 2 Tess. 2, 10. 11.
Ap. G. 7, 42. Am. 5, 25 fg.
26. og jeg gjorde dem urene ved deres Offergaver, idet de lode Alt, hvad der aabner Moders Liv, gaa gjennem Ilden, forat jeg kunde ødelægge dem, forat de skulde kjende, at jeg er Herren.
V. 31; 16, 21; 23, 37. 2 Krøn. 33, 6. Ps. 106, 37. Jer. 7, 31.
27. Derfor tal til Israels Hus, Menneskesøn, og sig til dem: Saa siger den Herre Herre: Ogsaa herved forhaanede eders Fædre mig, at de øvede Troløshed mod mig;
28. jeg førte dem ind i det Land, som jeg havde opløftet min Haand og svoret at ville give dem, men hvorsomhelst de saa en høi Bakke eller et løvrigt Træ, der ofrede de sine Slagtoffere og frembare der sine harmelige Offergaver og bragte der sin søde Lugt og udøste der sine Drikoffere.
Es. 57, 5. 7. Hos. 4, 13.
29. Og jeg sagde til dem: Hvad er Høien, at I komme hen til den? Og dog blev dens Navn kaldet Høi indtil denne Dag.
30. Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den Herre Herre: Hvad? I besmitte eder paa eders Fædres Vei og bole efter deres Vederstyggeligheder;
31. ved at bringe eders Gaver og ved at lade eders Børn gaa gjennem Ilden besmitte I eder paa alle eders væmmelige Afguder indtil denne Dag; — og jeg skulde lade mig adspørge af eder, Israels Hus? Saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, lader jeg mig ikke adspørge af eder.
2 Kong. 16, 3; 17, 17. Ez. 14, 3.
32. Og det, som opkommer i eders Aand, det skal aldeles ikke ske, det, som I sige: Vi ville være som Hedningefolkene, som Slægterne i Landene, og tjene Træ og Sten.
33. Saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, vil jeg regjere over eder med stærk Haand og med udrakt Arm og med udøst Harme.
34. Og jeg vil føre eder ud fra de Folk og samle eder fra de Lande, i hvilke I ere adspredte, med stærk Haand og med udrakt Arm og med udøst Harme.
35. Og jeg vil føre eder hen til Folkenes Ørken, og jeg vil der gaa irette med eder, Aasyn til Aasyn;
36. ligesom jeg gik irette med eders Fædre i Ægyptens Lands Ørken, saaledes vil jeg gaa irette med eder, siger den Herre Herre. 4 Mos. 14, 21 fg.
37. Og jeg vil lade eder gaa forbi under Staven, og jeg vil føre eder ind i Paktens Baand, 3 Mos. 27, 32.
38. og jeg vil udrense fra eder de Gjenstridige og dem, som ere faldne fra mig; fra deres Udlændigheds Land vil jeg føre dem ud, men til Israels Land skal Ingen af dem komme, og I skulle kjende, at jeg er Herren.
39. Og I, Israels Hus! Saa siger den Herre Herre: Gaar hen, tjener hver

sine væmmelige Afguder! Men derefter skulle I sandelig høre paa mig og ikke mere vanhellige mit hellige Navn ved eders Gaver og ved eders væmmelige Afguder.
40. Thi paa mit hellige Bjerg, paa Israels høie Bjerg, siger den Herre Herre, der skal hele Israels Hus, Alle, som ere i Landet, tjene mig; der vil jeg have Behag i dem, og der vil jeg spørge efter eders Offergaver og efter den Førstegrøde, som I frembære af Alt, hvad I hellige. Es. 56, 7.
41. For den søde Lugts Skyld vil jeg have Velbehag i eder, naar jeg fører eder ud fra de Folk og samler eder fra de Lande, i hvilke I ere adspredte, og helliger mig paa eder for Hedningefolkenes Øine.
42. Og I skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg fører eder til Israels Land, til det Land, som jeg har opløftet min Haand og svoret at ville give eders Fædre.
43. Og der skulle I ihukomme eders Veie og alle eders Gjerninger, med hvilke I have besmittet eder, og I skulle væmmes over eder selv for alle eders onde Gjerninger, som I have gjort. 16, 61; 36, 31. 32.
44. Og I skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg handler med eder for mit Navns Skyld, ikke efter eders onde Veie og efter eders fordærvede Gjerninger, Israels Hus, siger den Herre Herre.
45. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
46. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Sønden og prædik mod Sønden og profeter mod Markens Skov i Syd*!

*d. e. mod Jerusalem og Juda (21, 2), som for Profeten i Kaldæa laa mod Syd.

47. Og du skal sige til Søndens Skov: Hør Herrens Ord! Saa siger den Herre Herre: Se, jeg tænder en Ild i dig, og den skal fortære hvert friskt Træ og hvert tørt Træ i dig; den flammende Lue skal ikke udslukkes, men alle Ansigter fra Sønden til Norden skulle blive forbrændte ved den. Jer. 17, 27. Ez. 21, 3. 4.
48. Og alt Kjød skal se, at jeg, Herren, har optændt den; den skal ikke udslukkes.
49. Da sagde jeg: Ak, Herre Herre! De sige om mig: Han taler jo bare i Lignelser!

21. Kapitel.

Paa Ezekiels Klage svarer Herren ved at forklare ham den fremsatte Lignelse. Profeten skal forkynde, at Herren med sit skarpe og lynende Sverd vil ihjelslaa Alle i Jerusalem og Juda, baade Retfærdige og Uretfærdige, baade Høie og Lave, fordi Folket har foragtet al Tugt, og han skal ved billedlige Handlinger udtrykke den Smerte og Forfærdelse, der skal gribe det, naar denne Dom kommer over det (1—17). Ved en billedlig Handling skal Profeten ogsaa betegne, at Nebukadnezar, efterat han ved Spaadomskunster har søgt at faa vide, om han først skal drage mod Jerusalem eller mod Ammoniternes Hovedstad, skal vælge det Første (18—24). Idet Profeten derefter vender sig til Zedekias, forkynder han denne ugudelige Konge, at Straffens Dag er kommen, og at der efter ham ingen Konge mere skal være af Davids Slægt, førend Messias kommer (25—27). Straffen skal dog ogsaa komme over Ammoniterne, som have haanet Guds Folk; bedragne af sine Spaamænd, skulle de aldeles udryddes ved Herrens Sverd (28—32).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Jerusalem og prædik mod Helligdommene og profeter mod Israels Land!
3. Og du skal sige til Israels Land: Saa siger Herren: Se, jeg vil til dig og drage mit Sverd ud af dets Balg, og jeg vil udrydde den Retfærdige og den Ugudelige af dig.
4. Fordi jeg vil udrydde den Retfærdige og den Ugudelige af dig, derfor skal mit Sverd fare ud af sin Balg mod alt Kjød fra Sønden til Norden.
5. Og alt Kjød skal kjende, at jeg, Herren, har draget mit Sverd ud af dets Balg; det skal ikke mere vende tilbage.
6. Og du, Menneskesøn, suk! Saa det bryder i dine Lænder, og med bitter Smerte skal du sukke for deres Øine.
7. Og det skal ske: Naar de sige til dig: Hvorover sukker du? — da skal du sige: Over en Tidende; thi den kommer, og hvert Hjerte skal smelte, og alle Hænder synke, og hver Aand blive sløv, og alle Knæ flyde hen i Vand; se, det kommer, og det sker, siger den Herre Herre.
8. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
9. Menneskesøn! Profeter og sig: Saa siger Herren: Sig: Et Sverd, et Sverd er hvæsset, ja ogsaa blanket.
10. For at udføre en Slagtning er det hvæsset, forat det skal lyne, er det

blanket. Eller skulde vi glæde os, du
min Søns Stamme*, som foragter alt
Træ**?

*d. e. Israels Folk. **d. e. al Tugt; V. 13.

11. Man gav det hen til at blankes
for at tage det i Haand; det er hvæsset,
dette Sverd, og det er blanket for at
gives i Drabsmandens Haand.

12. Skrig og hyl, Menneskesøn! Thi
det kommer over mit Folk, det kommer
over alle Israels Fyrster; de blive over=
givne til Sverdet tilligemed mit Folk.
Derfor slaa dig paa Lænden!

13. Thi en Prøvelse er forhaanden,
og hvad skulde den ramme, om ikke den
Stamme, der foragter Tugt? siger den
Herre Herre. V. 10.

14. Og du, Menneskesøn, profeter og
slaa Haand i Haand! Dobbelt, ja tre=
dobbelt kommer Sverdet, Ihjelslagnes
Sverd*, dette den store Ihjelslagnes
Sverd**, som skal fare rundt omkring
dem.

*d. e. som ihjelslaar Mange. **d. e. som ihjel=
slaar Kongen; V. 25.

15. Forat Hjerterne skulle smelte, og
Anstødene vorde mange, sætter jeg et
blinkende Sverd mod alle dets* Porte;
ak, det er gjort til at lyne, skjærpet til
at slagte. *Jerusalems.

16. Tag dig sammen, hug til Høire!
Vend dig, hug til Venstre! Did, hvorhen
din Eg er bestemt!

17. Ogsaa jeg vil slaa Haand i Haand
og stille min Harme; jeg, Herren, har
talt.

18. Og Herrens Ord kom til mig
saaledes:

19. Og du, Menneskesøn, gjør dig to
Veie, ad hvilke Babels Konges Sverd
kan komme! Fra eet Land skulle de begge
udgaa, og rids en Haand*, rids den ved
Begyndelsen af Veien til hver Stad!

*som Veiviser.

20. En Vei skal du gjøre, ad hvilken
Sverdet skal komme til Ammons Børns
Rabba, og en til Juda, ind i det be=
fæstede Jerusalem. 2 Sam. 12, 26.

21. Thi Babels Konge staar paa Vei=
skjellet, ved Begyndelsen af de to Veie, for
at lade sig spaa; han ryster Pilene, han
adspørger Husguderne, han ser paa Le=
veren. 1 Mos. 31, 19. 2 Kong. 23, 24.

22. I sin høire Haand faar han Lodden:
Jerusalem, at han skal opstille Mur=
bræktere, oplade Munden med Mord=
skrig, opløfte Røsten med Krigsskrig, at
han skal opstille Murbræktere mod Por=
tene, opkaste en Vold, bygge Skanser.
23, 24.

23. Men det er dem* som en for=
fængelig Spaadom i deres Øine; de have
jo de helligste Eder**. Men han***
bringer Misgjerning i Erindring, forat
de skulle gribes.

*Jøderne. **de mene sig paa Grund af Herrens
Eder sikre; Mika 3, 11. Jer. 7, 4. ***Herren.

24. Derfor, saa siger den Herre Herre:
Efterdi I bringe eders Misgjerning i
Erindring, idet eders Overtrædelser
aabenbares, saa eders Synder sees i
alle eders Gjerninger, — efterdi I
bringes i Erindring, skulle I gribes med
Haanden.

25. Og du Ihjelslagne, Ugudelige, du
Israels Fyrste, hvis Dag er kommen
paa den Misgjernings Tid, som bringer
Undergang! V. 14.

26. Saa siger den Herre Herre: Tag
Huen bort og løft Kronen af! Hvad der
nu er, skal ikke være mere; det Lave skal
ophøies, og det Høie skal fornedres.
Jer. 13, 18. Ez. 17, 24.

27. Jeg vil vende op og ned, op og
ned, op og ned paa det*; heller ikke ved
dette skal det blive, indtil han kommer,
hvem Retten tilhører**, og jeg giver
ham den. *det Bestaaende.

**d. e. Messias; 1 Mos. 49, 10.

28. Og du, Menneskesøn, profeter og
sig: Saa siger den Herre Herre om
Ammons Børn og om deres Forhaa=
nelse*: Og du skal sige: Et Sverd, et
Sverd er uddraget, blanket til Slagt=
ning, til at fortære, til at lyne,
V. 9. 10. *25, 3.

29. medens man skuer falske Syner
for dig, medens man spaar dig Løgn,
for at lægge dig hen til de ihjelslagne
Ugudeliges Halse*, hvis Dag er kommen
paa den Misgjernings Tid, som bringer
Undergang. Jer. 27, 3. 9.

*d. e. for at ihjelslaa eder tilligemed
de Ugudelige i Juda.

30. Stik Sverdet igjen i dets Balg!
Paa det Sted, hvor du blev skabt, i det
Land, hvorfra du er oprunden, vil jeg
dømme dig.

31. Og jeg vil udøse min Harme over
dig, min Vredes Ild vil jeg oppuste
mod dig, og jeg vil give dig i grumme
Mænds Haand, som ere Mestere til at
ødelægge.

32. Du skal blive til Føde for Ilden, dit Blod skal vorde udøst midt i Landet, du skal ikke ihukommes; thi jeg, Herren, har talt.

22. Kapitel.

Ved sin Blodsudgydelse og Afgudsdyrkelse og ved sine mange andre Synder har Jerusalem fremkaldt sin Undergang; for deres Skyld skal det blive en Spot for al Verden, og dets Indbyggere adspredes blandt Folkene (1—16). Israels Folk er aldeles vanartet og skal derfor haardt straffes under Jerusalems Beleiring (17—22). Alle dets Stænder, Profeterne, Presterne, Fyrsterne og Almuen, have gjort sig skyldige i store Misgjerninger, udenat Nogen har søgt ved Forbøn at afværge Dommen. Derfor skal Herren i sin Vrede gjøre Ende paa dem (23—31).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

2. Og du, Menneskesøn! Vil du dømme, vil du dømme Blodstaden? Kundgjør den alle dens Vederstyggeligheder! 20, 4; 16, 2.

3. Og du skal sige: Saa siger den Herre Herre: O Stad, som har udgydt Blod i sin Midte, forat dens Tid skal komme, og gjort væmmelige Afguder hos sig for at besmitte sig! Matt. 23, 35. 37.

4. Ved dit Blod, som du har udøst, er du bleven skyldig, og ved dine væmmelige Afguder, som du har gjort, er du bleven besmittet, og du har bragt dine Dage til at nærme sig og har naaet dine Aar; derfor gjør jeg dig til Haan for Folkene og til Spot for alle Landene. Es. 13, 22. Ez. 23, 32.

5. De* som ere nær, og de, som ere langt borte fra dig, skulle spotte dig, du med det besmittede Navn og med den store Forvirring! *d. e. de Lande.

6. Se, Israels Fyrster i dig brugte hver sin Arm til at udøse Blod.

7. Fader og Moder ringeagtede man i dig; mod den Fremmede øvede man Vold i din Midte; den Faderløse og Enken undertrykkede man i dig. 2 Mos. 20, 12; 22, 21. 22.

8. Mine Helligdømme foragtede du, og mine Sabbater vanhelligede du. 2 Mos. 20, 8 fg.

9. Bagvaskere vare i dig for at udøse Blod, og paa Bjergene aad man* i dig; Skjændsel øvede man i din Midte. 3 Mos. 19, 16. *18, 6.

10. En Faders Blusel blottede man i dig; en Kvinde, som var uren i sin maanedlige Svaghed, krænkede man i dig. 3 Mos. 18, 7. 19. Ez. 18, 6.

11. Og man øvede Vederstyggelighed med sin Næstes Hustru, og man vanærede sin Sønnekone i skjændig Utugt, og man krænkede sin Søster, sin Faders Datter, i dig. 33, 26. Jer. 5, 8. 3 Mos. 18, 15.

12. Gave tog man i dig for at udøse Blod; Rente og Overgift tog du og forurettede din Næste med Vold, og mig glemte du, siger den Herre Herre. 2 Mos. 23, 8; 22, 25.

13. Og se, jeg har slaaet mine Hænder sammen over den uretfærdige Vinding, du har skaffet dig, og over det Blod, du har udøst i din Midte.

14. Skal dit Hjerte holde Stand eller dine Hænder beholde Styrke i de Dage, da jeg vil handle med dig? Jeg, Herren, har talt og vil gjøre det.

15. Og jeg vil adsprede dig iblandt Folkene og udstrø dig i Landene, og jeg vil aldeles bortskaffe din Urenhed fra dig.

16. Og du skal vorde vanhelliget ved dig selv for Folkenes Øine, og du skal kjende, at jeg er Herren.

17. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

18. Menneskesøn! Israels Hus er blevet mig til Slagger; de ere allesammen Kobber og Tin og Jern og Bly midt i en Ovn; Sølvslagger ere de blevne.

19. Derfor, saa siger den Herre Herre: Fordi I alle ere blevne til Slagger, se, derfor vil jeg samle eder midt i Jerusalem.

20. Ligesom man samler Sølv og Kobber og Jern og Bly og Tin midt i en Ovn for at blæse Ild derpaa, for at smelte det, saaledes vil jeg samle eder i min Vrede og i min Harme og lægge eder i Ovnen og smelte eder.

21. Ja, jeg vil samle eder og blæse paa eder med min Vredes Ild, og I skulle smeltes midt i den;

22. som Sølv smeltes midt i en Ovn, saaledes skulle I smeltes midt i den, og I skulle kjende, at jeg, Herren, har udøst min Harme over eder.

23. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

24. Menneskesøn! Sig til det*: Du er et Land, som ikke er renset, som ikke har faaet Skylregn paa Vredens Dag. *Juda.

25. Dets Profeter ere en Bande af

Sammensvorne i dets Midte, de ere som en brølende Løve, der røver Rov; Sjæle fortære de, Gods og Kostbarheder tage de; de gjøre Mange til Enker midt i det. Mika 3, 11. Zef. 3, 3 fg.

26. Dets Prester gjøre Vold paa min Lov og vanhellige mine Helligdomme; mellem Helligt og Vanhelligt gjøre de ingen Forskjel, og mellem Urent og Rent lære de ikke Nogen at skjelne, og for mine Sabbater lukke de sine Øine, og jeg bliver vanhelliget midt iblandt dem.

27. Dets Fyrster i dets Midte ere som Ulve, der røve Rov; de udøse Blod, de fordærve Sjæle, for at vinde uretfærdig Vinding.

28. Og dets Profeter stryge over for dem med løs Kalk, idet de skue Forfængelighed og spaa dem Løgn, sigende: Saa siger den Herre Herre, — endog Herren ikke har talt. 13, 6. 10. Jer. 23, 32.

29. Landets Almue øver Vold og røver Rov, og den Elendige og den Fattige undertrykke de, og mod den Fremmede øve de Vold med Uret.

30. Og jeg søgte iblandt dem en Mand, som vilde mure op en Mur og stille sig i Gabet for mit Aasyn til Værn for Landet, forat jeg ikke skulde ødelægge det; men jeg fandt Ingen. 13, 5. Ps. 106, 23.

31. Saa udøser jeg da min Vrede over dem; ved min Harmes Ild gjør jeg Ende paa dem; deres Vei lægger jeg paa deres Hoved, siger den Herre Herre.

23. Kapitel.

Under Billedet af to utugtige Søstre fremstiller Profeten Samarias og Jerusalems skjændige Afguderi. Allerede i sin Ungdom have de bolet med Ægypten (1–4). Samaria, den ældre Søster, har siden fortsat sit utugtige Levnet ved at bole med Assyrerne og Ægypterne (5–8) og er bleven straffet herfor ved Assyrerne (9. 10). Jerusalem, den yngre Søster, har ikke ladet sig advare herved, men gjort det Samme endnu værre med Assyrerne, Kaldæerne og Ægypterne (11–22); derfor skal ogsaa Herren ved Kaldæerne lade det erfare Samarias Skjæbne i fuldt Maal (23–35). Begge Søstre have gjort sig skyldige i den samme Ugudelighed og maa derfor ogsaa begge lide den samme Straf (36–49).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

2. Menneskesøn! Der var to Kvinder, Døtre af een Moder.

3. Og de bolede i Ægypten, i sin Ungdom bolede de; der trykkede man deres Bryster, og der følte man paa deres jomfruelige Barm. 20, 5–8.

4. Og deres Navne vare: Ohola, den Ældste, og Oholiba, hendes Søster, og de bleve mine og fødte Sønner og Døtre; og hvad deres Navne angaar, da er Samaria Ohola, og Jerusalem Oholiba*.

*Ohola, d. e. hendes eget Telt; saa kaldes Samaria, fordi de ti Stammer havde sin egen selvvalgte Gudstjeneste. Oholiba, d. e. mit (Herrens) Telt er i det; saa kaldes Jerusalem, fordi Herrens Tempel var der.

5. Og Ohola bolede, medens hun stod under mig, og hun optændtes af Elskov til sine Elskere, til Assyrerne, som vare komne nær til hende, 16, 28.

6. klædte i blaat Purpur, Fyrster og Herrer, allesammen yndige unge Karle, Ryttere, ridende paa Heste.

7. Og hun hengav sig i Boleri til dem, til alle de ypperste af Assurs Sønner, og med alle dem, til hvem hun optændtes af Elskov, med alle deres Afguder besmittede hun sig.

8. Og sit Boleri fra Ægypten lod hun ikke fare; thi de havde ligget hos hende i hendes Ungdom, og de havde følt paa hendes jomfruelige Barm, og de havde udgydt sit Boleri over hende.

9. Derfor gav jeg hende i hendes Elskeres Haand, i Assurs Sønners Haand, til hvilke hun var optændt af Elskov. 2 Kong. 17, 6.

10. De blottede hendes Blusel, toge hendes Sønner og hendes Døtre og ihjelsloge hende selv med Sverdet, og hun blev navnkundig blandt Kvinderne, og de holdt Dom over hende. 16, 37.

11. Og hendes Søster Oholiba saa det og drev det værre med sin Elskov, end hun, og værre med sit Boleri, end hendes Søsters Boleri var. 16, 47. 51

12. Til Assurs Sønner optændtes hun af Elskov, til Fyrster og Herrer, som vare komne nær til hende, prægtig klædte, Ryttere, ridende paa Heste, allesammen yndige unge Karle.

13. Og jeg saa, at hun var besmittet; een Vei gik de begge.

14. Og hun drev sit Boleri videre. Da hun saa Mænd, afbildede paa Væggen, Billeder af Kaldæerne, malede med Rødt, 16, 29.

15. omgjordede med Bælte om sine Lænder, med nedhængende farvede Huer paa sine Hoveder, allesammen af Udseende

som Vognkjæmpere, lignende Babels
Sønner, hvis Fødeland er Kaldæa,
16. da optændtes hun af Elskov, saa=
snart hun saa dem med sine Dine, og
hun sendte Bud til dem til Kaldæa.
17. Og Babels Sønner kom til hende,
til Elskovs Samleie, og besmittede hende
med sit Boleri, og hun blev besmittet
ved dem; og saa vendte hendes Sjæl sig
bort fra dem.
18. Og hun drev sit Boleri aabenbart
og blottede sin Blusel, og min Sjæl vendte
sig bort fra hende, ligesom min Sjæl
havde vendt sig bort fra hendes Søster.
19. Og hun gjorde sit Boleri mang=
foldigt, idet hun kom sin Ungdoms Dage
i Hu, da hun bolede i Ægyptens Land.
20. Og hun optændtes af Elskov til deres
Bolere, hvis Kjød var som Aseners Kjød,
og hvis Udflod som Hestes Udflod.
21. Saa søgte du igjen til din Ung=
doms Skjændsel, da Ægypterne følte
paa din Barm for dine ungdommelige
Brysters Skyld.
22. Derfor, Oholiba, saa siger den
Herre Herre: Se, jeg opvækker imod dig
dine Elskere, dem, fra hvilke din Sjæl
har vendt sig bort, og jeg lader dem
komme over dig trindtomfra, 16, 37.
23. Babels Sønner og alle Kaldæerne,
Pekod og Schoa og Koa*, og alle As=
surs Sønner tilligemed dem, yndige unge
Karle, Fyrster og Herrer allesammen,
Vognkjæmpere, navnkundige Mænd, alle=
sammen ridende paa Heste.

* rimeligvis billedlige Benævnelser paa Kaldæerne, betydende: Hjemsøgelse, Skrig og Skraal; sml. Jer. 50, 21.

24. Og de skulle komme over dig med
Krigsmagt, Vogne og Hjul, og med en
Samling af Folkeslag; store Skjolde og
smaa Skjolde og Hjelme skulle de stille
mod dig trindt omkring, og jeg vil over=
give dem Dommen, og de skulle dømme
dig med sine Domme. 21, 22; 16, 38.
25. Og jeg vil øve min Nidkjærhed
paa dig, og de skulle handle med dig i
Harme; din Næse og dine Øren skulle
de borttage, og den sidste Levning af dig
skal falde for Sverd; de skulle tage dine
Sønner og dine Døtre, og den sidste
Levning af dig skal fortæres ved Ild.
26. Og de skulle drage dine Klæder
af dig, og de skulle tage dine prægtige
Smykker.
27. Saa vil jeg gjøre Ende paa din
Skjændsel og dit Boleri fra Ægyptens
Land, og du skal ikke opløfte dine Dine
til dem og ikke mere komme Ægypten
i Hu.
28. Thi saa siger den Herre Herre:
Se, jeg giver dig i deres Haand, som
du hader, i deres Haand, fra hvilke din
Sjæl har vendt sig bort.
29. Og de skulle handle med dig i Had
og tage alt dit Erhverv og lade dig
tilbage nøgen og bar, og din bolerske
Blusel og din Skjændsel og dit Boleri
skal blive afdækket. 16, 37.
30. Dette skal man gjøre med dig,
fordi du i Bolert har løbet efter Hed=
ningefolk, fordi du har besmittet dig med
deres væmmelige Afguder.
31. Paa din Søsters Vei har du van=
dret og derfor giver jeg hendes Bæger
i din Haand.
32. Saa siger den Herre Herre: Din
Søsters Bæger skal du drikke, det dybe
og vide; du skal blive til Latter og Spot,
— det rummer meget.
33. Af Rus og Sorg skal du vorde
fuld, — et Ødelæggelsens og Forstyrrel=
sens Bæger er din Søsters, Samarias,
Bæger. Ps. 60, 5; 75, 9. Es. 51, 17. Jer. 25, 15.
34. Og du skal drikke det ud og suge
det ud, og du skal afgnave dets Skaar
og sønderrive dine Bryster; thi jeg har
talt, siger den Herre Herre.
35. Derfor, saa siger den Herre Herre:
Fordi du glemte mig og kastede mig bag
din Ryg, saa bær da ogsaa du din
Skjændsel og dit Boleri!
36. Og Herren sagde til mig: Menne=
skesøn! Vil du dømme Ohola og Oholiba?
Kundgjør dem deres Vederstyggeligheder!
37. Thi de have bedrevet Hor, og der
er Blod paa deres Hænder, og med sine
væmmelige Afguder have de bedrevet
Hor; ja, endog sine Børn, som de havde
født mig, have de ladet gaa igjennem
Ilden for dem, forat de skulde æde dem.
16, 20. 21.
38. Ogsaa dette gjorde de mig: De
besmittede min Helligdom paa den samme
Dag og vanhelligede mine Sabbater. 20, 13.
39. Naar de havde slagtet sine Børn
for sine væmmelige Afguder, kom de den
samme Dag i min Helligdom for at
vanhellige den; og se, saaledes gjorde de
midt i mit Hus.
40. Ja, de sendte endog Bud efter
Mænd, som skulde komme langveisfra;

der blev skikket Sendebud til dem, og se, de kom, de, for hvem du havde badet dig, sminket dine Øine og smykket dig med Prydelser.

41. Og du sad paa en herlig Seng, og et Bord var dækket foran den, og min Røgelse og min Olje havde du sat derpaa.

42. Og Lyden af en sorgløs Mængde hørtes i det*, og til Mænd af Folkehoben førtes Drankere fra Ørkenen, og de satte Armbaand paa deres** Hænder og en prægtig Krone paa deres Hoveder.
*i Jerusalem. **Oholas og Oholibas.

43. Og jeg sagde om den udslidte Skjøge: Nu boler man ret med hende, ja, med hende.

44. Og man gik ind til hende, ligesom man gaar ind til en Skjøge; saaledes gik de ind til Ohola og Oholiba, de skjændige Kvinder.

45. Og retfærdige Mænd skulle dømme dem, som man dømmer Horkvinder, og som man dømmer Kvinder, der udgyde Blod; thi Horkvinder ere de, og Blod er der paa deres Hænder. 16, 38. Es. 1, 15; 59, 3.

46. Thi saa siger den Herre Herre: Jeg vil føre en Forsamling op over dem og give dem hen til Mishandling og til Rov.

47. Og Forsamlingen skal stene dem og hugge dem sønder med sine Sverd; deres Sønner og deres Døtre skulle de ihjelslaa, og deres Huse skulle de opbrænde med Ild.

48. Saa vil jeg gjøre Ende paa Skjændsel i Landet, og alle Kvinder skulle lade sig advare og ikke gjøre efter eders Skjændsel.

49. Og man skal lægge eders Skjændsel paa eder, og eders Synder med eders væmmelige Afguder skulle I bære, og I skulle kjende, at jeg er den Herre Herre.

24. Kapitel.

Den samme Dag, Kaldæerne under Nebukadnezar begynde at beleire Jerusalem, aabenbarer Herren dette for Ezekiel (1. 2) og byder ham ved en Lignelse at forkynde de Bortførte i Babel, at det i Jerusalem samlede Folk for sin Ugudeligheds og selve Staden for sin indgroede Urenheds Skyld nu skulle blive ødelagte (3—14). Den samme Dag forkynder Herren Ezekiel, at det Kjæreste, han eier, pludselig skal tages fra ham, og byder ham at sørge over Tabet i Taushed, uden de sædvanlige Tegn paa Sorg. Profetens Hustru dør samme Dags Aften, og han gjør, som Herren har budt ham. Paa Folkets Spørgsmaal om, hvad hans Færd skal betyde, svarer han, at Herren derved giver dem et Tegn paa, at ogsaa de, naar de faa vide, at det Kjæreste, de eie, Templet og deres i Jerusalem efterladte Børn, er gaaet tilgrunde, skulle gribes af en taus, fortærende Sorg (15—24). Profeten skal først da, naar han faar Efterretning om Jerusalems Ødelæggelse, bryde sin Taushed og atter tale til Folket (25—27).

Og Herrens Ord kom til mig i det niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, saaledes: 2 Kong. 25, 1. Jer. 52, 4.

2. Menneskesøn! Opskriv dig Dagens Navn, just denne Dags! Babels Konge har lagt sig mod Jerusalem just paa denne Dag.

3. Og fremsæt en Lignelse for det gjenstridige Hus og sig til dem: Saa siger den Herre Herre: Sæt Gryden paa, sæt den paa og øs ogsaa Vand i den!

4. Læg dens Kjødstykker sammen i den, alle gode Stykker, Laar og Bov! Fyld den med de bedste Ben!

5. Tag det Bedste af Smaakvæget og læg tillige et Baal under den for Benene! Lad det koge tilgavns! Benene koge allerede midt i den.

6. Derfor, saa siger den Herre Herre: Ve Blodstaden, en Gryde, hvori der er Rust, og hvis Rust ikke er kommen ud af den! Tag Stykke for Stykke ud af den! Der bliver ikke kastet Lod derom. 22, 2.

7. Thi dens Blod er midt i den, paa en solbar Klippe har den lagt det; den har ikke udgydt det paa Jorden, saa det kunde dækkes med Støv.

8. For at lade min Harme opstige, for at tage Hevn har jeg ladet dens Blod komme paa en solbar Klippe, forat det ikke skulde tildækkes.

9. Derfor, saa siger den Herre Herre: Ve Blodstaden! Ogsaa jeg vil gjøre Baalet stort.

10. Læg megen Ved paa, tænd Ilden op! Lad Kjødet blive mørt og kog Suppen ind, saa Benene forbrændes,

11. og lad den blive staaende tom paa sine Gløder, forat den kan blive hed, og dens Kobber blive glødende, og dens Urenhed smeltes midt i den, dens Rust fortæres!

12. Med tungt Arbeide har den trættet mig, og dog gik dens megen Rust ikke ud af den. I Ilden med dens Rust!

13. Din Urenhed er en Skjændsel; efterdi jeg har renset dig, men du ikke er bleven ren, skal du ikke mere blive ren for din Urenhed, førend jeg faar stillet min Harme paa dig.

14. Jeg, Herren, har talt; det kommer,
og jeg gjør det; jeg lader det ikke fare
og skaaner ikke og angrer ikke; efter dine
Veie og efter dine Gjerninger skal man
dømme dig, siger den Herre Herre.
15. Og Herrens Ord kom til mig
saaledes:
16. Menneskesøn! Se, jeg tager dine
Øines Lyst fra dig ved et Slag; men
du skal ikke klage og ikke græde, og dine
Taarer skulle ikke komme frem.
17. Suk i Taushed og hold ikke Sorg
over Døde! Bind din Hue paa dig og
tag dine Sko paa dine Fødder og dæk
ikke Skjægget til og æd ikke Folks Brød!
3 Mos. 10, 6; 13, 45. 2 Sam. 15, 30. Mika 3, 7.
Jer. 16, 7.
18. Og jeg talte til Folket om Morgenen,
og min Hustru døde om Aftenen; og jeg
gjorde om Morgenen derefter, som mig
var befalet.
19. Da sagde Folket til mig: Vil du
ikke give os tiltjende, hvad det skal sige
os, at du gjør saa?
20. Og jeg sagde til dem: Herrens
Ord kom til mig saaledes:
21. Sig til Israels Hus: Saa siger
den Herre Herre: Se, jeg vanhelliger
min Helligdom, eders herlige Stolthed,
eders Øines Lyst og eders Sjæls ømme
Kjærlighed, og eders Sønner og eders
Døtre, som I have efterladt, skulle falde
for Sverd.
22. Da skulle I gjøre, som jeg har
gjort: Skjægget skulle I ikke tildække, og
Folks Brød skulle I ikke æde,
23. og eders Huer skulle være paa eders
Hoveder, og eders Sko paa eders Fødder,
I skulle ikke klage og ikke græde; og I
skulle svinde hen i eders Misgjerninger
og stønne, den Ene mod den Anden.
3 Mos. 26, 39.
24. Og Ezekiel skal være eder til et
Varselstegn; aldeles som han har gjort,
skulle I gjøre. Naar det kommer, da skulle
I kjende, at jeg er den Herre Herre.
V. 27; 12, 6. 11.
25. Og du, Menneskesøn! Se, paa den
Dag, naar jeg tager deres Værn, deres
herlige Fryd, deres Øines Lyst og deres
Sjæls Længsel, deres Sønner og deres
Døtre, fra dem,
26. paa den Dag skulle Undslupne
komme til dig for at lade det høre for
Folks Øren. 33, 21 fg.
27. Den samme Dag skal din Mund
oplades, naar de Undslupne ere komne,
og du skal tale og ikke mere være stum,
og du skal være dem* til et Varselstegn,
og de skulle kjende, at jeg er Herren.
*de Bortførte.

25. Kapitel.

Ezekiel forkynder fire af Israels Nabofolk Undergang, Ammoniterne, fordi de glæde sig over Templets og det jødiske Lands Ødelæggelse og Folkets Bortførelse i Landflygtighed (1—7), Moabiterne, fordi de, skadefro over denne Guds Folks Ulykke, negte dets Udvælgelse (8—11), Edomiterne, fordi de have øvet Hevn mod Jøderne (12—14), og Filisterne, fordi de af ældgammelt Fiendskab have gjort det Samme (15—17).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod
Ammons Børn og profeter imod dem!
21, 28 fg. Jer. 49, 1 fg.
3. Og du skal sige til Ammons Børn:
Hører den Herre Herres Ord! Saa siger
den Herre Herre: Efterdi du sagde: Ha!
over min Helligdom, fordi den er vanhelliget, og over Israels Land, fordi det
er ødelagt, og over Judas Hus, fordi
det er gaaet i Landflygtighed,
26, 2; 36, 2. Ps. 35, 21. 25.
4. derfor, se, saa vil jeg give Østens
Sønner dig til Eiendom, og de skulle
opslaa sine Leire i dig og sætte sine Boliger
i dig; de skulle fortære din Frugt og
drikke din Melk.
5. Og jeg vil gjøre Rabba til Græsgang for Kameler og Ammons Børns
Land til Hvileplads for Smaakvæg, og
I skulle kjende, at jeg er Herren.
6. Thi saa siger den Herre Herre:
Fordi du klappede i Hænderne og stampede med Fødderne og glædede dig med
dyb Foragt af hele dit Hjerte over
Israels Land, 36, 5.
7. derfor, se, saa rækker jeg min Haand
ud imod dig og giver dig til Føde for
Folkene og udrydder dig af Folkene og
udsletter dig af Landene; jeg vil gjøre
dig til Intet, og du skal kjende, at jeg
er Herren.
8. Saa siger den Herre Herre: Fordi
Moab og Se'ir sagde: Se, det er gaaet
Judas Hus ligesom alle Folkene,
Es. 15, 1 fg. Jer. 48, 1 fg. Ez. 36, 20.
9. derfor, se, saa vil jeg aabne Moabs
Side fra Stæderne* af, fra dets Stæder
af paa alle Kanter, den deiligste Egn
af Landet, Bet-Jesimot, Ba'al Meon og
lige til Kirjata'im, *d. e. Grænsestæderne.
10. for Østens Sønner, ligesom og
Ammons Børns Land*, som jeg giver

dem til Eiendom, forat Ammons Børns
Land ikke skal ihukommes blandt Folkene.
*d. e. ligesom jeg og aabner Ammons
Børns Land for dem; V. 4.
11. Og over Moab vil jeg holde Dom,
og de skulle kjende, at jeg er Herren.
12. Saa siger den Herre Herre: Fordi
Edom øvede Hevn mod Judas Hus og paa-
drog sig Skyld, idet de hevnede sig paa dem,
Jer. 49, 7 fg. Obad. 1 fg. Ez. 35, 2 fg.
13. derfor, saa siger den Herre Herre,
vil jeg udrække min Haand imod Edom
og udrydde deraf Mennesker og Kvæg,
og jeg vil gjøre det til en Ørken fra
Teman af, og lige til Dedan skulle de
falde for Sverd.
14. Og jeg vil føre min Hevn over
Edom ved mit Folk Israels Haand, og
de skulle gjøre med Edom efter min
Vrede og efter min Harme, og de skulle
lære min Hevn at kjende, siger den Herre
Herre.
15. Saa siger den Herre Herre: Fordi
Filisterne øvede Hevn, fordi de hevnede
sig med Foragt af hele sit Hjerte til
Ødelæggelse, af ældgammelt Fiendskab,
Jer. 47, 1 fg.
16. derfor, saa siger den Herre Herre:
Se, jeg udrækker min Haand imod Filisterne
og udrydder Kreterne* og udsletter, hvad
der bliver tilovers ved Havets Strand.
*1 Sam. 30, 14. Zef. 2, 5.
17. Og jeg vil føre stor Hevn over
dem med Vredens Tugtelser, og de skulle
kjende, at jeg er Herren, naar jeg fører
min Hevn over dem.

26. Kapitel.

Ezekiel forkynder Tyrus's fuldstændige Øde-
læggelse ved Nebukadnezar som Straf for, at det
har glædet sig over Jerusalems Undergang i Haab
om at drage Fordel deraf for sin Handel (1—14).
Over Tyrus's Fald skulle alle Fyrster og Folk paa
Havets Kyster og Øer forfærdes, sørge og klage
(15—18). Tyrus skal fuldstændig og for stedse gaa
under og forsvinde fra Jorden (19—21).

Og det skede i det ellevte Aar, paa den
første Dag i Maaneden, da kom
Herrens Ord til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Fordi Tyrus siger om
Jerusalem: Ha! Sønderbrudt er den,
denne Folkenes Port; den er flyttet til
mig, jeg vil blive fyldt, — den er ødelagt,
25, 3. Es. 23, 1 fg.
3. derfor, saa siger den Herre Herre:
Se, jeg kommer over dig, Tyrus, og
fører mange Folk op over dig, ligesom
Havet fører sine Bølger op.

4. Og de skulle ødelægge Tyrus's Mure
og nedbryde dets Taarne, og jeg vil feie
dets Støv bort af det, og jeg vil gjøre
det til en solbar Klippe;
5. et Sted til at udbrede Fiskegarn
paa skal det vorde midt i Havet. Thi
jeg har talt, siger den Herre Herre, og
det skal vorde til et Bytte for Folkene,
6. og dets Døtre ude paa Landet*
skulle ihjelslaaes med Sverd, og de skulle
kjende, at jeg er Herren.
*d. e. de til Tyrus hørende mindre Byer.
7. Thi saa siger den Herre Herre:
Se, jeg lader Nebukadnezar, Babels
Konge, komme mod Tyrus fra Norden,
Kongernes Konge, med Heste og med
Vogne og med Ryttere og med en Hær
og meget Folk. Dan. 2, 37.
8. Dine Døtre paa Marken skal han
ihjelslaa med Sverd, og han skal bygge
Skanser imod dig og kaste en Vold op
imod dig og reise Skjoldtag imod dig.
9. Og sin Murbrækker skal han sætte
mod dine Mure, og dine Taarne skal han
nedbryde med sine Brækjern.
10. For Mængden af hans Heste skal
deres Støv bedække dig; for Lyden af
Ryttere og Hjul og Vogne skulle dine
Mure bæve, naar han drager ind igjennem
dine Porte, som man drager ind i en
indtagen Stad.
11. Med sine Hestes Hove skal han
nedtrampe alle dine Gader; dit Folk skal
han ihjelslaa med Sverd, og dine stærke
Søiler skulle synke til Jorden.
12. Og de skulle røve dit Gods og
plyndre dine Varer og nedbryde dine
Mure og nedrive dine lystelige Huse og
kaste dine Stene og dit Træverk og dit
Støv midt i Vandet.
13. Og jeg lader dine Sanges Larm
ophøre, og dine Citarers Lyd skal ikke
høres mere.
14. Og jeg vil gjøre dig til en solbar
Klippe; et Sted til at udbrede Fiskegarn
paa skal du vorde, du skal ikke opbygges
mere; thi jeg, Herren, har talt, siger den
Herre Herre.
15. Saa siger den Herre Herre til
Tyrus: Se, Kysterne skulle bæve for
Lyden af dit Fald, ved de Gjennembo-
redes Stønnen og ved Myrderiet i din
Midte.
16. Og alle Havets Fyrster skulle stige
ned fra sine Troner og aflægge sine
Kapper og afføre sig sine udsyede Klæder;

de skulle iføre sig Skræk, sidde paa Jorden
og skrækkes hvert Øieblik og forfærdes
over dig. 32, 10.
17. Og de skulle opløfte en Klagesang
over dig og sige til dig: Hvorledes er
du gaaet tilgrunde, du, som havde dine
Indbyggere fra Havene, du, den lov-
priste Stad, som var mægtig paa Havet,
baade den og dens Indbyggere, der
udbredte Skræk for sig over Alle, som
boede der? 27, 32.
18. Nu forskrækkes Øerne paa dit
Falds Dag; ja, Øerne, som ere i Havet,
forfærdes over den Ende, du fik.
19. Thi saa siger den Herre Herre:
Naar jeg gjør dig til en ødelagt Stad,
lig de Stæder, der ikke ere beboede, naar
jeg lader Vanddybet stige op over dig,
saa de mange Vande skjule dig,
20. da vil jeg lade dig fare ned ligesom
de, der fare ned i Graven, til Fortidens
Folk, og lade dig bo i Dybets Land, i
Ørkener fra ældgammel Tid, ligesom
de, der fare ned i Graven, forat Ingen
skal bo i dig; men jeg vil give Her-
lighed* i de Levendes Land.
28, 8; 31, 16. * forherlige Israel.
21. Til Forfærdelse vil jeg gjøre dig,
og du skal ikke være mere, og du skal
søges, men ikke findes mere til evig Tid,
siger den Herre Herre. Ps. 37, 36.

27. Kapitel.

I en Klagesang over Tyrus (1. 2) skildrer Profeten først dets Herlighed (3—11) og udstrakte Handelsforbindelser (12—25) og derefter dets forestaaende fuldstændige Undergang (26. 27) og den Sorg, Rædsel og skadefro Haan, som den skal fremkalde blandt Folkene (28—36).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Og du, Menneskesøn! Opløft en
Klagesang over Tyrus! 28, 12. Ef. 23, 1 fg.
3. Og du skal sige til Tyrus, som
bor ved Havets Indløb, som handler
med Folkene paa mange Kyster: Saa
siger den Herre Herre: Tyrus! Du siger:
Jeg er fuldkommen i Skjønhed.
4. Midt i Havet ere dine Landemærker;
dine Bygningsmænd gjorde din Skjønhed
fuldkommen.
5. Af Cypresser fra Senir byggede
de begge dine Plankesider; Cedere fra
Libanon hentede de for at gjøre Mast
paa dig.
6. Af Ege fra Basan gjorde de dine
Aarer; dine Rorbænke gjorde de af El-
fenben, indfattet i Buxbom fra Kittims Øer.
7. Fint udsyet Linned fra Ægypten
var det, du udfoldede som dit Flag;
blaat og purpurrødt Tøi fra Elisas Øer
var dit Tag. 1 Mos. 10, 4.
8. Sidons og Arvads Indbyggere vare
dine Rorskarle; dine Vise, Tyrus, som
vare i dig, de vare dine Styrmænd.
9. Gebals Ældste og dets Vise vare
i dig og satte dine Brøst i Stand; alle
Havets Skibe og deres Søfolk vare i dig
for at drive Handel med dig.
10. Perser og Luder og Putæer vare
i din Hær, dine Krigsmænd; Skjold og
Hjelm ophængte de i dig, de gave dig
Glans.
11. Arvads Sønner vare din Hær
paa dine Mure trindt omkring, og tapre
Mænd vare de i dine Taarne; sine
Skjolde ophængte de paa dine Mure
trindt omkring; de gjorde din Skjønhed
fuldkommen.
12. Tarsis handlede med dig, fordi
du havde en Mangfoldighed af allehaande
Gods; med Sølv, Jern, Tin og Bly
betalte de dine Varer.
13. Javan, Tubal og Mesek vare dine
Kræmmere; med Mennesker* og Kobberkar
betalte de dine Varer. * d. e. Trælle.
14. De af Togarmas Hus betalte
dine Varer med Vognheste og Rideheste
og Mulæsler.
15. Dedans Sønner vare dine Kræm-
mere; mange Kyster kjøbte af din Haand,
Elfenben og Ibenholt gave de dig til
Betaling.
16. Syrien handlede med dig, fordi
du havde en Mangfoldighed af Arbeider;
med Karfunkler, Purpur og udsyet Tøi
og fint Linned og Koraller og Rubiner
betalte de dine Varer.
17. Juda og Israels Land vare dine
Kræmmere; med Hvede fra Minnit og
søde Kager og Honning og Olje og
Balsom betalte de dine Varer.
18. Damaskus handlede med dig, fordi
du havde en Mangfoldighed af Arbeider,
en Mangfoldighed af allehaande Gods,
med Vin fra Helbon og hvid Uld.
19. Vedan og Javan fra Usal betalte
dine Varer; skinnende Jern, Kassia og
Kalmus kom i din Handel.
20. Dedan handlede med dig med
Dækkener til at ride paa.
21. Arabien og alle Kedars Fyrster
kjøbte af din Haand; med Lam og

Vædere og Bukke, med dem handlede de
med dig.
22. Schebas og Ramas Kræmmere
vare dine Kræmmere; med bedste Slags
af allehaande vellugtende Urter og med
allehaande kostbare Stene og Guld betalte
de dine Varer.
23. Charan og Kanne og Eden, Schebas
Kræmmere, Assur og Kilmad handlede
med dig;
24. de vare dine Kræmmere med
prægtige Sager, med Kapper af purpur-
farvede og udsyede Tøier og med Skatte
af tvundet, broget Garn, med tvundne
og faste Snorer paa dit Marked.
25. Tarsisskibe vare dine Reisefølger,
de dreve din Handel, og du blev fyldt
og saare rig midt i Havet.
26. Paa store Vande førte dine Rors-
karle dig; — Østenvinden sønderbryder
dig midt i Havet.
27. Dit Gods og dine Varer, din
Handel, dine Søfolk og dine Styrmænd,
de, som istandsætte dine Brøst, og de,
som drive din Handel, og alle dine
Krigsmænd, som ere i dig, tilligemed
hele sin Folkemængde, som er i din
Midte, skulle falde midt i Havet paa
den Dag, du falder.
28. Ved Lyden af dine Styrmænds
Skrig skulle dine Marker bæve.
29. Og de skulle stige ud af sine
Skibe, alle de, som føre Aare, Søfolkene,
alle Styrmænd paa Havet; de skulle gaa
i Land.
30. Og de skulle lade sin Røst lyde over
dig og skrige bitterlig, og de skulle kaste
Støv paa sine Hoveder, velte sig i Aske.
26, 17. Aab. 18, 9. 19.
31. Og de skulle rage sig skaldede for
din Skyld og binde Sæk om sig, og de
skulle græde over dig med bitterlig be-
drøvet Sjæl, med bitter Veklage.
32. Og de skulle jamrende opløfte en
Klagesang over dig og klage over dig:
Hvo er som Tyrus, som den Stad, der
er bleven taus midt i Havet?
33. Da dine Varer kom ind fra Ha-
vene, mættede du mange Folkeslag; med
Mangfoldigheden af dit Gods og dine
Varer gjorde du Jordens Konger rige.
34. Nu, da du er sønderbrudt og for-
svunden fra Havene i Vandenes Dyb,
er din Handel og hele din Folkemængde
falden i din Midte.
35. Alle de, som bo paa Kysterne,
skulle forfærdes over dig, og deres Konger
gyse af Rædsel, deres Ansigter bæve.
32, 10.
36. Kjøbmændene blandt Folkene skulle
spotte over dig: En Rædsel er du vorden,
og du er ikke mere — til evig Tid.
28, 19.

28. Kapitel.

Ezekiel forkynder Tyrus's Fyrste, som gjør sig selv til Gud og holder sig for visere end Daniel, at han for sit Hovmods Skyld skal falde for Kaldæernes Sverd og saaledes vise sig at være et blot og bart Menneske (1—10); han skildrer derefter i en Klagesang hans Herlighed, hans store Skyld og hans forfærdelige Undergang (11—19). Derpaa forkynder Profeten Herrens Straf over Sidon (20—23) og slutter med at udtale, at alle Israels Nabofolk, som have voldt det Skade og forhaanet det, skulle dømmes, medens det selv skal føres tilbage til sit Land og bo trygt i det, en Forjættelse, som vil finde sin fulde Opfyldelse i Messias (24—26).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Sig til Tyrus's
Fyrste: Saa siger den Herre Herre:
Efterdi dit Hjerte ophøier sig, og du
siger: Jeg er Gud, jeg sidder paa Guds
Sæde, midt i Havet, og du er dog et
Menneske og ikke Gud, og dog agter du
dit Hjerte som Guds Hjerte
Dan. 5, 20. Ap. G. 12, 22. 2 Tess. 2, 4.
3. (se, du er visere end Daniel, intet
Lønligt er skjult for dig;
Dan. 4, 8. 9. 18; 5, 11. 12. 14. 16.
4. ved din Visdom og ved din For-
stand har du erhvervet dig Formue og
bragt Guld og Sølv i dine Skatkamre;
Es. 10, 13. 14.
5. ved din megen Visdom i din
Handel har du formeret din Formue, og
dit Hjerte ophøiede sig for din Formues
Skyld),
6. derfor, saa siger den Herre Herre:
Efterdi du agter dit Hjerte som Guds
Hjerte,
7. derfor, se, saa lader jeg Fremmede
komme over dig, de grummeste blandt
Folkene, og de skulle drage sine Sverd
mod din glimrende Visdom og vanhellige
din Glans.
8. I Graven skulle de støde dig ned,
og du skal dø, som de Ihjelslagne dø,
midt i Havet. 26, 20.
9. Vil du da vel sige for din Bane-
mands Aasyn: Jeg er Gud, da du dog
er et Menneske og ikke Gud i din Drabs-
mands Haand?
10. Som Uomskaarne dø, skal du dø

ved Fremmedes Haand; thi jeg har talt, siger den Herre Herre.

11. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

12. Menneskesøn! Opløft en Klagesang over Tyrus's Konge og sig til ham: Saa siger den Herre Herre: Du den velordnede Bygnings Segl, fuld af Visdom og fuldkommen i Skjønhed! 27, 2. 3.

13. I Eden, Guds Have, var du; allehaande kostbare Stene bedækkede dig: Karneol, Topas og Diamant, Krysolit, Onyx og Jaspis, Safir, Karfunkel og Smaragd og Guld; dine Pauker og dine Fløiter vare i fuldt Arbeide hos dig; den Dag, du blev skabt, vare de beredte. 2 Mos. 28, 17; 39, 10.

14. Du var en salvet Kerub, som skjermede, og jeg satte dig paa Guds hellige Bjerg; der var du, midt iblandt glødende Stene* vandrede du. 2 Mos. 25, 20. * funklende Ædelstene.

15. Ustraffelig var du paa dine Veie fra den Dag, du blev skabt, indtil Uretfærdighed blev funden hos dig.

16. Ved din megen Handel fyldtes dit Indre med Uret, og du syndede; saa vanhelligede jeg dig og drev dig bort fra Guds Bjerg, og jeg gjorde dig til Intet, du salvede Kerub, og drev dig bort fra de glødende Stenes Midte.

17. Dit Hjerte ophøiede sig for din Deiligheds Skyld, du ødelagde din Visdom paa Grund af din Glans; jeg kastede dig til Jorden, jeg lagde dig for Kongers Aasyn, forat de skulde se paa dig med Lyst. 27, 3.

18. Ved dine mange Misgjerninger, ved din uretfærdige Handel vanhelligede du dine Helligdomme; saa lader jeg Ild gaa ud af din Midte, den skal fortære dig, og jeg gjør dig til Aske paa Jorden for alle deres Øine, som se dig.

19. Alle, som kjendte dig blandt Folkene, ere forfærdede over dig; en Rædsel er du vorden, og du er ikke mere — til evig Tid. 27, 36.

20. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

21. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Sidon og profeter imod det!

22. Og du skal sige: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg kommer over dig, Sidon, og jeg vil forherlige mig i din Midte. Og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg holder Dom over det og helliger mig paa det.

23. Og jeg vil sende Pest og Blod i det, paa dets Gader, og Ihjelslagne skulle falde i dets Midte for Sverd, som kommer over det trindtomfra, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

24. Og ikke skal der for Israels Hus mere være nogen stikkende Torn eller smertende Tidsel af alle dem, som ere trindt omkring dem, som foragte dem, og de skulle kjende, at jeg er den Herre Herre.

25. Saa siger den Herre Herre: Naar jeg samler Israels Hus fra de Folk, blandt hvilke de ere adspredte, saa vil jeg hellige mig paa dem for Folkenes Øine, og de skulle bo i sit Land, som jeg gav min Tjener Jakob,

26. og de skulle bo tryggelig i det og bygge Huse og plante Vingaarde, og de skulle bo tryggelig, medens jeg holder Dom over alle dem, som foragte dem trindt omkring dem, og de skulle kjende, at jeg, Herren, er deres Gud. Am. 9, 14.

29. Kapitel.

Ezekiel forkynder Farao og Ægypterne, at Herren for deres Hovmods Skyld, og fordi de have forledet Israel til at forlade sig paa dem og saa ladet det i Stikken, aldeles vil ødelægge dem og deres Land (1—12). Efter firti Aars Forløb skal Ægypten reise sig igjen, dog uden at naa sin forrige Storhed, saa det ikke mere skal forlede Israel til at sætte sin Lid til det (13—16). I en senere Spaadom forkynder Profeten, at Herren vil give Ægypten og dets Rigdomme i Nebukadnezars Haand, fordi denne har fuldbyrdet hans Straffedom over Tyrus uden at faa nogen Løn for dette sit møiefulde Arbeide (17—20). Paa den Tid Ægypten falder, skal Israel vinde ny Kraft, og Profeten freidig virke iblandt det (21).

I det tiende Aar, i den tiende Maaned, paa den tolvte Dag i Maaneden, kom Herrens Ord til mig saaledes:

2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Farao, Ægyptens Konge, og profeter mod ham og mod hele Ægypten! Es. 19, 1 fg. Jer. 46, 2 fg.

3. Tal og sig: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg kommer over dig, Farao, Ægyptens Konge, du, det store Søuhyre, som ligger midt i sine Strømme, som siger: Mig tilhører min Strøm, og jeg har gjort mig den. Es. 51, 9. Ez. 32, 2; 29, 9.

4. Og jeg vil lægge Kroge i dine Kjæver og lade Fiskene i dine Strømme

hænge ved dine Skjæl, og jeg vil drage
dig op af dine Strømme tilligemed alle
Fiskene i dine Strømme, som hænge ved
dine Skjæl.
5. Og jeg vil kaste dig ud i Ørkenen,
dig og alle Fiskene i dine Strømme; paa
Marken skal du falde; du skal ikke samles
og ikke sankes; til Jordens Dyr og Him-
melens Fugle giver jeg dig som Føde.
32, 4; 39, 4.
6. Og alle Ægyptens Indbyggere
skulle kjende, at jeg er Herren, fordi de
have været en Rørkjep for Israels Hus;
2 Kong. 18, 21. Es. 36, 6.
7. naar de* tage dig** ved dit Haand-
fang, saa knækkes du og kløver hver
Skulder hos dem, og naar de støtte sig
paa dig, sønderbrydes du og bringer alle
Lænder hos dem til at vakle.
*de af Israels Hus. **Ægypten.
8. Derfor, saa siger den Herre Herre:
Se, jeg lader Sverd komme over dig,
og jeg vil udrydde Mennesker og Kvæg
af dig.
9. Og Ægyptens Land skal vorde til
en Ørk og et Øde, og de skulle kjende,
at jeg er Herren, fordi han sagde:
Strømmen hører mig til, og jeg har
gjort den.
10. Derfor, se, jeg vil til dig og til
dine Strømme, og jeg vil gjøre Ægyp-
tens Land til en øde Ørk, fuld af Grus-
dynger, fra Migdol til Syene* og lige
til Ætiopiens Grænse.
*Migdol var en Stad i det nordlige Ægypten, og Syene en Stad ved Ægyptens Sydgrænse; 30, 6.
11. Der skal ikke gaa et Menneskes
Fod igjennem det, og Kvægs Fod skal
ikke gaa igjennem det, og det skal ikke
reise sig igjen i firti Aar.
12. Og jeg vil gjøre Ægyptens Land
til en Ørk midt iblandt ødelagte Lande,
og dets Stæder skulle være øde midt
iblandt ødelagte Stæder i firti Aar, og
jeg vil sprede Ægypterne blandt Folkene
og strø dem ud i Landene.
13. Thi saa siger den Herre Herre:
Efter firti Aars Forløb vil jeg samle
Ægypterne fra de Folk, blandt hvilke de
vare adspredte.
14. Og jeg vil gjøre Ende paa Ægyp-
tens Fangenskab og føre dem tilbage
til Patros's Land, til deres Udsprings
Land, og de skulle der være et ringe
Kongerige.
15. Det skal være ringere end andre
Kongeriger og ikke mere ophøie sig over
Folkene, og jeg vil formindske dem, forat
de ikke skulle herske over Folkene.
16. Og det skal ikke mere være Is-
raels Hus en Tilflugt, som minder mig
om deres Misgjerning, idet de vende
sig efter dem, og de skulle kjende, at jeg
er den Herre Herre. 17, 7. 15.
17. Og det skede i det syv og tyvende
Aar, i den første Maaned, paa den første
Dag i Maaneden, da kom Herrens Ord
til mig saaledes:
18. Menneskesøn! Nebukadnezar, Babels
Konge, har ladet sin Hær udføre et svært
Arbeide mod Tyrus; hvert Hoved er
skaldet, og hver Skulder slidt. Men Løn
har han og hans Hær ikke faaet af Tyrus
for det Arbeide, han har udført imod det.
19. Derfor, saa siger den Herre Herre:
Se, jeg giver Nebukadnezar, Babels
Konge, Ægyptens Land, og han skal
tage dets Rigdom og røve dets Rov og
plyndre dets Bytte, og det skal være
Løn for hans Hær.
20. Som hans Løn, for hvilken han
har arbeidet, giver jeg ham Ægyptens
Land; thi de have arbeidet for mig, siger
den Herre Herre.
21. Den samme Dag vil jeg lade et
Horn opvokse for Israels Hus, og dig
vil jeg give en opladt Mund midt
iblandt dem, og de skulle kjende, at jeg
er Herren. 24, 27.

30. Kapitel.

Profeten forkynder, at en Dommedag skal komme over Ægypten og de med det forbundne Folk (1—5). Ægypternes Magt skal blive tilintetgjort, og deres Land blive ødelagt ved Nebukadnezar (6—12). Ægyptens Guder skulle blive til Intet, dets Fæstninger indtages og ødelægges, dets Ungdom falde og dets Kvinder føres i Landflygtighed (13—19). I en ny Spaadom forkynder Profeten, at Faraos Magt skal knækkes, men Babels Konges Magt blive styrket (20—26).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Profeter og sig: Saa
siger den Herre Herre: Hyler: Ak, den
Dag!
3. Thi nær er Dagen, ja, nær er
Herrens Dag; en Skyers Dag, en Fol-
kenes Tid* skal den være. Joel 2, 1 fg.
Sef. 1, 14 fg. *d. e. Hjemsøgelsestid.
4. Og der skal komme Sverd imod
Ægypten, og Ætiopien skal vride sig i
Angest, naar Ihjelslagne falde i Ægypten;
og man skal tage dets Rigdom, og dets
Grundvolde skulle nedbrydes. 29, 2.

5. Ætioper og Putæer og Luder og hele den blandede Hob og Kubæer og Forbundslandets Sønner skulle tilligemed dem* falde for Sverd. 27, 10. *Ægypterne.

6. Saa siger Herren: Ægyptens Støtter skulle falde, og dets mægtige Stolthed skal synke; fra Migdol til Syene skulle de falde for Sverd i det, siger den Herre Herre. 29, 10.

7. Og de skulle ligge øde midt iblandt ødelagte Lande, og dets Stæder skulle være midt iblandt ødelagte Stæder.

8. Og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg sætter Ild paa Ægypten, og alle dets Hjælpere blive knuste.

9. Den samme Dag skal der udgaa Sendebud paa Skibe fra mit Aasyn for at forfærde Ætiopien i dets Tryghed, og det skal vride sig i Angest, som paa Ægyptens Dag; thi se, det kommer. Es. 20, 3 fg.

10. Saa siger den Herre Herre: Jeg vil gjøre Ende paa Ægyptens larmende Mængde ved Nebukadnezars, Babels Konges, Haand.

11. Han og hans Folk med ham, de grummeste blandt Folkene, skulle føres derhen for at ødelægge Landet, og de skulle drage sine Sverd mod Ægypten og fylde Landet med Ihjelslagne. Jer. 44, 13.

12. Og jeg vil gjøre Strømmene tørre og sælge Landet i Ondes Haand, og jeg vil ødelægge Landet og dets Fylde ved Fremmedes Haand; jeg, Herren, har talt.

13. Saa siger den Herre Herre: Jeg vil tilintetgjøre de væmmelige Afguder og udrydde de falske Guder af Nof, og der skal ikke mere være nogen Fyrste fra Ægyptens Land, og jeg vil lægge Frygt paa Ægyptens Land.

14. Og jeg vil ødelægge Patros og sætte Ild paa Zoan, og jeg vil holde Dom over No.

15. Og jeg vil udøse min Harme over Sin, Ægyptens stærke Værn, og jeg vil udrydde den larmende Mængde i No. Jer. 46, 25.

16. Og jeg vil sætte Ild paa Ægypten; Sin skal skjælve og bæve, og No vorde indtaget, og i Nof skal der komme Fiender ved høilys Dag.

17. Avens og Pibesets unge Mænd skulle falde for Sverd, og de selv* skulle gaa i Fangenskab.

*Stæderne selv, d. e. deres øvrige Indbyggere.

18. Og i Techafneches skal Dagen blive mørk, naar jeg der sønderbryder Ægyptens Aag, og paa dets mægtige Stolthed skal der gjøres Ende i det; det selv skal en Sky bedække, og dets Døtre skulle gaa i Fangenskab.

19. Og jeg vil holde Dom over Ægypten, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

20. Og det skede i det ellevte Aar, i den første Maaned, paa den syvende Dag i Maaneden, da kom Herrens Ord til mig saaledes:

21. Menneskesøn! Faraos, Ægyptens Konges, Arm har jeg sønderbrudt, og se, den er ikke forbunden, saa man har anvendt Lægedom, lagt Bind paa for at forbinde den, forat den kunde blive stærk til at gribe Sverdet.

22. Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg vil til Farao, Ægyptens Konge, og jeg vil sønderbryde hans Arme, baade den stærke og den sønderbrudte, og jeg vil lade Sverdet falde af hans Haand.

23. Og jeg vil sprede Ægypterne blandt Folkene, og jeg vil strø dem ud i Landene.

24. Men jeg vil styrke Babels Konges Arme og lægge mit Sverd i hans Haand, og jeg vil sønderbryde Faraos Arme, og han skal stønne for hans Aasyn, som en Gjennemboret stønner.

25. Og jeg vil gjøre Babels Konges Arme stærke, men Faraos Arme skulle synke, og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg lægger mit Sverd i Babels Konges Haand, og han rækker det ud mod Ægyptens Land.

26. Og jeg vil sprede Ægypterne blandt Folkene og strø dem ud i Landene, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

31. Kapitel.

Ezekiel minder Ægyptens Konge og hans Folk om den Skjæbne, som har rammet den assyriske Konge og hans Folk. Assur var et herligt Cedertræ, som var ophøiet over alle andre Træer (1—9); men fordi hans Hjerte hovmodede sig, blev han fældet (10—14), til Sorg for al Verden, og mange Folk sank med ham ned i Dødsriget (15—17). Saaledes skal det ogsaa gaa Ægyptens Konge og hans Folk (18).

Og det skede i det ellevte Aar, i den tredje Maaned, paa den første Dag i Maaneden, da kom Herrens Ord til mig saaledes:

2. Menneskesøn! Sig til Farao, Ægyptens Konge, og til hans larmende Mængde: Hvem er du lig i din Storhed?

3. Se, Assur var en Ceder paa Li-
banon med deilige Grene, en skyggende
Skov og høi af Vækst, og hans Krone
var imellem Skyerne.
4. Vandet gjorde ham stor, Vand-
dybet gjorde ham høi; med sine Strømme
gik det trindt omkring hans Plantning
og udsendte sine Vandløb til alle Markens
Træer.
5. Derfor blev hans Vækst høiere end
alle Markens Træer, og hans Grene
bleve mange, og hans Kviste lange, for
de mange Vandes Skyld, idet han bredte
sig ud;
6. paa hans Kviste byggede alle Him-
melens Fugle Rede, og under hans
Grene fødte alle Markens Dyr, og i hans
Skygge boede alle de mange Folkeslag.
Dan. 4, 12.
7. Og han var deilig i sin Storhed,
ved sine Grenes Længde; thi hans Rod
var ved mange Vande.
8. Cedrene i Guds Have fordunklede
ham ikke, Cypresser vare ikke at ligne
med hans Kviste, og Lønnetræer vare
ikke som hans Grene; intet Træ i Guds
Have var at ligne med hans Herlighed.
9. Deilig havde jeg gjort ham ved
hans Grenes Mængde, og alle Edens
Træer, som vare i Guds Have, mis-
undte ham.
10. Derfor, saa sagde den Herre Herre:
Efterdi han er bleven høi af Vækst, og
han har strakt sin Krone op imellem
Skyerne, og hans Hjerte har ophøiet sig
over hans Høide, Dan. 4, 11 fg.
11. saa giver jeg ham i Folkenes
Herskers Haand; efter Behag skal han
handle med ham. For hans Ugudelig-
heds Skyld uddrev jeg ham,
12. og Fremmede, de grummeste blandt
Folkene, huggede ham ned og lode ham
ligge; paa Bjergene og i alle Dale faldt
hans Kviste, og hans Grene bleve sønder-
brudte ved alle Landets Bække, og alle
Jordens Folk stege ned fra hans Skygge
og lode ham ligge,
13. paa hans faldne Stamme sloge
alle Himmelens Fugle sig ned, og over
hans Grene kom alle Markens Dyr, —
14. forat ingen Træer ved Vandet
skulle hovmode sig af sin Vækst og strække
sin Krone op imellem Skyerne, og de
stærkeste af dem, alle de, som drikke Vand,
ikke staa der i sin Høide; thi de ere
allesammen overgivne til Døden, for at
komme til Dybets Land, midt iblandt
Menneskenes Børn, til dem, som fare
ned i Graven. 26, 20.
15. Saa siger den Herre Herre: Den
Dag, han for ned i Dødsriget, lod jeg
Vanddybet sørge, tildækkede det for hans
Skyld, og jeg standsede dets Strømme,
og mange Vande bleve holdte tilbage, og
jeg klædte Libanon i Sort for hans
Skyld, og alle Markens Træer vansmæg-
tede for hans Skyld.
16. Ved Lyden af hans Fald bragte
jeg Folkeslag til at skjælve, idet jeg lod
ham fare ned i Dødsriget tilligemed dem,
som fare ned i Graven; da bleve de
trøstede i Dybets Land, alle Edens Træer,
Libanons udvalgte og bedste, alle de,
som drikke Vand. 32, 18.
17. Ogsaa de fore ned med ham i
Dødsriget til dem, som vare ihjelslagne
ved Sverdet; thi som hans Arm* havde
de siddet i hans Skygge midt iblandt
Folkene. *d. e. hans Hjælpere.
18. Hvem er du* saaledes lig i Her-
lighed og Storhed iblandt Edens Træer?
— Saa skal du da nedstødes med Edens
Træer til Dybets Land; midt iblandt
Uomskaarne skal du ligge tilligemed dem,
som ere ihjelslagne ved Sverdet. Saaledes
gaar det Farao og hele hans larmende
Mængde, siger den Herre Herre. * Farao; V. 2.

32. Kapitel.

I en Klagesang over Farao forudsiger Ezekiel, at han, Ægyptens mægtige Konge, som bringer Ødelæggelse over Folkene, selv skal blive tilintetgjort (1—6) til Forfærdelse for al Verden (7—10), idet Kongen af Babel skal komme over ham, ødelægge Mennesker og Kvæg og gjøre Landet til en Ørken (11—16). I en Gravsang over Farao og hans Folk udtaler Profeten, at de skulle falde for Sverdet og fare ned i Dødsriget til de andre hedenske Fyrster og Folkeslag, der have havt den samme Skjæbne, efterat de have været en Skræk for al Jorden (17—32).

Og det skede i det tolvte Aar, i den
tolvte Maaned, paa den første Dag
i Maaneden, da kom Herrens Ord til
mig saaledes:
2. Menneskesøn! Opløft en Klagesang
over Farao, Ægyptens Konge, og sig
til ham: En ung Løve blandt Folkene
vilde du være lig, da du dog var som
Søuhyret i Havene, og du for frem i
dine Floder og gjorde Vandet grumset
med dine Fødder og gjorde dets Strømme
mudrede. 29, 3.

3. Saa siger den Herre Herre: Derfor
vil jeg udspænde mit Garn over dig i
mange Folks Forsamling, og de skulle
drage dig op i mit Vad. 12, 13.
4. Og jeg vil kaste dig paa Land,
slænge dig hen paa Marken, og jeg vil
lade alle Himmelens Fugle slaa ned paa
dig og mætte Dyrene paa hele Jorden
med dig. 29, 5; 39, 4. Es. 18, 6.
5. Og jeg vil lægge dit Kjød paa Bjer-
gene og fylde Dalene med din store Krop.
6. Og jeg vil vande Landet med
Strømme af dit Blod indtil Bjergene,
og Bækkeleierne skulle fyldes af dig.
7. Og naar jeg udslukker dig, vil jeg
tildække Himmelen og klæde dens Stjerner
i Sort; Solen vil jeg tildække med Skyer,
og Maanen skal ikke lade sit Lys skinne.
Es. 13, 10; 50, 3. Joel 2, 10; 3, 4. 20.
8. Alle skinnende Lys paa Himmelen
vil jeg klæde i Sort for din Skyld, og
jeg vil lægge Mørke over dit Land, siger
den Herre Herre.
9. Og jeg vil bringe mange Folkeslags
Hjerte til at græmme sig, naar jeg lader
din Undergang komme ud iblandt Folkene,
hen over Lande, som du ikke kjender. 31, 16.
10. Og jeg vil gjøre mange Folk for-
færdede over dig, og deres Konger skulle
gyse af Rædsel over dig, naar jeg svinger
mit Sverd for deres Aasyn, og de skulle
bæve hvert Øieblik, hver for sit Liv, paa
den Dag, du falder. 26, 16.
11. Thi saa siger den Herre Herre:
Babels Konges Sverd skal komme over dig.
12. For Vældiges Sverd vil jeg lade
din larmende Mængde falde, — de* ere
allesammen de grummeste blandt Folkene;
og de skulle ødelægge Ægyptens Stolt-
hed, og al dets larmende Mængde skal
tilintetgjøres. *de Vældige.
13. Og jeg vil udrydde alt dets Kvæg
fra de mange Vande, og Menneskers Fod
skal ikke mere gjøre dem grumsede, og
Kvægs Klover ikke mere gjøre dem grumsede.
14. Da vil jeg lade deres Vande synke
og deres Strømme flyde som Olje, siger
den Herre Herre,
15. naar jeg gjør Ægyptens Land til
en Ørk, saa Landet er øde, uden sin
Fylde, naar jeg slaar alle Indbyggerne
i det; og de skulle kjende, at jeg er Herren.
16. Dette er en Klagesang, og man
skal synge den, Folkenes Døtre skulle
synge den; over Ægypten og over al
dets larmende Mængde skulle de synge
den, siger den Herre Herre.
17. Og det skede i det tolvte Aar,
paa den femtende Dag i Maaneden, da
kom Herrens Ord til mig saaledes:
18. Menneskesøn! Veklag over Ægyp-
tens larmende Mængde og lad den fare
ned, den og herlige Folkefærds Døtre, til
Dybets Land, tilligemed dem, som fare
ned i Graven!
19. Overgaar du Nogen i Deilighed?
Far ned og lad dig lægge hos Uom-
skaarne! Es. 14, 11 fg.
20. Midt iblandt dem, som ere ihjel-
slagne ved Sverd, skulle de* falde; Sver-
det er givet**. Drager afsted med det***
og med alle dets Skarer!
* Ægypterne. ** nemlig til Kaldæerne, V. 11; 21, 9. *** Ægypten.
21. De Vældiges Fyrster tale midt ud
fra Dødsriget om ham* og hans Hjæl-
pere: De ere farne ned, de ligge der, de
Uomskaarne, ihjelslagne ved Sverd.
* Farao. Es. 14, 9. 10.
22. Der er Assur og hele hans For-
samling, trindt om ham ere hans Grave;
Allesammen ere ihjelslagne, faldne for
Sverd;
23. hans Grave ere lagte i Hulens
dybeste Bund, og hans Forsamling er
trindt om hans Grav; Allesammen ere
ihjelslagne, faldne for Sverd, de, som
udbredte Skræk i de Levendes Land.
24. Der er Elam og hele hans lar-
mende Mængde trindt omkring hans
Grav; Allesammen ere ihjelslagne, faldne
for Sverd, de, som uomskaarne fore ned
til Dybets Land, som havde udbredt
Skræk for sig i de Levendes Land og
bare sin Skam tilligemed dem, som fare
ned i Graven.
25. Midt iblandt Ihjelslagne har man
beredt et Leie for ham med hele hans
larmende Mængde, trindt omkring ham
ere hans Grave; Allesammen ere uom-
skaarne, ihjelslagne ved Sverd, fordi
Skræk for dem var udbredt i de Leven-
des Land, og de bare sin Skam tilligemed
dem, som fare ned i Graven; midt
iblandt Ihjelslagne blev han lagt.
26. Der er Mesek-Tubal og hele hans
larmende Mængde, trindt omkring ham
ere hans Grave; Allesammen ere uom-
skaarne, ihjelslagne ved Sverd, fordi de
havde udbredt Skræk for sig i de Leven-
des Land. 1 Mos. 10, 2. Ez. 38, 2.

27. Og skulde de ikke ligge hos Vældige, hos dem, som ere faldne af de Uomskaarne, som fore ned til Dødsriget med sine Krigsvaaben, og hvis Sverd man lagde under deres Hoveder, og hvis Misgjerning hvilede over deres Ben, fordi der havde været Skræk for de Vældige i de Levendes Land?

28. Og du, midt iblandt Uomskaarne skal du vorde sønderknust og ligge hos dem, som ere ihjelslagne ved Sverd.

29. Der er Edom kommen hen, hans Konger og alle hans Fyrster, som uagtet sin Vælde ere lagte hos dem, der ere ihjelslagne ved Sverd; de skulle ligge hos Uomskaarne og hos dem, som fare ned i Graven.

30. Der ere Nordens Fyrster komne hen allesammen, og alle Sidonierne, som fore ned med de Ihjelslagne og bleve beskjæmmede trods den Skræk, man havde havt for dem for deres Vældes Skyld, og uomskaarne fik de sit Leie hos dem, som vare ihjelslagne ved Sverd, og de bare sin Skam tilligemed dem, som fare ned i Graven. Jer. 25, 26.

31. Dem skal Farao se og trøste sig over hele sin larmende Mængde; ihjelslagne ved Sverd ere Farao og hele hans Hær, siger den Herre Herre.

32. Thi jeg har udbredt Skræk for ham i de Levendes Land, og han skal lægges midt iblandt Uomskaarne, hos dem, som ere ihjelslagne ved Sverd, Farao selv og hele hans larmende Mængde, siger den Herre Herre.

33. Kapitel.

Efterat Herren paany har sat Ezekiel til Vægter over Israel og paany foreholdt ham hans Kald og dets Ansvar (1—9), opfordrer han ham til at forkynde Folket, som nu er nær ved at fortvivle under Trykket af sin Syndebyrde, at det blot behøver at omvende sig for at blive frelst, idet Herren ikke har Behag i Synderens Død, men deri, at han omvender sig og lever (10. 11). Ligesaalidt, som en Retfærdig skal leve, naar han hengiver sig til Ugudelighed, skal en Ugudelig dø, naar han omvender sig fra sin Ugudelighed (12—20). Profeten faar Budskab om Jerusalems Ødelæggelse og dermed tillige nye Gudsord at bringe Folket (21. 22). De Tiloversblevne i det jødiske Land, som mene, at Forjættelsen til Abraham om Eiendomsret til Landet nu skal blive opfyldt paa dem, forkynder Profeten, at de tvertimod for sine Misgjerningers Skyld skulle omkomme allesammen, og Landet blive til en mennesketom Ørken (23—29). De Bortførte i Kaldæa, som komme til Profeten kun for at forlystes ved hans Ord, skulle ved deres Opfyldelse erfare, at han har været en sand Herrens Profet (30—33).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

2. Menneskesøn! Tal til dit Folks Børn og sig til dem: Naar jeg lader Sverd komme over et Land, og Landets Folk tager en Mand iblandt sig og sætter ham til Vægter for sig,

3. og han ser Sverdet komme over Landet og støder i Basunen og advarer Folket,

4. og En vel hører Basunens Lyd, men ikke lader sig advare, og Sverdet kommer og tager ham bort, da skal hans Blod komme over hans Hoved;

5. han hørte Basunens Lyd, men lod sig ikke advare, hans Blod skal komme over ham; men havde han ladet sig advare, saa havde han reddet sit Liv.

6. men naar Vægteren ser Sverdet komme og ikke støder i Basunen, og Folket ikke bliver advaret, og Sverdet kommer og tager en Sjæl bort af dem, da er han vel borttagen for sin Misgjernings Skyld, men hans Blod vil jeg kræve af Vægterens Haand.

7. Og du, Menneskesøn! Til Vægter har jeg sat dig for Israels Hus, og naar du hører et Ord af min Mund, skal du advare dem fra mig. 3, 17.

8. Naar jeg siger til den Ugudelige: Du Ugudelige, du skal visselig dø, og du ikke taler for at advare den Ugudelige for hans Vei, da skal han, den Ugudelige, dø for sin Misgjernings Skyld, men hans Blod vil jeg kræve af din Haand.

9. Men naar du har advaret den Ugudelige for hans Vei, at han skal vende om fra den, men han ikke vender om fra sin Vei, da skal han dø for sin Misgjernings Skyld, men du har reddet din Sjæl.

10. Og du, Menneskesøn! Sig til Israels Hus: Saaledes sige I: Vore Overtrædelser og vore Synder ere over os, og for dem svinde vi hen; hvorledes kunne vi da leve?

11. Sig til dem: Saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, har jeg ikke Behag i den Ugudeliges Død, men dert, at den Ugudelige vender om fra sin Vei og lever. Vender om, vender om fra eders onde

Veie! Thi hvorfor ville I dø, Israels Hus? 18, 23. Ej. 55, 7. Ez. 18, 30. 31. Joel 2, 12. 13.

12. Og du, Menneskesøn! Sig til dit Folks Børn: Den Retfærdiges Retfærdighed skal ikke redde ham paa hans Overtrædelses Dag, og den Ugudelige skal ikke vorde fældet ved sin Ugudelighed paa den Dag, han vender om fra sin Ugudelighed, og den Retfærdige skal ikke kunne leve derved* paa den Dag, han synder. 3, 20; 18, 24. 26. 27.

*ved sin Retfærdighed.

13. Naar jeg siger om den Retfærdige: Han skal visselig leve, og han forlader sig paa sin Retfærdighed og gjør Uret, da skulle alle hans retfærdige Gjerninger ikke ihukommes, men for sin Urets Skyld, som han har gjort, for den skal han dø.

14. Og naar jeg siger til den Ugudelige: Du skal visselig dø, og han vender om fra sin Synd og øver Ret og Retfærdighed,

15. saa den Ugudelige giver Pant tilbage, godtgjør, hvad han har røvet, vandrer i Livets Bud, saa han ikke gjør Uret, da skal han visselig leve, han skal ikke dø. 3 Mos. 5, 23. Luk. 19, 8. Ez. 18, 28.

16. Alle hans Synder, som han har gjort, skulle ikke ihukommes ham; Ret og Retfærdighed har han øvet, han skal visselig leve.

17. Og dit Folks Børn sige: Herrens Vei er ikke ret. Men det er deres Vei, som ikke er ret. 18, 25 fg.

18. Naar den Retfærdige vender om fra sin Retfærdighed og gjør Uret, saa skal han derfor dø.

19. Og naar den Ugudelige vender om fra sin Ugudelighed og øver Ret og Retfærdighed, saa skal han derfor leve.

20. Og dog sige I: Herrens Vei er ikke ret. Jeg vil dømme eder, Israels Hus, hver efter hans Veie.

21. Og det skede i det tolvte Aar, efterat vi vare bortførte, i den tiende Maaned, paa den femte Dag i Maaneden, da kom der Undslupne fra Jerusalem til mig og sagde: Staden er indtagen. 24, 26.

22. Og Herrens Haand var kommen over mig om Aftenen, førend de Undslupne kom, og han oplod min Mund, inden de kom til mig om Morgenen; saa blev min Mund opladt, og jeg var ikke længer stum. 24, 27.

23. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

24. Menneskesøn! De, som bo iblandt disse Ruiner i Israels Land, sige saa: Abraham var een, og han fik Landet i Eie, og vi ere mange, os er Landet givet til Eiendom. Ej. 51, 2. Mal. 2, 15.

25. Derfor sig til dem: Saa siger den Herre Herre: I æde Kjød med Blodet og opløfte eders Øine til eders væmmelige Afguder og udøse Blod, — og I skulde eie Landet? 3 Mos. 19, 26.

26. I trodse paa eders Sverd, I øve Vederstyggelighed og skjænde hver sin Næstes Hustru, — og I skulde eie Landet? 22, 11. Jer. 5, 8.

27. Saa skal du sige til dem: Saa siger den Herre Herre: Saasandt jeg lever, visselig, de, som ere blandt Ruinerne, skulle falde for Sverd, og den, som er paa Marken, ham giver jeg til de vilde Dyr, forat de skulle æde ham, og de, som ere paa Klipperne og i Hulerne, skulle dø af Pest. 6, 12; 7, 15.

28. Og jeg vil gjøre Landet til en Ørk og et Øde, og paa dets mægtige Stolthed skal der gjøres Ende, og Israels Bjerge skulle ligge øde, saa Ingen gaar over dem.

29. Og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg gjør Landet til en Ørk og et Øde for alle deres Vederstyggeligheders Skyld, som de have øvet.

30. Og du, Menneskesøn! Dit Folks Børn tale sammen om dig ved Væggen og i Husenes Døre, den Ene med den Anden, hver med sin Broder, og sige: Kommer dog og hører, hvad det er for et Ord, som udgaar fra Herren!

31. Saa komme de til dig, som e[t] helt Folk kommer, og de sætte sig fo[r] dit Aasyn som mit Folk og høre din[e] Ord, men de gjøre ikke efter dem; th[i] hvad der er efter deres Smag, gjøre de[,] efter Vinding gaar deres Hjerte. Ej. 42, 20; 53, 1. Jak. 1, 22.

32. Og se, du er for dem som en liflig Sang, som En, der har en deili[g] Røst og spiller vakkert, og de høre din[e] Ord, men gjøre ikke efter dem.

33. Men naar det kommer (se, de[t] kommer!), da skulle de kjende, at en Profet har været midt iblandt dem. 2, 5.

34. Kapitel.

Herren forcholder Israels Hyrder, dets Konge[r] og Fyrster, at de have vanrøgtet Hjorden og derve[d] vold: dens Adspredelse og Ødelæggelse, og forkynde[r] dem at de herfor skulle afsættes fra sit Hyrdeembed[e]

(1—10). Han vil selv tage sig af sin Hjord, samle
den igjen og føre den tilbage til dens Land og her
baade rigelig forsyne den med god Føde og give
den Hvile, men tillige sigte den ved at udskille af
den alle de stærke og fede Faar, som have forurettet
og plaget de svage (11—22). Han vil i en anden
David (Messias) give sin Hjord den ene sande
Hyrde og under ham skjenke den en Fylde af
Velsignelse og Fred (23—31).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Profeter mod Is-
raels Hyrder, profeter og sig til dem, til
Hyrderne: Saa siger den Herre Herre: Ve
Israels Hyrder, som røgte sig selv! Er
det ikke Hjorden, Hyrderne skulle røgte?
V. 8. Jer. 23, 1 fg. Sak. 11, 17.
3. Fedtet æde I, og med Ulden klæde
I eder, det Fede slagte I; Hjorden
røgte I ikke.
4. Det Svage have I ikke styrket, og
det Syge have I ikke lægt, og det
Sønderbrudte have I ikke forbundet, og
det Fordrevne have I ikke ført tilbage,
og det Fortabte have I ikke opsøgt, men
med Haardhed have I hersket over dem
og med Grumhed. V. 16. 1 Pet. 5, 3.
5. Og saaledes bleve de adspredte,
fordi de ingen Hyrde havde, og de bleve
til Føde for alle Markens vilde Dyr;
saa bleve de adspredte.
Es. 53, 6. Matt. 9, 36. 1 Pet. 2, 25.
6. Min Hjord farer vild paa alle
Bjerge og paa hver høi Bakke, og over
det hele Land er min Hjord spredt, og
der er Ingen, som spørger, og Ingen,
som leder efter den.
7. Derfor, I Hyrder, hører Herrens
Ord!
8. Saasandt jeg lever, siger den Herre
Herre, sandelig, efterdi min Hjord er
bleven til Rov, og min Hjord bleven til
Føde for alle Markens vilde Dyr, fordi
den var uden Hyrde, og mine Hyrder
ikke spurgte efter min Hjord, men Hyr-
derne røgtede sig selv, og min Hjord
røgtede de ikke, —
9. derfor, I Hyrder, hører Herrens
Ord!
10. Saa siger den Herre Herre: Se,
jeg vil til Hyrderne og kræve min Hjord
af deres Haand og lade dem ophøre med
at røgte Hjorden, saa Hyrderne ikke mere
skulle røgte sig selv, og jeg vil redde
min Hjord af deres Mund, saa den ikke
skal være dem til Føde.
11. Thi saa siger den Herre Herre:
Se, jeg kommer, og jeg vil spørge efter
min Hjord og efterse den.
12. Ligesom en Hyrde efterser sin
Hjord paa den Dag, han er midt iblandt
sine Faar, naar de ere adspredte, saaledes
vil jeg efterse mine Faar og redde dem
fra alle de Steder, hvor de ere adspredte
paa Skyers og Mulms Dag.
Luk. 15, 4. Matt. 18, 12.
13. Og jeg vil føre dem ud fra Folkene
og samle dem fra Landene og føre dem
til deres Land, og jeg vil røgte dem paa
Israels Bjerge, i Dalene og paa alle
de Steder i Landet, hvor de bo.
14. Paa en god Græsgang vil jeg
lade dem græsse, og paa Israels høie
Bjerge skal deres Havnegang være; der
skulle de hvile paa en god Havnegang,
og paa en fed Græsgang skulle de græsse
paa Israels Bjerge. Ps. 23, 2.
15. Jeg vil selv føde min Hjord og
selv lade dem hvile, siger den Herre
Herre.
16. Det Fortabte vil jeg op-
søge, og det Fordrevne vil jeg
føre tilbage, og det Sønder-
brudte vil jeg forbinde, og det
Syge vil jeg styrke. Men det
Fede og det Stærke vil jeg øde-
lægge; jeg vil røgte det efter,
hvad ret er.
17. Og I, min Hjord, saa siger den
Herre Herre: Se, jeg dømmer mellem
Faar og Faar, Vædere og Bukke.
V. 22. Matt. 25, 32 fg.
18. Er det eder for lidet, at I afæde
den bedste Græsgang, siden I nedtræde
Resten af eders Græsgang med eders
Fødder? Er det for lidet, at I drikke
klart Vand, siden I gjøre Resten grumset
med eders Fødder?
19. Og min Hjord, — skal den æde,
hvad der er nedtraadt af eders Fødder,
og drikke, hvad der er gjort grumset af
eders Fødder?
20. Derfor, saa siger den Herre Herre
til dem: Se, jeg kommer, og jeg vil
dømme mellem de fede Faar og de magre
Faar.
21. Efterdi I støde alle de svage med
Side og Bov og stange dem med eders
Horn, indtil I have adspredt dem og
drevet dem udenfor,
22. saa vil jeg frelse min Hjord, og
de skulle ikke mere være til Rov, og jeg
vil dømme mellem Faar og Faar.
23. Og jeg vil oprette een Hyrde
over dem, og han skal røgte dem

nemlig min Tjener David*; han skal røgte dem, og han skal være deres Hyrde.

37, 24. Es. 40, 11. Sak. 11, 4 fg. Joh. 10, 11 fg.
*d. e. Christus, hvis Stamfader og Forbillede David var.

24. Og jeg, Herren, vil være deres Gud, og min Tjener David skal være en Fyrste midt iblandt dem; jeg, Herren, har talt.

25. Og jeg vil slutte en Fredspakt med dem og udrydde vilde Dyr af Landet, og de skulle bo tryggelig i Ørkenen og sove i Skovene.

37, 26. Es. 54, 10. 3 Mos. 26, 6.

26. Og jeg vil gjøre dem og det, der ligger trindt omkring min Høi, til en Velsignelse, og jeg vil lade Regnet falde ned i sin Tid; Velsignelses Regnstrømme skal det være.

3 Mos. 26, 4. 5 Mos. 11, 14. Joel 2, 23.

27. Og Markens Træer skulle give sin Frugt, og Jorden skal give sin Grøde, og de skulle være i Tryghed i sit Land, og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg bryder deres Aags Stænger og redder dem af deres Haand, som holdt dem i Trældom.

36, 30. 3 Mos. 26, 4. 13.

28. Og de skulle ikke mere være et Rov for Folkene, og Jordens vilde Dyr skulle ikke fortære dem; men de skulle bo tryggelig, og Ingen skal forfærde dem.

29. Og jeg vil opreise dem en Plantning til Navnkundighed, og de skulle ikke mere vorde bortrevne af Hunger i Landet og ikke mere bære Folkenes Forsmædelse.

30. Og de skulle kjende, at jeg, Herren, deres Gud, er med dem, og at de ere mit Folk, Israels Hus, siger den Herre Herre. Jer. 31, 33; 32, 38. Hebr. 8, 10.

31. Og I, min Hjord, den Hjord, jeg føder, I ere Mennesker; jeg er eders Gud, siger den Herre Herre.

Ps. 100, 3. Joh. 10, 11 fg.

35. Kapitel.

Herren forkynder Edomiterne, at deres Land skal ødelægges til Straf for det evige Fiendskab, de have baaret mod Israel, og den Blodskyld, de have paadraget sig ved Jerusalems Ødelæggelse (1—9), og for deres Begjærlighed efter at tilegne sig Israels Land, Herrens Eiendom (10—15).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Se'irs Bjerg og profeter imod det!

25, 12 fg. Obad. 1 fg. Begr. 4, 21. 22.

3. Og du skal sige til det: Saa sige den Herre Herre: Se, jeg vil til dig Se'irs Bjerg, og jeg vil udrække mi Haand imod dig og gjøre dig til en Ør og et Øde.

4. Dine Stæder vil jeg gjøre ti Ruiner, og du selv skal vorde en Ørk og du skal kjende, at jeg er Herren.

5. Fordi du bærer et evigt Fiendskal og overgav Israels Børn i Sverdets Vold — i deres Ulykkes Tid, i den Misgjernings Tid, som bragte Undergang,

6. derfor, saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, til Blod vil jeg gjøre dig og Blod skal forfølge dig; fordi du ikk har hadet Blod, skal Blod forfølge dig.

Aab. 13, 10

7. Og jeg vil gjøre Se'irs Bjerg ti en Ørk og et Øde, og jeg vil udrydde deraf den, som drager frem, og den, som drager tilbage.

8. Og jeg vil fylde dets Bjerge med dets Ihjelslagne; paa dine Høie og dine Dale og i alle dine Bækkeleier ska der falde Ihjelslagne ved Sverd.

9. Til evige Ørkener vil jeg gjøre dig og dine Stæder skulle ikke reise sig igjen og I skulle kjende, at jeg er Herren.

10. Fordi du sagde: De to Folk* og de to Lande skulle blive mine, og v ville tage dem i Eie, endog Herren har været der, *Juda og Israel

11. derfor, saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, vil jeg gjøre efter din Vrede og efter din Avind, som du har øvet i dit Had imod dem, og jeg ska vorde kjendt iblandt dem, naar jeg dømmer dig.

12. Og du skal kjende, at jeg, Herren, har hørt alle dine Bespottelser, som du har talt mod Israels Bjerge, sigende De ere ødelagte, os ere de givne til Føde

Es. 37, 28. 29

13. Og I talte hovmodig mod mig med eders Mund og brugte mange Ord mod mig; jeg har hørt det.

14. Saa siger den Herre Herre Medens al Jorden glæder sig, vil jeg berede dig Ødelæggelse.

15. Som du glædede dig over Israels Huses Arv, fordi den blev ødelagt, saaledes vil jeg gjøre mod dig; en Ørk skal Se'irs Bjerg og hele, hele Edom vorde, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

36. Kapitel.

Israels Land, som Edomiterne og de øvrige Nabofolk forhaane, fordi det er ødelagt og har mistet sine Beboere, og som de anse for sin Eiendom og tænke paa at tilegne sig, skal atter blive beboet og bebygget af Israeliterne, som skulle føres tilbage til det og formeres i det, saa det ikke mere skal blive forhaanet af Folkene (1—15). Israeliterne have besmittet sit Land ved sine Synder og ere derfor blevne bortførte fra det og spredte blandt Folkene (16—19). Men da disse mene, at deres Ulykke har sin Grund i Herrens, deres Guds, Vanmagt, skal Herren for at hævde sit Navns Hellighed samle dem igjen og føre dem tilbage til deres Land, rense dem fra deres Synder, give dem et nyt Hjerte og en ny Aand, saa de holde hans Bud, og saaledes forny sin Pakt med dem (20—28); han vil da ogsaa velsigne dem med en rig Fylde af timelig Velsignelse (29—38).

Og du, Menneskesøn! Profeter for Israels Bjerge og sig: Israels Bjerge, hører Herrens Ord!

2. Saa siger den Herre Herre: Fordi Fienden sagde: Ha! over eder, og: De evige Høie ere blevne vor Eiendom, 25, 3.

3. derfor profeter og sig: Saa siger den Herre Herre: Fordi, ja fordi man ødelægger og higer efter at opsluge eder trindt omkring, forat I maa vorde de øvrige Folks Eiendom, og fordi I ere komne paa Tunger og Læber og i ondt Rygte blandt Folk,

4. derfor, Israels Bjerge, hører den Herre Herres Ord! Saa siger den Herre Herre til Bjergene og til Høiene, til Bækkeleierne og til Dalene og til de øde Ruiner og til de forladte Stæder, som ere blevne til Rov og til Spot for de øvrige Folk, som ere trindt omkring, 6, 3; 34, 28.

5. derfor, saa siger den Herre Herre: Sandelig, i min brændende Nidkjærhed har jeg talt mod de øvrige Folk og mod hele Edom, som have skjenket sig selv mit Land til Eiendom med Glæde af fuldt Hjerte, med Foragt ud af Sjælen, for at udplyndre det og gjøre det til Bytte;

6. derfor profeter om Israels Land og sig til Bjergene og til Høiene, til Bækkeleierne og til Dalene: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg har talt i min Nidkjærhed og i min Harme: Fordi I have baaret Folkenes Forsmædelse,

7. derfor, saa siger den Herre Herre: Jeg har opløftet min Haand og svoret: Sandelig, de Folk, som ere trindt omkring eder, de skulle selv bære sin Forsmædelse.

8. Men I, Israels Bjerge, I skulle udskyde eders Grene og bære eders Frugt for mit Folk Israel; thi det er nær ved at komme.

9. Thi se, jeg vil til eder, og jeg vil vende mig til eder, og I skulle vorde dyrkede og tilsaaede.

10. Og jeg vil bringe mange Mennesker paa eder, hele Israels Hus, og Stæderne skulle blive beboede og Ruinerne opbyggede.

11. Og jeg vil mangfoldiggjøre Mennesker og Kvæg paa eder, og de skulle vorde mangfoldige og frugtbare, og jeg vil lade eder vorde beboede, som i eders fordums Tider, og gjøre mere vel imod eder, end i eders første Tider, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

12. Og jeg vil lade Mennesker, mit Folk Israel, vandre paa eder, og de skulle tage dig* i Eie, og du skal være deres Arv, og du skal ikke mere blive ved at gjøre dem barnløse.

*d. e. Israels Land.

13. Saa siger den Herre Herre: Fordi man siger til dig: Du er en Menneskeæder, og du har gjort dine Folk* barnløse,

*Israel og Juda.

14. derfor skal du ikke mere æde Mennesker og ikke mere bringe dine Folk til Fald, siger den Herre Herre.

15. Og jeg vil ikke mere lade Folkenes Forsmædelse høres over dig, og Folkeslagenes Forhaanelse skal du ikke mere bære, og dine Folk skal du ikke mere bringe til Fald, siger den Herre Herre.

16. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

17. Menneskesøn! Israels Hus boede i sit Land, og de besmittede det ved sin Vei og ved sine Gjerninger; som den maanedlige Urenheds Besmittelse var deres Vei for mit Aasyn. Es. 64, 5.

18. Da udøste jeg min Harme over dem for det Blods Skyld, som de havde udøst over Landet, og fordi de havde besmittet det med sine væmmelige Afguder.

19. Og jeg spredte dem iblandt Folkene, og de bleve udstrøede i Landene; efter deres Vei og efter deres Gjerninger dømte jeg dem.

20. Og de kom til de Folk, til hvilke de kom, og de vanhelligede mit hellige Navn, idet man sagde om dem: Disse ere Herrens Folk og dog dragne ud af hans Land! Es. 52, 5 fg. Rom. 2, 24.

21. Da ynkedes jeg over mit hellige Navn, som Israels Hus havde vanhelliget iblandt de Folk, til hvilke de vare komne. 20, 9.

22. Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den Herre Herre: Ikke for eders Skyld, Israels Hus, gjør jeg det, men for mit hellige Navn, som I have vanhelliget iblandt de Folk, til hvilke I ere komne hen.

23. Og jeg vil hellige mit store Navn, som er vanhelliget iblandt Folkene, som I have vanhelliget midt iblandt dem, og Folkene skulle kjende, at jeg er Herren, siger den Herre Herre, naar jeg helliger mig paa eder for eders Øine. 28, 22.

24. Og jeg vil tage eder fra Folkene og samle eder fra alle Landene, og jeg vil lade eder komme til eders Land. 37, 12. 21.

25. Og jeg vil stænke rent Vand paa eder, og I skulle vorde rene; fra alle eders Urenheder og fra alle eders væmmelige Afguder vil jeg rense eder. Sak. 13, 1.

26. Og jeg vil give eder et nyt Hjerte, og en ny Aand vil jeg give inden i eder, og jeg vil borttage Stenhjertet af eders Kjød og give eder et Kjødhjerte. 11, 19; 18, 31. Jer. 32, 39.

27. Og min Aand vil jeg give inden i eder, og jeg vil gjøre, at I vandre i mine Bud og holde mine Love og gjøre efter dem.

28. Og I skulle bo i det Land, jeg gav eders Fædre, og I skulle være mit Folk, og jeg vil være eders Gud. 11, 20.

29. Og jeg vil fri eder fra alle eders Urenheder, og jeg vil kalde paa Kornet og gjøre det mangfoldigt og ikke lade Hunger komme over eder. 3 Mos. 25, 19. Hos. 2, 21 fg.

30. Og jeg vil mangfoldiggjøre Træernes Frugt og Markens Grøde, forat I ikke mere for Hungers Skyld skulle tage imod Forhaanelse blandt Hedningefolkene. 34, 27.

31. Da skulle I komme eders onde Veie i Hu og eders Idrætter, som ikke vare gode, og I skulle væmmes ved eder selv for eders Misgjerninger og for eders Vederstyggeligheder. 16, 61. 63; 20, 43.

32. Ikke for eders Skyld gjør jeg det, siger den Herre Herre, det være eder vitterligt! Blues og skammer eder over eders Veie, Israels Hus!

33. Saa siger den Herre Herre: Den Dag, jeg renser eder fra alle eders Misgjerninger, vil jeg lade Stæderne blive beboede, og Ruinerne skulle opbygges,

34. og det Land, som var lagt øde, skal blive dyrket, istedetforat det var en Ørk for hver dens Øine, som gik forbi.

35. Da skulle de sige: Dette Land, som var lagt øde, er blevet som Edens Have, og de forstyrrede og ødelagte og nedrevne Stæder ere gjenopreiste og befæstede.

36. Og de Folk, som blive tilovers trindt omkring eder, skulle kjende, at jeg, Herren, har opbygget, hvad der var nedbrudt, beplantet, hvad der var ødelagt. Jeg, Herren, har talt og vil gjøre det.

37. Saa siger den Herre Herre: Ogsaa i dette vil jeg lade mig finde af Israels Hus, saa jeg gjør det for dem: Jeg vil gjøre dem mangfoldige paa Mennesker som en Hjord;

38. som en hellig Hjord, som Jerusalems Hjord paa dets Høitider, saaledes skulle de ødelagte Stæder vorde fulde af Menneskehjorde, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

37. Kapitel.

Ezekiel ser i Aanden, hvorledes en stor Mængde Dødningeben, der ligger henstrøet i en Dal, bliver levende (1—10). Ved dette Syn betegnes, at det landflygtige Israel, som mistvivler om sin Gjenopreisning, skal blive gjenopreist, aandelig levendegjort og ført tilbage til sit Land (11—14). Ved en billedlig Handling forkynder Profeten, at de to adskilte Dele af Folket, Israel og Juda, skulle forenes til eet Folk under een Konge, en anden David, Messias. Dette Folk skal være helligt, eiedet forjættede Land til evig Tid, nyde evig Fred og evindelig have Herrens, sin Guds, Helligdom i sin Midte (15—28).

Herrens Haand kom over mig, og Herren førte mig i Aanden ud og satte mig ned midt i Dalen, og den var fuld af Ben. 1, 3; 3, 22.

2. Og han lod mig gaa forbi dem trindt omkring, og se, der var saare mange ovenpaa Jorden i Dalen, og se, de vare saare tørre.

3. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Skulle disse Ben blive levende? Og jeg sagde: Herre Herre, du ved det!

4. Og han sagde til mig: Profeter om disse Ben og sig til dem: I tørre Ben, hører Herrens Ord!

5. Saa siger den Herre Herre til disse

Ben: Se, jeg lader Aand komme i eder,
og I skulle vorde levende.
6. Og jeg vil lægge Sener paa eder
og lade Kjød komme paa eder og over-
drage eder med Hud og give Aand i
eder, og I skulle vorde levende; og I
skulle kjende, at jeg er Herren.
7. Og jeg profeterede saaledes, som
mig var befalet, og der blev en Lyd, da
jeg profeterede, og se, der blev en Raslen,
og Benene nærmede sig, Ben til Ben.
8. Og jeg saa, og se, der kom Sener
og Kjød paa dem, og derovenpaa drog
der sig Hud over dem; men Aand var
der ikke i dem.
9. Og han sagde til mig: Profeter
til Aanden! Profeter, Menneskesøn, og
sig til Aanden: Saa siger den Herre
Herre: Kom, o Aand, fra de fire Vinde
og blæs paa disse Ihjelslagne, forat de
maa vorde levende!
10. Og jeg profeterede saaledes, som
han havde befalet mig, og Aanden kom
i dem, og de bleve levende og stode op
paa sine Fødder, en saare, saare stor
Hær.
11. Og han sagde til mig: Menneske-
søn! Disse Ben ere hele Israels Hus.
Se, de sige: Vore Ben ere fortørrede,
og vort Haab er gaaet tilgrunde; vi ere
fortabte.
12. Derfor profeter og sig til dem:
Saa siger den Herre Herre: Se, jeg
aabner eders Grave og lader eder, mit
Folk, stige op af eders Grave, og jeg
fører eder til Israels Land. 36, 24.
13. Og I skulle kjende, at jeg er Herren,
naar jeg aabner eders Grave og lader
eder, mit Folk, stige op af eders Grave.
14. Og jeg vil give min Aand i eder,
og I skulle vorde levende, og jeg vil
bosætte eder i eders Land, og I skulle
kjende, at jeg, Herren, har talt og vil
gjøre det, siger Herren.
15. Og Herrens Ord kom til mig
saaledes:
16. Og du, Menneskesøn! Tag dig en
Stav og skriv paa den: For Juda og
for Israels Børn, hans Medbrødre!
Og tag dig en anden Stav og skriv paa
den: For Josef, Efra'ims og hele Israels
Huses, hans Medbrødres, Stav!
17. Og føi dem sammen, den ene til
den anden, til een Stav, saa de blive
til Et i din Haand!
18. Og naar dit Folks Børn sige til
dig: Vil du ikke give os tilkjende, hvad
du mener hermed? —
19. da tal til dem: Saa siger den
Herre Herre: Se, jeg tager Josefs Stav,
som er i Efra'ims Haand, og Israels
Stammer, hans Medbrødre, og jeg lægger
dem til Judas Stav og gjør dem til een
Stav, saa de blive til Et i min
Haand.
20. Og de Stave, paa hvilke du skriver,
skulle være i din Haand for deres
Øine.
21. Tal saa til dem: Saa siger den
Herre Herre: Se, jeg tager Israels Børn
ud fra de Folk, til hvilke de droge hen,
og jeg vil samle dem trindtomfra og
føre dem til deres Land. 36, 24.
22. Og jeg vil gjøre dem til eet Folk
i Landet, paa Israels Bjerge, og een
Konge skal være Konge for dem alle, og de
skulle ikke mere være to Folk og ikke mere
dele sig i to Riger. Hos. 1, 11. Mika 2, 12.
23. Og de skulle ikke mere besmitte sig
med sine væmmelige Afguder og med sine
Vederstyggeligheder eller med nogen af
sine Overtrædelser, og jeg vil udfri dem
fra alle deres Bosteder, hvor de have
syndet, og rense dem, og de skulle være
mit Folk, og jeg vil være deres Gud.
24. Og min Tjener David* skal
være Konge over dem, og een
Hyrde skal der være for dem alle,
og i mine Love skulle de vandre,
og mine Bud skulle de holde og
gjøre efter dem. *34, 23.
25. Og de skulle bo i det Land, jeg
gav min Tjener Jakob, i hvilket eders
Fædre boede, og de skulle bo i det, de
og deres Børn og deres Børnebørn, til
evig Tid, og David, min Tjener, skal være
deres Fyrste evindelig. Dan. 7, 14. Luk. 1, 33.
26. Og jeg vil slutte en Fredspakt
med dem, en evig Pakt skal den være
med dem, og jeg vil sætte dem i mit Land
og formere dem og sætte min Helligdom
midt iblandt dem evindelig. 34, 25.
27. Og min Bolig skal være over
dem, og jeg vil være deres Gud, og de
skulle være mit Folk.
Es. 4, 5. Aab. 7, 15. 3 Mos. 26, 11. 12.
2 Kor. 6, 16.
28. Og Folkene skulle kjende, at jeg er
Herren, som helliger Israel, naar min
Helligdom bliver midt iblandt dem
evindelig.

38. Kapitel.

Ezekiel forkynder, at Gog, Magogs og flere andre Folkeslags Fyrste, skal paa Herrens Foranstaltning i den sidste Tid komme over Israels Land med en af mange Folk bestaaende Hær (1—9). Hans Hensigt er at udplyndre Guds Folk, som da allerede i lang Tid i fuld Tryghed har boet i sit Land; Herren derimod har ladet ham komme for at hellige sig paa ham for alle Folks Øine (10—16). Naar nemlig Gog, om hvem allerede de gamle Profeter have spaaet, overfalder Israel, skal Herren ødelægge ham og hans Hus ved en forfærdelig Straffedom, forat Folkene skulle erfare, at han, Israels Gud, er Herren (17—23). Spaadommen sigter til det sidste og mest omfattende Angreb paa Guds Rige af dets Fiender og disses Undergang ved samme (Aab. 20, 7 fg.).

Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn
mod Gog i Magogs Land, Fyrsten over
Ros, Mesek og Tubal, og profeter imod
ham! 39, 1 fg. Aab. 20, 8. 1 Mos. 10, 2. Ez. 32, 26.

3. Og du skal sige: Saa siger den
Herre Herre: Se, jeg vil til dig, Gog,
Fyrste over Ros, Mesek og Tubal!
4. Og jeg vil vende dig om og lægge
Kroge i dine Kjæver og føre dig ud med
hele din Hær, Heste og Ryttere, allesammen
prægtig klædte, en stor Forsamling
med Skjolde, store og smaa, allesammen
med Sverd i Haand.
39, 2; 29, 4. 2 Kong. 19, 28.

5. Perser, Ætioper og Putæer ere med
dem, allesammen med Skjold og Hjelm;
27, 10.

6. Gomer og alle dets Skarer, Togarmas
Hus i det yderste Norden og alle
dets Skarer, mange Folkeslag ere med dig.
7. Rust dig og gjør Alt færdigt, du
og alle dine Skarer, som have samlet sig
hos dig, og du skal tage Vare paa dem.
8. Efter mange Dage skal man søge
dig; ved Aarenes Ende skal du komme
til et Land, som er udfriet fra Sverdet,
som er samlet fra mange Folkeslag, paa
Israels Bjerge, der stadig havde ligget
øde; men nu er det ført ud fra Folkene, og
de bo allesammen tryggelig. Aab. 20, 7 fg.
9. Og du skal drage op; som en Storm
skal du komme, som en Sky skal du være
til at skjule Landet, du og alle dine
Skarer og mange Folkeslag med dig.
10. Saa siger den Herre Herre: Og
det skal ske paa den samme Dag, at Ord
skulle opkomme i dit Hjerte, og du skal
tænke en ond Tanke
11. og sige: Jeg vil drage op imod
et Land med aabne Byer, jeg vil komme
over de Rolige, som bo tryggelig, som
allesammen bo uden Mur og hverken
have Bom eller Porte, —
12. for at røve Rov og plyndre Bytte,
for at vende din Haand mod Ruiner,
som igjen ere beboede, og mod et Folk,
som er samlet fra Folkene, som erhverver
sig Kvæg og Gods, som bor paa
Jordens Navle*.
* d. e. paa Jordens høie Midte; 5, 5.

13. Scheba og Dedan og Kjøbmændene
fra Tarsis og alle deres unge Løver*
skulle sige til dig: Kommer du for at
røve Rov? Har du samlet dine Skarer
for at plyndre Bytte, for at bortføre
Sølv og Guld, for at tage Kvæg og
Gods, for at røve stort Rov?
* d. e. rovgjerrige Handelsfyrster.

14. Derfor profeter, Menneskesøn, og
sig til Gog: Saa siger den Herre Herre:
Mon du ikke paa den Dag, naar mit Folk
Israel bor tryggelig, skal faa det at vide?
15. Og du skal komme fra dit Sted,
fra det yderste Norden, du og mange
Folkeslag med dig, allesammen ridende
paa Heste, en stor Skare og en talrig Hær,
16. og du skal drage op imod mit
Folk Israel som en Sky for at skjule
Landet; i de sidste Dage skal det ske, da
lader jeg dig komme over mit Land,
forat Folkene skulle lære mig at kjende,
naar jeg for deres Øine helliger mig
paa dig, o Gog!
17. Saa siger den Herre Herre: Er
du den, om hvem jeg har talt i fordums
Dage ved mine Tjenere, Israels Profeter,
som profeterede i de Dage, Aar efter Aar,
at jeg vilde lade dig komme over dem?
18. Og det skal ske paa den samme
Dag, paa den Dag, Gog kommer over
Israels Land, siger den Herre Herre,
da skal min Harme stige op i min Næse.
19. Og i min Nidkjærhed, i min
brændende Vrede taler jeg: Sandelig,
paa den samme Dag skal der være en
stor Rystelse over Israels Land.
Matt. 24, 7. 21. Luk. 21, 11. 25. 26.

20. Og Havets Fiske og Himmelens
Fugle og Markens Dyr og alt det Kryb,
som rører sig paa Jorden, og alle de
Mennesker, som ere paa Jorden, skulle
skjælve for mit Aasyn, og Bjergene skulle
nedbrydes, og Fjeldtinderne falde, og
hver Mur skal falde til Jorden.
21. Og jeg vil kalde Sverd imod ham

hen til alle mine Bjerge, siger den Herre
Herre; den Enes Sverd skal være mod
den Anden. Dom. 7, 22. 1 Sam. 14, 20.
2 Krøn. 20, 23.
22. Og jeg vil gaa irette med ham
med Pest og med Blod, og et over-
skyllende Regn og Hagelstene, Ild og
Svovel vil jeg lade regne ned over ham
og over hans Skarer og over de mange
Folkeslag, som ere med ham.
1 Mos. 19, 24. Jos. 10, 11. Ps. 11, 6. Aab. 20, 9.
23. Og jeg vil vise mig stor og vise
mig hellig og give mig tilkjende for
mange Folks Øine, og de skulle kjende,
at jeg er Herren.

39. Kapitel.

Ezekiel vedbliver at forkynde Gogs og hans Hærs fuldkomne Tilintetgjørelse i Israels Land (1—20) og angiver derpaa denne Doms Virkninger; Israel skal ved den bringes til at erkjende, at Herren er og altid vil vedblive at være dets Gud, Hedningerne til at erkjende, at Israels Synd og ikke Herrens Vanmagt har været Aarsagen til, at det i fordums Dage er blevet bortført (21—24). Spaadommen om Gog slutter med den Forjættelse, at Herren skal forbarme sig over Israel, føre det fuldstændig tilbage til dets Land, skjenke det bestandig Fred og udgyde sin Aand over det (25—29).

Og du, Menneskesøn! Profeter mod
Gog og sig: Saa siger den Herre
Herre: Se, jeg vil til dig, Gog, Fyrste
over Ros, Mesek og Tubal! 38, 2 fg.
2. Og jeg vil vende dig om og drive
dig frem og føre dig op fra det yderste
Norden og lade dig komme over Israels
Bjerge.
3. Og jeg vil slaa din Bue ud af
din venstre Haand og lade dine Pile
falde ud af din høire Haand.
4. Paa Israels Bjerge skal du falde,
du og alle dine Skarer og de Folkeslag,
som ere med dig; til allehaande Rov-
fugle og til Markens vilde Dyr giver
jeg dig som Føde.
V. 17; 29, 5; 32, 4. 5. Aab. 19, 17. 18.
5. Paa Marken skal du falde; thi jeg
har talt, siger den Herre Herre.
6. Og jeg vil sende Ild mod Magog
og mod dem, som bo tryggelig paa Øerne,
og de skulle kjende, at jeg er Herren.
7. Og jeg vil kundgjøre mit hellige
Navn midt iblandt mit Folk Israel og
ikke lade mit hellige Navn vanhelliges
mere, og Folkene skulle kjende, at jeg er
Herren, hellig i Israel.
8. Se, det kommer, og det sker, siger
den Herre Herre; det er Dagen, om
hvilken jeg har talt.
9. Og Indbyggerne i Israels Stæder
skulle gaa ud og tænde Ild og holde
den vedlige med Rustninger og Skjolde,
smaa og store, med Buer og Pile og
Stave og Spyd, og de skulle holde Ilden
i Brand dermed i syv Aar;
10. de skulle ikke hente Ved fra Marken
og ikke hugge af Skovene, men med Rust-
ningerne skulle de holde Ilden i Brand,
og de skulle røve sine Røvere og plyndre
sine Plyndrere, siger den Herre Herre.
2 Krøn. 20, 25.
11. Og det skal ske den samme Dag,
da vil jeg give Gog et Gravsted i Is-
rael, de Veifarendes Dal østenfor Havet,
og den skal stænge Veien for de Vei-
farende; der skulle de begrave Gog og
hele hans Mængde, og de skulle kalde den
Gogs Mængdes Dal.
12. Og Israels Hus skal begrave
dem i syv Maaneder for at rense
Landet;
13. ja, hele Landets Folk skal begrave
dem, og det skal være dem til Navn-
kundighed paa den Dag, jeg forherliger
mig, siger den Herre Herre.
14. De skulle udkaare fast ansatte
Mænd, som skulle drage gjennem Landet,
og andre, som tilligemed dem, der drage
gjennem Landet, skulle begrave dem, som
ere blevne tilbage paa Marken i Landet,
for at rense det. Naar syv Maaneder
ere til Ende, skulle de gjennemsøge det,
15. og naar de, som skulle drage gjen-
nem Landet, vandre derigjennem, og
Nogen ser et Menneskeben, da skulle de
sætte et Mærke op derved, indtil de,
som skulle begrave, faa begravet det i
Gogs Mængdes Dal.
16. Ogsaa en Stad skal der have
Navnet Hamona*. Saaledes skulle de
rense Landet.
*d. e. dens (Gogs Hærs) Mængde; V. 11. 15.
17. Og du, Menneskesøn! Saa siger
den Herre Herre: Sig til allehaande
Fugle og til alle Markens vilde Dyr:
Forsamler eder og kommer, samler eder
trindtomfra til mit Slagtoffer, som jeg
slagter for eder, et stort Slagtoffer paa
Israels Bjerge, og I skulle æde Kjød
og drikke Blod.
V. 4. Jer. 12, 9. Aab. 19, 17. 18. Zef. 1, 7.
18. Vældiges Kjød skulle I æde, og
Jordens Fyrsters Blod skulle I drikke,

Vædere, Lam og Bukke og Okser, allesammen fedede i Basan.
19. Og I skulle æde Fedt, indtil I blive mætte, og drikke Blod, indtil I blive drukne, af mit Slagtoffer, som jeg slagter for eder.
20. Og I skulle mættes ved mit Bord med Rideheste og Vognheste, med Vældige og alle Slags Krigsmænd, siger den Herre Herre.
21. Og jeg vil aabenbare min Herlighed iblandt Folkene, og alle Folkene skulle se min Dom, som jeg har holdt, og min Haand, som jeg har lagt paa dem.
22. Og Israels Hus skal kjende, at jeg er Herren, deres Gud, fra den Dag og fremdeles.
23. Og Folkene skulle skjønne, at det var for sin Misgjernings Skyld, Israels Hus blev bortført, fordi de handlede troløst imod mig, saa jeg skjulte mit Aasyn for dem og hengav dem i deres Fienders Haand, og de faldt for Sverdet allesammen; 5 Mos. 31, 17 fg.
24. efter deres Urenhed og efter deres Overtrædelser handlede jeg med dem, og jeg skjulte mit Aasyn for dem.
25. Derfor, saa siger den Herre Herre: Nu vil jeg gjøre Ende paa Jakobs Fangenskab og forbarme mig over hele Israels Hus, og jeg vil vise mig nidkjær for mit hellige Navn.
26. Og de skulle bære * sin Forsmædelse og al sin Troløshed, som de øvede mod mig, naar de bo tryggelig i sit Land, og Ingen forfærder dem.

* d. e. ydmygede erkjende.

27. Naar jeg fører dem tilbage fra Folkene og samler dem fra deres Fienders Lande og helliger mig paa dem for de mange Folks Øine,
28. da skulle de kjende, at jeg er Herren, deres Gud, idet jeg har bortført dem til Folkene og igjen samlet dem til deres Land og ikke lader Nogen af dem mere blive der tilbage.
29. Og jeg vil ikke mere skjule mit Aasyn for dem, jeg, som udgyder min Aand over Israels Hus, siger den Herre Herre.
Es. 32, 15; 44, 3. Joel 3, 1.

40. Kapitel.

Ezekiel henflyttes i Aanden til Israels Land og ser der i et Syn paa et saare høit Bjerg et Tempel (1—4), som han i det Følgende nærmere beskriver, nemlig den ydre Mur (5), Østportbygningen (6—16), den ydre Forgaard med dens Nordport og Sydport (17—27), den indre Forgaard med dens Porte, Kamre og Offerborde (28—47), Templets Forhal (48. 49).

I det fem og tyvende Aar, efterat vi vare bortførte, i Aarets Begyndelse, paa den tiende Dag i Maaneden, i det fjortende Aar, efterat Staden var indtagen, paa den selvsamme Dag kom Herrens Haand over mig, og han førte mig derhen.
2. I Syner fra Gud førte han mig til Israels Land og satte mig ned paa et saare høit Bjerg, og paa det var der som en bygget Stad i Syd. Aab. 21, 10.
3. Og han førte mig derhen, og se, der var en Mand, hvis Udseende var som Udseendet af Kobber, og der var en Linsnor og en Maalestang i hans Haand, og han stod i Porten.
4. Og Manden talte til mig: Menneskesøn! Se med dine Øine og hør med dine Øren og giv Agt paa Alt, hvad jeg vil lade dig se! Thi forat jeg skal lade dig se det, er du ført hid. Forkynd Israels Hus Alt, hvad du ser! 44, 5.
5. Og se, der var en Mur udenom Huset trindt omkring, og i Mandens Haand var Maalestangen, seks Alen lang, hver Alen regnet til en almindelig Alen og en Haandbred, og han maalte Murens Bredde, en Stang, og dens Høide, een Stang. 43, 13.
6. Og han kom til den Port, hvis Forside vendte mod Øst, og han steg op ad dens Trin, og han maalte Portens Tærskel, een Stang i Bredden, den første Tærskel, een Stang i Bredden.
7. Og hver Vagtstue var een Stang i Længden og een Stang i Bredden, og mellem Vagtstuerne var der fem Alen, og Portens Tærskel ved Portens Forhal indentil var een Stang.
8. Og han maalte Portens Forhal indentil, een Stang.
9. Og han maalte Portens Forhal, otte Alen, og dens Piller, to Alen, og Portens Forhal var indad.
10. Og Vagtstuerne i Porten mod Øst vare tre paa den ene og tre paa den anden Side; eet Maal havde alle tre, og eet Maal havde Pillerne paa den ene og paa den anden Side.
11. Og han maalte Bredden af Portaabningen, ti Alen, og Portens Længde, tretten Alen.
12. Og der var et Rum foran Vagt-

stuerne paa een Alen og et Rum paa een Alen paa den anden Side, og hver Vagtstue var seks Alen paa denne og seks Alen paa den anden Side.
13. Og han maalte Porten fra den ene Vagtstues Tag til den andens Tag; Bredden var fem og tyve Alen, Dør lige overfor Dør.
14. Og han gjorde Pillerne seksti Alen, og ved Pillerne var Gaarden, ved Porten trindt omkring.
15. Og fra Forsiden af Indgangsporten indtil Forsiden af den indre Ports Forhal var der femti Alen.
16. Og der var Vinduer med fast Gitter paa Vagtstuerne og paa deres Piller indentil mod Porten trindt omkring, og ligesaa paa Hallerne; og saaledes var der Vinduer trindt omkring indentil, og paa Pillerne var der Palmer. 1 Kong. 6, 4.
17. Og han førte mig til den ydre Forgaard, og se, der var Kamre og et stenlagt Gulv, som var lagt i Forgaarden trindt omkring; der var treti Kamre paa Stengulvet.
18. Og Stengulvet var ved Siden af Portene, stødende til Portenes Længde; det var det nedre Stengulv.
19. Og han maalte Bredden fra Forsiden af den nedre Port til Forsiden af den indre Forgaard udentil, hundrede Alen mod Øst og mod Nord.
20. Og den Port, hvis Forside vendte mod Nord, paa den ydre Forgaard, dens Længde og dens Bredde maalte han.
21. Og dens Vagtstuer vare tre paa den ene og tre paa den anden Side, og dens Piller og dens Haller vare efter den første Ports Maal; femti Alen var dens Længde, og fem og tyve Alen dens Bredde.
22. Og dens Vinduer og dens Haller og dens Palmer vare efter den Ports Maal, hvis Forside vendte mod Øst, og paa syv Trin steg man op i den, og dens Haller vare foran dem.
23. Og Porten til den indre Forgaard var lige overfor Porten mod Nord og mod Øst, og han maalte fra Port til Port hundrede Alen.
24. Og han førte mig mod Syd, og se, der var en Port mod Syd; og han maalte dens Piller og dens Haller efter hine Maal.
25. Og der var Vinduer paa den og paa dens Haller trindt omkring, ligesom hine Vinduer; femti Alen var Længden, og Bredden fem og tyve Alen.
26. Og dens Trapper havde syv Trin, og dens Haller vare foran dem, og den havde Palmer, een paa den ene og een paa den anden Side paa dens Piller. V. 22.
27. Og der var en Port til den indre Forgaard mod Syd, og han maalte fra denne Port til Porten mod Syd hundrede Alen.
28. Og han førte mig til den indre Forgaard gjennem Sydporten, og han maalte Sydporten efter hine Maal.
29. Og dens Vagtstuer og dens Piller og dens Haller vare efter hine Maal, og der var Vinduer paa den og paa dens Haller trindt omkring; femti Alen var Længden, og Bredden fem og tyve Alen. V. 21. 25.
30. Og der var Haller trindt omkring; Længden var fem og tyve Alen, og Bredden fem Alen.
31. Og dens Haller vare mod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa dens Piller, og dens Trapper havde otte Trin.
32. Og han førte mig til den indre Forgaard mod Øst, og han maalte Porten efter hine Maal.
33. Og dens Vagtstuer og dens Piller og dens Haller vare efter hine Maal; og der var Vinduer paa den og paa dens Haller trindt omkring; Længden var femti Alen, og Bredden fem og tyve Alen.
34. Og dens Haller vare mod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa dens Piller paa den ene og paa den anden Side, og dens Trapper havde otte Trin.
35. Og han førte mig til Nordporten, og han maalte den efter hine Maal,
36. dens Vagtstuer, dens Piller og dens Haller, og der var Vinduer paa den trindt omkring; Længden var femti Alen, og Bredden fem og tyve Alen.
37. Og dens Piller vare mod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa dens Piller paa den ene og paa den anden Side, og dens Trapper havde otte Trin.
38. Og der var et Kammer med sin Dør i Pillerne ved Portene; der skulde de afskylle Brændofferet.
39. Og i Portens Forhal var der to

Borde paa den ene og to Borde paa den anden Side, forat man paa dem skulde slagte Brændofferet og Syndofferet og Skyldofferet.

40. Og ved Siden udenfor, naar man steg op i Indgangen til Porten mod Nord, var der to Borde, og ved den anden Side, som var ved Portens Forhal, to Borde.

41. Fire Borde paa den ene og fire Borde paa den anden Side, ved Siden af Porten, tilsammen otte Borde; paa dem skulde de slagte.

42. Og der var fire Borde til Brændofferet, af hugne Stene, halvanden Alen i Længde og halvanden Alen i Bredde og een Alen i Høide; paa dem skulde de lægge de Redskaber, med hvilke de skulde slagte Brændofferet og Slagtofferet.

43. Og dobbelte Knagger, en Haand brede, vare fæstede paa Huset trindt omkring, og paa Bordene skulde Offerkjødet lægges.

44. Og udenfor den indre Port var der Kamre for Sangere i den indre Forgaard, ved Siden af Nordporten, og deres Forside vendte mod Syd; een Rad Kamre var ved Siden af Østporten, med Forsiden mod Nord.

45. Og han talte til mig: Denne Rad Kamre, hvis Forside vender mod Syd, er for de Prester, som tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Huset;

46. men den Rad Kamre, hvis Forside vender mod Nord, er for de Prester, som tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Alteret; de ere Zadoks Sønner, de af Levis Sønner, som træde nær til Herren for at tjene ham.
43, 19; 44, 15.

47. Og han maalte Forgaarden; Længden var hundrede Alen, og Bredden hundrede Alen, i Firkant, og Alteret* var foran Huset.
*d. e. Brændofferalteret; 43, 13 fg.

48. Og han førte mig til Husets Forhal og maalte Forhallens Piller, fem Alen paa den ene og fem Alen paa den anden Side, og Portens Bredde, tre Alen paa den ene og tre Alen paa den anden Side.

49. Forhallens Længde var tyve Alen, og Bredden elleve Alen, og den havde Trin, paa hvilke man steg op til den, og der var Søiler ved Pillerne, een paa den ene Side og een paa den anden.

41. Kapitel.

Ezekiel beskriver fremdeles det nye Tempel, nemlig det Helliges og det Allerhelligstes Maal (1—4), Templets Sidekamre og en vestenfor Templet liggende Bygning samt de paa Templets Vægge anbragte Keruber og Palmer (5—21), Røgelsealteret og Templets Døre (22—26).

Og han førte mig til det Hellige, og han maalte Pillerne, seks Alen i Bredde paa den ene og seks Alen i Bredde paa den anden Side, ligesom Teltets Bredde.

2. Og Dørens Bredde var ti Alen, og Sidevæggene ved Døren fem Alen paa den ene og fem Alen paa den anden Side; og han maalte dets* Længde, firti Alen, og Bredden, tyve Alen.
*det Helliges; V. 1.

3. Og han gik indenfor* og maalte Dørens Piller, hver to Alen, og Døren, seks Alen, og Dørens Bredde, syv Alen.
*i det Allerhelligste; V. 4.

4. Og han maalte dets Længde, tyve Alen, og Bredden, tyve Alen, lige mod Templet*, og han sagde til mig: Dette er det Allerhelligste. *d. e. det Hellige; V. 1.

5. Og han maalte Husets Væg, seks Alen, og Sidekamrenes Bredde, fire Alen, omkring Huset, trindt omkring.

6. Og Sidekamrene laa, Kammer ved Kammer, i tre Stokverk, og det treti Gange*, og de naaede til den Væg, som Huset havde mod Sidekamrene trindt omkring, saa de vare fæstede; men de vare ikke fæstede til Husets Væg.
*d. e. treti i hvert Stokverk.

7. Og Bredden paa Sidekamrene tiltog rundt omkring, jo høiere man kom op; Bygningen om Huset gik nemlig høiere og høiere op trindt omkring Huset. Derfor var Bredden mod Huset større oventil, og fra det nederste Stokverk steg man op i det øverste gjennem det midterste.

8. Og jeg saa, at Huset havde en Forhøining trindt omkring; Sidekamrenes Grundvolde vare en fuld Stang, seks Alen indtil Kanten.

9. Bredden af den Væg, Sidekamrene havde udad, var fem Alen; og den frie Plads mellem Husets Sidekamre

10. og mellem Kamrene havde en Bredde af tyve Alen omkring Huset, trindt omkring.

11. Og Sidekamrenes Døre vare til den frie Plads, een Dør mod Nord og

een Dør mod Syd, og Bredden af den frie Plads var fem Alen trindt omkring.
12. Og den Bygning, som laa imod den afsondrede Plads mod Vestsiden, dens Bredde var sytti Alen, og Bygningens Væg var fem Alen i Bredde trindt omkring, og dens Længde niti Alen.
13. Og han maalte Huset, hundrede Alen i Længde, og den afsondrede Plads og Bygningen og dens Vægge, hundrede Alen i Længde.
14. Og Bredden af Husets Forside og den afsondrede Plads mod Øst var hundrede Alen.
15. Og han maalte Længden af Bygningen mod den afsondrede Plads, den Bygning, der laa paa dens Bagside, og dens Omgange paa den ene og paa den anden Side, hundrede Alen; ligesaa det indre Tempel og Forgaardens Haller.
16. Dørtærsklerne og Vinduerne med fast Gitter og Omgangene trindt omkring i deres tredobbelte Stokverk (ovenfor Dørtærskelen var der et Panel af Træ trindt omkring, og Jorden naaede indtil Vinduerne, og Vinduerne vare dækkede)
17. og Rummet over Dørene og Rummet indtil det indre Hus og udadtil og paa hele Væggen trindt omkring, indvendig og udvendig, Alt var efter Maal.
18. Og der var gjort Keruber og Palmer, nemlig en Palme mellem to Keruber, og Keruberne havde to Ansigter, 1 Kong. 6, 29.
19. et Menneskes Ansigt mod Palmen paa den ene og en ung Løves Ansigt mod Palmen paa den anden Side; saa var gjort paa hele Huset trindt omkring.
20. Fra Jorden indtil ovenfor Døren vare Keruberne og Palmerne gjorte, nemlig paa Templets* Væg. *det Helliges.
21. Templet* havde firkantede Dørstolper, og forantil havde Helligdommen** det samme Udseende.

*det Hellige. **det Allerhelligste.

22. Alteret* var af Træ, tre Alen i Høide, og dets Længde var to Alen, og det havde sine Hjørner, og dets Længde og dets Vægge vare af Træ; og han talte til mig: Dette er Bordet, som staar for Herrens Aasyn. *d. e. Røgelsealteret.
23. Og Templet og Helligdommen havde to Døre.
24. Og Dørene havde to Dørfløie, to bevægelige Dørfløie; to havde den ene Dør, og to Dørfløie havde den anden. 1 Kong. 6, 34.
25. Og paa dem, paa Templets Døre, var der gjort Keruber og Palmer, ligesom de, der vare gjorte paa Væggene; og en Tværbjelke af Træ var foran Forhallen udentil.
26. Og der var Vinduer med fast Gitter og Palmer paa den ene og paa den anden Side paa Forhallens Sidevægge og i Husets Sidekamre og paa Tværbjelkerne.

42. Kapitel.

Ezekiel beskriver de Kamre, som stilte mellem den ydre og indre Forgaard, og angiver deres Bestemmelse (1—14); han anfører Maalet paa den Mur, der omgav Templet og hele det til samme hørende Rum (15—20).

Og han førte mig ud til den ydre Forgaard paa Veien mod Nord, og han førte mig til de Kamre, som vare overfor den afsondrede Plads og overfor Bygningen, imod Nord,
2. hen foran den Længde paa hundrede Alen, med Indgang mod Nord, og Bredden var femti Alen.
3. Overfor de tyve Alen, som hørte til den indre Forgaard, og overfor det Stengulv, som den ydre Forgaard havde, var der Omgang mod Omgang i tre Stokverk. 41, 10; 40, 17.
4. Og foran Kamrene var en Gang paa ti Alens Bredde til det Indre, en Vei paa een Alen, og deres Døre vare mod Nord.
5. Og de øverste Kamre vare mindre; thi Omgangene toge mere Rum fra dem end fra de nederste og fra de midterste i Bygningen;
6. thi de laa i tre Stokverk, men havde ingen Søiler som Forgaardenes Søiler; derfor blev Rummet mindre lige fra de nederste og fra de midterste, fra Jorden af.
7. Og en Mur, som var udenfor, langs med Kamrene, mod den ydre Forgaard, gik foran Kamrene; dens Længde var femti Alen.
8. Thi Længden af de Kamre, som laa mod den ydre Forgaard, var femti Alen; og se, mod Templet var den hundrede Alen.
9. Og nedenfor disse Kamre var Indgangen fra Øst, naar man gik ind i dem fra den ydre Forgaard.
10. Ved Bredden af Forgaardens Mur mod Øst, foran den afsondrede Plads og foran Bygningen laa der Kamre,

11. og der var en Vei foran dem;
de vare af Udseende som de Kamre, der
laa mod Nord, af samme Længde og
Bredde som de, og de havde alle sine
Udgange og sine Indretninger som de,
og som Dørene paa dem,
12. saa vare ogsaa Dørene paa de
Kamre, som laa mod Syd; der var en
Dør ved Begyndelsen af Veien, Veien
foran den tilsvarende Mur, Veien mod
Øst, hvor man gik ind til dem.
13. Og han sagde til mig: Kamrene
mod Nord og Kamrene mod Syd, der
ligge mod den afsondrede Plads, de ere
hellige Kamre, hvor Presterne, som staa
Herren nær, skulle æde det Høihellige;
der skulle de nedlægge det Høihellige,
baade Madofferet og Syndofferet og
Skyldofferet, thi Stedet er helligt.
14. Naar Presterne gaa ind, skulle de
ikke gaa ud igjen fra Helligdommen i
den ydre Forgaard, men de skulle der
nedlægge sine Klæder, i hvilke de gjøre
Tjeneste, thi de ere hellige; de skulle iføre
sig andre Klæder og saa nærme sig til det
Sted, som er bestemt for Folket. 44, 19.
15. Og da han var færdig med Maalene
i det indre Hus, førte han mig ud igjennem
den Port, hvis Forside vendte mod Øst;
og han maalte der trindt omkring.
16. Han maalte Østsiden med Maale-
stangen, fem hundrede Stænger efter
Maalestangen trindt omkring.
17. Han maalte Nordsiden, fem hun-
drede Stænger efter Maalestangen trindt
omkring.
18. Sydsiden maalte han, fem hundrede
Stænger efter Maalestangen.
19. Han gik omkring til Vestsiden;
han maalte fem hundrede Stænger efter
Maalestangen.
20. Paa de fire Sider maalte han det;
det havde en Mur trindt omkring, fem
hundrede Stænger lang og fem hundrede
bred, til at skille mellem det Hellige og
det Almindelige.

43. Kapitel.

Herrens Herlighed flytter ind i det nye Tempel (1—6). Han forjætter, at han til evig Tid vil bo der iblandt Israels Børn, som fra nu af skulle være et helligt Folk (7—9). Han byder Profeten at forkynde dem om dette Tempel, forat de maa beskjæmmes over sine Synder, og derpaa nøie at beskrive dem dets Indretning og Anordningerne for samme (10—12). Han taler særlig om Brændofferalteret, dets Maal, Indvielse og Brug (13—27).

Og han førte mig hen til Porten, den
Port, som vendte mod Øst.
2. Og se, Israels Guds Herlighed
kom fra Østen, og Lyden af den var
som Lyden af store Vande, og Jorden
lyste af hans Herlighed. 1, 24. Aab. 18, 1.
3. Og det var at se til som det Syn,
jeg før havde seet, som det Syn, jeg
havde seet, da jeg kom for at ødelægge
Staden*, og Synerne vare som det Syn,
jeg havde seet ved Floden Kebar, og jeg
faldt paa mit Ansigt.
* d. e. forkynde Staden, at den skulde ødelægges; 9, 1 fg. 1, 1. 28.
4. Og Herrens Herlighed drog ind i
Huset ad Veien gjennem den Port, som
vendte mod Øst.
5. Og Aanden løftede mig op og førte
mig ind i den indre Forgaard, og se,
Herrens Herlighed fyldte Huset.
2 Mos. 40, 34. 1 Kong. 8, 10. 11.
6. Og jeg hørte En tale til mig ud
fra Huset, og en Mand stod hos mig.
7. Og han sagde til mig: Menneskesøn!
Dette er min Trones Sted og mine Fod-
saalers Sted, hvor jeg vil bo midt iblandt
Israels Børn til evig Tid, og Israels Hus
skal ikke mere besmitte mit hellige Navn,
de og deres Konger, ved sit Boleri og ved
sine Kongers* døde Kroppe, ved sine Høie,
48, 35. * d. e. sine Afguders; 3 Mos. 26, 30.
8. som de gjorde, da de satte deres
Dørtærskel ved min Dørtærskel og deres
Dørpost ved Siden af min Dørpost, saa
kun Væggen var imellem mig og dem,
og de besmittede mit hellige Navn ved
sine Vederstyggeligheder, som de øvede,
og jeg gjorde Ende paa dem i min
Vrede.
9. Nu skulle de skaffe sit Boleri og
sine Kongers døde Kroppe langt bort
fra mig, og jeg vil bo midt iblandt dem
til evig Tid.
10. Du Menneskesøn! Forkynd Is-
raels Hus om dette Hus, forat de maa
skamme sig over sine Misgjerninger og
maale den velordnede Bygning.
11. Og naar de skamme sig over alt
det, de have gjort, da kundgjør dem
Husets Skikkelse og dets Indretning og
dets Udgange og dets Indgange og hele
dets Skikkelse og alle Bestemmelserne om
det, ja hele dets Skikkelse og alle Lovene
om det, og skriv det op for deres Øine,
forat de maa bevare hele dets Skikkelse
og alle Bestemmelserne om det og gjøre
efter dem.

12. Dette er Loven om Huset: Paa Bjergets Top skal hele dets Grænse trindt omkring være høihellig. Se, dette er Loven om Huset.

13. Og disse ere Alterets Maal i Alen, en Alen regnet til en almindelig Alen og en Haandbred: Et Fodstykke skal der være paa en Alen i Høide og en Alen i Bredde, og dets Rand til dets Kant skal være et Spand trindt omkring; dette er Alterets Underlag. 40, 5.

14. Og fra Fodstykket paa Jorden indtil den nedre Afsats skal der være to Alen, og Bredden skal være een Alen, og fra den lille Afsats indtil den store Afsats skal der være fire Alen, og Bredden skal være een Alen.

15. Og Har'el* skal være fire Alen, og fra Ariel* og opad skulle de fire Horn** være.

*Har'el (Guds Bjerg) er hele Alterets øverste Del, og Ariel (Guds Arne) dets Ildsted.
**2 Mos. 27, 2.

16. Og Ariel skal være tolv Alen i Længde og tolv Alen i Bredde, i Firkant efter sine fire Sider.

17. Og Afsatsen skal være fjorten Alen i Længde og fjorten Alen i Bredde, efter sine fire Sider, og Randen omkring den skal være en halv Alen, og Fodstykket dertil en Alen trindt omkring, og dets Trapper skulle vende mod Øst.

18. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Saa siger den Herre Herre: Dette er Bestemmelserne om Alteret paa den Dag, det bliver gjort for at ofre Brændoffer derpaa og stænke Blod derpaa.

19. Du skal give Presterne, Leviterne, som ere af Zadoks Æt, som staa mig nær for at tjene mig, siger den Herre Herre, en ung Okse til Syndoffer. 40, 46; 44, 15.

20. Og du skal tage af dens Blod og stryge paa dets fire Horn og paa Afsatsens fire Hjørner og paa Randen trindt omkring, og du skal rense det fra Synd og gjøre Forligelse for det. 2 Mos. 29, 12. 36. 3 Mos. 8, 15.

21. Og du skal tage Syndoffer-Oksen, og man skal opbrænde den paa det bestemte Sted i Huset, udenfor Helligdommen. 3 Mos. 16, 27.

22. Og paa den anden Dag skal du ofre en Gjedebuk uden Lyde til Syndoffer, og man skal rense Alteret fra Synd, ligesom man rensede det ved Oksen.

23. Naar du er færdig med at rense det, skal du ofre en ung Okse uden Lyde og en Væder uden Lyde af Smaakvæget.

24. Og du skal føre dem frem for Herrens Aasyn, og Presterne skulle strø Salt paa dem og ofre dem til Brændoffer for Herren.

25. I syv Dage skal du ofre en Buk til Syndoffer hver Dag, og en ung Okse og en Væder af Smaakvæget, begge uden Lyde, skal man ofre.

26. I syv Dage skal man gjøre Forligelse for Alteret og rense det, og man skal fylde dets Haand*.

*d. e. indvie det; 2 Mos. 28, 41; 29, 9.

27. Og naar de have bragt disse Dage til Ende, da skal det ske paa den ottende Dag og fremdeles, at Presterne skulle ofre eders Brændoffere og eders Takoffere paa Alteret, og jeg vil have Behag i eder, siger den Herre Herre.

44. Kapitel.

Herren forkynder Profeten, at Helligdommens ydre Port mod Øst skal være tillukket; dog maa Folkets Fyrste holde Offermaaltid der (1—3). Herren byder ham at revse Folket, fordi det har ført Saadanne ind i Templet, som ikke burde komme der, og forbyder det for Fremtiden at gjøre dette (4—9). Paa Grund af sit tidligere Afguderi skulle Leviterne kun forrette de ringere Tjenester i Helligdommen, medens Zadoks Sønner skulle tjene som Prester (10—16). Disses Pligter og Rettigheder (17—31).

Og han førte mig tilbage henimod Helligdommens ydre Port, som vendte mod Øst, og den var lukket.

2. Og Herren sagde til mig: Denne Port skal være lukket, den skal ikke oplades, og Ingen skal gaa ind igjennem den; thi Herren, Israels Gud, er gaaet ind igjennem den, og derfor skal den være lukket.

3. Hvad Fyrsten angaar, han er Fyrste, han kan sidde i den for at æde Brød for Herrens Aasyn; ad Veien til Portens Forhal skal han gaa ind, og samme Vei skal han gaa ud. 46, 8.

4. Og han førte mig igjennem Nordporten hen foran Huset, og jeg saa, og se, Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus, og jeg faldt paa mit Ansigt. 43, 5. 3.

5. Og Herren sagde til mig: Menneskesøn! Giv Agt og se med dine Øine og hør med dine Øren paa Alt, hvad jeg taler med dig angaaende alle Bestemmelserne om Herrens Hus og angaaende alle Lovene om det, og du skal give Agt

paa Indgangen til Huset tilligemed alle Udgange af Helligdommen.

6. Og du skal sige til de Gjenstridige, til Israels Hus: Saa siger den Herre Herre: Det faar nu være eder nok med alle eders Vederstyggeligheder, Israels Hus, 45, 9. 4 Mos. 16, 3. 7.

7. idet I førte Fremmede med uomskaaret Hjerte og uomskaaret Kjød ind til at være i min Helligdom, til at vanhellige mit Hus, idet I ofrede mit Brød, Fedt og Blod, og man saaledes brød min Pakt foruden alle eders andre Vederstyggeligheder.

8. Og I toge ikke Vare paa, hvad der var at varetage i mine Helligdomme; men I selv satte eder Folk til at tage Vare paa, hvad jeg vilde have varetaget i min Helligdom.

9. Saa siger den Herre Herre: Ingen Fremmed med uomskaaret Hjerte og uomskaaret Kjød skal komme ind i min Helligdom, ingen af alle de Fremmede, som ere midt iblandt Israels Børn.

10. Ja, endog de Leviter, som fjernede sig langt bort fra mig, da Israel for vild, idet de forvildede sig bort fra mig efter sine væmmelige Afguder, de skulle bære sin Misgjerning.

11. De skulle være Tjenere i min Helligdom, Opsynsmænd ved Husets Porte og Tjenere i Huset; de skulle slagte Brændofferet og Slagtofferet for Folket, og de skulle staa for deres Aasyn for at tjene dem.

12. Fordi de tjente dem for deres væmmelige Afguders Aasyn og vare Israels Hus et Anstød til Misgjerning, derfor har jeg opløftet min Haand imod dem, siger den Herre Herre, og de skulle bære sin Misgjerning.

13. Og de skulle ikke nærme sig til mig for at tjene mig som Prester og for at nærme sig til alle mine hellige Ting, til de høihellige Ting; men de skulle bære sin Skam og sine Vederstyggeligheder, som de have øvet.

14. Og jeg vil sætte dem til at tage Vare paa, hvad der er at varetage i Huset, ved al Tjenesten deri og ved Alt, hvad deri skal gjøres.

15. Men Presterne, Leviterne, Zadoks Sønner, som toge Vare paa, hvad der var at varetage i min Helligdom, da Israels Børn forvildede sig bort fra mig, de skulle træde nær til mig for at tjene mig, og de skulle staa for mit Aasyn for at ofre mig Fedt og Blod, siger den Herre Herre. 40, 46; 43, 19; 48, 11.

16. De skulle gaa ind i min Helligdom, og de skulle træde nær til mit Bord for at tjene mig, og de skulle tage Vare paa, hvad jeg vil have varetaget.

17. Og det skal ske, naar de gaa ind i den indre Forgaards Porte, da skulle de iføre sig linnede Klæder, og der skal ikke komme Uld paa dem, naar de tjene i den indre Forgaards Porte og indenfor.

18. Der skal være linnede Huer paa deres Hoved, og der skal være linnede Hofteklæder paa deres Lænder; de skulle ikke omgjorde sig i Sved*.
2 Mos. 39, 28; 28, 42.
*d. e. med Klæder, som foraarsage Sved.

19. Og naar de gaa ud i den ydre Forgaard, i den ydre Forgaard til Folket, skulle de afføre sig sine Klæder, i hvilke de have forrettet Tjeneste, og nedlægge dem i de hellige Kamre, og de skulle iføre sig andre Klæder og ikke hellige Folket ved sine Klæder.
42, 14. 2 Mos. 30, 29. 3 Mos. 6, 11.

20. Og de skulle ikke rage sit Hoved og ikke heller lade Haaret vokse frit; de skulle klippe sit Hovedhaar.
3 Mos. 21, 5; 19, 27.

21. Og Vin skal ingen af Presterne drikke, naar de gaa ind i den indre Forgaard.
3 Mos. 10, 9 fg.

22. Og en Enke eller en Forskudt skulle de ikke tage sig til Hustru, men Jomfruer af Israels Huses Afkom; dog kunne de tage den Enke, som er Enke efter en Prest
3 Mos. 21, 7. 13. 14

23. Og de skulle lære mit Folk at skill mellem Helligt og Vanhelligt og kundgjør dem Forskjellen mellem Urent og Rent
3 Mos. 10, 10

24. Og Retssager skulle de foresta for at fælde Dom, efter mine Anordninger skulle de dømme i dem; og min Love og mine Bud skulle de holde pa alle mine Høitider, og mine Sabbater skulle de hellige.

25. Og til et Lig skal Ingen af dem gaa ind, saa han vorder uren; kun ve en Fader og ved en Moder og ved e Søn og ved en Datter, ved en Brode og ved en Søster, som ikke har tilhør nogen Mand, maa de gjøre sig urene.
3 Mos. 21, 1 fg

26. Og efter hans Renselse skal ma tælle ham syv Dage;

27. og den Dag, han gaar ind

Helligdommen, ind i den indre For-gaard, for at tjene i Helligdommen, skal han ofre sit Syndoffer, siger den Herre Herre.

28. Og det skal være deres Arv: Jeg er deres Arv. Og Eiendom skulle I ikke give dem i Israel; jeg er deres Eiendom.
4 Mos. 18, 20. 5 Mos. 10, 9; 18, 2.

29. Madofferet og Syndofferet og Skyldofferet, dem skulle de æde, og alt Banlyst i Israel skal høre dem til.
3 Mos. 27, 21. 4 Mos. 18, 14.

30. Og de første Frugter af al Første-grøde af alle Slags og hver Offergave af alle Slags, af alle eders Offergaver, skulle tilhøre Presterne, og det Første af eders Deig skulle I give Presten, forat Velsignelse maa komme over dit Hus.
4 Mos. 18, 13; 15, 20. 21.

31. Intet Aadsel eller Sønderrevet af Fugle eller af Dyr skulle Presterne æde.
3 Mos. 22, 8. 2 Mos. 22, 31.

45. Kapitel.

Ezekiel angiver Maalet paa de Dele af Landet, m ved den nye Uddeling skulle tilfalde Hellig-ommen, Presterne og Leviterne, Staden og Fyrsten —8), formaner Israels Fyrster til at øve Ret g Retfærdighed (9—12), angiver den Afgift, som olket skal betale til Fyrsten, og som denne skal wende til de Offere, han paa de store Fester skal inge Herren for sig og Folket (13—25).

Og naar I udlodde Landet til Arv, skulle I afgive en Gave til Herren, helligt Stykke af Landet, fem og tyve isinde Stænger i Længde og ti tusinde Bredde; det skal være helligt inden ele sin Grænse trindt omkring.

2. Deraf skal der være til Hellig-ommen fem hundrede Stænger i Længde g fem hundrede i Bredde, i Firkant indt omkring, og femti Alen til en fri lads for den trindt omkring. 42, 16 fg.

3. Ja, efter dette Maal skal du maale m og tyve tusinde Stænger i Længde g ti tusinde i Bredde; deri skal Hellig-ommen, det Høihellige, være.

4. Det er en hellig Del af Landet, den al tilhøre Presterne, Helligdommens jenere, som nærme sig for at tjene erren, og det skal være en Plads til use for dem og en hellig Plads for elligdommen.

5. Og fem og tyve tusinde Stænger Længde og ti tusinde i Bredde skulle lhøre Leviterne, Husets Tjenere; de skulle ave tyve Gaarde til Eiendom.

6. Og som Stadens Eiendom skulle I afgive fem tusinde Stænger i Bredde og fem og tyve tusinde i Længde, ved Siden af Helligdommens Lod; det skal tilhøre hele Israels Hus.

7. Og Fyrsten skal have sin Lod paa den ene og paa den anden Side af Helligdommens Lod og af Stadens Eiendom, langsmed Helligdommens Lod og langsmed Stadens Eiendom, paa Vestsiden mod Vest og paa Østsiden mod Øst, og i Længde svarende til een af Stammernes Lodder fra Vestgrænsen til Østgrænsen.

8. Dette skal han have til Land, til Eiendom i Israel, og mine Fyrster skulle ikke mere undertrykke mit Folk, men overlade Landet til Israels Hus efter deres Stammer.

9. Saa siger den Herre Herre: Det faar nu være eder nok, Israels Fyrster! Skaffer Vold og Ødelæggelse bort og øver Ret og Retfærdighed, hører op med at fortrænge mit Folk, siger den Herre Herre.
44, 6. Jer. 21, 10. 11.

10. Rette Vegtskaaler og ret Efa og ret Bat skulle I have. 3 Mos. 19, 36.
5 Mos. 25, 13 fg. Ordsp. 16, 11.

11. En Efa og en Bat skulle have eet Maal, saa en Bat holder en Tiendedel af en Homer, og en Efa en Tiendedel af en Homer; efter en Homer skal deres Maal være.

12. Og en Sekel skal være tyve Gera; en Mine skal være eder tyve Sekel, fem og tyve Sekel, femten Sekel. 2 Mos. 30, 13.

13. Dette er den Offergave, I skulle give, en Sjettedel Efa af en Homer Hvede, og ligesaa skulle I give en Sjettedel Efa af en Homer Byg.

14. Og den bestemte Afgift af Olje, af en Bat Olje, er en Tiendedel Bat af en Kor* (der gaar ti Bat paa en Homer, thi en Homer er ti Bat),

*en Kor er saa stor som en Homer.

15. og af Smaakvæget eet Lam af to hundrede fra Israels vandrige Græsgang til Madoffer og til Brændoffer og til Takoffere, til at gjøre Forligelse for dem, siger den Herre Herre.

16. Alt Landets Folk skal være forpligtet til at yde denne Offergave til Fyrsten i Israel.

17. Og Fyrsten skal det paaligge at ofre Brændofferne og Madofferet og Drikofferet paa Festerne og paa Nymaanerne og paa Sabbaterne, paa alle Israels Huses Høitider; han skal ofre

Syndofferet og Madofferet og Brændofferet og Takofferne for at gjøre Forligelse for Israels Hus.

18. Saa siger den Herre Herre: I den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skal du tage en ung Okse uden Lyde, og du skal rense Helligdommen fra Synd.

19. Og Presten skal tage af Syndofferets Blod og stryge paa Husets Dørstolper og paa de fire Hjørner af Alterets Afsats og paa Dørstolperne i den indre Forgaards Port.

20. Og ligesaa skal du gjøre paa den syvende Dag i Maaneden for dens Skyld, som har syndet af Vanvare eller Enfoldighed, og I skulle gjøre Forligelse for Huset. 3 Mos. 4, 27 fg. 5, 17 fg.

21. I den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, skulle I holde Paaske; paa Festen, i syv Dage, skal der ædes usyret Brød. 3 Mos. 23, 5 fg.

22. Og Fyrsten skal paa den samme Dag ofre en Okse til Syndoffer for sig og for alt Landets Folk.

23. Og paa Festens syv Dage skal han ofre Herren et Brændoffer, syv Okser og syv Vædere uden Lyde hver Dag i de syv Dage, og som Syndoffer en Gjedebuk hver Dag.

24. Og som Madoffer skal han ofre en Efa til hver Okse og en Efa til hver Væder og en Hin Olje til hver Efa. 46, 5. 7. 11.

25. I den syvende Maaned, paa den femtende Dag i Maaneden, paa Festen, skal han ofre lignende Offere i syv Dage, saavel Syndofferet som Brændofferet, saavel Madofferet som Oljen.

46. Kapitel.

Fyrstens Forrettighed, naar han paa Sabbaterne og Nymaanerne kommer i Templet, og de Offere, han skal bringe (1—15). Til hvem og under hvilke Betingelser han kan bortgive Noget af sin Eiendom (16–18). De Steder ved Templet, hvor Offerne skulle koges (19—24).

Saa siger den Herre Herre: Den indre Forgaards Port, som vender mod Øst, skal være lukket de seks Arbeidsdage; men paa Sabbatens Dag skal den oplades, og paa Nymaanens Dag skal den oplades.

2. Og Fyrsten skal gaa ind ad Veien til Portens Forhal udenfra og staa ved Portens Dørstolpe, og Presterne skulle ofre hans Brændoffer og hans Takoffere, og han skal tilbede paa Portens Tærskel og saa gaa ud, og Porten skal ikke lukkes indtil Aftenen.

3. Og Landets Folk skal tilbede ved Indgangen til den samme Port paa Sabbaterne og paa Nymaanerne for Herrens Aasyn.

4. Og Brændofferet, som Fyrsten skal ofre Herren paa Sabbatens Dag, skal være seks Lam uden Lyde og en Væder uden Lyde,

5. og som Madoffer en Efa til Væderen, og som Madoffer til Lammene, hvad han finder for godt at give, og en Hin Olje til hver Efa. 45, 24.

6. Og paa Nymaanens Dag en ung Okse uden Lyde og seks Lam og en Væder; uden Lyde skulle de være.

7. Og som Madoffer skal han ofre en Efa til Oksen og en Efa til Væderen, og til Lammene, hvad han har Raad til, og en Hin Olje til hver Efa.

8. Og naar Fyrsten gaar ind, skal han gaa ad Veien til Portens Forhal, og samme Vei skal han gaa ud. 44, 3.

9. Og naar Landets Folk gaar ind for Herrens Aasyn paa Høitiderne, skal den, som gaar ind igjennem Nordporten for at tilbede, gaa ud igjennem Sydporten, og den, som gaar ind igjennem Sydporten, gaa ud igjennem Porten mod Nord; han skal ikke vende tilbage gjennem den Port, gjennem hvilken han gik ind, men de skulle gaa ud lige frem for sig.

10. Og Fyrsten skal gaa ind midt iblandt dem, naar de gaa ind; og naar de gaa ud, skulle de gaa ud sammen.

11. Og paa Festerne og paa Høitiderne skal Madofferet være en Efa til hver Okse og en Efa til hver Væder, og til Lammene, hvad han finder for godt at give, og en Hin Olje til hver Efa.

12. Og naar Fyrsten vil ofre et frivilligt Offer, Brændoffer eller Takoffere som frivilligt Offer til Herren, da skal man oplade for ham den Port, som vender mod Øst, og han skal ofre sit Brændoffer og sine Takoffere, ligesom han gjør paa Sabbatens Dag; og saa skal han gaa ud, og man skal lukke Porten, efterat han er gaaet ud.

13. Og et Lam i dets første Aar uden Lyde skal du ofre som Brændoffer hver Dag til Herren; hver Morgen skal du ofre det. 2 Mos. 29, 38. 39.

14. Og som Madoffer dertil skal du hver Morgen ofre en Sjettedel Efa og en Tredjedel Hin Olje til at væde Melet med; det er et Madoffer for Herren, — evige Bestemmelser, for al Tid.

15. Og de skulle ofre Lammet og Madofferet og Oljen hver Morgen, som et bestandigt Brændoffer.

16. Saa siger den Herre Herre: Naar Fyrsten giver nogen af sine Sønner en Gave, saa er det hans Arv; det skal tilhøre hans Sønner, det er deres Eiendom som Arv.

17. Men naar han giver en Gave af sin Arv til en af sine Tjenere, saa skal det tilhøre ham indtil Frihedsaaret, men saa komme tilbage til Fyrsten; kun hans Sønner skal hans Arv tilhøre.
3 Mos. 25, 10.

18. Og Fyrsten skal ikke tage af Folkets Arv, saa han fortrænger dem fra deres Eiendom; af sin egen Eiendom skal han lade sine Sønner arve, forat ikke mit Folk skal adspredes ved at komme bort hver fra sin Eiendom.
45, 8. 1 Kong. 21, 2. 16.

19. Og han førte mig ind igjennem den Indgang, som var ved Siden af Porten, hen til de hellige Kamre, som vare bestemte for Presterne, og som vendte mod Nord, og se, der var en Plads yderst mod Vest.

20. Og han sagde til mig: Dette er den Plads, hvor Presterne skulle koge Skyldofferet og Syndofferet, og hvor de skulle bage Madofferet, for ikke at bære det ud i den ydre Forgaard, saa de hellige Folket. 44, 19. 3 Mos. 6, 19. 20.

21. Og han førte mig ud i den ydre Forgaard og førte mig omkring til Forgaardens fire Hjørner, og se, der var en mindre Gaard i hvert Hjørne af Forgaarden.

22. I Forgaardens fire Hjørner var der lukkede Gaarde, firti Alen i Længde og treti i Bredde; de fire Gaarde i Hjørnerne havde samme Maal.

23. Og der gik en muret Ring rundt om i dem, rundt om i alle fire, og der var gjort Kogesteder under de murede Ringe rundt om.

24. Og han sagde til mig: Dette er de Kogehuse, hvor Husets Tjenere* skulle koge Folkets Slagtoffer. *44, 11.

47. Kapitel.

Ezekiel skildrer en Bæk, som gaar ud fra Templet, bliver dybere og dybere og overalt, hvor den kommer hen, fremkalder Liv og udbreder Velsignelse, hvorved betegnes den stedse rigere Aandens, Livets og Frelsens Fylde, der skal udgaa fra Herren og udgydes over Menneskene ved Messias (1—12). Han beskriver Grænserne af det hellige Land, som skal fordeles iblandt Israeliterne og de Fremmede (13—23).

Og han førte mig tilbage til Husets Indgang, og se, der gik Vand ud under Husets Dørtærskel mod Øst, thi Husets Forside vendte mod Øst; og Vandet løb ned fra Husets høire Side, søndenfor Alteret.

2. Og han førte mig ud ad Veien gjennem Porten mod Nord og førte mig omkring paa Veien udenfor hen til den ydre Port, paa Veien til den Port, som vender mod Øst, og se, der randt Vand fra den høire Side.

3. Idet Manden gik mod Øst med en Maalesnor i sin Haand, maalte han tusinde Alen og han førte mig igjennem Vandet, Vand indtil Anklerne.

4. Og han maalte atter tusinde Alen, og han førte mig igjennem Vandet, Vand indtil Knæerne. Og han maalte atter tusinde Alen, og han førte mig igjennem Vand indtil Lænderne.

5. Og han maalte atter tusinde Alen; da var der en Bæk, som jeg ikke kunde vade igjennem; thi Vandet var høit, Vand til at svømme i, en Bæk, som ikke lod sig vade igjennem.

6. Og han sagde til mig: Har du seet det, Menneskesøn? Og han førte mig tilbage igjen langs Bækkens Bred.

7. Da jeg vendte tilbage, se, da stod der paa Bækkens Bred saare mange Træer paa den ene og paa den anden Side.
Aab. 22, 2.

8. Og han sagde til mig: Dette Vand gaar ud til Egnen i Øst og løber ned til den øde Mark, og saa falder det i Havet*; naar det ledes ud i Havet, bliver Vandet** sundt.
*det døde Hav. **i Havet.

9. Og det skal ske: Alle levende Væsener, hvoraf det vrimler overalt, hvor Dobbeltbækken* kommer hen, skulle leve, og Fiskene skulle vorde saare mange; thi naar dette Vand kommer derhen, bliver der Sundhed og Liv overalt, hvor Bækken kommer hen.
*d. e. den store Bæk; V. 5.

10. Og det skal ske: Fiskere skulle staa ved det* fra En-Gedi til En-Egla'im; det skal være et Sted til at kaste Fiskegarn ud; efter sine Slags skulle dets Fiske være, som det store Havs Fiske, saare mange. *det døde Hav.

11. Men dets Myrer og dets Pytter skulle ikke blive sunde; de ere givne Saltet i Vold.

12. Og ved Bækken, paa dens Bred, paa den ene og paa den anden Side, skal der opvokse allehaande Frugttræer; deres Blade skulle ikke visne, og deres Frugt skal ikke faa Ende; hver Maaned skulle de bære ny Frugt, thi Vandet til dem udgaar fra Helligdommen; og deres Frugt skal være til Spise og deres Blade til Lægedom. Ps. 1, 3. Aab. 22, 2.

13. Saa siger den Herre Herre: Dette er Grænsen, hvorefter I skulle tage eder Landet til Arv efter Israels tolv Stammer; Josef skal have to Lodder. 1 Mos. 48, 5. Jos. 17, 17.

14. Og I skulle tage det til Arv, den Ene som den Anden, fordi jeg har opløftet min Haand og svoret at ville give eders Fædre det, og saaledes skal dette Land tilfalde eder til Arv. 20, 42. 1 Mos. 15, 18.

15. Og dette er Landets Grænse: Mod Nordsiden fra det store Hav paa Veien til Hetlon i Retning imod Zedad,

16. Hamat, Berota, Sibra'im, som ligger imellem Damaskus's Landemærke og Hamats Landemærke, det mellemste Hazer, som ligger henimod Havrans Landemærke.

17. Og saaledes er Grænsen fra Havet til Hazar-Enon ved Damaskus's Landemærke, og hvad Norden angaar, mod Nord, da er Hamat Grænse. Dette er Nordsiden.

18. Og Østsiden er Jordan mellem Havran og Damaskus og mellem Gilead og Israels Land; fra Grænsen til det østlige Hav skulle I maale. Dette er Østsiden.

19. Og Sydsiden, mod Sønden, er fra Tamar til Meribots Vand ved Kades; Arven skal naa hen til det store Hav. Dette er Sydsiden, mod Sønden. 48, 28. 4 Mos. 20, 13; 34, 5.

20. Og Vestsiden er det store Hav fra Grænsen indtil lige overfor Hamat. Dette er Vestsiden.

21. Og I skulle dele dette Land mellem eder efter Israels Stammer.

22. Og det skal ske: I skulle udlodde det til Arv iblandt eder og de Fremmede, som opholde sig midt iblandt eder, og som have avlet Børn midt iblandt eder, og de skulle være eder som den Indfødte blandt Israels Børn; sammen med eder skal Arv tilfalde dem midt iblandt Israels Stammer.

23. Og det skal ske: I den Stamme, hos hvilken den Fremmede opholder sig, der skulle I give ham hans Arv, siger den Herre Herre.

48. Kapitel.

Det hellige Lands Inddeling: Syv af Israels Stammers Lodder mod Nord (1—8), Helligdommens, Presternes og Leviternes, Stadens og Fyrstens Lodder i Midten (9—22), de øvrige fem Stammers Lodder mod Syd (23—29). Stadens Omfang, dens Porte og disses Navne, Stadens Navn (30—35).

Og dette er Stammernes Navne: Fra Nordenden langs Veien til Hetlon til henimod Hamat, Hazar-Enan ved Damaskus's Landemærke, mod Norden, ved Siden af Hamat, skal Dan have Landet fra Østsiden til Havet, Dan een Lod. 47, 15. 17.

2. Og ved Dans Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Aser een Lod.

3. Og ved Asers Landemærke, fra Østsiden og indtil Vestsiden, Naftali een Lod.

4. Og ved Naftalis Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Manasse een Lod.

5. Og ved Manasses Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Efra'im een Lod.

6. Og ved Efra'ims Landemærke, fra Østsiden og indtil Vestsiden, Ruben een Lod.

7. Og ved Rubens Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Juda een Lod.

8. Og ved Judas Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, skal den Gave være, som I skulle afgive, fem og tyve tusinde Stænger i Bredden og i Længden som een af Stamlodderne, fra Østsiden indtil Vestsiden, og Helligdommen skal være midt deri. 45, 1; 42, 15 f.

9. Den Gave, I skulle afgive til Herren, skal være i Længden fem og tyve tusinde Stænger og i Bredden ti tusinde.

10. Og Presterne skal den hellige Gave tilhøre, mod Nord fem og tyve tusinde Stænger og mod Vest i Bredden ti tusinde og mod Øst i Bredden ti tusinde og mod Syd i Længden fem og tyve tusinde, og Herrens Helligdom skal være midt deri.

11. Presterne, dem, som ere helligede blandt Zadoks Sønner, hvilke toge Var

...aa, hvad jeg vilde have varetaget, som
..kke forvildede sig, da Israels Børn fore
...ild, saaledes som Leviterne forvildede sig, 44, 15.
12. dem skal den tilhøre som en Del
..f hin Gave af Landet*, som et høihelligt
..Stykke ved Leviternes Landemærke. *V. 8.
13. Og Leviterne skulle ved Siden af
..Presternes Landemærke have fem og tyve
..usinde Stænger i Længde og ti tusinde
..Bredde; al Længde skal være fem og
..yve tusinde Stænger, og Bredden ti
..usinde.
14. Og de skulle ikke sælge Noget
..eraf, og man skal ikke bortbytte Noget
..eraf, og Landets Førstegrøde skal ikke gaa
..ver til Andre; thi den er helliget Herren.
15. Og fem tusinde Stænger, det,
..om er tilovers i Bredden, langs med
..e fem og tyve tusinde, det skal være
..lmindeligt, til Brug for Staden, til
..Boliger og til Jorder, og Staden skal
..ære midt deri.
16. Og dette er dens Maal: Nordsiden
..kal være fire tusinde og fem hundrede
..Stænger, og Sydsiden fire tusinde og
..em hundrede, og Østsiden fire tusinde og
..em hundrede, og Vestsiden fire tusinde
..g fem hundrede.
17. Og Staden skal have Jorder, mod
..Nord to hundrede og femti Stænger og
..mod Syd to hundrede og femti og mod
..Øst to hundrede og femti og mod Vest
..o hundrede og femti.
18. Og hvad der er tilovers i Længden.
..angs med den hellige Gave, ti tusinde
..Stænger mod Øst og ti tusinde mod
..Vest, det skal være langs med den hellige
..Gave, og Afgrøden deraf skal være til
..Brød for Stadens Arbeidere.
19. Og Stadens Arbeidere, af alle
..Israels Stammer, de skulle dyrke det*. *Jordstykket V. 18.
20. Hele Gaven skal være fem og tyve
..usinde Stænger i Længde og fem og
..yve tusinde i Bredde; een Fjerdedel i
..Forhold til den hellige Gave* skulle I
..fgive til Stadens Eiendom. *V. 9–14.
21. Og Fyrsten skal have det, som
..r tilovers paa den ene og paa den
..nden Side af den hellige Gave og af
..Stadens Eiendom, langs med den fem og
..yve tusinde Stænger brede Lod indtil
..en østre Grænse og mod Vest langs
..med de fem og tyve tusinde Stænger
hen til den vestre Grænse, ved Siden af
Stamlodderne*; det skal tilhøre Fyrsten,
og den hellige Gave og Husets Helligdom
skulle være midt derimellem. *d. e. Judas og Benjamins.
22. Og hvad der fra Leviternes Eien-
dom og fra Stadens Eiendom af, hvilke
ere midt imellem det, der tilfalder
Fyrsten, ligger mellem Judas Landemærke
og Benjamins Landemærke, det skal til-
høre Fyrsten.
23. Og hvad de øvrige Stammer
angaar, da skal fra Østsiden indtil Vest-
siden Benjamin have een Lod.
24. Og ved Benjamins Landemærke,
fra Østsiden indtil Vestsiden, Simeon een
Lod.
25. Og ved Simeons Landemærke, fra
Østsiden indtil Vestsiden, Isaskar een Lod.
26. Og ved Isaskars Landemærke, fra
Østsiden indtil Vestsiden, Sebulon een Lod.
27. Og ved Sebulons Landemærke, fra
Østsiden indtil Vestsiden, Gad een Lod.
28. Og ved Gads Landemærke, paa
Sydsiden, mod Sønden, skal Grænsen
være fra Tamar til Meribas Vand ved
Kades; Arven skal naa hen til det store
Hav. 47, 19.
29. Dette er det Land, som I af
Arven skulle udlodde til Israels Stammer,
og disse ere deres Lodder, siger den
Herre Herre.
30. Og dette er Stadens Ydergrænser:
Paa Nordsiden fire tusinde og fem
hundrede Stænger i Maal,
31. og Stadens Porte efter Israels
Stammers Navne, tre Porte mod Norden:
Rubens Port een, Judas Port een, Levis
Port een.
32. Og paa Østsiden: Fire tusinde og
fem hundrede Stænger og tre Porte:
Josefs Port een, Benjamins Port een,
Dans Port een.
33. Og Sydsiden: Fire tusinde og fem
hundrede Stænger i Maal og tre Porte:
Simeons Port een, Isaskars Port een,
Sebulons Port een.
34. Vestsiden: Fire tusinde og fem
hundrede Stænger; dens tre Porte: Gads
Port een, Asers Port een, Naftalis
Port een.
35. Trindt omkring: Atten tusinde
Stænger. Og Stadens Navn skal fra
den Dag være: Herren er der. 43, 7. Ps. 68, 17.

Profeten Daniel.

1. Kapitel.

Daniel, som med Andre af Nebukadnezar er bleven bortført til Babel, bliver tilligemed Hananja, Misael og Asarja udvalgt til at opdrages til Kongens Tjeneste (1—7). Daniel vil ikke besmitte sig ved at spise af Kongens kostelige Mad og faar derfor med sine Medbrødre Lov til kun at nyde Grønsager; deraf faa de endog et bedre Udseende end de, som spise af Kongens Mad (8—16). Da de efter endt Opdragelse føres ind for Kongen, findes de at være meget visere end alle Babels Vise (17—21).

I Jojakims, Judas Konges, tredje
Regjeringsaar drog Nebukadnezar,
Babels Konge, til Jerusalem og beleirede
det. 2 Krøn. 36, 6.
2. Og Herren gav Jojakim, Judas
Konge, i hans Haand tilligemed en Del
af Guds Huses Kar, og han bragte dem
til Sinears Land, til sin Guds Hus;
han bragte nemlig Karrene ind i sin
Guds Statkammer. 1 Mos. 10, 10.
3. Og Kongen sagde til Aspenas, sin
øverste Hofmand, at han skulde bringe
nogle af Israels Sønner, baade af den
kongelige Slægt og af de Fornemste,
2 Kong. 20, 18.
4. Drenge, som vare uden noget Lyde
og skjønne af Udseende og med Evner
til at forstaa al Visdom og til at lære
Kundskab og til at blive kyndige i Vid-
skab, og som vare dygtige til at tjene i
Kongens Palads, og at man skulde lære
dem Kaldæernes Skrift og Tungemaal.
5 Og Kongen bestemte dem, hvad de
hver Dag skulde have af Kongens koste-
lige Mad og af den Vin, han drak, og
at man skulde opdrage dem i tre Aar,
og naar disse vare omme, skulde de
blive Kongens Tjenere.
6. Og iblandt dem vare af Judas
Børn Daniel, Hananja, Misael og Asarja.
5, 13.
7. Og den øverste Hofmand gav dem
Navne, og Daniel kaldte han Beltsazar
og Hananja Sadrak og Misael Mesak
og Asarja Abed-Nego. 5, 12; 10, 1.
8. **Men** Daniel satte sig fore i sit
Hjerte, at han ikke vilde besmitte sig med
Kongens kostelige Mad og med den Vin,
han drak, og han bad den øverste Hof-
mand om, at han maatte være fri for
at besmitte sig dermed.
9. Og Gud lod Daniel finde Miskundhed
og Barmhjertighed for den øverste Hof-
mands Ansigt. 1 Mos. 39, 21.
10. Og den øverste Hofmand sagde til
Daniel: Jeg er bange for min Herre,
Kongen, som har bestemt eders Mad og
eders Drikke; thi hvorfor skulde han
finde, at eders Ansigter saa værre ud
end de Drenges, som ere paa eders Alder
og I saa bringe Skyld over mit Hoved
hos Kongen?
11. Da sagde Daniel til Spisemesteren
som den øverste Hofmand havde sat over
Daniel, Hananja, Misael og Asarja:
12. Prøv det dog med dine Tjenere
ti Dage og lad dem give os Grønsager
at æde og Vand at drikke,
13. og tag saa vort Udseende i Øiesyn
og de Drenges Udseende, som æde Kon-
gens kostelige Mad, og gjør saa med
dine Tjenere efter det, du da ser!
14. Og han hørte dem i denne Sa
og prøvede det med dem i ti Dage.
15. Og da de ti Dage vare omme
saaes de at være skjønnere af Udseend
og federe paa Kjød end alle de Drenge
som aade Kongens kostelige Mad.
16. Da borttog Spisemesteren dere
kostelige Mad og den Vin, de skuld
drikke, og gav dem Grønsager.
17. **Og** disse fire Drenge gav Gu
Kundskab og Forstand paa al Skrift o
Visdom, og Daniel skjønte sig paa al
Syner og Drømme. 5, 11. 1
18. Og da de Dage vare til End
efter hvilke Kongen havde bestemt, at
skulde føres ind, førte den øverste Ho
mand dem ind for Nebukadnezars Ansig
19. Og Kongen talte med dem, og d
fandtes ikke blandt dem allesamme
Nogen som Daniel, Hananja, Misa
og Asarja; saa bleve de da Konger
Tjenere.
20. Og i enhver Sag, hvortil d
krævedes Visdom og Forstand, og so
Kongen spurgte dem om, fandt han de
ti Gange at overgaa alle de Tegnsu
læggere og Besværgere, som vare i he
hans Rige. 2, 4
21. Og Daniel blev der* ligetil Kon
Cyrus's første Aar.

*vedblev at være Hofbetjent. 6, 2

2. Kapitel.

Nebukadnezar har i sit andet Regjeringsaar en
Drøm, men glemmer den; da Babels Vise ikke
unne fortælle og udtyde ham Drømmen, beslutter
an, at de alle og iblandt dem ogsaa Daniel og
ans Medbrødre skulle dræbes (1—13). Daniel
egjærer en Frist af Kongen, beder til Herren, som
abenbarer ham Drømmen og dens Betydning,
vorfor han lover og takker ham (14—23). Daniel
ortæller Drømmen for Kongen og udtyder den om
re store Verdensriger, der alle skulle omstyrtes
ed Messias's Rige, som skal bestaa til evig Tid
24—45). Kongen ophøier ham og hans Med-
rødre (46—49).

Og i Nebukadnezars andet Regjeringsaar
drømte Nebukadnezar Drømme, og
ans Sind blev uroligt, og det var forbi
ned hans Søvn. 1 Mos. 41, 1. 8.
2. Og Kongen bød at kalde Tegnsud-
æggerne og Besværgerne og Troldkar-
ene og Kaldæerne, forat de skulde for-
ælle Kongen hans Drømme; og de kom
g stode for Kongen. Es. 47, 12. 13.
3. Og Kongen sagde til dem: Jeg har
rømt en Drøm, og mit Sind er blevet
roligt efter at faa Drømmen at vide.
4. Da talte Kaldæerne til Kongen paa
Aramæisk: Kongen leve evindelig! Sig
ine Tjenere Drømmen! Saa skulle vi
undgjøre dig dens Udtydning.
5. Kongen svarede og sagde til Kal-
æerne: Det Ord staar fast hos mig:
Hvis I ikke kundgjøre mig Drømmen
g dens Udtydning, saa skulle I blive
uggede i Stykker og eders Huse gjorte
il en Møgdynge.
6. Men dersom I kundgjøre mig
Drømmen og dens Udtydning, saa skulle
I faa Skjenk og Gave og stor Ære af
mig. Derfor, siger mig Drømmen og
ens Udtydning!
7. De svarede anden Gang og sagde:
Kongen sige sine Tjenere Drømmen! Saa
kulle vi sige, hvad den betyder.
8. Kongen svarede og sagde: Jeg ved
or vist, at I ville vinde Tid, just fordi
I have seet, at hint Ord staar fast hos
mig.
9. Saafremt I ikke sige mig Drømmen,
r der een Dom over eder, og I have
aget eder fore at sige mig et løgnagtigt
og fordærveligt Ord, indtil Tiden for-
andrer sig; derfor, siger mig Drømmen,
aa jeg kan vide, at I kunne kundgjøre
mig dens Udtydning!
10. Kaldæerne svarede Kongen og
agde: Der er ikke et Menneske paa
Jorden, som kan kundgjøre, hvad Kongen
forlanger, efterdi ingen stor og mægtig
Konge har forlangt saadan Ting af
nogen Tegnsudlægger eller Besværger
eller Kaldæer.
11. Thi den Ting, Kongen forlanger,
er svar, og der er ingen Anden, som
kan kundgjøre den for Kongen, end Gu-
derne, hvis Bolig ikke er hos Kjødet*.
*hos Menneskene.
12. Herover blev Kongen fortørnet og
saare vred, og han bød at dræbe alle
Babels Vise.
13. Og Befalingen udgik, og man
begyndte at dræbe de Vise; og man ledte
efter Daniel og hans Medbrødre, forat
de skulde dræbes.
14. Da gav Daniel Arjok, Overst en
for Kongens Livvagt, som var udgangen
for at dræbe Babels Vise, et klogt og
forstandigt Svar.
15. Han svarede og sagde til Arjok,
Kongens mægtige Befalingsmand: Hvor-
for denne strenge Befaling fra Kongen?
Da fortalte Arjok Daniel Sagen.
16. Og Daniel gik ind og bad Kongen,
at han vilde give ham Tid, forat han
kunde kundgjøre Kongen Udtydningen.
17. Derpaa gik Daniel til sit Hus og
fortalte Hananja, Misael og Asarja, sine
Medbrødre, Sagen,
18. forat de skulde bede Himmelens
Gud om Barmhjertighed angaaende denne
Hemmelighed, forat man ikke skulde dræbe
Daniel og hans Medbrødre tilligemed
Babels øvrige Vise.
19. Da blev Hemmeligheden aabenbaret
Daniel i et Syn om Natten; da prisede
Daniel Himmelens Gud. V. 30.
20. Daniel tog tilorde og sagde: Lovet
være Guds Navn fra Evighed og til
Evighed! Thi Visdommen og Styrken
hører ham til,
21. og han omskifter Tider og Stunder,
afsætter Konger og indsætter Konger;
han giver de Vise Visdom og de For-
standige Forstand; 4, 17. 26; 5, 21.
22. han aabenbarer det Dybe og
Skjulte; han ved, hvad der er i Mørket,
og Lyset bor hos ham.
V. 28. 47. 1 Kor. 2, 10. Ps. 104, 2.
23. Dig, mine Fædres Gud, takker
og priser jeg, fordi du har givet mig
Visdom og Styrke og nu kundgjort mig,
hvad vi bade dig om; thi Kongens Sag
har du kundgjort os.

24. Derfor gik Daniel ind til Arjok, som Kongen havde givet det Hverv, at dræbe Babels Vise; han gik og sagde saaledes til ham: Dræb ikke Babels Vise! Før mig ind for Kongen! Saa vil jeg kundgjøre Kongen Udtydningen.

25. Da førte Arjok Daniel i Hast ind til Kongen og sagde saaledes til ham: Jeg har fundet en af de Bortførte fra Juda, som vil kundgjøre Kongen Udtydningen.

26. Kongen svarede og sagde til Daniel, hvis Navn var Beltsazar: Er du i Stand til at kundgjøre mig den Drøm, jeg har skuet, og dens Udtydning? 1, 7.

27. Daniel svarede Kongen og sagde: Den Hemmelighed, Kongen forlanger, magte ingen Vise, Besværgere, Tegnsudlæggere eller Sandsigere at kundgjøre Kongen;

28. men der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer Hemmeligheder, og han har kundgjort Kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste Dage. Din Drøm og Synerne i dit Hoved paa dit Leie vare disse: V. 22.

29. Hos dig, o Konge, opstege paa dit Leie Tankerne om, hvad der skulde ske herefter; og han, som aabenbarer Hemmeligheder, kundgjorde dig, hvad der skal ske.

30. Og hvad mig angaar, da er det ikke ved nogen Visdom, som monne være hos mig fremfor hos alle andre Levende, at denne Hemmelighed er mig aabenbaret, men derfor, at Udtydningen skulde kundgjøres Kongen, og du skulde faa dit Hjertes Tanker at vide. 1 Mos. 41, 16.

31. Du, o Konge, skuede, og se, der var et stort Billede; dette Billede var vældigt, og dets Glans overvættes stor; det stod lige for dig, og dets Udseende var forfærdeligt.

32. Dette Billedes Hoved var af fint Guld, dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber,

33. dets Ben af Jern, dets Fødder dels af Jern og dels af Ler.

34. Du skuede, indtil en Sten blev løsreven, ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jern og Ler og knuste dem. V. 45.

35. Da knustes paa een Gang Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet, og de vare som Avner fra Sommerens Tærskeplads, og Vinden tog dem, og deres Sted blev slet ikke fundet. Men Stenen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte hele Jorden. Ps. 83, 14. Es. 17, 13 fg. Jer. 13, 24. Ps. 37, 10. 36

36. Det er Drømmen; og dens Udtydning skulle vi sige Kongen.

37. Du, o Konge, Kongernes Konge, hvem Himmelens Gud har givet Rige og Magten og Styrken og Æren, Ez. 26, 7. Jer. 28, 14. Dan. 4, 22; 5, 18

38. og allesteds, hvor Menneskenes Børn, Markens Dyr og Himmelens Fugl monne bo, har han givet dem i di Haand og ladet dig herske over dem alle, — du er Hovedet af Guld. Jer. 27,

39. Og efter dig skal der opkomme e andet Rige, ringere end dit, og atter e andet, et tredje Rige af Kobber, som skal herske over al Jorden.

40. Og et fjerde Rige skal være stærk som Jernet; eftersom Jernet knuser o sønderslaar Alt, skal det som Jernet, de sønderknuser, sønderslaa og sønderknu alle hine.

41. Og at du skuede Fødderne o Tæerne dels af Pottemagerler og dels a Jern, det betyder, at det skal være delt Rige, og at der skal være Noget a Jernets Styrke i det, eftersom du skued Jernet blandet med Leret.

42. Og at Føddernes Tæer vare del af Jern og dels af Ler, det betyder, a Riget tildels skal være stærkt og tildel skrøbeligt.

43. Og at du skuede Jernet bland med Leret, det betyder, at de * skulle blan sig ved Menneskesæd, men de skulle ik hænge sammen, den ene med den ande som Jernet ikke blander sig med Lere

*d. e. Rigets Konge

44. Og i disse Kongers Dag vil Himmelens Gud oprette e Rige, som ikke skal ødelægges al Evighed, og hvis Herredømm ikke skal overlades til noge andet Folk; det skal knuse o gjøre Ende paa alle hine Rige men selv skal det staa fast evi delig, Ps. 2, 8 fg. 110, 1. 2. 6. 1 Kor. 15, 2

45. eftersom du skuede, at en St blev løsreven fra Bjerget, ikke med Hæ der, og knuste Jernet, Kobberet, Ler Sølvet og Guldet. Den store Gud h kundgjort Kongen, hvad der skal ske hereft og fast staar Drømmen, og troværd er dens Udtydning. V. 34. Ps. 118,

46. Da faldt Kong Nebukadnezar p

: Ansigt og tilbad Daniel, og han bød,
: man skulde ofre ham Madoffer og
øgelse. Ap. G. 14, 11 fg.
47. Kongen svarede Daniel og sagde:
andt er det, at eders Gud er Guders
ud og Kongers Herre og Hemmelig-
ders Aabenbarer, efterdi du har kunnet
ibenbare denne Hemmelighed.
2 Mos. 15, 11. Ps. 86, 8. Dan. 2, 22. 28.
48. Derpaa gjorde Kongen Daniel stor,
; han skjenkede ham mange store Gaver
; satte ham til Befalingsmand over hele
abels Landskab og til øverste Forstander
er alle Babels Vise. V. 6. 1 Mos. 41, 41.
49. Og Daniel bad Kongen, og han
erdrog Styrelsen af Babels Landskab
: Sadrak, Mesak og Abed-Nego; men
aniel var i Kongens Port*.
1, 7; 3, 12. 30. *ved Kongens Hof.

3. Kapitel.

Nebukadnezar lader gjøre et stort Guldbillede,
ı alle hans Undersaatter skulle tilbede; ellers
lle de kastes i en gloende Ovn (1—7). Daniels
Medbrødre, som ikke vilde tilbede det, anklages
Kongen, og da de ikke lade sig skrække ved hans
usler, lader han dem kaste i Ovnen (8—23).
ıgen ser dem og en Guds Engel med dem gaa
e i Ovnen, byder dem komme ud, og de findes
eles uskadte (24—27). Kongen priser deres Gud,
byder alle sine Undersaatter at bespotte ham og
øier hine tre Mænd (28—30).

ong Nebukadnezar gjorde et Billede
af Guld; dets Høide var seksti Alen,
s Bredde seks Alen; han opreiste det
Duras Dal i Babels Landskab.
2. Og Kong Nebukadnezar sendte Bud
ted for at forsamle Satraperne, Stat-
lderne og Landshøvdingerne, Over-
mmerne, Skatmesterne, de Lovkyndige,
mmerne og alle Landskabernes Em-
osmænd, at de skulde komme til Ind-
lsen af det Billede, Kong Nebukadne-
: havde opreist.
3. Da forsamledes Satraperne, Stat-
derne og Landshøvdingerne, Over-
mmerne, Skatmesterne, de Lovkyndige,
mmerne og alle Landskabernes Em-
osmænd til Indvielsen af det Billede,
ng Nebukadnezar havde opreist, og de
adte hen foran det Billede, Nebukad-
ar havde opreist.
4. Og Herolden raabte med vældig
st: Eder være det sagt, I Folk, Slægter
Tungemaal:
5. Paa den Tid, I høre Lyden af
rnet, Rørfløiten, Citaren, Harpen,
ılteren og Sækkepiben og alle Slags
Strengeleg, skulle I falde ned og tilbede
det Guldbillede, Kong Nebukadnezar har
opreist.
6. Og den, som ikke falder ned og
tilbeder, skal i den samme Stund kastes
midt i den brændende Ildovn.
7. Derfor, paa den samme Tid, da
alle Folkene hørte Lyden af Hornet,
Rørfløiten, Citaren, Harpen, Psalteren
og alle Slags Strengeleg, da faldt alle
Folk, Slægter og Tungemaal ned og
tilbade det Guldbillede, Kong Nebukad-
nezar havde opreist.
8. Derfor gik paa den samme Tid kal-
dæiske Mænd frem og anklagede Jøderne.
9. De toge tilorde og sagde til Kong
Nebukadnezar: Kongen leve evindelig!
10. Du, o Konge, gav en Befaling,
at hvert Menneske, som hørte Lyden af
Hornet, Rørfløiten, Citaren, Harpen,
Psalteren og Sækkepiben og alle Slags
Strengeleg, skulde falde ned og tilbede
Guldbilledet, 6, 13.
11. og den, som ikke faldt ned og tilbad,
skulde kastes midt i den brændende Ildovn.
12. Der er jødiske Mænd, hvem du har
overdraget Styrelsen af Babels Landskab,
Sadrak, Mesak og Abed-Nego; disse Mænd
have ikke agtet paa dig, o Konge! Dine
Guder tjene de ikke, og det Guldbillede,
du har opreist, tilbede de ikke. 2, 49.
13. Da bød Nebukadnezar i Vrede og
Harme at føre Sadrak, Mesak og Abed-
Nego frem; da bleve disse Mænd førte
frem for Kongen.
14. Nebukadnezar tog tilorde og sagde
til dem: Er det et oplagt Raad, Sadrak,
Mesak og Abed-Nego? Min Gud tjene
I ikke, og det Guldbillede, jeg har op-
reist, tilbede I ikke.
15. Nu, hvis I paa den Tid, I høre
Lyden af Hornet, Rørfløiten, Citaren,
Harpen, Psalteren og Sækkepiben og alle
Slags Strengeleg, ere rede til at falde
ned og tilbede det Billede, jeg har gjort,
saa er det godt; men hvis I ikke tilbede,
saa skulle I i samme Stund kastes midt
i den brændende Ildovn, og hvo er den
Gud, som redder eder af mine Hænder?
2 Mos. 5, 2.
16. Sadrak, Mesak og Abed-Nego
svarede og sagde til Kongen: O Nebukad-
nezar! Vi have ikke nødigt at svare dig
et Ord herpaa.
17. Se, vor Gud, som vi tjene, er
mægtig til at redde os; af den bræn-

dende Ildovn og af din Haand, o Konge, vil han redde. Ps. 66, 12; 68, 21. Es. 43, 2.

18. Men om ikke, da skal det være dig vitterligt, o Konge, at vi ikke ville tjene dine Guder eller tilbede det Guldbillede, du har opreist. 2 Mos. 20, 5; 23, 24; 34, 14.

19. Da blev Nebukadnezar fuld af Harme, og hans Ansigts Udseende forandrede sig mod Sadrak, Mesak og Abed-Nego. Han svarede og sagde, at man skulde gjøre Ovnen syv Gange hedere, end man havde fundet for godt at ophede den.

20. Og nogle Mænd, vældige Stridsmænd, som vare i hans Hær, bød han at binde Sadrak, Mesak og Abed-Nego for at kaste dem i den brændende Ildovn.

21. Da bleve disse Mænd bundne i sine Stjorter, sine Kjortler og sine Kapper og sine øvrige Klæder; og de bleve kastede midt i den brændende Ildovn.

22. Derfor, saasom Kongens Ord var strengt, og Ovnen overmaade ophedet, dræbte Ildens Lue hine Mænd, som havde bragt Sadrak, Mesak og Abed-Nego op.

23. Men disse tre Mænd, Sadrak, Mesak og Abed-Nego, faldt bundne midt i den brændende Ildovn.

24. Da forfærdedes Kong Nebukadnezar og stod hastig op. Han tog tilorde og sagde til sine Raadsherrer: Kastede vi ikke tre Mænd bundne midt i Ilden? De svarede og sagde til Kongen: Jo visselig, o Konge!

25. Han svarede og sagde: Se, jeg ser fire Mænd, som gaa løse omkring midt i Ilden, og der er ingen Skade at se paa dem, og den Fjerdes Udseende ligner en Gudesøns.

26. Da gik Nebukadnezar hen til den brændende Ildovns Dør. Han tog tilorde og sagde: Sadrak, Mesak og Abed-Nego, I, den høieste Guds Tjenere! Gaar ud og kommer hid! Da gik Sadrak, Mesak og Abed-Nego midt ud af Ilden.

27. Og Satraperne, Statholderne, Landshøvdingerne og Kongens Raadsherrer forsamlede sig; de saa disse Mænd, at Ilden ikke havde havt Magt over deres Legemer, og at Haaret paa deres Hoveder ikke var svedet, og at deres Stjorter ikke vare forandrede, og at Lugt af Ild ikke var kommen paa dem.

28. Nebukadnezar tog tilorde og sagde: Lovet være Sadraks, Mesaks og Abed-Negos Gud, der sendte sin Engel og reddede sine Tjenere, som forlode sig paa ham og handlede imod Kongens Ord og hengave sine Legemer for ikke at tjene eller tilbede nogen Gud uden sin Gud. 6, 23. Ap. G. 5, 29.

29. Saa giver jeg da nu det Bud, at den af ethvert Folk, Slægt og Tungemaal, som i Tale forser sig mod Sadraks, Mesaks og Abed-Negos Gud, skal hugges i Stykker, og hans Hus gjøres til en Møgdynge, fordi der ingen anden Gud er, der magter saaledes at frelse. Esr. 6, 11. Ps. 68, 21.

30. Da ophøiede Kongen Sadrak, Mesak og Abed-Nego til Ære og Værdighed i Babels Landskab. 2, 49.

4. Kapitel.

Nebukadnezar kundgjør for alle sine Undersaatter en Drøm, han har havt, om et saare stort og herligt Træ, der skulde omhugges, en Drøm, hvis Udtydning Ingen har kunnet sige ham (1—18), undtagen Daniel, som har udlagt den saaledes, at Nebukadnezar for sit Hovmods Skyld skal miste sin Forstand og sit Rige og en lang Tid leve blandt Dyrene, hvorhos Daniel har formanet ham til Omvendelse (19—27). Denne Drøm er bleven opfyldt paa ham; men omsider har han faaet sin Forstand og sin Herlighed igjen, hvorfor han nu priser og ophøier Gud (28—37).

Kong Nebukadnezar til alle Folk, Slægter og Tungemaal, som bo paa den hel Jord: Eders Fred vorde mangfoldig! 6, 2

2. De Tegn og Undere, som den høiest Gud har gjort mod mig, behager de mig at kundgjøre. Ps. 66, 16

3. Hans Tegn, — hvor store ere de og hans Undere, — hvor mægtige! Han Rige er et evigt Rige, og hans Herre dømme varer fra Slægt til Slægt. V. 34; 6, 27; 7, 1

4. Jeg, Nebukadnezar, levede rolig mit Hus og lykkelig i mit Palads.

5. Jeg havde en Drøm, og den fo færdede mig, og Tankerne paa mit Le og Synerne i mit Hoved forskrækkede mi 2,

6. Og der blev given Befaling af mi om at føre alle Babels Vise ind for mi forat de skulde kundgjøre mig Drømmen Udtydning.

7. Da kom Tegnsudlæggerne, Besvær gerne, Kaldæerne og Sandsigerne in og jeg sagde dem Drømmen; men den Udtydning kunde de ikke sige mig.

8. Men tilsidst kom Daniel ind for mi

vis Navn er Beltsazar efter min Guds
Navn, og i hvem de hellige Guders
Aand er, og jeg sagde ham Drømmen:
5, 11. 14.
9. Beltsazar, du Øverste blandt Tegns-
idlæggerne! Efterdi jeg ved, at de
hellige Guders Aand er i dig, og at
ngen Hemmelighed er dig for vanskelig,
aa sig mig nu min Drøms Syner, som
eg har seet, sig mig Udtydningen deraf!
Ez. 28, 3.
10. Og Synerne i mit Hoved paa
nit Leie vare: Jeg saa, og se, et Træ stod
nidt paa Jorden, og dets Høide var stor;
11. stort var Træet og stærkt, og dets
øide naaede til Himmelen, og man
unde se det lige til hele Jordens Ende;
12. dets Løv var deiligt, og dets Frugt
ar mangfoldig, og Føde var der paa det
or Alle; under det fandt Markens Dyr
skygge, og i dets Grene boede Himmelens
ugle, og alt Kjød nærede sig af det.
Ez. 17, 23; 31, 6.
13. Jeg saa i Synerne i mit Hoved paa
nit Leie, og se, en Vægter og Hellig
or ned fra Himmelen.
14. Han raabte med Vælde, og saa-
des sagde han: Hugger Træet ned og
ugger dets Grene af, ryster dets Løv af
g spreder dets Frugt! Dyrene under det
ulle fly bort, og Fuglene fra dets Grene.
V. 23.
15. Men lader dets Rodstud staa
jen i Jorden, men i Lænker af Jern
g Kobber, i Markens Græs! Og med
immelens Dug skal han* vædes, og
ed Dyrene skal han have Del i
ordens Urter.
*den ved Træet betegnede Person; V. 33.
16. Hans Hjerte skal blive forandret,
a det ikke er et Menneskes, og et Dyrs
jerte skal gives ham, og syv Tider skulle
re hen over ham.
17. Paa Vægternes Bestemmelse be-
or Tingen, og paa de Helliges Be-
ling Sagen, indtil de Levende erkjende,
t den Høieste har Magt over Menne-
enes Kongedømme og giver det til den,
an vil, og sætter den Ringeste blandt
lennesker over det.
2, 21; 5, 21. 1 Sam. 16, 1. 12.
18. Denne Drøm saa jeg, Kong Ne-
ukadnezar, og du, Beltsazar, kundgjør
ig dens Udtydning, efterdi alle mit
iges Vise ikke kunne sige mig, hvad
en betyder; men du er i Stand dertil,
i de hellige Guders Aand er i dig.
V. 8. 9.

19. Da var Daniel, hvis Navn er
Beltsazar, en Stund forskrækket, og hans
Tanker forfærdede ham. Kongen tog
da tilorde og sagde: Beltsazar! Lad ei
Drømmen og Udtydningen forfærde dig!
Beltsazar svarede og sagde: Min Herre!
Maatte dog denne Drøm gjælde dem,
der hade dig, og dens Udtydning dine
Fiender!
20. Det Træ, du saa, som var stort og
stærkt, og hvis Høide naaede til Himmelen,
og som man kunde se over hele Jorden,
V. 10 fg.
21. og hvis Løv var deiligt, og hvis
Frugt var mangfoldig, og paa hvilket der
var Føde for Alle, under hvilket Markens
Dyr havde Tilhold, og i hvis Grene
Himmelens Fugle boede,
22. det er dig, o Konge, du, som er
stor og mægtig, og hvis Vælde er stor
og naar til Himmelen, og hvis Herre-
dømme er lige til Jordens Ende.
2, 37; 5, 18.
23. Men at Kongen saa en Vægter
og Hellig fare ned fra Himmelen, som
sagde: Hugger Træet ned og fordærver
det, men lader dets Rodstub staa igjen
i Jorden, men i Lænker af Jern og
Kobber, i Markens Græs, og med Him-
melens Dug skal han vædes, og med
Markens Dyr skal hans Del være, indtil
syv Tider ere farne hen over ham, —
V. 13 fg.
24. da er dette Udtydningen, o Konge,
og dette den Høiestes Beslutning, som
kommer over min Herre Kongen:
25. Du skal vorde udstødt fra Menne-
skene, og hos Markens Dyr skal din
Bolig være, og Urter skal du æde som
Okserne og med Himmelens Dug skal
du vædes, og syv Tider skulle fare hen
over dig, indtil du erkjender, at den Høieste
har Magt over Menneskenes Konge-
dømme og giver det til den, han vil.
5, 21. Es. 37, 16.
26. Men at der sagdes, man skulde
lade Træets Rodstub staa igjen, det be-
tyder, at dit Rige skal være dit fra
den Tid, du erkjender, at Himlene have
Magten.
27. Derfor, o Konge, lad mit Raad
behage dig, og afbryd dine Synder ved
Retfærdighed og dine Misgjerninger ved
Barmhjertighed mod Elendige, om din
Ro skal blive varig. Ordsp. 16, 6.
28. Alt dette kom over Kong Nebu-
kadnezar.

29. Da tolv Maaneder vare til Ende, vandrede han omtring paa det kongelige Palads i Babel.

30. Da tog Kongen tilorde og sagde: Er ikke dette det store Babel, som jeg har bygget til Kongesæde ved min Krafts Styrke og til min Herligheds Ære?

31. Endnu var Ordet i Kongens Mund, da faldt der en Røst fra Himmelen: Til dig, Kong Nebukadnezar, siges: Riget er gaaet fra dig,

32. og fra Menneskene bliver du udstødt, og hos Markens Dyr skal din Bolig være, Urter skal du æde som Okserne, og syv Tider skulle fare hen over dig, indtil du erkjender, at den Høieste har Magt over Menneskenes Kongedømme og giver det til den, han vil. 5, 21.

33. I samme Stund blev Ordet fuldkommet paa Nebukadnezar, og fra Menneskene blev han udstødt, og Urter aad han som Okserne, og af Himmelens Dug blev hans Krop vædet, indtil hans Haar voksede som Ørnefjædre, og hans Negle som Fugleklør. V. 15.

34. Men da de Dage* vare til Ende, opløftede jeg, Nebukadnezar, mine Øine til Himmelen, og min Forstand kom til mig igjen, og jeg lovede den Høieste og prisede og ærede ham, som lever evindelig, ham, hvis Herredømme er et evigt Herredømme, og hvis Rige varer fra Slægt til Slægt**. *V. 25. 32. **V. 3.

35. Og alle de, der bo paa Jorden, ere som Intet at agte, og efter sin Vilje gjør han med Himmelens Hær og med dem, som bo paa Jorden, og der er Ingen, som kan hindre hans Haand og sige til ham: Hvad gjør du? Es. 40, 17; 43, 13; 45, 9.

36. Paa samme Tid kom min Forstand til mig igjen, og mit Kongedømmes Herlighed, min Pragt og min Glans kom til mig igjen, og mine Raadsherrer og mine Store opsøgte mig, og i mit Kongedømme blev jeg igjen indsat, og større Magt blev mig tillagt. 2 Sam. 19, 41.

37. Nu priser og ophøier og ærer jeg, Nebukadnezar, Himmelens Konge; thi alle hans Gjerninger ere Sandhed, og hans Stier Ret, og dem, som vandre i Hovmod, magter han at ydmyge. 5, 20. Luk. 1, 51. 1 Pet. 5, 5. 6.

5. Kapitel.

Belsazar, Babels Konge, holder et stort Gjæstebud, hvorved han vanhelliger Templets Kar (1—4). Han ser en Haand skrive paa Væggen en Skrift, som Ingen kan læse og udtyde, og bliver forfærdet (5—9). Daniel hentes, han læser Skriften og udlægger den om Kongen selv og hans Riges Undergang (10—28). Belsazar lader efter Løft Daniel hædre, men omkommer samme Nat (29. 30).

Kong Belsazar gjorde et stort Gjæstebu for sine tusinde Store, og for d Tusinders Aasyn drak han Vin. Est. 1, 3. 5

2. Belsazar befalede, da Vinen smagt ham, at man skulde bringe de Kar a Guld og Sølv, som Nebukadnezar, han Fader, havde borttaget fra Templet Jerusalem, forat Kongen og hans Store hans Hustruer og hans Medhustrue kunde drikke af dem.

3. Man bragte da de Guldkar, so man havde borttaget fra Templet, fr Guds Hus i Jerusalem; og de drak a dem, Kongen og hans Store, hans Hustrue og hans Medhustruer.

4. De drak Vin og prisede Gudern af Guld og Sølv, Kobber, Jern, Tr og Sten.

5. I samme Stund kom Fingre af e Menneskehaand frem og skreve lige overfo Lysestagen paa Kalken af Væggen Kongens Palads; og Kongen saa de Haand, som skrev.

6. Da skiftede Kongen Farve, og han Tanker forfærdede ham, og hans Lænder Baand bleve slappede, og hans Knæ slog mod hinanden.

7. Kongen raabte med vældig Røs at man skulde lade Besværgerne, Kal dæerne og Sandsigerne komme ind. Konge tog da tilorde og sagde til Babels Vise Hvilketsomhelst Menneske der læser denn Skrift og kundgjør mig dens Udtydning han skal iføres Purpur og faa en Guld kjæde om sin Hals, og i Magt skal ha være den Tredje i Riget. 2, 2; 4, 6. 7; 5, 1

8. Da kom alle Kongens Vise ind men de vare ikke i Stand til at læ Skriften og kundgjøre Kongen dens Ud tydning.

9. Da blev Kong Belsazar saare for færdet, og han skiftede Farve, og han Store bleve saare forvirrede.

10. Ved Kongens og hans Store Ord kom Dronningen ind i Gjæstebuds salen. Dronningen tog da tilorde o sagde: Kongen leve evindelig! Lad ik

dine Tanker forfærde dig, og skift ikke
Farve! 2, 4.
11. Der er en Mand i dit Rige, i
hvem de hellige Guders Aand er, og i
din Faders Dage blev Oplysning og
Klogskab og Visdom som Guders Vis-
dom funden hos ham; og Kong Nebu-
kadnezar, din Fader, — til Øverste for
Tegnsudlæggerne, Besværgerne, Kaldæ-
erne, Sandsigerne ophøiede din Fader
ham, o Konge, 4, 8. 9. 18; 2, 48.
12. fordi der fandtes hos ham en
ypperlig Aand og Kundskab og Indsigt,
Udtydning af Drømme og Forklaring af
Gaader og Løsning af Knuder, — hos
ham, Daniel, som Kongen gav Navnet
Beltsazar. Lad nu Daniel blive kaldet!
Saa kundgjør han dig Udtydningen.
Ez. 28, 3. Dan. 1, 17. 7.
13. Derpaa blev Daniel ført ind for
Kongen. Kongen tog da tilorde og sagde
til Daniel: Er du Daniel, en af de
Bortførte fra Juda, som Kongen, min
Fader, førte hid fra Juda? 1, 6.
14. Jeg har hørt om dig, at Guders
Aand er i dig, og at Oplysning og
Indsigt og ypperlig Visdom er funden
hos dig.
15. Og nu ere de Vise, Besværgerne,
bevne førte ind for mig for at læse
denne Skrift og kundgjøre mig dens
Udtydning; men de ere ikke i Stand til
at kundgjøre mig Sagens Udtydning.
16. Men jeg har hørt om dig, at du
kan give Udtydninger og løse Knuder;
kan du nu læse Skriften og kundgjøre
mig dens Udtydning, saa skal du iføres
Purpur og faa en Guldkjæde om din
Hals, og i Magt skal du være den Tredje
i Riget.
17. Da svarede Daniel og sagde for
Kongen: Dine Gaver kan du selv beholde,
og dine Foræringer skjenke du en Anden!
Dog ligevel skal jeg læse Skriften for Kon-
gen og kundgjøre ham dens Udtydning.
18. Du Konge! Den høieste Gud gav
Nebukadnezar, din Fader, Riget og
Magten og Æren og Herligheden;
2, 37; 4, 22.
19. og for den Magts Skyld, han
havde givet ham, bævede og frygtede
alle Folk, Slægter og Tungemaal for
ham; hvem han vilde, slog han ihjel,
og hvem han vilde, lod han leve, og
hvem han vilde, ophøiede han, og hvem
han vilde, fornedrede han.

20. Men da hans Hjerte ophøiede sig,
og hans Aand forhærdede sig til For-
mastelse, blev han nedstødt fra sin Konge-
trone, og Æren blev tagen fra ham.
4, 30. 37. Ez. 28, 2 fg. 31, 10 fg.
21. Og fra Menneskenes Børn blev han
udstødt, og hans Hjerte blev Dyrenes
ligt, og hos Vildæslerne var hans Bolig;
Urter fik han at æde som Okserne, og af
Himmelens Dug blev hans Legeme vædet,
indtil han erkjendte, at den høieste Gud
hersker over Menneskenes Kongedømme
og sætter derover den, han vil.
2, 21; 4, 14. 17. 25. 32.
22. Men du, hans Søn, Belsazar, har
ikke ydmyget dit Hjerte, uagtet du vidste
alt dette;
23. men imod Himmelens Herre har
du ophøiet dig, og hans Huses Kar har
man bragt frem for dig, og du og dine
Store, dine Hustruer og dine Medhu-
struer have drukket Vin af dem, og Gu-
derne af Sølv og Guld, Kobber, Jern,
Træ og Sten, som ikke se og ikke høre og
ikke skjønne, har du priset; men den Gud,
i hvis Haand din Aande er, og hvem
alle dine Veie tilhøre, har du ikke æret.
V. 2 fg. Ps. 115, 4 fg. 135, 15 fg.
24. Da blev hin Haand udsendt fra
ham, og denne Skrift tegnet.
25. Og dette er Skriften, som er tegnet:
Mene, Mene, Tekel, Ufarsin*.
*d. e. tællet, tællet, veiet, og man deler.
26. Dette er Ordets Udtydning: Mene,
tællet har Gud dit Kongedømmes Dage
og gjort Ende paa det;
27. Tekel, veiet er du paa Vegt-
skaal og funden for let; Nah. 1, 14.
28. Peres, delt er dit Konge-
dømme og givet Mederne og Perserne.
29. Da bød Belsazar, og man iførte
Daniel Purpuret og lagde Guldkjæden
om hans Hals, og man udraabte om
ham, at han i Magt skulde være den
Tredje i Riget. 1 Mos. 41, 43.
30. I den samme Nat blev Belsazar,
Kaldæerkongen, ihjelslagen. Job 34, 25.

6. Kapitel.

Mederen Darius sætter over sit Rige 120 Sa-
traper og over dem tre Landshøvdinger, blandt
dem Daniel, som overgaar de andre og vinder i
høieste Grad Kongens Yndest (1—4). Misundelige
herover overtale de andre Kongen til at befale, at
Ingen i 30 Dage maa vende sig med Bøn om
Noget til nogen Anden end til Kongen; ellers skal
han kastes i Løvekulen (5—10). Daniel, der frem-
deles, som han pleiede, beder til sin Gud tre Gange

om Dagen, anklages, og Kongen maa mod sin Villie lade ham kaste i Løvekulen (11—18); men den følgende Dags Morgen finder Kongen ham til sin store Glæde uskadt, lader ham optage af Kulen og hans Anklagere kaste i den: disse fortæres strax af Løverne (19—25). Darius byder, at alle hans Undersaatter skulle frygte og ære Daniels Gud (26—29).

Og Mederen Darius modtog Riget, da han var to og seksti Aar gammel.

2. Det behagede Darius at sætte over Riget hundrede og tyve Satraper, som skulde være i det hele Rige,

3. og over dem tre Rigsraader, af hvilke Daniel var een, for hvilke hine Satraper skulde gjøre Regnskab, forat Kongen ikke skulde lide noget Tab.

4. Da overgik denne Daniel Rigsraaderne og Satraperne, efterdi der var en ypperlig Aand i ham, og Kongen tænkte paa at sætte ham over det hele Rige.

5. Da søgte Rigsraaderne og Satraperne at finde Sag mod Daniel Rigets Styrelse angaaende, men ingen Sag og intet Slet kunde de finde, eftersom han var tro, og ingen Forseelse og intet Slet fandtes hos ham. Ps. 94, 21.

6. Da sagde disse Mænd: Vi finde ingen Sag mod denne Daniel, medmindre vi kunde finde den mod ham i hans Guds Lov.

7. Da stormede disse Rigsraader og Satraper ind til Kongen og sagde til ham: Kong Darius leve evindelig! 2, 4; 3, 9.

8. Alle Rigets Befalingsmænd, Statholderne og Satraperne, Raadsherrerne og Landshøvdingerne, have med hverandre raadslaaet om, at der maa blive udstedt en kongelig Forordning og givet et strengt Forbud, at hver den, som i treti Dage beder nogen Gud eller noget Menneske, uden dig, o Konge, om Noget, skal kastes i Løvekulen.

9. Saa udsted nu, o Konge, Forbudet og lad det opsætte skriftlig, saa det ikke kan forandres ifølge Medernes og Persernes Lov, som ikke kan tilbagetaldes. Est. 1, 19; 8, 8.

10. Ifølge deraf lod Kong Darius Skriftet og Forbudet opsætte.

11. Men saasnart Daniel fik at vide, at Skriftet var opsat, gik han ind i sit Hus; og han havde Vinduer aabne paa sin Sal mod Jerusalem, og tre Gange om Dagen bøiede han sine Knæ med Bøn og Lovprisning for sin Guds Aasyn, ganske som han havde gjort før. Ps. 55, 18

12. Da stormede hine Mænd hen og fandt Daniel bedende og bønfaldend[e] for sin Gud.

13. Derpaa kom de frem for Konge[n] og sagde om Kongens Forbud: Har d[u] ikke ladet opsætte et Forbud, at hver Menneske, som i treti Dage beder noge[n] Gud eller noget Menneske, uden dig, Konge, om Noget, skal kastes i Løvekulen? Kongen svarede og sagde: De[t] Ord staar fast ifølge Medernes og Persernes Lov, som ikke kan tilbagetaldes. 3, 1[0]

14. Da svarede de og sagde for Kongen Daniel, som er en af de Bortførte fr[a] Juda, har ikke agtet paa dig, o Konge eller paa det Forbud, du har ladet opsætte tre Gange om Dagen beder han sin Bøn 5, 1[3]

15. Da Kongen hørte dette, blev ha[n] saare bedrøvet, og han vendte sin H[u] til Daniel for at redde ham, og indti[l] Solen gik ned, gjorde han sig Uma[g] for at udfri ham.

16. Da stormede hine Mænd ind pa[a] Kongen og sagde til Kongen: Vid, Konge, at Mederne og Perserne have e[n] Lov, at intet Forbud og ingen Forordning som Kongen udsteder, kan forandres.

17. Saa gav Kongen Befaling, [at] man hentede Daniel og kastede ham [i] Løvekulen. Kongen tog da tilorde [og] sagde til Daniel: Din Gud, som [du] stadig tjener, han frelse dig!

18. Og en Sten blev bragt og la[gt] over Kulens Aabning, og Kongen fo[r]seglede den med sin Signetring og m[ed] sine Stores Signetring, forat der ik[ke] skulde forandres Noget med Daniel. Matt. 27, 60. 6[6]

19. Da gik Kongen til sit Palads [og] tilbragte Natten fastende, og han l[od] ikke sine Medhustruer føre ind til sig, [og] Søvnen flyede fra ham. Est. 6,

20. Derpaa stod Kongen op ved Mo[r]gengry, da det blev lyst, og skyndte [sig] hen til Løvekulen.

21. Og da han kom nær til Kule[n] til Daniel, raabte han med sorgfuld Rø[st]. Kongen tog tilorde og sagde til Danie[l]: Daniel, den levende Guds Tjener! H[ar] din Gud, som du stadig har tjent, mag[tet] at frelse dig fra Løverne?

22. Derpaa talte Daniel med Kongen:
Kongen leve evindelig!
23. Min Gud sendte sin Engel og
lukkede Løvernes Gab, saa de ikke have
gjort mig nogen Skade, fordi jeg er funden
uskyldig for ham, og heller ikke for dig,
o Konge, har jeg gjort noget Ondt.
3, 28. Ps. 34, 8; 91, 10. 13. 2 Tim. 4, 17.
24. Da blev Kongen saare glad og
bød, at man skulde drage Daniel op af
Kulen; og Daniel blev dragen op af
Kulen, og der fandtes ingen Skade paa
ham, fordi han havde troet paa sin Gud.
Jer. 39, 18.
25. Og Kongen gav Befaling, og man
hentede hine Mænd, som havde anklaget
Daniel, og man kastede dem, deres Børn
og deres Hustruer i Løvekulen; og de
naaede ikke Bunden i Kulen, førend
Løverne toge fat i dem og knuste alle
deres Ben.
26. Derpaa skrev Kong Darius til
alle Folk, Slægter og Tungemaal, som
boede paa den hele Jord: Eders Fred
vorde mangfoldig! 4, 1 fg.
27. Af mig er given Befaling, at man
i hele mit Kongeriges Herredømme skal
skjælve og frygte for Daniels Gud;
thi han er den levende Gud og
den, som bliver evindelig, og
hans Rige ødelægges ikke, og
hans Herredømme varer indtil
Enden. Ps. 9, 8; 102, 28. Dan. 4, 3. 34; 7, 14.
28. Han frelser og udfrier og gjør
Tegn og Undere i Himmelen og paa
Jorden, han, som frelste Daniel af
Løvernes Vold.
29. Og denne Daniel nød Ære og
Lykke under Darius's Regjering og
under Perseren Cyrus's Regjering. 1, 21.

7. Kapitel.

I Kong Belsazars første Aar faar Daniel et Drømmesyn, som han optegner (1). Han ser fire Dyr under en Storm stige op af Havet (Folkehedenen), en Løve med Ørnevinger, der siden faar Lighed med et Menneske, en Bjørn med tre Ribben i Gabet, en Parder med fire Fuglevinger og fire Hoveder og et fjerde, saare forfærdeligt Dyr, som har ti Horn, blandt hvilke der omsider opvokser et lidet Horn med Menneskeøine og en Mund, der taler formastelige Ord (2—8). Derefter ser han Gud, omgiven af talløse Engle, holde Dom over det fjerde Dyr og tilintetgjøre det (9—12), og paa En, der ligner et Menneske og kommer i Himmelens Skyer (Messias), modtage af ham et evigt Herredømme over alle Folk (13. 14). Paa den forfærdede Profets Bøn forklarer en af Englene ham Synet om fire Kongeriger, som skulle følge paa hverandre, og efter hvilke Guds Folk skal faa Riget i Eie (15—18), og da han ønsker at faa nærmere Besked om det fjerde Dyr, oplyser Engelen ham om, at Dyret er et fjerde Rige, der skal ødelægge Alt paa Jorden, dets ti Horn ti Konger og dets ellevte en Konge, der skal undertrykke Guds Folk og søge at gjøre Ende paa dets Gudsdyrkelse, men derpaa blive tilintetgjort af Gud (Antichristen), hvorefter Guds Folk skal faa Riget til evig Tid (19—27). Profeten er forfærdet over Synet, men bevarer det i sit Hjerte (28).

I Belsazars, Babels Konges, første Aar
havde Daniel en Drøm og Syner
i sit Hoved paa sit Leie; derpaa skrev
han Drømmen op, og dens hovedsagelige
Indhold fortalte han.
2. Daniel tog tilorde og sagde: Jeg
saa i mit Syn om Natten, og se, Himmelens
fire Vinde brøde frem over det
store Hav.
3. Og fire store Dyr stege op af
Havet, det ene forskjelligt fra det andet.
4. Det første var som en Løve, og det
havde Ørnevinger; jeg saa, indtil dets
Vinger bleve afrevne, og det blev løftet
i Veiret fra Jorden og reist op paa to
Fødder som et Menneske, og et Menneskehjerte
blev det givet.
5. Og se, et andet Dyr, det næste, ligt
en Bjørn, og paa den ene Side* reiste
det sig, og tre Ribben havde det i sit Gab
imellem sine Tænder; og saaledes sagde
man til det: Staa op, æd meget Kjød!
*d. e. paa det ene Forben.
6. Efter dette saa jeg, og se, et andet
Dyr, ligt en Parder, og det havde fire
Fuglevinger paa sin Ryg, og fire Hoveder
havde Dyret, og Herredømme blev det givet.
8, 8; 11, 4.
7. Efter dette saa jeg i Nattens Syner,
og se, et fjerde Dyr, frygteligt og forfærdeligt
og overmaade stærkt, og det
havde store Tænder af Jern, det aad og
knuste, og det, som blev tilovers, traadte
det ned med sine Fødder; og det var
anderledes end alle de Dyr, som vare
før det, og det havde ti Horn.
8. Jeg agtede nøie paa Hornene, og
se, et andet lidet Horn skjød op imellem
dem, og tre af de forrige Horn bleve
oprykkede for det, og se, der var Øine
som Menneskeøine paa dette Horn, og
en Mund, som talte store Ting.
11, 36. Aab. 13, 5.
9. Jeg skuede, indtil Stole bleve fremsatte,
og en Gammel af Dage satte sig;
hans Klædebon var hvidt som Sne, og

hans Hovedhaar som ren Uld, hans
Trone Ildsluer, dens Hjul brændende Ild.
Aab. 4, 2 fg.
10. En Ildstrøm flød frem og udgik
fra ham; tusinde Gange Tusinde tjente
ham, og ti tusinde Gange ti Tusinde
stode for ham; Retten blev sat, og
Bøger bleve opladte.
Aab. 5, 11; 20, 12. Ps. 68, 18.
11. Jeg skuede, indtil Dyret blev
dræbt for Lyden af de store Ord, som
Hornet talte, og dets Krop tilintetgjort
og overgivet til at opbrændes ved Ild.
Aab. 19, 19 fg.
12. Og hvad de øvrige Dyr angaar,
blev deres Herredømme taget fra dem;
thi hvor længe de skulde leve, var dem
givet til Tid og Stund.
13. Jeg skuede i Nattens Syner, og se,
med Himmelens Skyer kom der En som
en Menneskesøn, og til den Gamle af
Dage kom han hen, og man førte ham
frem for ham. Matt. 16, 27;
24, 30; 25, 31; 26, 64. Aab. 1, 7.
14. Og ham blev givet Herredømme
og Ære og Rige, og alle Folk, Slægter
og Tungemaal skulde tjene ham; hans
Herredømme er et evigt Herredømme,
som ikke forgaar, og hans Rige er et
Rige, som ikke ødelægges. 4, 3. 34.
Ps. 45, 7. Mika 4, 7. Luk. 1, 33. Hebr. 1, 8.
15. Greben af Smerte blev min, Da-
niels, Aand inden i mig, og Synerne i
mit Hoved forfærdede mig. 4, 19.
16. Jeg gik hen til en af dem, som
stode hos, og bad ham om at faa Visshed
angaaende alt dette; og han sagde mig det
og kundgjorde mig Udtydningen af de Ting:
17. Disse store Dyr, som ere fire, betyde,
at fire Konger skulle opstaa af Jorden;
18. men den Høiestes Hellige skulle faa
Riget og have Riget i Eie indtil Evighed,
ja, indtil Evigheders Evighed. Luk. 12, 32.
19. Da ønskede jeg Visshed angaaende
det fjerde Dyr, som var anderledes end
de allesammen, overmaade frygteligt, som
havde Tænder af Jern og Kløer af Kobber,
som aad, knuste og traadte det, som blev
tilovers, ned med sine Fødder,
20. og angaaende de ti Horn, som vare
paa dets Hoved, og angaaende det andet,
som skjød op, og for hvilket tre faldt
af, det Horn, som baade havde Øine og
en Mund, der talte store Ting, og som
af Udseende var større end dets Fæller.
21. Jeg skuede, og dette Horn førte
Krig med de Hellige og fik Overhaand
over dem, Aab. 11, 7; 13, 7.
22. indtil den Gamle af Dage kom,
og Dommen blev given den Høiestes
Hellige, og Tiden kom, da de Hellige fik
Riget i Eie.
23. Saaledes sagde han: Det fjerde
Dyr betyder, at der paa Jorden skal
være et fjerde Rige, som skal være ander-
ledes end alle Rigerne, og det skal opæde
hele Jorden og søndertræde den og
knuse den.
24. Og de ti Horn betyde, at der af
samme Rige skal opstaa ti Konger, og
en anden skal opstaa efter dem, og han
skal være anderledes end de forrige, og
tre Konger skal han ydmyge, Aab. 17, 12.
25. og Ord imod den Høieste skal han
tale, og den Høiestes Hellige skal han
undertrykke; og han skal tænke paa at
forandre Tider og Lov, og de skulle gives
i hans Haand een Tid og Tider og en
halv Tid*. Aab. 13, 5
* eet Aar og to Aar og et halvt Aar; 12, 7
26. Saa bliver Retten sat, og Herre-
dømmet skal fratages ham, forat han
skal blive ødelagt og tilintetgjort for al
Tid. Aab. 19, 20
27. Og Riget og Herredømme
og Magten over Rigerne unde
den hele Himmel gives de
Høiestes Helliges Folk; det
Rige er et evigt Rige, og all
Herredømmer skulle tjene o
lyde det.
28. Hermed er Sagen til Ende. Mig
Daniel, forfærdede mine Tanker saar
og min Farve blev forandret paa mig
men Sagen bevarede jeg i mit Hjert
V. 15; 5, 6. 1 Mos. 37, 11. Luk. 2, 19. 5

8. Kapitel.

I Kong Belsazars tredje Aar ser Daniel i
Syn en Væder med to Horn, der stanger mod t
Verdenskanter, og for hvilken intet Dyr kan st
sig (1—4), og derpaa en Gjedebuk med et sto
Horn, som i flyvende Fart kommer fra Vest
imod Væderen, sønderbryder dens to Horn og gj
Ende paa den (5—7). Gjedebukkens Horn bliv
saa afbrudt, og i dets Sted opvokse fire andre,
af et af dem skyder et lidet Horn op, der bliv
meget stort, ophøier sig mod Gud, forstyrrer ha
Tjeneste og plager saare hans Folk (8—12). Efter
Profeten har faaet Oplysning om, hvor læn
dette skal vare (13. 14), udlægger Engelen Gabri
Synet for ham om Persernes og Medernes Konge
som overvindes af Grækenlands Konge (Alexand
den Store), om de fire mindre mægtige Rige
hvori hans Rige skal deles efter hans Død, og

en Konge, der senere hen skal opstaa af et af dem
(det syriske), grusomt forfølge Guds Folk og reise
sig mod Gud selv (Antiochus Epifanes) (15—26).
Profeten bliver over dette Syn syg og forfærdet (27).

I Kong Belsazars tredje Regjeringsaar
viste der sig for mig, Daniel, et Syn,
efter det, som før havde vist sig for mig. 7, 1.
2. Og jeg saa i Synet, og da jeg saa,
var jeg i Borgen Susan i Landskabet
Elam, og jeg saa i Synet, og jeg var
ved Floden Ulaj.
3. Og jeg opløftede mine Øine og
saa, og se, en Væder stod foran Floden,
og den havde to Horn, og Hornene vare
høie, og det ene høiere end det andet,
og det høieste voksede sidst op. V. 20 fg.
4. Jeg saa Væderen stange mod Vest
og mod Nord og mod Syd, og intet Dyr
kunde holde Stand for den, og Ingen
reddede af dens Vold, og den gjorde
efter sin Vilje og teede sig overmodig.
5. Og jeg gav Agt, og se, der kom en
Gjedebuk frem fra Vest over hele Jorden
uden at røre ved Jorden, og Bukken
havde et anseligt Horn mellem sine Øine.
6. Og den kom lige hen til Væderen
med de to Horn, som jeg saa foran Floden,
og den løb imod den i sin kraftige Vrede.
7. Og jeg saa den naa hen til Væderen,
og den blev forbitret paa den og stødte
il Væderen og sønderbrød begge dens
Horn, og der var ikke Kraft i Væderen
il at holde Stand for den; og den kastede
den til Jorden og traadte den ned, og
der var Ingen, som reddede Væderen
af dens Vold.
8. Og Gjedebukken blev saare mægtig;
men som den var i sin Styrke, blev det
store Horn brudt af, og istedetfor det
opvoksede der fire anselige Horn mod
Himmelens fire Vinde. V. 22; 11, 4.
9. Og af det ene af dem skjød et
anske lidet Horn op; og det blev over-
maade stort mod Sønden og mod Østen
og mod det deilige Land*.
*d. e. Israels Land; 11, 16. 41. Jer. 3, 19.
10. Og det voksede lige op til Him-
melens Hær; og det kastede nogle af
Hæren og af Stjernerne* til Jorden og
traadte dem ned. *d. e. af Guds Folk; V. 24.
11. Og lige til Hærens Fyrste hævede
det sig; og det tog fra ham det bestandige
Offer, og hans Helligdoms Bolig blev
nedkastet. 4 Mos. 28, 3 fg.
12. Og Hæren blev tilligemed det
bestandige Offer given til Pris for Fra-
faldets Skyld; og det* kastede Sandheden
til Jorden, og det udførte det og havde
Fremgang. *Hornet; V. 9—11.
13. Og jeg hørte en Hellig tale; og
en anden Hellig sagde til ham, som
talte: Paa hvor lang Tid gaar Synet
om det bestandige Offer og det ødelæg-
gende Frafald, at baade Helligdom og
Hær hengives til Nedtrædelse?
14. Og han sagde til mig: Indtil to
tusinde og tre hundrede Aftener og
Morgener; saa skal Helligdommen komme
til sin Ret igjen.
15. Og det skede, da jeg, Daniel, saa
Synet, da søgte jeg at forstaa det, og
se, der stod for mig En af Udseende som
en Mand.
16. Og jeg hørte et Menneskes Røst
mellem Ulajs Bredder, og han raabte og
sagde: Gabriel! Forklar denne Synet! 9, 21.
17. Og han kom hen, hvor jeg stod, og
da han kom, blev jeg forfærdet og faldt
paa mit Ansigt; og han sagde til mig:
Giv Agt, Menneskesøn! Thi Synet sigter
til Endens Tid. 10, 9. Aab. 1, 17.
18. Og da han talte med mig, sank
jeg bedøvet paa mit Ansigt til Jorden;
da rørte han ved mig og fik mig til at
staa, hvor jeg havde staaet. 10, 10. 11.
19. Og han sagde: Se, jeg vil kund-
gjøre dig, hvad der skal ske i Vredens
sidste Tid; thi Synet sigter til den for
Enden bestemte Tid. Aab. 15, 1.
20. Væderen med de to Horn, som du
saa, er Kongerne af Medien og Persien.
21. Og den laadne Buk er Kongen af
Grækenland, og det store Horn, som var
imellem dens Øine, er den første Konge*.
*Alexander den Store.
22. Og at det blev afbrudt, saa der
fremstod fire i dets Sted, det betyder,
at fire Kongeriger* skulle opstaa af det
Folk, men ikke med hans Kraft.
* d. e. det macedoniske, traciske, syriske og ægyptiske.
V. 8; 11, 4.
23. Og i deres Herredømmes sidste Tid,
naar Overtræderne have gjort sine Syn-
ders Maal fuldt, skal der opstaa en Konge
med frækt Aasyn og kyndig i Rænker*.
*Antiochus Epifanes.
24. Og hans Magt skal blive stærk,
men ikke ved hans Kraft, og paa uhørt
Vis skal han ødelægge og have Frem-
gang og udføre det; og han skal øde-
lægge Mægtige og de Helliges Folk.
25. Og for hans Kløgts Skyld skal
Svig lykkes i hans Haand, og i sit

Hjerte skal han hovmode sig, og han skal ødelægge Mange i deres Tryghed; og imod Fyrsternes Fyrste skal han opstaa, og — uden Menneskehaand skal han sønderbrydes.

26. Og Synet om Aftenerne og Morgenerne, hvorom der er blevet talt, er Sandhed; men luk du til for Synet, thi det sigter til en fjern Fremtid! V. 14.

27. **Men** jeg, Daniel, blev aldeles afmægtig, og jeg blev syg en Tid; saa stod jeg op og udrettede Kongens Gjerning, og jeg var forfærdet over Synet, og der var Ingen, som forstod det. 7, 28.

9. Kapitel.

I Mederen Dariu's første Regjeringsaar lægger Daniel Mærke til, at de sytti Aar, hvori Jerusalem efter Jeremias's Spaadom skal ligge i Ruiner, nu nærmer sig sin Ende (1. 2). Han vender sig derfor i Bøn til Herren, idet han bekjender Israels store Synd, hvorved det vel har fortjent den Straf, der har rammet det, og indtrængende beder ham i Overensstemmelse med Alt, hvad han i Troskab mod sin Pakt hidtil har gjort imod det, og for sin store Miskundheds Skyld snarlig at forløse det og gjenopbygge Jerusalem og Helligdommen (3—19). Medens Profeten endnu beder, kommer Engelen Gabriel til ham og forkynder ham, hvor lang Tid der vil hengaa, indtil Jerusalem atter skal vorde gjenopbygget og Messias fremstaa og dø til Forligelse for Folkets Synder, hvorefter Jerusalem og Helligdommen atter skal ødelægges (20—27).

I det første Aar under Darius, Ahasverus's Søn, af Medernes Æt, som var sat til Konge over Kaldæernes Rige, 6, 1.

2. i det første Aar af hans Regjering gav jeg, Daniel, i Bøgerne Agt paa Aarenes Tal, hvorom Herrens Ord var kommet til Profeten Jeremias, at han vilde lade fulde sytti Aar gaa hen over Jerusalems Ruiner. Jer. 25, 11 fg. 29, 10.

3. Og jeg vendte mit Ansigt til den Herre Gud for at søge Bøn og ydmyge Begjæringer i Faste og Sæk og Aske.

4. Og jeg bad til Herren, min Gud, og bekjendte, og jeg sagde: Ak, Herre, du store og forfærdelige Gud, som bevarer Pakten og Miskundheden mod dem, som elske dig, og som holde dine Bud! Neh. 1, 5. 2 Mos. 20, 6.

5. Vi have syndet og gjort ilde og handlet ugudelig og været opsætsige, og vi ere vegne fra dine Bud og fra dine Love. 1 Sam. 7, 6; 12, 10. Ps. 106, 6.

6. Og vi hørte ikke paa dine Tjenere, Profeterne, som talte i dit Navn til vore Konger, vore Fyrster og vore Fædre og til alt Folket i Landet.

7. Dig, Herre, hører Retfærdigheden til, men os vort Ansigts Blusel, som det sees paa denne Dag, — os, Judas Mænd og Jerusalems Indvaanere og alt Israel, dem, som ere nær, og dem, som ere langt borte, i alle de Lande, hvorhen du har fordrevet dem for deres Troløsheds Skyld, som de have øvet imod dig. Esr. 9, 6 fg. Begr. 1, 18. Luk. 18, 13.

8. Herre! Os hører vort Ansigts Blusel til, vore Konger, vore Fyrster og vore Fædre, fordi vi have syndet imod dig. Neh. 9, 34. Es. 43, 27. Jer. 2, 26; 44, 17.

9. Herren, vor Gud, hører Barmhjertigheden og Forladelsen til. Thi vi have været opsætsige imod ham, Ps. 130, 4.

10. og vi hørte ikke paa Herrens, vor Guds, Røst, saa vi vandrede i hans Love, som han lagde for vort Aasyn ved sine Tjenere, Profeterne;

11. men alt Israel overtraadte din Lov og afveg, idet de ikke hørte paa din Røst, og derfor strømmede den Forbandelse og den Ed, som skreven staar i Moses's, Guds Tjeners, Lov, ned over os, fordi vi havde syndet imod ham, 5 Mos. 28, 15 fg

12. og han opfyldte sine Ord, som han havde talt over os og over vor Dommere, som dømte os, idet han lod komme over os en stor Ulykke, som ikke er skeet under hele Himmelen, saaledes som den er skeet i Jerusalem.

13. Ligesom skrevet staar i Mose-Loven kom al denne Ulykke over os; men v bønfaldt ikke Herren, vor Gud, saa v vendte om fra vore Misgjerninger o agtede paa din Sandhed.

14. Derfor vaagede Herren over Ulyk ken* og lod den komme over os; th Herren, vor Gud, er retfærdig i alle sin Gjerninger, som han gjør, og vi hørt ikke paa hans Røst.

* over, at Ulykken skulde komme. Ps. 119, 13 Neh. 9, 33. Aab. 16, 5. Dan. 9, 6. 10. 11.

15. Og nu, Herre, vor Gud, du, so førte dit Folk ud af Ægyptens Lan med stærk Haand og gjorde dig et Navn som det er paa denne Dag! Vi har syndet, vi have været ugudelige. Neh. 1, 6. Begr. 3, 4

16. Herre! Lad dog ifølge alle din Retfærdigheds-Gjerninger din Vrede o din Harme vende sig bort fra din Sta Jerusalem, dit hellige Bjerg! Thi fo

vore Synders Skyld og for vore Fædres
Misgjerningers Skyld er Jerusalem og
dit Folk til Forhaanelse for alle dem,
om ere omkring os.
17. Og nu, hør, vor Gud, paa din
Tjeners Bøn og paa hans ydmyge Be-
gjæringer, og lad dit Aasyn lyse over
din ødelagte Helligdom — for Herrens
Skyld!
18. Bøi, min Gud, dit Øre og hør!
Oplad dog dine Øine og se vore Ruiner
og Staden, som er kaldet med dit Navn!
Thi ikke paa vore Retfærdig-
heds-Gjerninger grunde vi vore
ydmyge Begjæringer, som vi
nedlægge for dit Aasyn, men paa
din store Barmhjertighed. Tit. 3, 5.
19. Herre, hør dog! Herre, forlad dog!
Herre, giv dog Agt og gjør det og tøv
ikke — for din Skyld, min Gud! Thi
din Stad og dit Folk er kaldet med dit
Navn. Es. 33, 2.
20. Og da jeg endnu talte og bad og
bekjendte min Synd og mit Folks, Is-
raels, Synd og lagde min Bøn for min
Guds hellige Bjerg ned for Herrens,
min Guds, Aasyn,
21. da jeg endnu talte i Bønnen, da
kom Manden Gabriel, som jeg før havde
seet i Synet, da jeg blev aldeles af-
mægtig, og rørte ved mig paa Aften-
offerets Tid.
8, 16—18. 4 Mos. 28, 4. 8. Ps. 141, 2.
22. Og han underviste mig og talte
med mig og sagde: Daniel! Nu er jeg
udgangen for at lære dig at forstaa. 10, 14.
23. I Begyndelsen af dine Bønner
udgik et Ord, og jeg, jeg er kommen for
at kundgjøre dig det, thi du er saare
elsket; saa agt nu paa Ordet og giv
Agt paa Synet! Luk. 1, 13.
24. Sytti Uger* ere afmaalte over
dit Folk og over din hellige Stad til
at indelukke Frafaldet og til at forsegle
Synder og til at dække over Misgjer-
ning og til at bringe en evig Retfærdig-
hed** og til at besegle Syn og Profet***
og til at salve et Allerhelligste****.
*Uge betegner her et Tidsrum af syv Aar.
Rom. 3, 21 fg. *Matt. 5, 17. Ap. G. 3, 18.
****Christus; Mark. 1, 24. Luk. 1, 35. Ps. 45, 8.
Es. 61, 1. Luk. 4, 18. Ap. G. 10, 38.
25. Og du skal vide og forstaa: Fra
den Tid, Ordet udgaar om at gjenop-
rette og om at ombygge Jerusalem,
indtil en Salvet*, en Fyrste, er der syv
Uger og to og sexsti Uger; det skal igjen
bringes i Stand og opbygges med Gade
og Grav, men under Tidernes Trængsel**.
*Christus. **Neh. 2, 7—9; 3, 1 fg. 4, 9 fg.
26. Og efter de to og sexsti Uger skal
den Salvede udryddes* og Intet have**,
og Staden og Helligdommen skal en
kommende Fyrstes Folk ødelægge, og
Enden derpaa er Oversvømmelse, og
indtil Enden er der Krig; Ruiner ere
fast besluttede.
*Es. 53, 8. **intet Herredømme;
Matt. 26, 56. Luk. 21, 20 fg.
27. Og een Uge skal befæste Pakten*
for de Mange; og Midten af Ugen skal
bringe Slagtoffer og Madoffer til at
ophøre**, og paa Vederstyggelighedernes
Vinger skal Ødelæggeren komme***, og
det, indtil Tilintetgjørelse og fast be-
sluttet Straffedom strømmer ned over
den, der ødelægges.
*Hebr. 7, 22; 8, 6. Matt. 26, 28. **Hebr. 10, 9.
***8, 13. Matt. 24, 15.

10. Kapitel.

I Cyrus's, Persiens Konges, tredje Aar, sørger,
faster og beder Daniel i tre Uger (1—3). Efter
denne Tid har han et Syn ved Floden Tigris.
Han ser en Mand i straalende Skikkelse (Guds
Søn) og bliver afmægtig ved Synet af ham, og
da han saa hører hans vældige Røst, synker han
bedøvet til Jorden (4—9). En Engel styrker ham,
forsikrer ham, at hans Bøn straks er bleven hørt
af Gud, forklarer ham, hvorfor han alligevel først
nu er kommen (han har nemlig hele Tiden havt
at stride med Persiens Englefyrste, en Strid, hvori
Mikael, en af de fornemste Englefyrster, har staaet
ham bi), og siger ham, at han nu vil forkynde
ham, hvad der skal møde Guds Folk i de sidste
Dage (10—14). Efterat den endnu forfærdede
Profet paany er bleven styrket (15—18), siger
Engelen ham, at han vistnok nu skal vende tilbage
for fremdeles at stride mod Persiens og siden mod
Grækenlands Englefyrste, i hvilken Strid alene
Mikael, Jødernes Englefyrste, skal staa ham bi,
men at han dog først vil forkynde ham, hvad der
i Sandhedens Bog er optegnet om Fremtiden
(19. 20; K. 11, 1).

I Cyrus's, Persiens Konges, tredje Aar
blev et Ord aabenbaret for Daniel,
hvis Navn var blevet kaldt Beltsazar,
og Ordet er sandt, og Trængselen bliver
stor; og han forstod Ordet og fik For-
stand paa Synet. 1, 7; 12, 1.
2. I de samme Dage havde jeg, Daniel,
sørget i tre Uger;
3. nogen kostelig Mad aad jeg ikke,
og Kjød og Vin kom ikke i min Mund,
og ikke salvede jeg mig, indtil samfulde
tre Uger vare til Ende.
4. Og paa den fire og tyvende Dag i

den første Maaned, da jeg var ved Bredden af den store Flod, det er Hiddekel*,
*d. e. Tigris; 1 Mos. 2, 14.

5. da opløftede jeg mine Øine og saa, og se, der var en Mand, iført Klæder af hvidt Linned, og hans Lænder vare omgjordede med Guld fra Ufas,
Aab. 1, 13 fg. Jer. 10, 9.

6. og hans Legeme var som Krysolit, og han var som et Lyn at se til, og hans Øine som Ildblus, og hans Arme og hans Ben vare som blankt Kobber at se til, og Lyden af hans Ord var som Lyden af et Bulder.

7. Og jeg, Daniel, jeg alene saa Synet; de Mænd, som vare med mig, saa ikke Synet, men en stor Forfærdelse faldt paa dem, og de flyede og skjulte sig.
Ap. G. 9, 7.

8. Og jeg blev alene tilbage, og jeg saa dette store Syn, og der blev ingen Kraft tilbage i mig, og min friske Farve blev forandret paa mig, saa jeg saa helt ilde ud, og jeg beholdt ingen Kraft.
7, 28.

9. Og jeg hørte hans Ords Røst; og da jeg hørte hans Ords Røst, sank jeg bedøvet paa mit Ansigt, med mit Ansigt mod Jorden. 8, 17. 18. Matt. 17, 6.

10. Og se, en Haand rørte ved mig, og den bragte mig skjælvende op paa mine Knæ og mine flade Hænder.

11. Og han sagde til mig: Daniel, du saare elskede Mand! Giv Agt paa de Ord, jeg vil tale til dig, og staa op, hvor du stod! Thi nu er jeg sendt til dig. Og da han talte dette Ord med mig, stod jeg bævende op. 9, 22. 23.

12. Og han sagde til mig: Frygt ikke, Daniel! Thi fra den første Dag, du vendte dit Hjerte til at faa Indsigt og til at ydmyge dig for din Guds Aasyn, ere dine Ord hørte, og jeg er kommen paa dine Ord. Luk. 1, 13. 30.

13. Men Persiens Riges Fyrste* stod mig imod i een og tyve Dage, og se, Mikael, en af de fornemste Fyrster**, kom for at hjælpe mig, og jeg fik Overhaand der hos Kongerne af Persien.
*d. e. onde Engel; V. 19. **12, 1. Jud. 9. Aab. 12, 7.

14. Og jeg er kommen for at oplyse dig om, hvad der skal vederfares dit Folk i de sidste Dage*; thi endnu er det et Syn, som sigter til de Dage.
9, 22. *1 Mos. 49, 1.

15. Og da han talte med mig saadanne Ord, vendte jeg mit Ansigt mod Jorden og blev stum.

16. Og se, En af Skikkelse som Menneskebørn rørte ved mine Læber, og jeg oplod min Mund og talte og sagde til den, som stod for mig: Min Herre! Ved Synet ere svare Smerter komne over mig, saa jeg ikke har beholdt nogen Kraft;
Ef. 6, 7.

17. hvorledes skulde da min Herres Tjener her kunne tale med min Herre der? Hos mig findes fra nu af ingen Kraft, og der er ikke Aande tilbage i mig.

18. Og atter rørte En, der var af Udseende som et Menneske, ved mig og styrkede mig, og han sagde: Frygt ikke, du saare elskede Mand! Fred være med dig! Vær frimodig, ja, vær frimodig! Og som han talte med mig, blev jeg styrket og sagde: Min Herre tale! Thi du har styrket mig.
Luk. 24, 36. Joh. 20, 19

19. Og han sagde: Ved du, hvorfor jeg er kommen til dig? Og nu skal jeg vende tilbage for at stride mod Persiens Fyrste*; og naar jeg drager ud, se, da skal Grækenlands Fyrste komme. *V. 13

20. Dog vil jeg kundgjøre dig, hvad der er optegnet i Sandheds Bog. Og der er ikke en Eneste, som staar mig kraftig bi mod hine, uden Mikael, eders Fyrste;
V. 13; 12, 1

Kap. 11, 1. ogsaa jeg stod hos ham som Hjælper og som Værn i Mederen Darius's første Aar.

11. Kapitel.

Engelen forkynder Daniel, at der endnu skal opstaa tre Konger i Persien, og at den fjerde (Xerxes) skal paaføre Grækenland en stor Krig (2). Derefter skal en vældig Konge (Alexander den Store) opstaa og oprette et stort, men kortvarigt Rige, som efter hans Død skal deles i fire mindre mægtige Riger, hvoraf intet skal tilfalde hans Efterkommere (3. 4). Derpaa taler Engelen om de Krige, som skulle føres mellem to af de fire Rigers (Ægyptens og Syriens) Konger og bringe stor Trængsel over Guds Folk (5—20). Fornemmelig taler han om Kong Antiochus Epifanes (Forbillede paa Antichristen), hvorledes han ved List og Bedrageri skal vinde Magten (21—24), føre en seierrig Kamp mod den ægyptiske Konge (Ptolemæus Filometor) (25—27), vanhellige Templet, forstyrre Gudstjenesten, forføre de ugudelige Israeliter til fuldt Frafald og grusomt forfølge de trofaste (28—35), og hvorledes han omsider i grænseløst Hovmod skal reise sig mod Alt, hvad der heder Gud, undtagen den Gud, han selv har valgt sig, og særlig mod den sande Gud (36—39), og endelig efter nye krigerske Foretagender, redningsløst gaa under (40—45).

Og nu vil jeg kundgjøre dig Sandhed: Se, endnu skal der opstaa tre Konger* for Persien, og den fjerde** skal samle større Rigdom end alle, og naar han er bleven stærk ved sin Rigdom, skal han opbyde Alt imod Grækenlands Rige.

*Kambyses, Smerdes og Darius Hystaspis. **Xerxes.

3. Saa skal der opstaa en vældig Konge*, og han skal herske med stor Magt og gjøre efter sin Vilje.

*Alexander den Store.

4. Og som han staar, skal hans Rige sønderbrydes og deles mod Himmelens fire Vinde, dog ikke til hans Efterkommere og ikke med den Magt, hvormed han havde hersket; thi hans Rige skal oprykkes og tilfalde Andre end dem. 7, 6; 8, 8. 22.

5. Og Sydens Konge* skal vorde mægtig, og en af hans Fyrster** skal vorde mægtigere end han og herske; hans Herredømme skal være et stort Herredømme.

*Ægyptens Konge, Ptolemæus Lagi. **Syriens Konge, Seleukus Nikator.

6. Og efter Aars Forløb skulle de forbinde sig med hinanden, og Datteren af Sydens Konge skal komme til Nordens Konge* for at stifte Forlig; men hun skal ikke beholde Armens Kraft, og hverken han** skal holde Stand eller hans Arm, men hun og de, som førte hende derhen, og han, som avlede hende, og han, som tog hende***, skulle gives hen i de bestemte Tider.

*den ægyptiske Konge Ptolemæus Filadelfus gav den syriske Konge Antiochus Teos sin Datter Berenice tilægte. **Ptolemæus. ***Antiochus, Berenice og hendes Venner bleve dræbte.

7. Men et af Skuddene fra hendes Rødder* skal træde op paa hans Plads; og han skal komme til Hæren og drage mod Nordens Konges** Fæstninger og stride mod dem og faa Overhaand.

*Ptolemæus Euergetes, en Broder af Berenice. **Nordens Konge er den syriske Konge Seleukus Kallinikus.

8. Ogsaa deres Guder med deres støbte Billeder, med deres kostbare Kar, Sølv og Guld, skal han føre bort til Ægypten; saa skal han i nogle Aar afstaa fra Nordens Konge.

9. Da skal denne drage imod Sydens Konges Rige, men vende tilbage til sit Land igjen*.

*Kallinikus's Tog mod Ægypten mislykkedes aldeles.

10. Og hans Sønner* skulle yppe Strid og samle en Mængde store Hære, og en af dem skal drage ind og oversvømme og overskylle, og han skal vende tilbage, og de skulle føre Krig indtil hans Fæstning**.

*Kallinikus's Sønner, Seleukus Ceraunus og Antiochus den Store. **den ægyptiske Konge Ptolemæus Filopators Fæstning Rafia.

11. Da skal Sydens Konge* vorde forbitret og drage ud og stride med ham, med Nordens Konge; og denne skal opstille en stor Mængde, men Mængden skal gives i hans Haand.

*Ptolemæus Filopator.

12. Og Mængden skal reise sig, hans Hjerte hovmode sig, og han skal fælde Titusinder, men ikke vorde stærk.

13. Og Nordens Konge* skal komme igjen og opstille en Mængde, større end den første; og naar Tiderne, nogle Aar, ere til Ende, skal han komme med en stor Hær og med meget Gods.

*Antiochus den Store, V. 10.

14. Og i de Tider skulle Mange opstaa mod Sydens Konge*, og Voldsmænd** af dit Folk skulle reise sig for at stadfæste Synet, og de skulle falde.

*Ægyptens Konge, Ptolemæus Epifanes. **ugudelige Jøder, som faldt fra Ægypten og sluttede sig til Antiochus.

15. Og Nordens Konge skal komme og opkaste en Vold og indtage en stærkt befæstet Stad*, og Sydens Arme** skulle ikke holde Stand, og end ikke hans*** udvalgte Folk har nogen Kraft til at holde Stand.

*Sidon. **Ægyptens Magt. ***Ægyptens Konges.

16. Og den, som kommer imod ham, skal gjøre efter sin Vilje, og Ingen skal holde Stand for ham; og han skal fæste Fod i det deilige Land*, og Fordærvelse er i hans Haand. *8, 9.

17. Og han* skal rette sit Aasyn til at komme med hele sit Riges Magt**, og et Forlig har han med sig, og det skal han bringe i Stand; og en Kvinde, sin Datter***, skal han give ham, forat hun skal volde Fordærvelse, men det skal ikke komme i Stand og ikke lykkes ham.

*Antiochus den Store. **imod Ægyptens Konge. ***Kleopatra, Datter af Antiochus.

18. Saa skal han vende sit Aasyn mod Øerne og indtage mange, men en Anfører* skal gjøre Ende paa hans Forhaanelse; ja, hans Forhaanelse skal han gjengjælde ham.

*Lucius Scipio.

19. Da skal han vende sit Aasyn mod sit Lands Fæstninger, og han skal snuble og falde og ikke findes mere. Ps. 37, 10. 36.

20. Og paa hans Plads skal der opstaa En*, som skal lade en Skattekræver** drage gjennem Rigets Pryd***; og nogle Dage derefter skal han sønderbrydes, men ikke ved Vrede, ei heller i Krig****.

*Seleukus Filopator, Konge i Syrien. **Heliodorus. ***Judæa. ****Seleukus blev dræbt med Gift af Heliodorus.

21. Og paa hans Plads skal der opstaa en Foragtelig*, hvem man ikke har overgivet Kongedømmets Herlighed; men han kommer, medens man er tryg, og bemægtiger sig Kongedømmet ved glatte Ord.

*Antiochus Epifanes, som havde været Gidsel hos Romerne.

22. Og de oversvømmende Arme* skulle oversvømmes af ham og sønderbrydes, ogsaa Forbundsfyrsten**;

*d. e. den ægyptiske Hær. **den ægyptiske Konge Ptolemæus Filometor.

23. efterat han nemlig har forbundet sig med ham, skal han øve Svig, og han skal drage op og blive mægtig ved faa Folk.

24. Medens man er tryg, skal han drage ind i Landskabets fedeste Egne og gjøre, hvad hans Fædre og hans Fædres Fædre ikke have gjort; Bytte og Rov og Gods skal han uddele til dem, og mod faste Stæder skal han optænke sine Anslag, og det til en Tid.

25. Og han skal opbyde sin Magt og sit Mod mod Sydens Konge med en stor Hær, og Sydens Konge skal indlade sig i Krigen med en stor og saare stærk Hær; men han skal ikke holde Stand, thi man skal optænke Anslag imod ham.

26. Og de, som æde hans kostelige Mad, skulle knuse ham, og hans Hær skal strømme frem, og der skal falde mange Ihjelslagne. Obad. 7.

27. Og begge Kongers* Hjerte pønser paa Ondt, og ved eet Bord skulle de tale Løgn; men det skal ikke lykkes, thi endnu varer det med Enden indtil den bestemte Tid.

*Ptolemæus Filometor og Antiochus.

28. Og han* skal vende tilbage til sit Land med meget Gods, og hans Hjerte skal vende sig mod den hellige Pakt, og han skal udføre det og vende tilbage til sit Land. *Antiochus.

29. Til den bestemte Tid skal han komme igjen og drage mod Syden; men det Sidste skal ikke blive som det Første;

30. thi Skibe fra Kittim* skulle komme imod ham, og han skal blive modfalden og vende om og harmes paa den hellige Pakt** og udføre det; han skal vende om og lægge Mærke til dem, som forlade den hellige Pakt. *d. e. romerske. **V. 28.

31. Og Stridskræfter fra ham skulle staa frem og vanhellige Helligdommen, den faste Borg*, og afskaffe det bestandige Offer og opstille den ødelæggende Vederstyggelighed. *d. e. Templet.

32. Og dem, som handle ugudelig mod Pakten, skal han gjøre til vanhellige Hedninger ved glatte Ord; men den Skare, som kjender sin Gud, skal vorde fast og føre det ud.

33. Og de Forstandige blandt Folket skulle undervise Mængden, og de skulle falde ved Sverd og ved Ildslue, ved Fangenskab og ved Plyndring en Tid lang. 12, 3.

34. Men idet de falde, skulle de blive hjulpne med en liden Hjælp, og Mange skulle slutte sig til dem med glatte Ord.

35. Og nogle af de Forstandige skulle falde for at lutre dem og rense dem og tvætte dem hvide indtil Endens Tid; thi endnu skal det vare ved indtil den bestemte Tid. 12, 10.

36. Og Kongen skal gjøre efter sin Vilje og ophøie sig og gjøre sig stor over enhver Gud, og mod Guders Gud skal han tale forfærdelige Ting, og han skal have Fremgang, indtil Vreden er til Ende; thi hvad der er fast besluttet, det vorder fuldbyrdet.

7, 8. 2 Tess. 2, 4. Aab. 13, 1. 5.

37. Og paa sine Fædres Guder skal han ikke agte, ei heller paa Kvinders Lyst*, ei heller paa nogen Gud skal han agte; thi over Alt skal han ophøie sig.

*en især af Kvinder dyrket Afgud.

38. Men Fæstningernes Gud skal han ære paa dens Sted, og en Gud, hans Fædre ikke have kjendt, skal han ære med Guld og med Sølv og med dyrebare Stene og med Kostbarheder;

39. og saa skal han gjøre med de stærke Fæstninger og med den fremmede Gud: Den, som anerkjender den, skal han vise megen Ære, og han skal lade dem herske over Mængden, og Land skal han uddele for Betaling.

40. Men i Endens Tid skal Sydens Konge stanges med ham, og Nordens

Konge skal storme frem mod ham med Vogne og med Ryttere og med mange Skibe, og han skal drage ind i Landene og oversvømme og overskylle.

41. Og han skal drage ind i det deilige Land, og store Skarer skulle falde; men disse skulle undslippe fra hans Haand: Edom og Moab og de ypperste af Ammons Børn. 8, 9; 11, 16.

42. Og han skal udstrække sin Haand imod Lande, og Ægyptens Land skal ikke undslippe.

43. Og han skal bemægtige sig Skattene af Guld og af Sølv og alle Ægyptens Kostbarheder, og Libyere og Ætiopere skulle være i hans Følge.

44. Men Tidender fra Østen og fra Norden skulle forfærde ham, og han skal drage ud i stor Harme for at ødelægge og for at tilintetgjøre Mange.

45. Og han skal opslaa sine Paladstelte mellem Havet og det hellige, deilige Bjerg; men han skal komme til sin Ende, og der skal Ingen være, som hjælper ham.

12. Kapitel.

Engelen taler om, hvorledes Guds Folks Udvalgte skulle blive frelste i den mageløse Trængselstid, der skal komme over dem, de hensovede af dem opstaa til evigt Liv, og Folkets Ledere straale i himmelsk Herlighed (1—3), hvorefter han byder Daniel at forsegle Alt, hvad han har forkyndt ham, indtil Endens Tid. Hvad Daniel videre om denne faar at høre, forstaar han ikke og faar han heller ikke nøiere forklaret; men det siges ham, at han skal hvile og opstaa til sin Lod ved Dagenes Ende (4—13).

Og paa den Tid skal Mikael staa frem, den store Fyrste, der staar som Værn for dit Folks Børn, og der skal være en Trængsels Tid, som der ikke har været fra den Tid, et Folk blev til, indtil den Tid. Og paa den Tid skal dit Folk undkomme, hver den, som findes skreven i Bogen.
10, 13. 20. Matt. 24, 21. Es. 4, 3. Obad. 17.

2. Og Mange, de, som sove i Jordens Støv, skulle opvaagne, Somme til evigt Liv og Somme til idel Skam, til evig Afsky.
Joh. 5, 29. Es. 66, 24. Aab. 20, 15.

3. Men de Forstandige skulle skinne, som Himmelhvælvingen skinner, og de, der førte de Mange til Retfærdighed, som Stjernerne, evindelig og altid.
11, 33. 35; 12, 10. Matt. 13, 43. 1 Kor. 15, 41 fg. Ez. 3, 18 fg.

4. Og du, Daniel, luk du til for Ordene og forsegl Bogen indtil Endens Tid! Mange skulle ivrig granske, og Kundskaben skal vorde megen. V. 9; 8, 26.

5. Og jeg, Daniel, saa, og se, to Andre stode, En paa denne Side ved Flodens Bred og En paa den anden ved Flodens Bred.

6. Og En sagde til den Mand, som var iført Klæder af hvidt Linned og stod ovenover Flodens Vande: Hvor længe varer det med Enden paa disse uhørte Ting? 10, 5.

7. Og jeg hørte den Mand, som var iført Klæder af hvidt Linned, og som stod ovenover Flodens Vande, og han opløftede sin høire og sin venstre Haand mod Himmelen og svor ved ham, som lever evindelig: Indtil een bestemt Tid og bestemte Tider og en halv Tid ere til Ende*, og naar det hellige Folks Magt er fuldstændig knust, skulle alle disse Ting fuldkommes. Aab. 10, 5. 6. 5 Mos. 32, 40. *7, 25.

8. Og jeg hørte det, men forstod det ikke, og jeg sagde: Min Herre! Hvad er det Sidste af disse Ting?

9. Og han sagde: Gak bort, Daniel! Thi tillukkede og forseglede ere Ordene indtil Endens Tid. V. 4.

10. Mange skulle rense sig og tvætte sig hvide og lutre sig, og Ugudelige skulle handle ugudelig, og ingen Ugudelig skal forstaa det; men de Forstandige skulle forstaa det. 11, 35. Dan. 12, 3.

11. Og fra den Tid, det bestandige Offer bliver afskaffet, og man opstiller den ødelæggende Vederstyggelighed, skal der hengaa tusinde, to hundrede og niti Dage. 8, 13; 9, 27; 11, 31.

12. Salig er den, som bier og naar frem til tusinde, tre hundrede og fem og treti Dage.

13. Men gaa du din Ende imøde! Og du skal hvile og staa op til din Lod ved Dagenes Ende.

Profeten Hoseas.

1. Kapitel.

Hoseas, som profeterer i Tiden fra Ussias til Ezekias, fornemmelig mod de ti Stammer (1), ægter efter Herrens Befaling en Horkvinde, der føder ham tre Børn, som han, ligeledes efter Herrens Befaling, giver Navnene Jisre'el, Lo-Ruchama og Lo-Ammi. Ved disse billedlige Handlinger og Navne vil Herren have betegnet, at Israel, hans Ægtehustru, er ham utro, og at han derfor vil ødelægge dets Rige, ikke mere forbarme sig over det og ikke længer kjendes ved det (2—9). Dog vil Herren engang atter tage det til Naade, gjøre det saare talrigt, forløse det tilligemed Juda og forene det med dette til eet Folk. Disse Forjættelser sigte til Messias's Tid (10. 11; K. 2, 1).

Herrens Ord, som kom til Hoseas, Be'eris Søn, i de Dage, da Ussias, Jotam, Achas, Ezekias vare Konger i Juda, og i de Dage, da Jeroboam, Joas's Søn, var Konge i Israel.

2. Da Herren begyndte at tale til Hoseas, sagde Herren til Hoseas: Gaa, tag dig en Horkvinde til Hustru og Horebørn! Thi Landet bedriver Hor og følger ikke mere Herren.
3, 1. 5 Mos. 31, 16. Dom. 2, 17. Ez. 16, 15 fg.

3. Og han gik hen og tog Gomer, Dibla'ims Datter, og hun blev frugtsommelig og fødte ham en Søn.

4. Og Herren sagde til ham: Kald hans Navn Jisre'el! Thi endnu en liden Stund, saa vil jeg hjemsøge Jisre'els Blodskyld over Jehus Hus og gjøre Ende paa Israels Huses Rige;
1 Kong. 21, 1. 2 Kong. 9, 16 fg. 10, 1 fg.

5. og det skal ske paa den Dag, da sønderbryder jeg Israels Bue i Jisre'els Dal.

6. Og hun blev atter frugtsommelig og fødte en Datter, og han sagde til ham: Kald hendes Navn Lo-Ruchama*! Thi jeg vil ikke mere forbarme mig over Israels Hus, at jeg skulde tilgive dem;
* den, som ikke vederfares Barmhjertighed.

7. men over Judas Hus vil jeg forbarme mig, og jeg vil frelse dem ved Herren, deres Gud, og ikke vil jeg frelse dem ved Bue eller ved Sverd eller ved Krig, ved Heste eller ved Ryttere. Es. 30, 15 fg. 35, 4; 40, 9.

8. Og hun afvænnede Lo-Ruchama, og hun blev frugtsommelig og fødte en Søn.

9. Og han sagde: Kald hans Navn Lo-Ammi*! Thi I ere ikke mit Folk, og jeg vil ikke være eders. * ikke mit Folk.

10. Dog skal Israels Børns Tal vorde som Havets Sand, der ikke lader sig maale og ikke tælle, og det skal ske: Paa det Sted, hvor der sagdes til dem: I ere ikke mi[t] Folk, skal der siges til dem: Den levende Guds Børn! 1 Mos. 13, 16; 15, 5; 22, 17. Hos. 2, 23. Rom. 9, 25. 26. 1 Pet. 2, 10.

11. Og Judas Børn og Israels Børn skulle samle sig tilhobe og sætte sig ee[t] Hoved og drage op af Landet; thi sto[r] er Jisre'els Dag.
Es. 11, 12. Jer. 3, 18. Ez. 37, 22. Mika 2, 12

Kap. 2, 1. Siger til eders Brødre: Ammi*! Og til eders Søstre: Ruchama**
* Du, mit Folk! ** Du, som har fundet Barm-hjertighed! 1 Pet. 2, 10.

2. Kapitel.

Profeten formaner Israel til at afstaa fra si[t] Horeri (sin Afgudsdyrkelse) og truer med, at Herren hvis det ikke gjør dette, vil fratage det de Goder hvormed han har velsignet det, og som det n[u] tilskriver sine Afguder og misbruger til dere[s] Tjeneste, og give det selv til Pris for fremmed Folk, ved hvilken Straf det skal bringes til a[t] erkjende Afgudernes Vanmagt og længes tilbag[e] til ham (2—13). Naar dette er skeet, skal han ved Kjærlighed og Godhed bringe det til fuld Omvendelse og slutte en evig Pakt med det, skjenke de[t] fuldkommen Fred og velsigne det med en rig Fylde af timelige Goder (14—23).

Gaar irette med eders Moder, gaa[r] irette (thi hun er ikke min Hustru og jeg er ikke hendes Mand), forat hu[n] maa skaffe sit Boleri bort fra sit Ansig[t] og sit Horeri fra sine Bryster, 4, 5

3. forat jeg ikke skal klæde hende nøgen og fremstille hende som den Dag, hu[n] blev født, og gjøre hende lig Ørkenen lig et tørt Land, og lade hende dø a[f] Tørst! Ez. 16, 4

4. Og over hendes Børn vil jeg ikk[e] forbarme mig; thi de ere Horebørn.

5. Thi deres Moder har bedrevet Hor hun, som undfangede dem, har teet si[g] skammelig; thi hun har sagt: Jeg vil ga[a] efter mine Elskere, som give mig mit Brø[d] og mit Vand, min Uld og mit Lin, mi[n] Olje og min Drik. Jer. 44, 17. Mika 1, 7

6. Derfor, se, jeg tilgjærder din Ve[i] med Torne, og jeg opmurer en Mur fo[r] hende, saa hun ikke finder sine Stier,
Job 3, 23. Begr. 3, 7. 9

7. og hun skal jage efter sine Elskere men ikke naa dem, og søge dem, men ikk[e] finde dem. Da skal hun sige: Jeg vi[l] gaa og vende tilbage til min første Mand thi bedre havde jeg det da, end nu.

8. Og hun skjønte ikke, at det var mig,
som gav hende Kornet og Mosten og
Oljen og gav hende meget Sølv og Guld,
som de brugte til Ba'al. Ez. 16, 19.
9. Derfor vil jeg tage mit Korn til-
bage igjen, naar dets Tid kommer, og
min Most, naar dens bestemte Tid kom-
mer, og jeg vil borttage min Uld og mit
Lin, som tjener til at skjule hendes Blusel.
10. Og nu vil jeg afdække hendes visne
Krop for hendes Elskeres Øine, og Ingen
skal rive hende ud af min Haand.
11. Og jeg vil gjøre Ende paa al hendes
Glæde, hendes Fester, hendes Nymaaner
og hendes Sabbater og alle hendes Høitider.
12. Og jeg vil ødelægge hendes Vinstok
og hendes Figentræ, om hvilke hun har
sagt: De ere min Horeløn, som mine
Elskere have givet mig. Og jeg vil gjøre
dem til en Skov, og Markens Dyr skulle
fortæde dem. Mika 1, 7.
3 Mos. 26, 22. Ps. 80, 14. Es. 7, 23.
13. Og jeg vil hjemsøge hende for
Ba'alernes Dage, da hun brændte Røgelse
for dem og prydede sig med sin Næsering
og sit Halssmykke og gik efter sine Elskere;
men mig glemte hun, siger Herren.
8, 14. Ps. 106, 21. Es. 17, 10. Jer. 2, 32.
14. Derfor, se, jeg vil lokke hende og
føre hende hen i Ørkenen, og jeg vil tale
venlig til hende, Dom. 19, 3. Es. 40, 2.
15. og jeg vil give hende hendes Vin-
gaarde derfra* og gjøre Akors Dal** til en
Haabets Dør for hende; og hun skal svare
der***, som i sin Ungdoms Dage, som den
Dag, hun drog op fra Ægyptens Land.
* med det Samme, hun kommer fra Ørkenen.
** Jos. 7, 24. 26. *** hun skal takke Herren for de
Velgjerninger, hvormed han i Kana'an modtager
hende. 2 Mos. 15, 1 fg.
16. Og det skal ske paa den Dag, siger
Herren, da skal du raabe: Min Mand! Og
du skal ikke mere raabe til mig: Min Ba'al!
17. Og jeg vil lade Ba'alernes Navne
vige fra hendes Mund, og de skulle ikke
mere nævnes ved sit Navn.
2 Mos. 23, 13. 5 Mos. 12, 3. Ps. 16, 4.
18. Og jeg vil paa den Dag slutte for
dem en Pakt med Markens Dyr og med
Himmelens Fugle og med Jordens Kryb;
og Bue og Sverd og Krig vil jeg
sønderbryde og udrydde af Landet, og
jeg vil lade dem bo tryggelig.
Job 5, 23. Es. 11, 6 fg. 65, 25. Ez. 34, 25.
Mika 4, 3. 4. Ps. 46, 10.
19. Og jeg vil trolove mig med
dig til evig Tid, og jeg vil tro-
love mig med dig i Retfærdighed
og i Ret og i Miskundhed og i
Barmhjertighed, Ez. 16, 8. Ef. 5, 25.
20. og jeg vil trolove mig med
dig i Trofasthed, og du skal kjende
Herren.
21. Og det skal ske paa den Dag,
da vil jeg bønhøre, siger Herren, bøn-
høre Himlene, og de skulle bønhøre
Jorden,
22. og Jorden skal bønhøre Kornet
og Mosten og Oljen, og de skulle bøn-
høre Jisre'el.
23. Og jeg vil udsaa mig det* i Landet
og forbarme mig over Lo-Ruchama, og
jeg vil sige til Lo-Ammi: Du er mit
Folk, og det skal sige: Min Gud!
* Israel. 1, 6. 9. 10.

3. Kapitel.

Profeten kjøber og ægter paa Herrens Befaling en Kvinde, som trods sin Mands Kjærlighed er ham utro, og holder hende i lang Tid borte fra alt Samkvem med sig selv og med andre Mænd. Ved disse billedlige Handlinger betegnes, at Israel, som Herren har løskjøbt fra Trældommen i Ægypten og optaget i sin Pakt, men som har lønnet hans Kjærlighed med at dyrke fremmede Guder, i lang Tid skal leve baade uden Samfund med ham og uden Afgudsdyrkelse (1—4). I de sidste Dage skal det dog omvende sig til Herren og til sin retmæssige Konge (Davids Søn, Messias) (5).

Og Herren sagde til mig: Gak atter
hen og elsk en Kvinde, som er elsket
af sin Ven og dog bedriver Hor, ligesom
Herren elsker Israels Børn, men de
vende sig til andre Guder og elske Rosin-
kager*! 1, 2.
* d. e. den for Kjødet velbehagelige Afgudsdyrkelse.
2. Og jeg kjøbte mig hende for femten
Sekel Sølv og en Homer Byg og en
Letek* Byg. * en Letek var en halv Homer.
3. Og jeg sagde til hende: Mange
Dage skal du sidde mig, uden at bedrive
Hor og uden at have med nogen Mand
at gjøre; ogsaa jeg vil forholde mig saa
mod dig.
4. Thi mange Dage skulle Israels
Børn sidde uden Konge og uden Fyrste
og uden Offer og uden Billedstøtte og
uden Livkjortel og Husguder.
2 Krøn. 15, 3. 1 Mos. 31, 19.
5. Derefter skulle Israels Børn vende
om og søge Herren, sin Gud, og David,
sin Konge, og bævende skulle de komme til
Herren og til hans Goder i de sidste Dage*.
3 Mos. 26, 40 fg. 5 Mos. 4, 29.
Jer. 30, 9. 21 fg. Ez. 34, 23 fg. Luk. 1, 69.
Jer. 31, 12. *1 Mos. 49, 1.

4. Kapitel.

Hoseas revser Israels Folk for de mange og gruelige Laster, som gik i Svang iblandt det, og truer det og særlig dets Prester, som gjorde Folkets Synder til en Næringsvei, med Guds haarde Straf (1—14). Han advarer Juda mod at bære sig ad som Israel, der til Straf for sin Gjenstridighed vil blive ført i Landflygtighed (15—19).

Hører Herrens Ord, I Israels Børn! Thi Herren har Sag med dem, der bo i Landet, thi der er ingen Sandhed og ingen Kjærlighed og ingen Gudskundskab i Landet.

2. Sværge og lyve, myrde og stjæle og hore! Man øver Vold, og Mord følger paa Mord.

3. Derfor skal Landet visne, og vansmægte skal Alt, hvad der bor i det, baade Markens Dyr og Himmelens Fugle, og endog Havets Fiske skulle udryddes. Zef. 1, 3.

4. Kun maa Ingen gaa irette og Ingen revse; thi dit Folk er som de, der trætte med en Prest. 5 Mos. 17, 12. 4 Mos. 16, 3 fg.

5. Saa skal du falde om Dagen, og Profeten skal ogsaa falde med dig om Natten, og jeg vil gjøre din Moder til Intet. 2, 2.

6. Tilintetgjort bliver mit Folk, fordi det ikke har Kundskab; fordi du har forkastet Kundskaben, forkaster jeg dig, saa du ikke skal tjene mig som Prest; du glemte din Guds Lov, derfor vil ogsaa jeg glemme dine Børn. 1 Sam. 15, 26.

7. Jo flere de bleve, des mere syndede de mod mig; deres Ære vil jeg omskifte til Skam.

8. Af mit Folks Synd leve de, og efter deres Misgjerning higer deres Sjæl *.

* Presterne ernære sig af Syndofferne og ønske derfor, at Folket skal synde ret meget.

9. Derfor skal det gaa, som Folket, saa Presten, og jeg vil hjemsøge ham for hans Veie og betale ham hans Gjerninger. Es. 24, 2. Matt. 15, 14.

10. Og de skulle æde og ikke blive mætte, de skulle øve Utugt og ikke udbrede sig; thi de have holdt op at agte paa Herren. 3 Mos. 26, 26. Mika 6, 14.

11. Horeri og Vin og Most tage Forstanden bort.

12. Mit Folk adspørger sit Træstykke, og dets Kjep giver det Besked; thi Horeriets Aand har forvildet dem, og de bedrive Hor og ville ikke staa under sin Gud. 5, 4.

13. Paa Bjergenes Toppe ofre de, og paa Høiene brænde de Røgelse under Ege og Popler og Terebinter, fordi deres Skygge er god; derfor bole eders Døtre og bedrive eders Svigerdøtre Hor. Es. 57, 5. 7. Ez. 6, 13; 20, 28.

14. Jeg vil ikke hjemsøge eders Døtre for, at de bole, eller eders Svigerdøtre for, at de bedrive Hor; thi selv gaa de afsides med Horkvinderne og ofre med Skjøgerne, og et uforstandigt Folk gaar tilgrunde.

15. Omend du, Israel, bedriver Hor, saa gjøre dog ikke Juda sig skyldigt! Kommer ei til Gilgal og gaar ikke op til Bet-Aven* og sværger ikke**: Saasandt Herren lever!

* d. e. Betel; 10, 5. 15. Am. 5, 5. 1 Kong. 12, 29. ** paa samme Tid; Am. 8, 14. Zef. 1, 5.

16. Thi som en ustyrlig Ko er Israel ustyrlig; nu skal Herren lade dem græsse som Lam paa den vide Mark.

17. Efra'im er bunden til Afgudsbilleder; lad ham fare!

18. Deres Rus er forbi; Utugt have deres Skjolde* bedrevet, høit have de elsket Skjændsel. * d. e. Overster; Ps. 47, 10.

19. Et Veir griber dem med sine Vinger*, og de skulle have Skam af sine Offere.

* Israel skal bortføres af den assyriske Konge. Sak. 5, 9 fg.

5. Kapitel.

Israels Prester, Kongehus og Folk ere for sit Afguderies Skyld hjemfaldne til Dommen, og ligesaa Juda. Forgjæves skulle de søge Herren med Offer; han vil lægge Efra'im øde og udgyde sin Vrede ogsaa over Judas Fyrster, fordi de have deltaget i dets Frafald. Hverken den assyriske Konge, hos hvem Efra'im har søgt Hjælp i den Elendighed, Guds Domme have bragt over det, eller nogen Anden vil kunne frelse det fra den. Herren venter paa, at det ved sin Nød skal bringes til at erkjende sin Synd og søge ham, og det skal ogsaa ske (1—15).

Hører dette, I Prester, og giver Agt, du Israels Hus, og du Kongehus, vend Øret til! Thi eder gjælder Dommen; thi en Snare have I været paa Mizpa og et udbredt Garn paa Tabor. 9, 8.

2. Og de ere faldne dybt i en Mangfoldighed af Forvildelser; men jeg er en Tugtelse for dem allesammen. 9, 9.

3. Jeg kjender Efra'im, og Israel er ikke skjult for mig; thi nu har du bedrevet Utugt, Efra'im! Israel er blevet besmittet. 7, 2; 6, 10. Jer. 16, 17.

4. Deres Idrætter tillade dem ikke at vende om til sin Gud; thi en Horeries Aand er i deres Indre, og Herren kjende de ikke. 4, 12. 1. Jer. 4, 22; 9 2.

5. Og Israels Stolthed skal vidne

mod det lige i dets Aasyn, og Israel og
Efra'im skulle falde for sin Misgjernings
Skyld; ogsaa Juda skal falde med dem.
7, 10.
6. Med sine Faar og sine Offer skulle
de gaa for at søge Herren, men ikke finde
ham; han er dragen bort fra dem.
Ordsp. 1, 28. Mika 3, 4. Ez. 10, 18 fg.
7. Mod Herren have de handlet tro-
løst, thi fremmede Børn have de avlet;
nu skal Nymaanen* fortære dem tillige-
med det, de eie. Jer. 3, 20—24.
*som de feirede paa hedensk Vis.
8. Støder i Basun i Gibea, i Trompet
i Rama! Blæser Alarm i Bet-Aven*!
Efter dig**, Benjamin! *4, 15. **er Fienden.
9. Efra'im skal vorde til en Ørk paa
Straffens Dag; blandt Israels Stammer
har jeg kundgjort, hvad sikkert skal ske. 10, 6.
10. Judas Fyrster ere som de, der
flytte Markskjel; over dem vil jeg udøse
min Harme som Vand.
5 Mos. 19, 14; 27, 17. Ordsp. 22, 28.
11. Undertrykt vorder Efra'im, knust ved
Dom; thi han fandt for godt at vandre efter
Menneskers Bud. 1 Kong. 12, 28; 16, 32.
12. Og jeg er som Møl for Efra'im
og som Raaddenhed for Judas Hus.
13. Da Efra'im saa sin Sygdom og
Juda sit Saar, da gik Efra'im til Assur
og sendte Bud til Kong Jareb*; men
han skal ikke kunne læge eder, og Saaret
skal ikke vige fra eder. 7, 11; 8, 9.
*den Stridbare, Assyriens Konge; 10, 6.
14. Thi jeg er som en Løve for Efra'im
og som en ung Løve for Judas Hus; jeg,
jeg vil sønderrive og gaa, bære bort, og
der er Ingen, som redder. 13, 7. 5 Mos. 32, 39.
15. Jeg vil gaa, vil vende tilbage til
mit Sted, indtil de erkjende sig skyldige og
søge mit Aasyn; i sin Trængsel skulle de
lede efter mig. 3 Mos. 26, 40. Ps. 32, 5; 78, 34.

6. Kapitel.

I sin Nød skulle Israeliterne opfordre hverandre til at vende om til Herren, forvissede om, at han saafald snart vil gjenopreise og velsigne dem (1—3). For deres Mangel paa sand Kjærlighed har han tugtet dem haardt. Han kræver Kjærlighed og Guds-kundskab fremfor alle Offere, men de have overtraadt hans Pagt; Efra'im er fuldt af skjændige Misgjerninger og grueligt Afguderi (4—10). Ogsaa Juda skal faa sin Straf, naar Herren ved sine Domme gjør Ende paa sit Folks Elendighed (11).

Kommer og lader os vende om til
Herren! Thi han har sønderrevet, og
han vil læge os; han slog, og han vil
forbinde os. 5 Mos. 32, 39. Job 5, 18.
2. Han vil gjøre os levende efter to
Dage; paa den tredje Dag vil han opreise
os, saa vi leve for hans Aasyn. 1 Sam. 2, 6.
3. Og vi ville kjende, jage efter at
kjende Herren, som Morgenrøden er hans
Opgang vis; og han skal komme for os
som Regnet, som et Sildigregn, der væder
Jorden. 14, 6. Es. 44, 3. 4;
55, 10. 11; 58, 8. 5 Mos. 11, 14.
4. Hvad skal jeg gjøre ved dig, Efra'im?
Hvad skal jeg gjøre ved dig, Juda?
Eders Kjærlighed er jo som en Morgensky
og som Duggen, der aarle gaar bort.
5. Derfor har jeg hugget løs paa dem
ved Profeterne, dræbt dem ved min Munds
Ord, og dine Domme fore ud som Lyn.
Es. 11, 4; 49, 2. Hebr. 4, 12.
6. Thi til Kjærlighed har jeg
Lyst og ikke til Slagtoffer, og til
Guds-Kundskab mere end til
Brændoffere.
4, 1. 1 Sam. 15, 22. Matt. 9, 13; 12, 7.
7. Men de have overtraadt Pakten,
ligesom Adam; der have de været troløse
mod mig. 1 Mos. 3, 6.
8. Gilead er en Misdæder-Stad, fuld
af Blodspor. 12, 12.
9. Og lig en Røverskare, der lurer
paa en Mand, er Presternes Bande;
de myrde paa Veien til Sikem; ja,
skjændige Ting have de øvet.
10. I Israels Hus har jeg seet gruelige
Ting; der er Efra'ims Horeri, der er Is-
rael blevet besmittet. 5, 3. Jer. 18, 13.
11. Ogsaa for dig, Juda, er der sat en
Høst, naar jeg gjør Ende paa mit Folks
Fangenskab. 8, 7. Jer. 51, 33. 5 Mos. 30, 3.
Jer. 33, 26. Ez. 16, 53; 39, 25. Joel 3, 6.

7. Kapitel.

Herrens Forsøg paa at bringe Efra'im til Omvendelse har kun gjort dets Fordærvelse mere aabenbar; Løgn, Tyveri og Røveri gaa i Svang iblandt det, udenat Nogen frygter Guds Straf; Konge og Fyrster have Behag i dette Folkets ugudelige Væsen og ere selv hengivne til Hor, Svig og Bespottelse; ved idelige Sammensværgelser er den ene Konge falden efter den anden (1—7). I den Elendighed, Folkets Ugudelighed har bragt over det, har det ikke tyet hen til Herren, men til Fremmede, til Ægypten og Assyrien, som kun have fortæret dets Kraft. Herren, som det utaknemmelig har forladt, og som det i sin Nød ikke af Hjertet, men kun paa Skrømt paakalder, vil straffe dets Frafald med Ødelæggelse (8—16).

Naar jeg vil læge Israel, saa blottes
Efra'ims Misgjerning og Samarias
Ondskab; thi de øve Svig, og Tyve trænge
ind, Røverskarer streife om udenfor. 12, 1.

2. Og de sige ikke til sit Hjerte, at jeg kommer al deres Ondskab i Hu; nu have deres Idrætter omringet dem, de ere komne for mit Aasyn. 5, 3.

3. Ved sin Ondskab glæde de Kongen og ved sine Løgne Fyrsterne.

4. Allesammen ere de Horkarle, som en Ovn, der hedes af en Bager; han holder op med at ilde fra Deigens Ælt-ning, indtil den bliver syret. V. 6.

5. Paa vor Konges Dag blive Fyr-sterne feberfyge af Vin; han rækker Spottere sin Haand. Ordsp. 20, 1.

6. Thi de gjøre sit Hjerte hedt som en Ovn, medens de lure; hele Natten sover deres Bager*, om Morgenen brænder det som flammende Ild. * deres Lidenskab.

7. Allesammen blive de hede som en Ovn og fortære sine Dommere; alle deres Konger ere faldne, der er Ingen iblandt dem, som kalder paa mig.
V. 14. Job 27, 10. Ps. 14, 4. Es. 64, 6.

8. Efra'im blander sig med Folkene; Efra'im er bleven en Kage, som ikke er vendt.

9. Fremmede have fortæret hans Kraft, men han ved det ikke; endog graa Haar ere strøede paa ham, men han ved det ikke.

10. Og Israels Stolthed vidner mod ham lige i hans Aasyn; men de vende ikke om til Herren, sin Gud, og søge ham ikke uagtet alt dette. 5, 5. Am. 4, 6. Hagg. 2, 17.

11. Men Efra'im er bleven som en enfoldig Due, uden Forstand; paa Ægyp-ten kalde de, til Assur gaa de. 5, 13; 8, 9.

12. Saasnart de gaa, vil jeg udspænde mit Garn over dem; som Himmelens Fugle vil jeg drage dem ned; jeg vil tugte dem efter, hvad der er forkyndt for deres Forsamling.
2 Kong. 17, 4 fg. Ez. 12, 13; 17, 20; 32, 3. Hos. 5, 9. 3 Mos. 26, 14 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.

13. Ve dem, thi de ere flygtede bort fra mig! Ødelæggelse over dem, thi de ere faldne fra mig! Og jeg vilde forløse dem, men de talte Løgn imod mig. Ps. 81, 12 fg.

14. Og de raabe ikke til mig i sit Hjerte, men hyle paa sit Leie; for Korn og Most forsamle de sig, de vige bort fra mig. Ps. 14, 4.

15. Og jeg har oplært, har styrket deres Arme; men imod mig udtænke de Ondt.

16. De vende sig, men ikke mod det Høie; de ere blevne som en svigtende Bue. Deres Fyrster skulle falde for Sverd for sin ra-sende Tunges Skyld; dette bliver dem til Spot i Ægyptens Land. Ps. 78, 57; 73, 8. 9.

8. Kapitel.

Profeten skal forkynde, at Fiender skulle komm over Israel, fordi det har brudt Pakten mei Herren; forgjæves skal det i Nøden beraabe si paa, at det kjender ham. Det har sat sig Konge uden hans Vilje og i sine Guldkalve gjort sig selv Guder og ved alt dette paadraget sig svare Straffe-domme. Det har beilet til Verdensmagtens Guns og skal derfor leve blandt Hedningerne som e foragtet, faatalligt og trykket Folk. Det har Foragt for Guds Bud bygget sig mange Altere Herren har ikke Behag i dets kjødelige Offere o skal hengive det i den gamle Trældom (1—13). D Paladser og Fæstninger, Israel og Juda i si Hovmod have bygget sig, skulle ødelægges (14).

En Basun til din Mund*! — Som e Ørn** over Herrens Hus! Ford de have overtraadt min Pakt og for brudt sig mod min Lov. * Es. 58, 1
** kommer Fienden; 5 Mos. 28, 49

2. Til mig skulle de raabe: Min Gud Vi, Israel, kjende dig.

3. Israel har stødt det Gode fra sig Fienden skal forfølge ham.

4. De have valgt Konger, men ikk fra mig, indsat Fyrster, men jeg vidst ikke derom. Af sit Sølv og sit Gul have de gjort sig Afgudsbilleder for a vorde udryddede. 5 Mos. 4, 25 fg 8, 19; 11, 16 fg. 30, 17 fg

5. Væmmelig er din Kalv, Samaria Min Vrede er optændt imod dem. Hvo længe ville de finde Renhed utaalelig Jer. 13, 27

6. Thi af Israel er ogsaa den, e Mester har gjort den, og den er ikk Gud; ja, til Splinter skal Samarias Kalv blive. 2 Mos. 32, 20

7. Thi Vind saa de, og Storm skull de høste; deres Korn faar ikke Aks Grøde giver ikke Føde; om den give Noget, skulle Fremmede opsluge det.
10, 13. Jer. 12, 13. Mika 6, 15. Hagg. 1, 6 5 Mos. 28, 33. Es. 65, 22

8. Israel er opslugt; nu ere de bland Folkene som et Kar, hvortil Ingen ha Lyst;

9. thi de droge op til Assur som e Vildæsel, der gaar sine egne Veie Efra'im tinger om Elskov. 5, 13; 7, 11

10. Om de ogsaa tinge blandt Folkene vil jeg dog nu samle dem, og de begynd at mindskes under Trykket af Fyrsternes Konge;

11. thi Efra'im har skaffet sig mang foldige Altere — til Synd; de er blevne ham Altere til Synd. 12, 12

12. Jeg skriver ham mine Love i Tu sindtal; som noget Fremmed ere de agtede.

13. Som Offere, de bringe mig, ofre de Kjød og æde, — Herren har ikke Behag i dem; nu vil han komme deres Misgjerning i Hu og hjemsøge deres Synder, de skulle vende tilbage til Ægypten.
Es. 1, 11. Jer. 7, 21; 14, 12. Am. 5, 22.

14. Og Israel glemte sin Skaber og byggede Paladser, og Juda byggede mangfoldige faste Stæder; men jeg vil sende Ild i hans Stæder, og den skal fortære hans Paladser. 2, 13; 13, 6.
Jer. 17, 27. Am. 5, 6. Ez. 20, 47.

9. Kapitel.

Det frafaldne Israel skal ikke juble over sin Rigdom af jordiske Goder, hvori det ser Lønnen for sin Afgudsdyrkelse; thi disse Goder skulle tages fra det. Det skal føres bort til Assyrien, hvor al dets Gudstjeneste ophører, medens dets Land ligger øde (1—6). Denne Straf skal komme over det, fordi det, forført af sine falske Profeter, som det da vil se i deres rette Lys, har ligesom Fædrene i Dommernes Tid og i Ørkenen styrtet sig i dyb Fordærvelse. Al dets Herlighed skal bortvige; Herren skal slaa det med Ufrugtbarhed, og de Børn, som maatte blive det fødte, skulle omkomme. Herren skal for dets Ulydigheds Skyld forstøde det, saa det maa vanke om iblandt Hedningerne (7—17).

Glæd dig ikke, Israel, indtil Jubel, ligesom Folkene! Thi du har i Hor forladt din Gud; du har elsket Horeløn paa alle Kornets Tærskepladse.
Ps. 73, 27. Ez. 20, 30.

2. Tærskepladsen og Persen skulle ikke føde dem, og Mosten skal slaa dem feil.

3. De skulle ikke blive boende i Herrens Land; men Efra'im skal vende tilbage til Ægypten, og i Assur skulle de æde, hvad der er urent. Ez. 4, 13.

4. De skulle ikke udøse Vin til Drikoffer for Herren, og deres Slagtoffere skulle ikke behage ham; som Sorgens Brød skulle de være dem; Alle, som æde det, skulle vorde urene; thi deres Brød er for dem selv, det kommer ikke i Herrens Hus.
5 Mos. 26, 14. Hos. 8, 13.

5. Hvad ville I gjøre paa Høitidsdagen og paa Herrens Festdag?

6. Thi se, de gaa bort for Ødelæggelse; Ægypten skal samle dem, Mof* begrave dem; deres Kostbarheder af Sølv skulle Nesler tage i Eie, Torne skulle vokse op i deres Telte. *Memfis.

7. Komne ere Hjemsøgelsens Dage, komne ere Gjengjældelsens Dage; Israel skal erfare det: En Daare er Profeten, en afsindig er Aandens Mand, for din store Misgjernings og det store Fiendskabs Skyld.

8. Efra'im ser sig om efter andre Guder ved Siden af min Gud; Profeten er en Fuglefænger-Snare paa alle hans Veie, idel Fiendskab i hans Guds Hus.
2 Mos. 20, 3. Hos. 5, 1.

9. De ere sunkne dybt i Fordærvelse, som i Gibeas Dage; han skal komme deres Misgjerning i Hu, hjemsøge deres Synder.
Dom. 19, 15 fg. 22; 20, 13.

10. Som Druer i Ørkenen fandt jeg Israel, som den første Frugt paa et Figentræ i dets første Tid saa jeg eders Fædre; de, de kom til Ba'al-Peor og viede sig til Skjændselen og bleve Vederstyggeligheder, ligesom den, de elskede.
4 Mos. 25, 3. Jer. 3, 24.

11. Efra'ims Herlighed skal flyve bort som en Fugl; ingen Fødsel og intet frugtsommeligt Moderliv og ingen Undfangelse;

12. ja, selv om de opføde sine Børn, vil jeg dog gjøre dem barnløse, saa intet Menneske bliver tilovers; thi ve dem, naar jeg viger fra dem!

13. Efra'im er, som om jeg saa hen til Tyrus, plantet paa en Eng, og Efra'im maa føre sine Børn ud til Morderen.
Ez. 27, 3.

14. Giv dem, Herre! — Ja, hvad skal du give dem? Giv dem Moderliv, som føde i Utide, og Bryster, som udtørres!

15. Al deres Ondskab er i Gilgal, ja, der har jeg fattet Had til dem; for deres Idrætters Ondskabs Skyld vil jeg drive dem ud af mit Hus; jeg vil ikke elske dem mere, alle deres Førere ere Oprørere.
4, 15; 12, 10. Es. 1, 23.

16. Efra'im er stukken*, deres Rod er bleven tør, Frugt skulle de ikke bære; om de end føde, vil jeg dog dræbe deres dyrebare Livsfrugt. V. 12.
*som en Urt; Ps. 102, 5. Jon. 4, 7.

17. Min Gud skal forkaste dem, fordi de ikke have hørt paa ham, og de skulle vanke som Flygtninge om iblandt Folkene.
5 Mos. 28, 65.

10. Kapitel.

Israel har i sit Hjertes Falskhed lønnet al Herrens Velsignelse med Afguderi og gjort sig skyldigt i Mened og den værste Uretfærdighed. Herfor skal det bøde; dets Afgud skal bortføres, dets Konge tilintetgjøres, dets Afgudsaltere nedbrydes, og det selv gribes af Fortvivlelse (1—8). Fra gammel Tid af har det været ugudeligt, hidtil uden at være blevet straffet, som i fordums Tid. Nu skal Straffen indtræde; det skal ved fremmede Folk føres i Trældom (9—11). Maatte det dog omvende sig itide! Dets Magt, som det hidtil har stolet paa, skal Herren ved en rædselsfuld Krig

tilintetgjøre; dets Fæstninger og Hære skulle ødelægges, og med dets Konge skal det være forbi (12—15).

Israel er en frodig Vinstok, den sætter Frugt; jo mangfoldigere hans Frugt blev, des mangfoldigere gjorde han sine Altere; jo bedre det gik hans Land, des bedre gjorde han sine Billedstøtter. 12, 12.

2. Deres Hjerte er falskt, nu skulle de bøde; han* skal nedbryde deres Altere, ødelægge deres Billedstøtter; *Herren. 2 Kong. 17, 6 fg.

3. ja, nu skulle de sige: Vi have ingen Konge; thi vi have ikke frygtet Herren, og Kongen, hvad kan han gjøre for os?

4. De have talt tomme Ord, svoret falskt, sluttet Forbund, og Retten skyder frem som giftige Urter paa Markens Furer. Am. 6, 12.

5. For Bet-Avens* Kalv ere Samarias Indbyggere i Angest; ja, dens** Folk sørge over den, og dens Afgudsprester skjælve for den, for dens Herlighed, fordi den er ført bort fra dem.
*d. e. Betels; V. 15. **Kalvens, Afgudens.

6. Ogsaa den skal man bringe Assur, som en Gave til Kong Jareb*; Skam skal Efra'im faa, og Israel skal skamme sig over sit Raad. *5, 13.

7. Forsvinde skal Samarias Konge som en Spaan paa Vandets Flade. V. 15.

8. Og Avens Høie, Israels Synd, skulle tilintetgjøres; Torne og Tidsler skulle skyde op paa deres Altere, og de skulle sige til Bjergene: Skjuler os! og til Høiene: Falder over os!
Luk. 23, 30. Aab. 6, 15. 16.

9. Fra Gibeas Dage af har du syndet, Israel! Der* ere de blevne staaende, udenat Krig mod Uretfærdigheds Børn naaede dem i Gibea. Dom. 19, 12 fg. 20, 9 fg.
*i Gibe'iternes Synd.

10. Efter min Lyst vil jeg tugte dem, og Folkeslag skulle samles imod dem, idet jeg binder dem til begge deres Misgjerninger.

11. Og Efra'im er en oplært Kvige, som gjerne vil tærske, men jeg kommer over dens skjønne Hals; jeg vil spænde Efra'im for, Juda skal pløie, Jakob skal harve.

12. Saar eder en Sæd efter Retfærdighed, skaffer eder en Høst efter Kjærlighed, bryder eder nyt Land! Thi det er Tid at søge Herren, indtil han kommer og lader Retfærdighed regne over eder.
Ordsp. 11, 18; 22, 8. Jer. 4, 3. Es. 55, 6; 45, 8.

13. I have pløiet Ugudelighed, I have høstet Uret, I have ædt Løgns Frugt; thi du har forladt dig paa din Vei, paa dine Heltes Mangfoldighed.
Job 4, 8. Hos. 8, 7.

14. Saa skal der da reise sig et Krigsbulder blandt dine Stammer, og alle dine Fæstninger skulle ødelægges, ligesom Salman* ødelagde Bet-Arbel** paa Krigens Dag, — Moderen blev knust tilligemed Børnene. *kanske Salmanasser.
**maaske Arbela.

15. Saadant skal Betel bringe over eder for eders svare Ondskab; ved Morgengry er det forbi, aldeles forbi med Israels Konge*.
*Hoseas; 2 Kong. 17, 6 fg. Hos. 10, 7.

11. Kapitel.

Ligefra Israels Ungdom af har Herren vist det inderlig Kjærlighed og faderlig Omhu og uafladelig formanet det til Omvendelse; men det har været døvt for alle hans Ord og idelig hengivet sig til Afgudsdyrkelse, det har haardnakket fremturet i sit Frafald. Derfor skal det nu gives i den assyriske Konges Vold (1—7). Herrens Miskundhed imod det er dog for stor til, at han kan aldeles tilintetgjøre det; det adspredte Israel skal ved hans mægtige Røst atter blive samlet og bo i sit Hjem (8—11).

Da Israel var ung, havde jeg ham kjær og fra Ægypten kaldte jeg min Søn
Matt. 2, 15

2. Jo mere de* kaldte paa dem, des mere gik de bort fra deres Aasyn; ti Ba'alerne ofre de, og for de udskaarn Billeder brænde de Røgelse. *Profeterne

3. Og jeg, jeg lærte dog Efra'im a gaa, tog dem paa mine Arme; og d vidste ikke, at jeg lægte dem. 2 Mos. 19, 4
5 Mos. 1, 31; 32, 11. 12. Es. 63, 9

4. Med Menneskebaand drog jeg dem med Kjærligheds Reb, og jeg var den som de, der lette Aaget over Kjæverne og jeg rakte ham Føde.

5. Han skal ikke vende tilbage ti Ægyptens Land, men Assur, han ska være hans Konge; thi de have vægre sig ved at vende om.

6. Og Sverd skal fare om i hans Stæde og tilintetgjøre hans Bomme og fortær — for deres Raads Skyld; 14, 1; 10, 6

7. thi mit Folk hænger fast ved si Frafald fra mig, og kalder man dem ti det Høie, er der Ingen af dem, son opløfter sit Øie. 7, 1

8. Hvorledes skal jeg kunne give di

hen, Efra'im, give dig til Pris, Israel? Hvorledes skal jeg kunne give dig hen som Adma, gjøre med dig som med Zebo'im? Mit Hjerte vender sig i mig, al min Medynk er optændt. 5 Mos. 29, 23. 1 Mos. 19, 24. 25. Jer. 31, 20.

9. Jeg vil ikke fuldbyrde min brændende Vrede, jeg vil ikke atter ødelægge Efra'im; thi Gud er jeg og ikke et Menneske, hellig er jeg i din Midte, og i Stad gaar jeg ikke ind*. 4 Mos. 23, 19. 1 Sam. 15, 29.

* jeg bor ikke i Stæder, som et Menneske.

10. Herren skulle de følge, som en Løve skal han brøle; ja, han skal brøle, og bævende skulle Børn komme fra Havet; 3, 5.

11. bævende skulle de komme som en Fugl fra Ægypten og som en Due fra Assurs Land, og jeg vil lade dem bo i ine Huse, siger Herren.

12. Kapitel.

Efra'im er fuld af Løgn og Utroskab, og Juda r gjenstridig mod Gud; derfor skal Herren tugte dem begge (1—3). Israels Stamfader Jakob kjæmpede ihærdig for Forjættelsen og Velsignelsen og seirede i Kampen; efter hans Eksempel burde Folket vende om til Herren, der endnu er den Samme som fordum, og bie paa hans Frelse (4—7). Men Israel er blevet Kræmmerfolket Kana'an ligt. Herren, som har frelst det fra Ægypten og uafladelig, men forgjæves forkyndt det sit Ord ved Profeterne, skal straffe det for dets kananitiske Væsen og dets Afguderi (8—12). Medens dets Stamfader Jakob har maattet gjennemgaa stor Trængsel, har det selv, hans Afkom, været Gjenstand for Herrens Frelse og Omsorg. Da det nu trods dette har fortørnet ham ved sine Synder, skal han gjengjælde det dets Færd (13—15).

Efra'im har omringet mig med Løgn, og Israels Hus med Svig; og Juda er endnu gjenstridig mod Gud og mod den trofaste Hellige. Jer. 2, 31.

2. Efra'im higer efter Vind og jager efter Østenvind; den hele Dag opdynger han Løgn og Ødelæggelse, og Pagt slutte de med Assur, og Olje bringes til Ægypten.

3. Og Trætte har Herren med Juda, og han skal hjemsøge Jakob for hans Veies Skyld, betale ham efter hans Idrætter.

4. I Moders Liv holdt han sin Broder i Hælen, og i sin Manddomskraft kjæmpede han med Gud. 1 Mos. 25, 22. 26; 32, 24 fg.

5. Ja, han kjæmpede med Engelen og fik Overhaand, græd og bad ham om Naade; i Betel fandt han ham, og der talte han med os. 1 Mos. 35, 9 fg. 28, 13.

6. Og Herren, Hærskarernes Gud, — Herren er hans Ihukommelses Navn. 2 Mos. 3, 15; 15, 3. Ps. 68, 5.

7. Og du, — til din Gud skal du vende om; bevar Miskundhed og Ret, og bi paa din Gud bestandig! 14, 2. Joel 2, 12. Sak. 7, 9. Ps. 37, 3. 5; 62, 9.

8. I Kana'ans* Haand er der falsk Vegt; at gjøre Uret er hans Lyst.

* Israel lignes med det kananitiske Handelsfolk.

9. Og Efra'im siger: Ja, jeg er bleven rig, har erhvervet mig Formue; men i alt mit Erhverv skal man ikke finde nogen Overtrædelse, som var Synd.

10. Men jeg er Herren, din Gud, fra Ægyptens Land; jeg vil endnu lade dig bo i Telte, som i Festens Dage.

11. Og jeg har talt til Profeterne, og jeg har givet Syner i Mængde, og ved Profeterne fremsatte jeg Lignelser.

12. Er Gilead Misgjerning, saa skulle de ogsaa vorde idel Intet; have de ofret Ofrer i Gilgal, saa skulle ogsaa deres Altere vorde som Stendynger ved Markens Furer. 6, 8; 8, 11; 10, 1.

13. Og Jakob flygtede til Arams Mark*, og Israel tjente for en Hustru, og for en Hustru vogtede han Faar.

* d. e. Mesopotamien. 1 Mos. 28, 5; 29, 20.

14. Og ved en Profet førte Herren Israel op fra Ægypten, og ved en Profet blev det vogtet. 2 Mos. 12, 37; 3, 10. Ps. 77, 21.

15. Efra'im har vakt bitter Harme; hans Blodskyld skal da hans Herre lægge paa ham, og hans Forhaanelse skal han gjengjælde ham. Es. 65, 6. 7.

13. Kapitel.

Efra'im var engang høit anseet i Israel, men saa faldt det i grueligt Afguderi og har siden fremturet heri; derfor skal det hastig og fuldstændig blive bortført fra sit Land (1—3). Uagtet Herren fra gammel Tid af har vist sig som dets eneste Gud og Frelser, har det dog, hovmodigt over sin Velstand, glemt ham; derfor har han hjemsøgt og vil han fremdeles hjemsøge det med forfærdelige Straffedomme (4—8). Israels Oprør mod Herren, dets Hjælper, har styrtet det i Fordærvelse. Dets selvvalgte Konger og Fyrster, som Herren i sin Vrede har givet og igjen frataget det, kunne ikke hjælpe det. Herren har ikke glemt dets Synd, men skal straffe den med haard Trængsel (9—13). Til Døden vil han ikke hengive det, fra den skal det blive forløst (ved Messias), men for Straf skal det dog ikke gaa fri; Samaria skal blive ødelagt for sin Gjenstridigheds Skyld (14—14, 1).

Naar Efra'im talte, var der Forskrækkelse, han kneisede høit i Israel; da blev han skyldig ved Ba'al og døde. 1 Kong. 16, 31. 32.

2. Og nu blive de ved at synde og gjøre sig støbte Billeder, Afguder, efter sin Forstand, af sit Sølv, Kunstneres Verk Altsammen; med Hensyn til dem sige de Mennesker, som ofre, at de kysse Kalve. 1 Kong. 19, 18. Job 31, 27.

3. Derfor skulle de vorde som en Morgensky og som Duggen, der aarle gaar bort, som Avner, der bortveires fra en Tærskeplads, og som Røg fra et Røgfang. 6, 4. Ps. 1, 4.

4. Og jeg er dog Herren, din Gud, fra Ægyptens Land, og en Gud foruden mig kjender du ikke, og en Frelser foruden mig er der ikke. 12, 10.
2 Mos. 20, 2. 5 Mos. 5, 6 fg. 1 Kor. 8, 4.

5. Jeg, jeg kjendtes ved dig* i Ørkenen, i et brændende hedt Land.
*d. e. tog mig af dig. 5 Mos. 8, 2; 32, 10.

6. Som deres Græsgang var, bleve de mætte; de bleve mætte, og deres Hjerte ophøiede sig; derfor have de glemt mig.
5 Mos. 8, 11 fg. 31, 20; 32, 15. Jer. 18, 15. Hos. 2, 13; 8, 14.

7. Da blev jeg dem som en Løve; som en Parder lurer jeg ved Veien;
5, 14. Begr. 3, 10. Jer. 5, 6.

8. jeg vil møde dem som en Bjørn, der er berøvet sine Unger, og sønderrive deres Hjertes Lukke; og jeg vil fortære dem der som en Løvinde, Markens Dyr skulle sønderslide dem.

9. Det er din Fordærvelse, Israel, at du er imod mig, imod din Hjælp. Es. 3, 9. Jer. 2, 17; 25, 7.

10. Hvor er da nu din Konge, at han kan frelse dig i alle dine Stæder, og dine Dommere, om hvilke du sagde: Giv mig dog en Konge og Fyrster?
1 Sam. 8, 5. 6.

11. Jeg giver dig en Konge i min Vrede, og jeg tager ham bort i min Harme.
1 Sam. 8, 9. 22. Hos. 8, 4; 10, 7. 15.

12. Efra'ims Misgjerning er sammenbunden, hans Synd er gjemt. Job 14, 17.

13. Veer som den fødende Kvindes skulle komme over ham. Han er en uviis Søn; naar Tid er, træder han ikke frem i Modermunden.
Ps. 48, 7. Es. 13, 8. Jer. 30, 6.

14. Af Dødsrigets Vold vil jeg forløse dem, fra Døden vil jeg gjenløse dem. Død! Hvor er din Pest? Dødsrige! Hvor er din Sot? Anger er skjult for mine Øine*. Es. 25, 8. 2 Tim. 1, 10. Hebr. 2, 14. 1 Kor. 15, 54. 55.
*jeg angrer ikke, hvad jeg har forjættet; 4 Mos. 23, 19. 1 Sam. 15, 29. Rom. 11, 29.

15. Thi han, — blandt Brødrene bærer han Frugt*; men der kommer en Østenvind, et Herrens Veir, som drager op fra Ørkenen, og hans Kildevæld udtørres, og hans Kilde bliver tør; den** røver Skatten, alle kostelige Ting.
* 1 Mos. 48, 19; 49, 22. **Østenvinden, d. e. Assyrerne; 4, 19.

14. Kapitel.

Profeten formaner til Slutning Israel til at omvende sig til Herren. Hvis det gjør dette, skal han igjen tage det til Naade, læge alle dets Brøst, paany lade det herlig blomstre og overøse det med en rig Fylde af Velsignelse (2—9). Vel den, som tager til Hjerte, hvad Herren har talt gjennem Profeten (10).

Samaria skal bøde, fordi det har været gjenstridigt mod sin Gud; for Sverd skulle de falde, deres smaa Børn skulle sønderknuses, og deres frugtsommelige Kvinder opskjæres. 2 Kong. 15, 16. Am. 1, 13.

2. Vend dog om, Israel, til Herren, din Gud! Thi du er falden ved din Misgjerning. 12, 7. Joel 2, 12. Sak. 1, 4.

3. Tager Ord med eder og vender om til Herren! Siger til ham: Forlad al Misgjerning og tag imod Godt, lad os betale med Offer, med vore Læber*!
*d. e. med vor Tak og Pris som Offere; Ps. 51, 19; 119, 108. Hebr. 13, 15.

4. Assur skal ikke hjælpe os, paa Heste ville vi ikke ride, og vi ville ikke mere til vore Hænders Gjerning sige: Vor Gud! Thi hos dig finder en Faderløs Forbarmelse.
Es. 10, 20. Ps. 10, 14. 18; 68, 6; 146, 9.

5. Jeg vil læge deres Frafald, vil elske dem af villigt Hjerte; thi min Vrede har vendt sig fra dem.
6, 1. Es. 53, 5. Jer. 31, 20.

6. Jeg vil være som Dug for Israel; han skal blomstre som en Lilje, og han skal slaa Rødder som Libanon.

7. Hans Skud skulle brede sig ud, og hans Pragt skal vorde som Oljetræet, og dufte skal han som Libanon. Ps. 80, 10 fg.

8. De, som sidde i hans Skygge, skulle igjen avle Korn og blomstre som Vintræet; hans Ihukommelse skal være som Libanons Vin.

9. Efra'im! Hvad har jeg mere med

Afguder at skaffe? Jeg, jeg bønhører og
vil se til ham; jeg er som en grøn Cypres,
fra mig skal din Frugt findes at være.
Joh. 15, 1 fg.
10. Hvo er viis, at han skjønner dette,
forstandig, at han erkjender det? Thi
Herrens Veie ere rette, og Retfærdige vandre paa dem, men
Overtrædere snuble paa dem.
Pf. 25, 10. Ef. 8, 14.

Profeten Joel.

1. Kapitel.

Joel forkynder, at uhyre, Alt fortærende Græshoppesværme, et Billede paa Alt ødelæggende Fiender, skulle komme og føre en hidtil uhørt Ødelæggelse over Landet (1—7). Han opfordrer Folket til at sørge og hyle derover (8—12) og i Faste og Bod vende sig til Herren (13—18). Han unraaber selv Herren om Frelse fra Ødelæggelsen (19. 20).

Herrens Ord, som kom til Joel, Petuels
Søn:
2. Hører dette, I Gamle! Giver Agt,
alle Landets Indbyggere! Er Saadant skeet
i eders Dage eller i eders Fædres Dage?
3. Derom skulle I fortælle eders Børn,
og eders Børn sine Børn, og deres Børn
en anden Slægt.
4. Hvad Gnaveren* har levnet, har
Vrimleren* ædt, og hvad Vrimleren har
levnet, har Slikkeren* ædt, og hvad Slikkeren
har levnet, har Skaveren* ædt.
*forskjellige Navne paa Græshopper.
5. Vaagner op, I Drukne, og græder,
og hyler, alle I Vindrikkere, over Mosten!
Thi den er reven bort fra eders Mund.
6. Thi et Folk er draget op over mit
Land, stærkt og utalligt; dets Tænder
ere en Løves Tænder, og en Løvindes
Kindtænder har det.
7. Det har gjort min Vinstok ganske
øde og har knækket mit Figentræ; det
har gjort det aldeles bart og har fældet
det; dens Ranker ere blevne hvide.
8. Hyl som en Jomfru, der har omgjordet
sig med Sæk for sin Ungdoms
Brudgom!
9. Madoffer og Drikoffer er revet bort
fra Herrens Hus; Presterne, Herrens
Tjenere, sørge. 2, 14. 17.
10. Marken er ødelagt, Jorden sørger;
thi Kornet er ødelagt, Mosten er borttørret,
Oljen er indsvunden.
Am. 1, 2. Ef. 24, 4.
11. Agerdyrkerne ere beskjæmmede, Vingaardsmændene
hyle over Hvede og over
Byg; thi Markens Høst er gaaet tabt.
Jer. 14, 4.
12. Vinstokken er borttørret, og Figentræet
er henvisnet; Granattræet, ogsaa
Palmen og Æbletræet, alle Markens
Træer ere fortørrede; ja, Fryd er svunden
bort fra Menneskenes Børn. Am. 5, 17.
13. Omgjorder eder* og klager, I
Prester! Hyler, I Altertjenere! Kommer,
tilbringer Natten i Sæk, I min Guds
Tjenere! Thi Madoffer og Drikoffer er
unddraget eders Guds Hus. *med Sæk.
14. Helliger en Faste, udraaber en
Festforsamling, samler de Ældste, alle
Landets Indbyggere til Herrens, eders
Guds, Hus og raaber til Herren!
2, 15 fg. 2 Krøn. 20, 3. Esr. 8, 21. Jon. 3, 5.
15. Ak, den Dag! Thi Herrens Dag
er nær og kommer som en Ødelæggelse
fra den Almægtige.
2, 1; 3, 19. Ez. 30, 3. Zef. 1, 14. Ef. 13, 6.
16. Er ikke Maden forsvunden for vore
Øine, Glæde og Fryd fra vor Guds Hus?
17. Sædekornene ere borttørrede under
sine Jordklumper; Forraadshusene ere
ødelagte, Laderne nedbrudte, thi Kornet
er fordærvet.
18. Hvor Kvæget stønner! Oxernes
Hjorder fare forskrækkede om, thi der er
ingen Græsgang for dem; ogsaa Faarenes
Hjorder maa bøde. Jer. 14, 5.
19. Til dig, Herre, raaber jeg; thi
Ild har fortæret Ørkenens Græsgange,
og Lue har forbrændt alle Markens Træer.
20. Ogsaa Markens Dyr skue smægtende
op til dig; thi Vandbækkene ere
udtørrede, og Ild har fortæret Ørkenens
Græsgange. Pf. 104, 11. Jer. 14, 6. 1 Kong. 17, 7.

2. Kapitel.

Profeten skildrer den kommende, Alt ødelæggende fiendtlige Hær (1—11) og formaner Folket til hjertelig Bod, Faste og Bøn (12—17); da vil Herren tilintetgjøre Fienden, sende Læreren til Retfærdighed (Messias) og ifølge heraf overøse sit ødelagte Land med jordisk Velsignelse (18—27).

Støder i Basun paa Zion og blæser
Alarm paa mit hellige Bjerg, alle

Landets Indbyggere bæve! Thi Herrens Dag kommer, den er nær,
Hos. 5, 8. Joel 1, 15.

2. en Mørkes og Dunkelheds Dag, en Skyers og Mulms Dag, udbredt som Morgenrøde over Bjergene, — et stort og stærkt Folk, hvis Lige ikke har været fra fordums Tid og heller ikke efter det mere skal komme gjennem alle Aar, Slægt efter Slægt. Am. 5, 18. 20. Zef. 1, 15. 2 Mos. 10, 14; 11, 6.

3. Foran det fortærer Ild, og efter det brænder Lue; som Edens Have er Landet foran det, og efter det en øde Ørken, og der er Intet, som undslipper det.

4. Som Heste er det at se til, og som Ridehelte, saaledes løbe de.

5. Med Lyd som af Vogne hoppe de over Bjergenes Toppe, med Lyd som af Ildslue, der fortærer Halm, som et stærkt Folk, rustet til Krig.

6. Folkeslag skjælve for dets Aasyn; alle Ansigter blive blussende røde*.
* Es. 13, 8.

7. Som Vældige løbe de, som Krigsmænd stige de op paa Mure; og de drage frem, hver sin Vei, og de bøie ikke af fra sine Stier.

8. Og de trænge ikke, den Ene den Anden; de gaa frem, hver paa sin banede Vei, og mellem Kastespyd styrte de frem, bryde ikke af*. * sin Gang.

9. I Staden streife de om, paa Muren løbe de, i Husene stige de op, gjennem Vinduerne gaa de ind som en Tyv.
Jer. 9, 21.

10. Foran dem bæver Jorden, ryster Himmelen; Sol og Maane sortne, og Stjernerne drage sin Glans ind.
Jer. 10, 10. Es. 13, 10. Ez. 32, 7. Joel 3, 4. 20. Matt. 24, 29. Luk. 21, 25. Aab. 6, 12.

11. Og Herren lader sin Røst høre foran sin Hær, thi saare stor er hans Leir, stærk er den, som udretter hans Ord; thi stor er Herrens Dag og saare forfærdelig, og hvo kan udholde den?
Ps. 103, 20. 21. Jer. 30, 7. Zef. 1, 14. 15. Mal. 3, 2.

12. Dog, ogsaa nu, siger Herren, vender om til mig med hele eders Hjerte og med Faste og med Graad og med Jammerklage,
Ez. 33, 11. Hos. 12, 7; 14, 2.

13. og sønderriver eders Hjerte og ikke eders Klæder, og vende om til Herren, eders Gud! Th han er naadig og barmhjertig langmodig og rig paa Miskund hed, og han angrer det Onde.
2 Mos. 34, 6 fg. Ps. 86, 5. 15; 103, 8 f 145, 8 fg. Jon. 4,

14. Hvem ved? Han turde vende o og angre og lade en Velsignelse bliv tilovers efter sig, Madoffer og Dri offer for Herren, eders Gud.
Jon. 3, 9. Joel 1, 9. 1

15. Støder i Basun paa Zion, hellige en Faste, udraaber en Festforsamling
1, 1

16. Samler Folket, helliger en For samling, sanker de Gamle, bringer d smaa Børn sammen og dem, som di Moderbryst! Brudgommen gaa ud a sit Kammer, og Bruden af sit Brude kammer!

17. Mellem Forhallen og Alteret skull Presterne, Herrens Tjenere, græde o sige: Spar dog, Herre, dit Folk, o giv ikke din Arv hen til Forsmædels saa Hedninger herske over den! Hvor for skulle de sige blandt Folkene: Hvo er deres Gud?
1, 9. Ps. 42, 4. 11; 79, 10; 115, 2. Mika 7, 1

18. Da bliver Herren nidkjær for si Land, og han sparer sit Folk.

19. Og Herren svarer og siger til si Folk: Se, jeg sender eder Korn og Mo og Olje, og I skulle mættes dermed og jeg vil ikke mere give eder hen ti Forsmædelse blandt Hedningerne.

20. Og ham fra Norden* vil jeg driv langt bort fra eder og jage ham bor til et tørt og øde Land, hans Fortro bort til det østlige Hav og hans Bag trop bort til det vestlige Hav; og Stanke af ham skal opstige, den væmmelige Lug af ham skal opstige; thi store Ting ha han taget sig fore at gjøre.
* Fienden; Jer. 1, 13 fg. 4, 6

21. Frygt ikke, du Land! Fryd dig o vær glad! Thi store Ting har Herren gjort

22. Frygter ikke, I Markens Dyr Thi Ørkenens Græsgange grønnes, Træe bærer sin Frugt, Figentræet og Vin stokken give sin Kraft.
1, 12. 20. 3 Mos. 26, 4. 20

23. Og I, Zions Børn, fryder o glæder eder i Herren, eders Gud! Th han giver eder Læreren til Retfærdighed

og saa sender han Regn ned til eder, Tidligregn og Sildigregn, i Førstningen*.
5 Mos. 18, 15 fg. Es. 42, 1 fg. Rom. 3, 21 fg. 3 Mos. 26, 4. 5 Mos. 11, 14. *3, 1.

24. Og Tærskepladsene vorde fulde af Korn, og Persekarrene flyde over af Most og Olje. Ordsp. 3, 10.

25. Og jeg godtgjør eder de Aar, Brimleren fortærede, Slikkeren og Skaveren og Gnaveren, min store Hær, som jeg sendte mod eder. 1, 4.

26. Og æde skulle I og mættes og prise Herrens, eders Guds, Navn, som har handlet underlig med eder; og mit Folk skal ikke blive tilskamme evindelig. Ps. 31, 22.

27. Og I skulle kjende, at jeg er midt i Israel, og at jeg er Herren, eders Gud, og Ingen ydermere; og mit Folk skal ikke blive tilskamme evindelig. Es. 46, 9.

3. Kapitel.

Profeten forjætter, at derefter den Hellig-Aand skal udgydes over Alle uden Forskjel paa Kjøn, Alder og Stand, hvilken Forjættelse sigter til det nye Testaments Tid (1. 2), og taler saa om Dommens Dag og de vidunderlige Tegn, som skulle gaa forud for den, og forjætter, at Alle, som da, kaldte af Herren, paakalde ham, skulle vorde frelste (3—5). Til Slutning skildrer han den Dom, Herren paa samme Dag skal holde over alle sit Folks Fiender (6—22), og den Guds-Rigets Herlighed, som skal følge efter denne Dom (23—26).

Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere; eders Gamle skulle drømme Drømme, eders unge Karle se Syner;
Es. 44, 3. Ez. 39, 29. Sak. 12, 10. Ap. G. 2, 16. 17; 8, 17; 10, 44.

2. ogsaa over Trællene og over Trælkvinderne vil jeg i de Dage udgyde min Aand.

3. Og jeg vil gjøre underlige Tegn paa Himmelen og paa Jorden, Blod og Ild og Røgstøtter.

4. Solen skal omskiftes til Mørke, og Maanen til Blod, førend Herrens Dag, den store og forfærdelige, kommer.
2, 10. 11. Es. 13, 10 fg. Ez. 32, 7.

5. Og det skal ske: Hver den, som paakalder Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal der være en Skare af Undkomne, saaledes som Herren har sagt, og blandt de Undslupne skulle de være, som Herren kalder.
Ap. G. 2, 21. 39. Rom. 10, 13. Obad. 17.

6. Thi se, i de Dage og paa den Tid, naar jeg gjør Ende paa Judas og Jerusalems Fangenskab, 5 Mos. 30, 3.
Jer. 33, 26. Ez. 16, 53. Hos. 6, 11.

7. da vil jeg samle alle Hedningefolk og føre dem ned i Josafats* Dal, og jeg vil der gaa irette med dem for mit Folks og min Arvs, Israels, Skyld, som de adspredte blandt Hedningefolkene, og mit Land delte de,
*Josafat betyder: Gud dømmer; V. 17. 19.

8. og om mit Folk kastede de Lod, og de gave en Dreng for en Skjøge, og de solgte en Pige for Vin og drak.

9. Ogsaa I, Tyrus og Sidon og alle Filistæas Egne! Hvad ville I mig? Ville I gjengjælde mig Noget, eller ville I gjøre mig Noget? Snart, i en Hast skal jeg lade eders Gjerning falde tilbage paa eders Hoved,

10. I, som toge mit Sølv og mit Guld og bragte mine bedste Kostbarheder til eders Templer,

11. og Judas Børn og Jerusalems Børn solgte I til Javans Børn for at skaffe dem langt bort fra deres Land.

12. Se, jeg kalder dem fra det Sted, hvorhen I have solgt dem, og lader eders Gjerning falde tilbage paa eders Hoved.

13. Og jeg vil sælge eders Sønner og eders Døtre i Judas Børns Haand, og de skulle sælge dem til Sabæerne, til et Folk langt borte; thi Herren har talt.

14. Udraaber dette blandt Hedningefolkene, helliger en Krig, opvækker de Vældige, lader alle Krigsmænd træde frem, drage op!

15. Smeder eders Hakker om til Sverd og eders Vingaardsknive til Spyd! Skrælingen sige: Jeg er en vældig Krigsmand!
Es. 2, 4. Mika 4, 3.

16. Skynder eder og kommer, alle I Hedningefolk trindtomfra, og samler eder! Didhen lade du, Herre, dine Vældige* stige ned! *Ps. 103, 20.

17. Hedningefolkene skulle opvækkes og drage op til Josafats Dal; thi der vil jeg sidde for at dømme alle Hedningefolk trindtomfra. V. 7.

18. Strækker Sigden ud, thi Høsten er moden! Kommer, træder, thi Vinpersen er fuld, Persekarrene løbe over, deres Ondskab er stor!
Aab. 14, 15. 18. Matt. 13, 39.

19. Skarer paa Skarer i Afgjørelsens Dal! Thi nær er Herrens Dag i Afgjørelsens Dal. V. 7; 1, 15; 2, 1.

20. Sol og Maane sortne, og Stjernerne drage sin Glans ind. 2, 10.

21. Og Herren skal brøle fra Zion og lade sin Røst høre fra Jerusalem, og Himmel og Jord skulle bæve; men Herren er en Tilflugt for sit Folk og et Værn for Israels Børn.
Am. 1, 2 fg. 3, 8. Jer. 25, 30. Ordsp. 18, 10.

22. Og I skulle kjende, at jeg er Herren, eders Gud, som bor paa Zion, mit hellige Bjerg; og Jerusalem skal være helligt, og Fremmede skulle ikk mere trænge ind i det. Ez. 34, 3
Ps. 68, 17. Obad. 17. Jer. 2, 3. Aab. 21, 27

23. Og det skal ske paa den Dag, a Bjergene skulle dryppe af Most, o Høiene strømme af Melk, og alle Juda Bække strømme af Vand; og der ska udgaa en Kilde fra Herrens Hus o vande Sittims Dal.
Am. 9, 13. Ez. 47, 1 Sak. 14.

24. Ægypten skal blive til et Ød og Edom til en øde Ørken for dere Vold mod Judas Børn, fordi de hav udøst uskyldigt Blod i sit Land.

25. Men Juda skal blive evindelig og Jerusalem fra Slægt til Slægt.

26. Og jeg vil erklære deres Blod fo uskyldigt*, hvilket jeg ikke har erklæret fo uskyldigt; og Herren bor paa Zion
*ved at hevne det, Aab. 6, 10; 19, 2. Ps. 9, 12; 74,

Profeten Amos.

1. Kapitel.

Amos, en Hyrde fra Tekoa, som profeterede i Usias's og Jeroboam den Andens Tid (1), forkynder en svær og almindelig Herrens Vredesdom (2). Denne Dom skal komme over Damaskus og Syrien (3—5), over Filisterne (6—8), over Tyrus (9. 10), over Edom (11. 12) og over Ammons Børn (13—15). Alle disse Israels Nabofolk skulle straffes for de Misgjerninger, de have øvet mod Israel af Had til det som Guds Folk.

De Ord, som Amos, der var iblandt Hyrderne fra Tekoa, skuede over Israel i de Dage, da Usias var Konge i Juda og Jeroboam, Joas's Søn, Konge i Israel, to Aar før Jordskjælvet.
7, 14. 2 Krøn. 26, 1 fg. 2 Kong. 14, 23 fg. Sak. 14, 5.

2. Han sagde: Herren skal brøle fra Zion og lade sin Røst høre fra Jerusalem, og Hyrdernes Græsgange skulle sørge, og Karmels Top blive tør.
Joel 3, 21; 1, 10. Jer. 25, 30.

3. Saa siger Herren: For tre Misgjerninger af Damaskus og for fire vil jeg ikke tage det* tilbage, fordi de tærskede Gilead med Tærskeslæder af Jern**;
Es. 17, 1 fg. Jer. 49, 23 fg.
2 Kong. 8, 12 fg. 10, 32 fg. 13, 7.
*hvad jeg har besluttet; V. 4. 5.
**2 Sam. 12, 31. Es. 28, 27. 28; 41, 15.

4. men jeg vil sende Ild i Hasael Hus, og den skal fortære Benhadad Paladser,
2, 5. Jer. 49, 27. 2 Kong. 8, 15; 13, 3. 2

5. og jeg vil sønderbryde Damaskus' Bom og udrydde Beboerne af Aven Dal og den, som holder Spiret, af Be Eden; og Syriens Folk skal bortføre til Kir, siger Herren.

6. Saa siger Herren: For tre Mis gjerninger af Gasa og for fire vil je ikke tage det tilbage, fordi de bortfør Fanger i fuldt Tal for at overgive de til Edom;

7. men jeg vil sende Ild paa Gasa Mur, og den skal fortære dets Paladser

8. og jeg vil udrydde Indbyggerne a Asdod og den, som holder Spiret, a Askalon, og jeg vil vende min Haan mod Ekron, og hvad der er tilovers a Filisterne, skal gaa tilgrunde, siger de Herre Herre.

9. Saa siger Herren: For tre Mis gjerninger af Tyrus og for fire vil je ikke tage det tilbage, fordi de overgav Fanger i fuldt Tal til Edom og ik kom Broderpagten i Hu;
2 Sam. 5, 11 fg. 1 Kong. 5, 1

10. men jeg vil sende Ild paa Ty-
us's Mur, og den skal fortære dets
aladser.
11. Saa siger Herren: For tre Mis-
jerninger af Edom og for fire vil jeg
ke tage det tilbage, fordi han forfulgte
n Broder med Sverd og kvalte sin
armhjertighed, og hans Vrede sønder-
ev altid, og sin Harme bevarede han
indelig;
12. men jeg vil sende Ild i Teman,
g den skal fortære Bozras Paladser.
1 Mos. 36, 15. Es. 63, 1. Obad. 9.
13. Saa siger Herren: For tre Mis-
jerninger af Ammons Børn og for fire
il jeg ikke tage det tilbage, fordi de op-
are de frugtsommelige Kvinder i Gilead
r at udvide sit Landemærke;
Hos. 14, 1. Jer. 49, 1 fg.
14. men jeg vil stikke Ild paa Rabbas
ur, og den skal fortære dets Paladser,
nder Hærskrig paa Kampens Dag, i
torm paa Hvirvelvindens Dag,
15. og deres Konge skal vandre i
angenskab, han og hans Fyrster til-
obe, siger Herren.

2. Kapitel.

Profeten forkynder Herrens Straffedom over
oab for lignende Misgjerninger (1—3), over
da for dets Overtrædelse af Herrens Lov og
lig for dets Afgudsdyrkelse (4. 5), og endelig
er Israel (de ti Stammer); han skildrer de for-
rdelige Synder og Laster, der gaa i Svang inden-
r det (6—8) trods de store Velgjerninger, Herren
r bevist det (9—12), og truer det med haard
ængsel, som Ingen skal kunne unddrage sig
3—16).

Saa siger Herren: For tre Misgjerninger
af Moab og for fire vil jeg ikke tage
t tilbage, fordi det brændte Edoms
onges Ben til Kalk; Jer. 48, 1 fg.
2. men jeg vil sende Ild i Moab, og
n skal fortære Kerijots Paladser, og
oab skal dø i Krigsbulder, under Hær-
rig, under Basunens Lyd,
3. og jeg vil udrydde Dommeren af
ets Midte, og alle dets Fyrster vil jeg
jelslaa tilligemed ham, siger Herren.
4. Saa siger Herren: For tre Mis-
jerninger af Juda og for fire vil jeg
ke tage det tilbage, fordi de forag-
de Herrens Lov og ikke holdt hans
ud, og deres Løgne*, efter hvilke
deres Fædre havde vandret, førte dem
vild;
*d. e. Afguder. 2 Mos. 32, 1 fg. 4 Mos. 25, 1 fg.
Dom. 2, 12 fg.
5. men jeg vil sende Ild i Juda, og
den skal fortære Jerusalems Paladser.
6. Saa siger Herren: For tre Mis-
gjerninger af Israel og for fire vil jeg
ikke tage det tilbage, fordi de sælge en
Retfærdig for Penge og en Fattig for
et Par Sko, 8, 6.
7. de, som hige efter Jordens Støv
paa de Ringes Hoved og forvende Sagt-
modiges Vei; og en Mand og hans Fader
gaa til samme Pige for at vanhellige
mit hellige Navn,
8. og paa pantsatte Klæder strække
de sig ved hvert Alter, og Vin, som
de have taget i Bøder, drikke de i
sin Guds Hus.
2 Mos. 22, 26 fg. 5 Mos. 24, 12 fg.
9. Og jeg udryddede dog Amoriten
for deres Aasyn, ham, hvis Høide var
som Cederes Høide, og som var stærk
som Ege, og jeg ødelagde hans Frugt
oventil og hans Rødder nedentil,
Jos. 24, 8. 11 fg.
10. og jeg førte eder op fra Ægyptens
Land, og jeg ledede eder i Ørkenen i
firti Aar, forat I skulde tage Amoritens
Land i Eie, 5 Mos. 8, 2 fg.
11. og jeg opreiste Sønner af eder til
Profeter og unge Mænd af eder til
Nasiræere. Er det ikke saa, I Israels
Børn? siger Herren.
4 Mos. 6, 2 fg. Dom. 13, 5.
12. Men I fik Nasiræerne til at drikke
Vin, og Profeterne bøde I og sagde:
I skulle ikke profetere.
Dom. 13, 4. 14. Am. 7, 12 fg. Mika 2, 6.
13. Se, jeg vil knuge eder ned, ligesom
en Vogn, fuld af Kornbaand, knuger
ned,
14. og Tilflugt skal forsvinde for den
Lette, og den Stærke skal ikke lægge Kraft
i sin Styrke, og den Vældige skal ikke
redde sit Liv, Jer. 25, 35.
15. og den, som fører Buen, skal ikke
holde Stand, og den, som er let paa sine
Fødder, skal ikke redde sit Liv, og den,
som rider paa Hesten, skal ikke redde
sit Liv,
16. og den, som er modigst iblandt
de Vældige, skal fly nøgen paa den Dag,
siger Herren.

3. Kapitel.

Herren har udvalgt Israel fremfor alle Folk; derfor vil han ogsaa straffe det for alle dets Synder (1. 2). Profeten er berettiget til at forkynde det Straffen, og han kan ikke undlade at gjøre det, da Herrens Kald er uimodstaaeligt (3—8). Han opfordrer Hedningerne til at forsamle sig som Vidner til Samarias Misgjerninger (9. 10). For disse Misgjerningers Skyld skulle Fiender fra alle Kanter komme over Israel, saa kun nogle Faa af det skulle frelses, og dets Afgudsaltere og herlige Paladser skulle ødelægges (11—15).

Hører dette Ord, som Herren har talt over eder, Israels Børn, over hele den Slægt, jeg har ført op fra Ægyptens Land:

2. Kun eder har jeg kjendt* af alle Jordens Slægter; derfor vil jeg hjemsøge eder for alle eders Misgjerninger. 5 Mos. 4, 34. 20. 8. *Hos. 13, 5.

3. Gaa vel To sammen, udenat de have aftalt det med hinanden?

4. Brøler vel en Løve i Skoven, udenat den har noget Rov? Lader vel en ung Løve sin Røst høre fra sin Hule, udenat den har fanget Noget?

5. Falder vel en Fugl i en Snare paa Jorden, udenat nogen Snare er sat for den? Farer vel en Snare op fra Jorden, udenat den fanger Noget?

6. Eller stødes der vel i Basun i en Stad, udenat Folket forfærdes? Eller sker der vel en Ulykke i en Stad, udenat Herren har gjort den? Es. 31, 2. Begr. 3, 37 fg. Mika 1, 12.

7. Thi den Herre Herre gjør ikke Noget, udenat han har aabenbaret sit hemmelige Raad for sine Tjenere, Profeterne. Aab. 1, 1.

8. En Løve brøler, hvo skulde ikke frygte? Den Herre Herre taler, hvo skulde ikke profetere? Jer. 20, 7.

9. Udraaber i Paladserne i Asdod og i Paladserne i Ægyptens Land og siger: Samler eder paa Samarias Bjerge og ser den megen Tummel i dets Midte og Undertrykkelserne i dets Indre!

10. Og de vide ikke at gjøre, hvad ret er, siger Herren, de, som opdynge Skatte af Vold og Ødelæggelse i sine Paladser.

11. Derfor, saa siger den Herre Herre: Fiende*, — og det trindt omkring Landet Og han skal styrte din Magt ned fra dig og dine Paladser skulle udplyndres. *skal komme

12. Saa siger Herren: Ligesom en Hyrde redder to Læggeben eller en Ørelap af Løvens Gab, saaledes skulle Israels Børn reddes, de, som sidde i Samaria i Hjørnet af Løibænken og paa Damaskes Bolstere. 6, 4

13. Hører og vidner mod Jakobs Hus siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud:

14. Paa den Dag, jeg hjemsøger Israel for dets Misgjerninger, da vil jeg hjemsøge Betels Altere, og Alterets Horn skulle afhugges og falde til Jorden, Hos. 10, 15

15. og jeg vil sønderslaa Vinterhuset tilligemed Sommerhuset, og Elfenbenshusene skulle gaa tilgrunde, og mange Huse forsvinde, siger Herren.

4. Kapitel.

Samarias overdaadige Kvinder, for hvis Skyld de Fattige undertrykkes, skulle paa en forsmædelig Maade føres bort som Fanger (1—3). Lad Israel kun vedblive at drive sin Afgudsdyrkelse, for hvilken Herren allerede Gang paa Gang og altid haardere har straffet det, udenat det derved er blevet bragt til Omvendelse (4—11). Det maa nu være beredt paa at møde den almægtige og alvidende Herre der vil komme for at holde Dom over det (12. 13).

Hører dette Ord, I Basans Kjør, som ere paa Samarias Bjerg, I, som trykke de Ringe, som knuse de Fattige som sige til eders Herrer: Skaf dog hid forat vi kunne drikke!

2. Den Herre Herre har svoret ved sin Hellighed: Se, Dage komme over eder, da man skal slæbe eder bort med Hager og den sidste Levning af eder med Fiskekroge,

3. og gjennem Murbruddene skulle I gaa ud, hver lige frem for sig, og I skulle blive slængte hen i Paladset* siger Herren. *Seierherrens Palads

4. Gaar til Betel og synder, til Gilgal og synder tilgavns, og bringer hver Morgen eders Slagtoffere, hver tredje Dag eders Tiender, Hos. 4, 15; 12, 12. 5 Mos. 14, 28

5. og lader Røg af syret Brød opstige som Takoffer og udraaber frivillige Offere kundgjører det! Thi Saadant gjøre I gjerne, I Israels Børn, siger den Herre Herre, 3 Mos. 2, 11. Mika 2, 11

6. Og jeg har dog givet eder rene ænder i alle eders Byer og Mangel paa Brød paa alle eders Steder; men I have kke omvendt eder til mig, siger Herren.
Hos. 7, 10. Hagg. 2, 17.

7. Og jeg har dog forholdt eder Regnet, a der endnu var tre Maaneder til Høsten, g har ladet det regne over en Stad, nedens jeg ikke lod det regne over en nden; et Stykke fik Regn, og et andet Stykke, hvorpaa det ikke regnede, blev ortørret, 1 Kong. 17, 1. Jer. 14, 4.

8. og to, tre Stæder vankede hen til en Stad for at drikke Vand og fik dog kke nok; men I have ikke omvendt eder il mig, siger Herren. Jer. 14, 3.

9. Jeg har slaaet eder med Brand og Bissenhed i Kornet, eders mangfoldige Haver og Vingaarde og Figentræer og Oljetræer fortærede Græshoppen; men I have ikke omvendt eder til mig, iger Herren.
5 Mos. 28, 22 38. Hagg. 1, 11; 2, 17. Joel 1, 4.

10. Jeg har sendt Pest iblandt eder fter Ægyptens Vis, jeg har ihjelslaaet ders unge Mænd med Sverd, paa samme Tid, som eders Heste bleve fangne, og eg lod Stanken af eders Leire stige op eders Næse; men I have ikke omvendt der til mig, siger Herren. 2 Mos. 9, 3.

11. Jeg har omstyrtet Stæder iblandt der, saaledes som Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra, og I bleve som en Brand, reddet af Ilden; men I have kke omvendt eder til mig, siger Herren.
1 Mos. 19, 24. 25. 5 Mos. 29, 23. Hos. 11, 8.

12. **Derfor** vil jeg gjøre saaledes* med dig, Israel! — Efterdi jeg vil gjøre dette med dig, saa bered dig til at møde din Gud, Israel! *2, 13 fg. 3, 11 fg. 4, 2 fg.

13. Thi se, han, som danner Bjerge og skaber Vind og kundgjør et Menneske, hvad hans Tanke er, som gjør Morgenrøde til Mørke og træder paa Jordens Høider, — Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn. 5, 8.

5. Kapitel.

Profeten istemmer en Klagesang over Israels forestaaende Fald og begrunder den med, at den største Del af Folket skal omkomme (1—3). Dette skal ske, fordi Israel istedetfor at følge Herrens Formaning til at søge ham og afstaa fra Afgudsdyrkelsen træder Retten under Fødder uden Frygt for ham, den almægtige Gud, og hans uimodstaaelige Domme, og er ubarmhjertigt mod de Fattige (4—12). Det nytter vistnok ikke at tale i en saa ond Tid, som den nærværende; alligevel maa Profeten formane Folket til at beflitte sig paa Retfærdighed; muligens vil det da finde Naade hos Gud og undgaa Undergangen. For Alt, hvad det hidtil har syndet, skal Herren hjemsøge det og opfylde det med Sorg og Klage (13—17). Profeten udraaber et Ve over Israel, som uden Anelse om Herrens Dags Forfærdelighed begjærer dens Komme i Tillid til sin udvortes, hykkelske Gudstjeneste. Herren vil ikke vide af denne, men skal lade en Alt bortrykkende og ødelæggende Dom komme over Folket, som allerede i Ørkenen har drevet Afguderi og nu skal blive ført langt bort fra sit Land (18—27).

Hører dette Ord, en Klagesang, som jeg istemmer over eder, o Israels Hus!

2. Hun er falden, skal ikke reise sig mere, Jomfruen Israel; hun er kastet ned paa sin Jord, der er Ingen, som reiser hende op.

3. Thi saa siger den Herre Herre: Den Stad, af hvilken Tusinde drage ud, skal beholde Hundrede tilovers, og den, af hvilken Hundrede drage ud, skal beholde Ti tilovers for Israels Hus.

4. Thi saa siger Herren til Israels Hus: Søger mig, saa skulle I leve! 1 Krøn. 28, 9.

5. Søger ikke Betel og kommer ikke til Gilgal og vandrer ikke over til Be'erseba! Thi Gilgal skal blive bortført og Betel komme i Elendighed. Hos. 4, 15.

6. Søger Herren, saa skulle I leve! Ellers skal han komme over Josefs Hus som en Ild, og den skal fortære, udenat Betel har Nogen, som slukker!
Es. 55, 6. Hos. 8, 14. Am. 3, 14.

7. De, som forvende Ret til Malurt og kaste Retfærdighed til Jorden!
6, 12. Es. 5, 20.

8. Han, som skaber Syvstjernen og Orion og omskifter Dødsskygge til Morgen og formørker Dag til Nat, han, som kalder paa Havets Vande og øser dem ud over Jorden, — Herren er hans Navn!
Job 38, 31. Ps. 104, 20. Am. 9, 6. 1 Mos. 7, 17.

9. Han, som lader Ødelæggelse lyne frem mod den Stærke og Ødelæggelse komme over den faste Borg!

10. De hade i Porten den, som revser, og den, som fører ulastelig Tale, afsky de.
Es. 29, 21.

11. Derfor, fordi I træde paa den Fattige og tage Afgift i Korn af ham, saa have I vel bygget Huse af huggen Sten, men skulle ikke bo i dem, saa have I vel plantet lystelige Vingaarde, men skulle ikke drikke deres Vin.
Ordsp. 22, 16. Zef. 1, 13. 5 Mos. 28, 39.

12. Thi jeg ved det: Mange ere eders Overtrædelser, og talrige eders Synder; I trænge den Retfærdige, tage imod

Sonepenge og bøie Retten for de Fattige i Porten. 2 Mos. 23, 6.

13. Derfor, den, som er klog, han tier i denne Tid; thi det er en ond Tid.

14. Søger det Gode og ikke det Onde, forat I maa leve, og saaledes være Herren, Hærskarernes Gud, med eder, som I have sagt. Ps. 97, 10. Rom. 12, 9.

15. Hader det Onde og elsker det Gode og lader Ret staa fast i Porten! Kanske Herren, Hærskarernes Gud, vil være Josefs Levning naadig. Ps. 34, 15. Es. 1, 16. Joel 2, 13 fg.

16. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Herren: Paa alle Gader skal der være Veklage, og i alle Stræder skal man sige: Ve, ve! Og man skal kalde Agerdyrkeren til Sorg, og til dem, som ere kyndige i Sørgesang, skal man raabe: Veklager! Jer. 9, 17 fg.

17. Og i alle Vingaarde skal der være Veklage; thi jeg vil gaa midt igjennem dig, siger Herren. 2 Mos. 12, 12.

18. **Ve** dem, som stunde efter Herrens Dag! Hvad skulle I da med Herrens Dag? Den er Mørke og ikke Lys, Mal. 2, 17. Jer. 30, 7. Joel 2, 2.

19. som naar En flygter for en Løve, og en Bjørn møder ham, og han kommer ind i sit Hus og støtter sin Haand mod Væggen, og en Slange bider ham. Jer. 48, 44. Am. 9, 3.

20. Er ikke Herrens Dag Mørke og ikke Lys, bælmørk og uden Skin?

21. Jeg hader, foragter eders Fester, og jeg har ikke Behag i eders Festforsamlinger; Es. 1, 11 fg. Jer. 6, 20. Mal. 2, 3.

22. thi om I end ofre mig Brændoffere og Madoffere, finder jeg dog ikke Behag i dem, og Takofferne af eders Gjødkalve ser jeg ikke paa. Jer. 14, 12. Hos. 8, 13. Ps. 50, 8 fg. 51, 18 fg.

23. Bort fra mig med dine Sanges Larm! Dine Harpers Spil vil jeg ikke høre.

24. Men Dom skal velte frem som Vande, og Retfærdighed som en altid strømmende Bæk.

25. Have I bragt mig Slagtoffere og Madoffere i Ørkenen i firti Aar, o Israels Hus? Ap. G. 7, 42 fg.

26. Nei, men I have baaret eders Konges* Telt og eders Billeders Stillads, eders Guds Stjerne, som I havde gjort eder. * d. e. Moloks.

27. Og jeg vil føre eder bort i Fangenskab bortenfor Damaskus, siger han, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud. 4, 13.

6. Kapitel.

Profeten raaber Ve over det rige og blomstrende Israels sorgløse Høvdinger i Jerusalem og Samaria, som ikke vilde tro, at Dommen er nær, undertrykke de Svage og føre et Liv, fuldt af Overdaadighed, uden Tanke paa Folkets nærforestaaende Undergang (1—6). Han forkynder Israel, at Herren til Straf for dets Ugudelighed vil lade et fremmed Folk, som det med al sin Magt ikke vil kunne modstaa, komme over det, plage det haardt, ødelægge dets Rige og føre det bort i Landflygtighed (7—14).

Ve de Trygge paa Zion og de Sorgløse paa Samarias Bjerg, de Fornemme blandt det ypperste af Folkene, dem, til hvem Israels Hus kommer! 2 Mos. 19, 5. 5 Mos. 4, 6 fg. 33, 29. 2 Sam. 7, 23. Dom. 4, 5.

2. Drager over til Kalne og ser, og gaar derfra til det store Hamat, og stiger ned til Filisternes Gat! Mon de ere bedre end disse Riger, eller deres Land større end eders Land? 1 Mos. 10, 10. 4 Mos. 34, 8. 2 Kong. 18, 34.

3. I, som jage den onde Dag langt bort og flytte Volds Sæde nær til eder*, — 5, 18; 9, 10. Ez. 12, 27.

* I ville Intet høre om Straffens Dag, og dog lade I Vold og Uret raade blandt eder.

4. disse, som ligge paa Elfenbens Løibænke og dovne sig paa sine Leier, og som æde Lam af Hjorden og Kalve fra Gjødstien, 3, 15.

5. som synge Tøv til Harpens Lyd og have optænkt sig Strengeleg, ligesom David, Es. 5, 12.

6. som drikke Vin af Skaaler og salve sig med den ypperste Olje, men ikke sørge over Josefs Skade.

7. Derfor skulle de nu vandre ud af Landet fremst blandt de Bortvandrende, og med Skraalet af dem, som dovne sig, skal det være forbi.

8. Den Herre Herre har svoret ved sig selv, siger Herren, Hærskarernes Gud: Jeg afskyr Jakobs Stolthed og hader hans Paladser, og jeg vil overgive Staden og Alt, hvad der er i den.

9. Og det skal ske, om ti Mænd blive tilovers i eet Hus, da skulle de dø.

10. Og en Mands nærmeste Slægtning, som skal brænde ham*, skal tage ham for at bære Benene ud af Huset, og han skal sige til den, som er i Husets inderste Krog: Er der endnu Nogen hos dig?

Og han skal sige: Nei, Ingen! Da skal han sige: Hys! Herrens Navn maa ikke nævnes!

*fordi Mængden af de Døde (8, 3) gjør det umuligt at begrave dem.

11. Thi se, Herren byder, og man slaar det store Hus, saa det synker i Grus, og det lille Hus, saa det revner.

12. Mon Heste løbe paa Klippen, eller pløier man den med Okser? — siden I have forvendt Ret til en Giftplante og Retfærdigheds Frugt til Malurt. 5, 7. Hos. 10, 4.

13. I, som glæde eder over, hvad der ikke er til, som sige: Er det ikke ved vor Styrke, vi have skaffet os Vælde?

14. Thi se, jeg opreiser et Folk mod eder, Israels Hus, siger Herren, Hærskarernes Gud, og de skulle trænge eder fra Egnen henimod Hamat indtil den øde Marks Bæk. 2 Kong. 14, 25.

7. Kapitel.

Profeten ser to Syner, hvoraf det første betegner, at Herren aldeles vil ødelægge Israel, og det andet, at han vil gjøre det Samme med Israel og hele Folkeverdenen, og bevæger under begge Syner ved sin Forbøn Herren til at spare hans Folk (1—6). Derefter ser han et tredje Syn, der ligeledes betegner Israels Undergang. Under dette erklærer Herren ham, at han ikke længer vil spare det, men ødelægge dets afgudiske Helligdomme og lade Jeroboams Hus omkomme ved Sverd (7—9). Presten i Betel, Amazja, anklager Amos for Jeroboam og vil ikke taale, at han profeterer i Israels Land; Profeten foreholder ham, at Herren dertil har kaldet ham, og forkynder Herrens Straf over Amazja og hans Hus (10—17).

Saadant lod den Herre Herre mig se: Se, der var En, som dannede Græshopper, da Hoen begyndte at skyde op, og se, der var Ho efter Kongens Høslæt.

2. Og det skede, da de vare færdige med at fortære Landets Urter, da sagde jeg: Herre Herre, tilgiv dog! Hvorledes skal Jakob kunne blive staaende? Thi han er liden.

3. Herren angrede det. Det skal ikke ske, sagde Herren. 1 Mos. 18, 26. 2 Mos. 32, 14.

4. Saadant lod den Herre Herre mig se: Se, den Herre Herre kaldte paa Ild til Straf, og den fortærede det store Vanddyb, og den fortærede Arvelodden.

5. Da sagde jeg: Herre Herre, hold dog op! Hvorledes skal Jakob kunne blive staaende? Thi han er liden. 4 Mos. 11, 2.

6. Herren angrede det. Heller ikke det skal ske, sagde den Herre Herre.

7. Saadant lod han mig se: Se, Herren stod paa en lodret Mur, og i hans Haand var et Blylod.

8. Og Herren sagde til mig: Hvad ser du, Amos? Og jeg sagde: Et Blylod. Og Herren sagde: Se, jeg vil bruge Blylod midt iblandt mit Folk Israel; jeg vil ikke mere blive ved at gaa dets Synd forbi. 2 Kong. 21, 13; Es. 34, 11.

9. Og Isaks Høie skulle ødelægges, og Israels Helligdomme synke i Grus, og jeg vil reise mig mod Jeroboams Hus med Sverd. 2 Kong. 17, 23; 15, 10. 12. Hos. 1, 3.

10. Da sendte Amazja, Presten i Betel, Bud til Jeroboam, Israels Konge, og lod sige: Amos har stiftet en Sammensværgelse mod dig midt i Israels Hus; Landet kan ikke udholde alle hans Ord. Jer. 38, 4.

11. Thi saa har Amos sagt: Jeroboam skal dø ved Sverd, og Israel skal vorde bortført fra sit Land.

12. Og Amazja sagde til Amos: Du Seer! Gak bort, fly du til Judas Land og æd der dit Brød, og der kan du profetere!

13. Men i Betel skal du ikke mere blive ved at profetere; thi det er Kongens Helligdom, og det er Rigets Hus.

14. Da svarede Amos og sagde til Amazja: Jeg er ikke nogen Profet, heller ikke nogen Profets Søn*, men en Fæhyrde og En, som plukker Morbærfigen.

*d. e. Discipel; 1 Kong. 20, 35. 2 Kong. 2, 3. 5. 7.

15. Men Herren tog mig fra Hjorden, og Herren sagde til mig: Gaa hen, profeter for mit Folk Israel!

16. Og nu, hør Herrens Ord! Du siger: Du skal ikke profetere mod Israel og ikke prædike mod Isaks Hus. Mika 2, 6.

17. Derfor, saa siger Herren: Din Hustru skal bedrive Hor i Staden, og dine Sønner og dine Døtre skulle falde for Sverd, og din Jordlod skal deles med Maalesnor, og du selv skal dø i et urent Land, og Israel skal vorde bortført fra sit Land.

8. Kapitel.

Amos ser et nyt Syn, som betegner, at Israel er modent til Dommen, og dets Ende er kommen, saa Hyl over de mange Ihjelslagne skal træde istedetfor den Jubel, som nu hersker i Paladserne (1—3). For de Riges Ubarmhjertigheds, Gjerrigheds og Bedrageries Skyld skal Herren pludselig lade en svær Ulykkens Nat komme over Landet og omskifte Folkets Glæde til den dybeste Sorg (4—10).

I denne Tid skulle de, som nu dyrke Afguderne, i sin store Nød ivrig søge efter Herrens Ord, men ikke finde det og forgaa i sin Elendighed (11—14).

Saadant lod den Herre Herre mig se: Se, der var en Kurv med moden Frugt.

2. Og han sagde: Hvad ser du, Amos? Og jeg sagde: En Kurv med moden Frugt. Da sagde Herren til mig: Enden er kommen for mit Folk Israel; jeg vil ikke mere blive ved at gaa dets Synd forbi.

3. Og Paladsets Sange skulle blive til Hyl paa den Dag, siger den Herre Herre; mange ere de døde Kroppe, paa alle Steder kaster man dem hen i Stilhed.

4. Hører dette, I, som hige efter at opsluge den Fattige og gjøre Ende paa de Sagtmodige i Landet,

5. idet I sige: Naar vil Nymaanen være forbi, saa vi kunne sælge Korn, og Sabbaten, saa vi kunne aabne Kornoplaget for at gjøre Efaen liden og Sekelen stor og forfalske Vegten
Neh. 10, 31; 13, 15. Jer. 17, 22.

6. og kjøbe de Ringe for Penge og den Fattige for et Par Sko og sælge Affald af Korn? 2, 6.

7. Herren har svoret ved Jakobs Stolthed: Jeg skal til evig Tid ikke glemme alle deres Gjerninger. 6, 8.

8. Skal ikke herover Jorden bæve, og hver den, som bor paa den, sørge, og hele Jorden stige som Strømmen og drives i Veiret og sænkes som Ægyptens Strøm?
9, 5.

9. Og det skal ske paa den Dag, siger den Herre Herre, da vil jeg lade Solen gaa ned om Middagen og gjøre det mørkt for Jorden ved høilys Dag.

10. Og jeg vil omskifte eders Høitider til Sorg og alle eders Sange til Veklage, og jeg vil bringe Sæk over alle Lænder og gjøre hvert Hoved skaldet; og jeg vil gjøre Folket til idel Sorg, som over en enbaaren Søn, og gjøre dets Ende som en bitter Dag.
Jer. 6, 26. Sak. 12, 10.

11. Se, Dage komme, siger den Herre Herre, da jeg sender Hunger i Landet, ikke Hunger efter Brød og ikke Tørst efter Vand, men efter at høre Herrens Ord.
1 Sam. 3, 1.

12. Og de skulle vanke om fra Hav til Hav og fra Norden og til Østen; de skulle fare omtring for at søge efter Herrens Ord, men de skulle ikke finde det.

13. Paa den Dag skulle de deilige Jomfruer og de unge Mænd vansmægte af Tørst,

14. de, som sværge ved Samarias Synd* og sige: Saasandt din Gud lever, Dan, og saasandt Be'ersebas Skik lever! Og de skulle falde og ikke reise sig mere.
* Afgud; 5 Mos. 9, 21. 1 Kong. 12, 29. Am. 5, 5.

9. Kapitel.

Profeten ser endnu et Syn, som betegner, at Herren skal ødelægge hele Israel (de ti Stammer og Juda). Intet skal kunne redde dem af Herrens Haand, thi han er den almægtige Gud og Verdens Dommer, og Israel er blevet Hedningerne ligt. Dog skal det ikke blive aldeles tilintetgjort; kun den vantroe og ugudelige Hob skal omkomme, medens ingen From skal gaa fortabt (1—10). Efter Dommen skal Herren i Messias opreise Davids faldne Hus, og under ham som Konge skal Guds Folk samles, Hedningerne indlemmes i hans Rige, og en Fylde af Velsignelse fra Herren blive dette Riges Medlemmer til Del (11—15).

Jeg saa Herren staa paa Alteret, og han sagde: Slaa Søileknapperne, saa Dørtærsklerne skjælve, og knus dem ned over deres alles Hoved, og den sidste Levning af dem vil jeg ihjelslaa med Sverd; ikke skal nogen Flygtende af dem fly, og ikke nogen Undsluppen af dem undkomme.

2. Bryde de ind i Dødsriget, saa skal min Haand hente dem derfra, og fare de op til Himmelen, skal jeg styrte dem ned derfra, Ps. 139, 8.

3. og skjule de sig paa Karmels Top, skal jeg oplede dem og hente dem derfra, og gjemme de sig for mine Øine paa Havets Bund, skal jeg derfra opbyde Slangen, og den skal bide dem,
Obad. 4. Am. 5, 19.

4. og vandre de i Fangenskab for sine Fienders Aasyn, skal jeg derfra opbyde Sverdet, og det skal slaa dem ihjel; jeg skal rette mit Øie paa dem til det Onde og ikke til det Gode. Jer. 44, 11.

5. Og den Herre Herre, Hærskarernes Gud, er den, som rører ved Jorden, og den smelter, og Alle, som bo paa den, sørge, og hele Jorden stiger som Strømmen og synker som Ægyptens Strøm, — 8, 8.

6. han er den, som har bygget sine høie Sale i Himmelen og grundfæstet sin Hvælving over Jorden, — han er den, som kalder paa Havets Vande og øser dem ud over Jorden; Herren er hans Navn. Ps. 104, 3. Am. 5, 8.

7. Mon I ikke ere mig som Ætio-
ɪernes Børn, o Israels Børn? siger
Herren; har jeg ikke ført Israel op fra
Egyptens Land og Filisterne fra Kaftor
ɪg Syrerne fra Kir? Jer. 47, 4.
8. Se, den Herre Herres Øine ere
nod det syndige Rige, og jeg vil udslette
ɪet af Jorden; kun vil jeg ikke aldeles
ɪdslette Jakobs Hus, siger Herren.
Ps. 34, 17. 1 Pet. 3, 12.
9. Thi se, jeg byder og lader ryste
Israels Hus blandt alle Folkeslag, lige-
om man ryster med et Sold, og der
alder intet Korn til Jorden.
10. Ved Sverd skulle de dø, alle Syn-
ɪere blandt mit Folk, de, som sige: Ulykken
kal ikke naa os eller indhente os. 6, 3.
11. Paa den Dag vil jeg opreise
Davids faldne Hytte, og jeg vil
ilmure dens Revner og opreise,
vad der er nedbrudt af den, og
ɪygge den som i fordums Dage,
Ap. G. 15, 16. Jer. 24, 6; 31, 28.
12. forat de skulle tage i Eie, hvad
der bliver tilovers af Edom, og alle de
Hedningefolk, som vorde kaldte med mit
Navn, siger Herren, som gjør dette.
5 Mos. 28, 10.
13. Se, Dage komme, siger Herren,
da Plogmanden skal naa Høstmanden,
og den, som træder Vindruer, naa den,
som udkaster Sæden, og Bjergene skulle
dryppe af Most, og alle Høiene flyde.
3 Mos. 26, 3 fg. Joel 3, 23.
14. Og jeg vil gjøre Ende paa mit
Folk Israels Fangenskab, og de skulle
opbygge ødelagte Stæder og bo der
og plante Vingaarde og drikke deres
Vin og opdyrke Haver og æde deres
Frugt.
5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14. Es. 58, 12; 61, 4; 65, 21.
15. Og jeg vil plante dem i deres
Land, og de skulle ikke mere oprykkes af
sit Land, som jeg har givet dem, siger
Herren, din Gud.

Profeten Obadias.

Profeten Obadias forkynder, at Herren har be-
ɪuttet ved fiendtlige Folk at ødelægge Edomiterne,
m, troosende paa sine faste Boliger, anse sig for
overvindelige, og skildrer saa, hvorledes de, rent
ɪplyndrede af Fienderne og forladte og forraadte
f sine Venner og Forbundsfæller, raadløse og
ɪodløse gaa under (1—9). Aarsagen til denne
ɪres Skjæbne er deres hadefulde og grusomme
ærd mod deres jødiske Brødre paa disses store
lykkesdag. For deres Færds Skyld skulle de paa
ɪerrens nærforestaaende Dommedag over alle mod
srael fiendtlige Folk tilligemed disse blive aldeles
lintetgjorte (10—16). Af Israel derimod skal en
evning blive tilovers, og den skal aldrig mere
live angreben, faa sit Land tilbage, tilintetgjøre
domiterne og udvide sine Grænser til alle Kanter;
ɪdnu andre af Folkets bortførte og adspredte Børn
ulle komme tilbage til sit Hjem; Frelsere fra Zion
ulle dømme Edom, og Riget tilhøre Herren, en
Spaadom, som er bleven opfyldt i Messias (17—21).

Obadias's Syn. Saa siger den Herre
Herre om Edom: En Tidende have
ɪi hørt fra Herren, og et Bud er sendt
blandt Hedningefolkene: Staar op og
ader os reise os mod det til Krig!
Jer. 49, 14 fg.
2. Se, liden gjør jeg dig iblandt
Hedningefolkene; du bliver saare foragtet.
3. Dit Hjertes Hovmod har bedraget
dig, du, som bor i Klippekløfter, i din
høie Bolig, du, som siger i dit Hjerte:
Hvo vil styrte mig ned til Jorden?
4 Mos. 24, 21
4. Om du bygger høit som Ørnen og
sætter dit Rede blandt Stjerner, vil jeg
styrte dig ned derfra, siger Herren.
Jer. 49, 16; 51, 53.
5. Om Tyve kom til dig eller natlige
Røvere (hvor bliver du dog tilintetgjort!),
vilde de da ikke stjæle, hvad der var dem
nok? Om Vinhøstere kom til dig, vilde
de da ikke levne en Efterhøst?
6. Hvor bliver dog Esau ransaget,
hans skjulte Skatte opledte!
7. Indtil Grænsen følge alle dine
Forbundsfæller dig; dine gode Venner
bedrage dig, faa Overhaand over dig;
de Mænd, som æde dit Brød, lægge en
Snare under dig. Der er ingen Forstand
i ham! Jer. 38, 22. Ps. 41, 10. Dan. 11, 26.
8. Skal det ikke ske paa den Dag, siger
Herren, at jeg gjør Ende paa alle Vise i
Edom og al Forstand paa Esaus Bjerg?
Es. 29, 14. Jer. 49, 7.
9. Og dine Vældige, Teman, skulle

blive modfaldne, forat hver Mand maa
vorde udryddet fra Esaus Bjerg ved
Drab.
10. For den Vold, du har øvet mod
din Broder Jakob, skal Skam dække dig,
og du skal vorde udryddet evindelig.
1 Mos. 27, 41.
11. Den Dag, du stod lige overfor
ham, den Dag, Fremmede bortførte hans
Gods, og Udlændinge gik ind i hans
Porte og kastede Lod over Jerusalem,
var ogsaa du som En af dem.
12. Se ikke med Lyst paa din Broders
Dag, paa hans Ulykkes Dag, og glæd
dig ikke over Judas Børn paa deres
Undergangs Dag, og gjør ikke din Mund
stor paa Trængselens Dag! Mika 4, 11.
13. Drag ikke ind ad mit Folks Port
paa deres Nøds Dag, se ikke ogsaa du
med Lyst paa dets Ulykke paa dets Nøds
Dag, og læg ikke Haand paa dets Gods
paa dets Nøds Dag,
14. og staa ei paa Veiskjellet for
at udrydde dets Undslupne, og udlever
ikke dets Undkomne paa Trængselens
Dag!
15. Thi nær er Herrens Dag over alle
Folkene; saaledes, som du har gjort, skal
der gjøres med dig, din Færd skal falde
tilbage paa dit Hoved. Ps. 137, 8.
Jer. 50, 15. 29. Hab. 2, 8. Joel 3, 9. 12.
16. Thi ligesom I have drukket paa mit
hellige Bjerg, skulle alle Folkene drikk
uden Afladelse; ja, de skulle drikke og slug
og vorde som de, der aldrig have været.
Ps. 75, 9. Jer. 25, 15 fg
17. Men paa Zions Bjerg skal de
være en Skare af Undslupne, og det ska
være helligt; og Jakobs Hus skal tag
sine Eiendomme i Eie. Joel 3, 5. 22
18. Og Jakobs Hus skal vorde e
Ild, og Josefs Hus en Lue, og Esaus
Hus skal vorde til Halm, og de skull
tænde Ild paa det og fortære det, o
der skal ikke blive Nogen tilovers a
Esaus Hus, thi Herren har talt.
Es. 10, 17. Mal. 4, 1
19. Og de, som bo i Sydlandet, skull
tage Esaus Bjerg i Eie, og de, som
bo i Lavlandet, Filisterne, og de skull
tage Efra'ims Mark og Samarias
Mark i Eie, og Benjamin skal tag
Gilead,
20. og de Bortførte af denne Skare a
Israels Børn skulle tage, hvad der findes
af Kananiter indtil Sarepta, og de Bort-
førte fra Jerusalem, som ere i Sefarad
skulle tage Sydlandets Stæder i Eie.
1 Kong. 17, 9
21. Og Frelsere skulle drage op paa
Zions Bjerg for at dømme Esaus Bjerg
og Riget skal høre Herren til.
Dom. 3, 9. 15. Neh. 9, 27. Mika 4, 7. Sak. 14, 9

Profeten Jonas.

1. Kapitel.

Herren byder Jonas at gaa til Ninive og prædike for Staden (1. 2). Profeten søger at unddrage sig dette Hverv ved at begive sig tilskibs for at komme til Tarsis, men Skibet overfaldes af en af Herren sendt Storm (3. 4). Efterat Skibsfolkene have anraabt hver sin Gud, hvortil ogsaa Jonas bliver opfordret, kaste de Lod for at erfare, hvem der er Skyld i Stormen. Lodden falder paa Jonas, der bekjender sin Synd og efter sit eget Raad af Skibsfolkene bliver kastet i Havet, hvorefter dette bliver stille (5—16).

Og Herrens Ord kom til Jonas, Amit-
tajs Søn, saaledes: 2 Kong. 14, 25.
2. Staa op, gaa til Ninive, den store
Stad, og raab over den! Thi deres Ond-
skab er stegen op for mit Aasyn. 3, 2.
3. Men Jonas stod op for at fly ti
Tarsis fra Herrens Aasyn; og han dro
ned til Joppe og fandt et Skib, som
skulde gaa til Tarsis, og han betalt
Fragten og gik ombord for at fare me
dem til Tarsis bort fra Herrens Aasyn
Jos. 19, 46
4. Men Herren kastede et stort Vei
paa Havet, og der blev en stor Storm
paa Havet, og Skibet var i Færd me
at sønderbrydes.
Matt. 8, 24. Ap. G. 27, 14 fg. Ps. 107, 25
5. Da bleve Skibsfolkene rædde o
raabte hver til sin Gud, og de kastede
Redskaberne, som vare i Skibet, ud i
Havet for at skaffe sig Lettelse. Men

Jonas var stegen ned i Skibets nederste Rum og laa og sov haardt. 2 Kong. 17. 29.
6. Styrmanden gik da til ham og sagde til ham: Hvorledes kan du sove saa haardt? Staa op, raab til din Gud! Kanske den Gud vil tænke paa Raad for os, saa vi ikke forgaa.
7. Og de sagde, den Ene til den Anden: Kommer og lader os kaste Lod, forat vi kunne erfare, for hvis Skyld denne Ulykke er hændt os! Og de kastede Lod, og Lodden faldt paa Jonas.
Jos. 7, 18. 1 Sam. 14, 42.
8. Og de sagde til ham: Giv os tilkjende, for hvis Skyld denne Ulykke er hændt os! Hvad er dit Ærinde, og hvorfra kommer du? Hvad er dit Land, og af hvad Folk er du?
9. Og han sagde til dem: Jeg er en Hebræer, og jeg frygter Herren, Himmelens Gud, ham, som har gjort Havet og det Tørre. 1 Mos. 1, 9. 10.
10. Da bleve Mændene grebne af en stor Frygt, og de sagde til ham: Hvorfor har du gjort dette? Mændene vidste nemlig, at han flyede fra Herrens Aasyn; thi han havde givet dem det tilkjende.
11. Og de sagde til ham: Hvad skulle vi gjøre med dig, forat Havet kan lægge sig for os? Havet stormede nemlig mere og mere.
12. Og han sagde til dem: Tager mig og kaster mig i Havet! Saa vil Havet lægge sig for eder; thi jeg ved, at det er for min Skyld, denne store Storm er kommen over eder.
13. Og Mændene roede for at naa tilbage til Land, men de kunde ikke; thi Havet stormede mere og mere imod dem.
Ap. G. 27, 39.
14. Da raabte de til Herren og sagde: Ak, Herre! Lad os dog ikke forgaa for denne Mands Sjæls Skyld, og læg ikke uskyldigt Blod paa os! Thi du, Herre, har gjort, som dig behagede.
15. Og de toge Jonas og kastede ham i Havet; da holdt Havet op at rase.
Matt. 8, 26.
16. Og Mændene frygtede Herren med stor Frygt, og de ofrede Takoffer til Herren og gjorde Løfter.

2. Kapitel.

Herren lader Jonas blive opslugt af en stor Fisk, i hvis Bug han forbliver tre Dage og tre Nætter (1). Fra Fiskens Bug vender Profeten sig til Herren med en Takkebøn. Han bekjender, at Herren paa hans Raab om Redning har frelst ham fra den overhængende Fare, hvori han befandt sig i Havet, udtaler sin Forvisning om, at han, fuldstændig frelst, atter vil komme til Herrens Tempel, og lover der at ville bringe ham, al Naades Gud, sin Tak (2—10). Paa Herrens Bud udspyr Fisken ham paa det Tørre (11).

Og Herren lod en stor Fisk komme for at opsluge Jonas, og Jonas var i Fiskens Bug tre Dage og tre Nætter.
Matt. 12, 40; 16, 4. Luk. 11, 29.
2. Og Jonas bad til Herren, sin Gud, fra Fiskens Bug;
3. og han sagde: Jeg raabte ud af min Trængsel til Herren, og han svarede mig; fra Dødsrigets Skjød skreg jeg, du hørte min Røst.
Ps. 50, 15; 120, 1; 130, 1. Begr. 3, 55. 56.
4. Du kastede mig i Dybet, midt i Havet, og Vandstrømme omgave mig; alle dine Brændinger og dine Bølger gik over mig.
Ps. 42, 8.
5. Og jeg sagde: Jeg er udstødt fra dine Øine. Dog skal jeg atter skue hen til dit hellige Tempel. Ps. 31, 23.
6. Vande omsluttede mig indtil Sjælen, Dybet omgav mig, Tang var viklet om mit Hoved,
7. til Bjergenes Grunde sank jeg ned, Jordens Bomme vare lukkede efter mig for evigt. Men du førte mit Liv op af Graven, Herre, min Gud! Ps. 103, 4.
8. Da min Sjæl vansmægtede i mig, kom jeg Herren i Hu, og min Bøn kom til dig i dit hellige Tempel. Ps. 18, 7.
9. De, som tage Vare paa forfængelige Afguder, de forlade sin Miskundhed*.
*sin miskundelige Gud; Ps. 144, 2.
10. Men jeg vil ofre til dig med Taksigelses Røst; hvad jeg har lovet, vil jeg betale; Frelse hører Herren til.
Ps. 50, 14; 116, 17.
11. Og Herren bød Fisken, og den udspyede Jonas paa det tørre Land.

3. Kapitel.

Herren byder paany Jonas at prædike for Ninive; Profeten adlyder og forkynder Staden, at den inden 40 Dage skal gaa under (1—4). Niniviterne tro paa Gud og omvende sig til ham i Haab om at undgaa Undergangen (5—9), hvorefter Herren skaaner Staden (10).

Og Herrens Ord kom anden Gang til Jonas saaledes:
2. Staa op, gaa til Ninive, den store Stad, og udraab for den den Prædiken, som jeg vil tale til dig! 1, 2.
3. Og Jonas stod op og gik til Ninive

efter Herrens Ord. Og Ninive var en
stor Stad for Gud, tre Dages Gang. 4, 11.
4. Og Jonas begyndte at gaa ind i
Staden een Dags Gang, og han raabte
og sagde: Endnu firti Dage, saa skal
Ninive blive omstyrtet.
5. Og Ninives Mænd troede paa
Gud, og de udraabte en Faste og iførte sig
Sæk, baade Store og Smaa. Matt. 12, 41.
Luk. 11, 32. Joel 1, 14; 2, 15. Est. 4, 16.
6. Da Sagen kom for Ninives Konge,
stod han op fra sin Trone og lagde sin
Kappe af sig og svøbte Sæk om sig og
satte sig i Asken.
7. Og han lod udraabe og sige i
Ninive: Efter Kongens og hans Stores
Befaling: Mennesker og Dyr, stort
Kvæg og smaat Kvæg, maa ikke smage
Noget, ikke nyde Føde og ikke drikke
Vand!
8. Men de skulle svøbes i Sæk, Mennesker
med Dyr, og de skulle raabe til
Gud med Kraft og vende om, hver fra
sin onde Vei og fra den Vold, som hænger
ved deres Hænder. Jer. 4, 8; 18, 11; 25, 5.
9. Hvem ved? Gud turde vende om og
angre det, vende om fra sin brændende
Vrede, saa vi ikke forgaa. Joel 2, 14.
10. Da saa Gud deres Gjerninger,
at de vare vendte om fra sin onde Vei,
og Gud angrede det Onde, han havde
talt om at gjøre dem, og han gjorde
det ikke. Jer. 18, 8; 26, 19.

4. Kapitel.

Jonas er vred over, at Herren sparer Ninive, beder ham mismodig om at lade ham dø og bliver herfor tilrettevist af ham (1—4). Herren vil ydérligere vise Profeten, hvor urigtig hans Færd er. Han lader derfor et Træ opvokse, som beskytter ham mod Solens Hede og opfylder hans Hjerte med Glæde, men lader det derefter igjen henvisne, saa han vansmægter. Da nu Jonas bliver mismodig herover og atter ønsker sig Døden, foreholder Herren ham, hvor ubilligt det er, at han, der ynkes over et forgjængeligt Træ, hvormed han ingen Møie har havt, er vred, fordi Gud ynkes over en Stad, som er fuld af hans Skabninger (5—11).

Og det gjorde Jonas saare ondt, og
hans Vrede optændtes.
2. Og han bad til Herren og sagde
Ak, Herre! Var det ikke dette, jeg sagd
da jeg endnu var i mit Land? Derfo
flyede jeg forinden til Tarsis; thi je
vidste, at du er en naadig o
barmhjertig Gud, langmodig o
rig paa Miskundhed og angre
det Onde. 2 Mos. 34, 6 fg. Joel 2, 13. Nah. 1,
3. Og nu, Herre, tag dog min Sjæl fr
mig! Thi det er mig bedre at dø end
leve. 1 Kong. 19, 4. Job 7, 16; 10,
4. Men Herren sagde: Er det medrett
din Vrede er optændt? V.
5. Og Jonas var gaaet ud af Stade
og havde sat sig østenfor Staden; o
han havde der gjort sig en Løvhytte o
sad under den i Skyggen, indtil ha
kunde se, hvad der skulde ske me
Staden.
6. Og Gud Herren lod et Kikajontr
skyde op, og det voksede op over Jona
for at skygge over hans Hoved, f
at fri ham fra hans Mismod; o
Jonas glædede sig over Kikajonen m
stor Glæde.
7. Men Gud lod en Orm komme, d
Morgenrøden opraandt den følgend
Dag; og den stak Kikajonen, saa d
visnede.
8. Og det skede, da Solen stod o
sendte Gud en lummer Østenvind,
Solen stak paa Jonas's Hoved, saa h
vansmægtede; da ønskede han sig Død
og sagde: Det er mig bedre at dø e
at leve. Ps. 121, 6. Jon. 4,
9. Men Gud sagde til Jonas:
det medrette, din Vrede er optæn
over Kikajonen? Og han sagde:
medrette er min Vrede optændt ind
Døden. V.
10. Da sagde Herren: Du ynkes ov
Kikajonen, som du ikke har havt M
med og ikke opelsket, som blev til p
en Nat og forgik en Nat gammel;
11. og jeg skulde ikke ynkes ov
Ninive, den store Stad, i hvilken der
mere end tolv Gange titusinde Mennesk
som ikke kjende Forskjel mellem Høire
Venstre, og mange Dyr! 3, 3. Ps. 36

Profeten Mika.

1. Kapitel.

Mika, som profeterede i Jotams, Achas's og
ekias's Dage (1), forkynder Herrens Komme til
om formedelst Israels og Judas, særlig deres
vedstæders, Samarias og Jerusalems, Frafald
–5). Dommen skal nærmest ramme Samaria,
n skal blive aldeles ødelagt (6. 7), men derfra
brede sig ogsaa over Juda; den skal her skride
m fra Nord mod Syd og fra Stad til Stad og
fylde Folket med dyb Sorg over dets Børns
rtførelse (8—16).

errens Ord, som kom til Mika fra
Moreset i de Dage, da Jotam,
has og Ezekias vare Konger i Juda,
ilket han skuede over Samaria og
rusalem. Jer. 26, 18. Es. 1, 1. Hos. 1, 1.
2. Hører, I Folk, allesammen! Giv
t, du Jord og dens Fylde! Og den
rre Herre være Vidne mod eder, Her-
fra sit hellige Tempel! 5 Mos. 32, 1.
Es. 1, 2. 1 Kong. 22, 28. Jer. 25, 30. Ps. 11, 4.
3. Thi se, Herren gaar ud fra sit Sted,
han stiger ned og træder paa Jordens
der. Es. 26, 21. Am. 4, 13.
4. Og Bjergene smelte under ham, og
lene revne, — som Voks for Ilden,
n Vand, der udøses paa en Stræænt.
Am. 9, 5. Ps. 97, 5.
5. For Jakobs Frafald sker alt dette
for Israels Huses Synder. Hvem
Ophav til Jakobs Frafald? Mon
Samaria? Og hvem til Judas
erhøie? Mon ikke Jerusalem?
6. Saa vil jeg da gjøre Samaria til
Grusdynge paa Marken, til Vingaards-
antninger, og jeg vil styrte dets Stene
i Dalen og afdække dets Grundvolde.
7. Og alle dets udskaarne Billeder
lle sønderslaaes, og alle dets Horegaver
rændes med Ild, og alle dets Afguds-
eder vil jeg ødelægge; thi af Horeløn
det samlet dem, og til Horeløn skulle
atter vorde. Hos. 2, 5. 12.
8. Over dette vil jeg klage og hyle,
jeg gaa blottet og bar; jeg vil holde
Jammerklage, som Schakalerne, og
Sorg, som Strudser.
9. Thi dets Saar ere ulægelige; thi
* er kommet indtil Juda, det er naaet
til mit Folks Port, indtil Jerusalem.
* det Onde, Ulykken.
10. I Gat maa I ikke kundgjøre det,
græde! I Bet-Leafra velter jeg mig
støv. 2 Sam. 1, 20.

11. Drager hen*, I Schafirs Ind-
byggere, i Nøgenhed og Vanære! Za'anans
Indbyggere gaa ikke ud**. Bet-Haezels
Jammerklage gjør eder det umuligt at
blive der. * i Landflygtighed. ** Jer. 6, 25.
12. Thi Marots Indbyggere vaande
sig i Smerte over sin Velfærd; thi Ulykke
er faren ned fra Herren til Jerusalems
Port. Es. 45, 7. Am. 3, 6.
13. Spænder rapfodet Hest for Vognen,
Indbyggere af Lakis! Syndens Begyn-
delse var du* for Zions Datter, thi i
dig bleve Israels Overtrædelser fundne.
* Lakis. Jos. 15, 39.
14. Derfor skal du give Afkald paa
Moreset-Gat; Akfibs Huse vorde en svig-
tende Bæk for Israels Konger.
Jos. 15, 44. Jer. 15, 18.
15. End en Gang skal jeg bringe eder
en Eiermand, I Maresas Indbyggere!
Indtil Adullam skal Israels Herlighed*
komme. Jos. 15, 44. 35. 1 Sam. 22, 1. * Es. 5, 13.
16. Gjør dig skaldet, klip Haaret væk
for dine dyrebare Børns Skyld! Gjør
din Skaldethed bred som Ørnens, thi de
ere førte bort fra dig. Jer. 7, 29; 16, 6

2. Kapitel.

En Hovedaarsag til denne Dom over Juda er
de havesyge Stormænds Undertrykkelse af de Svage.
For dens Skyld udraaber Mika et Ve over dem
og truer dem og hele Folket med Tabet af det
forjættede Land (1—5). En saadan Tale behager
vistnok ikke Stormændene, der synes bedre om de
falske Profeters Løfter om jordiske Goder, men den
har sin Grund i deres egen grusomme Færd mod
de Elendige og Hjælpeløse; en saadan Færd gjør
dem uværdige til at beholde Landet (6—11). Herren
skal dog engang atter samle Israels adspredte
Levning, udfri den af Fangenskabet og gjøre den
til et talrigt Folk (12. 13).

Ve dem, som optænke Uret og berede
Ondt paa sine Leier! Naar Mor-
genen lyser frem, sætte de det i Verk,
fordi det staar i deres Magt. Ps. 36, 5.
2. Og de begjære Marker og røve dem,
Huse og tage dem, og de øve Vold imod
Manden og hans Hus og imod Mennesket
og hans Arvelod.
2 Mos. 20, 17. 15. 1 Kong. 21, 16. Es. 5, 8.
3. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg
optænker Ondt over denne Slægt, fra
hvilket I ikke skulle unddrage eders Halse,
og I skulle ikke gaa stoltelig; thi det
bliver en ond Tid.

4. Paa den Dag skal man istemme en
Spottesang over eder og klage en Klage.
Det er forbi, siger man; vi ere rent øde-
lagte; mit Folks Lod bortskifter han,
hvorledes unddrager han mig den ikke!
Til Frafaldne* uddeler han vore Marker.
*d. e. Hedninger.
5. Derfor skal du Ingen have, som
skal kaste Maalesnor over Jordlod* i
Herrens Menighed. *tilmaale dig en Jordlod.
6. Prædiker ikke! — prædike de; de
skulle ikke prædike om Sligt, der bliver
ingen Ende paa Smædelserne*.
*de sande Profeter, sige de mægtige Under-
trykkere, maa ikke prædike om Ulykke; deres
Tale er kun en Skjelden uden Ende.
Es. 30, 10. Am. 2, 12; 7, 13. 16.
7. Hvilket Ord, o Jakobs Hus! Mon
Herren er snar til Vrede? Eller er det
Sligt, han gjør? Ere ikke mine
Ord gode imod den, som vandrer
oprigtig?
8. Men forlængesiden reiser mit Folk
sig som min Fiende; fra Kjortelen drage
I Kappen af dem, som trygge gaa forbi,
hvis Hu er vendt bort fra Krig.
9. Mit Folks Kvinder drive I ud af
deres Huse, som vare deres Lyst; fra
deres smaa Børn tage I min Prydelse
bort for evigt. 2 Mos. 22, 25 fg. Matt. 23, 14.
10. Staar op og drager bort! Thi
dette er ikke Hvilestedet, for den Besmit-
telses Skyld, der volder Fordærvelse, ja,
svar Fordærvelse. 3 Mos. 18, 25. 28.
11. Hvis en Mand kom og med Vind
og Bedrag løi og sagde: Jeg vil prædike
for dig om Vin og om stærk Drik, — han
skulde være en Prædikant for dette Folk.
Ez. 13, 3 fg. 19.
12. Samle, ja, samle vil jeg dig,
Jakob, saa mange du er; sanke sammen
vil jeg, hvad der er tilovers af Israel,
bringe det tilhobe som Faar i et Hegn;
som en Hjord paa sin Græsgang skal
det buldre af Mennesker.
Ez. 37, 22. 24. Hos. 1, 11. Rom. 11, 26.
13. Gjennembryderen drager op foran
dem, de bryde igjennem og drage frem
gjennem Porten og gaa ud af den; og
deres Konge drager frem foran dem, og
Herren i Spidsen for dem.

3. Kapitel.

Israels Hovedsmænd, som forvende Retten og
behandle Folket som Slagtekvæg, skulle i den fore-
staaende Straffetid forgjæves anraabe Herren om
Frelse (1—4); de falske Profeter, som spaa for Brø-
dets Skyld, medens han selv, fuld af Herrens
Kraft, frimodig vidner mod Folkets Synder, sku
da blive dybt beskjæmmede (5—8); for Folke
fordærvede og dertil trygge Lederes Skyld sku
Jerusalem og Templet blive ødelagte (9—12).

Og jeg sagde: Hører dog, I Jakob
Høvedsmænd og I Israels Hus
Fyrster! Tilkommer det ikke eder at vid
hvad Ret er? Ps. 82, 1 fg. Es. 1, 10. Hos. 5,
2. I, som hade det Gode og elske d
Onde, som flaa deres Hud af dem
deres Kjød af deres Ben,
Am. 5, 15. Rom. 12,
3. og som æde mit Folks Kjød
drage deres Hud af dem og sønderbry
deres Ben og brede dem ud ligesom
en Gryde og som Kjød midt i en Pand
Ps. 14,
4. Da* skulle de raabe til Herre
men han skal ikke svare dem; han skju
sit Aasyn for dem paa den Tid, fordi
have handlet ilde i sine Idrætter!
Ordsp. 1, 28. Es. 1, 15. Jer. 11, 11. *2
5. Saa siger Herren om de Profet
som føre mit Folk vild, som bide m
sine Tænder og raabe: Fred! Men de
som Intet giver dem i deres Mun
mod ham hellige de Krig.
Jer. 6, 14. Ez. 13, 10.
6. Derfor skal der vorde Nat for e
uden Syn, og Mørke for eder ud
Spaadom; og Solen skal gaa ned o
Profeterne, og Dagen blive sort over de
7. Og Seerne skulle skamme sig,
Spaamændene blues, og de skulle t
hylle Skjægget* allesammen; thi der
intet Svar fra Gud. *3 Mos. 13,
8. Men jeg derimod, jeg er fuld
Kraft ved Herrens Aand og af Ret
Styrke, for at kundgjøre Jakob ha
Overtrædelse og Israel hans Synd.
1 Kor. 2, 4. Es. 58
9. Hører dog dette, I Jakobs Hu
Høvedsmænd og I Israels Huses Fyrs
I, som afsky Ret og gjøre alt det L
kroget!
10. Man bygger Zion med Blod
Jerusalem med Uret. Hab. 2,
11. Dets Høvedsmænd dømme
Skjenk, og dets Prester lære for Betal
og dets Profeter spaa for Penge, og p
Herren stole de og sige: Er ikke Herren i
Midte? Der kommer ingen Ulykke over
Zef. 3, 3 fg. Ez. 22, 26.
12. Derfor skal for eders Skyld Z
pløies som en Ager, og Jerusalem vo
Grusdynger, og Husets Bjerg til Sk
bakker. Jer. 9, 11; 26, 18. Ps. 79, 1. Matt. 2

4. Kapitel.

Profeten forjætter, at Zionsbjerget engang skal live saare forherliget, idet Guds Ord og Lov erfra skal blive udbredt iblandt alle Folkeslag, g at disse ifølge heraf skulle leve i Fred med verandre og nyde Fredens Velsignelser. Dette al ske, fordi Israel alene eier den sande Gud 1—5). I samme Tid skal det adspredte Israels evning atter blive samlet og giort til et talrigt olk, over hvilket Herren skal regjere, og Davids ongedømme blive gjenoprettet (6—8). Forinden ette sker, skal dog Folket miste sin Konge og bortres til Babel. Senere derimod skal det, paany ngrebet af talrige Folk, som hade det for dets elligheds Skyld, overvinde og tilintetgjøre disse — 14).

Men det skal ske i de sidste Dage, da
skal Herrens Huses Bjerg være grund-
estet paa Bjergenes Top, og ophøiet
al det være over Høiene; og Folkeslag
ulle strømme op paa det. Es. 2, 2 fg.
2. Og mange Hedningefolk skulle gaa
g sige: Kommer og lader os gaa op
l Herrens Bjerg og til Jakobs Guds
us, forat han maa lære os sine Veie,
g vi vandre paa hans Stier! Thi
a Zion skal udgaa Lov, og
errens Ord fra Jerusalem.
Jer. 31, 6. Luk. 24, 47.
3. Og han skal dømme mellem mange
olkeslag og skifte Ret for vældige Hed-
ngefolk hen i det Fjerne, og de skulle
ede sine Sverd om til Hakker og sine
pyd til Vingaardsknive; de skulle ikke
fte Sverd, Folk imod Folk, og ikke
ere lære Krig, Joel 3, 15.
4. men de skulle sidde, hver under sin
nstok og under sit Figentræ, og Ingen
l forfærde dem; thi Herrens, Hærska-
rnes Guds, Mund har talt.
1 Kong. 4, 25. Sak. 3, 10. Es. 1, 20; 58, 14.
5. Thi alle Folkene vandre, hvert i
Guds Navn; men vi vandre i Her-
ns, vor Guds, Navn evindelig og altid.
Ps. 96, 4 fg. 97, 7. 9. Sak. 10, 12.
6. Paa den Dag, siger Herren, vil
samle det Haltende og sanke det For-
evne og det, jeg har handlet ilde med,
2, 12. Zef. 3, 19.
7. og jeg vil gjøre det Haltende til
Levning og det langt bort Fordrevne
et talrigt Folk. Og Herren skal re-
re over dem paa Zions Bjerg fra nu
og til evig Tid.
Dan. 4, 3. 34; 7, 14. Obad. 21. Luk. 1, 33 fg.
8. Og du Hjordens Taarn*, du Zions
tters Høi! Indtil dig skal det naa
, ja, det skal komme, det forrige
Herredømme, Kongedømmet over Jeru-
salems Datter. *Kongeborgens Taarn.
Neh. 3, 25. Ps. 78, 70 fg.
9. Hvorfor opløfter du nu saadant
Skrig? Er der da ingen Konge i dig,
eller er din Raadgiver omkommen, siden
Smerte som den fødende Kvindes har
grebet dig? Jer. 8, 19.
10. Vrid dig og vaand dig i Smerte,
Zions Datter, som den fødende Kvinde!
Thi nu skal du drage ud af Staden og bo
paa Marken og komme lige til Babel; —
der skal du vorde udfriet, der skal Herren
gjenløse dig af dine Fienders Haand.
Jer. 4, 31.
11. Og nu have mange Folkefærd
samlet sig imod dig, hvilke sige: Det
vorde vanhelliget, og vort Øie se paa
Zion med Lyst! Obad. 12.
12. Men de kjende ikke Herrens Tanker
og forstaa ikke hans Raad, at han har
samlet dem som Kornbaand til Tærske-
pladsen.
13. Staa op og tærsk, du Zions Datter!
Thi dit Horn vil jeg gjøre til Jern,
og dine Klover vil jeg gjøre til Kobber,
og du skal sønderstøde mange Folk, og
jeg vil lyse deres Rov i Ban til Herren
og deres Gods til al Jordens Herre.
3 Mos. 27, 28.
14. Nu samler du dig i Skare, du
Skarens Datter! Beleiring har man reist
imod os; med Stok slaa de Israels Dom-
mer paa Kindbenet.

5. Kapitel.

Profeten forkynder, at Messias, han, som er fra Evighed af, skal fødes i det lille og ringe Betlehem, gjøre Ende paa Israels Fangenskab, vogte det i Guds Kraft og Høihed og skaffe det Fred for Verdensriget (1—5). I denne Tid skal Israel baade bringe Folkene himmelsk Velsignelse og Vederkvægelse og tilintetgjøre alle dem, som sætte sig op imod det, med uimodstaaelig Kraft (6—8). I den samme Tid skal Herren udrydde af det alle kjødelige Forsvarsmidler saavelsom ogsaa al Trolddom og alt Afguderi og haardt straffe de Folk, som ikke ville lade sig omvende (9—14).

Og du Betlehem, Efrata, liden
til at være blandt Judas Tu-
sinder*! Af dig skal der udgaa
mig En til at være Hersker over
Israel, og hans Udgang er fra
fordum, fra Evigheds Dage.
Es. 9, 6. Matt. 2, 6. Joh. 7, 42; 1, 1.
*større Afdelinger af Stammerne;
4 Mos. 1, 16. 1 Sam. 10, 19.
2. Derfor skal han hengive dem indtil

den Tid, hun, som skal føde, har født; og de, som blive tilovers af hans Brødre*, skulle vende tilbage tilligemed Israels Børn.

*d. e. Judas Børn; 2 Sam. 19, 12.

3. Og han skal staa og vogte sin Hjord i Herrens Kraft, i Herrens, sin Guds, Navns Høihed; og de skulle sidde i Ro, thi nu skal han være stor indtil Jordens Ender. 3 Mos. 26, 5. 6. Ps. 72, 8.

4. Og denne skal være Fred; naar Assur kommer i vort Land, og naar han træder ind i vore Paladser, saa reise vi mod ham syv Hyrder og otte Menneskefyrster, 1 Mos. 49, 10. Es. 9, 6. Es. 2, 14.

5. og de skulle hærje Assurs Land med Sverd og Nimrods Land* i dets Porte; og han skal redde fra Assur, naar han kommer i vort Land, og naar han træder ind paa vore Enemærker.

*1 Mos. 10, 8 fg.

6. Og Jakobs Levning skal være midt iblandt mange Folk som en Dug fra Herren, som en Regnskur paa Urter, der ikke bier paa Nogen og ikke venter paa Menneskenes Børn. Ps. 110, 3.

7. Og Jakobs Levning skal være blandt Hedningefolkene, midt iblandt mange Folk, som en Løve blandt Skovens Dyr, som en ung Løve blandt Faarehjorde, hvilken, naar den farer frem, træder ned og sønderriver, og der er Ingen, som redder.

8. Høi være din Haand over dine Modstandere, og alle dine Fiender vorde udryddede!

9. Og det skal ske paa den Dag, siger Herren, da vil jeg udrydde dine Heste af din Midte og tilintetgjøre dine Vogne.

10. Og jeg vil udrydde dit Lands Stæder og nedbryde alle dine Fæstninger.

11. Og jeg vil udrydde Trolddomskunster af din Haand, og Folk, som spaa af Skyerne, skulle ikke findes hos dig.

12. Og jeg vil udrydde dine udskaarne Billeder og dine Billedstøtter af din Midte, og du skal ikke mere tilbede dine Hænders Gjerning. Es. 30, 22; 31, 7. Sak. 13, 2.

13. Og jeg vil rive dine Astartebilleder op af din Midte og ødelægge dine Stæder.

14. Og jeg vil i Vrede og i Harme tage Hevn over de Hedningefolk, som ikke have villet høre.

6. Kapitel.

Herren gaar irette med Israel og foreholder det dets Utaknemmelighed overfor hans mange og store Velgjerninger (1–5). Folket erkjender vistnok sin Synd og tilbyder Herren Sonoffere; men Herren vil ikke have disse; det ved, hvad han kræver af det, at det skal øve Retfærdighed og Kjærlighed og vandre ydmygt i Samfund med ham (6–8). Men istedetfor at gjøre dette gjør det sig skyldigt i Voldsgjerninger, i Løgn og Bedrageri og i den værste Afgudstjeneste; derfor skal Herren lade haarde Straffe komme over det (9–16).

Hører dog, hvad Herren siger: Reis dig, før Sag for Bjergene og la Høiene høre din Røst!

2. Hører, I Bjerge, Herrens Sag og I evige Jordens Grundvolde! Th Herren har Sag med sit Folk, og me Israel vil han gaa irette.

3. Mit Folk, hvad har jeg gjort dig, o hvormed har jeg trættet dig ud? Aflæ Vidnesbyrd imod mig!

4. Thi jeg førte dig op fra Ægyptens Land og forløste dig fra Trællehuset, o jeg sendte Moses, Aron og Mirjam fo dit Aasyn. Ps. 77, 21. 2 Mos. 15, 2

5. Mit Folk! Kom dog i Hu, hva Raad Balak, Moabs Konge, havde oplagt og hvad Bileam, Beors Søn, svared ham, hvad der skede fra Sittim indti Gilgal, — forat du maa erkjende Herren Retfærdigheds-Gjerninger! 4 Mos. 22, 5 fg. 18; 23, 8; 24, 5 fg. 25, 1 Jos. 5, 9 fg

6. Hvormed skal jeg komme frem fo Herren, bøie mig ned for Gud i de Høie? Skal jeg komme frem for ham med Brændoffere, med aarsgamle Kalve Es. 1, 1

7. Vil Herren have Behag i Tusinde af Vædere, i Titusinder af Oljebække Skal jeg give min Førstefødte for mi Overtrædelse, mit Livs Frugt som Synd offer for min Sjæl? Ps. 50, 1

8. Han har kundgjort dig, Menneske, hvad godt er; og hva kræver Herren af dig, uden a du skal øve Ret og gjerne vi Kjærlighed og vandre ydmygeli med din Gud? 5 Mos. 10, 1

9. Herrens Røst raaber til Staden og efter Visdom skuer dit Navn; hør Riset*, og hvem der har bestemt det!

*Truselen om Str

10. Er der endnu i den Ugudelige Hus Ugudeligheds Skatte og en mager Efa, en forbandet?

*for knap. 3 Mos. 19, 36. 5 Mos. 25, 1

11. Kan jeg være ren med Ugudelig heds Vegtskaaler og med falske Vegtster i Pungen?

12. Du Stad, hvis Rigmænd ere ful

f Vold, og hvis Indbyggere tale Løgn,
g deres Tunge er Svig i deres Mund!
13. Saa vil da ogsaa jeg slaa dig et
ırligt Saar, ødelægge dig for dine
ynders Skyld. 3 Mos. 26, 18. 24. 28.
14. Du skal æde, men ikke blive mæt,
g din Tomhed skal blive i dit Indre;
u kan flytte, men du skal ikke redde, og
vad du redder, vil jeg overgive til Sverdet.
3 Mos. 26, 25 fg. Hos. 4, 10.
15. Du skal saa, men ikke høste; du skal
otræde Oliven, men ikke salve dig med
lje, udtræde Most, men ikke drikke Vin.
5 Mos. 28, 38 fg. Hos. 8, 7.
16. Thi man tager ivrig Vare paa
mris Anordninger og al Achabs Huses
jerning, og I vandre i deres Raad,
rat jeg skal gjøre dig til en Forfærdelse
g dine Indbyggere til en Spot, og mit
olks Forsmædelse skulle I bære.
1 Kong. 16, 25. 29. 30.

7. Kapitel.

Profeten klager i de Troendes Navn over Folkets mindelige og dybe Fordærvelse og forkynder det traf (1—6). Han skuer i Aanden, hvorledes det Landsflygtighed levende Folk omvender sig til rren og taalmodig bier paa hans Frelse (7—10), forjætter, at Zion skal blive gjenopreist og ud= det, idet Hedningefolkene fra alle Kanter skulle omme ind i det, hvad der dog først skal ske, erat Straffen er udstaaet (11—13). Profeten der om Forjættelsens Opfyldelse og priser og ker Herren for den Trofasthed og Miskundhed, n vil bevise sit Folk (14—20).

Ve mig! Thi det er gaaet mig, som
ved Indsamling af Sommerfrugt,
m ved Eftersankning efter Vinhøsten;
r er ingen Drue at æde, ingen tidlig
gen, som min Sjæl har Lyst til.
2. Den Fromme er forsvunden af Jor=
n, og en Oprigtig blandt Menneskene
ides ikke; allesammen lure de efter
lod, gaa paa Jagt, hver efter sin
roder, med Garn. Ps. 12, 2.
Hos. 4, 1. Ordsp. 1, 11. Ps. 140, 6.
3. Paa det Onde tage Hænder fat for
gjøre det til Godt; Fyrsten kræver,
Dommeren er villig mod Betaling,
den Store udtaler sin Sjæls Lyst,
saa sno de det sammen.
1 Kong. 21, 11. Ps. 64, 6. 7.
4. Den Bedste af dem er som en
ornebusk, den Oprigtigste værre end
Tornehæk; dine Vægteres Dag*, din
iemsøgelse kommer, nu kommer deres
rvirring. Es. 52, 8; 22, 5.
*den Dag, Profeterne have forudforkyndt.

5. Tror ikke paa nogen Ven, sætter
ikke Lid til nogen Fortrolig! For hende,
der ligger ved din Barm, vogte du din
Munds Døre! Ps. 55, 14. Jer. 9, 4; 12, 6.
6. Thi en Søn foragter sin Fader, en
Datter sætter sig op imod sin Moder,
en Svigerdatter mod sin Svigermoder;
en Mands Husfolk ere hans Fiender.
Matt. 10, 21. 35. 36. Luk. 12, 53.
7. Men jeg vil skue ud efter Herren,
bie paa min Frelses Gud; min Gud vil
høre mig. Ps. 5, 4; 25, 15. 21.
8. Glæd dig ikke over mig, min Mod=
standerinde! Naar jeg er falden, staar
jeg op igjen; naar jeg sidder i Mørket,
er Herren Lys for mig.
Ps. 27, 1; 97, 11. Es. 9, 2.
9. Herrens Vrede vil jeg bære, thi
jeg har syndet imod ham, — indtil han
fører min Sag og skaffer mig min Ret;
han skal føre mig ud til Lyset, jeg skal
se med Lyst paa hans Retfærdighed.
Ps. 17, 2; 26, 1; 43, 1. Jer. 50, 34.
10. Og min Modstanderinde se det, og
Skam bedække hende, som siger til mig:
Hvor er han, Herren, din Gud? Mine
Øine skulle se med Lyst paa hende; —
nu skal hun blive nedtraadt som Skarn
paa Gader. Ps. 42, 4. 11; 79, 10; 115, 2. Joel 2, 17.
11. Der kommer en Dag, da man
skal opbygge dine Mure; den Dag skal
Grænsen blive fjern*.
*dit Lands Grænse blive saare udvidet;
Es. 26, 15; 49, 19 fg. 54, 2. 3. Sak. 10, 10. Ps. 72, 8.
12. Det er en Dag, da man skal komme
til dig lige fra Assur og Ægyptens
Stæder og lige fra Ægypten og indtil
Floden og fra Hav til Hav og fra Bjerg
til Bjerg*. 4, 1 fg. Es. 19, 18—25.
*d. e. fra alle Lande, hvadenten de ligge
mellem Have eller Bjerge.
13. Men Landet skal* vorde øde for
sine Indbyggeres Skyld, for deres Idræt=
ters Skyld. 3, 4. *forinden.
14. Vogt dit Folk med din Stav, din
Arvs Hjord, som bor for sig selv i en
Skov midt paa Karmel! Lad dem græsse
i Basan og Gilead, som i gamle Dage!
5, 3. 4 Mos. 23, 9. 5 Mos. 33, 28. Jer. 50, 19.
15. Som i de Dage, da du drog ud
af Ægyptens Land, vil jeg lade dig se
underlige Ting. Es. 11, 16.
16. Hedningefolk skulle se det og skamme
sig ved al sin Vælde; de skulle lægge Haand
paa Mund, deres Øren skulle blive døve.
Job 21, 5; 29, 9; 39, 37. Es. 52, 15.

17. De skulle slikke Støv som Slan-
gen; som Jordens Kryb skulle de gaa
bævende frem af sine Borge; til Herren,
vor Gud, skulle de skjælvende komme
og frygte for dig.
Ps. 72, 9. Es. 49, 23. Ps. 18, 46.
18. Hvo er en Gud som du, en
Gud, der borttager Misgjerning
og gaar Overtrædelse forbi for
det, som er tilovers af hans Arv?
Han holder ikke evindelig fast
ved sin Vrede, thi han har Lyst
til Miskundhed. 2 Mos. 34, 6. 7.
Ps. 103, 3. 8 fg. Joel 2, 13.
19. Han skal igjen forbarme sig over
os, han skal træde vore Misgjerninger
under Fødder. Du skal kaste alle deres
Synder i Havets Dyb.
20. Du skal vise Jakob Trofasthed,
Abraham Miskundhed, som du har svoret
vore Fædre fra fordums Dage.
1 Mos. 12, 2. Ps. 89, 3

Profeten Nahum.

1. Kapitel.

Herren, den nidkjære Gud, som, skjønt han er langmodig, dog ikke lader den Skyldige ustraffet, han, den Almægtige, som Ingen kan modstaa, vil ganske ødelægge Ninive, den Stad, af hvilken hans og hans Folks Fiender ere udgangne (1—11). Hvor stærke og talrige Assyrerne monne være, vil Herren dog befri sit Folk fra deres Aag og tilintetgjøre baade deres Afgudsbilleder og deres Konge (12—14).

Udsagn over Ninive; Nahums, Elko-
sitens, Syns Bog.
2. En nidkjær og hevnende Gud er
Herren, en Hevner er Herren og fuld af
Harme; en Hevner er Herren mod sine
Modstandere og En, som bevarer Vrede
mod sine Fiender. 2 Mos. 20, 5; 34, 14.
5 Mos. 4, 24; 32, 35. Ps. 94, 1.
3. Herren er langmodig og stor i Kraft,
og ustraffet lader han ingenlunde den Skyl-
dige; Herrens Vei er i Hvirvelvind og i
Storm, og Skyer ere hans Fødders Støv.
2 Mos. 34, 7. Ps. 18, 10.
4. Han truer Havet og udtørrer det,
og alle Floderne gjør han tørre; Basan
vansmægter og Karmel, og Libanons
Blomst vansmægter.
2 Mos. 14, 21. Ps. 106, 9. Luk. 8, 24.
5. Bjerge skjælve for ham, og Høie
smelte, og Jorden hæver sig for hans Aasyn,
og Jorderiget og Alle, som bo derpaa.
Ps. 97, 4. 5. Jer. 4, 24.
6. Hvo holder Stand for hans Fortør-
nelse, og hvo staar for hans brændende
Vrede? Hans Harme udgyder sig som
Ild, og Klipper styrte sammen for ham.
5 Mos. 32, 22. Jer. 15, 14.
7. Herren er god, et Værn paa
Trængselens Dag, og han kjen-
der dem, som tage sin Tilflugt
til ham.
Ps. 9, 10; 1, 6. Mal. 3, 16. 2 Tim. 2, 19.
8. Men med overskyllende Vandflom
skal han gjøre Ende paa dets* Sted, og
hans Fiender skal Mørke forfølge. *Ninives
9. Hvad er det, I pønse paa mod
Herren? Han skal gjøre Ende paa eder;
Trængselen skal ikke komme to Gange.
Ps. 2, 1 fg.
10. Thi ere de end saa sammenflettede
som Torne, og saa fulde, som deres
Fylderi kan gjøre dem, saa blive de dog
fortærede som fuldtør Halm.
11. Fra dig* udgik En**, som pønsede
paa Ondt mod Herren, som oplagde
ugudeligt Raad. *Ninive
** Sancherib; 2 Kong. 18, 13 fg.
12. Saa siger Herren: Ere de end
fuld Kraft og mange i Tal, skulle de dog,
som de ere, vorde bortmeiede, og de er
borte. Har jeg plaget dig*, saa vil jeg
ikke plage dig mere; *Jerusalem
13. men nu vil jeg bryde hans Aag
af dig og sønderrive dine Baand.
Es. 9, 4; 10, 27. Jer. 30, 8.
14. Og Herren byder om dig*: Der
skal ikke mere fødes Nogen, som bære
dit Navn; af din Guds Hus vil jeg
udrydde udskaaret Billede og støbt Bil-
lede; jeg vil berede din Grav, thi du
er funden for let**.
* Assyriens Konge. ** Dan. 5, 27.

2. Kapitel.

Juda skal glæde sig, thi det har Intet mere at frygte af Assyrerne: Ninive, denne Røverkule, bliver indtaget, plyndret og i Bund og Grund ødelagt (1—14).

Se der paa Bjergene dens Fødder, som
bringer godt Budskab, som forkynder
Fred! Hold dine Fester, Juda, betal
dine Løfter! Thi de Ugudelige skulle
ikke mere trænge ind i dig, de ere alle
udryddede. Es. 52, 7.
Rom. 10, 15. Ps. 50, 14; 116, 14.
2. En Adspreder drager op imod dig;

ogt Fæstningen, sku ud paa Veien, styrk
ænderne, gjør din Kraft saare stærk!
3. Thi Herren bringer Jakobs Høihed
lbage ligesom Israels Høihed, thi
lyndrere have plyndret dem og for-
ærvet deres Vinranker.
4. Hans Vældiges Skjolde ere rød-
arvede, Heltene ere klædte i Skarlagen,
ognene i flammende Staal paa den Dag,
an stiller dem op, og Spydene svinges.
5. Paa Gaderne rase Vognene afsted,
e styrte frem over Torvene; de ere som
lus at se til, som Lyn fare de frem.
8, 2.
6. Han kommer sine Ypperlige i Hu,
e snuble under sin Gang, de haste hen
l dets Mur, men Skjoldtaget er reist.
7. Portene ud imod Floderne blive
pladte, og Paladset forgaar af Angest.
8. Og det staar fast: Hun* bliver
lottet, ført bort, og hendes Piger kurre
m Duer** og slaa sig for sit Bryst.
* Ninive fremstillet som en Kvinde. ** Ez. 7, 16.
9. Og Ninive er som en Dam, fuld af
and*, lige fra de Dage, det blev til.
Men de fly. Stanser, stanser! Men
ingen vender sig om. * en folkerig Stad.
10. Røver Sølv, røver Guld! Thi
er er ingen Ende paa Forraadet, en
erlighed af allehaande kostelige Ting!
11. Tomt og tømmet og udtømt! —
g smeltet Hjerte og vaklende Knæ og Veer
alle Lænder, og Alles Ansigter ere blus-
nde røde. Es. 13, 7. 8; 21, 3. Joel 2, 6.
12. Hvor er nu Løvernes Bolig, Æde-
ladsen for de unge Løver, der, hvor
øven og Løvinden gik og Løvens Unge,
g der var Ingen, som forfærdede dem, —
13. Løven, som sønderrev nok for sine
nger og kvalte for sine Løvinder og
ldte sine Huler med Rov og sine Bo-
ger med det Sønderrevne?
14. Se, jeg vil til dig, siger Herren,
ærskarernes Gud, og jeg vil brænde
ine Vogne, saa de gaa op i Røg, og
ine unge Løver skal Sverd fortære; og
g vil udrydde dit Rov af Jorden,
g dine Sendebuds Røst skal ikke høres
ere.

3. Kapitel.

Ninive, denne af Blod, Løgn og Vold opfyldte
tad, skal ødelægges (1—7); ligesom No-Amon i
Egypten uagtet al sin Styrke blev ødelagt, saa-
des skal ogsaa Ninive uagtet al sin Vælde og
lagt falde, til Glæde for alle dem, som høre
rom (8—19).

Ve Blodstaden, hel og holden fuld af
Løgn, af Vold! Aldrig ophører Rov.
Ez. 24, 6. 9. Hab. 2, 12.
2. Knaldende Svøbe og raslende Hjul
og jagende Hest og hoppende Vogn, 2, 5.
3. fremstormende Rytter og flammende
Sverd og lynende Spyd og Dræbte i
Mængde og Dynger af Lig! Der er ingen
Ende paa døde Kroppe, man snubler
over deres døde Kroppe,
4. for de mangfoldige Horerier af
Horen, den yndige Skjønne, Mesterinden
i Trolddomskunster, som solgte Folkeslag
ved sine Horerier og Slægter ved sine
Trolddomskunster. Aab. 17, 1.
5. Se, jeg vil til dig, siger Herren,
Hærskarernes Gud, og slaa dine Kjortel-
flige op over dit Ansigt, og jeg vil lade
Folkeslag se din Blusel og Riger din Skam,
Jer. 13, 22. 26. Es. 47, 3. Ez. 16, 37.
6. og jeg vil kaste Skarn paa dig og
gjøre dig til en Skjændsel og sætte dig
til et Skuespil.
7. Og det skal ske, at hver den, som
ser dig, skal fly bort fra dig og sige:
Ødelagt er Ninive! Hvo vil have Medynk
med det? Hvorfra skal jeg opsøge dig
Trøstere?
8. Mon du er bedre end No-Amon*,
som sad imellem Nilens Strømme med
Vand trindt omkring sig, hvis Værn var
Hav, hvis Mur var af Hav?
* Theben i Ægypten. Jer. 46, 25. Ez. 30, 14.
9. Ætiopere i Mængde, og Ægyptere
uden Tal, Putæere og Libyere vare dets
Hjælp. Jer. 46, 9.
10. Ogsaa det gik i Landflygtighed som
Fange, ogsaa dets smaa Børn bleve
knuste paa alle Gadehjørner, og over dets
ærede Mænd kastede man Lod, og alle
dets Stormænd bleve bundne med Lænker.
11. Ogsaa du skal vorde drukken, vorde
sanseløs; ogsaa du skal søge et Værn
imod Fienden. Hab. 2, 16.
12. Alle dine Fæstninger ere Figentræer
med tidlig modne Figener; rystes de, saa
falde de i Munden paa den, som vil æde dem.
13. Se, dit Folk er Kvinder midt i dig;
for dine Fiender ere dit Lands Porte
vidt opladte; Ild har fortæret dine Bomme.
Es. 19, 16. Jer. 50, 37; 51, 30.
14. Øs dig Vand for Beleiring, gjør
dine Fæstninger stærke, gak i Dyndet og
træd i Leret, sæt Teglovn i Stand!
15. Der skal Ild fortære dig, Sverd
udrydde dig, fortære dig som Slikkerne*;

vær kun en svar Mængde som Slikkerne, en
svar Mængde som Græshopperne!* Joel 1, 4.
16. Du har gjort dine Kræmmere flere
end Himmelens Stjerner; Slikkerne bredte
sig ud og fløi bort.
17. Dine Kronede ere som Græshopper,
og dine Høvedsmænd som en Græshoppe-
sværm, der leirer sig paa Murene paa
Kuldens Dag; Solen gaar op, og de flyve
bort, og ei kjendes deres Sted; hvor ere de?
18. Dine Hyrder slumre, Assurs Konge!
Dine Ypperlige ligge i Ro; dit Folk er
adspredt paa Bjergene, og der er Ingen,
som samler det. Ps. 76, 6 fg.
19. Der er ingen Lindring for din
Skade, ulægeligt er dit Saar. Alle, som
høre Tidende om dig, klappe i Hænderne
over dig; thi hvem gik ei din Ondskab
ud over uden Afladelse?
Jer. 30, 12. Job 27, 23. Zef. 2, 15.

Profeten Habakuk.

1. Kapitel.

Habakuk klager for Herren over den Uretfærdighed og Vold, som allerede i lang Tid hersker blandt det jødiske Folk, og opfordrer ham til nu endelig at skride dømmende ind imod det (1—4). Herren svarer ham, at han vil lade Kaldæerne, hvis frygtelige Magt og Grumhed beskrives, komme over det (5—11). Profeten, som bliver bange for, at hans Folk skal blive tilintetgjort af de overmodige og ugudelige Kaldæere, beder Herren sætte en Grænse for deres grusomme og skaanselløse Fremfærd mod Folkene (12—17).

Det Udsagn, som Profeten Habakuk
skuede.
2. Hvor længe, Herre, har jeg raabt,
og du hører ikke! Jeg skriger til dig:
Vold! — og du frelser ikke.
3. Hvorfor lader du mig skue Uret og
ser du paa Elendighed? Ødelæggelse
og Vold ere for mit Aasyn; der opstaar
Kiv, og Trætte reiser sig.
4. Derfor er Lov magtesløs, og Ret
kommer ikke nogensinde frem; thi Ugudelige
omringe den Retfærdige, derfor kommer
Retten frem forvendt. Ordsp. 17, 23.
5. Ser ud iblandt Folkene og skuer
og vorder forfærdede, ja, forfærdede!
Thi en Gjerning gjør jeg i eders Dage,
— I skulde ikke tro den, naar den blev
fortalt. Ap. G. 13, 41.
6. Thi se, jeg lader Kaldæerne reise
sig, det bistre og hastige Folk, der farer
frem saa vide, som Jorden naar, for
at tage Boliger i Eie, som ikke høre
det til.
7. Frygteligt og forfærdeligt er det;
fra det selv gaar dets Ret og dets
Høihed ud.
8. Og lettere end Pardere ere dets
Heste og skarpere til at løbe end Aftenens
Ulve, og dets Ryttere sprænge frem, dets
Ryttere komme fra det Fjerne, flyve som
en Ørn, der haster frem til at æde.
9. Alle tilhobe komme de til Volds-
gjerning, deres Ansigters Skare er vendt
fremad, og det samler Fanger som Sand.
10. Og det spotter Konger, og Fyrster
ere det til Latter; det ler ad hver Fæst-
ning og dynger Støv op og tager den.
11. Saa stryger det afsted som en
Vind og farer frem og drager Skyld
over sig; dets Kraft er dets Gud.
12. Er du ikke fra fordums Tid Her-
ren, min Gud, min Hellige? Vi skulle
ikke dø. Herre! Til Dom har du sat
det. Du Klippe! Til Straf har du beredt
det. Jer. 46, 28. Ps. 118, 17.
13. Du, som er ren af Øine, saa du
ikke kan se paa Ondt* og ikke formaar
at skue hen paa Elendighed**! Hvorfor
ser du paa Troløse, tier, naar den Ugu-
delige opsluger den, der er retfærdigere end
han? *uden at straffe. **uden at hjælpe.
Job 21, 7 fg. Jer. 12, 1.
14. Du har jo handlet med Mennesker
som med Havets Fiske, som med Krybet, der
ingen Herre har! 4 Mos. 27, 17. 1 Kong. 22, 17.
15. Dem alle drager det* op med Krog,
samler dem i sit Vad og sanker dem i
sit Garn; derfor glæder det sig og jubler.
*Kaldæernes Folk.
16. Derfor ofrer det til sit Vad og
brænder Røgelse for sit Garn; thi ved
dem er dets Del fed og dets Mad kraftig.
17. Skal det derfor tømme sit Vad
og uafladelig slaa Folkefærd ihjel uden
Skaansel?

2. Kapitel.

Profeten, som venter paa Svar fra Herren, faar ham Befaling til tydelig at optegne et Syn om aldæernes Undergang, paa hvis Opfyldelse Israel almodig skal bie, idet den vistnok aldeles sikkert il indtræde, men dog ikke snart (1—3). Synets ndhold er: Medens den Retfærdige skal leve ved n Tro, skulle de hovmodige, svirende og erobrings- ge Kaldæere ikke bestaa (4. 5). Herren vil øde- ægge dem, fordi de ere rovgjerrige, voldsomme ; listige, udgyde Blod for at tilfredsstille sin yggelyst, mishandle og haane de af dem under- ede Folk og dyrke stumme Afguder (6—20).

Jaa min Vagt vil jeg staa og stille
mig hen paa Varden; og jeg vil
ue ud for at se, hvad han vil tale til
ig, og hvad jeg skal faa til Svar paa
in Anke. Es. 21, 8.
2. Og Herren svarede mig og sagde:
kriv Synet op og skriv det tydelig paa
avlerne, forat man let kan læse det!
Es. 8, 1.
3. Thi endnu gaar Synet hen
nod den bestemte Tid, men det
ister mod Enden og lyver ikke.
m det tøver, saa bi efter det!
hi komme skal det, ikke ude-
tve. Ps. 27, 14; 42, 6. Ez. 12, 23. 28.
4. Se, hoven, ikke jævn er hans
jæl i ham*; men den Retfær-
ge skal leve ved sin Tro.
* Kaldæeren.
Ez. 14, 14. 20. Rom. 1, 17.
Gal. 3, 11. Hebr. 10, 38.
5. Saa er og Vinen en Troløs; en
alende Mand — han skal ikke blive
ende i Ro, han, der har opspilet som
odsriget sit graadige Svælg, og han er
n Døden og bliver ikke mæt, og han
nkede til sig alle Folk og samlede til
alle Folkeslag. Es. 5, 14. Ordsp. 27, 20;
30, 15. 16. Ps. 89, 49.
6. Skulle ikke disse allesammen frem-
nme mod ham med Lignelser og Spotte-
er, med Gaader om ham, saa man
er: Ve den, som opdynger, hvad der
e hører ham til (hvor længe?), og som
sser paa sig Pantegods!
7. Skulle ikke uforvarende de reise sig,
n skulle pine dig, og de vaagne op,
n skulle ruske dig, saa du vorder dem
Rov?
8. Thi du har plyndret mange Folke-
g; Alt, hvad der bliver tilovers af
lkene, skal plyndre dig for Menneske-
s Blods Skyld og for din Vold mod
Jorden, mod Staden og alle dem, der bo
i den. Obad. 15. Hab. 2, 17.
9. Ve den, som jager efter skjændig
Vinding for sit Hus, for at sætte sit
Rede i det Høie, for at redde sig fra
Ulykkens Haand!
10. Du har lagt Raad op til Skam
for dit Hus, lagt Raad op om at gjøre
Ende paa mange Folk og syndet imod
din egen Sjæl;
11. thi Stenen fra Væggen skal skrige,
og Bjælken fra Træverket skal svare
den.
12. Ve den, som bygger en By med
Blod og grundlægger en Stad med Uret!
Jer. 22, 13. Mika 3, 10.
13. Se, er det ikke fra Herren, Hær-
skarernes Gud, at Folkeslag skulle arbeide
sig trætte for Ilden, og Folkefærd gjøre
sig Møie for Intet? Jer. 51, 58.
14. Thi Jorden skal fyldes med Kund-
skab om Herrens Herlighed, som Vandet,
der dækker Havets Bund. Es. 11, 9.
15. Ve den, som giver sin Næste at
drikke, som iskjenker sin grumme Vrede,
ja, gjør dem drukne, for at se paa deres
Blusel! Nah. 3, 5.
16. Du bliver mættet med Skam og
ikke med Ære; drik ogsaa du og vis
din Forhud frem! Raden til at tømme
Herrens høire Haands Bæger skal komme
til dig, og Skjændselsspy komme over
din Ære. Ps. 60, 5; 75, 9.
Es. 51, 17. Jer. 25, 15. 16. 26. 27.
17. Thi din Vold mod Libanon og
Ødelæggelsen over Dyrene, der forfærdede
dem, skal falde over dig for Menneskenes
Blods Skyld og for din Vold mod Jorden,
mod Staden og alle dem, der bo i den.
Jer. 22, 23. Sak. 10, 10. Hab. 2, 8.
18. Hvad gavner et udskaaret Billede,
at dets Mester har udskaaret det? Eller
et støbt Billede og en indbildt Lærer, at
Billedverkets Mester forlader sig paa det,
idet han gjør stumme Afguder?
Jer. 2, 11. Ps. 115, 5; 135, 16. 1 Kor. 12, 2.
19. Ve den, som siger til Træ: Vaagn
op! — til en taus Sten: Vaagn! Skulde
den kunne lære? Se, den er overdragen
med Guld og Sølv, og der er slet ingen
Aand inden i den. Jer. 10, 3 fg.
20. Men Herren er i sit hellige
Tempel; stille for hans Aasyn,
al Jorden!
Ps. 11, 4; 46, 11. Zef. 1, 7. Sak. 2, 17.

3. Kapitel.

Forfærdet ved Tanken om den Hjemsøgelse, der forestaar Folket, raaber Profeten til Herren om Barmhjertighed (1. 2). Han ser Gud i majestætisk Aabenbarelse komme for at straffe sine Fiender og frelse sit Folk (3—15). Herved bliver han først forfærdet over den Trængsel, der skal gaa forud for Frelsen, men udtaler saa tillidsfuld sin Jubel over denne (16—19).

Bøn af Profeten Habakuk; efter Schigjonot*. *Ps. 7, 1.

2. Herre, jeg har hørt Tidenden om dig, jeg er forfærdet. Herre, din Gjerning* — kald den tillive i Aarenes Midte! I Aarenes Midte kundgjøre du den, i Vrede komme du Forbarmelse i Hu! *1, 5; 2, 2 fg.

3. Gud kommer fra Teman, og den Hellige fra Parans Bjerg. Sela. Hans Pragt dækker Himlene, og Jorden er fuld af hans Herlighed. 5 Mos. 33, 2. Es. 6, 3. Ps. 72, 19.

4. Og en Glans som Solens Lys bryder frem, Straaler ere ved hans Side, og der er hans Magt skjult.

5. Pest gaar frem for hans Aasyn og Sot følger hans Fodtrin.

6. Han staar der og ryster Jorden; han ser og bringer Folkene til at skjælve, og de evige Bjerge sprænges i Stykker, de ældgamle Høie synke sammen; hans Gang er som i ældgammel Tid.

7. Jeg ser Kusans Telte i Vaande, Teltdækkerne i Midjans Land bæve.

8. Er mod Floder optændt, o Herre, mod Floder optændt din Vrede, mod Havet din Harme, at du saa farer frem paa dine Heste, paa dine Frelsesvogne? 2 Mos. 14, 25 fg. 15, 3 fg. Jos. 3, 15 fg.

9. Bar, blottet er din Bue, — dine Eder til Stammerne, dit Ord*! — Sela. Til Floder kløver du Jorden. *bliver nu synlig fuldbyrdet.

10. Bjerge se dig og bæve, Vandstrømme styrte frem; Afgrunden lader sin Rø høre, den opløfter sine Hænder mod de Høie. Ps. 77, 17. 1

11. Sol og Maane træde ind i si Bolig for Lyset af dine Pile, so fare frem, for Glansen af dit Spyd Lyn. Ps. 77, 1

12. I Harme skrider du hen ove Jorden, i Vrede træder du Folken ned.

13. Du drager ud til dit Folks Frelse til din Salvedes Frelse; du knuser Ho vedet af den Ugudeliges* Hus, ide du blotter Grundvolden indtil Halsen Sela. *Kaldæerkongens

14. Du gjennemborer med hans* Spy Hovederne paa hans Skarer, der storm frem for at adsprede mig, der glæd sig som til at opæde en Elendig Løn. *den Ugudeliges; V. 13

15. Du farer gjennem Havet me dine Heste, gjennem en Dynge af mang Vande. Ps. 77, 20

16. Jeg hørte det*; da bævede mi Indre, ved Røsten dirrede mine Læber der kommer Raaddenhed i mine Ben og jeg bæver, hvor jeg staar, fordi je rolig maa bie paa Nødens Dag, bie paa at den drager op mod Folket, som ska trænge det. *V. 2

17. Thi Figentræet springer ikke ud og Vintræerne bære Intet, Oljetræet Frugt slaar feil, og Markerne give inge Føde; han* har udryddet Faarene fr Faarefolden, og der er intet Kvæg i Fæ husene. *Kaldæeren

18. Men jeg vil fryde mig Herren, jeg vil juble i mi Frelses Gud. Es. 61, 10. Joel 2, 23. Luk. 1, 46. 47

19. Den Herre Herre er min Kraft og han gjør mine Fødder som Hin dernes og lader mig træde paa min Høider. Til Sangmesteren, med mi Strengeleg. 1 Mos. 49, 21. 2 Sam. 22, 34. Ps. 18, 34

Profeten Zefanias.

1. Kapitel.

Zefanias profeterer i Kong Josias's Dage (1) om en stor Straffedom, der skal komme over hele Jorden (2. 3) og navnlig over Juda og Jerusalem; den skal her tilintetgjøre alle Afgudsdyrkere og Gudsforagtere og straffe Synden i alle Stænder (4—13). Herrens forfærdelige Dommedag over alle Jordens Beboere er nær og kan ikke undgaaes (14—18).

Herrens Ord, som kom til Zefanias,
Søn af Kusi, Søn af Gedalja, Søn
af Amarja, Søn af Ezekias, i de Dage,
da Josias, Amons Søn, var Konge i
Juda.
2 Kong. 22, 1 fg. 2 Krøn. 34, 1 fg. Jer. 1, 1. 2.
2. Bort, ja, bort vil jeg tage Alt af
Jorden, siger Herren.
3. Jeg vil borttage Mennesker og Dyr,
borttage Himmelens Fugle og Havets
Fiske og Forargelserne tilligemed de Ugudelige,
og jeg vil udrydde Menneskene
af Jorden, siger Herren.
Hos. 4, 3. Jer. 12, 4. Matt. 13, 41.
4. Og jeg vil række min Haand ud
imod Juda og imod alle Jerusalems Indbyggere,
og jeg vil udrydde af dette Sted,
hvad der er tilovers af Ba'al, Afgudspresternes
Navn tilligemed Presterne
2 Kong. 23, 5.
5. og dem, som paa Tagene tilbede
Himmelens Hær, og dem, som tilbede
og sværge Herren Troskab og tillige
sværge ved sin Konge*,
Jer. 19, 13; 44, 17. 18. *Jer. 49, 1.
6. og dem, som ere vegne bort fra
Herren, og som ikke have søgt Herren
og ikke spurgt efter ham. Es. 1, 4.
7. Stille for den Herre Herre! Thi
Herrens Dag er nær; thi Herren har
beredt en Offerslagtning, helliget sine
Indbudne. Hab. 2, 20. Es. 34, 6. Ez. 39, 17.
Aab. 19, 17. 18.
8. Og det skal ske paa Herrens Offerslagtnings
Dag, da vil jeg hjemsøge
Fyrsterne og Kongens Sønner og Alle,
som klæde sig i udenlandske Klæder.
9. Og jeg vil paa den Dag hjemsøge
hver den, som springer over Dørtærskelen,
dem, som fylde sin Herres Hus med
Vold og Svig.
10. Og det skal ske paa den Dag,
siger Herren, da skal der lyde Skrig fra
Fiskeporten og Hyl fra Stadens anden
Del og stort Brag fra Høiene. 2 Kong. 22, 14.
11. Hyler, I, som bo i Morteren*!
Thi hele Kananiter-Folket** er udslettet;
alle de, som vare belæssede med Sølv,
ere udryddede.
*en dybtliggende Del af Jerusalem.
**Kræmmerfolket; Hos. 12, 8.
12. Og det skal ske paa den samme Tid,
da vil jeg ransage Jerusalem med Lygter,
og jeg vil hjemsøge de Folk, som ligge
paa sin Bærme, som sige i sit Hjerte:
Herren gjør hverken Godt eller Ondt.
Jer. 48, 11. Ps. 94, 7.
13. Og deres Gods skal vorde til Rov,
og deres Huse til Ødelæggelse, og de skulle
bygge Huse, men ikke bo i dem, og plante
Vingaarde, men ikke drikke deres Vin.
Mika 6, 15. Am. 5, 11.
14. Nær er Herrens Dag, den store;
den er nær og haster saare. Hør! Herrens
Dag! Bitterlig skriger da den Vældige.
V. 7. Joel 1, 15. Es. 30, 3.
15. En Vredes Dag er den Dag,
en Nøds og Trængsels Dag, en Omstyrtelses
og Ødelæggelses Dag, en
Mørkes og Dunkelheds Dag, en Skyers
og Mulms Dag,
Jer. 30, 7. Joel 2, 2. 10. Am. 5, 18. 20.
16. en Basunklangs og Hærskrigs Dag
over de faste Stæder og over de høie
Murtinder.
17. Og jeg vil ængste Menneskene,
og de skulle gaa som Blinde, thi mod
Herren have de syndet; og deres Blod
skal udøses som Støv, og deres Kjød
som Møg.
18. Hverken deres Sølv eller deres Guld
skal kunne redde dem paa Herrens Vredes
Dag, men ved hans Nidkjærheds Ild skal
hele Jorden blive fortæret; thi han vil
gjøre Ende paa, ja pludselig gjøre Ende
paa alle dem, der bo paa den.
Job 20, 20 Ordsp. 11, 4. Ez. 7, 19.

2. Kapitel.

Profeten formaner Folket til at omvende sig, forend Straffens Dag kommer, og navnlig de Fromme til at søge Herren og stræbe efter Retfærdighed og Sagtmodighed for at blive frelste paa den (1—3) og begrunder saa denne Formaning med den Forkyndelse, at Filisterne, Moabiterne og Ammoniterne skulle blive udryddede, alle Jordens Guder tilintetgjorte og alle Hedningernes Lande omvendte til Herren, som vil dømme de store Verdensmagter i Syd og Nord, Ætioperne og Assyrerne; det stolte og prægtige Ninive skal blive fuldstændig ødelagt (4—15).

Samler eder og gaar i eder selv, du Folk, som ikke blegner,

2. førend Beslutningen føder (som Avner farer Dagen frem), førend Herrens brændende Vrede kommer over eder, førend Herrens Vredes Dag kommer over eder!
1, 7. 14. 15.

3. Søger Herren, alle I Sagtmodige i Landet, som holde hans Lov! Søger Retfærdighed, søger Sagtmodighed! Kanske I vorde skjulte paa Herrens Vredes Dag.
Es. 55, 6.

4. Thi Gasa skal blive forladt, og Askalon til en Ørk; Asdod skal man uddjage om Middagen, og Ekron skal oprykkes med Rod.

5. Ve dem, som bo i Strøget ved Havet, Kreterfolket! Herrens Ord er over eder, Kana'an, Filisternes Land, og jeg vil ødelægge dig, saa Ingen skal bo der.
1 Sam. 30, 14. Jer. 47, 1 fg.

6. Og Strøget ved Havet skal blive til Græsgange med Hyrdehuler og med Kvæghegn.

7. Og det skal blive et Strøg for dem, der blive tilovers af Judas Hus; paa det skulle de græsse, i Askalons Huse skulle de hvile om Aftenen. Thi Herren, deres Gud, skal besøge dem og gjøre Ende paa deres Fangenskab.
Es. 14, 30. 5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14. Zef. 3, 20.

8. Jeg har hørt Moabs Forhaanelse og Ammons Børns Smædeord, hvormed de haanede mit Folk, og de handlede hovmodig mod dets Landemærke.

9. Derfor, saasandt jeg lever, siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, skal Moab vorde som Sodoma, og Ammons Børn som Gomorra, Neslers Eie og en Saltgrube og en Ørk til evig Tid; Resten af mit Folk skal plyndre dem, og de, der blive tilovers af mit Folk, skulle tage dem i Eie.
1 Mos. 19, 24 fg.

10. Saaledes skal det gaa dem for deres Hovmods Skyld, fordi de haanede og handlede hovmodig mod Herrens, Hærskarernes Guds, Folk.

11. Forfærdelig skal Herren være over dem; thi han skal lade alle Jordens Guder forsvinde, og alle Hedningernes Kyster skulle tilbede ham, hver fra sit Sted.
Mika 5, 12. Sak. 13, 2.

12. Ogsaa I, Ætiopere, vorde gjennemborede af mit Sverd.

13. Og han udrækker sin Haand imod Norden og ødelægger Assur og gjør Ninive til et Øde, tørt som en Ørk.

14. Midt i det skulle Hjorde hvile; alle Slags vilde Dyr, som gaa i Flok, baade Pelikan og Pindsvin, skulle overnatte paa dets Søilehoveder; Lyd af Syngende høres i Vinduet, Grus ligger paa Dørtærskelen, thi Cederpanelet har han blottet.
Es. 13, 21 fg. 14, 23; 34, 11. Ps. 102, 7.

15. Dette er den jublende Stad, som boede i Tryghed, som sagde i sit Hjerte: Jeg og Ingen ydermere! Hvor er den dog bleven til en Ørk, et Leie for vilde Dyr! Hver den, som gaar forbi den, blæser ad den og ryster Haanden.
Es. 23, 7; 47, 8. Begr. 2, 15. Nah. 3, 19.

3. Kapitel.

Profeten skildrer den almindelige Fordærvelse og Ubodfærdighed, som hersker i Jerusalem, fornemmelig iblandt Folkets Ledere, trods de utallige og klare Vidnesbyrd, Herren baade i Ord og i Gjerning har aflagt om sin Retfærdighed og sit Had til Synden (1—7). Derfor vil Herren sende en stor Straffedom over alle Folk; paa den skulle de Troende vente, efterdi Herren ved den vil omvende Hedningerne og derefter ved de omvendte Hedninger bringe sit Folk tilbage til sig, saa der af alle Folkeslag paa Jorden og af Israels Levning skal blive een hellig Menighed, i hvis Midte han, Israels Konge, vil bo til dens Frelse, Fryd og Helliggjørelse (8—20).

Ve den Gjenstridige og Besmittede, den voldsomme Stad!

2. Den hører ikke paa nogen Røst, tager ikke mod nogen Tugt; til Herren sætter den ikke sin Lid, til sin Gud holder den sig ikke nær.

3. Dens Fyrster midt i den ere brølende Løver, dens Dommere Aften-Ulve, de gjemme ikke til om Morgenen;
Ez. 22, 27. Mika 3, 11.

4. dens Profeter ere letfærdige Pralere, troløse Mænd; dens Prester vanhellige, hvad der er helligt, gjøre Vold paa Loven.
Jer. 23, 11. 16. 17. 32. Ez. 22, 26.

5. Herren er retfærdig midt i den, han gjør ikke Uret; hver Morgen lader han sin Dom komme for Lyset, han slaar ikke feil. Men den Uretfærdige kjender ikke til Skam.
5 Mos. 32, 4. Hos. 6, 5. Jer. 25, 3 fg.

6. Jeg har udryddet Hedningefolk, deres Murtinder ere ødelagte; jeg har gjort deres Gader øde, saa Ingen gaar igjennem dem; deres Stæder ere hærjede, saa der ingen Mand, ingen Indbygger er.

7. Jeg sagde: Bare du* vil frygte

mig, tage mod Tugt; da skal din Bolig
ikke blive udryddet, ikke Noget ske af det,
jeg har forordnet imod dig. Men de
have tvertimod gjort sig Flid for at
fordærve alle sine Gjerninger.
*Jerusalem; V. 1 fg.
8. Derfor, bier paa mig, siger Herren,
paa den Dag, jeg reiser mig til at gjøre
Bytte! Thi min Dom er, at jeg samler
Hedningefolk, sanker Riger sammen,
udøser min Harme over dem, al min
brændende Vrede; thi ved min Nidkjær-
heds Ild skal hele Jorden blive fortæret.
1, 18.
9. Thi da vil jeg give Folkene
andre, rene Læber, forat de alle-
sammen skulle paakalde Her-
rens Navn, forat de skulle tjene
ham endrægtig. Es. 6, 5.
10. Fra hin Side Ætiopiens Floder
kulle de bringe mine Tilbedere, mit
dspredte Folk, som Offergave til mig.
Es. 66, 20.
11. Paa den Dag skal du ikke skamme
ig over alle dine Gjerninger, hvormed
u forbrød dig imod mig; thi da vil
eg bortskaffe af din Midte dine stolteligt
jublende, og du skal ikke mere ophøie
ig paa mit hellige Bjerg. Ez. 16, 50.
12. Men jeg vil levne i din
Nidte et bøiet og ringe Folk*,
g de skulle tage sin Tilflugt
il Herrens Navn.
* Es. 57, 15. Matt. 5, 3. 4.
13. Israels Levning skal ikke gjøre
ret, og de skulle ikke tale Løgn, og der
al ikke findes en svigefuld Tunge i
deres Mund; thi de skulle finde Føde og
have Ro, og Ingen skal forfærde dem.
Es. 11, 9. 3 Mos. 26, 5. 6. Mika 7, 14.
14. Fryd dig saare, Zions Datter!
Raab høit, Israel! Glæd dig og fryd
dig af fuldt Hjerte, Jerusalems Datter!
Sak. 9, 9.
15. Herren har borttaget dine Straffe-
domme, har bortryddet din Fiende; Is-
raels Konge, Herren, er i din Midte, du
skal ikke se noget Ondt mere.
Es. 41, 10; 43, 1. Ez. 48, 35.
16. Paa den Dag skal det siges til
Jerusalem: Frygt ikke! Zion, lad ei
dine Hænder synke!
17. Herren, din Gud, er i din Midte,
en Vældig, som frelser; han fryder sig
over dig med Glæde, han tier i sin Kjær-
lighed, han jubler over dig med Fryderaab.
Es. 12, 6. Sak. 2, 9.
18. Dem, som ere bedrøvede for Høi-
tidens Skyld*, samler jeg; — de ere af
dig, Forsmædelse tynger paa dem.
*fordi de ikke kunne holde nogen Høitid;
Ps. 42, 2 fg. 137, 1 fg. Begr. 1, 4.
19. Se, jeg vil paa den Tid have med
alle dem at gjøre, som have plaget dig,
og jeg vil frelse det Haltende og sanke
det Fordrevne, og jeg vil sætte dem til
Pris og til Navnkundighed paa den hele
Jord, hvor de ere blevne beskjæmmede.
Esr. 6, 12. Mika 4, 6. 5 Mos. 26, 19.
20. Paa den Tid vil jeg føre eder
hid, og paa den Tid vil jeg sanke eder;
thi jeg vil sætte eder til Navnkundighed
og til en Pris blandt alle Jordens Folk,
naar jeg gjør Ende paa eders Fangenskab
for eders Øine, siger Herren.
Esr. 1, 2 fg. 5 Mos. 30, 3 fg.
Jer. 29, 14; 30, 3. Hos. 6, 11. Zef. 2, 7.

Profeten Haggaj.

1. Kapitel.

Haggaj, som profeterede i den persiske Konges,
arius Hystaspis's, Dage, straffer de Jøder, som
e komne tilbage fra Babel, fordi de have bygget
g selv panelede Huse, medens de lade Herrens
empel ligge ubygget (1—4); han viser, at deres
ænders Gjerning derfor ikke bliver velsignet af
erren (5. 6), og formaner dem til igjen at tage
t paa Templets Bygning (7—11). De efter-
mme Formaningen (12—15).

I Kong Darius's andet Aar, i den sjette
Maaned, paa den første Dag i Maa-
eden, kom Herrens Ord ved Profeten
aggaj til Serubabel, Sealtiels Søn,
Judas Statholder, og til Josva, Jeho-
zadaks Søn, Ypperstepresten, saaledes:
Sak. 1, 1. Esr. 5, 1. 2. Matt. 1, 12.
2. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Dette Folk siger: Der er endnu
ikke Tid til at komme, Tid til at bygge
Herrens Hus.
3. Saa kom da Herrens Ord ved
Profeten Haggaj saaledes:
4. Er det Tid for eder til at bo i eders
panelede Huse, medens dette Hus ligger
øde? 2 Sam. 7, 2.
5. Og nu, saa siger Herren, Hærska-

rernes Gud: Lægger Mærke til, hvorledes det gaar eder!

6. I saa Meget, men bringe Lidet ind; I æde, men blive ikke mætte; I drikke, men blive ikke læskede; I klæde eder, men Ingen bliver varm, og den, som tjener for Løn, faar sin Løn i en hullet Pung.
5 Mos. 28, 38 fg. 3 Mos. 26, 26. Hos. 4, 10. Mika 6, 15.

7. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Lægger Mærke til, hvorledes det gaar eder!

8. Gaar op paa Bjergene og henter Tømmer og bygger Huset! Saa vil jeg have Velbehag deri og forherlige mig, siger Herren. Esr. 3, 7. Hagg. 2, 9.

9. I vente Meget, og se, det bliver til Lidet, og naar I bringe det i Hus, saa blæser jeg det bort. Hvorfor? siger Herren, Hærskarernes Gud. For mit Huses Skyld, som ligger øde, medens I have det travlt, hver med sit Hus.

10. Derfor har Himmelen lukket sig over eder, saa den ikke giver Dug, og Jorden har lukket for sin Grøde.
3 Mos. 26, 19 fg. 5 Mos. 28, 23 fg. 1 Kong. 17, 1.

11. Og jeg kaldte Tørke over Landet og over Bjergene og over Kornet og over Mosten og over Oljen og over, hvad Jorden frembringer, og over Menneskene og over Kvæget og over alt Hænders Arbeide. 2, 17. Am. 4, 9.

12. Og Serubabel, Sealtiels Søn, og Josva, Jehozadaks Søn, Ypperstepresten, og Alt, hvad der var tilovers af Folket, hørte paa Herrens, sin Guds, Røst og paa Profeten Haggajs Ord, fordi Herren, deres Gud, havde sendt ham, og Folket frygtede for Herren.

13. Da sagde Haggaj, Herrens Sendebud, i Herrens Ærinde til Folket saaledes: Jeg er med eder, siger Herren. 2, 4.

14. Og Herren vakte Serubabels, Sealtiels Søns, Judas Statholders, Aand og Josvas, Jehozadaks Søns, Yppersteprestens, Aand og hele det Folks Aand, som var blevet tilovers, og de kom og arbeidede paa Herrens, Hærskarernes Guds, sin Guds, Hus

15. paa den fire og tyvende Dag i Maaneden, i den sjette Maaned i Kong Darius's andet Aar.

2. Kapitel.

Profeten trøster og styrker Serubabel, Josva og Folket ved at forjætte dem, at Herren vil være med dem, og at efter svare Omveltninger blandt Folkene dette andet Tempel skal vorde langt rigere og herligere end det første (en Forjættelse, der sigter til og blev opfyldt ved Messias's Fremtræden i det nye Tempels Tid) (1—9). Herren har hidindtil straffet Folket som et trods sine Ofringer urent Folk, men fra nu af, da de med oprigtig Iver have taget fat paa Templets Opbyggelse, velsigner han dem (10—19). Endelig forjætter Profeten, at Herren under de forestaaende Omveltninger vil bevare Serubabel (Davids Efterkommer, a[f] hvis Æt Messias skulde fremgaa) (20—23).

I den syvende Maaned, paa den een og tyvende Dag i Maaneden, kom Herrens Ord ved Profeten Haggaj saaledes:

2. Sig dog til Serubabel, Sealtiels Søn, Judas Statholder, og til Josva Jehozadaks Søn, Ypperstepresten, og ti[l] det, som er tilovers af Folket:

3. Hvem iblandt eder, der ere blevn[e] tilovers, er der, som har seet dette Hu[s] i dets første Herlighed? Og hvordan s[e] I det nu? Er ikke dette som Intet [for] eders Øine? Esr. 3, 12

4. Dog, vær nu frimodig, Serubabel, siger Herren, og vær frimodig, Josva Jehozadaks Søn, du Yppersteprest, o[g] vær frimodigt, alt Landets Folk, sige[r] Herren, og arbeider! Thi jeg er med eder, siger Herren, Hærskarernes Gud, 1, 1[3].

5. med den Pakts Ord, som jeg sluttede med eder, da I droge ud af Ægypten, og min Aand bliver midt iblandt eder; frygter ikke! 2 Mos. 19, 5. 6. Es. 63, 11

6. Thi saa siger Herren, Hærskarerne[s] Gud: Endnu en Gang, om en lide[n] Stund, saa ryster jeg Himmele[n] og Jorden og Havet og det Tørr[e]. V. 21. Hebr. 12, 2

7. Og jeg vil ryste alle Folken[e], og alle Folkenes kostelige Skatt[e] skulle komme, og jeg vil fyld[e] dette Hus med Herlighed, sig[er] Herren, Hærskarernes Gud. Es. 60, 5. 1

8. Mig hører Sølvet, og mig hør[er] Guldet til, siger Herren, Hærskarerne[s] Gud.

9. Dette sidste Huses Herlighe[d] skal vorde større end det førstes, siger Herren, Hærskarernes Gu[d]; og paa dette Sted vil jeg gi[ve] Fred, siger Herren, Hærskarerne[s] Gud. Mal. 3,

10. Paa den fire og tyvende Dag [i] den niende Maaned i Darius's and[et] Aar kom Herrens Ord ved Profet[en] Haggaj saaledes:

11. Saa siger Herren, Hærskarernes
ud: Spørg dog Presterne om Loven
g sig:
12. Se, om Nogen bærer helligt Kjød
sit Klædebons Flig og rører med sin
lig ved Brød eller ved noget Kogt
ller ved Vin eller ved Olje eller ved
oget Slags Mad, bliver det da helligt?
g Presterne svarede og sagde: Nei.
13. Og Haggaj sagde: Om En, som
r uren ved Lig, rører ved alt dette,
liver det da urent? Og Presterne sva=
ede og sagde: Ja, det bliver urent.
4 Mos. 19, 11.
14. Da svarede Haggaj og sagde:
aaledes er dette Folk, og saaledes
r dette Folkefærd for mit Aasyn,
ger Herren, og saaledes er al deres
ænders Gjerning; og hvad de ofre
er*, det er urent.
*paa Alteret; Esr. 3, 3.
15. Og nu, giver dog Agt paa Tiden
a denne Dag og tilbage, førend man
agde Sten paa Sten i Herrens Tempel!
1, 5 fg.
16. Kom man i den Tid til en Korn=
ynge paa tyve Maal, saa blev det ti;
m man til Persekarret for at øse femti
pand, saa blev det tyve.
17. Jeg slog eder med Brand og med
isfenhed i Kornet og med Hagel, al
eders Hænders Gjerning; men I vendte
eder ikke til mig, siger Herren.
1, 11. 5 Mos. 28, 22. Hos. 7, 10. Am. 4, 6 fg.
18. Giver dog Agt paa Tiden fra
denne Dag og tilbage, fra den fire og
tyvende Dag i den niende Maaned lige
til den Dag, da Herrens Tempel blev
grundlagt! Giver Agt! V. 10. Esr. 3, 10.
19. Er der endnu Sæd i Kornboden?
End ikke Vinstokken og Figentræet og
Granattræet og Oljetræet have baaret
Noget. Fra denne Dag af vil jeg vel=
signe.
20. Og Herrens Ord kom anden Gang
til Haggaj paa den fire og tyvende Dag
i Maaneden saaledes: V. 10.
21. Sig til Serubabel, Judas Stat=
holder: Jeg vil ryste Himmelen og Jorden,
V. 6 fg.
22. og jeg vil omstyrte Kongerigers
Troner og tilintetgjøre Folkenes Rigers
Styrke, og jeg vil omstyrte Vogne og
dem, som kjøre paa dem, og Heste skulle
styrte, og de, som ride paa dem, den
Ene ved den Andens Sverd.
23. Paa den Dag, siger Herren, Hær=
skarernes Gud, vil jeg tage dig, Seru=
babel, Sealtiels Søn, min Tjener, siger
Herren, og gjøre med dig som med en
Signetring; thi dig har jeg udvalgt,
siger Herren, Hærskarernes Gud.
Jer. 22, 24. Høis. 8, 6. Matt. 1, 12. 13. Luk. 3, 27.

Profeten Sakarias.

1. Kapitel.

Sakarias, som profeterede i den persiske Konges,
arius Hystaspis's, Dage, formaner Jøderne til
mvendelse, forat de ikke skulle vorde straffede som
ne Fædre (1—6). I et Syn ser han en Rytter
Herrens Engel) holde stille blandt Myrtetræerne
Dalgrunden (Israels Menighed) og hører en
ngel forkynde, at Templet og Jerusalem atter
ulle bygges og Judas Stæder rigelig velsignes
7—17).

I den ottende Maaned i Darius's andet
Aar kom Herrens Ord til Profeten
akarias, Søn af Berekias, Søn af Iddo,
aaledes: Hagg. 1, 1. Esr. 5, 1.
2. Vred har Herren været paa eders
Fædre, ja vred.
3. Og du skal sige til dem: Saa siger
Herren, Hærskarernes Gud: Vender om
il mig, siger Herren, Hærskarernes Gud,
saa vil jeg vende om til eder, siger
Herren, Hærskarernes Gud.
Mal. 3, 7. Jak. 4, 8.
4. Værer ikke som eders Fædre, til
hvem de forrige Profeter raabte og sagde:
Saa siger Herren, Hærskarernes Gud:
Vender dog om fra eders onde Veie og
eders onde Idrætter! Men de hørte ikke
og gave ikke Agt paa mig, siger Herren.
Es. 31, 6. Jer. 3, 12; 25, 3 fg. Hos. 14, 2.
Joel 2, 12.
5. Eders Fædre, hvor ere de? Og
Profeterne, kunne de leve til evig Tid?
6. Dog, mine Ord og mine Beslut=
ninger, som jeg bød mine Tjenere Pro=
feterne at forkynde, have de ikke naaet
eders Fædre, saa de vendte om og sagde:
Som Herren, Hærskarernes Gud, havde
isinde at gjøre mod os efter vore Veie

og efter vore Idrætter, saaledes har han gjort med os?

7. Paa den fire og tyvende Dag i den ellevte Maaned, det er Maaneden Sebat, i Darius's andet Aar, kom Herrens Ord til Profeten Sakarias, Søn af Berekias, Søn af Iddo, saaledes:

8. Jeg saa om Natten, og se, en Mand red paa en rød Hest, og han holdt stille blandt Myrtetræerne i Dalgrunden; og bag ham var der røde, blakke og hvide Heste.

9. Da sagde jeg: Hvad er dette, min Herre? Og Engelen, som talte med mig, sagde til mig: Jeg vil lade dig se, hvad dette er. 2, 2.

10. Da tog Manden, som holdt stille blandt Myrtetræerne, tilorde og sagde: Dette er dem, som Herren har sendt til at drage omkring paa Jorden.

11. Og de svarede Herrens Engel, som holdt stille blandt Myrtetræerne, og sagde: Vi have draget omkring paa Jorden, og se, hele Jorden sidder i Ro og er stille.

12. Da svarede Herrens Engel og sagde: Herre, Hærskarernes Gud! Hvor længe vil du ikke forbarme dig over Jerusalem og over Judas Stæder, som du har været vred paa nu i syvti Aar? Pſ. 102, 14.
Jer. 25, 11; 29, 10. Sak. 7, 5.

13. Og Herren svarede Engelen, som talte med mig, gode Ord, trøstelige Ord.

14. Og Engelen, som talte med mig, sagde til mig: Raab og sig: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Jeg er nidkjær for Jerusalem og for Zion, saare nidkjær, 8, 2. Jer. 31, 20.

15. og vred, saare vred er jeg paa de trygge Hedningefolk; thi jeg var kun lidt vred, men de hjalp til Ulykken.
Eſ. 10, 5 fg. 47, 6.

16. Derfor, saa siger Herren: Jeg vender om til Jerusalem med Barmhjertighed; mit Hus skal bygges i det, siger Herren, Hærskarernes Gud, og Maalesnor skal udstrækkes over Jerusalem.
8, 3. 15. Eſ. 54, 7. 8. Sak. 2, 5 fg.

17. Raab fremdeles og sig: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Endnu skulle mine Stæder flyde over af Godt, og Herren skal endnu trøste Zion og endnu udvælge Jerusalem. 2, 16.

2. Kapitel.

Profeten skuer i et Syn fire Horn og fire Smede der skulle afhugge dem, hvorved betegnes, at d mod Guds Folk fiendtlige Verdensriger skulle be røves sin Magt (1—4), og i et andet Syn en Mand som gik hen for at maale, hvor stort Jerusalem skulde vorde, hvorved betegnes, at Jerusalem ska vorde folkerigt og beskjermet af Herren (5—9). D i Babel tilbageblevne Jøder opfordres til i Haſ at fly derfra; thi nu skal Herren hjemsøge Babe og gjengjælde det, hvad det har gjort mod han Folk (10—13). Dette skal fryde sig, thi Herre vil komme og bo i dets Midte, og mange Hedninger skulle omvende sig til ham (Spaadomme der sigte til Messias og ere blevne opfyldte i o ved ham (14—17).

Og jeg løftede mine Øine op og saa og se, der var fire Horn.

2. Og jeg sagde til Engelen, som talt med mig: Hvad er dette? Og han sagd til mig: Dette er de Horn, som hav adspredt Juda, Israel og Jerusalem. 1, 9

3. Og Herren lod mig se fire Smede

4. Og jeg sagde: Hvad komme disſ for at gjøre? Og han sagde: Hine er de Horn, som have adspredt Juda, saaledes at Ingen løftede sit Hoved; disſ ere nu komne for at forfærde dem, fo at afslaa Hornene paa de Hedningefolk som have løftet Horn mod Judas Lan for at adsprede det.

5. Og jeg løftede mine Øine op og saa, og se, der stod en Mand, og i hans Haand var der en Maalesnor.

6. Og jeg sagde: Hvor gaar du hen? Og han sagde til mig: Hen for at udmaale Jerusalem, for at se, hvor sto dets Bredde, og hvor stor dets Længd skal være. 1, 16.

7. Og se, Engelen, som talte med mig, gik ud, og en anden Engel gik ud imod ham.

8. Og han sagde til ham: Løb hen, tal til denne unge Mand og sig: Paa Landsbyers Vis skal Jerusalem ligge der for Mængden af Mennesker og Kvæg i dets Midte. Eſ. 54, 1 fg.

9. Og jeg, siger Herren, vil være det en Ildmur trindt omkring, og til Herlighed vil jeg være i dets Midte.
9, 8. Pſ. 46, 6 fg. Eſ. 26, 1.

10. Hør! Hør! Saa flyr dog ud af Nordens Land, siger Herren; thi efter Himmelens fire Veir har jeg spredt eder, siger Herren,

11. Hør! Zion, undfly, du, som bor
os Babels Datter! Ef. 48, 20.
12. Thi saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Efter Ære har han sendt mig til
Hedningefolkene, som røvede eder; thi den,
om rører ved eder, rører ved hans Øiesten;
Pf. 17, 8; 105, 15.
13. thi se, jeg svinger min Haand over
dem, og de skulle vorde et Rov for dem,
om tjene dem; og I skulle kjende, at
Herren, Hærskarernes Gud, har sendt mig.
4, 9; 6, 15. Mal. 2, 4.
14. Fryd dig saare og glæd dig, du
Zions Datter! Thi se, jeg kommer og
vor i din Midte, siger Herren.
9, 9. Ef. 12, 6. Zef. 3, 14 fg.
15. Og mange Hedningefolk skulle slutte
ig til Herren paa den Dag og blive mit
Folk; og jeg vil bo i din Midte, og du
kal kjende, at Herren, Hærskarernes Gud,
ar sendt mig til dig.
1 Mos. 49, 10. Ef. 11, 10; 14, 1.
16. Og Herren skal tage Juda til Eie
om sin Del paa den hellige Jordbund;
g han skal endnu udvælge Jerusalem.
1, 16. 17; 8, 3. 15.
17. Stille, alt Kjød, for Herrens
Aasyn! Thi han er vaagnet og gaaet ud
f sin hellige Bolig.
Zef. 1, 7. Hab. 2, 20. Mika 1, 3.

3. Kapitel.

I et Syn, hvori Ypperstepresten Josva fremtræder i hele Folkets Sted, ser Profeten, hvorledes Gud forsvarer sit Folk mod Satans Anklage, ilgiver dem deres Synder og helliger dem. Fremdeles hører han, hvorledes Herren lover Josva, naar han er tro, fin Velsignelse og Bistand, og hvorledes han forjætter at ville sende Messias og ham sørge for sin Menighed og skjenke den Syndsforladelse og Fred (1—10).

Og han lod mig se Josva, Ypperste-
presten, staaende for Herrens Engels
Aasyn, og Satan staaende ved hans høire
Side for at staa ham imod. Esr. 2, 2; 3, 2.
2. Og Herren sagde til Satan: Herren
skjelde dig, Satan! Ja, Herren skjelde
dig, han, som udvælger Jerusalem! Er
kke denne en rygende Brand, reddet af
Ilden? Jud. 9. Sak. 1, 17; 2, 16. Am. 4, 11.
3. Men Josva var ført skidne Klæder,
der han stod for Engelens Aasyn.
4. Og denne tog tilorde og sagde til
dem, som stode for hans Aasyn: Tager
de skidne Klæder af ham! Og han sagde
til ham: Se, jeg tager din Misgjerning
bort fra dig og iører dig Høitidsklæder.
2 Sam. 12, 13. Ef. 6, 7; 61, 10. Aab. 3, 5; 6, 11.

5. Og jeg sagde: Man sætte en ren
Hue paa hans Hoved! Og de satte den
rene Hue paa hans Hoved og iførte ham
Klæder, medens Herrens Engel stod der.
6. Da vidnede Herrens Engel for
Josva og sagde:
7. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Hvis du vandrer paa mine Veie,
og hvis du tager Vare paa mine Bud,
da skal du ogsaa dømme mit Hus og
tage Vare paa mine Forgaarde; og jeg
vil give dig Førere blandt disse, her staa*.
*blandt Englene, Pf. 91, 11.
8. Hør dog, Josva, du Ypperstepreft!
Du og dine Venner, som sidde for dit
Aasyn, I ere Varsels Mænd*. Thi se,
jeg lader min Tjener Spire** komme;
* Forbilleder; Ef. 8, 18. ** Messias, Spiren af
Davids Æt; 6, 12. Jer. 23, 5. Ef. 11, 1; 42, 1.
9. thi se, den Sten, jeg har lagt for
Josvas Aasyn, — paa den ene Sten ere
syv Øine* rettede! Se, jeg udskjærer
dens Udskjæring, siger Herren, Hærska-
rernes Gud, og jeg tager dette Lands
Misgjerning bort paa een Dag.
*4, 10. Aab. 5, 6.
10. Paa den Dag, siger Herren, Hærska-
rernes Gud, skulle I indbyde, den Ene
den Anden, hen under Vinstokken og hen
under Figentræet. 1 Kong. 4, 25. Mika 4, 4.

4. Kapitel.

Profeten ser en Guldlysestage, Billedet af Menigheden, og ved dens Sider to Oljetræer, Billedet af de to Embeder, det prestelige og det fyrstelige, gjennem hvilke Herren lader sin Aand udstrømme over den; ved denne Aands Kraft skal, trods den ringe Begyndelse og alle Hindringer, Templet fuldføres af Serubabel, som dengang beklædte det fyrstelige Embede (1—14).

Og Engelen, som talte med mig, kom
igjen, og han vakte mig som en
Mand, der vækkes af sin Søvn.
2. Og han sagde til mig: Hvad ser
du? Og jeg sagde: Jeg ser, og se, der
er en Lysestage, ganske af Guld, og dens
Oljekar er ovenpaa den, og dens syv
Lamper ere paa den, syv Rør for hver
Lampe, som er ovenpaa den,
2 Mos. 37, 17 fg. Aab. 1, 12.
3. og to Oljetræer staa ved Siden af
den, eet paa Oljekarrets høire Side og
eet paa dets venstre Side.
4. Og jeg svarede og sagde til Engelen,
som talte med mig, saaledes: Hvad er
dette, min Herre?

5. Og Engelen, som talte med mig, svarede og sagde til mig: Ved du ikke, hvad dette er? Og jeg sagde: Nei, min Herre!

6. Da svarede han og sagde til mig: Dette er Herrens Ord til Serubabel: Ikke ved Magt og ikke ved Kraft, men ved min Aand, siger Herren, Hærskarernes Gud.

7. Hvo er du, du store Bjerg for Serubabels Aasyn? Bliv til Slette! Og han skal føre Topstenen* frem under høie Raab: Naade, Naade være med den!

*den øverste Sten.

8. Og Herrens Ord kom til mig saaledes:

9. Serubabels Hænder have grundlagt dette Hus, og hans Hænder skulle fuldføre det; og du skal kjende, at Herren, Hærskarernes Gud, har sendt mig til eder. 2, 13; 6, 15.

10. Thi hvo vil foragte den ringe Begyndelses Dag? Med Glæde se hine Syv* Blyloddet i Serubabels Haand; Herrens Øine fare omkring over den hele Jord. Esr. 3, 12. Hagg. 2, 3. 2 Krøn. 16, 9. Esr. 5, 5. *3, 9.

11. Og jeg tog tilorde og sagde til ham: Hvad ere disse to Oljetræer ved Lysestagens høire Side og ved dens venstre Side?

12. Og jeg tog anden Gang tilorde og sagde til ham: Hvad ere de to Olje-grene, som ere tæt ved de to Guldrender, der udtømme Guldet* af sig?

*d. e. den glinsende Olje.

13. Og han sagde til mig: Ved du ikke, hvad disse ere? Og jeg sagde: Nei, min Herre!

14. Da sagde han: Disse ere de to Olje-Børn*, som staa hos al Jordens Herre. Aab. 11, 4.

* d. e. de to Herrens Salvede, Folkets presterlige og fyrstelige Overhoveder (Josva og Serubabel).

5. Kapitel.

Profeten ser en flyvende, paa begge Sider med Forbandelser beskreven Rulle, hvorved betegnes, at Herren vil lade sin Forbandelse udgaa over det hele Land mod sin Lovs Overtrædere (1—4). Derpaa ser Profeten en Efa, hvori Ugudeligheden under Billedet af en Kvinde er indesluttet, og som bortføres til Babylon for at forblive der, hvorved betegnes, at de Ugudelige skulle bortskaffes af Menigheden for at forblive paa Straffens Sted (5—11).

Og atter løftede jeg mine Øine op og saa, og se, der var en flyvende Rulle. Ez. 2, 9 fg.

2. Og han sagde til mig: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser en flyvende Rulle, dens Længde er tyve Alen, og dens Bredde ti Alen. 1 Kong. 6, 3.

3. Og han sagde til mig: Dette er den Forbandelse, som udgaar over det hele Land; thi hver den, som stjæler, skal ifølge den, efter hvad der staar paa dens ene Side, vorde udryddet, og ligesaa skal hver den, som sværger falskelig, ifølge den, efter hvad der staar paa dens anden Side, vorde udryddet. 2 Mos. 32, 15.

4. Jeg har ladet den* udgaa, siger Herren, Hærskarernes Gud, og den skal komme i Tyvens Hus og i dens Hus, der sværger falskelig ved mit Navn, og den skal blive i hans Hus og fortære det, baade dets Træverk og dets Stene.

*Forbandelsen.

5. Og Engelen, som talte med mig, gik ud; og han sagde til mig: Løft dog dine Øine op og se, hvad dette er, som gaar ud!

6. Og jeg sagde: Hvad er det? Og han sagde: Dette er den Efa, som gaar ud. Og han sagde: Saaledes skal det se ud med dem* i hele Landet. *Folket.

7. Og se, et Blylaag blev løftet op, og der var en Kvinde, som sad midt i Efaen.

8. Og han sagde: Dette er Ugudeligheden. Og han kastede hende ned i Efaen og kastede Blystenen for dens Aabning.

9. Og jeg opløftede mine Øine og saa, og se, to Kvinder gik ud, og der var Vind i deres Vinger, og de havde Vinger som Storkens Vinger; og de løftede Efaen op imellem Jorden og Himmelen.

10. Da sagde jeg til Engelen, som talte med mig: Hvor føre de Efaen hen?

11. Og han sagde til mig: Hen for at bygge et Hus for hende i Sinears Land; og naar det er færdigt, skal hun sættes ned der paa sin Plads. 1 Mos. 10, 10; 11, 2 fg. Dan. 1, 2.

6. Kapitel.

Profeten ser fire Vogne, forspændte med røde, sorte, hvide og spættede Heste, der udsendes dels mod Nord, dels mod Syd, dels over hele Jorden, hvorved betegnes, at Herren vil fuldbyrde sine Straffedomme over alle mod hans Folk fiendtlige Magter paa Jorden, navnlig Babel og Ægypten (1—8). Fra de i Babel værende Jøder ere nogle Mænd komne til Jerusalem; af dem skal Profeten modtage Sølv og Guld, deraf gjøre Kroner og sætte dem paa Ypperstepresten Josvas Hoved, hvor-

aa de skulle opbevares i Templet til et Mindetegn
r Sølvets og Guldets Overbringere; den med
ronerne smykkede Ypperstepræst er Forbillede paa
Messias, som skal komme og bygge Herrens Tempel
hans Menighed) og være baade Konge og Ypperste=
rest i sit Rige, og Gavens Overbringere ere For=
illeder paa de Mange, som langt borte fra skulle
omme til Herrens Tempel og bygge paa det
9—15).

Og jeg løftede atter mine Øine op og
saa, og se, fire Vogne gik ud imellem
o Bjerge, og Bjergene vare Kobberbjerge.
2. For den første Vogn var der røde
Heste, og for den anden Vogn var der
orte Heste, Aab. 6, 2 fg.
3. og for den tredje Vogn var der
vide Heste, og for den fjerde Vogn
pættede, stærke Heste.
4. Og jeg tog tilorde og sagde til
Engelen, som talte med mig: Hvad er
ette, min Herre?
5. Og Engelen svarede og sagde til
mig: Dette er Himmelens fire Vinde,
om gaa ud efter at have fremstillet sig
or al Jordens Herre.
Jer. 49, 36. Dan. 7, 2. Aab. 7, 1.
6. Vognen med de sorte Heste for gik
d mod Nordens Land, og de hvide gik
d efter dem, og de spættede gik ud mod
Søndens Land.
7. Og de stærkeste* gik ud, og de
begjærede at gaa for at drage omkring
paa Jorden**, og han sagde: Gaar,
rager omkring paa Jorden! Og de
roge omkring paa Jorden.
*de røde; V. 2. **1, 10.
8. Og han raabte høit paa mig og
alte med mig saaledes: Se, de, som
aa ud mod Nordens Land, de stille min
Vrede paa Nordens Land. Ez. 5, 13.
9. Og Herrens Ord kom til mig
saaledes:
10. Modtag af de Bortførte, af Heldai,
af Tobia og af Jedaja, — gaa du selv
paa den samme Dag, gaa ind i Josias's,
Zefanias's Søns, Hus, hvorhen de ere
omne fra Babel,
11. og modtag af dem Sølv og Guld og
gjør Kroner og sæt dem paa Josvas, Jeho=
adaks Søns, Ypperstepræstens, Hoved!
12. Og sig til ham: Saa siger Herren,
Hærskarernes Gud: Se en Mand,
Spire* er hans Navn, og fra sit
Sted skal han spire frem, og han
kal bygge Herrens Tempel.
*3, 8. Jer. 23, 5.
13. Ja, han skal bygge Herrens Tempel,
og han skal bære Herlighed* og sidde
og herske paa sin Kongetrone, og han
skal være Præst paa sin Trone, og Freds
Raad skal der være mellem dem begge.
Ps. 110, 1. 4. *Es. 9, 6.
14. Og Kronerne skulle være for
Helem og Tobia og Jedaja og Hen,
Zefanias's Søn, til en Ihukommelse i
Herrens Tempel. V. 10.
15. Og fjernt Boende skulle komme og
bygge paa Herrens Tempel, og I skulle
kjende, at Herren, Hærskarernes Gud,
har sendt mig til eder; og dette skal ske,
naar I høre paa Herrens, eders Guds, Røst.
Es. 2, 2 fg. Hagg. 2, 7.

7. Kapitel.

Betels Indvaanere forespørge hos Præsterne og Profeterne, om man fremdeles skal holde den Faste=dag, Fædrene have vedtaget at holde i Anledning af Jerusalems Ødelæggelse (1—3). Herren svarer ved Sakarias, at det er ham ligegyldigt, enten de faste eller æde og drikke, og minder dem om, hvorledes han har formanet deres Fædre til at øve Retfærdighed og Barmhjertighed, og hvorledes de ved at forhærde sig mod hans Ord have ført hans svare Straffedomme over sig og over Landet (4—14).

Og det var i Kong Darius's fjerde
Aar, da kom Herrens Ord til Saka=
rias paa den fjerde Dag i den niende
Maaned, i Maaneden Kislev.
2. Betel sendte nemlig Sarezer og
Regem=Melek og hans Mænd for at
bønfalde Herren,
3. for at sige til Præsterne, som hørte
til Herrens, Hærskarernes Guds, Hus,
og til Profeterne: Skal jeg græde i den
femte Maaned og være afholden, ligesom
jeg har gjort allerede i saa mange Aar?
4. Da kom Herrens, Hærskarernes
Guds, Ord til mig saaledes:
5. Sig til alt Landets Folk og til
Præsterne: Naar I have holdt Faste og
Klagemaal i den femte* og i den syvende**
Maaned, og det nu i sytti Aar***, er
det da for mig, I have holdt Faste?
8, 19. Es. 58, 5. *da blev Templet ødelagt;
2 Kong. 25, 8 fg. **da blev Gedalja myrdet;
2 Kong. 25, 25. Jer. 41, 2. ***1, 12. Jer. 25, 11.
6. Og naar I æde, og naar I drikke,
er det da ikke eder, som æde, og eder,
som drikke?
7. Mindes I ikke de Ord, Herren
lod udraabe ved de forrige Profeter, da
Jerusalem laa der i Ro og Fred, og dets
Stæder trindt omkring det, og Sydlandet
og Lavlandet laa der i Ro?
8. Og Herrens Ord kom til Sakarias
saaledes:

9. Saa sagde Herren, Hærskarernes Gud: Dømmer ret Dom og øver Miskundhed og Barmhjertighed, hver mod sin Broder,
8, 16. Hos. 12, 7. Luk. 6, 36.
10. og undertrykker ikke Enke eller Faderløs, Fremmed eller Elendig, og optænker ikke Ondt, en Broder mod den anden, i eders Hjerte!
2 Mos. 22, 21. 22. Jer. 7, 6. Sak. 8, 17.
11. Men de vægrede sig for at give Agt og satte en gjenstridig Skulder imod, og sine Øren gjorde de døve, saa de ikke hørte,
Es. 65, 12. Neh. 9, 29. Jer. 2, 27; 32, 33; 35, 17.
12. og sit Hjerte gjorde de til en Diamant, saa de ikke hørte Loven og de Ord, Herren, Hærskarernes Gud, sendte ved sin Aand, ved de forrige Profeter; og der kom en stor Vrede fra Herren, Hærskarernes Gud.
Es. 48, 4. Jer. 5, 3. Ez. 2, 4. Sak. 1, 2.
13. Og det skede: Ligesom han raabte, og de ikke hørte, saaledes, sagde Herren, Hærskarernes Gud, skulle de raabe, og jeg vil ikke høre, Ordsp. 1, 27. 28. Es. 1, 15. Jer. 11, 11; 14, 12. Mika 3, 4. Joh. 9, 31.
14. og jeg vil bortveire dem henover alle Hedningefolkene, som de ikke kjende, og Landet skal blive øde efter dem, saa Ingen drager frem eller tilbage der. Og saa gjorde de det lystelige Land til en Ørk.
5 Mos. 28, 36 fg. Jer. 44, 2 fg. Ez. 33, 28. 5 Mos. 8, 7 fg.

8. Kapitel.

Dog, nu vil Herren igjen naadig tage sig af Israel, føre de Adspredte tilbage, være deres Gud, bo i deres Midte og rigelig velsigne dem (1—15). Men da maa Israel lægge Vind paa Sandhed, øve Ret og Trofasthed (16. 17). Da skulle Fastedagene blive Festdage (18. 19). Ogsaa mange Hedningefolk skulle omvende sig til Herren (20—23). Disse herlige Forjættelser sigte til og have sin Opfyldelse i Messias's Komme og Gjerning.

Og Herrens, Hærskarernes Guds, Ord kom saaledes:
2. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Jeg er nidkjær for Zion, saare nidkjær, og med stor Harme er jeg nidkjær for det.
1, 14.
3. Saa siger Herren: Jeg vender tilbage til Zion og vil bo midt i Jerusalem, og Jerusalem skal kaldes den trofaste Stad, og Herrens, Hærskarernes Guds, Bjerg det hellige Bjerg. 1, 16; 2, 14. 16. Es. 1, 26.
4. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Der skal endnu sidde gamle Mænd og gamle Kvinder paa Jerusalems Gader, hver med sin Stav i sin Haand for sine Dages Mangfoldigheds Skyld,

5. og Stadens Gader skulle fyldes me
Drenge og Piger, som lege paa dens Gade
6. Saa siger Herren, Hærskarerne
Gud: Naar det vil være underligt for dere
Øine, som ere blevne tilovers af dette Fo
i de Dage, mon det da ogsaa vil vær
underligt i mine Øine? siger Herren, Hær-
skarernes Gud. 1 Mos. 18, 14. Luk. 1, 3
7. Saa siger Herren, Hærskarerne
Gud: Se, jeg frelser mit Folk fra Sol
opgangs Land og fra Solnedgangs Land
8. og jeg lader dem komme, og d
skulle bo midt i Jerusalem, og de skull
være mit Folk, og jeg vil være dere
Gud i Sandhed og i Retfærdighed.
3 Mos. 26, 12. Jer. 24, 7. Hebr. 8, 10
Hos. 2, 19. 20
9. Saa siger Herren, Hærskarernes
Gud: Eders Hænder være stærke, I, som
i disse Dage høre disse Ord af de Pro
feters Mund, som vare paa den Dag, d
Herrens, Hærskarernes Guds, Hus, Tem
plet, blev grundlagt, forat det skuld
bygges! Es. 35, 3
10. Thi før de Dage var der inge
Løn for Menneskene og ingen Løn fo
Dyrene*; og for den, som drog ud, o
for den, som drog ind, var der inge
Fred for Fienden, og jeg slap alle Men
nesker løs, det ene mod det andet.
*der var ingen Velsignelse ved eders Arbeide
Hagg. 1, 6. 10. 11; 2, 16. 17.
11. Men nu vil jeg ikke være som
de forrige Dage mod dem, der ere blevn
tilovers af dette Folk, siger Herren, Hær-
skarernes Gud;
12. men der skal være Sæd, som fredes
Vinstokken skal give sin Frugt, og Jor
den skal give sin Grøde, og Himlen
skulle give sin Dug, og jeg vil lade dem
der ere blevne tilovers af dette Folk,
arve alt dette. 3 Mos. 26, 4
13. Og det skal ske, ligesom I, Judas
Hus og Israels Hus, have været en
Forbandelse blandt Hedningerne, saa-
ledes vil jeg nu frelse eder, og I skull
vorde en Velsignelse; frygter ikke! Eders
Hænder være stærke!
14. Thi saa siger Herren, Hærskarer-
nes Gud: Ligesom jeg foresatte mig at
gjøre eder Ondt, da eders Fædre vakte
min Vrede, siger Herren, Hærskarernes
Gud, og jeg ikke angrede det,
15. saaledes har jeg igjen i disse
Dage foresat mig at gjøre vel imod Je-
rusalem og Judas Hus; frygter ikke!
16. Disse ere de Ting, I skulle gjøre:

Taler Sandhed, hver med sin Næste, dømmer ret Dom og Freds Dom i eders Porte, 7, 9. Ps. 15, 1. 2. Ef. 4, 25.

17. og optænker ikke Ondt i eders Hjerte, den Ene mod den Anden, og elsker ikke falsk Ed! Thi alt dette hader jeg, siger Herren. 7, 10; 5, 3. 4.

18. Og Herrens, Hærskarernes Guds, Ord kom til mig saaledes:

19. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Fasten i den fjerde Maaned* og Fasten i den femte** og Fasten i den syvende** og Fasten i den tiende Maaned*** skal vorde Judas Hus til Fryd og til Glæde og til glade Høitider. Men elsker Sandheden og Freden!

*da blev Jerusalem indtaget; Jer. 39, 2; 52, 6. 7. **7, 5. ***da begyndte Jerusalems Beleiring; 2 Kong. 25, 1. Ez. 24, 1. 2.

20. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Endnu skal det ske, at Folkeslag skulle komme og mange Stæders Indbyggere.

21. Og Indbyggerne af den ene Stad skulle gaa hen til den anden og sige: Lader os gaa hen for at bønfalde Herren og for at søge Herren, Hærskarernes Gud! Jeg vil gaa, ogsaa jeg.
Ef. 2, 3. Mika 4, 2. Jer. 31, 6.

22. Og mange Folkeslag og talrige Hedningefolk skulle komme for at søge Herren, Hærskarernes Gud, i Jerusalem og for at bønfalde Herren.

23. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: I de Dage skal det ske, at ti Mænd af alle Hedningefolkenes Tungemaal skulle gribe fat i en jødisk Mands Flig, sigende: Vi ville gaa med eder; thi vi have hørt: Gud er med eder.

9. Kapitel.

Profeten forkynder, at Herrens Straffedom skal komme over Verdensriget og særlig ramme Damaskus og Hamat, Tyrus og Sidon samt Filisterne, dog saa, at Levningen af disse skal affstaa fra Afguderiet og blive optagen i Israel (1—7). Israel derimod skal i denne Trængsels Tid blive beskyttet af Herren (8), og siden skal Messias komme til det i ringe og ydmyg Skikkelse og oprette et Fredsrige, som ogsaa skal omfatte Hedningerne (9. 10). De Medlemmer af Guds Folk, som endnu leve i Fangenskab, skulle udfries, og Israel ved Herrens Bistand seierrigt kjæmpe mod Grækerne og blive velsignet med Herlighed og Lykke (11—17).

Herrens Ords Udsagn kommer over Hadraks Land*, og over Damaskus skal det blive (thi Herren har Øie med Menneskene og med alle Israels Stammer),
*kanske Persien.
Ps. 14, 2; 33, 13 fg. Jer. 32, 19; 2, 3. Esr. 5, 5. Sak. 3, 9; 4, 10.

2. ogsaa over Hamat, som grænser dertil, over Tyrus og Sidon; thi det er saare viist.
4 Mos. 34, 8. Am. 6, 2. Ef. 23, 1 fg. Ez. 26, 1 fg. 28, 3 fg.

3. Og Tyrus byggede sig en Fæstning, og det opdyngede Sølv som Støv og fint Guld som Skarn paa Gaderne.

4. Se, Herren skal give Fremmede det til Eie og slaa dets Vold ned i Havet, og selv skal det fortæres af Ild.

5. Askalon ser det og frygter, ligesaa Gasa, og det bæver saare, ligesaa Ekron, fordi dets Haab* er blevet tilskamme, og Konge skal forsvinde fra Gasa, og i Askalon skal Ingen bo. Jer. 47, 1 fg. *d. e. Tyrus.

6. Og fremmed Pak skal bo i Asdod, og jeg vil udrydde Filisternes Stolthed,

7. og jeg vil borttage deres Blod* af deres Mund og deres Vederstyggeligheder imellem deres Tænder; ogsaa de skulle levnes for vor Gud, og de skulle være som Fyrster i Juda, og Ekron som en Jebusit**.

*Ps. 16, 4. **d. e. indlemmes blandt Guds Folk, ligesom Jebusiterne af David bleve indlemmede deri; 2 Sam. 24, 18 fg. 1 Krøn. 21, 18 fg.

8. Og jeg vil slaa Leir for mit Hus mod hver Krigshær, mod den, der rykker frem, og mod den, der vender tilbage, og ikke skal nogen Trænger mere komme over dem; thi nu ser jeg med mine Øine. 2, 9; 3, 9; 4, 10. 2 Mos. 2, 25; 3, 7.

9. Fryd dig saare, Zions Datter! Raab høit, Jerusalems Datter! Se, din Konge kommer til dig, retfærdig er han og fuld af Frelse*, fattig og ridende paa et Asen, paa Asenindens unge Fole.
Matt. 21, 5. Joh. 12, 15. *Hebr. 5, 7. 9.

10. Og jeg vil udrydde Vogne af Efra'im og Heste af Jerusalem, og Krigsbue skal udryddes, og han skal tale Fred til Hedningerne, og hans Herredømme skal være fra Hav til Hav og fra Floden indtil Jordens Ender.
Ef. 2, 4. Mika 4, 3. Ps. 72, 3. 7. 8.

11. Ogsaa du — for din Pakts Blods Skyld vil jeg løslade dine Fangne af en Brønd, hvori der intet Vand er.
2 Mos. 24, 8. 1 Mos. 37, 24. Jer. 38, 6.

12. Vender tilbage til Fæstningen, I Bundne med Haab! Ogsaa idag forkynder jeg: Dobbelt vil jeg give dig igjen.
Ef. 40, 2; 61, 7.

13. Thi jeg spænder mig Juda som Bue, lægger Efra'im paa Buen og op-

vækker dine Sønner, Zion, mod dine Sønner, Grækenland, og jeg gjør dig lig en vældig Krigsmands Sverd.

14. Og Herren skal lade sig se over dem, og hans Pil skal fare ud som Lynet, og den Herre Herre skal støde i Basunen og fare frem i Søndens Storme.

15. Herren, Hærskarernes Gud, skal skjerme over dem, og de skulle æde og træde Slyngestene* under Fødder og drikke og larme som af Vin; og de skulle fyldes** som Offerskaalen, som Alterets Hjørner***.

* Fienden lignes med ringe Stene, modsat Kronestene; V. 16. ** med Blod af Fienderne. *** 2 Mos. 29, 12.

16. Og Herren, deres Gud, skal frelse dem paa den Dag, frelse sit Folk som en Hjord; thi de ere Kronestene, som funkle paa hans Land*; Es. 35, 4. * 2 Sam. 12, 30.

17. thi hvor stor er dog dets Godhed, og hvor stor dets Skjønhed! Korn skal bringe Ynglinger og Most Jomfruer til at blomstre frem. Es. 27, 6.

10. Kapitel.

Til Herren skal man vende sig med Bøn om Velsignelse; han alene, ikke Afguderne, kan skjenke den (1. 2). Herren skal straffe Judas fremmede Herskere og i deres Sted give det Herskere af dets egen Midte og skjenke det Seier over dets Fiender (3—5). Ogsaa Josefs Hus (de ti Stammer) skal han være naadig. Han skal samle det, føre det tilbage med mægtig Arm og udruste det med Kraft (6—12).

Begjærer Regn af Herren i Sildigregnets Tid! Herren skaffer Lynstraaler, og Regnskyl skal han give dem, hver Mand Urter paa Marken.

Jer. 5, 24. Joel 2, 23. Jer. 10, 13. Ps. 135, 7. Job 37, 6.

2. Thi Husguderne* talte Falskt, og Spaamændene skuede Løgn, og forfængelige Drømme talte de, tom Trøst gave de; derfor droge de** afsted som Faar, lede Ondt, fordi der ingen Hyrde var.

* 1 Mos. 31, 19. ** Folket; Matt. 9, 36.

3. Mod Hyrderne* er min Vrede optændt, og Bukkene* vil jeg hjemsøge; thi Herren, Hærskarernes Gud, besøger sin Hjord, Judas Hus, og gjør den lig sin Pragthest i Krigen. * d. e. Folkets fremmede Herskere.

4. Af det* skal Hjørnestenen, af det Nagle**, af det Krigsbue være; af det skal hver Hersker udgaa, alle tilhobe.

Jer. 30, 21. * af Judas Hus. ** Es. 22, 23. 25.

5. Og de skulle være som vældige Krigsmænd, der træde Gadeskarn ned i Krigen, og de skulle stride, thi Herren er med dem, og de, som ride paa Heste, skulle blive tilskamme. Mika 7, 10.

6. Og jeg vil styrke Judas Hus og frelse Josefs Hus og give dem Bolig, thi jeg forbarmer mig over dem, og de skulle være, som om jeg ikke havde forkastet dem; thi jeg er Herren, deres Gud, og vil bønhøre dem.

7. Og Efra'im skal være som en vældig Krigsmand, og deres Hjerte skal blive glad som af Vin; og deres Børn skulle se det og glæde sig, deres Hjerte skal fryde sig i Herren. Ps. 104, 15.

8. Jeg vil pibe til dem og samle dem, thi jeg har forløst dem; og de skulle vorde mangfoldige, ligesom de have været mangfoldige.

9. Og jeg vil saa dem ud iblandt Folkene, og paa de fjerne Steder skulle de komme mig i Hu; og de skulle leve med sine Børn og komme tilbage.

3 Mos. 26, 41 fg. 5 Mos. 4, 27 fg. 30, 1 fg. Ez. 37, 1 fg.

10. Og jeg vil føre dem tilbage fra Ægyptens Land og samle dem fra Assur og bringe dem til Gileads Land og til Libanon, og der skal ikke blive Rum nok for dem. Es. 49, 19 fg.

11. Og han* skal gaa gjennem Havet, gjennem Trængsel, og nedslaa Bølgerne i Havet, og alle Strømmens** Dyb skulle blive udtørrede, og Assurs Stolthed skal nedkues, og Ægyptens Spir skal vige.

2 Mos. 14, 21 fg. * Herren. ** Nilens, Es. 11, 15. 16.

12. Og jeg vil styrke dem i Herren, og i hans Navn skulle de vandre, siger Herren. Mika 4, 5.

11. Kapitel.

Profeten forkynder en forfærdelig Ødelæggelse, der skal bryde ind og udbrede sig over hele Landet (1—3), og begrunder derpaa denne Forkyndelse ved en ham af Herren befalet billedlig Handling, hvori han giver en Fremstilling af den gode Hyrde, Messias. Denne bliver sendt til det af fremmede Herskere haardt plagede jødiske Folk for at frelse det fra Undergang. Han arbeider med Troskab iblandt det; men kun Faa agte paa ham, medens Folket i det Hele taget forkaster ham og ikke agter ham mere værd end 30 Sølvpenge. Derfor vil Herren give det til Pris for fremmede Fiender og indvortes Tvedragt (4—14). I en anden saadan Handling, hvori Profeten fremstiller de daarlige Hyrder, udtaler han, at det utaknemmelige Folk skal blive overladt til deres Vanrøgt og Mishandling, og skildrer derefter den rædsomme Straf, som skal ramme dem herfor (15—17).

Oplad, Libanon, dine Porte, forat Ild kan fortære dine Cedere!

2. Hyl, Cypres, fordi Cederen er falden, fordi de herlige Træer ere ødelagte!

Hyler, I Basans Ege, fordi den util-
gjængelige Skov er nedstyrtet!
3. Høit lyder Hyrdernes Hylen, fordi
deres Herlighed* er ødelagt; høit lyder
unge Løvers Brøl, fordi Jordans Stolt-
hed** er ødelagt.
*herlige Græsgange; Jer. 25, 36. **Jer. 12, 5.
4. Saa sagde Herren, min Gud: Røgt
Slagtefaarene!
5. Deres Kjøbere dræbe dem uden at
bøde derfor, og deres Sælgere sige:
Lovet være Herren! nu bliver jeg rig;
og deres Hyrder spare dem ikke.
6. Thi jeg vil ikke mere spare Landets
Indbyggere, siger Herren; men se, jeg
vil overgive Menneskene, den Ene i den
Andens Haand og i hans Konges Haand,
og de skulle sønderslaa Landet, og jeg
vil ikke redde af deres Haand.
7. Og jeg røgtede Slagtefaarene, ogsaa
de elendigste af Faarene; og jeg tog mig
to Stave, den ene kaldte jeg Liflighed,
og den anden kaldte jeg Baand*, og jeg
røgtede Faarene, *V. 14.
8. og jeg gjorde de tre Hyrder til
Intet i een Maaned. Og min Sjæl blev
utaalmodig over dem, og deres Sjæl
væmmedes ogsaa ved mig,
9. og jeg sagde: Jeg vil ikke røgte eder;
hvad der er nær ved at dø, faar dø, og hvad
der er nær ved at blive tilintetgjort, faar
blive tilintetgjort, og de, der blive tilovers,
faa fortære hverandres Kjød.
10. Og jeg tog min Stav Liflighed
og sønderbrød den for at gjøre min
Pakt til Intet, som jeg havde sluttet
med alle Folkene. Hos. 2, 18.
11. Og den blev gjort til Intet paa
den Dag; og saaledes skjønte de elendigste
af Faarene, de, som gave Agt paa mig,
at det var Herrens Ord.
12. Og jeg sagde til dem: Er det godt
i eders Øine, saa giver mig min Løn,
men hvis ikke, saa lader det være! Og
de afveiede min Løn, treti Sølvpenge.
2 Mos. 21, 32. Matt. 26, 15.
13. Og Herren sagde til mig: Kast den
hen til Pottemageren, den herlige Pris, som
jeg er agtet værd af dem! Og jeg tog de treti
Sølvpenge og kastede dem hen i Herrens
Hus til Pottemageren. Matt. 27, 9. 10.
14. Og jeg sønderbrød min anden
Stav Baand for at gjøre Broderskabet
mellem Juda og Israel til Intet.
15. Og Herren sagde til mig: Tag dig
atter en Stav, en daarlig Hyrdes Redskab!
16. Thi se, jeg opreiser en Hyrde i
Landet; de Faar, som ere nær ved at
omkomme, skal han ikke se til, det For-
vildede skal han ikke opsøge, og hvad
der har faaet Skade, skal han ikke læge;
hvad der holder sig oppe, skal han ikke
fodre, men det Fedes Kjød skal han æde, og
endog deres Klover skal han sønderbryde.
Ez. 34, 2 fg. Mika 3, 3.
17. Ve den daarlige Hyrde, som forlader
Faarene! Sverd over hans Arm og over
hans høire Øie! Hans Arm skal visne bort,
og hans høire Øie skal vorde udslukket.

12. Kapitel.

Profeten forkynder, at alle Jordens Folk skulle angribe Jerusalem og Juda, men til sin egen Fordærvelse, idet Herrens Folk, styrket af sin Gud, vinder en herlig Seier over dem (1—9), og at Herren vil udgyde sin Aand over sit Folk, som da i Bod og Tro skal se hen til Herren, Messias, hvem de have gjennemstukket, og i alle sine Slægter bitterlig sørge og beklage over denne mod ham forøvede Misgjerning (10—14).

Herrens Ords Udsagn over Israel. Saa
siger Herren, som udspænder Him-
melen og grundfæster Jorden og danner
Menneskets Aand i hans Indre:
Ps. 104, 2. Es. 40, 22. Ps. 89, 12; 102, 26;
104, 5; 119, 90. 1 Mos. 2, 7.
2. Se, jeg gjør Jerusalem til en
Tumleskaal* for alle Folkene trindt om-
kring; ogsaa over Juda skal det gaa ud,
naar Jerusalem bliver beleiret.
*d. e. en Skaal med berusende Vin;
Ps. 60, 5. Es. 51, 17 fg.
3. Og det skal ske paa den Dag, da
vil jeg gjøre Jerusalem til en Sten at
løfte paa for alle Folkene; Alle, som
løfte paa den, skulle saare sig selv. Ja,
alle Jordens Hedningefolk skulle samle
sig imod det. 14, 2.
4. Paa den Dag, siger Herren, vil
jeg slaa hver Hest med Skyhed og dens
Rytter med Vanvid; og over Judas
Hus vil jeg oplade mine Øine, og alle
Folkenes Heste vil jeg slaa med Blindhed.
5. Og Judas Fyrster skulle sige i sit
Hjerte: Styrke ere mig Jerusalems Ind-
byggere i Herren, Hærskarernes Gud,
deres Gud.
6. Paa den Dag vil jeg gjøre Judas
Fyrster lige et Fyrfad blandt Vedtræer
og et Ildblus blandt Kornbaand, og de
skulle fortære til Høire og til Venstre
alle Folkene trindt omkring; og Jerusalem
skal fremdeles blive paa sit Sted, i
Jerusalem.

7. Og Herren skal frelse Judas Telte først, forat ikke Davids Huses Herlighed og Jerusalems Indbyggeres Herlighed skal blive større end Judas.

8. Paa den Dag skal Herren skjerme om Jerusalems Indbyggere, og den, der snubler iblandt dem, skal paa den Dag være som David, og Davids Hus som Gud, som Herrens Engel foran dem*.
*2 Mos. 14, 19.

9. Og det skal ske paa den Dag, da vil jeg søge at ødelægge alle de Hedningefolk, som drage mod Jerusalem. Aab. 20, 9.

10. Og jeg vil udgyde over Davids Hus og over Jerusalems Indbyggere Naadens og Bønnens Aand, og de skulle skue hen til mig, som de have gjennemstunget; og de skulle holde Klagemaal over ham, som man holder Klagemaal over den Enbaarne, og bitterlig sørge over ham, som man bitterlig sørger over den Førstefødte. Joel 3, 1 fg.
Ap. G. 2, 1 fg. Rom. 8, 15. 26. Joh. 19, 37. Aab. 1, 7. Jer. 6, 26. Am. 8, 10. Luk. 7, 12.

11. Paa den Dag skal Klagemaalet blive stort i Jerusalem, som Klagemaalet ved Hadadrimmon i Megiddons Dal*.
*det Sted, hvor den fromme Konge Josias blev dødelig saaret; 2 Krøn. 35, 22 fg.

12. Og Landet skal holde Klagemaal, hver Slægt for sig, Davids Huses Slægt for sig og deres Kvinder for sig, Natans Huses* Slægt for sig og deres Kvinder for sig, *2 Sam. 5, 14. Luk. 3, 31.

13. Levis Huses Slægt for sig og deres Kvinder for sig, Sime'iternes Slægt for sig og deres Kvinder for sig,
4 Mos. 3, 18. 21. 1 Krøn. 6, 16. 17.

14. alle de øvrige Slægter, hver Slægt for sig og deres Kvinder for sig.

13. Kapitel.

Ved den samme Herre, Messias, skal det angergivne Folk faa Adgang til Renselse fra Synden, og alt afgudisk og ugudeligt Væsen udryddes af det (1—6). Men forinden alt dette sker, skal Herrens Hyrde og Næste, Messias, dø; berøvet sin Hyrde, skal Hjorden adspredes, uden at dog Herren forlader den; to Tredjedele af den skulle vistnok gaa tilgrunde, men den levnede Del skal, lutret gjennem svære Prøvelser, træde i det inderligste Forhold til Herren (7—9).

Paa den Dag skal der være en aabnet Kilde for Davids Hus og for Jerusalems Indbyggere mod Synd og mod Urenhed.
Ez. 36, 25. Hebr. 10, 22. 1 Joh. 1, 7. Aab. 1, 5.

2. Og det skal ske paa den Dag, siger Herren, Hærskarernes Gud, da vil jeg udrydde Afgudernes Navne af Landet, og de skulle ikke ihukommes mere; ogsaa Profeterne og den urene Aand vil jeg skaffe bort af Landet.
Es. 2, 18. 20. Hos. 2, 17. Mika 5, 12. Aab. 16, 13 fg.

3. Og det skal ske, naar Nogen spaar herefter, da skulle hans Fader og hans Moder, de, som avlede ham, sige til ham: Du skal ikke leve, thi Løgn har du talt i Herrens Navn. Og hans Fader og hans Moder, de, som avlede ham, skulle gjennembore ham, medens han spaar. Jer. 14, 15. 5 Mos. 13, 5 fg.

4. Og det skal ske paa den Dag, da skulle Profeterne skamme sig, hver over sit Syn, naar han spaar, og de skulle ikke iføre sig en laadden Kappe for at lyve.
2 Kong. 1, 8. Matt. 3, 4; 7, 15.

5. Men han skal sige: Jeg er ingen Profet; jeg er en Mand, som dyrker Jorden, thi en Mand har kjøbt mig i min Ungdom.

6. Og om man siger til ham: Hvad er det for Saar, du har i dine Hænder? saa skal han sige: Det er Saar, jeg har faaet i mine Elskeres* Hus. 1 Kong. 18, 28. *d. e. Afgudernes.

7. Sverd! Vaagn op mod min Hyrde, mod den Mand, som er min Næste! siger Herren, Hærskarernes Gud; slaa Hyrden, og Faarene skulle adspredes, og jeg vil igjen tage mig af de Smaa*!
Matt. 26, 31. Mark. 14, 27. *Matt. 18, 3 fg.

8. Og det skal ske i hele Landet, siger Herren: To Tredjedele i det skulle udryddes, skulle omkomme, men den tredje Del skal levnes i det.

9. Og jeg vil føre den tredje Del i Ilden og lutre den, som man lutrer Sølv, og prøve den, som man prøver Guld. Den skal paakalde mit Navn, og jeg vil svare den; jeg siger: Den er mit Folk, og den skal sige: Herren er min Gud.
Ez. 22, 22. Mal. 3, 3. Hos. 2, 23. 5 Mos. 26, 17. 18.

14. Kapitel.

Alle Folk skulle af Herren forsamles mod Jerusalem, indtage Staden under Voldshandlinger og føre Halvdelen af dens Indbyggere i Fangenskab (1. 2). Da skal Herren drage ud mod sit Folks Fiender og frelse den anden Halvdel af det og derefter komme med sine hellige Engle for at fuldende sit Rige paa Jorden (3—5). Efterat der først har været Mørke, skal, naar det mindst ventes, Frelsens Lys bryde frem (6. 7); fra Jerusalem skal en Strøm af Velsignelse udbrede sig over hele Landet (8—11); Fienderne, som ere dragne mod Staden, skulle blive ødelagte paa alle Maader (12—15); de af dem, som blive tilovers, skulle komme til Jerusalem og tilbede Herren som Lemmer

af hans Rige; de, som ikke gjøre dette, berøves hans Velsignelse (16—19); al Forskjel mellem Helligt og Vanhelligt og al Blanding af Fromme og Ugudelige skal ophøre, idet Alt skal være helligt (20. 21).

Se, en Dag kommer for Herren, da dit Bytte skal deles i din Midte, Ez. 38, 39. Aab. 20, 8. 9.

2. da jeg vil samle alle Hedningefolkene til Jerusalem til Krig, og Staden skal tages, og Husene plyndres, og Kvinderne skjændes, og Halvdelen af Staden skal gaa ud i Landflygtighed, men Resten af Folket skal ikke udryddes af Staden. 12, 3.

3. Og Herren skal drage ud og stride mod disse Hedningefolk, som han pleier at stride paa Kampens Dag. 2 Mos. 14, 14; 15, 3. Jos. 10, 10. 11. 14.

4. Og hans Fødder skulle paa den Dag staa paa Oljebjerget, som er lige overfor Jerusalem mod Øst, og Oljebjerget skal revne midt over mod Øst og mod Vest, saa der bliver en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Nord, og Halvdelen mod Syd.

5. Og I skulle fly til Dalen mellem mine Bjerge, thi Dalen mellem Bjergene skal naa til Azel*, og I skulle fly, som I flyede for Jordskjælvet i Usias's, Judas Konges, Dage; og Herren, min Gud, skal komme, — alle Hellige med dig. * Mika 1, 11. Am. 1, 1. Matt. 25, 31. Mark. 8, 38.

6. Og det skal ske paa den Dag, da skal der ikke være noget Lys; de herlige Himmellys skulle svinde ind. Joel 3, 20. Matt. 24, 29.

7. Og der skal være een Dag, den er kjendt af Herren; den skal hverken være Dag eller Nat; og det skal ske mod Aftens Tid, da skal der blive Lys.

8. Og det skal ske paa den Dag, da skulle levende Vande gaa ud fra Jerusalem, Halvdelen af dem til Havet mod Øst, og Halvdelen af dem til Havet mod Vest; Sommer og Vinter skal det ske. Ez. 47, 1. Joel 3, 23. Aab. 22, 1.

9. Og Herren skal vorde Konge over hele Landet; paa den Dag skal Herren være een, og hans Navn eet. Ps. 97, 1. Joh. 17, 3. Ef. 4, 5.

10. Og hele Landet, fra Geba til Rimmon søndenfor Jerusalem, skal vorde ligt den øde Mark*, og det** skal hæve sig høit og trone paa sit Sted lige fra Benjamins Port indtil den første Ports Sted, indtil Hjørneporten, og fra Hananels Taarn indtil Kongens Vinperser. * h. e. Jordandalen. ** Jerusalem. Jer. 31, 38. Neh. 3, 1.

11. Og de skulle bo i det, og Ban skal der ikke være mere; og Jerusalem skal bo tryggelig. Mal. 4, 6. Aab. 22, 3. Jer. 33, 16.

12. Og dette skal være den Plage, hvormed Herren skal plage alle de Folk, som have stredet imod Jerusalem: Han skal lade Enhvers Kjød raadne, medens han staar paa sine Fødder, og hans Øine skulle raadne i sine Huler, og Tungen skal raadne i deres Mund.

13. Og det skal ske paa den Dag, da skal en stor Forvirring fra Herren komme iblandt dem, og den Ene skal tage fat paa den Andens Haand, og den Enes Haand skal løfte sig mod den Andens Haand.

14. Ogsaa Juda skal stride i Jerusalem, og alle Hedningefolkenes Gods trindt omkring skal sankes, Guld og Sølv og Klæder i saare stor Mangfoldighed.

15. Og saadan, som hin Plage*, skal ogsaa Hestenes Plage blive, Mulæslernes, Kamelernes og Asenernes og alle de Dyrs, som ere i de Leire. * V. 12.

16. Og det skal ske, at alle de, som blive tilovers af alle de Hedningefolk, som kom imod Jerusalem, skulle Aar efter Aar drage op for at tilbede Kongen, Herren, Hærskarernes Gud, og for at feire Løvsalernes Fest. Mal. 1, 14. 3 Mos. 23, 34 fg.

17. Og det skal ske, at de af Jordens Slægter, som ikke drage op til Jerusalem for at tilbede Kongen, Herren, Hærskarernes Gud, over dem skal der ikke komme Regn;

18. og om Ægyptens Slægt ikke drager op og ikke kommer, da skal det heller ikke komme over dem; den Plage skal komme over dem, hvormed Herren skal plage de Hedningefolk, som ikke drage op for at feire Løvsalernes Fest.

19. Dette skal være Ægyptens Straf og alle de Hedningefolks Straf, som ikke drage op for at feire Løvsalernes Fest.

20. Paa den Dag skal der staa paa Hestenes Bjælder: Helliget Herren, og Gryderne i Herrens Hus skulle være som Offerskaalerne foran Alteret, 1 Sam. 2, 14. 2 Mos. 27, 3; 28, 36.

21. og hver Gryde i Jerusalem og i Juda skal være helliget Herren, Hærskarernes Gud, og alle de, som ofre, skulle komme og tage af dem og koge i dem; og der skal ikke mere være nogen Kananit* i Herrens, Hærskarernes Guds, Hus paa den Dag. * Es. 35, 8; 52, 1. Joel 3, 22. Aab. 21, 27.

Profeten Malakias.

1. Kapitel.

Profeten vidner for Folket, som ikke vil erkjende Guds Kjærlighed mod det, at Herren har bevist denne ved at udvælge Israel og forkaste dets Broderfolk Edom (1—5). Uagtet Israel kalder Gud sin Fader og Herre, vise dog selv Presterne Foragt for ham ved at bringe ham lovstridige Offere (6—8). Derfor vilde han, om Presterne vilde bede for Folket, ikke være dem naadig; Herren trænger ikke til deres Gudstjeneste, han, hvis Navn snart skal vorde stort over al Jorden, og hvem alle Jordens Folk skulle bringe sande Offere, medens Israel ringeagter ham ved sine lovstridige Offere og derved fører hans Forbandelse over sig (9—14).

Herrens Ords Udsagn til Israel ved Malakias.

2. Jeg har elsket eder, siger Herren. Og I sige: Hvori har du elsket os? Er ikke Esau Broder til Jakob? siger Herren; dog har jeg elsket Jakob, 1 Mos. 25, 23 fg. Rom. 9, 13.

3. men Esau har jeg hadet, og jeg har gjort hans Bjerge til en Ørken og hans Arv til Bolig for Ørkenens Schakaler. Es. 34, 13. Jer. 49, 17.

4. Naar Edom siger: Vi ere knuste, men vi skulle atter opbygge Ruinerne, da siger Herren, Hærskarernes Gud, saaledes: De skulle bygge, men jeg skal nedrive, og man skal kalde dem Ugudeligheds Land og det Folk, paa hvilket Herren er vred indtil evig Tid,

5. og eders Øine skulle se det, og I skulle sige: Herren er stor over Israels Landemærke.

6. En Søn ærer sin Fader, og en Tjener sin Herre; er jeg nu Fader, hvor er da min Ære, og er jeg Herre, hvor er da min Frygt? siger Herren, Hærskarernes Gud, til eder, I Prester, som foragte mit Navn. Og I sige: Hvorved have vi foragtet dit Navn? 2 Mos. 20, 12. 5 Mos. 32, 6.

7. Ved at bringe besmittet Mad paa mit Alter. Og I sige: Hvormed have vi besmittet dig? Ved at sige: Herrens Bord er foragteligt,

8. og naar I bringe et blindt Dyr til at ofres, er der intet Ondt deri, og naar I bringe et halt og et sygt, er der intet Ondt deri? Bring det dog frem for din Statholder! Mon han vil finde Behag i dig, eller mon han vil tage naadig imod dig? siger Herren, Hærskarernes Gud. 3 Mos. 22, 20 fg.

9. Saa bønfalder dog Gud, at han maa vorde os naadig! Af eders Haand er dette skeet, — vil han for eders Skyld være naadig? siger Herren, Hærskarernes Gud.

10. Gid der dog var En iblandt eder, som vilde lukke Dørene, forat I ikke skulle gjøre Ild paa mit Alter uden Nytte! Jeg har ingen Lyst til eder, siger Herren, Hærskarernes Gud, og Offergave fra eders Haand behager mig ikke. 2, 13. Es. 1, 13.

11. Thi fra Solens Opgang og indtil dens Nedgang skal mit Navn vorde stort iblandt Hedningefolkene, og paa ethvert Sted skal der brændes Røgelse og frembæres Offergave for mit Navn, ren Offergave; thi stort skal mit Navn vorde blandt Folkene, siger Herren, Hærskarernes Gud. Joh. 4, 21 fg.

12. Men I vanhellige det, idet I sige: Herrens Bord er besmittet, og hvad der kommer ind til det, Maden paa det, er foragteligt.

13. Og I sige: Se, hvilken Møie! Og I blæse ad det, siger Herren, Hærskarernes Gud, og I bringe, hvad der er røvet, og hvad der er halt, og hvad der er sygt, og I bringe det som Offergave; skulde Saadant fra eders Haand behage mig? siger Herren.

14. Og forbandet være den, der handler svigagtig*, endog der er Handyr i hans Hjord, og den, som gjør Løfte og dog ofrer et Hundyr, som har Lyde, til Herren; thi en stor Konge er jeg, siger Herren, Hærskarernes Gud, og mit Navn er forfærdeligt blandt Folkene.

*ved at foregive, at han kun har Hundyr at ofre. 3 Mos. 1, 3. 10; 22, 18 fg. 5 Mos. 17, 1. Sak. 14, 16. Ps. 47, 3. 8; 48, 3.

2. Kapitel.

Profeten bebreider Presterne, at de ere afvegne fra sine Fædres ustraffelige Vandel og fra den Pakt, Herren har sluttet med Levi, og truer dem med haard Straf, hvis de ikke vende om og give Herrens Navn Ære (1—9); han forkynder ogsaa dem Herrens Straf, som forskyde sine israelitiske Hustruer og tage hedenske Kvinder tilægte (10—16), og revser dem, der beskylde Gud for Uretfærdighed og spørge efter Guds Dom (17).

Og nu til eder dette Bud, I Prester!

2. Dersom I ikke høre, og dersom I ikke lægge det* paa Hjerte, saa I give mit Navn Ære, siger Herren, Hærskarernes Gud, saa vil jeg sende Forbandelsen mod eder og forbande eders Velsignelser; jeg har ogsaa forbandet dem, fordi I ikke lægge det paa Hjerte. 5 Mos. 28, 15 fg. *1, 6 fg.

3. Se, jeg forbander Sæden for eder og kaster Møg paa eders Ansigter, eders Høitiders Møg*; og man skal bringe eder hen til den, 2 Mos. 29, 14. Am. 5, 21.

4. Og I skulle kjende, at jeg har sendt eder dette Bud, forat det skal være min Pakt med Levi, siger Herren, Hærskarernes Gud.

5. Min Pakt var med ham, Livet og Freden, og jeg gav ham dem til Frygt, og han frygtede mig, og for mit Navn var han forfærdet.
4 Mos. 3, 6 fg. 25, 12. 5 Mos. 33, 8 fg.

6. Sandheds Lov var i hans Mund, og Uret blev ikke funden paa hans Læber; i Fred og i Redelighed vandrede han med mig, og Mange omvendte han fra Misgjerning.

7. Thi en Prests Læber skulle bevare Kundskab, og Lov skal man søge af hans Mund; thi Herrens, Hærskarernes Guds, Sendebud er han. 5 Mos. 33, 10. Hagg. 1, 13. Aab. 1, 20.

8. Men I ere afvegne fra Veien, have bragt Mange til at støde an mod Loven; I have fordærvet Levis Pakt, siger Herren, Hærskarernes Gud. Matt. 15, 14.

9. Derfor har ogsaa jeg gjort eder foragtede og ringe for alt Folket, fordi I ikke bevare mine Veie, men anse Personer i Loven*. 1 Sam. 2, 30.
*d. e. i Anvendelsen af Loven, naar I dømme; 5 Mos. 1, 17. Ps. 82, 2 fg.

10. Have vi ikke allesammen een Fader? Har ikke een Gud skabt os? Hvorfor handle vi da troløst, den Ene mod den Anden, saa vi vanhellige vore Fædres Pakt? 5 Mos. 32, 6. Es. 4, 6.

11. Juda har handlet troløst, og Vederstyggelighed er øvet i Israel og i Jerusalem; thi Juda har vanhelliget Herrens Helligdom, som han elsker, og har taget en fremmed Guds Datter tilægte.
5 Mos. 7, 3 fg. Esr. 9, 1 fg. Neh. 10, 30; 13, 23 fg.

12. For den Mand, som det gjør, udrydde Herren af Jakobs Telte den, som vaager, og den, som svarer*, og den, som bringer Offergave frem for Herren, Hærskarernes Gud! *d. e. hver levende Sjæl.

13. For det Andet gjøre I ogsaa dette: I dække Herrens Alter med Taarer, med Graad og Suk*, saa han ikke mere vender sig til Offergaven, til at modtage noget Velbehageligt af eders Haand**.
*nemlig: af eders forskudte Hustruer. **1, 10.

14. Og I sige: Hvorfor? Fordi Herren har været Vidne mellem dig og din Ungdoms Hustru, mod hvem du har handlet troløst, endog hun er din Mage og din Pakts Hustru. Ordsp. 2, 17.

15. Men har ikke Een* gjort det og dog beholdt Aanden**? Men hvad gjorde den Ene? Han søgte Guds Sæd***; men I skulle tage Vare paa eders Aand, og mod din Ungdoms Hustru være du ikke troløs!
*Abraham; 1 Mos. 16, 4 fg. Es. 51, 2. Ez. 33, 24. **er dog vedbleven at være Profet; 1 Mos. 20, 7. Ps. 105, 15. ***den forjættede Søn; 1 Mos. 15, 4 fg. 16, 2.

16. Thi jeg hader Skilsmisse, siger Herren, Israels Gud; man dækker derved sit Klædebon med Vold, siger Herren, Hærskarernes Gud. Saa tager da Vare paa eders Aand og værer ikke troløse! Matt. 19, 7 fg.

17. I have trættet Herren med eders Ord, og I sige: Hvorved have vi trættet ham? Ved at sige: Hver den, som gjør Ondt, er god i Herrens Øine, og i dem har han Velbehag, eller: Hvor er Dommens Gud? 3, 13. 14.

3. Kapitel.

Dem, der spørge efter Guds Dom, forkynder Herren, at han skal sende sit Bud (Johannes den Døber), som skal berede Veien for ham, og at saa pludselig han selv, Herren, Paktsengelen (Messias), skal komme for at holde Dom; han skal skille Hyklerne fra de Retskafne og lutre disse, saa velbehagelige Offere atter kunne bringes ham; han vil straffe alle Ugudelige (1—6). Herren formaner Folket til at omvende sig og vise dette ved redelig at yde Tienden og de hellige Gaver; da vil han rigelig velsigne det (7—12). Han klager over de Ugudeliges bespottelige Ord, som om det var forgjæves at tjene ham, og forjætter de Gudfrygtige, som tale ganske anderledes, at han vil spare dem paa den kommende Doms Dag (13—18).

Se, jeg sender mit Bud, og han skal berede Vei for mit Aasyn; og pludselig skal Herren, som I søge, komme til sit Tempel, Paktens Engel, som I begjære; se, han kommer, siger Herren, Hærskarernes Gud. 4, 5. Matt. 11, 10. Es. 40, 3 fg. Hagg. 2, 9. 2 Mos. 23, 20 fg.

2. Men hvo udholder den Dag, han kommer, og hvo kan blive staaende, naar han lader sig se? Thi han er som en Smelters Ild og som Tvætteres Lud. Joel 2, 11.

3. Og han skal sidde og smelte og rense Sølvet, og han skal rense Levis Børn og lutre dem som Guld og som Sølv; og de skulle bringe Herren Offergaver i Retfærdighed, Sak. 13, 9.

4. og Judas og Jerusalems Offergaver skulle behage Herren, som i gamle Dage og som i fordums Aar.
Rom. 12, 1. Hebr. 13, 16.

5. Og jeg vil nærme mig til eder til Dom og være et hastende Vidne mod Troldkarlene og mod Horkarlene og mod

dem, som sværge falskelig, og mod dem, som forholde Daglønneren hans Løn, øve Vold imod Enken og den Faderløse, og som bøie Retten for den Fremmede og ikke frygte mig, siger Herren, Hærskarernes Gud; 5 Mos. 24, 14. 17; 27, 19.

6. thi jeg, Herren, har ikke forandret mig, og I, Jakobs Børn, ere ikke tilintetgjorte. 4 Mos. 23, 19. 1 Sam. 15, 29. Tit. 1, 2. Jer. 30, 11.

7. Lige fra eders Fædres Dage ere I afvegne fra mine Love og have ikke holdt dem; vender om til mig, saa vil jeg vende om til eder, siger Herren, Hærskarernes Gud. Og I sige: Hvori skulle vi vende om? Sak. 1, 3.

8. Skal et Menneske bedrage Gud, siden I bedrage mig? Og I sige: Hvormed have vi bedraget dig? Med Tienden og den hellige Gave. 3 Mos. 27, 30 fg. 7, 32 fg.

9. Med Forbandelsen ere I forbandede, og mig bedrage I, ja, det hele Folk. 5 Mos. 28, 15 fg.

10. Bringer hele Tienden ind i Forraadshuset, forat der maa være Føde i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger Herren, Hærskarernes Gud, om jeg ikke vil oplade Himmelens Sluser for eder og udtømme Velsignelser over eder, mere end nok! 2 Kong. 7, 2. 19.

11. Og jeg vil true Æderen* for eder, saa den ikke skal fordærve Jordens Frugt for eder; og Vinstokken paa Marken skal ikke slaa eder feil, siger Herren, Hærskarernes Gud. *Græshoppen.

12. Og alle Folkene skulle prise eder lykkelige; thi I skulle være et lysteligt Land, siger Herren, Hærskarernes Gud.

13. Eders Ord have været stærke mod mig, siger Herren. Og I sige: Hvad have vi talt med hverandre imod dig? 2, 17.

14. I have sagt: Faafængt er det at tjene Gud, og hvad Vinding er der i, at vi have taget Vare paa hans Bud, og at vi have gaaet i Sørgeklæder for Herrens, Hærskarernes Guds, Skyld? Ps. 73, 13.

15. Og nu prise vi de Hovmodige lykkelige; baade ere de blevne opbyggede, de, som øve Ugudelighed, og de have sat Gud paa Prøve og ere dog slupne fri. 4, 1. Job 21, 7. Ps. 28, 5.

16. Da talte de sammen, de, som frygte Herren, den Ene med den Anden, og Herren gav Agt og hørte, og der blev skrevet for hans Aasyn en Ihukommelsesbog for dem, som frygte Herren og tænke paa hans Navn. Nah. 1, 7. Ps. 1, 6. 2 Tim. 2, 19. Est. 6, 1. Ps. 56, 9. Mal. 4, 2.

17. Og de skulle, siger Herren, Hærskarernes Gud, paa den Dag, jeg skaber, være min Eiendom, og jeg vil vise Skaansel mod dem, ligesom en Mand viser Skaansel mod sin Søn, der tjener ham. 4, 1. 3. Ps. 103, 13.

18. Da skulle I atter se Forskjel mellem den Retfærdige og den Ugudelige, mellem den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham. Es. 3, 10. 11.

4. Kapitel.

Paa Dommens Dag skulle de Ugudelige tilintetgjøres, medens Retfærdighedens Sol (i Messias) skal gaa op for de Gudfrygtige og læge dem (1—3). Til Slutning formaner Profeten Folket til at lægge sig Mose-Loven paa Hjerte og holde fast ved den, og forkynder, at Herren før den store Dommens Dag skal sende en ny Elias (Johannes den Døber), som ved sin Prædiken skal omvende Mange af Folket, forat Landet skal undgaa Tilintetgjørelsen (4—6).

Thi se, Dagen kommer, brændende som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og hver den, som øver Ugudelighed, være Halm og Dagen, som kommer, skal sætte dem i Brand, siger Herren, Hærskarernes Gud, saa den ikke levner dem Rod eller Gren. 3, 15. 17.

2. Men for eder, som frygte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger; og I skulle gaa ud og hoppe som gjødede Kalve, 3, 16. Ps. 72, 2 fg. Es. 11, 4. 5. Luk. 1, 78.

3. og I skulle nedtræde de Ugudelige, thi de skulle være Aske under eders Fødders Saaler, paa den Dag, jeg skaber, siger Herren, Hærskarernes Gud. 3, 17.

4. Kommer i Hu Moses's, min Tjeners, Lov, som jeg bød ham paa Horeb for hele Israel, Love og Bud! 2 Mos. 20, 1 fg.

5. Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og forfærdelige; 3, 1. Matt. 11, 14; 17, 12 fg. Mark. 9, 11 fg. Luk. 1, 17.

6. og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre, forat jeg ikke skal komme og slaa Landet med Ban. Luk. 1, 16. 17.

Vor Herres og Frelsers

Jesu Christi

Nye Testament.

Mattæus's Evangelium.

1. Kapitel.

Christi Slægtregister (1—17). Hans Undfangelse af den Hellig-Aand, hans Navn og Fødsel af Jomfru Maria (18—25).

Jesu Christi, Davids Søns, Abrahams
Søns, Slægts-Bog:
Luk. 1, 32; 3, 31. Rom. 1, 3. Luk. 3, 23 fg.
2. Abraham avlede Isak, men Isak
avlede Jakob, men Jakob avlede Juda
og hans Brødre, 1 Mos. 21, 2. 3; 25, 26; 29, 35.
3. men Juda avlede Fares og Sarah
med Tamar, men Fares avlede Esrom,
men Esrom avlede Aram,
1 Mos. 38, 29. 30. Rut 4, 18 fg. 1 Krøn. 2, 5. 9 fg.
4. men Aram avlede Aminadab, men
Aminadab avlede Nasson, men Nasson
avlede Salmon,
5. men Salmon avlede Boas med
Rahab, men Boas avlede Obed med
Rut, men Obed avlede Isaj,
6. men Isaj avlede Kong David, men
Kong David avlede Salomon med Urias
Hustru, 2 Sam. 12, 24.
7. men Salomon avlede Roboam, men
Roboam avlede Abia, men Abia avlede
Asa, 1 Kong. 11, 43; 14, 31; 15, 8. 9.
8. men Asa avlede Josafat, men Josafat
avlede Joram, men Joram avlede Usias,
1 Kong. 15, 24; 22, 51. 1 Krøn. 3, 11. 12.
9. men Usias avlede Jotam, men Jotam
avlede Achas, men Achas avlede Ezekias,
2 Kong. 15, 7; 16, 1. 20.
10. men Ezekias avlede Manasse, men
Manasse avlede Amon, men Amon avlede
Josias, 2 Kong. 20, 21; 21, 18. 24.
11. men Josias avlede Jekonias og
hans Brødre ved den babyloniske Udlændigheds Tid. 2 Kong. 23, 34; 24, 6.
12. Men efterat den babyloniske Ud-
lændighed var begyndt, avlede Jekonias
Salatiel, men Salatiel avlede Sorobabel,
1 Krøn. 3, 16 fg. 3, 19. Esr. 3, 2.
13. men Sorobabel avlede Abiud, men
Abiud avlede Eljakim, men Eljakim
avlede Azor,
14. men Azor avlede Sadok, men
Sadok avlede Achim, men Achim avlede
Eliud,
15. men Eliud avlede Eleazar, men
Eleazar avlede Mattan, men Mattan
avlede Jakob,
16. men Jakob avlede Josef, Marias
Mand; af hende er Jesus født, som
kaldes Christus.
17. Altsaa ere alle Led fra Abraham
indtil David fjorten Led, og fra David
indtil den babyloniske Udlændighed fjorten
Led, og fra den babyloniske Udlændighed
indtil Christus fjorten Led.
18. **Men** Jesu Christi Fødsel gik saa
til: Da Maria, hans Moder, var bleven
trolovet med Josef, fandtes hun, førend
de kom tilhobe, at være frugtsommelig
af den Hellig-Aand. Luk. 1, 26 fg.
19. Men Josef, hendes Mand, som
var retfærdig, og som ikke offentlig vilde
beskjæmme hende, vilde hemmelig skille
sig fra hende. 4 Mos. 5, 12 fg. 5 Mos. 24, 1.
20. Men idet han tænkte derpaa, se,
da aabenbaredes Herrens Engel for ham
i en Drøm og sagde: Josef, Davids Søn!
Frygt ikke for at annamme din Hustru
Maria; thi det, som er avlet i hende,
er af den Hellig-Aand. Luk. 1, 35.
21. Men hun skal føde en Søn, og
du skal kalde hans Navn Jesus; thi
han skal frelse sit Folk fra deres
Synder. Luk. 1, 31; 2, 21. Ap. G. 4, 12; 10, 43.
22. Men dette skede altsammen, forat
det skulde fuldkommes, som er talt af
Herren ved Profeten, der siger: Es. 7, 14.
23. Se, en Jomfru skal blive frugt-
sommelig og føde en Søn, og man skal
kalde hans Navn Immanuel, hvilket er
udlagt: Gud med os. Es. 8, 8. 10.
24. Men da Josef vaagnede op af
Søvnen, gjorde han, som Herrens Engel
havde befalet ham, og han annammede
sin Hustru,
25. og han holdt sig ikke til hende,
indtil hun havde født sin Søn, den første-
fødte, og han kaldte hans Navn Jesus.
Luk. 2, 7.

2. Kapitel.

Christus tilbedes af de Vise (1—12); flyr til Egypten (13—15); Herodes lader de betlehemitiske Børn dræbe (16—18). Jesus kommer til Nazaret (19—23).

Men da Jesus var født i Betlehem i
Judæa i Kong Herodes's Dage, se,

da kom Vise fra Østen til Jerusalem og sagde: Luk. 2, 4. 6. 7. 1 Mos. 35, 19.

2. Hvor er den Jødernes Konge, som nu er født? Thi vi have seet hans Stjerne i Østen og ere komne for at tilbede ham. 4 Mos. 24, 17.

3. Men da Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham.

4. Og efterat han havde forsamlet alle Ypperstepresterne og de Skriftlærde blandt Folket, spurgte han dem om, hvor Christus skulde fødes.

5. Men de sagde til ham: I Betlehem i Judæa; thi saa er der skrevet ved Profeten: Mika 5, 1. Joh. 7, 42.

6. Og du Betlehem i Judas Land er ingenlunde den ringeste blandt Judas Fyrster; thi af dig skal udgaa en Fyrste, som skal være mit Folks, Israels, Hyrde. 1 Mos. 49, 10.

7. Da kaldte Herodes de Vise hemmelig og spurgte dem nøie om Tiden, naar Stjernen havde ladet sig tilsyne.

8. Og han sendte dem til Betlehem og sagde: Gaar hen og udspørger nøie om Barnet; men naar I have fundet det, da forkynder mig det, forat ogsaa jeg kan komme og tilbede det!

9. Men da de havde hørt Kongen, droge de bort, og se, Stjernen, som de havde seet i Østen, gik foran dem, indtil den kom og stod ovenover, hvor Barnet var.

10. Men da de saa Stjernen, bleve de meget glade.

11. Og de gik ind i Huset og fandt Barnet med dets Moder Maria, og de faldt ned og tilbade det og oplode sine Forraad og ofrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrra. Ps. 72, 10. Es. 60, 6.

12. Og da de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, fore de av en anden Vei bort til sit Land.

13. **Men** da de vare bortfarne, se, da aabenbaredes Herrens Engel for Josef i en Drøm og sagde: Staa op, tag Barnet og dets Moder og fly til Ægypten og bliv der, indtil jeg siger dig til! Thi Herodes vil søge efter Barnet for at ombringe det. 1, 20.

14. Men han stod op, tog Barnet og dets Moder om Natten og veg hen til Ægypten.

15. Og han blev der, indtil Herodes var død, forat det skulde fuldkommes, som er talt af Herren ved Profeten, der siger: Jeg kaldte min Søn ud af Ægypten. Hos. 11, 1.

16. **Da** Herodes nu saa, at han var skuffet af de Vise, blev han saare vred og sendte hen og lod ihjelslaa alle Drengebørn, som vare i Betlehem og i alle dets Egne, fra to Aar og derunder, efter den Tid, som han havde nøie udspurgt af de Vise.

17. Da blev det fuldkommet, som er talt af Profeten Jeremias, der siger: Jer. 31, 15.

18. En Røst blev hørt i Rama, Graad og Skrig og megen Hylen; Rachel græd over sine Børn og vilde ikke lade sig trøste; thi de ere ikke mere. 1 Mos. 35, 19.

19. **Men** da Herodes var død, se, da aabenbaredes Herrens Engel for Josef i en Drøm i Ægypten, sigende:

20. Staa op, tag Barnet og dets Moder, og drag hen til Israels Land! Thi de ere døde, som søgte efter Barnets Liv. 2 Mos. 4, 19.

21. Men han stod op, tog Barnet og dets Moder og kom til Israels Land.

22. Men da han hørte, at Archelaus regjerede i Judæa i sin Fader Herodes's Sted, frygtede han for at komme derhen; men han blev advaret i en Drøm og veg hen til Galilæas Egne.

23. Og han kom og boede i en Stad, som kaldes Nazaret, forat det skulde fuldkommes, som er sagt ved Profeterne, at han skal kaldes Nazaræer.
Luk. 1, 26; 4, 16. Es. 11, 1; 53, 2. Joh. 1, 46. 47.

3. Kapitel.

Johannes prædiker, døber, formaner (1—12). Jesus døbes af Johannes (13—17).

Men i de samme Dage fremstod Johannes den Døber og prædikede i Judæas Ørken og sagde:
Mark. 1, 2 fg. Luk. 3, 2 fg.

2. Omvender eder; thi Himmeriges Rige er kommet nær. 4, 17.

3. Thi han er den, om hvem Profeten Esaias har talt, som siger: Det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vei, gjører hans Stier lige! Es. 40, 3. Joh. 1, 23.

4. Men Johannes havde sit Klædebon af Kamelhaar og et Læderbælte om sin Lænd; men hans Mad var Græshopper og vild Honning.
2 Kong. 1, 8. Sak. 13, 4. 3 Mos. 11, 22.

5. Da gik Jerusalem ud til ham, og

hele Judæa og alt Landet omkring
Jordan.
6. Og de bleve døbte af ham i Jordan,
de, som bekjendte sine Synder. Ap. G. 19, 5.
7. Men da han saa mange Farisæere
og Sadducæere komme til hans Daab,
sagde han til dem: I Ogleunger! Hvo viste
eder at fly fra den tilkommende Vrede?
Luk. 3, 7 fg. Matt. 12, 34; 23, 33.
8. Bærer derfor Omvendelsens værdige
Frugter, Luk. 3, 8.
9. og mener ikke, at I ville sige ved
eder selv: Vi have Abraham til Fader!
Thi jeg siger eder, at Gud kan opvække
Abraham Børn af disse Stene. Joh. 8, 39.
10. Men Øksen ligger og allerede ved
Roden af Træerne; derfor skal hvert Træ,
som ikke bærer god Frugt, afhugges og
kastes i Ilden. Joh. 15, 2. 6. Matt. 7, 19.
11. Jeg døber eder vel med Vand
til Omvendelse; men den, som kommer
efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko
jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe
eder med den Hellig-Aand og Ild.
Mark. 1, 7. 8. Luk. 3, 16. Joh. 1, 26.
Ap. G. 2, 3 fg. 19, 6.
12. Hans Kasteskovl er i hans Haand,
og han skal gjennemrense sin Lo og sanke
sin Hvede i Laden; men Avnerne skal han
opbrænde med uslukkelig Ild. 13, 30.
13. Da kom Jesus fra Galilæa til
Jordan til Johannes for at døbes af ham.
Mark. 1, 9. Luk. 3, 21.
14. Men Johannes formente ham det
meget og sagde: Jeg har behov at døbes
af dig, og du kommer til mig?
15. Men Jesus svarede og sagde til
ham: Tilsted det nu! Thi saaledes bør
det os at fuldkomme al Retfærdighed.
Da tilstedte han ham det. 5, 17.
16. Og da Jesus var døbt, steg han
straks op af Vandet, og se, Himlene aab-
nedes ham, og han saa Guds Aand fare ned
som en Due og komme over ham. Joh. 1, 32.
17. Og se, der kom en Røst fra
Himlene, som sagde: Denne er min
Søn, den Elskelige, i hvem jeg
har Velbehag. 17, 5. 2 Pet. 1, 17.
Ps. 2, 7. Es. 42, 1. Ef. 1, 6.

4. Kapitel.

Jesus fristes af Djævelen (1—11); viger fra
Judæa og bor i Kaperna'um (12—16); prædiker (17);
kalder fire Apostler (18—22); lærer og helbreder
(23—25).

Da blev Jesus af Aanden ført ud i
Ørkenen for at fristes af Djævelen.
Mark. 1, 12. Luk. 4, 1 fg.
2. Og da han havde fastet firti Dage
og firti Nætter, hungrede han omsider.
2 Mos. 34, 28. 5 Mos. 9, 9. 18.
3. Og Fristeren gik til ham og sagde:
Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene
blive Brød! 1 Tess. 3, 5. Matt. 3, 17; 27, 40.
4. Men han svarede og sagde: Der
er skrevet: Mennesket lever ikke af Brød
alene, men af hvert Ord, som udgaar
gjennem Guds Mund. 5 Mos. 8, 3.
5. Da tog Djævelen ham med sig
til den hellige Stad og satte ham paa
Tindingen af Templet og sagde til ham:
5 Mos. 22, 8.
6. Er du Guds Søn, da kast dig selv
herned! Thi der er skrevet: Han skal
give sine Engle Befaling om dig, og de
skulle bære dig paa Hænderne, forat du
ikke skal støde din Fod paa nogen Sten.
Ps. 91, 11. 12.
7. Jesus sagde til ham: Der er atter
skrevet: Du skal ikke friste Herren, din Gud.
5 Mos. 6, 16.
8. Atter tog Djævelen ham med sig op
paa et saare høit Bjerg og viste ham alle
Verdens Riger og deres Herlighed og
sagde til ham: 5 Mos. 34, 1 fg.
9. Alt dette vil jeg give dig, om du
vil falde ned og tilbede mig.
10. Da sagde Jesus til ham: Vig bort,
Satan! Thi der er skrevet: Du skal tilbede
Herren, din Gud, og tjene ham alene.
5 Mos. 6, 13; 10, 20.
11. Da forlod Djævelen ham; og se,
Engle gik til ham og tjente ham.
Hebr. 1, 14.
12. Men da Jesus hørte, at Johannes
var kastet i Fængsel, veg han hen til
Galilæa. Mark. 1, 14. Luk. 3, 19. 20.
Matt. 14, 3. Luk. 4, 14. Joh. 4, 3. 43.
13. Og efterat han havde forladt
Nazaret, kom han og boede i Kaperna'um,
som ligger ved Søen paa Sebulons og
Naftalis Grænser, Luk. 4, 31.
14. forat det skulde fuldkommes, som
er talt ved Profeten Esaias, der siger:
Es. 9, 1 fg.
15. Sebulons Land og Naftalis Land
ved Søen, Landet paa hin Side Jordan,
Hedningernes Galilæa,
16. det Folk, som sad i Mørke, har seet
et stort Lys, og for dem, som sade i Dødens
Land og Skygge, er der opgaaet et Lys.
Luk. 1, 79.
17. Fra den Tid begyndte Jesus at
prædike og sige: Omvender eder, thi
Himmeriges Rige er kommet nær.
3, 2. Mark. 1, 15.

18. Men da Jesus vandrede ved den galilæiske Sø, saa han to Brødre, Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere. Mark. 1, 16. 19.

19. Og han sagde til dem: Følger efter mig, saa vil jeg gjøre eder til Menneske-Fiskere! Luk. 5, 10.

20. Men de forlode straks Garnene og fulgte ham. 19, 27.

21. Og da han gik frem derfra, saa han to andre Brødre, Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, i Skibet med sin Fader Zebedæus bøde sine Garn, og han kaldte dem.

22. Men de forlode straks Skibet og sin Fader og fulgte ham. Luk. 5, 11.

23. Og Jesus gik omkring i hele Galilæa, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredede al Sygdom og al Skrøbelighed blandt Folket. Mark. 1, 21. Luk. 4, 15. 31.

24. Og Rygtet om ham udkom over hele Syrien, og de førte til ham alle dem, som havde ondt, som vare beheftede med forskjellige Sygdomme og Plager, baade Besatte og Maanesyge og Værkbrudne, og han helbredede dem. Mark. 6, 55. 56.

25. Og der fulgte ham meget Folk fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og fra hin Side Jordan.

5. Kapitel.

Jesus lærer paa Bjerget, hvilke Mennesker der ere salige (1—12); formaner Apostlerne (13—16); taler om Loven (17—20); forklarer Noget af det femte Bud (21—26), af det sjette (27—32), af det andet (33—37); indskjærper Kjærlighed til Fiender (38—48).

Men da han saa Folket, gik han op paa Bjerget, og efterat han havde sat sig, gik hans Disciple til ham.

2. Og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde:

3. Salige ere de Fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres. Es. 57, 15. Luk. 6, 20 fg.

4. Salige ere de, som sørge; thi de skulle husvales. Ps. 126, 5. Es. 61, 2. 2 Kor. 7, 10.

5. Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden. Ps. 37, 11. Es. 60, 21.

6. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mættes. Es. 55, 1. Joh. 6, 35. Es. 65, 13. Ps. 17, 15.

7. Salige ere de Barmhjertige; thi dem skal vederfares Barmhjertighed. Ordsp. 21, 21. Jak. 2, 13.

8. Salige ere de Rene af Hjertet; thi de skulle se Gud. Ps. 15, 2; 51, 12; 17, 15. 1 Joh. 3, 2.

9. Salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Børn. Hebr. 12, 14. Jak. 3, 18.

10. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld; thi Himmeriges Rige er deres. Rom. 8, 17. 1 Pet. 3, 14.

11. Salige ere I, naar man spotter og forfølger eder og taler allehaande Ondt mod eder for min Skyld og lyver det. 1 Pet. 4, 14.

12. Glæder og fryder eder! Thi eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare før eder. Jak. 1, 2 fg. Matt. 23, 34. Ap. G. 7, 52.

13. I ere Jordens Salt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes? Det duer til Intet mere, uden til at kastes ud og nedtrædes af Menneskene. Mark. 9, 50. Luk. 14, 34.

14. I ere Verdens Lys; en Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. Ef. 5, 8. Fil. 2, 15.

15. Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under en Skjeppe, men paa en Lysestage; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset. Mark. 4, 21. Luk. 8, 16; 11, 33.

16. Lader saa eders Lys skinne for Menneskene, forat de maa se eders gode Gjerninger og ære eders Fader, som er i Himlene! 1 Pet. 2, 12.

17. I skulle ikke mene, at jeg er kommen for at opløse Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at opløse, men for at opfylde.

18. Thi sandelig siger jeg eder: Indtil Himmelen og Jorden forgaa, skal end ikke een den mindste Bogstav eller een Tøddel forgaa af Loven, førend Alt er skeet. Luk. 16, 17; 21, 33.

19. Derfor, hvo der bryder eet af disse mindste Bud og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den Mindste i Himmeriges Rige; men hvo der holder og lærer dem, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige. Jak. 2, 10. Matt. 18, 1. 4.

20. Thi jeg siger eder: Uden at eders Retfærdighed overgaar de Skriftlærdes og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. 15, 3 fg. 23, 23 fg. Luk. 11, 39—52; 18, 11. 12.

21. I have hørt, at der er sagt de
Gamle: Du skal ikke ihjelslaa, men hvo der
ihjelslaar, skal være skyldig for Dommen.
2 Mos. 20, 13. 3 Mos. 24, 21.
22. Men jeg siger eder, at hver den,
som er vred paa sin Broder uden Skyld,
skal være skyldig for Dommen; men hvo
der siger til sin Broder: Raka*! skal
være skyldig for Raadet; men hvo der
siger: Du Daare*! skal være skyldig til
Helvedes Ild.

* Raka er et Ord, som betegner haanlig Foragt, og Daare kaldes en Gudsfornegter. Ps. 53, 2. 2 Mos. 18, 21. 22.

23. Derfor, naar du ofrer din Gave
paa Alteret og kommer der i Hu, at din
Broder har Noget imod dig, Mark. 11, 25.
24. saa lad din Gave blive der for
Alteret, og gak først hen, forlig dig med
din Broder, og kom da og ofre din Gave!
25. Vær snart velvillig mod din Mod-
stander, medens du er med ham paa
Veien, forat ikke Modstanderen skal over-
give dig til Dommeren, og Dommeren
overgive dig til Tjeneren, og du kastes i
Fængsel! Ef. 4, 26. Luk. 12, 58.
26. Sandelig siger jeg dig: Du skal slet
ikke komme ud derfra, førend du betaler
den sidste Hvid. 18, 34.
27. I have hørt, at der er sagt de
Gamle: Du skal ikke bedrive Hor.
2 Mos. 20, 14.
28. Men jeg siger eder, at hver den,
som ser paa en Kvinde for at begjære
hende, har allerede bedrevet Hor med hende
i sit Hjerte. Job 31, 1.
29. Men dersom dit høire Øie forarger
dig, da riv det ud og kast det fra dig!
Thi det er dig gavnligt, at eet af dine
Lemmer tabes, og ikke dit hele Legeme
kastes i Helvede. 18, 9. Mark. 9, 47.
30. Og dersom din høire Haand for-
arger dig, da hug den af og kast den fra
dig! Thi det er dig gavnligt, at eet af
dine Lemmer tabes, og ikke dit hele Legeme
kastes i Helvede. Mark. 9, 43.
31. Men der er sagt, at hvo der skiller
sig fra sin Hustru, skal give hende Skils-
missebrev. 5 Mos. 24, 1. Matt. 19, 7.
32. Men jeg siger eder, at hvo der
skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors
Sag, gjør, at hun bedriver Hor, og hvo
der tager en Fraskilt tilægte, bedriver
Hor.
33. I have fremdeles hørt, at der er
sagt de Gamle: Du skal ikke gjøre nogen
falsk Ed, men du skal holde Herren dine
Eder. 3 Mos. 19, 12.
4 Mos. 30, 3. 5 Mos. 23, 23.
34. Men jeg siger eder, at I skulle
aldeles ikke sværge, hverken ved Him-
melen, thi den er Guds Trone,
23, 16. Jak. 5, 12. Ef. 66, 1.
35. ei heller ved Jorden, thi den er
hans Fodders Skammel, ei heller ved
Jerusalem, thi det er den store Konges
Stad. Ps. 48, 3.
36. Du skal ikke heller sværge ved dit
Hoved, thi du kan ikke gjøre eet Haar
hvidt eller sort.
37. Men eders Tale skal være ja, ja,
nei, nei; men hvad der er over dette, er
af det Onde.
38. I have hørt, at der er sagt: Øie
for Øie, og Tand for Tand!
2 Mos. 21, 24. 3 Mos. 24, 20. 5 Mos. 19, 21.
39. Men jeg siger eder, at I skulle
ikke sætte eder imod det Onde; men
dersom Nogen giver dig et Slag paa
dit høire Kind, saa vend ham ogsaa det
andet til! 3 Mos. 19, 18. Luk. 6, 29 fg.
Rom. 12, 17. 19 fg. 1 Pet. 3, 9. Joh. 18, 23.
40. Og dersom Nogen vil gaa irette
med dig og tage din Kjortel, saa lad
ham og beholde Kappen! 1 Kor. 6, 7.
41. Og dersom Nogen tvinger dig til
at gaa een Mil, saa gaa to med ham!
42. Giv den, som beder dig, og vend
dig ikke fra den, som vil laane af dig!
5 Mos. 15, 10.
43. I have hørt, at der er sagt: Du
skal elske din Næste og hade din Fiende.
3 Mos. 19, 18.
44. Men jeg siger eder: Elsker eders
Fiender, velsigner dem, som eder for-
bande, gjører dem godt, som eder hade,
og beder for dem, som gjøre eder Skade
og forfølge eder, 2 Mos. 23, 4. Luk. 6, 27.
Rom. 12, 20. Luk. 23, 34. Ap. G. 7, 60. 1 Kor. 4, 12.
45. forat I maa vorde eders Faders
Børn, som er i Himlene! Thi han lader
sin Sol opgaa over Onde og Gode og lader
regne over Retfærdige og Uretfærdige.
46. Thi dersom I elske dem, som elske
eder, hvad have I da for Løn? Gjøre
ikke ogsaa Tolderne det Samme? Luk. 6, 32.
47. Og dersom I hilse eders Brødre
alene, hvad Synderligt gjøre I da?
Gjøre ikke Tolderne ligesaa?
48. Derfor skulle I være fuld-
komne, ligesom eders Fader, som
er i Himlene, er fuldkommen.
3 Mos. 11, 44; 19, 2. Ef. 4, 13 fg. Fil. 3, 12.

6. Kapitel.

Jesus taler om Almisser (1—4), **Bønnen** (5—15), Fasten (16—18), at samle sig Skatte i Himmelen (19—23), ei at tjene Mammon (24—34).

Giver Agt paa, at I ikke gjøre eders
Almisse for Menneskene for at sees
af dem; ellers have I ikke Løn hos eders
Fader, som er i Himlene. 23, 5.
2. Derfor, naar du gjør Almisse, skal
du ikke lade blæse i Basun for dig, som
Hyklerne gjøre i Synagogerne og paa
Gaderne, forat de kunne æres af Men=
neskene; sandelig siger jeg eder: De have
alt faaet sin Løn. Rom. 12, 8.
3. Men naar du gjør Almisse, saa
lad din venstre Haand ikke vide, hvad
din høire gjør,
4. forat din Almisse kan være i Løn=
dom, og din Fader, som ser i Løndom,
han skal betale dig aabenbart.
1 Sam. 16, 7. Luk. 14, 14.
5. Og naar du beder, skal du ikke være
som Hyklerne; thi de staa gjerne og
bede i Synagogerne og paa Gadernes
Hjørner, forat de kunne sees af Menne=
skene; sandelig siger jeg eder, at de have
alt faaet sin Løn.
6. Men du, naar du beder, da gak
ind i dit Kammer, og luk din Dør, og
bed til din Fader, som er i Løndom, og
din Fader, som ser i Løndom, skal betale
dig aabenbart. 2 Kong. 4, 33.
7. Men naar I bede, skulle I ikke
bruge overflødige Ord, som Hedningerne;
thi de mene, at de blive bønhørte, naar
de bruge mange Ord. Es. 1, 15.
8. Derfor skulle I ikke vorde dem
lige; thi eders Fader ved, hvad I have
behov, førend I bede ham. V. 32.
9. Derfor skulle I bede saaledes:
Fader vor, du, som er i Himlene!
Helliget vorde dit Navn;
Luk. 11, 2. Ps. 115, 1.
10. **komme dit Rige; ske din**
Vilje, som i Himmelen, saa og
paa Jorden; 3, 2. Luk. 22, 42.
11. **giv os idag vort daglige**
Brød, Ordsp. 30, 8.
12. **og forlad os vor Skyld, som**
vi og forlade vore Skyldnere;
Ps. 32, 5. Ef. 4, 32.
13. **og led os ikke ind i Fri=**
stelse, men fri os fra det Onde!
Thi dit er Riget og Magten og
Æren i Evighed. Amen.
Jak. 1, 13. 2 Tim. 4, 18. 1 Krøn. 29, 11 fg.
14. Thi, forlade I Menneskene deres
Overtrædelser, skal ogsaa eders himmelske
Fader forlade eder. Mark. 11, 25. Luk. 6, 37.
15. Men forlade I ikke Menneskene
deres Overtrædelser, skal heller ikke eders
Fader forlade eders Overtrædelser. 18, 35.
16. Men naar I faste, skulle I ikke
se bedrøvede ud, som Hyklerne; thi
de forvende sit Ansigt, forat de kunne
sees af Menneskene at faste; sandelig siger
jeg eder, at de have alt faaet sin Løn.
Es. 58, 5. 6.
17. Men du, naar du faster, da salv
dit Hoved og tvæt dit Ansigt,
18. forat du ikke skal sees af Menne=
skene at faste, men af din Fader, som er
i Løndom, og din Fader, som ser i Løn=
dom, skal betale dig aabenbart.
19. Samler eder ikke Skatte paa
Jorden, hvor Møl og Rust fordærve,
og hvor Tyve gjennembryde og stjæle,
Hebr. 11, 26. Jak. 5, 1. 2.
20. men samler eder Skatte i Him=
melen, hvor hverken Møl eller Rust for=
dærver, og hvor Tyve ikke gjennembryde
eller stjæle! Luk. 12, 33. 1 Tim. 6, 6. 17. 18.
21. Thi hvor eders Skat er, der vil
og eders Hjerte være. Luk. 12, 34.
22. Øiet er Legemets Lys; derfor,
dersom dit Øie er rent, bliver dit hele
Legeme lyst, Luk. 11, 34.
23. men dersom dit Øie er ondt, bliver
dit hele Legeme mørkt; dersom derfor
det Lys, som er i dig, er Mørke, hvor
stort bliver da Mørket!
24. Ingen kan tjene to Herrer; thi
han vil enten hade den ene og elske den
anden, eller holde sig til den ene og
foragte den anden; I kunne ikke tjene
Gud og Mammon.
1 Kong. 18, 21. Luk. 16, 13. 2 Kor. 6, 15.
25. Derfor siger jeg eder: Bekymrer
eder ikke for eders Liv, hvad I skulle
æde, og hvad I skulle drikke, ikke heller
for eders Legeme, hvad I skulle iføre
eder! Er ikke Livet mere end Maden,
og Legemet mere end Klæderne?
Ps. 37, 25; 55, 23. Luk. 12, 22. Fil. 4, 6.
26. Ser til Himmelens Fugle! De
saa ikke, høste ikke, samle heller ikke i
Lader, og eders himmelske Fader føder
dem. Ere ikke I meget Mere end de?
Job 39, 3. Ps. 145, 15.
27. Men hvo iblandt eder kan lægge
een Alen til sin Vækst, endog han be=
kymrer sig derfor?
28. Og hvi bekymre I eder for Klæ=
derne? Betragter Liljerne paa Marken,

vorledes de vokse! De arbeide ikke,
pinde heller ikke.
29. Men jeg siger eder, at end ikke
Salomon i al sin Herlighed var klædt
om een af dem. 1 Kong. 4, 21 fg. Præd. 2, 4 fg.
30. Klæder da Gud saaledes det Græs
aa Marken, som staar idag og imorgen
astes i Ovnen, skulde han ikke meget
iere klæde eder, I lidet Troende? 8, 26.
31. Derfor skulle I ikke bekymre eder
g sige: Hvad skulle vi æde? eller: Hvad
ulle vi drikke? eller: Hvormed skulle vi
læde os?
32. Thi efter alt Saadant søge Hed-
ingerne. Thi eders himmelske Fader
ed, at I have alle disse Ting behov.
33. Men søger først Guds Rige
g hans Retfærdighed; saa skulle
g alle disse Ting tillægges
der! 1 Kong. 3, 11 fg. Ps. 37, 4; 55, 23.
Luk. 17, 21. Rom. 14, 17. Ps. 127, 2.
34. Bekymrer eder derfor ikke for den
ag imorgen! Thi den Dag imorgen
al bekymre sig for sine egne Ting.
ver Dag har nok i sin Plage.

7. Kapitel.

Jesus taler om at dømme og laste Andre (1—6),
m at bede (7—11), om Lovens Hovedsum (12),
n den snevre Port (13. 14), om falske Profeter og
ykere (15—23); slutter denne Prædiken (24—29).

Dømmer ikke, forat I ikke skulle døm-
mes! Thi med hvad Dom I dømme,
ulle I dømmes, Luk. 6, 37. 1 Kor. 4, 5.
2. og med hvad Maal I maale, skal
der maales igjen. Mark. 4, 24. Jak. 2, 13.
3. Men hvi ser du Skjæven, som er
din Broders Øie, men Bjælken i dit
get Øie bliver du ikke var? Luk. 6, 41 fg.
4. Eller hvorledes siger du til din
Broder: Holdt! Jeg vil drage Skjæven
d af dit Øie; og se, der er en Bjælke
dit eget Øie?
5. Du Hykler! Drag først Bjælken ud
f dit eget Øie, og da kan du se til at
ddrage Skjæven af din Broders Øie!
6. Giver ikke Hundene det Hellige,
aster ikke heller eders Perler for Svi-
ene, forat de ikke skulle nedtræde dem
ed sine Fødder og vende sig og sønder-
ive eder! 10, 14.
7. Beder, saa skal eder gives!
eder, saa skulle I finde! Banker
aa, saa skal der lukkes op for
der! 21, 22. Luk. 11, 9 fg. Joh. 14, 13; 15, 7.
1 Joh. 3, 22. Jak. 1, 5. 6.
8. Thi hver den, som beder, han faar,
og den, som leder, han finder, og den, som
banker paa, for ham skal der lukkes op.
Jer. 29, 12. 13. Ordsp. 8, 17. Es. 55, 6.
9. Eller hvilket Menneske er der af
eder, som, ifald hans Søn beder ham om
et Brød, vil give ham en Sten
10. og, dersom han beder ham om en
Fisk, give ham en Slange?
11. Dersom da I, som ere onde, vide
at give eders Børn gode Gaver, hvor
meget mere skal eders Fader, som er i
Himlene, give dem gode Gaver, som bede
ham derom! Jak. 1, 17.
12. Derfor, alt det, I ville, at Men-
neskene skulle gjøre mod eder, det gjører
I og mod dem! Thi saadan er Loven
og Profeterne.
Luk. 6, 31. Matt. 22, 40. Rom. 13, 8. 10.
13. Gaar ind ad den snevre
Port! Thi den Port er vid, og
den Vei er bred, som fører hen
til Fordærvelsen, og de ere
mange, som gaa ind igjennem
den. Luk. 13, 24. Fil. 3, 18.
14. Thi den Port er snever, og
den Vei er trang, som fører hen
til Livet, og de ere faa, som finde
den. Ap. G. 14, 22.
15. Men vogter eder for de falske
Profeter, som komme til eder i Faare-
klæder, men ere indvortes glubende Ulve!
1 Joh. 4, 1. 2 Tim. 3, 5.
16. Af deres Frugter skulle I kjende
dem. Kan man sanke Vindruer af Torne
eller Figen af Tidsler? 12, 33. Luk. 6, 43. 44.
17. Saaledes bærer hvert godt Træ
gode Frugter, men et raaddent Træ bærer
onde Frugter.
18. Et godt Træ kan ikke bære onde
Frugter, og et raaddent Træ kan ikke
bære gode Frugter.
19. Hvert Træ, som ikke bærer god
Frugt, afhugges og kastes i Ilden. 3, 10.
20. Derfor skulle I kjende dem af
deres Frugter.
21. Ikke Enhver, som siger til
mig: Herre! Herre! skal indgaa i
Himmeriges Rige, men den, som
gjør min Faders Villie, som er i
Himlene. Rom. 2, 13. Jak. 1, 22. Matt. 25, 11.
Luk. 6, 46; 13, 25.
22. Mange skulle sige til mig paa hin
Dag: Herre! Herre! Have vi ikke profe-
teret ved dit Navn, og have vi ikke
uddrevet Djævle ved dit Navn, og have
vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger
ved dit Navn? 25, 44. 1 Kor. 13, 2.

23. Og da vil jeg bekjende for dem: Jeg kjendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beflitte eder paa Uret! 25, 41.

24. Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gjør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe.
Luk. 6, 47 48. Joh. 13, 17. Rom. 2, 13. Jak. 1, 25.

25. Og Skylregnen faldt, og Vandflommen kom, og Vindene blæste og faldt an paa samme Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa en Klippe.

26. Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gjør efter dem, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand.

27. Og Skylregnen faldt, og Vandflommen kom, og Vindene blæste og stødte an paa samme Hus, og det faldt, og dets Fald var stort. Ez. 13, 11.

28. Og det begav sig, da Jesus havde fuldendt disse Ord, forundrede Folket sig saare over hans Lære;
Mark. 1, 22. Luk. 4, 32. Joh. 7, 46.

29. thi han lærte dem som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftlærde.

8. Kapitel.

Jesus helbreder en Spedalsk (1—4), Høvedsmandens Dreng (5—13), Peters Hustrues Moder og Andre (14—17); taler om sin Efterfølgelse (18—22); stiller Veir og Hav (23—27); uddriver Djævle og lader dem fare i Svinene (28—34).

Men da han gik ned af Bjerget, fulgte meget Folk ham. 5, 1.

2. Og se, en Spedalsk kom, tilbad ham og sagde: Herre! Om du vil, kan du rense mig Mark. 1, 40. Luk. 5, 12. Matt. 26, 39.

3. Og Jesus udrakte Haanden, rørte ved ham og sagde: Jeg vil; bliv ren! Og hans Spedalskhed blev strats renset.

4. Og Jesus sagde til ham: Se til, at du ikke siger Nogen det; men gak hen, te dig for Presten og ofre den Gave, som Moses har befalet, dem til et Vidnesbyrd! 9, 30. 3 Mos. 14, 2 fg.

5. Men da Jesus gik ind i Kaper=na'um, traadte en Høvedsmand til ham, bad ham og sagde: Luk. 7, 2 fg.

6. Herre! Min Dreng ligger hjemme værkbruden og pines svarlig.

7. Og Jesus sagde til ham: Jeg vil komme og helbrede ham.

8. Og Høvedsmanden svarede og sagde Herre! Jeg er ikke værd, at du skal gaa ind under mit Tag; men sig kun et Ord, saa bliver min Dreng helbredet!

9. Thi ogsaa jeg er et Menneske, som er under Øvrighed og har Stridsmænd under mig, og siger jeg til denne: Gak! saa gaar han, og til den anden: Kom! saa kommer han, og til min Tjener: Gjør det! saa gjør han det.

10. Men da Jesus hørte det, forundrede han sig og sagde til dem, som fulgte: Sandelig siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro.

11. Men jeg siger eder, at Mange skulle komme fra Østen og Vesten og sidde tilbords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige.
Es. 60, 4. 5. Mal. 1, 11. Luk. 13, 28. 29.

12. Men Rigets Børn skulle kastes ud i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. 13, 42. 50; 22, 13.

13. Og Jesus sagde til Høvedsmanden: Gak bort, og dig ske, som du troede! Og hans Dreng blev helbredet i den samme Time. 15, 28 fg.

14. Og Jesus kom ind i Peters Hus, og saa, at hans Hustrues Moder laa og havde Feber. Mark. 1, 29.

15. Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod hende, og hun stod op og tjente dem. 9, 25.

16. Men da det var blevet Aften, førte de mange Besatte til ham, og han uddrev Aanderne med et Ord, og helbredede alle dem, som havde ondt,
Mark. 1, 32. Matt. 4, 24.

17. forat det skulde fuldkommes, som er talt ved Profeten Esaias, der siger: Han tog vore Skrøbeligheder og bar vore Sygdomme. Es. 53, 4. 1 Pet. 2, 24.

18. Men da Jesus saa meget Folk omkring sig, befalede han at fare over til hin Side.

19 Og der gik en Skriftlærd frem og sagde til ham: Mester! Jeg vil følge dig, hvor du gaar hen Luk. 9, 57.

20. Og Jesus sagde til ham: Rævene have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskens Søn har ikke Noget, hvortil han kan helde sit Hoved
Sak. 9, 9. 2 Kor. 8, 9.

21. Men en anden af hans Disciple sagde til ham Herre! Tillad mig først at gaa hen og begrave min Fader!
Luk. 9, 59.

22. Men Jesus sagde til ham: Følg mig, og lad de Døde begrave sine Døde!
4, 19 fg. 1 Tim. 5, 6. Aab. 3, 1.

23. Og han gik i Skibet, og hans Disciple fulgte ham.
Mark. 4, 35 fg. Luk. 8, 22 fg.

24. Og se, der blev en stor Storm paa Søen, saa Skibet skjultes af Bøl-gerne; men han sov.

25. Og hans Disciple gik til ham, vakte ham op og sagde: Herre, frels os! Vi forgaa! Ps. 35, 23. Matt. 14, 30.

26. Og han sagde til dem: Hvi ere I frygtagtige, I lidet Troende? Da stod han op og truede Vindene og Søen, og det blev ganske blikstille.
6, 30; 16, 8. Ps. 106, 9; 107, 29.

27. Men Menneskene forundrede sig og sagde: Hvad er denne for En, at baade Vindene og Havet ere ham lydige?

28. Og da han kom paa hin Side til Bergesenernes Land, mødte ham to Be-satte, som kom ud af Gravene og vare saare grumme, saa Ingen kunde vandre ud den Vei. Mark 5, 1 fg. Luk. 8, 26 fg.

29. Og se, de raabte og sagde: Jesus, du Guds Søn! Hvad have vi med dig at gjøre? Er du kommen hid for at pine os før Tiden? 2 Pet. 2, 4. Jud. 6.

30. Men der var langt fra dem en stor Hjord Svin, som gik paa Græs.

31. Men Djævlene bade ham og sagde: Dersom du uddriver os, da tillad os at fare hen i Svinehjorden!

32. Og han sagde til dem: Farer hen! Men da de vare udfarne, fore de hen i Svinehjorden, og se, hele Svinehjorden styrtede sig ned af Bakken i Søen og døde i Vandet.

33. Men Hyrderne flyede, og de gik hen i Staden og kundgjorde Altsammen, og hvorledes det var gaaet til med de Besatte.

34. Og se, hele Staden gik ud at møde Jesus, og da de saa ham, bade de ham, at han vilde drage bort fra deres Egne.
Mark. 5, 17. Luk. 8, 37.

9. Kapitel.

Jesus helbreder en Værkbruden (1—8); kalder Mattæus og forsvarer sig og Disciplene (9—17); helbreder en blodsottig Kvinde, opvækker Ja'irus's Datter (18—26); helbreder to Blinde og en Besat (27—34); ynkes over Folket (35—38).

Og han traadte ind i Skibet og for over og kom til sin egen Stad.
Mark. 2, 1 fg.

2. Og se, de førte til ham en Værk-bruden, som laa paa en Seng, og da Jesus saa deres Tro, sagde han til den Værkbrudne: Søn, vær frimodig! Dine Synder ere dig forladte. Luk. 5, 18 fg.

3. Og se, nogle af de Skriftlærde sagde ved sig selv: Denne bespotter Gud.

4. Og da Jesus saa deres Tanker, sagde han: Hvi tænke I saa ondt i eders Hjerter? Ps. 139, 2.

5. Thi hvad er lettest at sige: Dine Synder ere dig forladte, eller at sige: Staa op og gaa?

6. Men, forat I skulle vide, at Men-neskens Søn har Magt til at forlade Synder paa Jorden, — da siger han til den Værkbrudne: Staa op, tag din Seng og gak til dit Hus!

7. Og han stod op og gik bort til sit Hus!

8. Men da Folket saa det, forundrede de sig og prisede Gud, som havde givet Menneskene saadan Magt.

9. Og da Jesus gik derfra, saa han et Menneske sidde i Toldboden, som hedte Mattæus, og han siger til ham: Følg mig! Og han stod op og fulgte ham.
Mark. 2, 14. Matt. 4, 19.

10. Og det skede, da han sad tilbords i Huset, se, da kom mange Toldere og Syndere og sade tilbords med Jesus og hans Disciple. Luk. 15, 1.

11. Og da Farisæerne saa det, sagde de til hans Disciple: Hvi æder eders Mester med Toldere og Syndere?

12. Men da Jesus hørte det, sagde han til dem: De Karske have ikke Læge behov, men de, som have ondt.
Mark. 2, 17. Luk. 5, 31.

13. Men gaar hen og lærer, hvad det er: Jeg har Behag i Miskundhed og ikke i Offer! Thi jeg er ikke kommen for at kalde Retfærdige, men Syndere til Om-vendelse. 1 Sam. 15, 22.
Hos. 6, 6. Mika 6, 8. Matt. 12, 7. 1 Tim. 1, 15.

14. Da kom Johannes's Disciple til ham og sagde: Hvi faste vi og Farisæerne meget, men dine Disciple faste ikke?
Mark. 2, 18. Luk. 5, 33.

15. Og Jesus sagde til dem: Kunne Bryllupsfolkene sørge, saalænge Brud-gommen er hos dem? Men de Dage skulle komme, da Brudgommen skal tages fra dem, og da skulle de faste.
Joh. 3, 29; 16, 20.

16. Men Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon; thi Kluden river Noget fra Klædebonnet, og Hullet bliver værre.

17. Man lader ei heller ny Vin i gamle Læderflasker; ellers briste Læder-

flaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne fordærves; men man lader ny Vin i nye Læderflasker, saa blive de begge tilsammen bevarede.

18. Da han talte dette til dem, se, da kom en Overste og faldt ned for ham og sagde: Min Datter er just nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa skal hun leve! Mark. 5, 22 fg. Luk. 8, 41 fg.

19. Og Jesus stod op og fulgte ham tilligemed sine Disciple.

20. Og se, en Kvinde, som i tolv Aar havde havt Blodflod, traadte til bagfra og rørte ved Sømmen af hans Klædebon.

21. Thi hun sagde ved sig selv: Dersom jeg kun faar rørt ved hans Klædebon, saa bliver jeg frelst. 14, 36.

22. Men Jesus vendte sig om, og da han saa hende, sagde han: Datter, vær frimodig! Din Tro har frelst dig. Og Kvinden blev frelst fra den samme Stund. V. 2. Luk. 17, 19.

23. Og da Jesus kom i Overstens Hus og saa Piberne og Mængden, som larmede, sagde han til dem: 2 Kron. 35, 25. Jer. 9, 17.

24. Viger bort! Thi Pigen er ikke død, men hun sover. Og de udlo ham. Joh. 11, 11.

25. Men da Mængden var dreven ud, gik han ind og tog hende fat ved Haanden; da stod Pigen op.

26. Og dette Rygte kom ud i det hele Land. Luk. 7, 17.

27. Og da Jesus gik derfra, fulgte ham to Blinde, som raabte og sagde: Du Davids Søn, forbarm dig over os! 20, 30.

28. Men da han kom ind i Huset, gik de Blinde til ham, og Jesus siger til dem: Tro I, at jeg kan gjøre dette? De sige til ham: Ja, Herre!

29. Da rørte han ved deres Øine og sagde: Eder ske efter eders Tro! 8, 13.

30. Og deres Øine bleve aabnede, og Jesus bød dem strengelig og sagde: Ser til, at Ingen faar det at vide! Mark. 7, 36.

31. Men da de gik ud, udspredte de Rygtet om ham i det hele Land.

32. Men da disse vare udgangne, se, da førte de et stumt Menneske til ham, som var besat. Luk. 11, 14. 15.

33. Og da Djævelen var uddreven, talte den Stumme; og Folket forundrede sig og sagde: Aldrig er Saadant seet i Israel.

34. Men Farisæerne sagde: Han ud-driver Djævle ved Djævlenes Overste. 12, 24

35. Og Jesus gik omkring i all Stæder og Byer, lærte i deres Syna-goger og prædikede Rigets Evangelium og helbredede al Sygdom og al Skrøbelighed blandt Folket. 4, 23. Mark. 6, 6. Luk. 13, 22

36. Men da han saa Folket, ynkedes han inderlig over dem; thi de vare forsmægtede og adspredte, som Faar, de ikke have Hyrde. Mark. 6, 34. 4 Mos. 27, 17 Es. 53, 6. Jer. 23, 1. Ez. 34, 2. 1 Pet. 2, 25

37. Da sagde han til sine Disciple: Høsten er vel stor, men Arbeiderne faa. Luk. 10, 2. Joh. 4, 35

38. Beder derfor Høstens Herre, at han uddriver Arbeidere i sin Høst! 2 Tess. 3, 1

10. Kapitel.

Jesus udsender de tolv Apostler for at prædi[ke] og gjøre Mirakler (1—15); lærer, at de skulle lid[e] Forfølgelse, og formaner dem til ikke at fornæg[te] ham (16—39); lover dem Naade, som modtage de[m] vel (40—42).

Og han kaldte sine tolv Disciple ti[l] sig og gav dem Magt over de uren[e] Aander, at uddrive dem, og til at hel[-] brede al Sygdom og Skrøbelighed. Mark. 3, 13 fg. 6, 7 fg. Luk. 9, 1 f[g].

2. Men disse ere de tolv Apostler[s] Navne: Den første, Simon, som kalde[s] Peter, og Andreas, hans Broder, Jakob Zebedæus's Søn, og Johannes, han[s] Broder. Ap. G. 1, 13. Matt. 16, 1[8]

3. Filip og Bartolomæus, Tomas o[g] Mattæus, Tolderen, Jakob, Alfæus's Søn og Lebbæus med Tilnavn Taddæus, 9, 9. Luk. 6, 1[4]

4. Simon Kananites og Judas Iskario[t], som og forraadte ham. Luk. 6, 15. 1[6]

5. Disse Tolv udsendte Jesus, bø[d] dem og sagde: Gaar ikke hen paa Hed-ningernes Vei, og gaar ikke ind [i] Samaritanernes Stad,

6. men gaar heller hen til de fortabt[e] Faar af Israels Hus! 15, 24. Ap. G. 13, 46

7. Men naar I gaa hen, da prædike[r] og siger, at Himmeriges Rige er komme[t] nær! 3, 2; 4, 17

8. Helbreder Syge, renser Spedalsk[e], opvækker Døde, uddriver Djævle! I hav[e] annammet det for Intet; giver det fo[r] Intet! Ap. G. 8, 18—20

9. I skulle ikke have Guld, et Sølv, ei Kobber i eders Bælter, Luk. 22, 3[5]

10. ei Taske til at reise med, ei heller to Kjortler, ei heller Sko, ei heller Stav; thi en Arbeider er sin Føde værd.
Luk. 10, 4 fg. 1 Kor. 9, 4. 14. 1 Tim. 5, 18.

11. Men hvor I komme ind i nogen Stad eller By, der udspørger, hvem der er i den, som er det værd, og bliver der, indtil I drage bort!

12. Men naar I gaa ind i et Hus, da hilser det!

13. Og dersom samme Hus er det værd, da komme eders Fred over det, men er det ikke det værd, da vende eders Fred tilbage til eder igjen!

14. Og dersom Nogen ikke vil annamme eder og ei høre eders Ord, da gaar ud af det Hus eller den Stad og afryster Støvet af eders Fødder!
Ap. G. 13, 51; 18, 6.

15. Sandelig siger jeg eder: Det skal gaa Sodomiternes og Gomorriternes Land taaleligere paa Dommens Dag end den Stad. 11, 24.

16. Se, jeg sender eder som Faar midt blandt Ulve; vorder derfor kloge som Slanger og enfoldige som Duer!
Rom. 16, 19. 2 Kor. 1, 12.

17. Men vogter eder for Menneskene! Thi de skulle overgive eder til Raadet og hudstryge eder i sine Synagoger.
24, 9. Ap. G. 22, 19.

18. Men I skulle og føres for Fyrster og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd. Mark. 13, 9.

19. Men naar de overgive eder, da sørger ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale! Thi det skal gives eder i den samme Time, hvad I skulle tale.
Luk. 12, 11; 21, 15.

20. Thi det er ikke eder, som tale, men det er eders Faders Aand, som taler i eder. 2 Mos. 4, 12. Rom. 15, 18.

21. Men en Broder skal forraade sin Broder til Døden, og en Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op mod Forældre og slaa dem ihjel,
Mika 7, 2. 5. 6. Luk. 12, 53; 21, 16.

22. og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.
24, 13. Mark. 13, 13. Aab. 2, 10.

23. Men naar de forfølge eder i den ene Stad, da flyr til den anden! Thi sandelig siger jeg eder: I skulle ikke komme til Ende med Israels Stæder, indtil Menneskens Søn kommer.

24. En Discipel er ikke over sin Mester, ei heller en Tjener over sin Herre.
Luk. 6, 40. Joh. 13, 16; 15, 20.

25. Det er Discipelen nok, at han bliver som sin Mester, og Tjeneren som sin Herre. Have de kaldt Husbonden Be'elzebul, hvor meget mere hans Husfolk!
9, 34; 12, 24. Joh. 8, 48.

26. Frygter derfor ikke for dem! Thi Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet er lønligt, som jo skal blive bekjendt.
Es. 8, 12. Jer. 1, 8. 1 Pet. 3, 14. Mark. 4, 22. Luk. 8, 17; 12, 2.

27. Hvad jeg siger eder i Mørket, taler det i Lyset, og hvad I høre i Øret, prædiker det paa Husene!

28. Og frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men ikke kunne slaa Sjælen ihjel, men frygter heller for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede!
Luk. 12, 4. Jak. 4, 12.

29. Sælges ikke to Spurve for en Penning? Og ikke een af dem falder til Jorden, uden eders Fader vil.

30. Men endog alle eders Hovedhaar ere talte. Luk. 21, 18. Ap. G. 27, 34.

31. Frygter derfor ikke! I ere bedre end mange Spurve.

32. Derfor, hver den, som vil bekjende mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg bekjende for min Fader, som er i Himlene.
Luk. 12, 8. Rom. 10, 9.

33. Men hvosomhelst der vil fornegte mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg fornegte for min Fader, som er i Himlene.
Mark. 8. 38. Luk. 9, 26. 2 Tim. 2, 12.

34. I skulle ikke mene, at jeg er kommen for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sverd.
Luk. 12, 49. 51.

35. Thi jeg er kommen for at gjøre et Menneske uenigt med sin Fader og en Datter med sin Moder og Sønnens Hustru med sin Mands Moder, V. 21.

36. og Menneskets Husfolk skulle være hans Fiender. Ps. 41, 10; 55, 14.

37. Hvo der elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd, og hvo der elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd, 19, 29.

38. og hvo der ikke tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd.
16, 24. Luk. 9, 23; 14, 27.

39. Hvo der finder sit Liv, skal miste det, og hvo der mister sit Liv for min Skyld, skal finde det. Luk. 17, 33.

40. Hvo der annammer eder, annammer mig, og hvo der annammer mig, annammer den, som har udsendt mig.
Luk. 10, 16. Joh. 13, 20.

41. Hvo der annammer en Profet, fordi han er en Profet, skal faa en Profets Løn, og hvo der annammer en Retfærdig, fordi han er en Retfærdig, skal faa en Retfærdigs Løn. 1 Kong. 17, 10 fg.

42. Og hvo der giver een af disse Smaa endog kun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn. 18, 2—5; 25, 40.
Mark. 9, 41. 1 Kor. 15, 58. Hebr. 6, 10.

11. Kapitel.

Johannes sender to Disciple til Jesus, som beviser sig at være den forjættede Messias (1—6) og taler om Johannes (7—15); klager over Folkets Haardnakkethed (16—19); raaber Ve over Nogle (20—24); priser Guds Veie (25—27); kalder til sig de Besværede (28—30).

Og det skede, da Jesus havde endt denne Befaling til sine tolv Disciple, gik han frem derfra for at lære og prædike i deres Stæder.

2. Men da Johannes i Fængslet hørte om Christi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple og lod ham sige: Luk. 7, 18 fg.

3. Er du den, som skal komme, eller skulle vi vente en Anden? 5 Mos. 18, 15.

4. Og Jesus svarede og sagde til dem: Gaar hen og fortynder Johannes, hvad I høre og se:

5. Blinde se, og Halte gaa, Spedalske renses, og Døve høre, Døde staa op, og Evangeliet prædites for Fattige.
Es. 35, 5; 42, 1; 61, 1.

6. Og salig er den, som ikke forarges over mig. 13, 57; 15, 12.

7. Men da disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Folket om Johannes: Hvad ere I udgangne i Ørkenen at se? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden?

8. Eller hvad ere I udgangne at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som bære bløde Klæder, ere i Kongernes Huse.

9. Eller hvad ere I udgangne at se? En Profet? Ja, jeg siger eder: Endog langt mere end en Profet. Luk. 1, 76.

10. Thi denne er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Aasyn, som skal berede din Vei for dig. Mal. 3, 1. Mark. 1, 2.

11. Sandelig siger jeg eder: Iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er der ikke opreist nogen Større end Johannes den Døber; men den Mindste i Himmeriges Rige er større end han.

12. Men fra Johannes den Døbers Dage indtil nu trænger man med Magt ind i Himmeriges Rige, og de, som trænge ind med Magt, rive det til sig.
Luk. 16, 16. Fil. 3, 8. 12.

13. Thi alle Profeter og Loven have spaaet indtil Johannes;

14. og, dersom I ville annamme det: Han er Elias, som skal komme.
Mal. 4, 5. Matt. 17, 12.

15. Hvo der har Øren at høre med, han høre!

16. Men hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den er lig smaa Børn, som sidde paa Torvene og raabe til sine Stalbrødre og sige: Luk. 7, 31 fg.

17. Vi spillede for eder, og I vilde ikke danse; vi sang klagelig for eder, og I vilde ikke græde.

18. Thi Johannes kom; han hverken aad eller drak, og de sige: Han har Djævelen. 3, 4.

19. Menneskens Søn kom; han æder og drikker, og de sige: Se, hvilken Fraadser og Vindranker, Tolderes og Synderes Ven! — Og Visdommen er retfærdiggjort af sine Børn. Luk. 15, 1. 2.

20. Da begyndte han at skamme de Stæder ud, i hvilke hans fleste kraftige Gjerninger vare gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig:

21. Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsajda! Thi havde de kraftige Gjerninger været gjorte i Tyrus og Sidon, som ere gjorte i eder, da havde de for længe siden omvendt sig i Sæk og Aske.
Luk. 10, 13. Ez. 26, 2 fg. Jon. 3, 5.

22. Dog siger jeg eder: Det skal gaa Tyrus og Sidon taaleligere paa Dommens Dag end eder. 2 Pet. 2, 21.

23. Og du, Kaperna'um, som er ophøiet indtil Himmelen, du skal stødes ned indtil Helvede; thi dersom de kraftige Gjerninger havde været gjorte i Sodoma, som ere gjorte i dig, skulde det blevet staaende indtil denne Dag.
Es. 14, 12. 1 Mos. 19, 1 fg.

24. Dog siger jeg eder: Det skal gaa Sodomas Land taaleligere paa Dommens Dag end dig. 10, 15.

25. Paa den samme Tid udbrød Jesus og sagde: Jeg priser dig, Fader, Him-

melens og Jordens Herre, at du har
skjult dette for Vise og Forstandige og
ıabenbaret det for Umyndige.
Luk. 10, 21. 1 Kor. 1, 27.
26. Ja, Fader, thi saaledes var det
behageligt for dig.
27. Alle Ting ere mig overgivne af
nin Fader, og Ingen kjender Sønnen,
ıden Faderen, og Ingen kjender Faderen,
ıden Sønnen og den, hvem Sønnen vil
ıabenbare det. 28, 18.
Joh. 3, 35; 17, 2; 1, 18; 6, 46.
28. Kommer hid til mig, Alle,
om arbeide og ere besværede, og
eg vil give eder Hvile!
Jer. 31, 25.
29. Tager mit Aag paa eder og
ærer af mig, thi jeg er sagt-
nodig og ydmyg af Hjertet; saa
kulle I finde Hvile for eders
Sjæle! Sak. 9, 9. Jer. 6, 16.
30. Thi mit Aag er gavnligt,
g min Byrde er let.
Fil. 4, 13. 1 Joh. 5, 3.

12. Kapitel.

Disciplene plukke Aks paa Sabbaten (1—8).
esus helbreder en vissen Haand (9—14); helbreder,
: ydmyg (15—21); helbreder en Besat, spottes og
rsvarer sig, taler om Bespottelse mod den Hellig-
and (22—45); kalder sine Disciple sine Nærpaa-
rende (46—50).

Paa den samme Tid gik Jesus gjennem
Sæden paa Sabbaten; men hans
Disciple hungrede og begyndte at plukke
Aks og at æde.
Mark. 2, 23. Luk. 6, 1 fg. 5 Mos. 23, 25.
2. Men da Farisæerne saa det, sagde
e til ham: Se, dine Disciple gjøre det, som
et ikke er tilladt at gjøre paa Sabbaten.
3. Men han sagde til dem: Have I
ke læst, hvad David gjorde, da han
g de, som vare med ham, hungrede,
1 Sam. 21, 6.
4. hvorledes han gik ind i Guds Hus
g aad Skuebrødene, som det ikke var
am tilladt at æde, ei heller dem, som
are med ham, men alene Presterne?
2 Mos. 25, 30. 3 Mos. 24, 9.
5. Eller have I ikke læst i Loven, at
resterne paa Sabbaten vanhellige Sab-
aten i Templet og ere dog uskyldige?
4 Mos. 28, 9.
6. Men jeg siger eder, at her er den,
m er større end Templet. Mal. 3, 1.
7. Men dersom I vidste, hvad det
: Jeg har Behag i Miskundhed og
ke i Offer, da havde I ikke fordømt
e Uskyldige. Hos. 6, 6. Mika 6, 8. Matt. 9, 13.

8. Thi Menneskens Søn er Herre ogsaa
over Sabbaten.
9. Og han gik derfra og kom i deres
Synagoge. Mark. 3, 1 fg. Luk. 6, 6 fg.
10. Og se, der var et Menneske,
som havde en vissen Haand. Og de
spurgte ham og sagde: Er det tilladt
at helbrede paa Sabbaten? — forat de
kunde anklage ham.
Luk. 13, 14; 14, 3. Joh. 9, 16.
11. Men han sagde til dem: Hvilket
Menneske er der iblandt eder, som har
eet Faar og, dersom det falder i en Grav
paa Sabbaten, ikke tager fat paa det og
drager det op? 5 Mos. 22, 4.
12. Hvor meget bedre er nu et Men-
neske end et Faar? Derfor er det tilladt
at gjøre Godt paa Sabbaten.
13. Da sagde han til hint Menneske:
Udræk din Haand! Og han rakte den ud,
og den blev sund igjen, som den anden.
14. Men Farisæerne gik ud og holdt
Raad mod ham, hvorledes de kunde om-
bringe ham.
15. Men da Jesus mærkede det, veg
han bort derfra. Og meget Folk fulgte
ham, og han helbredede dem alle.
16. Og han bød dem strengelig, at de
ikke skulde aabenbare ham, 9, 30.
17. forat det skulde fuldkommes, som
er talt ved Profeten Esaias, der siger:
Es. 42, 1 fg.
18. Se, min Tjener, som jeg har ud-
valgt, min Elskelige, i hvem min Sjæl
har Velbehag; jeg vil give ham min Aand,
og han skal forkynde Hedningerne Ret.
3, 17; 17, 5. Es. 11, 2.
19. Han skal ikke trætte, ei heller raabe,
ei heller skal Nogen høre hans Røst paa
Gaderne.
20. Han skal ikke sønderbryde det knæk-
kede Rør og ei udslukke den rygende Tande,
indtil han faar udført Retten til Seier.
21. Og Hedningerne skulle haabe paa
hans Navn. Es. 11, 10. Rom. 15, 12.
22. Da blev en Besat ført til ham,
som var blind og stum, og han helbre-
dede ham, saa den Blinde og Stumme
baade talte og saa. 9, 32.
23. Og alt Folket forfærdedes og sagde:
Mon denne ikke er den Davids Søn?
24. Men da Farisæerne hørte det,
sagde de: Denne uddriver ikke Djævle
uden ved Be'elzebul, Djævlenes Øverste.
9, 34. Mark. 3, 22 fg.
25. Men da Jesus vidste deres Tanker,
sagde han til dem: Hvert Rige, som

bliver splidagtigt med sig selv, vorder øde, og hver Stad eller Hus, som bliver splidagtigt med sig selv, vil ikke blive bestandigt. Joh. 2, 25. Luk. 11, 17 fg.

26. Og om Satan uddriver Satan, da er han splidagtig med sig selv; hvorledes skal da hans Rige blive bestandigt?

27. Og dersom jeg uddriver Djævle ved Be'elzebul, ved hvem uddrive da eders Børn dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

28. Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds Aand, da er jo Guds Rige kommet til eder.

29. Eller hvorledes kan Nogen gaa ind i den Stærkes Hus og frarøve ham hans Redskaber, udenat han først binder den Stærke? Og da kan han plyndre hans Hus. Es. 49, 24.

30. Hvo der ikke er med mig, er mod mig, og hvo der ikke samler med mig, adspreder. Mark. 9, 40.

31. Derfor siger jeg eder: Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene; men Bespottelse mod Aanden skal ikke forlades Menneskene. Mark. 3, 28. Luk. 12, 10. 1 Joh. 5, 16. Hebr. 6, 4 fg. 10, 26.

32. Og hvo der taler et Ord mod Menneskens Søn, ham skal det forlades; men hvo der taler mod den Hellig-Aand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden, ei heller i den tilkommende.

33. Lader enten Træet være godt og dets Frugt god, eller lader Træet være raaddent og dets Frugt raadden; thi Træet kjendes paa Frugten. 7, 16. 17. Luk. 6, 44.

34. I Øgleunger! Hvorledes kunne I tale Godt, I, som ere onde? Thi af Hjertets Overflødighed taler Munden. 3, 7; 23, 33. Luk. 6, 45.

35. Et godt Menneske bærer gode Ting frem af Hjertets gode Forraad, og et ondt Menneske bærer onde Ting frem af det onde Forraad. 15, 19.

36. Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talt. Rom. 2, 16. 1 Pet. 4, 5. Ef. 4, 29.

37. Thi af dine Ord skal du kjendes retfærdig, og af dine Ord skal du fordømmes. Ef. 5, 6.

38. Da svarede nogle af de Skriftlærde og Farisæerne og sagde: Mester! Vi ville se et Tegn af dig. 16, 1 fg. Mark. 8, 11. 12. Luk. 11, 16. 29—32. 1 Kor. 1, 22.

39. Men han svarede og sagde til dem: En ond og utro Slægt begjærer Tegn, og der skal intet Tegn gives den, uden Profeten Jonas's Tegn. Hos. 1, 2; 4, 12.

40. Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Fiskens Bug, saa skal Menneskens Søn være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skjød. Jon. 2, 1. 2.

41. Mændene af Ninive skulle opstaa i Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken, og se, her er Mere end Jonas. Jon. 3, 5.

42. Dronningen fra Sønden skal opstaa i Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Ender for at høre Salomons Visdom, og se, her er Mere end Salomon. 1 Kong. 10, 1.

43. Men naar den urene Aand farer ud af Mennesket, vandrer han gjennem tørre Steder, søger Hvile og finder den ikke. Luk. 11, 24—26.

44. Da siger han: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af. Og naar han kommer, finder han det ledigt, feiet og prydet.

45. Saa gaar han hen og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end han selv, og naar de komme ind, bo de der; og det Sidste bliver værre med det Menneske, end det Første. Saaledes skal det og gaa denne onde Slægt. 2 Pet. 2, 20. Hebr. 6, 4 fg. 10, 26.

46. Men der han endnu talte til Folket, se, da stode hans Moder og hans Brødre udenfor og begjærede at tale med ham. Mark. 3, 31 fg. Luk. 8, 19 fg.

47. Da sagde En til ham: Se, din Moder og dine Brødre staa udenfor og begjære at tale med dig.

48. Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: Hvem er min Moder, og hvem ere mine Brødre?

49. Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: Se, min Moder og mine Brødre!

50. Thi hvo der gjør min Faders Vilje, som er i Himlene, han er min Broder og Søster og Moder. 7, 21. 1 Tess. 4, 3. Joh. 15, 14. 2 Kor. 6, 18. Hebr. 2, 11.

13. Kapitel.

Jesus taler i Lignelser om Sædemanden (1—23), om Ukrudtet iblandt Hveden (24—30 og 36—43), sammenligner Himmeriges Rige med et Senepskorn

31. 32), en Surdeig (33—35), en Skat (44), en
østelig Perle (45. 46), et Fiskegarn (47—52), for-
gtes i Nazaret (53—58).

Men den samme Dag gik Jesus ud af
Huset og satte sig ved Søen.
Mark. 4, 1 fg.

2. Og meget Folk forsamledes til ham,
aa han steg i Skibet og satte sig, og
ilt Folket stod paa Strandbredden.

3. Og han talte Meget til dem i Lig-
ielser og sagde: Se, en Sædemand gik
id for at saa. Luk. 8, 4 fg. Sak. 6, 12.

4. Og idet han saaede, faldt Noget ved
Veien, og Fuglene kom og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Stengrunden,
vor det ikke havde megen Jord, og det
okfede snart op, fordi det ikke havde
yb Jord.

6. Men da Solen gik op, blev det
orbrændt, og fordi det ikke havde Rod,
isnede det.

7. Men Noget faldt iblandt Tornene,
g Tornene voksede op og kvalte det.

8. Men Noget faldt i den gode Jord
g bar Frugt, Noget hundrede Fold,
Noget seksti Fold, og Noget tretti Fold.

9. Hvo der har Øren at høre med,
an høre! 11, 15. Mark. 7, 16.

10. Og Disciplene gik til ham og
agde til ham: Hvi taler du til dem i
ignelser?

11. Men han svarede og sagde til dem:
fordi det er eder givet at kjende Him-
meriges Riges Hemmeligheder; men dem
r det ikke givet. 11, 25; 16, 17.
1 Kor. 2, 7—10. 1 Joh. 2, 27.

12. Thi hvo der har, ham skal gives,
g han skal have Overflod; men hvo
er ikke har, ham skal endog fratages det,
an har. Ordsp. 1, 5. Matt. 25, 29. Luk. 19, 26.

13. Derfor taler jeg til dem i Lig-
elser; thi seende se de ikke, og hørende
øre de ikke og forstaa ikke heller.

14. Og paa dem fuldkommes Esaias's
Spaadom, som siger: Med Hørelsen skulle
; høre og ingenlunde forstaa, og seende
ulle I se og ingenlunde kjende.
s. 6, 9. 10. Joh. 12, 40. Ap. G. 28, 26. 27. Rom. 11, 8.

15. Thi dette Folks Hjerte er blevet
orhærdet, og de høre besværlig med
Ørene og tillukke sine Øine, forat de ikke
ulle se med Øinene og høre med Ørene
g forstaa med Hjertet og omvende sig,
g jeg helbrede dem.

16. Men salige ere eders Øine, at de
, og eders Øren, at de høre.
16, 17. Luk. 10, 23 fg.

17. Thi sandelig siger jeg eder, at
mange Profeter og Retfærdige have
begjæret at se det, I se, og have ikke
seet det, og at høre det, I høre, og have
ikke hørt det.

18. Saa hører nu I Lignelsen om
Sædemanden:

19. Naar Nogen hører Rigets Ord
og ikke forstaar det, da kommer den Onde
og river bort det, som er saaet i hans
Hjerte; dette er den, som er saaet ved
Veien.

20. Men den, som er saaet paa Sten-
grunden, er den, som hører Ordet og
annammer det straks med Glæde.
Es. 58, 2 fg. Joh. 5, 35.

21. Men han har ikke Rod i sig, men
bliver ved til en Tid; men naar Trængsel
eller Forfølgelse kommer for Ordets
Skyld, forarges han straks. 2 Tim. 4, 16.

22. Men den, som er saaet iblandt
Tornene, er den, som hører Ordet, og
denne Verdens Bekymring og Rigdom-
mens Forførelse kvæler Ordet, og han
bliver uden Frugt. 1 Tim. 6, 9. Matt. 19, 22.

23. Men den, som er saaet i den gode
Jord, er den, som hører Ordet og for-
staar det og bærer ogsaa Frugt, og En
bærer hundrede Fold, en Anden seksti
Fold, og en Anden tretti Fold.

24. Han fremsatte en anden Lignelse
for dem og sagde: Himmeriges Rige
lignes ved et Menneske, som saaede god
Sæd i sin Ager.

25. Men da Menneskene sov, kom hans
Fiende og saaede Klinte blandt Hveden
og gik bort.

26. Men da Grøden voksede op og bar
Frugt, da lod ogsaa Klinten sig tilsyne.

27. Men Husbondens Tjenere kom
frem og sagde til ham: Herre! Saaede
du ikke god Sæd i din Ager? Hvorfra
har den da Klinten?

28. Men han sagde til dem: Det har
et fiendsk Menneske gjort. Da sagde
Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle
gaa bort og luge den af?

29. Men han sagde: Nei, forat I ikke
skulle tilligemed den rykke Hveden op,
naar I luge Klinten af.

30. Lader dem begge vokse tilsammen
indtil Høsten! Og i Høstens Tid vil jeg
sige til Høstfolkene: Sanker først Klinten
sammen og binder den i Knipper for at
opbrænde den, men samler Hveden i min
Lade! 2 Tim. 2, 20. Matt. 3, 12.

31. Han fremsatte en anden Lignelse for dem og sagde: Himmeriges Rige ligner et Senepskorn, som et Menneske tog og saaede i sin Ager.
Mark. 4, 31 fg. Luk. 13, 19.

32. Det er vel mindre end al anden Sæd; men naar det vokser op, er det større end Madurterne og bliver et Træ, saa Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene.

33. Han sagde dem en anden Lignelse: Himmeriges Rige ligner en Surdeig, som en Kvinde tog og skjulte i tre Maader Mel, indtil det blev syret altsammen.
Luk. 13, 21.

34. Alt dette talte Jesus til Folket i Lignelser, og uden Lignelse talte han ikke Noget til dem, Mark. 4, 33 fg.

35. forat det skulde fuldkommes, som er talt ved Profeten, som siger: Jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg vil udsige det, som har været skjult fra Verdens Grundvold blev lagt.
Ps. 78, 2. Rom. 16, 25.

36. Da lod Jesus Folket fare og kom til Huset; og hans Disciple gik til ham og sagde: Forklar os Lignelsen om Klinten paa Ageren!

37. Men han svarede og sagde til dem: Den, som saar den gode Sæd, er Menneskens Søn;

38. men Ageren er Verden; men den gode Sæd er Rigets Børn; men Klinten er den Ondes Børn; 1 Kor. 3, 9.
Joh. 8, 44. Ap. G. 13, 10. 1 Joh. 3, 8.

39. men Fienden, som saaede den, er Djævelen; men Høsten er Verdens Ende; men Høstfolkene ere Englene. 1 Mos. 3, 13.

40. Derfor, ligesom Klinten sankes og opbrændes med Ild, saaledes skal det ske ved denne Verdens Ende:

41. Menneskens Søn skal udsende sine Engle, og de skulle sanke af hans Rige alle Forargelser og dem, som gjøre Uret, 24, 31.

42. og de skulle kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.
8, 12; 22, 13; 24, 51.

43. Da skulle de Retfærdige skinne som Solen i sin Faders Rige. Hvo der har Øren at høre med, han høre!
Dan. 12, 3. 1 Kor. 15, 42 fg. Matt. 11, 15.

44. Atter ligner Himmeriges Rige en Skat, skjult i en Ager, som et Menneske fandt og skjulte, og han gik af Glæde derover hen og solgte alt det, han havde, og kjøbte den Ager. Fil. 3, 7. Matt. 16, 24.

45. Atter ligner Himmeriges Rige en Kjøbmand, som søgte efter gode Perler,

46. og da han fandt en meget kostelig Perle, gik han bort og solgte alt det, han havde, og kjøbte den.

47. Atter ligner Himmeriges Rige et Garn, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags;

48. naar det er fuldt, drage de det op paa Strandbredden og sidde og sanke de gode Fiske sammen i Kar, men de raadne kaste de ud.

49. Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende: Englene skulle udgaa og skille de Onde ud fra de Retfærdige 25, 32

50. og kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. V. 42

51. Jesus siger til dem: Forstode I alt dette? De sige til ham: Ja, Herre

52. Men han sagde til dem: Derfor er enhver Skriftlærd, som er oplært til Himmeriges Rige, ligesom en Husbonde, der bærer frem af sit Forraad nye og gamle Ting.

53. Og det begav sig, da Jesus havde endt disse Lignelser, drog han bort derfra.
Mark. 6, 1 fg.

54. Og han kom til sin Fædrenestad og lærte dem i deres Synagoge, saa de forundrede sig saare og sagde: Hvorfra har denne saadan Visdom og de kraftige Gjerninger? Luk. 4, 16

55. Er ikke denne Tømmermandens Søn? Heder ikke hans Moder Maria, og hans Brødre Jakob og Joses og Simon og Judas, 12, 46. Joh. 6, 42; 7, 3.

56. og ere ikke alle hans Søstre hos os? Hvorfra har da denne alt dette?

57. Og de forargedes over ham. Men Jesus sagde til dem: En Profet er ikke foragtet uden i sit Fædreneland og i sit Hus. 11, 6. Luk. 4, 24.

58. Og han gjorde ikke der mange kraftige Gjerninger for deres Vantroes Skyld.

14. Kapitel.

Herodes mener, at Johannes, som han havde ladet halshugge, er opreist fra de Døde (1—12). Jesus bespiser 5000 Mænd (13—21), gaar paa Vandet, hvilket og Peter gjør (22—34), helbreder (35. 36).

Paa den samme Tid hørte Fjerdingsfyrsten Herodes Rygtet om Jesus.
Mark. 6, 14 fg. Luk. 9, 7 fg.

2. Og han sagde til sine Tjenere: Denne er Johannes den Døber; han er

opreist fra de Døde, og derfor te de
kraftige Gjerninger sig i ham.
3. Thi Herodes havde grebet Johannes
og bundet ham og sat ham i Fængsel for
Herodias's, sin Broder Filips Hustrues,
Skyld. Luk. 3, 19. 20.
4. Thi Johannes sagde til ham: Det
er dig ikke tilladt at have hende.
3 Mos. 18, 16.
5. Og han havde gjerne slaaet ham
ihjel, men frygtede for Folket; thi de
holdt ham for en Profet. 21, 26. Luk. 20, 6.
6. Men da Herodes holdt sin Fødsels-
dag, dansede Herodias's Datter for dem,
og hun behagede Herodes. Hos. 7, 5.
7. Derfor lovede han med Ed at give
hende, hvad hun begjærede. Est. 5, 6.
8. Men da hun var forud undervist
af sin Moder, sagde hun: Giv mig hid
Johannes den Døbers Hoved paa et Fad!
9. Og Kongen blev bedrøvet; men for-
medelst Ederne og for deres Skyld, som
sade med ham tilbords, befalede han,
at det skulde gives hende.
10. Og han sendte Bud og lod Jo-
hannes halshugge i Fængslet.
11. Og hans Hoved blev baaret frem
paa et Fad og givet Pigen, og hun bar
det til sin Moder.
12. Da kom hans Disciple og toge
Legemet og jordede det; og de kom og
forkyndte Jesus det.
13. Og da Jesus hørte det, veg han
bort derfra i et Skib til et øde Sted
for sig selv; og da Folket hørte det,
fulgte de ham tilfods fra Stæderne.
Mark. 6, 32 fg. Luk. 9, 10 fg. Joh. 6, 1 fg.
14. Og da Jesus gik frem, saa han
meget Folk, og han ynkedes inderlig over
dem og helbredede deres Syge. 9, 36.
15. Men da det var blevet Aften, gik
hans Disciple til ham og sagde: Stedet
er øde, og Tiden er allerede forløben;
lad Folket fare, forat de kunne gaa hen
i Byerne og kjøbe sig Mad!
16. Men Jesus sagde til dem: De behøve
ikke at gaa bort; giver I dem at æde!
17. Men de sagde til ham: Vi have
her kun fem Brød og to Fiske.
18. Men han sagde: Henter mig dem hid!
19. Og han bød Folket sætte sig ned
paa Græsset og tog de fem Brød og de
to Fiske, saa op til Himmelen og vel-
signede dem, og han brød dem og gav
sine Disciple Brødene, men Disciplene
gave Folket dem. 15, 36; 26, 26. Luk. 24, 30.
20. Og de aade alle og bleve mætte,
og de opsamlede det, der blev tilovers
af Stykkerne, tolv Kurve fulde.
21. Men de, som aade, vare henved fem
tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn.
22. Og straks nødte Jesus sine Disciple
til at gaa i Skibet og fare over før
ham til hin Side, indtil han fik ladet
Folket fare. Mark. 6, 45 fg. Joh. 6, 16 fg.
23. Og da han havde ladet Folket
fare, gik han for sig selv op paa Bjerget
for at bede. Men da det var blevet
Aften, var han alene der. Luk. 6, 12; 9, 18.
24. Men Skibet var allerede midt paa
Søen og led Nød af Bølgerne; thi Vinden
var dem imod.
25. Men i den fjerde Nattevagt kom
Jesus til dem, vandrende paa Søen.
26. Og da Disciplene saa ham vandre
paa Søen, bleve de forskrækkede og sagde:
Det er et Spøgelse! Og de raabte af
Frygt. Luk. 24, 37.
27. Men Jesus talte straks til dem
og sagde: Værer frimodige, det er mig;
frygter ikke!
28. Men Peter svarede ham og sagde:
Herre, dersom det er dig, da byd mig
komme til dig paa Vandet!
29. Men han sagde: Kom! Og Peter
traadte ud af Skibet og vandrede paa
Vandet for at komme til Jesus.
30. Men da han saa det haarde Veir,
frygtede han, og da han begyndte at
synke, raabte han og sagde: Herre, frels
mig! 8, 25.
31. Og Jesus udrakte straks Haanden
og tog fat paa ham og sagde til ham:
Du lidet Troende! Hvi tvivlede du?
8, 26. Jak. 1, 6.
32. Og da de stege ind i Skibet,
stilledes Vinden.
33. Men de, som vare i Skibet, kom
og faldt ned for ham og sagde: Du er
sandelig Guds Søn. 16, 16.
34. Og da de vare farne over, kom
de til Gennesarets Land.
35. Og da Folket paa samme Sted
kjendte ham, sendte de Bud i hele Landet
deromkring og førte alle dem, som havde
ondt, til ham. Mark. 6, 53 fg.
36. Og de bade ham, at de kun maatte
røre ved Sømmen paa hans Klædebon,
og alle de, som rørte derved, bleve
helbredede. 9, 21.

15. Kapitel.

Jesus lærer, hvad der gjør Mennesket urent, og laster Farisæernes Hykleri og Blindhed (1—20), prøver og bønhører den kananæiske Kvinde (21—28), helbreder Mange og bespiser 4000 Mænd (29—39).

Da kom Skriftlærde og Farisæere fra Jerusalem til Jesus og sagde: Mark. 7, 1 fg.

2. Hvi overtræde dine Disciple de Gamles Anordning? Thi de tvætte ikke sine Hænder, naar de æde Brød.

3. Men han svarede og sagde til dem: Hvi overtræde ogsaa I Guds Bud for eders Anordnings Skyld?

4. Thi Gud har budet, sigende:Ær Fader og Moder! og: Hvo der bander Fader eller Moder, skal visselig dø. 2 Mos. 20, 12; 21, 17. 3 Mos. 20, 9. Ordsp. 20, 20.

5. Men I sige: Hvo der siger til Fader eller Moder: Det er en Gave til Templet, det, hvormed du skulde været hjulpen af mig, han skal ingenlunde ære sin Fader eller sin Moder. Ordsp. 28, 24.

6. Og I have tilintetgjort Guds Bud for eders Anordnings Skyld.

7. I Hyklere! Rettelig har Esaias spaaet om eder, idet han sagde: Es. 29, 13.

8. Dette Folk holder sig nær til mig med sin Mund og ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt borte fra mig. Ez. 33, 31.

9. Men de dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud. 5 Mos. 4, 2. Kol. 2, 18—23. Tit. 1, 14.

10. Og han kaldte Folket til sig og sagde til dem: Hører til og forstaar!

11. Ikke det, som indkommer i Munden, gjør Mennesket urent; men det, som udgaar af Munden, det gjør Mennesket urent. Ap. G. 10, 15. Rom. 14, 14. 17.

12. Da gik hans Disciple frem og sagde til ham: Ved du, at Farisæerne have forarget sig, da de hørte denne Tale?

13. Men han svarede og sagde: Enhver Plante, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal med Rod oprykkes. Joh. 15, 2. Ap. G. 5, 38. 39.

14. Lader dem fare! Blinde ere Blindes Veiledere; men naar en Blind leder en Blind, da falde de begge i Graven. 23, 24. Luk. 6, 39.

15. Men Peter svarede og sagde til ham: Forklar os denne Lignelse!

16. Men Jesus sagde: Ere ogsaa I endnu uforstandige? 16, 9.

17. Forstaa I endnu ikke, at alt det, som kommer ind i Munden, gaar i Bugen og bliver udkastet ad den naturlige Gang?

18. Men det, som gaar ud af Munden, kommer ud af Hjertet, og det gjør Mennesket urent. Jak. 3, 6. 10; 1, 14.

19. Thi af Hjertet udkomme onde Tanker, Mord, Hor, Skjørlevnet, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Bespottelser. 1 Mos. 6, 5. Jer. 17, 9. Matt. 12, 35.

20. Disse ere de Ting, som gjøre Mennesket urent; men at æde med utvættede Hænder gjør ikke Mennesket urent.

21. Og Jesus gik bort derfra og drog hen til Tyrus's og Sidons Egne. Mark. 7, 24 fg.

22. Og se, en kananæisk Kvinde kom fra de samme Egne, raabte og sagde til ham: Herre, Davids Søn, forbarm dig over mig! Min Datter plages ilde af Djævelen.

23. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til ham, bade ham og sagde: Skil dig af med hende, thi hun raaber efter os!

24. Men han svarede og sagde: Jeg er ikke udsendt, uden til de fortabte Faar af Israels Hus. 10, 6. Ap. G. 13, 46. Rom. 15, 8.

25. Men hun kom og tilbad ham og sagde: Herre, hjælp mig!

26. Men han svarede og sagde: Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde.

27. Men hun sagde: Ja, Herre! Men ogsaa de smaa Hunde æde dog af de Smuler, som falde fra deres Herrers Bord.

28. Da svarede Jesus og sagde til hende: O Kvinde! Din Tro er stor; dig ske, som du vil! Og hendes Datter blev karsk fra den samme Time. 8, 10.

29. Og Jesus gik bort derfra og kom til den galilæiske Sø, og han gik op paa Bjerget og satte sig der. Mark. 7, 31.

30. Og meget Folk kom til ham, som havde med sig Halte, Blinde, Stumme, Krøblinger og mange Andre, og de lagde dem for Jesu Fødder, og han helbredede dem, Es. 35, 5. Matt. 11, 5; 14, 35.

31. saa Folket forundrede sig, da de saa, at Stumme talte, Krøblinger vare helbredede, Halte gik, og Blinde saa; og de prisede Israels Gud.

32. Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: Jeg ynkes inderlig over Folket, thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage og have ikke Noget at æde; og

ade dem fastende fare vil jeg ikke, forat
e ikke skulle forsmægte paa Veien.
Mark. 8, 1 fg.
33. Og hans Disciple sagde til ham:
hvorfra skulle vi faa saa mange Brød i
n Ørken, at vi kunne mætte saa meget Folk?
34. Og Jesus sagde til dem: Hvor
nange Brød have I? Men de sagde:
Syv og nogle faa smaa Fiske.
35. Og han bød Folket sætte sig ned
aa Jorden.
36. Og han tog de syv Brød og Fi-
skene, takkede, brød dem og gav sine Di-
sciple dem, men Disciplene Folket.
37. Og de aade alle og bleve mættede,
g de opsamlede det, der blev tilovers
f Stykkerne, syv Kurve fulde.
2 Kong. 4, 42—44.
38. Men de, som aade, vare fire tu-
nde Mænd foruden Kvinder og Børn.
39. Og da han havde ladet Folket
are, gik han i Skibet og kom til Mag-
alas Grænser.

16. Kapitel.

Jesus irettesætter Farisæerne, som begjærede Tegn (1—4), advarer for deres Surdeig (5—12). Peter bekjender, at Jesus er Guds Søn (13—20). Jesus taler om sin Lidelse, irettesætter Peter (21—23), taler om Fornegtelse og sin Tilkommelse (24—28).

Og Farisæerne og Sadducæerne gik frem,
fristede ham og begjærede, at han
ilde vise dem et Tegn fra Himmelen.
Mark. 8, 11 fg. Luk. 11, 16. Matt. 12, 38.
2. Men han svarede og sagde til
em: Naar det er blevet Aften, sige I:
Det bliver en skjøn Dag, thi Himmelen
r rød,
3. og om Morgenen: Det bliver
Storm idag, thi Himmelen er rød og
mørk. I Hyklere! Himmelens Skikkelse
ide I at bedømme; kunne I ikke ogsaa
edømme Tidernes Tegn? Luk. 12, 54 fg.
4. En ond og utro Slægt begjærer
Tegn, og der skal intet Tegn gives den,
den Profeten Jonas's Tegn. Og han
orlod dem og gik bort.
12, 39. Jon. 2, 1. Luk. 11, 30.
5. Og da hans Disciple kom over
il hin Side, havde de glemt at tage
Brød med.
6. Men Jesus sagde til dem: Ser
il og tager eder i Vare for Farisæernes
g Sadducæernes Surdeig! Mark. 8, 15 fg.
Luk. 12, 1. Gal. 5, 9. 1 Kor. 5, 6.
7. Da tænkte de ved sig selv og sagde:
Vi have ikke taget Brød med.
8. Men da Jesus vidste det, sagde
han til dem: I lidet Troende! Hvi
tænke I ved eder selv paa, at I ikke
have taget Brød med?
9. Forstaa I endnu ikke? Komme I
heller ikke i Hu de fem Brød iblandt de
fem Tusinde, og hvor mange Kurve I
da samlede op, 14, 17. Joh. 6, 9 fg.
10. ei heller de syv Brød iblandt de
fire Tusinde, og hvor mange Kurve I
da samlede op? 15, 34. 37. Mark. 8, 5. 8.
11. Hvorledes forstaa I da ikke, at
det ikke var om Brød, jeg sagde eder,
at I skulde tage eder i Vare for Fari-
sæernes og Sadducæernes Surdeig?
12. Da forstode de, at han ikke havde
sagt, at de skulde tage sig i Vare for
Brødets Surdeig, men for Farisæernes
og Sadducæernes Lærdom.
13. Men da Jesus var kommen til
Egnen om Cæsarea Filippi, spurgte han
sine Disciple og sagde: Hvem sige Men-
neskene mig, Menneskens Søn, at være?
Mark. 8, 27 fg. Luk. 9, 18 fg.
14. Men de sagde: Nogle sige, at du
er Johannes den Døber, men Andre
Elias, men Andre Jeremias eller en af
Profeterne. 14, 2.
15. Han siger til dem: Men I, hvem
sige I mig at være?
16. Da svarede Simon Peter og sagde:
Du er Christus, den levende Guds Søn.
14, 33. Joh. 6, 69; 11, 27. Ap. G. 8, 37;
9, 20. 1 Joh. 4, 15.
17. Og Jesus svarede og sagde til
ham: Salig er du, Simon, Jonas's Søn;
thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret dig
det, men min Fader, som er i Himlene.
Gal. 1, 16. Matt. 11, 27.
18. Men nu siger ogsaa jeg dig, at
du er Peter, og paa denne Klippe vil
jeg bygge min Menighed, og Helvedes
Porte skulle ikke faa Overhaand over den.
Joh. 1, 43.
19. Og jeg vil give dig Him-
meriges Riges Nøgler, og hvad
du binder paa Jorden, det skal
være bundet i Himlene, og hvad
du løser paa Jorden, det skal
være løst i Himlene.
18, 18. Joh. 20, 23. 2 Kor. 10, 8.
20. Da bød han sine Disciple, at de
ikke skulde sige Nogen, at han var Chri-
stus. 17, 9.
21. Fra den Tid begyndte Jesus at
give sine Disciple tilkjende, at det burde
ham at gaa hen til Jerusalem og lide
Meget af de Ældste og Ypperstepresterne

og de Skriftlærde og ihjelslaaes og opstaa
den tredje Dag. 17, 22 fg. 20, 17. 18; 27, 63.
22. Og Peter tog ham til sig, be-
gyndte at irettesætte ham og sagde: Herre,
spar dig selv! Dette ske dig ingenlunde!
23. Men han vendte sig og sagde til
Peter: Vig bag mig, Satan! Du er mig
til Forargelse; thi du sanser ikke, hvad
Guds er, men hvad Menneskenes er.
24. Da sagde Jesus til sine Disciple:
Vil Nogen komme efter mig, han for-
negte sig selv og tage sit Kors op og
følge mig! 10, 38. Luk. 9, 23—27; 14, 27.
25. Thi hvo der vil frelse sit Liv, skal
miste det; men hvo der mister sit Liv
for min Skyld, skal finde det.
Luk. 17, 33. Joh. 12, 25.
26. Thi hvad gavner det et Menneske,
om han vinder den hele Verden, men tager
Skade paa sin Sjæl? Eller hvad vil et
Menneske give til Vederlag for sin Sjæl?
Ps. 49, 9.
27. Thi Menneskens Søn skal komme i sin
Faders Herlighed med sine Engle, og da
skal han betale Enhver efter hans Gjerning.
25, 31; 26, 64. Job 34, 11. Ps. 62, 13.
Rom. 2, 6. 2 Kor. 5, 10. Aab. 2, 23.
28. Sandelig siger jeg eder: Der er
Nogle af dem, som her staa, der ingen-
lunde skulle smage Døden, førend de se
Menneskens Søn komme i sit Rige.
Mark. 9, 1.

17. Kapitel.

Jesus forklares paa Bjerget (1—9), taler om Elias (10—13), helbreder en Maanesyg (14—21), forkynder sin Lidelse (22. 23), giver Skat (24—27).

Og seks Dage derefter tog Jesus Peter
og Jakob og hans Broder Johannes
med sig og førte dem afsides op paa et
høit Bjerg. Mark. 9, 2 fg. Luk. 9, 28 fg.
2. Og han blev forvandlet for deres
Øine, og hans Ansigt skinnede som Solen,
men hans Klæder bleve hvide som Lyset.
Fil. 3, 21. Matt. 13, 43.
3. Og se, Moses og Elias bleve seede
af dem og talte med ham.
4. Da svarede Peter og sagde til
Jesus: Herre! Her er det os godt at
være; vil du, da ville vi gjøre tre Bo-
liger her, dig en og Moses en og Elias en.
5. Da han endnu talte, se, da over-
skyggede en klar Sky dem, og se, en Røst
kom ud af Skyen, som sagde: Denne
er min Søn, den Elskelige, i hvem
jeg har Velbehag; hører ham!
Es. 42, 1. Matt. 3, 17. Joh. 1, 34. Kol. 1, 13.
5 Mos. 18, 15.
6. Og da Disciplene hørte det, faldt
de paa sit Ansigt og frygtede saare.
7. Og Jesus traadte frem, rørte ved
dem og sagde: Staar op og frygter ikke!
8. Men da de oploftede sine Øine, saa
de Ingen, uden Jesus alene.
9. Og da de gik ned af Bjerget, bød
Jesus dem og sagde: I skulle ikke sige
Nogen dette Syn, førend Menneskens
Søn er opstanden fra de Døde. 16, 20.
10. Og hans Disciple spurgte ham og
sagde: Hvi sige da de Skriftlærde, at
Elias bør komme først? 11, 14. Mal. 4, 5.
11. Men Jesus svarede og sagde til
dem: Elias kommer vel først og skal
skikke alle Ting tilrette; Luk. 1, 17.
12. men jeg siger eder, at Elias er
allerede kommen, og de erkjendte ham
ikke, men gjorde med ham, hvad de vilde;
saaledes skal ogsaa Menneskens Søn lide
af dem. 14, 9 fg.
13. Da forstode Disciplene, at han
havde talt til dem om Johannes den
Døber.
14. Og da de kom til Folket, gik et
Menneske til ham og faldt paa Knæ for
ham og sagde: Mark. 9, 17 fg. Luk. 9, 37 fg.
15. Herre, forbarm dig over min Søn!
Thi han er maanesyg og lider meget
Ondt, thi han falder ofte i Ilden og
ofte i Vandet;
16. og jeg bragte ham hen til dine
Disciple, og de kunde ikke helbrede ham.
17. Men Jesus svarede og sagde: O
du vantro og forvendte Slægt! Hvor
længe skal jeg være hos eder? Hvor
længe skal jeg taale eder? Bringer
ham hid!
18. Og Jesus truede ham, og Djæ-
velen for ud af ham, og Drengen blev
karsk fra den samme Stund.
19. Da gik Disciplene til Jesus i
Enrum og sagde: Hvi kunde ikke vi
uddrive ham?
20. Men Jesus sagde til dem: For
eders Vantroes Skyld. Thi sandelig siger
jeg eder: Dersom I have Tro som et
Senepskorn, da skulle I sige til dette
Bjerg: Flyt dig herfra derhen! og det
skal flytte sig, og Intet skal være eder
umuligt. 21, 21. Mark. 11, 23.
Luk. 17, 6. 1 Kor. 13, 2.
21. Men dette Slags farer ikke ud,
uden ved Bøn og Faste.
22. Men da de vandrede om i Ga-

lilæa, sagde Jesus til dem: Menneskens Søn skal overgives i Menneskers Hænder,
16, 21; 20, 18. Mark. 9, 30 fg. Luk. 9, 22; 18, 31.
23. og de skulle slaa ham ihjel, og han skal opreises paa den tredje Dag. Og de bleve saare bedrøvede.
24. Men da de kom til Kaperna'um, gik de, som indkrævede Tempelskatten, til Peter og sagde: Betaler ikke eders Mester Tempelskatten? 2 Mos. 30, 13.
25. Han sagde: Jo. Og da han kom ind i Huset, forekom Jesus ham og sagde: Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem tage Kongerne paa Jorden Told eller Skat, af sine egne Børn eller af Fremmede?
22, 21. Rom. 13, 7.
26. Peter siger til ham: Af Fremmede. Jesus sagde til ham: Saa ere jo Børnene frie.
27. Men forat vi ikke skulle forarge dem, saa gaa hen til Søen, kast en Krog og tag den første Fisk, som kommer op! Og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater*; tag denne og giv dem den for mig og dig!
Luk. 23, 2. *en Mynt.

18. Kapitel.

Jesus lærer Disciplene at fly Hovmod og Forargelser (1—10), at han er kommen for at frelse (11—14), taler om, hvorledes vi skulle forholde os mod en Broder, som synder mod os, om at binde og løse (15—18), om forenet Bøn (19. 20), om at tilgive (21. 22), hvilket han forklarer ved Lignelsen om den gjældbundne Tjener (23—35).

Paa den samme Tid gik Disciplene til Jesus og sagde: Hvo er den Største i Himmeriges Rige?
5, 19. Mark. 9, 33 fg. Luk. 9, 46 fg.
2. Og Jesus kaldte et lidet Barn til sig og stillede det midt iblandt dem
3. og sagde: Sandelig siger jeg eder: Uden at I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. 19, 14. Mark. 10, 14.
4. Derfor, hvo der fornedrer sig selv som dette Barn, han er den Største i Himmeriges Rige. 1 Pet. 5, 6.
5. Og hvo der annammer eet saadant Barn i mit Navn, annammer mig. 10, 40.
6. Men hvo der forarger een af disse Smaa, som tro paa mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb. Luk. 17, 1. 2.
7. Ve Verden for Forargelserne! Thi det er nødvendigt, at Forargelser komme, dog ve det Menneske, ved hvem Forargelsen kommer! 1 Kor. 11, 19. 2 Tess. 2, 11. 12.
8. Men dersom din Haand eller din Fod forarger dig, da hug den af og kast den fra dig! Det er dig bedre at gaa som Halt eller Krøbling ind til Livet, end at have to Hænder og to Fødder og kastes i den evige Ild. 5, 30. Kol. 3, 5.
9. Og dersom dit Øie forarger dig, da riv det ud og kast det fra dig! Det er dig bedre at gaa enøiet ind til Livet, end at have to Øine og kastes i Helvedes Ild.
10. Ser til, at I ikke foragte een af disse Smaa! Thi jeg siger eder: Deres Engle i Himlene se altid min Faders Aasyn, som er i Himlene. Ps. 34, 8.
11. Thi Menneskens Søn er kommen for at frelse det, som var fortabt.
Luk. 19, 10.
12. Hvad tykkes eder? Om et Menneske havde hundrede Faar, og eet af dem for vild, forlader han da ikke de ni og niti paa Bjergene og gaar bort og leder efter det, som var faret vild?
Luk. 15, 4 fg.
13. Og hænder det sig, at han finder det, sandelig siger jeg eder, at han glæder sig over det mere end over de ni og niti, som ikke fore vild.
14. Saaledes er det ikke eders Faders Vilje, som er i Himlene, at een af disse Smaa skal fortabes. 2 Pet. 3, 9.
15. Men om din Broder synder mod dig, saa gak hen og irettesæt ham mellem dig og ham alene! Hører han dig, da har du vundet din Broder.
3 Mos. 19, 17. Ordsp. 17, 10. Luk. 17, 3. Gal. 6, 1. Jak. 5, 19. 20.
16. Men hører han ikke, da tag endnu Een eller To med dig, forat enhver Sag maa blive stadfæstet efter to eller tre Vidners Udsagn! 5 Mos. 17, 6; 19, 15. Joh. 8, 17. 2 Kor. 13, 1. Hebr. 10, 28.
17. Men hører han dem ikke, da sig Menigheden det! Men hører han heller ikke Menigheden, da skal han være for dig som en Hedning og en Tolder.
1 Tim. 5, 20. Rom. 16, 17. 1 Kor. 5, 9. 2 Tess. 3, 14. 2 Joh. 10.
18. Sandelig siger jeg eder: Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen.
16, 19. Joh. 20, 23.
19. Atter siger jeg eder, at dersom to af eder paa Jorden blive enige om

Nogetsomhelst, hvorom de ville bede, saa skal det vederfares dem af min Fader, som er i Himlene. 1 Joh. 3, 22; 5, 14. Jak. 5, 16.

20. Thi hvor To eller Tre ere forsamlede i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem. 28, 20.

21. Da gik Peter frem til ham og sagde: Herre, hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder mod mig? Indtil syv Gange?

22. Jesus sagde til ham: Jeg siger dig: Ikke indtil syv Gange, men indtil sytti Gange syv Gange. Luk. 17, 4.

23. Derfor lignes Himmeriges Rige ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.

24. Men da han begyndte at holde Regnskab, blev en ført frem for ham, som var ham ti tusinde Talenter* skyldig.

* En Talent er omtrent 1000 Daler.

25. Men da han ikke havde Noget at betale med, bød hans Herre, at han og hans Hustru og Børn og alt det, han havde, skulde sælges, og at dermed skulde betales.

26. Derfor kastede Tjeneren sig ned paa sit Ansigt for ham og sagde: Herre, vær langmodig med mig, og jeg vil betale dig det altsammen!

27. Da ynkedes denne Tjeners Herre inderlig over ham og gav ham løs og eftergav ham Gjælden. Luk. 7, 42.

28. Men den samme Tjener gik ud og fandt en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarier* skyldig, og han greb fat paa ham og vilde kvæle ham og sagde: Betal mig det, du er skyldig!

* En Denarie var omtrent 12 Skilling.

29. Da faldt hans Medtjener ned for hans Fødder og bad ham og sagde: Vær langmodig med mig, og jeg vil betale dig det altsammen!

30. Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte det, han var skyldig.

31. Men da hans Medtjenere saa det, som var skeet, bleve de saare bedrøvede og kom og aabenbarede for sin Herre alt det, som var skeet.

32. Da kaldte hans Herre ham frem og sagde til ham: Du onde Tjener! Al den Gjæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig.

33. Burde ikke ogsaa du have forbarmet dig over din Medtjener, ligesom jeg har forbarmet mig over dig? Jak. 2, 13.

34. Og hans Herre blev vred og overgav ham til dem, som pine, indtil han betalte alt det, han var ham skyldig. 5, 25. 26.

35. Saaledes skal ogsaa min himmelske Fader gjøre mod eder, om I ikke af eders Hjerter forlade, hver sin Broder hans Brøst. 6, 15. Mark. 11, 25.

19. Kapitel.

Jesus helbreder (1. 2), taler om Skilsmisse mellem Ægtefolk og om Ægteskab (3—12), velsigner smaa Børn (13—15), befaler en ung Mand at fornegte sin Rigdom (16—22), taler om de Rige (23—26) og trøster dem, som fornegte Noget for hans Skyld (27—30).

Og det skede, da Jesus havde endt disse Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas Grænser paa hin Side Jordan. Mark. 10, 1 fg.

2. Og meget Folk fulgte ham, og han helbredede dem sammesteds.

3. Og Farisæerne traadte til ham, fristede ham og sagde til ham: Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru for hvilkensomhelst Sag? Mark. 10, 2 fg.

4. Men han svarede og sagde til dem: Have I ikke læst, at den, som skabte dem fra Begyndelsen, skabte dem Mand og Kvinde 1 Mos. 1, 27.

5. og sagde: Derfor skal et Menneske forlade Fader og Moder og blive fast hos sin Hustru, og de To skulle være eet Kjød? 1 Mos. 2, 24. Ef. 5, 31. 1 Kor. 7, 10. 11; 6, 16.

6. Saa ere de da ikke længer to, men eet Kjød. Hvad altsaa Gud har sammenføiet, skal et Menneske ikke adskille.

7. De sagde til ham: Hvorfor bød da Moses at give Skilsmissebrev og skille sig fra hende? 5 Mos. 24, 1. Matt. 5, 31.

8. Han sagde til dem: Moses tillod eder at skille eder fra eders Hustruer formedelst eders Hjerters Haardhed; men fra Begyndelsen har det ikke været saaledes.

9. Men jeg siger eder, at hvo der skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, og tager en Anden tilægte, han bedriver Hor, og hvo der tager en Fraskilt tilægte, han bedriver Hor. 5, 32. Luk. 16, 18.

10. Hans Disciple sagde til ham: Staar Mandens Sag saaledes med Hustruen, da er det ikke godt at gifte sig.

11. Men han sagde til dem: Dette Ord fatte ikke Alle, men de, hvem det er givet.

12. Thi der er Gildinger, som ere ødte saaledes af Moders Liv, og der er Gildinger, som ere gildede af Menneskene, g der er Gildinger, som have gildet sig elv for Himmeriges Riges Skyld. Hvo et kan fatte, han fatte det! 1 Kor. 7, 32. 34.

13. Da bleve smaa Børn førte til ham, orat han skulde lægge Hænderne paa em og bede; men Disciplene truede dem. Mark. 10, 13 fg. Luk. 18, 15 fg.

14. Da sagde Jesus: Lader de smaa Børn i Fred, og hindrer dem ikke i at omme til mig! Thi Himmeriges Rige ører Saadanne til. 18, 3.

15. Og han lagde Hænderne paa dem g drog derfra.

16. Og se, En traadte frem og sagde til am: Gode Mester! Hvad Godt skal jeg jøre, forat jeg maa have et evigt Liv? Mark. 10, 17 fg. Luk. 18, 18 fg. 10, 25 fg.

17. Men han sagde til ham: Hvi alder du mig god? Ingen er god, den Een, nemlig Gud. Men vil du ndgaa til Livet, da hold Budene!

18. Han sagde til ham: Hvilke? Men Jesus sagde: Dette: Du skal ikke slaa hjel, du skal ikke bedrive Hor, du skal ikke jæle, du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd, 2 Mos. 20, 13 fg.

19. ær din Fader og din Moder! og: Du skal elske din Næste som dig selv. 15, 4. 3 Mos. 19, 18. Rom. 13, 9. Gal. 5, 14. Jak. 2, 8.

20. Da siger den unge Mand til ham: Alt dette har jeg holdt fra min Ungdom f; hvad fattes mig endnu?

21 Jesus sagde til ham: Vil du være uldkommen, da gak hen, sælg, hvad du har, g giv Fattige det, og du skal have en Skat i Himmelen; kom saa og følg mig! 6, 20. Luk. 12, 33. 1 Tim. 6, 19.

22. Men da den unge Mand hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.

23. Da sagde Jesus til sine Disciple: Sandelig siger jeg eder, at en Rig kommer vanskelig ind i Himmeriges Rige. 1 Tim. 6, 9. 10.

24. Atter siger jeg eder: Det er lettere, at en Kamel gaar gjennem et Naaleøie, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

25. Men da hans Disciple hørte det, bleve de saare forfærdede og sagde: Hvo kan da blive salig?

26. Da saa Jesus paa dem og sagde: For Mennesker er dette umuligt; men for Gud ere alle Ting mulige. 1 Mos. 18, 14. Sak. 8, 6. Luk. 1, 37.

27. Da svarede Peter og sagde til ham: Se, vi have forladt Alt og fulgt dig; hvad skulle da vi have? 4, 20. Mark. 10, 28 fg. Luk. 18, 28 fg.

28. Men Jesus sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, at I, som have fulgt mig, I skulle i Gjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Trone, ogsaa sidde paa tolv Troner og dømme de tolv Israels Stammer. Ap. G. 3, 21. 2 Pet. 3, 13. Aab. 21, 1. Luk. 22, 29. 30. Aab. 3, 21.

29. Og hver den, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Agre for mit Navns Skyld, skal faa hundrede Fold igjen og arve et evigt Liv. 10, 37. Luk. 14, 26.

30. Men Mange, som ere de Første, skulle blive de Sidste, og de Sidste de Første. 20, 16. Luk. 13, 30.

20. Kapitel.

Jesus taler om Arbeiderne i Vingaarden (1–16), om sin Lidelse (17–19), irettesætter Zebedæus's Sønner og raader til Ydmyghed (20–28), helbreder to Blinde ved Jericho (29–34).

Thi Himmeriges Rige lignes ved en Husbonde, som tidlig om Morgenen gik ud for at leie Arbeidere til sin Vingaard.

2. Men da han blev enig med Arbeiderne om en Penning om Dagen, sendte han dem hen i sin Vingaard.

3. Og han gik ud ved den tredje Time og saa Andre staa ledige paa Torvet,

4. og han sagde til dem: Gaar ogsaa I hen i Vingaarden, og jeg vil give eder, hvad ret er! Men de gik hen. 1 Kor. 3, 8.

5. Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde ligesaa.

6. Men ved den ellevte Time gik han ud og fandt Andre staa ledige og sagde til dem: Hvi staa I her den hele Dag ledige?

7. De sagde til ham: Fordi Ingen leiede os. Han sagde til dem: Gaar ogsaa I hen i Vingaarden, og hvad ret er, skulle I faa!

8. Men da det blev Aften, siger Vingaardens Herre til sin Husholder: Kald Arbeiderne og giv dem Lønnen, og begynd fra de Sidste indtil de Første! Ap. G. 17, 31. Aab. 22, 12.

9. Og de, som vare leiede ved den ellevte Time, kom og fik hver en Penning.

10. Men da de Første kom, mente de,

at de skulde faa Mere, og de fik ogsaa
hver en Penning.
11. Men da de fik den, knurrede de
mod Husbonden og sagde: Ap. G. 11, 2 fg.
12. Disse Sidste have kun arbeidet een
Time, og du har gjort dem lige med os,
som have baaret Dagens Byrde og Hede.
13. Men han svarede og sagde til En
af dem: Ven! Jeg gjør dig ikke Uret;
er du ikke bleven enig med mig om en
Penning?
14. Tag Dit og gak bort! Men jeg
vil give denne Sidste ligesom dig.
15. Eller har jeg ikke Magt til at
gjøre med Mit, hvad jeg vil? Eller er
dit Øie ondt, fordi jeg er god?
16. Saaledes skulle de Sidste blive
de Første, og de Første de Sidste; thi
Mange ere kaldte, men Faa udvalgte.
19, 30. Mark. 10, 31. Luk. 13, 30. Matt. 22, 14.
17. Og Jesus drog op til Jerusalem
og tog de tolv Disciple tilside paa Veien
og sagde til dem: 17, 22. Mark. 9, 31; 10, 32 fg. Luk. 18, 31 fg.
18. Se, vi reise op til Jerusalem, og
Menneskens Søn skal overgives til Ypper-
stepresterne og de Skriftlærde, og de skulle
fordømme ham til Døden
19. og overgive Hedningerne ham til
at spotte og hudstryge og korsfæste ham;
og paa den tredje Dag skal han opstaa.
Luk. 24, 7. 20. Joh. 18, 32.
20. Da gik Zebedæus's Sønners Moder
til ham med sine Sønner, faldt ned for
ham og bad ham om Noget. Mark. 10, 35 fg.
21. Men han sagde til hende: Hvad
vil du? Hun sagde til ham: Sig, at
disse mine to Sønner skulle sidde i dit
Rige, den ene ved din høire og den anden
ved din venstre Side!
22. Men Jesus svarede og sagde: I
vide ikke, hvad I bede om. Kunne I
drikke den Kalk, jeg skal drikke, og døbes
med den Daab, jeg skal døbes med? De
sige til ham: Ja, vi kunne. 26, 39. 42.
23. Og han sagde til dem: Min Kalk
skulle I vel drikke, og med den Daab,
jeg døbes med, skulle I døbes; men at
sidde ved min høire og ved min venstre
Side hører det ikke mig til at give Nogen,
uden dem, som det er beredt af min Fader.
24. Og da de Ti hørte det, bleve de
vrede paa de to Brødre.
25. Men Jesus kaldte dem til sig og
sagde: I vide, at Folkenes Fyrster herske
over dem, og de Store bruge Myndighe[d]
over dem. Luk. 22, 2[5]
26. Men saa skal det ikke være bland[t]
eder; men hvo der vil blive stor bland[t]
eder, han være eders Tjener, 1 Pet. 5, [3]
27. og hvo der vil være den Ypperst[e]
blandt eder, han være eders Træl,
23, 11. 12. Mark. 9, 3[5]
28. ligesom Menneskens Søn ikke e[r]
kommen for at lade sig tjene, men for a[t]
tjene og give sit Liv til en Gjenløsnin[g]
for Mange. Luk. 22, 27. Joh. 13, 14. Fil. 2, [7]
Ef. 1, 7. 1 Tim. 2, 6. Tit. 2, 14. 1 Pet. 1, 18. 1[9]
29. Og da de gik ud fra Jeric[ho],
fulgte ham meget Folk.
30. Og se, to Blinde sade ved Veie[n],
og da de hørte, at Jesus gik forb[i],
raabte de og sagde: Herre, Davids Sø[n],
forbarm dig over os!
9, 27. Mark. 10, 46 fg. Luk. 18, 35 f[g].
31. Men Folket truede dem, at d[e]
skulde tie. Men de raabte end mere o[g]
sagde: Herre, Davids Søn, forbarm di[g]
over os!
32. Og Jesus stod stille og kaldte paa de[m]
og sagde: Hvad ville I, jeg skal gjøre eder[?]
33. De sagde til ham: Herre, at vor[e]
Øine maatte oplades!
34. Men Jesus ynkedes inderlig o[g]
rørte ved deres Øine. Og straks blev
deres Øine seende, og de fulgte ham.

21. Kapitel.

Jesus drager ind i Jerusalem (1—11), rense[r]
Templet (12. 13), helbreder, forsvarer de Børn,
som lovprise ham (14—16), forbander Figentræe[t]
(17—22), vil ei svare paa Ypperstepresterne[s]
Spørgsmaal (23—27), fremsætter Lignelsen om d[e]
to Sønner (28—32) og om Vingaardsmænden[e]
(33—44). Presterne ville slaa ham ihjel (45. 46).

Og da de kom nær til Jerusalem o[g]
vare komne til Betfage ved Olje-
bjerget, da sendte Jesus to af sine Discipl[e]
og sagde til dem: Mark. 11, 1 fg. Luk. 19, 29 fg.
2. Gaar hen i den By, som ligger fo[r]
eder, og straks skulle I finde en Asenind[e]
bunden og et Føl hos den; løser den
og fører dem til mig! Joh. 12, 14. 15.
3. Og dersom Nogen taler eder Noge[t]
til, da siger, at Herren har dem behov,
saa skal han straks fremsende dem.
4. Men dette skede altsammen, for a[t]
det skulde fuldkommes, som er talt ved
Profeten, som siger:
5. Siger til Zions Datter: Se, di[n]
Konge kommer til dig, sagtmodig og
ridende paa et Asen og Aseniindens Føl.
Ef. 62, 11. Sak. 9, 9. Matt. 11, 29.

6. Men Disciplene gik hen og gjorde
aa, som Jesus befalede dem.
7. Og de hentede Asninden og Føllet
g lagde sine Klæder paa dem, og han
atte sig derpaa.
8. Men de Fleste af Folket bredte sine
læder paa Veien, men Andre huggede
rene af Træerne og strøede dem paa
Veien.
9. Men Folket, som gik foran og
algte efter, raabte og sagde: Hosanna*
avids Søn! Velsignet være
en, som kommer i Herrens Navn!
osanna i det Høieste!
*Hosanna, d. e. frels dog!
Ps. 118, 26. Joh. 12, 13. Matt. 23, 39.
10. Og da han drog ind i Jerusalem,
om den hele Stad i Bevægelse og sagde:
vo er denne?
11. Men Folket sagde: Det er Jesus,
rofeten fra Nazaret i Galilæa.
2, 23. Joh. 1, 46.
12. Og Jesus gik ind i Guds Tempel
g uddrev alle dem, som solgte og kjøbte
Templet, og omstødte Vekselerernes
orde og Duekræmmernes Stole.
Mark. 11, 15 fg. Luk. 19, 45. 46. Joh. 2, 14 fg.
13. Og han sagde til dem: Der er
revet: Mit Hus skal kaldes et Bedehus.
Men I have gjort det til en Røverkule.
Es. 56, 7. Jer. 7, 11.
14. Og der gik Blinde og Halte til
am i Templet, og han helbredede dem.
15. Men da Ypperstepresterne og de
Skriftlærde saa de Undergjerninger, som
an gjorde, og Børnene, som raabte i
Templet og sagde: Hosanna Davids Søn!
leve de vrede og sagde til ham:
16. Hører du, hvad disse sige? Men
esus sagde til dem: Ja! Have I aldrig
æst: Af Umyndiges og Diendes Mund
ar du beredt dig Lov? Ps. 8, 3.
17. Og han forlod dem og gik ud af
Staden til Betania og blev der Natten
ver.
18. Men da han om Morgenen gik
il Staden igjen, hungrede han.
Mark. 11, 12—14. 19 fg.
19. Og han saa et Figentræ ved Veien
g gik hen til det og fandt Intet derpaa,
den Blade alene; og han sagde til det:
lu voxe aldrig mere Frugt paa dig!
Og Figentræet visnede strax. Luk. 13, 6.
20. Og da Disciplene saa det, for-
ndrede de sig og sagde: Hvorledes vis-
ede Figentræet saa strax?
21. Men Jesus svarede og sagde til
dem: Sandelig siger jeg eder: Dersom
I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke
alene gjøre, hvad der skede med Figen-
træet, men, om I endog sige til dette
Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet!
da skal det ske. 17, 20. Luk. 17, 6. Jak. 1, 6.
22. Og Alt, hvad I begjære i
Bønnen troende, det skulle I faa.
7, 7.
23. Og da han kom i Templet, traadte,
idet han lærte, Ypperstepresterne og Fol-
kets Ældste hen til ham og sagde: Af
hvad Magt gjør du dette, og hvem har
givet dig denne Magt?
Mark. 11, 27 fg. Luk. 20, 1 fg. Ap. G. 4, 7.
24. Men Jesus svarede og sagde til
dem: Ogsaa jeg vil spørge eder om een
Ting; dersom I sige mig den, vil ogsaa
jeg sige eder, af hvad Magt jeg gjør dette.
25. Johannes's Daab, hvorfra var
den? Af Himmelen, eller af Mennesker?
Men de tænkte ved sig selv og sagde:
Sige vi: Af Himmelen, da siger han til
os: Hvorfor troede I ham da ikke?
26. Men sige vi: Af Mennesker, da
frygte vi for Folket; thi de holde alle
Johannes for en Profet.
14, 5. Mark. 6, 20. Luk. 20, 6.
27. Og de svarede Jesus og sagde:
Vi vide det ikke. Da sagde ogsaa han
til dem: Saa siger heller ikke jeg eder,
af hvad Magt jeg gjør dette.
28. Men hvad tykkes eder? Et Men-
neske havde to Sønner, og han gik til
den første og sagde: Søn, gak hen, ar-
beid idag i min Vingaard!
29. Men han svarede og sagde: Jeg vil
ikke. Men derefter angrede han det og gik.
30. Og han gik til den anden og sagde
ligesaa. Men han svarede og sagde: Herre,
jeg vil! og gik ikke hen. Ez. 33, 31.
31. Hvem af de To gjorde Faderens
Vilje? De sagde til ham: Den Første.
Jesus sagde til dem: Sandelig siger jeg
eder, at Toldere og Skjøger gaa før eder
ind i Guds Rige. Luk. 7, 29. 30.
32. Thi Johannes kom til eder paa
Retfærdigheds Vei, og I troede ham
ikke, men Toldere og Skjøger troede
ham; men endog I saa det, angrede I
det dog ikke derefter, saa I troede ham.
Luk. 3, 12.
33. Hører en anden Lignelse: Der var
en Husbonde, som plantede en Vingaard
og gjorde et Gjærde omtring den og
grov en Perse i den og byggede et Taarn,

og han leiede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands. Mark. 12, 1 fg.

34. Men da Frugtens Tid kom, sendte han sine Tjenere til Vingaardsmændene for at modtage dens Frugter.

35. Og Vingaardsmændene toge hans Tjenere; en sloge de, en anden sloge de ihjel, en anden stenede de. 2 Krøn. 24, 21.

36. Han sendte atter andre Tjenere, flere end de første, og de gjorde ligesaa med dem.

37. Men tilsidst sendte han sin Søn til dem og sagde: De ville dog undse sig for min Søn.

38. Men da Vingaardsmændene saa Sønnen, sagde de til hverandre: Denne er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel og tilvende os hans Arv! 26, 3. 4; 27, 1. Joh. 11, 53.

39. Og de toge ham og kastede ham ud af Vingaarden og sloge ham ihjel.

40. Naar nu Vingaardens Herre kommer, hvad skal han da gjøre med disse Vingaardsmænd?

41. De sagde til ham: Han skal ilde ødelægge de Onde og leie Vingaarden ud til andre Vingaardsmænd, som skulle give ham Frugterne i rette Tid.

42. Jesus sagde til dem: Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygningsmændene forskjøde, den er bleven til en Hovedhjørnesten; af Herren er det skeet, og det er underligt for vore Øine? Ps. 118, 22. 23. Es. 8, 14. 15; 28, 16. Mark. 12, 10 fg. Luk. 20, 17 fg. Ap. G. 4, 11. Rom. 9, 33. 1 Pet. 2, 7.

43. Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder og gives et Folk, som bærer dets Frugter. 8, 11. 12. Ap. G. 13, 46. Es. 55, 5.

44. Og hvo der falder paa denne Sten, skal sønderstødes; men den, paa hvem den falder, ham skal den sønderknuse.

45. Og da Ypperstepresterne og Farisæerne hørte hans Lignelser, forstode de, at han talte om dem.

46. Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Folket; thi det holdt ham for en Profet. V. 26. Luk. 7, 16. Joh. 7, 40.

22. Kapitel.

Jesus fremsætter en Lignelse om en Kongesøns Bryllup (1—14), lærer, at man skal give Keiseren Skat (15—22), taler om Opstandelsen (23—33), om det største Bud i Loven (34—40), om, at Christus er Davids Søn og Herre (41—46).

Og Jesus svarede og talte atter ved Lignelser til dem og sagde:

2. Himmeriges Rige lignes ved e Konge, som gjorde sin Søns Bryllup. Luk. 14, 16 fg. Aab. 19,

3. Og han udsendte sine Tjenere fo at kalde de Budne til Brylluppet, og d vilde ikke komme.

4. Han udsendte atter andre Tjener og sagde: Siger de Budne: Se, jeg ha beredt mit Maaltid, mine Okser og mi fede Kvæg er slagtet, og Alting er rede kommer til Brylluppet! 21, 36. Ordsp. 9, 1.

5. Men de foragtede det og gik hen den Ene paa sin Ager, den Anden ti sit Kjøbmandskab.

6. Men de Øvrige grebe hans Tjenere forhaanede og ihjelsloge dem.

7. Men da Kongen hørte det, ble han vred og skikkede sine Hære ud o ødelagde disse Manddrabere og satte Il paa deres Stad. Luk. 19, 43

8. Da sagde han til sine Tjenere Brylluppet er vel beredt, men de Budn vare det ikke værd.

9. Gaar derfor ud paa Veiskjellene o byder til Brylluppet saa Mange, som I finde!

10. Og Tjenerne gik ud paa Veien og samlede alle dem, de fandt, baad Onde og Gode, saa Bryllupshuset ble fuldt af dem, som sade tilbords.

11. Da gik Kongen ind for at bes dem, som sade tilbords, og han saa de et Menneske, som ikke havde iført si Bryllupsklædningen. Gal. 3, 27. Rom. 13, 14 Ef. 4, 24. Aab. 3, 18; 16, 15; 19, 8

12. Og han sagde til ham: Ven Hvorledes er du kommen ind her o har ikke Bryllupsklædningen paa? Me han taug.

13. Da sagde Kongen til Tjenerne Binder Hænder og Fødder paa ham o tager ham bort og kaster ham ud i de yderste Mørke! Der skal være Graad o Tænders Gnidsel. 8, 12; 25, 30; 13, 42; 24, 51

14. Thi Mange ere kaldte, men Fa udvalgte. 20, 16

15. Da gik Farisæerne hen og holdt Raad om, hvorledes de kunde besnær ham i Ord. Mark. 12, 13 fg. Luk. 20, 20 fg

16. Og de sendte sine Disciple me Herodianerne til ham og sagde: Mester Vi vide, at du er sanddru og lære Guds Vei i Sandhed og skjøtter ikke om Nogen; thi du anser ikke Menneskers Person

17. Sig os derfor: Hvad tykkes dig? E det tilladt at give Keiseren Skat, eller ikke

18. Men da Jesus mærkede deres
)ndskab, sagde han: I Hyklere! Hvi
:iste I mig? Ordsp. 11, 9.
19. Viser mig Skattens Mynt! Men
: bragte ham en Penning. 18, 28.
20. Og han sagde til dem: Hvis Bil-
de og Overskrift er dette?
21. De sagde til ham: Keiserens. Da
igde han til dem: Saa giver Keiseren,
vad Keiserens er, og Gud, hvad Guds er!
Luk. 23, 2. Rom. 13, 7.
22. Og da de hørte det, forundrede de
g og forlode ham og gik bort.
23. Den samme Dag kom Sadducæerne,
m sige, at der ikke er nogen Opstan-
else, til ham og spurgte ham og sagde:
Mark. 12, 18 fg. Luk. 20, 27 fg. Ap. G. 23, 6—8.
24. Mester! Moses har sagt: Naar
:ogen dør og ikke har Børn, da skal
ans Broder som nærmeste Slægtning
ige hans Hustru tilægte og opreise sin
Broder Afkom. 5 Mos. 25, 5.
25. Men nu var der hos os syv
Brødre. Og den første giftede sig og
øde, og efterdi han ikke havde Afkom,
fterlod han sin Broder sin Hustru.
26. Og den anden ligesaa, og den
redje, indtil den syvende.
27. Men sidst af dem alle døde ogsaa
:vinden.
28. I Opstandelsen altsaa, hvis Hustru
f disse Syv skal hun da være? Thi de
ave alle havt hende.
29. Men Jesus svarede og sagde til
em: I fare vild, idet I ikke kjende
Skrifterne, ei heller Guds Kraft.
30. Thi i Opstandelsen skulle de hverken
age tilægte eller bortgiftes, men de ere
igesom Guds Engle i Himmelen.
31. Men have I ikke læst om de
Dødes Opstandelse, hvad eder er sagt af
Gud, som siger: 2 Mos. 3, 6. 15. 16.
32. Jeg er Abrahams Gud og Isaks
Gud og Jakobs Gud? Gud er ikke
Dødes Gud, men Levendes.
33. Og da Folket hørte det, forundrede
e sig saare over hans Lære. 7, 28.
34. Men da Farisæerne hørte, at han
havde stoppet Munden paa Sadducæerne,
forsamlede de sig. Mark. 12, 28 fg.
35. Og en af dem, en Lovkyndig, spurgte
og fristede ham og sagde: Luk. 10, 25 fg.
36. Mester! Hvilket er det store Bud
i Loven?
37. Men Jesus sagde til ham: Du skal
elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte
og af hele din Sjæl og af hele dit
Sind. 5 Mos. 6, 5.
38. Dette er det første og store Bud.
39. Men det andet er ligt dette: Du
skal elske din Næste som dig selv.
3 Mos. 19, 18. Rom. 13, 9. Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5.
40. I disse to Bud hænger al Loven
og Profeterne. 7, 12.
41. Men da Farisæerne vare forsam-
lede, spurgte Jesus dem og sagde:
Mark. 12, 35 fg. Luk. 20, 41 fg.
42. Hvad tykkes eder om Christus?
Hvis Søn er han? De sagde til ham:
Davids.
43. Han sagde til dem: Hvorledes
kalder da David ham i Aanden Herre,
idet han siger: Ps. 110, 1.
Ap. G. 2, 34. 1 Kor. 15, 25.
44. Herren sagde til min Herre: Sæt
dig ved min høire Haand, indtil jeg
lægger dine Fiender til dine Fødders
Skammel!
45. Efterdi nu David kalder ham
Herre, hvorledes er han da hans Søn?
46. Og Ingen kunde svare ham et
Ord, og Ingen turde ydermere gjøre
ham noget Spørgsmaal efter den Dag.
Luk. 14, 6.

23. Kapitel.

Jesus lærer Folket at høre Farisæerne, men ei at efterfølge dem (1—12), raaber Ve over dem (13—33), forkynder Jerusalems og Templets Ødelæggelse (34—39).

Da talte Jesus til Folket og til sine
Disciple og sagde:
2. Paa Moses's Stol sidde de Skrift-
lærde og Farisæerne. Neh. 8, 4. 5.
3. Alt det derfor, som de sige eder, at
I skulle holde, det holder og gjører. Men
gjører ikke efter deres Gjerninger! Thi
de sige det vel, men gjøre det ikke.
Mal. 2, 7. Rom. 2, 21—23.
4. Thi de binde svære Byrder, som
man vanskelig kan bære, og lægge dem
paa Menneskenes Skuldre; men selv ville
de ikke bevæge dem med sin Finger.
Luk. 11, 46. Gal. 6, 13. Joh. 7, 19.
5. Men de gjøre alle sine Gjerninger for
at sees af Menneskene; thi de gjøre sine
Tankeremme brede og Kvasterne store paa
sine Klæder. 6, 2. 5. 16.
4 Mos. 15, 38. 5 Mos. 6, 8; 22, 12.
6. Og de ville gjerne sidde øverst til-
bords ved Maaltiderne og paa de første
Pladse i Synagogerne.
Mark. 12, 38 fg. Luk. 11, 43.
7. Og de ville gjerne hilses paa Tor-

vene og kaldes af Menneskene Rabbi, Rabbi.

8. Men I skulle ikke lade eder kalde Rabbi; thi Een er eders Veileder, Christus, men I ere alle Brødre.

9. Og I skulle ikke kalde Nogen paa Jorden eders Fader; thi Een er eders Fader, han, som er i Himlene. Mal. 2, 10. Ef. 3, 14. 15.

10. Og I skulle ikke lade eder kalde Veiledere; thi Een er eders Veileder, Christus.

11. Men den Største blandt eder skal være eders Tjener. 20, 26. 27.

12. Men hvo sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies. Ordsp. 29, 23. Ez. 17, 24. Luk. 14, 11; 18, 14. 1 Pet. 5, 5. Jak. 4, 6.

13. Men ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene! Thi I gaa ikke derind, og dem, som ville gaa ind, tillade I ikke at gaa ind. Luk. 11, 52.

14. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I opæde Enkers Huse og for et Syns Skyld bede længe! Derfor skulle I faa des større Straf. Mark. 12, 40. Luk. 20, 47.

15. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I drage om tillands og tilvands for at gjøre een Tilhænger, og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham, dobbelt mere, end I ere!

16. Ve eder, I blinde Veiledere, I, som sige: Hvo der sværger ved Templet, det er Intet, men hvo der sværger ved Guldet i Templet, er skyldig*! 15, 14; 5, 33 fg. *at holde Eden.

17. I Daarer og Blinde! Hvad er størst? Guldet eller Templet, som helliger Guldet?

18. Fremdeles: Hvo der sværger ved Alteret, det er Intet, men hvo der sværger ved den Gave, som er derpaa, er skyldig.

19. I Daarer og Blinde! Hvad er størst? Gaven eller Alteret, som helliger Gaven? 2 Mos. 29, 37.

20. Derfor, hvo der sværger ved Alteret, sværger ved det og ved Alt, hvad der er derpaa.

21. Og hvo der sværger ved Templet, sværger ved det og ved den, der bor i det.

22. Og hvo der sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Trone og ved den, som sidder paa den. 5, 34.

23. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I give Tiende a Mynte og Dild og Kummen og forsømm de Ting i Loven, som ere svarere, nem lig Ret og Barmhjertighed og Tro! Diss Ting burde man gjøre og ikke forsømm de andre. Luk. 11, 42

24. I blinde Veiledere, I, som affil Myggen, men nedsluge Kamelen!

25. Ve eder, I Skriftlærde og Fari sæere, I Hyklere, at I rense Bæge og Fade udvendig, men indeni ere fulde af Rov og Uretfærdighed! 15, 2. Luk. 11, 39. 40.

26. Du blinde Farisæer! Rens førs det, som er indeni Bægeret og Fadet, forat ogsaa det Udvendige af dem kan blive rent! Tit. 1, 15.

27. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere! Thi I ligne kalkede Grave, som udvendig synes deilige, men indeni ere fulde af døde Ben og al Urenhed.

28. Ligesaa synes og I udvortes retfærdige for Menneskene, men indvortes ere I fulde af Hykleri og Uret.

29. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I bygge Profeternes Grave og pryde de Retfærdiges Gravsteder og sige: Luk. 11, 47 fg.

30. Havde vi været i vore Fædres Tid, da havde vi ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod.

31. Saa vidne I da om eder selv, at I ere deres Børn, som have ihjelslaaet Profeterne. Ap. G. 7, 51. 1 Tess. 2, 15.

32. Opfylder ogsaa I eders Fædres Maal!

33. I Hugorme! I Øgleunger! Hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom? 3, 7.

34. Derfor, se, jeg sender til eder Profeter og Vise og Skriftlærde, og Nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og Nogle af dem skulle I hudstryge i eders Synagoger og forfølge fra en Stad til en anden, Luk. 11, 49—51. Ap. G. 5, 40; 22, 19. 2 Kor. 11, 24.

35. forat alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sakarias's, Barakias's Søns, Blod, hvem I sloge ihjel mellem Templet og Alteret. 1 Mos. 4, 8. Hebr. 11, 4. 2 Krøn. 24, 21.

36. Sandelig siger jeg eder, at alt dette skal komme over denne Slægt.

37. Jerusalem, Jerusalem, som ihjelslaar Profeterne og stener

em, som ere sendte til dig! Hvor
ste vilde jeg forsamlet dine
ørn, ligervis som en Høne for-
mler sine Kyllinger under sine
inger! Og I vilde ikke.
k. 13, 34. 35. Es. 31, 5. Ps. 81, 12. 13. Es. 65, 2. 12. Jer. 6, 10. 16; 44, 16.
38. Se, eders Hus skal lades
er øde. 1 Kong. 9, 7.
39. Thi jeg siger eder: I skulle
ra nu af ikke se mig, indtil I
ge: Velsignet være den, som
ommer i Herrens Navn!
Ps. 118, 26. Matt. 21, 9.

24. Kapitel.

Jesus taler om Templets Ødelæggelse (1. 2), n Jerusalems Ødelæggelse og forudgaaende Tegn —28), om Verdens Undergang og Tegn for ommedag (29—36), om falsk Sikkerhed (37—41), ader til Aarvaagenhed (42—51).

Og Jesus gik ud og drog fra Templet,
og hans Disciple gik til ham for at
ise ham Templets Bygninger.
Mark. 13, 1 fg. Luk. 21, 5 fg.
2. Men Jesus sagde til dem: Se I
ke alt dette? Sandelig siger jeg eder:
er skal ikke lades Sten paa Sten, som
skal nedbrydes.
1 Kong. 9, 7. 8. Mika 3, 12. Luk. 19, 44.
3. Men da han sad paa Oljebjerget,
ik hans Disciple til ham i Enrum og
gde: Sig os, naar skal dette ske, og hvad
Tegnet paa din Tilkommelse og Verdens
nde?
4. Og Jesus svarede og sagde til dem:
Ser til, at Ingen forfører eder!
Jer. 29, 8. 2 Tess. 2, 3.
5. Thi Mange skulle komme i mit
Navn og sige: Jeg er Christus. Og de
kulle forføre Mange. 7, 22. Joh. 5, 43.
6. Men I skulle høre Krige og Ryg-
er om Krige. Ser til, at I ikke for-
krækkes! Thi dette bør altsammen ske;
nen Enden er ikke endda.
7. Thi Folk skal reise sig mod Folk,
g Rige mod Rige, og der skal være
Hunger og Pest og Jordskjælv her og der.
8. Men alle disse Ting ere en Be-
yndelse til Smerterne.
9. Da skulle de overgive eder til Træng-
el og slaa eder ihjel, og I skulle hades
f alle Folk for mit Navns Skyld.
10, 17. Joh. 15, 20. 21; 16, 2. 3. Aab. 2, 10.
10. Og da skulle Mange forarges og
orraade hverandre og hade hverandre.
11. Og mange falske Profeter skulle
opstaa og forføre Mange. 2 Pet. 2, 1.
12. Og efterdi Uretfærdigheden bliver
mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold
i Mange. 2 Tim. 3, 1—3.
13. Men hvo der bliver bestan-
dig indtil Enden, han skal blive
salig. 10, 22. Aab. 2, 10.
14. Og dette Rigets Evangelium skal
prædikes i den hele Verden til et Vid-
nesbyrd for alle Folk; og da skal Enden
komme. Aab. 14, 6.
15. Naar I da se Ødelæggelsens Ve-
derstyggelighed, om hvilken Profeten
Daniel har talt, staa paa det hellige
Sted (hvo der læser det, give Agt der-
paa!) Mark. 13, 14 fg. Luk. 21, 20 fg. Dan. 9, 26. 27.
16. da fly paa Bjergene de, som ere
i Judæa.
17. Hvo der er paa Taget, stige ikke
ned for at hente Noget af sit Hus,
Luk. 17, 31.
18. og hvo der er paa Ageren, vende
ikke tilbage for at hente sine Klæder!
19. Men ve de Frugtsommelige og
dem, som give Die i de Dage!
20. Men beder, at eders Flugt ikke maa
ske om Vinteren, ei heller paa Sabbaten!
21. Thi da skal der være saa stor en
Trængsel, som ikke har været fra Ver-
dens Begyndelse indtil nu og heller ikke
skal blive. Dan. 12, 1.
22. Og dersom disse Dage ikke bleve
forkortede, blev intet Kjød frelst; men
for de Udvalgtes Skyld skulle disse Dage
forkortes.
23. Om Nogen da siger til eder: Se,
her er Christus, eller der, da skulle I
ikke tro det. Luk. 17, 23; 21, 8.
24. Thi falske Christuser og falske
Profeter skulle opstaa og gjøre store Tegn
og underlige Gjerninger, saa endog de
Udvalgte skulle forføres, om det var muligt.
25. Se, jeg har sagt eder det forud.
26. Derfor, dersom de sige til eder:
Se, han er i Ørkenen, da gaar ikke derud!
Se, han er i Kamrene, da tror det ikke!
27. Thi ligesom Lynet udgaar fra
Østen og skinner indtil Vesten, saa skal
og Menneskens Søns Tilkommelse være.
28. Thi hvor Aadselet er, der skulle
Ørnene samles. Job 39, 33. Luk. 17, 37.
29. Men strax efter de Dages Trængsel
skal Solen formørkes, og Maanen ikke
give sit Skin, og Stjernerne falde ned
fra Himmelen og Himmelens Kræfter
røres. Joel 2, 10. Ap. G. 2, 20.
Aab. 6, 12. 13. Es. 13, 10. Ez. 32, 7.

30. Og da skal Menneskens Søns Tegn aabenbares i Himmelen, og da skulle alle Jordens Slægter hyle, og de skulle se Menneskens Søn komme i Himmelens Skyer med megen Kraft og Herlighed. 26, 64. Mark. 14, 62. Aab. 1, 7.

31. Og han skal udsende sine Engle med Basunens høie Røst, og de skulle forsamle hans Udvalgte fra de fire Verdenshjørner, fra den ene Ende af Himmelen til den anden. 13, 41. 1 Kor. 15, 52. 1 Tess. 4, 16.

32. Men lærer en Lignelse af Figentræet: Naar Vædske allerede er kommen i dets Grene, og Bladene springe ud, da vide I, at Sommeren er nær.

33. Ligesaa og I, naar I se alt dette, da vider, at han er nær for Døren!

34. Sandelig siger jeg eder: Denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend dette sker altsammen. 23, 36.

35. Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. Ps. 102, 27. Es. 51, 6. Hebr. 1, 11.

36. Men om den Dag og den Time ved Ingen, ikke engang Himmelens Engle, uden Faderen alene.

37. Men ligesom Noahs Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være. 1 Mos. 6, 11—13. Luk. 17, 26 fg. 1 Pet. 3, 20.

38. Thi ligesom de vare i Dagene før Syndfloden, de aade og drak, toge tilægte og gave tilægte, indtil den Dag, da Noah gik ind i Arken,

39. og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være.

40. Da skulle To være paa Ageren; den Ene skal tages, og den Anden lades tilbage.

41. To Kvinder skulle male paa Kværnen; den ene skal tages, og den anden lades tilbage.

42. Vaager derfor! Thi I vide ikke, i hvilken Time eders Herre kommer. 25, 13. Mark. 13, 33.

43. Men dette skulle I vide, at dersom en Husbonde vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde komme, da vilde han vaage og ikke lade bryde ind i sit Hus. Luk. 12, 39. 40. 1 Tess. 5, 2. 2 Pet. 3, 10. Aab. 3, 3.

44. Derfor værer ogsaa I beredte! Thi Menneskens Søn kommer i den Time, som I ikke mene.

45. Hvem er da den tro og klog Tjener, som hans Herre har sat over si Tyende for at give dem Mad i rette Tid? Mark. 13, 34. Luk. 12, 42 fg.

46. Salig er den Tjener, som hans Herre, naar han kommer, vil finde a gjøre saaledes. Aab. 16, 15.

47. Sandelig siger jeg eder: Han skal sætte ham over alt sit Gods. 25, 21. 23. Luk. 22, 29. 30.

48. Men dersom den onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver med a komme,

49. og han begynder at slaa Medtjenerne, men at æde og drikke med Drankerne,

50. da skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved,

51. og hugge ham i to Stykker og give ham hans Del med Hyklerne; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. 8, 12.

25. Kapitel.

Jesus fremsætter en Lignelse om fem kloge og fem daarlige Jomfruer (1—13), om de Tjenere, til hvilke Herren uddeler sit Gods, (14—30), lærer, hvordan det skal gaa til paa Dommedag (31—46).

Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge sine Lamper og gik Brudgommen imøde.

2. Men de fem af dem vare kloge, og de fem daarlige.

3. Da de daarlige toge sine Lamper, toge de ikke Olje med sig.

4. Men de kloge toge Olje i sine Kar tilligemed sine Lamper.

5. Men da Brudgommen tøvede, slumrede de alle og sov ind.

6. Men om Midnat skede Anskrig: Se, Brudgommen kommer; gaar ham imøde!

7. Da vaagnede alle disse Jomfruer og gjorde sine Lamper tilrette.

8. Men de daarlige sagde til de kloge: Giver os af eders Olje, thi vore Lamper udslukkes!

9. Men de kloge svarede og sagde: Det vilde ikke blive nok til os og eder; men gaar heller bort til dem, som sælge, og kjøber for eder selv!

10. Men da de gik bort for at kjøbe, kom Brudgommen, og de, som vare beredte, gik ind med ham til Brylluppet, og Døren blev lukket. Luk. 13, 25 fg.

11. Men siden kom ogsaa de andre

Jomfruer og sagde: Herre, Herre, luk
p for os!
12. Men han svarede og sagde: San-
elig siger jeg eder: Jeg kjender eder
kke. 7, 23.
13. Vaager derfor! Thi I vide hver-
en den Dag eller den Time, paa hvilken
Nenneskens Søn kommer. 24, 42.
14. Thi ligesom et Menneske, der vilde
rage udenlands, kaldte sine Tjenere og
vergav dem sit Gods Luk. 19, 12 fg.
15. og gav en fem Talenter, men en
nden to, men en anden een, hver efter
ans Evne og drog straks udenlands.
16. Da gik den bort, som havde faaet
e fem Talenter, og kjøbslog med dem
g vandt fem andre Talenter.
17. Ligesaa og den, som havde faaet de
Talenter, ogsaa han vandt to andre.
18. Men den, som havde faaet den
ne, gik bort og grov i Jorden og skjulte
n Herres Penge.
19. Men en lang Tid derefter kom
isse Tjeneres Herre og holdt Regnskab
ned dem.
20. Da gik den frem, som havde faaet
e fem Talenter, og frembar fem andre
alenter og sagde: Herre! Du overgav
ig fem Talenter; se, jeg har vundet
m andre Talenter med dem.
21. Men hans Herre sagde til ham:
el, du gode og tro Tjener! Du
ar været tro over Lidet, jeg vil
ætte dig over Meget; gak ind til
in Herres Glæde! 24, 47. Luk. 22, 29. 30.
22. Da gik ogsaa den frem, som havde
aaet de to Talenter, og sagde: Herre!
u overgav mig to Talenter; se, jeg
ar vundet to andre Talenter med dem.
23. Hans Herre sagde til ham: Vel,
u gode og tro Tjener! Du har været
o over Lidet, jeg vil sætte dig over
Neget; gak ind til din Herres Glæde!
24. Men ogsaa den traadte frem, som
avde faaet den ene Talent, og sagde:
erre! Jeg kjendte dig, at du er en
aard Mand, som høster der, du ikke
aaede, og samler der, du ikke spredte.
25. Og da jeg frygtede, gik jeg bort
g skjulte din Talent i Jorden; se, der
ar du Dit.
26. Men hans Herre svarede og sagde
l ham: Du onde og lade Tjener! Du
idste, at jeg høster der, jeg ikke saaede,
g samler der, jeg ikke spredte;
27. derfor burde du have overgivet
Vekselererne mine Penge, og naar jeg kom,
da havde jeg faaet Mit igjen med Rente.
28. Tager derfor den Talent fra ham,
og giver den til den, som har de ti
Talenter!
29. Thi hver den, som har, ham skal
gives, og han skal have Overflod; men
den, som ikke har, ham skal endog det,
han har, fratages. 13, 12. Mark. 4, 25.
30. Og kaster den unyttige Tjener ud
i det yderste Mørke! Der skal være
Graad og Tænders Gnidsel. 8, 12.
31. Men naar Menneskens Søn kom-
mer i sin Herlighed, og alle de hellige
Engle med ham, da skal han sidde paa
sin Herligheds Trone. Sak. 14, 5. Matt. 16, 27.
1 Tess. 4, 16. 2 Tess. 1, 7. Matt. 19, 28.
32. Og alle Folk skulle forsamles for
ham, og han skal skille dem fra hver-
andre, ligesom en Hyrde skiller Faarene
fra Bukkene.
Rom. 14, 10. 2 Kor. 5, 10. Matt. 13, 49.
33. Og han skal stille Faarene ved
sin høire Side, men Bukkene ved den
venstre Side. Ez. 34, 17—20.
34. Da skal Kongen sige til dem ved sin
høire Side: Kommer hid, I min Faders
Velsignede! Arver det Rige, som eder er
beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt!
20, 23. Joh. 14, 2.
35. Thi jeg var hungrig, og I gave
mig at æde; jeg var tørstig, og I gave
mig at drikke; jeg var fremmed, og I
toge mig til eder;
Es. 58, 7. Ez. 18, 7. Hebr. 13, 2.
36. jeg var nøgen, og I klædte mig;
jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var
i Fængsel, og I kom til mig. Jak. 1, 27.
37. Da skulle de Retfærdige svare ham
og sige: Herre! Naar saa vi dig hungrig
og gave dig Mad, eller tørstig og gave
dig at drikke?
38. Naar saa vi dig fremmed og toge
dig til os, eller nøgen og klædte dig?
39. Naar saa vi dig syg eller i Fængsel
og kom til dig?
40. Og Kongen skal svare og sige til
dem: Sandelig siger jeg eder: Hvad I
have gjort for een af disse mine
mindste Brødre, have I gjort
for mig. Ordsp. 19, 17. Matt. 10, 42.
Mark. 9, 41. Joh. 13, 20. Hebr. 6, 10.
41. Da skal han ogsaa sige til dem
ved den venstre Side: Gaar bort fra
mig, I Forbandede, i den evige Ild, som
er beredt Djævelen og hans Engle!
7, 23. Luk. 13, 27.

42. Thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at æde; jeg var tørstig, og I gave mig ikke at drikke;

43. jeg var fremmed, og I toge mig ikke til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke. Job 24, 7.

44. Da skulle ogsaa de svare ham og sige: Herre! Naar saa vi dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i Fængsel og tjente dig ikke?

45. Da skal han svare dem og sige: Sandelig siger jeg eder: Hvad I ikke have gjort for een af disse Mindste, have I heller ikke gjort for mig.

46. Og de skulle gaa hen, disse til evig Pine, men de Retfærdige til evigt Liv. Dan. 12, 2. Joh. 5, 29.

26. Kapitel.

Jesus taler om sin Lidelse (1. 2). Jøderne holde Raad om at dræbe ham (3—5). Han forsvarer Kvinden, som salver ham (6—13). Judas vil forraade ham (14—16). Jesus æder Paaskelammet og taler om Forræderen (17—25), indstifter Alterens Sakrament (26—29), gaar til Oljebjerget, taler om Forargelse og Peters Fald (30—35), begynder sin Lidelse i Haven (36—44), forraades og gribes (45 - 50), irettesætter Peter og dem, som grebe ham; Disciplene fly (51—56). Han føres til Kaifas's Hus, svarer Intet, bekjender, at han er Guds Søn, fordømmes, spottes, slaaes (57—68), fornegtes af Peter (69—75).

Og det skede, da Jesus havde endt alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:

2. I vide, at om to Dage bliver det Paaske, og Menneskens Søn skal forraades til at korsfæstes. 2 Mos. 12, 14 fg. Luk. 22, 1. 2. Joh. 13, 1 fg.

3. Da forsamledes Ypperstepresterne og de Skriftlærde og Folkets Ældste i Gaarden hos Ypperstepresten, som hedte Kaifas. Joh. 11, 47.

4. Og de holdt Raad, forat de kunde gribe Jesus med List og ihjelslaa ham. Ps. 2, 2. Matt. 27, 1.

5. Men de sagde: Ikke paa Høitiden, forat der ikke skal blive Opløb blandt Folket!

6. Men da Jesus var i Betania, i Simons, den Spedalskes, Hus, Mark. 14, 3 fg. Joh. 11, 1. 2.

7. kom en Kvinde til ham, som havde en Alabastkrukke med meget kostelig Salve, og udøste den over hans Hoved, medens han sad tilbords. Joh. 12, 3 fg.

8. Men da hans Disciple saa det, bleve de vrede og sagde: Hvortil denn Spilde?

9. Thi denne Salve kunde været solg for Meget og given de Fattige.

10. Men da Jesus mærkede det, sagd han til dem: Hvi gjøre I denne Kvind Fortræd? Hun har jo gjort en go Gjerning mod mig.

11. Thi I have altid de Fattige ho eder; men mig have I ikke altid.

12. Thi da hun udøste denne Salv over mit Legeme, gjorde hun det for a berede mig til min Jordefærd.

13. Sandelig siger jeg eder: Hvorsom helst dette Evangelium bliver prædiket den hele Verden, skal ogsaa det, hun ha gjort, omtales til hendes Ihukommelse

14. Da gik en af de Tolv, som hedt Judas Iskariot, bort til Ypperstepresterne Mark. 14, 10. 11. Luk. 22, 3—6

15. og sagde: Hvad ville I give mig saa vil jeg forraade ham til eder? Me de gave ham treti Sølvpenge. Sak. 11, 12

16. Og fra den Tid af søgte han Leilighed til at forraade ham.

17. Men paa den første Dag af de usyred Brøds Høitid gik Disciplene til Jesus o sagde til ham: Hvor vil du, at vi skull berede for dig at æde Paaskelammet? Mark. 14, 12 fg. Luk. 22, 7 fg

18. Men han sagde: Gaar hen i Staden til en vis Mand og siger til ham: Mesteren siger: Min Tid er nær; jeg vil hold Paaske hos dig med mine Disciple.

19. Og Disciplene gjorde, ligesom Jesus befalede dem, og beredte Paaskelammet

20. Men da det var blevet Aften satte han sig tilbords med de Tolv. Joh. 13, 2 fg

21. Og da de aade, sagde han: San delig siger jeg eder, at En af eder ska forraade mig.

22. Og de bleve saare bedrøvede, o Enhver af dem begyndte at sige til ham Det er dog vel ikke mig, Herre?

23. Men han svarede og sagde: Den som dyppede Haanden med mig i Fadet han skal forraade mig. Joh. 13, 26

24. Menneskens Søn gaar vel bort ligesom der er skrevet om ham; men v det Menneske, ved hvem Menneskens Sø bliver forraadt! Det var samme Mennesk godt, om han ikke var født.

25. Men Judas, som forraadte ham svarede og sagde: Det er dog vel ikk mig, Rabbi? Han sagde til ham: Du har sagt det.

26. Men da de aade, tog Jesus
Brødet og takkede, brød det og
gav Disciplene det og sagde: Ta=
ger, æder! Dette er mit Legeme.
Mark. 14, 22 fg. Luk. 22, 19 fg. 1 Kor. 11, 23 fg.
27. Og han tog Kalken og tak=
ede, gav dem og sagde: Drikker
Alle deraf!
28. Thi dette er mit Blod, det
nye Testaments, som udgydes for
Mange til Syndernes Forladelse.
Jer. 31, 31 fg. Hebr. 8, 8. Matt. 20, 28. Rom. 5, 15 fg.
29. Men jeg siger eder, at jeg her=
efter ikke skal drikke af denne Vintræets
Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke
den ny med eder i min Faders Rige.
Luk. 22, 18.
30. Og da de havde sunget Lovsangen,
gik de ud til Oljebjerget. Mark. 14, 26 fg.
31. Da siger Jesus til dem: I denne
Nat skulle I alle forarges paa mig; thi
der er skrevet: Jeg skal slaa Hyrden, og
Hjordens Faar skulle adspredes.
Joh. 16, 32. Sak. 13, 7.
32. Men efterat jeg er opstanden, vil
jeg gaa forud for eder til Galilæa. 28, 16.
33. Men Peter svarede og sagde til
ham: Om de end alle forarges paa dig,
vil jeg dog aldrig forarges.
34. Jesus sagde til ham: Sandelig siger
jeg dig, at i denne Nat, førend Hanen
galer, skal du fornegte mig tre Gange.
Luk. 22, 31—34. Joh. 13, 36—38.
35. Peter sagde til ham: Om jeg
endog skulde dø med dig, vil jeg ikke
fornegte dig. Ligesaa sagde og alle
Disciplene.
36. Da kom Jesus med dem til en
Gaard, som kaldes Getsemane, og sagde
til Disciplene: Sætter eder her, medens
jeg gaar bort derhen og beder!
Mark. 14, 32 fg. Luk. 22, 39 fg. Joh. 18, 1.
37. Og han tog Peter og de to Zebe=
dæus's Sønner med sig og begyndte at
bedrøves og svarlig at ængstes.
17, 1. Mark. 5, 37.
38. Da siger han til dem: Min Sjæl
er bedrøvet indtil Døden; bliver her og
vaager med mig! Joh. 12, 27.
39. Og han gik lidt frem, faldt paa sit
Ansigt og bad og sagde: Min Fader! Er
det muligt, da gaa denne Kalk fra mig!
Dog ikke, som jeg vil, men som du vil!
Hebr. 5, 7. 8. Joh. 6, 38.
40. Og han kom til Disciplene og
fandt dem sovende og sagde til Peter:
Saa kunde I da ikke vaage een Time
med mig?

41. Vaager og beder, forat I
ikke skulle falde i Fristelse!
Aanden er villig, men Kjødet
er skrøbeligt.
42. Han gik atter anden Gang hen,
bad og sagde: Min Fader, er det ikke
muligt, at denne Kalk kan gaa fra mig,
uden jeg skal drikke den, da ske din Vilje!
Joh. 18, 11.
43. Og han kom og fandt dem atter
sovende; thi deres Øine vare betyngede.
44. Og han lod dem blive og gik
atter hen og bad tredje Gang og talte
de samme Ord.
45. Da kom han til sine Disciple og
sagde til dem: Sove I fremdeles og
hvile eder? Se, Timen er nær, og Men=
neskens Søn skal forraades i Synderes
Hænder. Mark. 14, 41 fg. Luk. 22, 45 fg.
46. Staar op, lader os gaa! Se, han
er nær, som forraader mig.
47. Og medens han endnu talte, se,
da kom Judas, en af de Tolv, og en
stor Skare med ham med Sverd og
Stænger fra Ypperstepresterne og Folkets
Ældste. Joh. 18, 2 fg.
48. Men den, som forraadte ham,
havde givet dem et Tegn og sagt: Den,
som jeg kysser, ham er det; griber ham!
49. Og han traadte straks hen til
Jesus og sagde: Hil være dig, Rabbi!
Og han kyssede ham. 2 Sam. 20, 9. 10.
50. Men Jesus sagde til ham: Ven!
Hvorfor er du kommen? Da traadte de
frem og lagde Hænderne paa Jesus og
grebe ham.
51. Og se, En af dem, som vare med
Jesus, udrakte Haanden og uddrog sit
Sverd og slog Yppersteprestens Tjener
og hug hans Øre af. Mark. 14, 47 fg.
Luk. 22, 50 fg. Joh. 18, 10. 11. 26.
52. Da sagde Jesus til ham: Stik dit
Sverd i Balgen! Thi alle de, som gribe
til Sverd, skulle omkomme ved Sverd.
1 Mos. 9, 6. Aab. 13, 10.
53. Eller mener du, at jeg ikke nu
kan bede min Fader, og han skulde sende
mig mere end tolv Legioner Engle?
54. Hvorledes skulde da Skrifterne
fuldkommes? Thi saaledes bør det ske.
Ps. 22, 7 fg. Es. 53, 7 fg.
55. Paa den samme Tid sagde Jesus
til Skaren: I ere udgangne som til en
Røver, med Sverd og Stænger for at
tage fat paa mig. Daglig sad jeg hos eder
og lærte i Templet, og I grebe mig ikke.
56. Men dette er altsammen skeet,

forat Profeternes Skrifter skulle fuldkommes. Da forlode alle Disciplene ham og flyede. Ps. 88, 9.

57. **Men** de, som havde grebet Jesus, førte ham hen til Ypperstepresten Kaifas, der, hvor de Skriftlærde og de Ældste vare forsamlede. Mark. 14, 53 fg. Luk. 22, 54 fg. Joh. 18, 13 fg.

58. Men Peter fulgte langt bag efter ham til Ypperstepræstens Gaard og gik indenfor og sad hos Tjenerne forat se Enden.

59. Men Ypperstepresterne og de Ældste og det hele Raad søgte falskt Vidnesbyrd mod Jesus, forat de kunde aflive ham; og de fandt Intet. Ap. G. 6, 13.

60. Og endskjønt der gik mange falske Vidner frem, fandt de dog Intet. Men paa det Sidste traadte to falske Vidner frem og sagde: 1 Kong. 21, 13.

61. Denne har sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og bygge det i tre Dage. Joh. 2, 19.

62. Og Ypperstepresten stod op og sagde til ham: Svarer du Intet? Hvad vidne disse mod dig?

63. Men Jesus taug. Og Ypperstepresten svarede og sagde til ham: Jeg besværger dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Christus, Guds Søn.

64. Jesus sagde til ham: Du har sagt det. Dog siger jeg eder: Nu herefter skulle I se Menneskens Søn sidde hos Kraftens høire Haand og komme i Himmelens Skyer. Dan. 7, 13. Matt. 16, 27; 24, 30. Ps. 110, 1.

65. Da sønderrev Ypperstepresten sine Klæder og sagde: Han har bespottet Gud; hvad have vi længer Vidner behov? Se, nu have I hørt hans Gudsbespottelse. Es. 37, 1. Ap. G. 14, 14.

66. Hvad tykkes eder? Men de svarede og sagde: Han er skyldig til Døden. 3 Mos. 24, 16. Jer. 26, 11.

67. Da spyttede de i hans Ansigt og sloge ham med Næver, men Andre sloge ham paa Munden. Es. 50, 6. Matt. 27, 30.

68. Og de sagde: Spaa os, Christus! Hvo er den, der slog dig?

69. **Men** Peter sad udenfor i Gaarden; og en Pige kom til ham og sagde: Du har ogsaa været med Jesus fra Galilæa.

70. Men han negtede det for dem alle og sagde: Jeg ved ikke, hvad du siger.

71. Men da han gik ud i Forgaarden, saa en anden Pige ham, og hun sagde til dem, som vare der: Denne var ogsaa med Jesus af Nazaret.

72. Og han negtede det atter med en Ed: Jeg kjender ikke det Menneske.

73. Men lidt derefter gik de Hosstaaende frem og sagde til Peter: Sandelig, du er ogsaa En af dem; thi og saa dit Maal røber dig.

74. Da begyndte han at forbande sig og sværge: Jeg kjender ikke det Menneske. Og straks gol Hanen.

75. Og Peter kom Jesu Ord i Hu, da han sagde til ham: Førend Hanen galer, skal du fornegte mig tre Gange. Og han gik udenfor og græd bitterlig. V. 34.

27. Kapitel.

Jesus overgives til Pilatus (1. 2). Judas for tvivler (3–5). En Ager kjøbes for Blodpengen (6–10). Jesus bekjender, at han er en Konge svarer ellers Intet (11–14). Pilatus vil give ham løs, giver dog Barabbas løs, overgiver Jesus til at hudstryges og korsfæstes (15–26). Jesus spottes tornekrones, føres bort (27–31). Simon bære hans Kors; man giver ham Galde at drikke, dele hans Klæder; to Røvere korsfæstes med ham (32–38); han spottes (39–44). Mange Tegn ske da Jesus dør (45–54). Kvinderne se til; Josef jorder hans Legeme (55–61). Graven beseglés og forvares med Vagt (62–66).

Men da det var blevet Morgen, hold alle Ypperstepresterne og Folkets Ældste Raad mod Jesus, saa de kund aflive ham. Mark. 15, 1 fg. Luk. 22, 66; 23, 1 fg. Joh. 18, 28 fg.

2. Og de bandt ham og førte ham hen og overgave ham til Landshøvdingen Pontius Pilatus.

3. **Da** Judas, som forraadte ham, saa, at han var fordømt, angrede han det og han bar de tretti Sølvpenge til Ypperstepresterne og de Ældste igjen og sagde

4. Jeg har syndet, at jeg forraadt uskyldigt Blod. Men de sagde: Hva kommer det os ved? Se du dertil!

5. Og han kastede Sølvpengene i Templet, veg bort og gik hen og hængte sig. 2 Sam. 17, 23. Ap. G. 1, 18. 1

6. **Men** Ypperstepresterne toge Sølvpengene og sagde: Det er ikke tilladt at kaste dem i Templets Kiste; thi det e Blodpenge.

7. Men de holdt Raad og kjøbte fo dem en Pottemagers Ager til at jord Fremmede i.

8. Derfor kaldes den samme Age Blodager indtil denne Dag.

9. Da blev det fuldkommet, som er talt
d Profeten Jeremias, der siger: Og de
ge de treti Sølvpenge, den Vurderedes
ærdi, hvilken de kjøbte af Israels Børn,
Sak. 11, 13.
10. og gave dem for en Pottemagers
ger, som Herren befalede mig.
11. Men Jesus stod for Landshøv-
ngen. Og Landshøvdingen spurgte ham
sagde: Er du Jødernes Konge? Men
sus sagde til ham: Du siger det.
1 Tim. 6, 13.
12. Og da han blev anklaget af Yp-
rstepresterne og de Ældste, svarede han
tet.
13. Da sagde Pilatus til ham: Hører
ikke, hvor Meget de vidne mod dig?
14. Og han svarede ham end ikke paa
Ord, saa Landshøvdingen forundrede
saare.
15. Men paa Høitiden pleiede Lands-
vdingen at give Folket en Fange løs,
em de vilde. Mark. 15, 6 fg.
Luk. 23, 17 fg. Joh. 18, 39. 40.
16. Men de havde da en mærkelig
nge, som hedte Barabbas.
17. Da de nu vare forsamlede, sagde
latus til dem: Hvem ville I, at jeg
l give eder løs? Barabbas eller Jesus,
n kaldes Christus?
18. Thi han vidste, at de havde over-
et ham af Avind.
19. Men da han sad paa Domstolen,
dte hans Hustru Bud til ham og lod
e: Befat dig ikke noget med denne Ret-
rdige! Thi jeg har lidt Meget idag i
ømme for hans Skyld.
20. Men Ypperstepresterne og de Ældste
ertalte Folket, at de skulde begjære
rabbas, men ombringe Jesus.
Ap. G. 3, 14.
21. Men Landshøvdingen svarede og
de til dem: Hvem ville I, at jeg skal
e eder løs af disse To? Men de
de: Barabbas.
22. Pilatus sagde til dem: Hvad skal
da gjøre med Jesus, som kaldes Chri-
s? De sagde alle til ham: Lad ham
sfæstes!
23. Men Landshøvdingen sagde: Hvad
dt har han da gjort? Men de raabte
mere og sagde: Lad ham korsfæstes!
Joh. 19, 1 fg.
24. Men da Pilatus saa, at han In-
udrettede, men at der blev større
lder, tog han Vand og tvættede Hæn-
ne i Folkets Paasyn og sagde: Jeg
er uskyldig i denne Retfærdiges Blod;
ser I dertil! 5 Mos. 21, 6. 7.
25. Og alt Folket svarede og sagde:
Hans Blod komme over os og over vore
Børn! Ap. G. 5, 28.
26. Da gav han dem Barabbas løs;
men Jesus lod han hudstryge og over-
gav ham til at korsfæstes.
27. Da toge Landshøvdingens Strids-
mænd Jesus til sig i Domhuset og sam-
lede om ham den hele Rode. Mark. 15, 16 fg.
28. Og de klædte ham af og kastede
en Purpurkaabe om ham.
29. Og de flettede en Krone af Torne
og satte den paa hans Hoved og et Rør
i hans høire Haand, og de faldt paa
Knæ for ham og spottede ham og sagde:
Hil være dig, du Jødernes Konge!
30. Og de spyttede paa ham og toge
Røret og sloge dermed hans Hoved.
Es. 50, 6. Matt. 26, 67.
31. Og da de havde spottet ham,
afførte de ham Kaaben og iførte ham
hans egne Klæder og førte ham bort for
at korsfæste ham.
32. Men idet de gik ud, fandt de et
Menneske fra Cyrene ved Navn Simon;
ham tvang de til at bære hans Kors.
Mark. 15, 21 fg. Luk. 23, 26 fg.
33. Og da de kom til et Sted, kaldet
Golgata, det er Hovedpandested,
Luk. 23, 33 fg. Joh. 19, 17 fg.
34. gave de ham Eddike at drikke,
blandet med Galde; og da han smagte
det, vilde han ikke drikke.
35. Men da de havde korsfæstet ham,
delte de hans Klæder og kastede Lod om
dem, forat det skulde fuldkommes, som er
sagt af Profeten: De delte mine Klæder
mellem sig og kastede Lod om mit
Klædebon. Ps. 22, 19.
36. Og de sade der og toge Vare paa
ham.
37. Og ovenover hans Hoved satte de
Beskyldningen mod ham, saaledes skreven:
Denne er Jesus, Jødernes Konge.
38. Da korsfæstede de med ham to
Røvere, en ved den høire og en ved den
venstre Side. Es. 53, 12.
39. Men de, som gik forbi, spottede ham
og rystede sine Hoveder og sagde: Ps. 22, 8.
40. Du, som nedbryder Templet og
bygger det i tre Dage, frels dig selv!
Er du Guds Søn, da stig ned af Korset!
26, 61.
41. Men ligesaa spottede ogsaa Ypperste-

presterne tilligemed de Skriftlærde og de Ældste ham og sagde:

42. Han har frelst Andre; sig selv kan han ikke frelse. Er han Israels Konge, da stige han nu ned af Korset, saa ville vi tro ham!

43. Han forlod sig paa Gud; han fri ham nu, om han har Behag i ham! Thi han har sagt: Jeg er Guds Søn. Ps. 22, 9.

44. Men paa samme Maade haanede ogsaa de Røvere ham, som vare korsfæstede med ham.

45. **Men** fra den sjette Time blev der et Mørke over den hele Jord indtil den niende Time. Mark. 15, 33 fg. Luk. 23, 44.

46. Men ved den niende Time raabte Jesus med høi Røst og sagde: E l i! E l i! L a m a S a b a c h t a n i? D e t e r: M i n G u d! M i n G u d! H v o r f o r h a r d u f o r l a d t m i g? Ps. 22, 2.

47. Men da Nogle af dem, som stode der, hørte det, sagde de: Han kalder paa Elias.

48. Og straks løb En af dem og tog en Svamp og fyldte den med Eddike og stak den paa et Rør og gav ham at drikke. Ps. 69, 22. Luk. 23, 36. Joh. 19, 29. 30.

49. Men de Andre sagde: Holdt! Lader os se, om Elias kommer for at frelse ham!

50. Men Jesus raabte atter med høi Røst og udgav sin Aand. Luk. 23, 45 fg.

51. Og se, Forhænget i Templet splittedes i to Stykker fra det Øverste indtil det Nederste, og Jorden skalv, og Klipperne revnede, 2 Mos. 26, 31 fg. 2 Krøn. 3, 14.

52. og Gravene aabnedes, og mange af de hensovede Helliges Legemer opstode,

53. og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og aabenbaredes for Mange.

54. Men da Høvedsmanden og de, som vare med ham og holdt Vagt over Jesus, saa Jordskjælvet og hvad der skede, frygtede de saare og sagde: S a n d e l i g, d e n n e v a r G u d s S ø n!

55. **Men** der var sammesteds mange Kvinder, som saa til langt fra, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent ham, Luk. 8, 2. 3. Mark. 15, 40 fg. Luk. 23, 49 fg.

56. blandt hvilke vare Maria Magdalena og Maria, Jakobs og Joses's Moder, og Zebedæus's Sønners Moder.

57. Men da det var blevet Aften, kom en rig Mand fra Arimatæa ved Navn Josef, som ogsaa var Jesu Discipel. Joh. 19, 38 fg.

58. Denne gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme; da befalede Pilatus, a[t] man skulde overgive ham Legemet.

59. Og Josef tog Legemet og svøbt[e] det i et rent fint Linklæde

60. og lagde det i sin nye Grav, so[m] han havde ladet hugge i en Klippe, o[g] veltede en stor Sten for Døren paa Gra[]ven og gik bort. Es. 53, []

61. Men Maria Magdalena var der og den anden Maria, og de sade lig[e] overfor Graven.

62. **Men** den følgende Dag, som e[r] efter Beredelsens Dag, forsamlede Ypperste[]presterne og Farisæerne sig hos Pilatu[s]

63. og sagde: Herre! Vi komme i Hu at denne Forfører sagde, da han endn[u] levede: Efter tre Dage staar jeg op. 16, 2[]

64. Befal derfor, at man med Fli[d] forvarer Graven indtil den tredje Da[g] forat ikke hans Disciple skulle komme o[m] Natten og stjæle ham og sige til Folket Han er opreist fra de Døde; og den sidst[e] Forførelse bliver værre end den først[e].

65. Men Pilatus sagde til dem: De have J Vagt; gaar hen, forvarer me[d] Flid, som J bedst vide!

66. Men de gik hen og forvarede me[d] Flid Graven ved Vagten, efterat de havd[e] forseglet Stenen. Dan. 6, 1[]

28. Kapitel.

Kvinderne ville salve Jesus, høre af Engle, [] han er opstanden, se ham (1—10). Vogterne fo[r]tælle, hvad der var skeet, underkjøbes til at [] (11—15). Jesus aabenbares for Disciplene [] Galilæa, giver Befaling om at døbe og lære (16—20)

Men da Sabbaten var forbi, da d[et] lysnede til den første Dag i Uge[n], kom Maria Magdalena og den ande[n] Maria for at bese Graven. Mark. 16, 1 fg. Luk. 24, 1 fg. Joh. 20, 1 f[g].

2. Og se, der skede et stort Jordskjælv thi Herrens Engel for ned fra Himmele[n] traadte til og veltede Stenen fra Døre[n] og satte sig paa den.

3. Men hans Skikkelse var som Lynet, o[g] hans Klædebon hvidt som Sne. Mark. 9, []

4. Men Vogterne skalv af Frygt fo[r] ham og bleve som døde.

5. Men Engelen svarede og sagde t[il] Kvinderne: Frygter ikke J! Thi jeg ve[d] at J lede efter Jesus, den Korsfæstede

6. Han er ikke her; thi han er op[]standen, som han har sagt. Komme[r] hid, ser Stedet, hvor Herren laa! 12, 40; 16, 21; 17, 2[]

7. Og gaar hastig hen og siger han[s]

disciple, at han er opstanden fra de
døde! Og se, han gaar forud for eder
l Galilæa; der skulle I se ham. Se,
g har sagt eder det. 26, 32.
8. Og de gik hastig ud af Graven
ed Frygt og stor Glæde og løb for at
rkynde hans Disciple det.
9. Men da de gik for at forkynde
ans Disciple det, se, da mødte Jesus
em og sagde: Hil være eder! Men de
aadte til og omfavnede hans Fødder
g tilbade ham.
10. Da sagde Jesus til dem: Frygter
ke! Gaar hen, forkynder mine Brødre,
: de skulle gaa hen til Galilæa, og der
ulle de se mig. Joh. 21, 1. Ap. G. 1, 3; 13, 31.
11. Men da de gik hen, se, da kom
ogle af Vagten ind i Staden og forkyndte
ypperstepresterne alt det, som var skeet.
12. Og de forsamlede sig med de Ældste
g holdt Raad, og de gave Stridsmændene
ange Sølvpenge
13. og sagde: Siger: Hans Disciple
m om Natten og stjal ham, medens vi sov.
14. Og dersom Landshøvdingen faar
det at høre, ville vi stille ham tilfreds
og holde eder angerløse.
15. Men de toge Sølvpengene og gjorde,
som de vare lærte. Og denne Tale blev
udspredt blandt Jøderne indtil denne Dag.
16. Men de elleve Disciple gik til
Galilæa, til det Bjerg, hvorhen Jesus
havde befalet dem at komme. 26, 32.
17. Og da de saa ham, tilbade de
ham; men Nogle tvivlede.
18. Og Jesus traadte frem, talte til
dem og sagde: Mig er given al
Magt i Himmelen og paa Jorden.
Ps. 8, 7. Matt. 11, 27. Luk. 10, 22.
Joh. 3, 35; 17, 2. Hebr. 1, 2; 2, 8.
19. Gaar derfor hen og gjører
alle Folk til Disciple, idet I
døbe dem i Faderens og Sønnens
og den Hellig-Aands Navn
Joh. 15, 16. Mark. 16, 15 fg. Luk. 24, 47.
20. og lære dem at holde alt
det, jeg har befalet eder! Og se,
jeg er med eder alle Dage indtil
Verdens Ende. Amen. 18, 20. Joh. 14, 18.

Markus's Evangelium.

1. Kapitel.

Johannes prædiker og døber (1—8). Jesus
bes (9—11), fristes (12. 13), prædiker (14. 15),
der fire Disciple (16—20), lærer og uddriver
evle (21—28), helbreder Peters Hustrues Moder
Andre (29—34), gaar hen at bede og prædiker
5—39), helbreder en Spedalsk (40—45).

Jesu Christi, Guds Søns, Evangeliums
1 Begyndelse.
2. Ligesom skrevet er i Profeterne:
e, jeg sender min Engel for dit Aasyn,
m skal berede din Vei for dig;
Mal. 3, 1. Es. 40, 3. Matt. 11, 10.
3. det er hans Røst, som raaber i
rkenen: Bereder Herrens Vei, gjører
ans Stier lige! — Matt. 3, 1 fg.
Luk. 1, 76; 3, 2 fg. Joh. 1, 23.
4. saaledes døbte Johannes i Ørkenen
; prædikede Omvendelses Daab til
ynderes Forladelse.
5. Og hele Judæas Land og de af
erusalem gik ud til ham, og alle de,
m bekjendte sine Synder, bleve døbte
ham i Jordans Flod.
6. Men Johannes havde Klæder af
amelhaar og et Læderbælte om sin Lænd
; aad Græshopper og vild Honning.
3 Mos. 11, 22.
7. Og han prædikede og sagde: Der
kommer den efter mig, som er stærkere
end jeg, for hvem jeg ikke er værdig til
at bukke mig ned og løse hans Skorem.
8. Jeg har vel døbt eder med Vand, men
han skal døbe eder med den Hellig-Aand.
Ap. G. 1, 5; 2, 4.
9. Og det skede i de samme Dage, at
Jesus kom fra Nazaret i Galilæa og
blev døbt af Johannes i Jordan.
Matt. 3, 13 fg. Luk. 3, 21 fg.
10. Og straks, da han steg op af Vandet,
saa han Himlene adskilte og Aanden
som en Due komme ned over ham.
Joh. 1, 32. 33.
11. Og der skede en Røst fra Himlene:
Du er min Søn, den Elskelige, i
hvem jeg har Velbehag. Ps. 2, 7.
Es. 42, 1. Matt. 17, 5. 2 Pet. 1, 17.
12. Og straks drev Aanden ham ud i
Ørkenen. Matt. 4, 1 fg. Luk. 4, 1 fg.
13. Og han var der i Ørkenen firti
Dage og blev fristet af Satan og var
hos Dyrene; og Englene tjente ham.
14. Men efterat Johannes var kastet
i Fængsel, kom Jesus til Galilæa og
prædikede Guds Riges Evangelium
Matt. 4, 12 fg. Luk. 4, 14 fg. Joh. 4, 43.

15. og sagde: Tiden er fuld-
kommet, og Guds Rige er nær;
omvender eder og tror paa
Evangeliet! Gal. 4, 4.
16. Men da han vandrede ved den
galilæiske Sø, saa han Simon og hans
Broder Andreas kaste Garn i Søen, thi
de vare Fiskere. Matt. 4, 18 fg.
17. Og Jesus sagde til dem: Følger
efter mig, saa vil jeg gjøre eder til
Menneske-Fiskere.
Jer. 16, 16. Ez. 47, 10. Luk. 5, 10.
18. Og de forlode straks sine Garn og
fulgte ham.
19. Og da han gik lidt frem derfra,
saa han Jakob, Zebedæus's Søn, og
hans Broder Johannes bøde sine Garn
i Skibet.
20. Og straks kaldte han dem, og de
forlode sin Fader Zebedæus i Skibet
med Leiesvendene og fulgte efter ham.
Luk. 5, 11.
21. Og de gik ind i Kaperna'um,
og straks paa Sabbaten gik han ind i
Synagogen og lærte.
Matt. 4, 13. 23. Luk. 4, 31 fg.
22. Og de forundrede sig saare over
hans Lære; thi han lærte dem som den,
der havde Myndighed, og ikke som de
Skriftlærde. Matt. 7, 28. 29.
23. Og der var et Menneske i deres
Synagoge med en uren Aand, og han
raabte høit
24. og sagde: Ak! Hvad have vi med
dig at gjøre, Jesus af Nazaret? Er du
kommen for at fordærve os? Jeg tjender
dig, hvem du er, den Guds Hellige.
Matt. 8, 29. Mark. 5, 7.
25. Og Jesus truede ham og sagde:
Ti, og far ud af ham!
26. Og den urene Aand sled ham og
raabte med høi Røst og for ud af ham.
27. Og de bleve alle forfærdede, saa
de spurgte hverandre og sagde: Hvad er
dette? Hvad er dette for en ny Lære?
Thi han byder ogsaa de urene Aander
med Magt, og de lyde ham.
28. Men Rygtet om ham udkom straks
i hele det omliggende Land i Galilæa.
29. Og de gik straks ud af Synagogen
og kom ind i Simons og Andreas's
Hus med Jakob og Johannes.
Matt. 8, 14 fg. Luk. 4, 38 fg.
30. Men Simons Hustrues Moder
laa og havde Feber, og straks talte de
til ham om hende.
31. Og han gik til hende, tog fat
paa hendes Haand og reiste hende op
og Feberen forlod hende straks, og hun
tjente dem.
32. Men da det var blevet Aften, da
Solen var gaaet ned, førte de Alle, som
havde ondt, og de Besatte til ham.
33. Og hele Staden var forsamlet fo
Døren.
34. Og han helbredede Mange, som
havde ondt af forskjellige Sygdomme
og uddrev mange Djævle og tillod ik
Djævlene at tale, thi de kjendte ham.
Ap. G. 16, 17. 18; 19, 15
35. Og aarle, da det endnu var ganst
mørkt, stod han op, gik ud og gik hen
til et øde Sted og bad der. Luk. 4, 42
36. Og Simon og de, som vare med
ham, skyndte sig efter ham.
37. Og da de fandt ham, sagde de ti
ham: Alle lede efter dig.
38. Og han sagde til dem: Lader os
gaa til de nærmeste smaa Stæder, fora
jeg kan prædike ogsaa der! Thi derti
er jeg udgangen. Es. 61, 1. Luk. 4, 18. 43
39. Og han prædikede i deres Syna
goger i hele Galilæa og uddrev Djævle
40. Og der kom en Spedalsk til ham
bad ham og faldt paa Knæ for ham o
sagde til ham: Om du vil, kan du rense mig
Matt. 8, 2 fg. Luk. 5, 12 fg
41. Men Jesus ynkedes inderlig o
udrakte Haanden, rørte ved ham og sagd
til ham: Jeg vil; bliv ren!
42. Og da han sagde det, gik Spedalsk
heden straks af ham, og han blev rense
43. Og han drev ham straks ud, ide
han bød ham strengelig
Matt. 9, 30. Mark. 7, 36
44. og sagde til ham: Se til, at d
ikke siger Nogen Noget herom; men ga
hen, te dig for Presten og ofre for di
Renselse det, som Moses har befalet
dem til et Vidnesbyrd!
Luk. 17, 14. 3 Mos. 14, 2 fg
45. Men da den Spedalske kom ud
begyndte han at tale meget derom o
udsprede Rygtet om denne Sag, sa
Jesus ikke mere kunde gaa aabenlyst in
i nogen Stad; men han var udenfo
paa øde Steder, og allevegnefra kom d
til ham.

2. Kapitel.

Jesus helbreder en Værkbruden (1—12), kalde
Levi og æder med Toldere (13—17), taler o
Fasten (18—22), forsvarer Disciplene, som plukt
Aks paa en Sabbat (23—28).

Og nogle Dage derefter gik han atter
ind i Kaperna'um, og det spurgtes,
t han var hjemme. Matt. 9, 1 fg.
2. Og straks forsamledes Mange, saa
e ikke havde Rum, ikke engang foran
øren; og han talte Ordet til dem.
3. Og Nogle kom til ham, som bragte
n Værkbruden, der bares af Fire.
Luk. 5, 17 fg.
4. Og da de ikke kunde komme nær
l ham for Folket, toge de Taget af der,
vor han var, og da de havde brudt det
p, lode de Sengen ned, som den Værk-
rudne laa paa.
5. Men da Jesus saa deres Tro, sagde
an til den Værkbrudne: Søn! Dine
ynder ere dig forladte.
6. Men der var nogle af de Skrift-
erde, som sade der og tænkte i sine
jerter:
7. Hvorfor taler denne saadanne Guds-
espottelser? Hvem kan forlade Synder,
den Een, nemlig Gud? Ps. 130, 4.
8. Og Jesus kjendte straks i sin Aand,
t de tænkte saa ved sig selv, og sagde
l dem: Hvi tænke I Saadant i eders
jerter?
9. Hvad er lettest, at sige til den Værk-
rudne: Dine Synder ere dig forladte, eller
t sige: Staa op og tag din Seng og gaa?
10. Men, forat I skulle vide, at Men-
eskens Søn har Magt til at forlade
ynder paa Jorden, — siger han til den
ærkbrudne:
11. Jeg siger dig: Staa op, tag din
eng og gak til dit Hus!
12. Og han stod straks op og tog
engen og gik ud for Alles Øine, saa
e alle bleve forfærdede og prisede Gud
g sagde: Vi have aldrig seet Saadant.
1, 27.
13. Og han gik ud igjen til Søen, og
lt Folket kom til ham, og han lærte dem.
14. Og da han gik frem, saa han
evi, Alfæus's Søn, sidde i Toldboden,
g han sagde til ham: Følg mig! Og
an stod op og fulgte ham.
Matt. 9, 9 fg. Luk. 5, 27 fg.
15. Og det skede, da han sad tilbords
hans Hus, satte og mange Toldere og
yndere sig tilbords med Jesus og hans
Disciple; thi de vare mange, og de fulgte
am.
16. Og da de Skriftlærde og Farisæ-
rne saa, at han aad med Tolderne og
Synderne, sagde de til hans Disciple:
Hvad er dette, at han æder og drikker
med Toldere og Syndere?
17. Og da Jesus hørte det, sagde han
til dem: De Karske have ikke Læge behov,
men de, som have ondt. Jeg er ikke
kommen for at kalde Retfærdige,
men Syndere til Omvendelse.
Luk. 19, 10. 1 Tim. 1, 15.
18. Og Johannes's og Farisæernes
Disciple fastede; og de kom og sagde til
ham: Hvorfor faste Johannes's og Fa-
risæernes Disciple, men dine Disciple
faste ikke? Matt. 9, 14 fg. Luk. 5, 33 fg.
19. Og Jesus sagde til dem: Kunne
Bryllupsfolkene faste den Stund, Brud-
gommen er hos dem? Saalænge de have
Brudgommen hos sig, kunne de ikke faste.
20. Men de Dage skulle komme, da
Brudgommen skal tages fra dem, og da
skulle de faste i de Dage.
21. Og Ingen sætter en Klud af nyt
Klæde paa et gammelt Klædebon; ellers
river den nye Klud derpaa Noget af det
gamle, og Hullet bliver værre.
22. Og Ingen lader ny Vin i gamle
Læderflasker; ellers sprænger den nye Vin
Læderflaskerne, og Vinen spildes, og
Læderflaskerne fordærves; men man skal
lade ny Vin i nye Læderflasker.
23. Og det skede, at han vandrede paa
Sabbaten gjennem Sæden, og hans Di-
sciple begyndte, idet de gik, at plukke Aks.
Matt. 12, 1 fg. Luk. 6, 1 fg. 5 Mos. 23, 25.
24. Og Farisæerne sagde til ham:
Se, hvorfor gjøre de paa Sabbaten det,
som ikke er tilladt? 2 Mos. 20, 10.
25. Og han sagde til dem: Have I
aldrig læst, hvad David gjorde, da han
havde det behov og hungrede, han selv
og de, som vare med ham?
26. Hvorledes han gik ind i Guds
Hus, da Abjatar var Ypperstepræst, og
aad Skuebrødene, som det ikke er Nogen
tilladt at æde, uden Presterne, og gav
ogsaa dem, som vare med ham?
1 Sam. 21, 6. 2 Mos. 29, 32. 33. 3 Mos. 24, 5—9.
27. Og han sagde til dem: Sabbaten
blev til for Menneskets Skyld, ikke Men-
nesket for Sabbatens Skyld. 5 Mos. 5, 14.
28. Saa er da Menneskens Søn Herre
ogsaa over Sabbaten.

3. Kapitel.

Jesus helbreder en visnen Haand (1—6), uddriver Djævle (7—12), udvælger de Tolv (13—19), spottes af de Skriftlærde (20—30), kalder sine Disciple sine Nærpaarørende (31—35).

Og han gik atter ind i Synagogen, og der var et Menneske, som havde en vissen Haand. Matt. 12, 9 fg. Luk. 6, 6 fg.

2. Og de toge Vare paa ham, om han vilde helbrede ham paa Sabbaten, forat de kunde anklage ham. Luk. 14, 1.

3. Og han sagde til det Menneske, som havde den visne Haand: Staa op og træd frem!

4. Og han sagde til dem: Er det tilladt paa Sabbaten at gjøre Godt eller at gjøre Ondt, at frelse et Liv eller at slaa ihjel? Men de taug.

5. Og han saa omkring paa dem med Vrede, bedrøvet over deres Hjerters Forhærdelse, og sagde til Mennesket: Ræk din Haand ud! Og han rakte den ud, og hans Haand blev karsk igjen som den anden. 1 Kong. 13, 6.

6. Og Farisæerne gik ud og holdt straks Raad med Herodianerne mod ham, hvorledes de kunde ombringe ham. Matt. 22, 16.

7. Og Jesus veg med sine Disciple hen til Søen, og en stor Mængde fra Galilæa og fra Judæa fulgte ham Joh. 6, 1.

8. og fra Jerusalem og fra Idumæa og fra hin Side Jordan; og de, som bo omkring Tyrus og Sidon, en stor Mængde, som hørte, hvor store Gjerninger han gjorde, kom til ham.

9. Og han bød sine Disciple, at et lidet Skib skulde være tilrede for ham formedelst Mængden, forat de ikke skulde trænge ham.

10. Thi han helbredede Mange, saa alle de, som havde Plager, trængte ind paa ham, forat de kunde røre ved ham.

11. Og naar de urene Aander saa ham, faldt de ned for ham og raabte og sagde: Du er Guds Søn.

12. Og han truede dem meget, forat de ikke skulde aabenbare, hvem han var.

13. Og han gik op paa Bjerget og kaldte til sig, hvem han selv vilde, og de gik hen til ham.

14. Og han beskikkede Tolv, forat de skulde være hos ham, og forat han kunde udsende dem til at prædike Matt. 10, 1 fg. Luk. 6, 13 fg. 9, 1.

15. og at have Magt til at helbrede Sygdomme og uddrive Djævle,

16. og han tillagde Simon Navnet Peter, Joh. 1, 43.

17. og Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, Jakobs Broder, og han tillagde dem Navnet Boanerges, det er: Torden-Sønner,

18. og Andreas og Filip og Bartolomæus og Mattæus og Tomas og Jakob Alfæus's Søn, og Taddæus og Simon Kananites

19. og Judas Iskariot, som og forraadte ham. Matt. 26, 14

20. Og de kom til Huset, og Folket kom atter sammen, saa de ikke engang kunde faa Mad. 6, 31

21. Og da de, som vare omkring ham, hørte det, gik de ud for at holde det tilbage; thi de sagde: Det er uregjerligt

22. Og de Skriftlærde, som vare komne ned fra Jerusalem, sagde: Han har Be'elzebul, og ved Djævlenes Øverste uddriver han Djævle. Matt. 9, 34; 12, 24 fg.

23. Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i Lignelser: Hvorledes kan Satan uddrive Satan?

24. Og dersom et Rige bliver splidagtigt med sig selv, kan samme Rige ikke bestaa. Luk. 11, 17 fg.

25. Og dersom et Hus bliver splidagtigt med sig selv, kan samme Hus ikke bestaa.

26. Og dersom Satan har sat sig op mod sig selv og er bleven splidagtig, kan han ikke bestaa, men det er ude med ham.

27. Ingen kan gaa ind i den Stærkes Hus og røve hans Redskaber, uden han først binder den Stærke, og da kan han plyndre hans Hus. Kol. 2, 15.

28. Sandelig siger jeg eder: Alle Synder skulle forlades Menneskenes Børn, ogsaa Bespottelser, hvor store Bespottelser de end tale. Luk. 12, 10. 1 Joh. 5, 16.

29. Men hvo der taler bespottelig mod den Hellig-Aand, har evindelig ingen Forladelse, men er skyldig til en evig Dom.

30. Thi de sagde: Han har en uren Aand.

31. Da kom hans Brødre og Moder, og de stode udenfor, sendte Bud til ham og lode ham kalde. Matt. 12, 46 fg. Luk. 8, 19 fg.

32. Og Folket sad omkring ham; men de sagde til ham: Se, din Moder og dine Brødre spørge efter dig udenfor.

33. Og han svarede dem og sagde: Hvem er min Moder eller mine Brødre?

34. Og han saa rundt omkring paa dem, som sade om ham, og sagde: Se, min Moder og mine Brødre! Hebr. 2, 11.

35. Thi hvo der gjør Guds Vilje, denne er min Broder og min Søster og Moder.

4. Kapitel.

Jesus taler om Sædemanden (1—20), om Lyset (21—23), om ret at høre Ordet (24. 25), om Sæden (26—29), om Senepskornet (30—34), stiller Stormen (35—41).

Og han begyndte atter at lære ved Søen, og meget Folk forsamledes til ham, saa han maatte træde ind i Skibet og sidde deri paa Søen; og alt Folket var paa Landet ved Søen. Matt. 13, 1 fg.

2. Og han lærte dem Meget i Lignelser og sagde til dem i sin Undervisning:

3. Hører til! Se, en Sædemand gik ud for at saa. Luk. 8, 5 fg.

4. Og det skede, idet han saaede, at Noget faldt ved Veien, og Himmelens Fugle kom og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Stengrunden, hvor det ikke havde megen Jord, og det voksede snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men da Solen gik op, blev det forbrændt, og efterdi det ikke havde Rod, visnede det.

7. Og Noget faldt blandt Tornene, og Tornene voksede op og kvalte det, og det bar ikke Frugt.

8. Og Noget faldt i den gode Jord og bar Frugt, som voksede og blev stor, og Noget bar treti Fold, og Noget seksti Fold, og Noget hundrede Fold.

9. Og han sagde til dem: Hvo der har Øren at høre med, han høre!

10. Men da han var bleven alene, spurgte de, som vare omkring ham, tilligemed de Tolv ham om denne Lignelse.

11. Og han sagde til dem: Eder er det givet at kjende Guds Riges Hemmelighed; men dem, som ere udenfor, siges det altsammen i Lignelser,

12. forat de seende skulle se og ikke vide og hørende høre og ikke forstaa, forat de ikke skulle omvende sig, og Synderne forlades dem. Es. 6, 9 fg. 2 Tess. 2, 11.

13. Og han sagde til dem: Forstaa I ikke denne Lignelse, hvorledes ville I da forstaa alle Lignelserne?

14. Den, som saar, saar Ordet.

15. Men de ved Veien ere de, hos hvem Ordet bliver saaet, og naar de have hørt det, kommer straks Satan og tager Ordet bort, som var saaet i deres Hjerter.

16. Og ligeledes ere de, som ere saaede paa Stengrunden, de, som, naar de have hørt Ordet, straks annamme det med Glæde,

17. og de have ikke Rod i sig, men blive ved til en Tid; naar siden Trængsel eller Forfølgelse kommer for Ordets Skyld, forarges de straks.

18. Og de, som ere saaede blandt Tornene, ere de, som høre Ordet,

19. og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og Begjærligheder efter de andre Ting komme ind og kvæle Ordet, og det bliver uden Frugt. Matt. 19, 22.

20. Og de, som ere saaede i den gode Jord, ere de, som høre Ordet og annamme det og bære Frugt, en Del treti Fold, og en Del seksti Fold, og en Del hundrede Fold.

21. Og han sagde til dem: Kommer Lyset ind, forat det skal sættes under Skjeppen eller under Bænken? Mon ikke, forat det skal sættes paa Lysestagen? Matt. 5, 15. Luk. 8, 16 fg. 11, 33.

22. Thi Intet er skjult, som jo skal aabenbares, ei heller er Noget skeet for at blive lønligt, men forat det skal komme for Lyset. Matt. 10, 26. Luk. 12, 2.

23. Dersom Nogen har Øren at høre med, han høre!

24. Og han sagde til dem: Agter paa, hvad I høre! Med hvad Maal I maale, skal eder maales, og eder, som høre, skal der gives end Mere. Matt. 7, 2. Luk. 6, 38. Rom. 2, 1.

25. Thi hvo der har, ham skal gives, og hvo der ikke har, ham skal endog det, han har, fratages. Matt. 13, 12.

26. Og han sagde: Med Guds Rige har det sig saaledes, som naar et Menneske kaster Sæden i Jorden

27. og sover og staar op Nat og Dag, og Sæden vokser og bliver høi, udenat han selv ved det.

28. Thi af sig selv bærer Jorden Frugt, først Græs, derefter Aks, derefter fuldkomment Korn i Akset.

29. Men naar Frugten bliver moden, skikker han straks Sigden hen, fordi Høsten er forhaanden.

30. Og han sagde: Hvormed skulle vi ligne Guds Rige, eller med hvad Lignelse skulle vi ligne det?

31. Det er ligesom et Senepskorn, der, naar det saaes i Jorden, er mindre end al anden Sæd paa Jorden. Matt. 13, 31. 32. Luk. 13, 19.

32. Og naar det er saaet, vokser det op og bliver større end alle Madurter og faar store Grene, saa Himmelens Fugle kunne bygge Rede under dets Skygge.

33. Og han talte Ordet til dem ved mange saadanne Lignelser, eftersom de kunde fatte det. Matt. 13, 34.

34. Men uden Lignelse talte han ikke til dem; men i Enrum udlagde han det altsammen for sine Disciple.

35. Og samme Dag, da det var blevet Aften, sagde han til dem: Lader os fare over til hin Side!

36. Og de lode Folket gaa og toge ham med, som han var i Skibet; men der var ogsaa andre Skibe med ham. Matt. 8, 23 fg. Luk. 8, 22 fg.

37. Og der blev en stærk Hvirvelvind, men Bølgerne sloge ind i Skibet, saa det allerede fyldtes.

38. Og han var bag i Skibet og sov paa en Hovedpude, og de vakte ham op og sagde til ham: Mester! Bekymrer du dig ikke om, at vi forgaa?

39. Og han stod op og truede Vinden og sagde til Søen: Ti! Vær stille! Og Vinden stilledes, og det blev ganske blikstille. Job 26, 12. Ps. 107, 29.

40. Og han sagde til dem: Hvi ere I saa frygtagtige? Hvorledes have I ikke Tro? 11, 22.

41. Og de frygtede saare og sagde til hverandre: Hvo er dog denne, at baade Vinden og Havet ere ham lydige?

5. Kapitel.

Jesus uddriver Djævle og lader dem fare i Svinene (1—20), helbreder den blodsottige Kvinde og opvækker Ja'irus's Datter (21—43).

Og de kom paa hin Side Søen til Gadarenernes Land. Matt. 8, 28 fg. Luk. 8, 26 fg.

2. Og da han traadte ud af Skibet, mødte ham straks et Menneske, som kom ud af Gravene, og som havde en uren Aand.

3. Han havde Bolig i Gravene, og Ingen kunde binde ham, end ikke med Lænker.

4. Thi han havde ofte været bunden med Bøier og Lænker og havde revet Lænkerne af sig og sønderslidt Bøierne, og Ingen kunde tæmme ham.

5. Og han var altid Nat og Dag paa Bjergene og i Gravene, raabte og slog sig selv med Stene.

6. Men da han saa Jesus langt borte, løb han hen og faldt ned for ham. 3, 11.

7. Og han raabte med høi Røst og sagde: Hvad har jeg med dig at gjøre, Jesus, den høieste Guds Søn? Jeg besværger dig ved Gud, at du ikke piner mig. 1, 24.

8. Han sagde nemlig til ham: Far ud, du urene Aand, af dette Menneske!

9. Og han spurgte ham: Hvad er dit Navn? Og han svarede og sagde: Legion er mit Navn; thi vi ere mange. Matt. 26, 53.

10. Og han bad ham meget, at han ikke skulde drive dem ud af Landet.

11. Men der var sammesteds ved Bjerget en stor Hjord Svin, som gik paa Græs.

12. Og alle Djævlene bade ham og sagde: Send os i Svinene, forat vi maa fare ind i dem!

13. Og Jesus tillod dem det straks. Og de urene Aander fore ud og fore ind i Svinene, og Hjorden styrtede sig ned af Bakken i Søen; men de vare henved to tusinde, og de druknede i Søen.

14. Men Svinehyrderne flyede og kundgjorde det i Staden og paa Landet. Og de gik ud for at se, hvad det var, som var skeet.

15. Og de kom til Jesus og saa den, som havde været besat, sidde paaklædt og ved Sans, den, som havde havt Legionen; og de bleve forfærdede. V. 9.

16. Men de, som havde seet det, fortalte dem, hvorledes det var gaaet den Besatte, og om Svinene.

17. Og de begyndte at bede ham, at han vilde drage bort fra deres Egne. Ap. G. 16, 39.

18. Og da han traadte ind i Skibet, bad den, som havde været besat, ham om at faa være hos ham.

19. Men Jesus tilstedte ham det ikke, men sagde til ham: Gak hen i dit Hus til Dine, og forkynd dem, hvor store Ting Herren har gjort mod dig, og hvorledes han har forbarmet sig over dig.

20. Og han gik bort og begyndte at udraabe i Dekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort mod ham; og de forundrede sig alle.

21. Og da Jesus igjen var faren i Skibet over til hin Side, forsamledes meget Folk til ham; og han var ved Søen.

22. Og se, der kom en af Synagoge-Forstanderne, ved Navn Ja'irus, og da han saa ham, faldt han ned for hans Fødder. Matt. 9, 18 fg. Luk. 8, 41 fg.

23. Og han bad ham meget og sagde: Min lille Datter er paa sit Yderste; o, at du vilde komme og lægge Hænderne paa hende, forat hun kan blive frelst, saa skal hun leve!

24. Og han gik bort med ham; og meget Folk fulgte ham, og de trængte ham.
25. Og der var en Kvinde, som i tolv Aar havde havt Blodflod. 3 Mos. 15, 19. 25.
26. Og hun havde lidt Meget af mange Læger og havde tilsat alt det, hun havde, og hun var ikke bleven hjulpen, men det var snarere blevet værre med hende.
27. Da hun hørte om Jesus, kom hun blandt Folket bagfra og rørte ved hans Klædebon. Matt. 14, 36. Luk. 6, 19.
28. Thi hun sagde: Dersom jeg bare faar rørt ved hans Klæder, saa bliver jeg frelst.
29. Og straks tørredes hendes Blods Kilde, og hun fornam i Legemet, at hun var bleven helbredet for Plagen.
30. Og Jesus fornam straks paa sig selv den Kraft, som udgik fra ham, og vendte sig om blandt Folket og sagde: Hvem rørte ved mine Klæder?
31. Og hans Disciple sagde til ham: Du ser, at Folket trænger dig, og du siger: Hvem rørte ved mig?
32. Og han saa sig om for at se hende, som havde gjort dette.
33. Men Kvinden frygtede og bævede, da hun vidste, hvad der var skeet hende, og hun kom og faldt ned for ham og sagde ham hele Sandheden.
34. Men han sagde til hende: Datter! Din Tro har frelst dig; gak bort i Fred, og vær helbredet for din Plage!
35. Da han endnu talte, kom Nogle fra Synagoge-Forstanderen og sagde: Din Datter er død; hvi umager du Mesteren længer?
36. Men Jesus hørte straks, hvad der blev sagt, og han sagde til Synagoge-Forstanderen: Frygt ikke, tro kun!
37. Og han tillod ikke Nogen at følge med, uden Peter og Jakob og Johannes, Jakobs Broder.
38. Og han kom i Synagoge-Forstanderens Hus og saa Larmen og dem, som græd og hylede meget.
39. Og han gik ind og sagde til dem: Hvi larme og græde I? Barnet er ikke dødt, men sover. Joh. 11, 11.
40. Og de udlo ham; men han drev dem alle ud og tog med sig Barnets Fader og Moder og dem, som vare med ham, og gik ind, hvor Barnet laa.
41. Og han tog Barnet ved Haanden og sagde til det: Talita, Kumi! hvilket er udlagt: Pige, jeg siger dig, staa op! Luk. 7, 14.
42. Og Pigen stod straks op og gik omkring; thi hun var tolv Aar gammel. Og de bleve overmaade forfærdede.
43. Og han bød dem meget, at ikke Nogen skulde faa dette at vide, og han sagde, at de skulde give hende noget at æde.

6. Kapitel.

Jesus foragtes i Nazaret (1—6), udsender de Tolv (7—13). Herodes mener, han var Johannes, hvem han havde ladet halshugge (14—29). Jesus lærer og bespiser 5000 Mænd (30—44), beder, gaar paa Havet, helbreder Mange (45—56).

Og han gik ud derfra og kom til sin Fædreneſtad, og hans Disciple fulgte ham. Matt. 13, 54 fg. Luk. 4, 16 fg.
2. Og der Sabbaten kom, begyndte han at lære i Synagogen, og Mange, som hørte det, forundrede sig saare og sagde: Hvorfra har denne Saadant, og hvad er det for en Visdom, som er ham given, at endog saadanne kraftige Gjerninger ske ved hans Hænder?
3. Er denne ikke Tømmermanden, Marias Søn og Jakobs og Joses's og Judas's og Simons Broder, og ere ikke hans Søstre her hos os? Og de forargedes over ham. Joh. 6, 42.
4. Men Jesus sagde til dem: En Profet er ikke foragtet uden i sit Fædreneland og blandt sine Slægtninge og i sit Hus. Joh. 4, 44.
5. Og han kunde der slet ingen kraftig Gjerning gjøre, undtagen at han lagde Hænderne paa nogle faa Syge og helbredede dem.
6. Og han forundrede sig over deres Vantro. Og han gik omkring i Byerne og lærte. Matt. 9, 35. Luk. 13, 22.
7. Og han kaldte de Tolv til sig og begyndte at udsende dem, To og To, og gav dem Magt over de urene Aander. 3, 13 fg. Matt. 10, 1 fg. Luk. 10, 1 fg.
8. Og han bød dem, at de ikke skulde tage Noget med til Reisen, uden alene en Stav, ei Taske, ei Brød, ei Penge i Bæltet,
9. men have Sko paa og ikke iføre sig to Kjortler.
10. Og han sagde til dem: Hvor I gaa ind i et Hus, bliver der, indtil I reise fra Stedet!
11. Og dersom Nogle ikke annamme eder og ikke høre eder, da gaar ud derfra

og afryster Støvet, som er under eders
Fødder, dem til et Vidnesbyrd! Sandelig
siger jeg eder: Det skal gaa Sodoma og
Gomorra taaleligere paa Dommens Dag
end den Stad. Ap. G. 13, 51; 18, 6.
12. Og de gik ud og prædikede, at
man skulde omvende sig.
13. Og de dreve mange Djævle ud og
salvede mange Syge med Olje og hel=
bredede dem. Jak. 5, 14.
14. Og Kong Herodes hørte det, thi
Jesu Navn var blevet bekjendt; og han
sagde: Johannes den Døber er opreist
fra de Døde, og derfor te de kraftige
Gjerninger sig i ham. Matt. 14, 1 fg. Luk. 9, 7 fg.
15. Andre sagde: Han er Elias; men
Andre sagde: Han er en Profet eller som
en af Profeterne. Matt. 16, 14.
16. Men da Herodes hørte det, sagde
han: Den Johannes, som jeg har ladet
halshugge, ham er det; han er opreist
fra de Døde.
17. Herodes havde nemlig udsendt
Nogle og grebet Johannes og bundet
ham i Fængsel for Herodias's, sin Broder
Filips Hustrues, Skyld; thi han havde
taget hende tilægte. Luk. 3, 19. 20.
18. Thi Johannes sagde til Herodes:
Det er dig ikke tilladt at have din
Broders Hustru. 3 Mos. 18, 16; 20, 21.
19. Men Herodias efterstræbte ham
og vilde slaa ham thjel og kunde ikke.
20. Thi Herodes frygtede for Johannes,
fordi han vidste, at han var en retfærdig
og hellig Mand, og han beskyttede ham og
gjorde Meget efter, hvad han hørte af
ham, og hørte ham gjerne.
21. Og da der kom en beleilig Dag,
da Herodes paa sin Fødselsdag gjorde et
Gjæstebud for sine Store og de øverste
Høvedsmænd og de Ypperste i Galilæa,
22. og Herodias's Datter kom ind og
dansede og behagede Herodes og dem, som
sade med ham tilbords, sagde Kongen til
Pigen: Bed mig om, hvad du vil, saa
vil jeg give dig det! Est. 5, 6.
23. Og han svor hende: Hvad du beder
om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen
af mit Rige.
24. Men hun gik ud og sagde til sin
Moder: Hvad skal jeg bede om? Men
hun sagde: Johannes den Døbers Hoved.
25. Og hun gik straks hastig ind til
Kongen, bad og sagde: Jeg vil, at du
straks skal give mig Johannes den Døbers
Hoved paa et Fad.
26. Og Kongen blev saare bedrøvet,
men for Edernes Skyld og for deres
Skyld, som sade med ham tilbords, vilde
han ikke afvise hende.
27. Og Kongen sendte straks En af
Vagten hen og befalede at hente hans
Hoved.
28. Denne gik da hen og halshuggede
ham i Fængslet, og han bar hans Hoved
frem paa et Fad og gav Pigen det, og
Pigen gav sin Moder det.
29. Og da hans Disciple hørte det,
kom de og toge hans Legeme og lagde
det i en Grav.
30. Og Apostlerne forsamledes til Jesus
og forkyndte ham alle Ting, baade hvad
de havde gjort, og hvad de havde lært.
31. Og han sagde til dem: Kommer
nu I affides med mig til et øde Sted
og hviler lidt! Thi de vare mange, som
gik til og fra, og de havde ikke engang
Tid til at æde.
32. Og de fore bort til et øde Sted i
et Skib for sig selv. Matt. 14, 13 fg.
Luk. 9, 10 fg. Joh. 6, 1 fg.
33. Og Folket saa dem fare bort, og
Mange kjendte ham; og de løb derhen
tilfods fra alle Stæderne og kom før
dem og samlede sig til ham.
34. Og da Jesus gik ud af Skibet,
saa han meget Folk, og han ynkedes
inderlig over dem, thi de vare som Faar,
der ikke have Hyrde; og han begyndte
at lære dem Meget. Matt. 9, 36.
Jer. 23, 1. Ez. 34, 12.
35. Og da det allerede var sent paa
Dagen, gik hans Disciple til ham og
sagde: Stedet er øde, og det er allerede
sent paa Dagen.
36. Lad dem fare, forat de kunne
gaa hen i de omliggende Gaarde og
Landsbyer og kjøbe sig selv Brød, thi
de have Intet at æde!
37. Men han svarede og sagde til
dem: Giver I dem at æde! Og de
sagde til ham: Skulle vi gaa bort og
kjøbe Brød for to hundrede Denarier og
give dem at æde?
38. Men han sagde til dem: Hvor
mange Brød have I? Gaar bort og ser!
Og da de havde seet efter, sagde de:
Fem, og to Fiske.
39. Og han bød dem at lade dem alle
sætte sig ned hobevis paa det grønne Græs.
40. Og de satte sig ned, Hob ved Hob,
i somme Hundrede, og i somme Femti.

41. Og han tog de fem Brød og de to Fiske, saa op til Himmelen og velsignede dem, og han brød Brødene og gav sine Disciple dem, forat de skulde lægge dem for Folket; og de to Fiske skiftede han blandt dem alle.
42. Og de aade alle og bleve mætte.
43. Og de opsamlede af Stykkerne tolv Kurve fulde, ogsaa af Fiskene.
44. Og de, som aade Brødene, vare henved fem tusinde Mænd.
45. Og straks nødte han sine Disciple til at gaa i Skibet og fare forud hen til hin Side til Betsajda, indtil han fik ladet Folket fare. Matt. 14, 22 fg. Joh. 6, 16 fg.
46. Og da han havde taget Afsked fra dem, gik han op paa Bjerget for at bede.
47. Og da det var blevet Aften, var Skibet midt paa Søen, og han alene paa Landet.
48. Og han saa, at de lede Nød, idet de roede, thi Vinden var dem imod; og ved den fjerde Nattevagt kom han til dem, vandrende paa Søen, og han vilde gaa dem forbi.
49. Men da de saa ham vandre paa Søen, mente de, at det var et Spøgelse, og de raabte.
50. Thi de saa ham alle og bleve forskrækkede. Og han talte straks med dem og sagde til dem: Værer frimodige, det er mig; frygter ikke!
51. Og han traadte ind i Skibet til dem, og Vinden stilledes; og de bleve overmaade meget forfærdede og forundrede sig. 4, 39.
52. Thi de havde ikke faaet Forstand af det, som var skeet med Brødene; thi deres Hjerte var forhærdet.
53. Og da de vare farne over, kom de til Gennesarets Land og lagde tillands.
54. Og da de traadte ud af Skibet, kjendte man ham straks
55. og løb om i hele den omliggende Egn og begyndte at føre dem, som havde ondt, paa Sengene omkring derhen, hvor de hørte, at han var.
56. Og hvor han gik ind i Landsbyer eller Stæder eller Gaarde, lagde de de Syge paa Torvene og bade ham, at de bare maatte røre ved Sømmen af hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham, bleve helbredede. 5, 27. 28.

7. Kapitel.

Jesus taler om, hvad der gjør Mennesket urent, og laster Farisæernes Hykleri (1—23), bønhører den kananæiske Kvinde (24—30), helbreder en Døvstum (31—37).

Og Farisæerne og nogle af de Skriftlærde, som vare komne fra Jerusalem, forsamledes til ham.
Matt. 15, 1 fg. Luk. 11, 37 fg.
2. Og da de saa nogle af hans Disciple æde Brød med vanhellige, det er, med utvættede Hænder, lastede de det.
3. Thi Farisæerne og alle Jøderne æde ikke uden omhyggelig at tvætte Hænderne, idet de holde de Gamles Anordning,
4. og naar de komme fra Torvet, æde de ikke uden at tvætte sig; og der er mange andre Ting, som de have vedtaget at holde, med at tvætte Bægere og Kruse og Kobberkar og Bænke.
5. Derefter spurgte Farisæerne og de Skriftlærde ham: Hvi vandre ikke dine Disciple efter de Gamles Anordning, men æde Brød med utvættede Hænder?
6. Men han svarede og sagde til dem: Rettelig har Esaias spaaet om eder, I Hyklere, som skrevet er: Dette Folk ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt fra mig. Es. 29, 13. Ez. 33, 31.
7. Men de dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud. Kol. 2, 18. 23.
8. Thi I forlade Guds Bud og holde Menneskenes Anordning med at tvætte Kruse og Bægere, og mange andre saadanne Ting gjøre I. Matt. 23, 14—26.
9. Og han sagde til dem: Smukt afskaffe I Guds Bud, forat I kunne holde eders Anordning.
10. Thi Moses har sagt: Ær din Fader og din Moder! og: Hvo der bander Fader eller Moder, skal vissselig dø.
2 Mos. 20, 12; 21, 17. 3 Mos. 20, 9. 5 Mos. 27, 16.
11. Men I sige: Naar Nogen siger til Fader eller Moder: En Korban, det er, en Gave til Templet, er det, hvormed du skulde været hjulpen af mig,
12. saa tilstede I ham ikke ydermere at gjøre Noget for sin Fader eller Moder.
13. Og I gjøre Guds Ord til Intet ved eders Anordning, som I have anordnet, og mange saadanne lignende Ting gjøre I. 1 Tim. 4, 3.
14. Og han kaldte alt Folket til sig og sagde til dem: Hører mig Alle og forstaar!

15. Der er Intet udenfor Mennesket, som kommer ind i ham, som kan gjøre ham uren; men de Ting, som gaa ud af ham, dem er det, som gjøre Mennesket urent. Ap. G. 10, 15. Rom. 14, 14. 17. 20. Tit. 1, 15.

16. Dersom Nogen har Øren at høre med, han høre!

17. Og da han var gaaet ind i Huset fra Folket, spurgte hans Disciple ham om denne Lignelse.

18. Og han sagde til dem: Ere da ogsaa I uforstandige? Forstaa I ikke, at alt det, som udenfra kommer ind i Mennesket, ikke kan gjøre ham uren?

19. Thi det kommer ikke ind i hans Hjerte, men i Bugen og gaar ud ad den naturlige Gang, hvorved al Mad renses.

20. Men han sagde: Hvad der udgaar af Mennesket, det gjør Mennesket urent.

21. Thi indvortesfra af Menneskenes Hjerte udgaa onde Tanker, Hor, Skjørlevnet, Mord, 1 Mos. 6, 5; 8, 21. Jer. 17, 9.

22. Tyverier, Gjerrighed, Ondskab, Svig, Uterlighed, ondt Øie, Gudsbespottelse, Hovmod, Uforstandighed. Ordsp. 23, 6. 7.

23. Alle disse onde Ting udgaa indvortesfra og gjøre Mennesket urent.

24. Og han stod op og gik derfra til Tyrus's og Sidons Grænser og gik ind i et Hus og vilde ikke lade Nogen vide det, og det kunde dog ikke blive skjult. Matt. 15, 21 fg.

25. Thi en Kvinde, hvis lille Datter havde en uren Aand, havde hørt om ham og kom og faldt ned for hans Fødder;

26. men hun var en græsk Kvinde, af Slægt syrofønicisk. Og hun bad ham, at han vilde uddrive Djævelen af hendes Datter.

27. Men Jesus sagde til hende: Lad først Børnene mættes! Thi det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde.

28. Men hun svarede og sagde til ham: Ja, Herre! Men ogsaa de smaa Hunde æde dog under Bordet af Børnenes Smuler.

29. Og han sagde til hende: For dette Ords Skyld gak bort! Djævelen er udfaren af din Datter.

30. Og hun gik bort til sit Hus og fandt, at Djævelen var udfaren, og Datteren laa paa Sengen.

31. Og da han gik ud igjen fra Tyrus's og Sidons Egne, kom han til den galilæiske Sø, midt igjennem Dekapolis's Egne. Matt. 15, 29. 30.

32. Og de førte en Døv til ham, som besværlig kunde tale, og de bade ham, at han vilde lægge Haanden paa ham. Matt. 9, 32. 33. Luk. 11, 14; 13, 13.

33. Og han tog ham i Enrum fra Folket og lagde sine Fingre i hans Øren og spyttede og rørte ved hans Tunge 8, 23. Joh. 9, 6.

34. og saa op til Himmelen, sukkede og sagde til ham: Effata! Det er: Oplad dig! Joh. 11, 41; 17, 1.

35. Og straks oplodes hans Øren, og hans Tunges Baand løsnedes, og han talte rent.

36. Og han bød dem, at de ikke skulde sige det til Nogen; men jo mere han bød dem, des mere kundgjorde de det. 5, 43. Matt. 8, 4; 9, 30.

37. Og de forundrede sig overmaade og sagde: Han har gjort alle Ting vel; baade gjør han, at de Døve høre, og at de Maalløse tale. 1 Mos. 1, 31.

8. Kapitel.

Jesus bespiser 4000 Mænd (1—9), vil ikke give noget Tegn fra Himmelen (10—13), advarer for Farisæernes Surdeig (14—21), helbreder en Blind (22—26). Peter bekjender, at Jesus er Guds Søn (27—30). Jesus taler om sin Lidelse, om Selvfornegtelse og om sin Tilkommelse (31—38; K. 9, 1).

I de samme Dage, da der var saare meget Folk, og de ikke havde Noget at æde, kaldte Jesus sine Disciple til sig og sagde til dem: Matt. 15, 32 fg.

2. Jeg ynkes inderlig over Folket; thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage og have Intet at æde.

3. Og dersom jeg lader dem fare fastende hjem, ville de vansmægte paa Veien; thi Nogle af dem ere komne langtfra.

4. Og hans Disciple svarede ham: Hvorfra skulde Nogen kunne mætte disse med Brød her i Ørkenen? Ps. 78, 19.

5. Og han spurgte dem: Hvor mange Brød have I? Men de sagde: Syv.

6. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden og tog de syv Brød, takkede, brød dem og gav sine Disciple dem, forat de skulde lægge dem for dem; og de lagde dem for Folket. 6, 41.

7. Og de havde nogle faa smaa Fiske; og han velsignede dem og bød, at ogsaa de skulde lægges for.

8. Men de aade og bleve mætte, og de opsamlede de levnede Stykker, syv Kurve. 2 Kong. 4, 44.

9. Men de, som aade, vare henved fire Tusinde. Og han lod dem fare.

10. Og straks traadte han ind i Skibet
med sine Disciple og kom til Dalmanutas
Egne. Matt. 15, 39; 16, 1 fg.
11. Og Farisæerne gik ud og begyndte
at tviste med ham og begjærede af ham
et Tegn fra Himmelen for at friste ham.
Joh. 6, 30.
12. Og han sukkede dybt i sin Aand
og sagde: Hvi søger denne Slægt Tegn?
Sandelig siger jeg eder, at intet Tegn
skal gives denne Slægt.
13. Og han lod dem fare og traadte ind
i Skibet igjen og for over til hin Side.
14. Og de havde glemt at tage Brød
med og havde ikke mere end eet Brød
med sig i Skibet. Matt. 16, 5 fg.
15. Og han bød dem og sagde: Ser til,
tager eder i Vare for Farisæernes Sur-
deig og Herodes's Surdeig! Luk. 12, 1.
16. Og de talte med hverandre og
sagde: Vi have ikke Brød med.
17. Og da Jesus fornam det, sagde
han til dem: Hvi tale I med hverandre
om, at I ikke have Brød med? Besinde
I eder ikke endnu, og forstaa I et heller?
Have I endnu eders forhærdede Hjerte?
6, 52.
18. Have I Dine og se ikke, og have I
Dren og høre ikke, og komme I ikke i Hu?
19. Da jeg brød de fem Brød til de
fem Tusinde, hvor mange Kurve, fulde
af Stykker, toge I da op? De sagde til
ham: Tolv. 6, 43. 44.
20. Men da jeg brød de syv til de fire
Tusinde, hvor mange Kurve, fulde af
Stykker, toge I da op? Men de sagde:
Syv. V. 8. 9.
21. Og han sagde til dem: Hvorledes
forstaa I da ikke?
22. Og han kom til Betsajda; og de
førte en Blind til ham og bade ham,
at han vilde røre ved ham.
23. Og han tog den Blinde ved Haan-
den og ledede ham udenfor Byen, spyttede
i hans Dine, lagde Hænderne paa ham og
spurgte ham, om han saa Noget. 7, 32. 33.
24. Og han saa op og sagde: Jeg ser
Mennesker gaa omkring, ligesom jeg saa
Træer.
25. Derefter lagde han atter Hænderne
paa hans Dine og gjorde, at han fik
Synet igjen, og han blev helbredet og
saa Alle klarlig.
26. Og han sendte ham til hans Hus
og sagde: Du skal hverken gaa ind i
Byen, ei heller sige dette til Nogen i
Byen. 7, 36.
27. Og Jesus og hans Disciple gik ud
til Byerne ved Cæsarea Filippi; og paa
Veien spurgte han sine Disciple og sagde til
dem: Hvem sige Menneskene, at jeg er?
Matt. 16, 13 fg. Luk. 9, 18 fg.
28. Men de svarede: Nogle Johannes
den Døber, og Andre Elias, men Andre
en af Profeterne. Matt. 14, 2.
29. Og han sagde til dem: Men I,
hvem sige I, at jeg er? Da svarede
Peter og sagde til ham: Du er Christus.
Joh. 6, 69.
30. Og han bød dem strengelig, at de
ei skulde sige Nogen dette om ham.
31. Og han begyndte at lære dem, at
Menneskens Søn burde lide Meget og
forskydes af de Ældste og Ypperstepre-
sterne og de Skriftlærde og ihjelslaaes og
opstaa efter tre Dage. 9, 31; 10, 33.
32. Og han sagde dette rent ud. Og
Peter tog ham til sig og begyndte at
irettesætte ham.
33. Men han vendte sig og saa paa
sine Disciple og irettesatte Peter og sagde:
Vig bag mig, Satan! Thi du sanser
ikke, hvad Guds er, men hvad Menne-
skenes er.
34. Og han kaldte Folket til sig tilli-
gemed sine Disciple og sagde til dem:
Hvo der vil komme efter mig,
han fornegte sig selv og tage sit
Kors op og følge mig!
Matt. 10, 37—39; 16, 24 fg. Luk. 9, 23 fg. 14, 26. 27.
35. Thi hvo der vil frelse sit
Liv, skal miste det; men hvo der
mister sit Liv for min og Evange-
liets Skyld, han skal frelse det.
Joh. 12, 25.
36. Thi hvad vil det gavne et Men-
neske, om han vinder den hele Verden
og tager Skade paa sin Sjæl?
37. Eller hvad vil et Menneske give
til Vederlag for sin Sjæl? Ps. 49, 9.
38. Thi hvo der skammer sig ved mig
og mine Ord blandt denne utro og syn-
dige Slægt, ved ham skal ogsaa Menne-
skens Søn skamme sig, naar han kommer
i sin Faders Herlighed med de hellige
Engle. Matt. 10, 33. 1 Kor. 1, 17 fg.
2 Tim. 2, 12. 1 Joh. 2, 23. Hos. 1, 2.

Kap. 9, 1. Og han sagde til dem:
Sandelig siger jeg eder: Der er Nogle
af dem, som her staa, der ingenlunde
skulle smage Døden, førend de se Guds
Rige kommet med Kraft. Matt. 16, 28.

9. Kapitel.

Jesus forklares (2—10), taler om Elias (11—13), helbreder den Maanesyge (14—29), taler om sin Lidelse (30—32), om, hvem der er den Største (33—37), vil ei, at man skal forbyde at drive Djævle ud i hans Navn (38—41), advarer for Forargelse (42—50).

Og seks Dage derefter tog Jesus Peter
og Jakob og Johannes med sig og
førte dem alene afsides op paa et høit
Bjerg. Og han blev forvandlet for deres
Øine, Matt. 17, 1 fg. Luk. 9, 28 fg.
3. og hans Klæder bleve skinnende,
meget hvide som Sne, saa ingen Bleger
paa Jorden kan gjøre dem saa hvide.
Matt. 28, 3.
4. Og Elias og Moses bleve seede af
dem, og de talte med Jesus.
5. Og Peter svarede og sagde til Jesus:
Rabbi! Her er det os godt at være, og
vi ville gjøre tre Boliger, dig en og
Moses en og Elias en.
6. Thi han vidste ikke, hvad han talte;
thi de vare helt forfærdede. Ps. 126, 1.
7. Og en Sky kom og overskyggede
dem, og en Røst kom ud af Skyen, som
sagde: Denne er min Søn, den
Elskelige; hører ham!
5 Mos. 18, 19. Ps. 2, 7. Matt. 3, 17.
8. Og straks, da de saa sig omkring,
saa de Ingen mere, men Jesus alene
hos dem.
9. Men da de gik ned af Bjerget, bød
han dem, at de ikke skulde fortælle Nogen,
hvad de havde seet, førend Menneskens
Søn var opstanden fra de Døde.
10. Og de bevarede dette Ord og
spurgte hverandre, hvad det er, at opstaa
fra de Døde.
11. Og de spurgte ham og sagde: De
Skriftlærde sige jo, at Elias bør komme
først?
12. Men han svarede og sagde til dem:
Elias kommer først og stikker alle Ting
tilrette; og hvorledes er det skrevet om
Menneskens Søn, at han skal lide Meget
og foragtes? Ps. 22, 7. 8. Es. 53, 3. 4. Dan. 9, 26.
13. Men jeg siger eder, at baade er
Elias kommen, og de gjorde ved ham,
hvad de vilde, saaledes, som der er skrevet
om ham. Matt. 11, 14. Luk. 1, 17.
14. Og da han kom til Disciplene,
saa han meget Folk omkring dem og
nogle Skriftlærde, som tvistede med dem.
Matt. 17, 14 fg. Luk. 9, 37 fg.
15. Og straks, da alt Folket saa ham,
betoges de af Frygt, og de løb til og
hilsede ham.
16. Og han spurgte de Skriftlærde:
Hvorom tviste I med dem?
17. Og En af Folket svarede og sagde:
Mester, jeg har ført min Søn til dig;
han har en maalløs Aand.
18. Og naar han griber ham, slider
han ham, og han fraader og skjærer
Tænder og visner hen; og jeg har talt
til dine Disciple om, at de skulde uddrive
ham, og de kunde ikke.
19. Men han svarede dem og sagde:
O du vantro Slægt! Hvor længe skal
jeg være hos eder? Hvor længe skal jeg
taale eder? Bringer ham til mig!
20. Og de bragte ham til ham; og
da han saa ham, sled Aanden ham straks,
og han faldt paa Jorden, veltede sig og
fraadede. 1, 26.
21. Og han spurgte hans Fader:
Hvor længe er det, at dette er vederfaret
ham? Men han sagde: Fra Barndommen
af.
22. Og han har ofte kastet ham baade
i Ild og Vand for at ombringe ham;
men formaar du Noget, da forbarm dig
over os og hjælp os!
23. Men Jesus sagde til ham: Dersom
du kan tro; alle Ting ere mulige
for den, som tror. Luk. 17, 6.
24. Og straks raabte Barnets Fader
grædende og sagde: Jeg tror, Herre!
Hjælp min Vantro!
25. Men da Jesus saa, at Folket løb
til, truede han den urene Aand og sagde
til ham: Du maalløse og døve Aand! Jeg
byder dig: Far ud af ham, og gaa ikke
mere ind i ham!
26. Da skreg han og sled ham saare
og for ud; og han blev ligesom død,
saa Mange sagde: Han er død.
27. Men Jesus tog ham ved Haanden
og reiste ham op, og han stod op.
28. Og da han var gaaet ind i et
Hus, spurgte hans Disciple ham i Enrum:
Hvorfor kunde ikke vi uddrive ham?
29. Og han sagde til dem: Dette
Slags kan ikke bringes til at fare ud ved
Noget, uden ved Bøn og Faste.
30. Og da de gik ud derfra, vandrede
de gjennem Galilæa; og han vilde ikke,
at Nogen skulde vide det.
31. Men han lærte sine Disciple og
sagde til dem: Menneskens Søn skal overgives
i Menneskers Hænder, og de skulle

laa ham ihjel, og naar han er ihjel-lagen, skal han opstaa paa den tredje Dag.
Matt.16,21; 17,22.23. Mark.8,31. Luk. 9,44; 24,7.

32. Men de forstode ikke det Ord og rygtede for at spørge ham. Luk. 18, 34.

33. Og han kom til Kaperna'um; og da)an var i Huset, spurgte han dem: Hvad alte I med hverandre om paa Veien?
Matt. 18, 1 fg.

34. Men de taug; thi de havde talt ned hverandre paa Veien om, hvem der)ar den Største. Luk. 9, 46; 22, 24.

35. Og han satte sig og kaldte de Tolv og sagde til dem: Dersom Nogen)il være den Første, han skal være den Sidste blandt Alle og Alles Tjener.
Matt. 20, 26. Mark. 10, 43.

36. Og han tog et lidet Barn og tillede det midt iblandt dem og tog det Favn og sagde til dem:

37. Hvo der annammer eet af saadanne maa Børn i mit Navn, annammer mig,)g hvo mig annammer, annammer ikke nig, men den, som har udsendt mig.
Matt. 10, 40; 18, 5. Luk. 9, 48. Joh. 13, 20.

38. Men Johannes svarede ham og agde: Mester! Vi saa En, der ikke følger os, som drev Djævle ud i dit Navn, og vi orbøde ham det, fordi han ikke følger os.
4 Mos. 11, 27—29. Luk. 9, 49. 50. Matt. 7, 22.

39. Men Jesus sagde: Forbyder ham det kke! Thi der er Ingen, som gjør en raftig Gjerning i mit Navn og kan snart)erpaa tale ilde om mig. 1 Kor. 12, 3.

40. Thi hvo der ikke er mod os, er ned os. Matt. 12, 30.

41. Thi hvo der giver eder et Bæger Vand at drikke i mit Navn, fordi I høre Christus til, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.
Matt. 10, 42; 25, 35.

42. Og hvo der forarger een af de Smaa, som tro paa mig, ham var det bedre, om der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var kastet i Havet.
Matt. 18, 6 fg. Luk. 17, 1. 2.

43. Og dersom din Haand forarger dig, da hug den af! Det er dig bedre at gaa som Krøbling ind til Livet, end at have to Hænder og fare hen til Helvede, i den uslukkelige Ild, Matt. 5, 30; 18, 8. 9.

44. hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes. Es. 66, 24.

45. Og dersom din Fod forarger dig, da hug den af! Det er dig bedre at gaa halt ind til Livet, end at have to Fødder og blive kastet i Helvede, i den uslukkelige Ild,

46. hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.

47. Og dersom dit Øie forarger dig, da kast det fra dig! Det er dig bedre at gaa enøiet ind i Guds Rige, end at have to Øine og blive kastet i Helvedes Ild,
Matt. 5, 29.

48. hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.

49. Thi Enhver skal saltes med Ild, og hvert Offer skal saltes med Salt.
3 Mos. 2, 13.

50. Saltet er godt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed ville I salte det? Haver Salt hos eder selv, og holder Fred med hverandre! Matt. 5, 13.
Luk. 14, 34. Kol. 4, 6. Rom. 12, 18.

10. Kapitel.

Jesus taler om Ægteskabsskilsmisse (1—12), velsigner smaa Børn (13—16), lærer at fornegte Rigdom (17—27), trøster dem, som have fornegtet Noget for hans Skyld (28—31), taler om sin Lidelse (32—34), irettesætter Zebedæus's Sønner og formaner til Ydmyghed (35—45), helbreder den blinde Bartimæus (46—52).

Og han stod op og kom derfra til Judæas Grænser gjennem Landet paa hin Side Jordan, og Folket gik atter til ham i Hobetal; og han lærte dem atter, som han pleiede. Matt. 19, 1 fg.

2. Og Farisæerne gik til ham og spurgte for at friste ham: Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru?

3. Men han svarede og sagde til dem: Hvad har Moses budt eder?

4. Men de sagde: Moses tillod at skrive Skilsmissebrev og skille sig fra hende.
5 Mos. 24, 1. Matt. 5, 31. 32.

5. Og Jesus svarede og sagde til dem: Formedelst eders Hjerters Haardhed skrev han eder dette Bud.

6. Men fra Skabningens Begyndelse har Gud gjort dem Mand og Kvinde.
1 Mos. 1, 27; 5, 2.

7. Derfor skal et Menneske forlade sin Fader og Moder og blive fast hos sin Hustru,
1 Mos. 2, 24. Ef. 5, 31.

8. og de To skulle være eet Kjød; saa ere de da ikke længer to, men eet Kjød.
1 Kor. 6, 16.

9. Hvad altsaa Gud har sammenføiet, skal et Menneske ikke adskille. 1 Kor. 7, 10. 11.

10. Og hans Disciple spurgte ham atter i Huset om det Samme.

11. Og han sagde til dem: Hvo der skiller sig fra sin Hustru og tager en Anden tilægte, bedriver Hor med hende.
Luk. 16, 18.

12. Og dersom en Kvinde skiller sig fra sin Mand og ægtes af en Anden, bedriver hun Hor.

13. Og de førte smaa Børn til ham, forat han skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare dem frem.
Matt. 19, 13 fg. Luk. 18, 15 fg.

14. Men da Jesus saa det, blev han vred og sagde til dem: Lader de smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke! Thi Guds Rige hører Saadanne til.

15. Sandelig siger jeg eder: Hvo der ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, skal ingenlunde komme ind i det.
Matt. 18, 3. 1 Kor. 14, 20.

16. Og han tog dem i Favn og lagde Hænderne paa dem og velsignede dem.

17. Og da han var gaaet ud paa Veien, løb En til og faldt paa Knæ for ham og spurgte ham: Gode Mester! Hvad skal jeg gjøre, forat jeg kan arve et evigt Liv? Matt. 19, 16 fg. Luk. 18, 18 fg.

18. Men Jesus sagde til ham: Hvi kalder du mig god? Ingen er god, uden Een, nemlig Gud.

19. Budene ved du: Du skal ikke bedrive Hor, du skal ikke slaa ihjel, du skal ikke stjæle, du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd, du skal ikke besvige, ær din Fader og din Moder!
2 Mos. 20, 12 fg. Rom. 13, 9.

20. Men han svarede og sagde til ham: Mester! Alt dette har jeg holdt fra min Ungdom af.

21. Men Jesus saa paa ham og elskede ham og sagde til ham: Een Ting fattes dig; gak bort, sælg, hvad du har, og giv de Fattige det, og du skal have en Skat i Himmelen; kom saa, følg mig og tag Korset op! Luk. 12, 33; 16, 9. Matt. 10, 38.

22. Men han blev ilde tilmode over den Tale og gik bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.

23. Og Jesus saa sig om og sagde til sine Disciple: Hvor vanskelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige!
Ordsp. 11, 28.

24. Men Disciplene bleve forfærdede over hans Ord. Men Jesus svarede igjen og sagde til dem: Børn! Hvor vanskeligt er det, at de, som forlade sig paa sin Rigdom, kunne komme ind i Guds Rige! Ps. 62, 11.

25. Det er lettere, at en Kamel gaar gjennem et Naaleøie, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

26. Men de bleve overmaade forfærdede og sagde til hverandre: Hvo kan da blive salig?

27. Men Jesus saa paa dem og sagde: For Mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle Ting ere mulige for Gud.
Luk. 1, 37.

28. Og Peter begyndte at sige til ham: Se, vi have forladt Alt og fulgt dig.
Matt. 4, 20; 19, 27 fg. Luk. 5, 11; 18, 28 fg.

29. Men Jesus svarede og sagde: Sandelig siger jeg eder: Der er Ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Agre for min og Evangeliets Skyld,

30. udenat han skal faa hundrede Fold igjen, nu i denne Tid Huse og Brødre og Søstre og Mødre og Børn og Agre under Forfølgelser og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

31. Men Mange, som ere de Første, skulle blive de Sidste, og de Sidste de Første.
Matt. 20, 16.

32. Men de vare paa Veien, idet de gik op til Jerusalem, og Jesus gik foran dem, og de vare forfærdede og fulgte ham frygtende. Og han tog atter de Tolv til sig og begyndte at sige dem, hvad der skulde vederfares ham:
Matt. 20, 17 fg. Luk. 18, 31 fg.

33. Se, vi gaa op til Jerusalem, og Menneskens Søn skal overgives Ypperstepresterne og de Skriftlærde, og de skulle fordømme ham til Døden og overgive ham til Hedningerne. 9, 31.

34. Og de skulle spotte ham og hudstryge ham og spytte paa ham og slaa ham ihjel, og paa den tredje Dag skal han opstaa.

35. Da gik Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, til ham og sagde: Mester! Vi ønske, at du skal gjøre os det, vi ville bede om. Matt. 20, 20 fg.

36. Men han sagde til dem: Hvad ville I, at jeg skal gjøre eder?

37. Men de sagde til ham: Giv os, at vi maa sidde, den Ene ved din høire og den Anden ved din venstre Side, i din Herlighed!

38. Men Jesus sagde til dem: I vide ikke, hvad I bede om; kunne I drikke den Kalk, jeg drikker, og døbes med den Daab, jeg døbes med? 14, 36. Luk. 12, 50.

39. Men de sagde til ham: Ja, vi kunne. Men Jesus sagde til dem: Den Kalk, jeg

rikker, skulle I vel drikke, og med den
Daab, jeg døbes med, skulle I døbes;
40. men at sidde ved min høire og ved
nin venstre Side hører det ikke mig til at
ive Nogen, uden dem, som det er beredt.
Matt. 25, 34.
41. Og da de Ti hørte det, begyndte de
ıt blive vrede paa Jakob og Johannes.
42. Da kaldte Jesus dem til sig og
agde til dem: I vide, at de, der ansees
om Folkenes Fyrster, herske over dem,
g de Store iblandt dem bruge Myndig-
ıed over dem. Luk. 22, 25.
43. Men saa skal det ikke være blandt
der; men hvo der vil være stor blandt
der, skal være eders Tjener,
44. og hvo der vil blive den Ypperste
ɔlandt eder, skal være Alles Træl.
9, 35. 1 Pet. 5, 3.
45. Thi ogsaa Menneskens Søn
r ikke kommen for at lade sig
jene, men for at tjene og give
it Liv til en Gjenløsning for
Mange. Joh. 13, 14. Fil. 2, 7. Ef. 1, 7.
1 Tim. 2, 6. Tit. 2, 14.
46. Og de kom til Jericho; og da han
gik ud af Jericho tilligemed sine Disciple
og meget Folk, sad Timæus's Søn, Bar-
timæus, den Blinde, ved Veien og tiggede.
Matt. 20, 30 fg. Luk. 18, 35 fg.
47. Og da han hørte, at det var Jesus
af Nazaret, begyndte han at raabe og
sige: Jesus, du Davids Søn, forbarm
dig over mig!
48. Og Mange truede ham, at han
skulde tie. Men han raabte meget mere:
Du Davids Søn, forbarm dig over mig!
49. Og Jesus stod stille og sagde, de
skulde kalde paa ham; og de kaldte paa
den Blinde og sagde til ham: Vær fri-
modig, staa op! Han kalder paa dig.
50. Men han kastede sin Overkjortel,
stod op og kom til Jesus.
51. Og Jesus svarede og sagde til
ham: Hvad vil du, at jeg skal gjøre dig?
Men den Blinde sagde til ham: Rabbuni,
at jeg maa blive seende!
52. Men Jesus sagde til ham: Gak bort!
Din Tro har frelst dig. Og straks blev
han seende og fulgte Jesus paa Veien.
5, 34.

11. Kapitel.

Jesus drager ind i Jerusalem (1—10), gaar ind i Templet, til Betania, forbander Figentræet (11—14), renser Templet (15—18), taler om Troen og Bønnen (19—26), vil ikke sige, af hvad Magt han gjør sine Gjerninger (27—33).

Og da de kom nær til Jerusalem, til
Betfage og Betania ved Oljebjerget,
sendte han to af sine Disciple og sagde
til dem: Matt. 21, 1 fg. Luk. 19, 29 fg.
2. Gaar bort til den By, som ligger
for eder, og straks, naar I komme ind
i den, skulle I finde et Føl bundet, paa
hvilket intet Menneske har siddet; løser
det og fører det hid!
3. Og dersom Nogen siger til eder:
Hvorfor gjøre I dette? da siger, at
Herren har det behov! Saa skal han
straks sende det hid.
4. Men de gik hen og fandt Føllet
bundet ved Døren udenfor paa Veiskjellet
og løste det.
5. Og Nogle af dem, som stode der,
sagde til dem: Hvad gjøre I, at I løse
Føllet?
6. Men de sagde til dem, ligesom
Jesus havde befalet; og de lode dem gaa.
7. Og de førte Føllet til Jesus og
lagde sine Klæder paa det, og han satte
sig paa det. Joh. 12, 13 fg. 2 Kong. 9, 13.
8. Men Mange bredte sine Klæder
paa Veien, men Andre huggede Grene
af Træerne og strøede dem paa Veien.
9. Og de, som gik foran, og de, som
fulgte efter, raabte og sagde: Hosanna!
Velsignet være den, som kommer i
Herrens Navn! Ps. 118, 26. Matt. 23, 39.
10. Velsignet være vor Fader Davids
Rige, som kommer i Herrens Navn!
Hosanna i det Høieste!
11. Og Jesus gik ind i Jerusalem og
i Templet; og da han havde beseet alle
Ting, gik han, da det allerede var Aftens
Tid, ud til Betania med de Tolv.
Matt. 21, 17 fg.
12. Og den følgende Dag, da de gik
ud fra Betania, hungrede han.
13. Og da han saa et Figentræ langt
borte, som havde Blade, gik han hen,
om han kunde finde Noget derpaa; og
da han kom til det, fandt han Intet
uden Blade, thi det var ikke Figentid.
14. Og Jesus svarede og sagde til det:
Ingen æde mere Frugt af dig evindelig!
Og hans Disciple hørte det.
15. Og de kom til Jerusalem; og
Jesus gik ind i Templet og begyndte at
uddrive dem, som solgte og kjøbte i
Templet, og Vekselerernes Borde og
Duekræmmernes Stole stødte han om.
Matt. 21, 12 fg. Luk. 19, 45 fg. Joh. 2, 14 fg.

16. Og han tillod ikke, at Nogen bar
et Kar gjennem Templet.
17. Og han lærte og sagde til dem:
Er der ikke skrevet, at mit Hus skal
kaldes et Bedehus for alle Folk? Men
I have gjort det til en Røverkule.
1 Kong. 8, 30. Es. 56, 7. Jer. 7, 11.
18. Og de Skriftlærde og Ypperste=
presterne hørte det og søgte, hvorledes
de kunde ombringe ham; thi de frygtede
for ham, fordi alt Folket forundrede
sig saare over hans Lære.
Luk. 20, 19. Matt. 7, 28.
19. Og da det var blevet Aften, gik
han ud af Staden.
20. Og da de om Morgenen gik forbi,
saa de, at Figentræet var visnet fra
Rødderne af. Matt. 21, 19 fg.
21. Og da Peter kom det i Hu, sagde
han til ham: Rabbi! Se, det Figentræ,
du forbandede, er visnet.
22. Og Jesus svarede og sagde til
dem: Haver Tro til Gud!
23. Thi sandelig siger jeg eder, at
hvo der siger til dette Bjerg: Løft dig
op og kast dig i Havet! og ikke tvivler i
sit Hjerte, men tror, at det, han siger,
skal ske, ham skal ske, hvad han siger.
Matt. 17, 20. Luk. 17, 6.
24. Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I
begjære i eders Bønner, tror, at I skulle
faa det, saa skal det vederfares eder!
Matt. 7, 7. Joh. 14, 13; 15, 7.
25. Og naar I staa og bede, saa for=
lader, dersom I have Noget mod Nogen,
forat ogsaa eders Fader, som er i Himlene,
skal forlade eder eders Overtrædelser!
Matt. 5, 23 fg. 6, 14. Ef. 4, 32.
26. Men dersom I ikke forlade, skal
et heller eders Fader, som er i Himlene,
forlade eders Overtrædelser.
27. Og de kom atter til Jerusalem;
og da han gik omkring i Templet, kom
Ypperstepresterne og de Skriftlærde og de
Ældste til ham. Matt. 21, 23 fg. Luk. 20, 1 fg.
28. Og de sagde til ham: Af hvad
Magt gjør du dette, og hvem har givet
dig denne Magt, at du gjør dette?
29. Men Jesus svarede og sagde til
dem: Ogsaa jeg vil spørge eder om een
Ting, og svarer mig! Saa vil jeg ogsaa
sige eder, af hvad Magt jeg gjør dette.
30. Johannes's Daab, var den af
Himmelen, eller af Mennesker? Svarer mig!
31. Og de tænkte ved sig selv og
sagde: Sige vi: Af Himmelen, da siger
han: Hvorfor troede I ham da ikke?
32. Men sige vi: Af Mennesker, — da
frygtede de for Folket; thi Alle holdt
Johannes for i Sandhed at være en Profet.
Matt. 14, 5.
33. Og de svarede og sagde til Jesus:
Vi vide det ikke. Og Jesus svarede og
sagde til dem: Saa siger heller ikke jeg
eder, af hvad Magt jeg gjør dette.

12. Kapitel.

Jesus fremsætter Lignelsen om Vingaardsmændene (1—12), taler om Skattens Mynt (13—17), om Opstandelsen (18—27), om det største Bud i Loven (28—34), om Messias (35—37), advarer mod de Skriftlærde (38—40), berømmer Enken, som gav sin Skjerv (41—44).

Og han begyndte at sige til dem ved
Lignelser: Et Menneske plantede en
Vingaard og gjorde et Gjærde om den
og grov en Perse og byggede et Taarn,
og han leiede den til Vingaardsmænd og
drog udenlands. Es. 5, 1. Jer. 2, 21.
Matt. 21, 33 fg. Luk. 20, 9 fg.
2. Og der Tiden kom, sendte han en
Tjener til Vingaardsmændene, forat han
hos Vingaardsmændene skulde modtage
Vingaardens Frugt.
3. Men de toge og sloge ham og lode
ham gaa tomhændet bort.
4. Og han sendte atter en anden Tjener
til dem, og denne sloge de med Stene
og saarede hans Hoved og lode ham gaa
forhaanet bort.
5. Og han sendte atter en anden, og
ham sloge de ihjel, og mange andre,
somme sloge de, men somme dræbte de.
6. Men da han endnu havde een Søn,
som han havde kjær, sendte han tilsidst
ogsaa ham til dem og sagde: De ville
undse sig for min Søn.
7. Men Vingaardsmændene sagde til
hverandre: Denne er Arvingen; kommer,
lader os slaa ham ihjel, saa bliver Arven
vor! Ps. 2, 8. Hebr. 1, 2. Matt. 26, 4 fg.
8. Og de toge og sloge ham ihjel og
kastede ham ud af Vingaarden. Hebr. 13, 12.
9. Hvad skal da Vingaardens Herre
gjøre? Han skal komme og ødelægge
Vingaardsmændene og leie Vingaarden
til Andre.
10. Have I heller ikke læst dette Sted
i Skriften: Den Sten, som Bygnings=
mændene forskjøde, den er bleven til en
Hovedhjørnesten; Ps. 118, 22. 23. Es. 28, 16.
11. af Herren er det skeet, og det er
underligt for vore Øine?
12. Og de søgte at gribe ham, men

:ygtede for Folket; thi de forstode, at
an sagde denne Lignelse mod dem. Og
e forlode ham og gik bort. 11, 32.
13. Og de sendte nogle af Farisæerne
g af Herodianerne til ham, forat de
:ulde fange ham med Ord.
Matt. 2, 15 fg. Luk. 20, 20 fg.
14. Men de kom og sagde til ham:
Nester! Vi vide, at du er sanddru og
tke skjøtter om Nogen; thi du anser ikke
Nenneskers Person, men lærer Guds Vei
Sandhed. Er det tilladt at give Kei=
eren Skat, eller ikke? Skulle vi give
ller ikke give?
15. Men da han forstod deres Hykleri,
agde han til dem: Hvi friste I mig?
Bringer mig en Penning, forat jeg kan
e den!
16. Men de bragte den. Og han sagde
il dem: Hvis Billede og Overskrift er
)ette? Men de sagde til ham: Keiserens.
17. Og Jesus svarede og sagde til
)em: Giver Keiseren, hvad Keiserens er,
)g Gud, hvad Guds er! Og de for=
undrede sig over ham.
Matt. 17, 24—27. Rom. 13, 7.
18. Og Sadducæerne, som sige, at der
ikke er nogen Opstandelse, kom til ham
og spurgte ham og sagde:
Matt. 22, 23 fg. Luk. 20, 27 fg. Ap. G. 23, 8.
19. Mester! Moses har foreskrevet os,
at naar Nogens Broder dør og efter=
lader en Hustru, men ikke efterlader Børn,
da skal hans Broder tage hans Hustru og
opreise sin Broder Afkom. 5 Mos. 25, 5.
20. Nu var der syv Brødre; og den
første tog en Hustru og døde og efterlod
ikke Afkom.
21. Og den anden tog hende og døde,
og heller ikke han efterlod Afkom, og den
tredje ligesaa.
22. Og de toge hende, alle Syv, og
efterlode ikke Afkom. Sidst af dem alle
døde og Kvinden.
23. I Opstandelsen altsaa, naar de
opstaa, hvis Hustru af dem skal hun da
være? Thi de Syv have havt hende til
Hustru.
24. Da svarede Jesus og sagde til
dem: Fare I ikke derfor vild, fordi I ikke
kjende Skrifterne, et heller Guds Kraft?
25. Thi naar de ere opstandne fra de
Døde, da hverken tage de tilægte, et
heller bortgiftes de, men de ere som
Engle i Himlene.
26. Men om de Døde, at de opreises,
have I ikke læst i Moses's Bog, paa
det Sted om Tornebusken, hvorledes Gud
talte til ham og sagde: Jeg er Abrahams
Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud?
2 Mos. 3, 2. 6.
27. Gud er ikke Dødes, men Levendes
Gud. Derfor fare I meget vild.
28. Og en af de Skriftlærde, som
havde hørt dem tale med hverandre, og
som skjønte, at han havde svaret dem
vel, gik til ham og spurgte ham: Hvilket
er det første Bud af alle?
Matt. 22, 35 fg. Luk. 10, 25 fg.
29. Men Jesus svarede ham: Det første
Bud af alle er dette: Hør, Israel! Herren,
vor Gud, Herren er een,
5 Mos. 6, 4. 5; 10, 12 fg.
30. og du skal elske Herren, din Gud,
af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl
og af hele dit Sind og af hele din Styrke;
dette er det første Bud.
31. Og det andet, som er ligedant, er
dette: Du skal elske din Næste som dig selv.
Der er intet andet Bud større end disse.
3 Mos. 19, 18.
32. Og den Skriftlærde sagde til ham:
Mester! Du har talt vel, med Sandhed;
thi der er een Gud, og der er ingen
anden foruden ham, 5 Mos. 4, 35.
33. og at elske ham af hele sit Hjerte
og af hele sin Forstand og af hele sin
Sjæl og af hele sin Styrke og at elske
sin Næste som sig selv er mere end alle
Brændoffere og Slagtoffere.
34. Og da Jesus saa, at han svarede
forstandig, sagde han til ham: Du er
ikke langt fra Guds Rige. Og Ingen
turde spørge ham mere.
35. Og Jesus svarede og sagde, da
han lærte i Templet: Hvorledes sige de
Skriftlærde, at Christus er Davids Søn?
Matt. 22, 41 fg. Luk. 20, 41 fg.
36. Thi David selv siger i den Hellig=
Aand: Herren sagde til min Herre: Sæt dig
hos min høire Haand, indtil jeg lægger
dine Fiender til dine Fødders Skammel!
Ps. 110, 1. 1 Kor. 15, 25 fg.
37. Saa kalder da David selv ham
Herre, og hvorledes er han da hans
Søn? Og meget Folk hørte ham gjerne.
38. Og han sagde til dem i sin Lære:
Tager eder i Vare for de Skriftlærde,
som gjerne ville gaa i lange Klæder og
hilses paa Torvene
Matt. 23, 6 fg. Luk. 11, 43; 20, 46 fg.
39. og have de første Pladse i Syna=
gogerne og sidde øverst tilbords ved
Maaltiderne!

40. De, som opæde Enkers Huse og for et Syns Skyld bede længe, de skulle faa des større Straf.

41. Og da Jesus havde sat sig lige overfor Tempelkisten, saa han, hvorledes Folket lagde Penge i Kisten. Og mange Rige lagde Meget deri,
2 Kong. 12, 9. Luk. 21, 1 fg.

42. og en fattig Enke kom og lagde deri to Skjerve, som ere en Hvid.

43. Og han kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, at denne fattige Enke har lagt Mere, end alle de, som lagde i Kisten.
2 Kor. 8, 12.

44. Thi de lagde alle af sin Overflod; men denne lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, hele sin Eiendom.

13. Kapitel.

Jesus taler om Templets og Jerusalems Ødelæggelse og forudgaaende Tegn (1—23), om Verdens Ende og Tegn for samme (24—31), byder Alle at vaage (32—37).

Og da han gik ud af Templet, siger en af hans Disciple til ham: Mester! Se, hvilke Stene og hvilke Bygninger!
Matt. 24, 1 fg. Luk. 21, 5 fg.

2. Og Jesus svarede og sagde til ham: Ser du disse store Bygninger? Der skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes.
1 Kong. 9, 7. 8. Mika 3, 12.

3. Og da han sad paa Oljebjerget, lige overfor Templet, spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham i Enrum:

4. Sig os, naar skal dette ske, og hvad er Tegnet paa, naar alt dette skal fuldkommes?

5. Men Jesus svarede dem og begyndte at sige: Ser til, at ikke Nogen forfører eder!
Jer. 29, 8. 2 Tess. 2, 3.

6. Thi Mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Christus. Og de skulle forføre Mange.

7. Men naar I høre Krige og Rygte om Krige, da forskrækkes ikke! Thi det bør ske; men Enden er ikke endda.

8. Thi Folk skal reise sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal blive Jordskjælv her og der, og der skal være Hunger og Oprør. Disse Ting ere en Begyndelse til Smerterne.

9. Men ser eder selv for! Thi de skulle overgive eder til Domstole og til Synagoger; I skulle hudstryges og stilles for Fyrster og Konger for min Skyld, dem til et Vidnesbyrd.
Matt. 10, 17. 18. Joh. 15, 20 fg. 16, 2.

10. Og Evangeliet bør først prædikes for alle Folk.

11. Men naar de føre eder hen for at overgive eder, da sørger ikke forud for, hvad I skulle tale, tænker ei heller derpaa; men taler det, som bliver eder givet i den samme Time! Thi det er ikke eder, som tale, men den Hellig-Aand.
Matt. 10, 19 fg. Luk. 12, 11. 12.

12. Men en Broder skal forraade sin Broder til Døden, og en Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op mod Forældre og slaa dem ihjel.

13. Og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.
Hebr. 3, 14. Aab. 2, 10.

14. Men naar I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, om hvilken Profeten Daniel har talt, staa der, hvor den ikke bør (hvo der læser det, give Agt derpaa!), da fly til Bjergene de, som ere i Judæa!
Dan. 9, 26. 27.

15. Men hvo der er paa Taget, stige ikke ned i Huset eller gaa ind for at hente Noget af sit Hus,
Luk. 17, 31.

16. og hvo der er paa Ageren, vende ikke tilbage for at hente sit Klædebon!

17. Men ve de Frugtsommelige og dem, som give Die i de Dage!

18. Men beder, at eders Flugt ikke maa ske om Vinteren!

19. Thi i de Dage skal der være saa stor en Trængsel, som ikke har været fra Skabningens Begyndelse, som Gud skabte, indtil nu og ikke heller skal blive.
Dan. 12, 1.

20. Og dersom Herren ikke forkortede de Dage, blev intet Kjød frelst; men for de Udvalgtes Skyld, som han har udvalgt, har han forkortet de Dage.

21. Og om Nogen da siger til eder: Se, her er Christus, eller se der, da skulle I ikke tro det.
Luk. 17, 23.

22. Thi falske Christuser og falske Profeter skulle opstaa og gjøre Tegn og underlige Gjerninger for at forføre endog de Udvalgte, om det var muligt.
2 Tess. 2, 1 fg.

23. Men ser I eder for! Se, jeg har sagt eder Alt forud.

24. Men i de Dage, efter den Trængsel, skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin,
Es. 13, 10. Ez. 32, 7. Joel 2, 10; 3, 4. 20. Matt. 24, 29 fg. Luk. 21, 25 fg.

25. og Himmelens Stjerner skulle falde ned, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle røres.

26. Og da skulle de se Menneskens
3øn komme i Skyerne med megen Kraft
og Herlighed. Dan. 7, 13. Matt. 16, 27. Ap. G. 1, 11. 1 Tess. 4, 16.

27. Og da skal han udsende sine Engle
g forsamle sine Udvalgte fra de fire
Verdenshjørner, fra Jordens Ende ind-
til Himmelens Ende.

28. Men lærer en Lignelse af Figen-
træet: Naar Vædske allerede er kommen
 dets Grene, og Bladene springe ud, da
ide I, at Sommeren er nær.

29. Ligesaa og I, naar I se disse Ting
e, da vider, at han er nær for Døren!

30. Sandelig siger jeg eder: Denne
Slægt skal ingenlunde forgaa, førend
ette sker altsammen.

31. Himmelen og Jorden skulle
orgaa, men mine Ord skulle
ngenlunde forgaa.
Ps. 102, 27. Es. 40, 8; 51, 6. Luk. 21, 33.

32. Men om den Dag og den Time ved
ngen, hverken Englene, som ere i Him-
nelen, ikke heller Sønnen, uden Faderen
lene. Matt. 24, 36 fg. Ap. G. 1, 7.

33. Ser til, vaager og beder! Thi I
ide ikke, naar den Tid er.
Matt. 25, 13. Luk. 21, 36. 1 Tess. 5, 6.

34. Ligesom et Menneske, som drog
denlands, forlod sit Hus og gav sine
jenere Magten og hver sin Gjerning
g bød Dørvogteren, at han skulde vaage.
Luk. 19, 12.

35. Derfor vaager, (thi I vide ikke,
aar Husets Herre kommer, om Aftenen
ler ved Midnat eller ved Hanegal eller
m Morgenen,)

36. forat han ikke, naar han kommer
ludselig, skal finde eder sovende!

37. Men hvad jeg siger eder,
et siger jeg Alle: Vaager!

14. Kapitel.

Ypperstepresterne ville dræbe Jesus (1. 2). Jesus
lves (3–9). Judas beslutter at forraade ham
0. 11). Jesus æder Paaskelammet, taler om den,
m vil forraade ham (12–21), indstifter Alterens
akrament (22–25), taler paa Veien til Oljebjerget
n Peters Fald (26–31), begynder sin Lidelse i
ctegaarden (32–42), forraades (43–46). Peter
iar til med Sverd (47). Jesus irettesætter sine
iender; Disciplene fly, saa og den unge Mand
8–52). Jesus føres til Kaifas's Hus, svarer
rst Intet, bekjender, at han er Guds Søn, for-
mmes og spottes (53–65). Peter fornegter ham
6–72).

Men det var Paaske og de usyrede
Brøds Høitid to Dage derefter. Og
Ypperstepresterne og de Skriftlærde søgte,
hvorledes de kunde med List gribe og
ihjelslaa ham. Matt. 26, fg. Luk. 22, 1. 2.

2. Men de sagde: Ikke paa Høitiden,
forat der ikke skal blive Opløb blandt Folket!

3. Og da han var i Betania, i Simons,
den Spedalskes, Hus, da han sad tilbords,
kom en Kvinde, som havde en Alabast-
krukke med uforfalsket, meget kostbar
Nardussalve, og hun sønderbrød Alabast-
krukken og udøste den over hans Hoved.
Joh. 12, 3 fg.

4. Men der var Nogle, som bleve
vrede ved sig selv og sagde: Hvortil
tjener denne Spilde af Salven?

5. Thi den kunde været solgt for Mere
end tre hundrede Denarier og given de
Fattige. Og de overfusede hende.

6. Men Jesus sagde: Lader hende i
Fred! Hvi gjøre I hende Fortræd?
Hun har gjort en god Gjerning mod mig.

7. Thi I have altid de Fattige hos
eder, og naar I ville, kunne I gjøre vel
imod dem; men mig have I ikke altid.

8. Hun gjorde, hvad hun kunde; hun
har forud salvet mit Legeme til Be-
gravelsen.

9. Sandelig siger jeg eder: Hvorsom-
helst dette Evangelium bliver prædiket
i den hele Verden, skal ogsaa det, som
hun har gjort, omtales til hendes Ihu-
kommelse.

10. Og Judas Iskariot, en af de
Tolv, gik bort til Ypperstepresterne for
at forraade ham til dem.
Matt. 26, 14 fg. Luk. 22, 3 fg.

11. Men da de hørte det, bleve de
glade og lovede at give ham Penge; og
han søgte, hvorledes han kunde beleilig
forraade ham.

12. Og paa den første Dag af de
usyrede Brøds Høitid, da man slagtede
Paaskelammet, sagde hans Disciple til
ham: Hvor vil du, at vi skulle gaa hen
og gjøre i Stand, forat du kan æde
Paaskelammet? 2 Mos. 12, 17. 5 Mos. 16, 5.
Matt. 26, 17 fg. Luk. 22, 7 fg.

13. Og han sendte to af sine Disciple
hen og sagde til dem: Gaar hen i Staden,
og et Menneske skal møde eder, som bærer
en Vandkrukke; følger ham!

14. Og hvor han gaar ind, der skulle
I sige til Husbonden: Mesteren siger:
Hvor er det Herberge, hvor jeg kan æde
Paaskelammet med mine Disciple?

15. Og han skal vise eder en stor Sal,

som er opdækket og beredt; gjører der i Stand for os!

16. Og hans Disciple gik ud og kom til Staden og fandt det, ligesom han havde sagt dem, og de beredte Paaskelammet.

17. Og da det var blevet Aften, kom han med de Tolv.

18. Og da de sade tilbords og aade, sagde Jesus: Sandelig siger jeg eder, at En af eder, som æder med mig, skal forraade mig. Ps. 41, 10. Luk. 22, 21 fg. Joh. 13, 18. 21.

19. Men de begyndte at bedrøves og at sige til ham, den Ene efter den Anden: Det er dog vel ikke mig? Og en Anden: Det er dog vel ikke mig?

20. Men han svarede og sagde til dem: En af de Tolv er det, den, som dypper med mig i Fadet.

21. Menneskens Søn gaar vel bort, ligesom der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem Menneskens Søn bliver forraadt! Det var samme Menneske godt, om han ikke var født.

22. Og da de aade, tog Jesus Brødet, takkede og brød det og gav dem og sagde: Tager, æder! Dette er mit Legeme. Matt. 26, 26 fg. Luk. 22, 19 fg. 1 Kor. 11, 23 fg.

23. Og han tog Kalken, takkede og gav dem; og de drak alle deraf.

24. Og han sagde til dem: Dette er mit Blod, det nye Testaments, som udgydes for Mange.

25. Sandelig siger jeg eder, at jeg ikke mere skal drikke af Vintræets Frugt, indtil den Dag, da jeg skal drikke den nye i Guds Rige.

26. Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oljebjerget. Matt. 26, 30 fg. Luk. 22, 39. Joh. 18, 1.

27. Og Jesus sagde til dem: I denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er skrevet: Jeg skal slaa Hyrden, og Faarene skulle adspredes. Sak. 13, 7. Joh. 16, 32.

28. Men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa. Matt. 28, 10. 16. Mark. 16, 7.

29. Men Peter sagde til ham: Om de end alle forarges, vil jeg dog ikke forarges. Joh. 13, 37. 38. Luk. 22, 33 fg.

30. Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, at idag, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange, skal du fornegte mig tre Gange.

31. Men han sagde end ydermere: Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg dog ikke fornegte dig. Men ligesaa sagde de og alle.

32. Og de kom til en Gaard, hvis Navn var Getsemane; og han sagde til sine Disciple: Sætter eder her, medens jeg beder! Matt. 26, 36 fg. Luk. 22, 40 fg. Joh. 18, 1.

33. Og han tog Peter og Jakob og Johannes med sig og begyndte at skjælve og svarlig at ængstes.

34. Og han sagde til dem: Min Sjæl er bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager! Joh. 12, 27.

35. Og han gik lidt frem, faldt ned paa Jorden og bad, at denne Time maatte gaa ham forbi, om det var muligt.

36. Og han sagde: Abba, Fader! Alt er dig muligt; tag denne Kalk fra mig! Dog ikke, hvad jeg vil, men hvad du vil! 10, 27. Joh. 6, 38.

37. Og han kom og fandt dem sovende og sagde til Peter: Simon, sover du? Kunde du ikke vaage een Time?

38. Vaager og beder, forat I ikke skulle komme i Fristelse! Aanden er villig, men Kjødet er skrøbeligt. Gal. 5, 17.

39. Og han gik atter hen og bad og sagde de samme Ord.

40. Og han kom igjen og fandt dem atter sovende; thi deres Øine vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de svarede ham.

41. Og han kom tredje Gang og sagde til dem: Sove I fremdeles og hvile eder? Det er forbi. Timen er kommen; se, Menneskens Søn forraades i Synderes Hænder.

42. Staar op, lader os gaa! Se, han er nær, som forraader mig.

43. Og straks, medens han endnu talte, kom Judas, en af de Tolv, frem, og en stor Skare med ham med Sverd og Stænger fra Ypperstepresterne og de Skriftlærde og Ældste. Matt. 26, 47 fg. Luk. 22, 47. Joh. 18, 3 fg.

44. Men den, som forraadte ham, havde givet dem et Tegn og sagt: Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham og fører ham sikkert bort!

45. Og da han kom, traadte han straks til ham og sagde: Rabbi! Rabbi! Og han kyssede ham. 2 Sam. 20, 9.

46. Men de lagde sine Hænder paa ham og grebe ham.

47. Men En af dem, som stode hos,
g Sverdet ud, slog Ypperstеprestens
ner og hug hans Øre af.
Matt. 26, 51 fg. Luk. 22, 50 fg. Joh. 18, 10. 26.
48. Og Jesus svarede og sagde til
: I ere udgangne, som til en Røver,
Sverd og Stænger for at tage fat
mig.
49. Daglig var jeg hos eder og lærte
emplet, og I grebe mig ikke; men
te er skeet, forat Skrifterne skulle fuld=
mes. Ps. 22, 7.
50. Og de forlode ham alle og flyede.
Ps. 88, 9.
51. Og en ung Mand fulgte ham, som
de kastet et fint Linklæde over det
tte Legeme; og de unge Mænd toge
paa ham.
52. Men han slap det fine Linklæde
flyede nøgen fra dem.
53. Og de førte Jesus hen til Ypperste=
sten; og alle Ypperstepresterne og de
dste og de Skriftlærde kom sammen
ham. Matt. 26, 57 fg.
Luk. 22, 54 fg. Joh. 18, 13. 24. 1 Krøn. 24, 3. 4.
54. Og Peter fulgte langt bag efter
n lige ind i Ypperstеprestens Gaard;
han sad sammen med Tjenerne og
mede sig ved Ilden.
55. Men Ypperstepresterne og det hele
ad søgte Vidnesbyrd mod Jesus, forat
kunde aflive ham; og de fandt Intet.
Ap. G. 6, 13.
56. Thi Mange bare falske Vidnes=
d mod ham, men Vidnesbyrdene kom
overens.
57. Og Nogle stode op og bare falskt
nesbyrd mod ham og sagde:
58. Vi have hørt, at han sagde: Jeg
nedbryde dette Tempel, som er gjort
Hænder, og i tre Dage bygge et
det, som ikke er gjort med Hænder.
15, 29. Joh. 2, 19.
59. Og end ikke saaledes kom deres
nesbyrd overens.
60. Og Ypperstepresten stod op midt
andt dem og spurgte Jesus og sagde:
arer du slet Intet? Hvad vidne disse
d dig?
61. Men han taug og svarede Intet.
spurgte Ypperstepresten ham atter og
de til ham: Er du Christus, den Vel=
nedes Søn? Es. 53, 7. Matt. 16, 16.
62. Men Jesus sagde: Jeg er
t; og I skulle se Menneskens
øn sidde hos Kraftens høire
Haand og komme med Himmelens
Skyer. 13, 26.
63. Da sønderrev Ypperstepresten sine
Klæder og sagde: Hvad have vi længer
Vidner behov?
64. I have hørt Gudsbespottelsen;
hvad tykkes eder? Men de fordømte
ham alle at være skyldig til Døden.
Jer. 26, 11.
65. Og Nogle begyndte at spytte paa
ham og skjule hans Ansigt og slaa ham
med Næver og sige til ham: Spaa! Og
Tjenerne sloge ham paa Munden.
Es. 50, 6. Joh. 19, 3.
66. Og da Peter var nedenunder i Gaar=
den, kom en af Ypperstеprestens Piger,
Matt. 26, 69 fg. Luk. 22, 55 fg. Joh. 18, 17 fg.
67. og da hun saa Peter varme sig,
saa hun paa ham og sagde: Du har
ogsaa været med Jesus af Nazaret.
68. Men han negtede og sagde: Jeg
kjender ham ikke, ved heller ikke, hvad
du siger. Og han gik ud udenfor i For=
gaarden; og Hanen gol.
69. Og Pigen saa ham igjen og be=
gyndte at sige til dem, som stode hos:
Denne er En af dem.
70. Men han negtede atter. Og lidt
derefter sagde de, som stode hos, atter
til Peter: Sandelig, du er En af dem;
thi du er og en Galilæer, og dit Maal
er ligt dertil.
71. Men han begyndte at forbande
sig og sværge: Jeg kjender ikke det Men=
neske, som I tale om.
72. Og Hanen gol anden Gang. Og
Peter kom det Ord i Hu, som Jesus
sagde til ham: Førend Hanen galer to
Gange, skal du fornegte mig tre Gange.
Og han gik hen og græd. V. 30.

15. Kapitel.

Jesus bekjender for Pilatus, at han er en Konge (1—5). Pilatus lader Barabbas løs, overgiver Jesus til at hudstryges og korsfæstes (6—15). Jesus tornekrones, slaaes, føres ud (16—20). Simon bærer hans Kors; Jesus vil ei drikke Myrravin; han korsfæstes; hans Klæder deles (21—25). Overskriften skrives; tvende Røvere korsfæstes med ham (26—28). Jesus spottes (29—32). Solen formørkes; Jesus raaber til Gud, spottes igjen, drikker Eddike, dør; Templets Forhæng splittes; Hovedsmanden tror (33—39). Kvinderne se til; Josef begraver ham (40—47).

Og strax om Morgenen, da Ypperste=
presterne med de Ældste og Skrift=
lærde og den hele Raadsforsamling havde

holdt Raad, bandt de Jesus og førte
ham bort og overgave ham til Pilatus.
Matt. 27, 1 fg. Luk. 22, 66 fg. 23, 1 fg.
Joh. 18, 28 fg. Ps. 2, 2. Ap. G. 4, 26. 27.
2. Og Pilatus spurgte ham: Er du
Jødernes Konge? Men han svarede og
sagde til ham: Du siger det.
3. Og Ypperstepresterne anklagede ham
meget.
4. Pilatus spurgte ham atter og sagde:
Svarer du slet Intet? Se, hvor Meget
de vidne mod dig!
5. Men Jesus svarede fremdeles Intet,
saa Pilatus forundrede sig.
6. Men paa Høitiden pleiede han at give
dem en Fange løs, hvilken de begjærede.
Matt. 27, 15 fg. Luk. 23, 17 fg. Joh. 18, 39 fg.
7. Men der var En, som hedte Bar-
abbas, der var fangen med Oprørerne,
hvilke havde begaaet et Mord i Oprøret.
8. Og Folket raabte og begyndte at
bede ham gjøre mod dem, som han altid
pleiede.
9. Men Pilatus svarede dem og sagde:
Ville I, at jeg skal give eder Jødernes
Konge løs?
10. Thi han vidste, at Ypperstepre-
sterne havde overgivet ham af Avind.
11. Men Ypperstepresterne opeggede
Folket, at han heller skulde give dem
Barabbas løs. Ap. G. 3, 14.
12. Men Pilatus svarede og sagde
atter til dem: Hvad ville I da, jeg skal
gjøre med ham, som I kalde Jødernes
Konge?
13. Men de raabte atter: Korsfæst ham!
14. Da sagde Pilatus til dem: Hvad
Ondt har han da gjort? Men de raabte
meget mere: Korsfæst ham!
15. Men Pilatus vilde gjøre Folket
Fyldest og gav dem Barabbas løs og
overgav Jesus, efterat han havde ladet
ham hudstryge, til at korsfæstes.
16. Men Stridsmændene førte ham
ind i Gaarden, i Domhuset, og kaldte
den hele Rode sammen.
Matt. 27, 27 fg. Joh. 19, 1 fg.
17. Og de iførte ham et Purpurklæde
og flettede en Tornekrone og satte den
paa ham,
18. og de begyndte at hilse ham: Hil
være dig, du Jødernes Konge!
19. Og de sloge hans Hoved med et
Rør og spyttede paa ham og faldt paa
Knæ og tilbade ham.
20. Og da de havde spottet ham,
afførte de ham Purpurklædet og iførte
ham hans egne Klæder, og de førte ham
ud for at korsfæste ham.
21. Og de tvang en Forbigaaende
Simon af Cyrene, som kom fra Marken
Alexanders og Rufus's Fader, til at bær
hans Kors. Matt. 27, 32 fg. Luk. 23, 26. 33.
22. Og de førte ham til det Sted
Golgata, det er udlagt: Hovedpandested
Joh. 19, 17
23. Og de gave ham Vin at drikk
med Myrra i; men han tog det ikke.
24. Og da de havde korsfæstet ham
delte de hans Klæder og kastede Lod om
dem, hvad Enhver skulde tage.
Ps. 22, 19. Joh. 19, 23. 24
25. Men det var den tredje Time, da
de korsfæstede ham.
26. Og der var skrevet en Overskrif
med Beskyldningen mod ham: Jødernes
Konge. Matt. 27, 37. 38. Luk. 23, 33. 38
27. Og de korsfæstede to Røvere med
ham, en ved hans høire og en ved hans
venstre Side.
28. Og Skriften blev fuldkommet, som
siger: Han er regnet blandt Overtrædere
Es. 53, 12
29. Og de, der gik forbi, spottede han
og rystede sine Hoveder og sagde: To
dig, du, som nedbryder Templet og
bygger det i tre Dage!
Matt. 27, 39 fg. Luk. 23, 35 fg
Ps. 22, 8; 109, 25. Mark. 14, 58
30. Frels dig selv og stig ned af Korset
31. Men ligesaa spottede og Ypperste-
presterne ham imellem hverandre tillige
med de Skriftlærde og sagde: Han ha
frelst Andre; sig selv kan han ikke frelse
32. Christus, Israels Konge, stige n
ned af Korset, forat vi kunne se og tro
Ogsaa de, som vare korsfæstede med ham
forhaanede ham.
33. Men da den sjette Time var kom
men, blev der et Mørke over den hel
Jord indtil den niende Time.
Matt. 27, 45 fg. Luk. 23, 44 fg
34. Og ved den niende Time raabt
Jesus med høi Røst og sagde: Elo'i
Elo'i! Lama Sabachtani! Det e
udlagt: Min Gud! Min Gud
Hvorfor har du forladt mig?
Ps. 22, 2
35. Og da Nogle af dem, som stod
hos, hørte det, sagde de: Se, han kalde
paa Elias.
36. Men En løb og fyldte en Svamp
med Eddike og stak den paa et Rør og
gav ham at drikke og sagde: Holdt

ıder os se, om Elias kommer for at
ge ham ned! Joh. 19, 28. Ps. 69, 22.
37. Men Jesus raabte med høi Røst
g udgav sin Aand.
38. Og Forhænget i Templet splittedes
to Stykker fra det Øverste indtil det
ederste. 2 Krøn. 3, 14.
39. Men Høvedsmanden, som stod hos
ert over for ham og saa, at han ud-
v Aanden med saadant Raab, sagde:
andelig, dette Menneske var Guds
øn!
40. Men der var ogsaa Kvinder, som
a til langt fra, blandt hvilke vare Maria
lagdalena og Maria, den yngre Jakobs
g Joses's Moder, og Salome,
Matt. 27, 55 fg. Luk. 23, 49 fg. Ps. 38, 12.
41. hvilke og havde fulgt ham og
ent ham, da han var i Galilæa, og
ange andre Kvinder, som vare gangne
til Jerusalem med ham. Luk. 8, 2.
42. Og da det allerede var blevet
ften, efterdi det var Beredelsens Dag,
m er en Forsabbat, Joh. 19, 31.
43. kom Josef af Arimatæa, en hæ-
rlig Raadmand, som ogsaa ventede
uds Rige; han dristede sig til at gaa
d til Pilatus og bede om Jesu Legeme.
Joh. 19, 38 fg.
44. Men Pilatus forundrede sig over,
han allerede skulde være død,
45. og han kaldte Høvedsmanden og
urgte ham, om han længe havde været
d, og da han fik det at vide af
øvedsmanden, skjenkede han Josef
egemet.
46. Og denne kjøbte et fint Linklæde
g tog ham ned og svøbte ham i det
e Linklæde og lagde ham i en Grav,
m var udhuggen i en Klippe, og vel-
de en Sten for Døren paa Graven.
47. Men Maria Magdalena og Maria,
oses's Moder, saa, hvor han blev
gt.

16. Kapitel.

Englene forkynde Jesu Opstandelse for Kvinderne
—8). Jesus sees af Maria Magdalena (9—11),
de To, som gik til Emmaus (12. 13), af de Elleve
4), byder Apostlerne at prædike og lover at
ere med dem (15—18), optages til Himmelen (19. 20).

Og da Sabbaten var forgangen, kjøbte
Maria Magdalena og Maria, Jakobs
oder, og Salome vellugtende Salver
r at komme og salve ham.
att. 28, 1. Luk. 24, 1 fg. Joh 20, 1. 1 Mos. 50, 26.
2. Og de kom til Graven paa den
første Dag i Ugen meget aarle, da Solen
gik op.
3. Og de sagde til hverandre: Hvo
skal velte os Stenen fra Døren paa
Graven?
4. Og da de saa hen, bleve de var,
at Stenen var fraveltet; thi den var
meget stor.
5. Og de gik ind i Graven og saa en
ung Mand sidde ved den høire Side,
iført et langt hvidt Klædebon, og de for-
færdedes saare. Matt. 28, 2 fg. Joh. 20, 12.
6. Men han sagde til dem: Forfærdes
ikke! I lede efter Jesus af Nazaret,
som var korsfæstet; han er opstanden,
han er ikke her; se, der er Stedet, hvor
de lagde ham.
7. Men gaar bort, siger hans Disciple
og Peter, at han gaar i Forveien for
eder til Galilæa! Der skulle I se ham,
som han har sagt eder. 14, 28.
8. Og de gik hastig ud og flyede fra
Graven; men Bæven og Forfærdelse
betog dem, og de sagde Ingen Noget,
thi de frygtede.
9. Men da han var opstanden aarle
den første Dag i Ugen, aabenbaredes
han først for Maria Magdalena, af
hvem han havde uddrevet syv Djævle.
Joh. 20, 14. 18. Luk. 8, 2.
10. Hun gik bort og kundgjorde det
for dem, som havde været med ham,
som sørgede og græd.
11. Og da disse hørte, at han levede
og var seet af hende, troede de det ikke.
12. Men derefter aabenbaredes han i
en anden Skikkelse for To af dem under
deres Vandring, da de gik ud paa Landet.
Luk. 24, 13 fg.
13. Ogsaa de gik bort og kundgjorde
det for de Andre; dem troede de heller
ikke.
14. Paa det Sidste aabenbaredes han
for de Elleve, da de sade tilbords, og han
bebreidede dem deres Vantro og Hjerters
Haardhed, at de ikke havde troet dem,
som havde seet ham opstanden.
1 Kor. 15, 6. Luk. 24, 36 fg. Joh. 20, 19.
15. Og han sagde til dem: Gaar
bort i al Verden og prædiker
Evangeliet for al Skabningen!
Matt. 28, 19. Kol. 1, 23.
16. Hvo der tror og bliver døbt,
skal blive salig; men hvo der
ikke tror, skal blive fordømt.
Ap. G. 2, 40. 41. Joh. 3, 18. 36; 12, 48.
17. Men disse Tegn skulle følge dem,

som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger;
Luk. 10, 17. Ap. G. 5, 16; 8, 7; 16, 18; 2, 4. 11; 10, 46; 19, 6. 1 Kor. 12, 10. 28.

18. de skulle borttage Slanger, og dersom de drikke noget Giftigt, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge sine Hænder, og de skulle helbredes.
Ap. G. 28, 3—6. 8.

19. Da blev Herren, efterat han havde talt med dem, optagen til Himmelen og satte sig ved Guds høire Haand.
Luk. 24, 51. Ap. G. 1, 9. Ps. 110, 1.

20. Men de gik ud og prædikede allevegne, og Herren arbeidede med og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn. Amen.
Ap. G. 3, 16; 14, 3. Hebr. 2, 4.

Lukas's Evangelium.

1. Kapitel.

Hvorfor Lukas skriver sit Evangelium (1—4). Gabriel forkynder Johannes's Fødsel (5—25) og Guds Søns Fødsel (26—38). Maria besøger Elisabet og priser Gud (39—56). Johannes fødes, Sakarias spaar (57—79). Johannes vokser op (80).

Efterdi Mange have taget sig fore at forfatte en Historie om de Ting, som vitterlig ere fuldbyrdede blandt os,

2. saaledes, som de, der fra Begyndelsen vare Øienvidner og Ordets Tjenere, have overleveret os det,
1 Joh. 1, 1. Hebr. 2, 3.

3. saa har ogsaa jeg anseet det for godt, efterat jeg nøie har efterforsket alle Ting fra først af, at skrive derom i Sammenhæng til dig, mægtigste Teofilus,
Ap. G. 1, 1.

4. forat du kan lære at kjende den Lærdoms Visshed, i hvilken du er bleven mundtlig undervist.

5. I Herodes's, Judæas Konges, Dage var der en Prest af Abias Skifte ved Navn Sakarias; og hans Hustru var af Arons Døtre, og hendes Navn var Elisabet.
Matt. 2, 1. 1 Krøn. 24, 1. 10. Neh. 12, 4.

6. Men de vare begge retfærdige for Gud og vandrede ustraffelige i alle Herrens Bud og Anordninger.

7. Og de havde intet Barn; thi Elisabet var ufrugtbar, og de vare begge gamle.

8. Men det begav sig, da han forrettede Presteembede for Gud i sit Skiftes Orden,

9. og det tilfaldt ham efter Prestedømmets Sædvane at ofre Røgelse, gik han ind i Herrens Tempel. 2 Mos. 30, 7. 34 fg.

10. Og al Folkets Mangfoldighed bad udenfor i den Tid, Røgelsen blev ofret.

11. Men Herrens Engel aabenbaredes for ham og stod ved den høire Side af Røgelsealteret. 2 Mos. 30, 1.

12. Og da Sakarias saa ham, forfærdedes han, og Frygt faldt paa ham.

13. Men Engelen sagde til ham: Frygt ikke, Sakarias! Thi din Begjæring er bønhørt, og din Hustru Elisabet skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes. V. 63.

14. Og du skal have Glæde og Fryd, og Mange skulle glædes over hans Fødsel.
V. 58.

15. Thi han skal være stor for Herren, og ikke drikke Vin og stærk Drik og alt fra sin Moders Liv af fyldes med den Hellig-Aand,
Matt. 11, 9. 11. 4 Mos. 6, 3. Dom. 13, 4. Jer. 1, 5. Gal. 1, 15.

16. og mange af Israels Børn skal han omvende til Herren, deres Gud.

17. Og han skal gaa frem for ham i Elias's Aand og Kraft for at omvende Fædrenes Hjerter til Børnene og de Ulydige til de Retfærdiges Sindelag, for at berede Herren et velskikket Folk.
Matt. 3, 3; 11, 14; 17, 12. Mal. 4, 5. 6. Mark. 9, 11—13.

18. Og Sakarias sagde til Engelen: Hvorpaa skal jeg kjende dette? Thi jeg er gammel, og min Hustru er tilaars.
1 Mos. 17, 17.

19. Og Engelen svarede og sagde til ham: Jeg er Gabriel, som staar for Gud, og jeg er udsendt for at tale til dig og forkynde dig dette til Glæde.
Dan. 8, 16; 9, 21. Ps. 103, 20. Matt. 18, 10.

20. Og se, du skal vorde stum og ikke kunne tale indtil den Dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine Ord, hvilke skulle fuldkommes i sin Tid. V. 22. 63.

21. Og Folket biede efter Sakarias, og de forundrede sig over, at han tøvede i Templet.

22. Og da han gik ud, kunde han ikke tale til dem, og de mærkede, at han havde seet et Syn i Templet, og han nikkede til dem og forblev stum.

23. Og det begav sig, da hans Tjenestes
)age vare fuldendte, gik han hjem til
t Hus.
24. Men efter de Dage blev hans
ustru Elisabet frugtsommelig, og hun
julte sig i fem Maaneder og sagde:
25. Thi saaledes har Herren gjort
:od mig i de Dage, da han saa til mig
ır at borttage min Forsmædelse blandt
lenneskene. 1 Mos. 30, 23. Es. 4, 1.
26. Men i den sjette Maaned blev
ngelen Gabriel sendt af Gud til en
tad i Galilæa, som heder Nazaret,
27. til en Jomfru, som var trolovet
ed en Mand ved Navn Josef, af Davids
us, og Jomfruen hedte Maria.
2, 5. Matt. 1, 18 fg.
28. Og Engelen kom ind til hende
; sagde: Hil være dig, du Benaadede!
erren er med dig, du Velsignede blandt
oinder!
29. Men da hun saa ham, forfærdedes
ın over hans Tale, og hun tænkte paa,
)ad dette skulde være for en Hilsen.
30. Og Engelen sagde til hende: Frygt
:e, Maria! Thi du har fundet Naade
s Gud.
31. Og se, du skal undfange og
de en Søn, og du skal kalde
ıns Navn Jesus. Es. 7, 14.
32. Han skal blive stor og kal=
:s den Høiestes Søn, og Gud
erren skal give ham Davids,
ıns Faders, Trone.
Es. 9, 6. 7; 16, 5. Ps. 132, 11. 2 Sam. 7, 12 fg.
33. Og han skal være en Konge
)er Jakobs Hus evindelig, og
:r skal ikke være Ende paa hans
ongerige. Ps. 45, 7. 8; 89, 37. Jer. 23, 5.
Kron. 17, 14. Mika 4, 7. 1 Kor. 15, 24. Hebr. 1, 8.
34. Men Maria sagde til Engelen:
oorledes skal dette gaa til, efterdi jeg
:e kjender Mand?
35. Og Engelen svarede og sagde til
nde: Den Hellig=Aand skal komme over
g, og den Høiestes Kraft skal overskygge
g; derfor skal ogsaa det Hellige, som
des af dig, kaldes Guds Søn.
Matt. 1, 18. 20. Dan. 9, 24.
36. Og se, Elisabet, din Frænke, ogsaa
n har undfanget en Søn i sin Alder=
m, og dette er den sjette Maaned for
nde, som kaldes ufrugtbar.
37. Thi hos Gud skal ingen Ting
:re umulig. 1 Mos. 18, 14. Job 42, 2.
Jer. 32, 17. 27. Ps. 135, 6. Matt. 19, 26.
38. Men Maria sagde: Se, jeg er
Herrens Tjenerinde; mig ske efter dit
Ord! Og Engelen skiltes fra hende.
39. **Men** Maria stod op i de samme
Dage og gik hastig til Bjergegnen, til
en Stad i Juda. Jos. 21, 11.
40. Og hun kom i Sakarias's Hus
og hilsede Elisabet.
41. Og det begav sig, da Elisabet
hørte Marias Hilsen, sprang Fosteret i
hendes Liv, og Elisabet blev fyldt med
den Hellig=Aand
42. og raabte med høt Røst og sagde:
Velsignet er du blandt Kvinder, og vel=
signet er dit Livs Frugt!
43. Og hvorfra kommer mig dette, at
min Herres Moder kommer til mig?
44. Thi se, da din Hilsens Røst kom
til mine Øren, sprang Fosteret i mit Liv
med Fryd.
45. Og salig er hun, som troede; thi
det skal fuldkommes, som er sagt hende
af Herren. 11, 28.
46. Og Maria sagde: Min Sjæl op=
høier Herren,
47. og min Aand fryder sig i Gud,
min Frelser, 1 Sam. 2, 1. Hab. 3, 18.
48. fordi han har seet til sin Tjener=
indes Ringhed. Thi se, nu herefter skulle
alle Slægter prise mig salig,
49. fordi han, som er mægtig, har
gjort store Ting mod mig; og hans
Navn er helligt, Ps. 126, 2. 3.
50. og hans Barmhjertighed varer fra
Slægt til Slægt over dem, som frygte ham.
1 Mos. 17, 7. 2 Mos. 20, 6. Ps. 103, 13. 17.
51. Han har øvet Magt med sin Arm;
han har adspredt dem, som ere hov=
modige i sit Hjertes Tanke;
Es. 51, 9; 52, 10. 2 Sam. 22, 28. 1 Pet. 5, 5.
52. han har styrtet de Mægtige fra
deres Troner og ophøiet de Ringe.
Ps. 113, 7; 147, 6. 1 Sam. 2, 7. 8. Job 5, 11; 12, 18.
53. De Hungrige har han opfyldt med
gode Gaver, og de Rige har han afvist
tomhændede. 1 Sam. 2, 5. Ps. 34, 11; 107, 9.
54. Han har antaget sig sin Tjener
Israel for at ihukomme Barmhjertighed
Es. 41, 8; 54, 8. Jer. 31, 3. 20.
55. (ligesom han talte til vore Fædre)
mod Abraham og hans Afkom til evig Tid.
1 Mos. 17, 7. 19; 18, 18. 3 Mos. 26, 42. Ps. 132, 11.
56. Men Maria blev hos hende hen=
ved tre Maaneder og drog saa til sit
Hus igjen.
57. **Men** Elisabets Tid fuldkommedes,
at hun skulde føde, og hun fødte en Søn.
58. Og hendes Naboer og Slægtninge

hørte, at Herren havde gjort sin Barmhjertighed stor mod hende, og de glædede sig med hende.

59. Og det begav sig paa den ottende Dag, da kom de for at omskjære Barnet, og de kaldte det efter dets Faders Navn Sakarias. 1 Mos. 17, 12. 3 Mos. 12, 3.

60. Men dets Moder svarede og sagde: Ingenlunde, men han skal kaldes Johannes. V. 13.

61. Og de sagde til hende: Der er dog Ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn.

62. Men de nikkede til hans Fader, hvad han vilde, han skulde kaldes.

63. Og han begjærede en Tavle og skrev saaledes: Johannes er hans Navn. Og de forundrede sig alle.

64. Men straks oplodes hans Mund og hans Tunge, og han talte og prisede Gud. Mark. 7, 35.

65. Og der kom en Frygt over Alle, som boede omkring dem; og alle disse Ting rygtedes over hele Judæas Bjergegn.

66. Og Alle, som hørte det, lagde det paa Hjertet og sagde: Hvad mon der skal blive af dette Barn? Og Herrens Haand var med ham.

67. Og Sakarias, hans Fader, blev fyldt med den Hellig-Aand, og han spaaede og sagde:

68. Lovet være Herren, Israels Gud, at han har besøgt og forløst sit Folk Ps. 41, 14; 72, 18. Luk. 7, 16. Matt. 1, 21.

69. og har opreist os et Frelses Horn i Davids, sin Tjeners, Hus, Ps. 132, 17.

70. ligesom han talte ved sine hellige Profeters Mund, som have været fra fordums Tid, Ps. 72, 1 fg. Es. 35, 4. Jer. 23, 6. Dan. 7, 27. Hos. 1, 10.

71. en Frelse fra vore Fiender og fra alle deres Haand, som hade os, Ps. 106, 10.

72. for at gjøre Barmhjertighed mod vore Fædre og komme sin hellige Pakt i Hu 1 Mos. 17, 7.

73. efter den Ed, som han svor vor Fader Abraham, at han vilde give os, 1 Mos. 22, 16. 17. Ps. 105, 8. 9. Hebr. 6, 13.

74. naar vi vare friede af vore Fienders Haand, at tjene ham uden Frygt Gal. 1, 4. Tit. 2, 14. Hebr. 9, 14.

75. i Hellighed og Retfærdighed for ham alle vort Livs Dage. Kol. 1, 22.

76. **Og du, Barnlille, skal kaldes den Høiestes Profet; thi du skal gaa frem for Herrens Aasyn for at berede hans Veie,** Es. 40, 3. Mal. 3, 1. Matt. 3, 3.

77. for at give hans Folk Kundska[b] om Saliggjørelse ved deres Synder[s] Forladelse Jer. 31, 33. 34. Luk. 3, [...]

78. formedelst vor Guds inderlig[e] Barmhjertighed, ved hvilken Lyset fr[a] det Høie har besøgt os 4 Mos. 24, 17. Mal. 4, [...]

79. for at skinne for dem, som sidd[e] i Mørke og i Dødens Skygge, for a[t] styre vore Fødder paa Fredens Vei. Es. 9, 2; 42, 7; 43, 8; 49, 9; 60, 1. Matt. 4, 1[...]

80. Men Barnet voksede og blev stær[k] i Aanden, og han var i Ørkenerne indt[il] den Dag, han fremstillede sig for Israe[l].

2. Kapitel.

Jesus fødes og besøges af Hyrderne (1—20), omskjæres (21), fremstilles i Templet, hvor Simeo[n] og Anna tale om ham (22—38), opfødes i Nazare[t], bliver tilbage i Jerusalem, findes i Templet, [...] Forældrene lydig, vokser (39—52).

Men det begav sig i de Dage, at e[n] Befaling udgik fra Keiser Augustus[,] at al Verden skulde indskrives i Mandta[l].

2. Denne første Indskrivning skede, d[a] Kvirinius var Landsherre i Syrien.

3. Og Alle gik for at lade sig ind[-] skrive, hver i sin egen Stad.

4. Men ogsaa Josef gik op fra Gal[i-] læa, fra Staden Nazaret, til Judæa, t[il] Davids Stad, som kaldes Betlehem, fordi han var af Davids Hus og Slægt, 1 Sam. 16, 4 fg. Mika 5, 1. Matt. 2, 6. Joh. 7, 4[...]

5. for at lade sig indskrive med Mari[a,] sin trolovede Hustru, som var frugtsom[-] melig. Matt. 1, 18. Luk. 1, 2[...]

6. Men det skede, da de vare der, ble[v] Tiden fuldkommet, at hun skulde føde[.]

7. Og hun fødte sin Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i e[n] Krybbe; thi de havde ikke Rum i Herberge[t.] Matt. 1, 2[...]

8. Og der var Hyrder i den samm[e] Egn, som vare ude paa Marken og hold[t] Nattevagt over sin Hjord.

9. Og se, Herrens Engel stod for dem og Herrens Klarhed skinnede om dem, o[g] de frygtede saare.

10. Og Engelen sagde til dem: **Frygter ikke! Thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som ska[l] vederfares alt Folket;**

11. **thi eder er idag en Frelse[r] født, som er den Herre Christus[,] i Davids Stad.**

12. Og dette skal være eder Tegnet[:] I skulle finde et Barn svøbt, liggende [i] en Krybbe.

13. Og straks var der hos Engelen en
immelsk Hærskares Mangfoldighed, som
ovede Gud og sagde:
Ps. 103, 21; 148, 2. Dan. 7, 10.
14. Ære være Gud i det Høieste
g Fred paa Jorden, i Menne-
kene en Velbehagelighed!
Es. 57, 19. Luk. 19, 38. Rom. 5, 1. Ef. 2, 14—17.
15. Og det skede, da Englene fore fra
em til Himmelen, da sagde Hyrderne
l hverandre: Lader os dog gaa hen til
etlehem og se denne Ting, som er skeet,
om Herren har ladet os vide!
16. Og de kom hastig og fandt baade
Maria og Josef og Barnet, liggende i
rybben.
17. Men da de havde seet det, lode
e dem vide det Ord, som var sagt til
em om dette Barn.
18. Og Alle, som hørte det, forundrede
g over det, Hyrderne sagde til dem.
19. Men Maria bevarede alle disse
rd og overveiede dem i sit Hjerte.
V. 51. 1 Mos. 37, 11.
20. Og Hyrderne vendte tilbage, pri-
de og lovede Gud for alt det, de havde
ørt og seet, ligesom der var sagt til dem.
21. Og da otte Dage vare fuldkommede,
t Barnet skulde omskjæres, blev hans
avn kaldt Jesus, som det var kaldt af
ngelen, før han blev undfangen i
Moders Liv.
1 Mos. 17, 10 fg.
3 Mos. 12, 2. 3. Matt. 1, 21. 25. Luk. 1, 31.
22. Og da hendes Renselses Dage
ter Moses's Lov vare fuldkommede,
ørte de ham op til Jerusalem for at
emstille ham for Herren, 3 Mos. 12, 2 fg.
23. som der er skrevet i Herrens Lov,
t alt Mandkjøn, som aabner Moders
iv, skal kaldes Herren helliget,
2 Mos. 13, 2; 22, 29; 34, 19. 4 Mos. 3, 13.
24. og for at give Offer efter det,
m er sagt i Herrens Lov, et Par Turtel-
uer eller to unge Duer. 3 Mos. 12, 6. 8.
25. Og se, der var en Mand i Jeru-
ilem, som hedte Simeon, og denne
Mand var retfærdig og gudfrygtig og
entede Israels Trøst, og den Hellig-
Aand var over ham.
26. Og det var ham forudsagt af den
Hellig-Aand, at han ikke skulde se Døden,
ørend han fik Herrens Salvede at se.
27. Og han kom i Templet efter Aan-
ens Drift; og da Forældrene bragte
Barnet Jesus ind for at gjøre for ham,
vad der var Skik efter Loven,

28. tog han ham paa sine Arme og
prisede Gud og sagde:
29. Herre! Nu lader du din
Tjener fare i Fred, ligesom du
har sagt; 1 Mos. 46, 30. Fil. 1, 23.
30. thi mine Øine have seet din
Frelse, Ps. 98, 2. Es. 52, 10. Luk. 3, 6.
31. som du har beredt for alle Folks
Aasyn, Es. 11, 10; 49, 6.
32. et Lys til at oplyse Hedningerne
og til en Herlighed for dit Folk Israel.
Es. 42, 6. Ap. G. 13, 47; 28, 28.
33. Og Josef og hans Moder forun-
drede sig over de Ting, som bleve sagte
om ham.
34. Og Simeon velsignede dem og sagde
til hans Moder Maria: Se, denne er sat
Mange i Israel til Fald og til Opreis-
ning og til et Tegn, som modsiges
Es. 8, 14. Matt. 21, 42—44. Rom. 9, 33.
2 Kor. 2, 16. 1 Pet. 2, 7. Ap. G. 28, 22.
35. (ogsaa din Sjæl skal et Sverd
gjennemtrænge), forat mange Hjerters
Tanker skulle aabenbares. Joh. 19, 25.
36. Og der var en Profetinde, Anna,
Fanuels Datter, af Asers Stamme; hun
var meget gammel og havde levet syv Aar
med sin Mand efter sin Jomfrustand,
37. og hun var nu en Enke ved fire
og otteti Aar, som ikke veg fra Templet,
tjenende Gud med Fasten og Beden Nat
og Dag. 1 Tim. 5, 5.
38. Og hun traadte til i den samme
Stund og prisede Herren og talte om
ham til Alle, som forventede Forløsning
i Jerusalem.
39. Og da de havde fuldkommet alle
Ting efter Herrens Lov, droge de tilbage
til Galilæa, til sin Stad Nazaret.
40. Men Barnet voksede og blev stærkt
i Aanden, fuldt af Visdom, og Guds
Naade var over ham. V. 52.
41. Og hans Forældre gik hvert Aar
til Jerusalem paa Paaskehøitiden.
2 Mos. 23, 15. 17. 3 Mos. 23, 5 fg.
42. Og da han var tolv Aar gammel,
gik de op til Jerusalem efter Høitidens
Sædvane. 5 Mos. 16, 6. 16.
43. Og da de havde tilendebragt de
Dage og gik hjem igjen, blev Barnet
Jesus i Jerusalem, og Josef og hans
Moder vidste det ikke.
44. Men da de mente, at han var i
Reiseselskabet, kom de en Dags Reise
frem, og de ledte efter ham blandt
Slægtninge og Kjendinger.

45. Og da de ikke fandt ham, gik de
tilbage til Jerusalem og ledte efter ham.
46. Og det begav sig efter tre Dage,
da fandt de ham siddende i Templet midt
iblandt Lærerne, idet han baade hørte
dem og spurgte dem ad.
47. Men Alle, som hørte ham, for=
undrede sig saare over hans Forstand og
Gjensvar. Matt. 7, 28. Mark. 1, 22.
Luk. 4, 22. 32. Joh. 7, 15. 46.
48. Og da de saa ham, bleve de for=
færdede, og hans Moder sagde til ham:
Søn! Hvi gjorde du os Saadant? Se,
din Fader og jeg have ledt efter dig
med Smerte.
49. Og han sagde til dem: Hvorfor
ledte I efter mig? Vidste I ikke, at mig
bør at være i min Faders Hus?
50. Og de forstode ikke det Ord, han
talte til dem. 9, 45; 18, 34.
51. Og han gik ned med dem og kom
til Nazaret og var dem underdanig. Og
hans Moder bevarede alle disse Ord i
sit Hjerte. V. 19.
52. Og Jesus forfremmedes i Visdom
og Alder og Naade hos Gud og Mennesker.
1 Sam. 2, 26. Luk. 1, 80.

3. Kapitel.

Johannes døber og formaner (1—18), kastes i Fængsel efter at have døbt Jesus (19—22). Jesu Slægtregister (23—38).

Men i Keiser Tiberius's femtende Re=
gjeringsaar, da Pontius Pilatus var
Landshøvding i Judæa, og Herodes var
Fjerdingsfyrste i Galilæa, men hans Bro=
der Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræas
og Trachonitis's Land, og Lysanias Fjer=
dingsfyrste i Abilene,
2. da Annas og Kaifas vare Ypperste=
prester, skede Guds Ord til Johannes,
Sakarias's Søn, i Ørkenen.
Joh. 18, 13. Ap. G. 4, 6. Joh. 11, 49. 51.
3. Og han kom i hele Egnen omkring
Jordan og prædikede Omvendelses Daab
til Syndernes Forladelse,
4. som skrevet er i Profeten Esaias's
Talers Bog, der siger: Det er hans
Røst, som raaber i Ørkenen: Bereder
Herrens Vei, gjører hans Stier lige!
Es. 40, 3 fg. Matt. 3, 3. Luk. 1, 76.
5. Hver Dal skal opfyldes, og hvert
Bjerg og Høi skal fornedres, og det
Krogede skal blive lige, og de ujævne
Veie skulle blive jævne,
6. og alt Kjød skal se Guds Frelse.
Sl. 98, 2. Es. 52, 10. Luk. 2, 30. 31.
7. Derfor sagde han til Folket, som
gik ud for at døbes af ham: I Øgle
unger! Hvo viste eder at fly fra de
tilkommende Vrede? Matt. 3, 7 fg. 23, 3
8. Bærer derfor Omvendelsens vær
dige Frugter, og begynder ikke at sig
ved eder selv: Vi have Abraham ti
Fader! Thi jeg siger eder, at Gud ka
opvække Abraham Børn af disse Sten
Joh. 8, 3
9. Men Øksen ligger og allerede ve
Roden af Træerne; derfor skal hvert Tra
som ikke bærer god Frugt, afhugges o
kastes i Ilden. Matt. 7, 19. Luk. 13,
10. Og Folket spurgte ham og sagde
Hvad skulle vi da gjøre? Ap. G. 2, 37; 16, 3
11. Men han svarede og sagde til dem
Hvo der har to Kjortler, dele med der
som ikke har, og hvo der har Mad, gjør
ligesaa! 1 Joh. 3, 17; 4, 20. Jak. 2, 15 f
12. Men ogsaa Toldere kom for a
døbes, og de sagde til ham: Mester, hva
skulle vi gjøre?
13. Men han sagde til dem: Kræve
ikke Mere, end eder er forordnet!
14. Men ogsaa Stridsmænd spurg
ham og sagde: Hvad skulle da vi gjøre
Og han sagde til dem: Udsuger Inge
med Vold, og gjører ei Uret med Unde
fundighed, og lader eder nøie med eder
Sold! 3 Mos. 19, 1
15. Men da Folket var i Forventning
og Alle tænkte i sine Hjerter om Jo
hannes, om han ikke skulde være Christus
16. svarede Johannes og sagde ti
Alle: Jeg døber eder vel med Vand
men den kommer, som er stærkere en
jeg, hvis Skorem jeg ikke er værdig a
løse; han skal døbe eder med den Hellig
Aand og Ild.
Matt. 3, 11. 12. Ap. G. 1, 5; 11, 16; 19, 4; 13, 2
Es. 44, 3. Joel 3, 1. Ap. G. 2, 2—
17. Hans Kasteskovl er i hans Haand
og han skal gjennemrense sin Lo og sank
Hveden i sin Lade; men Avnerne ska
han opbrænde med uslukkelig Ild.
18. Saaledes formanede han da Folke
ogsaa om mange andre Ting og for
kyndte dem Evangeliet.
19. Men da Fjerdingsfyrsten Herode
blev irettesat af ham for Herodias's
sin Broder Filips Hustrues, Skyld o
for alt det Onde, som Herodes gjorde,
Matt. 14, 3. Mark. 6, 17
20. da lagde han ogsaa dette til al
det Øvrige, at han kastede Johannes
Fængsel.
21. Men da alt Folket lod sig døbe

egav det sig, da ogsaa Jesus blev døbt
g bad, at Himmelen aabnedes,
Matt. 3, 16. 17. Mark. 1, 9—11. Joh. 1, 32.
22. og den Hellig-Aand kom i legemlig
Skikkelse som en Due ned over ham, og
n Røst skede fra Himmelen, som sagde:
Du er min Søn, den Elskelige; i
ig har jeg Velbehag.
Matt. 17, 5. Mark. 9, 7. Luk. 9, 35. Es. 42, 1. Kol. 1, 13. 2 Pet. 1, 17.
23. Og Jesus var henved tretti Aar,
a han begyndte, og var, efter hvad man
oldt ham for, Josefs Søn, Elis Søn,
Matt. 13, 55. Mark. 6, 3. Joh. 1, 46; 6, 42.
24. Mattats Søn, Levis Søn, Melkis
øn, Jannas Søn, Josefs Søn,
25. Mattatias's Søn, Amos's Søn,
a'ums Søn, Eslis Søn, Naggajs Søn,
26. Ma'ats Søn, Mattatias's Søn,
eme'is Søn, Josefs Søn, Judas Søn,
27. Johannas's Søn, Resas Søn, Soro-
abels Søn, Salatiels Søn, Neris Søn,
28. Melkis Søn, Addis Søn, Kosams
øn, Elmodams Søn, Ers Søn,
29. Joses's Søn, Eliesers Søn, Jo-
ims Søn, Mattats Søn, Levis Søn,
30. Simeons Søn, Judas Søn, Jo-
fs Søn, Jonans Søn, Eljakims Søn,
31. Meleas's Søn, Mainans Søn,
attatas Søn, Natans Søn, Davids Søn,
2 Sam. 5, 14. 1 Krøn. 3, 5. Sak. 12, 12.
32. Isajs Søn, Obeds Søn, Boas's
øn, Salmons Søn, Nassons Søn,
Rut 4, 18—22. 1 Krøn. 2, 9 fg.
33. Aminadabs Søn, Arams Søn,
sroms Søn, Fares's Søn, Judas Søn,
34. Jakobs Søn, Isaks Søn, Abra-
ams Søn, Tarahs Søn, Nachors Søn,
1 Mos. 21, 2. 3; 25, 19; 11, 26. 27.
35. Saruks Søn, Raga'us Søn, Falets
øn, Ebers Søn, Salahs Søn,
36. Kainans Søn, Arpaksads Søn,
ems Søn, Noahs Søn, Lameks Søn,
1 Mos. 11, 10. 11; 5, 28 fg.
37. Metusalahs Søn, Enoks Søn, Ja-
ds Søn, Malale'els Søn, Kainans Søn,
38. Enos's Søn, Sets Søn, Adams
øn, Guds Søn. 1 Mos. 5, 3 fg.

4. Kapitel.

Jesus fristes af Djævelen (1—13), lærer i Ga-
læa, især i Nazaret, hvor man vil ombringe ham
4—30), og i Kaperna'um, helbreder der en Besat,
eters Hustrues Moder og Andre (31—41), gaar
at prædike (42—44).

Men Jesus kom, fuld af den Hellig-
Aand, tilbage fra Jordan og blev
f Aanden ført ud i Ørkenen,
Matt. 4, 1 fg. Mark. 1, 12. 13. Ap. G. 8, 39.
2. og han blev fristet firti Dage af Djæ-
velen. Og han aad slet Intet i de Dage, og
da de vare til Ende, hungrede han omsider.
2 Mos. 34, 28. 1 Kong. 19, 8.
3. Og Djævelen sagde til ham: Er
du Guds Søn, da sig til denne Sten,
at den bliver Brød!
4. Og Jesus svarede og sagde til ham:
Der er skrevet: Mennesket lever ikke af
Brød alene, men af hvert Guds Ord.
5 Mos. 8, 3.
5. Og Djævelen førte ham op paa et
høit Bjerg og viste ham alle Verdens
Riger i et Øieblik.
6. Og Djævelen sagde til ham: Jeg
vil give dig al denne Magt og disse
Rigers Herlighed; thi den er mig over-
given, og jeg giver den til, hvem jeg vil.
7. Vil du nu tilbede mig, da skal det
høre dig til altsammen.
8. Og Jesus svarede ham og sagde:
Vig bort fra mig, Satan! Thi der er
skrevet: Du skal tilbede Herren, din Gud,
og tjene ham alene.
5 Mos. 6, 13; 10, 12. 1 Sam. 7, 3.
9. Og han førte ham til Jerusalem og
satte ham paa Tindingen af Templet og
sagde til ham: Er du Guds Søn, da
kast dig selv ned herfra!
10. Thi der er skrevet: Han skal give sine
Engle Befaling om dig, at bevare dig,
Ps. 91, 11. 12.
11. og de skulle bære dig paa Hæn-
derne, forat du ikke skal støde din Fod
paa nogen Sten.
12. Og Jesus svarede og sagde til
ham: Der er sagt: Du skal ikke friste
Herren, din Gud. 5 Mos. 6, 16.
13. Og der Djævelen havde endt al
Fristelse, veg han fra ham til en Tid.
14. Og Jesus kom i Aandens Kraft
tilbage til Galilæa, og Rygtet om ham
kom ud i hele det omliggende Land.
Matt. 4, 12 fg. 23 fg. Mark. 1, 14. Joh. 4, 43. 45. Ap. G. 10, 37. 38.
15. Og han lærte i deres Synagoger
og blev priset af Alle.
16. Og han kom til Nazaret, hvor
han var opfødt, og gik efter sin Sæd-
vane paa Sabbatsdagen ind i Synagogen
og stod op for at forelæse.
Matt. 2, 23; 13, 53. 54. Neh. 8, 5—8.
17. Da gave de ham Profeten Esaias's
Bog, og da han slog Bogen op, fandt
han det Sted, hvor der var skrevet:
Es. 61, 1 fg.
18. Herrens Aand er over mig,
thi han har salvet mig til at

kundgjøre Evangeliet for de Fattige; han har sendt mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulle løslades, og de Blinde, at de skulle faa sit Syn, at sætte de Plagede i Frihed, Matt. 11, 5. Es. 42, 7.

19. at forkynde Herrens behagelige Aar. 3 Mos. 25, 10. 2 Kor. 6, 2.

20. Og han lukkede Bogen og gav Tjeneren den igjen og satte sig, og Alles Øine i Synagogen stirrede paa ham.

21. Men han begyndte at sige til dem: Idag er denne Skrift gaaet i Opfyldelse for eders Øren.

22. Og de gave ham alle Berømmelse og forundrede sig over de livsalige Ord, som udgik af hans Mund, og de sagde: Er ikke denne Josefs Søn? Ps. 45, 3. Es. 50, 4. Luk. 2, 47. Matt. 13, 54 fg. Joh. 6, 42.

23. Og han sagde til dem: I ville vist sige dette Ordsprog til mig: Læge, læg dig selv! Saa store Ting, som vi have hørt at være skeede i Kaperna'um, gjøre du ogsaa her i dit Fædreneland!

24. Men han sagde: Sandelig siger jeg eder, at ingen Profet er vel antagen i sit Fædreneland. Mark. 6, 4.

25. Men i Sandhed siger jeg eder: Der var mange Enker i Israel i Elias's Dage, da Himmelen var lukket i tre Aar og seks Maaneder, den Gang, der var en stor Hunger i det hele Land, 1 Kong. 17, 1 fg. Jak. 5, 17.

26. og til ingen af dem blev Elias sendt, uden til Sarepta ved Sidon, til en Enkekvinde.

27. Og der var mange Spedalske i Israel i Profeten Elisas Tid, og ingen af dem blev renset, uden Syreren Na'aman. 2 Kong. 5, 1—14.

28. Og Alle, som vare i Synagogen, bleve fulde af Vrede, da de hørte dette.

29. Og de stode op og stødte ham ud af Staden og førte ham op paa det Høieste af det Bjerg, hvorpaa deres Stad var bygget, for at styrte ham ned.

30. Men han gik igjennem midt iblandt dem og drog bort. Joh. 8, 59.

31. Og han kom ned til Kaperna'um, en Stad i Galilæa, og lærte dem paa Sabbaten. Matt. 4, 13.

32. Og de forundrede sig saare over hans Lære; thi hans Tale var med Myndighed. Matt. 7, 28. 29. Mark. 1, 22.

33. Og der var et Menneske i Synagogen, som havde en uren Djævels Aand, og han raabte med høi Røst Mark. 1, 23 fg.

34. og sagde: Ak! Hvad have vi med dig at gjøre, Jesus af Nazaret? Er du kommen for at fordærve os? Jeg kjender dig, hvem du er, den Guds Hellige.

35. Og Jesus truede ham og sagde: Ti og far ud af ham! Og Djævelen kastede ham midt iblandt dem og for ud af ham uden at gjøre ham nogen Skade.

36. Og der kom en Rædsel over Alle, og de talte med hverandre og sagde: Hvad er dog dette, at han byder de urene Aander med Myndighed og Magt, og de fare ud?

37. Og Rygtet om ham udspredtes allevegne i det omliggende Land.

38. Men han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons Hus; og Simons Hustrues Moder var plaget med en svar Feber, og de bade ham for hende. Matt. 8, 14 fg. Mark. 1, 29 fg.

39. Og han traadte hen til hende og truede Feberen, og den forlod hende. Men hun stod straks op og tjente dem.

40. Men da Solen gik ned, førte alle de, som havde Skrøbelige af forskjellige Sygdomme, disse til ham; men han lagde Hænderne paa Enhver af dem og helbredede dem.

41. Men ogsaa Djævle fore ud af Mange, raabte og sagde: Du er Christus, Guds Søn. Og han truede dem og lod dem ikke tale; thi de vidste, at han var Christus. Mark. 3, 11. 12. Ap. G. 16, 17. 18.

42. Men da det var blevet Dag, gik han ud og drog til et øde Sted, og Folket ledte efter ham, og de kom hen til ham og holdt paa ham, forat han ikke skulde gaa fra dem.

43. Men han sagde til dem: Ogsaa for de andre Stæder bør det mig at prædike Evangeliet om Guds Rige; thi dertil er jeg udsendt. Mark. 1, 38.

44. Og han prædikede i Galilæas Synagoger.

5. Kapitel.

Jesus lærer fra Skibet, velsigner Peters Fiskedræt (1—11), helbreder en Spedalsk og Andre, gaar hen i Ørkenen og beder (12—16), helbreder en Værkbruden (17—26), kalder Levi, æder med Toldere (27—32), taler om Faste (33—39).

Men det begav sig, da Folket trængte sig ind paa ham for at høre Guds Ord, og han stod ved Gennesarets Sø, Matt. 4, 25; 13, 2. Mark. 4, 1.

2. da saa han to Skibe ligge ved
Søen; men Fiskerne vare udgangne af
em og tvættede Garnene.
3. Men han traadte ind i et af Skibene,
om var Simons, og bad ham at lægge
idt ud fra Land; og han satte sig og
ærte Folket fra Skibet.
4. Men da han holdt op at tale, sagde
an til Simon: Far ud paa Dybet og
aster eders Garn ud til en Dræt!
Joh. 21, 1 fg.
5. Og Simon svarede og sagde til
am: Mester! Vi have arbeidet den hele
at og Intet faaet; men paa dit Ord
il jeg udkaste Garnet.
6. Og da de gjorde dette, fangede de
stor Hob Fiske; men deres Garn
nderreves.
7. Og de vinkede til sine Stalbrødre,
m vare i det andet Skib, at de skulde
mme og hjælpe dem; og de kom og
ldte begge Skibene, saa de vare nær
d at synke.
8. Men da Simon Peter saa det, faldt
n ned for Jesu Knæ og sagde: Herre, gak
fra mig; thi jeg er en syndig Mand!
8, 37. Matt. 8, 8.
9. Thi en Rædsel var kommen paa
m og paa alle dem, som vare med
m, formedelst den Fiskedræt, som de
vde fanget med hverandre,
10. ligesaa og paa Jakob og Johannes,
ebedæus's Sønner, som vare Simons
talbrødre. Og Jesus sagde til Simon:
rygt ikke! Fra nu af skal du fange
ennesker. Jer. 16, 16. Ez. 47, 10.
11. Og de førte Skibene til Land og
rlode alle Ting og fulgte ham.
Matt. 19, 27. Mark. 10, 28. Luk. 18, 28.
12. Og det begav sig, da han var i en
Stæderne, se, da var der en Mand, fuld
Spedalskhed, og da han saa Jesus, faldt
n paa sit Ansigt, bad ham og sagde:
erre! Om du vil, kan du rense mig.
Matt. 8, 2 fg. Mark. 1, 40 fg.
13. Og han udrakte Haanden, rørte
d ham og sagde: Jeg vil; bliv ren!
g strax gik Spedalskheden af ham.
14. Og han bød ham, at han ikke
lde sige Nogen det, men gak hen og
dig for Presten og ofre for din Ren-
se, saaledes som Moses har befalet,
m til et Vidnesbyrd!
Matt. 9, 30. Mark. 7, 36. 3 Mos. 14, 10. 12.
15. Men Talen om ham kom end
re ud, og meget Folk kom sammen
for at høre og at helbredes af ham for
sine Skrøbeligheder.
16. Men han veg bort i Ørkenerne
og bad. Mark. 1, 35.
17. Og det begav sig en af Dagene,
at han lærte, og der sad Farisæere og
Lovlærere, som vare komne fra alle Byer
i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem; og
Herrens Kraft var virksom til at læge dem.
6, 19.
18. Og se, nogle Mænd bare paa en
Seng et Menneske, som var værkbrudent,
og de søgte at bringe ham ind og lægge
ham for ham. Matt. 9, 2 fg. Mark. 2, 3 fg.
Ap. G. 9, 33.
19. Og da de formedelst Folket ikke
kunde finde, ad hvilken Vei de skulde
bringe ham ind, stege de op paa Taget
og lode ham tilligemed Sengen ned
mellem Tagstenene midt iblandt Folket
foran Jesus.
20. Og da han saa deres Tro, sagde
han til ham: Menneske! Dine Synder
ere dig forladte. 7, 48.
21. Og de Skriftlærde og Farisæerne
begyndte at tænke og sagde: Hvem er
denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem
kan forlade Synder, uden Gud alene?
Ps. 32, 5; 130, 4. Es. 43, 25.
22. Men da Jesus fornam deres
Tanker, svarede han og sagde til dem:
Hvad tænke I i eders Hjerter?
23. Hvilket er lettest, at sige: Dine
Synder ere dig forladte, eller at sige:
Staa op og gaa?
24. Men, forat I skulle vide, at
Menneskens Søn har Magt til at for-
lade Synder paa Jorden, — sagde han
til den Værkbrudne: Jeg siger dig:
Staa op, tag din Seng og gak til dit Hus!
25. Og strax stod han op for deres
Øine og tog det, han laa paa, og gik
bort til sit Hus og prisede Gud.
26. Og en stor Forfærdelse betog dem
alle, og de prisede Gud; og de bleve
fulde af Frygt og sagde: Vi have idag
seet utrolige Ting.
27. Og derefter gik han ud og saa
en Tolder, som hedte Levi, sidde i Told-
boden, og han sagde til ham: Følg mig!
Matt. 9, 9 fg. Mark. 2, 14 fg.
28. Og han forlod alle Ting og stod
op og fulgte ham.
29. Og Levi gjorde et stort Gjæstebud
for ham i sit Hus, og der var en stor
Hob Toldere og Andre, som sade med
dem tilbords. 15, 1.

30. Og deres Skriftlærde og Farisæerne
knurrede mod hans Disciple og sagde:
Hvorfor æde og drikke I med Toldere
og Syndere? 7, 34.
31. Og Jesus svarede og sagde til dem:
De Karske have ikke Læge behov,
men de, som have ondt.
32. Jeg er ikke kommen for at
kalde Retfærdige, men Syndere
til Omvendelse. 19, 10. 1 Tim. 1, 15.
33. Men de sagde til ham: Hvorfor
faste Johannes's Disciple saa ofte og
bede, og Farisæernes ligesaa, men dine æde
og drikke? Matt. 9, 14 fg. Mark. 2, 18 fg.
34. Men han sagde til dem: Kunne
I faa Bryllupsfolkene til at faste, saa-
længe Brudgommen er hos dem?
35. Men de Dage skulle komme, naar
Brudgommen skal tages fra dem, da
skulle de faste i de samme Dage.
36. Men han sagde ogsaa en Lignelse
til dem: Ingen sætter en Klud af nyt
Klæde paa et gammelt Klædebon; ellers
river han baade det nye sønder, og Klu-
den af det nye passer ikke til det gamle.
37. Og Ingen lader ny Vin i gamle
Læderflasker; ellers sprænger den nye
Vin Læderflaskerne, og den spildes, og
Læderflaskerne fordærves.
38. Men man skal lade ny Vin i nye
Læderflasker; saa blive de begge tilsam-
men bevarede.
39. Og Ingen, som drikker den gamle,
vil strax drikke den nye; thi han siger:
Den gamle er bedre.

6. Kapitel.

Disciplene plukke Aks paa Sabbaten (1—5). Jesus helbreder en vissen Haand (6—11), beder, udvælger de Tolv, helbreder (12—19), prædiker om, hvilke der ere salige, og hvilke der ikke ere det (20—26), om Kjærlighed, Barmhjertighed i at dømme og give (27—42), om at kjende Sindelaget af dets Frugter og om dem, som gjøre efter hans Ord, og dem, som blot høre det (43—49).

Men det begav sig paa den anden
Sabbat efter den første, at han gik
igjennem Sæden; og hans Disciple pluk-
kede Aks og gnede dem sønder med Hæn-
derne og aade.
Matt. 12, 1 fg. Mark. 2, 23 fg. 5 Mos. 23, 25.
2. Men nogle af Farisæerne sagde til
dem: Hvi gjøre I, hvad der ikke er
tilladt at gjøre paa Sabbaten?
2 Mos. 20, 10; 23, 12; 31. 15.
3. Og Jesus svarede og sagde til dem:
Have I ikke engang læst, hvad David
gjorde, da han og de, som vare med ha
hungrede? 1 Sam. 21,
4. Hvorledes han gik ind i Guds H
og tog Skuebrødene og aad og gav ogs
dem, som vare med ham, hvilke Br
det ikke er tilladt Nogen at æde, ud
Presterne alene. 3 Mos. 24, 5–
5. Og han sagde til dem: Menneske
Søn er Herre ogsaa over Sabbaten.
6. Men det skede paa en anden Sabb
at han gik ind i Synagogen og lært
og der var et Menneske, hvis høire Haa
var vissen. Matt. 12, 9 fg. Mark. 3, 1
7. Men de Skriftlærde og Farisæer
toge Vare paa ham, om han vilde h
brede paa Sabbaten, forat de kunde fin
Klagemaal mod ham. 14,
8. Men han vidste deres Tanker
sagde til det Menneske, som havde d
visne Haand: Reis dig og staa fre
Men han reiste sig og stod frem.
9. Jesus sagde da til dem: Jeg
spørge eder: Hvad er tilladt paa Sa
baten? At gjøre Godt eller at gjø
Ondt? At frelse et Liv eller at fordærv
10. Og han saa omkring paa dem a
og sagde til det Menneske: Ræk din Haa
ud! Men han gjorde saa, og hans Haa
blev karsk igjen, som den anden.
1 Kong. 13,
11. Men de bleve fulde af Raseri
talte med hverandre om, hvad de skul
gjøre Jesus.
12. Men det begav sig i de Dage,
han gik ud til Bjerget for at bede;
han blev Natten over i Bøn til G
Matt. 14,
13. Og da det blev Dag, kaldte h
sine Disciple frem og udvalgte af d
Tolv, som han og kaldte Apostler:
Matt. 10, 1 fg. Mark. 3, 13 fg. 6, 7. Luk. 9
14. Simon, som han og kaldte Peter,
Andreas, hans Broder, Jakob og Joha
nes, Filip og Bartolomæus, Joh. 1, 42.
15. Mattæus og Tomas, Jakob, A
fæus's Søn, og Simon, som kaldes Zelot
16. Judas, Jakobs Broder, og Jud
Iskariot, han, som og blev en Forræd
22
17. Og han gik ned med dem, og h
stod paa en Slette, og med ham ha
Disciples Skare og en stor Hob Folk f
hele Judæa og Jerusalem og Kysten v
Tyrus og Sidon, Matt. 4, 25; 5, 1. Mark. 3, 7
18. som vare komne for at høre h
og helbredes for sine Sygdomme,

Saadanne, som bleve forstyrrede af urene
Aander; og de bleve helbredede.
19. Og alt Folket begjærede at røre
ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham og
helbredede Alle. Matt. 14, 36. Mark. 5, 30.
20. Og han opløftede sine Øine paa
sine Disciple og sagde: Salige ere I
Fattige; thi Guds Rige er eders.
Matt. 5, 2 fg.
21. Salige ere I, som nu hungre;
thi I skulle mættes. Salige ere
I, som nu græde; thi I skulle le.
Es. 55, 1; 65, 13. Ps. 126, 5. 6. Es. 61, 2. 3; 66, 10.
22. Salige ere I, naar Menne-
skene hade eder, og naar de for-
støde eder og spotte eder og for-
kyde eders Navn som ondt for
Menneskens Søns Skyld.
1 Pet. 4, 14. 15. Es. 66, 5.
23. Glæder eder paa den samme Dag
og springer af Fryd! Thi se, eders Løn
er stor i Himmelen. Ligesaa gjorde deres
Fædre med Profeterne.
Ap. G. 5, 41; 7, 51. 52. Hebr. 11, 36.
24. Men ve eder, I Rige! Thi I have
alt faaet eders Trøst.
Ps. 17, 13. 14. Am. 6, 1 fg. Luk. 16, 25. Jak. 5, 1.
25. Ve eder, I, som ere mætte! Thi
I skulle hungre. Ve eder, I, som nu le!
Thi I skulle sørge og græde.
Es. 65, 13. 14. Jak. 4, 9.
26. Ve eder, naar alle Mennesker tale
vel om eder! Thi ligesaa gjorde deres
Fædre med de falske Profeter.
27. Men jeg siger eder, som høre:
Elsker eders Fiender, gjører dem godt,
som eder hade, 2 Mos. 23, 4. 5. Ordsp. 25, 21.
Matt. 5, 44. Rom. 12, 14. 20. 1 Kor. 4, 12.
28. velsigner dem, som eder forbande,
og beder for dem, som gjøre eder Skade!
23, 34. Ap. G. 7, 60.
29. Om Nogen slaar dig paa det ene
Kind, saa byd ham og det andet til, og
tager Nogen Kappen fra dig, saa forhold
ham heller ikke Kjortelen!
Matt. 5, 39. 40. Rom. 12, 17. 1 Kor. 6, 7.
30. Men giv hver den, som beder dig,
og om Nogen tager Dit fra dig, saa
kræv det ikke igjen af ham!
5 Mos. 15, 7. 8. Matt. 5, 42.
31. Og som I ville, at Menne-
skene skulle gjøre mod eder, lige-
saa gjører og I mod dem! Matt. 7, 12.
32. Og dersom I elske dem, som elske
eder, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa
Syndere elske dem, som dem elske. Matt. 5, 46.
33. Og dersom I gjøre vel mod dem,
der gjøre vel mod eder, hvad Tak have
I derfor? Thi ogsaa Syndere gjøre det
Samme.
34. Og dersom I laane dem, af hvem
I haabe at faa igjen, hvad Tak have I
derfor? Thi ogsaa Syndere laane Syn-
dere, forat de skulle faa Lige igjen.
35. Men elsker eders Fiender, og gjører
vel og laaner, uden at vente Noget
derfor! Saa skal eders Løn være stor,
og I skulle være den Høiestes Børn;
thi han er god mod de Utaknemmelige
og Onde. Ps. 37, 26. Matt. 5, 45.
36. Derfor værer barmhjertige, ligesom
ogsaa eders Fader er barmhjertig!
Sak. 7, 9. Ps. 103, 8. 13.
37. Og dømmer ikke, saa skulle I ikke
dømmes! Fordømmer ikke, saa skulle I
ikke fordømmes! Forlader, saa skal eder
forlades! Matt. 7, 1. Rom. 2, 1.
1 Kor. 4, 5. Matt. 6, 12. 14.
38. Giver, saa skal eder gives! Et
godt, knuget og rystet og overflødigt
Maal skulle de give i eders Skjød; thi
med det samme Maal, hvormed I maale,
skal eder maales igjen.
Ordsp. 10, 22; 19, 17. Matt. 7, 2.
Mark. 4, 24. Gal. 6, 7. Aab. 18, 6.
39. Men han sagde dem en Lignelse:
Mon en Blind kan lede en Blind?
Skulle de ikke begge falde i Graven?
Es. 42, 19. Matt. 15, 14.
40. En Discipel er ikke over sin Mester;
men Enhver, som er fuldkommen, skal
være som sin Mester.
Matt. 10, 24. Joh. 13, 16; 15, 20.
41. Men hvi ser du Skjæven, som er
i din Broders Øie, men Bjælken i dit
eget Øie bliver du ikke var? Matt. 7, 3 fg.
42. Eller hvorledes kan du sige til
din Broder: Holdt, Broder! Jeg vil
drage Skjæven ud, som er i dit Øie, —
du, som ikke selv ser Bjælken i dit Øie?
Du Hykler! Drag først Bjælken ud af
dit eget Øie, og da kan du se til at
uddrage Skjæven, som er i din Broders Øie.
43. Thi der er intet godt Træ, som bærer
raadden Frugt, og intet raaddent Træ, som
bærer god Frugt. Matt. 7, 16—18; 12, 33.
44. Thi hvert Træ kjendes paa sin
egen Frugt; thi man sanker ikke Figener
af Torne, man plukker ei heller Vindruer
af Tornebuske.
45. Et godt Menneske bærer gode Ting
frem af sit Hjertes gode Forraad, og et
ondt Menneske bærer onde Ting frem af
sit Hjertes onde Forraad; thi af Hjertets
Overflødighed taler hans Mund.
Matt. 12, 35.

46. Men hvi kalde I mig Herre, Herre, og gjøre ikke, hvad jeg siger?
Mal. 1, 6. Matt. 7, 21. Rom. 2, 13. Jak. 1, 22.

47. Hver den, som kommer til mig og hører mine Ord og gjør efter dem, ham vil jeg vise eder, hvem han er lig.
Matt. 7, 24 fg.

48. Han er lig et Menneske, som byggede et Hus og grov dybt og lagde Grundvolden paa en Klippe; men da en Vandflom kom, brød Strømmen mod samme Hus og kunde ikke rokke det; thi det var grundfæstet paa en Klippe.

49. Men hvo der hører og ikke gjør derefter, er lig et Menneske, som byggede et Hus paa Jorden uden Grundvold; og Strømmen brød imod det, og straks faldt det, og samme Huses Fald blev stort.

7. Kapitel.

Jesus helbreder Høvedsmandens Tjener (1—10), opvækker Enkens Søn (11—17), taler til Johannes's Disciple om sig selv (18—23), til Folket om Johannes og om deres Vantro (24—35), salves af en Synderinde (36—50).

Men da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets Paahør, gik han ind i Kaperna'um.

2. Men en Høvedsmands Tjener var syg og nær ved at dø, og han var ham meget kjær.
Matt. 8, 5 fg.

3. Men da han hørte om Jesus, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham og bad ham, at han vilde komme og helbrede hans Tjener.

4. Men da de kom til Jesus, bade de ham indstændig og sagde: Han er vel værd, at du gjør dette for ham;

5. thi han elsker vort Folk og har selv bygget os Synagogen.

6. Da gik Jesus bort med dem. Men da han allerede var ikke langt fra Huset, sendte Høvedsmanden nogle af sine Venner til ham og lod ham sige: Herre, umag dig ikke! Thi jeg er ikke værd, at du skal gaa ind under mit Tag;

7. derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at komme til dig. Men sig det med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet!

8. Thi ogsaa jeg er et Menneske, Øvrighed undergiven, og har Stridsmænd under mig, og siger jeg til denne: Gak! saa gaar han, og til den anden: Kom! saa kommer han, og til min Tjener: Gør det! saa gjør han det.

9. Men da Jesus hørte dette, forundrede han sig over ham, og han vendte sig om og sagde til Folket, som fulgte ham: Jeg siger eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro.

10. Og da de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de den syge Tjener karsk.

11. Og det begav sig Dagen derefter, at han gik til en Stad, som hedte Na'in: og der gik mange af hans Disciple med ham, og meget Folk.

12. Men da han kom nær til Stadens Port, se, da blev en Død udbaaren, som var sin Moders enbaarn Søn, og hun var Enke; og meget Fol af Staden gik med hende.
2 Kong. 4, 17 fg. Jer. 6, 26

13. Og da Herren saa hende, ynkedes han inderlig over hende og sagde ti hende: Græd ikke!
Matt. 9, 36

14. Og han traadte til og rørte ve Baaren; men de, som bare, stode stille Og han sagde: Du unge Karl! Je siger dig: Staa op! Mark. 5, 41. Ap. G. 9, 40

15. Og den Døde satte sig op og begyndt at tale; og han gav hans Moder ham
1 Kong. 17, 23. 2 Kong. 4, 36

16. Men Frygt betog Alle, og de prised Gud og sagde: En stor Profet er oprei iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk
1, 65. 5 Mos. 18, 15. Luk. 24, 19 Joh. 4, 19; 6, 14; 9, 17. Luk. 1, 68

17. Og denne Tale om ham kom ud hele Judæa og i alt det omliggende Land

18. Og Johannes's Disciple forkyndt ham alt dette. Og Johannes kaldte t af sine Disciple til sig
Matt. 11, 2 fg

19. og sendte dem til Jesus og lo sige: Er du den, som skal komme, elle skulle vi vente en Anden?

20. Men da Mændene kom til ham sagde de: Johannes den Døber har send os til dig og lader sige: Er du den, son skal komme, eller skulle vi vente en Anden

21. Men i den samme Time helbrede han Mange for Sygdomme og Plage og onde Aander og skjenkede mang Blinde Synet.
Es. 35, 5. 6

22. Og Jesus svarede og sagde til dem Gaar hen og forkynder Johannes, hva I have seet og hørt: Blinde se, Halt gaa, Spedalske renses, Døve høre, Død staa op, Evangeliet prædikes for Fattige
Matt. 8, 2. 3. Es. 29, 18; 61, 1. Luk. 4, 18

23. Og salig er den, som ikk forarges over mig.

24. Men da Johannes's Bud gik bort,
)egyndte han at tale til Folket om Jo-
)annes: Hvad ere I udgangne i Ørkenen
ıt se? Et Rør, som bevæges hid og did
ıf Vinden? Matt. 11, 7 fg.
25. Eller hvad ere I udgangne at se?
Et Menneske, iført bløde Klæder? Se,
e, som leve i herlige Klæder og i Vellyst,
re i Kongernes Gaarde.
26. Eller hvad ere I udgangne at se?
En Profet? Ja, jeg siger eder: Endog
angt Mere end en Profet.
27. Denne er den, om hvem der er
krevet: Se, jeg sender min Engel for dit
lasyn, som skal berede din Vei for dig.
Mal. 3, 1. Matt. 3, 3. Mark. 1, 2.
28. Thi jeg siger eder: Iblandt dem,
om ere fødte af Kvinder, er der ingen
ørre Profet end Johannes den Døber;
ıen den Mindste i Guds Rige er større
nd han.
29. Og alt Folket, som hørte ham, og
olderne gave Gud Ret og bleve døbte
ıed Johannes's Daab.
30. Men Farisæerne og de Lovkyn-
ige foragtede Guds Raad angaaende
em selv og bleve ikke døbte af ham.
31. Men Herren sagde: Med hvem skal
g da ligne denne Slægts Mennesker,
g hvem ere de lige? Matt. 11, 16 fg.
32. De ere smaa Børn lige, som sidde
aa Torvet og raabe til hverandre og
ge: Vi spillede for eder, og I vilde ikke
anse; vi sang klagelig for eder, og I
ilde ikke græde.
33. Thi Johannes den Døber kom;
an hverken aad Brød eller drak Vin,
g I sige: Han har Djævelen.
Matt. 3, 4. Mark. 1, 6.
34. Menneskens Søn er kommen; han
der og drikker, og I sige: Se, hvilken
raadser og Vindranker, Tolderes og
ynderes Ven!
35. Og Visdommen er retfærdiggjort
f alle sine Børn.
36. Men en af Farisæerne bad ham,
t han vilde æde med ham; og han gik
ıd i Farisæerens Hus og sad tilbords.
37. Og se, der var en Kvinde i Sta-
en, som var en Synderinde; da hun
ornam, at han sad tilbords i Farisæ-
rens Hus, hentede hun en Alabastkrukke
ıed Salve,
38. og hun stod bag ved hans Fødder,
ræd og begyndte at væde hans Fødder
ıed Taarer og tørrede dem af med sit
Hovedhaar og kyssede hans Fødder og
salvede dem med Salven.
39. Men da Farisæeren, som havde
indbudt ham, saa det, talte han ved sig
selv og sagde: Dersom denne var en
Profet, vidste han, hvem og hvordan
denne Kvinde er, som rører ved ham;
thi hun er en Synderinde. 15, 2.
40. Og Jesus svarede og sagde til
ham: Simon, jeg har Noget at sige dig.
Men han sagde: Mester, sig frem!
41. [Jesus sagde:] En, som laante
Penge ud, havde to Skyldnere; den ene
var fem hundrede Denarier skyldig, men
den anden femti.
42. Men da de ikke havde Noget at
betale med, eftergav han dem begge
det. Sig, hvem af dem vil nu elske ham
mest? Matt. 18, 27.
43. Men Simon svarede og sagde:
Jeg mener, den, som han eftergav Mest.
Men han sagde til ham: Du dømte ret.
44. Og han vendte sig til Kvinden og
sagde til Simon: Ser du denne Kvinde?
Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig
ikke Vand til mine Fødder, men hun
vædede mine Fødder med Taarer og
tørrede dem af med sit Hovedhaar.
1 Mos. 18, 4; 19, 2.
45. Du gav mig intet Kys, men hun
lod ikke af at kysse mine Fødder, siden
hun kom ind.
46. Du salvede ikke mit Hoved med
Olje, men hun salvede mine Fødder med
Salve.
47. Jeg siger dig: For den Sags
Skyld, at hendes mange Synder
ere forladte, er det, at hun elsker
meget; men den, hvem Lidet for-
lades, elsker lidet.
48. Men han sagde til hende: Dine
Synder ere dig forladte.
Matt. 9, 2. Luk. 5, 20.
49. Da begyndte de, som sade tilbords
med ham, at sige ved sig selv: Hvem er
denne, som endog forlader Synder?
Matt. 9, 3. Mark. 2, 7.
50. Men han sagde til Kvinden: Din
Tro har frelst dig; gak bort i
Fred! Mark. 5, 34; 10, 52. Luk. 8, 48; 18, 42.

8. Kapitel.

Jesus prædiker; nogle Kvinder tjene ham (1—3). Jesus taler om Sædemanden (4—15), om Lyset (16—18), kalder sine Disciple sine Nærpaarørende (19—21), stiller Havet (22—25), uddriver Djævle (26—39), helbreder den blodsottige Kvinde og opvækker Ja'irus's Datter (40—56).

Og det begav sig derefter, at han reiste
gjennem Stæder og Byer og prædikede
og forkyndte Guds Riges Evangelium,
og de Tolv vare med ham, 4, 43.
2. saa og nogle Kvinder, som vare
helbredede for onde Aander og Syg-
domme, Maria, der kaldtes Magdalena,
af hvem syv Djævle vare udfarne,
Matt. 27, 55. 56. Mark. 15, 40. Joh. 19, 25.
Mark. 16, 9.
3. og Johanna, Kuzas's, Herodes's
Fogeds, Hustru, og Susanna og mange
andre, som tjente ham med sit Gods.
4. **Men** da meget Folk kom sammen, og
de af Stæderne reiste til ham, sagde han
i en Lignelse: Matt. 13, 3 fg. Mark. 4, 2 fg.
5. Der gik en Sædemand ud for at
saa sin Sæd. Og idet han saaede, faldt
Noget ved Veien og blev nedtraadt, og
Himmelens Fugle aade det op.
6. Og Noget faldt paa Klippen, og da
det voksede op, visnede det, fordi det
ikke havde Vædske.
7. Og Noget faldt midt iblandt Tornene,
og Tornene voksede op med og kvalte det.
8. Og Noget faldt i den gode Jord,
og det voksede op og bar hundrede Fold
Frugt. Da han sagde dette, raabte han:
Hvo der har Øren at høre med, han høre!
9. Men hans Disciple spurgte ham,
hvad denne Lignelse skulde betyde.
10. Men han sagde: Eder er det givet
at kjende Guds Riges Hemmeligheder;
men de Andre siges det i Lignelser,
forat de seende ikke skulle se og hørende
ikke forstaa. Es. 6, 9. 10. Matt. 11, 25.
Joh. 12, 40. Ap. G. 28, 26. Rom. 11, 8. 2 Kor. 3, 14.
11. Men dette er Lignelsen: Sæden er
Guds Ord. 1 Pet. 1, 23.
12. Men de ved Veien ere de, som
høre det; derefter kommer Djævelen og
tager Ordet bort af deres Hjerte, forat
de ikke skulle tro og blive salige.
13. Men de paa Klippen ere de, som
annamme Ordet med Glæde, naar de
høre det, og disse have ikke Rod; de tro
til en Tid og falde fra i Fristelsens Tid.
14. Men det, som faldt blandt Tornene,
ere de, som høre det, og idet de vandre
under dette Livs Bekymringer og Rigdom
og Vellyster, kvæles de og bære ingen
fuldkommen Frugt.
Matt. 19, 23. Mark. 10, 23. 1 Tim. 6, 9.
15. Men det i den gode Jord
ere de, som, naar de høre Ordet,
beholde det i et smukt og godt
Hjerte og bære Frugt i Taal-
modighed. Hebr. 10, 36.
16. **Men** Ingen tænder et Lys og
skjuler det med et Kar eller sætter det
under en Bænk, men man sætter det
paa en Lysestage, forat de, som komme
ind, kunne se Lyset.
11, 33. Matt. 5, 15. Mark. 4, 21.
17. Thi der er Intet skjult, som jo
skal blive aabenbaret, og Intet er lønligt,
som jo skal blive bekjendt og komme for
Lyset. Job 12, 22. Matt. 10, 26. Mark. 4, 22.
Luk. 12, 2.
18. Ser derfor til, hvorledes I høre!
Thi hvo der har, ham skal gives, og
hvo der ikke har, ham skal endog fra-
tages det, han mener at have.
Matt. 13, 12; 25, 29. Mark. 4, 24. 25. Luk. 19, 26.
19. **Men** hans Moder og Brødre kom
til ham og kunde ikke faa ham i Tale for
Folket. Matt. 12, 46 fg. 13, 55. Mark. 3, 31 fg.
20. Og det blev ham tilkjendegivet af
Nogle, som sagde: Din Moder og dine
Brødre staa udenfor og ville se dig.
21. Men han svarede og sagde til
dem: Min Moder og mine Brødre ere
disse, som høre Guds Ord og gjøre det.
Joh. 15, 14.
22. **Og** det begav sig en af de Dage,
at han og hans Disciple traadte ind i
et Skib, og han sagde til dem: Lader
os fare over Søen! Og de fore ud.
Matt. 8, 23 fg. Mark. 4, 35 fg.
23. Men da de seilede, sov han ind;
og en Hvirvelvind faldt ned paa Søen,
og de fik meget Vand ind og vare i Fare.
Jon. 1, 4. 5. Ap. G. 27, 14.
24. Da gik de til ham, vakte ham op
og sagde: Mester, Mester, vi forgaa!
Men han stod op og truede Vinden og
Vandets Bølger, og de lagde sig, og det
blev blikstille.
25. Da sagde han til dem: Hvor er eders
Tro? Men de frygtede og forundrede
sig og sagde til hverandre: Hvo er dog
denne? Thi han byder baade over
Vindene og Vandet, og de ere ham lydige.
Job 26, 12. Ps. 107, 29.
26. **Og** de seilede frem til Gadarenernes
Land, som er lige overfor Galilæa.
Matt. 8, 28 fg. Mark. 5, 1 fg.
27. Men da han var kommen iland,
mødte der ham en Mand fra Staden,
som havde været besat af Djævle i lang
Tid og ikke iførte sig Klæder og ikke blev
i Hus, men i Gravene.
28. Men da han saa Jesus, raabte
han og faldt ned for ham og sagde med

øi Røst: Hvad har jeg med dig at
jøre, Jesus, den høieste Guds Søn?
Jeg beder dig, at du ikke piner mig.
Jak. 2, 19.

29. Thi han bød den urene Aand at
are ud af Mennesket; thi i lang Tid
avde den slidt ham, og han var bunden
ned Lænker og Bøier og bevogtet; og
an sønderrev Baandene og blev dreven
f Djævelen i Ørkenerne.

30. Men Jesus spurgte ham og sagde:
hvad heder du? Men han sagde: Legion!
Thi mange Djævle vare farne i ham.
Matt. 26, 53.

31. Og de bade ham, at han ikke vilde
yde dem fare hen i Afgrunden.

32. Men der var sammesteds en stor
Hjord Svin, som gik paa Græs paa
Bjerget; og de bade ham, at han vilde
illade dem at fare ind i dem, og han
illod dem det.

33. Men Djævlene fore ud af Mennesket
g fore ind i Svinene, og Hjorden
tyrtede sig ned af Bakken i Søen og
ruknede.

34. Men da Hyrderne saa det, som
ar skeet, flyede de og gik hen og kund-
jorde det i Staden og paa Landet.

35. Da gik de ud for at se det, som
ar skeet, og de kom til Jesus og fandt
et Menneske, som Djævlene vare farne
d af, siddende paaklædt og ved Sans
ed Jesu Fødder; og de bleve forfærdede.

36. Men ogsaa de, som havde seet det,
undgjorde dem, hvorledes den Besatte
ar bleven frelst.

37. Og hele Mængden i Gadarenernes
mliggende Land bad ham, at han vilde
rage bort fra dem; thi de vare betagne
f stor Frygt. Men han traadte ind i
Skibet og vendte tilbage igjen.
Ap. G. 16, 39. Luk. 7, 16.

38. Men Manden, som Djævlene vare
arne ud af, bad ham, at han maatte
være hos ham; men Jesus lod ham fare
og sagde:

39. Vend tilbage til dit Hus og fortæl,
hvor store Ting Gud har gjort mod dig!
Og han gik bort og forkyndte over hele
Staden, hvor store Ting Jesus havde
gjort mod ham. *Ps. 126, 1—3.*

40. **Men** det begav sig, da Jesus
kom tilbage, tog Folket imod ham; thi
de ventede ham alle.

41. Og se, der kom en Mand, som
hedte Ja'trus, og han var Forstander
for Synagogen; og han faldt ned for
Jesu Fødder og bad ham, at han vilde
komme ind i hans Hus.
Matt. 9, 18 fg. Mark. 5, 22 fg.

42. Thi han havde en enbaaren Datter,
ved tolv Aar gammel, og hun var nær
ved at dø. Men da Jesus gik derhen,
trængte Folket ham.

43. Og en Kvinde, som i tolv Aar
havde havt Blodflod og havde tilsat al
sin Formue paa Læger og ikke kunnet
blive helbredet af Nogen, *3 Mos. 15, 25.*

44. traadte til bagfra og rørte ved
Sømmen af hans Klædebon; og strax
stansede hendes Blodflod.

45. Og Jesus sagde: Hvem var det,
som rørte ved mig? Men da Alle neg-
tede det, sagde Peter og de, som vare
med ham: Mester! Folket trykker og trænger
dig, og du siger: Hvem var det, som
rørte ved mig?

46. Men Jesus sagde: Der rørte Nogen
ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik
en Kraft fra mig. *6, 19.*

47. Men da Kvinden saa, at det ikke
var skjult, kom hun bævende og faldt
ned for ham og kundgjorde ham i alt
Folkets Paahør, af hvad Aarsag hun
rørte ved ham, og hvorledes hun strax
blev helbredet.

48. Men han sagde til hende: Vær
frimodig, Datter! Din Tro har frelst
dig; gak bort i Fred! *7, 50.*

49. Da han endnu talte, kom En fra
Synagoge-Forstanderen og sagde til ham:
Din Datter er død; umag ikke Mesteren!

50. Men da Jesus hørte det, svarede
han ham og sagde: Frygt ikke, tro kun!
Saa skal hun blive frelst.

51. Men da han kom ind i Huset, tillod
han Ingen at gaa ind, uden Peter og Jakob
og Johannes og Pigens Fader og Moder.

52. Men de græd alle og holdt Ve-
klage over hende; men han sagde: Græder
ikke! Hun er ikke død, men hun sover.
Joh. 11, 11.

53. Og de lo ad ham; thi de vidste,
at hun var død.

54. Men han drev dem alle ud og
tog hende ved Haanden og raabte og
sagde: Pige, staa op!

55. Og hendes Aand kom igjen, og
hun stod strax op, og han befalede, at
man skulde give hende Noget at æde.

56. Og hendes Forældre bleve saare
forfærdede; men han bød dem, at de ikke
skulde sige Nogen det, som var skeet.

9. Kapitel.

De Tolv udsendes (1—6). Herodes vil gjerne se Jesus (7—9). Apostlerne komme tilbage; Jesus lærer, helbreder, bespiser 5000 Mænd (10—17). Peter bekjender, at Jesus er Guds Søn (18—21). Jesus taler om sin Lidelse, om Selvfornegtelse og om sit Riges Tilkommelse (22—27), forklares (28—36), helbreder en Maanesyg (37—43), taler om sin Lidelse (44. 45), om Ydmyghed (46—48), om blind Nidkjærhed (49—56), om sin Efterfølgelse (57—62).

Men han kaldte sine tolv Disciple sammen og gav dem Magt og Myndighed over alle Djævle og til at helbrede Sygdomme, Matt. 10, 1 fg. Mark. 3, 13 fg. 6, 7 fg. Luk. 6, 13 fg.

2. og han sendte dem ud for at prædike Guds Rige og helbrede de Syge.

3. Og han sagde til dem: Tager Intet med paa Veien, hverken Stav eller Taske eller Brød eller Penge! Ei heller skal Nogen have to Kjortler. 22, 35.

4. Og hvor I komme ind i et Hus, bliver der, og drager derfra ud!

5. Og dersom Nogen ikke vil annamme eder, da gaar ud af den Stad og afryster endog Støvet af eders Fødder til et Vidnesbyrd mod dem! 10, 11. Ap. G. 13, 51; 18, 6.

6. Men de gik ud og droge om i Byerne, prædikede Evangeliet og helbrede allevegne.

7. Men Fjerdingsfyrsten Herodes hørte alt det, han gjorde, og han var i Uvished, fordi det sagdes af Nogle, at Johannes var opreist fra de Døde, Matt. 14, 1. 2. Mark. 6, 14—16.

8. men af Nogle, at Elias var aabenbaret, men af Andre, at en Profet, en af de gamle, var opstanden.

9. Og Herodes sagde: Johannes har jeg ladet halshugge; men hvo er denne, om hvem jeg hører Saadant? Og han søgte at faa ham at se. 23, 8.

10. Og Apostlerne kom tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort; og han tog dem med sig og veg bort for sig selv til et øde Sted ved en Stad, som kaldes Betsajda. Matt. 14, 13 fg. Mark. 6, 32 fg.

11. Men da Folket fik det at vide, fulgte de efter ham, og han tog imod dem og talte til dem om Guds Rige og lægede dem, som havde Lægedom behov.

12. Men Dagen begyndte at helde. Da gik de Tolv frem og sagde til ham: Lad Folket fare, forat de kunne gaa herfra til de omliggende Landsbyer og Gaarde og faa Herberge og finde Føde! Thi vi ere her paa et øde Sted. Joh. 6, 5 fg.

13. Men han sagde til dem: Giver I dem at æde! Men de sagde: Vi have ikke Mere end fem Brød og to Fiske, uden saa er, at vi skulle gaa bort og kjøbe Mad til alt dette Folk.

14. Thi der var henved fem tusinde Mænd. Men han sagde til sine Disciple: Lader dem sætte sig ned, i hver Hob Femti!

15. Og de gjorde saa, og de lode dem alle sætte sig ned.

16. Men han tog de fem Brød og de to Fiske, saa op til Himmelen og velsignede dem, og han brød dem og gav Disciplene dem at lægge for Folket.

17. Og de aade og bleve alle mætte; og der opsamledes af de Stykker, som bleve tilovers for dem, tolv Kurve. 2 Kong. 4, 42—44.

18. Og det begav sig, da han var alene og bad, at hans Disciple vare hos ham, og han spurgte dem og sagde: Hvem siger Folket mig at være? Matt. 16, 13 fg. Mark. 8, 27 fg.

19. Men de svarede og sagde: Johannes den Døber, men Andre Elias men Andre, at en Profet af de gamle er opstanden. V. 7. 8

20. Men han sagde til dem: Men I hvem sige I mig at være? Da svarede Peter og sagde: Guds Christus. Joh. 6, 69

21. Men han bød dem strengelig, a de ikke skulde sige Nogen dette,

22. og han sagde: Det bør Menneskens Søn at lide Meget og forskydes af d Ældste og Ypperstepresterne og de Skrift lærde og ihjelslaaes og opstaa tredje Dag Matt. 16, 21; 17, 22. 23; 20, 18. 19 Mark. 9, 31. Luk. 18, 31—33; 24, 7

23. Men han sagde til dem alle: Vi Nogen komme efter mig, han fornegte si selv og tage daglig sit Kors op og følg mig! Matt. 16, 24 fg. Mark. 8, 34 fg

24. Thi hvo der vil frelse sit Liv, ska miste det; men hvo der mister sit Liv fo min Skyld, han skal frelse det. 17, 33. Joh. 12, 25

25. Thi hvad gavner det et Menneske om han vinder den hele Verden, men tabe sig selv eller tager Skade paa sig selv

26. Thi hvo der skammer sig ved mi og mine Ord, ved ham skal Menneskens Søn skamme sig, naar han kommer i si og Faderens og de hellige Engles Herlighed. Matt. 10, 33 Luk. 12, 8. 9. 2 Tim. 2, 12. 1 Joh. 2, 23

27. Men sandelig siger jeg eder: Der er Nogle af dem, som her staa, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Guds Rige. Mark. 9, 1.
28. Men det begav sig henved otte Dage efter denne Tale, at han tog Peter og Johannes og Jakob med sig og gik op paa Bjerget for at bede.
Matt. 17, 1 fg. Mark. 9, 2 fg. Luk. 8, 51.
29. Og da han bad, blev hans Ansigt anderledes at se til, og hans Klædebon blev hvidt og skinnende.
30. Og se, to Mænd talte med ham, hvilke vare Moses og Elias,
31. som bleve seede i Herlighed og talte om hans Bortgang, som han skulde fuldkomme i Jerusalem.
32. Men Peter og de, som vare med ham, vare betyngede af Søvn; men da de vaagnede op, saa de hans Herlighed og de to Mænd, som stode hos ham.
Dan. 8, 18: 10, 9.
33. Og det begav sig, da disse skiltes fra ham, sagde Peter til Jesus: Mester! Her er det os godt at være, og vi ville gjøre tre Boliger, dig en og Moses en og Elias en. Og han vidste ikke, hvad han sagde.
34. Men da han sagde dette, kom en Sky og overskyggede dem; men de forfærdedes, da hine kom ind i Skyen.
35. Og en Røst kom ud af Skyen, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige; hører ham!
Es. 42, 1. Matt. 3, 17. Mark. 1, 11. Kol. 1, 13. 2 Pet. 1, 17. 18. 5 Mos. 18, 15. 19. Ap. G. 3, 22.
36. Og idet Røsten skede, blev Jesus funden alene; og de taug og forkyndte ikke Nogen i de Dage Noget af det, de havde seet.
37. Men det begav sig Dagen derefter, da de kom ned af Bjerget, da kom meget Folk ham imøde.
Matt. 17, 14 fg. Mark. 9, 14 fg.
38. Og se, en Mand iblandt Folket raabte og sagde: Mester! Jeg beder dig, se til min Søn! Thi han er min enbaarne; 7, 12.
39. og se, en Aand griber fat paa ham, og straks raaber han, og han slider ham saa, at han fraader, og med Nød viger han fra ham, naar han har slidt ham;
40. og jeg bad dine Disciple, at de skulde uddrive ham, og de kunde ikke.
41. Men Jesus svarede og sagde: O du vantro og forvendte Slægt! Hvor længe skal jeg være hos eder og taale eder? Før din Søn hid!
42. Men medens han endnu var paa Veien til ham, rev Djævelen ham og sled ham. Men Jesus truede den urene Aand og helbredede Drengen; og han gav hans Fader ham igjen.
43. Men de bleve alle saare forfærdede over Guds Majestæt.
44. Men da de alle forundrede sig over alt det, som Jesus gjorde, sagde han til sine Disciple: Gjemmer I disse Ord i eders Øren! Thi Menneskens Søn skal overgives i Menneskers Hænder. V. 22.
45. Men de forstode ikke dette Ord, og det var skjult for dem, saa de ikke begrebe det, og de frygtede for at spørge ham om det samme Ord.
46. Men der kom en Tanke ind i dem om, hvo der vel var den Største af dem.
Matt. 18, 1 fg. Mark. 9, 34 fg. Luk. 22, 24 fg.
47. Men da Jesus saa deres Hjertes Tanke, tog han et lidet Barn og stillede det hos sig,
48. og han sagde til dem: Hvo der annammer dette lille Barn i mit Navn, annammer mig, og hvo der annammer mig, annammer den, som har udsendt mig; thi hvo der er den Mindste iblandt eder alle, han skal være stor.
10, 16. Joh. 13, 20. Matt. 23, 11. Luk. 14, 11; 18, 14.
49. Men Johannes svarede og sagde: Mester! Vi saa En, som drev Djævle ud i dit Navn, og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger med os.
4 Mos. 11, 27. 29. Mark. 9, 38 fg.
50. Og Jesus sagde til ham: Forbyder ham det ikke! Thi hvo der ikke er mod os, er med os. Matt. 12, 30. Luk. 11, 23.
51. Men det begav sig, da de Dage fuldkommedes, at han skulde optages, da vendte han stadig sit Ansigt til at vandre til Jerusalem. Ap. G. 1, 2.
52. Og han sendte Bud foran sig, og de gik bort og kom ind i en af Samaritanernes Byer for at berede ham Herberge. Joh. 4, 4. 9.
53. Og de annammede ham ikke, fordi hans Ansigt var vendt til at vandre til Jerusalem.
54. Men da hans Disciple, Jakob og Johannes, saa det, sagde de: Herre! Vil du, at vi skulle byde Ild at falde ned af Himmelen og fortære dem, ligesom og Elias gjorde? 2 Kong. 1, 10. 12.
55. Men han vendte sig og irettesatte

dem og sagde: I vide ikke, af hvad
Aand I ere. Gal. 5, 22.
56. Thi Menneskens Søn er ikke kommen for at fordærve Menneskers Sjæle,
men for at frelse. Og de gik til en
anden By. Joh. 3, 17; 12, 47.
57. Men det begav sig, da de gik paa
Veien, sagde En til ham: Herre! Jeg vil
følge dig, hvor du gaar hen. Matt. 8, 19. 20.
58. Og Jesus sagde til ham: Rævene
have Huler, og Himmelens Fugle Reder;
men Menneskens Søn har ikke Noget,
hvortil han kan helde sit Hoved.
59 Men han sagde til en Anden:
Følg mig! Men denne sagde: Herre!
Tillad mig først at gaa hen og begrave
min Fader! Matt. 8, 21 fg.
60. Men Jesus sagde til ham: Lad de
Døde begrave sine Døde! Men gaa du
hen og forkynd Guds Rige!
61. Men ogsaa en Anden sagde:
Herre! Jeg vil følge dig; men tillad
mig først at tage Afsked fra dem, som
ere i mit Hus! 1 Kong. 19, 20.
62. Men Jesus sagde til ham: Ingen,
som lægger sin Haand paa Plogen og
ser hen til det, som er bag ham, er vel
skikket til Guds Rige. 1 Mos. 19, 26.

10. Kapitel.

Jesus udsender 70 Disciple, raaber Ve over Korasin (1—16). De Sytti komme glade tilbage; Jesus lærer, hvorover de skulle glæde sig (17—20), priser Faderen (21. 22), priser Disciplene salige (23. 24), lærer en Skriftlærd, hvem der er hans Næste (25—37), roser Maria fremfor Marta (38—42).

Men derefter beskikkede Herren ogsaa
sytti Andre og sendte dem ud, To
og To, foran sig til hver Stad og hvert
Sted, hvor han selv vilde komme hen.
2. Han sagde da til dem: Høsten er
vel stor, men Arbeiderne faa; beder
derfor Høstens Herre, at han uddriver
Arbeidere i sin Høst!
Matt. 9, 37. 38. Joh. 4, 35. 2 Tess. 3, 1.
3. Gaar bort! Se, jeg sender eder som
Lam midt iblandt Ulve. Matt. 10, 16.
4. Bærer ikke Pung, et heller Taske,
et heller Sko, og hilser Ingen paa
Veien! Matt. 10, 9 fg. Mark. 6, 8 fg.
Luk. 9, 3 fg. 22, 35. 2 Kong. 4, 29.
5. Men hvor I komme ind i et Hus,
der siger først: Fred være med dette Hus!
6. Og dersom en Fredens Søn er der,
skal eders Fred hvile paa ham; men
hvis ikke, da skal den vende tilbage til
eder igjen.
7. Men bliver i det samme Hus, æder
og drikker, hvad de have! Thi en Arbeider
er sin Løn værd. I skulle ikke gaa fra
Hus til Hus.
3 Mos. 19, 13. 5 Mos. 24, 14. 1 Tim. 5, 18.
8. Og hvor I komme ind i en Stad,
og de annamme eder, da æder, hvad der
sættes for eder, 1 Kor. 9, 4.
9. og helbreder de Skrøbelige, som ere
der, og siger dem: Guds Rige er kommet
nær til eder! Matt. 3, 2; 4, 17; 10, 7.
10. Men hvor I komme ind i en Stad,
og de ikke annamme eder, da gaar ud
paa dens Gader og siger:
11. Endog det Støv, som hænger ved
os af eders Stad, afstryge vi til eder;
dog, dette skulle I vide, at Guds Rige
har været nær hos eder. Ap. G. 13, 51; 18, 6.
12. Men jeg siger eder: Det skal gaa
Sodoma taaleligere paa hin Dag end
den Stad. Matt. 11, 24.
13. Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsajda!
Thi havde de kraftige Gjerninger været
gjorte i Tyrus og Sidon, som ere gjorte
i eder, da havde de længe siden siddet i
Sæk og Aske og omvendt sig. Matt. 11, 21.
14. Dog skal det gaa Tyrus og Sidon
taaleligere i Dommen end eder.
15. Og du, Kaperna'um, som er ophøiet indtil Himmelen, du skal nedstødes
indtil Helvede.
16. Hvo der hører eder, hører mig,
og hvo der foragter eder, foragter mig;
men hvo der foragter mig, foragter den,
som har udsendt mig.
Matt. 10, 40. Mark. 9, 37. Joh. 13, 20. 1 Tess. 4, 8.
17. Men de Sytti kom tilbage med
Glæde og sagde: Herre! Ogsaa Djævlene
ere os underdanige i dit Navn.
18. Men han sagde til dem: Jeg saa
Satan falde ned af Himmelen som et
Lyn. Aab. 12, 8. 9.
19. Se, jeg giver eder Magt til at
træde paa Slanger og Skorpioner og
over al Fiendens Kraft, og slet Intet
skal skade eder. Sl. 91, 13. Ap. G. 28, 3—5.
20. Dog, glæder eder ikke derover, at
Aanderne ere eder underdanige, men
glæder eder heller over, at eders
Navne ere skrevne i Himlene!
2 Mos. 32, 32. Es. 4, 3. Dan. 12, 1. Fil. 4, 3.
Aab. 13, 8.
21. I den samme Stund glædede Jesus
sig i Aanden og sagde: Jeg priser dig,
Fader, Himmelens og Jordens Herre,
at du har skjult dette for Vise og Forstandige og aabenbaret det for Umyndige.

Ja, Fader! Thi saaledes var det behage-
ligt for dig. Matt. 11, 25 fg.
Es. 29, 14. 1 Kor. 1, 19. 26; 2, 6 fg.
22. Alle Ting ere mig overgivne af
min Fader, og Ingen kjender, hvo Søn-
nen er, uden Faderen, og hvo Faderen
er, uden Sønnen og den, hvem Sønnen
vil aabenbare det. Ps. 8, 7. Matt. 28, 18.
Joh. 3, 35; 17, 2. 1 Kor. 15, 27. Ef. 1, 22. Fil. 2, 9.
Hebr. 2, 8. Joh. 1, 18; 6, 46.
23. Og han vendte sig særlig til Di-
sciplene og sagde: Salige ere de Øine,
som se det, I se. 1 Kong. 10, 8. Matt. 13, 16.
24. Thi jeg siger eder, at mange Pro-
feter og Konger vilde seet det, I se, og
have ikke seet det, og hørt det, I høre,
og have ikke hørt det. 1 Pet. 1, 10.
25. Og se, en Lovkyndig stod op og
fristede ham og sagde: Mester! Hvad
skal jeg gjøre, forat jeg kan arve et evigt
Liv? Matt. 22, 35 fg. Mark. 12, 28 fg.
Matt. 19, 16 fg. Ap. G. 16, 30. 31.
26. Men han sagde til ham: Hvad
er skrevet i Loven? Hvorledes læser du?
27. Men han svarede og sagde: Du
skal elske Herren, din Gud, af hele dit
Hjerte og af hele din Sjæl og af hele
din Styrke og af hele dit Sind og din
Næste som dig selv.
5 Mos. 6, 5; 10, 12; 30, 6. 3 Mos. 19, 18.
Rom. 13, 9. Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5.
28. Men han sagde til ham: Du sva-
rede ret; gjør dette, saa skal du leve!
3 Mos. 18, 5. Ez. 20, 11.
29. Men han vilde gjøre sig selv ret-
færdig og sagde til Jesus: Hvem er da
min Næste?
30. Men Jesus svarede og sagde: Et
Menneske gik ned fra Jerusalem til
Jericho og faldt iblandt Røvere, som
baade klædte ham af og sloge ham og
gik bort og lode ham ligge halv død.
31. Men ved en Hændelse drog en
Prest den samme Vei ned, og han saa
ham og gik forbi.
32. Men ligesaa og en Levit, der han
kom til Stedet, gik han hen og saa ham
og gik forbi.
33. Men en Samaritan reiste og kom
til ham, og han saa ham og ynkedes
inderlig.
34. Og han gik til ham, forbandt hans
Saar og gjød Olje og Vin i dem; han
løftede ham op paa sit eget Dyr og førte
ham til et Herberge og pleiede ham.
35. Og den anden Dag, da han reiste
bort, tog han to Penge ud og gav Værten
dem og sagde til ham: Plei ham! Og
hvad Mere du maatte lægge ud, vil jeg
betale dig, naar jeg kommer igjen.
36. Hvem af disse Tre tykkes dig nu
at have været hans Næste, der var fal-
den blandt Røverne?
37. Men han sagde: Den, som gjorde
Barmhjertighed mod ham. Da sagde
Jesus til ham: Gak bort, og gjør du
ligesaa!
38. Men det begav sig, da de van-
drede, gik han ind i en By; men en
Kvinde, som hedte Marta, annammede
ham i sit Hus. Joh. 11, 1; 12, 2. 3.
39. Og hun havde en Søster, som hedte
Maria, og hun satte sig ved Jesu Fødder
og hørte paa hans Tale. Ap. G. 22, 3.
40. Men Marta havde det travlt med
megen Opvartning; hun traadte da frem
og sagde: Herre! Bekymrer du dig ikke
om, at min Søster har forladt mig, saa
jeg maa opvarte alene? Sig hende dog,
at hun kommer mig til Hjælp!
41. Men Jesus svarede og sagde til
hende: Marta! Marta! Du gjør dig
Bekymring og Uro med mange Ting.
42. Men Eet er fornødent. Men
Maria har udvalgt sig den gode
Del, som ikke skal tages fra hende.
Ps. 27, 4. Matt. 6, 33. Fil. 3, 14.

11. Kapitel.

Jesus lærer sine Disciple at bede (1—13), driver en Djævel ud, spottes, forsvarer sig (14—28), henviser Folket til Jonas's Tegn, forkynder dem Guds Straf (29—32), taler om Menneskenes Lys (33—36), æder med Farisæere, raaber Ve over dem og de Lovkyndige (37—54).

Og det begav sig, da han var paa et
Sted og bad, at en af hans Disciple
sagde til ham, da han holdt op: Herre!
Lær os at bede, som og Johannes lærte
sine Disciple!
2. Da sagde han til dem: Naar I
bede, da siger: Fader vor, du, som
er i Himlene! Helliget vorde dit
Navn; komme dit Rige; ske din
Vilje, som i Himmelen, saa og
paa Jorden;
Matt. 6, 9 fg. Es. 63, 16. 2 Mos. 20, 7. Luk. 17, 20. 21.
1 Sam. 3, 18. 2 Sam. 10, 12. Ap. G. 21, 14.
3. giv os hver Dag vort dag-
lige Brød,
4. og forlad os vore Synder,
thi ogsaa vi forlade Enhver, som
er os skyldig; og led os ikke ind

i Fristelse, men fri os fra det Onde! Ps. 32, 5. 6. Ef. 4, 32. 1 Kor. 10, 13. Jak. 1, 13–15. 2 Tim. 4, 18. Ps. 91, 3 fg.

5. Og han sagde til dem: Om Nogen af eder har en Ven og gaar til ham ved Midnat og siger til ham: Kjære, laan mig tre Brød, 18, 1 fg.

6. efterdi min Ven er kommen til mig af Reisen, og jeg har Intet at sætte for ham! —

7. og han derinde saa svarer og siger: Gjør mig ikke Besvær! Døren er alt lukket, og mine smaa Børn ere med mig i Sengen; jeg kan ikke staa op at give dig, —

8. jeg siger eder: Om han end ikke staar op og giver ham, fordi han er hans Ven, saa staar han dog op for hans Ubluheds Skyld og giver ham saa Meget, han har behov.

9. Og jeg siger eder: Beder, saa skal eder gives! Leder, saa skulle I finde! Banker, saa skal der lukkes op for eder! Matt. 7, 7 fg. 21, 22. Mark. 11, 24. Joh. 14, 13; 15, 7; 16, 23. 24. 1 Joh. 2, 22. Jak. 1, 5. 6.

10. Thi hver den, som beder, han faar, og den, som leder, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op.

11. Men hvilken Fader er der iblandt eder, som, naar hans Søn beder ham om et Brød, vil give ham en Sten eller, dersom han beder om en Fisk, vil give ham en Slange for Fisken

12. eller, dersom han beder om et Æg, vil give ham en Skorpion?

13. Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Faderen, som er af Himmelen, give dem den Hellig-Aand, som bede ham derom! Ps. 143, 10.

14. Og han drev en Djævel ud, og den var stum; men det skede, da Djævelen var udfaren, talte den Stumme, og Folket forundrede sig. Matt. 9, 32 fg. 12, 22 fg.

15. Men Nogle af dem sagde: Han uddriver Djævle ved Be'elzebul, Djævlenes Øverste.

16. Men Andre fristede ham og begjærede et Tegn af ham fra Himmelen. Matt. 12, 38; 16, 1.

17. Men da han vidste deres Tanker, sagde han til dem: Hvert Rige, som er splidagtigt med sig selv, vorder øde, og et Hus, som er splidagtigt med et andet, falder. Joh. 2, 25. Matt. 12, 25 fg. Mark. 3, 22 fg.

18. Men er og Satan bleven splidagtig med sig selv, hvorledes skal da hans Rige blive bestandigt? Thi I sige, at jeg uddriver Djævle ved Be'elzebul.

19. Men om jeg uddriver Djævle ved Be'elzebul, ved hvem uddrive da eders Børn dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

20. Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet til eder. 2 Mos. 8, 19.

21. Naar den Stærke bevæbnet bevogter sit eget Palads, bliver det, han har, i Fred.

22. Men naar en Stærkere end han kommer over ham og overvinder ham, da borttager han hans fulde Rustning, som han forlod sig paa, og uddeler hans Rov. Es. 53, 12. Kol. 2, 15. Es. 49, 25.

23. Hvo der ikke er med mig, er mod mig, og hvo der ikke sanker med mig, adspreder.

24. Naar den urene Aand farer ud af Mennesket, vandrer han gjennem tørre Steder og søger Hvile, og naar han ikke finder den, da siger han: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af. Matt. 12, 43 fg.

25. Og naar han kommer, finder han det feiet og prydet.

26. Saa gaar han hen og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end han selv, og naar de komme ind, bo de der; og det Sidste bliver værre med det Menneske, end det Første. Joh. 5, 14. 2 Pet. 2, 20. Hebr. 6, 4 fg. 10, 26.

27. Men det begav sig, da han sagde dette, opløftede en Kvinde af Folket Røsten og sagde til ham: Saligt er det Liv, som bar dig, og de Bryster, som du diede.

28. Men han sagde: Ja, salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det. Matt. 7, 21. Joh. 8, 47. Rom. 2, 13. Hebr. 4, 2.

29. Men da Folket samledes i Mængde, begyndte han at sige: Denne Slægt er ond; den begjærer Tegn, og der skal intet Tegn gives den, uden Profeten Jonas's Tegn. Matt. 12, 39 fg. Jon. 2, 1.

30. Thi ligesom Jonas var et Tegn for Niniviterne, saa skal og Menneskens Søn være for denne Slægt.

31. Dronningen af Sønden skal opstaa i Dommen mod Mændene af denne Slægt og fordømme dem, thi hun kom fra Jordens Ender for at høre Salomons Visdom, og se, her er Mere end Salomon. 1 Kong. 10, 1.

32. Mændene af Ninive skulle opstaa i Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken, og se, her er Mere end Jonas. Jon. 3, 5.
33. Men Ingen tænder et Lys og sætter det i Skjul, ei heller under en Skjeppe, men paa en Lysestage, forat de, som komme ind, skulle se Skinnet. Matt. 5, 15. Mark. 4, 21. Luk. 8, 16.
34. Øiet er Legemets Lys; naar da dit Øie er rent, er ogsaa hele dit Legeme lyst, men dersom det er ondt, er ogsaa dit Legeme mørkt. Matt. 6, 22. 23.
35. Se derfor til, at det Lys, som er i dig, ikke er Mørke!
36. Dersom da hele dit Legeme er lyst, saa ingen Del deraf er mørk, bliver det hele lyst, som naar Lyset oplyser dig med sit Skin.
37. Men idet han talte, bad en Farisæer ham, at han vilde æde Middagsmaaltid hos ham; men han gik ind og satte sig tilbords.
38. Men da Farisæeren saa, at han ikke tvættede sig først før Maaltidet, forundrede han sig. Matt. 15, 2. Mark. 7, 2 fg.
39. Men Herren sagde til ham: I Farisæere rense nu Bægere og Fade udvendig, men det, som er indent eder, er fuldt af Rov og Ondskab. Matt. 23, 25. Tit. 1, 15.
40. I Daarer! Den, som gjorde det, som er udentil, gjorde han ikke ogsaa det, som er indeni?
41. Giver dog det, som er deri, til Almisse! Og se, da er Alt rent for eder. Es. 58, 7. Luk. 12, 33.
42. Men ve eder, I Farisæere, at I give Tiende af Mynte og Ruder og allehaande Madurter og gaa Ret og Kjærlighed til Gud forbi! Disse Ting burde man gjøre og ikke forsømme de andre. Matt. 23, 23. 1 Sam. 15, 22. Hos. 6, 6. Mika 6, 8. Matt. 9, 13; 12, 7.
43. Ve eder, I Farisæere, at I gjerne ville sidde paa de første Pladse i Synagogerne og hilses paa Torvene! Matt. 23, 6. 7. Mark. 12, 38. 39. Luk. 20, 46.
44. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I ere som de ukjendelige Grave, som Menneskene gaa over uden at vide det! Matt. 23, 27.
45. Men en af de Lovkyndige svarede og sagde til ham: Mester! Idet du siger dette, forhaaner du ogsaa os.
46. Men han sagde: Ve ogsaa eder, I Lovkyndige! Thi I besvære Menneskene med Byrder, som de vanskelig kunne bære, og selv røre I ikke Byrderne med een af eders Fingre. Matt. 23, 4. Ap. G. 15, 10.
47. Ve eder, at I bygge Profeternes Gravsteder, men eders Fædre sloge dem ihjel! Matt. 23, 29.
48. Saa give I jo eders Fædres Gjerninger Vidnesbyrd og samtykke i dem; thi de sloge dem ihjel, men I bygge deres Gravsteder.
49. Derfor sagde og Guds Visdom: Jeg vil sende Profeter og Apostler til dem, og nogle af dem skulle de slaa ihjel og forfølge andre, Matt. 10, 17; 23, 34 fg. Luk. 10, 3. Joh. 16, 2. Ap. G. 7, 52. Hebr. 11, 37.
50. forat alle Profeters Blod, som er udøst, siden Verdens Grundvold blev lagt, skal kræves af denne Slægt,
51. fra Abels Blod indtil Sakarias's Blod, som blev ombragt mellem Alteret og Templet; ja, siger jeg eder, det skal kræves af denne Slægt. 1 Mos. 4, 8. 2 Krøn. 24, 21.
52. Ve eder, I Lovkyndige, at I have taget Kundskabens Nøgle! Selv komme I ikke ind, og dem, som vilde komme ind, formene I det. Matt. 23, 13.
53. Men da han sagde dette til dem, begyndte de Skriftlærde og Farisæerne at trænge haardt ind paa ham og at lokke Ordene af Munden paa ham om mange Ting,
54. og de lurede paa ham og søgte at opfange Noget af hans Mund, forat de kunde anklage ham.

12. Kapitel.

Jesus advarer for Farisæernes Surdeig (1—3), for Menneskefrygt (4—12), vil ei dele Arv (13—15), advarer mod Gjerrighed og Næringssorg (16—34), formaner til Aarvaagenhed og Troskab (35—48), taler om Trængsel for Evangeliets Skyld (49—53), om at prøve og iagttage Tiden (54—59).

Idet Folket var forsamlet i mange Tusinder, saa de traadte paa hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple: Tager eder fremfor Alt i Vare for Farisæernes Surdeig, som er Hykleri! Matt. 16, 6. Mark. 8, 15.
2. Men Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet er lønligt, som jo skal blive bekjendt. Job 12, 22. Matt. 10, 26 fg. Mark. 4, 22. Luk. 8, 17.
3. Derfor, hvad I sige i Mørket, skal høres i Lyset, og hvad I tale i Øret i Kamrene, skal prædikes paa Husene.

4. Men jeg siger eder, mine Venner:
Frygter ikke for dem, som slaa Legemet
ihjel og derefter ikke kunne gjøre Mere!
Jer. 1, 8. 17. 1 Petr. 3, 14.
5. Men jeg vil vise eder, for hvem
I skulle frygte: Frygter for den, som
efter at have slaaet ihjel har Magt til
at kaste i Helvede! Ja, jeg siger eder:
Frygter for ham!
6. Sælges ikke fem Spurve for to
Penninge? Og ikke een af dem er glemt
af Gud.
7. Men endog alle eders Hovedhaar
ere talte; frygter derfor ikke! I ere
bedre end mange Spurve!
Luk. 21, 18. Ap. G. 27, 34.
8. Men jeg siger eder: Hver den, som
bekjender mig for Menneskene, ham vil
ogsaa Menneskens Søn betjende for Guds
Engle.
9. Men hvo mig fornegter for Men=
neskene, skal fornegtes for Guds Engle.
Mark. 8, 38. Luk. 9, 26. 2 Tim. 2, 12. 1 Joh. 2, 23.
10. Og hver den, der taler et Ord mod
Menneskens Søn, ham skal det forlades;
men hvo der taler bespottelig mod den
Hellig=Aand, ham skal det ikke forlades.
Matt. 12, 31. 32. Mark. 3, 28 fg.
11. Men naar de føre eder frem for
Synagogerne og Øvrighederne og dem,
som have Magten, da sørger ikke for,
hvorledes eller hvad I skulle tale til
eders Forsvar, eller hvad I skulle sige!
Matt. 10, 19. 20. Mark. 13, 11. Luk. 21, 14. 15.
12. Thi den Hellig=Aand skal lære
eder i den samme Time, hvad I bør sige.
13. Men En af Folket sagde til ham:
Mester! Sig min Broder, at han skal
dele Arven med mig!
14. Men han sagde til ham: Menneske!
Hvem har sat mig til Dommer eller
Deler over eder?
15. Og han sagde til dem: Ser til og
vogter eder for Gjerrighed! Thi, om
Nogen har Overflod, bestaar hans Liv
ikke i hans Gods. 1 Tim. 6, 9. 10. Matt. 4, 4.
16. Men han talte en Lignelse til
dem og sagde: Der var et rigt Menneske,
hvis Ager havde baaret vel.
17. Og han tænkte ved sig selv og
sagde: Hvad skal jeg gjøre? Thi jeg har
ikke Rum, hvor jeg kan samle mine
Frugter.
18. Og han sagde: Dette vil jeg gjøre:
Jeg vil nedbryde mine Lader og bygge
dem større, og jeg vil der samle al min
Avling og mit Gods.
19. Og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl!
Du har meget Godt i Forraad til mange
Aar; giv dig i Ro, æd, drik, vær glad!
Jak. 5, 5. Præd. 2, 1.
20. Men Gud sagde til ham: Du Daare!
I denne Nat kræves din Sjæl af dig; hvem
skal da det tilhøre, som du har beredt?
Job 27, 8. Ps. 39, 7. Jer. 17, 11.
21. Saaledes er det med den, som
samler sig Skatte og ikke er rig i Gud.
22. Men han sagde til sine Disciple:
Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for
eders Liv, hvad I skulle æde, ikke heller
for Legemet, hvad I skulle iføre eder!
Ps. 55, 23. Matt. 6, 25—31. 1 Tim. 6, 8. Fil. 4, 6.
1 Pet. 5, 7.
23. Livet er mere end Maden, og
Legemet mere end Klæderne.
24. Giver Agt paa Ravnene! De saa
ikke, høste heller ikke; de have ikke Kjelder
og ikke Lade, og Gud føder dem. Hvor
meget Mere ere I end Fuglene!
Job 39, 3. Ps. 147, 9.
25. Men hvo iblandt eder kan lægge
een Alen til sin Vækst, endog han be=
kymrer sig derfor? Matt. 6, 27.
26. Kunne I da ikke engang det Mindste,
hvi bekymre I eder for det Øvrige?
27. Giver Agt paa Liljerne, hvorledes
de voxe! De arbeide ikke, spinde heller
ikke; men jeg siger eder, at end ikke
Salomon i al sin Herlighed var klædt
som een af dem. Matt. 6, 28. Præd. 2, 4—11.
28. Klæder da Gud saaledes det Græs,
som idag staar paa Marken og imorgen
kastes i Ovnen, hvor meget mere eder,
I lidet Troende!
29. Søger da heller ikke I efter, hvad
I skulle æde, eller hvad I skulle drikke,
og værer ikke urolige!
30. Thi efter alt Saadant søge Hed=
ningerne i Verden; men eders Fader ved,
at I have dette behov. Matt. 6, 8. 32.
31. Søger heller Guds Rige, saa skulle
alle disse Ting tillægges eder!
1 Kong. 3, 11. Ps. 37, 25. Matt. 6, 33.
32. Frygt ikke, du lille Hjord!
Thi det er eders Fader behage=
ligt at give eder Riget.
33. Sælger, hvad I have, og giver
Almisse! Skaffer eder Poser, som ikke
blive gamle, en Skat, som ikke forgaar, i
Himlene, der, hvor Tyv ikke kommer til,
og Møl ikke fordærver!
Matt. 6, 19—21; 19, 21. Ap. G. 2, 45; 4, 34.
1 Tim. 6, 8—10. 17—19. Luk. 16, 9.
34. Thi hvor eders Skat er,
der vil og eders Hjerte være.

35. Lader I eders Lænder være ombundne og eders Lys brændende!
Ef. 6, 14. 1 Pet. 1, 13. Matt. 25, 1—13.
36. Og værer I ligesom de Mennesker, der vente sin Herre, naar han vil bryde op fra Bryllupet, forat de, naar han kommer og banker paa, straks kunne lukke op for ham!
37. Salige ere de Tjenere, som Herren finder vaagne, naar han kommer. Sandelig siger jeg eder: Han skal binde op om sig og sætte dem tilbords og gaa frem og tjene dem. Joh. 13, 4 fg.
38. Og dersom han kommer i den anden Nattevagt og kommer i den tredje Vagt og finder det saaledes, da ere disse Tjenere salige.
39. Men dette skulle I vide, at dersom en Husbonde vidste, i hvilken Time Tyven vilde komme, da vilde han vaage og ikke lade bryde ind i sit Hus.
Matt. 24, 43. 44. 1 Tess. 5, 2. 2 Pet. 3, 10. Aab. 3, 3; 16, 15.
40. Værer da ogsaa I beredte! Thi Menneskens Søn kommer i den Time, som I ikke mene. Matt. 25, 13. Mark. 13, 33. Luk. 21, 34. 1 Tess. 3, 13; 5, 6.
41. Men Peter sagde til ham: Herre! Siger du denne Lignelse til os eller ogsaa til Alle? Mark. 13, 37.
42. Men Herren sagde: Hvem er da den tro og kloge Husholder, som Herren skal sætte over sit Tyende for at give dem deres beskikkede Mad i rette Tid?
Matt. 24, 45 fg. 1 Kor. 4, 1. 2.
43. Salig er den Tjener, hvem hans Herre, naar han kommer, vil finde at gjøre saaledes.
44. Sandelig siger jeg eder: Han skal sætte ham over alt sit Gods. Matt. 25, 21. 23.
45. Men dersom den samme Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver med at komme, og han begynder at slaa Drengene og Pigerne og at æde og drikke og blive drukken,
46. da skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, han ikke tænker, og i den Time, han ikke ved, og hugge ham i to Stykker og give ham hans Del med de Vantro.
47. Men den Tjener, som ved sin Herres Vilje og ikke bereder sig og ikke gjør efter hans Vilje, skal faa mange Hug. Jak. 4, 17.
48. Men den, som ikke ved den, men gjør, hvad der er Hug værdt, skal faa lidet Hug. Men Enhver, hvem Meget er givet, hos ham skal man søge Meget, og hvem Meget er betroet, af ham skal man kræve Mere.
49. Jeg er kommen for at kaste Ild paa Jorden, og hvor gjerne vilde jeg, at den allerede var optændt! Matt. 10, 34.
50. Men jeg har en Daab, hvormed jeg maa døbes, og hvor bange er jeg, indtil den bliver fuldbragt! Matt. 20, 22.
51. Mene I, at jeg er kommen for at give Fred paa Jorden? Nei, siger jeg eder, men Tvedragt. Matt. 10, 21. 34.
52. Thi fra nu af skulle Fem være splidagtige i eet Hus, Tre mod To og To mod Tre.
53. En Fader skal være splidagtig mod sin Søn, og en Søn mod sin Fader, en Moder mod sin Datter, og en Datter mod sin Moder, Mandens Moder mod sin Søns Hustru, og Sønnens Hustru mod sin Mands Moder.
54. Men han sagde ogsaa til Folket: Naar I se Skyen gaa op i Vesten, sige I straks: Der kommer Regn. Og det sker saaledes. Matt. 16, 2. 3.
55. Og naar I se Søndenveir blæse, sige I: Der kommer Hede. Og det sker.
56. I Hyklere! Jordens og Himmelens Skikkelse forstaa I at prøve; men hvi prøve I da ikke denne Tid?
57. Hvorfor dømme I ikke ogsaa af eder selv, hvad ret er?
58. Thi naar du gaar hen med din Modstander for Øvrigheden, da gjør dig Flid paa Veien, forat du kan blive fri for ham, forat han ikke skal drage dig for Dommeren, og Dommeren overgive dig til Slutteren, og Slutteren kaste dig i Fængsel! Ordsp. 25, 8. Matt. 5, 25 fg.
59. Jeg siger dig: Du skal slet ikke komme ud derfra, førend du betaler endog den sidste Skjerv.

13. Kapitel.

Guds Domme over Nogle og hans Langmodighed mod Andre bør lede til Omvendelse (1—9). Jesus helbreder en værkbruden Kvinde (10—17), fremsætter Lignelserne om et Senepskorn og en Surdeig (18—21), lærer, at Faa blive salige, og at Hedningerne skulle frelses (22—30), frygter ei for Herodes, klager over Jerusalem (31—35).

Men paa den samme Tid vare Nogle tilstede, som fortalte ham om de Galilæere, hvis Blod Pilatus havde blandet med deres Offere.
2. Og Jesus svarede og sagde til dem:

Mene I, at disse Galilæere vare Syndere fremfor alle Galilæere, fordi de lede dette?

3. Nei, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme. Ps. 7, 13.

4. Eller de Atten, paa hvem Taarnet i Siloam faldt og slog dem ihjel, mene I, at de vare skyldige fremfor alle Mennesker, som bo i Jerusalem?

5. Nei, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme.

6. Men han sagde denne Lignelse: En havde et Figentræ, som var plantet i hans Vingaard, og han kom og ledte efter Frugt paa det og fandt ingen. Es. 5, 2.

7. Men han sagde til Vingaardsmanden: Se, jeg er nu i tre Aar kommen og har ledt efter Frugt paa dette Figentræ og finder ingen. Hug det om! Hvi skal det ogsaa gjøre Jorden unyttig?

8. Men han svarede og sagde til ham: Herre! Lad det staa ogsaa dette Aar, indtil jeg faar gravet om det og lagt Gjødning,

9. om det da vil bære Frugt! Men hvis ikke, da hug det siden om!

10. Men han lærte i en af Synagogerne paa Sabbaten.

11. Og se, der var en Kvinde, som havde havt en Skrøbeligheds Aand i atten Aar, og hun var sammenkrumpen og kunde aldeles ikke rette sig op.

12. Men der Jesus saa hende, kaldte han paa hende og sagde til hende: Kvinde! Du er løst fra din Skrøbelighed.

13. Og han lagde Hænderne paa hende, og straks rettede hun sig op og prisede Gud.

14. Da svarede Synagoge-Forstanderen, som var vred over, at Jesus helbredede paa Sabbaten, og sagde til Folket: Der er sex Dage, paa hvilke man bør arbeide; kommer derfor paa dem og lader eder helbrede og ikke paa Sabbatsdagen! 2 Mos. 20, 8. 10. 5 Mos. 5, 13. 14.

15. Herren svarede ham da og sagde: Du Hykler! Løser ikke Enhver iblandt eder sin Okse eller sit Asen fra Krybben paa Sabbaten og fører dem hen og vander dem? Matt. 12, 11. 12. Mark. 3, 2. Luk. 6, 7; 14, 5. Joh. 7, 23.

16. Men denne, som er en Abrahams Datter, hvem Satan havde bundet, tænk, i atten Aar, burde ikke hun løses af dette Baand paa Sabbatsdagen?

17. Og da han sagde dette, bleve Alle, som vare ham imod, beskjæmmede, og alt Folket glædede sig over alle de herlige Gjerninger, som bleve gjorte af ham.

18. Men han sagde: Hvad er Guds Rige ligt, og hvormed skal jeg ligne det?

19. Det er ligt et Senepskorn, som et Menneske tog og lagde i sin Have, og det voksede og blev til et stort Træ, og Himmelens Fugle byggede Rede i dets Grene. Matt. 13, 31 fg. Mark. 4, 31. 32.

20. Og han sagde atter: Hvormed skal jeg ligne Guds Rige?

21. Det er ligt en Surdeig, som en Kvinde tog og skjulte i tre Maader Mel, indtil det blev syret altsammen.

22. Og han gik igjennem Stæder og Byer og lærte og tog Veien til Jerusalem.

23. Men En sagde til ham: Herre! Mon de ere faa, som blive salige? Da sagde han til dem:

24. Stræber alvorlig at gaa ind igjennem den snævre Port! Thi Mange, siger jeg eder, skulle søge at komme ind og skulle ikke kunne. Matt. 7, 13.

25. Naar Husbonden er staaet op og har tillukket Døren, og I begynde at staa udenfor og banke paa Døren og sige: Herre, Herre, luk op for os! — da skal han svare og sige til eder: Jeg kjender eder ikke, hvorfra I ere. Matt. 25, 11. 12. Luk. 6, 46. Matt. 7, 21. 23.

26. Da skulle I begynde at sige: Vi aade og drak for dine Øine, og du lærte paa vore Gader.

27. Og han skal sige: Jeg siger eder: Jeg kjender eder ikke, hvorfra I ere; viger fra mig, alle I, som beflitte eder paa Uretfærdighed! Ps. 6, 9. Matt. 25, 41.

28. Der skal være Graad og Tænders Gnidsel, naar I faa se Abraham og Isak og Jakob og alle Profeter i Guds Rige, men eder udstødte udenfor. Matt. 8, 12; 13, 42; 24, 51.

29. Og de skulle komme fra Østen og Vesten og fra Norden og Sønden og sidde tilbords i Guds Rige. Es. 2, 2. Mal. 1, 11. Matt. 8, 11.

30. Og se, der er de Sidste, som skulle være de Første, og der er de Første, som skulle være de Sidste. Matt. 19, 30; 20, 16. Mark. 10, 31.

31. Den samme Dag kom nogle Farisæere og sagde til ham: Gak ud og drag herfra! Thi Herodes vil slaa dig ihjel.

32. Og han sagde til dem: Gaar bort

og siger den Ræv: Se, jeg uddriver Djævle og fuldfører Helbredelser idag og imorgen, og paa den tredje Dag fuldendes jeg!
33. Dog bør det mig at vandre idag og imorgen og paa den Dag derefter; thi det kan ikke ske, at en Profet omkommer udenfor Jerusalem.
34. Jerusalem, Jerusalem, som ihjelslaar Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig! Hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger! Og I vilde ikke. Matt. 23, 37. Ps. 17, 8; 91, 4.
35. Se, eders Hus skal lades eder øde; men sandelig siger jeg eder: I skulle ikke se mig, indtil Tiden kommer, da I skulle sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! Mika 3, 12. Ps. 118, 26.

14. Kapitel.

Jesus helbreder en Vattersottig (1—6), taler om at sidde øverst og at indbyde Fattige (7—14), om den store Nadverd (15—24), om Selvfornegtelse (25—35).

Og det begav sig, da han kom i en af de øverste Farisæeres Hus paa en Sabbat for at holde Maaltid, at de toge Vare paa ham.
Ps. 37, 32. Mark. 3, 2. Luk 6, 7—9.
2. Og se, der var et vattersottigt Menneske ligefor ham.
3. Og Jesus tog tilorde og talte til de Lovkyndige og Farisæerne og sagde: Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten?
Matt. 12, 10. 12.
4. Men de taug. Og han tog paa ham og helbredede ham og lod ham gaa.
5. Og han svarede og sagde til dem: Hvem er der iblandt eder, som, naar hans Okse eller Asen falder i en Brønd, ikke straks drager det op paa Sabbatsdagen? 13, 15.
6. Og de kunde ikke give ham Svar derpaa. Matt. 22, 46.
7. Men han sagde en Lignelse til Gjæsterne, da han gav Agt paa, hvorledes de udvalgte de øverste Sæder ved Bordet, og sagde til dem:
8. Naar du er buden af Nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst tilbords, forat ikke En, som er hæderligere end du, maatte være buden af ham, Ordsp. 25, 6. 7.
9. og den, der indbød dig og ham, maatte komme og sige til dig: Giv denne Plads! — og du da med Skam skal komme til at sidde nederst.
10. Men naar du er buden, da gak hen og sæt dig nederst, forat, naar han, som indbød dig, kommer, han da maa sige til dig: Ven, sæt dig høiere op! Da skal du have Ære for dem, som sidde med dig tilbords.
11. Thi hver den, sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies.
Job 22, 29. Ordsp. 29, 23. Ez. 21, 26. Dan. 4, 37. Matt. 23, 12. Luk. 1, 51. 52; 18, 14. 1 Pet. 5, 5. Jak. 4, 6.
12. Men han sagde ogsaa til den, som havde indbudt ham: Naar du gjør et Middags- eller Aftensmaaltid, da indbyd ikke dine Venner, ei heller dine Brødre, ei heller dine Frænder, ei heller rige Naboer, forat ikke ogsaa de skulle indbyde dig igjen, og du skal faa Gjengjæld. 6, 33.
13. Men naar du gjør et Gjæstebud, da indbyd Fattige, Krøblinger, Halte, Blinde! Neh. 8, 10. Ordsp. 3, 9. Præd. 11, 1. 2.
14. Saa skal du være salig; thi de have ikke Noget at give dig igjen, men det skal gjengives dig i de Retfærdiges Opstandelse. Ordsp. 19, 17. 1 Tim. 6, 17—19.
15. Men da En af dem, som sade med tilbords, hørte det, sagde han til ham: Salig er den, som æder Brød i Guds Rige. 13, 29; 22, 30. Aab. 19, 9.
16. Men han sagde til ham: Der var et Menneske, som gjorde en stor Nadverd og indbød Mange.
Ordsp. 9, 1. fg. Es. 25, 6; 55, 1. Matt. 22, 2 fg.
17. Og han udsendte sin Tjener i Nadverdens Time for at sige til de Budne: Kommer! Thi nu ere alle Ting beredte.
18. Og de begyndte alle straks at undskylde sig. Den Første sagde til ham: Jeg har kjøbt en Ager og har fornødent at gaa ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt!
19. Og en Anden sagde: Jeg har kjøbt fem Par Okser og gaar hen for at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt!
20. Og en Anden sagde: Jeg har taget mig en Hustru tilægte, og derfor kan jeg ikke komme.
21. Og Tjeneren kom og forkyndte sin Herre det. Da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gak hastelig ud paa Stadens Stræder og Gader, og før Fattige og Krøblinger og Halte og Blinde herind!
22. Og Tjeneren sagde: Herre! Det er gjort, som du befalede, og der er endnu Rum.

23. Og Herren sagde til Tjeneren: Gak ud paa Veiene og ved Gjærderne, og nød dem at gaa ind, forat mit Hus kan vorde fuldt! Ap. G. 13, 46.

24. Thi jeg siger eder, at ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Nadverd.

25. **M**en meget Folk gik med ham, og han vendte sig og sagde til dem:

26. Dersom Nogen kommer til mig og ikke hader sin Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og Søstre og tilmed sit eget Liv, han kan ikke være min Discipel. V. 33. 5 Mos. 13, 6 fg. 33, 9. Matt. 10, 37. 38; 19, 29.

27. Og hvo der ikke bærer sit Kors og kommer efter mig, kan ikke være min Discipel. 9, 23. Matt. 16, 24 fg.

28. Thi hvo iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sidder ikke først og beregner Bekostningen, om han har, hvad der hører til at fuldføre det med,

29. forat ikke, naar han faar lagt Grundvold og ikke kan fuldende det, alle de, som se det, skulle begynde at spotte ham og sige:

30. Dette Menneske begyndte at bygge og kunde ikke fuldføre det?

31. Eller hvilken Konge, som drager i Krig for at stride mod en anden Konge, sidder ikke først og raadslaar, om han er i Stand til med ti Tusinde at møde den, som kommer mod ham med tyve Tusinde?

32. Men kan han det ikke, skikker han Sendebud, medens hin endnu er langt borte, og handler om Fred.

33. Ligesaa kan heller ikke Nogen af eder, som ikke forsager alt det, han har, være min Discipel.

34. Saltet er godt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da saltes? Matt. 5, 31. Mark. 9, 50.

35. Det tjener hverken til Jord eller til Gjødning; man kaster det ud. Hvo der har Øren at høre med, han høre! 8, 8.

15. Kapitel.

Jesus forsvarer sin Omgang med Toldere og Syndere ved en Lignelse om et bortkommet Faar (1—7), en bortkommen Penning (8—10) og en fortabt Søn (11—32).

Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham for at høre ham. Matt. 9, 10 fg. Mark. 2, 15 fg. Luk. 5, 29 fg.

2. Og Farisæerne og de Skriftlærde knurrede og sagde: Denne annammer Syndere og æder med dem. 7, 39 fg. Matt. 11, 19.

3. Men han talte denne Lignelse til dem og sagde:

4. Hvilket Menneske af eder, som har hundrede Faar og har tabt eet af dem, forlader ikke de ni og nitti i Ørkenen og gaar bort efter det tabte, indtil han finder det? Ez. 34, 11—16. Matt. 18, 12 fg. Luk. 19, 10.

5. Og naar han har fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde.

6. Og naar han kommer hjem, kalder han sine Venner og Naboer sammen og siger til dem: Glæder eder med mig! Thi jeg har fundet mit Faar, som var tabt. 1 Pet. 2, 25.

7. Jeg siger eder: Saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og nitti Retfærdige, som ikke have Omvendelse behov. 5, 32.

8. **E**ller hvilken Kvinde, som har ti Penninge, om hun taber een Penning, tænder ikke et Lys og feier Huset og søger med Flid, indtil hun finder den?

9. Og naar hun har fundet den, kalder hun sine Veninder og Naboersker sammen og siger: Glæder eder med mig! Thi jeg har fundet den Penning, som jeg havde tabt!

10. Saaledes, siger jeg eder, skal der være Glæde for Guds Engle over een Synder, som omvender sig.

11. **M**en han sagde: Et Menneske havde to Sønner.

12. Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader! Giv mig den Del af Godset, som tilfalder mig! Og han delte Godset mellem dem. Ordsp. 20, 21.

13. Og ikke mange Dage derefter samlede den yngste Søn alt Sit og drog udenlands til et Land langt borte og ødte der sit Gods i et overdaadigt Levnet.

14. Men da han havde fortæret Alt, blev der en svar Hunger i det samme Land, og han begyndte at lide Mangel.

15. Og han gik bort og holdt sig til en af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham hen paa sine Marker for at røgte Svin.

16. Og han begjærede at fylde sin Bug med den Mask, som Svinene aade, og Ingen gav ham Noget.

17. Men da han kom til sig selv, sagde han: Hvor mange Daglønnere hos min Fader have overflødigt Brød, men jeg omkommer af Hunger! Ordsp. 23, 21.

18. Jeg vil staa op og gaa til min

Fader og sige til ham: Fader! Jeg har
syndet mod Himmelen og for dig
19. og er ikke længer værd at kaldes
din Søn; gjør mig som en af dine Dag-
lønnere!
20. Og han stod op og kom til sin
Fader. Men da han endnu var langt
borte, saa hans Fader ham, og han
ynkedes inderlig og løb til og faldt om
hans Hals og kyssede ham.
Ap. G. 2, 39. Ef. 2, 13. 17.
21. Men Sønnen sagde til ham: Fa-
der! Jeg har syndet mod Him-
melen og for dig og er ikke læn-
ger værd at kaldes din Søn.
22. Men Faderen sagde til sine Tje-
nere: Bærer frem det bedste Klædebon og
ifører ham det, og giver ham en Ring
paa hans Haand og Sko paa Fødderne,
23. og henter den fedede Kalv hid og
slagter den, og lader os æde og være glade!
24. Thi denne min Søn var død
og er bleven levende igjen og
var fortabt og er funden. Og de
begyndte at være glade.
25. Men hans ældste Søn var paa
Marken; og da han kom og var nær
ved Huset, hørte han Sang og Dans.
26. Og han kaldte en af Drengene til
sig og spurgte, hvad dette var.
27. Men han sagde til ham: Din
Broder er kommen, og din Fader har
slagtet den fedede Kalv, fordi han har
faaet ham karsk igjen.
28. Men han blev vred og vilde ikke
gaa ind. Hans Fader gik da ud og
bad ham.
29. Men han svarede og sagde til Fa-
deren: Se, saa mange Aar tjener jeg dig,
og aldrig har jeg overtraadt dit Bud, og
mig har du aldrig givet et Kid, forat
jeg kunde være glad med mine Venner.
30. Men da denne din Søn er kommen,
som har fortæret dit Gods med Skjøger,
har du slagtet den fedede Kalv til ham.
31. Men han sagde til ham: Min Søn!
Du er altid hos mig, og alt Mit er dit.
32. Men man burde være glad og
fornøiet, fordi denne din Broder var
død og er bleven levende igjen og var
fortabt og er funden.

16. Kapitel.

Jesus taler om den utro Husholder, advarer mod Gjerrighed (1—13), dadler Farisæernes Hovmod, at de foragtede Evangeliet og ikke forstode Loven ret (14—18), fremsætter Lignelsen om den rige Mand (19—31).

Men han sagde ogsaa til sine Disciple:
Der var et rigt Menneske, som havde
en Husholder, og denne blev angiven
for ham som den, der ødte hans Gods.
2. Og han kaldte ham og sagde til
ham: Hvi hører jeg dette om dig? Gjør
Regnskab for din Husholdning! Thi du
kan ikke længer forestaa Huset.
3. Men Husholderen sagde ved sig
selv: Hvad skal jeg gjøre, efterdi min
Herre tager Husholdningen fra mig?
Jeg formaar ikke at grave; jeg skammer
mig ved at tigge.
4. Jeg ved, hvad jeg vil gjøre, forat
de skulle tage mig i sine Huse, naar jeg
bliver afsat fra Husholdningen.
5. Og han kaldte enhver af sin Herres
Skyldnerne til sig og sagde til den første:
Hvor Meget er du min Herre skyldig?
6. Men denne sagde: Hundrede Fade
Olje. Og han sagde til ham: Tag dit
Brev og sæt dig strags ned og skriv femti!
7. Derefter sagde han til en anden:
Men du, hvor Meget er du skyldig?
Men denne sagde: Hundrede Maader
Hvede. Og han sagde til ham: Tag dit
Brev og skriv otteti!
8. Og Herren prisede den uretfærdige
Husholder, at han havde gjort klogt.
Thi denne Verdens Børn ere klogere
end Lysets Børn i sin Slægt.
Ef. 5, 8. 1 Tess. 5, 5.
9. Og jeg siger eder: Gjører
eder Venner ved den urette Mam-
mon, forat de, naar I skilles
herfra, skulle annamme eder i
de evige Boliger! 1 Tim. 6, 18. 19.
10. Hvo der er tro i det Mindste,
er og tro i det Store, og hvo der
er uretfærdig i det Mindste, er
og uretfærdig i det Store. 19, 17.
11. Dersom I da ikke have været tro
i den urette Mammon, hvem vil da betro
eder den sande? V. 9.
12. Og dersom I ikke have været tro
i det Fremmede, hvem vil da give eder
Noget selv at eie?
13. Ingen Hustvend kan tjene to
Herrer; thi han vil enten hade den ene
og elske den anden eller holde sig til den
ene og foragte den anden; I kunne ikke
tjene Gud og Mammon. Matt. 6, 24.
14. **Men** alt dette hørte ogsaa Fari-

særne, som vare pengegjerrige, og de
spottede ham. Matt. 23, 14.
15. Og han sagde til dem: I ere de,
som gjøre eder selv retfærdige for Men-
neskene, men Gud kjender eders Hjerter;
thi hvad der er høit iblandt Mennesker,
er en Vederstyggelighed for Gud.
18, 9. 1 Sam. 16, 7. Ps. 7, 10.
16. Loven og Profeterne vare indtil
Johannes; fra den Tid af forkyndes
Guds Rige ved Evangeliet, og Enhver
trænger derind med Magt. Matt. 11, 13.
17. Men det er lettere, at Himmelen
og Jorden forgaa, end at een Tøddel
af Loven bortfalder.
Es. 51, 6. Matt. 5, 18. Es. 40, 8.
18. Hver den, som skiller sig fra sin Hustru
og tager en Anden tilægte, bedriver Hor,
og hver den, som tager En, som er skilt
fra sin Mand, tilægte, bedriver Hor.
5 Mos. 24, 1. Matt. 5, 31. 32; 19, 3—9.
Mark. 10, 2—12. 1 Kor. 7, 10. 11.
19. **Men** der var et rigt Menneske, og
han klædte sig i Purpur og kosteligt
Linklæde og levede hver Dag herlig og
i Glæde.
20. Men der var en Fattig ved Navn
Lazarus, som var kastet for hans Dør,
fuld af Saar,
21. og han ønskede at mættes af de
Smuler, som faldt af den Riges Bord;
men endog Hundene kom og slikkede
hans Saar.
22. Men det begav sig, at den Fat-
tige døde, og at han blev henbaaren af
Englene i Abrahams Skjød. Men den
Rige døde ogsaa og blev begraven.
23. Og da han opløftede sine Øine i
Helvede, da han var i Pine, saa han Abra-
ham langt borte og Lazarus i hans Skjød.
24. Og han raabte og sagde: Fader
Abraham! Forbarm dig over mig og send
Lazarus, forat han kan dyppe det Yderste
af sin Finger i Vand og læske min Tunge!
Thi jeg pines svarlig i denne Lue.
Es. 66, 24. Mark. 9, 44.
25. Men Abraham sagde: Søn! Kom
i Hu, at du har annammet dit Gode i
din Livstid, og Lazarus ligesaa det Onde!
Men nu trøstes han, og du pines.
Ps. 17, 14.
26. Og foruden alt dette er mellem
os og eder et stort Svælg befæstet, forat
de, som ville fare herfra ned til eder,
ikke skulle kunne, ikke heller de derfra
komme over til os.
27. Men han sagde: Saa beder jeg
dig, Fader, at du sender ham til min
Faders Hus,
28. thi jeg har fem Brødre, forat han
kan vidne for dem, forat ikke ogsaa de
skulle komme til dette Pinens Sted.
29. Abraham sagde til ham: De have
Moses og Profeterne; lad dem
høre dem! Es. 34, 16. Joh. 5, 39. 45.
Ap. G. 15, 21; 17, 11.
30. Men han sagde: Nei, Fader Abra-
ham! Men dersom Nogen af de Døde
gik til dem, da omvendte de sig.
31. Men han sagde til ham: Høre de ikke
Moses og Profeterne da skulle de heller
ikke tro, om Nogen opstaar fra de Døde.

17. Kapitel.

Jesus taler om Forargelse og om at tilgive (1—4), om Tro og Lydighed (5—10), helbreder ti Spedalske (11—19), taler om sin Tilkommelse (20—37).

Men han sagde til Disciplene: Det er
umuligt, at Forargelser ikke skulde
komme; men ve den, ved hvem de komme!
Matt. 18, 6. 7. 2 Kor. 6, 3. Rom. 14, 20 fg.
2. Det var ham bedre, om en Mølle-
sten var hængt om hans Hals, og han
var kastet i Havet, end at han skulde
forarge een af disse Smaa. Mark. 9, 42.
3. Vogter eder selv! Men dersom din
Broder synder mod dig, saa irettesæt
ham, og dersom han omvender sig, da
tilgiv ham! 3 Mos. 19, 17. Ordsp. 17, 10.
Matt. 18, 15—22. Jak. 5, 19. 20.
4. Og dersom han synder syv Gange
mod dig om Dagen og vender syv Gange
tilbage til dig om Dagen og siger: Det
fortryder mig, da skal du tilgive ham.
5. **Og** Apostlerne sagde til Herren:
Forøg os Troen! Mark. 9, 24.
6. Men Herren sagde: Dersom I havde
Tro som et Senepskorn, da skulde I
sige til dette Morbærtræ: Ryk dig op
med Rod og plant dig i Havet! og det
skulde være eder lydigt.
Matt. 17, 20; 21, 21. Mark. 11, 23.
7. Men hvo af eder, som har en
Tjener, der pløier eller vogter Kvæg,
siger straks til ham, naar han kommer
hjem af Marken: Gak hen og sæt dig
tilbords?
8. Vil han ikke derimod sige til ham:
Bered det, jeg skal have til Nadverd, og
bind op om dig og opvart mig, medens
jeg æder og drikker, og derefter kan du
æde og drikke?
9. Mon han takker den samme Tjener,

fordi han gjorde det, som var ham be=
falet? Jeg mener det ikke.
10. Ligesaa skulle og I, naar I have
gjort Alt, hvad eder er befalet, sige: Vi
ere unyttige Tjenere; thi vi have gjort
det, som vi vare skyldige at gjøre.
11. Og det begav sig, da han reiste
til Jerusalem, drog han midt igjennem
Samaria og Galilæa.
12. Og da han kom til en By, mødte ham
ti spedalske Mænd, som stode langt borte.
13. Og de opløftede Røsten og sagde:
Jesus, Mester, forbarm dig over os!
14. Og da han saa dem, sagde han
til dem: Gaar hen og ter eder for Presterne!
Og det skede, da de gik bort, bleve de rensede.
3 Mos. 13, 2; 14, 2. Matt. 8, 4. Luk. 5, 14.
15. Men Een af dem vendte, da han
saa, at han var helbredet, tilbage og pri=
sede Gud med høi Røst.
16. Og han faldt paa sit Ansigt for
hans Fødder og takkede ham; og han var
en Samaritan.
17. Da svarede Jesus og sagde: Bleve
ikke de Ti rensede? Men hvor ere de Ni?
18. Blev ellers Ingen funden, som
vendte tilbage for at give Gud Ære,
uden denne Fremmede?
19. Og han sagde til ham: Staa op,
gak bort! Din Tro har frelst dig. 7, 50.
20. **Men** da han blev spurgt af Fari=
sæerne: Naar kommer Guds Rige, sva=
rede han dem og sagde: Guds Rige
kommer ikke saaledes, at man
kan pege derpaa.
21. De skulle ikke heller sige:
Se her, eller se der! Thi se,
Guds Rige er inden i eder.
Matt. 24, 23. Mark. 13, 21. Rom. 14, 17.
22. Men han sagde til Disciplene:
De Dage skulle komme, da I skulle be=
gjære at se een af Menneskens Søns
Dage, og I skulle ikke se den.
23. Og de skulle sige til eder: Se her,
eller se der! Gaar ikke hen, og følger
ikke heller!
24. Thi ligesom Lynet, der lyner fra
den ene Egn under Himmelen, skinner til
den anden Egn under Himmelen, saaledes
skal Menneskens Søn være paa sin Dag.
25. Men først bør han lide Meget og
forskydes af denne Slægt. 9, 22.
26. Og som det skede i Noahs Dage,
saaledes skal det og ske i Menneskens
Søns Dage; 1 Mos. 6, 11 fg.
Matt. 24, 37 fg. 1 Pet. 3, 20.
27. de aade, drak, toge tilægte, bleve
bortgiftede, indtil den Dag, da Noah gik
ind i Arken, og Syndfloden kom og øde=
lagde Alle.
28. Ligervis ogsaa, som det skede i
Lots Dage — de aade, drak, kjøbte, solgte,
plantede, byggede, 1 Mos. 19, 14–25.
29. men paa den Dag, da Lot gik
ud af Sodoma, regnede Ild og Svovel
af Himmelen og ødelagde dem alle, —
5 Mos. 29, 23. Es. 13, 19. Jer. 50, 40.
Am. 4, 11. Jud. 7.
30. saaledes skal det ske paa den Dag,
paa hvilken Menneskens Søn aabenbares.
31. Paa den samme Dag stige ikke den,
som er paa Taget og har sine Redskaber
i Huset, ned for at tage dem, og lige=
saa vende ikke den, som er paa Ageren,
om til det, som er bag ham!
Matt. 24, 17. Mark. 13, 15. 16.
32. Kommer Lots Hustru i Hu!
1 Mos. 19, 26.
33. Hvo der søger at frelse sit Liv,
skal miste det, og hvo der mister det, skal
bevare det. Matt. 10, 39; 16, 25.
Mark. 8, 35. Luk. 9, 24. Joh. 12, 25.
34. Jeg siger eder: I den samme Nat
skulle To være i een Seng; den Ene skal
tages, og den Anden lades tilbage.
Matt. 24, 40. 41.
35. To Kvinder skulle male tilsammen;
den ene skal tages, og den anden skal
lades tilbage.
36. To skulle være paa Ageren; den
Ene skal tages, og den Anden skal lades
tilbage.
37. Og de svarede og sagde til ham:
Herre! Hvor skal det ske? Men han
sagde til dem: Hvor Aadselet er, der
skulle Ørnene samles. Job 39, 33. Matt. 24, 28.

18. Kapitel.

Jesus taler om Bønnen (1–8), fremsætter Lignelsen om Farisæeren og Tolderen (9–14), taler om smaa Børn (15–17), om Selvfornegtelse (18–30), om sin Lidelse (31–34), helbreder en Blind (35–43).

Men han sagde dem ogsaa en Lignelse
derom, at man altid bør bede og
ikke blive træt. 11, 5 fg. 21, 36.
Rom. 12, 12. Ef. 6, 18. Kol. 4, 2. 1 Tess. 5, 17.
2. Og han sagde: Der var en Dom=
mer i en Stad, som ikke frygtede Gud
og ikke undsaa sig for noget Menneske.
3. Men der var en Enke i den samme
Stad, og hun kom til ham og sagde:
Skaf mig Ret over min Modstander!
4. Og han vilde længe ikke; men der=

efter sagde han ved sig selv: Skjønt jeg
ikke frygter Gud og ikke undser mig for
noget Menneske,
5. vil jeg dog, efterdi denne Enke
gjør mig meget Besvær, skaffe hende
Ret, forat hun ikke idelig skal komme og
plage mig.
6. Men Herren sagde: Hører, hvad
den uretfærdige Dommer siger!
7. Men skulde Gud da ikke skaffe
sine Udvalgte Ret, som raabe til
ham Dag og Nat, endog han
tøver med at hjælpe dem? Aab. 6, 10.
8. Jeg siger eder: Han skal
snart skaffe dem Ret. Dog, naar
Menneskens Søn kommer, mon han skal
finde Troen paa Jorden?
9. Men han sagde ogsaa til Nogle, som
stolede paa sig selv, at de vare retfær-
dige, og foragtede Andre, denne Lignelse:
10. Der gik to Mennesker op til Templet
for at bede; den Ene var en Fari-
sæer, og den Anden en Tolder.
11. Farisæeren stod for sig selv og bad
saaledes: Jeg takker dig, Gud, at jeg
ikke er som de andre Mennesker, Røvere,
Uretfærdige, Horkarle, eller og som denne
Tolder. Es. 58, 1. 2. Aab. 3, 17.
12. Jeg faster to Gange om Ugen; jeg
giver Tiende af alt det, jeg eier. 11,42.
13. Og Tolderen stod langt borte og
vilde ikke engang opløfte sine Øine til
Himmelen, men slog sig for sit Bryst og
sagde: Gud, vær mig Synder naa-
dig! Ps. 51, 3.
14. Jeg siger eder: Denne gik ret-
færdiggjort ned til sit Hus fremfor den
Anden; thi hver den, sig selv ophøier,
skal fornedres, men hvo sig selv fornedrer,
skal ophøies. 14, 11.
15. Men de bare ogsaa smaa Børn
til ham, forat han skulde røre ved dem;
men da Disciplene saa det, truede de dem.
Matt. 19, 13. 14. Mark. 10, 13 fg.
16. Men Jesus kaldte dem til sig og
sagde: Lader de smaa Børn komme til
mig og forhindrer dem ikke! Thi Guds
Rige hører Saadanne til. Matt. 18, 3 fg.
17. Sandelig siger jeg eder: Hvo der
ikke annammer Guds Rige som et lidet
Barn, skal ingenlunde komme ind i det.
18. Og en af de Øverste spurgte ham
og sagde: Gode Mester! Hvad skal jeg
gjøre, forat jeg kan arve et evigt Liv?
Matt. 19, 16 fg. Mark. 10, 17 fg.
19. Men Jesus sagde til ham: Hvi
kalder du mig god? Ingen er god, uden
Een, nemlig Gud.
20. Budene ved du: Du skal ikke be-
drive Hor, du skal ikke slaa ihjel, du
skal ikke stjæle, du skal ikke sige falskt
Vidnesbyrd, ær din Fader og din Moder!
2 Mos. 20, 12 fg.
21. Da sagde han: Alt dette har jeg
holdt fra min Ungdom af.
22. Men da Jesus hørte det, sagde
han til ham: Endnu fattes dig een Ting;
sælg alt det, du har, og giv Fattige det,
og du skal have en Skat i Himmelen;
kom saa og følg mig! 12, 33.
23. Men da han hørte det, blev han
meget bedrøvet; thi han var saare rig.
24. Men da Jesus saa, at han var
bleven bedrøvet, sagde han: Hvor van-
skelig skulle de, som have Rigdom, komme
ind i Guds Rige! Ordsp. 11, 28.
25. Thi det er lettere, at en Kamel
gaar gjennem et Naaleøie, end at en Rig
kommer ind i Guds Rige.
26. Men de, som hørte det, sagde: Hvo
kan da blive salig?
27. Men han sagde: Hvad der er umu-
ligt for Mennesker, er muligt for Gud.
1, 37.
28. Men Peter sagde: Se, vi have for-
ladt Alt og fulgt dig. 5, 11.
29. Men han sagde til dem: Sande-
lig siger jeg eder: Der er Ingen, som
har forladt Hus eller Forældre eller
Brødre eller Hustru eller Børn for Guds
Riges Skyld,
30. som jo skal faa mange Fold igjen
i denne Tid og i den tilkommende Verden
et evigt Liv.
31. Men han tog de Tolv til sig og
sagde til dem: Se, vi gaa op til Jeru-
salem, og alle de Ting, som ere skrevne
ved Profeterne, skulle fuldkommes paa
Menneskens Søn. Matt. 20, 17 fg.
Mark. 10, 32 fg. Ps. 22, 2 fg. Es. 53, 1 fg.
32. Thi han skal overgives til Hed-
ningerne og spottes og forhaanes og
spyttes paa, 9, 22. Matt. 27, 2. Luk. 23, 1.
Joh. 18, 28. Ap.G. 2, 23.
33. og de skulle hudstryge og ihjelslaa
ham, og paa den tredje Dag skal han opstaa.
Joh. 2, 19.
34. Men de forstode Intet deraf, og
denne Tale var skjult for dem, og de
forstode ikke det, som blev sagt. 2, 50; 9, 45.
35. Men det skede, da han kom nær til
Jericho, sad en Blind ved Veien og tiggede.
Matt. 20, 30 fg. Mark. 10, 46 fg.

36. Men da denne hørte Folket gaa
forbi, spurgte han, hvad dette var.
37. Men de forkyndte ham, at Jesus
af Nazaret kom forbi.
38. Og han raabte og sagde: Jesus,
du Davids Søn, forbarm dig over mig!
Matt. 15, 22. Luk. 17, 13.
39. Og de, som gik foran, truede
ham, at han skulde tie. Men han raabte
meget mere: Du Davids Søn, forbarm
dig over mig!
40. Da stod Jesus stille og bød, at
han skulde føres til ham; men da han
kom nær, spurgte han ham og sagde:
41. Hvad vil du, at jeg skal gjøre
dig? Men han sagde: Herre, at jeg
maa blive seende.
42. Og Jesus sagde til ham: Bliv
seende! Din Tro har frelst dig. 17, 19.
43. Og strax blev han seende, og han
fulgte ham og prisede Gud; og alt Folket,
som saa det, lovede Gud. Ap. G. 3, 8. 9.

19. Kapitel.

Sakkæus omvendes (1—10). Jesus fremsætter Lignelsen om de 10 Pund (11—27), drager ind i Jerusalem (28—40), græder over Staden (41—44), renser Templet (45. 46). Presterne vilde slaa ham ihjel (47. 48).

Og han gik ind og drog igjennem
Jericho.
2. Og se, der var en Mand, som
hedte Sakkæus, og han var Toldernes
Øverste og var rig.
3. Og han søgte at faa se Jesus,
hvem han var, og han kunde ikke for
Folket, fordi han var liden af Vækst.
4. Og han løb foran og steg op i et
Morbærtræ for at se ham; thi han skulde
komme frem ad den Vei.
5. Og da Jesus kom til Stedet, saa
han op, og han blev ham var og sagde
til ham: Sakkæus! Skynd dig og stig ned!
Thi idag bør det mig at blive i dit Hus.
Joh. 10, 3.
6. Og han skyndte sig og steg ned og
tog imod ham med Glæde.
7. Og da de saa det, knurrede de
alle og sagde: Han er dragen ind til
Herberge hos en syndig Mand. 15, 2.
8. Men Sakkæus stod frem og sagde til
Herren: Se, Herre! Halvdelen af mit Gods
giver jeg de Fattige, og dersom jeg har
gjort Nogen Uret med Underfundighed,
da giver jeg det firedobbelt igjen.
2 Mos. 22, 1. Ez. 33, 15.
9. Men Jesus sagde til ham: Idag
er Frelse vederfaren dette Hus,
efterdi ogsaa han er en Abrahams Søn;
13, 16.
10. thi Menneskens Søn er kommen
for at søge og frelse det Fortabte.
Matt. 9, 13. Luk. 5, 32.
11. Men da de hørte dette, blev han
ved og sagde en Lignelse, fordi han var
nær Jerusalem, og de mente, at Guds
Rige strax skulde aabenbares.
12. Han sagde da: En høibaaren Mand
drog til et Land langt borte for at tage
et Rige i Besiddelse og saa komme igjen.
Matt. 25, 14 fg.
13. Men han kaldte ti af sine Tjenere
og gav dem ti Pund og sagde til dem:
Kjøbslaar, indtil jeg kommer!
14. Men hans Borgere hadede ham og
skikkede Sendebud efter ham og lode sige:
Vi ville ikke, at denne skal regjere over os.
Ps. 2, 3.
15. Og det begav sig, da han kom
igjen, efterat han havde taget Riget i
Besiddelse, sagde han, at hine Tjenere,
hvem han havde givet Pengene, skulde
kaldes til ham, forat han kunde faa vide,
hvad hver havde vundet.
16. Da kom den første og sagde:
Herre! Dit Pund har forhvervet ti Pund.
17. Og han sagde til ham: Vel, du gode
Tjener! Efterdi du har været tro i det
Mindste, skal du have Magt over ti Stæder.
16, 10.
18. Og den anden kom og sagde:
Herre! Dit Pund har indbragt fem Pund.
19. Men ogsaa til denne sagde han:
Og du skal være over fem Stæder.
20. Og en anden kom og sagde:
Herre! Se, her er dit Pund, som jeg
har havt liggende i en Klud.
21. Thi jeg frygtede for dig, fordi du
er et strengt Menneske; du tager det, du
ikke lagde, og høster det, du ikke saaede.
22. Men han sagde til ham: Efter din
egen Mund dømmer jeg dig, du onde
Tjener! Du vidste, at jeg er et strengt
Menneske, som tager det, jeg ikke lagde,
og høster det, jeg ikke saaede; 2 Sam. 1, 16.
23. hvorfor gav du da ikke mine Penge
til en Vekselerer? Og naar jeg var kom-
men, havde jeg indkrævet dem med Rente.
24. Og han sagde til dem, som stode
hos: Tager det Pund fra ham og giver
det til den, som har de ti Pund!
25. (Og de sagde til ham: Herre, han
har ti Pund).
26. Thi jeg siger eder, at hver den, som

har, ham skal gives, men den, som ikke har, ham skal endog det, han har, fratages.
Matt. 13, 12.

27. Men fører hid hine mine Fiender, som ikke vilde, at jeg skulde regjere over dem, og slaar dem ihjel for mine Øine!

28. Og da han havde sagt dette, drog han frem og reiste op til Jerusalem.

29. Og det begav sig, da han kom nær til Betfage og Betania, til det Bjerg, som kaldes Oljebjerget, sendte han to af sine Disciple og sagde:
Matt. 21, 1 fg. Mark. 11, 1 fg. Joh. 12, 14 fg.

30. Gaar hen til den By, som ligger for eder! Naar I komme derind, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket endnu aldrig noget Menneske har siddet; løser det og fører det hid!

31. Og dersom Nogen spørger eder: Hvi løse I det? da siger saaledes til ham: Herren har det behov!

32. Men de Udsendte gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem.

33. Men da de løste Føllet, sagde dets Herrer til dem: Hvi løse I Føllet?

34. Men de sagde: Herren har det behov.

35. Og de førte det til Jesus og kastede sine Klæder paa Føllet og satte Jesus derpaa.

36. Men da han drog frem, bredte de sine Klæder paa Veien.

37. Men da han kom nær hen til Nedgangen af Oljebjerget, begyndte hans Disciples hele Hob gladelig at love Gud med høi Røst for alle de kraftige Gjerninger, de havde seet, og sagde:

38. Velsignet være den Konge, som kommer i Herrens Navn! Fred i Himmelen, og Ære i det Høieste! Ps. 118, 26. Luk. 2, 14. Es. 2, 14.

39. Og nogle af Farisæerne af Skaren sagde til ham: Mester, irettesæt dine Disciple!

40. Men han svarede og sagde til dem: Jeg siger eder, at dersom disse taug, da skulde Stenene raabe. Hab. 2, 11.

41. Og da han kom nær til og saa Staden, græd han over den og sagde:

42. Dersom du dog vidste, endog paa denne din Dag, hvad der tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øine.
5 Mos. 32, 29.

43. Thi de Dage skulle komme over dig, da dine Fiender skulle kaste en Vold op omkring dig og beleire dig rundt omkring og trænge dig allevegne,
Ez. 21, 22; 23, 24.

44. og de skulle aldeles ødelægge dig og dine Børn i dig og ikke lade Sten paa Sten i dig, fordi du ikke kjendte din Besøgelses Tid. 1 Kong. 9, 7. Mika 3, 12.
Matt. 24, 2. Mark. 13, 2. Luk. 21, 6.

45. Og han gik ind i Templet og begyndte at uddrive dem, som der solgte og kjøbte,
Matt. 21, 12. 13. Mark. 11, 15–17. Joh. 2, 14 fg.

46. og han sagde til dem: Der er skrevet: Mit Hus er et Bedehus. Men I have gjort det til en Røverkule.
1 Kong. 8, 29. Jer. 7, 11.

47. Og han lærte daglig i Templet. Men Ypperstepresterne og de Skriftlærde og de Øverste for Folket søgte at ombringe ham. Mark. 11, 18. Joh. 7, 19; 8, 37.

48. Og de fandt ikke, hvad de skulde gjøre; thi alt Folket hang ved ham og hørte ham. Ap. G. 4, 21.

20. Kapitel.

Jesus vil ikke sige, af hvad Magt han gjør sine Gjerninger (1–8), fremsætter Lignelsen om Vingaardsmændene (9–19), taler om Skattens Mynt (20–26), om Opstandelsen (27–40), om Messias (41–44), om de Skriftlærdes Hykleri (45–47).

Og det begav sig en af de Dage, da han lærte Folket i Templet og prædikede Evangeliet, kom Ypperstepresterne og de Skriftlærde tilligemed de Ældste,
Matt. 21, 23 fg. Mark. 11, 27 fg.

2. og de talte til ham og sagde: Sig os, af hvad Magt gjør du dette, eller hvo er den, som har givet dig denne Magt?
Ap. G. 4, 7.

3. Men han svarede og sagde til dem: Ogsaa jeg vil spørge eder om een Ting; siger mig:

4. Johannes's Daab, var den af Himmelen eller af Mennesker?

5. Men de tænkte ved sig selv og sagde: Sige vi: Af Himmelen, da siger han: Hvorfor troede I ham da ikke?

6. Men sige vi: Af Mennesker, da stener alt Folket os; thi det er fast i den Mening, at Johannes var en Profet.
Matt. 14, 5. Mark. 6, 20.

7. Og de svarede, at de ikke vidste, hvorfra den var.

8. Og Jesus sagde til dem: Saa siger heller ikke jeg eder, af hvad Magt jeg gjør dette.

9. Men han begyndte at sige til Folket denne Lignelse: Et Menneske plantede en Vingaard og leiede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands en lang Tid.
Es. 5, 1 fg. Jer. 2, 21; 12, 10.
Matt. 21, 33 fg. Mark. 12, 1 fg.

10. Og da Tiden kom, sendte han en
Tjener til Vingaardsmændene, forat de
skulde give ham af Vingaardens Frugt;
men Vingaardsmændene sloge ham og
lode ham gaa tomhændet bort.
11. Og han blev ved og sendte en
anden Tjener; men de sloge ogsaa denne
og forhaanede ham og lode ham gaa
tomhændet bort.
12. Og han blev ved og sendte en
tredje; men de saarede ogsaa denne og
stødte ham ud.
13. Men Vingaardens Herre sagde:
Hvad skal jeg gjøre? Jeg vil sende min
Søn, den Elskede; maaske de, naar de
se ham, ville undse sig.
14. Men da Vingaardsmændene saa
ham, tænkte de ved sig selv og sagde: Denne
er Arvingen; kommer, lader os slaa ham
ihjel, forat Arven maa blive vor!
Ps. 2, 8. Hebr. 1, 2. Matt. 26, 4; 27, 1. Joh. 11, 53.
15. Og de kastede ham ud af Vin-
gaarden og sloge ham ihjel. Hvad skal
da Vingaardens Herre gjøre ved dem?
16. Han skal komme og ødelægge disse
Vingaardsmænd og leie Vingaarden ud
til andre. Men da de hørte det, sagde
de: Det ske aldrig!
17. Men han saa paa dem og sagde:
Hvad er da dette, som er skrevet: Den
Sten, som Bygningsmændene forskjøde,
den er bleven til en Hovedhjørnestenen?
Ps. 118, 22. Es. 8, 14. 15; 28, 16.
18. Hver den, som falder paa denne
Sten, skal sønderstødes; men den, paa
hvem den falder, ham skal den sønderknuse.
Dan. 2, 34. 44.
19. Og Ypperstepresterne og de Skrift-
lærde søgte at lægge Haand paa ham i
den samme Time, men de frygtede for
Folket; thi de forstode, at han sagde
denne Lignelse mod dem. 19, 48.
20. Og de toge Vare paa ham og
udsendte Lurere, der anstillede sig, som
om de vare retfærdige, forat de kunde
fange ham i hans Tale, saa de kunde
overgive ham til Øvrigheden og Lands-
høvdingens Magt.
Matt. 22, 15 fg. Mark. 12, 13 fg.
21. Og de spurgte ham og sagde:
Mester! Vi vide, at du taler og lærer
ret og ikke anser nogen Person, men
lærer Guds Vei i Sandhed.
22. Er det os tilladt at give Keiseren
Skat, eller ikke?
23. Men da han mærkede deres Træsk-
hed, sagde han til dem: Hvi friste I mig?
24. Viser mig en Penning! Hvis
Billede og Overskrift har den? Men de
svarede og sagde: Keiserens.
25. Men han sagde til dem: Giver
da Keiseren, hvad Keiserens er,
og Gud, hvad Guds er!
Matt. 17, 27. Rom. 13, 7.
26. Og de kunde ikke fange ham i
hans Ord i Folkets Paahør; og de for-
undrede sig over hans Svar og taug.
27. Men nogle af Sadducæerne, som
negtede, at der er nogen Opstandelse,
kom til ham og spurgte ham og sagde:
Matt. 22, 23 fg. Mark. 12, 18 fg. Ap. G. 23, 8.
28. Mester! Moses har foreskrevet os,
at dersom Nogens Broder, som har en
Hustru, dør, og han dør barnløs, da
skal hans Broder tage Hustruen og op-
reise sin Broder Afkom. 5 Mos. 25, 5.
29. Nu var der syv Brødre; og den
første tog en Hustru og døde barnløs.
30. Og den anden tog Hustruen; og-
saa han døde barnløs.
31. Og den tredje tog hende, og saa-
ledes alle Syv; de efterlode ikke Børn
og døde.
32. Men sidst af dem alle døde ogsaa
Kvinden.
33. I Opstandelsen altsaa, hvis Hustru
af dem skal hun da være? Thi de Syv
have havt hende til Hustru.
34. Og Jesus svarede og sagde til
dem: Denne Verdens Børn tage tilægte
og bortgiftes;
35. men de, som agtes værdige til at
faa Del i hin Verden og i Opstandelsen
fra de Døde, tage hverken tilægte eller
bortgiftes;
36. thi de kunne ikke mere dø; thi de
ere Engle lige og ere Guds Børn, idet
de ere Opstandelsens Børn. 1 Joh. 3, 2.
37. Men at de Døde opreises, har
ogsaa Moses givet tilkjende paa det
Sted om Tornebusken, der han kalder
Herren Abrahams Gud og Isaks Gud
og Jakobs Gud. 2 Mos. 3, 6. Hebr. 11, 16.
38. Men han er ikke Dødes Gud, men
Levendes; thi alle leve de for ham.
39. Men nogle af de Skriftlærde sva-
rede og sagde: Mester, du talte vel.
40. Men de turde ikke mere spørge
ham om Noget.
41. Men han sagde til dem: Hvor-
ledes siger man, at Christus er Davids
Søn? Matt. 22, 41 fg. Mark. 12, 35 fg.
42. Og David selv siger i Psalmernes

Bog: Herren sagde til min Herre: Sæt
dig ved min høire Haand, Ps. 110, 1.
Ap. G. 2, 34. 1 Kor. 15, 25. Hebr. 1, 13; 10, 13.
43. indtil jeg lægger dine Fiender til
dine Fødders Skammel!
44. Altsaa kalder David ham Herre;
hvorledes er han da hans Søn?
45. Men i alt Folkets Paahør sagde
han til sine Disciple:
46. Vogter eder for de Skriftlærde,
som gjerne ville gaa i lange Klæder og
gjerne ville hilses paa Torvene og have
de første Pladse i Synagogerne og sidde
øverst tilbords ved Maaltiderne,
Matt. 23, 5 fg. Mark. 12, 38 fg. Luk. 11, 43.
47. de, som opæde Enkers Huse og for
et Syns Skyld bede længe! Disse skulle
faa des større Straf.

21. Kapitel.

Jesus taler om den fattige Enkes Gave (1—4), om Templets og Jerusalems Ødelæggelse (5—24), om Verdens Ende (25—36), lærer daglig i Templet (37. 38).

Men idet han saa op, blev han de
Rige var, som lagde sine Gaver i
Tempelkisten. Mark. 12, 41 fg. 2 Kong. 12, 9.
2. Men han saa ogsaa en fattig Enke,
som lagde to Skjerve deri.
3. Og han sagde: Sandelig siger jeg
eder, at denne fattige Enke har lagt
Mere, end Alle. 2 Kor. 8, 12.
4. Thi alle disse lagde af sin Over-
flod til Gaver for Gud; men denne
lagde af sin Fattigdom hele den Eien-
dom, hun havde.
5. Og da Nogle sagde om Templet,
at det var prydet med deilige Stene og
Klenodier, sagde han:
Matt. 24, 1 fg. Mark. 13, 1 fg.
6. Hvad angaar disse Ting, som I se,
da skulle de Dage komme, i hvilke der
ikke skal lades Sten paa Sten, som jo
skal nedbrydes. 19, 44.
7. Da spurgte de ham og sagde: Mester!
Naar skal da dette ske, og hvad er Tegnet
paa, naar det skal ske?
8. Men han sagde: Ser til, at I ikke
blive forførte! Thi Mange skulle komme
i mit Navn og sige: Jeg er Christus, og
Tiden er kommen nær. Gaar derfor
ikke efter dem! 2 Tess. 2, 3. 1 Joh. 4, 1.
9. Men naar I høre om Krige og
Oprør, da forfærdes ikke! Thi dette bør
først ske; men Enden er ikke straks.
10. Da sagde han til dem: Folk skal
reise sig mod Folk, og Rige mod Rige.
11. Og der skal blive store Jordskjæl
her og der og Hunger og Pest, og de
skal ske skrækkelige Ting og store Teg
fra Himmelen.
12. Men før alt dette skulle de lægg
Haand paa eder og forfølge eder o
overgive eder til Synagoger og Fæng
sler og føre eder for Konger og Fyrste
for mit Navns Skyld. Matt. 10, 17 fg
Joh. 16, 2. Ap. G. 4, 3; 5, 18; 16, 24; 22, 4; 24, 2
13. Men det skal vederfares eder ti
et Vidnesbyrd.
14. Lægger eder da paa Hjerte, at I
ikke forud betænke, hvorledes I skull
forsvare eder! 12, 11. 1
15. Thi jeg vil give eder Mund o
Visdom, som alle eders Modstandere ik
skulle kunne modsige eller modstaa.
2 Mos. 4, 12. Es. 54, 17. Ap. G. 6, 1
16. Men I skulle forraades endog a
Forældre og Brødre og Frænder og Ven
ner, og de skulle slaa Nogle af eder ihjel
Ap. G. 7, 59; 12,
17. og I skulle hades af Alle for mi
Navns Skyld;
18. og ikke et Haar af eders Hove
skal fortabes. Matt. 10, 30. Luk. 12, 7
19. Bevarer eders Sjæle ve
eders Taalmodighed! Aab. 2, 1
20. Men naar I se Jerusalem beleire
rundt omkring af Krigshære, da vider, a
dets Ødelæggelse er kommen nær! Dan. 9, 2
21. Da fly til Bjergene de, som er
i Judæa, og de, som ere midt i Staden
vige ud derfra, og de, som ere paa Landet
komme ikke ind i den!
22. Thi disse ere Hevns Dage, fora
Alt, hvad skrevet er, skal fuldkommes
23. Men ve de Frugtsommelige o
dem, som give Die i de Dage! Thi de
skal være stor Nød paa Jorden og Vred
over dette Folk.
24. Og de skulle falde for Sverdets
Eg og føres fangne til alle Hedningerne
og Jerusalem skal nedtrædes af Hed-
ningerne, indtil Hedningernes Tider fuld-
kommes. Rom. 11, 25
25. Og der skal ske Tegn i Sol o
Maane og Stjerner, og paa Jorde
skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naa
Havet og Bølgerne bruse, Es. 13, 10
Ez. 32, 7. Joel 3, 4. 20. Matt. 24, 29 fg
Mark. 13, 24 fg. 2 Pet. 3, 10. 12. Aab. 6, 12
26. medens Menneskene forsmægte a
Frygt og af Forventning om de Ting
som skulle komme over Jorderiget; th
Himmelens Kræfter skulle røres.

27. Og da skulle de se Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed. Dan. 7,13. Matt. 16,27; 24,30; 25,31; 26,64. Ap. G. 1,11. 2 Tess. 1,10. Aab. 1,7.
28. Men naar disse Ting begynde at ke, da ser op og opløfter eders Hoveder, fterdi eders Forløsning stunder til! Rom. 8,21. 23.
29. Og han sagde dem en Lignelse: Ser Figentræet og alle Træer!
30. Naar de allerede springe ud, og I se det, da vide I af eder selv, at Sommeren allerede er nær.
31. Ligesaa og I, naar I se disse Ting at ske, da vider, at Guds Rige er nær!
32. Sandelig siger jeg eder: Denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend det ker altsammen.
33. *Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa.* Ps. 102,27. Es. 51,6. 2 Pet. 3,7. 10. Hebr. 1,11. Matt. 5,18. Luk. 16,17. 1 Pet. 1,25.
34. Men vogter eder selv, at ikke eders Hjerter nogen Tid besværes med Fraadsert og Drukkenskab og med Sorg for Næring, og hin Dag kommer uforvarende over eder! Rom. 13,13. Ef. 5,18. 1 Tess. 5,6. 1 Pet. 4,7.
35. Thi som en Snare skal den komme over alle dem, som bo paa hele Jordens Kreds. 1 Tess. 5,2. 2 Pet. 3,10. Aab. 3,3; 16,15.
36. Derfor vaager til enhver Tid og beder, at I maa agtes værdige til at undfly alle disse Ting, som skulle ske, og blive bestaaende for Menneskens Søn! 12,40; 18,1. 2 Pet. 3,11.
37. **Men** han lærte om Dagene i Templet, men om Nætterne gik han ud og blev Natten over paa det Bjerg, som kaldes Oljebjerget. Joh. 8,1.
38. Og alt Folket kom aarle til ham i Templet for at høre ham.

22. Kapitel.

Jøderne raadslaa om at dræbe Jesus (1. 2). Judas vil forraade ham (3–6). Disciplene berede Paaske (7–13). Jesus æder Paaskelammet, indstifter Alterens Sakrament (14–20), taler om sin Forræder (21–23), formaner til Ydmyghed (24–27), trøster Disciplene (28–30), forkynder Peters Fald (31–34), taler om de tilstundende Fristelser (35–38), lider i Urtegaarden (39–46), forraades (47. 48), læger Malkus's Øre (49–51), irettesætter sine Fiender (52. 53), fornegtes af Peter (54–62), spottes og slaaes (63–65), bekjender, at han er Christus (66–71).

Men de usyrede Brøds Høitid, som kaldes Paaske, var nær. 2 Mos. 12,15. Matt. 26,2 fg. Mark. 14,1. 2.
2. Og Ypperstepresterne og de Skriftlærde søgte, hvorledes de kunde ihjelslaa ham; thi de frygtede for Folket. Joh. 11,47. Ap. G. 4,27. Luk. 20,19.
3. **Men** Satan gik ind i Judas, som kaldes Iskariot, en af de Tolv. Matt. 26,14–16. Mark. 14,10. 11. Joh. 13,2. 27.
4. Og han gik hen og talte med Ypperstepresterne og Høvedsmændene om, hvorledes han vilde forraade ham til dem.
5. Og de bleve glade og lovede at give ham Penge.
6. Og han lovede det og søgte beleilig Tid til at forraade ham til dem uden Opløb.
7. **Men** de usyrede Brøds Dag kom, paa hvilken man skulde slagte Paaskelammet. Matt. 26,17 fg. Mark. 14,12 fg.
8. Og han sendte Peter og Johannes og sagde: Gaar hen og bereder os Paaskelammet, forat vi kunne æde det!
9. Men de sagde til ham: Hvor vil du, at vi skulle berede det?
10. Men han sagde til dem: Se, naar I komme ind i Staden, skal et Menneske møde eder, som bærer en Vandkrukke; følger ham ind i Huset, hvor han gaar ind,
11. og siger til Husbonden i Huset: Mesteren lader dig sige: Hvor er det Herberge, hvor jeg kan æde Paaskelammet med mine Disciple?
12. Og han skal vise eder en stor Sal, som er opdækket; bereder det der!
13. Men de gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet. 19,32.
14. **Og** da Timen kom, satte han sig ned, og de tolv Apostler med ham. Matt. 26,20. 26 fg. Mark. 14,17. 18. 22 fg. Joh. 13,2 fg.
15. Og han sagde til dem: Jeg har hjertelig længtes efter at æde dette Paaskelam med eder, førend jeg lider.
16. Thi jeg siger eder, at jeg ingenlunde mere skal æde deraf, indtil det bliver fuldkommet i Guds Rige.
17. Og han tog Kalken, takkede og sagde: Tager dette og deler det mellem eder!
18. Thi jeg siger eder, at jeg ikke skal drikke af Vintræets Frugt, indtil Guds Rige kommer.
19. *Og han tog Brødet, takkede og brød det og gav dem og sagde: Dette er mit Legeme, som gives*

for eder; gjører dette til min
Ihukommelse! 1 Kor. 11, 23 fg.
20. Ligesaa tog han og Kalken,
efterat de havde holdt Nadverd,
og sagde: Denne Kalk er den nye
Pakt i mit Blod, som udgydes
for eder. 2 Mos. 24, 8.
21. Dog se, hans Haand, som for-
raader mig, er over Bordet med mig.
Matt. 26, 21 fg. Mark. 14, 18 fg.
Joh. 13, 18. Ps. 41, 10.
22. Og Menneskens Søn gaar vel
hen, som det er beskikket; dog ve det
Menneske, ved hvem han bliver forraadt!
Ap. G. 1, 16; 2, 23.
23. Og de begyndte at spørge hver-
andre om, hvem af dem det vel var,
som skulde gjøre dette.
24. Men der blev ogsaa en Trætte
blandt dem om, hvem af dem der skulde
holdes for at være den Største. 9, 46.
25. Men han sagde til dem: Folkenes
Konger herske over dem, og de, som have
Magt over dem, kaldes naadige Herrer.
Matt. 20, 25 fg. Mark. 10, 42 fg.
26. Men I ikke saaledes; men den
Største blandt eder skal være som den
Yngste, og den Overste som den, der
tjener. 1 Pet. 5, 3. 5. 6.
27. Thi hvem er størst, den, som sidder
tilbords, eller den, som tjener? Mon ikke
den, som sidder tilbords? Men jeg er
midt iblandt eder som den, der tjener.
Joh. 13, 1—20. Fil. 2, 7.
28. Men I ere de, som ere blevne
bestandige hos mig i mine Fristelser.
1 Pet. 4, 13.
29. Og jeg beskikker eder Riget, ligesom
min Fader beskikkede mig det, 12, 32.
30. forat I skulle æde og drikke ved
mit Bord i mit Rige og sidde paa Tro-
ner og dømme de tolv Israels Stammer.
Matt. 8, 11; 19, 28. Aab. 3, 21.
31. Men Herren sagde: Simon! Si-
mon! Se, Satan begjærede eder for at
sigte eder som Hvede. 1 Pet. 5, 8.
32. Men jeg bad for dig, at din Tro
ikke skal aflade; og naar du engang om-
vender dig, da styrk dine Brødre!
Joh. 17, 6 fg.
33. Men han sagde til ham: Herre!
Jeg er beredt til at gaa med dig baade
i Fængsel og i Døden.
34. Men han sagde: Peter! Jeg siger
dig: Hanen skal ikke gale idag, førend du
tre Gange har negtet, at du kjender mig.
Matt. 26, 34. Mark. 14, 30. Joh. 13, 38.
35. Og han sagde til dem: Da jeg
udsendte eder uden Pung og Taske o
Sko, fattedes eder da Noget? Men d
sagde: Intet. Matt. 10, 9. 1
Mark. 6, 8. Luk. 9, 3: 10, 4. Ps. 23,
36. Han sagde da til dem: Men nu
hvo der har en Pung, tage den, ligesa
og en Taske, og hvo der Intet har, sælg
sit Klædebon og kjøbe et Sverd!
37. Thi jeg siger eder: Ogsaa dett
bør endnu fuldkommes paa mig, so
skrevet er: Han er regnet blandt Over
trædere. Thi de Ting, som ere skrevn
om mig, gaa i Opfyldelse.
Es. 53, 12. Mark. 15, 28
38. Men de sagde: Herre! Se, her e
to Sverd. Men han sagde til dem: De
er nok.
39. Og han gik ud og gik efter Sæd
vane til Oljebjerget; men ogsaa han
Disciple fulgte ham.
Matt. 26, 36 fg. Mark. 14, 32 fg. Joh. 18, 1
40. Men da han kom til Stedet, sagd
han til dem: Beder, at I ikke skull
komme i Fristelse!
41. Og han sled sig fra dem saa lang
som et Stenkast og faldt paa Knæ, bad
og sagde:
42. Fader! Vil du tage denne Kalk fra
mig, — dog ske ikke min Vilje, men din
Joh. 6, 38; 12, 27. Hebr. 5, 7
43. Men en Engel af Himmelen aaben-
baredes for ham og styrkede ham.
44. Og da han stred hart med Døds-
angest, bad han heftigere; men hans
Sved blev som Blodsdraaber, der faldt
ned paa Jorden.
45. Og da han var staaet op fra
Bønnen og kom til sine Disciple, fandt
han dem sovende af Bedrøvelse.
46. Og han sagde til dem: Hvi sove I?
Staar op og beder, at I ikke skulle komme
i Fristelse!
47. Men da han endnu talte, se, da
kom en Skare, og en af de Tolv, som
kaldtes Judas, gik foran dem og nær-
mede sig til Jesus for at kysse ham.
Matt. 26, 47 fg. Mark. 14, 43 fg. Joh. 18, 3 fg.
48. Men Jesus sagde til ham: Judas!
Forraader du Menneskens Søn med et Kys?
49. Men da de, som vare omkring
ham, saa, hvad der vilde ske, sagde de
til ham: Herre! Skulle vi slaa til med
Sverd?
50. Og en af dem slog Ypperstepræstens
Tjener og hug hans høire Øre af.
Matt. 26, 51 fg. Mark. 14, 47. Joh. 18, 10. 11.
51. Men Jesus svarede og sagde: Lader

dem kun gaa saa vidt! Og han rørte
ved hans Øre og lægte ham.
52. Men Jesus sagde til Ypperste=
presterne og Høvedsmændene for Templet
og de Ældste, som vare komne til ham:
I ere udgangne, som til en Røver, med
Sverd og Stænger.
Matt. 26, 55. 56. Mark. 14, 48. 49.
53. Da jeg var daglig hos eder i
Templet, udrakte I ikke eders Hænder
mod mig; men dette er eders Time og
Mørkets Magt.
54. Men da de havde grebet ham,
førte de ham bort og bragte ham ind i
Ypperstepreſtens Hus; men Peter fulgte
langt bag efter.
Matt. 26, 57. 58. Mark. 14, 53. Joh. 18, 13 fg.
55. Men da de havde tændt en Ild
midt i Gaarden og sat sig der sammen,
sad Peter midt iblandt dem.
Matt. 26, 69 fg. Mark. 14, 54. 66 fg.
56. Men en Pige saa ham sidde ved
Ilden og stirrede paa ham og sagde:
Denne var ogsaa med ham.
57. Men han fornegtede ham og sagde:
Kvinde! Jeg kjender ham ikke.
58. Og lidt derefter saa en Anden
ham og sagde: Du er ogsaa En af dem.
Men Peter sagde: Menneske! Jeg er ikke.
59. Og henved en Time derefter stad=
fæstede en Anden det og sagde: I Sand=
hed, denne var ogsaa med ham; thi han
er og en Galilæer.
60. Men Peter sagde: Menneske! Jeg
ved ikke, hvad du siger. Og straks, da
han endnu talte, gol Hanen.
61. Og Herren vendte sig og saa paa
Peter; og Peter kom Herrens Ord i
Hu, hvorledes han havde sagt til ham:
Førend Hanen galer, skal du fornegte
mig tre Gange. V. 34.
62. Og Peter gik udenfor og græd
bitterlig.
63. Og de Mænd, som holdt Jesus,
spottede ham og sloge ham. Job 16, 10.
Es. 50, 6. Matt. 26, 67. 68. Joh. 18, 22.
64. Og de kastede et Klæde over ham
og sloge ham i Ansigtet og spurgte ham
og sagde: Spaa! Hvo er den, som slog
dig?
65. Og mange andre Bespottelser sagde
de mod ham.
66. Og da det blev Dag, forsamlede
sig Folkets Ældste, Ypperstepresterne og
de Skriftlærde, og de førte ham frem for
sit Raad Ps. 2, 2. Matt. 26, 59 fg. 27, 1.
Mark. 14, 55 fg. 15, 1. Joh. 18, 24.
67. og sagde: Er du Christus? Sig
os det! Men han sagde til dem: Om
jeg siger eder det, tro I det ikke;
68. men om jeg og spørger, ville I
ikke svare mig eller lade mig løs.
69. Fra nu af skal Menneskens Søn
sidde hos Guds Krafts høire Haand.
21, 27.
70. Men de sagde alle: Er du
da Guds Søn? Men han sagde
til dem: I sige det; thi jeg er det.
71. Men de sagde: Hvad have vi længer
Vidnesbyrd behov? Thi vi have selv
hørt det af hans Mund.

23. Kapitel.

Pilatus dømmer Jesus at være uskyldig (1—4), sender ham til Herodes (5—12), lader Barabbas løs og fordømmer Jesus (13—25). Simon bærer hans Kors (26). Jesus byder Jerusalems Døtre at græde over sig selv (27—31); han korsfæstes mellem to Røvere, beder for sine Fiender (32—34), spottes (35—37). Overskriften skrives (38). Røveren omvendes (39—43). Solen formørkes (44. 45). Jesus dør; Høvedsmanden tror (46—48). Kvinderne se til; Josef jorder hans Legeme (49—56).

Og den hele Hob af dem stod op og
førte ham for Pilatus.
Matt. 27, 2. Mark. 15, 1. Joh. 18, 28 fg.
2. Men de begyndte at anklage ham
og sagde: Vi have fundet, at denne
forvender Folket og forbyder at give
Keiseren Skat og siger sig selv at være
Christus, en Konge. Matt. 17, 25 fg. 22, 21.
Luk. 20, 25. Ap. G. 17, 7. Rom. 13, 7.
3. Men Pilatus spurgte ham og sagde:
Er du Jødernes Konge? Men han
svarede ham og sagde: Du siger det.
Matt. 27, 11 fg. Mark. 15, 2 fg. 1 Tim. 6, 13.
4. Men Pilatus sagde til Ypperste=
presterne og Folket: Jeg finder ingen
Skyld hos dette Menneske.
5. Men de holdt ved og sagde: Han
oprører Folket, idet han lærer over
hele Judæa fra Galilæa af, hvor han
begyndte, og lige hertil.
6. Men da Pilatus hørte Galilæa
nævne, spurgte han, om det Menneske
var en Galilæer.
7. Og da han fik at vide, at han hørte
under Herodes's Herredømme, sendte han
ham til Herodes, som ogsaa var i Jeru=
salem i de samme Dage. 3, 1.
8. Men da Herodes saa Jesus, blev
han meget glad; thi han havde længe
gjerne villet se ham, fordi han havde
hørt Meget om ham og haabede at faa
se et Tegn af ham. 9, 9.

9. Og han spurgte ham med mange Ord; men han svarede ham Intet.

10. Men Ypperstepresterne og de Skriftlærde stode og anklagede ham heftig.

11. Men da Herodes med sine Krigsfolk havde forhaanet og spottet ham, kastede han et skinnende Klædebon om ham og sendte ham tilbage til Pilatus.

12. Paa den Dag bleve Pilatus og Herodes Venner med hinanden; thi de vare før hinandens Fiender. Ap. G. 4, 27.

13. **M**en Pilatus sammenkaldte Ypperstepresterne og de Overste og Folket

14. og sagde til dem: I have ført dette Menneske til mig som den, der afvender Folket; og se, jeg har forhørt ham i eders Nærværelse og finder ingen Skyld hos dette Menneske i det, I anklage ham for.
Matt. 27, 15 fg. Mark. 15, 6 fg. Joh. 18, 38 fg. 19, 1 fg.

15. Men heller ikke Herodes; thi jeg sendte eder til ham, og se, der er Intet gjort af ham, som fortjener Døden.

16. Derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.

17. Men han maatte give dem En løs paa Høitiden.

18. Og de raabte alle som Een og sagde: Tag denne bort, men giv os Barabbas løs! Ap. G. 3, 14.

19. Denne var kastet i Fængsel for et Oprør, som var skeet i Staden, og for et Mord.

20. Pilatus talte da atter til dem, da han vilde lade Jesus løs.

21. Men de raabte til ham og sagde: Korsfæst, korsfæst ham!

22. Men han sagde tredje Gang til dem: Hvad Ondt har da denne gjort? Jeg finder ingen Dødsskyld hos ham; derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.

23. Men de trængte paa med stort Skrig og begjærede, at han skulde korsfæstes; og deres og Ypperstepresternes Skrig fik Overhaand.

24. Og Pilatus dømte, at det, de begjærede, skulde ske.

25. Men han gav dem den løs, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mord, den, de begjærede; men Jesus overgav han til deres Vilje.

26. Og da de førte ham bort, toge de fat paa en Simon af Cyrene, som kom fra Marken, og lagde Korset paa ham, forat han skulde bære det efter Jesus.
Matt. 27, 32. Mark. 15, 21.

27. **M**en der fulgte ham en stor Ho
af Folket og af Kvinder, som baa
veklagede og græd over ham.

28. Men Jesus vendte sig om til de
og sagde: I Jerusalems Døtre! Græde
ikke over mig, men græder over ede
selv og over eders Børn!

29. Thi se, de Dage komme, i hvil
man skal sige: Salige ere de Ufrug
sommelige og de Liv, som ikke fødte, o
de Bryster, som ikke gave Die.
Es. 54, 1. Matt. 24, 1

30. Da skulle de begynde at sige t
Bjergene: Falder over os! og til Høiene
Skjuler os! Es. 2, 19. Hos. 10, 8. Aab. 6, 16 9,

31. Thi gjør man dette med det grønn
Træ, hvad vil da ske med det tørre?
Jer. 25, 29. 1 Pet. 4, 1

32. **M**en der blev og to Andre, Mis
dædere, førte hen med ham for at henrettes
Es. 53, 12. Joh. 19, 17. 1

33. Og da de vare komne til d
Sted, som kaldes Hovedpandested, kors
fæstede de ham der og Misdæderne, de
ene ved den høire, men den anden ve
den venstre Side.
Matt. 27, 33. 38. Mark. 15, 22. 2

34. Men Jesus sagde: Fader, for
lad dem! Thi de vide ikke, hva
de gjøre. Men de delte hans Klæde
og kastede Lod om dem. Es. 53, 1
Matt. 5, 44. Ap. G. 7, 60. 1 Kor. 4, 12. Ap. G. 3, 1
Ps. 22, 19. Matt. 27, 35. Mark. 15, 24. Joh. 19, 23. 2

35. Og Folket stod og saa til. Me
ogsaa de Overste spottede ham tilligeme
dem og sagde: Han har frelst Andre
han frelse sig selv, dersom han er Chri
stus, den Guds Udvalgte!
Matt. 27, 39 fg. Mark. 15, 29 f

36. Men ogsaa Stridsmændene spot
tede ham, idet de traadte til og rakte ha
Eddike og sagde:

37. Dersom du er Jødernes Konge
da frels dig selv!

38. **M**en der var ogsaa skrevet e
Overskrift over ham paa Græsk og Lati
og Hebraisk: Denne er Jødernes Konge
Matt. 27, 37. Mark. 15, 26. Joh. 19, 19—22

39. **M**en en af de Misdædere, som var
ophængte, spottede ham og sagde: Er d
Christus, da frels dig selv og os!

40. Men den anden svarede og irette
satte ham og sagde: Frygter du ei helle
for Gud, da du dog er under den samm
Dom?

41. Og vi vel medrette; thi vi faa det
vore Gjerninger have forskyldt; men denn
gjorde intet Uskikkeligt.

42. Og han sagde til Jesus: Herre, kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige!

43. Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig: Idag skal du være med mig i Paradis. Aab. 2, 7.

44. **Men** det var ved den sjette Time, og der blev et Mørke over den hele Jord indtil den niende Time. Matt. 27, 45. 51. Mark. 15, 33. 38.

45. Og Solen blev formørket, og Forhænget i Templet splittedes midt ad.

46. Og Jesus raabte med høi Røst og sagde: Fader! Jeg vil befale min Aand i dine Hænder. Og da han sagde dette, udgav han sin Aand. Ps. 31, 6. Matt. 27, 50. Mark. 15, 37. Ap.G. 7, 59. 60.

47. Men da Høvedsmanden saa det, som skede, prisede han Gud og sagde: I Sandhed, dette Menneske var retfærdigt. Matt. 27, 54. Mark. 15, 39.

48. Og da alle de Folk, som vare komne sammen til dette Syn, saa de Ting, som skede, sloge de sig for sit Bryst og vendte tilbage.

49. **Men** alle hans Kjendinger stode langt borte, saa og de Kvinder, som havde fulgt med ham fra Galilæa, og saa dette. Matt. 27, 55 fg. Mark. 15, 40 fg.

50. Og se, en Mand ved Navn Josef, som var Raadmand, en god og retfærdig Mand, Joh. 19, 38 fg.

51. som ikke havde samtykket i deres Raad og Gjerning, fra Jødernes Stad Arimatæa, og som ogsaa selv ventede Guds Rige, 2, 25. 38.

52. han gik til Pilatus og begjærede Jesu Legeme.

53. Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linklæde og lagde det i en Grav, som var hugget i en Klippe, hvor endnu ikke Nogen var lagt.

54. Og det var Beredelsens Dag, og Sabbaten var forhaanden.

55. Men og Kvinderne, som vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter og saa Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt. 8, 2. 3.

56. Men de vendte tilbage og beredte vellugtende Urter og Salver, og Sabbaten over holdt de sig stille efter Loven. 2 Mos. 20, 10.

24. Kapitel.

Engle forkynde Kvinderne Jesu Opstandelse (1–11). Peter betragter Graven (12). Jesus aabenbares for de To, som gik til Emma'us (13–35), for Apostlerne (36–49), farer op til Himmelen (50–53).

Men paa den første Dag i Ugen meget aarle kom de til Graven og bare vellugtende Urter, som de havde beredt, og Nogle gik med dem. Matt. 28, 1 fg. Mark. 16, 1 fg. Joh. 20, 1 fg.

2. Men de fandt Stenen afveltet fra Graven.

3. Og de gik ind og fandt ikke den Herres Jesu Legeme.

4. Og det skede, da de vare tvivlraadige derover, se, da stode to Mænd hos dem i skinnende Klæder. Ap. G. 1, 10 fg.

5. Men da de bleve bange og bøiede Ansigtet til Jorden, sagde de til dem: Hvi lede I efter den Levende blandt de Døde?

6. Han er ikke her, men han er opstanden; kommer i Hu, hvorledes han talte til eder, da han endnu var i Galilæa, og sagde: Matt. 16, 21; 17, 22. 23; 20, 18 fg. Mark. 8, 31; 9, 30. 31.

7. Det bør Menneskens Søn at overgives i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes og opstaa tredje Dag!

8. Og de kom hans Ord i Hu. Joh. 2, 22.

9. Og de gik fra Graven igjen og kundgjorde alle disse Ting for de Elleve og for alle de Andre.

10. Men det var Maria Magdalena og Johanna og Maria, Jakobs Moder, og de øvrige Kvinder med dem, som sagde Apostlerne disse Ting. 8, 3. 2.

11. Og deres Ord syntes dem som en løs Tale, og de troede dem ikke.

12. **Men** Peter stod op og løb til Graven; og da han kigede derind, saa han Linklæderne liggende alene, og han gik bort og forundrede sig ved sig selv over det, som var skeet.

13. Og se, To af dem gik den samme Dag til en By, som var sekstí Stadier* fra Jerusalem, hvis Navn var Emma'us.

* omtrent en norsk Mil.

14. Og de talte med hinanden om alle disse Ting, som vare skeede.

15. Og det begav sig, da de talte sammen og spurgte hinanden, kom og Jesus selv nær og vandrede med dem. Matt. 18, 20. Luk. 24, 36.

16. Men deres Øine vare betagne, saa de ikke kjendte ham.

17. Men han sagde til dem: Hvad er dette for Taler, som I føre med hinanden, medens I gaa og ere bedrøvede?

18. Men En af dem, som hedte Kleofas,

svarede og sagde til ham: Er du alene
fremmed i Jerusalem og ved ikke de Ting,
som der ere skeede i disse Dage?
19. Og han sagde til dem: Hvilke?
Men de sagde til ham: De Ting om Jesus
af Nazaret, som var en Profet, mægtig i
Gjerning og Ord for Gud og alt Folket,
Matt. 21, 11. Luk. 7, 16.
Joh. 4, 19; 6, 14. Ap. G. 2, 22.
20. og hvorledes Ypperstepresterne og
vore Overster have overgivet ham til
Dødsdom og korsfæstet ham.
21. Men vi haabede, at han var den,
som skulde forløse Israel. Men med
alt dette er det idag den tredje Dag,
siden dette skede.
22. Saa have ogsaa nogle af vore
Kvinder forskrækket os, da de vare aarle
ved Graven,
Matt. 28, 8. Mark. 16, 8—10. Joh. 20, 18.
23. og da de ikke fandt hans Legeme,
kom de og sagde, at de ogsaa havde seet
et Syn af Engle, som sagde, at han lever.
24. Og Nogle af dem, som vare med
os, gik hen til Graven og fandt det saa=
ledes, som Kvinderne havde sagt; men
ham saa de ikke.
25. Og han sagde til dem: O I
Daarer og Senhjertede til at tro alt det,
som Profeterne have sagt!
26. Burde ikke Christus lide
dette og indgaa til sin Herlighed?
Es. 50, 6; 53, 11 fg. Ap. G. 17, 3. 1 Pet. 1, 11.
Hebr. 12, 2.
27. Og han begyndte fra Moses og
fra alle Profeter og udlagde for dem i alle
Skrifterne det, som var skrevet om ham.
1 Mos. 3, 15; 22, 18. Job 19, 25. Ps. 16, 9. 10;
8, 6; 22, 12. 19. Es. 53, 10. Dan. 9, 24 fg.
28. Og de kom nær til Byen, som de
gik til, og han lod, som han vilde gaa
længere.
29. Og de nødte ham meget og sagde:
Bliv hos os! Thi det er mod Aften,
og Dagen helder! Og han gik ind for
at blive hos dem.
30. Og det skede, da han sad med dem
tilbords, tog han Brødet, velsignede og
brød det og gav dem.
31. Men deres Øine bleve aabnede,
og de kjendte ham; og han blev usynlig
for dem.
32. Og de sagde til hinanden: Var
ikke vort Hjerte brændende i os, da han
talte til os paa Veien, og da han oplod
os Skrifterne?
33. Og de stode op i den samme

Time og vendte tilbage til Jerusalem o
fandt de Elleve forsamlede og dem, so
vare hos dem, hvilke sagde:
34. Herren er sandelig opstanden o
seet af Simon. 1 Kor. 15, 5.
35. Og de fortalte de Ting, som var
skeede paa Veien, og hvorledes han ble
kjendt af dem, idet han brød Brødet.
36. Men da de talte dette, stod Jesu
selv midt iblandt dem og sagde til dem
Fred være med eder!
Mark. 16, 14. Joh. 20, 19 f
37. Da bleve de forfærdede og betag
af Frygt og mente, at de saa en Aan
Matt. 14, 2
38. Og han sagde til dem: Hvorf
ere I saa forfærdede, og hvorfor opstig
saadanne Tanker i eders Hjerter?
39. Ser mine Hænder og mine Fø
der, at det er mig selv! Føler paa mi
og ser! Thi en Aand har ikke Kjød o
Ben, som I se, at jeg har.
40. Og da han sagde dette, viste ha
dem sine Hænder og Fødder.
41. Men da de endnu ikke troede f
Glæde og forundrede sig, sagde han t
dem: Have I her Noget at æde?
Joh. 21, 9 f
42. Men de gave ham et Stykke
en stegt Fisk og af en Honningkage.
43. Og han tog det og aad det i der
Paasyn.
44. Men han sagde til dem: Dette
de Ord, som jeg sagde til eder, da j
endnu var hos eder, at alt det bør ful
kommes, som er skrevet i Mose=Loven
Profeterne og Psalmerne om mig. V.
45. Da oplod han deres Forstand t
at forstaa Skrifterne.
46. Og han sagde til dem: Saa
ledes er skrevet, og saalede
burde det Christus at lide og
opstaa fra de Døde paa den tred
Dag, Ps. 22, 7. Luk. 24, 26. Ap. G. 17,
47. og i hans Navn Omve
delse og Syndernes Forladel
at prædikes for alle Folk, b
gyndende fra Jerusalem af.
Ap. G. 10, 42. 43; 13, 38. 1 Joh. 2, 1
48. Men I ere Vidner til disse Tin
49. Og se, jeg sender min Fade
Forjættelse over eder. Men I sku
blive i Jerusalems Stad, indtil I bli
iførte Kraft fra det Høie.
Joh. 14, 26; 15, 26; 16, 7. Ap. G. 1, 4; 2, 1
50. Men han førte dem ud til Be

ania, og han opløftede sine Hænder og
velsignede dem. Ap. G. 1, 12.
51. Og det skede, da han velsignede
dem, skiltes han fra dem og for op til
Himmelen. Mark. 16, 19. Ap. G. 1, 9.
52. Og de tilbade ham og vendte til-
bage til Jerusalem med stor Glæde.
53. Og de vare stedse i Templet og
lovede og prisede Gud.
Amen.

Johannes's Evangelium.

1. Kapitel.

Jesus er sand Gud og Menneske (1—14). Johannes den Døber vidner om Christus (15—36). Andreas og en anden Discipel komme til Jesus (37—40), ligesaa Peter, Filip og Natanael (41—52).

I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var
hos Gud, og Ordet var Gud.
1 Joh. 1, 1. 2. Aab. 19, 13. 1 Joh. 5, 20.
2. Det var i Begyndelsen hos Gud.
Ordsp. 8, 22 fg.
3. Alle Ting ere ved det blevne til,
og uden det er end ikke en eneste Ting
bleven til af det, som er blevet til.
Ps. 33, 6. Kol. 1, 16. Hebr. 1, 2.
4. I det var Liv, og Livet var Men-
neskenes Lys. 5, 26. 1 Joh. 5, 11.
5. Og Lyset skinner i Mørket, og
Mørket fattede det ikke.
8, 12; 9, 5; 12, 46. Es. 60, 1 fg. Joh. 3, 19.
6. Der var et Menneske, udsendt af
Gud; han hedte Johannes.
Matt. 3, 1. Ap. G. 13, 24.
7. Denne kom til et Vidnesbyrd, forat
han skulde vidne om Lyset, forat Alle
skulde tro ved ham. Kol. 1, 28.
8. Han var ikke Lyset, men kom, forat
han skulde vidne om Lyset. 5, 35.
9. Det var det sande Lys, som oplyser
hvert Menneske, der kommer til Verden.
V. 5.
10. Han var i Verden, og Verden er
bleven til ved ham, og Verden kjendte
ham ikke.
11. Han kom til sit Eget, og hans
Egne annammede ham ikke.
12. Men saa Mange, som ham an-
nammede, dem har han givet Magt til
at blive Guds Børn, dem, som tro paa
hans Navn,
Hos. 1, 10. Rom. 8, 15—17. Gal. 3, 26.
1 Pet. 1, 14. 2 Pet. 1, 4. 1 Joh. 3, 1.
13. hvilke ikke ere fødte af Blod, ei
heller af Kjøds Vilje, ei heller af Mands
Vilje, men af Gud.
3, 5. 1 Joh. 5, 4. Jak. 1, 18.
14. Og Ordet blev Kjød og
boede iblandt os, og vi saa hans
Herlighed, en Herlighed, som
den Enbaarnes af Faderen, fuld
af Naade og Sandhed.
Es. 7, 14. Luk. 1, 31. 32. Es. 40, 5; 60, 1.
Matt. 17, 1 fg. 2 Pet. 1, 16. 17.
Kol. 1, 19. 20: 2, 3. 9. Luk. 2, 40.
15. Johannes vidnede om ham og
raabte, sigende: Det var denne, om hvem
jeg sagde: Den, som kommer efter mig, har
været før mig; thi han var, førend jeg.
V. 26. 27; 3, 31.
16. Og af hans Fylde have vi
alle faaet, og det Naade over
Naade. V. 14.
17. Thi Loven er given ved Moses;
Naaden og Sandheden er bleven ved
Jesus Christus. 2 Mos. 20, 1 fg.
18. Ingen har nogen Tid seet Gud;
den enbaarne Søn, som er i Faderens
Skjød, han har forklaret ham.
2 Mos. 33, 20. 1 Tim. 6, 16.
1 Joh. 4, 12. Matt. 11, 27.
19. Og dette er Johannes's Vidnes-
byrd, da Jøderne sendte Prester og Le-
viter fra Jerusalem, forat de skulde
spørge ham: Hvem er du? 5, 33.
20. Og han bekjendte og negtede ikke
og bekjendte: Jeg er ikke Christus.
3, 28. Ap. G. 13, 25.
21. Og de spurgte ham: Hvad da?
Er du Elias? Og han sagde: Jeg er ikke.
Er du Profeten? Og han svarede: Nei.
5 Mos. 18, 15.
22. Og de sagde til ham: Hvem er
du? — forat vi kunne give dem Svar,
som have udsendt os. Hvad siger du
om dig selv?
23. Han sagde: Jeg er hans Røst, som
raaber i Ørkenen: Gjører Herrens Vei
lige! — som Profeten Esaias har sagt.
Es. 40, 3. Matt. 3, 3 fg.
24. Og de, som vare udsendte, vare
af Farisæerne.
25. Og de spurgte ham og sagde til
ham: Hvorfor døber du da, dersom du
ikke er Christus, ei heller Elias, ei heller
Profeten?

26. Johannes svarede dem og sagde: Jeg døber med Vand; men midt iblandt eder staar den, I ikke kjende. Matt. 3, 11. Mark. 1, 8. Luk. 3, 16. Ap. G. 1, 5; 11, 16.
27. Han er den, som kommer efter mig, som har været før mig, hvis Skorem jeg ikke er værdig at opløse.
28. Dette skede i Betabara paa hin Side Jordan, hvor Johannes døbte.
29. Den følgende Dag saa Johannes Jesus komme til sig og siger: Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! 2 Mos. 12, 3 fg. Es. 53, 4. 12. 1 Pet. 1, 19.
30. Han er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, som har været før mig; thi han var, førend jeg. V. 15.
31. Og jeg kjendte ham ikke; men forat han skulde blive aabenbaret for Israel, derfor er jeg kommen og døber med Vand.
32. Og Johannes vidnede og sagde: Jeg saa Aanden fare ned som en Due fra Himmelen, og han blev over ham. Matt. 3, 16 fg.
33. Og jeg kjendte ham ikke; men den, som sendte mig for at døbe med Vand, han sagde til mig: Den, paa hvem du ser Aanden fare ned og blive over ham, han er den, som døber med den Hellig-Aand. Ap. G. 1, 5.
34. Og jeg har seet det og vidnet, at denne er Guds Søn. V. 6. 7.
35. Den følgende Dag stod atter Johannes og to af hans Disciple.
36. Og idet han saa paa Jesus, som vandrede, sagde han: Se det Guds Lam! V. 29.
37. Og de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesus.
38. Men Jesus vendte sig om og saa dem følge og sagde til dem:
39. Hvad søge I? Men de sagde til ham: Rabbi (hvilket, udlagt, heder: Mester), hvor opholder du dig?
40. Han sagde til dem: Kommer og ser! De kom og saa, hvor han opholdt sig, og de bleve den Dag hos ham; det var ved den tiende Time.
41. En af de To, som hørte hint Ord af Johannes og fulgte ham, var Andreas, Simon Peters Broder. Matt. 4, 18.
42. Denne fandt først sin Broder Simon og sagde til ham: Vi have fundet Messias (hvilket er udlagt: Christus). Dan. 9, 25. 26.
43. Og han førte ham til Jesus. Men idet Jesus saa paa ham, sagde han: Du er Simon, Jonas's Søn; du skal hede Kefas (det er udlagt: Peter*).

*en Klippe.

44. Den følgende Dag vilde Jesus drage hen til Galilæa, og han fandt Filip og sagde til ham: Følg mig!
45. Men Filip var fra Betsajda, fra Andreas's og Peters Stad.
46. Filip fandt Natanael og sagde til ham: Vi have fundet den, om hvem Moses har skrevet i Loven, ligesom og Profeterne, Jesus, Josefs Søn af Nazaret. 1 Mos. 3, 15; 22, 18; 49, 10. 5 Mos. 18, 18. 2 Sam. 7, 12 fg. Es. 7, 14; 9, 6; 40, 1 fg. 53, 1 fg. Jer. 23, 5. 6. Ez. 34, 23; 37, 24. Dan. 9, 24 fg. Mika 5, 1 fg. Sak. 6, 12; 9, 9 fg.
47. Og Natanael sagde til ham: Kan der være noget Godt fra Nazaret? Filip sagde til ham: Kom og se! 7, 41. 42.
48. Jesus saa Natanael komme til sig og sagde om ham: Se, det er en sand Israelit, i hvem der ikke er Svig. Ps. 32, 2; 73, 1
49. Natanael sagde til ham: Hvorfra kjender du mig? Jesus svarede og sagde til ham: Førend Filip kaldte dig, da du var under Figentræet, saa jeg dig.
50. Natanael svarede og sagde til ham: Rabbi! Du er Guds Søn; du er Israels Konge. Matt. 14, 33
51. Jesus svarede og sagde til ham: Tror du, fordi jeg sagde dig, jeg saa dig under Figentræet? Du skal se større Ting end dette.
52. Og han sagde til ham: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Fra nu af skulle I se Himmelen aabnet og Guds Engle stige op og stige ned over Menneskens Søn. 1 Mos. 28, 11. 12. Matt. 4, 11. Luk. 22, 43; 24, 4. Ap. G. 1, 10.

2. Kapitel.

Jesus gjør Vand til Vin (1—11), drager ne[d] til Kaperna'um (12), til Jerusalem, hvor ha[n] renser Templet og taler om sin Opstandelse (13—22). Mange tro paa ham; dog betror han sig ikke t[il] Enhver (23—25).

Og paa den tredje Dag holdtes e[t] Bryllup i Kana i Galilæa, og Jes[u] Moder var der.
2. Men ogsaa Jesus og hans Discipl[e] vare budne til Brylluppet.
3. Og da der manglede Vin, sagde Jesu Moder til ham: De have ikke Vin.
4. Jesus sagde til hende: Kvinde, Hvad har jeg med dig at gjøre? Min Time er endnu ikke kommen.

5. Hans Moder sagde til Tjenerne: Hvad han siger eder, det gjører!

6. Men der var seks Vandkar af Sten, satte efter Jødernes Renselses-Skik, som holdt hvert to eller tre Maader. Mark. 7, 3.

7. Jesus sagde til dem: Fylder Vandkarrene med Vand! Og de fyldte dem indtil det Øverste.

8. Og han sagde til dem: Øser nu og bærer til Kjøgemesteren! Og de bare til ham.

9. Men da Kjøgemesteren smagte Vandet, som var blevet til Vin (og han vidste ikke, hvorfra det kom, men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det), kaldte Kjøgemesteren Brudgommen og sagde til ham:

10. Hvert Menneske sætter først den gode Vin frem og, naar de ere blevne drukne, da den ringere; du har forvaret den gode Vin indtil nu.

11. Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa og aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede paa ham.

12. Derefter drog han ned til Kaper-na'um, han og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple, og de bleve der ikke mange Dage.

13. Og Jødernes Paaske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem.

14. Og han fandt i Templet dem, som solgte Okser og Faar og Duer, og Vekselererne siddende. Matt. 21, 12. 13. Mark. 11, 15 fg. Luk. 19, 45. 46.

15. Og han gjorde en Svøbe af Snorer og drev dem alle ud af Templet tilligemed Faarene og Okserne, og han spredte Vekselerernes Penge og omstødte Bordene.

16. Og han sagde til dem, som solgte Duer: Tager disse Ting bort herfra! Gjører ikke min Faders Hus til en Handelsbod!

17. Men hans Disciple kom i Hu, at der er skrevet: Nidkjærhed for dit Hus har fortæret mig. Ps. 69, 10.

18. Da svarede Jøderne og sagde til ham: Hvad viser du os for et Tegn, efterdi du gjør disse Ting? Matt. 12, 38; 16, 1. Mark. 8, 11. Luk. 11, 29. Joh. 6, 30.

19. Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryder dette Tempel, og inden tre Dage vil jeg opreise det! Matt. 26, 61; 27, 40.

20. Derfor sagde Jøderne: Paa dette Tempel er bygget i seks og firti Aar, og du vil opreise det inden tre Dage?

21. Men han talte om sit Legemes Tempel.

22. Derfor, da han var opstanden fra de Døde, kom hans Disciple i Hu, at han havde sagt dette til dem, og de troede Skriften og det Ord, Jesus havde sagt. Luk. 24, 8.

23. Men da han var i Jerusalem i Paasken paa Høitiden, troede Mange paa hans Navn, da de saa hans Tegn, som han gjorde.

24. Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi han kjendte Alle, [illegible] 6, 64. Aab. 2, 23.

25. og fordi han ikke havde behov, at Nogen skulde vidne om et Menneske; thi han vidste selv, hvad der var i Mennesket. Ps. 7, 10. Ap. G. 1, 24.

3. Kapitel.

Jesus taler med Nikodemus om Gjenfødelsen, Troen og gode Gjerninger (1—21), døber i Judæa (22). Johannes døber ogsaa og vidner om Christi Ypperlighed (23—36).

Men der var et Menneske af Farisæerne, som hedte Nikodemus, en Øverste blandt Jøderne. 7, 50; 19, 39.

2. Han kom til Jesus om Natten og sagde til ham: Mester! Vi vide, at du er en Lærer, kommen fra Gud; thi Ingen kan gjøre de Tegn, som du gjør, udenat Gud er med ham. 9, 16. Ap. G. 2, 22.

3. Jesus svarede og sagde til ham: Sandelig, sandelig siger jeg dig: Udenat Nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige. Tit. 3, 5. Matt. 18, 3.

4. Nikodemus siger til ham: Hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?

5. Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger jeg dig: Udenat Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige.

6. Hvad der er født af Kjødet, er Kjød, og hvad der er født af Aanden, er Aand. Ps. 51, 12. Ez. 36, 26. Rom. 3, 23. Ef. 2, 3.

7. Forundre dig ikke over, at jeg sagde til dig: Det bør eder at fødes paany!

8. Vinden blæser, hvor den vil, og du hører dens Susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; saaledes er det med hver den, som er født af Aanden. Ps. 135, 7

9. Nikodemus svarede og sagde til ham:
Hvorledes kan dette ske? 6, 52. 60.
10. Jesus svarede og sagde til ham:
Er du Israels Lærer og ved ikke dette?
11. Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi
tale det, vi vide, og vidne det, vi have seet,
og I annamme ikke vort Vidnesbyrd.
7, 16; 8, 28; 12, 49; 14, 24; 3, 12.
12. Naar jeg siger eder de jordiske
Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I
tro, om jeg siger eder de himmelske?
13. Og Ingen er faren op til Himmelen,
uden den, som for ned fra Himmelen,
Menneskens Søn, som er i Himmelen.
6, 62. Ef. 4, 9.
14. Og ligesom Moses ophøiede Slangen
i Ørkenen, saa bør det Menneskens Søn
at ophøies, 4 Mos. 21, 8. 9. Joh. 8, 28; 12, 32.
15. forat hver den, som tror paa ham,
ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.
Mark. 16, 16. Joh. 6, 40.
Luk. 19, 10. 1 Joh. 5, 10—12.
16. Thi saa har Gud elsket Ver-
den, at han har givet sin Søn,
den enbaarne, forat hver den,
som tror paa ham, ikke skal for-
tabes, men have et evigt Liv.
Rom. 5, 8; 8, 32. 1 Joh. 4, 9. 14.
17. Thi Gud har ikke sendt sin Søn til
Verden, forat han skal dømme Verden, men
forat Verden skal blive frelst ved ham.
Luk. 9, 56. Joh. 9, 39; 12, 47.
18. Hvo der tror paa ham, dømmes
ikke; men hvo der ikke tror, er allerede
dømt, fordi han ikke har troet paa Guds
enbaarne Søns Navn.
5, 24; 6, 40. 47; 20, 31; 3, 36.
19. Men dette er Dommen, at Lyset
er kommet til Verden, og Menneskene
elskede Mørket mere end Lyset; thi deres
Gjerninger vare onde. 1, 5. 9. 1 Joh. 3, 12.
20. Thi hver den, som gjør Ondt,
hader Lyset og kommer ikke til Lyset,
forat han ikke skal blive overbevist om
sine Gjerninger; Ef. 5, 13.
21. men hvo der gjør Sandheden,
kommer til Lyset, forat hans Gjerninger
maa blive aabenbare; thi de ere gjorte i Gud.
22. Derefter kom Jesus og hans Di-
sciple til Judæas Land, og han opholdt
sig der med dem og døbte. 4, 1. 2.
23. Men ogsaa Johannes døbte i
Aenon, nær ved Salim, thi der var meget
Vand; og de kom derhen og bleve døbte.
1 Sam. 9, 4. Matt. 3, 6. Mark. 1, 5. Luk. 3, 7.
24. Thi Johannes var endda ikke kastet
i Fængsel. Matt. 14, 3. Luk. 3, 20.
25. Der reiste sig da en Tvist mellem
Johannes's Disciple og nogle Jøder om
Renselsen.
26. Og de kom til Johannes og sagde
til ham: Mester! Den, som var hos dig
paa hin Side Jordan, hvem du gav Vidnes-
byrd, se, han døber, og Alle komme til
ham. Matt. 3, 13. Joh. 1, 7. 15. 34.
27. Johannes svarede og sagde: Et
Menneske kan slet Intet tage, uden det
bliver givet ham fra Himmelen.
19, 11. 1 Kor. 4, 7. Jak. 1, 17.
28. I ere selv mine Vidner, at jeg
sagde: Jeg er ikke Christus, men jeg er
udsendt før ham. 1, 20. 30. Matt. 11, 10.
29. Den, som har Bruden, er Brud-
gommen; men Brudgommens Ven, som
staar og hører ham, glæder sig meget
over Brudgommens Røst. Denne min
Glæde er fuldkommet.
30. Ham bør det at vokse, men mig
at forringes.
31. Den, som kommer ovenfra, er
over Alle; den, som er af Jorden, er af
Jorden og taler af Jorden; den, som
kommer fra Himmelen, er over Alle.
8, 23. 1 Kor. 15, 47
32. Og det, som han har seet og hørt,
vidner han, og Ingen annammer hans
Vidnesbyrd. 5, 19; 8, 26. 28; 12, 49; 14, 10
33. Den, som annammer hans Vidnes-
byrd, har beseglet, at Gud er sanddru
Rom. 3, 4. 1 Joh. 5, 10
34. Thi den, som Gud har udsendt,
taler Guds Ord; thi Gud giver ham
Aanden uden Maal.
35. Faderen elsker Sønnen og har
givet alle Ting i hans Haand.
Ps. 8, 7. Matt. 11, 27; 28, 18. Luk. 10, 22
Joh. 5, 22; 13, 3. Hebr. 2, 8
36. Hvo der tror paa Sønnen, har
et evigt Liv; men hvo der ikke tror Sønnen,
skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver
over ham. V. 15. 18

4. Kapitel.

Jesus drager fra Judæa gjennem Samaria, taler med en Kvinde om Livets Vand (1—15), om den sande Tilbedelse, og at han er Messias (16—26), med sine Disciple om sin rette Mad (27—38), omvender mange Samaritaner (39—42), vil ikke drage til Nazaret, kommer til Kana, helbreder en Kongelig Embedsmands Søn (43—54).

Da Herren nu erfarede, at Farisæerne
havde hørt, at Jesus gjorde flere
Disciple og døbte Flere end Johannes,
3, 22. 26
2. (endog Jesus selv ikke døbte, men
hans Disciple),

3. da forlod han Judæa og drog atter
hen til Galilæa.
4. Men han maatte reise gjennem Sa=
maria.
5. Han kom da til en Stad i Samaria,
som kaldes Sikar, nær ved det Stykke
Land, som Jakob gav sin Søn Josef.
1 Mos. 33, 19; 48, 22. Jos. 24, 32.
6. Men der var Jakobs Brønd. Da
Jesus nu var træt af Reisen, satte han sig
ved Brønden; det var ved den sjette Time.
7. Da kom en samaritansk Kvinde for
at drage Vand op. Jesus sagde til hende:
Giv mig at drikke!
8. Hans Disciple vare nemlig gangne
til Staden for at kjøbe Mad.
9. Den samaritanske Kvinde sagde da
til ham: Hvorledes beder du, som er en
Jøde, mig, som er en samaritansk Kvinde,
om Drikke? Jøder omgaaes nemlig ikke
med Samaritaner. 2 Kong. 17, 24.
Esr. 4, 1 fg. Luk. 9, 52. 53. Joh. 8, 48. Ap.G. 10, 28.
10. Jesus svarede og sagde til hende:
Dersom du kjendte Guds Gave, og hvo
den er, som siger til dig: Giv mig at
drikke! — da bad du ham, og han gav
dig levende Vand.
Jer. 2, 13. Joh. 6, 35; 7, 38. 39.
11. Kvinden sagde til ham: Herre!
Du har jo Intet at drage op med, og
Brønden er dyb; hvorfra har du da det
levende Vand?
12. Mon du er større end vor Fader
Jakob, som har givet os Brønden, og
han har selv drukket deraf og hans Søn=
ner og hans Kvæg?
13. Jesus svarede og sagde til hende:
Hver den, som drikker af dette Vand, skal
tørste igjen;
14. men hvo der drikker af det Vand,
jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke
tørste; men det Vand, jeg vil give ham,
skal i ham blive en Kilde med Vand,
som opvælder til et evigt Liv.
6, 27. 35; 7, 38.
15. Kvinden siger til ham: Herre!
Giv mig dette Vand, forat jeg ikke skal
tørste, ei heller komme hid for at drage
Vand op!
16. Jesus siger til hende: Gak bort,
kald din Mand og kom hid!
17. Kvinden svarede og sagde: Jeg har
ikke Mand. Jesus siger til hende: Du
sagde rigtig: Jeg har ikke Mand.
18. Thi du har havt fem Mænd, og
den, du nu har, er ikke din Mand; det
sagde du sandt.
19. Kvinden siger til ham: Herre! Jeg
ser, at du er en Profet.
Luk. 7, 16; 24, 19. Joh. 6, 14.
20. Vore Fædre have tilbedet paa dette
Bjerg, og I sige, at i Jerusalem er det
Sted, hvor man bør tilbede.
5 Mos. 12, 5. 11. 1 Kong. 8, 27 fg. 9, 3.
21. Jesus siger til hende: Kvinde!
Tro mig, at den Time kommer, da I
hverken paa dette Bjerg eller i Jerusalem
skulle tilbede Faderen.
22. I tilbede det, som I ikke kjende;
vi tilbede det, som vi kjende; thi Salig=
gjørelsen kommer fra Jøderne.
2 Kong. 17, 29. 1 Mos. 12, 3.
Es. 2, 3. Rom. 3, 2; 9, 4.
23. Men den Time kommer og er nu,
da de sande Tilbedere skulle tilbede Faderen
i Aand og Sandhed; thi ogsaa Faderen
søger dem, som saaledes tilbede ham.
24. Gud er en Aand, og de, ham
tilbede, bør tilbede i Aand og
Sandhed. 2 Kor. 3, 17.
25. Kvinden siger til ham: Jeg ved,
at Messias kommer, som kaldes Christus;
naar han kommer, skal han forkynde os
alle Ting. 1, 42.
26. Jesus siger til hende: Jeg er
Messias, jeg, som taler med dig. 8, 25; 9, 37.
27. Og i det Samme kom hans Di=
sciple, og de forundrede sig over, at han
talte med en Kvinde; dog sagde Ingen:
Hvad spørger du om, eller hvad taler
du med hende?
28. Da lod Kvinden sit Vandkar staa
og gik bort til Staden og sagde til Men=
neskene der:
29. Kommer, ser et Menneske, som sagde
mig alt det, jeg har gjort! Mon denne
ikke er Christus?
30. Da gik de ud af Staden og kom
til ham.
31. Men imidlertid bade Disciplene ham
og sagde: Mester, æd!
32. Men han sagde til dem: Jeg har
Mad at æde, som I ikke kjende.
33. Da sagde Disciplene til hverandre:
Mon Nogen har bragt ham Noget at æde?
34. Jesus sagde til dem: Min Mad
er, at jeg gjør hans Vilje, som har
udsendt mig, og fuldkommer hans Gjer=
ning. 5, 30.
35. Sige I ikke: Der er endnu fire
Maaneder til, saa kommer Høsten? Se,
jeg siger eder: Opløfter eders Øine og
ser Markerne, at de allerede ere hvide til
Høsten! Matt. 9, 37. Luk. 10, 2.

36. Og den, som høster, faar Løn og samler Frugt til et evigt Liv, forat de skulle glæde sig tilhobe, baade den, som saar, og den, som høster.

37. Thi heri er det Ord sandt, at der er En, som saar, og en Anden, som høster.

38. Jeg har udsendt eder for at høste det, som I ikke have arbeidet; Andre have arbeidet, og I ere komne ind i deres Arbeide. 1 Pet. 1, 10—12.

39. Men mange af Samaritanerne af den samme Stad troede paa ham for Kvindens Tales Skyld, som vidnede: Han har sagt mig alt det, jeg har gjort.

40. Da nu Samaritanerne kom til ham, bade de ham, at han vilde blive hos dem; og han blev der to Dage.

41. Og mange Flere troede for hans Tales Skyld.

42. Og de sagde til Kvinden: Vi tro nu ikke længer for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt og vide, at denne er sandelig Verdens Frelser, Christus. 17, 8.

43. Men to Dage derefter gik han ud derfra og drog hen til Galilæa.
Matt. 4, 12. Mark. 1, 14.

44. Thi Jesus vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret i sit eget Fædreneland.
Matt. 13, 57.

45. Da han nu kom til Galilæa, annammede Galilæerne ham, som havde seet alt det, han gjorde i Jerusalem paa Høitiden; thi ogsaa de vare komne til Høitiden.

46. Da kom Jesus atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort Vand til Vin. Og der var en af Kongens Mænd, hvis Søn laa syg i Kaperna'um.
2, 1 fg.

47. Da denne hørte, at Jesus var kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad ham, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn; thi han var nær ved at dø.

48. Da sagde Jesus til ham: Dersom I ikke se Tegn og underlige Gjerninger, ville I ikke tro. 2, 18. 23. 1 Kor. 1, 22.

49. Manden sagde til ham: Herre! Kom ned, før mit Barn dør!

50. Jesus siger til ham: Gak bort! Din Søn lever. Og Manden troede det Ord, Jesus sagde til ham, og gik bort.

51. Men idet han nu gik ned, mødte hans Tjenere ham og meldte og sagde: Dit Barn lever.

52. Han spurgte dem da om den Time, i hvilken det var blevet bedre med ham, og de sagde til ham: Igaar ved den syvende Time forlod Feberen ham.

53. Da mærkede Faderen, at det var skeet i den samme Time, da Jesus havde sagt til ham: Din Søn lever. Og han troede selv og hele hans Hus.

54. Dette sit andet Tegn gjorde Jesus atter, da han var kommen fra Judæa til Galilæa.

5. Kapitel.

Jesus helbreder en Syg ved Betesda Dam paa en Sabbat og forfølges derfor (1—16), forsvarer sig og vidner om sin guddommelige Herlighed (17—30), beraaber sig paa Faderens, Johannes's og Moses's Vidnesbyrd (31—47).

Derefter var det Jødernes Høitid, og Jesus gik op til Jerusalem.
5 Mos. 16, 1. 16.

2. Men der er i Jerusalem ved Faare-porten en Dam, der kaldes paa Hebraisk Betesda* og har fem Buegange.
*d. e. Barmhjertigheds Hus.

3. I dem laa der en stor Mængde Syge, Blinde, Halte, Visne, som ventede paa, at Vandet skulde blive sat i Bevægelse.

4. Thi en Engel steg til visse Tider ned i Dammen og oprørte Vandet. Hvo der da steg først ned, efterat Vandet var blevet oprørt, blev helbredet, hvadsomhelst Sygdom han var beheftet med.

5. Men der var et Menneske, som havde ligget otte og treti Aar i Sygdom.

6. Da Jesus saa ham ligge der og vidste, at han havde allerede ligget lang Tid, sagde han til ham: Vil du blive helbredet?

7. Den Syge svarede ham: Herre! Jeg har ikke et Menneske, der kan kaste mig i Dammen, naar Vandet bliver oprørt; men naar jeg kommer, stiger en Anden ned før mig.

8. Jesus sagde til ham: Staa op, tag din Seng og gaa! Matt. 9, 6. Ap. G. 9, 34.

9. Og straks blev Mennesket helbredet og tog sin Seng og gik. Men det var Sabbat den samme Dag.

10. Derfor sagde Jøderne til den, som var bleven helbredet: Det er Sabbat, det er dig ikke tilladt at bære Sengen.
2 Mos. 20, 8. 5 Mos. 5, 12—14. Neh. 13, 15 fg.
Jer. 17, 21 fg. Matt. 12, 2. 10. Luk. 13, 14.
Joh. 9, 14. 16.

11. Han svarede dem: Den, som helbredede mig, han sagde til mig: Tag din Seng og gaa!

12. Da spurgte de ham: Hvem er det Menneske, som sagde til dig: Tag din Seng og gaa?

13. Men den, som var bleven helbredet, vidste ikke, hvem det var; thi Jesus havde unddraget sig, fordi der var meget Folk paa Stedet.

14. Derefter fandt Jesus ham i Templet og sagde til ham: Se, du er bleven helbredet; synd ikke mere, forat ikke noget Værre skal vederfares dig!
8, 11. Matt. 12, 43—45.

15. Manden gik bort og kundgjorde Jøderne, at det var Jesus, som havde helbredet ham.

16. Og derfor forfulgte Jøderne Jesus og søgte at slaa ham ihjel, fordi han havde gjort dette paa en Sabbat.

17. **Men** Jesus svarede dem: Min Fader arbeider indtil nu, og jeg arbeider.
9, 4; 14, 10.

18. Derfor søgte da Jøderne end mere at slaa ham ihjel, fordi han ikke alene brød Sabbaten, men ogsaa kaldte Gud sin egen Fader og gjorde sig selv Gud lig.
7, 30; 8, 37. 59; 10, 33. Fil. 2, 6.

19. Da svarede Jesus og sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Sønnen kan slet Intet gjøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gjøre; thi de Ting, han gjør, de samme gjør og Sønnen ligesaa.
V. 30; 8, 38.

20. Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gjør; og han skal vise ham større Gjerninger end disse, forat I skulle forundre eder. 3, 35.

21. Thi ligesom Faderen opvækker de Døde og gjør levende, ligesaa gjør og Sønnen levende, hvem han vil.

22. Thi Faderen dømmer ikke heller Nogen, men har givet Sønnen al Dom,
Ap. G. 10, 42; 17, 31. Matt. 28, 18. Joh. 17, 2.

23. forat Alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen. Hvo der ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har udsendt ham.
1 Joh. 2, 23.

24. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo der hører mit Ord og tror den, som har udsendt mig, har et evigt Liv og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet.
Luk. 23, 43. Joh. 3, 18; 6, 40. 47; 8, 51. Rom. 8, 24. Ef. 2, 8.

25. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Den Time kommer og er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle leve.
Rom. 6, 4. Gal. 2, 20. 1 Tim. 5, 6. Aab. 3, 1.

26. Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv, saaledes har han og givet Sønnen at have Liv i sig selv;

27. og han har givet ham Magt til ogsaa at holde Dom, fordi han er Menneskens Søn.
V. 22.

28. Forundrer eder ikke herover! Thi den Time kommer, da alle de i Gravene skulle høre hans Røst,
1 Kor. 15, 52. 1 Tess. 4, 16.

29. og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse.
Dan. 12, 2. Matt. 25, 46.

30. Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv; ligesom jeg hører, dømmer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Vilje, men Faderens Vilje, som har udsendt mig.
V. 19; 6, 38.

31. **Dersom** jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt. 8, 13. 14.

32. Der er en Anden, som vidner om mig, og jeg ved, at det Vidnesbyrd, han vidner om mig, er sandt.
Es. 42, 1. Matt. 3, 17; 17, 5.

33. I have sendt Bud til Johannes, og han har vidnet for Sandheden. 1, 19.

34. Men jeg tager ikke Vidnesbyrd af et Menneske; men dette siger jeg, forat I skulle frelses.

35. Han var det brændende og skinnende Lys; men I vilde til en Tid fryde eder i hans Lys.

36. Men jeg har det Vidnesbyrd, som er større end Johannes's; thi de Gjerninger, Faderen har givet mig at fuldkomme, disse Gjerninger, som jeg gjør, vidne om mig, at Faderen har udsendt mig.
1, 33; 3, 2; 7, 31; 10, 25; 14, 11.

37. Og Faderen, som har udsendt mig, har selv vidnet om mig; hverken have I nogensinde hørt hans Røst eller seet hans Skikkelse,
V. 15; 12, 28. 2 Mos. 33, 20. 1 Tim. 6, 16. 1 Joh. 4, 12.

38. og I have ikke hans Ord blivende i eder; thi den, som han har udsendt, ham tro I ikke.

39. I ransage Skrifterne, thi I mene i dem at have et evigt Liv; og disse er det, som vidne om mig.
Es. 8, 20; 34, 16. Luk. 16, 29. Ap. G. 17, 11. 1 Tim. 4, 13. Luk. 24, 27. Joh. 1, 46.

40. Og I ville ikke komme til mig, forat I kunne have Livet.

41. Jeg tager ikke Ære af Mennesker;
42. men jeg kjender eder, at I ikke have Guds Kjærlighed i eder.
43. Jeg er kommen i min Faders Navn, og I annamme mig ikke; dersom en Anden kommer i sit eget Navn, ham skulle I annamme.
44. Hvorledes kunne I tro, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som er af den eneste Gud, søge I ikke? 12, 43. Rom. 2, 29.
45. Tænker ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen! Der er den, som anklager eder, Moses, paa hvem I haabe. Ap. G. 15, 21.
46. Dersom I troede Moses, troede I mig; thi han har skrevet om mig. 1 Mos. 3, 15; 22, 18; 49, 10. 5 Mos. 18, 15. 18.
47. Men tro I ikke hans Skrifter, hvorledes skulle I da tro mine Ord?

6. Kapitel.

Jesus bespiser 5000 Mænd (1—15), gaar paa Søen (16—21), taler i Kaperna'um om Livets Brød (22—59). Mange forarge sig (60—66); de Tolv ville ikke forlade ham; Peter aflægger sin Bekjendelse om ham; Judas er en Forræder (67—71).

Derefter for Jesus over Galilæas Sø, Søen ved Tiberias.
2. Og meget Folk fulgte ham, fordi de saa hans Tegn, som han gjorde paa de Syge.
3. Men Jesus gik op paa Bjerget og satte sig der med sine Disciple.
4. Men Paaske, Jødernes Høitid, var nær. 2 Mos. 12, 18. 4 Mos. 28, 16. 5 Mos. 16, 1. 16.
5. Da opløftede Jesus sine Øine, og da han saa, at meget Folk kom til ham, sagde han til Filip: Hvorfra skulle vi kjøbe Brød, forat disse kunne æde? Matt. 14, 14 fg. Mark. 6, 34 fg. Luk. 9, 11 fg.
6. Men dette sagde han for at prøve ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gjøre.
7. Filip svarede ham: Brød for to hundrede Denarier er ikke nok for dem, at Enhver af dem kan faa noget Lidet.
8. En af hans Disciple, Andreas, Simon Peters Broder, siger til ham:
9. Her er en liden Dreng, som har fem Bygbrød og to smaa Fiske; men hvad er det iblandt saa Mange?
10. Men Jesus sagde: Bringer Folket til at sidde! Men der var meget Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned, henved fem tusinde i Tallet. Mark. 8, 19.
11. Men Jesus tog Brødene og takkede og uddelte dem til Disciplene, men Disciplene til dem, som havde sat sig ned; ligesaa og af de smaa Fiske saa Meget, de vilde. 1 Sam. 9, 13.
12. Men da de vare blevne mætte, sagde han til sine Disciple: Sanker sammen de Stykker, som ere tilovers, forat Intet skal blive spildt! Matt. 15, 37. Mark. 8, 8.
13. Da samlede de og fyldte tolv Kurve med Stykker, som af de fem Bygbrød vare tilovers efter dem, som havde faaet Mad.
14. Da nu Menneskene saa det Tegn, som Jesus havde gjort, sagde de: Denne er i Sandhed den Profet, som skal komme til Verden. 5 Mos. 18, 15. Luk. 7, 16; 24, 21. Joh. 1, 21. 46
15. Da Jesus nu vidste, at de vilde komme og gribe ham med Magt for at gjøre ham til Konge, veg han atter op paa Bjerget, han selv alene. 18, 36
16. Men da det var blevet Aften, gi[k] hans Disciple ned til Søen,
17. og de traadte ind i Skibet og kom over Søen til Kaperna'um. Og det va[r] allerede blevet mørkt, og Jesus var ikk[e] kommen til dem. Matt. 14, 22. Mark. 6, 45
18. Og Søen reiste sig, da der blæst[e] en stærk Vind.
19. Da de nu havde roet henved fem og tyve eller treti Stadier, saa de Jesus vandre paa Søen og komme nær ti[l] Skibet; og de frygtede.
20. Men han sagde til dem: Det e[r] mig; frygter ikke!
21. Da vilde de tage ham ind i Skibet og Skibet var straks ved Landet, som d[e] fore hen til.
22. Den følgende Dag, da Folket, som stod paa hin Side Søen, saa, at inte[t] andet Skib var der, uden det ene, som hans Disciple vare traadte ind i, og a[t] Jesus ikke var gaaet med sine Discipl[e] ind i Skibet, men at hans Disciple var[e] farne bort alene
23. (men der kom andre Skibe fr[a] Tiberias nær det Sted, hvor de aad Brødet, efterat Herren havde gjort Tak[] sigelse), V. 1[1]
24. da Folket nu saa, at Jesus ikk[e] var der, ei heller hans Disciple, traadt[e] ogsaa de ind i Skibene og kom til Ka[] perna'um og søgte efter Jesus.
25. Og da de fandt ham paa hi[n] Side Søen, sagde de til ham: Rabbi Naar er du kommen hid?

26. Jesus svarede dem og sagde: Sandelig, sandelig siger jeg eder: I søge mig, ikke fordi I saa Tegn, men fordi I aade af Brødene og bleve mætte.
27. Arbeider ikke for den Mad, som er forgjængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Menneskens Søn skal give eder! Thi ham har Faderen, Gud, beseglet.
4, 14; 6, 40. 54; 8, 18. Ap. G. 10, 38.
28. Da sagde de til ham: Hvad skulle vi gjøre, forat vi kunne gjøre Guds Gjerninger?
29. Jesus svarede og sagde til dem: Dette er Guds Gjerning, at I skulle tro paa den, som han har udsendt. 1 Joh. 3, 23.
30. Da sagde de til ham: Hvad gjør du da for et Tegn, forat vi kunne se det og tro dig? Hvad Gjerning gjør du? 2, 18.
31. Vore Fædre aade Manna i Ørkenen, som skrevet er: Han gav dem Brød fra Himmelen at æde.
2 Mos. 16, 14. 15. 4 Mos. 11, 7–9. Ps. 78, 24.
32. Da sagde Jesus til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Moses har ikke givet eder Brødet fra Himmelen, men min Fader giver eder det sande Brød fra Himmelen;
33. thi Guds Brød er det, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv.
34. Da sagde de til ham: Herre, giv os altid dette Brød!
35. Men Jesus sagde til dem: Jeg er Livsens Brød; hvo der kommer til mig, skal ikke hungre, og hvo der tror paa mig, skal aldrig tørste.
Es. 55 1 fg. Joh. 4, 14; 7, 37.
36. Men jeg har sagt eder, at I have seet mig og tro dog ikke. V. 40; 12, 37.
37. Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig, og den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde støde ud.
17, 9; 5, 40.
38. Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gjøre min Villie, men hans Villie, som har udsendt mig.
Matt. 26, 39. Joh. 4, 34; 5, 30.
39. Men dette er Faderens Villie, som har udsendt mig, at jeg Intet skal miste af alt det, han har givet mig, men at jeg skal opreise det paa den yderste Dag.
10, 28. 29; 17, 12.
40. Thi det er hans Villie, som har udsendt mig, at hver den, som ser Sønnen og tror paa ham, skal have et evigt Liv, og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag. V. 47. 54; 3, 16; 4, 14.
41. Da knurrede Jøderne mod ham, fordi han sagde: Jeg er det Brød, som kom ned fra Himmelen.
42. Og de sagde: Er ikke dette Jesus, Josefs Søn, hvis Fader og Moder vi kjende? Hvorledes siger da denne: Jeg er kommen ned fra Himmelen? Matt. 13, 55.
43. Da svarede Jesus og sagde til dem: Knurrer ikke blandt hverandre!
44. Ingen kan komme til mig, udenat Faderen, som har udsendt mig, faar draget ham, og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag.
Jer. 31, 3. 18. Joh. 6, 65; 12, 32.
45. Der er skrevet i Profeterne: Og de skulle alle blive lærte af Gud. Hver den derfor, som hører af Faderen og lærer, kommer til mig. Es. 54, 13.
Jer. 31, 33. Mika 4, 2. 1 Tess. 4, 9.
46. Ikke at Nogen har seet Faderen, uden den, som er af Gud; han har seet Faderen. Matt. 11, 27. Joh. 1, 18.
47. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo der tror paa mig, har et evigt Liv. V. 40.
48. Jeg er Livsens Brød.
49. Eders Fædre aade Manna i Ørkenen og døde. 2 Mos. 16, 15.
1 Kor. 10, 3. 5. Hebr. 3, 17. 19.
50. Dette er det Brød, som kommer ned fra Himmelen, forat man skal æde af det og ikke dø.
51. Jeg er det levende Brød, som er kommet ned fra Himmelen; om Nogen æder af dette Brød, han skal leve til evig Tid; og det Brød, jeg vil give, er mit Kjød, som jeg vil give for Verdens Liv. 3, 13. Hebr. 10, 5. 10.
52. Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde: Hvorledes kan denne give os sit Kjød at æde? 3, 9.
53. Da sagde Jesus til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Dersom I ikke æde Menneskens Søns Kjød og drikke hans Blod, have I ikke Livet i eder.
54. Hvo der æder mit Kjød og drikker mit Blod, har et evigt Liv, og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag. 4, 14.
55. Thi mit Kjød er sandelig Mad, og mit Blod er sandelig Drikke.
56. Hvo der æder mit Kjød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham. 15, 4.
57. Ligesom den levende Fader har udsendt mig, og jeg lever formedelst Faderen,

saa skal og den, som æder mig, leve for=
medelst mig.
58. Dette er det Brød, som er kommet
ned fra Himmelen; ikke som eders Fædre
aade Manna og døde; hvo der æder dette
Brød, skal leve evindelig. V. 51. 49.
59. Dette sagde han i en Synagoge,
da han lærte i Kaperna'um.
60. **M**ange af hans Disciple sagde, da
de hørte det: Dette er en haard Tale;
hvo kan høre den?
61. Men da Jesus vidste ved sig selv,
at hans Disciple knurrede over dette,
sagde han til dem: Forarger dette eder?
62. Om I da faa se Menneskens Søn
fare op did, hvor han var før?
Mark. 16, 19. Joh. 3, 13.
63. Det er Aanden, som levendegjør,
Kjødet gavner intet; de Ord, jeg taler til
eder, ere Aand og ere Liv. 2 Kor. 3, 6.
64. Men der er Nogle af eder, som
ikke tro. Thi Jesus vidste fra Begyn=
delsen af, hvilke de vare, som ikke troede,
og hvem det var, som vilde forraade ham.
2, 25; 13, 11.
65. Og han sagde: Derfor sagde jeg
eder, at Ingen kan komme til mig,
uden at det er givet ham af min Fader.
V. 44.
66. Fra den Tid gik mange af hans
Disciple tilbage og vandrede ikke mere
med ham.
67. **D**a sagde Jesus til de Tolv: Ville
ogsaa I gaa bort?
68. Da svarede Simon Peter ham:
Herre! Til hvem skulle vi gaa
hen? Du har det evige Livs Ord,
V. 63. Ap. G. 5, 20.
69. og vi have troet og er=
kjendt, at du er Christus, den
levende Guds Søn. 11, 27. Matt. 16, 16.
70. Jesus svarede dem: Har ikke jeg
udvalgt eder Tolv? Og En af eder er
en Djævel. Luk. 6, 13. Joh. 8, 44.
71. Men han talte om Judas, Si=
mons Søn, Iskariot; thi han var den,
som skulde forraade ham, og han var
en af de Tolv. Matt. 26, 47.

7. Kapitel.

Jesus gaar i Løndom til Løvsalernes Høitid (1—10). Jøderne dømme forskjelligt om ham (11—13). Jesus lærer og forsvarer sig (14—24), Nogle forkaste ham, Andre tro paa ham (25—31). Tjenerne røres ved hans kraftige Tale og ville ei gribe ham; Nikodemus forsvarer ham (32—53).

Og derefter drog Jesus omkring i Gali=
læa; thi han vilde ikke drage om
i Judæa, fordi Jøderne søgte at slaa
ham ihjel.
2. Men Jødernes Høitid, Løvsalernes
Fest, var nær. 3 Mos. 23, 34 fg.
3. Da sagde hans Brødre til ham:
Drag bort herfra og gaa til Judæa,
forat ogsaa dine Disciple kunne se dine
Gjerninger, som du gjør! Matt. 12, 46.
4. Thi Ingen gjør Noget i Løndom
og søger dog selv at være almindelig
kjendt; naar du gjør saadanne Ting, da
aabenbar dig for Verden!
5. Thi heller ikke hans Brødre troede
paa ham. 6, 64.
6. Da sagde Jesus til dem: Min Tid
er endnu ikke kommen; men eders Tid
er stedse forhaanden. 2, 4.
7. Verden kan ikke hade eder; men
mig hader den, fordi jeg vidner om
den, at dens Gjerninger ere onde.
14, 17; 15, 18; 3, 19.
8. Gaar I op til denne Høitid! Jeg
vil endnu ikke gaa op til denne Høitid;
thi min Tid er endnu ikke fuldkommet.
V. 6. 30; 8, 20.
9. Men da han havde sagt dette til
dem, blev han i Galilæa.
10. Men da hans Brødre vare gangne
op, da gik han og selv op til Høitiden,
ikke aabenbart, men som i Løndom.
11. **D**a ledte Jøderne efter ham paa
Høitiden og sagde: Hvor er han? 11, 56.
12. Og der var megen Mumlen om
ham blandt Folket. Nogle sagde: Han
er god. Men Andre sagde: Nei, han for=
fører Folket.
9, 16; 10, 19; 6, 14. Matt. 21, 46; 27, 63.
13. Dog talte Ingen frit om ham af
Frygt for Jøderne.
14. **M**en da det allerede var midt i Høi=
tiden, gik Jesus op i Templet og lærte.
15. Og Jøderne forundrede sig og
sagde: Hvorledes kjender denne Skrif=
terne, da han ikke er oplært i dem?
Matt. 13, 54. 56.
16. Da svarede Jesus dem og sagde:
Min Lære er ikke min, men hans, som
har udsendt mig. 8, 28; 12, 49; 14, 10. 24.
17. Dersom Nogen vil gjøre hans
Vilje, skal han kjende, om Læren er af
Gud, eller om jeg taler af mig selv.
8, 32. Rom. 1, 16. Ef. 5, 14. 2 Pet. 1, 8.
18. Hvo der taler af sig selv, søger
sin egen Ære; men hvo der søger hans
Ære, som har udsendt ham, han er sand=
dru, og Uret er ikke i ham. 5, 41.
19. Har ikke Moses givet eder Loven?

Og Ingen af eder holder Loven. Hvi søge I at slaa mig ihjel?
1, 17. 2 Mos. 24, 3. Ap. G. 7, 53. Matt. 12, 14. Joh. 7, 1; 10, 31. 39; 11, 53.

20. Folket svarede og sagde: Du har Djævelen; hvem søger at slaa dig ihjel?
8, 48. 52; 10, 20.

21. Jesus svarede og sagde til dem: Een Gjerning gjorde jeg, og I forundre eder alle derover. 5, 5 fg.

22. Moses gav eder Omskjærelsen (ikke at den er fra Moses, men fra Fædrene), og I omskjære et Menneske paa Sabbaten.
1 Mos. 17, 10. 3 Mos. 12, 3.

23. Dersom et Menneske bliver omskaaret paa Sabbaten, forat ikke Mose-Loven skal brydes, ere I da vrede paa mig, fordi jeg har gjort et helt Menneske sundt paa Sabbaten?

24. Dømmer ikke efter det Udvortes, men dømmer en retfærdig Dom!
5 Mos. 1, 16. 17; 16, 19. Ordsp. 24, 23. Jak. 2, 1.

25. Da sagde Nogle fra Jerusalem: Er det ikke ham, som de søge at slaa ihjel?

26. Og se, han taler frit, og de sige Intet til ham; mon de Øverste virkelig have indseet, at denne i Sandhed er Christus?

27. Men om denne vide vi, hvorfra han er; men naar Christus kommer, ved Ingen, hvorfra han er.
Matt. 13, 55. Joh. 9, 29.

28. Da raabte Jesus, idet han lærte i Templet og sagde: Baade kjende I mig, og I vide, hvorfra jeg er; og af mig selv er jeg ikke kommen, men han er sanddru, som har udsendt mig, han, som I ikke kjende.
8, 26. 42. Rom. 3, 4. Joh. 8, 55.

29. Men jeg kjender ham; thi jeg er af ham, og han har udsendt mig. Matt. 11, 27.

30. Da søgte de at gribe ham; dog lagde Ingen Haand paa ham, thi hans Time var endnu ikke kommen.
V. 32. Mark. 11, 18. Luk. 19, 47; 20, 19. Joh. 8, 20. Luk. 22, 53.

31. Men Mange af Folket troede paa ham og sagde: Naar Christus kommer, mon han vil gjøre flere Tegn end de, denne har gjort? 8, 30.

32. Farisæerne hørte, at Folket mumlede Saadant om ham; og Farisæerne og Ypperstepresterne sendte Tjenere ud for at gribe ham.

33. Da sagde Jesus til dem: Endnu en liden Tid er jeg hos eder, og jeg gaar bort til den, som har udsendt mig.
13, 33; 8, 21; 16, 5.

34. I skulle lede efter mig og ikke finde, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme.

35. Da sagde Jøderne til hverandre: Hvor vil denne gaa hen, efterdi vi ikke skulle finde ham? Mon han vil gaa til dem, som ere adspredte blandt Grækerne, og lære Grækerne?

36. Hvad er dette for et Ord, han sagde: I skulle lede efter mig og ikke finde, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?
16, 18.

37. Men paa den sidste, den store Dag i Høitiden stod Jesus og raabte og sagde: Om Nogen tørster, han komme til mig og drikke! 3 Mos. 23, 36. Es. 55, 1. Joh. 4, 14. Aab. 22, 17.

38. **Hvo der tror paa mig, af hans Liv skal der, som Skriften siger, flyde levende Vandstrømme.**
Es. 12, 3; 44, 3. Joel 3, 1. Sak. 14, 8. Ap. G. 2, 17.

39. Men dette sagde han om den Aand, som de skulde annamme, der troede paa ham; thi den Hellig-Aand var endnu ikke*, fordi Jesus endnu ikke var herliggjort.
14, 17; 16, 7. Ap. G. 2, 1 fg. 10, 44. Es. 1, 13.
*d. e. var endnu ikke udgydt. Ap. G. 2, 17.

40. Da sagde Mange af Folket, som hørte denne Tale: Denne er sandelig Profeten.
Matt. 21, 46. Joh. 4, 19; 6, 14; 9, 17.

41. Andre sagde: Han er Christus. Men Andre sagde: Kommer da Christus fra Galilæa? 1, 47.

42. Siger ikke Skriften, at Christus kommer af Davids Sæd og af Betlehem, den By, hvorfra David var?
2 Sam. 7, 12. Mika 5, 1. Luk. 2, 4.

43. Der blev da Splid iblandt Folket om ham. V. 12.

44. Men Nogle af dem vilde grebet ham; men Ingen lagde Hænder paa ham.
V. 30.

45. Da kom Tjenerne til Ypperstepresterne og Farisæerne, og disse sagde til dem: Hvorfor førte I ham ikke hid?

46. Tjenerne svarede: Aldrig har et Menneske talt saaledes, som dette Menneske.

47. Da svarede Farisæerne dem: Ere ogsaa I forførte?

48. Mon nogen af de Øverste har troet paa ham, eller nogen af Farisæerne?
12, 42. 1 Kor. 1, 17 fg. 2, 8.

49. Men denne Hob, som ikke kjender Loven, er forbandet.

50. Nikodemus, han, som var kommen til ham om Natten, og som var En af dem, sagde til dem: 3, 1. 2; 19, 39.

51. Dømmer vel vor Lov et Menneske,

udenat man først forhører ham og faar vide, hvad han gjør? 2 Mos. 23, 1. 3 Mos. 19, 15. 5 Mos. 17, 8 fg. 19, 15.

52. De svarede og sagde til ham: Er ogsaa du fra Galilæa? Ransag og se, at ikke nogen Profet er opreist fra Galilæa! Luk. 22, 59. Es. 9, 1. 2. Joh. 1, 47.

53. Og hver gik til sit Hus.

8. Kapitel.

Jesus vil ei fordømme en Kvinde, som var greben i Hor (1—11). Han vidner om sig selv (12—20), klager over Jødernes Vantro (21—24), vidner atter om sig selv (25—29). Mange tro; han lover at frigjøre de Troende; Jøderne ere ikke ret frie; de ere ei Abrahams, ei heller Guds, men Djævelens Børn (30—47). De spotte ham; han forsvarer sig; de ville stene ham (48—59).

Men Jesus gik til Oljebjerget.

2. Men aarle om Morgenen kom han igjen i Templet, og alt Folket kom til ham, og han satte sig og lærte dem. 7, 14.

3. Men de Skriftlærde og Farisæerne førte en Kvinde, som var greben i Hor, til ham og stillede hende frem.

4. Og de sagde til ham: Mester! Denne Kvinde er greben paa friſk Gjerning i Hor.

5. Men Moses bød os i Loven, at Saadanne skulle stenes; men hvad siger du? 3 Mos. 20, 10. 5 Mos. 22, 22.

6. Men de sagde dette for at friste ham, forat de kunde have Noget at anklage ham for. Men Jesus bukkede sig ned og skrev med Fingeren paa Jorden.

7. Men da de bleve ved at spørge ham, reiste han sig op og sagde til dem: Den af eder, som er uden Synd, kaste først Stenen paa hende! 5 Mos. 17, 7.

8. Og han bukkede sig atter ned og skrev paa Jorden.

9. Men da de hørte det og vare overbeviste af Samvittigheden, gik de ud, den Ene efter den Anden, og begyndte fra de Ældste indtil de Yngste; og Jesus blev alene ladt tilbage, og Kvinden staaende der i Midten.

10. Men da Jesus reiste sig op, og ikke saa Nogen uden Kvinden, sagde han til hende: Kvinde! Hvor ere hine dine Anklagere? Har Ingen fordømt dig?

11. Men hun sagde: Herre! Ingen. Men Jesus sagde til hende: Heller ikke jeg fordømmer dig; gak bort og synd ikke mere! 5, 14.

12. Da talte Jesus atter til dem og sagde: Jeg er Verdens Lys; hvo som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livsens Lys. Es. 42, 16. Luk. 2, 32. Joh. 1, 5. 9; 9, 5; 12, 46.

13. Da sagde Farisæerne til ham: Du vidner om dig selv; dit Vidnesbyrd er ikke sandt.

14. Jesus svarede og sagde til dem: Om jeg og vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd sandt; thi jeg ved, hvorfra jeg er kommen, og hvor jeg gaar hen; men I vide ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg gaar hen. 5, 31.

15. I dømme efter Kjødet; jeg dømmer Ingen.

16. Men om jeg dømmer, er min Dom sand; thi jeg er ikke alene, men jeg og Faderen, som har udsendt mig. V. 29; 16, 32.

17. Men i eders Lov er ogsaa skrevet, at to Menneskers Vidnesbyrd er sandt. 5 Mos. 17, 6; 19, 15. 2 Kor. 13, 1.

18. Jeg er den, som vidner om mig selv, og Faderen, som har udsendt mig, vidner om mig.

19. Da sagde de til ham: Hvor er din Fader? Jesus svarede: I kjende hverken mig eller min Fader; dersom I kjendte mig, kjendte I og min Fader. 16, 3; 14, 7—10.

20. Disse Ord talte Jesus ved Templets Kiste, da han lærte i Templet; og Ingen greb ham, fordi hans Time endnu ikke var kommen. 7, 8. 30. 44.

21. Da sagde Jesus atter til dem: Jeg gaar bort, og I skulle lede efter mig og dø i eders Synd; der, hvor jeg gaar hen, kunne I ikke komme. 7, 34. 35; 13, 33.

22. Da sagde Jøderne: Mon han vil dræbe sig selv, efterdi han siger: Der, hvor jeg gaar hen, kunne I ikke komme?

23. Og han sagde til dem: I ere hernedenfra, jeg er herovenfra; I ere af denne Verden, jeg er ikke af denne Verden. 3, 13. 31.

24. Derfor sagde jeg eder, at I skulle dø i eders Synder; thi dersom I ikke ville tro, at jeg er Christus, skulle I dø i eders Synder. Mark. 16, 16.

25. Da sagde de til ham: Hvem er du? Og Jesus sagde til dem: Fra Begyndelsen det, som jeg siger eder.

26. Jeg har Meget at tale og dømme om eder; men den, som har udsendt mig, er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham, det siger jeg til Verden. 7, 28; 15, 15.

27. De forstode ikke, at han talte til dem om Faderen.

28. Da sagde Jesus til dem: Naar I faa ophøiet Menneskens Søn, da skulle I kjende, at jeg er Christus, og at jeg Intet gjør af mig selv, men som min Fader har lært mig, saaledes taler jeg. 3, 14; 12, 32.

29. Og den, som har udsendt mig, er med mig; Faderen har ikke ladet mig alene, fordi jeg altid gjør, hvad der er ham behageligt. 14, 10; 8, 16.

30. Da han talte dette, troede Mange paa ham. 2, 11; 7, 31.

31. Da sagde Jesus til de Jøder, som havde troet paa ham: Dersom I blive i mit Ord, ere I i Sandhed mine Disciple, 7, 17; 15, 10. 14.

32. og I skulle erkjende Sandheden, og Sandheden skal frigjøre eder. V. 36. Rom. 6, 18; 8, 2. Gal. 5, 1.

33. De svarede ham: Vi ere Abrahams Afkom og have aldrig været Nogens Trælle; hvorledes siger du da: I skulle vorde frie?

34. Jesus svarede dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hver den, som gjør Synd, er Syndens Træl. Rom. 6, 16. 20. 2 Pet. 2, 19.

35. Men Trællen bliver ikke i Huset evindelig; Sønnen bliver evindelig. Gal. 4, 30.

36. Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skulle I være virkelig frie. V. 32.

37. Jeg ved, at I ere Abrahams Afkom; men I søge at slaa mig ihjel, fordi mit Ord ikke finder Rum hos eder.

38. Jeg taler det, som jeg har seet hos min Fader; saa gjøre og I det, som I have seet hos eders Fader.

39. De svarede og sagde til ham: Abraham er vor Fader. Jesus sagde til dem: Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gjerninger. Matt. 3, 9. Rom. 2, 28; 9, 7.

40. Men nu søge I at slaa mig ihjel, et Menneske, der har sagt eder Sandheden, som jeg har hørt af Gud; dette havde Abraham ikke gjort.

41. I gjøre eders Faders Gjerninger. Da sagde de til ham: Vi ere ikke avlede i Hor; vi have een Fader, Gud.

42. Da sagde Jesus til dem: Dersom Gud var eders Fader, da elskede I mig; thi jeg er udgangen og kommen fra Gud; thi jeg er ingenlunde kommen af mig selv, men han har udsendt mig. 16, 27.

43. Hvi forstaa I ikke min Tale? Fordi I ikke kunne høre mit Ord.

44. Den Fader, af hvem I ere, er Djævelen, og I ville gjøre eders Faders Begjæringer. Han var en Manddraber fra Begyndelsen af, og i Sandheden staar han ikke; thi Sandhed er ikke i ham. Naar han taler Løgnen, taler han af sit Eget; thi han er en Løgner og Løgnens Fader. 1 Joh. 3, 8—10. 1 Mos. 3, 4. 2 Kor. 11, 3. 1 Kong. 22, 22.

45. Men fordi jeg siger Sandheden, tro I mig ikke.

46. Hvo af eder kan overbevise mig om nogen Synd? Men, siger jeg Sandhed, hvorfor tro I mig da ikke? 1 Pet. 2, 22. 1 Joh. 3, 5.

47. Hvo der er af Gud, hører Guds Ord; derfor høre I ikke, fordi I ikke ere af Gud. 1 Joh. 4, 6. Joh. 6, 36; 10, 26.

48. Da svarede Jøderne og sagde til ham: Sige vi ikke medrette, at du er en Samaritan og har Djævelen? 7, 20.

49. Jesus svarede: Jeg har ikke Djævelen, men jeg ærer min Fader, og I vanære mig. 7, 18.

50. Men jeg søger ikke min Ære; der er den, som søger den og dømmer. 6, 15.

51. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Dersom Nogen holder mit Ord, skal han ikke se Døden evindelig. 5, 24; 11, 25.

52. Da sagde Jøderne til ham: Nu indse vi, at du har Djævelen; Abraham er død, og Profeterne, og du siger: Dersom Nogen holder mit Ord, skal han ikke smage Døden evindelig.

53. Mon du er større end vor Fader Abraham, som er død? Profeterne ere ogsaa døde; hvem gjør du dig selv til?

54. Jesus svarede: Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære Intet; min Fader er den, som giver mig Ære, han, om hvem I sige, at han er eders Gud. 5, 31.

55. Og I have ikke kjendt ham, men jeg kjender ham, og dersom jeg vilde sige: Jeg kjender ham ikke, da vilde jeg være en Løgner, ligesom I. Men jeg kjender ham og holder hans Ord. 7, 28.

56. Abraham, eders Fader, frydede sig, at han skulde se min Dag; og han saa den og glædede sig. 1 Mos. 12, 3. Hebr. 11, 13. 17 fg. Luk. 10, 24.

57. Da sagde Jøderne til ham: Du

er endnu ikke femti Aar gammel og har
seet Abraham?
58. Jesus sagde til dem: Sandelig,
sandelig siger jeg eder: Førend Abraham
blev, er jeg. 1, 1. 15. 30.
59. Da toge de Stene op for at kaste
paa ham; men Jesus skjulte sig og gik
ud af Templet, idet han gik igjennem
midt iblandt dem, og han undkom saaledes.
10, 31. Luk. 4, 30.

9. Kapitel.

Jesus helbreder en Blindfødt paa en Sabbat (1—7); denne forhøres; forsvarer Jesus, udstødes, trøstes og undervises af Jesus (8—38). Jesus foreholder Farisæerne deres Blindhed (39—41).

Og da han gik frem, saa han et Men-
neske, som var blindfødt.
2. Og hans Disciple spurgte ham og
sagde: Mester! Hvem har syndet, denne
eller hans Forældre, at han er født blind?
3. Jesus svarede: Hverken har denne
syndet, ei heller hans Forældre; men
Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede
paa ham. Luk. 13, 2. 4.
4. Mig bør det at gjøre hans Gjer-
ninger, som har udsendt mig, saalænge
det er Dag; Natten kommer, da Ingen
kan arbeide.
5. Medens jeg er i Verden, er jeg
Verdens Lys. 8, 12.
6. Da han havde sagt dette, spyttede
han paa Jorden og gjorde Dynd af
Spyttet og smurte Dyndet paa den
Blindes Øine. Mark. 8, 23.
7. Og han sagde til ham: Gak bort,
tvæt dig i Siloahs Dam, — hvilket er
udlagt: Udsendt. Da gik han bort og
tvættede sig og kom seende tilbage. Neh. 3, 15.
8. Da sagde Naboerne og de, som
før havde seet ham, at han var blind:
Er det ikke ham, som sad og tiggede?
9. Andre sagde: Det er ham. Men
Andre: Han er ham lig. Han selv
sagde: Det er mig.
10. Da sagde de til ham: Hvorledes
bleve dine Øine aabnede?
11. Han svarede og sagde: Et Men-
neske, som kaldes Jesus, gjorde Dynd og
smurte paa mine Øine og sagde til mig:
Gak bort til Siloahs Dam og tvæt dig!
Men jeg gik bort og tvættede mig og
fik mit Syn.
12. Da sagde de til ham: Hvor er
han? Han sagde: Jeg ved ikke.
13. Da førte de ham, som før var
blind, til Farisæerne.
14. Men det var en Sabbat, da Jesus
gjorde Dynd og aabnede hans Øine. 5, 9.
15. Da spurgte ogsaa Farisæerne ham
atter, hvorledes han havde faaet sit Syn.
Men han sagde til dem: Dynd lagde han
paa mine Øine, og jeg tvættede mig og ser.
16. Da sagde Nogle af Farisæerne:
Dette Menneske er ikke af Gud, efterdi
han ikke holder Sabbaten. Andre sagde:
Hvorledes kan et syndigt Menneske gjøre
saadanne Tegn? Og der var Splid
iblandt dem. 7, 12.
17. De sagde atter til den Blinde:
Hvad siger du om ham, efterdi han har
aabnet dine Øine? Men han sagde:
Han er en Profet. Luk. 7, 16.
18. Da troede Jøderne ikke om ham,
at han havde været blind og var bleven
seende, førend de kaldte hans Forældre,
som havde faaet sit Syn.
19. Og de spurgte dem og sagde: Er
dette eders Søn, om hvem I sige, at
han er født blind? Hvorledes har han
da nu sit Syn?
20. Hans Forældre svarede dem og
sagde: Vi vide, at denne er vor Søn,
og at han var født blind;
21. men hvorledes han nu har sit Syn,
vide vi ikke, og hvem der har aabnet
hans Øine, det vide ikke vi. Han er
selv gammel nok; spørger ham selv! Han
vil selv svare for sig.
22. Dette sagde hans Forældre, fordi
de frygtede for Jøderne; thi Jøderne
vare allerede komne overens om, at der-
som Nogen bekjendte ham at være Chri-
stus, skulde han blive udelukket af Syna-
gogen. 7, 13; 12, 42.
23. Derfor sagde hans Forældre: Han
er gammel nok; spørger ham selv!
24. Da kaldte de anden Gang til sig
den Mand, som havde været blind, og
sagde til ham: Giv Gud Æren! Vi
vide, at dette Menneske er en Synder.
25. Da svarede han og sagde: Om han
er en Synder, ved jeg ikke; een Ting
ved jeg, at jeg, som var blind, nu ser.
26. Men de sagde atter til ham: Hvad
gjorde han ved dig? Hvorledes aabnede
han dine Øine?
27. Han svarede dem: Jeg har alle-
rede sagt eder det, og I hørte ikke der-
paa; hvorfor ville I høre det igjen?
Ville ogsaa I blive hans Disciple?
28. Da skjeldte de paa ham og sagde:

Du er hans Discipel, men vi ere Moses's Disciple.
29. Vi vide, at til Moses har Gud talt; men om denne vide vi ikke, hvorfra han er. 7, 27.
30. Manden svarede og sagde til dem: I denne Sag er det da underligt, at I ikke vide, hvorfra han er, og han har dog aabnet mine Øine.
31. Men vi vide, at Gud ikke hører Syndere; men dersom Nogen er gudfrygtig og gjør hans Vilje, ham hører han. Job 27, 9; 35, 13. Ps. 66, 18. Ordsp. 15, 29; 28, 9. Es. 1, 15.
32. Fra Verdens Begyndelse er det ikke hørt, at Nogen har aabnet Øinene paa en Blindfødt.
33. Var denne ikke af Gud, da kunde han slet Intet gjøre. V. 16.
34. De svarede og sagde til ham: Du er hel og holden født i Synd, og du lærer os? Og de stødte ham ud.
35. Jesus hørte, at de havde udstødt ham; og da han fandt ham, sagde han til ham: Tror du paa Guds Søn?
36. Han svarede og sagde: Hvo er han, Herre, forat jeg kan tro paa ham?
37. Men Jesus sagde til ham: Baade har du seet ham, og den, som taler med dig, ham er det. 4, 26.
38. Men han sagde: Jeg tror, Herre! Og han tilbad ham.
39. Og Jesus sagde: Til Dom er jeg kommen til denne Verden, forat de, som ikke se, skulle vorde seende, og de, som se, skulle vorde blinde. Matt. 13, 13. Joh. 3, 19; 12, 47. 48.
40. Og dette hørte de af Farisæerne, som vare hos ham, og de sagde til ham: Ere ogsaa vi blinde?
41. Jesus sagde til dem: Vare I blinde, da havde I ikke Synd; men nu sige I: Vi se. Derfor bliver eders Synd. 15, 22.

10. Kapitel.

Jesus sammenligner sig med Døren til Faarestien (1—10) og med den gode Hyrde (11—18). Jøderne kives om ham (19—21). Han bekjender, at han er Christus, klager over Jødernes Vantro og forsvarer sig mod dem (22—39). Paa hin Side Jordan tro Mange paa ham (40—42).

Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo der ikke gaar ind ad Døren i Faarestien, men stiger andetsteds over, han er en Tyv og en Røver.
2. Men den, som gaar ind ad Døren, er Faarenes Hyrde, 14, 6.
3. For denne lukker Dørvogteren op, og Faarene høre hans Røst; og han kalder sine egne Faar ved Navn og fører dem ud. Es. 43, 1.
4. Og naar han har drevet sine egne Faar ud, gaar han foran dem; og Faarene følge ham, fordi de kjende hans Røst.
5. Men en Fremmed ville de ikke følge, men fly fra ham, fordi de ikke kjende de Fremmedes Røst.
6. Denne Lignelse sagde Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, han talte til dem. Mark. 9, 32. Luk. 18, 34.
7. Da sagde Jesus atter til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Jeg er Faarenes Dør.
8. Alle de, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere; men Faarene hørte dem ikke. Jer. 23, 2.
9. Jeg er Døren; dersom Nogen gaar ind gjennem mig, han skal blive salig, og han skal gaa ind og gaa ud og finde Føde. Hebr. 10, 19.
10. Tyven kommer ikke uden for at stjæle og myrde og ødelægge; jeg er kommen, forat de skulle have Liv og have Overflod. 1, 4. 16. Ps. 23, 1. 2 Pet. 1, 4.
11. Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene. Ps. 80, 2. Es. 40, 11. Ez. 34, 11 fg. 37, 24. Joh. 15, 13.
12. Men Leiesvenden og den, som ikke er Hyrde, hvem Faarene ikke tilhøre, ser Ulven komme og forlader Faarene og flyr; og Ulven røver dem og adspreder Faarene.
13. Men Leiesvenden flyr, fordi han er en Leiesvend og ikke har Omsorg for Faarene.
14. Jeg er den gode Hyrde, og jeg kjender Mine og kjendes af Mine, 2 Tim. 2, 19.
15. ligesom Faderen kjender mig, og jeg kjender Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene. 6, 46.
16. Jeg har ogsaa andre Faar, som ikke ere af denne Sti; ogsaa dem bør det mig at føre hid, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord, een Hyrde. Ap. G. 2, 39. Ef. 2, 13. 14.
17. Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til, forat jeg skal tage det igjen.
18. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til og har Magt

til at tage det igjen. Denne Befaling modtog jeg af min Fader. 14, 31.

19. Da blev der atter Splid blandt Jøderne formedelst disse Ord. 9, 16.

20. Men Mange af dem sagde: Han har Djævelen og er gal; hvi høre I ham? 7, 20; 8, 48. 52.

21. Andre sagde: Dette er ikke en besat Mands Ord; mon en Djævel kan aabne Blindes Øine?

22. Men Tempelvielsens Fest holdtes i Jerusalem, og det var Vinter.

23. Og Jesus vandrede om i Templet i Salomons Buegang. 1 Kong. 6, 3. 5. Ap. G. 3, 11.

24. Da omringede Jøderne ham og sagde til ham: Hvor længe holder du vor Sjæl i Forventning? Dersom du er Christus, da sig os det frit!

25. Jesus svarede dem: Jeg har sagt eder det, og I tro ikke; de Gjerninger, som jeg gjør i min Faders Navn, disse vidne om mig. 5, 36.

26. Men I tro ikke; thi I ere ikke af mine Faar, som jeg sagde eder. 8, 45.

27. Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem, og de følge mig, 8, 47.

28. og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle slet ikke fortabes evindelig, og Ingen skal rive dem ud af min Haand.

29. Min Fader, som har givet mig dem, er større end Alle, og Ingen kan rive dem ud af min Faders Haand. 14, 28.

30. Jeg og Faderen, vi ere Et. 5, 19; 14, 9; 17, 11. 21.

31. Da toge Jøderne atter Stene op for at stene ham. 8, 59.

32. Jesus svarede dem: Mange gode Gjerninger viste jeg eder fra min Fader; for hvilken af disse Gjerninger stene I mig?

33. Jøderne svarede ham og sagde: For nogen god Gjerning stene vi dig ikke, men for Gudsbespottelse, og fordi du, som er et Menneske, gjør dig selv til Gud.

34. Jesus svarede dem: Er der ikke skrevet i eders Lov: Jeg har sagt: I ere Guder? Ps. 82, 6.

35. Naar han kalder dem Guder, til hvem Guds Ord skede, og Skriften ikke kan ophæves,

36. sige da I til den, som Faderen har helliget og sendt til Verden: Du bespotter Gud, fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn? 5, 17.

37. Dersom jeg ikke gjør min Faders Gjerninger, da tror mig ikke!

38. Men dersom jeg gjør dem, om I da end ikke ville tro mig, saa tror dog Gjerningerne, forat I kunne kjende og tro, at Faderen er i mig, og jeg i ham! 14, 10. 11.

39. Da søgte de atter at gribe ham; og han undkom af deres Haand. 8, 59.

40. Og han drog atter bort hinsides Jordan til det Sted, hvor Johannes først døbte, og blev der. 1, 28.

41. Og Mange kom til ham og sagde: Johannes gjorde vel intet Tegn, men Alt, hvad Johannes sagde om denne, var sandt.

42. Og Mange troede der paa ham. 8, 30.

11. Kapitel.

Jesus opvækker Lazarus: Mange tro (1–45). Kaifas raader til at slaa Jesus ihjel (46–53). Jesus unddrager sig; der tales Adskilligt om ham (54–57).

Men der var en Syg, Lazarus af Betania, af Marias og hendes Søster Martas By. Luk. 10, 38. 39.

2. Men Maria var den, som salvede Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit Haar; hendes Broder Lazarus var syg. 12, 3.

3. Da sendte Søstrene Bud til ham og lode ham sige: Herre! Se, den, du elsker, er syg.

4. Men da Jesus hørte det, sagde han: Denne Sygdom er ikke til Døden, men til Guds Ære, forat Guds Søn skal blive forherliget ved den. 9, 3.

5. Men Jesus elskede Marta og hendes Søster og Lazarus.

6. Da han nu hørte, at han var syg, blev han to Dage paa det Sted, hvor han var;

7. sidenefter sagde han til Disciplene: Lader os drage til Judæa igjen!

8. Disciplene sagde til ham: Mester! Nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager atter derhen? 8, 59; 10, 31.

9. Jesus svarede: Er der ikke tolv Timer om Dagen? Dersom Nogen vandrer om Dagen, støder han sig ikke; thi han ser denne Verdens Lys.

10. Men dersom Nogen vandrer om

Natten, støder han sig; thi Lyset er ikke i ham. 9, 4.

11. Dette sagde han; og derefter siger han til dem: Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men jeg gaar hen for at opvække ham af Søvne. Matt. 9, 24.

12. Da sagde hans Disciple: Herre! Sover han, da vil han blive karsk igjen.

13. Men Jesus talte om hans Død; de derimod mente, at han talte om den naturlige Søvn.

14. Da sagde Jesus ligefrem til dem: Lazarus er død,

15. og jeg er glad for eders Skyld, at jeg ikke var der, forat I skulle tro; men lader os gaa til ham!

16. Da sagde Tomas, som kaldes Tvilling, til sine Meddisciple: Lader ogsaa os gaa, forat vi kunne dø med ham!

17. Da Jesus kom, fandt han ham allerede fire Dage liggende i Graven.

18. Men Betania var nær Jerusalem, henved femten Stadier derfra.

19. Og mange af Jøderne vare komne til Marta og Maria for at trøste dem over deres Broder.

20. Da Marta nu hørte, at Jesus kom, gik hun ham imøde; men Maria sad i Huset.

21. Da sagde Marta til Jesus: Herre! Havde du været her, da var min Broder ikke død.

22. Men ogsaa nu ved jeg, at hvadsomhelst du vil bede Gud om, vil Gud give dig.

23. Jesus sagde til hende: Din Broder skal opstaa.

24. Marta siger til ham: Jeg ved, at han skal opstaa i Opstandelsen paa den yderste Dag. Dan. 12, 2. Luk. 14, 14. Joh. 5, 28. 29; 6, 40. 54.

25. Jesus sagde til hende: *Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo der tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve,* 14, 6. 1 Joh. 5, 20.

26. *og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindelig.* Tror du dette?

27. Hun siger til ham: Ja, Herre! Jeg har troet, at du er Christus, Guds Søn, den, som skal komme til Verden. 4, 42; 6, 69.

28. Og da hun havde sagt dette, gik hun bort og kaldte hemmelig sin Søster Maria og sagde: Mesteren er her og kalder paa dig.

29. Da hun hørte det, reiste hun sig straks og kom til ham.

30. Men Jesus var endnu ikke kommen ind i Byen, men var paa det Sted, hvor Marta havde mødt ham. V. 20.

31. Da nu de Jøder, som vare hos hende i Huset og trøstede hende, saa, at Maria stod hastig op og gik ud, fulgte de hende og sagde: Hun gaar bort til Graven for at græde der.

32. Da Maria nu kom derhen, hvor Jesus var, og saa ham, faldt hun ned for hans Fødder og sagde til ham: Herre! Havde du været her, da var min Broder ikke død.

33. Da Jesus nu saa hende græde og saa de Jøder græde, som kom med hende, blev han heftig bevæget i Aanden og rystet og sagde:

34. Hvor have I lagt ham? De sagde til ham: Herre, kom og se!

35. Jesus græd. Luk. 19, 41.

36. Da sagde Jøderne: Se, hvor han elskede ham! V. 3. 5.

37. Men Nogle af dem sagde: Kunde ikke han, som aabnede den Blindes Øine, ogsaa have gjort, at denne ikke var død? 9, 6. 7.

38. Da blev Jesus atter heftig bevæget og kom til Graven. Men det var en Hule, og en Sten laa derpaa. Matt. 27, 60.

39. Jesus sagde: Tager Stenen bort! Marta, den Dødes Søster, siger til ham: Herre! Han stinker allerede; thi han har ligget fire Dage.

40. Jesus sagde til hende: Sagde jeg dig ikke, at dersom du kunde tro, skulde du se Guds Herlighed? V. 26.

41. Da toge de Stenen bort, hvor den Døde var lagt. Men Jesus opløftede sine Øine og sagde: Fader! Jeg takker dig, at du har hørt mig.

42. Men jeg vidste, at du altid hører mig; men for Folkets Skyld, som staar omkring, sagde jeg det, forat de skulle tro, at du har udsendt mig. 12, 30.

43. Og da han havde sagt dette, raabte han med høi Røst: Lazarus, kom herud!

44. Og den Døde kom ud, bunden med Jordeklæder om sine Fødder og Hænder, og hans Ansigt var ombundet med en Svededug. Jesus sagde til dem: Løser ham og lader ham gaa!

45. Da troede mange af de Jøder paa

ham, som vare komne til Maria og
havde seet, hvad Jesus havde gjort.
46. Men Nogle af dem gik hen til
Farisæerne og sagde dem, hvad Jesus
havde gjort.
47. Da forsamlede Ypperstepresterne
og Farisæerne Raadet og sagde: Hvad
gjøre vi? Thi dette Menneske gjør
mange Tegn. Matt. 26, 3.
Mark. 14, 1. Luk. 22, 2. Ap. G. 4, 27.
48. Dersom vi lade ham blive saa-
ledes ved, ville Alle tro paa ham, og
Romerne ville komme og tage baade vort
Land og Folk.
49. Men En af dem, Kaifas, som var
det Aars Ypperstepreft, sagde til dem:
50. I vide slet Intet, ei heller be-
tænke I, at det er os gavnligt, at eet
Menneske dør for Folket, og at ikke det
hele Folk skal ødelægges. 18, 14.
51. Men dette sagde han ikke af sig
selv, men da han var det Aars Ypper-
stepreft, spaaede han, at Jesus skulde dø
for Folket,
52. og ikke for Folket alene, men forat
han ogsaa skulde samle de adspredte Guds
Børn til een Hob. Ef. 2, 16.
53. Fra den Dag af raadsloge de da
om at ihjelslaa ham. Matt. 12, 14.
54. Da vandrede Jesus ikke mere
aabenlyst iblandt Jøderne, men gik der-
fra til Egnen nær ved Ørkenen, til en
Stad, som kaldes Efra'im; og han blev
der med sine Disciple.
55. Men Jødernes Paaske var nær;
og Mange fra den Egn gik op til Jeru-
salem før Paaske for at rense sig.
56. Da ledte de efter Jesus og talte
med hverandre, da de stode i Templet:
Hvad tykkes eder om, at han ikke kommer
til Høitiden?
57. Men baade Ypperstepresterne og
Farisæerne havde givet Befaling, at der-
som Nogen vidste, hvor han var, skulde
han give det tilkjende, forat de kunde
gribe ham.

12. Kapitel.

Jesus salves i Betania (1—8). Mange komme til ham og tro; Jøderne ville slaa Lazarus ihjel (9—11). Jesus drager ind i Jerusalem (12—19). Nogle Grækere ville se ham; han taler om sin Død og Forherligelse, faar Vidnesbyrd fra Himmelen (20—28). Jesus underviser og formaner Folket; dog tro de ikke (29—43), hvorfor han atter formaner dem (44—50).

Jesus kom da seks Dage før Paaske til
Betania, hvor Lazarus var, som
havde været død, og som han havde op-
reist fra de Døde. Matt. 26, 6 fg. Mark. 14, 3 fg.
2. Da beredte de ham der et Maal-
tid, og Marta opvartede; men Lazarus
var En af dem, som sade tilbords med ham.
3. Da tog Maria et Pund uforfalsket,
meget kostbar Nardussalve, og salvede
Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med
sit Haar; men Huset blev fuldt af Sal-
vens Lugt. 11, 2.
4. Da sagde en af hans Disciple,
Judas, Simons Søn, Iskariot, som
sidenefter forraadte ham:
5. Hvorfor blev ikke denne Salve
solgt for tre hundrede Denarier og given
Fattige?
6. Men dette sagde han, ikke fordi han
havde Omsorg for de Fattige, men fordi
han var en Tyv og havde Pungen og
bar, hvad deri blev lagt. 13, 29.
7. Da sagde Jesus: Lad hende med
Fred! Hun har forvaret denne Salve
til min Begravelses Dag.
8. Thi de Fattige have I altid hos
eder; men mig have I ikke altid.
5 Mos. 15, 11. Matt. 26, 11.
9. Da fik en stor Mængde af Jøderne
vide, at han var der; og de kom ikke for
Jesu Skyld alene, men ogsaa for at se
Lazarus, hvem han havde opreist fra de
Døde. 11, 43. 44.
10. Men Ypperstepresterne raadsloge
om at slaa ogsaa Lazarus ihjel;
11. thi for hans Skyld gik mange af
Jøderne hen og troede paa Jesus. 11, 45.
12. Den følgende Dag, da den store
Mængde, som var kommen til Høitiden,
hørte, at Jesus kom til Jerusalem,
13. toge de Palmegrene og gik ud mod
ham og raabte: Hosanna! Velsignet være
den, som kommer i Herrens Navn, Is-
raels Konge! Matt. 21, 1 fg.
Mark. 11, 1 fg. Luk. 19, 29 fg. Ps. 118, 25. 26.
14. Men Jesus fandt et ungt Asen og
satte sig paa det, som der er skrevet:
15. Frygt ikke, Zions Datter! Se, din
Konge kommer, ridende paa en Asenindes
Føl. Es. 62, 11. Sak. 9, 9.
16. Men dette forstode hans Disciple
ikke i Begyndelsen; men da Jesus var
herliggjort, da kom de i Hu, at dette var
skrevet om ham, og at de havde gjort
dette for ham.
17. Men Folket, som var med ham,

vidnede, at han havde kaldt Lazarus ud af Graven og opreist ham fra de Døde.

18. Derfor gik ogsaa Folket ham imøde, fordi det havde hørt, at han havde gjort dette Tegn.

19. Da sagde Farisæerne til hverandre: I se, at I ikke udrette Noget; se, al Verden løber efter ham.

20. Men der var nogle Grækere af dem, som vare komne op for at tilbede paa Høitiden.

21. Disse gik da til Filip, som var fra Betsajda i Galilæa, og bade ham og sagde: Herre! Vi ønske at se Jesus. 1, 44. 45.

22. Filip kommer og siger Andreas det, og Andreas og Filip sige det igjen til Jesus.

23. Men Jesus svarede dem og sagde: Timen er kommen, at Menneskens Søn skal herliggjøres. 13, 32; 17, 1.

24. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Udenat Hvedekornet falder i Jorden og dør, bliver det alene; men naar det dør, bærer det megen Frugt. 1 Kor. 15, 36.

25. Hvo der elsker sit Liv, skal miste det, og hvo der hader sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv. Matt. 10, 39; 16, 25. Luk. 17, 33.

26. Om Nogen vil tjene mig, da følge han mig, og hvor jeg er, der skal og min Tjener være; og om Nogen tjener mig, ham skal Faderen ære. 14, 3; 17, 24. 1 Tess. 4, 17.

27. Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne Time! Dog, derfor er jeg kommen til denne Time. Matt. 26, 38. 39.

28. *Fader, herliggjør dit Navn!* Der kom da en Røst fra Himmelen: *Baade har jeg herliggjort, og vil jeg atter herliggjøre det.*

29. Folket, som stod og hørte det, sagde da, at det havde tordnet; Andre sagde: En Engel har talt til ham.

30. Jesus svarede og sagde: Ikke for min Skyld skede denne Røst, men for eders Skyld. 11, 42.

31. Nu holdes Dom over denne Verden; nu skal denne Verdens Fyrste kastes ud. 16, 11.

32. Og jeg, naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig. 3, 14; 6, 44.

33. Men dette sagde han for at betegne, hvad Død han skulde dø.

34. Folket svarede ham: Vi have hørt af Loven, at Christus bliver evindelig; hvorledes siger da du, at det bør Menneskens Søn at ophøies? Hvem er denne Menneskens Søn? 2 Sam. 7, 13. Ps. 89, 30. 37. 38; 110, 4. Es. 9, 6. 7. Ez. 37, 25. Dan. 2, 44; 7, 14. 27.

35. Da sagde Jesus til dem: Endnu en liden Tid er Lyset hos eder. Vandrer den Stund, I have Lyset, forat ikke Mørke skal overfalde eder! Og hvo der vandrer i Mørket, ved ikke, hvor han gaar hen. 8, 12; 11, 10.

36. Medens I have Lyset, tror paa Lyset, forat I kunne blive Lysets Børn! Dette talte Jesus og gik bort og skjulte sig for dem. Ef. 5, 8.

37. Men uagtet han havde gjort saa mange Tegn for deres Øine, troede de dog ikke paa ham,

38. forat Profeten Esaias's Ord skulde fuldkommes, som han har sagt: Herre! Hvo har troet det, han hørte af os, og for hvem er Herrens Arm aabenbaret? Es. 53, 1. Rom. 10, 16.

39. Derfor kunde de ikke tro; thi Esaias siger atter: Es. 6, 9. 10. Matt. 13, 14.

40. Han har forblindet deres Øine og forhærdet deres Hjerte, forat de ikke skulle se med Øinene og forstaa med Hjertet og omvende sig, og jeg helbrede dem.

41. Dette sagde Esaias, da han saa hans Herlighed og talte om ham. Es. 6, 1 fg.

42. Alligevel troede endog mange af de Øverste paa ham; men for Farisæernes Skyld bekjendte de det ikke, forat de ikke skulde blive udelukkede af Synagogen; 9, 22.

43. thi de elskede Menneskenes Ære mere end Guds Ære. 5, 44.

44. Men Jesus raabte og sagde: Hvo der tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa den, som har udsendt mig; 1 Pet. 1, 21.

45. og hvo der ser mig, ser den, som har udsendt mig. 10, 30; 14, 9.

46. Jeg er et Lys, kommen til Verden, forat hver den, som tror paa mig, ikke skal blive i Mørket. V. 35.

47. Og om Nogen hører mine Ord og ikke tror, ham dømmer ikke jeg; thi jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse Verden. 3, 17.

48. Hvo der foragter mig og ikke annammer mine Ord, har den, som dømmer ham; det Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham paa den yderste Dag. 3, 18; 8, 24.

49. Thi jeg har ikke talt af mig selv, men Faderen, som har udsendt mig, han har givet mig Befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale; 14, 10.

50. og jeg ved, at hans Befaling er et evigt Liv. Hvad jeg da taler, taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig.

13. Kapitel.

Jesus tvætter Disciplenes Fødder og formaner dem til Ydmyghed (1—20), taler om den, som skulde forraade ham (21—30), om sin Herliggjørelse og om indbyrdes Kjærlighed (31—35), om Peters Fald (36—38).

Men før Paaskehøitiden, da Jesus vidste, at hans Time var kommen, at han skulde gaa ud af denne Verden til Faderen, da, som han havde elsket sine Egne, som vare i Verden, elskede han dem indtil Enden. Matt. 26, 2 fg. Mark. 14, 1. Luk. 22, 1 fg. Joh. 7, 6. 30.

2. Og da Nadverden holdtes, da Djævelen allerede havde indskudt i Judas Iskariots, Simons Søns, Hjerte, at han skulde forraade ham,

3. da Jesus vidste, at Faderen havde givet alle Ting i hans Hænder, og at han var udgangen fra Gud og gik til Gud, Matt. 11, 27. Joh. 3, 35; 16, 28.

4. reiste han sig fra Nadverden og lagde sine Klæder fra sig, og han tog et Linklæde og bandt op om sig.

5. Derefter slog han Vand i et Bækken og begyndte at tvætte Disciplenes Fødder og at tørre dem med det Linklæde, hvormed han var ombunden.

6. Da kom han til Simon Peter; og denne sagde til ham: Herre! Tvætter du mine Fødder? Matt. 3, 14.

7. Jesus svarede og sagde til ham: Hvad jeg gjør, ved du ikke nu, men du skal forstaa det herefter.

8. Peter siger til ham: Du skal aldrig i Evighed tvætte mine Fødder. Jesus svarede ham: Dersom jeg ikke tvætter dig, har du ingen Del med mig.

9. Simon Peter siger til ham: Herre! Ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet!

10. Jesus siger til ham: Hvo der er tvættet, behøver ikke Andet end at tvætte Fødderne, men er ganske ren; og I ere rene, men ikke alle. 15, 3.

11. Thi han kjendte den, som forraadte ham; derfor sagde han: I ere ikke alle rene. 6, 64. 70.

12. Da han nu havde tvættet deres Fødder og taget sine Klæder, satte han sig atter ned og sagde til dem: Vide I, hvad jeg har gjort mod eder?

13. I kalde mig Mester og Herre, og I tale ret: thi jeg er det. Matt. 23, 8. 10. 1 Kor. 8, 6.

14. Dersom da jeg, som er Herren og Mesteren, har tvættet eders Fødder, saa ere og I skyldige at tvætte hverandres Fødder. Luk. 22, 27.

15. Thi jeg har givet eder et Eksempel, forat, ligesom jeg gjorde mod eder, skulle og I gjøre. 1 Pet. 2, 21. 1 Joh. 2, 6.

16. Sandelig, sandelig siger jeg eder: En Tjener er ikke større end sin Herre, og et Sendebud ikke større end den, som sendte ham. Matt. 10, 24. Luk. 6, 40. Joh. 15, 20.

17. Dersom I vide dette, ere I salige, om I gjøre det. Matt 7, 24.

18. Jeg taler ikke om eder alle; jeg ved, hvem jeg har udvalgt. Men — forat Skriften skal fuldkommes: Den, som æder Brødet med mig, har opløftet sin Hæl imod mig. Ps. 41, 10. Ap. G. 1, 16.

19. Fra nu af siger jeg eder det, førend det sker, forat I, naar det er skeet, skulle tro, at jeg er Christus. 14, 29.

20. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo der annammer den, som jeg sender, annammer mig; men hvo der annammer mig, annammer den, som har sendt mig. Matt. 10, 40.

21. Da Jesus havde sagt dette, blev han heftig bevæget i Aanden og vidnede og sagde: Sandelig, sandelig siger jeg eder, at En af eder skal forraade mig. Matt. 26, 21 fg. Mark. 14, 18 fg. Luk. 22, 21 fg.

22. Da saa Disciplene paa hverandre og vare i Tvivl, om hvem han talte.

23. Men der var en af hans Disciple, som ved Bordet laa op til Jesu Skjød, hvem Jesus elskede. 21, 20.

24. Til denne nikkede da Simon Peter, at han skulde spørge, hvem det var, han talte om.

25. Men han bøiede sig op til Jesu Bryst og sagde til ham: Herre! Hvem er det?

26. Jesus svarede: Det er den, hvem jeg giver det Stykke, som jeg dypper. Og han dyppede Stykket og gav Judas Iskariot, Simons Søn, det.

27. Og efterat han havde faaet Stykket, gik Satan ind i ham. Da sagde Jesus til ham: Hvad du gjør, det gjør snart!

28. Men Ingen af dem, som sade tilbords, vidste, til hvad Ende han sagde ham dette.

29. Thi Nogle mente, fordi Judas havde Pungen, at Jesus sagde til ham: Kjøb, hvad vi have behov til Høitiden! eller, at han skulde give Noget til de Fattige. 12, 6.

30. Da han nu havde taget Stykket, gik han strax ud. Men det var Nat.

31. Da han nu var gaaet ud, sagde Jesus: Nu er Menneskens Søn herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.

32. Dersom Gud er herliggjort i ham, skal Gud og herliggjøre ham i sig selv, og han skal snart herliggjøre ham. 12, 23.

33. Mine Børn! Endnu er jeg en liden Stund hos eder. I skulle lede efter mig, og som jeg sagde til Jøderne: Hvor jeg gaar hen, kunne I ikke komme, saa siger jeg nu ogsaa til eder. 7, 34; 8, 21.

34. Et nyt Bud giver jeg eder, at I skulle elske hverandre, at, som jeg har elsket eder, skulle og I elske hverandre.
Matt. 22, 39. Joh. 15, 12. 17. Gal. 5, 6. Jak. 2, 8. 1 Pet. 1, 22. 1 Joh. 3, 11. 23; 4, 21.

35. Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes Kjærlighed. 1 Joh. 2, 5; 4, 20.

36. Simon Peter sagde til ham: Herre! Hvor gaar du hen? Jesus svarede ham: Hvor jeg gaar hen, kan du ikke nu følge mig; men sidenefter skal du følge mig. 7, 34; 21, 18. 2 Pet. 1, 14.

37. Peter siger til ham: Herre! Hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit Liv til for dig.

38. Jesus svarede ham: Vil du sætte dit Liv til for mig? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hanen skal ikke gale, førend du har fornegtet mig tre Gange.
Matt. 26, 34. Mark. 14, 30. Luk. 22, 34.

14. Kapitel.

Jesus vil berede Sted for Sine (1—4); han er selv Veien til Faderen (5—7); han og Faderen ere Eet (8—20); han vil aabenbare sig for Sine og sende dem Aanden (21—26); han trøster dem (27—31).

Eders Hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud og tror paa mig! V. 27; 12, 44.

2. I min Faders Hus er der mange Værelser. Men dersom det ikke var saa, havde jeg sagt eder det. Jeg gaar bort for at berede eder Sted,
2 Kor. 5, 1. Hebr. 11, 10.

3. og naar jeg er gaaet bort og faar beredt eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage eder til mig, forat, hvor jeg er, skulle ogsaa I være.
12, 26; 17, 24. Fil. 1, 23. 1 Tess. 4, 17.

4. Og hvor jeg gaar hen, vide I, og Veien vide I.

5. Tomas siger til ham: Herre! Vi vide ikke, hvor du gaar hen; og hvorledes kunne vi da vide Veien?

6. Jesus siger til ham: Jeg er Veien og Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig. Es. 35, 8. Hebr. 9, 8; 10, 19. 20. Joh. 11, 25; 10, 9.

7. Havde I kjendt mig, da havde I og kjendt min Fader, og fra nu af kjende I ham, og have I seet ham.

8. Filip siger til ham: Herre! Vis os Faderen, og det er os nok!

9. Jesus siger til ham: Saa lang en Tid har jeg været hos eder, og du har ikke kjendt mig, Filip? Hvo der har seet mig, har seet Faderen; og hvorledes siger du da: Vis os Faderen?
12, 45; 14, 20; 17, 21. 23.

10. Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De Ord, jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gjør Gjerningerne. 10, 38; 5, 19; 8, 28. 38.

11. Tror mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig! Men ville I ikke, saa tror mig dog for selve Gjerningernes Skyld! 5, 36; 10, 25.

12. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo der tror paa mig, han skal og gjøre de Gjerninger, som jeg gjør, og han skal gjøre større end disse; thi jeg gaar til min Fader,

13. og hvadsomhelst I bede om i mit Navn, det vil jeg gjøre, forat Faderen maa forherliges ved Sønnen.
16, 23. 24. Matt. 7, 7. 11; 21, 22. Luk. 11, 9.

14. Dersom I bede om Noget i mit Navn, vil jeg gjøre det.

15. Dersom I elske mig, da holder mine Bud! 15, 10. 1 Joh. 5, 3.

16. Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand, forat han skal blive hos eder evindelig,

17. Sandhedens Aand, som Verden ikke kan annamme, thi den ser ham ikke og kjender ham ikke; men I kjende ham, thi han bliver hos eder og skal være i eder.
Joh. 7, 39. Ap. G. 5, 32.

18. Jeg vil ikke forlade eder faderløse; jeg kommer til eder. Matt. 28, 20.

19. Endnu en liden Stund, og Verden
ser mig ikke mere, men I se mig; thi
jeg lever, og I skulle leve.
20. Paa den Dag skulle I kjende, at
jeg er i min Fader, og I i mig, og jeg
i eder.
21. Hvo der har mine Bud og hol=
der dem, han er den, som elsker mig;
men den, som elsker mig, skal elskes af
min Fader, og jeg skal elske ham og
aabenbare mig for ham.
22. Judas (ikke Iskariot) siger til ham:
Herre! Hvoraf kommer det, at du vil
aabenbare dig for os og ikke for Verden?
23. Jesus svarede og sagde til ham:
Om Nogen elsker mig, skal han holde mit
Ord, og min Fader skal elske ham, og vi
skulle komme til ham og fæste Bolig hos
ham. Ordsp. 8, 17. 1 Kor 3, 16; 6, 19.
24. Den, som ikke elsker mig, holder
ikke mine Ord, og det Ord, som I høre,
er ikke mit, men Faderens, som har ud=
sendt mig.
25. Dette har jeg talt til eder, medens
jeg endnu er hos eder;
26. men Talsmanden, den Hellig=
Aand, som Faderen skal sende i mit
Navn, han skal lære eder Alt og minde
eder om Alt, hvad jeg har sagt eder.
Luk. 24, 49. Joh. 15, 26; 16, 7. 1 Joh. 2, 20. 27.
27. Fred lader jeg eder, min
Fred giver jeg eder; ikke som
Verden giver, giver jeg eder.
Eders Hjerte forfærdes ikke og
frygte ikke! Fil. 4, 7. Joh. 14, 1.
28. I have hørt, at jeg sagde til
eder: Jeg gaar bort og kommer til eder.
Dersom I havde mig kjær, da glædede
I eder over, at jeg sagde: Jeg gaar til
Faderen; thi min Fader er større end jeg.
10, 29. 30.
29. Og nu har jeg sagt eder det, før
det sker, forat I, naar det er skeet, skulle
tro. 13, 19.
30. Jeg skal herefter ikke tale Meget
med eder; thi denne Verdens Fyrste
kommer, og han har slet Intet i mig;
16, 11. 2 Kor. 4, 4.
31. men forat Verden skal kjende, at
jeg elsker Faderen og gjør saaledes, som
Faderen har befalet mig, — staar op,
lader os gaa herfra! 10, 18. Matt. 26, 46.

15. Kapitel.

Jesus taler om den aandelige Forening med ham
(1—8), formaner til indbyrdes Kjærlighed (9—17),
til Taalmod og Frimodighed i Forfølgelse (18—27).

Jeg er det sande Vintræ, og min Fader
er Vingaardsmanden.
2. Hver Gren paa mig, som ikke bærer
Frugt, den borttager han; og hver den,
som bærer Frugt, den renser han, forat
den skal bære mere Frugt. Matt. 15, 13.
3. I ere allerede rene formedelst det
Ord, jeg har talt til eder. 13, 10.
4. Bliver i mig, og jeg i eder! Lige=
som Grenen ikke kan bære Frugt af sig
selv, uden den bliver i Vintræet, saa heller
ikke I, uden I blive i mig. 6, 56.
5. Jeg er Vintræet, I ere Grenene;
hvo der bliver i mig, og jeg i ham, han
bærer megen Frugt; thi uden mig
kunne I slet Intet gjøre.
2 Kor. 3, 5. Fil. 2, 13. Es. 26, 12.
6. Dersom Nogen ikke bliver i mig, han
bliver udkastet som en Gren og visner;
og man sanker dem og kaster dem i Ilden,
og de brænde. Matt. 3, 10; 7, 19.
7. Dersom I blive i mig, og mine Ord
blive i eder, da beder om, hvadsomhelst
I ville, og det skal vederfares eder.
V. 16; 14, 13. 14. Matt. 21, 22.
Luk. 11, 9. 10. Jak. 1, 5. 1 Joh. 3, 22.
8. Derved forherliges min Fader, at
I bære megen Frugt, og I skulle vorde
mine Disciple. Matt. 5, 16. Fil. 1, 11.
9. Ligesom Faderen har elsket mig,
saa har og jeg elsket eder; bliver i min
Kjærlighed!
10. Dersom I holde mine Bud, skulle I
blive i min Kjærlighed, ligesom jeg har
holdt min Faders Bud og bliver i hans
Kjærlighed. 14, 15. 1 Joh. 5, 3
11. Dette har jeg talt til eder, forat
min Glæde kan blive i eder, og eders
Glæde kan blive fuldkommen. 16, 24
12. Dette er mit Bud, at I skulle elske
hverandre, ligesom jeg har elsket eder.
13, 34. Ef. 5, 2. 1 Tess. 4, 9. 1 Pet. 4, 8
1 Joh. 3, 11; 4, 21
13. Ingen har større Kjærlighed end
denne, at En sætter sit Liv til for sine
Venner. Rom. 5, 7. 8. Ef. 5, 2
1 Joh. 3, 16. Joh. 10, 11. 15
14. I ere mine Venner, dersom I
gjøre, hvad jeg byder eder.
Matt. 12, 50. Joh. 8, 31
15. Jeg kalder eder ikke længer Tjenere,
thi Tjeneren ved ikke, hvad hans Herre
gjør; men eder har jeg kaldt Venner, thi
Alt, hvad jeg har hørt af min Fader,
har jeg kundgjort eder. 8, 26
16. I have ikke udvalgt mig, men jeg
har udvalgt eder og sat eder, forat I

skulle gaa hen og bære Frugt, og eders
Frugt blive ved, forat hvadsomhelst I
bede Faderen om i mit Navn, skal han
give eder.
17. Dette byder jeg eder, at I skulle
elske hverandre. V. 12.
18. Dersom Verden hader eder, da
vider, at den har hadet mig førend eder!
1 Joh. 3, 13.
19. Vare I af Verden, saa vilde Ver-
den elske sit Eget; men efterdi I ikke ere
af Verden, men jeg har udvalgt eder af
Verden, derfor hader Verden eder.
1 Joh. 4, 5. Joh. 17, 14. Gal. 1, 10.
20. Kommer det Ord i Hu, som jeg
sagde eder: En Tjener er ikke større end
sin Herre! Have de forfulgt mig, skulle
de og forfølge eder; have de holdt mit
Ord, skulle de og holde eders. Matt. 10, 24.
Luk. 6, 40. Joh. 13, 16; 16, 2. Matt. 24, 9.
21. Men alt dette skulle de gjøre eder
for mit Navns Skyld, fordi de ikke kjende
den, som har udsendt mig. 16, 3.
22. Dersom jeg ikke var kommen og
havde talt til dem, havde de ikke Synd;
men nu have de ingen Undskyldning for
sin Synd. Luk. 12, 47. Joh. 9, 41.
23. Den, som hader mig, hader og
min Fader.
24. Havde jeg ikke gjort de Gjernin-
ger blandt dem, som ingen Anden har
gjort, da havde de ikke Synd; men nu
have de seet dem og dog hadet baade
mig og min Fader. 10, 37.
25. Men dette sker, forat det Ord, som
er skrevet i deres Lov, skal fuldkommes:
De hadede mig uforskyldt. Ps. 35, 19.
26. Men naar Talsmanden kommer,
som jeg skal sende eder fra Faderen, Sand-
hedens Aand, som udgaar fra Faderen,
han skal vidne om mig.
14, 16. 26; 16, 7. Luk. 24, 49.
27. Men ogsaa I skulle vidne; thi I
have været med mig fra Begyndelsen af.
Ap. G. 1, 8; 5, 32.

16. Kapitel.

Jesus taler fremdeles om Forfølgelse (1—4), om den Hellig-Aands Sendelse og Virkninger (5—15), om sin Bortgang (16—23), om Bønnens Kraft (24—27), atter om sin Bortgang (28—33).

Dette har jeg talt til eder, forat I ikke
skulle forarges.
2. De skulle udelukke eder af Syna-
gogerne; ja, den Tid skal komme, at hver
den, som slaar eder ihjel, skal mene, han
viser Gud en Dyrkelse. Matt. 24, 9.
Mark. 13, 9. Luk. 21, 12. Ap. G. 9, 1 fg.
3. Og dette skulle de gjøre mod eder,
fordi de ikke kjende Faderen, ei heller mig.
15, 21. 1 Kor. 2, 8.
4. Men dette har jeg talt til eder,
forat I, naar Timen kommer, skulle komme
i Hu, at jeg har sagt eder det; men dette
sagde jeg eder ikke fra Begyndelsen, fordi
jeg var hos eder. 13, 19; 14, 29. Matt. 9, 15.
5. Men nu gaar jeg hen til ham,
som har udsendt mig, og Ingen af eder
spørger mig: Hvor gaar du hen? 7, 33.
6. Men fordi jeg har talt dette til
eder, har Bedrøvelse opfyldt eders Hjerte.
7. Men jeg siger eder Sandheden: Det
er eder gavnligt, at jeg gaar bort; thi,
gaar jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke
komme til eder; men, gaar jeg bort, vil
jeg sende ham til eder. 15, 26.
8. Og naar han kommer, skal han
overbevise Verden om Synd og om Ret-
færdighed og om Dom,
9. om Synd, fordi de ikke tro paa mig,
10. men om Retfærdighed, fordi jeg
gaar hen til min Fader, og I ikke længer
se mig,
11. men om Dom, fordi denne Verdens
Fyrste er dømt. 12, 31; 14, 30.
12. Jeg har endnu Meget at sige
eder, men I kunne ikke bære det nu.
13. Men naar han, Sandhedens Aand,
kommer, skal han veilede eder til al Sand-
heden; thi han skal ikke tale af sig selv,
men hvadsomhelst han hører, skal han
tale, og de tilkommende Ting skal han
forkynde eder. 15, 26; 12, 49.
14. Han skal herliggjøre mig; thi han
skal tage af Mit og forkynde eder.
15. Alt, hvad Faderen har, er mit;
derfor sagde jeg, at han skal tage af
Mit og forkynde eder. 17, 10.
16. Om en liden Stund skulle I ikke se
mig, og atter om en liden Stund skulle
I se mig; thi jeg gaar hen til Faderen.
7, 33—36; 13, 33.
17. Da sagde nogle af hans Disciple
til hverandre: Hvad er dette, som han
siger os: Om en liden Stund skulle I
ikke se mig, og atter om en liden Stund
skulle I se mig, og: Thi jeg gaar hen
til Faderen?
18. Da sagde de: Hvad er det, han
siger: Om en liden Stund? Vi forstaa
ikke, hvad han taler.
19. Da vidste Jesus, at de vilde spørge
ham, og han sagde til dem: Derom spørge
I hverandre, at jeg sagde: Om en liden

Stund skulle I ikke se mig, og atter om
en liden Stund skulle I se mig.
20. Sandelig, sandelig siger jeg eder:
I skulle græde og hyle, men Verden skal
glæde sig; I skulle være bedrøvede, men
eders Bedrøvelse skal vorde til Glæde.
Ps. 30, 6. 12.
21. Naar Kvinden føder, har hun Be-
drøvelse, fordi hendes Time er kommen;
men naar hun har født Barnet, kommer
hun ikke mere den Trængsel i Hu for
Glæde over, at et Menneske er født til
Verden. Es. 26, 17.
22. Ogsaa I have da nu Bedrøvelse;
men jeg vil se eder igjen, og eders Hjerte
skal glædes, og Ingen tager eders Glæde
fra eder. Es. 35, 10; 51, 11.
23. Og paa den samme Dag skulle I
ikke spørge mig om Noget. Sandelig,
sandelig siger jeg eder, at hvadsomhelst
I bede Faderen om i mit Navn, skal
han give eder. 15, 7. Mark. 11, 24.
24. Hidindtil have I ikke bedet om
Noget i mit Navn; beder, og I skulle faa,
forat eders Glæde kan blive fuldkommen!
25. Dette har jeg talt til eder ved
Lignelser; men den Time kommer, da jeg
ikke mere skal tale til eder ved Lignelser,
men frit ud forkynde eder om Faderen.
26. Paa den samme Dag skulle I bede
i mit Navn, og jeg siger eder ikke, at jeg
vil bede Faderen for eder; 14, 20. 21.
27. thi Faderen selv elsker eder, fordi
I have elsket mig og troet, at jeg er
udgangen fra Gud. 17, 8. 25.
28. Jeg er udgangen fra Faderen og
kommen til Verden; jeg forlader Verden
igjen og gaar til Faderen. 13, 3.
29. Hans Disciple sige til ham: Se, nu
taler du frit ud og siger ingen Lignelse.
V. 25.
30. Nu vide vi, at du ved alle Ting
og ikke har behov, at Nogen spørger
dig; derfor tro vi, at du er udgangen
fra Gud. 21, 17.
31. Jesus svarede dem: Nu tro I.
32. Se, den Time kommer og er
allerede kommen, at I skulle adspredes
hver til Sit, og lade mig alene; dog er
jeg ikke alene, thi Faderen er med mig.
Sak. 13, 7. Matt. 26, 31. Joh. 8, 16.
33. Dette har jeg talt til eder,
forat I skulle have Fred i mig.
I Verden skulle I have Trængsel;
men værer frimodige! Jeg har
overvundet Verden.
14, 27 Rom. 5, 1. Es. 2, 14. Kol. 1, 20.

17. Kapitel.

Jesus beder, at Faderen vil herliggjøre sin Søn
(1—5), opholde hans Disciple, som have annammet
hans Ord (6—19), og forene alle Troende med
ham (20—26).

Dette talte Jesus, og han opløftede
sine Øine til Himmelen og sagde:
Fader! Timen er kommen; herliggjør din
Søn, forat ogsaa din Søn kan herlig-
gjøre dig, 12, 23.
2. ligesom du har givet ham Magt
over alt Kjød, forat han maa give alle
dem, som du har givet ham, et evigt Liv.
3, 35.
3. Men dette er det evige Liv,
at de kjende dig, den eneste sande
Gud, og den, du udsendte, Jesus
Christus. Es. 53, 11.
4. Jeg har herliggjort dig paa Jorden;
jeg har fuldkommet den Gjerning, som
du har givet mig at gjøre. 4, 34.
5. Og nu — herliggjør mig du, Fader,
hos dig selv med den Herlighed, jeg havde
hos dig, før Verden var! Ap. G. 3, 13.
6. Jeg har aabenbaret dit Navn for de
Mennesker, du har givet mig af Verden;
de vare dine, og du har givet mig dem,
og de have bevaret dit Ord. 6, 37.
7. Nu vide de, at alt det, du har givet
mig, er af dig.
8. Thi de Ord, du har givet mig, har
jeg givet dem, og de have annammet
dem og erkjendt i Sandhed, at jeg er
udgangen fra dig, og de have troet, at
du har udsendt mig. 16, 27. 30.
9. Jeg beder for dem; jeg beder ikke
for Verden, men for dem, du har givet
mig; thi de ere dine.
10. Og Alt, hvad mit er, det er dit,
og hvad dit er, det er mit; og jeg er
herliggjort i dem. 16, 15.
11. Og jeg er ikke mere i Verden,
men disse ere i Verden, og jeg kommer
til dig. Hellige Fader! Bevar dem, du
har givet mig, i dit Navn, forat de maa
være Et, ligesom vi! V. 21; 10, 30.
12. Da jeg var hos dem i Verden,
bevarede jeg dem i dit Navn; dem, du har
givet mig, har jeg vogtet, og Ingen af dem
er gaaet fortabt, uden det Fortabelsens
Barn, forat Skriften skulde fuldkommes.
6, 39; 10, 28; 18, 9. Ps. 109, 8.
13. Men nu kommer jeg til dig, og
dette taler jeg i Verden, forat de skulle
have min Glæde fuldkommen i sig.
16, 5; 15, 11.

14. Jeg har givet dem dit Ord, og Verden har hadet dem, fordi de ikke ere af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden. 15, 18. 19; 18, 36.

15. Jeg beder ikke, at du skal tage dem ud af Verden, men at du skal bevare dem fra det Onde. 2 Tess. 3, 3.

16. De ere ikke af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden.

17. Hellige dem i din Sandhed! Dit Ord er Sandhed. 8, 40.

18. Ligesom du har sendt mig til Verden, saa har og jeg sendt dem til Verden. 20, 21.

19. Og jeg helliger mig selv for dem, forat ogsaa de skulle være helligede i Sandhed. 1 Kor. 1, 2. 30. Hebr. 2, 11.

20. **Men** jeg beder ikke for disse alene, men ogsaa for dem, som ved deres Ord skulle tro paa mig, Ap. G. 10, 43.

21. at de alle maa være Eet, ligesom du, Fader, i mig, og jeg i dig, at ogsaa de maa være Eet i os, forat Verden maa tro, at du har udsendt mig. V. 11. Gal. 3, 28. Joh. 10, 38; 14, 20. 1 Joh. 1, 3; 3, 24.

22. Og jeg har givet dem den Herlighed, du har givet mig, forat de skulle være Eet, ligesom vi ere Eet,

23. jeg i dem, og du i mig, forat de skulle være fuldkommede til Eet, og at Verden skal kjende, at du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. 1 Kor. 6, 17.

24. Fader! Jeg vil, at, hvor jeg er, skulle ogsaa de, som du har givet mig, være hos mig, forat de maa se min Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig, førend Verdens Grundvold blev lagt. 12, 26; 14, 3; 17, 5. 1 Tess. 4, 17. Aab. 3, 21.

25. Retfærdige Fader! Verden har ikke kjendt dig, men jeg har kjendt dig, og disse have erkjendt, at du har udsendt mig. 15, 21; 16, 3; 7, 28. 29; 8, 55; 16, 27; 17, 8.

26. Og jeg har kundgjort dem dit Navn og vil kundgjøre dem det, forat den Kjærlighed, hvormed du har elsket mig, skal være i dem, og jeg i dem. 15, 9.

18. Kapitel.

Jesus forraades af Judas (1—9); Peter afhugger Malkus's Øre (10. 11). Jesus bindes, føres fra Annas til Kaifas; Peter følger efter (12—18). Jesus svarer Ypperstepresten og slaaes (19—24). Peter fornegter ham (25—27). Jesus føres til Pilatus og vidner om sit Rige (28—40).

Da Jesus havde talt dette, gik han ud med sine Disciple over Bækken Kedron, hvor der var en Urtegaard, i hvilken han og hans Disciple gik ind. Matt. 26, 36. Mark. 14, 32. Luk. 22, 39. 2 Sam. 15, 23.

2. Men ogsaa Judas, som forraadte ham, vidste Stedet; thi Jesus samledes ofte der med sine Disciple.

3. Da Judas nu havde taget Vagten og Ypperstepresternes og Farisæernes Svende med sig, kom han derhen med Blus og Lamper og Vaaben. Matt. 26, 47. Ap. G. 1, 16.

4. Da nu Jesus vidste Alt, hvad der skulde komme over ham, gik han ud og sagde til dem: Hvem lede I efter?

5. De svarede ham: Jesus af Nazaret. Jesus siger til dem: Det er mig. Men Judas, som forraadte ham, stod ogsaa hos dem.

6. Da han nu sagde til dem: Det er mig, vege de tilbage og faldt til Jorden.

7. Da spurgte han dem atter: Hvem lede I efter? Men de sagde: Jesus af Nazaret.

8. Jesus svarede: Jeg sagde eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, saa lader disse gaa!

9. — forat det Ord skulde fuldkommes, som han havde sagt: Jeg mistede ikke En af dem, som du har givet mig. 17, 12.

10. **Da** nu Simon Peter havde et Sverd, drog han det ud og slog Yppersteprestens Tjener og afhug hans høire Øre. Men Tjeneren hedte Malkus. Matt. 26, 51 fg. Luk. 22, 50.

11. Da sagde Jesus til Peter: Stik dit Sverd i Balgen! Skal jeg ikke drikke den Kalk, min Fader har givet mig?

12. **Da** tog Vagten og den øverste Høvedsmand og Jødernes Svende Jesus og bandt ham.

13. Og de førte ham først til Annas; thi han var Kaifas's Svigerfader, som var det Aars Yppersteprest.

14. Men det var Kaifas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at eet Menneske skulde dø for Folket. 11, 50.

15. Men Simon Peter og en anden Discipel fulgte Jesus; men den samme Discipel var kjendt med Ypperstepresten og gik ind med Jesus i Yppersteprestens Gaard. Matt. 26, 58.

16. Men Peter stod udenfor ved Døren. Da gik den anden Discipel, som var

kjendt med Ypperstepresten, ud og talte til Dørvogtersken og førte Peter ind.

17. Da siger den Pige, som var Dørvogterske, til Peter: Er ikke ogsaa du af dette Menneskes Disciple? Han sagde: Jeg er ikke.

18. Men Tjenerne og Svendene stode og havde gjort en Kulild, fordi det var koldt, og varmede sig; men Peter stod hos dem og varmede sig.

19. Da spurgte Ypperstepresten Jesus om hans Disciple og om hans Lære.

20. Jesus svarede ham: Jeg har talt frit for Verden; jeg har altid lært i Synagogen og i Templet, hvor Jøderne komme sammen fra alle Steder, og i Løndom har jeg Intet talt. 7, 26.

21. Hvi spørger du mig? Spørg dem, som have hørt, hvad jeg talte til dem! Se, de vide, hvad jeg har sagt.

22. Men som han sagde dette, gav en af Svendene, som stod hos, Jesus et Slag paa Munden og sagde: Svarer du Ypperstepresten saaledes?

23. Jesus svarede ham: Har jeg talt ilde, da bevis, at det er ondt! Men har jeg talt vel, hvi slaar du mig da?

24. Annas havde sendt ham bunden til Ypperstepresten Kaifas. V. 13. Matt. 26, 57.

25. Men Simon Peter stod og varmede sig. Da sagde de til ham: Er ikke ogsaa du af hans Disciple? Han negtede det og sagde: Jeg er ikke. Matt. 26, 58. 69 fg. Mark. 14, 54. 66 fg. Luk. 22, 54 fg.

26. En af Yppersteprestens Tjenere, som var en Frænde af den, hvis Øre Peter havde afhugget, siger: Saa jeg dig ikke i Urtegaarden med ham?

27. Da negtede Peter atter; og strax gol Hanen.

28. De førte da Jesus fra Kaifas til Domhuset. Men det var aarle, og de gik ikke ind i Domhuset, forat de ikke skulde besmittes, men forat de kunde æde Paaske. Matt. 27, 2. Mark. 15, 1. Luk. 23, 1. Ap. G. 11, 3. 4 Mos. 28, 17—24.

29. Pilatus gik da ud til dem og sagde: Hvad Klagemaal føre I mod dette Menneske?

30. De svarede og sagde til ham: Var denne ikke en Misdæder, da havde vi ikke overgivet ham til dig.

31. Da sagde Pilatus til dem: Tager I ham, og dømmer ham efter eders Lov! Da sagde Jøderne til ham: Vi tør ikke aflive Nogen, 19, 6.

32. (forat Jesu Ord skulde fuldkommes, som han sagde, da han gav tilkjende, hvilken Død han skulde dø). Matt. 20, 19. Mark. 10, 33. 34. Luk. 18, 32. 33. Joh. 3, 14.

33. Da gik Pilatus igjen ind i Domhuset og kaldte Jesus og sagde til ham: Er du Jødernes Konge? Matt. 27, 11. Mark. 15, 2. Luk. 23, 3.

34. Jesus svarede ham: Taler du dette af dig selv, eller have Andre sagt dig det om mig?

35. Pilatus svarede: Er jeg en Jøde? Dit Folk og Ypperstepresterne have overgivet dig til mig; hvad har du gjort?

36. Jesus svarede: Mit Rige er ikke af denne Verden; var mit Rige af denne Verden, da havde mine Tjenere stredet for, at jeg ikke var bleven overgiven til Jøderne; men nu er mit Rige ikke af den. 6, 15; 17, 14. 1 Tim. 6, 13

37. Da sagde Pilatus til ham: Saa er du dog en Konge? Jesus svarede: Du siger det; jeg er en Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.

38. Pilatus sagde til ham: Hvad er Sandhed? Og der han havde sagt dette, gik han ud til Jøderne igjen og sagde til dem: Jeg finder slet ingen Skyld hos ham. Matt. 27, 23 fg. Luk. 23, 13 fg.

39. Men I have en Skik, at jeg skal give eder En løs om Paasken; ville I da, at jeg skal give eder Jødernes Konge løs? Matt. 27, 15 fg. Mark. 15, 6 fg. Luk. 23, 17 fg.

40. Da raabte de alle igjen og sagde: Ikke denne, men Barabbas! Men Barabbas var en Røver.

19. Kapitel.

Jesus hudstryges og forhaanes (1—3). Pilatus vil lade ham løs, men fordømmer ham omsider (4—16). Han korsfæstes mellem to Røvere (17. 18). Overskriften skrives (19—22); hans Klæder deles (23. 24); han trøster sin Moder (25—27); man giver ham Eddike at drikke; han dør (28—30). Intet Ben brydes paa ham, men hans Side aabnes (31—37). Han jordes af Josef og Nikodemus (38—42).

Da tog Pilatus Jesus og lod ham hudstryge. Matt. 27, 26 fg. Mark. 15, 15. Luk. 23, 22

2. Og Stridsmændene flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved

og de kastede et Purpurklæde om ham
og sagde:
3. Hil være dig, du Jødernes Konge!
Og de sloge ham paa Munden. 18, 22.
4. Da gik Pilatus atter ud og sagde
til dem: Se, jeg fører ham ud til eder,
forat I skulle vide, at jeg ikke finder
nogen Skyld hos ham. 18, 29. 38.
5. Da gik Jesus ud og bar Torne-
kronen og Purpurklædet. Og han sagde
til dem: Se, hvilket Menneske!
6. Da nu Ypperstepresterne og Sven-
dene saa ham, raabte de og sagde: Kors-
fæst, korsfæst! Pilatus siger til dem:
Tager I ham, og korsfæster ham! Thi
jeg finder ikke Skyld hos ham. 18, 31.
7. Jøderne svarede ham: Vi have en
Lov, og efter denne Lov er han skyldig
til at dø, fordi han har gjort sig selv
til Guds Søn. 3 Mos. 24, 15. 16. 5 Mos. 18, 20.
8. Da Pilatus nu hørte dette Ord,
frygtede han end mere.
9. Og han gik ind igjen i Domhuset
og sagde til Jesus: Hvorfra er du? Men
Jesus gav ham ikke Svar. 18, 33.
10. Da siger Pilatus til ham: Taler
du ikke til mig? Ved du ikke, at jeg har
Magt til at korsfæste dig, og at jeg har
Magt til at lade dig løs?
11. Jesus svarede: Du havde aldeles
ingen Magt over mig, dersom den ikke
var given dig ovenfra; derfor har den,
som overgav mig til dig, større Synd.
12. Efter dette søgte Pilatus at lade
ham løs. Men Jøderne raabte og sagde:
Dersom du lader denne løs, er du ikke
Keiserens Ven. Hver den, som gjør sig selv
til Konge, sætter sig op mod Keiseren.
13. Der Pilatus hørte denne Tale,
førte han Jesus ud og satte sig paa
Domstolen paa det Sted, som kaldes
Stenlagt, men paa Hebraisk Gabbata.
14. Men det var Beredelsens Dag i
Paasken og henved den sjette Time. Og
han siger til Jøderne: Se, eders Konge!
15. Men de raabte: Bort, bort med
ham! Korsfæst ham! Pilatus sagde til
dem: Skal jeg korsfæste eders Konge?
Ypperstepresterne svarede: Vi have ingen
Konge, uden Keiseren.
16. Da overgav han ham til dem for
at korsfæstes. Men de toge Jesus og
førte ham bort.
17. Og han bar sit Kors og gik ud
til det Sted, som kaldes Hovedpandested,
hvilket kaldes paa Hebraisk Golgata;
Matt. 27, 33. Mark. 15, 22. Luk. 23, 33.
18. der korsfæstede de ham og to
Andre med ham, En paa hver Side,
men Jesus midt imellem.
19. Men Pilatus havde ogsaa skrevet
en Overskrift og sat den paa Korset.
Men der var skrevet: Jesus af Nazaret,
Jødernes Konge.
Matt. 27, 37. Mark. 15, 26. Luk. 23, 38.
20. Denne Overskrift læste da mange
af Jøderne, thi det Sted, hvor Jesus
blev korsfæstet, var nær Staden, og den
var skreven paa Hebraisk, Græsk og Latin.
21. Da sagde Jødernes Ypperstepræster
til Pilatus: Skriv ikke: Jødernes Konge,
men, at han sagde: Jeg er Jødernes
Konge!
22. Pilatus svarede: Hvad jeg skrev
det skrev jeg.
23. Da Stridsmændene nu havde
korsfæstet Jesus, toge de hans Klæder
og gjorde fire Parter, en Part for hver
Stridsmand, ligesaa og Kjortelen; men
Kjortelen var usyet, vævet fra øverst
helt igjennem.
Matt. 27, 35. Mark. 15, 24. Luk. 23, 34.
24. Da sagde de til hverandre: Lader
os ikke sønderrive den, men kaste Lod
om den, hvem der skal have den! —
forat Skriften skulde fuldkommes, som
siger: De delte mine Klæder mellem sig
og kastede Lod om mit Klædebon. Dette
gjorde da Stridsmændene. Ps. 22, 19.
25. Men ved Jesu Kors stode hans
Moder og hans Moders Søster, Maria,
Kleofas's Hustru, og Maria Magdalena.
Matt. 27, 61.
26. Da Jesus nu saa sin Moder og
den Discipel, som han elskede, staa hos,
siger han til sin Moder: Kvinde! Se,
det er din Søn.
27. Derpaa siger han til Discipelen:
Se, det er din Moder. Og fra den
Time tog Discipelen hende hjem til sig.
28. Derefter, da Jesus vidste, at Alt
nu var fuldbragt, forat Skriften skulde
fuldkommes, sagde han: Jeg tørster.
18, 4. Ps. 69, 22.
29. Der stod da et Kar, fuldt af Eddike.
Men de fyldte en Svamp med Eddike og
satte den paa en Isopstængel og holdt
den til hans Mund. Matt. 27, 48.
30. Da Jesus nu havde taget Eddiken,
sagde han: Det er fuldbragt. Og

han bøiede sit Hoved og overgav sin Aand til Gud. Luk. 23, 46.

31. Forat nu Legemerne ikke skulde blive paa Korset Sabbaten over, efterdi det var Beredelsens Dag (thi denne Sabbatsdag var stor), bade Jøderne Pilatus, at deres Ben maatte blive brudte, og de nedtagne. Luk. 23, 54. 56.

32. Da kom Stridsmændene og brøde Benene paa den Første og den Anden, som vare korsfæstede med ham.

33. Men da de kom til Jesus og saa, at han allerede var død, brøde de ikke hans Ben.

34. Men en af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd, og straks kom der Blod og Vand ud.

35. Og den, som har seet det, har vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt; og han ved, at han siger sandt, forat I skulle tro.

36. Thi dette skede, forat Skriften skulde fuldkommes: Intet Ben skal sønderbrydes paa ham. 2 Mos. 12, 46.

37. Og atter paa et andet Sted siger Skriften: De skulle se hen til ham, som de have gjennemstunget. Sak. 12, 10. Aab. 1, 7.

38. Men Josef fra Arimatæa, som var en Discipel af Jesus, dog lønlig af Frygt for Jøderne, bad derefter Pilatus, at han maatte tage Jesu Legeme ned, og Pilatus tillod det; da kom han og tog Jesu Legeme ned. Matt. 27, 57 fg. Mark. 15, 43 fg. Luk. 23, 50 fg. Joh. 12, 42.

39. Men og Nikodemus kom, han, som tilforn var kommen til Jesus om Natten, og han bragte Myrra og Aloe sammenblandede, henved hundrede Pund. 3, 1. 2.

40. Da toge de Jesu Legeme og bandt det i Linklæder med vellugtende Urter, som det er Jødernes Skik at berede til Jordefærd.

41. Men der var ved det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Urtegaard, og i Urtegaarden en ny Grav, i hvilken endnu ikke Nogen var lagt;

42. der lagde de da Jesus for Jødernes Beredelses-Dags Skyld, efterdi Graven var nær.

20. Kapitel.

Maria Magdalena, Peter og Johannes bese Graven (1—10). Jesus aabenbarer sig for Maria Magdalena (11—18), for de 10 Apostler (19—25), for alle de Elleve (26—29). Hensigten med Johannes's Evangelium (30. 31).

Men paa den første Dag i Ugen k[...] Maria Magdalena aarle, da [...] endnu var mørkt, til Graven og saa, [...] Stenen var taget bort fra Graven. Matt. 28, 1 fg. Mark. 16, 1 fg. Luk. 24, 1

2. Da løb hun og kom til Sim[...] Peter og til den anden Discipel, s[...] Jesus elskede, og sagde til dem: De ha[...] taget Herren bort af Graven, og vi vi[...] ikke, hvor de have lagt ham.

3. Da gik Peter og den anden Disci[...] ud, og de kom til Graven. Luk. 24,

4. Men de To løb sammen; og d[...] anden Discipel løb foran, hurtigere e[...] Peter, og kom først til Graven.

5. Og da han kigede ind, saa h[...] Linklæderne ligge; dog gik han ikke in[...]

6. Da kom Simon Peter, som fulg[...] ham, og gik ind i Graven og saa, [...] Linklæderne laa der,

7. og at Svededugen, som hav[...] været paa hans Hoved, ikke laa v[...] Linklæderne, men sammensvøbt paa [...] Sted for sig selv.

8. Da gik ogsaa den anden Discip[...] ind, som var kommen først til Grave[...] og han saa og troede;

9. thi de forstode endnu ikke Skrifte[...] at det burde ham at opstaa fra de Død[...]

10. Disciplene gik da hjem igjen.

11. Men Maria stod udenfor v[...] Graven og græd. Som hun da græ[...] kigede hun ind i Graven, Mark. 16,

12. og hun saa to Engle sidde i hvi[...] Klæder, en ved Hovedet og en v[...] Fødderne, der, hvor Jesu Legeme hav[...] ligget.

13. Og de sagde til hende: Kvind[...] Hvi græder du? Hun sagde til dem[...] Fordi de have taget min Herre bort, [...] jeg ved ikke, hvor de have lagt ham.

14. Og da hun havde sagt dett[...] vendte hun sig om og saa Jesus staa de[...] og hun vidste ikke, at det var Jesus. Matt. 28, 9. Mark. 16, 9. Luk. 24, 1[...]

15. Jesus siger til hende: Kvinde! H[...] græder du? Hvem leder du efter? Hu[...] mente, det var Urtegaardsmanden, [...] siger til ham: Herre! Dersom du ha[...] baaret ham bort, da sig mig, hvor d[...] har lagt ham, saa vil jeg tage ham!

16. Jesus siger til hende: Maria! D[...] vendte hun sig og siger til ham: Rab[...] buni (hvilket betyder: Mester)!

17. Jesus siger til hende: Rør ikke ve[...] mig, thi jeg er endnu ikke opfaren ti[...]

ıin Fader! Men gak til mine Brødre
g sig dem: Jeg farer op til min Fader
g eders Fader og til min Gud og eders
Gud! Ps. 22, 23.
18. Men Maria Magdalena kommer
g forkynder Disciplene, at hun havde
:et Herren, og at han havde sagt hende
ette. Mark. 16, 10.
19. Da det nu var Aften den samme
)ag, som var den første i Ugen, og
)ørene vare lukkede der, hvor Disciplene
are forsamlede, af Frygt for Jøderne,
om Jesus og stod midt iblandt dem og
ıgde til dem: Fred være med eder!
1 Kor. 15, 6. Dom. 6, 23; 19, 20.
20. Og da han sagde dette, viste han
em sine Hænder og sin Side. Da bleve
)isciplene glade, idet de saa Herren.
21. Da sagde Jesus atter til dem:
:red være med eder! Ligesom Faderen
ar udsendt mig, saa sender og jeg eder.
Es. 61, 1. Joh. 17, 18.
22. Og da han sagde dette, aandede
an paa dem og sagde til dem: An=
ammer den Hellig=Aand!
23. Dersom I forlade Nogen
eres Synder, ere de dem for=
adte; dersom I beholde Nogen
eres Synder, ere de dem be=
oldne. Matt. 16, 19; 18, 18.
24. Men Tomas, en af de Tolv, som
ıldes Tvilling, var ikke med dem, da
Jesus kom.
25. Derfor sagde de andre Disciple
l ham: Vi have seet Herren. Men han
ıgde til dem: Uden jeg har seet Nagle=
abet i hans Hænder og stukket min
Finger i Naglegabet og stukket min Haand
hans Side, vil jeg ingenlunde tro.
26. Og otte Dage derefter vare atter
ans Disciple inde, og Tomas med dem.
Jesus kom, da Dørene vare lukkede, og
:od midt iblandt dem og sagde: Fred
ære med eder! Mark. 16, 14. Luk. 24, 33 fg.
27. Derefter siger han til Tomas:
Ræk din Finger hid og se mine Hænder,
g ræk din Haand hid og stik den i min
Side, og vær ikke vantro, men troende!
28. Og Tomas svarede og sagde til
am: Min Herre og min Gud!
29. Jesus siger til ham: Efterdi du
ar seet mig, Tomas, har du troet;
alige ere de, som ikke have seet
g dog troet. 1 Pet. 1, 8.
30. Ogsaa mange andre Tegn har
Jesus gjort for sine Disciples Aasyn,
hvilke ikke ere skrevne i denne Bog. 21, 25.
31. Men dette er skrevet, forat I skulle
tro, at Jesus er Christus, Guds Søn,
og at I, som tro, skulle have Livet i
hans Navn. 1 Joh. 5, 13.

21. Kapitel.

Jesus aabenbares for 7 Disciple i Galilæa og
æder med dem (1—14), spørger Peter tre Gange,
om han elsker ham, og taler om hans Død og
Lidelser (15—19), vil ikke, at han skal spørge om
Johannes (20—23). Slutningsord (24. 25).

Derefter aabenbarede Jesus sig atter
for Disciplene ved Tiberias's Sø;
men han aabenbarede sig saaledes: 6, 1.
2. Simon Peter og Tomas, som kaldes
Tvilling, og Natanael fra Kana i Ga=
lilæa og Zebedæus's Sønner og to andre
af hans Disciple vare sammen.
20, 24; 1, 46 fg. 2, 1. Luk. 5, 10.
3. Simon Peter siger til dem: Jeg
gaar hen at fiske. De sige til ham: Vi
komme ogsaa med dig. De gik ud og
traadte strax ind i Skibet, og den Nat
fangede de Intet. Luk. 5, 4 fg.
4. Men da det nu var blevet Morgen,
stod Jesus ved Strandbredden; men Di=
sciplene vidste ikke, at det var Jesus.
20, 14. Luk. 24, 16.
5. Jesus siger da til dem: Mine Børn!
Have I Noget at spise? De svarede ham:
Nei.
6. Men han sagde til dem: Kaster
Garnet paa den høire Side af Skibet,
saa skulle I finde! Da kastede de det ud,
og de kunde ikke mere drage det for
Fiskenes Mangfoldighed.
7. Da siger den Discipel, som Jesus
elskede, til Peter: Det er Herren. Da
Simon Peter nu hørte, at det var Her=
ren, bandt han Kjortelen op om sig, thi
han var nøgen, og kastede sig i Søen. 13, 23.
8. Men de andre Disciple kom med
Skibet, thi de vare ikke langt fra Landet,
kun henved to hundrede Alen, og de
droge Garnet med Fiskene.
9. Da de nu stege iland, saa de en
Kulild og Fisk liggende derpaa og Brød.
10. Jesus siger til dem: Tager hid af
de Fiske, som I nu fangede!
11. Simon Peter steg op og drog
Garnet paa Land, fuldt af store Fiske,
hundrede og tre og femti; og skjønt de vare
saa mange, sønderreves Garnet ikke.
12. Jesus siger til dem: Kommer,
holder Maaltid! Men ingen af Discip=

lene turde spørge ham: Hvo er du? Thi
de vidste, at det var Herren.
13. Da kom Jesus og tog Brødet og
gav dem, og ligesaa Fisken.
14. Dette var nu den tredje Gang,
Jesus aabenbarede sig for sine Disciple,
efterat han var opstanden fra de Døde.
15. Da de nu havde holdt Maaltid,
siger Jesus til Simon Peter: Simon,
Jonas's Søn, elsker du mig mere, end
disse? Han siger til ham: Ja, Herre! Du
ved, at jeg elsker dig. Han siger til ham:
Røgt mine Lam! Matt. 26, 33.
16. Han siger atter anden Gang til
ham: Simon, Jonas's Søn, elsker du
mig? Han siger til ham: Ja, Herre! Du
ved, at jeg elsker dig. Han siger til ham:
Vogt mine Faar!
17. Han siger tredje Gang til ham:
Simon, Jonas's Søn, elsker du mig?
Peter blev bedrøvet over, at han tredje
Gang sagde til ham: Elsker du mig? Og
han sagde til ham: Herre! Du ved alle
Ting; du ved, at jeg elsker dig. Jesus
siger til ham: Røgt mine Faar!
18. Sandelig, sandelig siger jeg dig:
Da du var yngre, bandt du selv op om
dig og gik, hvorhen du vilde; men naar
du bliver gammel, skal du udrække dine
Hænder, og en Anden skal binde op om
dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil.
19. Men dette sagde han for at be
tegne, med hvad Død han skulde ære Gu
Og da han havde sagt dette, siger ha
til ham: Følg mig! 2 Pet. 1, 1
20. Men Peter vendte sig og saa de
Discipel følge, som Jesus elskede, og so
laa op til hans Bryst i Nadverden o
sagde: Herre! Hvem er det, som forra
der dig? 13, 23–2
21. Da Peter saa denne, siger han t
Jesus: Herre! Hvorledes skal det d
blive med denne?
22. Jesus siger til ham: Om jeg vi
at han skal blive, indtil jeg kommer, hva
kommer det dig ved? Følg du mig!
23. Derfor kom dette Sagn ud blandt
Brødrene: Denne Discipel dør ikke, –
endskjønt Jesus ikke sagde til ham: Ha
dør ikke, men: Om jeg vil, at han sk
blive, indtil jeg kommer, hvad komme
det dig ved?
24. Dette er den Discipel, som vidne
om disse Ting og har skrevet dette; o
vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt.
15, 27; 19, 3
25. Men der er og mange andre Tin
som Jesus har gjort, og dersom de skuld
skrives, enhver for sig, mener jeg, at en
ikke Verden selv kunde rumme de Bøge
som maatte skrives. Amen. 20, 3

Apostlernes Gjerninger.

1. Kapitel.

Jesu Afskedstale og Himmelfart (1–11). Disciplenes Samdrægtighed (12–14). Peters Tale og Mattias's Udvælgelse til Apostelembedet (15–26).

Den første Bog har jeg skrevet, o Teofilus, om alt det, som Jesus begyndte baade at gjøre og lære Luk. 1, 1–3.
2. indtil den Dag, han blev optagen,
efterat han havde givet Apostlerne, som
han havde udvalgt, Befaling ved den
Hellig-Aand, Luk. 24, 50. 51.
3. for hvem han og, efterat han havde
lidt, fremstillede sig selv levende med
mange Bevisninger, da han blev seet
af dem i firti Dage og talte om de Ting,
der høre til Guds Rige. Luk. 17, 20. 21.
Rom. 14, 17. 1 Kor. 4, 20.
4. Og da han var samlet med dem,
befalede han dem ikke at vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættels
hvorom, sagde han, I have hørt af mig
Luk. 24, 49. Joh. 14, 26; 15, 2
5. thi Johannes døbte vel med Van
men I skulle døbes med den Helli
Aand om ikke mange Dage.
Joh. 1, 26. Es. 44, 3. Joel 3, 1. Matt. 3, 1
Ap. G. 2, 4; 11, 1
6. Men de, som vare komne samme
spurgte ham og sagde: Herre! Vil du pa
denne Tid oprette Riget igjen for Israel
Luk. 24, 2
7. Men han sagde til dem: Det ti
kommer ikke eder at vide Tider ell
Timer, som Faderen har sat i sin eg
Magt. Mark. 13, 3
8. Men I skulle annamme den Helli
Aands Kraft, som skal komme over ede
og I skulle være mine Vidner baade

Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende. 2, 4.
Matt. 28, 19. Joh. 15, 27. Ap. G. 5, 32.

9. Og da han havde sagt dette, blev han optagen, medens de saa derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Øine.
Mark. 16, 19. Luk. 24, 51.

10. Og som de stirrede op mod Himmelen, da han for hen, se, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, Luk. 9, 30.

11. hvilke og sagde: I galilæiske Mænd! Hvi staa I og se op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igjen paa samme Maade, som I have seet ham fare til Himmelen.

12. Da vendte de om til Jerusalem fra det Bjerg, som kaldes Oljebjerget, hvilket er nær Jerusalem, en Sabbatsreise derfra. Luk. 24, 50—52.

13. Og da de kom ind, stege de op paa Salen, hvor de forbleve, Peter og Jakob og Johannes og Andreas, Filip og Tomas, Bartolomæus og Mattæus, Jakob, Alfæus's Søn, og Simon Zelotes* og Judas, Jakobs Broder.
Matt. 10, 2—4 *d. e. den Nidkjære.

14. Alle disse holdt endrægtig ved i Bøn og Paakaldelse tilligemed Kvinderne og Maria, Jesu Moder, og med hans Brødre. 2, 1.

15. Og i de Dage stod Peter op midt iblandt Disciplene, men der var en Skare af henved hundrede og tyve Personer sammen, og han sagde:

16. I Mænd, Brødre! Det burde de Skriftens Ord at fuldkommes, som den Hellig-Aand forud talte ved Davids Mund, om Judas, som blev deres Veileder, der grebe Jesus.
Ps. 41, 10. Joh. 13, 18; 18, 3.

17. Thi han var regnet med os og havde annammet denne Tjenestes Lod.
Luk. 6, 16.

18. Denne erhvervede sig da en Ager ved Uretfærdighedens Løn; og da han styrtede ned, brast han itu, og alle hans Indvolde udveltede.
2 Sam. 17, 23. Matt. 27, 5.

19. Og det er blevet vitterligt for alle dem, som bo i Jerusalem, saa den Ager kaldes paa deres eget Maal Hakeldama, det er Blodager.
Sak. 11, 13. Matt. 27, 7. 8.

20. Thi der er skrevet i Psalmernes Bog: Hans Bolig blive øde, og Ingen være, som bor deri, og: En Anden annamme hans Embede! Ps. 69, 26; 109, 8.

21. Derfor bør en af disse Mænd, som have været med os hele den Tid, den Herre Jesus gik ind og gik ud hos os,

22. lige fra Johannes's Daab af indtil den Dag, da han blev optagen fra os, blive et Vidne med os om hans Opstandelse. 4, 33.

23. Og de fremstillede Tvende, Josef, som kaldtes Barsabas, med Tilnavn Justus, og Mattias.

24. Og de bade og sagde: Du, Herre, som kjender Alles Hjerter! Giv tilkjende, hvem af disse To du har udvalgt
Jer. 17, 9. 10. Ps. 139, 1 fg.

25. til at annamme denne Tjenestes og Apostelembedets Lod, hvorfra Judas veg for at gaa hen til sit eget Sted!

26. Og de kastede Lod mellem dem, og Lodden faldt paa Mattias, og han blev enstemmig optagen blandt de elleve Apostler. Ordsp. 16, 33.

2. Kapitel.

Den Hellig-Aands Udgydelse paa Pintsedagen og Folkets Tale derom (1—13). Peters Tale om Christi Lidelse, Opstandelse, Himmelfart og Aandens Meddelelse ved ham (14—36). Folkets Spørgsmaal og Peters Raad og Formaning; tre Tusinde omvendes (37—41). De første Christnes Omgjængelse (42—47).

Og da Pintsefestens Dag var kommen, vare de alle endrægtig sammen. 1, 14.

2. Og der kom pludselig en Lyd fra Himmelen som af et fremfarende vældigt Veir, og den opfyldte hele det Hus, hvor de sade. Joel 3, 1. Sak. 12, 10.

3. Og der viste sig for dem skilte Tunger som af Ild, og de satte sig paa Enhver af dem.

4. Og de bleve alle opfyldte af den Hellig-Aand og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at tale. 1, 5; 11, 15; 19, 6. Mark. 16, 17.

5. Men der var Jøder boende i Jerusalem, gudfrygtige Mænd af alle Folkeslag, som ere under Himmelen.

6. Da nu denne Lyd hørtes, kom Mængden sammen og blev forvirret; thi Enhver hørte dem tale i sit eget Tungemaal.

7. Men de forfærdedes alle og forundrede sig og sagde til hverandre: Se, ere ikke alle disse, som tale, Galilæere?

8. Og hvorledes høre vi dem da tale, Enhver i vort eget Tungemaal, hvori vi ere fødte?

9. Partere og Medere og Elamiter og

vi, som bo i Mesopotamien og Judæa og Kappadocien, Pontus og Asien,

10. Frygien og Pamfylien, Ægypten og Libyens Egne ved Cyrene, og vi her boende Romere,

11. Jøder og Tilhængere af Jødernes Tro, Kretere og Arabere, vi høre dem tale om Guds store Gjerninger i vore Tungemaal.

12. Men de forfærdedes alle og vare tvivlraadige og sagde, den Ene til den Anden: Hvad mon vel dette er?

13. Men Andre spottede og sagde: De ere fulde af sød Vin.

14. Da stod Peter frem med de Elleve og opløftede sin Røst og talte til dem: I jødiske Mænd og alle I, som bo i Jerusalem! Dette være eder vitterligt, og giver vel Agt paa mine Ord!

15. Thi disse ere ikke drukne, som I mene, det er jo den tredje Time paa Dagen,

16. men dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel: Joel 3, 1 fg.

17. Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere, og eders unge Karle skulle se Syner, og eders Gamle skulle have Drømme. 21, 9.

18. Ja, endog over mine Trælle og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle profetere.

19. Og jeg vil give Undere i Himmelen oventil og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdamp.

20. Solen skal forvandles til Mørke, og Maanen til Blod, førend Herrens Dag, den store og herlige, kommer.
Joel 3, 4. Matt. 24, 29.

21. Og det skal ske, hver den, som paakalder Herrens Navn, skal blive frelst.
Rom. 10, 12. 13.

22. I israelitiske Mænd! Hører disse Ord: Jesus af Nazaret, en Mand, af Gud udmærket for eder ved kraftige Gjerninger og Undere og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt eder, saasom I og selv vide, 10, 38.

23. ham toge I, da han var given hen efter Guds besluttede Raad og Forudviden, og korsfæstede ham med uretfærdige Hænder og sloge ham ihjel.
Luk. 22, 22. Ap. G. 4, 28.

24. Denne opreiste Gud, da han havde løst Dødens Smerter, eftersom det va umuligt, at han kunde holdes af den.
V. 32; 3, 15; 4, 10; 10, 40; 13, 30. 34; 17, 31
Rom. 4, 24; 8, 11. 1 Kor. 6, 14; 15, 5
2 Kor. 4, 14 fg

25. Thi David siger om ham: Je har altid Herren for mine Øine; thi ha er ved min høire Haand, forat jeg ik skal rokkes. Ps. 16, 8 fg

26. Derfor glæder mit Hjerte sig, o min Tunge jubler; ja, ogsaa mit Kjø skal bo tryggelig i Haab;

27. thi du skal ikke forlade min Sjæ i de Dødes Rige, ikke heller lade di Hellige se Forraadnelse. 13, 35

28. Du har kundgjort mig Livet Veie; du skal fylde mig med Glæde fr dit Aasyn.

29. I Mænd, Brødre! Lader mi tale frit til eder om Patriarken David at han baade er død og begraven, o hans Grav er hos os indtil denne Dag
1 Kong. 2, 10. Ap. G. 13, 36

30. Eftersom han da var en Profe og vidste, at Gud havde svoret ham me en Ed, at han af hans Lænders Frug vilde efter Kjødet opreise Christus til a sidde paa hans Trone, 2 Sam. 7, 12
1 Kong. 8, 20. Ps. 89, 4. 5; 132, 11

31. saa han forud og talte om Christ Opstandelse, at hans Sjæl ikke blev forlad i de Dødes Rige, ei heller hans Kjød saa Forraadnelse. Ps. 16, 10

32. Denne Jesus opreiste Gud, hvorti vi alle ere Vidner. 1 Kor. 15, 15

33. Efterat han altsaa er ophøiet ti Guds høire Haand og har annammet den Hellig-Aands Forjættelse af Faderen, har han udgydt dette, som I nu se og høre.

34. Thi David opfor ikke til Himmelen; men han siger: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min høire Haand, Ps. 110, 1. 1 Kor. 15, 25

35. indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Skammel!

36. Derfor skal alt Israels Hus vide for vist, at Gud har gjort ham til Herre og Christus, denne samme Jesus, som I have korsfæstet.

37. Men da de hørte dette, gik det dem som et Sting gjennem Hjertet, og de sagde til Peter og de andre Apostler: I Mænd, Brødre! Hvad skulle vi gjøre?
16, 30.

38. Men Peter sagde til dem: Omvender eder, og Enhver af eder

lade sig døbe i Jesu Christi
Navn til Syndernes Forladelse,
og I skulle faa den Hellig=Aands
Gave! Matt. 3, 2; 4, 17. Mark. 1, 15.
39. Thi eder og eders Børn hører
Forjættelsen til og alle dem, som ere
langt borte, saa Mange, som Herren,
vor Gud, vil kalde dertil. Joh. 10, 16.
40. Ogsaa med mange andre Ord
vidnede han for dem og formanede dem
og sagde: Lader eder frelse fra denne
vanartige Slægt!
41. De, som nu gjerne annammede
hans Ord, bleve døbte; og der lagdes den
samme Dag henved tre tusinde Sjæle til
Menigheden.
42. Men de vare varagtige i Apost-
lernes Undervisning og Samfundet og
Brøds=Brydelsen og Bønnerne.
43. Men der kom en Frygt over alle
Sjæle; og der skede mange Undergjerninger
og Tegn ved Apostlerne.
44. Men alle de, som troede, vare
sammen og havde alle Ting tilfælles.
5 Mos. 15, 11. Ap. G. 4, 32.
45. Og de solgte sin Eiendom og sit
Gods og delte det ud blandt Alle, eftersom
Nogen havde behov. 4, 34. Luk. 12, 33.
46. Og de vare stadig hver Dag
samdrægtig i Templet og brøde Brødet
i Husene og nøde Maden med Fryd og
Hjertets Enfoldighed, 20, 7. Matt. 26, 26.
47. idet de lovede Gud og havde Yndest
hos alt Folket. Men Herren lagde daglig
dem til Menigheden, som bleve frelste.
5, 14; 11, 21.

3. Kapitel.

Peter helbreder en Halt (1–8). Folket forundrer sig; Peter taler om Jesu Død og Opstandelse (9–16), formaner til Omvendelse (17–26).

Men Peter og Johannes gik sammen
op i Templet ved Bønnens Time,
som var den niende. 10, 3.
2. Og en Mand, som var halt fra
Moders Liv af, blev baaren frem; ham
satte de daglig ved den Tempeldør, som
kaldes den skjønne, for at bede dem om
Almisse, som gik ind i Templet. 14, 8.
3. Da han saa Peter og Johannes,
idet de vilde gaa ind i Templet, bad han
om at faa en Almisse.
4. Men Peter tilligemed Johannes saa
stivt paa ham og sagde: Se paa os!
5. Men han gav Agt paa dem, da
han ventede at faa Noget af dem.
6. Men Peter sagde: Sølv og Guld
har jeg ikke; men hvad jeg har, det giver
jeg dig: I Jesus Christus af Nazarets
Navn staa op og gaa! 14, 10.
7. Og han greb ham ved den høire
Haand og reiste ham op. Matt. 8, 15; 9, 25.
8. Men straks bleve hans Fødder og
Ankler stærke, og han sprang op, stod og
gik omkring og gik ind med dem i Templet,
gik omkring og sprang og lovede Gud.
9. Og alt Folket saa ham gaa og
love Gud.
10. Og de kjendte ham, at han var den,
som havde siddet ved Templets skjønne
Dør for at bede om Almisse; og de
bleve fulde af Rædsel og Forfærdelse
over det, som var vederfaret ham.
11. Da nu den Halte, som var hel-
bredet, holdt sig til Peter og Johannes,
løb alt Folket sammen til dem i den
Buegang, som kaldes Salomons, og var
helt forfærdet. 5, 12.
12. Men da Peter saa det, talte han
til Folket: I israelitiske Mænd! Hvi
forundre I eder over dette? Eller hvi
se I saa stivt paa os, som om vi af
egen Magt eller Gudfrygtighed havde
bragt denne til at gaa?
13. Abrahams og Isaks og Jakobs
Gud, vore Fædres Gud, har herliggjort
sin Søn Jesus, hvem I have overgivet
og fornegtet for Pilatus, da han dømte,
at han skulde løslades. 2 Mos. 3, 6. 15.
Matt. 27, 23 fg. Joh. 19, 4. 12.
14. Men I fornegtede den Hellige og
Retfærdige og bade, at en Morder maatte
skjenkes eder. Matt. 27, 20. 21.
15. Men Livsens Fyrste sloge I ihjel,
hvem Gud opreiste fra de Døde, hvortil
vi ere Vidner. 2, 24.
16. Og ved Troen paa hans Navn
har hans Navn styrket denne, som I se
og kjende; og Troen, som er virket ved
ham, har givet ham denne fuldkomne
Helbredelse for eders alles Øine.
17. Og nu, Brødre! Jeg ved, at I
have gjort det af Uvidenhed, ligesom og
eders Øverster. 13, 27. 1 Kor. 2, 8.
18. Men Gud har saaledes fuldbyrdet,
hvad han forud forkyndte ved alle sine
Profeters Mund, at Christus skulde lide.
Luk. 24, 44.
19. Fatter derfor et andet Sind og
vender om, forat eders Synder maa vorde
udslettede, forat Vederkvægelsens Tider
maa komme fra Herrens Aasyn, 2, 38.

20. og han maa sende den eder forud forkyndte Jesus Christus,

21. hvem det bør at indtage Himmelen indtil de Tider, da alle Ting blive gjenoprettede, om hvilke Gud har talt ved alle sine hellige Profeters Mund fra Verdens Begyndelse af.

22. Thi Moses sagde til Fædrene: Herren, eders Gud, skal opreise eder en Profet af eders Brødre ligesom mig; ham skulle I høre i Alt, hvad han monne tale til eder.
5 Mos. 18, 15. 18. Joh. 1, 21. Matt. 17, 5.

23. Men det skal ske, hver Sjæl, som ikke hører den Profet, skal udryddes af Folket.
5 Mos. 18, 19. Ps. 2, 12.

24. Men ogsaa alle Profeter fra Samuel af og derefter, saa mange, som have talt, have og forud forkyndt disse Dage.

25. I ere Profeternes Børn og Paktens, som Gud gjorde med vore Fædre, da han sagde til Abraham: Og i din Afkom skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.
1 Mos. 12, 3; 22, 18. Gal. 3, 8.

26. Til eder har Gud, da han opreiste sin Søn Jesus, først sendt ham for at velsigne eder, idet Enhver af eder vender sig fra sin Ondskab. 13, 46. Matt. 15, 24.

4. Kapitel.

Peter og Johannes kastes i Fængsel; Mange tro (1—4). Peter forsvarer sig frimodig for Raadet og vidner om Jesu Opstandelse (5—12); de true dem og lade dem gaa (13—22). Da de komme til Sine, bede de endrægtig til Gud og bønhøres (23—31). Menighedens Tilstand (32—36).

Men da de talte til Folket, kom Presterne og Templets Høvedsmand og Sadducæerne over dem,

2. idet de fortrøde paa, at de lærte Folket og kundgjorde i Jesus Opstandelsen fra de Døde.

3. Og de lagde Haand paa dem og satte dem i Fængsel til den næste Dag; thi det var alt Aften. 5, 18.

4. Men Mange af dem, som havde hørt Ordet, troede, og Tallet paa Mændene blev henved fem Tusinde.

5. Men det skede Dagen derefter, at deres Overster og Ældste og Skriftlærde forsamlede sig i Jerusalem,

6. samt Ypperstepresten Annas og Kaifas og Johannes og Alexander og saa Mange, som vare af Ypperstepresternes Slægt. Luk. 3, 2.

7. Og de stillede dem frem og spurgte: Af hvad Magt eller i hvilket Navn gjorde I dette? Matt. 21, 23.

8. Da sagde Peter, fyldt af den Hellig-Aand, til dem: I Folkets Overster og Israels Ældste!

9. Efterdi vi idag forhøres angaaende en Velgjerning mod et skrøbeligt Menneske, ved hvem han er bleven frelst, Joh. 10, 32.

10. da skal det være eder alle og hele Israels Folk vitterligt, at ved Jesus Christus af Nazarets Navn, hvem I have korsfæstet, hvem Gud har opreist fra de Døde, ved ham staar denne helbredet her for eders Øine. 3, 6. 16.

11. Han er den Sten, som er bleven agtet for Intet af eder, I Bygningsmænd, den, som er blevet en Hovedhjørnesten.
Ps. 118, 22. Es. 28, 16. Matt. 21, 42.

12. Og der er slet ikke Frelse i nogen Anden; thi der er ikke heller noget andet Navn under Himmelen, som er givet blandt Mennesker, ved hvilket det bør os at vorde frelste. Matt. 1, 21.

13. Men da de saa Peters og Johannes's Frimodighed og havde faaet at vide, at de vare ulærde Mænd og Lægfolk, forundrede de sig; og de kjendte dem, at de havde været med Jesus.

14. Men da de saa det Menneske, som var helbredet, staa hos dem, havde de Intet at sige derimod.

15. Og de bøde dem gaa ud fra Raadet og raadførte sig med hverandre og sagde:

16. Hvad skulle vi gjøre med disse Mennesker? Thi et vitterligt Tegn er skeet ved dem, som er aabenbart for alle dem, som bo i Jerusalem, og vi kunne ikke negte det. Joh. 11, 47.

17. Men forat det ikke skal komme videre ud blandt Folket, da lader os alvorlig true dem, at de herefter ikke skulle tale til noget Menneske i dette Navn!

18. Og de kaldte dem og bøde dem, at de aldeles ikke skulde tale eller lære i Jesu Navn.

19. Men Peter og Johannes svarede og sagde til dem: Dømmer, om det er ret for Gud at lyde eder mere end Gud! 5, 29.

20. Thi vi kunne ikke Andet end tale det, vi have seet og hørt.

21. Men de truede dem fremdeles og lode dem løs, da de ikke fandt, hvorledes de skulde straffe dem, for Folkets

Skyld; thi Alle lovede Gud for det, som
var skeet.
22. Thi det Menneske var mere end
firti Aar gammelt, paa hvem dette Hel-
bredelsens Tegn var skeet.
23. **Men** da de vare løsladte, kom
de til sine Egne og forkyndte dem, hvad
Ypperstepresterne og de Ældste havde
sagt til dem.
24. Men da de hørte det, opløftede
de samdrægtig Røsten til Gud og sagde:
Herre! Du er den Gud, som har gjort
Himmelen og Jorden og Havet og Alt,
hvad der i dem, 1 Mos. 1, 1 fg.
25. som har sagt ved Davids, din
Tjeners, Mund: Hvorfor fnyse Hednin-
gerne, og grunde Folkene paa forfænge-
lige Raad? Ps. 2, 1. 2.
26. Jordens Konger reise sig, og Fyr-
sterne samle sig tilhobe mod Herren og
mod hans Salvede.
27. Thi de have i Sandhed samlet
sig mod dit hellige Barn Jesus, som du
har salvet, baade Herodes og Pontius
Pilatus med Hedninger og Israels Folk,
Luk. 23, 11.
28. for at gjøre det, som din Haand
og dit Raad havde forud besluttet at
skulle ske. 2, 23.
29. Og nu, Herre! Se til deres Tru-
sler, og giv dine Tjenere at tale dit Ord
med al Frimodighed,
30. idet du udrækker din Haand til
Helbredelse, og forat Tegn og Under-
gjerninger kunne ske ved dit hellige
Barns, Jesu, Navn!
31. Og da de havde bedet, bevægedes
Stedet, hvor de vare forsamlede, og de
bleve alle fyldte med den Hellig-Aand
og talte Guds Ord med Frimodighed.
16, 26.
32. **Men** hele de Troendes Mængde
havde eet Hjerte og een Sjæl; og ikke
Een sagde, at noget af hans Gods var
hans eget, men de havde Alt tilfælles.
2, 44.
33. Og med stor Kraft aflagde Apost-
lerne Vidnesbyrdet om den Herres Jesu
Opstandelse, og der var stor Naade over
dem alle. 1, 22; 2, 24.
34. Thi der var et heller Nogen iblandt
dem, som led Mangel; thi saa Mange,
som eiede Agre eller Huse, solgte dem
og frembare Værdien af det Solgte
35. og lagde den for Apostlernes
Fødder; men der blev uddelt til Enhver,
eftersom han havde behov.
5 Mos. 15, 11. Es. 58, 7.
36. Men Joses, som af Apostlerne
kaldtes med Tilnavn Barnabas, det er
udlagt: Trøstens Søn, en Levit, født
paa Cypern, solgte en Ager, som han
havde, og bragte Pengene og lagde dem
for Apostlernes Fødder.

5. Kapitel.

Ananias's og Safiras Løgn og Død (1—11). Apostlernes kraftige Gjerninger; Mange tro (12—16). Apostlerne sættes i Fængsel, men udfries ved en Engel (17—20). De findes i Templet, stilles for Raadet, som vil lade dem slaa ihjel (21—33). Gamaliel redder dem ved sin Tale (34—39). De hudstryges, løslades, blive ved at prædike (40—42).

Men en Mand, ved Navn Ananias,
med Safira, sin Hustru, solgte sit
Gods,
2. og han beholdt med sin Hustrues
Vidende Noget af Værdien for sig selv
og bragte en Del frem og lagde den for
Apostlernes Fødder. 4, 35. 36.
3. Men Peter sagde: Ananias! Hvorfor
har Satan fyldt dit Hjerte, at du skulde
lyve mod den Hellig-Aand og beholde
Noget af Agerens Værdi for dig selv?
Joh. 13, 2.
4. Var den ikke din, da du eiede den,
og var ikke det, den blev solgt for, i
din Magt? Hvi har du sat dig denne
Gjerning fore i dit Hjerte? Du har ikke
løiet for Mennesker, men for Gud.
5. Men da Ananias hørte disse Ord,
faldt han om og opgav Aanden. Og
der kom en stor Frygt over Alle, som
hørte det.
6. Men de unge Mænd stode op og
besørgede Liget, og de bare ham ud og
begrove ham. 3 Mos. 10, 4. 5.
7. Men det skede henved tre Timer
derefter, da kom hans Hustru ind, og
hun vidste ikke, hvad der var skeet.
8. Men Peter sagde til hende: Sig
mig, om I solgte Ageren til den Pris!
Men hun sagde: Ja, til den Pris.
9. Men Peter sagde til hende: Hvor-
for ere I dog blevne enige om at friste
Herrens Aand? Se, deres Fødder, som
begrove din Mand, ere for Døren, og
de skulle bære dig ud.
10. Men hun faldt strax om for hans
Fødder og opgav Aanden; men de unge
Mænd kom ind og fandt hende død, og

de bare hende ud og begrove hende hos
hendes Mand.
11. Og en stor Frygt kom over hele
Menigheden og over Alle, som hørte dette.
12. **Men** der skede mange Tegn og
Undergjerninger blandt Folket ved Apost=
lernes Hænder. Og de vare alle sam=
drægtig i Salomons Buegang. 3, 11.
13. Men Ingen af de Andre turde
holde sig til dem, men Folket gjorde
meget af dem,
14. og der kom stedse Flere til, som
troede paa Herren, en Mængde baade
Mænd og Kvinder,
15. saa de bare de Syge ud paa Gaderne
og lagde dem paa Senge og Løibænke,
forat, naar Peter kom, idetmindste hans
Skygge kunde overskygge Nogen af dem.
19, 11. 12.
16. Men ogsaa fra de omliggende
Stæder kom en Mængde til Jerusalem
og bragte Syge og Saadanne, som vare
plagede af urene Aander, og de bleve alle
helbredede.
17. **Men** Ypperstepresten stod op, og
alle de, som holdt med ham, nemlig
Sadducæernes Sekt, og de bleve fulde
af Nidkjærhed 4, 1.
18. og lagde Haand paa Apostlerne
og kastede dem i et offentligt Fængsel.
19. Men Herrens Engel oplod Fæng=
slets Døre om Natten og førte dem ud
og sagde: 12, 7.
20. Gaar hen og træder frem og taler
i Templet for Folket alle dette Livs Ord!
21. **Men** da de havde hørt dette, gik
de aarle ind i Templet og lærte. Men
da Ypperstepresten kom og de, som holdt
med ham, sammenkaldte de Raadet og alle
Israels Børns Ældste og sendte Bud
til Fængslet for at føre dem frem. 4, 5.
22. Men da Tjenerne kom derhen, fandt
de dem ikke i Fængslet, men de kom tilbage
og forkyndte det og sagde:
23. Fængslet fandt vi lukket med al
Omhu og Vogterne staaende udenfor
Dørene; men da vi lukkede op, fandt vi
ikke Nogen derinde.
24. Men da baade Ypperstepresten og
Templets Høvedsmand og de andre
Yppersteprester hørte disse Ord, bleve de
tvivlraadige om dem, hvad dette vilde
blive til.
25. Men der kom En og forkyndte dem
og sagde: Se, de Mænd, som I kastede
i Fængsel, staa i Templet og lære Folket.
26. Da gik Høvedsmanden hen med
Tjenerne og hentede dem, dog ikke med
Magt; thi de frygtede for Folket, at de
skulde blive stenede.
27. Men da de havde hentet dem,
stillede de dem for Raadet, og Ypperste=
presten spurgte dem og sagde:
28. Bøde vi eder ikke alvorlig, at I
ikke skulde lære i dette Navn? Og se, I
have fyldt Jerusalem med eders Lære
og ville føre dette Menneskes Blod over os.
4, 18. Matt. 27, 25.
29. Men Peter og Apostlerne svarede
og sagde: Man bør adlyde Gud
mere end Mennesker.
Dan. 6, 10. 11. Ap. G. 4, 19.
30. Vore Fædres Gud opreiste Jesus,
hvem I sloge ihjel, da I hængte ham paa
et Træ. 3, 15.
31. Denne har Gud ophøiet til en Fyrste
og Frelser ved sin høire Haand for at give
Israel Omvendelse og Syndernes For=
ladelse. 2, 33. Fil. 2, 9. Hebr. 2, 9.
32. Og vi ere hans Vidner til disse
Ting, ligesom og den Hellig=Aand, som
Gud har givet dem, der lyde ham.
Luk. 24, 48. Joh. 15, 27; 14, 17.
33. Men da de hørte det, skar det
dem i Hjertet, og de raadsloge om at
slaa dem ihjel.
34. **Men** en Farisæer, ved Navn Ga=
maliel, en Lovlærer, som var høit agtet
af alt Folket, stod op i Raadet og bød,
at de skulde lade Apostlerne træde lidt ud.
22, 3.
35. Og han sagde til dem: I israelitiske
Mænd! Tager eder i Vare for, hvad I
gjøre med disse Mennesker!
36. Thi før disse Dage opstod Teudas,
som sagde sig selv at være Noget, og et
Antal Mænd, henved fire hundrede, slog
sig til ham; han blev ihjelslagen, og alle
de, som adløde ham, adspredtes og bleve
til Intet.
37. Efter ham opstod Judas fra Galilæa
i Skatteudskrivningens Dage og bragte
meget Folk til Frafald med sig; ogsaa
han omkom, og alle de, som adløde ham,
bleve adspredte.
38. Og nu siger jeg eder: Holder eder
fra disse Mennesker og lader dem fare! Thi
dersom dette Raad eller denne Gjerning
er af Mennesker, bliver den forstyrret;
Matt. 15, 13.
39. men er den af Gud, kunne I ikke
forstyrre den. Lader eder dog ikke findes
som de, der endog stride mod Gud! 9, 5.

40. Da adløde de ham; og de kaldte
Apostlerne frem og lode dem hudstryge
og bøde dem ikke at tale i Jesu Navn,
og de lode dem gaa.
41. Saa gik de da glade fra Raadets
Aasyn, fordi de vare blevne agtede værdige
til at forhaanes for hans Navns Skyld.
Matt. 5, 10 fg. Rom. 5, 3. Fil. 1, 29. 1 Pet. 4, 13. Jak. 1, 2.
42. Og de hørte ikke op med at lære
hver Dag i Templet og i Husene og at
forkynde Evangeliet om Jesus Christus.

6. Kapitel.

Knur over de Fattiges Forsømmelse; syv Fattigforstandere udvælges (1—6). Mange Prester tro (7). Stefanus gjør store Tegn; Jøderne kunne ikke modstaa hans Aand, men føre falske Vidner mod ham (8—15).

Men i de Dage, da Disciplene formeredes,
begyndte de græskfødte Jøder at
knurre mod Hebræerne, fordi deres Enker
bleve tilsidesatte ved den daglige Uddeling.
2, 45.
2. Men de Tolv kaldte Disciplenes hele
Mængde sammen og sagde: Det sømmer
sig ikke, at vi forlade Guds Ord for at
tjene ved Bordene.
3. Udser derfor, Brødre, syv Mænd
blandt eder, som have godt Vidnesbyrd
og ere fulde af den Hellig-Aand og
Visdom, hvilke vi kunne beskikke til denne
Forretning!
4. Men vi ville blive varagtige i
Bønnen og Ordets Tjeneste.
Rom. 12, 12. Ef. 6, 18.
5. Og denne Tale fandt Bifald hos
den hele Mængde, og de udvalgte Stefanus,
en Mand, fuld af Tro og den
Hellig-Aand, og Filip og Prochorus og
Nikanor og Timon og Parmenas og
Nikolaus, en Tilhænger af Jødernes
Tro fra Antiochia; 8, 5; 21, 8.
6. dem fremstillede de for Apostlerne, og
disse bade og lagde sine Hænder paa dem.
13, 3. 1 Tim. 4, 14; 5, 22.
7. Og Guds Ord havde Fremgang, og
Disciplenes Tal formeredes meget i Jerusalem,
og en stor Hob af Presterne blev
Troen lydig.
8. **Men** Stefanus, fuld af Tro og
Kraft, gjorde Undergjerninger og store
Tegn blandt Folket. 2, 43; 5, 12.
9. Men Nogle af dem, som hørte til
den Synagoge, der kaldes Libertinernes
og Cyrenæernes og Alexandrinernes, og
til deres, som vare fra Cilicien og Asien,
stode op og tvistede med Stefanus.
10. Og de kunde ikke modstaa den Visdom
og den Aand, af hvilken han talte.
Es. 54, 17. Luk. 21, 15.
11. Da beskikkede de hemmelig Mænd,
som sagde: Vi have hørt ham tale
bespottelige Ord mod Moses og Gud.
12. Og de oprørte Folket og de Ældste
og de Skriftlærde, og de kom over ham
og reve ham med sig og førte ham for
Raadet.
13. Og de fremstillede falske Vidner,
som sagde: Dette Menneske lader ikke af
at tale bespottelige Ord mod dette hellige
Sted og mod Loven; Mark. 14, 55. 56.
14. thi vi have hørt ham sige, at
Jesus, denne Nazaræer, skal forstyrre
dette Sted og forandre de Skikke, som
Moses har overleveret os.
15. Og alle de, som sade i Raadet,
stirrede paa ham, og de saa hans Ansigt
som en Engels Ansigt.

7. Kapitel.

Stefanus opregner Guds Velgjerninger mod det jødiske Folk fra Abrahams Tid af (1—50), dadler Jødernes bestandige Gjenstridighed, udstødes og stenes (51—60).

Men Ypperstepresten sagde: Forholder
da dette sig saaledes?
2. Men han sagde: I Mænd, Brødre
og Fædre, hører til! Herlighedens Gud
aabenbaredes for vor Fader Abraham,
da han var i Mesopotamien, førend han
tog Bolig i Charan, 1 Mos. 11, 31.
3. og han sagde til ham: Gak ud af
dit Land og fra din Slægt, og kom til
et Land, som jeg vil vise dig!
1 Mos. 12, 1; 15, 7.
4. Da gik han ud af Kaldæernes Land
og tog Bolig i Charan; og da hans
Fader var død, flyttede Gud ham derfra
til dette Land, i hvilket I nu bo.
1 Mos. 11, 32; 12, 1 fg.
5. Og han gav ham Intet deraf til
Eie, end ikke en Fodbred; og han lovede
ham at give ham det til Besiddelse og
hans Afkom efter ham, endog han intet
Barn havde. 1 Mos. 12, 7.
6. Men Gud sagde saaledes, at hans
Afkom skulde bo som Udlænding i et
fremmed Land, og de skulde gjøre den
til Træl og handle ilde med den i fire
hundrede Aar. 1 Mos. 15, 13.
7. Og det Folk, under hvilket de skulle
trælle, vil jeg dømme, sagde Gud, og
derefter skulle de drage ud og tjene mig
paa dette Sted.

8. Og han gav ham Omskjærelsens
Pakt; og saaledes avlede han Isak og
omskar ham den ottende Dag, og Isak
Jakob, og Jakob de tolv Patriarker.
1 Mos. 17, 10; 21, 2; 25, 26; 29, 32 fg.
30, 5 fg. 35, 16.
9. Og Patriarkerne bare Avind mod
Josef og solgte ham til Ægypten; og
Gud var med ham 1 Mos. 37, 28.
10. og udfriede ham af alle hans
Trængsler og gav ham Naade og Vis-
dom for Farao, Kongen i Ægypten, som
satte ham til en Fyrste over Ægypten
og over hele sit Hus. 1 Mos. 41, 40 fg.
11. Men der kom Hungersnød over
hele Ægyptens og Kana'ans Land og
en stor Trængsel, og vore Fædre fandt
ikke Føde. 1 Mos. 41, 54. 55.
12. Men da Jakob hørte, at der var
Korn i Ægypten, sendte han vore Fædre
ud første Gang. 1 Mos. 42, 1 fg.
13. Og anden Gang blev Josef gjen-
kjendt af sine Brødre, og Josefs Slægt
blev Farao bekjendt. 1 Mos. 45, 4.
14. Men Josef sendte Bud og kaldte
sin Fader Jakob og al sin Slægt til sig,
fem og sytti Sjæle.
15. Men Jakob drog ned til Ægypten
og døde, han og vore Fædre.
1 Mos. 46, 6; 49, 33.
16. Og de bleve førte hen til Sikem
og lagte i den Grav, som Abraham havde
kjøbt for Sølv af Hemors, Sikems Faders,
Sønner. 1 Mos. 23, 16 fg.
33, 19; 50, 13. Jos. 24, 32.
17. Men da den Forjættelses Tid
nærmede sig, som Gud havde tilsvoret
Abraham, tog Folket til og formeredes
i Ægypten, 2 Mos. 1, 7.
18. indtil en anden Konge opstod, som
ikke kjendte Josef.
19. Han brugte Træskhed mod vor
Slægt og handlede ilde med vore Fædre,
saa han lod deres smaa Børn kaste ud,
forat de ikke skulde holdes ilive. 2 Mos. 1, 22.
20. Paa den Tid blev Moses født og
var deilig for Gud; han blev opfostret
i tre Maaneder i sin Faders Hus.
2 Mos. 2, 2. Hebr. 11, 23 fg.
21. Men da han var udsat, tog Fa-
raos Datter ham op og opfostrede ham
sig selv til en Søn. 2 Mos. 2, 5 fg.
22. Og Moses blev oplært i al Ægyp-
ternes Visdom; men han var mægtig i
Ord og Gjerninger. Luk. 24, 19.
23. Men da han blev firti Aar gam-
mel, fik han isinde at besøge sine Brødre,
Israels Børn.
24. Og da han saa En lide Uret,
beskjermede han ham og hevnede den,
som blev ilde medhandlet, idet han slog
Ægypteren ihjel.
25. Men han mente, at hans Brødre
skulde forstaa, at Gud gav dem Frelse
ved hans Haand; men de forstode det ikke.
26. Men Dagen derefter kom han til
dem, da de trættede, og han formanede
dem til Fred, sigende: I Mænd! I ere
Brødre; hvi gjøre I hverandre Uret?
27. Men den, som gjorde sin Næste
Uret, stødte ham fra sig og sagde: Hvo
har sat dig til Overste og Dommer over os?
28. Mon du vil slaa mig ihjel, lige-
som du igaar ihjelslog Ægypteren?
29. Men Moses flyede for denne Tales
Skyld og blev en Udlænding i Midjans
Land, hvor han avlede to Sønner.
30. Og da firti Aar vare fuldkom-
mede, aabenbaredes Herrens Engel for
ham i Sinajs Bjergs Ørken i en Torne-
busks Ildslue. 2 Mos. 3, 2.
31. Men da Moses saa det, forun-
drede han sig over dette Syn; men da
han gik hen for at se, kom Herrens
Røst til ham:
32. Jeg er dine Fædres Gud, Abra-
hams Gud og Isaks Gud og Jakobs
Gud. Da bævede Moses og turde ikke se.
2 Mos. 3, 15. 16.
33. Men Herren sagde til ham: Løs
Skoene af dine Fødder; thi det Sted,
du staar paa, er hellig Jord.
34. Jeg har grant seet mit Folks
Elendighed i Ægypten og hørt deres
Suk, og jeg er stegen ned for at udfri
dem. Og kom nu hid, jeg vil sende dig
til Ægypten. 2 Mos. 3, 10.
35. Denne Moses, som de fornegtede,
sigende: Hvo har sat dig til Overste og
Dommer? — ham sendte Gud til Overste
og Befrier ved Engelens Haand, som
aabenbaredes for ham i Tornebusken.
36. Han førte dem ud, idet han gjorde
Undergjerninger og Tegn i Ægyptens
Land og i det røde Hav og i Ørkenen i
firti Aar. 2 Mos. 7, 10 fg. 14, 21.
37. Han er den Moses, som sagde til
Israels Børn: Herren, eders Gud, skal af
eders Brødre opreise eder en Profet som
mig; ham skulle I høre.
5 Mos. 18, 15. Ap. G. 3, 22.
38. Han er den, som i Menigheden i

Ørkenen var med Engelen, som talte til ham paa Sinajs Bjerg, og med vore Fædre, han, som modtog levende Ord for at give os dem, 2 Mos. 19, 3; 20, 1.
39. han, hvem eders Fædre ikke vilde adlyde, men de stødte ham fra sig og vendte i sine Hjerter tilbage til Ægypten, sigende til Aron:
40. Gjør os Guder, som kunne gaa foran os! Thi vi vide ikke, hvad der er hændt denne Moses, som udførte os af Ægyptens Land. 2 Mos. 32, 1 fg.
41. Og de gjorde en Kalv i de samme Dage og fremførte Offer for Afguden og vare glade i sine Hænders Gjerninger.
42. Men Gud vendte sig fra dem og gav dem hen til at tjene Himmelens Hær, som skrevet er i Profeternes Bog: Mon I, Israels Hus, have ofret mig Slagtoffere og andre Offere i firti Aar i Ørkenen? Jer. 19, 13. Am. 5, 25 fg.
43. Og I bare Moloks Telt og Remfans, eders Guds, Stjerne, de Billeder, som I havde gjort for at tilbede dem; og jeg vil flytte eder bort paa hin Side Babylon.
44. Vidnesbyrdets Tabernakel var blandt vore Fædre i Ørkenen, ligesom han, der talte til Moses, havde befalet at gjøre det efter det Forbillede, som han havde seet. 2 Mos. 25, 9. 40. Hebr. 8, 5.
45. Dette modtoge vore Fædre og førte det med Josva ind i det Land, som Hedningerne havde inde, hvilke Gud uddrev for vore Fædres Aasyn indtil Davids Dage. Jos. 3, 3 fg. 18, 1.
46. Han fandt Naade for Gud og begjærede at finde en Bolig for Jakobs Gud. 2 Sam. 7, 2. Ps. 132, 5.
47. Men Salomon byggede ham et Hus. 1 Kong. 6, 1.
48. Men den Høieste bor ikke i Templer, byggede med Hænder, som Profeten siger: 1 Kong. 8, 27. Ap. G. 17, 24. Es. 66, 1. 2.
49. Himmelen er min Trone, men Jorden mine Fødders Skammel; hvad Hus ville I bygge mig, siger Herren, eller hvilket er min Hviles Sted?
50. Har ikke min Haand gjort alt dette?
51. I haarde Halse og Uomskaarne paa Hjerte og Øren! I modstaa altid den Hellig-Aand; som eders Fædre, saa og I. 2 Mos. 32, 9; 33, 3. Jer. 6, 10; 9, 26. Ez. 44, 9. Luk. 7, 30.
52. Hvilken af Profeterne forfulgte ikke eders Fædre? Og de ihjelsloge dem, som forud forkyndte den Retfærdiges Komme, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne,
53. I, som have modtaget Loven under Engles Besørgelse og ikke have holdt den. 2 Mos. 20, 1 fg. Gal. 3, 19.
54. Men da de hørte dette, skar det dem i deres Hjerter, og de bede Tænderne sammen mod ham. 5, 33.
55. Men han var fuld af den Hellig-Aand, og han skuede op mod Himmelen og saa Guds Herlighed og Jesus staaende ved Guds høire Haand,
56. og han sagde: Se, jeg ser Himlene aabnede og Menneskens Søn staaende ved Guds høire Haand. Rom. 8, 34. Hebr. 12, 2.
57. Men de raabte med høt Røst og holdt for sine Øren og stormede samdrægtig ind paa ham.
58. Og de stødte ham ud af Staden og stenede ham; og Vidnerne lagde sine Klæder af ved en ung Mands Fødder, som hedte Saulus. 22, 20.
59. Og de stenede Stefanus, som bad og sagde: Herre Jesus, annam min Aand! Ps. 31, 6. Luk. 23, 46.
60. Men han faldt paa Knæ og raabte med høt Røst: Herre, tilregn dem ikke denne Synd! Og som han sagde dette, sov han hen. Matt. 5, 44. Luk. 23, 34.

8. Kapitel.

Saulus forfølger Menigheden (1—4). Filip omvender Samaritanerne (5—13). Apostlerne lægge Hænder paa dem, og de faa den Hellig-Aand; Simon vil kjøbe Aandens Gaver og irettesættes derfor (14—25). Filip omvender og døber Kammersvenden (26—40).

Men Saulus havde Velbehag i hans Mord. Men paa den Dag begyndte en stor Forfølgelse over Menigheden i Jerusalem, og de bleve alle adspredte over Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlerne. 7, 58; 22, 20.
2. Men gudfrygtige Mænd begrove Stefanus og holdt stor Klage over ham.
3. Men Saulus forstyrrede Menigheden og gik ind i Husene og drog baade Mænd og Kvinder frem og kastede dem i Fængsel. 22, 4; 26, 10. 11.
4. De Adspredte gik da omkring og forkyndte Evangeliets Ord. 11, 19.
5. Men Filip kom ned til en Stad i Samaria og prædikede Christus for dem. Matt. 10, 3. Ap. G. 6, 5.
6. Og Folket gav samdrægtig Agt paa det, som sagdes af Filip, idet de hørte og saa de Tegn, som han gjorde.

7. Thi af Mange, som havde urene
Aander, fore disse ud, raabende med
høi Røst; men mange Værkbrudne og
Halte bleve helbredede. Mark. 16, 17.
8. Og der blev en stor Glæde i samme
Stad. Joh. 4, 39 fg.
9. Men der var før ham i Staden
en Mand, ved Navn Simon, som drev
Trolddom og forvildede det samaritanske
Folk, idet han sagde sig selv at være
stor.
10. Til ham holdt Alle sig, baade
Smaa og Store, og sagde: Denne er
Guds Kraft, den store.
11. Men de holdt sig til ham, fordi
han en lang Tid havde forvildet dem
med Trolddomskunster.
12. Men da de troede Filip, som for-
kyndte Evangeliet om det, som hører til
Guds Rige og Jesu Christi Navn, bleve
de døbte, baade Mænd og Kvinder.
13. Men ogsaa Simon troede, og da
han var døbt, blev han stadig hos Filip,
og da han saa de Tegn og store kraftige
Gjerninger, som skede, forundrede han
sig storlig.
14. Men da Apostlerne i Jerusalem
hørte, at Samaria havde annammet
Guds Ord, sendte de Peter og Johannes
til dem,
15. og da disse vare komne ned, bade
de for dem, at de maatte faa den Hellig-
Aand.
16. Thi han var endnu ikke falden
paa Nogen af dem, men de vare kun
døbte i den Herres Jesu Navn.
17. Da lagde de Hænderne paa dem,
og de fik den Hellig-Aand. 6, 6; 13, 3.
18. Men da Simon saa, at den Hellig-
Aand blev given ved Apostlernes Haands-
paalæggelse, bragte han dem Penge og
sagde:
19. Giver ogsaa mig denne Magt, at
den, paa hvem jeg lægger Hænderne,
maa faa den Hellig-Aand!
20. Men Peter sagde til ham: Dine
Penge være forbandede tilligemed dig,
fordi du mener at kunne erhverve Guds
Gave for Penge! Matt. 10, 8.
21. Du har ikke Del eller Lod i dette
Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud.
22. Omvend dig derfor fra denne din
Ondskab, og bed Gud, om maaske dit
Hjertes Tanker maatte forlades dig.
23. Thi jeg ser, at du er fuld af
Bitterheds Galde og bunden i Uretfær-
digheds Baand.
24. Men Simon svarede og sagde:
Beder I for mig til Herren, at Intet
af det, som I have sagt, skal komme
over mig!
25. Men da de havde vidnet og talt
Herrens Ord, vendte de tilbage til Je-
rusalem og prædikede Evangeliet i mange
af Samaritanernes Byer.
26. Men Herrens Engel talte til Filip
og sagde: Staa op og gak mod Sønden
paa den Vei, som gaar ned fra Jeru-
salem til Gasa! Den er øde.
27. Og han stod op og gik hen, og
se, der var en Ætioper, en Kammer-
svend, en mægtig Mand hos Kandace,
Ætiopernes Dronning, som var sat over
al hendes Skat; han var kommen til
Jerusalem for at tilbede, Zef. 3, 10
28. og han drog hjem og sad paa sin
Vogn og læste Profeten Esaias.
29. Men Aanden sagde til Filip: Gaa
frem og hold dig til denne Vogn!
30. Men Filip løb til og hørte, at
han læste Profeten Esaias, og han sagde:
Forstaar du ogsaa det, du læser?
31. Men han sagde: Hvorledes skulde
jeg kunne det, uden at Nogen veileder
mig? Og han bad Filip stige op og
sidde hos sig.
32. Men det Stykke af Skriften, som
han læste, var dette: Han blev ført som
et Faar til at slagtes, og som et Lam er
stumt mod den, der klipper det, saaledes
oplader han ikke sin Mund. Es. 53, 7. 8
33. I hans Fornedrelse blev hans
Dom borttagen; men hvo skal kunne
fortælle om hans Slægt, efterdi hans
Liv er borttaget fra Jorden?
34. Men Kammersvenden spurgte Filip
og sagde: Jeg beder dig, om hvem siger
Profeten dette, om sig selv eller om en
Anden?
35. Men Filip oplod sin Mund, og
idet han begyndte fra dette Skriftsted,
forkyndte han ham Evangeliet om Jesus.
36. Men som de droge frem ad Veien,
kom de til noget Vand, og Kammer-
svenden sagde: Se, her er Vand! Hvad
hindrer mig fra at blive døbt?
37. Men Filip sagde: Dersom du tror
af hele dit Hjerte, kan det ske. Men
han svarede og sagde: Jeg tror, at Jesus
Christus er Guds Søn. Matt. 16, 16
38. Og han bød Vognen holde, og de

stege begge ned i Vandet, baade Filip
og Kammersvenden, og han døbte ham.
39. Men da de stege op af Vandet,
bortrykkede Herrens Aand Filip, og
Kammersvenden saa ham ikke mere; thi
han drog sin Vei og var glad.
40. Men Filip blev funden i Asdod,
og han drog omkring og prædikede
Evangeliet i alle Stæder, indtil han kom
til Cæsarea. Jos. 15, 47. Ap. G. 10, 1.

9. Kapitel.

Saulus omvendes og døbes derefter af Ananias (1—19). Han prædiker, forfølges, flyr, kommer til Jerusalem, maa atter fly; Menigheden har Fred (20—31). Peter helbreder Æneas (32—35), opvækker Tabita (36—43).

Men Saulus fnysede endnu med Trusel
og Mord mod Herrens Disciple,
og han gik til Ypperstepresten
26, 9. 10. Gal. 1, 13 fg. 1 Tim. 1, 13.
2. og begjærede Breve af ham til
Damaskus til Synagogerne, forat han,
dersom han fandt Nogen, som var af
denne Tro, Mænd eller Kvinder, kunde
føre dem bundne til Jerusalem. 22, 5.
3. Men idet han reiste, kom han nær
til Damaskus, og pludselig omskinnede
et Lys fra Himmelen ham.
22, 6. 1 Kor. 15, 9.
4. Og han faldt til Jorden og hørte
en Røst, som sagde til ham: Saul!
Saul! Hvi forfølger du mig?
26, 14 fg. Luk. 10, 16.
5. Men han sagde: Hvo er du, Herre?
Men Herren sagde: Jeg er Jesus, som
du forfølger; det vil blive dig haardt at
stampe mod Braadden. 5, 39.
6. Og han sagde bævende og forfærdet: Herre! Hvad vil du, jeg skal
gjøre? Og Herren sagde til ham: Staa
op og gaa ind i Staden, og det skal
siges dig, hvad du bør gjøre!
7. Men de Mænd, som vandrede med
ham, stode forfærdede, da de vel hørte
Røsten, men ikke saa Nogen.
8. Men Saulus reiste sig op fra Jorden; men da han oplod sine Øine, saa
han Ingen; men de ledte ham ved Haanden og førte ham ind i Damaskus.
9. Og han saa ikke i tre Dage, og
han aad ikke, ei heller drak han.
10. Men der var en Discipel i Damaskus, ved Navn Ananias, og Herren
sagde til ham i et Syn: Ananias! Men
han sagde: Se, her er jeg, Herre! 22, 12.
11. Men Herren sagde til ham: Staa
op og gaa hen i den Gade, som kaldes
den lige, og spørg i Judas's Hus efter
En, ved Navn Saulus, fra Tarsus!
Thi se, han beder,
12. og han har seet i et Syn en Mand,
ved Navn Ananias, komme ind og lægge
Haanden paa ham, forat han skulde faa
sit Syn igjen.
13. Men Ananias svarede: Herre!
Jeg har hørt af Mange om denne Mand,
hvor meget Ondt han har gjort dine
Hellige i Jerusalem,
14. og han har her Magt af Ypperstepresterne til at binde alle dem, som
paakalde dit Navn.
15. Men Herren sagde til ham: Gak
hen! Thi denne er mig et udvalgt Redskab til at bære mit Navn frem for Hedninger og Konger og Israels Børn;
13, 2; 22, 14. 15.
16. thi jeg vil vise ham, hvor Meget
det bør ham at lide for mit Navns Skyld.
2 Kor. 11, 23 fg.
17. Men Ananias gik hen og kom ind
i Huset og lagde Hænderne paa ham og
sagde: Saul, Broder! Herren, Jesus, der
aabenbaredes for dig paa Veien, ad
hvilken du kom, har sendt mig, forat du
skal faa dit Syn igjen og blive fyldt
med den Hellig-Aand.
18. Og straks faldt fra hans Øine
ligesom Skjæl, og han fik i det Samme
sit Syn igjen og stod op og blev døbt,
19. og han fik Mad og blev styrket.
Men Saulus blev nogle Dage hos de
Disciple, som vare i Damaskus.
20. Og straks prædikede han Christus
i Synagogerne, at han er Guds Søn.
21. Men Alle, som hørte det, bleve
forbausede og sagde: Er det ikke ham,
som i Jerusalem forfulgte dem, som
paakalde dette Navn, og er kommen hid
for at føre dem bundne til Ypperstepresterne?
22. Men Saulus styrkedes end mere og
gjendrev Jøderne, som boede i Damaskus,
og beviste, at denne er Christus.
23. Men mange Dage derefter holdt
Jøderne Raad om at slaa ham ihjel.
24. Men Saulus fik deres Anslag at
vide. Og de bevogtede Portene baade Dag
og Nat, forat de kunde slaa ham ihjel.
2 Kor. 11, 32 fg.

25. Men Disciplene toge ham om
Natten og firede ham ned over Muren
i en Kurv.
26. Men da Saulus kom til Jeru-
salem, forsøgte han at holde sig nær til
Disciplene; og de frygtede alle for ham,
da de ikke troede, at han var en Discipel.
Gal. 1, 18.
27. Men Barnabas tog ham og førte
ham til Apostlerne; og han fortalte dem,
hvorledes han havde seet Herren paa
Veien, og at han havde talt til ham,
og hvorledes han i Damaskus havde talt
frimodig i Jesu Navn.
28. Og han gik ind og gik ud med
dem i Jerusalem
29. og talte frimodig i den Herres
Jesu Navn. Og han talte og tvistede
med de grækkfødte Jøder; men de søgte
at slaa ham ihjel.
30. Men da Brødrene fik det at vide,
førte de ham til Cæsarea og sendte ham
derfra til Tarsus. 11, 25.
31. Saa havde da Menighederne Fred
over hele Judæa og Galilæa og Samaria,
idet de opbyggedes og vandrede i Herrens
Frygt, og de bleve formerede ved den
Hellig-Aands Trøst.
32. **M**en det skede, da Peter drog
allevegne omkring, kom han ogsaa til de
Hellige, som boede i Lydda.
33. Men der fandt han en Mand, ved
Navn Æneas, som havde ligget otte Aar
tilsengs og var værkbruden.
34. Og Peter sagde til ham: Æneas!
Jesus Christus helbreder dig; staa op,
red selv under dig! Og han stod straks op.
Matt. 9, 6.
35. Og Alle, som boede i Lydda og
Saron, saa ham og omvendte sig til
Herren.
36. **M**en der var en Discipelinde i
Joppe, ved Navn Tabita (hvilket, oversat,
heder: Dorkas*); hun var rig paa gode
Gjerninger og Almisser, som hun gav.
10, 2. *et Raadyr.
37. Men det begav sig i de samme
Dage, at hun blev syg og døde; da
tvættede de hende og lagde hende paa
Salen.
38. Men efterdi Lydda var nær ved
Joppe, sendte Disciplene, da de hørte,
at Peter var der, to Mænd til ham og
bade ham, at han ikke vilde tøve med at
komme til dem.
39. Men Peter stod op og gik med
dem; og da han kom derhen, førte de
ham op paa Salen, og alle Enkerne stode
omkring ham, græd og viste ham de
Kjortler og Klæder, som Dorkas havde
gjort den Stund, hun var hos dem.
40. Men Peter viste Alle ud, faldt
paa Knæ og bad; og han vendte sig til
Legemet og sagde: Tabita, staa op! Men
hun oplod sine Øine, og da hun saa
Peter, satte hun sig op. Mark. 5, 41.
41. Men han gav hende Haanden og
reiste hende op; og han kaldte paa de
Hellige og Enkerne og fremstillede hende
levende.
42. Men det blev vitterligt over hele
Joppe, og Mange troede paa Herren.
43. Og det skede, at han blev mange
Dage i Joppe hos en vis Simon, en
Garver. 10, 6.

10. Kapitel.

Den gudfrygtige Kornelius ser en Engel i et Syn, sender Bud til Peter (1—8). Peters Henrykkelse; han gaar ned til Cæsarea (9—24). Hans Tale og Prædiken for Kornelius og andre Hedninger om Christus; de faa den Hellig-Aand og døbes (25—48).

Men der var en Mand i Cæsarea, ved
Navn Kornelius, en Høvedsmand
af den Rode, som kaldtes den italienske;
Matt. 8, 5.
2. han var from og frygtede Gud
med hele sit Folk og gav Folket mange
Almisser og bad altid til Gud. V. 22.
3. Han saa klarlig i et Syn ved den
niende Time paa Dagen en Guds Engel,
som kom ind til ham og sagde til ham:
Kornelius!
4. Men han saa stivt paa ham og blev
forfærdet og sagde: Hvad er det, Herre?
Han sagde til ham: Dine Bønner og dine
Almisser ere stegne op til Ihukommelse
for Gud.
5. Og send nu nogle Mænd til Joppe
og lad hente Simon, som kaldes med
Tilnavn Peter!
6. Han er i Herberge hos en vis
Simon, en Garver, hvis Hus er ved
Havet. Han skal sige dig, hvad du bør
gjøre. 9, 6.
7. Men da Engelen, som talte til
Kornelius, var bortgangen, kaldte han
to af sine Husvende og en gudfrygtig
Stridsmand af dem, som idelig vare
om ham,

8. og han fortalte dem det altsammen og sendte dem til Joppe.

9. Men den følgende Dag, da disse reiste paa Veien og kom nær til Staden, steg Peter op paa Taget for at bede, ved den sjette Time.

10. Men han blev meget hungrig og vilde have Noget at spise. Men medens de lavede det til, kom der en Henrykkelse over ham,

11. og han saa Himmelen aabnet og Noget komme ned til sig, som en stor linned Dug, bundet ved de fire Hjørner og nedladt paa Jorden,

12. hvori der var allehaande Jordens firføddede Dyr og vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle.

13. Og en Røst lød til ham: Staa op, Peter, slagt og æd!

14. Men Peter sagde: Ingenlunde, Herre! Thi jeg har aldrig ædt noget Vanhelligt eller Urent!
3 Mos. 11, 2 fg. 5 Mos. 14, 3 fg. Ez. 4, 14.

15. Og Røsten sagde atter anden Gang til ham: Hvad Gud har renset, skal ikke du gjøre urent! Matt. 15, 11. Rom. 14, 14. 17. 1 Tim. 4, 4. Tit. 1, 15.

16. Men dette skede tre Gange, og Dugen blev igjen optagen til Himmelen.

17. Men da Peter var tvivlraadig hos sig selv om, hvad det Syn, han havde seet, skulde betyde, se, da stode de Mænd for Døren, som vare udsendte af Kornelius og havde opspurgt Simons Hus,

18. og de raabte og spurgte, om Simon, som kaldtes med Tilnavn Peter, var der i Herberge.

19. Men idet Peter grundede paa Synet, sagde Aanden til ham: Se, tre Mænd lede efter dig;

20. men staa op, stig ned og drag med dem, uden at tvivle, thi jeg har udsendt dem! 15, 7.

21. Men Peter steg ned til Mændene, som vare sendte til ham fra Kornelius, og sagde: Se, jeg er den, som I lede efter; hvad er Aarsagen til, at I ere her?

22. Men de sagde: Kornelius, en Høvedsmand, en retfærdig Mand, som frygter Gud, som har godt Vidnesbyrd af alt Jødernes Folk, har faaet Befaling ved en hellig Engel, at han skulde lade dig hente til sit Hus og høre dine Ord.
V. 2. Luk. 7, 4. 5.

23. Da kaldte han dem ind og gav dem Herberge; men den følgende Dag drog Peter ud med dem, og nogle af Brødrene fra Joppe gik med ham.

24. Og den næste Dag kom de til Cæsarea. Men Kornelius ventede paa dem og havde kaldt sine Paarørende og nærmeste Venner sammen.

25. Men da det skede, at Peter gik ind, mødte Kornelius ham og faldt ned for hans Fødder og tilbad.

26. Men Peter reiste ham op og sagde: Staa op! Ogsaa jeg er et Menneske.
Aab. 19, 10; 22, 8. 9.

27. Og idet han talte med ham, gik han ind og fandt Mange, som vare komne sammen.

28. Og han sagde til dem: I vide, hvor utilbørligt det er for en jødisk Mand at omgaaes med eller komme til En, som er af et fremmed Folk. Men Gud har vist mig ikke at kalde noget Menneske vanhelligt og urent;
2 Mos. 23, 32. 33. 5 Mos. 7, 2 fg. Joh. 4, 9. Ap. G. 11, 3.

29. derfor kom jeg ogsaa uden Modsigelse, da jeg blev hentet. Saa spørger jeg da, hvorfor I have hentet mig.

30. Og Kornelius sagde: For fire Dage siden fastede jeg indtil denne Time, og ved den niende Time bad jeg i mit Hus, og se, en Mand stod for mig i et skinnende Klædebon,

31. og han sagde: Kornelius: Din Bøn er hørt, og dine Almisser ere ihukommede for Gud. V. 4. Luk. 1, 13.

32. Send derfor Bud til Joppe og lad kalde til dig Simon, som kaldes med Tilnavn Peter! Han er i Herberge i Garveren Simons Hus ved Havet. Han skal tale til dig, naar han kommer.

33. Derfor sendte jeg straks Bud til dig, og du gjorde vel, at du kom. Nu ere vi da alle tilstede for Guds Aasyn for at høre Alt, hvad der er dig befalet af Gud.

34. Men Peter oplod Munden og sagde: Jeg finder i Sandhed, at Gud ikke anser Personer;
5 Mos. 10, 17. 2 Krøn. 19, 7. Job 34, 19. Rom. 2, 11. Gal. 2, 6. 1 Pet. 1, 17.

35. men i ethvert Folk er den, som frygter ham og gjør Retfærdighed, ham behagelig.
Es. 56, 6. 7.

36. Hvad det Ord angaar, som han udsendte til Israels Børn, da han i Evangeliet forkyndte Fred ved Jesus Christus, — han er Alles Herre, —
Joh. 16, 33. Rom. 5, 1. Kol. 1, 20. 1 Kor. 8, 6.

37. da vide I, hvad der er skeet over hele Judæa, hvilket begyndte fra Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede,
Matt. 4, 12 fg.

38. angaaende Jesus af Nazaret, hvorledes Gud salvede ham med den Hellig-Aand og Kraft, ham, som drog omkring og gjorde vel og helbredede Alle, som vare overvældede af Djævelen, thi Gud var med ham; Ps. 45, 8. Es. 61, 1.
Luk. 4, 18. Joh. 3, 2. Kol. 2, 9.

39. og vi ere Vidner til alt det, han har gjort baade i Jødernes Land og i Jerusalem, han, hvem de sloge ihjel, idet de hængte ham paa et Træ.
Joh. 15, 27. Ap. G. 5, 32.

40. Ham opreiste Gud den tredje Dag og lod ham aabenbares, 2, 24.

41. ikke for alt Folket, men for de Vidner, som forud vare udvalgte af Gud, for os nemlig, som aade og drak med ham, efterat han var opstanden fra de Døde.
Joh. 15, 27; 20, 19. 26. 1 Kor. 15, 5.
Luk. 24, 30. Joh. 21, 13.

42. Og han bød os at prædike for Folket og vidne, at han er den af Gud bestemte Dommer over Levende og Døde.
Joh. 5, 27. Ap. G. 17, 31. Rom. 14, 9. 2 Kor. 5, 10.

43. Denne give alle Profeterne det Vidnesbyrd, at hver den, som tror paa ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn. Es. 53, 5. 6. Jer. 31, 34.
Ez. 34, 15. 16. Dan. 9, 24 fg. Hos. 1, 7.
Mika 7, 18. 1 Joh. 2, 12.

44. Da Peter endnu talte disse Ord, faldt den Hellig-Aand paa alle dem, som hørte Ordet. 4, 31; 8, 17.

45. Og de Troende af Omskjærelsen, saa Mange, som vare komne med Peter, bleve meget forfærdede over, at den Hellig-Aands Gave ogsaa blev udøst over Hedningerne; 15, 8.

46. thi de hørte dem tale med Tunger og høilig prise Gud.

47. Da svarede Peter: Mon Nogen kan forbyde Vandet, at ikke disse skulle døbes, som have annammet den Hellig-Aand, ligesom vi?

48. Og han bød, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham blive ver nogle Dage. Joh. 4, 40

11. Kapitel.

Peter forsvarer, at han var gaaet ind til Hedningerne (1—18). De adspredte Disciple prædike her og der; i Antiochia omvendes Mange; Barnabas sendes til dem og styrker dem (19—24). Barnabas henter Saulus til Antiochia; Agabus forkynder en Hungersnød; der samles Almisse til de Christne i Judæa (25—30).

Men Apostlerne og Brødrene, som vare i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde annammet Guds Ord.

2. Og da Peter kom op til Jerusalem, tvistede de, som vare af Omskjærelsen, med ham og sagde: 10, 45.

3. Du gik ind til Mænd, som have Forhud, og aad med dem. 10, 28.

4. Men Peter begyndte og forklarede dem det i Sammenhæng og sagde:

5. Jeg var i Staden Joppe og bad, og jeg saa i Henrykkelse et Syn, nemlig Noget, som kom ned, ligesom en stor linned Dug, der blev nedladt fra Himmelen ved sine fire Hjørner, og det kom hen til mig.
9, 43; 10, 8 fg.

6. Da jeg stirrede paa det, blev jeg var og saa Jordens firføddede Dyr og vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle.

7. Og jeg hørte en Røst, som sagde til mig: Staa op, Peter, slagt og æd!

8. Men jeg sagde: Ingenlunde, Herre! Thi aldrig kom noget Vanhelligt eller Urent i min Mund.

9. Men Røsten svarede mig anden Gang af Himmelen: Hvad Gud har renset, skal ikke du gjøre urent.

10. Men dette skede tre Gange; og det blev altsammen igjen draget op til Himmelen.

11. Og se, i det Samme stode tre Mænd for Huset, hvor jeg var, som vare udsendte fra Cæsarea til mig. 10, 17.

12. Men Aanden sagde til mig, at jeg skulde gaa med dem og ikke tvivle; men ogsaa disse seks Brødre droge med mig, og vi gik ind i Mandens Hus. 10, 23.

13. Og han kundgjorde os, hvorledes han havde seet en Engel, som stod i hans Hus og sagde til ham: Send nogle Mænd til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Peter!

14. Han skal tale Ord til dig, ved hvilke du og hele dit Hus skal vorde frelst. 10, 6.

15. Men idet jeg begyndte at tale,

faldt den Hellig-Aand paa dem, ligesom paa os i Begyndelsen. 2, 4; 10, 44.

16. Men jeg kom Herrens Ord i Hu, at han sagde: Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig-Aand. 1, 5. Matt. 3, 11. Es. 44, 3. Joel 3, 1.

17. Dersom Gud da har givet dem lige Gave med os, som troede paa den Herre Jesus Christus, hvem var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?

18. Men da de hørte dette, bleve de rolige og lovede Gud og sagde: Saa har da Gud givet ogsaa Hedningerne Omvendelse til Livet.

19. De, som nu vare adspredte formedelst den Trængsel, som opkom over Stefanus, gik omkring indtil Fønicien og Cypern og Antiochia, og de talte ikke Ordet til Nogen, uden til Jøderne alene. 8, 1.

20. Men iblandt dem vare nogle Mænd fra Cypern og Cyrene, som kom til Antiochia og talte til Grækerne og forkyndte Evangeliet om den Herre Jesus.

21. Og Herrens Haand var med dem, og et stort Antal troede og omvendte sig til Herren. 4, 4; 5, 14; 9, 42.

22. Men Rygtet om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øren, og de udsendte Barnabas, forat han skulde drage til Antiochia.

23. Da han var kommen derhen og saa Guds Naade, glædede han sig og formanede Alle, at de med Hjertets Forsæt skulde blive ved Herren; 13, 43.

24. thi han var en god Mand og fuld af den Hellig-Aand og Tro. Og meget Folk blev ført til Herren. 6, 5.

25. Men Barnabas drog ud til Tarsus for at opsøge Saulus, og da han fandt ham, førte han ham til Antiochia.

26. Men det skede, at de et helt Aar vare sammen i Menigheden og lærte meget Folk, og at Disciplene i Antiochia først bleve kaldte Christne.

27. Men i de samme Dage kom Profeter ned fra Jerusalem til Antiochia.

28. Men en af dem, ved Navn Agabus, stod op og tilkjendegav ved Aanden, at der skulde komme en stor Hunger over hele Jorderiget, hvilken og kom under Keiser Klaudius. 21, 10.

29. Men Disciplene besluttede at sende Noget, Enhver efter hvad han formaaede, til Hjælp for de Brødre, som boede i Judæa, Rom. 15, 25 fg. 1 Kor. 16, 1. 2 Kor. 8, 4. Gal. 2, 10.

30. hvilket de ogsaa gjorde, idet de sendte det til de Ældste ved Barnabas's og Saulus's Haand. 12, 25.

12. Kapitel.

Herodes lader Jakob dræbe og Peter sætte i Fængsel, hvorfra han frelses ved en Engel (1—17). Herodes's Gjerninger, Stolthed og Død (18—23). Guds Ords Fremgang; Barnabas og Saulus reise og tage Johannes Markus med sig (24. 25).

Men ved den samme Tid lagde Kong Herodes Haand paa Nogle af Menigheden for at mishandle dem. 4, 3; 5, 18.

2. Men han lod Jakob, Johannes's Broder, henrette med Sverd.

3. Og da han saa, at det behagede Jøderne, blev han ved og lod ogsaa Peter gribe. Men det var de usyrede Brøds Dage.

4. Da han havde grebet ham, satte han ham i Fængsel og overdrog til fire Vagtskifter, hvert paa fire Mand, at bevogte ham, da han efter Paasken vilde føre ham frem for Folket.

5. Saa blev da Peter bevogtet i Fængslet; men der blev af Menigheden gjort ivrig Bøn til Gud for ham.

6. Men da Herodes vilde føre ham frem, sov Peter i den samme Nat mellem to Stridsmænd, bunden med to Lænker, og Vogterne for Døren toge Vare paa Fængslet.

7. Og se, Herrens Engel stod for ham, og et Lys skinnede i Fængslet; men han slog Peter paa Siden og vakte ham op og sagde: Staa hastig op! Og Lænkerne faldt af hans Hænder. 5, 19. Luk. 2, 9.

8. Og Engelen sagde til ham: Bind op om dig, og bind dine Sko paa! Men han gjorde saaledes. Og han sagde til ham: Kast din Kappe om dig og følg mig!

9. Og han gik ud og fulgte ham og vidste ikke, at det, som skede ved Engelen var virkeligt, men mente, at han saa et Syn.

10. Men de gik igjennem den første og den anden Vagt og kom til den Jernport, som førte til Staden; denne lukkedes af sig selv op for dem, og de kom ud og gik een Gade frem, og strax skiltes Engelen fra ham. [illegible]

11. Og da Peter kom til sig selv, sagde han: Nu ved jeg i Sandhed, at Herren har udsendt sin Engel og udfriet mig af Herodes's Haand og fra al det jødiske Folks Forventning.

12. Og som han besindede sig, kom han til Marias Hus, en Moder til den Johannes, som kaldtes med Tilnavn Markus, hvor Mange vare forsamlede og bade. 15, 37. Kol. 4, 10.

13. Men da Peter bankede paa Porten, kom en Pige, ved Navn Rode, frem for at høre efter.

14. Og da hun kjendte Peters Røst, aabnede hun af Glæde ikke Porten, men løb ind og forkyndte dem, at Peter stod for Porten.

15. Da sagde de til hende: Du raser. Men hun stod fast paa, at det var saaledes. Men de sagde: Det er hans Engel.

16. Men Peter blev ved at banke paa, og da de lukkede op, saa de ham og bleve saare forfærdede.

17. Da vinkede han ad dem med Haanden, at de skulde tie, og han fortalte dem, hvorledes Herren havde ført ham ud af Fængslet. Men han sagde: Forkynder Jakob og Brødrene dette! Og han gik ud og drog til et andet Sted.

18. **Men** da det blev Dag, var der ikke liden Forvirring blandt Stridsmændene over, hvor Peter var bleven af.

19. Men da Herodes lod søge efter ham og ikke fandt ham, forhørte han Vogterne og bød, at de skulde føres bort for at straffes; og han drog ned fra Judæa til Cæsarea og opholdt sig der.

20. Men Herodes var forbitret paa Tyrierne og Sidonierne; men de kom samdrægtig til ham og fik Blastus, som var Kongens Kammertjener, paa sin Side og bade om Fred, fordi deres Land havde sin Næring fra Kongens.
1 Kong. 5, 9. 11. Ez. 27, 17.

21. Men paa en bestemt Dag iførte Herodes sig et kongeligt Klædebon og satte sig paa Tronen og holdt en Tale til dem.

22. Men Folket raabte til ham: Det er Guds Røst og ikke et Menneskes.
Ez. 28, 2. Dan. 5, 20.

23. Men strax slog Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren, og han blev fortæret af Orme og opgav Aanden.

24. **Men** Guds Ord havde Fremgang og udbredtes. Es. 55, 11. Ap. G. 6, 7; 19, 20.

25. Men Barnabas og Saulus kom tilbage fra Jerusalem, efterat de havde fuldført sit Ærinde, og de havde ogsaa taget Johannes med sig, som kaldtes med Tilnavn Markus. 11, 29. 30; 15, 37.

13. Kapitel.

Den Hellig-Aand kalder Barnabas og Saulus til at prædike for Hedningerne (1—3). De prædike i Salamis og Pafus, hvor Sergius Paulus omvendes, og Elimas straffes (4—12). Johannes Markus forlader dem; Paulus prædiker i Antiochia i Pisidien om Christus (13—43). Jøderne forbitres; Apostlerne gaa til Ikonium (44—52).

Men der var nogle Profeter og Lærere i Antiochia i den derværende Menighed, nemlig Barnabas og Simeon, som kaldtes Niger, og Lucius fra Cyrene og Manaen, som var opfødt med Fjerdingsfyrsten Herodes, og Saulus. 11, 27; 15, 32.

2. Men da de holdt Gudstjeneste og fastede, sagde den Hellig-Aand: Udtager mig dog Barnabas og Saulus til den Gjerning, til hvilken jeg har kaldt dem!
Matt. 9, 38. Ap. G. 9, 15; 22, 21. Rom. 1, 1; 10, 15. Gal. 1, 15; 2, 9. Ef. 3, 8. 1 Tim. 2, 7. 2 Tim. 1, 11.

3. Da fastede de og bade og lagde Hænderne paa dem og lode dem gaa.
14, 23; 6, 6; 8, 17.

4. **Da** disse nu vare udsendte af den Hellig-Aand, droge de ned til Seleucia og seilede derfra til Cypern.

5. Og da de vare i Salamis, forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes med for at gaa dem tilhaande. 12, 12. 25.

6. Og da de vare dragne gjennem hele Den indtil Pafus, fandt de en Troldkarl, en falsk Profet, en Jøde, hvis Navn var Barjesus,

7. som var hos Landshøvdingen Sergius Paulus, en forstandig Mand. Denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og begjærede at høre Guds Ord.

8. Men Elimas, det er Troldkarlen (thi saa udtydes hans Navn), stod dem imod og søgte at afvende Landshøvdingen fra Troen. 2 Tim. 3, 8.

9. Men Saulus, som og kaldes Paulus, blev fyldt med den Hellig-Aand og saa stivt paa ham og sagde:

10. O du Djævelens Barn, fuld af al List og alt Hykleri, al Retfærdigheds

Fiende! Vil du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veie? Joh. 8, 44. 1 Joh. 3, 8.

11. Og se nu, Herrens Haand er over dig, og du skal vorde blind og til en Tid ikke se Solen. Men straks faldt Taage og Mørke paa ham, og han gik omkring og søgte efter Nogen, som kunde lede ham ved Haanden.

12. Da Landshøvdingen saa det, som var skeet, troede han og forundrede sig saare over Herrens Lære.

13. **Men** da Paulus og de, som vare med ham, fore bort fra Pafus, kom de til Perge i Pamfylien. Men Johannes skilte sig fra dem og vendte tilbage til Jerusalem. 15, 38.

14. Men de droge videre fra Perge og kom til Antiochia i Pisidien og gik ind i Synagogen paa Sabbatsdagen og satte sig.

15. Men efter Lovens og Profeternes Læsning sendte Synagoge-Forstanderne Bud til dem og lode sige: I Mænd, Brødre! Have I nogen Formaningstale til Folket, da siger frem! 15, 21.

16. Men Paulus stod op og slog til Lyd med Haanden og sagde: I israelitiske Mænd og I, som frygte Gud, hører til! 19, 33.

17. Dette Folks, Israels, Gud udvalgte vore Fædre og ophøiede Folket, da de boede som Udlændinge i Ægyptens Land, og førte dem derfra med en høi Arm. 2 Mos. 11, 1; 6, 6; 12, 37. 41; 13, 3.

18. Og henved firti Aars Tid fordrog han deres Sæder i Ørkenen. 2 Mos. 16, 2. 4 Mos. 14, 34. Ps. 95, 10.

19. Og han udslettede syv Folk i Kanaans Land og delte disses Land iblandt dem efter Lod. 5 Mos. 7, 1. Jos. 14, 2.

20. Og derefter gav han dem i henved fire hundrede og femti Aar Dommere indtil Profeten Samuel. Dom. 2, 16; 3, 9.

21. Og derefter bade de om en Konge, og Gud gav dem Saul, Kis's Søn, en Mand af Benjamins Stamme, i firti Aar. 1 Sam. 8, 5; 9, 16; 10, 21.

22. Og da han havde taget ham bort, opreiste han dem David til Konge, om hvem han ogsaa vidnede og sagde: Jeg har fundet David, Isajs Søn, en Mand efter mit Hjerte, som skal gjøre al min Villie. Hos. 13, 11. 1 Sam. 13, 14; 15, 28; 16, 13. Ps. 89, 21.

23. Af dennes Afkom opreiste Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesus, 2 Sam. 7, 12. Es. 11, 1. Matt. 1, 6. Luk. 1, 27; 2, 4.

24. efterat Johannes før hans Fremtræden havde prædiket Omvendelses Daab for alt Israels Folk. Matt. 3, 1. 2. Ap. G. 19, 4.

25. Men da Johannes havde fuldkommet Løbet, sagde han: Hvem mene I, jeg er? Jeg er ikke Christus; men se, den kommer efter mig, hvis Fødders Sko jeg ikke er værdig at løse. Joh. 1, 20. Mark. 1, 7.

26. I Mænd, Brødre, Sønner af Abrahams Æt, og de blandt eder, som frygte Gud! Eder er denne Saliggjørelses Ord sendt. Matt. 10, 6. Ap. G. 13, 46.

27. Thi da de, som bo i Jerusalem, og deres Øverster ikke kjendte ham, opfyldte de ogsaa, idet de fordømte ham, Profeternes Ord, som blive læste hver Sabbat, Joh. 16, 3. Ap. G. 3, 17. 1 Kor. 2, 8. Ap. G. 15, 21.

28. og skjønt de ikke fandt nogen Dødsskyld hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte ihjelslaaes. Matt. 27, 22. Mark. 15, 13.

29. Men da de havde fuldkommet alle Ting, som ere skrevne om ham, toge de ham ned af Træet og lagde ham i en Grav. Matt. 27, 59.

30. Men Gud opreiste ham fra de Døde, Matt. 28, 6. Mark. 16, 6.

31. og han blev seet mange Dage af dem, som vare gangne op med ham fra Galilæa til Jerusalem, hvilke ere hans Vidner for Folket. Matt. 28, 9. Mark. 16, 9. 12. 14. Luk. 24, 36. Joh. 20, 19; 21, 1 fg. Ap. G. 1, 3. 1 Kor. 15, 5 fg.

32. Ogsaa vi forkynde eder Evangeliet om den Forjættelse, som er skeet til Fædrene, at Gud har opfyldt den for os, deres Børn, idet han opreiste Jesus, 1 Mos. 3, 15; 22, 18; 26, 4; 49, 10. 5 Mos. 18, 15. Es. 4, 2; 7, 14; 9, 6; 40, 9. Jer. 23, 5; 33, 15. Ez. 34, 23; 37, 24 fg.

33. som og er skrevet i den anden Psalme: Du er min Søn; jeg har født dig idag. Ps. 2, 7. Hebr. 1, 5; 5, 5.

34. Men at han har opreist ham fra de Døde, saa han ikke mere skal vende tilbage til Forraadnelse, derom har han saaledes sagt: Jeg vil give eder de hellige Forjættelser til David, de trofaste. Es. 55, 3.

35. Derfor siger han ogsaa i en anden Psalme: Du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse. Ps. 16, 10. Ap. G. 2, 27.

36. Thi da David i sin Livstid havde tjent Guds Raadslutning, sov han hen og blev samlet til sine Fædre og saa Forraadnelse; 1 Kong. 2, 10. Ap. G. 2, 29.

37. men den, som Gud opreiste, saa
ikke Forraadnelse.
38. Saa være det eder vitterligt, I
Mænd, Brødre, at ved ham kundgjøres
eder Syndernes Forladelse, Luk. 24, 47.
Ap. G. 10, 43. Rom. 3, 26. 28; 8, 3. Gal. 2, 16.
1 Joh. 2, 12. Hebr. 7, 19; 9, 15.
39. og fra Alt, hvorfra I ikke kunde
vorde retfærdiggjorte ved Moses's Lov,
retfærdiggjøres ved ham Enhver, som tror.
Es. 53, 11. Rom. 10, 4.
40. Ser nu til, at ikke det kommer
over eder, som er sagt ved Profeterne:
Hab. 1, 5.
41. Ser, I Foragtere, og forundrer
eder og bliver til Intet! Thi jeg gjør
en Gjerning i eders Dage, en Gjerning,
som I ikke vilde tro, om Nogen fortalte
eder den.
42. Men da de gik ud af Jødernes
Synagoge, bade Hedningerne, at de samme
Ord maatte blive talte for dem den føl-
gende Sabbat. V. 44.
43. Men da Synagogen var opløst,
fulgte mange Jøder og Tilhængere af
Jødernes Tro Paulus og Barnabas,
hvilke talte til dem og formanede dem
til at blive faste ved Guds Naade.
11, 23; 14, 22.
44. Men den følgende Sabbat for-
samledes næsten hele Staden for at høre
Guds Ord.
45. Men da Jøderne saa den Mængde,
bleve de fulde af Nidkjærhed og mod-
sagde det, som blev sagt af Paulus,
modsagde og spottede. 5, 17.
46. Men Paulus og Barnabas talte
frimodig og sagde: Det var for-
nødent, at Guds Ord først skulde
tales for eder; men efterdi I
forskyde det og ikke agte eder
selv værdige til det evige Liv, se,
saa vende vi os til Hedningerne;
Matt. 10, 6. Ap. G. 1, 8; 13, 26. Luk. 7, 30.
5 Mos. 32, 21. Es. 55, 5. Matt. 8, 11; 21, 43.
Ap. G. 18, 6; 28, 28.
47. thi saa har Herren befalet
os: Jeg har sat dig til Hednin-
gernes Lys, forat du skal være
til Saliggjørelse indtil Jor-
dens Ende. Es. 42, 6; 49, 6. Luk. 2, 32.
48. Men da Hedningerne hørte det,
bleve de glade og prisede Herrens Ord,
og de troede, saa mange, som vare be-
skikkede til det evige Liv. Rom. 8, 29. 30.
49. Og Herrens Ord udbredtes over
det hele Land.
50. Men Jøderne ophidsede de for-
nemme Kvinder, som vare Tilhængere
af Jødernes Tro, og de Ypperste i
Staden, og de opvakte en Forfølgelse
mod Paulus og Barnabas og dreve dem
bort fra sine Grænser.
51. Men de rystede Støvet af sine
Fødder mod dem og kom til Ikonium.
Matt. 10, 14.
52. Men Disciplene bleve fyldte af
Glæde og den Hellig-Aand. Es. 5, 18.

14. Kapitel.

Apostlerne prædike i Ikonium (1—4), fly til Lystra og prædike der; Paulus helbreder en lam Mand, holdes for en Gud, stenes, beholder dog Livet, kommer til Derbe (5—20). De vende tilbage og styrke Disciplene, komme til Antiochia igjen (21—28).

Men det skede i Ikonium, at de gik
sammen ind i Jødernes Synagoge
og talte saaledes, at en stor Mængde baade
af Jøder og Grækere troede. 11, 21.
2. Men de vantro Jøder ophidsede og
satte Ondt i Hedningernes Sjæle mod
Brødrene.
3. De opholdt sig da en lang Tid
der og talte frimodig i Herren, som gav
sin Naades Ord Vidnesbyrd og lod Tegn
og Undergjerninger ske ved deres Hænder.
Mark. 16, 20. Ap. G. 19, 11. Hebr. 2, 4.
4. Men Mængden i Staden blev splid-
agtig, og Nogle holdt med Jøderne,
men Nogle med Apostlerne.
5. Men da der blev et Opløb baade
af Hedninger og Jøder med deres Over-
ster for at forhaane og stene dem,
2 Tim. 3, 11.
6. og de fik det at vide, flyede de til
Stæderne i Lykaonien, Lystra og Derbe,
og til det omliggende Land,
Matt. 10, 23. Ap. G. 8, 1.
7. og de prædikede der Evangeliet. 11, 20.
8. Og der var en Mand i Lystra, som
maatte sidde, fordi han ikke havde nogen
Magt i Fødderne, men var lam fra
Moders Liv af, og han havde endnu
aldrig gaaet. 3, 2 fg.
9. Han hørte Paulus tale, og da
denne saa stivt paa ham og mærkede,
at han havde Tro til at frelses, sagde
han med høi Røst:
10. Staa ret op paa dine Fødder!
Og han sprang op og gik omkring.
3, 6. Es. 35, 6.
11. Men da Mængden saa det, Paulus
havde gjort, opløftede de sin Røst og

sagde paa Lykaonisk: Guderne ere blevne Mennesker lige og komne ned til os. 28, 6.

12. Og de kaldte Barnabas Jupiter, men Paulus Merkurius, fordi han førte Ordet.

13. Men Presten ved Jupiters Tempel, som var udenfor deres Stad, bragte Okser og Kranse for Portene og vilde ofre tilligemed Folket.

14. Men da Apostlerne, Barnabas og Paulus, hørte det, sønderreve de sine Klæder og sprang ind iblandt Folket, 4 Mos. 14, 6. Jos. 7, 6. Matt. 26, 65.

15. raabte og sagde: I Mænd! Hvi gjøre I dette? Vi ere ogsaa Mennesker, samme Vilkaar undergivne som I, og forkynde eder i Evangeliet, at I skulle vende om fra disse forfængelige Guder til den levende Gud, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle Ting, som ere i dem, 10, 26. 1 Tess. 1, 9. 1 Mos. 1, 1. Ps. 33, 6; 124, 8; 146, 6. Aab. 14, 7.

16. han, som i de forbigangne Tider har ladet alle Hedninger vandre sine egne Veie, 17, 30. Ps. 81, 13.

17. endog han ikke har ladet sig selv uden Vidnesbyrd, idet han gjorde os Godt og gav os Regn og frugtbare Tider fra Himmelen, idet han fyldte os med Føde og vore Hjerter med Glæde. 17, 26. 27. Ps. 104, 27. 28.

18. Og ved at sige dette kunde de neppe holde Mængden tilbage fra at ofre til dem.

19. Men der kom Jøder fra Antiochia og Ikonium og overtalte Mængden, og de stenede Paulus og slæbte ham ud af Staden, da de mente, at han var død. 2 Kor. 11, 25. 2 Tim. 3, 11.

20. Men da Disciplene omgave ham, stod han op og gik ind i Staden, og den følgende Dag gik han med Barnabas ud til Derbe.

21. Og da de havde prædiket Evangeliet i denne Stad og gjort Mange til Disciple, vendte de tilbage til Lystra og Ikonium og Antiochia

22. og styrkede Disciplenes Sjæle og paamindede dem om at blive faste ved Troen, og at det bør os at indgaa i Guds Rige gjennem mange Trængsler. 11, 23; 13, 43. Matt. 10, 38; 16, 24. Luk. 22, 28. 29. Rom. 8, 17. 1 Tess. 3, 3. 2 Tim. 3, 12.

23. Men efterat de havde beskikket dem Ældste i hver Menighed og holdt Bøn og Faste, anbefalede de dem til Herren, paa hvem de havde troet. 6, 6; 11, 30. Tit. 1, 5.

24. Og de droge gjennem Pisidien og kom til Pamfylien.

25. Og efterat de havde talt Ordet i Perge, droge de ned til Attalia.

26. Og de seilede derfra til Antiochia, hvorfra de vare blevne anbefalede Guds Naade til den Gjerning, som de havde fuldkommet. 13, 1—3.

27. Men da de kom derhen og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor store Ting Gud havde gjort med dem, og at han havde opladt Hedningerne Troens Dør. 15, 4. 1 Kor. 16, 9. 2 Kor. 2, 12. Aab. 3, 8.

28. Men de opholdt sig der en ikke liden Tid hos Disciplene. 15, 35.

15. Kapitel.

Paulus og Barnabas sendes til Jerusalem paa Grund af Spørgsmaalet om Omskjærelsen; derom holdes Møde, og der gives Svar derpaa (1—29). De komme til Antiochia igjen tilligemed Judas og Silas; Barnabas og Paulus skilles (30—41).

Og Nogle, som kom ned fra Judæa, lærte Brødrene: Dersom I ikke lade eder omskjære efter Moses's Skik, kunne I ikke blive salige. Gal. 5, 2. Fil. 3, 3. 1 Mos. 17, 10. 14. 3 Mos. 12, 3.

2. Da der nu opstod en heftig Strid, og Paulus og Barnabas havde en ikke ringe Trætte med dem, saa besluttede man, at Paulus og Barnabas og nogle Andre af dem skulde drage op til Jerusalem til Apostlerne og de Ældste angaaende dette Spørgsmaal. 11, 30. Gal. 2, 1.

3. Efterat da disse vare blevne ledsagede paa Veien af Menigheden, droge de gjennem Fønicien og Samaria og fortalte om Hedningernes Omvendelse, og de gjorde alle Brødrene stor Glæde.

4. Men da de kom til Jerusalem, bleve de modtagne af Menigheden og Apostlerne og de Ældste, og de kundgjorde, hvor store Ting Gud havde gjort med dem. 14, 23. 27.

5. Men Nogle af Farisæernes Sekt, som vare blevne troende, stode op og sagde: Man bør omskjære dem og befale dem at holde Mose-Loven.

6. Men Apostlerne og de Ældste kom sammen for at overveie denne Sag.

7. Og efterat man havde tvistet meget herom, stod Peter op og sagde til dem: I Mænd, Brødre! I vide, at Gud for

lang Tid siden udvalgte mig iblandt os, forat Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangeliets Ord og tro. 10, 20; 11, 18.

8. Og Gud, som kjender Hjerterne, gav dem Vidnesbyrd, idet han gav dem den Hellig-Aand, ligesom os. 1 Kron. 28, 9; 29, 17. Ps. 7, 10; 139, 1. 2. Jer. 11, 20; 17, 10; 20, 12. Ap. G. 1, 24; 10, 44. 47.

9. Og han gjorde ingen Forskjel mellem os og dem, idet han rensede deres Hjerter ved Troen. 10, 34. 35. 44; 26, 18. 1 Pet. 1, 22.

10. Hvi friste I da nu Gud ved at lægge et Aag paa Disciplenes Halse, som hverken vore Fædre eller vi have formaaet at bære? Matt. 23, 4. Rom. 3, 20.

11. Men vi tro at blive salige ved den Herres Jesu Christi Naade paa samme Maade, som de. Rom. 3, 24. Ef. 2, 4—8. Tit. 3, 5. Hebr. 11, 13.

12. Og hele Mængden taug og hørte Barnabas og Paulus fortælle, hvor store Tegn og Undergjerninger Gud ved dem havde gjort blandt Hedningerne. 11, 18.

13. Men da de hørte op at tale, tog Jakob Ordet og sagde: I Mænd, Brødre, hører mig!

14. Simon har fortalt, hvorledes Gud først saa til Hedningerne for af dem at tage et Folk efter sit Navn. 11, 15.

15. Og dermed stemme Profeternes Taler overens, som skrevet er: Am. 9, 11. 12.

16. Derefter vil jeg komme tilbage og igjen opbygge Davids faldne Hytte, og det Nedbrudte derpaa vil jeg atter opbygge og igjen opreise den,

17. forat de øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle Hedninger, over hvilke mit Navn er nævnt, siger Herren, som gjør alt dette.

18. Gud kjender alle sine Gjerninger fra Evighed af.

19. Derfor dømmer jeg, at man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som omvende sig til Gud,

20. men skrive til dem, at de skulle holde sig fra Afgudernes Urenhed og fra Horeri og fra det Kvalte og fra Blod; 2 Mos. 23, 13. 1 Kor. 8, 1 fg. 10, 20. 1 Tess. 4, 3. 1 Mos. 9, 4. 3 Mos. 3, 17; 17, 14. 5 Mos. 12, 23.

21. thi Moses har fra gammel Tid i hver Stad dem, som prædike ham, idet han hver Sabbat læses i Synagogerne. Neh. 8, 1. Ap. G. 13, 15. 27.

22. Da besluttede Apostlerne og de Ældste med hele Menigheden at udvælge nogle Mænd iblandt sig og sende dem til Antiochia med Paulus og Barnabas, nemlig Judas, med Tilnavn Barsabas, og Silas, som vare anseede blandt Brødrene.

23. Og de skreve saaledes med dem: Apostlerne og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne i Antiochia og Syrien og Cilicien.

24. Efterdi vi have hørt, at Nogle, som ere udgangne fra os, have forvirret eder med Ord og foruroliget eders Sjæle, idet de sige, at man skal omskjæres og holde Loven, hvad vi ikke have befalet dem, 20, 30. Gal. 2, 4. 1 Joh. 2, 19.

25. have vi endrægtig besluttet at udvælge nogle Mænd og sende dem til eder med vore Elskelige, Barnabas og Paulus,

26. som ere Mennesker, der have vovet sit Liv for vor Herres Jesu Christi Navn.

27. Vi sende derfor Judas og Silas, som ogsaa mundtlig skulle forkynde det Samme.

28. Thi det er den Hellig-Aands og vor Beslutning, ikke at paalægge eder nogen videre Byrde uden disse nødvendige Ting:

29. at I skulle holde eder fra Afgudsoffere og fra Blod og fra det Kvalte og fra Horeri. Dersom I vogte eder for disse Ting, gjøre I vel. Lever vel!

30. Da disse nu vare afsendte, kom de til Antiochia og forsamlede den hele Menighed og gave dem Brevet.

31. Men da de læste det, bleve de glade over den Trøst. 13, 48.

32. Men Judas og Silas, som ogsaa vare Profeter, formanede Brødrene med mange Ord og styrkede dem. 11, 27.

33. Men efterat de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til Apostlerne.

34. Men Silas besluttede at blive der.

35. Men Paulus og Barnabas opholdt sig i Antiochia og lærte og forkyndte tilligemed mange Andre Herrens Ord ved Evangeliet.

36. Men nogle Dage derefter sagde Paulus til Barnabas: Lader os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i enhver Stad, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, og se, hvorledes de have det!

37. Men Barnabas gav det Raad, at de skulde tage Johannes med, som kaldtes Markus. 12, 12. 25; 13, 5. Kol. 4, 10. 2 Tim. 4, 11. Filem. 24.

38. Men Paulus holdt for, at de ikke skulde tage ham med, som havde forladt dem i Pamfylien og ikke var dragen med dem til Arbeidet. 13, 13.

39. Der opstod da en Fortørnelse, saa de skiltes fra hinanden, og Barnabas tog Markus med sig og seilede til Cypern.

40. Men Paulus udvalgte Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Guds Naade.

41. Men han drog omkring i Syrien og Cilicien og styrkede Menighederne.

16. Kapitel.

Paulus lader Timoteus omskjære i Derbe, besøger Menighederne, kommer til Troas (1—8), ser et Syn, drager til Macedonien, omvender Lydia i Filippi (9—15), uddriver en Spaadoms-Aand, hudstryges og fængsles (16—24). Fængslet aabnes af sig selv; Fangevogteren omvendes; Paulus lades løs (25—40).

Men han kom til Derbe og Lystra, og se, der var en Discipel, ved Navn Timoteus, Søn af en troende Jødinde, men hans Fader var en Græker; 19, 22; 20, 4. Rom. 16, 21. 1 Kor. 4, 17. Fil. 2, 19. 1 Tess. 3, 2.

2. han havde godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium. 6, 3; 10, 22.

3. Denne vilde Paulus, skulde drage ud med ham, og han tog og omskar ham for de Jøders Skyld, som vare paa disse Steder; thi alle kjendte hans Fader, at han var en Græker.

4. Men som de droge gjennem Stæderne, paalagde de dem at overholde de Anordninger, som vare besluttede af Apostlerne og de Ældste i Jerusalem. 15, 20. 29.

5. Saa bleve da Menighederne styrkede i Troen og formerede i Antal hver Dag.

6. Men da de vare dragne gjennem Frygien og det galatiske Land, og det blev dem forbudt af den Hellig-Aand at tale Ordet i Asien,

7. kom de henimod Mysien og forsøgte at reise til Bitynien; og Aanden tilstedte dem det ikke.

8. De droge da forbi Mysien og kom ned til Troas.

9. Og et Syn viste sig for Paulus om Natten: Der stod en Mand fra Macedonien, som bad ham og sagde: Kom over til Macedonien og hjælp os!

10. Men da han havde seet dette Syn, søgte vi strax at drage over til Macedonien, idet vi sluttede, at Herren havde kaldt os til at prædike Evangeliet for dem.

11. Vi fore da ud fra Troas og seilede ret frem til Samotrace og den følgende Dag til Neapolis

12. og derfra til Filippi, som er den fornemste Nybyggerstad i den Del af Macedonien. Men vi opholdt os nogle Dage i denne Stad.

13. Og paa Sabbatsdagen gik vi udenfor Staden, ved en Flod, hvor man pleiede at samles til Bøn, og vi satte os og talte til de Kvinder, som kom sammen.

14. Og en Kvinde, ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerske fra Staden Tyatira, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerte oplod Herren, saa hun gav Agt paa det, som blev talt af Paulus. Luk. 24, 45.

15. Men da hun og hendes Hus var døbt, bad hun og sagde: Dersom I agte mig at være tro for Herren, da kommer ind i mit Hus og bliver der! Og hun nødte os. 1 Mos. 18, 3; 19, 3. Hebr. 13, 2. 1 Mos. 33, 11. Luk. 24, 29.

16. Men det skede, da vi gik til det Sted, hvor man holdt Bøn, at en Pige mødte os, som havde en Spaadoms-Aand og skaffede sine Herrer megen Vinding ved at spaa. 1 Sam. 28, 7.

17. Hun fulgte efter Paulus og os, raabte og sagde: Disse Mennesker ere den høieste Guds Tjenere, som forkynde eder Saliggjørelsens Vei. Mark. 1, 24.

18. Dette gjorde hun mange Dage. Men Paulus harmedes derover, og han vendte sig og sagde til Aanden: Jeg byder dig i Jesu Christi Navn at fare ud af hende. Og den for ud i den samme Stund. Mark. 16, 17.

19. Men da hendes Herrer saa, at deres Haab om Vinding var borte, toge de Paulus og Silas og droge dem hen paa Torvet for de Øverste.

20. Og de førte dem til Høvedsmændene og sagde: Disse Mennesker, som ere Jøder, forvirre aldeles vor Stad,

21. og de forkynde Skikke, som det ikke er os tilladt at antage eller udøve, efterdi vi ere Romere.

22. Og Mængden stod ogsaa op mod dem, og Høvedsmændene lode Klæderne rive af dem og befalede at hudstryge dem. 2 Kor. 11, 25. 1 Tess. 2, 2.

23. Og efterat de havde givet dem mange Slag, kastede de dem i Fængsel og befalede Fangevogteren at forvare dem nøie.

24. Da han havde faaet denne Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel og sluttede deres Fødder i Stokken.

25. **Men** ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Gud Lovsange; men Fangerne lyttede paa dem. 4, 31.

26. Men der skede pludselig et stort Jordskjælv, saa Fængslets Grundvolde rystedes; og straks bleve alle Dørene aabnede og Alles Baand løste. 5, 19; 12, 7. 10.

27. Men Fangevogteren for op af Søvne, og da han saa Fængslets Døre aabnede, drog han et Sverd og vilde myrde sig selv, da han mente, at Fangerne vare undflyede.

28. Men Paulus raabte med høi Røst og sagde: Gjør ikke dig selv noget Ondt, thi vi ere her alle!

29. Men han begjærede et Lys og sprang ind og kastede sig skjælvende ned for Paulus og Silas.

30. Og han førte dem ud og sagde: Herrer! Hvad bør mig at gjøre, forat jeg kan vorde salig? 2, 37; 9, 6. Luk. 3, 10.

31. Men de sagde: Tro paa den Herre Jesus Christus, saa skal du vorde salig, du og dit Hus! Joh. 3, 16. 36; 6, 47. 1 Joh. 5, 10.

32. Og de talte Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Hus.

33. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og tvættede deres Saar; og han blev straks døbt, han og alle Hans.

34. Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem, og han var glad med hele sit Hus, fordi han troede paa Gud.

35. Men da det var blevet Dag, sendte Høvedsmændene Bytjenerne og sagde: Løslad hine Mennesker!

36. Men Fangevogteren forkyndte Paulus disse Ord: Høvedsmændene have sendt Bud, at I skulle løslades; saa gaar nu ud og drager bort i Fred!

37. Men Paulus sagde til dem: De have offentlig hudstrøget os udømte, os, som dog ere romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage de os hemmelig bort. Ikke saa, men lader dem selv komme og føre os ud! 22, 25–29.

38. Men Bytjenerne kundgjorde disse Ord for Høvedsmændene, og de frygtede, da de hørte, at de vare Romere,

39. og de kom og gave dem gode Ord og førte dem ud og bade dem at drage bort fra Staden.

40. Men de gik ud af Fængslet og gik ind til Lydia, og efterat de havde seet Brødrene og trøstet dem, droge de bort.

17. Kapitel.

Paulus prædiker og forfølges i Tessalonika (1–9), ligeledes i Berøa (10–13), drager til Aten, prædiker og omvender Nogle (14–34).

Men efterat de vare reiste gjennem Amfipolis og Apollonia, kom de til Tessalonika, hvor Jøderne havde en Synagoge. 1 Tess. 2, 1. 2.

2. Men Paulus gik ind til dem, som han pleiede, og talte paa tre Sabbater til dem ud af Skrifterne,

3. og han udlagde og forklarede, at det burde Christus at lide og opstaa fra de Døde, og sagde: Denne Christus er Jesus, som jeg forkynder eder. Luk. 24, 27. 45. Ps. 22, 7. Es. 53, 3 fg. Matt. 16, 21. Luk. 24, 26. 46. Joh. 1, 42.

4. Og Nogle blandt dem bleve overbeviste og sluttede sig til Paulus og Silas, ligesaa en stor Mængde Grækere, som dyrkede Gud, og ikke faa af de fornemste Kvinder.

5. Men de vantro Jøder bleve nidkjære og toge nogle onde Mænd til sig af Dagdriverne og gjorde et Opløb og oprørte Staden, og de stormede mod Jasons Hus og søgte at føre dem frem for Folket.

6. Men da de ikke fandt dem, droge de Jason og nogle Brødre frem for Stadens Øvrighed og raabte: Disse, som oprøre hele Verden, ere ogsaa komne hid, 16, 20; 24, 5.

7. og Jason har taget dem ind til sig; og alle disse handle mod Keiserens Befalinger og sige, at en Anden er Konge, nemlig Jesus. Luk. 23, 2. Joh. 19, 12.

8. Men de forvirrede Folket og Stadens Øvrighed, som hørte dette.

9. Og efterat de havde ladet Jason og de Andre stille Sikkerhed, lode de dem løs.

10. Men Brødrene sendte straks om Natten baade Paulus og Silas bort til Berøa, og da de vare komne derhen, gik de ind i Jødernes Synagoge.

11. Men disse vare ædlere end de i Tessalonika; de annammede Ordet med al Villighed og ransagede daglig i Skrifterne, om disse Ting havde sig saaledes.
Es. 34, 16. Luk. 16, 29. Joh. 5, 39.

12. Saa troede da Mange af dem og ikke faa af de fornemme græske Kvinder og Mænd.

13. Men da Jøderne i Tessalonika fik at vide, at Guds Ord blev forkyndt af Paulus ogsaa i Berøa, kom de og satte ogsaa der Folket i Oprør.
1 Tess. 2, 14.

14. Men straks sendte da Brødrene Paulus bort for at drage henimod Havet; men baade Silas og Timoteus bleve der tilbage. 16, 1.

15. Men de, som ledsagede Paulus, førte ham til Aten, og efterat de havde faaet Befaling til Silas og Timoteus, at de med det Snareste skulde komme til ham, droge de bort. 1 Tess. 3, 1.

16. Men medens Paulus ventede paa dem i Aten, harmedes hans Aand heftig i ham, da han saa Staden være saa afgudisk.

17. Han talte derfor i Synagogen til Jøderne og dem, som dyrkede Gud, og paa Torvet hver Dag til dem, han traf paa.

18. Men nogle af de epikuræiske og stoiske Filosofer tvistede med ham, og Nogle sagde: Hvad vil denne Ordgyder sige? Men Andre: Det synes, som om han vil forkynde fremmede Guder. Han forkyndte dem nemlig Evangeliet om Jesus og Opstandelsen. 1 Kor. 4, 12.

19. Og de toge ham og førte ham op til Domstedet og sagde: Kunne vi faa at vide, hvad dette er for en ny Lære, du fører?

20. Thi du bringer fremmede Ting for vore Øren; derfor ville vi vide, hvad dette skal være. 26, 22. 23.

21. Men alle Ateniensere og de Fremmede, som opholdt sig der, gave sig ikke af med Andet, end at fortælle eller høre noget Nyt.

22. Men Paulus stod midt paa Domstedet og sagde: I atenienſiske Mænd! Jeg ser, at I i alle Maader ere meget ivrige for Gudsdyrkelsen.

23. Thi da jeg gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg ogsaa et Alter, paa hvilket der var skrevet: For en ukjendt Gud. Den, som I da dyrke uden at kjende ham, ham forkynder jeg eder.

24. Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere i den, han, som er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, gjorte med Hænder;
1 Mos. 1, 1. Ps. 124, 8; 146, 6 fg.
2 Kron. 6, 18. Es. 66, 1.

25. han tjenes ikke heller af Menneskers Hænder som den, der har Noget behov, efterdi han selv giver Alle Liv og Aande og alle Ting; Ps. 50, 12 fg.
1 Mos. 2, 7. Job 33, 4.

26. og han har gjort, at al Menneskenes Slægt af eet Blod bor paa hele Jordens Kreds, og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig, 5 Mos. 32, 8.

27. forat de skulde søge Herren, om de dog kunde føle og finde ham, endog han vistnok ikke er langt fra Nogen af os; Es. 55, 6. Jer. 23, 23.

28. thi i ham leve og røres og ere vi, som og nogle af eders Digtere have sagt: Thi vi ere ogsaa hans Slægt.
Job 10, 12.

29. Efterdi vi da ere Guds Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Sten, som er dannet til et Billede ved et Menneskes Kunst og Paafund. Es. 40, 18 fg.

30. Efterat Gud da har baaret over med Vankundighedens Tider, byder han nu alle Mennesker allevegne at omvende sig;
14, 16. Luk. 24, 47.

31. thi han har sat en Dag, paa hvilken han vil dømme Jorderiget med Retfærdighed ved en Mand, som han dertil har beskikket, og han har bevist det for Alle, idet han har opreist ham fra de Døde.
Joh. 5, 22. Ap. G. 10, 42.

32. Men da de hørte om Dødes Opstandelse, spottede Nogle; men Andre sagde: Vi ville atter høre dig om dette.
1 Kor. 1, 23.

33. Og saaledes gik Paulus ud fra dem.

34. Men nogle Mænd holdt sig nær til ham og troede; blandt dem var ogsaa Areopagiten* Dionysius og en Kvinde, ved Navn Damaris, og Andre med dem.

*d. e. en af de øverste Dommere.

18. Kapitel.

Paulus kommer til Korint, arbeider med Akvilas og Priscilla, prædiker; Jøderne modstaa; Herren trøster ham (1—11). Gallion vil ei dømme ham (12—17). Paulus lader sig rage i Kenchreæ, kommer til Efesus, Cæsarea, Jerusalem, Antiochia, Galatien og Frygien (18—23). Apollos lærer i Efesus, undervises af Akvilas, drager til Achaia (24—28).

Men derefter forlod Paulus Aten og kom til Korint.

2. Og han fandt en Jøde, ved Navn Akvilas, som var født i Pontus og nylig kommen fra Italien med Priscilla, sin Hustru, fordi Klaudius havde befalet alle Jøder at forlade Rom, og han gik til dem,
Rom. 16, 3. 1 Kor. 16, 19. 2 Tim. 4, 19.

3. og efterdi han var af samme Haandverk, blev han hos dem og arbeidede; de vare nemlig Teltmagere af Haandverk.
20, 34. 1 Kor. 4, 12. 2 Kor. 11, 8. 9; 12, 13. 1 Tess. 2, 9.

4. Men han talte i Synagogen hver Sabbat og overbeviste Jøder og Grækere.

5. Men da baade Silas og Timoteus kom fra Macedonien, trængtes Paulus af Aanden til at vidne for Jøderne, at Jesus er Christus.
17, 14. 15. 1 Tess. 3, 6. Ap. G. 9, 22.

6. Men da de stode imod og spottede, rystede han sine Klæder og sagde til dem: Eders Blod komme over eders Hoved! Jeg er ren; herefter vil jeg gaa til Hedningerne. Matt. 10, 14. Ap. G. 13, 51.
Ez. 3, 18. 19. Matt. 27, 25. Ap. G. 13, 46.

7. Og han gik bort derfra og kom i Huset til En, ved Navn Justus, som dyrkede Gud, og hvis Hus laa nærmest op til Synagogen.

8. Men Krispus, Forstanderen for Synagogen, troede paa Herren med hele sit Hus, og mange af Korintierne, som hørte til, troede og bleve døbte. 1 Kor. 1, 14.

9. Men Herren sagde til Paulus i et Syn om Natten: Frygt ikke, men tal og ti ikke! 16, 9.

10. Thi jeg er med dig, og Ingen skal lægge Haand paa dig for at gjøre dig noget Ondt; thi jeg har meget Folk i denne Stad.

11. Og han blev der et Aar og seks Maaneder og lærte Guds Ord iblandt dem.

12. Men da Gallion var Landshøvding i Achaia, stode Jøderne samdrægtig op mod Paulus og førte ham for Domstolen og sagde:

13. Denne overtaler Folket til at dyrke Gud mod Loven.

14. Og da Paulus vilde oplade Munden, sagde Gallion til Jøderne: Dersom det var nogen Uretfærdighed eller slem Misgjerning, I Jøder, vilde jeg, som billigt var, laane eder Øre; 25, 11.

15. men er det Spørgsmaal om en Lære og Navne og om eders Lov, da ser selv til! Thi jeg vil ikke være Dommer over disse Ting.

16. Og han drev dem bort fra Domstolen.

17. Men alle Grækerne grebe Sostenes, Forstander for Synagogen, og sloge ham for Domstolen, og Gallion bekymrede sig ikke om Noget af dette. 1 Kor. 1, 1.

18. Men Paulus blev der endnu mange Dage og tog saa Afsked fra Brødrene og seilede til Syrien, og med ham Priscilla og Akvilas, efterat han havde raget sit Hoved i Kenchreæ; thi han havde gjort et Løfte. 4 Mos. 6, 2 fg. Ap. G. 21, 24.

19. Men han kom til Efesus og forlod dem der; men selv gik han ind i Synagogen og talte til Jøderne.

20. Men da de bade ham at blive længere Tid hos dem, vilde han ikke samtykke;

21. men han tog Afsked fra dem og sagde: Det bør mig endelig at holde denne forestaaende Høitid i Jerusalem; men jeg vil vende tilbage til eder, om Gud vil. Og han for bort fra Efesus.
1 Kor. 4, 19. Hebr. 6, 3. Jak. 4, 15.

22. Og han kom til Cæsarea, og han drog op og hilsede Menigheden og drog saa ned til Antiochia.

23. Og da han havde opholdt sig der nogen Tid, drog han bort og reiste fra Stad til Stad gjennem det galatiske Land og Frygien og styrkede alle Disciplene.

24. Men en Jøde, ved Navn Apollos, født i Alexandria, en veltalende Mand, som var forfaren i Skrifterne, kom til Efesus.
1 Kor. 1, 12; 3, 6.

25. Han var undervist om Herrens Vei, og da han var brændende i Aanden, talte og lærte han med Flid om Herren, endog han alene kjendte Johannes's Daab.
19, 2. 3.

26. Og han begyndte at tale frimodig i Synagogen. Men da Akvilas og Priscilla hørte ham, toge de ham til sig og udlagde Guds Vei nøiere for ham. V. 2.

27. Men da han vilde reise til Achaia, skreve Brødrene til Disciplene og formanede dem til at annamme ham, og da han var kommen derhen, var han ved Guds Naade de Troende til megen Nytte; 1 Kor. 3, 6.

28. thi kraftig gjendrev han offentlig Jøderne og beviste af Skrifterne, at Jesus var Christus. 9, 22.

19. Kapitel.

Paulus lægger Hænderne paa Nogle i Efesus, lærer der i to Aar og gjør store Tegn (1—12). Nogle Besværgere medhandles ilde af en Besat; mange Folk omvendes (13—20). Paulus vil drage videre, sender først Bud for sig (21. 22). Demetrius opvækker et stort Oprør i Efesus (23—40).

Men det skede, da Apollos var i Korint, at Paulus efter at have vandret gjennem de øvre Egne kom til Efesus. 1 Kor. 1, 12.

2. Og han fandt nogle Disciple og sagde til dem: Fik I den Hellig-Aand, da I bleve troende? Men de sagde til ham: Vi have ikke engang hørt, om der er en Hellig-Aand. Joh. 7, 39. Ap. G. 10, 44.

3. Og han sagde til dem: Med hvilken Daab bleve I da døbte? Men de sagde: Med Johannes's Daab. 18, 25.

4. Men Paulus sagde: Johannes døbte med Omvendelses Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er, paa Christus Jesus. Matt. 3, 11. Ap. G. 1, 5; 11, 16.

5. Men da de hørte det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn.

6. Og da Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aand over dem, og de talte med Tunger og profeterede. 10, 44. 46.

7. Men de vare i Alt henved tolv Mænd.

8. Men han gik ind i Synagogen og talte frimodig i tre Maaneder, idet han lærte dem og overbeviste dem om det, som hører til Guds Rige. 18, 26.

9. Og da Nogle forhærdede sig og vare vantro og talte ilde om denne Lære for Mængden, forlod han dem og skilte Disciplene fra dem og talte daglig i en Mands Skole, som hedte Tyrannus.

10. Men dette skede i to Aar, saa Alle, som boede i Asien, baade Jøder og Grækere, hørte den Herres Jesu Ord.

11. Og Gud gjorde ikke ringe kraftige Gjerninger ved Paulus's Hænder, Mark. 16, 20. Ap. G. 14, 3.

12. saa der endog blev bragt Svededuge og Haandklæder fra hans Legeme til de Syge, og Sygdommene vege fra dem, og de onde Aander fore ud af dem. 5, 15.

13. Men nogle omstreifende jødiske Besværgere toge sig fore at nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde de onde Aander, og sagde: Vi besværge eder ved den Jesus, som Paulus prædiker.

14. Men de, som gjorde dette, vare syv Sønner af Skeuas, en jødisk Ypperstepræst.

15. Men den onde Aand svarede og sagde: Jesus kjender jeg, og Paulus ved jeg af; men I, hvem ere I?

16. Og det Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind paa dem og fik Magt over dem og overvældede dem, saa de flyede nøgne og saarede ud af samme Hus.

17. Men dette blev vitterligt for alle dem, som boede i Efesus, baade Jøder og Grækere, og der faldt en Frygt over dem alle, og den Herres Jesu Navn blev høilig priset;

18. og Mange af dem, som vare blevne troende, kom og bekjendte og aabenbarede sine Gjerninger.

19. Men Mange, som havde befattet sig med ulovlige Kunster, bare Bøgerne sammen og brændte dem op for Alles Øine; og de beregnede deres Værdi og fandt dem at være femti tusinde Sølvpenninge værd.

20. Saaledes voksede Herrens Ord kraftig og fik Magt. Es. 55, 11. Ap. G. 6, 7; 12, 24.

21. Men da dette var fuldkommet, satte Paulus sig i Aanden fore at reise gjennem Macedonien og Achaia og at drage til Jerusalem, idet han sagde: Efterat jeg har været der, bør det mig og at se Rom. 18, 21. Rom. 15, 25.

22. Men han sendte To af dem, som gik ham tilhaande, Timoteus og Erastus, til Macedonien; selv blev han nogen Tid i Asien. 13, 5. Rom. 16, 23.

23. Men paa samme Tid skede et ikke lidet Opløb i Anledning af Læren.

24. Thi en Guldsmed, ved Navn De-

metrius, gjorde Dianas Sølvtempler og skaffede Kunstnerne ikke liden Vinding.

25. Disse samlede han sammen tilligemed de Andre, som havde saadant Arbeide, og sagde: I Mænd! I vide, at vi have vor Velstand af dette Arbeide.

26. Og I se og høre, at denne Paulus ikke alene i Efesus, men næsten i hele Asien har ved sin Overtalelse afvendt en stor Mængde, idet han siger, at de ikke ere Guder, de, som gjøres med Hænder.
Ps. 115, 4. Jer. 10, 3 fg.

27. Men der er ikke alene Fare for, at denne vor Haandtering skal komme i Foragt, men ogsaa for, at den store Gudinde Dianas Tempel skal agtes for Intet, og at hendes Majestæt, som hele Asien og Jorderiget dyrker, skal omstyrtes.

28. Men da de hørte dette, bleve de fulde af Vrede, raabte og sagde: Stor er Efesiernes Diana!

29. Og hele Staden blev fuld af Forvirring, og de stormede samdrægtig til Skuepladsen og reve med sig Macedonierne Kajus og Aristarchus, som reiste med Paulus. 20, 4; 27, 2.

30. Men da Paulus vilde gaa frem iblandt Folket, tilstedte Disciplene ham det ikke.

31. Men nogle af de Øverste i Asien, som vare hans Venner, sendte Bud til ham og formanede ham til ikke at begive sig hen paa Skuepladsen.

32. Da skreg den Ene det, den Anden det; thi Forsamlingen var i Forvirring, og de Fleste vidste ikke, hvorfor de vare komne sammen.

33. Men de droge Alexander, hvem Jøderne stødte frem, ud af Hoben; men Alexander slog til Lyd med Haanden og vilde forsvare sig for Folket.
12, 17; 13, 16; 21, 40.

34. Men da de fik at vide, at han var en Jøde, opstod et enstemmigt Skrig af Alle, idet de raabte henved to Timer: Stor er Efesiernes Diana!

35. Men efterat Skriveren havde bragt Folket til Stilhed, sagde han: I Mænd af Efesus! Hvilket Menneske er der vel, som ikke ved, at Efesiernes Stad er den store Gudinde Dianas og det himmelfaldne Billedes Tempelvogterske?

36. Efterdi da dette er uimodsigeligt, bør I være stille og ikke handle fremfusende i Noget.

37. Thi I have ført disse Mennesker hid, som hverken ere Tempelrøvere eller have bespottet eders Gudinde.

38. Dersom da Demetrius og de Kunstnere, som ere med ham, have Sag mod Nogen, saa holdes der Tingdage, og der er Landshøvdinger; lad dem indkalde hverandre for Retten!

39. Men have I Noget at forlange angaaende andre Ting, maa det afgjøres i en lovlig Forsamling.

40. Thi vi staa endog i Fare for at anklages for Oprør formedelst det, som er skeet idag, da her Intet er, hvormed vi kunne forsvare dette Opløb. Og da han havde sagt dette, lod han Forsamlingen gaa.

20. Kapitel.

Paulus drager til Macedonien, til Grækenland og tilbage igjen, kommer til Troas, hvor han prædiker og opvækker Eutychus (1—12); han gaar til Asjus, seiler til Milet (13—17), hvor han tager Afsked fra de Ældste i Efesus (18—38).

Men efterat denne Larm var stillet, kaldte Paulus Disciplene til sig, tog Afsked og drog ud for at reise til Macedonien.

2. Og da han var dragen gjennem disse Egne og havde formanet dem med mange Ord, kom han til Grækenland.

3. Og efterat han havde opholdt sig der tre Maaneder, besluttede han, fordi Jøderne lurede paa ham, da han vilde fare til Syrien, at vende tilbage gjennem Macedonien.

4. Men Sopater fra Berøa og af Tessalonikerne Aristarchus og Sekundus og Kajus fra Derbe og Timoteus, men af Asiaterne Tychikus og Trofimus fulgte med ham lige til Asien. 17, 10; 19, 29.
1 Kor. 1, 14. Ap. G. 16, 1. Ef. 6, 21. Ap. G. 21, 29.

5. Disse gik forud og biede efter os i Troas. 16, 8.

6. Men efter de usyrede Brøds Dage seilede vi ud fra Filippi og kom inden fem Dage til dem til Troas, hvor vi opholdt os syv Dage.

7. Men paa den første Dag i Ugen, da Disciplene vare forsamlede for at bryde Brødet, talte Paulus for dem, da

han den følgende Dag vilde reise bort, og han forlængede Talen indtil Midnat. 1 Kor. 11, 20. Ap. G. 2, 42. 46.

8. Men der var mange Lamper i Salen, hvor de vare forsamlede.

9. Men en ung Mand, ved Navn Eutychus, der sad i Vinduet, var falden i en dyb Søvn, da Paulus talte længe, og, betagen af Søvnen, faldt han ned fra det tredje Loft og blev tagen død op.

10. Men Paulus gik ned og kastede sig over ham og omfavnede ham og sagde: Gjører ingen Larm; thi hans Sjæl er i ham! 1 Kong. 17, 21. 2 Kong. 4, 34.

11. Men han gik op igjen og brød Brødet og nød deraf; og efterat han havde talt længe med dem indtil Dagningen, drog han saaledes bort.

12. Men de førte det unge Menneske levende bort og bleve ikke lidet trøstede.

13. Men vi, som vare dragne forud tilskibs, fore til Assus og skulde derfra tage Paulus ind; thi saaledes havde han befalet, da han selv vilde gaa tilfods.

14. Og da han kom til os i Assus, toge vi ham ind og kom til Mitylene.

15. Og da vi vare seilede derfra, kom vi Dagen efter lige overfor Chius; men den følgende Dag lagde vi til Samus og bleve over i Trogillium og kom Dagen derpaa til Milet.

16. Thi Paulus havde besluttet at seile Efesus forbi, forat han ikke skulde komme til at opholdes i Asien; thi han hastede for at være i Jerusalem paa Pintsedagen, om det var ham muligt.

17. Men fra Milet sendte han Bud til Efesus og kaldte Menighedens Ældste til sig.

18. Men da de kom til ham, sagde han til dem: I vide, hvorledes jeg fra den første Dag af, jeg kom til Asien, har været hos eder den hele Tid tgjennem, 19, 10.

19. at jeg har tjent Herren med al Ydmyghed og under mange Taarer og Fristelser, som ere mig vederfarne ved Jødernes Efterstræbelser,

20. hvorledes jeg ikke har tilbageholdt Noget af det, som er nyttigt, at jeg jo forkyndte eder det og lærte eder offentlig og i Husene,

21. idet jeg vidnede baade for Jøder og Grækere om Omvendelsen til Gud og Troen paa vor Herre Jesus Christus. Mark. 1, 15. Luk. 24, 47.

22. Og nu se, tvungen af Aanden, drager jeg til Jerusalem og ved ikke, hvad mig der skal vederfares,

23. uden at den Hellig-Aand vidner i hver Stad og siger, at Baand og Trængsler vente mig. 21, 4. 11.

24. Men jeg agter Intet, holder heller ikke mit Liv dyrebart for mig selv, forat jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde og den Tjeneste, som jeg har faaet af den Herre Jesus, at vidne om Guds Naades Evangelium. 21, 13. 2 Tim. 4, 7. Gal. 1, 1.

25. Og nu se, jeg ved, at I ikke mere skulle se mit Ansigt, alle I, blandt hvem jeg har vandret omkring og prædiket Guds Rige.

26. Derfor vidner jeg for eder paa denne Dag, at jeg er ren for Alles Blod.

27. Thi jeg har ikke undladt at forkynde eder alt Guds Raad.

28. Saa giver da Agt paa eder selv og paa den hele Hjord, i hvilken den Hellig-Aand har sat eder som Opsynsmænd for at vogte Guds Menighed, som han har erhvervet sig med sit eget Blod! 1 Tim. 4, 16. 1 Pet. 5, 2. 1 Tim. 3, 1. 2. Ef. 1, 7. 1 Pet. 1, 19. Aab. 5, 9.

29. Thi jeg ved dette, at der efter min Bortgang skal komme svare Ulve ind iblandt eder, som ikke skulle spare Hjorden, Matt. 7, 15. 2 Pet. 2, 1.

30. og af eder selv skulle Mænd opstaa, som skulle tale forvendte Ting for at drage Disciplene efter sig. 15, 24. 1 Joh. 2, 19.

31. Derfor vaager og kommer i Hu, at jeg i tre Aar, Nat og Dag, ikke har afladet at paaminde Enhver af eder med Taarer! 19, 8—10.

32. Og nu, Brødre, anbefaler jeg eder til Gud og hans Naades Ord, som er mægtigt til at opbygge eder og give eder Arv blandt alle de Helligede.

33. Jeg har ikke begjæret Nogens Sølv eller Guld eller Klædebon, 4 Mos. 16, 15. 1 Sam. 12, 3. 1 Kor. 9, 12. 2 Kor. 11, 9; 12, 13.

34. men I vide selv, at disse Hænder have tjent for mine Fornødenheder og for dem, som ere med mig. 18, 3.
35. I alle Ting har jeg vist eder, at det bør os saaledes at arbeide og komme de Skrøbelige til Hjælp og at komme den Herres Jesu Ord i Hu, at han selv har sagt: Saligt er det heller at give end at tage. 1 Tess. 2, 9. 2 Tess. 3, 8—10. Luk. 6, 38; 16, 9.
36. Og da han havde sagt dette, faldt han paa sine Knæ og bad med dem alle. 21, 5.
37. Men de brast alle i heftig Graad, og de faldt Paulus om Halsen og kyssede ham;
38. og mest smertede dem det Ord, han sagde, at de ikke mere skulde se hans Ansigt. Men de ledsagede ham til Skibet.

21. Kapitel.

Paulus kommer til Tyrus (1—6), til Ptolema'is og Cæsarea, hvor Filips Døtre profetere, og Agabus spaar om Paulus's Baand (7—14). Paulus modtages vel i Jerusalem, fortæller om sine Gjerninger (15—19); han raades til for Jødernes Skyld at lade sig rense i Templet, hvor han bliver greben (20—30). Øversten redder ham og tillader ham at tale for sig (31—40).

Men da det var skeet, at vi havde revet os fra dem og vare farne bort, seilede vi ret frem til Kos, men den følgende Dag til Rodus og derfra til Patara.
2. Og da vi fandt et Skib, som skulde gaa over til Fønicien, gik vi ombord og fore bort.
3. Men efterat vi havde faaet Cypern i Sigte og ladet den paa venstre Haand, seilede vi til Syrien og løb ind til Tyrus; thi Skibet skulde der losse sin Ladning.
4. Og da vi fandt Disciple, bleve vi der syv Dage. Disse sagde ved Aanden til Paulus, at han ikke skulde drage op til Jerusalem. 20, 23; 21, 11. 12.
5. Men da vi havde tilendebragt de Dage, droge vi ud og gave os paa Reisen, og de ledsagede os alle med Hustruer og Børn indtil udenfor Staden, og vi faldt paa Knæ paa Strandbredden og bade. 20, 36.
6. Og da vi havde taget Afsked fra hverandre, gik vi ombord i Skibet; men de vendte tilbage til sit Hjem.
7. Men vi fuldendte Seiladsen og kom fra Tyrus til Ptolema'is og hilsede Brødrene og bleve een Dag hos dem.
8. Dagen derefter drog Paulus og vi med ham ud og kom til Cæsarea, og vi gik ind i Huset til Evangelisten Filip, som var af de Syv, og bleve hos ham. 6, 5. Ef. 4, 11.
9. Men han havde fire Døtre, Jomfruer, som profeterede. 2, 17.
10. Men da vi bleve der flere Dage, kom en Profet, ved Navn Agabus, ned fra Judæa. 11, 28.
11. Og han kom til os og tog Paulus's Bælte og bandt sine Hænder og Fødder og sagde: Saa siger den Hellig-Aand: Den Mand, hvem dette Bælte tilhører, skulle Jøderne saaledes binde i Jerusalem og overgive i Hedningernes Hænder. 20, 23.
12. Men da vi hørte dette, bade vi og de der paa Stedet ham, at han ikke skulde drage op til Jerusalem.
13. Men Paulus svarede: Hvad gjøre I, at I græde og pine mit Hjerte? Thi jeg er beredt til ikke alene at bindes, men og at dø i Jerusalem for den Herres Jesu Navns Skyld. 20, 24.
14. Men da han ikke vilde lade sig overtale, bleve vi stille og sagde: Ske Herrens Vilje! 1 Sam. 3, 18. Luk. 22, 42.
15. Men efter de Dage gjorde vi os færdige og droge op til Jerusalem.
16. Men med os reiste ogsaa nogle af Disciplene fra Cæsarea, som førte os til en vis Mnason fra Cypern, en gammel Discipel, hos hvem vi skulde have Herberge.
17. Men da vi kom til Jerusalem, modtoge Brødrene os med Glæde.
18. Men den følgende Dag gik Paulus med os til Jakob, og alle de Ældste kom derhen. 15, 13. Gal. 1, 19.
19. Og efterat han havde hilset dem, fortalte han det Ene efter det Andet af, hvad Gud havde gjort blandt Hedningerne ved hans Tjeneste. Luk. 10, 17. Ap. G. 14, 27; 15, 4.
20. Men da de hørte det, prisede de Herren; og de sagde til ham: Broder! Du ser, hvor mange tusinde Jøder der er, som have antaget Troen, og de ere alle nidkjære for Loven, Rom. 10, 2. 3.

21. Men de have hørt sige om dig, at du lærer alle Jøder, som ere blandt Hedningerne, at falde fra Moses og siger, at de ikke skulle omskjære sine Børn, ei heller vandre efter Skikkene.

22. Hvad er da at gjøre? Mængden vil visselig strømme sammen; thi de ville faa høre, at du er kommen.

23. Gjør derfor nu, som vi sige dig! Der er fire Mænd blandt os, som have et Løfte paa sig; 18, 18.

24. tag dem med dig og lad dig rense med dem, og overtag Udgiften for dem, forat de kunne rage Hovedet! Saa skulle Alle vide, at der ikke er Noget i, hvad de have hørt sige om dig, men at ogsaa du vandrer saaledes, at du holder Loven.

25. Men angaaende de Hedninger, som ere blevne troende, have vi udsendt Skrivelse og besluttet, at de intet Saadant skulle iagttage, uden at vogte sig for Afgudsoffer og Blod og det Kvalte og Horeri. 15, 20. 29.

26. Da tog Paulus Mændene med sig og lod sig den følgende Dag rense tilligemed dem og gik ind i Templet og gav tilkjende, at Renselsens Dage skulde vedvare, indtil Offeret var blevet ofret for Enhver af dem. 4 Mos. 6, 13.

27. Men da de syv Dage næsten vare til Ende, saa Jøderne fra Asien ham i Templet, og de oprørte alt Folket og lagde Haand paa ham 24, 18.

28. og skrege: I israelitiske Mænd, hjælper! Dette er det Menneske, som allevegne lærer Alle mod Folket og Loven og dette Sted, og tilmed har han og ført Grækere ind i Templet og vanhelliget dette hellige Sted. 24, 6. 5 Mos. 23, 3.

29. De havde nemlig seet Trofimus fra Efesus i Staden med ham, og ham mente de, at Paulus havde ført ind i Templet. 20, 4.

30. Og hele Staden kom i Bevægelse, og Folket stimlede sammen; og de grebe Paulus og droge ham ud af Templet, og straks bleve Dørene lukkede.

31. Men da de søgte at slaa ham ihjel, kom der Bud til den øverste Høvedsmand for Vagten om, at hele Jerusalem var i Forvirring.

32. Han tog da straks Stridsfolk og Høvedsmænd over Hundrede med sig og skyndte sig hen til dem. Men da de saa den øverste Høvedsmand og Stridsfolket, hørte de op med at slaa Paulus.

33. Men da den øverste Høvedsmand kom nær til, tog han ham og befalede, at han skulde bindes med to Lænker; og han spurgte, hvem han var, og hvad han havde gjort. V. 11.

34. Da raabte den Ene det, den Anden det iblandt Folket; men da han intet Vist kunde erfare for Larmen, befalede han at føre ham til Fæstningen.

35. Men da han kom til Trapperne, maatte han bæres af Stridsfolket for Mængdens Vold;

36. thi der fulgte meget Folk efter og raabte: Bort med ham! Luk. 23, 18. Ap. G. 22, 22.

37. Og da Paulus skulde føres ind i Fæstningen, siger han til den øverste Høvedsmand: Er det mig tilladt at tale Noget til dig? Men han sagde: Forstaar du Græsk?

38. Er du da ikke den Ægypter, som for nogen Tid siden gjorde Oprør og førte de fire tusinde Mordere ud i Ørkenen?

39. Men Paulus sagde: Jeg er en jødisk Mand fra Tarsus, Borger af en ikke ubekjendt Stad i Cilicien. Men jeg beder dig, tillad mig at tale til Folket! 9, 11; 22, 3.

40. Men da han havde tilladt ham det, stod Paulus frem paa Trapperne og slog til Lyd med Haanden for Folket. Og da det var blevet meget stille, talte han til dem paa det hebraiske Maal og sagde: 19, 33; 22, 2.

22. Kapitel.

Paulus fortæller sin Omvendelse og sit Kald til at prædike blandt Hedningerne (1—21). Jøderne skrige mod ham; Øversten vil lade ham hudstryge, men tør ikke, fordi han er romersk Borger, stiller ham for Raadet (22—30).

I Mænd, Brødre og Fædre! Hører, hvad jeg nu til mit Forsvar vil sige eder! 7, 2.

2. Men da de hørte, at han talte til dem paa det hebraiske Maal, holdt de sig end mere stille. Og han sagde:

3. Jeg er en jødisk Mand, født i Tarsus i Cilicien, men opdragen i denne Stad

ved Gamaliels Fødder, oplært efter vor fædrene Lovs Strenghed, og jeg var nidkjær for Gud, ligesom I alle ere idag,
2 Kor. 11, 22. Ap. G. 9, 11; 5, 34. Rom. 10, 2. Gal. 1, 14.

4. og forfulgte denne Lære indtil Døden, bandt og kastede i Fængsel baade Mænd og Kvinder, 8, 3; 9, 1. 2. 1 Kor. 15, 9.

5. som og Ypperstepresten maa vidne med mig, og hele de Ældstes Raad, af hvem jeg endog tog Breve til Brødrene og reiste til Damaskus for at føre ogsaa dem, som vare der, bundne til Jerusalem, forat de skulde blive straffede.

6. Men det skede mig, da jeg reiste og kom nær til Damaskus, at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelen pludselig omskinnede mig, 9, 3 fg. 26, 12 fg.

7. og jeg faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul! Saul! Hvi forfølger du mig?

8. Men jeg svarede: Hvo er du, Herre? Og han sagde til mig: Jeg er Jesus af Nazaret, som du forfølger.

9. Men de, som vare med mig, saa vel Lyset og bleve forfærdede, men hørte ikke hans Røst, som talte til mig.

10. Men jeg sagde: Herre! Hvad skal jeg gjøre? Men Herren sagde til mig: Staa op, gaa til Damaskus! Og der skal der blive talt til dig om Alt, hvad der er dig forordnet at gjøre.

11. Men da jeg ikke kunde se for Glansen af hint Lys, blev jeg ledet ved Haanden af dem, som vare med mig, og kom til Damaskus.

12. Men en vis Ananias, en gudfrygtig Mand efter Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøder, som der boede,
9, 10. 17; 10, 22.

13. kom til mig og stod for mig og sagde til mig: Saul, Broder, se op! Og jeg saa op paa ham i den samme Stund.

14. Men han sagde: Vore Fædres Gud har udkaaret dig til at kjende hans Vilje og se den Retfærdige og høre en Røst af hans Mund;
9, 15; 3, 14; 7, 52. 1 Joh. 2, 1.

15. thi du skal være ham et Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du har seet og hørt. 26, 16.

16. Og nu, hvad bier du efter? Staa op og lad dig døbe og aftvætte for dine Synder, og paakald Herrens Navn!
Matt. 3, 11. Ap. G. 2, 38.

17. Og det skede mig, der jeg var kommen tilbage til Jerusalem og bad i Templet, at jeg blev henrykket
9, 26; 10, 10. 2 Kor. 12, 2.

18. og saa ham, og han sagde til mig: Skynd dig og gak hastig ud af Jerusalem! Thi de ville ikke annamme dit Vidnesbyrd om mig.

19. Og jeg sagde: Herre! De vide selv, at jeg satte i Fængsel og hudflettede i Synagogerne dem, som troede paa dig,
9, 2.

20. og da dit Vidne Stefanus's Blod blev udøst, stod jeg og selv hos og havde Behag i hans Mord og forvarede deres Klæder, som thjelsloge ham.
7, 58; 8, 1.

21. Og han sagde til mig: Drag ud! Thi jeg vil sende dig langt bort til Hedningerne. 9, 15; 13, 2. Gal. 1, 16; 2, 8. Ef. 3, 8. 1 Tim. 2, 7.

22. **M**en de hørte ham indtil dette Ord, og de opløftede sin Røst og sagde: Tag saadan En bort fra Jorden! Thi det sømmer sig ikke, at han skal leve. 21, 36.

23. Men da de skrege og kastede Klæderne fra sig og kastede Støv i Luften,

24. befalede den øverste Høvedsmand, at han skulde føres ind i Fæstningen, og sagde, at man ved Hudstrygning skulde forhøre ham, forat han kunde faa at vide, af hvad Aarsag de raabte saa mod ham.

25. Men da de spændte ham med Remmer, sagde Paulus til Høvedsmanden over Hundrede, som stod hos: Er det eder tilladt at hudstryge en romersk Mand, og det udømt? 16, 37.

26. Men da Høvedsmanden over Hundrede hørte dette, gik han til den øverste Høvedsmand og forkyndte ham det og sagde: Se til, hvad du vil gjøre! Thi dette Menneske er en Romer.

27. Men den øverste Høvedsmand kom frem og sagde til ham: Sig mig, er du en Romer? Men han sagde: Ja.

28. Og den øverste Høvedsmand svarede: Jeg har kjøbt denne Borgerret for en stor Sum. Men Paulus svarede: Men jeg er endog født til den.

29. Da gik de, som skulde have forhørt ham, straks bort fra ham. Men da den øverste Høvedsmand fik vide, at han var en Romer, blev ogsaa han bange, fordi han havde ladet ham binde.

30. Men Dagen derefter, da han vilde vide med Vished, hvorfor han blev anklaget af Jøderne, løste han ham af Baandene og befalede, at Ypperstepresterne og hele deres Raad skulde komme sammen, og han førte Paulus frem og fremstillede ham for dem.

23. Kapitel.

Paulus vidner om sin gode Samvittighed, bliver slagen (1—5), taler om Opstandelsen; derover bliver der Tvedragt mellem Jøderne (6—9). Øversten fører ham ind i Fæstningen; Herren trøster ham (10. 11). Jødernes Anslag aabenbares (12—22). Øversten sender ham til Landshøvdingen Felix i Cæsarea (23—35).

Da saa Paulus stivt paa Raadet og sagde: I Mænd, Brødre! Jeg har med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag.
22, 1; 24, 16. 2 Tim. 1, 3.

2. Men Ypperstepresten Ananias befalede dem, som stode hos ham, at slaa ham paa Munden.

3. Da sagde Paulus til ham: Gud skal slaa dig, du kalkede Væg! Og du sidder for at dømme mig efter Loven og befaler tvertimod Loven, at jeg skal slaaes?
Matt. 23, 27. 3 Mos. 19, 15. 5 Mos. 25, 1.

4. Men de, som stode hos, sagde: Skjelder du Guds Ypperstepreſt?

5. Og Paulus sagde: Brødre! Jeg vidste ikke, at han var Ypperstepreſt; thi der er skrevet: Dit Folks Øverste skal du ikke skjelde. 2 Mos. 22, 28.

6. Men da Paulus vidste, at den ene Del var Sadducæere, men den anden Farisæere, raabte han i Raadet: I Mænd, Brødre! Jeg er en Farisæer, en Farisæers Søn; jeg dømmes for Haab og for de Dødes Opstandelse.
26, 5. Fil. 3, 5.

7. Men da han havde sagt dette, opkom der Strid mellem Farisæerne og Sadducæerne, og Forsamlingen blev splidagtig.

8. Thi Sadducæerne sige, at der ikke er Opstandelse, et heller Engel eller Aand; men Farisæerne bekjende begge Dele.
Matt. 22, 23.

9. Men der blev et stort Skrig, og de Skriftlærde af Farisæernes Parti stode op, strede heftig og sagde: Vi finde intet Ondt hos dette Menneske; men dersom en Aand eller en Engel har talt med ham, da lader os ikke stride mod Gud!
25, 25; 26, 31; 22, 17. 18; 5, 39.

10. Men da Striden blev heftig, frygtede den øverste Høvedsmand for, at Paulus skulde blive sønderslidt af dem, og han befalede Krigsfolket at gaa ned og rive ham ud fra dem og føre ham ind i Fæstningen.

11. Men Natten derefter stod Herren for ham og sagde: Vær frimodig, Paulus! Thi ligesom du har vidnet om mig i Jerusalem, saaledes bør det dig og at vidne i Rom. 18, 9.

12. Men da det var blevet Dag, sloge nogle af Jøderne sig sammen og forpligtede sig under Forbandelse og sagde, at de hverken vilde æde eller drikke, førend de havde slaaet Paulus thjel.

13. Men det var Flere end firti, som havde sammensvoret sig herom.

14. Disse gik til Ypperstepresterne og de Ældste og sagde: Vi have under Forbandelse forpligtet os til ikke at smage Noget, førend vi have slaaet Paulus ihjel.

15. Saa giver nu I tilligemed Raadet den øverste Høvedsmand tilkjende, at han imorgen skal føre ham ned til eder, som om I vilde nøiere undersøge hans Sag! Men vi ere færdige til at slaa ham ihjel, førend han kommer frem.

16. Men da Paulus's Søstersøn hørte om dette hemmelige Anslag, kom han og gik ind i Fæstningen og gav Paulus det tilkjende.

17. Men Paulus kaldte en af Høvedsmændene over Hundrede til sig og sagde: Før dette unge Menneske hen til den øverste Høvedsmand! Thi han har Noget at sige ham.

18. Da tog denne ham med sig og førte ham til den øverste Høvedsmand og sagde: Den bundne Paulus kaldte mig til sig og bad mig føre dette unge Menneske til dig, da han har Noget at sige dig.

19. Men den øverste Høvedsmand tog ham ved Haanden, gik tilside og spurgte: Hvad er det, du har at sige mig?

20. Men han sagde: Jøderne have overlagt med hverandre at bede dig, at du imorgen skal lade Paulus føre for Raadet, som om de vilde nøiere forhøre sig om ham.

21. Lad dig derfor ikke overtale af dem! Thi flere end firti Mænd af dem lure paa ham, hvilke under Forbandelse have forpligtet sig til hverken at æde eller at drikke, førend de have slaaet ham ihjel, og nu ere de færdige og vente paa Tilsagn fra dig.

22. Da lod den øverste Høvedsmand det unge Menneske gaa og bød ham: Du skal ikke sige Nogen, at du har givet mig dette tilkjende.

23. Og han kaldte til sig to af Høvedsmændene over Hundrede og sagde: Holder to hundrede Stridsmænd færdige, forat de kunne drage til Cæsarea, og sytti Ryttere og to hundrede Skyttere, fra den tredje Time af Natten,

24. og haver Lastdyr beredte til at sætte Paulus paa dem og føre ham sikkert til Landshøvdingen Felix!

25. Og han skrev et Brev, som havde dette Indhold:

26. Klaudius Lysias hilser den mægtige Landshøvding Felix.

27. Denne Mand, som var greben af Jøderne og nær ved at blive slaaet ihjel af dem, ham udfriede jeg, da jeg kom til med Krigsfolket og fik at vide, at han er en Romer. 21, 33; 22, 26.

28. Men da jeg vilde vide, hvad det var, de beskyldte ham for, førte jeg ham for deres Raad, 22, 30.

29. og jeg fandt da, at Beskyldningen mod ham angik nogle Spørgsmaal i deres Lov, men at han ikke var beskyldt for Noget, som fortjente Død eller Fængsel. 25, 25; 26, 31.

30. Men da det blev mig tilkjendegivet, at der skulde udføres et hemmeligt Anslag af Jøderne mod Manden, sendte jeg ham strats til dig og befalede ogsaa Anklagerne at fremføre for dig, hvad de have mod ham. Far vel!

31. Da toge Stridsmændene Paulus, som det var dem befalet, og førte ham om Natten til Antipatris.

32. Men Dagen derefter lode de Ryttterne drage med ham og vendte tilbage til Fæstningen.

33. Da hine kom ind i Cæsarea og overgave Landshøvdingen Brevet, fremstillede de ogsaa Paulus for ham.

34. Men da Landshøvdingen havde læst Brevet og spurgt, fra hvad Land han var, og erfaret, at han var fra Cilicien, sagde han: 22, 3.

35. Jeg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere komme tilstede. Og han bød, at han skulde forvares i Herodes's Palads.

24. Kapitel.

Jøderne anklage Paulus (1—9). Paulus forsvarer sig (10—23). Felix forfærdes over hans Prædiken, lader ham fængslet efter sig (24—27).

Men fem Dage derefter drog Ypperstepresten Ananias ned med de Ældste og en vis Taler, Tertullus, og de mødte frem for Landshøvdingen mod Paulus. 23, 2.

2. Men efterat han var bleven fremkaldt, begyndte Tertullus at anklage ham og sagde:

3. At vi ved dig nyde megen Fred, og at ypperlige Foranstaltninger til dette Folks Bedste ske ved din Omsorg, det erkjende vi, mægtigste Felix, altid og allevegne med al Taksigelse. 23, 26.

4. Men forat jeg ikke skal opholde dig for længe, beder jeg, at du i din Mildhed vil høre os kortelig.

5. Thi vi have fundet denne Mand at være en Pest og at vække Oprør blandt alle Jøder, som ere over hele Verden, samt at være Formand for Nazaræernes Sekt; 1 Kong. 18, 17. Ap. G. 17, 6; 28, 22.

6. han har endog forsøgt at vanhellige Templet, hvorfor vi og grebe ham og vilde have dømt ham efter vor Lov. 21, 28.

7. Men Lysias, den øverste Høvedsmand, kom til og bortførte ham med megen Vold af vore Hænder 21, 31.

8. og bød hans Anklagere komme til dig; af ham kan du selv, naar du undersøger det, faa alt det at vide, hvorfor vi anklage ham.

9. Men ogsaa Jøderne stemmede i med og sagde, at dette havde sig saaledes.

10. Men Paulus svarede, da Landshøvdingen gav ham et Vink, at han skulde tale: Efterdi jeg ved, at du i mange Aar har været Dommer blandt

dette Folk, vil jeg des frimodigere forsvare min Sag,
11. da du kan faa at vide, at det ikke er mere end tolv Dage, siden jeg kom op for at tilbede i Jerusalem.
12. Og hverken i Templet eller i Synagogerne eller i Staden have de fundet mig at tale til Nogen eller at stifte Oprør blandt Folket, 25, 8; 28, 17.
13. ei heller kunne de bevise det, de nu anklage mig for.
14. Men dette bekjender jeg for dig, at jeg efter den Lære, som de kalde en Sekt, tjener saaledes den fædrene Gud, at jeg tror alt det, som er skrevet i Loven og Profeterne,
15. og har det Haab til Gud, som og disse selv forvente, at de Dødes Opstandelse forestaar, baade Retfærdiges og Uretfærdiges. Dan. 12, 2. Joh. 5, 28. 29.
16. Derfor beflitter jeg mig selv paa altid at have en uskadt Samvittighed for Gud og Menneskene. 23, 1. 1 Pet. 3, 16.
17. Men efter mange Aars Forløb kom jeg for at bringe Almisser til mit Folk og Offere, 21, 26. Rom. 15, 25. Gal. 2, 10.
18. og under dette fandt nogle Jøder fra Asien mig, da jeg blev renset i Templet, uden Opløb og uden Larm. 21, 27.
19. De burde være tilstede for dig og klage, om de have Noget mod mig.
20. Eller lad disse selv sige, om de have fundet nogen Uret hos mig, da jeg stod for Raadet,
21. uden det skulde være for dette ene Ord, som jeg raabte, der jeg stod iblandt dem: Jeg dømmes idag af eder for de Dødes Opstandelse. 23, 6.
22. Men da Felix hørte dette, udsatte han Sagen, skjønt han nøie nok kjendte den Lære, og sagde: Naar Lysias, den øverste Høvedsmand, kommer ned, vil jeg undersøge eders Sag. 23, 26.
23. Og han befalede Høvedsmanden over Hundrede at bevogte Paulus og lade ham have Ro og ikke forbyde Nogen af hans Egne at tjene ham eller komme til ham. 27, 3; 28, 16.
24. **Men** nogle Dage derefter kom Felix med sin Hustru Drusilla, som var en Jødinde, og kaldte Paulus frem og hørte ham om Troen paa Christus.
25. Men da han talte om Retfærdighed og Afholdenhed og den tilkommende Dom, blev Felix forfærdet og svarede: Gak bort for denne Gang! Men naar jeg faar beleilig Tid, vil jeg lade dig kalde til mig.
26. Tilmed haabede han og, at han skulde faa Penge af Paulus for at lade ham løs; derfor lod han ham og oftere kalde frem og talte med ham.
27. Men da to Aar vare forløbne, fik Felix Portius Festus til Eftermand; og da Felix vilde fortjene Tak af Jøderne, lod han Paulus bunden efter sig. 25, 9.

25. Kapitel.

Festus lader Jøderne komme til Cæsarea, hvor Paulus atter forsvarer sig mod dem (1—8). Festus vil sende ham til Keiseren, for hvem han havde indskudt sin Sag (9—12). Festus fortæller om ham til Kong Agrippa, som selv vil høre ham (13—27).

Da Festus nu var kommen til Provinsen, drog han efter tre Dages Forløb fra Cæsarea op til Jerusalem.
2. Da mødte Ypperstepresten og de Fornemste af Jøderne for ham mod Paulus,
3. og idet de mod denne udbade sig en Gunst, begjærede de af ham, at han vilde lade ham hente til Jerusalem; thi de lurede paa at slaa ham ihjel paa Veien. 23, 15.
4. Da svarede Festus, at Paulus blev bevogtet i Cæsarea, men at han selv snart vilde drage derned.
5. De blandt eder, sagde han, som have Myndighed, drage da med ned og anklage denne Mand, om der er Noget mod ham!
6. Men da han havde opholdt sig hos dem mere end ti Dage, drog han ned til Cæsarea; Dagen efter satte han sig paa Domstolen og befalede, at Paulus skulde fremføres. Joh. 19, 13.
7. Men da han kom frem, stillede de Jøder, som vare komne ned fra Jerusalem, sig omkring ham og førte mange og svare Klagemaal mod Paulus, hvilke de dog ikke kunde bevise, 24, 2. 5. 6.
8. medens han forsvarede sig, sigende: Hverken mod Jødernes Lov eller mod Templet eller mod Keiseren har jeg syndet i Noget. 24, 12.
9. **Men** Festus, som vilde fortjene Tak af Jøderne, svarede Paulus og sagde:

Vil du drage op til Jerusalem og der dømmes af mig i denne Sag? 24, 27.

10. Men Paulus sagde: Jeg staar for Keiserens Domstol, hvor jeg bør dømmes. Jeg har ingen Uret gjort Jøderne, som ogsaa du bedre ved.

11. Thi, har jeg gjort Uret eller foretaget Noget, som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke ved at dø; men er der ikke Noget i det, hvorfor disse anklage mig, da kan Ingen overgive mig til dem af Gunst. Jeg indskyder min Sag for Keiseren. 18, 14; 26, 32.

12. Da svarede Festus efter at have talt med Raadet: Du har indskudt din Sag for Keiseren; du skal reise til Keiseren.

13. Men da nogle Dage vare forløbne, kom Kong Agrippa og Berenice til Cæsarea for at hilse paa Festus.

14. Og da de opholdt sig der flere Dage, forelagde Festus Kongen Paulus's Sag og sagde: Her er en Mand, efterladt bunden af Felix, 24, 27.

15. mod hvem Ypperstepresterne og Jødernes Ældste mødte, da jeg var i Jerusalem og begjærede Straf over ham; V. 2.

16. dem svarede jeg, at det ikke er Romeres Skik af Gunst at overgive noget Menneske til Døden, førend den, som anklages, har Anklagerne personlig tilstede og faar Leilighed til at forsvare sig mod Beskyldningen.

17. Da de nu kom sammen her, tøvede jeg ikke, men satte mig Dagen efter paa Domstolen og bød, at Manden skulde fremføres.

18. Men da Anklagerne stillede sig omkring ham, fremførte de ingen saadan Beskyldning, som jeg havde formodet;

19. men de havde nogle Tvistigheder med ham om sin egen Gudsdyrkelse og om en Jesus, som var død, men hvem Paulus sagde, at han levede.

20. Men da jeg var tvivlraadig angaaende denne Sag, spurgte jeg, om han vilde reise til Jerusalem og der dømmes for disse Ting. V. 9.

21. Men da Paulus henskjød sig under Keiserens Kjendelse og vilde holdes i Forvaring til den, befalede jeg, at han skulde holdes i Forvaring, indtil jeg kunde sende ham til Keiseren.

22. Men Agrippa sagde til Festus: Jeg skulde ogsaa gjerne høre det Menneske. Men han sagde: Imorgen skal du faa høre ham.

23. Dagen efter kom da Agrippa og Berenice med stor Pragt og gik ind paa Raadhuset med de øverste Høvedsmænd og de fornemste Mænd i Staden, og Paulus blev paa Festus's Befaling ført frem.

24. Og Festus sagde: Kong Agrippa og alle I Mænd, som ere med os tilstede! Her se I den, om hvem hele Jødernes Mængde har overhængt mig baade i Jerusalem og her, idet de raabte: Han bør ikke længer leve.

25. Men da jeg har faaet at vide, at han ikke har gjort Noget, som fortjener Døden, og da han og selv har indskudt sin Sag for Keiseren, har jeg besluttet at sende ham derhen. 23, 9; 26, 31.

26. Dog har jeg intet Sikkert at skrive Herren til om ham. Derfor har jeg ladet ham føre frem for eder og især for dig, Kong Agrippa, forat jeg kan have Noget at skrive, naar han er bleven forhørt.

27. Thi det synes mig ufornuftigt at sende en Fange og ikke tillige angive Beskyldningerne mod ham.

26. Kapitel.

Paulus fortæller om sit Levnet, sin Omvendelse, sit Kald og sine Forfølgelser (1—23). Festus og Agrippa ytre sig om Paulus's Tale (24—29); hans Uskyldighed erkjendes (30—32).

Men Agrippa sagde til Paulus: Det tillades dig at tale for dig. Da udrakte Paulus Haanden og sagde til sit Forsvar: 25, 13.

2. Angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af Jøderne, Kong Agrippa, agter jeg mig selv lykkelig, at jeg idag skal forsvare mig for dig,

3. allermest, fordi du har Kundskab om alle Jødernes Skikke og Spørgsmaal. Derfor beder jeg dig, at du vil høre mig taalmodig.

4. Mit Levnet altsaa fra Ungdom af, saadant, som det fra Begyndelsen har været blandt mit Folk i Jerusalem, kjende alle Jøderne,

5. som forhen have kjendt mig fra det Første af, om de ville vidne, — at

jeg har levet som en Farisæer efter det strengeste Partt i vor Gudsdyrkelse.
23, 6. Fil. 3, 5.

6. Og nu staar jeg og skal dømmes for Haabet paa den Forjættelse, som af Gud er given Fædrene,
24, 15. 21; 28, 20. 1 Mos. 3, 15; 22, 18. Es. 4, 2; 7, 14; 9, 6; 40, 10. Jer. 23, 5; 33, 15. Ez. 34, 23; 37, 24. Dan. 9, 24.

7. og som vore tolv Stammer haabe at opnaa, idet de tjene Gud uafladelig Nat og Dag; og for dette Haabs Skyld, Kong Agrippa, anklages jeg af Jøderne.

8. Hvad? Holdes det for utroligt hos eder, at Gud opvækker Døde?

9. Jeg selv har vel ogsaa ment at burde gjøre Meget imod Jesus af Nazarets Navn,
8, 3; 9, 1. Gal. 1, 13. 1 Tim. 1, 13.

10. og det gjorde jeg ogsaa i Jerusalem, og jeg kastede mange af de Hellige i Fængsel, da jeg havde faaet Magt dertil af Ypperstepresterne, og naar de bleve myrdede, gav jeg min Stemme dertil.
22, 19.

11. Og i alle Synagoger lod jeg dem ofte straffe og tvang dem til at tale bespottelig, og, end mere rasende mod dem, forfulgte jeg dem endog indtil udenlandske Stæder.

12. Da jeg under dette ogsaa drog til Damaskus med Myndighed og Fuldmagt fra Ypperstepresterne,
9, 2. 3.

13. saa jeg midt om Dagen paa Veien, o Konge, et Lys fra Himmelen, som overgik Solens Glans, omskinne mig og dem, som reiste med mig.
Matt. 17, 2.

14. Men da vi alle faldt til Jorden, hørte jeg en Røst, som talte til mig og sagde paa hebraisk Maal: Saul! Saul! Hvi forfølger du mig? Det vil blive dig haardt at stampe mod Braadden.

15. Men jeg sagde: Herre, hvo er du? Men han sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger.

16. Men reis dig og staa paa dine Fødder! Thi derfor har jeg aabenbaret mig for dig, for at udkaare dig til en Tjener og et Vidne baade om det, som du har seet, og om det, hvori jeg vil aabenbare mig for dig,
22, 15.

17. idet jeg udfrier dig fra Folket og Hedningerne, til hvem jeg nu sender dig

18. for at oplade deres Øine, at de maa omvende sig fra Mørket til Lyset og fra Satans Magt til Gud, forat de ved Troen paa mig kunne annamme Syndernes Forladelse og Lod blandt dem, som ere helligede.
Es. 35, 5; 42, 7; 60, 1. Ef. 1, 18. Kol. 1, 13. 1 Pet. 2, 25.

19. Derfor, Kong Agrippa, blev jeg ikke ulydig mod det himmelske Syn;
Gal. 1, 16.

20. men jeg forkyndte først for dem i Damaskus og i Jerusalem og i hele Judæas Land og for Hedningerne, at de skulde omvende sig og komme tilbage til Gud og gjøre Omvendelsens værdige Gjerninger.
9, 20. 28. 29. Matt. 3, 8.

21. For disse Tings Skyld grebe Jøderne mig i Templet og søgte at slaa mig ihjel.
21, 30. 31.

22. Formedelst den Hjælp, som er af Gud, staar jeg derfor indtil denne Dag og vidner baade for Liden og Stor og siger intet Andet, end hvad baade Profeterne og Moses have sagt at skulle ske,
Luk. 24, 44 fg.

23. at Christus skulde lide, at han, den Første af de Dødes Opstandelse, skulde forkynde Lys for Folket og Hedningerne.
1 Kor. 15, 20. Kol. 1, 18. Aab. 1, 5. Luk. 2, 32.

24. Men da han saaledes forsvarede sig, sagde Festus med høi Røst: Du raser, Paulus! Den megen Lærdom gjør dig rasende.

25. Men han sagde: Jeg raser ikke, mægtigste Festus, men taler sande og betænksomme Ord.

26. Thi Kongen ved om disse Ting, og til ham taler jeg ogsaa frimodig; thi jeg er vis paa, at slet Intet af dette er skjult for ham, thi dette er ikke skeet i en Vraa.
Joh. 18, 20.

27. Tror du, Kong Agrippa, Profeterne? Jeg ved, at du tror.

28. Men Agrippa sagde til Paulus: Der fattes Lidet i, at du jo overtaler mig til at blive en Christen.

29. Men Paulus sagde: Jeg vilde ønske til Gud, enten der fattes Lidet eller Meget, at ikke alene du, men ogsaa Alle, som høre mig idag, maatte blive saadanne, som jeg er, undtagen disse Lænker.

30. Og da han havde sagt dette, stod Kongen op, og Landshøvdingen og Berenice og de, som sade med dem.

31. Og de gik tilside, talte med hverandre og sagde: Dette Menneske gjør ikke Noget, som fortjener Død eller Lænker.
25, 25.

32. Men Agrippa sagde til Festus: Dette Menneske kunde været løsladt, dersom han ikke havde indskudt sin Sag for Keiseren. 25, 11.

27. Kapitel.

Paulus føres til Rom, kommer til Sidon (1—3), derfra til Myra (4—6). Seiladsen bliver farlig; Paulus raader dem forgjæves til at blive paa Kreta (7—12); de komme i stor Nød; Paulus trøster dem (13—26); de lide Skibbrud ved Øen Malta, men komme dog alle uskadte i Land (27—44).

Men da det var besluttet, at vi skulde seile derfra til Italien, overgave de baade Paulus og nogle andre Fanger til en Høvedsmand over Hundrede, ved Navn Julius, af Keiserens Rode. 25, 12.

2. Men efterat vi vare gangne ombord paa et adramyttenisk Skib for at seile langs med Asiens Kyster, fore vi ud, og Aristarchus, en Macedonier fra Tessalonika, var med os.
2 Kor. 11, 25. 26. Ap. G. 19, 29.

3. Og Dagen derefter anløb vi Sidon. Og Julius behandlede Paulus mildt og tillod ham at gaa til Venner og nyde Pleie. 24, 23; 28, 16.

4. Og vi fore bort derfra og seilede under Cypern, fordi Vinden var imod.

5. Og vi seilede over Havet ved Cilicien og Pamfylien og kom til Myra i Lycien.

6. Og der fandt Høvedsmanden over Hundrede et Skib fra Alexandria, som seilede til Italien, og satte os paa det.

7. Men da vi seilede langsomt i mange Dage og med Vanskelighed vare komne henimod Knidus, eftersom Vinden ikke føiede os, holdt vi ned under Kreta ved Salmone.

8. Med Vanskelighed fore vi det forbi og kom til et Sted, som kaldes Gode-Havne, nær ved Staden Lasæa.

9. Men da megen Tid var forløben, og Seiladsen allerede var farlig, fordi endog Fasten allerede var forbi, formanede Paulus dem og sagde:
3 Mos. 23, 27—29.

10. I Mænd! Jeg ser, at denne Seilads vil blive til Ulykke og megen Skade ikke alene paa Ladning og Skib, men ogsaa paa vort Liv.

11. Men Høvedsmanden over Hundrede troede Styrmanden og Skipperen mere end det, som blev sagt af Paulus.

12. Men da Havnen ikke var bekvem til Vinterleie, gave de Fleste det Raad, at fare bort ogsaa derfra, om de mulig kunde naa hen til Fønix for at overvintre der; dette er en Havn paa Kreta, som vender mod Sydvest og Nordvest.

13. Men da Søndenvind blæste op, og de mente at have naaet sin Hensigt, lettede de Anker og holdt nær under Kreta.

14. Men ikke længe derefter reiste der sig mod Øen en rasende Storm, som kaldes Euroklydon.

15. Men da Skibet blev revet hen og ikke kunde holde sig op mod Vinden, gave vi det over og dreve saa.

16. Men vi løb under en liden Ø, som kaldes Klaude, og kunde neppe faa fat paa Baaden.

17. Og da de havde taget den op, brugte de Hjælpemidler og omsurrede Skibet, og da de frygtede for at drive ind paa Sandbanken, lode de Seilene falde og dreve saaledes.

18. Og da vi udstode Meget af Stormen, begyndte de næste Dag at kaste overbord.

19. Og paa den tredje Dag udkastede vi med vore egne Hænder Skibets Redskab.

20. Men da hverken Sol eller Stjerner lode sig se i mange Dage, og en ikke liden Storm laa over os, var det omsider ude med alt Haab om vor Redning.
2 Kor. 11, 23.

21. Og da man ikke havde spist i lang Tid, stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde: I Mænd! Man burde have lydt mig og ikke faret bort fra Kreta og sparet os for denne Ulykke og Skade.
V. 10. 11.

22. Og nu formaner jeg eder at være ved godt Mod; thi ingen Sjæl af eder skal forgaa, men alene Skibet.

23. Thi i denne Nat stod for mig en Engel fra den Gud, hvem jeg tilhører, hvem jeg ogsaa tjener, og sagde:
1 Mos. 16, 7.

24. Frygt ikke, Paulus! Det bør dig at stilles for Keiseren; og se, Gud har skjenket dig alle dem, som seile med dig.
23, 11.

25. Derfor, I Mænd, værer ved godt Mod! Thi jeg tror Gud, at det skal ske saaledes, som det er sagt mig.

26. Men paa en Ø skulle vi strande.

27. Men da den fjortende Nat kom, og vi dreve om paa det adriatiske Hav, for-

modede Skibsfolkene ved Midnat, at et Land var dem nær.

28. Og da de loddede, fandt de tyve Favne; men da de vare komne lidt derfra og atter loddede, fandt de femten Favne.

29. Og da de frygtede for, at de maaske skulde støde paa Skjær, kastede de fire Ankere ud fra Bagstavnen og ønskede, at det vilde vorde Dag.

30. Men da Skibsfolkene søgte at flygte fra Skibet og lode Baaden ned i Havet under det Paaskud, at de vilde bringe Ankere ud fra Forstavnen, V. 16.

31. sagde Paulus til Høvedsmanden over Hundrede og til Stridsmændene: Dersom disse ikke blive i Skibet, kunne I ikke blive reddede.

32. Da kappede Stridsmændene Baadens Toug og lode den falde ned.

33. Men imidlertid, før det blev Dag, formanede Paulus Alle, at de skulde tage Mad til sig, og sagde: Det er idag den fjortende Dag, at I have biet uden at spise og ikke taget Noget til eder. V. 27.

34. Derfor formaner jeg eder, at I tage Mad til eder, thi dette hører til eders Redning; thi der skal ikke falde et Haar af Nogens Hoved iblandt eder. Matt. 10, 30. Luk. 12, 7; 21, 18.

35. Men da han havde sagt dette og havde taget Brød, takkede han Gud for Alles Øine og brød det og begyndte at æde.

36. Men de bleve alle frimodige, og ogsaa de toge Mad til sig.

37. Men vi vare i Skibet i Alt to hundrede og seks og sytti Sjæle.

38. Og da de vare blevne mætte, lettede de Skibet, idet de kastede Levnetsmidlerne i Havet.

39. Men da det blev Dag, kjendte de ikke Landet; men de bleve en Vig var, som havde en Strandbred, paa hvilken de besluttede, om muligt, at sætte Skibet.

40. Og de kappede Ankerne og efterlode dem i Havet og løsnede tillige Rorbaandene, og idet de heisede Raaseilet for Vinden, holdt de ind paa Strandbredden.

41. Men de dreve ind paa en Grund, som havde Dyb paa begge Sider, og stødte paa med Skibet, og Forstavnen borede sig fast og stod ubevægelig, men Bagstavnen sloges sønder af Bølgernes Magt. 2 Kor. 11, 25.

42. Men det var Stridsmændenes Anslag at slaa Fangerne ihjel, forat ikke Nogen skulde undkomme ved at svømme bort.

43. Men Høvedsmanden over Hundrede, som vilde frelse Paulus, forhindrede dem i dette Anslag og bød, at de, som kunde svømme, skulde først kaste sig ud og komme i Land,

44. og de Andre redde sig, Nogle paa Planker, Andre paa Stykker af Skibet. Og saaledes skede det, at Alle kom frelste i Land. V. 24. 25.

28. Kapitel.

Folket paa Malta viser Paulus stor Venlighed; en Hugorm gjør ham ingen Skade (1—6). Publius's Fader og Andre helbredes (7—10). De drage derfra til Syrakus, Puteoli og Rom (11—16). Paulus taler for de Ældste af Jøderne i Rom; Nogle tro, Andre forhærde sig (17—29); han lærer uhindret i to Aar (30. 31).

Og da de vare reddede, fik de at vide, at Øen hedte Malta. 27, 26.

2. Men Barbarerne viste os ikke liden Menneskekjærlighed; thi de toge sig af os alle, idet de optændte en Ild formedelst Regnet, som overfaldt os, og formedelst Kulden. 2 Kor. 11, 27.

3. Men da Paulus rev en Hob Riskviste sammen og lagde paa Ilden, kom en Hugorm ud af Varmen og hang sig fast ved hans Haand.

4. Men da Barbarerne saa Dyret hænge ved hans Haand, sagde de til hverandre: Dette Menneske er sikkert en Morder, hvem Gjengjældelsen ikke lader leve, skjønt han er frelst fra Havet.

5. Han rystede da Dyret af i Ilden og følte intet Ondt. Mark. 16, 18. Luk. 10, 19.

6. Men de ventede, at han skulde hovne eller pludselig falde død om. Men da de havde ventet længe og saa, at intet Ondt vederfores ham, kom de paa andre Tanker og sagde, at han var en Gud. 14, 11.

7. Men ved det samme Sted havde Øversten paa Øen, ved Navn Publius, et Landgods; han modtog os og laante os venlig Herberge i tre Dage. Rom. 12, 13.

8. Men det traf sig, at Publius's Fader laa betagen af Feber og Blodgang; til ham gik Paulus ind og bad og lagde Hænderne paa ham og helbredede ham. Jak. 5, 14. Mark. 16, 18.

9. Da dette var skeet, kom og de Andre paa Øen, som havde Sygdomme, til ham og bleve helbredede.

10. Disse viste os ogsaa stor Ære, og da vi droge bort, lagde de i Skibet, hvad vi havde behov.

11. **M**en efter tre Maaneders Forløb droge vi bort i et alexandrinsk Skib, som havde havt Vinterlete ved Øen og havde Tvillingernes* Mærke.

* to hedenske Afguder, Kastor og Pollux.

12. Og vi løb ind til Syrakus og bleve der tre Dage.

13. Derfra seilede vi omkring og kom til Regium, og efter een Dags Forløb fik vi Søndenvind og kom den anden Dag til Puteoli,

14. hvor vi fandt Brødre og bleve budne at blive hos dem syv Dage. Og saa droge vi til Rom.

15. Og derfra kom Brødrene, som havde hørt om os, os imøde indtil Appii Forum og Trestabernæ; og da Paulus saa dem, takkede han Gud og fattede Mod.

16. Men da vi kom til Rom, overgav Høvedsmanden over Hundrede Fangerne til Øversten for Livvagten; men Paulus blev det tilladt at bo for sig selv med en Stridsmand, som bevogtede ham.
27, 1; 24, 23.

17. **M**en det skede tre Dage derefter, at Paulus sammenkaldte dem, som vare de Fornemste blandt Jøderne; og da de vare forsamlede, sagde han til dem: I Mænd, Brødre! Jeg, som Intet har gjort mod Folket eller de fædrene Skikke, er fra Jerusalem overgiven fangen i Romernes Hænder, 21, 26; 24, 12. 13; 25, 8.

18. og de vilde ladet mig løs, da de havde forhørt mig, efterdi der ikke var nogen Dødssag mod mig.
24, 26; 26, 32; 25, 25.

19. Men da Jøderne talte derimod, nødtes jeg til at indskyde min Sag for Keiseren, dog ikke som den, der havde Noget at anklage mit Folk for. 25, 11.

20. For denne Sags Skyld har jeg ladet eder kalde hid for at se og tale med eder; thi for Israels Haabs Skyld er jeg bunden i denne Lænke.
Ef. 6, 20. 2 Tim. 1, 16. Ap. G. 26, 6. 7.

21. Men de sagde til ham: Vi have hverken faaet Brev fra Judæa om dig, ikke heller er nogen af Brødrene kommen, som har forkyndt eller talt noget Ondt om dig;

22. men vi ønske at høre af dig, hvad du mener; thi det er os vitterligt om denne Sekt, at den allevegne finder Modsigelse.
24, 14. Luk. 2, 34.

23. Men da de havde bestemt ham en Dag, kom Mange til ham i Herberget, for hvem han udlagde og vidnede om Guds Rige og søgte at overbevise dem om Jesus baade af Mose-Loven og af Profeterne, fra aarle om Morgenen indtil Aften.
26, 22. Luk. 24, 27. 44.

24. Og Nogle troede det, som blev sagt, men Andre troede ikke. 17, 4.

25. Men da de vare usamdrægtige indbyrdes, skiltes de ad, efterat Paulus havde sagt det ene Ord: Rettelig har den Hellig-Aand talt ved Profeten Esaias til vore Fædre og sagt: 2 Pet. 1, 21.
Es. 6, 9. 10. Ez. 12, 2. Matt. 13, 14 fg.

26. Gak hen til dette Folk og sig: Med Hørelsen skulle I høre og ingenlunde forstaa, og seende skulle I se og ingenlunde kjende;

27. thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og de høre besværlig med Ørene og tillukke sine Øine, forat de ikke skulle se med Øinene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.

28. Saa være det eder da vitterligt, at Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre.
13, 46; 18, 6.

29. Og da han havde sagt dette, gik Jøderne bort og havde en stor Trætte indbyrdes.

30. **M**en Paulus blev to fulde Aar i sit leiede Herberge og tog imod Alle, som kom ind til ham,

31. og prædikede Guds Rige og lærte om den Herre Jesus med al Frimodighed uhindret.

Paulus's Brev til Romerne.

1. Kapitel.

Paulus ønsker de troende Romere Christi Naade (1—7), vidner om sin store Længsel efter at prædike Evangeliet for dem (8—15), hvilket er en Guds Kraft til Saliggjørelse for den, som tror (16. 17). Hedningerne ere under Guds Vrede, fordi de ei have bevaret Kundskaben om Gud (18—23), hvorfor Gud har givet dem hen i deres onde Lyster (24—32).

Paulus, Jesu Christi Tjener, kaldt til Apostel, beskikket til at forkynde Guds Evangelium,
Ap. G. 9, 15; 13, 2. Gal. 1, 15.
2. hvilket han forud havde forjættet ved sine Profeter i de hellige Skrifter
Ap. G. 26, 6. 1 Mos. 3, 15; 22, 18. Rom. 3, 21. Joh. 1, 46; 5, 39.
3. om sin Søn, som er født af Davids Æt efter Kjødet, 2 Sam. 7, 12 fg. Es. 11, 1. Matt. 1, 1. 2 Tim. 2, 8.
4. som kraftig blev bevist at være Guds Søn efter Helligheds Aand ved Opstandelsen fra de Døde, Jesus Christus, vor Herre, Joh. 10, 30 fg. Ap. G. 13, 32 fg. Hebr. 1, 5; 5, 5.
5. ved hvem vi have faaet Naade og Apostelembede til at virke Troens Lydighed blandt alle Hedninger til hans Navns Ære,
12, 3. 1 Kor. 15, 10. Ef. 3, 8. Ap. G. 9, 15. 1 Tim. 2, 7. Rom. 16, 26.
6. blandt hvilke ogsaa I, Jesu Christi Kaldte, ere, —
7. til alle dem, som ere i Rom, Guds Elskelige, kaldte Hellige: Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus!
1 Kor. 1, 2. 3. Ef. 1, 1. 1 Tess. 4, 7. 2 Kor. 1, 2.
8. Først takker jeg min Gud ved Jesus Christus for eder alle, at eders Tro omtales i hele Verden. 1 Kor. 1, 4. 5. Fil. 1, 3. Ef. 5, 20. Hebr. 13, 15. 1 Tess. 1, 8.
9. Thi Gud, hvem jeg i min Aand tjener i hans Søns Evangelium, er mit Vidne om, hvorledes jeg uden Afladelse tænker paa eder, 2, 1. 2 Kor. 1, 23. Gal. 1, 20. Ef. 1, 16. 2 Tim. 1, 3.
10. idet jeg altid begjærer i mine Bønner, at jeg dog engang maatte faa Lykke til efter Guds Vilje at komme til eder; 1 Tess. 3, 10.
11. thi jeg længes efter at se eder, forat jeg kunde meddele eder nogen aandelig Naadegave, saa I maatte styrkes, 15, 23. 29.
12. det er, at jeg hos eder maatte opmuntres tilligemed eder ved den fælles Tro, baade eders og min. 2 Pet. 1, 1.
13. Men jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om, at jeg ofte har sat mig fore at komme til eder (jeg er hidindtil bleven forhindret), forat jeg maatte have nogen Frugt ogsaa blandt eder, ligesom blandt de andre Hedninger.
1 Tess. 2, 18.
14. Jeg er baade Grækere og Barbarer, baade Vise og Uvise en Skyldner.
1 Kor. 9, 16. 2 Kor. 11, 28.
15. Saaledes er jeg og, hvad mig angaar, villig til at prædike Evangeliet ogsaa for eder, som ere i Rom.
Ap. G. 28, 31.
16. Thi jeg skammer mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker. Ps. 119, 46. 2 Tim. 1, 8. 1 Kor. 1, 18; 15, 2.
17. Thi deri aabenbares Guds Retfærdighed af Tro til Tro, som skrevet staar: Men den Retfærdige af Troen skal leve.
3, 21. 22. Fil. 3, 9. Hab. 2, 4. Joh. 3, 36. Gal. 3, 11. Hebr. 10, 38.
18. Thi Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over al de Menneskers Ugudelighed og Uretfærdighed, som forholde Sandheden ved Uretfærdighed;
19. thi det, som man kan vide om Gud, er aabenbaret dem, thi Gud har aabenbaret dem det; Ap. G. 14, 15 fg. 17, 24 fg.
20. thi hans usynlige Væsen, baade hans evige Kraft og Guddommelighed, sees fra Verdens Skabelse af, idet det forstaaes af Gjerningerne, saa de ikke have nogen Undskyldning.
Job 12, 7—9. Ps. 19, 2.
21. Thi endog de kjendte Gud, ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men bleve forfængelige i sine Tanker, og deres uforstandige Hjerte blev formørket.
Ef. 4, 17—19.
22. Da de sagde sig at være Vise, bleve de Daarer 1 Kor. 1, 20.
23. og forvendte den uforkrænkelige Guds Herlighed til Lighed med Billedet af et forkrænkeligt Menneske og af Fugle og firføddede Dyr og Orme.
5 Mos. 4, 15 fg. Es. 40, 18 fg.
24. Derfor gav ogsaa Gud dem i deres Hjerters Begjæringer hen til Urenhed, til at vanære sine egne Legemer indbyrdes,
Ps. 81, 13. Ap. G. 14, 16.

25. fordi de forvendte Guds Sandhed til Løgn og dyrkede og tjente Skabningen over Skaberen, som er velsignet i Evighed. Amen.

26. For denne Sags Skyld gav Gud dem hen til skjændige Lyster; thi baade deres Kvinder forvendte den naturlige Brug til den unaturlige, 3 Mos. 18, 23.

27. og ligesaa bleve og Mændene, idet de forlode Kvindens naturlige Brug, optændte i sin Lyst til hverandre, saa Mænd med Mænd øvede Uterlighed og fik sin Vildfarelses forskyldte Løn paa sig selv. 3 Mos. 18, 22; 20, 13. 1 Kor. 6, 9.

28. Og ligesom de ikke holdt det for værdt at have Guds Kundskab, saa gav Gud dem hen til et Sind, som intet duer, saa de gjøre det Usømmelige,

29. opfyldte med al Uretfærdighed, Horeri, Slethed, Gjerrighed, Ondskab, fulde af Avind, Mord, Trætte, Svig, Vanart,

30. Øretudere, Bagvaskere, Gudshadere, Voldsmænd, hovmodige, stortalende, kløgtige til Ondt, ulydige mod Forældre,

31. uforstandige, troløse, ukjærlige, uforligelige, ubarmhjertige,

32. disse, som, endog de kjende Guds retfærdige Dom, at de, som gjøre Saadant, ere skyldige til at dø, dog ikke alene gjøre det, men endog have Velbehag i dem, som gjøre det.

2. Kapitel.

De, som dømme Andre, skulle ei heller undfly Guds Dom, som uden Persons Anseelse dømmer Enhver efter hans Gjerninger (1—16). Jøderne rose sig forgjæves af Loven og Omskjærelsen, da de ei bruge disse Fortrin ret (17—29).

Derfor, o Menneske, er du uden Undskyldning, hvo du end er, som dømmer; thi i det, hvori du dømmer en Anden, fordømmer du dig selv, thi du, som dømmer, gjør selv det Samme. 2 Sam. 12, 5—7. Matt. 7, 1. 2.

2. Men vi vide, at Guds Dom er efter Sandhed over dem, som gjøre Saadant.

3. Men tænker du dette, o Menneske, du, som dømmer dem, der gjøre Saadant, og selv gjør det Samme, at du skal undfly Guds Dom?

4. Eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds og Langmodigheds Rigdom og ved ikke, at Guds Godhed leder dig til Omvendelse? 9, 22. 23. 2 Pet. 3, 9. 15. Aab. 2, 21.

5. Men efter din Haardhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig selv Vrede paa Vredens og Guds retfærdige Doms Aabenbarelses Dag,

6. han, som skal betale Enhver efter hans Gjerninger, Job 34, 11. Ps. 62, 13. Jer. 17, 10; 32, 19. Matt. 16, 27. 1 Kor. 3, 8. 2 Kor. 5, 10.

7. dem, som ved Bestandighed i god Gjerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv;

8. men dem, som ere gjenstridige og ikke lyde Sandheden, men adlyde Uretfærdigheden, skal Ugunst og Vrede vorde til Del. 2 Tess. 1, 6 fg.

9. Trængsel og Angest skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gjør det Onde, baade en Jødes først og en Grækers; 3, 9.

10. men Ære og Hæder og Fred skal vorde hver den til Del, som gjør det Gode, baade en Jøde først og en Græker;

11. thi der er ingen Persons Anseelse hos Gud. 5 Mos. 10, 17. 2 Krøn. 19, 7. Job 34, 19. Ap. G. 10, 34. Gal. 2, 6. Ef. 6, 9. 1 Pet. 1, 17.

12. Thi hvilkesomhelst der have syndet uden Loven, de fortabes ogsaa uden Loven, og hvilkesomhelst der have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven; Luk. 12, 47. 48.

13. thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gjørere skulle retfærdiggjøres. Matt. 7, 21—27. Jak. 1, 22.

14. Thi naar Hedningerne, som ikke have Loven, af Naturen gjøre, hvad Loven kræver, da ere de, endog de ikke have Loven, sig selv en Lov;

15. de vise nemlig Lovens Gjerning at være skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage eller og forsvare —

16. paa den Dag, da Gud skal dømme Menneskenes skjulte Idrætter efter mit Evangelium ved Jesus Christus. Præd. 12, 14. Matt. 25, 31 fg. Joh. 12, 48. Ap. G. 17, 31. 1 Kor. 4, 5.

17. Se, du kalder dig en Jøde og forlader dig paa Loven og roser dig af Gud, 9, 4. Luk. 18, 11.

18. og, undervist af Loven, ved du hans Vilje og prøver, hvad ret er,

19. og du tiltror dig selv at være

Blindes Veileder, deres Lys, som ere i
Mørke, Matt. 15, 14.
20. Uforstandiges Tugtemester, Enfol-
>iges Lærer, da du i Loven har Kund-
kabens og Sandhedens Udtryk.
21. Du altsaa, som lærer Andre,
.ærer du ikke dig selv? Du, som prædi-
ker, at man ikke skal stjæle, stjæler du?
Matt. 23, 3 fg.
22. Du, som siger, at man ikke skal
bedrive Hor, bedriver du Hor? Du, for
hvem Afguderne ere en Vederstyggelighed,
raner du det Hellige?
23. Du, som roser dig af Loven, van-
ærer du Gud ved Lovens Overtrædelse?
24. Thi for eders Skyld bespottes
Guds Navn blandt Hedningerne, som
krevet er. Es. 52, 5.
2 Sam. 12, 14. Ez. 36, 20. 23.
25. Thi Omskjærelsen er vel nyttig,
om du holder Loven; men er du Lovens
Overtræder, da er din Omskjærelse bleven
Forhud.
26. Dersom da den Uomskaarne holder
Lovens Bud, mon da ikke hans Forhud
kal regnes for Omskjærelse?
27. Og den af Naturen Uomskaarne,
som opfylder Loven, skal dømme dig,
som med Bogstav og Omskjærelse er
Lovens Overtræder.
28. Thi ikke den, som i det Udvortes
er Jøde, er Jøde, ei heller er den Om-
skjærelse, som sker udvortes paa Kjødet,
Omskjærelse, Joh. 8, 39. Rom. 9, 7. 8.
29. men den, som i det Indvortes
er Jøde, og Hjertets Omskjærelse ved
Aanden, ikke ved Bogstaven; en Saadan
har Ros, ikke af Mennesker, men af Gud.
Gal. 6, 15. 5 Mos. 10, 16; 30, 6. Jer. 4, 4.
Fil. 3, 2. 3. Kol. 2, 11. 1 Kor. 4, 5. 1 Tess. 2, 4.

3. Kapitel.

Jøderne have Fortrin, da Guds Ord er dem
betroet (1—3); dog viser just Guds Ord, at de
aabelsom Hedningerne ere alle Syndere (4—20);
retfærdige for Gud blive vi ved Troen paa Christus,
hvorved dog Loven ikke afskaffes (21—31).

Hvad er da Jødernes Fortrin? Eller
hvad gavner Omskjærelsen?
2. Meget i alle Maader. Først, at
Guds Ord ere dem betroede.
9, 4. 5 Mos. 4, 7. 8. Ps. 147, 19. 20.
3. Thi hvad? Om Nogle vare vantro,
mon deres Vantro skulde gjøre Guds Tro-
fasthed til Intet? Det være langt fra!
9, 6. Hebr. 4, 2. 2 Tim. 2, 13.
4. Gud være sanddru, men hvert
Menneske en Løgner, som skrevet staar:
Forat du maa findes retfærdig i dine
Ord og vinde, naar du dømmer.
4 Mos. 23, 19. Ps. 116, 11; 51, 6.
5. Men dersom vor Uretfærdighed
beviser Guds Retfærdighed, hvad skulle
vi da sige? Mon Gud er uretfærdig,
som fører Vreden over os? (Jeg taler
efter menneskelig Vis.)
Job 8, 3; 34, 10. Rom. 9, 14. Gal. 3, 15.
6. Det være langt fra! Hvorledes
skulde Gud da dømme Verden?
1 Mos. 18, 25. Ap. G. 17, 31.
7. Thi dersom Guds Sandhed ved min
Løgn er bleven end mere aabenbaret til
hans Ære, hvi dømmes jeg da endnu
som en Synder,
8. og hvorfor skulde vi da ikke, saa-
ledes som man bespottelig taler om os,
og som Nogle sige, at vi lære, gjøre det
Onde, forat det Gode kan komme deraf?
Deres Fordømmelse er retfærdig.
9. Hvad da? Have vi Fortrin? Aldeles
ikke; thi vi have forhen bevist, at baade
Jøder og Grækere ere alle under Synd,
Gal. 3, 22.
10. som skrevet staar: Der er Ingen
retfærdig, end ikke Een; Ps. 14, 2. 3; 53, 2—4.
11. der er Ingen forstandig; der er
Ingen, som søger Gud;
12. Alle ere afvegne; de ere tilsammen
blevne uduelige; der er Ingen, som
gjør Godt, der er end ikke Een;
13. deres Strube er en aabnet Grav;
med sine Tunger besvige de; Øglers
Gift er under deres Læber; Ps. 5, 10; 140, 4.
14. deres Mund er fuld af Forban-
delse og Bitterhed; Ps. 10, 7.
15. deres Fødder ere snare til at
udøse Blod; Ordsp. 1, 16. Es. 59, 7.
16. der er Fordærvelse og Elendighed
paa deres Veie,
17. og Fredens Vei kjende de ikke;
18. der er ikke Gudsfrygt for deres Øine.
1 Mos. 20, 11. Ps. 36, 2.
19. Men vi vide, at hvadsomhelst Loven
siger, det siger den til dem, som ere
under Loven, forat hver Mund skal til-
stoppes, og al Verden blive skyldig for
Guds Dom. Ez. 16, 63.
20. Thi ved Lovens Gjerninger kan intet
Kjød blive retfærdiggjort for ham; thi
ved Loven kommer Syndens Erkjendelse.
Gal. 2, 16. Rom. 7, 7.
21. **Men** nu er Guds Retfærdighed,
om hvilken der er vidnet ved Loven og
Profeterne, aabenbaret uden Loven,
1, 17. Fil. 3, 9. Joh. 5, 46.
22. nemlig Guds Retfærdighed ved

Jesu Christi Tro, til Alle og over Alle, som tro. Thi der er ikke Forskjel; 10, 12. Gal. 3, 28. Kol. 3, 11.

23. thi Alle have syndet, og dem fattes Guds Ære, V. 9; 11, 32. 1 Joh. 1, 8—10.

24. og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade, ved den Forløsning, som er i Christus Jesus, Ef. 2, 8. Tit. 3, 5—7. Matt. 20, 28. Ef. 1, 7. 1 Tim. 2, 6.

25. hvem Gud har fremstillet til en Naadestol ved Troen paa hans Blod for at vise sin Retfærdighed formedelst den Overbærelse, han havde vist med de forhen under Guds Langmodighed begangne Synder, 1 Joh. 2, 2; 4, 10. Hebr. 4, 15. 16. Ap. G. 13, 38. 39; 17, 30.

26. for at vise sin Retfærdighed i den nærværende Tid, at han maa være retfærdig og gjøre den retfærdig, som er af Jesu Tro.

27. Hvor er nu vor Ros? Den er udelukket. Ved hvilken Lov? Gjerningernes? Nei, men ved Troens Lov. 4, 2.

28. Saa holde vi da for, at et Menneske bliver retfærdiggjort ved Troen, uden Lovens Gjerninger. 4, 5. Gal. 2, 16. Ef. 2, 8. 9.

29. Mon Gud er alene Jøders Gud? Er han ikke ogsaa Hedningers? Jo, han er ogsaa Hedningers,

30. efterdi der er een Gud, som vil retfærdiggjøre de Omskaarne af Troen og de Uomskaarne ved Troen. Ap. G. 15, 9. 11.

31. Afskaffe vi da Loven ved Troen? Det være langt fra! Men vi stadfæste Loven.

4. Kapitel.

Abraham blev retfærdiggjort ved Troen (1—5). David vidner om Retfærdiggjørelsen ved Troen (6—8). Denne Naade vedkommer ogsaa Hedningerne; thi Abraham var retfærdiggjort, før han blev omskaaren (9—12); han er saaledes bleven Fader for Alle, som tro, hvilke paa samme Maade, som han, blive retfærdiggjorte ved Troen paa Christus (13—25).

Hvad skulle vi da sige, at vor Fader Abraham har opnaaet efter Kjødet?

2. Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort ved Gjerninger, har han Ros, men ikke for Gud. Ef. 2, 9.

3. Thi hvad siger Skriften? Men Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed. 1 Mos. 15, 6. Gal. 3, 6.

4. Men den, som holder sig til Gjerninger, tilregnes Lønnen ikke af Naade, men som Skyldighed; 11, 6.

5. den derimod, som ikke holder sig til Gjerninger, men tror paa ham, som retfærdiggjør den Ugudelige, ham regnes hans Tro til Retfærdighed, 3, 28. 2 Kor. 5, 19. 21. Fil. 3, 9.

6. ligesom og David priser det Menneske saligt, hvem Gud tilregner Retfærdighed uden Gjerninger:

7. Salige ere de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere skjulte; Ps. 32, 1. 2.

8. salig er den Mand, hvem Herren ikke vil tilregne Synd.

9. Gjælder da denne Salighed de Omskaarne alene, eller ogsaa de Uomskaarne? Vi sige jo, at Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed. 3, 30.

10. Hvorledes blev den da tilregnet ham? Da han var omskaaren, eller da han havde Forhud? Ikke da han var omskaaren, men da han havde Forhud. 1 Mos. 15, 6; 17, 9. 10.

11. Og han annammede Omskjærelsens Tegn som en Besegling paa Retfærdigheden ved den Tro, han havde, da han var uomskaaren, forat han skulde være Fader til alle dem, som tro, skjønt de ere uomskaarne, forat Retfærdighed skulde tilregnes ogsaa dem, 1 Mos. 17, 10. 11. Gal. 3, 7.

12. og Fader til de Omskaarne, til dem, som ikke alene ere omskaarne, men ogsaa vandre i den Troes Fodspor, som vor Fader Abraham havde, da han var uomskaaren.

13. Thi ikke ved Loven blev den Forjættelse given Abraham og hans Afkom, at han skulde arve Verden, men ved Troens Retfærdighed. 1 Mos. 15, 18; 17, 2—8.

14. Thi skulde de, som høre til Loven, være Arvinger, da er Troen bleven forgjæves, og Forjættelsen gjort til Intet. Gal. 3, 18.

15. Thi Loven virker Vrede; thi hvor der ikke er Lov, der er heller ikke Overtrædelse. 3, 20; 5, 13; 7, 8 fg.

16. Derfor er Arven ved Tro, forat den maa være af Naade, forat Forjættelsen maa staa fast for den hele Afkom, ikke alene for den, som har Loven, men ogsaa for den, som har Abrahams Tro, han, som er vores alles Fader Gal. 3, 18.

17. (som skrevet er: Jeg har sat dig til mange Folks Fader) for Gud, paa

hvem han troede, som levendegjør de
Døde og kalder de Ting, der ikke ere,
som om de vare. 1 Mos. 17, 4. 5. Hebr. 11, 3.
18. Thi mod Haab troede han med
Haab, forat han skulde vorde mange
Folks Fader efter det, som sagt var:
Saaledes skal din Afkom vorde;
1 Mos. 15, 5. 6.
19. og da han ikke var svag i Troen,
saa han ikke hen til sit eget Legeme, som
allerede var udlevet, efterdi han var nær
hundrede Aar gammel, eller til Saras
hendøde Moderliv; 1 Mos. 18, 11.
20. men han tvivlede ikke med Vantro
paa Guds Forjættelse, men blev styrket
i Troen og gav Gud Ære, Hebr. 11, 8 fg.
21. fuldkommen vis paa, at det, han
havde lovet, var han og mægtig til at
gjøre. Ps. 115, 3. Luk. 1, 37.
22. Derfor blev det og regnet ham
til Retfærdighed. V. 3.
23. Men ikke for hans Skyld alene
er det skrevet, at det blev ham tilregnet,
15, 4. 1 Kor. 10, 11.
24. men ogsaa for vor Skyld, hvem
det skal tilregnes, naar vi tro paa ham,
der opreiste vor Herre Jesus fra de Døde,
Ap. G. 2, 24. 32.
25. han, som blev given hen for
vore Overtrædelser og opreist
for vor Retfærdiggjørelse.
8, 32. 1 Kor. 15, 3. 1 Joh. 2, 2.

5. Kapitel.

De Retfærdiggjorte have Fred med Gud, Adgang til Gud, rose sig af Haabet, ja endog af sin Trængsel, formedelst Guds Kjærlighed i Christus (1—11). Som Adam førte Synd og Død over alle Mennesker, saa fører Christus Retfærdighed og Liv over alle Mennesker (12—21).

Idet vi altsaa ere retfærdig-
giorte ved Troen, have vi
Fred med Gud ved vor Herre
Jesus Christus,
Joh. 16, 33. Ap. G. 10, 36. Ef. 2, 14.
2. ved hvem vi ogsaa have Adgang ved
Troen til den Naade, hvori vi staa, og vi
rose os af Haab om Herlighed hos Gud;
Joh. 10, 9; 14, 6. Ef. 2, 18; 3, 12. Hebr. 10, 19; 3, 6.
3. ja, ikke det alene, men vi rose os
endog af Trængslerne, efterdi vi vide, at
Trængslen virker Taalmodighed,
2 Kor. 11, 23. Fil. 1, 29. Jak. 1, 2. 3.
4. men Taalmodigheden et prø-
vet Sind, men et prøvet Sind
Haab,
5. men Haabet beskjæmmer ikke,
fordi Guds Kjærlighed er udøst i vore
Hjerter ved den Hellig-Aand, som er os
given. Hebr. 6, 18. 19. 1 Joh. 4, 16.
6. Thi da vi endnu vare skrøbelige,
døde Christus til bestemt Tid for Ugu-
delige. Ef. 2, 1. Kol. 2, 13. Hebr. 9, 15.
1 Pet. 3, 18.
7. Thi neppe dør Nogen for en Ret-
færdig; thi for den Gode turde vel maaske
Nogen dø;
8. men Gud beviser sin Kjærlighed
mod os derved, at Christus er død for
os, der vi endnu vare Syndere.
Joh. 3, 16; 15, 13 fg. 1 Joh. 3, 16.
9. Saa meget mere skulle vi da, efterdi
vi ere nu retfærdiggjorte ved hans Blod,
ved ham blive frelste fra Vreden.
10. Thi dersom vi, da vi vare Fiender,
bleve forligte med Gud ved hans Søns
Død, skulle vi saa meget mere, efterat
vi ere blevne forligte, vorde frelste ved
hans Liv. 2 Kor. 5, 18. 19. Kol. 1, 20. 21.
11. Ja, ikke det alene, men vi rose os
ogsaa af Gud ved vor Herre Jesus Christus,
ved hvem vi nu have faaet Forligelsen.
Jer. 9, 24. 1 Kor. 1, 31.
12. Derfor, ligesom Synden kom ind i
Verden ved eet Menneske, og Døden ved Syn-
den, og saaledes Døden trængte igjennem
til alle Mennesker, idet de syndede alle;
1 Mos. 3, 6. 1 Kor. 15, 21. 22. 1 Mos. 2, 17.
Rom. 6, 23.
13. thi Synden var i Verden inden
Loven; men hvor der ikke er Lov, til-
regnes ikke Synd. 4, 15.
14. Men Døden herskede fra Adam
indtil Moses ogsaa over dem, som ikke
syndede i Lighed med Adams Overtræ-
delse, han, som er et Forbillede paa ham,
som skulde komme.
15. Men det er ikke saaledes med
Naadegaven, som med Faldet; thi ere de
Mange døde formedelst den Enes Fald,
da har meget mere Guds Naade og Gave
ved det ene Menneskes, Jesu Christi,
Naade udbredt sig overflødig til Mange.
1 Kor. 15, 22. Joh. 1, 16. 17.
16. Og det er ikke med Naadegaven,
som med det, det er kommet formedelst
den Ene, som syndede; thi Dommen er
vel kommen fra Een til Fordømmelse,
men Naadegaven fra mange Fald til
Retfærdiggjørelse.
17. Thi dersom Døden formedelst den
Enes Fald har hersket ved den Ene, da
skulle saa meget mere de, som annamme
den overvættes Naade og Retfærdighedens

Gave, herske i Livet ved den Ene, Jesus Christus.

18. Altsaa, ligesom formedelst Eens Fald Fordømmelse er kommen over alle Mennesker, saaledes skal og formedelst Eens Retfærdighed Livsens Retfærdiggjørelse komme over alle Mennesker. 2 Kor. 5, 15. 1 Joh. 2, 2.

19. Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed de Mange ere blevne Syndere, saa skulle og de Mange vorde retfærdige ved den Enes Lydighed. Es. 53, 11.

20. Men Loven kom til, forat Overtrædelsen skulde blive des overflødigere. Men hvor Synden er bleven overflødig, der er Naaden bleven end overflødigere, 4, 15; 7, 8. Luk. 7, 47.

21. forat, ligesom Synden har hersket i Døden, saa skal og Naaden herske ved Retfærdighed til et evigt Liv ved Jesus Christus, vor Herre. 6, 23.

6. Kapitel.

Christi Naade giver ikke Frihed til at synde; thi vi, som tro, ere med ham døde fra Synden og opstandne til et nyt Levnet (1—11); derfor maa Synden ei mere regjere over os (12—14); thi skjønt vi ikke længer ere under Loven, maa vi dog ikke hengive os til Syndens Tjeneste, hvis Sold er Død og Fordømmelse (15—23).

Hvad skulle vi da sige? Skulle vi blive ved i Synden, forat Naaden kan blive des overflødigere? Gal. 2, 17.

2. Det være langt fra! Vi, som ere afdøde fra Synden, hvorledes skulle vi fremdeles leve i den? 1 Pet. 2, 24.

3. Vide I ikke, at vi, saa Mange, som ere døbte til Christus Jesus, ere døbte til hans Død? Gal. 3, 27.

4. Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, forat, ligesom Christus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. 8, 10. 11. Kol. 2, 12. Ef. 4, 22—24. Kol. 3, 1 fg. 1 Pet. 4, 1. 2.

5. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham til Lighed med hans Død, da skulle vi og være det til Lighed med hans Opstandelse, Fil. 3, 10. 11.

6. idet vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, forat Syndens Legeme skal blive tilintetgjort, forat vi ikke længer skulle tjene Synden; Gal. 2, 20; 5, 24.

7. thi hvo der er død, er retfærdiggjort fra Synden. 1 Pet. 4, 1.

8. Men dersom vi ere døde med Christus, da tro vi, at vi og skulle leve med ham, 2 Tim. 2, 11.

9. efterdi vi vide, at Christus, efterat han er opreist fra de Døde, dør ikke mere; Døden hersker ikke mere over ham. Aab. 1, 18.

10. Thi det, han døde, døde han een Gang for Synden, men det, han lever, det lever han for Gud. Hebr. 7, 27; 9, 28.

11. Saaledes anser ogsaa I eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Christus Jesus, vor Herre! 1 Pet. 2, 24. Gal. 2, 19.

12. Altsaa herske da ikke Synden i eders dødelige Legeme, saa I ere den lydige i dets Begjæringer!

13. Fremstiller ei heller eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Redskaber, men fremstiller eder selv for Gud som dem, der fra Døde ere blevne Levende, og eders Lemmer for Gud til Retfærdigheds Redskaber! 12, 1. 1 Tess. 4, 4. 5. 1 Pet. 4, 2. Hebr. 9, 14.

14. Thi Synden skal ikke herske over eder; I ere jo ikke under Loven, men under Naaden.

15. Hvad altsaa? Skulle vi synde, efterdi vi ikke ere under Loven, men under Naaden? Det være langt fra! V. 1. Gal. 2, 17. 1 Kor. 9, 21.

16. Vide I ikke, at hvem I fremstille eder selv til Lydighed som Tjenere, dens Tjenere ere I, hvem I adlyde, enten Syndens til Død eller Lydighedens til Retfærdighed? Joh. 8, 34. 2 Pet. 2, 19.

17. Men Gud være Tak, at I have været Syndens Tjenere, men ere nu af Hjertet blevne den Lærdoms Form lydige, hvilken I ere hengivne!

18. Men idet I ere blevne frigjorte fra Synden, ere I blevne Retfærdighedens Tjenere. Joh. 8, 32. Gal. 5, 1.

19. Jeg taler efter menneskelig Vis formedelst eders Kjøds Skrøbelighed. Thi ligesom I have fremstillet eders Lemmer som Urenheds og Uretfærdigheds Tjenere til Uretfærdighed, saa fremstiller nu eders Lemmer som Retfærdigheds Tjenere til Helliggjørelse! V. 13.

20. Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie fra Retfærdigheden. V. 16. 18.

21. Hvad havde I da for Frugt af de Ting, ved hvilke I nu skamme eder? Thi Enden paa dem er Døden. 8, 6.

22. Men nu, da I ere frigjorte fra Synden og blevne Guds Tjenere, have

I eders Frugt til Helliggjørelse; men
Enden er et evigt Liv. V. 18. 1 Pet. 1, 9.
23. Thi Syndens Sold er Døden;
men Guds Naadegave er et evigt
Liv i Christus Jesus, vor Herre.
5, 12. Jak. 1, 15. Rom. 5, 21.
Joh. 10, 10. 28; 11, 25.

7. Kapitel.

De Troende ere døde fra Loven ved Christi Død (1—6). Loven er dog derfor ikke Synd; den aabenbarer Synden, og Synden tager Anledning af den (7—12); selv den, der vil det Gode, gjør det dog ikke, hvorfor han maa tage sin Tilflug til Christus (13—25).

Vide I ikke, Brødre (thi jeg taler til
dem, som kjende Loven), at Loven
hersker over Mennesket, saalænge det lever?
2. Thi den gifte Kvinde er bunden ved
Loven til Manden, saalænge han lever;
men dersom Manden dør, er hun løst fra
Loven om Manden. 1 Kor. 7, 10. 39.
3. Derfor bliver hun kaldt en Hore,
om hun, medens Manden lever, bliver en
anden Mands; men dersom Manden er
død, er hun fri fra Loven, saa hun ikke er
en Hore, om hun bliver en anden Mands.
Matt. 5, 32.
4. Saa ere da ogsaa I, mine Brødre,
døde fra Loven ved Christi Legeme, forat
I skulle blive en Andens, hans, som er
opreist fra de Døde, forat vi skulle bære
Frugt for Gud. 8, 2. Gal. 2, 19; 5, 18.
5. Thi da vi vare i Kjødet, vare de
syndige Lyster, som vaktes ved Loven,
virksomme i vore Lemmer til at bære
Døden Frugt. 6, 21.
6. Men nu ere vi som døde løste fra
Loven, under hvilken vi holdtes, saa vi
tjene i Aandens nye Væsen og ikke i
Bogstavens gamle Væsen. 6, 2. 2 Kor. 3, 6.
7. Hvad skulle vi da sige? Er Loven
Synd? Det være langt fra! Men jeg
kjendte ikke Synden, uden ved Loven; thi
Begjærligheden kjendte jeg ikke, dersom
Loven ikke havde sagt: Du skal ikke begjære.
3, 20; 4, 15. 2 Mos. 20, 17. 18.
8. Men Synden tog Anledning af
Budet og virkede al Begjærlighed i mig;
thi uden Lov er Synden død.
5, 20. Gal. 3, 19.
9. Men jeg levede en Tid uden Lov;
men da Budet kom, blev Synden levende
igjen.
10. Men jeg døde, og Budet, som var
givet til Liv, det fandtes at være mig
til Død; 3 Mos. 18, 5. Ez. 20, 11. 13.
11. thi Synden tog Anledning af
Budet og forførte mig og dræbte mig
ved det.
12. Saa er da Loven hellig, og Budet
helligt og retfærdigt og godt. 1 Tim. 1, 8.
13. Er da det, som er godt, blevet
mig til Død? Det være langt fra!
Men Synden er bleven det, forat den
skulde kjendes som Synd, idet den ved
det Gode virkede mig Døden, forat
Synden skulde ved Budet vorde overmaade syndig.
14. Thi vi vide, at Loven er aandelig;
men jeg er kjødelig, solgt under
Synden.
15. Thi jeg ved ikke, hvad jeg gjør:
thi det, jeg vil, det gjør jeg ikke, men
det, jeg hader, det gjør jeg. Gal. 5, 17.
16. Men gjør jeg det, jeg ikke vil, da
vidner jeg med Loven, at den er god.
V. 12.
17. Men nu gjør ikke jeg det mere,
men Synden, som bor i mig;
V. 20. 1 Mos. 6, 5; 8, 21.
18. thi jeg ved, at i mig, det er i
mit Kjød, bor ikke noget Godt; thi Viljen
har jeg, men at gjøre det Gode, det
finder jeg ikke. V. 15.
19. Thi det Gode, som jeg vil, gjør
jeg ikke; men det Onde, som jeg ikke vil,
det gjør jeg.
20. Men dersom jeg gjør det, jeg ikke
vil, saa er det ikke mere mig, som gjør
det, men Synden, som bor i mig. V. 17.
21. Saa finder jeg da den Lov, at
naar jeg vil gjøre det Gode, ligger det
Onde for mig; Job 14, 4. Ps. 51, 7.
22. thi jeg har Lyst til Guds Lov
efter det indvortes Menneske,
Ps. 1, 2. 2 Kor. 4, 16.
23. men jeg ser en anden Lov i mine
Lemmer, som strider mod mit Sinds Lov
og tager mig fangen under Syndens
Lov, som er i mine Lemmer. 8, 2.
24. Jeg elendige Menneske! Hvo
skal fri mig fra dette Dødens
Legeme?
25. Jeg takker Gud ved Jesus
Christus, vor Herre. Saa tjener
jeg da Guds Lov med Sindet, men
Syndens Lov med Kjødet. 1 Kor. 15, 57.

8. Kapitel.

De, som ere i Christus, ere ved hans Aand frigjorte fra Syndens og Dødens Herredømme (1—11). Derfor skulle de leve efter Aanden; thi de, som gjøre dette, ere Guds Børn og Arvinger til hans Herlighed (12—17). Mod denne Herlighed

ere deres Trængsler i Verden for Intet at agte; de forvente den i Haab; Aanden kommer dem til Hjælp; alle Ting maa tjene dem tilgode, og Intet kan skille dem fra Guds Kjærlighed i Christus (18—39).

Saa er der da nu ingen Fordømmelse for dem, som ere i Christus Jesus, som ikke vandre efter Kjødet, men efter Aanden; 10, 4. 2 Kor. 5, 17. Gal. 5, 16.

2. thi Livets Aands Lov har i Christus Jesus frigjort mig fra Syndens og Dødens Lov.
6, 18. Joh. 8, 36. Gal. 5, 1. Rom. 7, 23.

3. Thi det, som var Loven umuligt, idet den var kraftesløs formedelst Kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Søn i syndigt Kjøds Lignelse og for Syndens Skyld og fordømte Synden i Kjødet,
Hebr. 7, 18. 2 Kor. 5, 21. Gal. 3, 13.

4. forat Lovens Fordring skulde fuldbringes i os, som ikke vandre efter Kjødet, men efter Aanden.

5. Thi de, som ere efter Kjødet, sanse det Kjødelige, men de, som ere efter Aanden, det Aandelige. 1 Kor. 2, 14.

6. Thi Kjødets Sans er Døden, men Aandens Sans er Liv og Fred,
6, 21. Gal. 6, 8.

7. efterdi Kjødets Sans er Fiendskab mod Gud; thi den er ikke Guds Lov underdanig, thi den kan ikke engang være det. Kol. 1, 21. Jak. 4, 4.

8. Men de, som ere kjødelige, kunne ikke tækkes Gud. V. 5. Hebr. 11, 6.

9. Men I ere ikke kjødelige, men aandelige, saafremt Guds Aand bor i eder; men dersom Nogen ikke har Christi Aand, denne hører ikke ham til.
1 Kor. 2, 12; 3, 16. 2 Kor. 13, 5. Gal. 4, 6. 1 Joh. 3, 24.

10. Men dersom Christus er i eder, da er vel Legemet dødt formedelst Synden, men Aanden Liv formedelst Retfærdighed.

11. Men dersom hans Aand, som opreiste Jesus fra de Døde, bor i eder, da skal han, som opreiste Christus fra de Døde, levendegjøre ogsaa eders dødelige Legemer ved sin Aand, som bor i eder.
6, 4. 5. Ap. G. 2, 24. 1 Kor. 6, 14. 2 Kor. 4, 14.

12. Derfor, Brødre, ere vi ikke Kjødets Skyldnere, at vi skulle leve efter Kjødet;
6, 6. 18.

13. thi dersom I leve efter Kjødet, skulle I dø, men dersom I ved Aanden døde Legemets Gjerninger, skulle I leve.
Ez. 18, 21. Ef. 4, 22. Kol. 3, 5. 6.

14. Thi saa Mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. V. 9. 1 Joh. 3, 24. Gal. 5, 18.

15. Thi I annammede ikke en Trældoms Aand atter til Frygt, men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader!
V. 9. 1 Kor. 2, 12. 2 Tim. 1, 7. Joh. 1, 12. 2 Kor. 6, 18. Gal. 3, 26; 4, 6. Mark. 14, 36.

16. Aanden selv vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. V. 26. 27.
2 Kor. 1, 22; 5, 5. Ef. 1, 13; 4, 30.

17. Men dersom vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger, Guds Arvinger, men Christi Medarvinger, saafremt vi lide med ham for ogsaa at blive herliggjorte med ham. Gal. 4, 7. Ap. G. 14, 22.
2 Tim. 2, 11. 12. 1 Pet. 4, 13.

18. Thi jeg holder for, at den nærværende Tids Lidelser ikke ere at agte mod den Herlighed, som skal aabenbares paa os.
Matt. 5, 12. 2 Kor. 4, 17. 1 Pet. 1, 6. 1 Joh. 3, 1. 2. Kol. 3, 4.

19. Thi Skabningens Længsel venter paa Guds Børns Aabenbarelse;

20. thi Skabningen er bleven Forfængeligheden underlagt, ikke med sin Vilje, men formedelst ham, som lagde den derunder,

21. dog med det Haab, at ogsaa Skabningen skal blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed. Aab. 21, 5.

22. Thi vi vide, at hele Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Smerte indtil nu.

23. Ja, ikke det alene, men ogsaa vi, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke i os selv, idet vi forvente en sønlig Udkaarelse, vort Legemes Forløsning.
Gal. 4, 5. Ef. 1, 5. Luk. 21, 28. 2 Kor. 5, 2. 4. 1 Joh. 3, 2.

24. Thi i Haabet ere vi frelste. Men et Haab, som sees, er ikke Haab; thi hvorledes kan Nogen haabe det, han ser?

25. Men dersom vi haabe det, vi ikke se, da forvente vi det med Taalmodighed.
Hebr. 11. 1.

26. Men iligemaade kommer og Aanden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede, som det sig bør, men Aanden selv træder frem for os med uudsigelige Sukke.
Matt. 20, 22. Jak. 4, 3.

27. Men han, som ransager Hjerterne, ved, hvad Aandens Mening er; thi efter Guds Vilje træder han frem for de Hellige.
1 Krøn. 28, 9. Ps. 7, 10. Jer. 11, 20; 17, 10. Ap. G. 1, 24.

28. Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte. Jak. 1, 12; 2, 5. Ef. 1, 11; 3, 11. 2 Tim. 1, 9.

29. Thi dem, han forud kjendte, har han ogsaa forud bestemt til at vorde ligedannede med hans Søns Billede, forat han skal være den Førstefødte blandt mange Brødre. Ef. 1, 5. 11. Fil. 3, 20. 21. 1 Joh. 3, 2. Kol. 1, 15. 18.

30. Men dem, han forud bestemte, dem har han ogsaa kaldt, og dem, han kaldte, dem har han ogsaa retfærdiggjort; men dem, han retfærdiggjorde, dem har han ogsaa herliggjort.

31. Hvad skulle vi da sige hertil? Er Gud for os, hvo kan da være mod os? 4 Mos. 14, 9. Ps. 56, 12; 118, 6.

32. Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulde han ikke ogsaa skjenke os alle Ting med ham? 4, 25. Es. 53, 5. Joh. 3, 16.

33. Hvo vil anklage Guds Udvalgte? Gud er den, som retfærdiggjør. Es. 50, 8. 9.

34. Hvo er den, som fordømmer? Christus er den, som er død, ja meget mere, som og er opreist, som og er ved Guds høtre Haand, som og træder frem for os. Job 34, 29. Ps. 110, 1. 1 Pet. 3, 22. Hebr. 1, 3; 8, 1; 12, 2. 1 Joh. 2, 1. Hebr. 7, 25; 9, 24.

35. Hvo skal kunne skille os fra Christi Kjærlighed? Trængsel eller Angest eller Forfølgelse eller Hunger eller Nøgenhed eller Fare eller Sverd?

36. Ligesom skrevet er: For din Skyld dræbes vi den hele Dag; vi ere agtede som Slagtefaar. Ps. 44, 23. 1 Kor. 4, 9. 2 Kor. 4, 11.

37. Men i alle disse Ting mere end seire vi ved ham, som har elsket os. 1 Kor. 15, 57. 1 Joh. 5, 4. 5. Aab. 12, 11.

38. Thi jeg er vis paa, at hverken Død eller Liv, hverken Engle eller Fyrstendømmer eller Magter, hverken det Nærværende eller det Tilkommende, 2 Tim. 1, 12. Ef. 6, 12. Kol. 2, 15.

39. hverken det Høie eller det Dybe, ei heller nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds Kjærlighed i Christus Jesus, vor Herre.

9. Kapitel.

Paulus har stor Bekymring for Jødernes Salighed (1—5). At de ere Abrahams Børn efter Kjødet, gjør dem ikke til Guds Børn (6—13); thi Kaldet i Christus sker af Naade (14—23); derfor ere Hedningerne, som troede, blevne antagne, og Jøderne, som ikke troede, forskudte (24—33).

Jeg siger Sandhed i Christus, jeg lyver ikke, idet min Samvittighed vidner med mig i den Hellig-Aand, 1, 9. Gal. 1, 20. 1 Tim. 2, 7.

2. at jeg har en stor Bedrøvelse og en uafladelig Sorg i mit Hjerte.

3. Thi jeg ønskede selv at være en fra Christus forbandet Ting for mine Brødre, mine Frænder efter Kjødet, 10, 1. 2 Mos. 32, 32.

4. som ere Israeliter, hvem den sønlige Udkaarelse og Herligheden og Pakterne og Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne tilhøre, 2 Mos. 4, 22. 5 Mos. 7, 6. Ps. 147, 19. Jer. 31, 9. Ef. 2, 12.

5. hvem Fædrene tilhøre, og af hvem Christus er efter Kjødet, han, som er Gud over Alting, høilovet i Evighed. Amen. Matt. 1, 1 fg. Joh. 1, 1 fg. Rom. 1, 25.

6. Dog ikke, som om Guds Ord har slaaet feil; thi ikke alle de, som nedstamme fra Israel, ere Israel; 4 Mos. 23, 19. Joh. 8, 39. Rom. 2, 28. Aab. 2, 9.

7. ei heller ere de alle Abrahams Børn, fordi de ere hans Afkom; men: I Isak skal Afkom kaldes dig, 1 Mos. 21, 12. Gal. 4, 23.

8. det er: Ikke de, som ere Børn efter Kjødet, ere Guds Børn, men Forjættelsens Børn regnes for Afkom. Gal. 4, 28; 3, 29.

9. Thi dette er Forjættelsens Ord: Ved denne Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn. 1 Mos. 18, 10. 14.

10. Men ikke hun alene fik Forjættelse, men ogsaa Rebekka, da hun var frugtsommelig ved Een, nemlig Isak, vor Fader. 1 Mos. 25, 21.

11. Thi da de endnu ikke vare fødte og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, blev der, forat Guds Beslutning og Udvælgelse skulde staa fast, ikke formedelst Gjerninger, men formedelst ham, som kaldte,

12. sagt til hende: Den Ældre skal tjene den Yngre; 1 Mos. 25, 23.

13. som skrevet er: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg. Mal. 1, 2. 3. Ps. 47, 5.

14. Hvad skulle vi da sige? Er der Uretfærdighed hos Gud? Det være langt fra! 3, 5. 5 Mos. 32, 4. Job 34, 10.

15. Thi han siger til Moses: Jeg
vil være den miskundelig, som
jeg er miskundelig, og forbarme
mig over den, som jeg forbarmer
mig over. 2 Mos. 33, 19.
16. Derfor staar det ikke til
den, som vil, ei heller til den,
som løber, men til Gud, som
gjør Miskundhed.
17. Thi Skriften siger til Farao:
Just til dette har jeg opreist dig, at jeg
skal vise min Magt paa dig, og at mit
Navn skal forkyndes paa al Jorden.
2 Mos. 9, 16.
18. Saa forbarmer han sig da over den,
han vil, men forhærder den, han vil.
19. Du vil da sige til mig: Hvorfor
dadler han os da? Hvem har modstaaet
hans Vilje?
20. Men, o Menneske, hvo er du, at du
vil gaa irette med Gud? Mon Noget,
som er dannet, kan sige til den, som dannede
det: Hvi gjorde du mig saaledes?
Es. 45, 9.
21. Eller har ikke Pottemageren Magt
over Leret til af den samme Deig at gjøre
et Kar til Ære, men et andet til Vanære?
Es. 64, 7. Jer. 18, 6. 2 Tim. 2, 20.
22. Men hvad, om nu Gud, skjønt
han vilde vise sin Vrede og kundgjøre
sin Magt, har med stor Langmodighed
taalt Vredens Kar, som vare dannede til
Fordærvelse, 2, 4.
23. og det tillige for at kundgjøre sin
Herligheds Rigdom over Barmhjertighedens
Kar, som han forud havde beredt
til Herlighed?
24. Som saadanne har han ogsaa
kaldt os, ikke alene af Jøder, men ogsaa
af Hedninger,
25. som han ogsaa siger hos Hoseas:
Jeg vil kalde det mit Folk, som ikke
var mit Folk, og hende den Elskede,
som ikke var den Elskede;
Hos. 2, 23. 1 Pet. 2, 10.
26. og det skal ske, at paa det Sted,
hvor der var sagt til dem: I ere ikke mit
Folk, der skulle de kaldes den levende
Guds Børn. Hos. 1, 10.
27. Men Esaias udraaber over Israel:
Om Israels Børns Tal er som Havets
Sand, saa skal kun Levningen frelses;
Es. 10, 22. 23.
28. thi han fuldkommer sit Ord og
opfylder det hastig i Retfærdighed; ja, et
hastig opfyldt Ord skal Herren udføre
paa Jorden.
29. Og, som Esaias har forudsagt:
Dersom ikke Herren, Hærskarernes Gud,
havde levnet os Sæd, vare vi blevne som
Sodoma og blevne lige med Gomorra.
Es. 1, 9. 1 Mos. 19, 24. 25.
30. Hvad skulle vi da sige? At Hedningerne,
som ikke jagede efter Retfærdighed,
fik Retfærdighed, men den Retfærdighed,
som er af Troen,
31. men Israel, som jagede efter Retfærdigheds
Lov, kom ikke til Retfærdigheds
Lov. 10, 3; 11, 7.
32. Hvorfor? Fordi de ikke søgte den
ved Troen, men ved Lovens Gjerninger.
Thi de stødte an mod Anstødsstenen,
1 Kor. 1, 21. 23.
33. som skrevet er: Se, jeg lægger i
Zion en Anstødssten og en Forargelsesklippe,
og hver den, som tror paa ham,
skal ikke beskjæmmes. Ps. 118, 22.
Es. 8, 14; 28, 16. Matt. 21, 42 fg.
Ps. 2, 12; 25, 3. Rom. 10, 11.

10. Kapitel.

Jøderne søge forgjæves Retfærdighed af Loven, thi den skjenkes i Christus ved Troen (1—13); denne Naade er forgjæves bleven Jøderne tilbuden (14—21).

Brødre! Mit Hjertes Ønske og min
Begjæring til Gud for Israel er
om deres Frelse.
2. Thi jeg giver dem det Vidnesbyrd,
at de have Nidkjærhed for Gud, men
ikke med Kundskab.
Ap. G. 21, 20; 22, 3. Gal. 1, 14.
3. Thi da de ikke kjendte Guds Retfærdighed
og tragtede efter at oprette
en egen Retfærdighed, underkastede de
sig ikke Guds Retfærdighed. 9, 30 fg.
4. Thi Christus er Lovens Ende
til Retfærdighed for hver den,
som tror. Matt. 5, 17. Gal. 3, 23. 24.
Joh. 3, 18. Ap. G. 13, 39.
5. Thi Moses skriver om den Retfærdighed,
som er af Loven, at det Menneske,
som gjør de Ting, skal leve derved.
3 Mos. 18, 5. Luk. 10, 28. Gal. 3, 12.
6. Men den Retfærdighed, som er af
Troen, siger saaledes: Sig ikke i dit
Hjerte: Hvo vil fare op til Himmelen?
Det er at hente Christus ned.
5 Mos. 30, 12 fg.
7. Eller: Hvo vil fare ned i Afgrunden?
Det er at hente Christus op fra
de Døde.
8. Men hvad siger den? Ordet er dig
nær i din Mund og i dit Hjerte. Det
er det Troens Ord, som vi prædike.

9. Thi dersom du bekjender med din Mund, at Jesus er Herren, og tror i dit Hjerte, at Gud opreiste ham fra de Døde, da skal du blive salig.
Matt. 10, 32. 2 Tim. 2, 12.

10. Thi med Hjertet tror man til Retfærdighed, men med Munden bekjender man til Saliggjørelse. Ps. 116, 10. 2 Kor. 4, 13. 1 Pet. 3, 15.

11. Thi Skriften siger: Hver den, som tror paa ham, skal ikke beskjæmmes.
9, 33. Ps. 25, 3.

12. Thi der er ikke Forskjel paa Jøde eller Græker; thi den Samme er Alles Herre, rig for alle dem, som paakalde ham.
3, 22. 29. Ap. G. 10, 34. 1 Tim. 2, 5. Es. 1, 7; 2, 7.

13. Thi hver den, som paakalder Herrens Navn, skal vorde salig. Joel 3, 5.

14. Hvorledes skulle de da paakalde den, paa hvem de ikke have troet? Men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? Men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker?

15. Men hvorledes skulle de prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: Hvor deilige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde godt Budskab! Jer. 28, 15. Es. 52, 7.

16. Men de adløde ikke alle det gode Budskab; thi Esaias siger: Herre! Hvo har troet det, han hørte af os?
2 Tess. 1, 8. Es. 53, 1. Joh. 12, 38.

17. Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, sker ved Guds Ord.
Joh. 17, 20.

18. Men jeg siger: Have de ikke hørt? Jo, sandelig, deres Røst er udgangen over al Jorden, og deres Ord til Jorderigets Grænser. Ps. 19, 5.
Es. 49, 6. 2 Kor. 2, 14. Kol. 1, 6.

19. Men jeg siger: Mon Israel ikke har vidst det? Først siger Moses: Jeg vil gjøre eder nidkjære over dem, som ikke ere et Folk; jeg vil vække eder til Vrede over et uforstandigt Folk.
5 Mos. 32, 21.

20. Men Esaias vover at sige: Jeg er funden af dem, som ikke søgte mig; jeg er bleven aabenbar for dem, som ikke spurgte efter mig. Es. 65, 1.

21. Men om Israel siger han: Jeg udstrakte mine Hænder den hele Dag til et ulydigt og gjenstridigt Folk. Es. 65, 2.

11. Kapitel.

Jøderne ere ikke aldeles forskudte, men Nogle af dem ere udvalgte af Naade, de Andre ere forhærdede (1—10). Deres Forhærdelse har givet Leilighed til Hedningernes Omvendelse, hvorved Jøderne skulle vækkes til at følge deres Exempel (11—32). Paulus priser Guds Visdom (33—36).

Jeg siger da: Mon Gud har forskudt sit Folk? Det være langt fra! Thi ogsaa jeg er en Israelit, af Abrahams Afkom, af Benjamins Stamme.
Jer. 31, 37. Fil. 3, 5.

2. Gud har ikke forskudt sit Folk, som han forud kjendte. Eller vide I ikke, hvad Skriften siger paa det Sted om Elias, hvorledes han træder frem for Gud mod Israel, sigende: 1 Kong. 19, 10.

3. Herre! De have ihjelslaaet dine Profeter og nedbrudt dine Altere, og jeg er alene bleven tilbage, og de efterstræbe mit Liv.

4. Men hvad siger det guddommelige Gjensvar til ham? Jeg har levnet mig selv syv tusinde Mænd, som ikke have bøiet Knæ for Ba'al. 1 Kong. 19, 18.

5. Saaledes er der da ogsaa i den nærværende Tid bleven en Levning efter Naadens Udvælgelse. 9, 27.

6. Men er det af Naade, da er det ikke mere af Gjerninger; ellers bliver Naaden ikke mere Naade. Men er det af Gjerninger, da er det ikke mere af Naade; ellers er Gjerningen ikke mere Gjerning.
3, 28. Es. 2, 8. 5 Mos. 9, 4. 5.

7. Hvad altsaa? Det, Israel søger efter, har det ikke opnaaet, men de Udvalgte have opnaaet det; de Øvrige ere blevne forhærdede, 9, 31.

8. som skrevet er: Gud gav dem en Dorskheds Aand, Øine til ikke at se og Øren til ikke at høre, indtil denne Dag.
Es. 6, 9. 10; 29, 10. 5 Mos. 29, 4.

9. Og David siger: Deres Bord vorde dem til en Snare og til en Fælde og til et Anstød og til en Gjengjældelse!
Ps. 69, 23. 24.

10. Deres Øine vorde formørkede, forat de ikke skulle se, og bøi altid deres Ryg!

11. Jeg siger da: Mon de have stødt an, forat de skulde falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Saliggjørelsen bleven Hedningerne til Del for at vække hine til Nidkjærhed.
Ap. G. 13, 46. Matt. 21, 43.

12. Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Tab er Hed-

ningernes Rigdom, hvor meget mere skal deres Fylde være det!
13. Thi til eder, Hedninger, siger jeg: Forsaavidt jeg er Hedningernes Apostel, ærer jeg mit Embede, 1, 5; 15, 16. Ap. G. 9, 15. Gal. 1, 16; 2, 2. 8. 1 Tim. 2, 7.
14. om jeg dog kunde vække min Slægt til Nidkjærhed og frelse Nogle af dem. V. 11.
15. Thi dersom deres Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad er da deres Antagelse Andet end Liv af Døde?
16. Men dersom det Første af Deigen er helligt, da er hele Deigen ligesaa, og dersom Roden er hellig, da ere Grenene ligesaa. 4 Mos. 15, 19–21.
17. Men om nogle af Grenene ere afbrudte, og du, som var et vildt Oljetræ, er indpodet iblandt dem og bleven meddelagtig i Oljetræets Rod og Fedme, Jer. 11, 16.
18. saa ros dig ikke mod Grenene! Men dersom du roser dig, da bærer jo ikke du Roden, men Roden dig.
19. Du vil da sige: Grenene ere afbrudte, forat jeg skulde blive indpodet. V. 11.
20. Vel! De ere afbrudte ved sin Vantro, men du staar ved Troen; vær ikke hovmodig, men frygt! Ordsp. 28, 14. Es. 66, 2. 1 Kor. 10, 12. Fil. 2, 12.
21. Thi dersom Gud ikke har sparet de naturlige Grene, skal han vel heller ikke spare dig. 2 Pet. 2, 4. 5.
22. Se derfor Guds Godhed og Strenghed, Strengheden mod dem, som ere faldne, men Godheden mod dig, om du bliver fast ved Godheden; ellers skal og du afhugges. Joh. 15, 2. Hebr. 3, 6.
23. Men ogsaa hine skulle indpodes, dersom de ikke blive ved i Vantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem. 2 Kor. 3, 16.
24. Thi dersom du er afhuggen af det Oljetræ, som er vildt af Naturen, og mod Naturen indpodet i et godt Oljetræ, hvor meget mere skulle da disse, som af Naturen ere Oljetræets Grene, indpodes i sit eget Oljetræ!
25. Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed, forat I ikke skulle tro eder selv kloge, at Forhærdelse for en Del er kommen over Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind, Luk. 21, 24.
26. og saa skal hele Israel vorde frelst, som skrevet er: Befrieren skal komme fra Zion og afvende Ugudeligheder fra Jakob, Es. 59, 20. Ps. 14, 7.
27. og dette er min Pakt med dem, at jeg borttager deres Synder. Jer. 31, 33. Es. 27, 9.
28. Med Hensyn til Evangeliet ere de vel Fiender for eders Skyld, men med Hensyn til Udvælgelsen ere de elskede for Fædrenes Skyld.
29. Thi Naadegaverne og sit Kald fortryder Gud ikke. 2 Tim. 2, 13.
30. Thi ligesom I fordum vare vantro mod Gud, men nu have faaet Barmhjertighed ved deres Vantro,
31. saaledes ere og disse nu vantro, forat ved den Barmhjertighed, som er eder vederfaren, ogsaa de maa faa Barmhjertighed;
32. thi Gud har indsluttet Alle under Ulydighed, forat han kunde forbarme sig over Alle. 3, 9. Gal. 3, 22.
33. O Rigdoms Dyb baade paa Guds Visdom og Kundskab! Hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veie usporlige! Ps. 36, 7. Job 11, 7. Ef. 2, 7.
34. Thi hvo har kjendt Herrens Sind? Eller hvo var hans Raadgiver? Es. 40, 13. Ps. 92, 6. Jer. 23, 18.
35. Eller hvo gav ham først, saa det skulde betales ham igjen? Job 41, 2.
36. Thi af ham og ved ham og til ham ere alle Ting; ham være Ære i Evighed! Amen. 1 Kor. 8, 6. Kol. 1, 16.

12. Kapitel.

Paulus formaner de Troende til en hellig Vandel (1–3), at Enhver som et Lem paa Christi Legeme skal være tro i sin Gjerning (4–8), fornemmelig i Kjærligheds Bevisning (9–21).

Derfor formaner jeg eder, Brødre, ved Guds Barmhjertighed, at I fremstille eders Legemer som et levende, helligt og Gud velbehageligt Offer, hvilket er eders aandelige Gudsdyrkelse; 6, 13–16. 1 Pet. 2, 5.
2. og skikker eder ikke lige med denne Verden, men bliver forvandlede ved eders Sinds Fornyelse, saa I prøve, hvad der er Guds gode og velbehagelige og fuldkomne Vilje! 1 Pet. 1, 14. 1 Joh. 2, 15. Ef. 4, 23; 5, 17. Kol. 1, 9.
3. Thi ved den Naade, som er given mig, siger jeg til Enhver iblandt eder, at han ikke skal tænke høiere om sig

selv, end han bør tænke, men at han skal
tænke saa, at han er beskeden, alt som
Gud har tildelt Enhver Troens Maal.
1, 5. 1 Kor. 4, 6; 12, 11. 28. Ef. 4, 7. 16.
4. Thi ligesom vi have mange Lemmer
paa eet Legeme, men ikke alle Lemmer
have den samme Gjerning,
1 Kor. 12, 12. Ef. 1, 22. 23.
5. saaledes ere vi mange eet Legeme i
Christus, men, hver for sig, ere vi hver-
andres Lemmer. 1 Kor. 12, 27. Ef. 5, 23.
6. Men efterdi vi have forskjellige
Naadegaver efter den Naade, som er
given os, saa, hvadenten vi have Pro-
fetiens Gave, lader os bruge den i
Overensstemmelse med Troen,
1 Kor. 12, 4. 1 Pet. 4, 10. 11.
7. eller vi have en Tjeneste, lader os
tage Vare paa Tjenesten, eller om Nogen
er Lærer, paa Lærergjerningen, 1 Kor. 12, 28.
8. eller om Nogen formaner, paa
Formaningen! Den, som meddeler, gjøre
det i Enfoldighed! Den, som er For-
stander, være det med Iver! Den, som
øver Barmhjertighed, øve den med Glæde!
Ap. G. 6, 1—3. 1 Pet. 5, 2. 1 Tim. 5, 17. 2 Kor. 9, 7.
9. Kjærligheden være uden Skrømt!
Haver Afsky for det Onde, hænger fast
ved det Gode! 1 Tim. 1, 5. Ps. 97, 10. Am. 5, 15.
10. Værer hverandre inderlig hengivne
i Broderkjærlighed, foregaar hverandre
med Ærbødighed! Ef. 4, 2. 1 Tess. 4, 9.
1 Pet. 1, 22. Fil. 2, 3. 1 Pet. 2, 17; 5, 5.
11. Værer ikke lunkne i eders Iver,
værer brændende i Aanden, tjener Herren!
Ap. G. 18, 25. Aab. 3, 15.
12. Værer glade i Haabet,
taalmodige i Trængslen, varag-
tige i Bønnen!
15, 13. Luk. 10, 20. 2 Kor. 6, 10.
Hebr. 10, 35. 36; 12, 1—3. Luk. 18, 1. Ef. 6, 18.
13. Antager eder de Helliges Nødtørft,
laaner gjerne Hus! 1 Kor. 16, 1. 1 Pet. 4, 9.
14. Velsigner dem, som forfølge eder,
velsigner og forbander ikke!
Matt. 5, 44. 1 Kor. 4, 12. 1 Pet. 3, 9.
15. Glæder eder med de Glade,
og græder med de Grædende!
Ps. 35, 13. 14.
16. Haver eet Sind mod hverandre!
Tragter ikke efter de høie Ting, men holder
eder til de lave! Vorder ikke selvkloge!
15, 5. 1 Kor. 1, 10. Fil. 2, 2. Ps. 131, 1.
Ordsp. 3, 7; 26, 12. 16. Ef. 5, 21.
17. Betaler ikke Nogen Ondt for
Ondt! Beflitter eder paa det Gode for
alle Menneskers Aasyn!
Ordsp. 20, 22; 24, 29. Matt. 5, 39. 40.
1 Pet. 3, 9. 2 Kor. 8, 21.
18. Dersom det er muligt, da holder
Fred med alle Mennesker, saavidt det
staar til eder! Mark. 9, 50. Hebr. 12, 14.
19. Hevner eder ikke selv, I Elskelige,
men giver Vreden Rum! Thi der er
skrevet: Hevnen hører mig til, jeg vil
betale, siger Herren. 3 Mos. 19, 18.
Ef. 4, 26. 31. 5 Mos. 32, 35. Hebr. 10, 30.
20. Dersom da din Fiende hungrer,
giv ham Mad; dersom han tørster, giv
ham Drikke! Thi naar du gjør dette,
samler du gloende Kul paa hans Hoved.
Ordsp. 25, 21. 22. Matt. 5, 44.
21. Lad dig ikke overvinde af det Onde,
men overvind det Onde med det Gode!
1 Sam. 24, 18.

13. Kapitel.

De Troende bør være Øvrigheden lydige (1—7), bevise Kjærlighed mod Alle (8—10), og aflægge Mørkets Gjerninger (11—14).

Hvert Menneske være de fore-
satte Øvrigheder underdanigt!
Thi der er ikke Øvrighed uden
af Gud, men de Øvrigheder, som
ere, har Gud beskikket.
Tit. 3, 1. 1 Pet. 2, 13. Dan. 4, 32. Joh. 19, 11.
2. Derfor modstaar den, som sætter sig
op imod Øvrigheden, Guds Forordning;
men de, som modstaa, skulle faa sin Dom.
Ordsp. 24, 21.
3. Thi de Regjerende ere ikke til Skræk
for gode Gjerninger, men for onde. Vil
du da ikke frygte for Øvrigheden, saa
gjør det, som er godt, og du skal have
Ros af den! 1 Pet. 2, 14.
4. Thi den er Guds Tjener, dig til
Gode. Men dersom du gjør det, som
er ondt, da frygt! Thi den bærer ikke
Sverdet forgjæves; thi den er Guds
Tjener, en Hevner til Straf over den,
som gjør det Onde. Ps. 82, 6.
5. Derfor er det fornødent at være
underdanig, ikke alene for Straffens
Skyld, men ogsaa for Samvittighedens.
6. Thi derfor betale I ogsaa Skat;
thi de ere Guds Tjenere, som just tage
Vare paa dette.
7. Giver derfor Alle, hvad I ere dem
skyldige, den Skat, som skyldes Skat, den
Told, som skyldes Told, den Frygt, som
skyldes Frygt, den Ære, som skyldes Ære!
Matt. 22, 21.
8. Bliver Ingen Noget skyldige, uden
det at elske hverandre! Thi den, som
elsker den Anden, har opfyldt Loven.
Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5. Jak. 2, 8.
9. Thi det: Du skal ikke bedrive Hor,

du skal ikke ihjelslaa, du skal ikke stjæle, du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd, du skal ikke begjære, og om der er noget andet Bud, det indbefattes som i en Hovedsum i dette Ord: Du skal elske din Næste som dig selv. 2 Mos. 20, 14 fg. Matt. 22, 37—40. Mark. 12, 29—31. Jak. 2, 8.

10. Kjærligheden gjør ikke Næsten noget Ondt; derfor er Kjærligheden Lovens Fylde. 1 Kor. 13, 4. Gal. 5, 14.

11. Og dette bør vi saa meget mere ske, efterdi vi vide Tiden, at Stunden er der, at vi nu skulle opstaa af Søvne; thi vor Frelse er nu nærmere, end da vi bleve troende. Ef. 5, 14. 1 Tess. 5, 6—8.

12. Natten er fremgangen, og Dagen er kommen nær. Derfor lader os aflægge Mørkets Gjerninger og iføre os Lysets Vaaben! 1 Joh. 2, 8. Ef. 5, 11; 6, 10 fg.

13. Lader os vandre sømmelig, som om Dagen, ikke i Fraadseri og Drukkenskab, ikke i Løsagtighed og Uterlighed, ikke i Kiv og Avind! Fil. 4, 8. Luk. 21, 34. 1 Kor. 6, 9. Ef. 5, 5. Jak. 3, 14.

14. Men ifører eder den Herre Jesus Christus, og pleier ikke Kjødet saaledes, at Begjærligheder vækkes! Gal. 3, 27. Kol. 3, 10. Ordsp. 23, 20. 1 Pet. 2, 11. 1 Joh. 2, 16.

14. Kapitel.

Den Stærke skal antage sig den Skrøbelige, og denne skal ikke dømme den Anden (1—4), men Enhver gjøre, hvad han gjør, til Herrens Ære, for hvem vi alle skulle gjøre Regnskab (5—12). Ingen skal forarge sin Broder (13—21) eller gjøre Noget med Tvivl (22. 23).

Men antager eder den, som er skrøbelig i Troen, og dømmer ikke hans Meninger! 15, 1. 7. 1 Kor. 8, 9. 11; 9, 21. 22. Gal. 6, 1.

2. En tror at kunne æde Allehaande, men den, som er skrøbelig, æder kun Urter. 1 Mos. 1, 29; 9, 3.

3. Den, som æder, foragte ikke den, som ikke æder! Og den, som ikke æder, dømme ikke den, som æder; thi Gud har antaget sig ham! Kol. 2, 16.

4. Hvo er du, som dømmer en fremmed Svend? Han staar eller falder for sin egen Herre; men han skal blive staaende, thi Gud er mægtig til at holde ham opreist. Jak. 4, 12.

5. En agter den ene Dag hellig fremfor den anden; en Anden agter hver Dag lige. Enhver være fuldt forvisset i sit eget Sind! Gal. 4, 10. Kol. 2, 16.

6. Den, som tager Vare paa Dagen, gjør det for Herren, og den, som ikke tager Vare paa Dagen, gjør det for Herren. Den, som æder, gjør det for Herren, thi han takker Gud, og den, som ikke æder, gjør det for Herren og takker Gud. 5 Mos. 8, 10. 1 Kor. 10, 31. 1 Tim. 4, 3.

7. Thi Ingen af os lever sig selv, og Ingen dør sig selv; 2 Kor. 5, 15. Gal. 2, 20. 1 Tess. 5, 10. 1 Pet. 4, 2.

8. thi baade, naar vi leve, leve vi for Herren, og naar vi dø, dø vi for Herren; derfor, enten vi leve, eller vi dø, høre vi Herren til. 1 Kor. 6, 20.

9. Thi derfor er Christus baade død og opstanden og igjen bleven levende, forat han skal herske baade over Døde og Levende. Ap. G. 10, 42. 2 Kor. 5, 15.

10. Men du, hvi dømmer du din Broder? Eller du, hvi foragter du din Broder? Vi skulle jo alle fremstilles for Christi Domstol. Luk. 6, 37. Matt. 25, 31 fg. Ap. G. 17, 31. 2 Kor. 5, 10.

11. Thi der er skrevet: Saasandt jeg lever, siger Herren, skal hvert Knæ bøie sig for mig, og hver Tunge skal bekjende Gud. Es. 45, 23. Fil. 2, 30.

12. Altsaa skal da Enhver af os gjøre Gud Regnskab for sig selv. 2, 6. 16. Matt. 12, 36. 1 Pet. 4, 5.

13. Derfor lader os ikke mere dømme hverandre, men dømmer heller dette, at Ingen maa give sin Broder Anstød eller Forargelse! Matt. 18, 7. 1 Kor. 10, 32. 2 Kor. 6, 3.

14. Jeg ved og er i den Herre Jesus vis paa, at Intet er vanhelligt i sig selv, uden for den, som anser Noget for at være vanhelligt; for ham er det vanhelligt. Matt. 15, 11. Ap. G. 10, 15. 1 Kor. 8, 4. Tit. 1, 15.

15. Men dersom din Broder bedrøves for Mads Skyld, saa vandrer du ikke mere efter Kjærlighed. Led ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld Christus er død! 1 Kor. 8, 11—13.

16. Lader derfor ikke eders Gode blive bespottet! V. 14. Gal. 5, 1. 13.

17. Thi Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed og Fred og Glæde i den Hellig-Aand. 1 Kor. 8, 8.

18. Thi den, som heri tjener Christus, er velbehagelig for Gud og retskaffen for Mennesker.

19. Saa lader os da jage efter det,

som tjener til Fred og til indbyrdes Opbyggelse! 15, 2.

20. Nedbryd ikke Guds Gjerning for Mads Skyld! Alt er vel rent, men det er ondt for det Menneske, som æder med Samvittigheds-Anstød.

21. Det er godt ikke at æde Kjød eller at drikke Vin eller at gjøre Noget, hvorover din Broder støder sig eller forarges eller bliver svag.

22. **Du** har Tro; hav den hos dig selv for Gud! Salig er den, som ikke dømmer sig selv i det, han vælger.

23. Men den Tvivlende er fordømt, dersom han æder, fordi det ikke sker af Tro; men alt det, som ikke er af Tro, er Synd. V. 14.

15. Kapitel.

Enhver skal leve sin Næste til Behag efter Christi Eksempel, som har baaret vore Skrøbeligheder og antaget sig baade Jøder og Hedninger (1—13). Skjønt Romerne selv kunde formane hverandre, har dog Paulus villet formane dem som Hedningernes Apostel (14—21). Han vil ogsaa engang besøge dem til deres Opbyggelse (22—29). Imidlertid skulle de bede for ham (30—33).

Men vi, som ere stærke, ere skyldige at bære over med de Svages Skrøbeligheder og ikke være os selv til Behag. 14, 1. 1 Tess. 5, 14.

2. Enhver af os være sin Næste til Behag til hans Bedste, til Opbyggelse! 1 Kor. 9, 19; 10, 24. 33.

3. Thi heller ikke Christus levede sig selv til Behag, men, som skrevet staar: Deres Forhaanelser, som forhaane dig, ere faldne paa mig. Ps. 69, 10.

4. Thi hvadsomhelst tilforn er skrevet, er tilforn skrevet os til Lærdom, forat vi skulle have Haab ved den Taalmodighed og Trøst, som Skrifterne give. 4, 23. 24. 1 Kor. 10, 11. 2 Tim. 3, 16.

5. Men Taalmodighedens og Trøstens Gud give eder at have eet Sind indbyrdes efter Jesu Christi Vilje, Ps. 133, 1. Rom. 12, 16. Joh. 17, 21.

6. forat I endrægtig med een Mund kunne prise Gud og vor Herres Jesu Christi Fader! Ap. G. 1, 14; 4, 24. Ef. 1, 3.

7. Derfor antager eder hverandre, ligesom og Christus har antaget sig os til Guds Ære!

8. Jeg siger nemlig, at Jesus Christus er bleven Omskjærelsens Tjener for Guds Sanddruheds Skyld, for at stadfæste Forjættelserne til Fædrene, Matt. 15, 24. Ap. G. 3, 25. 26.

9. men at Hedningerne skulle prise Gud for hans Barmhjertigheds Skyld, som skrevet er: Derfor vil jeg bekjende dig blandt Hedningerne og lovsynge dit Navn. 2 Sam. 22, 50. Ps. 18, 50.

10. Og atter siger han: Fryder eder, I Hedninger, med hans Folk! 5 Mos. 32, 43. Ps. 67, 5.

11. Og atter: Lover Herren, alle Hedninger, og priser ham, alle Folk! Ps. 117, 1.

12. Og atter siger Esaias: Der skal være en Rod af Isai og den, som opstaar for at regjere over Hedningerne; paa ham skulle Hedningerne haabe. Es. 11, 10. Aab. 5, 5.

13. Men Haabets Gud fylde eder med al Glæde og Fred, idet I tro, forat I kunne vorde rige i Haabet ved den Hellig-Aands Kraft! 14, 17.

14. **Men** jeg er og selv forvisset om eder, mine Brødre, at I ogsaa selv ere fulde af Godhed, rige paa al Kundskab, i Stand til ogsaa at paaminde hverandre. 2 Pet. 1, 12. 1 Joh. 2, 21. 1 Tess. 4, 9; 5, 11.

15. Dog har jeg, Brødre, for en Del skrevet noget dristig til eder som den, der paaminder eder efter den Naade, som er given mig af Gud, 1, 5; 12, 3.

16. forat jeg skal være Jesu Christi Tjener til Hedningerne ved at betjene Guds Evangelium, forat Hedningernes Offer maa blive velbehageligt, helliget ved den Hellig-Aand. 11, 13. 2 Tim. 1, 11. Rom. 12, 1.

17. Derfor har jeg Ros i Christus Jesus i min Tjeneste for Gud. 1 Kor. 1, 31. 2 Kor. 10, 8. 13.

18. Thi jeg vil ikke fordriste mig til at tale Noget om det, som Christus ikke har udrettet ved mig til Hedningernes Lydighed, ved Ord og Gjerning, Matt. 10, 19. 20.

19. ved Tegns og Undergjerningers Kraft, ved Guds Aands Kraft, saa jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil Illyrien har forkyndt Christi Evangelium, Mark. 16, 17.

20. dog saaledes, at jeg beflittede mig paa at prædike Evangeliet, ikke der, hvor Christus var nævnt, forat jeg ikke skulde bygge paa en fremmed Grundvold, 2 Kor. 10, 13—16.

21. men, som skrevet staar: De, for hvem Intet var kundgjort om ham, skulle se, og de, som ikke have hørt, skulle forstaa. Es. 52, 15.

22. **Derfor** er jeg og mange Gange bleven forhindret i at komme til eder. 1, 13.

23. Men nu, da jeg ikke mere har Rum i disse Lande, men i mange Aar har havt Længsel efter at komme til eder,
24. vil jeg komme til eder naar jeg reiser til Spanien; thi jeg haaber at se eder paa Gjennemreisen og at blive ledsaget derhen af eder, naar jeg først i nogen Maade er bleven tilfredsstillet hos eder. 1 Kor. 16, 6.
25. Men nu reiser jeg til Jerusalem for at tjene de Hellige. Ap. G. 19, 21.
26. Thi Macedonien og Achaia have været villige til at gjøre et Sammenskud til de Fattige blandt de Hellige, som ere i Jerusalem.
1 Kor. 16, 1. 2 Kor. 8, 1. 2. Gal. 2, 10.
27. Thi de have været villige til at gjøre det og ere ogsaa deres Skyldnere. Thi ere Hedningerne blevne delagtige i deres aandelige Goder, da ere de og skyldige at bevise dem Tjeneste i det Timelige. 11, 17. 1 Kor. 9, 11.
28. Naar jeg da har fuldbragt dette og sikkert overleveret dem denne Frugt, vil jeg drage derfra gjennem eders Stad til Spanien.
29. Men jeg ved, at naar jeg kommer til eder, skal jeg komme med Christi Evangeliums rige Velsignelse. 1, 11.
30. **M**en jeg formaner eder, Brødre, ved vor Herre Jesus Christus og ved Aandens Kjærlighed til at stride med mig i eders Bønner for mig til Gud,
Fil. 2, 1; 1, 27. Kol. 4, 12. Ef. 6, 18. 19. 2 Kor. 1, 11.
31. forat jeg maa blive friet fra de Vantro i Judæa, og mit Ærinde til Jerusalem maa blive de Hellige til Behag,
2 Tess. 3, 1. 2.
32. forat jeg kan komme til eder med Glæde efter Guds Vilje og vederkvæges med eder. 1, 10. Jak. 4, 15.
33. Men Fredens Gud være med eder alle! Amen. 16, 20. 1 Kor. 14, 33. 2 Kor. 13, 11.

16. Kapitel.

Paulus anbefaler Fobe (1. 2), hilser mange Udvalgte og den hele Menighed (3—16), advarer dem for Forførere og trøster dem (17—20), hilser fra Forskjellige (21—23), slutter Brevet med et Ønske (24—27).

Men jeg anbefaler eder Føbe, vor Søster, som er Menighedens Tjenerinde i Kenchreæ,
2. at I modtage hende i Herren, som det sømmer de Hellige, og hjælpe hende i, hvadsomhelst hun maatte have eder behov; thi ogsaa hun har hjulpet Mange, ogsaa mig selv. 3 Joh. 6.
3. **H**ilser Priscilla og Akvilas, mine Medarbeidere i Christus Jesus,
Ap. G. 18, 2. 26. 2 Tim. 4, 19.
4. som have sat sit eget Liv i Fare for mit, hvem ikke jeg alene takker, men ogsaa alle Hedningernes Menigheder,
5. og hilser Menigheden i deres Hus! Hilser Epænetus, min Elskelige, som er Achaias Førstegrøde til Christus!
1 Kor. 16, 19. Kol. 4, 15.
6. Hilser Maria, som har arbeidet meget for os!
7. Hilser Andronikus og Junias, mine Frænder og mine Medfanger, som have et godt Navn hos Apostlerne, som ogsaa før mig have været i Christus!
8. Hilser Amplias, min Elskelige i Herren!
9. Hilser Urbanus, vor Medarbeider i Christus, og Stachys, min Elskelige!
10. Hilser Apelles, den Prøvede i Christus! Hilser dem, som ere af Aristobuls Hus!
11. Hilser Herodion, min Frænde! Hilser dem af Narcissus's Hus, som ere i Herren!
12. Hilser Tryfæna og Tryfosa, som have arbeidet i Herren! Hilser Persis, den Elskelige, som har arbeidet meget i Herren!
13. Hilser Rufus, den Udvalgte i Herren, og hans og min Moder!
14. Hilser Asynkritus, Flegon, Hermas, Patrobas, Hermes og Brødrene hos dem!
15. Hilser Filologus og Julia, Nereus og hans Søster og Olympas og alle de Hellige hos dem!
16. Hilser hverandre med et helligt Kys! Christi Menigheder hilse eder.
1 Kor. 16, 20. 2 Kor. 13, 12.
17. **M**en jeg formaner eder, Brødre, at I give Agt paa dem, som volde Splid og Forargelser tvertimod den Lærdom, som I have lært, og viger bort fra dem!
Matt. 7, 15. 1 Joh. 4, 1. Fil. 3, 2. Kol. 2, 8. 18.
Matt. 18, 17. 1 Kor. 5, 9. 11. 2 Tess. 3, 6. 14.
Tit. 3, 9. 10. 2 Joh. 10.
18. Thi Saadanne tjene ikke vor Herre Jesus Christus, men sin egen Bug, og ved søde Ord og smigrende Tale forføre de de Enfoldiges Hjerter.
Fil. 3, 19. 2 Pet. 2, 3. Ez. 13, 10. 18.
19. Thi eders Lydighed er bleven Alle bekjendt. Derfor glæder jeg mig over

eder; men jeg vil, at I skulle være vise til det Gode, men enfoldige til det Onde.
1, 8. Jer. 4, 22. 1 Kor. 14, 20.

20. Men Fredens Gud skal snart knuse Satan under eders Fødder. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder! Amen.

21. Timoteus, min Medarbeider, og Lucius og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilse eder. Ap. G. 16, 1. 2. Fil. 2, 19. 22.

22. Jeg, Tertius, som har nedskrevet dette Brev, hilser eder i Herren.

23. Kajus, min og den hele Menigheds Vært, hilser eder. Erastus, Stadens Skattefoged, hilser eder, og Broderen Kvartus. 1 Kor. 1, 14.

24. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen.
1 Kor. 16, 23. 1 Tess. 5, 28.

25. Men ham, som er mægtig til at styrke eder i mit Evangelium og Jesu Christi Prædiken efter Aabenbaringen af den Hemmelighed, som var fortiet fra evige Tider, Ef. 3, 18; 1, 9 fg.

26. men nu er aabenbaret og ved de profetiske Skrifter efter den evige Guds Befaling kundgjort for alle Hedninger til Troens Lydighed,
2 Tim. 1, 10. Tit. 1, 3. Rom. 1, 5.

27. ham, den ene vise Gud, være Ære ved Jesus Christus i al Evighed! Amen.
1 Tim. 1, 17; 6, 16. Hebr. 13, 21.

Paulus's første Brev til Korintierne.

1. Kapitel.

Paulus ønsker de troende Korintiere Naade (1—3), takker Gud for dem (4—9). Han laster den Splid, som var iblandt dem, og viser dem hen til Christus (10—16), hvis Korses Evangelium han havde prædiket i Enfoldighed, en daarlig Prædiken for Verden, men Visdom og Kraft for dem, som tro (17—25). Gud har udvalgt de Ringe, forat Ingen skal rose sig uden i Herren (26—31).

Paulus, ved Guds Vilje kaldt til Jesu Christi Apostel, og Broderen Sostenes
Gal. 1, 1. Ef. 1, 1. Ap. G. 18, 17.

2. til den Guds Menighed, som er i Korint, de i Christus Jesus Helligede, de kaldte Hellige, tilligemed alle dem, som paakalde vor Herres Jesu Christi Navn paa hvert Sted, baade deres og vort:
Joh. 17, 19. Ap. G. 15, 9; 26, 18. Rom. 1, 7. 2 Tim. 1, 9; 2, 22.

3. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus! 2 Kor. 1, 2. Ef. 1, 2. 1 Pet. 1, 2.

4. Jeg takker min Gud altid for eder for den Guds Naade, som er eder given i Christus Jesus,
Rom. 1, 8. Ef. 1, 15. 16.

5. at I udi ham ere gjorte rige i Alt, i al Lære og al Kundskab,
12, 8. 2 Kor. 8, 7.

6. eftersom Christi Vidnesbyrd er blevet befæstet i eder,

7. saa der ikke fattes eder paa nogen Naadegave, idet I forvente vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse,
Ps. 34, 10. 11. Fil. 3, 20.

8. han, som og skal befæste eder indtil Enden, saa I ere ustraffelige paa vor Herres Jesu Christi Dag. 2 Kor. 1, 21.
Fil. 1, 10. Kol. 1, 22. 1 Tess. 3, 13; 5, 23.

9. Gud er trofast, ved hvem I ere kaldte til hans Søns, Jesu Christi, vor Herres, Samfund.
10, 13. 1 Tess. 5, 24. Joh. 15, 5.

10. Men jeg formaner eder, Brødre, ved vor Herres Jesu Christi Navn, at I alle skulle tale det Samme, og at der ikke skal være Splid iblandt eder, men at I skulle være fast forenede i det samme Sind og i den samme Mening.
Fil. 2, 2; 3, 15. 16.

11. Thi af Kloes Husfolk er det givet mig tilkjende om eder, mine Brødre, at der er Trætter iblandt eder.

12. Jeg taler om dette, at Enhver af eder siger: Jeg holder mig til Paulus, jeg til Apollos, jeg til Kefas, jeg til Christus. Ap. G. 18, 24. Joh. 1, 43.

13. Er Christus delt? Er Paulus korsfæstet for eder? Eller ere I døbte til Paulus's Navn?

14. Jeg takker Gud, at jeg ikke har døbt Nogen af eder, uden Krispus og Kajus,
Ap. G. 18, 8. Rom. 16, 23.

15. forat ikke Nogen skal sige, at jeg har døbt til mit Navn.

16. Dog har jeg ogsaa døbt Stefanas's Husfolk; ellers ved jeg ikke, om jeg har døbt nogen Anden. 16, 15. 17.

17. Thi Christus udsendte mig ikke for at døbe, men for at prædike Evangeliet,

ikke med vise Ord, forat Christi Kors
ikke skulde tabe sin Kraft. Ap. G. 9, 15.
Gal. 1, 16. 1 Kor. 2, 1. 13. 2 Pet. 1, 16.
18. Thi Korsets Ord er vel en
Daarskab for dem, som blive
fortabte, men for os, som blive
salige, er det en Guds Kraft.
2 Kor. 4, 3. 2 Tess. 2, 10. Rom. 1, 16. 1 Kor. 1, 24.
19. Thi der er skrevet: Jeg vil ødelægge de Vises Visdom og tilintetgjøre
de Forstandiges Forstand.
Es. 29, 14. Job 5, 12. 13.
20. Hvor er en Viis, hvor en Skriftlærd, hvor en Gransker i denne Verden?
Har ikke Gud gjort denne Verdens Visdom
til Daarskab? Es. 33, 18. Rom. 1, 21. 22.
21. Thi efterdi Verden ikke ved sin
Visdom kjendte Gud i Guds Visdom,
behagede det Gud ved denne Prædikens
Daarskab at gjøre dem salige, som tro;
Matt. 11, 25. 27. Rom. 1, 21. 28.
22. thi baade Jøder æske Tegn, og
Grækere søge Visdom,
Matt. 12, 38; 16, 1. Joh. 4, 48.
23. men vi prædike den korsfæstede
Christus, Jøder en Forargelse og Grækere
en Daarskab, Joh. 6, 60; 10, 33. 1 Kor. 2, 14.
24. men dem, som ere kaldte, baade
Jøder og Grækere, Christus, Guds Kraft
og Guds Visdom. V. 18.
25. Thi det Daarlige fra Gud er visere
end Menneskene, og det Skrøbelige fra
Gud er stærkere end Menneskene.
26. Thi betragter Brødre, eders Kald,
at ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange
Mægtige, ikke mange Fornemme ere kaldte,
Joh. 7, 48. Jak. 2, 5.
27. men hvad der er daarligt i Verden,
har Gud udvalgt for at beskjæmme de
Vise, og hvad der er skrøbeligt i Verden,
har Gud udvalgt for at beskjæmme det
Stærke,
28. og hvad der er lavt i Verden,
og hvad der er ringeagtet, og hvad der
er Intet, har Gud udvalgt for at tilintetgjøre det, som er Noget,
29. forat intet Kjød skal rose sig for ham.
Rom. 3, 27. Ef. 2, 9.
30. Men af ham ere I udi Christus
Jesus, som er bleven os Visdom
fra Gud og Retfærdighed og
Helliggjørelse og Forløsning,
Rom. 4, 25. Jer. 23, 5. 6. Joh. 17, 19. Ef. 1, 7.
31. forat, som skrevet er: Hvo der
roser sig, rose sig i Herren!
Jer. 9, 24. 2 Kor. 10, 17.

2. Kapitel.

Paulus har prædiket for dem i Enfoldighed og Skrøbelighed, dog i Kraft og Aand, om den korsfæstede Jesus (1—5). Hans Prædiken er en skjult Visdom for Verdens Vise, men aabenbaret ved Guds Aand for dem, som tro (6—16).

Og jeg, Brødre, da jeg kom til eder, kom
jeg ikke for med prægtige Ord eller Visdom at forkynde eder Guds Vidnesbyrd;
V. 4. 13; 1, 17.
2. thi jeg agtede mig ikke at vide
Noget iblandt eder, uden Jesus Christus
og ham korsfæstet. Gal. 6, 14.
3. Og jeg var hos eder i Skrøbelighed
og i Frygt og i megen Bæven,
2 Kor. 10, 10; 12, 5. 9. Gal. 4, 13.
4. og mit Ord og min Prædiken var
ikke i menneskelig Visdoms overtalende
Ord, men i Aands og Krafts Bevisning,
V. 1. 2 Pet. 1, 16.
5. forat eders Tro ikke skulde være
grundet i Menneskers Visdom, men i
Guds Kraft. Ef. 1, 19. 1 Tess. 1, 5.
6. Men vi tale Visdom blandt de
Fuldkomne, dog ikke denne Verdens
Visdom, ikke heller denne Verdens Overesters, som forgaa, Jak. 3, 15. 1 Kor. 1, 28.
7. men vi tale Guds Visdom, den
hemmelighedsfulde, som var skjult, hvilken Gud før Verdens Begyndelse har
forud bestemt til vor Herlighed,
Ps. 51, 8. Rom. 16, 25.
8. hvilken ingen af denne Verdens
Overster har kjendt; thi havde de kjendt
den, da havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre, —
Matt. 11, 25. Joh. 7, 48. Ap. G. 3, 15.
9. men vi tale, som skrevet er,
hvad intet Øie har seet, og intet
Øre har hørt, og hvad der ikke
er opkommet i noget Menneskes
Hjerte, hvad Gud har beredt dem,
som elske ham. Es. 64, 3. Jak. 1, 12.
10. Men os har Gud aabenbaret
det ved sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder.
Matt. 13, 11; 16, 17.
11. Thi hvilket Menneske ved, hvad der
er i Mennesket, uden Menneskets Aand,
som er i ham? Saa ved heller Ingen,
hvad der er i Gud, uden Guds Aand.
Ordsp. 20, 27.
12. Men vi have ikke annammet Verdens Aand, men den Aand, som er af
Gud, forat vi kunne kjende, hvad der er
skjenket os af Gud, Rom. 8, 15.
13. hvad vi og tale, ikke med Ord,
som menneskelig Visdom lærer, men med

Ord, som den Hellig-Aand lærer, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord. V. 1. 4.

14. Men det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarskab, og han kan ikke kjende dem, thi de bedømmes aandelig. Rom. 8, 7.

15. Men den Aandelige bedømmer alle Ting, men selv bedømmes han ikke af Nogen. Ordsp. 28, 5. 1 Tess. 5, 21.

16. Thi hvo har kjendt Herrens Sind, at han kunde undervise ham? Men vi have Christi Sind. Job 15, 8. Es. 40, 13. Jer. 23, 18. Rom. 11, 34. Fil. 2, 5.

3. Kapitel.

Korintierne vare før og ere endnu skrøbelige, fordi de se for meget paa Mennesker, som kun ere Guds Tjenere og Medarbeidere (1—9); Grundvolden er Christus, paa hvilken Enhver skal bygge (10—15). De skulle vogte sig for at fordærve Guds Bygning, ikke hovmode sig af Verdens Visdom og ikke rose sig af Mennesker; thi de høre Christus til (16—23).

Og jeg, Brødre, kunde ikke tale til eder som til Aandelige, men som til Kjødelige, som til spæde Børn i Christus.

2. Jeg gav eder Melk at drikke og ikke haard Mad; thi I kunde endda ikke fordøie den, ja, I kunne det endnu ikke. 1 Pet. 2, 2. Hebr. 5, 12. 13.

3. thi I ere endnu kjødelige; thi naar der er Nid og Kiv og Tvedragt iblandt eder, ere I da ikke kjødelige og vandre efter menneskelig Vis? 1, 10. 11. Gal. 5, 19. 20. Jak. 3, 16.

4. Thi naar En siger: Jeg holder mig til Paulus, men en Anden: Jeg til Apollos, ere I da ikke kjødelige? 1, 12.

5. Hvem er da Paulus, og hvem er Apollos? Tjenere, ved hvem I ere blevne troende, og det, eftersom Herren har givet Enhver.

6. Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav Vækften. Ap. G. 18, 1. 4. Jak. 1, 21. Ap. G. 18, 24—26.

7. Saa er nu hverken den Noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Vækften.

8. Men den, som planter, og den, som vander, ere Eet; men Enhver skal faa sin egen Løn efter sit eget Arbeide. Ps. 62, 13. Jer. 32, 19. Matt. 16, 27. Aab. 2, 23.

9. Thi vi ere Guds Medarbeidere; I ere Guds Ager, Guds Bygning. 2 Kor. 6, 1. Ef. 2, 20. 21. Kol. 2, 7.

10. Efter den Guds Naade, som er given mig, lagde jeg Grundvold som en viis Bygmester, men en Anden bygger derpaa; men Enhver se til, hvorledes han bygger derpaa! Aab. 21, 14. 1 Kor. 15, 10.

11. Thi Ingen kan lægge en anden Grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Christus. Es. 28, 16. Ef. 2, 20.

12. Men dersom Nogen paa denne Grundvold bygger Guld, Sølv, kostelige Stene, Træ, Hø, Straa,

13. da skal Enhvers Gjerning blive aabenbar; thi Dagen skal klarlig vise det, efterdi den aabenbares med Ild, og Ilden skal prøve, hvordan Enhvers Gjerning er. 4, 5. Es. 48, 10. 1 Pet. 1, 7; 4, 12.

14. Dersom Nogens Gjerning, som han byggede derpaa, bliver bestaaende, skal han faa Løn;

15. dersom Nogens Gjerning bliver opbrændt, skal han lide Skade; men selv skal han blive frelst, dog saaledes, som gjennem Ild.

16. Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og at Guds Aand bor i eder? 6, 19. 2 Kor. 6, 16. Hebr. 3, 6.

17. Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, skal Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, hvilket I ere.

18. Ingen bedrage sig selv! Dersom Nogen iblandt eder tykkes sig at være viis i denne Verden, han vorde en Daare, forat han kan vorde viis! Jak. 1, 22. Ordsp. 3, 7. Es. 5, 21. 1 Kor. 4, 10.

19. Thi denne Verdens Visdom er Daarskab for Gud; thi der er skrevet: Han griber de Vise i deres Træskhed, Job 5, 13.

20. og atter: Herren kjender de Vises Tanker, at de ere forfængelige. Ps. 94, 11.

21. Derfor rose Ingen sig af Mennesker! Thi alle Ting ere eders,

22. være sig Paulus eller Apollos eller Kefas eller Verden eller Liv eller Død eller det Nærværende eller det Tilkommende; alle Ting ere eders, Joh. 1, 43. Rom. 8, 38.

23. men I ere Christi, men Christus er Guds.

4. Kapitel.

Lærerne ere Guds Husholdere, som ei utidig bør dømmes (1—7). Korintierne indbildte sig at være rige og stærke, medens Apostlerne endnu stode i svare Lidelser (8—13). Paulus formaner dem til at efterfølge ham og vogte sig for Hovmod: thi Guds Rige bestaar ikke i Ord (14—21),

Saaledes agte hvert Menneske os som Christi Tjenere og Husholdere over Guds Hemmeligheder! Matt. 18, 18. Joh. 20, 23. Kol. 1, 25. Tit. 1, 7. 1 Pet. 4, 10.

2. Iøvrigt kræves af Husholdere, at de findes tro. Luk. 12, 42.

3. Men jeg agter det for saare lidet at dømmes af eder eller af en menneskelig Ret, ja, jeg dømmer mig end ikke selv;

4. thi vel ved jeg Intet med mig selv, men dermed er jeg ikke retfærdiggjort; men Herren er den, som dømmer mig. Job 9, 2. Ps. 130, 3. Rom. 3, 20. Ps. 35, 24.

5. Derfor dømmer ikke Noget før Tiden, indtil Herren kommer, som og skal føre frem for Lyset det, som er skjult i Mørket, og aabenbare Hjerternes Raad; og da skal Enhver faa sin Pris af Gud. Matt. 7, 1. 1 Kor. 11, 26. Matt. 25, 31. Aab. 20, 12.

6. Men dette, Brødre, har jeg henført til mig selv og Apollos for eders Skyld, forat I ved os kunne lære ikke at være kloge over det, som skrevet er, forat I ikke for Nogens Skyld skulle opblæses, den Ene mod den Anden. Rom. 12, 3.

7. Thi hvo giver dig Fortrin? Og hvad har du, som du ikke har annammet? Men dersom du har annammet det, hvi roser du dig da, som om du ikke havde annammet det? Joh. 3, 27. Jak. 1, 17.

8. I ere allerede blevne mætte, I ere allerede blevne rige, I ere blevne Herrer uden os; og gid I vare blevne Herrer, forat ogsaa vi kunde herske med eder! Jer. 2, 31.

9. Thi mig synes, at Gud har fremstillet os Apostler som de Ringeste, som overgivne til Døden; thi vi ere blevne et Skuespil for Verden, baade for Engle og Mennesker. 2 Kor. 11, 5. Ps. 44, 23. 2 Kor. 4, 11. Hebr. 10, 33.

10. Vi ere Daarer for Christi Skyld, men I ere kloge i Christus, vi skrøbelige, men I stærke, I herlige, men vi foragtede. 3, 18; 2, 3. 2 Kor. 13, 9.

11. Indtil denne Time lide vi baade Hunger og Tørst og ere nøgne og faa Næveslag og have intet vist Opholdssted 2 Kor. 11, 27. Ap. G. 23, 2. 2 Kor. 4, 8; 6, 5; 11, 23.

12. og arbeide møisommelig med vore egne Hænder. Overskjeldede, velsigne vi; forfulgte, taale vi; Ap. G. 18, 3; 20, 34. Matt. 5, 44. Luk. 6, 28; 23, 34.

13. spottede, formane vi; vi ere blevne som Udskud i Verden, Alles Skovisk indtil nu. Begr. 3, 45.

14. Dette skriver jeg ikke for at beskjæmme eder, men jeg paaminder eder som mine elskelige Børn. 1 Tess. 2, 11.

15. Thi om I end have ti tusinde Læremestere i Christus, have I dog ikke mange Fædre; thi i Christus Jesus har jeg avlet eder ved Evangeliet. Ap. G. 18, 11. Gal. 4, 19. Filem. 10.

16. Jeg formaner eder derfor, vorder mine Efterfølgere! 11, 1. Fil. 3, 17. 1 Tess. 1, 6.

17. Derfor har jeg sendt eder Timotheus, som er min elskelige og trofaste Søn i Herren, forat han skal minde eder om mine Veie i Christus, saaledes, som jeg lærer allevegne i hver Menighed. 1 Tim. 1, 2.

18. Men Nogle ere blevne opblæste, som om jeg ikke skulde komme til eder;

19. men jeg vil snart komme til eder, om Herren vil, og lære at kjende ikke de Opblæstes Ord, men deres Kraft; Jak. 4, 15.

20. thi Guds Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft. 2, 4. 1 Tess. 1, 5. 2 Pet. 1, 16.

21. Hvad ville I? Skal jeg komme til eder med Ris eller med Kjærlighed og Sagtmodigheds Aand? 2 Kor. 10, 1—4.

5. Kapitel.

Paulus laster dem, fordi de ikke havde udelukket af Menigheden En, som bedrev Blodskam; han minder om, at en liden Surdeig kan gjøre en hel Deig sur (1—8), og vil ikke, at de skulle taale aabenbare Syndere i Menigheden (9—13).

Der høres overhovedet om Horeri blandt eder, og det saadant Horeri, som end ikke nævnes blandt Hedningerne, saa En har sin Faders Hustru. 3 Mos. 18, 8. 5 Mos. 27, 20.

2. Og I ere opblæste og ikke snarere bedrøvede, saa den, som har gjort denne Gjerning, maatte blive udstødt af eders Midte?

3. Thi jeg, som vel er fraværende med Legemet, men nærværende med Aanden, har allerede, som om jeg var nærværende, besluttet om den, som saaledes har bedrevet dette, 2 Kor. 10, 1—4; 13, 10. Kol. 2, 5.

4. i vor Herres Jesu Christi Navn, idet I og min Aand ere forsamlede med vor Herres Jesu Christi Kraft, Matt. 16, 19; 18, 18.

5. at overgive en Saadan til Satan til Kjødets Fordærvelse, forat Aanden maa vorde frelst paa vor Herres Jesu Dag. 1 Tim. 1, 20.

6. Eders Ros er ikke smuk; vide I ikke, at en liden Surdeig gjør den hele Deig sur? Gal. 5, 9.
7. Saa udrenser da den gamle Surdeig, forat I kunne være en ny Deig, ligesom I ere usyrede! Thi ogsaa vort Paaskelam er slagtet for os, Christus.
Es. 53, 7. Joh. 1, 29. 1 Pet. 1, 19; 2, 24.
8. Derfor lader os holde Høitid, ikke med gammel Surdeig, ei heller med Ondskabs og Sletheds Surdeig, men med Renheds og Sandheds usyrede Brød.
2 Mos. 12, 3. 15. 19.
9. Jeg skrev eder til i Brevet, at I ikke skulle have noget Samkvem med Skjørlevnere, Matt. 18, 17.
2 Kor. 6, 14. Ef. 5, 11. 2 Tess. 3, 6. 14.
10. og det skrev jeg ikke i Almindelighed om denne Verdens Skjørlevnere eller Gjerrige eller Røvere eller Afgudsdyrkere; ellers maatte I gaa ud af Verden.
11. Men nu skrev jeg eder til, at dersom Nogen, der kaldes en Broder, er en Skjørlevner eller Gjerrig eller Afgudsdyrker eller Skjendegjæst eller Dranker eller Røver, da skulle I ikke have noget Samkvem med ham og end ikke æde med en Saadan.
Rom. 16, 17. Tit. 3, 10. 2 Joh. 10.
12. Thi hvad kommer det mig ved at dømme ogsaa dem, som ere udenfor? Dømme ikke I dem, som ere indenfor?
Mark. 4, 11. Kol. 4, 5. 1 Tess. 4, 12.
13. Men Gud dømmer dem, som ere udenfor. Udstøder den Onde fra eder selv.
5 Mos. 13, 5; 22, 21.

6. Kapitel.

Paulus laster, at de have Retssager med hverandre, og det for hedensk Øvrighed (1—11), og advarer mod Skjørlevnet (12—20).

Tør Nogen af eder, naar han har Sag mod en Anden, søge Dom hos de Uretfærdige og ikke hos de Hellige?
2. Vide I ikke, at de Hellige skulle dømme Verden? Og dersom Verden bliver dømt ved eder, ere I da uværdige til at dømme de ringeste Sager? Matt. 19, 28.
3. Vide I ikke, at vi skulle dømme Engle, end sige timelige Ting?
4. Naar I nu have Sager om timelige Ting, da sætte I dem til Dommere, som ere ringeagtede i Menigheden!
5. Jeg siger det til Beskjæmmelse for eder. Saa er der da ikke nogen Viis iblandt eder, end ikke een, som kan dømme mellem sine Brødre, 15, 34.
6. men Broder gaar irette med Broder, og det for Vantro?
7. Det er jo allerede overhovedet en Feil hos eder, at I have Sager mod hverandre. Hvi lide I ikke heller Uret? Hvi lade I eder ikke heller besvige?
Ordsp. 20, 22. Matt. 5, 40. Rom. 12, 19. 1 Tess. 5, 15.
8. Men I gjøre Uret og besvige, og det Brødre. 3 Mos. 25, 14.
9. Eller vide I ikke, at Uretfærdige ikke skulle arve Guds Rige? Farer ikke vild! Hverken Skjørlevnere eller Afgudsdyrkere eller Horkarle eller Blødagtige eller de, som synde mod Naturen,
Gal. 5, 19—21. Ef. 5, 5. Hebr. 12, 14. Aab. 22, 15. Gal. 6, 7. 3 Mos. 18, 22. Rom. 1, 27.
10. eller Tyve eller Gjerrige eller Drankere eller Skjendegjæster eller Røvere skulle arve Guds Rige.
11. Og Saadanne vare Nogle af eder; men I ere aftvættede, I ere helliggjorte, I ere retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Aand.
Ef. 2, 2 fg. 5, 8. Kol. 3, 7. Tit. 3, 3. 1 Kor. 1, 2. Hebr. 10, 22.
12. Alt er mig tilladt, men ikke Alt er nyttigt; Alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade mig beherske af Noget. 10, 23.
13. Maden er for Bugen, og Bugen for Maden, men Gud skal tilintetgjøre baade denne og hin; Legemet derimod er ikke for Skjørlevnet, men for Herren, og Herren for Legemet. Matt. 15, 17. 18.
Rom. 14, 17. Kol. 2, 20—22. 1 Tess. 4, 4. 5.
14. Men Gud baade opreiste Herren og skal opreise os ved sin Kraft.
Rom. 6, 5. 8.
15. Vide I ikke, at eders Legemer ere Christi Lemmer? Skal jeg da tage Christi Lemmer og gjøre dem til en Skjøges Lemmer? Det være langt fra!
12, 27. Ef. 4, 15. 16; 5, 30.
16. Eller vide I ikke, at den, som hænger ved Skjøgen, er eet Legeme med hende? Thi de To skulle, siger han, være eet Kjød.
1 Mos. 2, 24. Matt. 19, 5.
17. Men den, som hænger ved Herren, er een Aand med ham.
Joh. 17, 21. 1 Kor. 12, 13. Ef. 4, 4.
18. Flyr Skjørlevnet! Al Synd, som Mennesket gjør, er udenfor Legemet; men den, som bedriver Skjørlevnet, synder mod sit eget Legeme. 10, 8.
19. Eller vide I ikke, at eders Legeme er den Hellig-Aands Tempel, som er i eder, som I have af Gud, og at I ikke ere eders egne? 3, 16. 2 Kor. 6, 16. Ef. 2, 21.

20. Thi I ere dyrekjøbte; ærer derfor Gud i eders Legeme og i eders Aand, hvilke høre Gud til!
7, 23. Gal. 3, 13. 1 Pet. 1, 18. 19. Aab. 5, 9. Fil. 1, 20.

7. Kapitel.

Hvorledes Ægtefolk skulle leve med hinanden (1—7). Ugifte og Enker gjøre vel, om de ikke gifte sig; dog synde de ikke, om de gifte sig (8. 9). Ægtefolk maa ikke skilles ad; Enhver skal blive i den Stilling, hvori han er kaldt (10—24). Videre Underviisning om Jomfruer (25—38) og Enker (39. 40).

Men angaaende det, hvorom I have skrevet til mig, da er det et Menneske godt, at han ikke rører en Kvinde;
1 Mos. 2, 18. 1 Kor. 7, 26.

2. men for Skjørlevnets Skyld have hver Mand sin egen Hustru, og hver Hustru have sin egen Mand!

3. Manden bevise Hustruen den skyldige Velvillighed, men ligesaa og Hustruen Manden! 1 Pet. 3, 7.

4. Hustruen er ikke raadig over sit eget Legeme, men Manden; men ligesaa er heller ikke Manden raadig over sit eget Legeme, men Hustruen.

5. Holder eder ikke fra hinanden, uden det skulde ske med fælles Samtykke for en Tid, forat I kunne hengive eder til Faste og Bøn, og kommer saa atter sammen, forat Satan ikke skal friste eder formedelst eders Uafholdenhed!

6. Men dette siger jeg som Tilladelse, ikke som Befaling.

7. Thi jeg vilde, at alle Mennesker vare, som jeg selv er; men Enhver har sin egen Naadegave af Gud, den Ene saa, men den Anden saa.
Matt. 19, 12. 1 Kor. 12, 11.

8. **Men** jeg siger til de Ugifte og til Enkerne, at det er dem godt, om de blive, som jeg er.

9. Men kunne de ikke afholde sig, da gifte de sig! Thi det er bedre at gifte sig, end at lide Brynde. 1 Tim. 5, 14.

10. **Men** dem, som ere gifte, byder ikke jeg, men Herren, at Hustruen ikke skal skilles fra Manden 1 Tess. 4, 15. Matt. 5, 32.

11. (men om hun og skilles, da blive hun ugift eller forlige sig med Manden), og at Manden ikke skal forlade sin Hustru.

12. Men til de Andre siger jeg, ikke Herren: Dersom nogen Broder har en vantro Hustru, og hun samtykker i at bo hos ham, da forlade han hende ikke.

13. og dersom en Kvinde har en vantro Mand, og han samtykker i at bo hos hende, da forlade hun ham ikke!

14. Thi den vantro Mand er helliget ved Hustruen, og den vantro Hustru er helliget ved Manden; thi ellers vare jo eders Børn urene, men nu ere de hellige.
Rom. 11, 16.

15. Men skiller den Vantro sig, da skille han sig! Ikke er nogen Broder eller Søster gjort til Træl i saadanne Ting; men Gud har kaldt os til Fred.
Ef. 2, 14. 17.

16. Thi hvad ved du, Hustru, om du kan frelse Manden? Eller hvad ved du, Mand, om du kan frelse Hustruen?
1 Pet. 3, 1.

17. Men som Gud har tildelt Enhver, som Herren har kaldt Enhver, saaledes vandre han! Og saaledes forordner jeg i alle Menigheder. V. 20. 24.

18. Er Nogen kaldt som omskaaren, han lade ikke Forhuden drages over! Er Nogen kaldt som uomskaaren, han lade sig ikke omskjære!

19. Omskjærelse er Intet, og Forhud er Intet, men at bevare Guds Bud.
Gal. 5, 6; 6, 15.

20. Hver blive i det Kald, hvori han er kaldt! Ef. 4, 1.

21. Er du kaldt som Træl, saa lad ikke det bekymre dig, men kan du og blive fri, da vælg heller det!

22. Thi den Træl, som er kaldt i Herren, er Herrens Frigivne; ligesaa er og den Frie, som er kaldt, Christi Træl.
Gal. 3, 28. Joh. 8, 36. Rom. 6, 18. 22. Gal. 5, 13. Ef. 6, 6. 1 Pet. 2, 16.

23. I ere dyrekjøbte; vorder ikke Menneskers Trælle!
6, 20. 1 Pet. 1, 18. 19. Hebr. 9, 12.

24. I den Stand, Brødre, hvori Enhver er bleven kaldt, i den blive han hos Gud!
Gal. 3, 28.

25. **Men** om Jomfruer har jeg ikke Herrens Befaling, men jeg giver min Mening tilkjende som den, hvem Herren har givet Naade til at være tro.
V. 12. 2 Kor. 4, 1.

26. Jeg mener altsaa, at dette er godt formedelst den nærværende Nød, at det er godt for et Menneske at være saaledes.
V. 1. Jer. 16, 2 fg.

27. Er du bunden til en Hustru, saa søg ikke at blive løst! Er du løst fra en Hustru, saa søg ikke en Hustru!

28. Men om du og gifter dig, synder du ikke, og om en Jomfru gifter sig, synder hun ikke; dog skulle Saadanne

have Trængsel i Kjødet. Men jeg skaaner
eder.
29. Men dette siger jeg, Brødre, at
Tiden herefter er trang, forat baade de,
som have Hustruer, skulle være som de,
der ikke have, 1 Pet. 4, 7.
30. og de, der græde, som de, der ikke
græde, og de, der glæde sig, som de, der
ikke glæde sig, og de, der kjøbe, som de,
der ikke beholde,
31. og de, der bruge denne Verden, som
de, der ikke bruge den; thi denne Verdens
Skikkelse forgaar. Ps. 39, 7; 90, 5.
Es. 40, 6. 1 Pet. 1, 24. 1 Joh. 2, 17.
32. Men jeg vil, at I skulle være uden
Bekymring. Den Ugifte bekymrer sig for
det, som hører Herren til, hvorledes han
kan behage Herren; 1 Tim. 5, 5.
33. men den, der har giftet sig, be-
kymrer sig for det, som hører Verden til,
hvorledes han kan behage sin Hustru.
Ef. 5, 28. 29.
34. Der er Forskjel mellem en Hustru
og en Jomfru. Den Ugifte bekymrer sig
for det, som hører Herren til, at hun
kan være hellig baade paa Legeme og i
Aand; men den Gifte bekymrer sig for
det, som hører Verden til, hvorledes hun
kan behage sin Mand.
35. Men dette siger jeg til eders egen
Nytte, ikke at jeg vil kaste en Snare om
eder, men for at bevare Sømmelighed og
urokkelig Fasthængen ved Herren.
36. Men dersom Nogen mener, at det
er usømmeligt for hans Jomfru, dersom
hun er over den mandvoksne Alder, og
det maa saa være, saa gjøre han, hvad
han vil! Han synder ikke; lader Saa-
danne gifte sig!
37. Men den, som har sat sig fast fore
i Hjertet, som ikke er tvungen, men har
Magt efter sin egen Vilje og har beslut-
tet dette i sit Hjerte, at bevare sin Jom-
fru, han gjør vel.
38. Og saaledes gjør baade den, som
bortgifter, vel, og den, som ikke bortgifter,
gjør bedre.
39. En Hustru er bunden ved Loven,
saalænge hendes Mand lever; men er
hendes Mand hensoven, er hun fri, saa
hun kan gifte sig med, hvem hun vil, kun
at det sker i Herren. Rom. 7, 2. 1 Tim. 2, 15.
40. Men hun er saligere, om hun
bliver saaledes, som hun er, efter min
Mening; men ogsaa jeg mener at have
Guds Aand. 1 Tess. 4, 8.

8. Kapitel.

Ingen skal bruge sin Kundskab til Andres Forargelse (1—3). Skjønt en Afgud er Intet, skulle Korintierne dog ikke æde Afgudsoffere for ikke at forarge de Skrøbelige (4—13).

Men om Afgudsoffere vide vi, at vi
alle have Kundskab. Kundskaben op-
blæser, men Kjærligheden opbygger.
Ap. G. 15, 20. 29. Rom. 14, 3.
2. Men dersom Nogen tykkes sig at
vide Noget, har han endnu aldrig kjendt
Noget saaledes, som man bør kjende det;
Gal. 6, 3. 1 Tim. 6, 4.
3. men dersom Nogen elsker Gud, er
han kjendt af ham.
Ps. 1, 6. Joh. 10, 14. 27. Gal. 4, 9.
4. Hvad altsaa Spisningen af Afguds-
offere angaar, da vide vi, at en Afgud
er Intet i Verden, og at der er ingen
anden Gud end een. 10, 19. 20.
5 Mos. 4, 39; 6, 4. 1 Tim. 2, 5.
5. Thi om der end er saakaldte Guder
enten i Himmelen eller paa Jorden, som der
er mange Guder og mange Herrer,
Joh. 10, 34. 35.
6. saa have vi dog kun een Gud,
Faderen, af hvem alle Ting ere,
og vi til ham, og een Herre,
Jesus Christus, ved hvem alle
Ting ere, og vi ved ham.
Mal. 2, 10. Rom. 11, 36. Ap. G. 17, 28.
Joh. 13, 13. Ef. 4, 5. Joh. 1, 3.
7. Men ikke Alle have den Kundskab;
men Nogle gjøre sig endnu Samvittighed
angaaende Afguden og æde det som Af-
gudsoffer, og deres Samvittighed, som er
skrøbelig, besmittes. 10, 28. Rom. 14, 14. 23.
8. Men Mad gjør os ikke behagelige
for Gud; thi hverken blive vi bedre, om
vi æde, eller ringere, om vi ikke æde.
Rom. 14, 17. Hebr. 13, 9.
9. Men ser til, at ikke denne eders Fri-
hed skal blive de Skrøbelige til Anstød!
Gal. 5, 13. 1 Pet. 2, 16. Rom. 14, 13. 20.
10. Thi dersom Nogen ser dig, som
har Kundskab, sidde tilbords i Afgudens
Hus, bliver da ikke dens Samvittighed,
som er skrøbelig, styrket til at æde Af-
gudsoffere?
11. Og den skrøbelige Broder, for hvis
Skyld Christus er død, vil fortabes for-
medelst din Kundskab. Rom. 14, 15.
12. Men naar I saaledes synde mod
Brødrene og saare deres skrøbelige Sam-
vittighed, synde I mod Christus.
13. Derfor, om Mad forarger min
Broder, vil jeg til evig Tid ikke æde Kjød,
forat jeg ikke skal forarge min Broder.
Rom. 14, 21.

9. Kapitel.

Skjønt Paulus havde Ret til at føre en Hustru omkring med sig og at tage Løn af Menighederne, vilde han dog ikke bruge sin Frihed (1—18). Han vilde gjerne blive Alt for Alle for allevegne at vinde Nogle (19—23). Han formaner til trofast Kamp og Afholdenhed (24—27).

Er jeg ikke en Apostel? Er jeg ikke fri? Har jeg ikke seet vor Herre Jesus Christus? Ere I ikke min Gjerning i Herren? Ap. G. 9, 3. 17; 22, 17 fg. 1 Kor. 4, 15.

2. Er jeg ikke en Apostel for Andre, saa er jeg det dog for eder; thi I ere mit Apostelembedes Besegling i Herren. 2 Kor. 3, 2. 3.

3. Mit Forsvar mod dem, som dømme mig, er dette.

4. Have vi ikke Ret til at æde og drikke? Luk. 10, 7. 8.

5. Have vi ikke Ret til at føre en Søster omkring som Hustru, ligesom de andre Apostler og Herrens Brødre og Kefas? Matt. 8, 14; 12, 46.

6. Eller har alene jeg og Barnabas ikke Ret til at lade være at arbeide? 2 Tess. 3, 8. 9.

7. Hvem tjener vel i Krig paa sin egen Sold? Hvem planter en Vingaard og æder ikke af dens Frugt? Eller hvem røgter en Hjord og æder ikke af Hjordens Melk? 2 Kor. 10, 4. 1 Kor. 3, 6—8. 1 Pet. 5, 2.

8. Taler jeg dette efter menneskelig Vis? Eller siger ikke ogsaa Loven dette?

9. Thi det er skrevet i Mose-Loven: Du skal ikke binde Munden til paa en Okse, som tærsker. Er det Okserne, Gud sørger for? 5 Mos. 25, 4.

10. Eller siger han det just for vor Skyld? Thi for vor Skyld er det skrevet, at den, som pløier, bør pløie med Haab, og den, som tærsker, med Haab om at blive delagtig i sit Haab. 2 Tim. 2, 6.

11. Dersom vi have saaet for eder de aandelige Ting, er det da noget Stort, om vi høste eders timelige Ting? Rom. 15, 27. Gal. 6, 6.

12. Dersom Andre have den Ret over eder, mon da ikke vi meget mere? Men vi have ikke brugt denne Ret, men taale Alt, forat vi ikke skulle lægge Christi Evangelium nogen Hindring i Veien. Ap. G. 20, 33. 2 Kor. 11, 7 fg. 12, 13. 1 Tess. 2, 7. 9.

13. Vide I ikke, at de, som tjene ved Helligdommen, æde af det Hellige, de, som tage Vare paa Alteret, dele med Alteret? 4 Mos. 18, 8. 5 Mos. 18, 1—4.

14. Saaledes har og Herren forordnet for dem, som forkynde Evangeliet, at de skulle leve af Evangeliet. Matt. 10, 10.

15. Men jeg har Intet brugt af disse Ting. Men jeg har ikke skrevet dette, forat det skal ske saaledes med mig; thi det var mig bedre at dø, end at Nogen skulde gjøre min Ros til Intet. Ap. G. 18, 3. 2 Tess. 3, 8. 2 Kor. 11, 10.

16. Thi om jeg prædiker Evangeliet, er det mig ingen Ros; thi Nødvendighed paaligger mig. Ja, ve mig, dersom jeg ikke prædiker Evangeliet! Rom. 1, 15.

17. Thi dersom jeg gjør dette gjerne, har jeg Løn; men gjør jeg det ugjerne, er dog Husholdningen betroet mig. 4, 1.

18. Hvad er da min Løn? At jeg, idet jeg prædiker Evangeliet, fremsætter Christi Evangelium uden Betaling, forat jeg ikke skal misbruge min Ret i Evangeliet. 8, 9.

19. Thi skjønt jeg er fri fra Alle, har jeg dog gjort mig selv til en Tjener for Alle, forat jeg kan vinde des Flere, Matt. 20, 28. 1 Kor. 10, 33. Rom. 11, 14. 1 Pet. 3, 1.

20. og jeg er bleven Jøderne som en Jøde, forat jeg kan vinde Jøder, dem, som ere under Loven, som den, der var under Loven, forat jeg kan vinde dem, som ere under Loven, Ap. G. 16, 3; 18, 18; 21, 24.

21. dem, som ere uden Loven, som den, der var uden Loven (endog jeg ikke er uden Loven for Gud, men i Loven for Christus), forat jeg kan vinde dem, som ere uden Loven. 7, 22. Rom. 2, 14. Gal. 2, 3.

22. Jeg er bleven de Skrøbelige som en Skrøbelig, forat jeg kan vinde de Skrøbelige. Jeg er bleven Alt for Alle, forat jeg dog endelig kan frelse Nogle. Rom. 15, 1. 1 Kor. 10, 33.

23. Men dette gjør jeg for Evangeliets Skyld, forat jeg kan blive meddelagtig deri.

24. Vide I ikke, at de, som løbe paa Banen, løbe vel alle, men Een faar Klenodiet? Løber saaledes, forat I kunne faa det! Fil. 3, 14. Hebr. 12, 1

25. Men hver den, som kjæmper, er afholdende i Alt, hine, forat de kunne faa en forkrænkelig Krone, men vi en uforkrænkelig. Ef. 6, 12. 1 Tim. 6, 12. 2 Tim. 2, 5. 1 Pet. 1, 4; 5, 4. Jak. 1, 12

26. Jeg løber derfor, ikke som paa det Uvisse; jeg fegter, ikke som den, der slaar i Veiret; 2 Tim. 2, 5; 4, 7

27. men jeg undertvinger mit Legem

og holder det i Trældom, forat jeg ikke efter at have prædiket for Andre skal selv blive forskudt.
Rom. 6, 18. 19; 8, 13. Kol. 3, 5.

10. Kapitel.

Israeliternes Exempel skal tjene Andre til Advarsel, at de ikke skulle misbruge Naaden (1—13). De, som ere delagtige i Herrens Bord, skulle ikke æde Afgudsoffere (14—22) og ikke misbruge sin Frihed til Forargelse for de Skrøbelige, men følge Paulus's Exempel (23—33; K. 11, 1).

Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om, at vore Fædre vare alle under Skyen og gik alle gjennem Havet 2 Mos. 13, 21. 22. Ps. 78, 14. 2 Mos. 14, 22.
2. og bleve alle døbte til Moses i Skyen og i Havet
3. og aade alle den samme aandelige Mad 2 Mos. 16, 15. Ps. 105, 40.
4. og drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem, men Klippen var Christus. 2 Mos. 17, 6. Ps. 78, 16.
5. Men Gud havde ikke Behag i de Fleste af dem; thi de bleve nedslagne i Ørkenen. Hebr. 3, 17—19. 4 Mos. 11, 33.
6. Men disse Ting ere blevne Forbilleder for os, forat vi ikke skulle have Lyst til det Onde, ligesom de havde Lyst dertil. 4 Mos. 11, 34. Ps. 78, 30.
7. Bliver ei heller Afgudsdyrkere, som Nogle af dem, ligesom skrevet er: Folket satte sig ned for at æde og drikke og stod op for at lege! 2 Mos. 32, 6. 1 Joh. 5, 21.
8. Lader os ei heller bedrive Hor, som Nogle af dem bedreve Hor og faldt, paa en Dag tre og tyve Tusinde! 6, 18. 4 Mos. 25, 1—9.
9. Lader os ei heller friste Christus, som Nogle af dem fristede ham og bleve ødelagte af Slanger! Ap. G. 5, 9. 2 Mos. 17, 2. 7; 4 Mos. 21, 5. 6.
10. Knurrer ei heller, som Nogle af dem knurrede og bleve ødelagte af Fordærveren! Fil. 2, 14. 1 Pet. 4, 9. 4 Mos. 14, 2. 36. 37.
11. Men alle disse Ting skede med dem som Forbilleder; men det er skrevet til Advarsel for os, til hvem de sidste Tider ere komne. Rom. 4, 23, 24. 1 Kor. 9, 10. Hebr. 9, 26.
12. Derfor, hvo der tykkes sig at staa, se til, at han ikke falder! Rom. 11, 20.
13. Eder er ingen Fristelse paakommen, uden menneskelig; men Gud er trofast, som ikke skal lade eder fristes over eders Evne, men gjøre baade Fristelsen og dens Udgang saa, at I kunne taale den. 1, 9. 1 Tess. 5, 24.
14. Derfor, mine Elskelige, flyr fra Afgudsdyrkelsen! 2 Mos. 20, 3. Ap. G. 15, 20. 29. 2 Kor. 6, 16.
15. Jeg taler som til Forstandige; dømmer I det, jeg siger! 2, 15.
16. Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Christi Blods Samfund? Det Brød, som vi bryde, er det ikke Christi Legemes Samfund? Matt. 26, 26. 27.
17. Efterdi der er eet Brød, ere vi mange eet Legeme; thi vi ere alle delagtige i det ene Brød. 12, 13. 27. Rom. 12, 5.
18. Ser hen til Israel efter Kjødet! Ere ikke de, som æde Offerne, delagtige i Alteret?
19. Hvad siger jeg da? At en Afgud er Noget? Eller at Afgudsoffer er Noget? 8, 4. Ap. G. 15, 29.
20. Nei! Men, at hvad Hedningerne ofre, det ofre de Djævlene og ikke Gud; men jeg vil ikke, at I skulle have Samfund med Djævlene. 3 Mos. 17, 7. 5 Mos. 32, 17. Ps. 106, 37.
21. I kunne ikke drikke Herrens Kalk og Djævlenes Kalk; I kunne ikke være delagtige i Herrens Bord og i Djævlenes Bord. 2 Kor. 6, 15.
22. Eller ville vi opvække Herren til Nidkjærhed? Ere vi stærkere end han? 5 Mos. 32, 21.
23. Alt er mig tilladt, men ikke Alt er nyttigt; Alt er mig tilladt, men ikke Alt opbygger. 6, 12.
24. Ingen søge sit eget, men Enhver den Andens Bedste! V. 33. Rom. 15, 2. Fil. 2, 4.
25. Æder Alt, hvad der sælges i Slagterboden, og spørger ikke om Noget, for Samvittighedens Skyld!
26. Thi Jorden og dens Fylde er Herrens. 2 Mos. 19, 5. Ps. 24, 1; 50, 12.
27. Og dersom Nogen af de Vantro indbyder eder, og I ville gaa, da æder alt det, som sættes for eder, og spørger ikke om Noget, for Samvittighedens Skyld! Luk. 10, 7.
28. Men dersom Nogen siger til eder: Det er Afgudsoffer, da æder det ikke, for hans Skyld, som gav det tilkjende, og for Samvittighedens Skyld! 8, 7. 10, 11.
29. Samvittighed, siger jeg, ikke Ens egen, men den Andens. Thi hvorfor dømmes min Frihed af en Andens Samvittighed?

30. Dersom jeg nyder det med Tak-
sigelse, hvorfor lastes jeg da for det,
som jeg takker for? Rom. 14, 6.
31. Hvadenten I derfor æde
eller drikke, eller hvad I gjøre,
da gjører Alt til Guds Ære!
5 Mos. 8, 10. Kol. 3, 17.
32. Værer uden Forargelse baade for
Jøder og Grækere og for Guds Menighed,
Rom. 14, 13.
33. ligesom og jeg i Alt stræber at
tækkes Alle, idet jeg ikke søger det, som
er mig selv, men det, som er Mange
nyttigt, forat de kunne frelses!
Rom. 15, 2. 1 Kor. 9, 19. 22. Fil. 2, 4.
Kap. 11, 1. Vorder mine Efterfølgere,
ligesom jeg er Christi!
4, 16. Ef. 5. 1. Fil. 3, 17. 2 Tess. 3, 9.

11. Kapitel.

Kvinderne skulle have Hovedet bedækket ved Gudstjenesten, men Mændene ikke (2—16). Alle skulle se til, at de uden Anstød og værdig bruge Herrens Nadverd, forat de ikke skulle nyde den til Dom (17—34).

Men jeg roser eder, Brødre, fordi I
komme mig i Hu i Alt og holde
fast ved Anordningerne, ligesom jeg
overgav eder dem. V. 23; 15, 3.
3. Men jeg vil, at I skulle vide, at
Christus er hver Mands Hoved, men
Manden er Kvindens Hoved, men Gud
er Christi Hoved. 1 Mos. 3, 16. Ef. 5, 23.
1 Tim. 2, 12. 1 Kor. 3, 23; 15, 27. 28.
4. Hver Mand, som beder eller pro-
feterer og har Noget paa Hovedet, be-
skjæmmer sit Hoved.
5. Men hver Kvinde, som beder eller
profeterer med ubedækket Hoved, beskjæm-
mer sit Hoved; thi det er det Samme,
som om hun var raget.
6. Thi dersom en Kvinde ikke bedækker
sig, da lade hun ogsaa Haaret afklippe,
men er det usømmeligt for en Kvinde
at blive klippet eller raget, da bedække
hun sig!
7. Thi en Mand bør ikke bedække
Hovedet, efterdi han er Guds Billede og
Ære; men en Kvinde er Mandens Ære.
1 Mos. 1, 27.
8. Thi Manden er ikke af Kvinden,
men Kvinden er af Manden. 1 Mos. 2, 23.
9. Thi Manden er heller ikke skabt
for Kvindens Skyld, men Kvinden for
Mandens Skyld. 1 Mos. 2, 18—23.
10. Derfor bør Kvinden have Ærbø-
digheds-Tegn paa Hovedet for Englenes
Skyld.
11. Dog er hverken en Mand uden
Kvinden, ei heller en Kvinde uden Manden
i Herren. Gal. 3, 28.
12. Thi ligesom Kvinden er af Man-
den, saa er og Manden ved Kvinden;
men alt dette er af Gud.
Rom. 11, 36. 1 Kor. 8, 6.
13. Dømmer selv! Sømmer det sig,
at en Kvinde beder barhovedet til Gud?
14. Eller lærer ikke selve Naturen
eder, at dersom en Mand lader Haaret
voxe langt, er det ham en Vanære,
15. men dersom en Kvinde lader Haaret
voxe langt, er det hende en Ære? Thi
Haaret er givet hende til et Skjul.
16. Men er der Nogen, som synes
at have Lyst til Trætte, da have vi ikke
saadan Skik, ei heller Guds Menigheder.
1 Tim. 6, 4.
17. Men idet jeg byder dette, roser
jeg ikke, at I komme sammen ikke til det
Bedre, men til det Værre. V. 22.
18. Thi for det Første hører jeg, at,
naar I komme sammen i Menigheden,
er der Splid iblandt eder, og for en
Del tror jeg det. 1, 10 fg.
19. Thi der maa ogsaa være Partier
iblandt eder, forat de Retskafne iblandt
eder kunne blive aabenbare.
Matt. 18, 7. Ap. G. 20, 30. Luk. 2, 35.
20. Naar I da komme sammen, saa
er dette ikke at æde Herrens Nadverd.
21. Thi naar I æde, tager Enhver
sin egen Nadverd forud, og den Ene
hungrer, men den Anden bliver drukken.
22. Have I da ikke Huse til at æde
og drikke i? Eller foragte I Guds
Menighed og beskjæmme dem, som Intet
have? Hvad skal jeg sige eder? Skal jeg
rose eder? I dette roser jeg eder ikke.
Jak. 2, 6.
23. Thi jeg har annammet af
Herren, hvad jeg og har over-
givet eder, at den Herre Jesus
i den Nat, der han blev for-
raadt, tog Brødet,
15, 3. Gal. 1, 12. Matt. 26, 26 fg.
24. takkede og brød det og sagde:
Tager, æder! Dette er mit Le-
geme, som brydes for eder. Dette
gjører til min Ihukommelse!
Ps. 111, 4.
25. Ligesaa og Kalken, efterat
han havde holdt Nadverd, og
sagde: Denne Kalk er det nye
Testament i mit Blod. Dette

gjører, saa ofte som I det drikke, til min Ihukommelse!
26. Thi saa ofte som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, forkynde I Herrens Død, indtil han kommer.
Joh. 14, 3. Ap. G. 1, 11. 1 Kor. 4, 5.
27. Derfor, hvo der æder dette Brød eller drikker Herrens Kalk uværdig, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod.
10, 21.
28. Men hvert Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken! 2 Kor. 13, 5. Gal. 6, 4.
29. Thi hvo der æder og drikker uværdig, æder og drikker sig selv til Dom, idet han ikke gjør Forskjel paa Herrens Legeme.
30. Derfor ere Mange skrøbelige og svage iblandt eder, og en hel Hob sover.
31. Thi dersom vi dømte os selv, bleve vi ikke dømte. Ps. 32, 5. Ordsp. 28, 13.
32. Men naar vi dømmes, revses vi af Herren, forat vi ikke skulle fordømmes med Verden. Hebr. 12, 5 fg.
33. Derfor, mine Brødre, naar I komme sammen for at æde, da bier paa hverandre!
34. Men dersom Nogen hungrer, da æde han hjemme, forat I ikke skulle komme sammen til Dom! Det Øvrige skal jeg anordne, naar jeg kommer.

12. Kapitel.

Alle sande Christne ere delagtige i den Hellig-Aand, som uddeler sine Gaver til Enhver, eftersom han vil (1—11). De Troende ere mange Lemmer, men eet Legeme; det ene Lem skal ikke foragte det andet (12—27). Gud har givet forskjellige Gaver i Menigheden; man skal tragte efter de bedste (28—31).

Men om de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende.
2. I vide, at I vare Hedninger og hendroges til de stumme Afguder, alt som I droges. Ef. 2, 11. 12.
3. Derfor kundgjør jeg eder, at Ingen, som taler ved Guds Aand, kalder Jesus en forbandet Ting, og at Ingen kan kalde Jesus Herre, uden ved den Hellig-Aand.
Mark. 9, 39. 2 Kor. 3, 5. Fil. 2, 11.
4. Der er Forskjel paa Naadegaver, men Aanden er den samme;
Rom. 12, 6. 1 Pet. 4, 10. Ef. 4, 4.
5. og der er Forskjel paa Tjenester, og Herren er den samme;
Ef. 4, 11.
6. og der er Forskjel paa kraftige Gjerninger, men Gud er den samme, som kraftig virker Alt i Alle. Ef. 1, 23.
7. Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt.
8. Thi En gives Visdoms Tale ved Aanden, men en Anden Kundskabs Tale ved den samme Aand,
9. men en Anden Tro ved den samme Aand, men en Anden Naadegaver til at helbrede ved den samme Aand, V. 28.
10. men en Anden Kraft til Undergjerninger, men en Anden Profeti, men en Anden at bedømme Aander, men en Anden mangehaande Talen med Tunger, men en Anden at udlægge Talen med Tunger.
1 Joh. 4, 1. Ap. G. 2, 4; 10, 46.
11. Men alt dette virker kraftig den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver for sig, eftersom han vil.
Rom. 12, 3. 6. 1 Kor. 3, 5; 7, 7. Ef. 4, 7.
12. Thi ligesom Legemet er eet og har mange Lemmer, men alle Lemmer paa det ene Legeme, skjønt de ere mange, ere eet Legeme, saaledes ogsaa Christus.
Rom. 12, 4. 5.
13. Thi ved een Aand ere vi ogsaa alle døbte til at være eet Legeme, hvadenten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller Frie, og vi have alle faaet at drikke til at være een Aand. Rom. 6, 4.
Ef. 2, 14. 15. Gal. 3, 28. Kol. 3, 11. 1 Kor. 10, 4.
14. Thi ogsaa Legemet er ikke eet Lem, men mange.
15. Dersom Foden vilde sige: Fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon den derfor ikke hører til Legemet?
16. Og dersom Øret vilde sige: Fordi jeg ikke er Øie, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon det derfor ikke hører til Legemet?
17. Dersom det hele Legeme var Øie, hvor blev da Hørelsen? Dersom det hele Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten?
18. Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, eftersom han vilde. Kol. 2, 19.
19. Men dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet?
20. Men nu er der vel mange Lemmer, men eet Legeme.
21. Øiet kan ikke sige til Haanden: Jeg har dig ikke behov; ei heller Hovedet til Fødderne: Jeg har eder ikke behov.
22. Men meget mere, de Lemmer paa Legemet, som synes at være de skrøbeligste, ere fornødne,

23. og de, som synes os at være mere uanselige Dele af Legemet, dem tillægge vi des mere Prydelse, og dem, vi undse os ved, for deres anstændige Bedækning sørge vi des mere;

24. men de, som ere anstændige, have det ikke behov. Men Gud har sammenføiet Legemet og tillagt de ringere Dele mere Ære,

25. forat der ikke skal være Splid i Legemet, men Lemmerne have lige Omhu for hverandre.

26. Og hvadenten eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver holdt i Ære, glæde alle Lemmerne sig med.

27. Men I ere Christi Legeme og Lemmer, Enhver for sin Del.

Rom. 12, 5. Ef. 4, 12; 5, 30. Kol. 1, 24.

28. Og Gud har sat Nogle i Menigheden, først Apostler, for det Andet Profeter, for det Tredje Lærere, dernæst kraftige Gjerninger, derefter Naadegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til mangehaande Talen med Tunger.

Ef. 2, 20; 4, 11. Hebr. 13, 17. Rom. 12, 8.

29. Ere Alle Apostler? Ere alle Profeter? Ere Alle Lærere? Gjøre Alle kraftige Gjerninger?

30. Have Alle Naadegaver til at helbrede? Tale Alle med Tunger? Udlægge Alle?

31. Men tragter efter de bedste Naadegaver! Og desforuden viser jeg eder den ypperligste Vei. 14, 1.

13. Kapitel.

Kjærlighed er den ypperste Gave; om man havde andre Gaver og ikke denne, var man dog Intet (1—3); den har herlige Egenskaber (4—7); den bliver ved, naar andre Gaver ophøre (8—13).

Om jeg taler med Menneskers og Engles Tungemaal, men ikke har Kjærlighed, da er jeg en lydende Malm eller en klingende Bjælde.

2. Og om jeg har profetisk Gave og ved alle Hemmeligheder og al Kundskab, og om jeg har al Tro, saa jeg kunde flytte Bjerge, men ikke har Kjærlighed, da er jeg Intet. Matt. 7, 22.

Rom. 12, 6. 1 Kor. 12, 8. 9. Matt. 17, 20; 21, 21.

3. Og om jeg uddeler alt mit Gods til de Fattige, og om jeg giver mit Legeme hen til at brændes, men ikke har Kjærlighed, da gavner det mig Intet.

4. Kjærligheden er langmodig, er velvillig; Kjærligheden bærer ikke Nid; Kjærligheden er ikke fremfusende, opblæses ikke; Ordsp. 10, 12.

5. den er ikke usømmelig, søger ikke sit Eget, forbitres ikke, tænker ikke Ondt; 10, 24. 33. Sak. 8, 17.

6. den glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed; Ps. 15, 4. 3 Joh. 4.

7. den fordrager Alt, tror Alt, haaber Alt, taaler Alt.

8. Kjærligheden falder aldrig bort; men hvadenten det er profetiske Gaver, da skulle de afskaffes, eller Talen med Tunger, da skal den ophøre, eller Kundskab, da skal den afskaffes. Gal. 6, 9.

9. Thi vi forstaa stykkevis og profetere stykkevis.

10. Men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er stykkevis, afskaffes. Ef. 4, 13.

11. Da jeg var et Barn, talte jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, aflagde jeg det Barnagtige.

12. Thi nu se vi i et Speil, i en mørk Tale, men da skulle vi se Ansigt til Ansigt; nu kjender jeg stykkevis, men da skal jeg erkjende, ligesom jeg er erkjendt.

2 Kor. 3, 18; 5, 7. Ps. 17, 15. Matt. 5, 8. 1 Joh. 3, 2. Aab. 22, 4.

13. Men nu vedblive Tro, Haab, Kjærlighed, disse Tre; men størst iblandt dem er Kjærligheden. 1 Tess. 1, 3.

14. Kapitel.

At tale med Tunger, udenat Nogen udlægger det, er unyttigt, men at profetere er til Opbyggelse (1—33). Kvinderne skulle ei tale i Menigheden; alle Ting skulle ske sømmelig og med Orden (34—40).

Jager efter Kjærligheden! Tragter efter de aandelige Gaver, men især efter at kunne profetere!

12, 31; 14, 12; 12, 10. Rom. 12, 6.

2. Thi den, som taler med Tunger, taler ikke for Mennesker, men for Gud; thi Ingen forstaar det, men han taler Hemmeligheder i Aanden.

3. Men den, som profeterer, taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst. V. 5. 24.

4. Den, som taler med Tunger, opbygger sig selv; men den, som profeterer, opbygger Menigheden.

5. Men jeg vilde, at I alle kunde tale med Tunger, men mere, at I kunde profetere; thi den, som profeterer, er større end den, som taler med Tunger, uden saa er, at han udlægger det, forat Menigheden kan faa Opbyggelse deraf. 4 Mos. 11, 29.

6. Men nu, Brødre, dersom jeg kom
til eder og talte med Tunger, hvad kunde
jeg da gavne eder, saafremt jeg ikke
talte til eder enten ved Aabenbarelse eller
ved Kundskab eller ved Profeti eller ved
Undervisning? 12, 8.
7. Dersom de livløse Ting, der give
Lyd, hvadenten det er en Fløite eller en
Harpe, ikke give forskjellige Toner, hvor-
ledes kan man da vide, hvad der spilles
paa Fløiten eller paa Harpen?
8. Og dersom en Basun giver en utyde-
lig Lyd, hvem vil da berede sig til Krig?
4 Mos. 10, 9.
9. Saaledes og, dersom I ikke med
Tungen fremføre en forstaaelig Tale,
hvorledes kan man da vide, hvad der
tales? I ville jo da tale hen i Veiret.
10. Saa mange Slags Sprog er der
jo nu i Verden, og der er intet af dem,
som jo har sin Betydning.
11. Dersom jeg da ikke kjender Spro-
gets Betydning, bliver jeg en Udlænding
for den, som taler, og den, som taler,
bliver en Udlænding for mig.
12. Saaledes og I, efterdi I tragte
efter aandelige Gaver, da søger at have
dem overflødig til Menighedens Op-
byggelse!
13. Derfor, hvo der taler med Tunger,
bede, at han maa kunne udlægge det!
14. Thi dersom jeg beder med Tunger,
da beder vel min Aand, men min For-
stand er ufrugtbar.
15. Hvad er da at gjøre? Jeg vil
bede med Aanden, men jeg vil og bede med
Forstanden; jeg vil synge med Aanden,
men jeg vil og synge med Forstanden.
Ef. 5, 19. 1 Kor. 14, 19.
16. Thi dersom du priser Gud med
Aanden, hvorledes kan da den, som hører
til Lægfolket, sige Amen til din Taksigelse,
da han ikke forstaar, hvad du siger?
17. Thi du takker vel smukt, men den
Anden bliver ikke opbygget.
18. Jeg takker min Gud, at jeg taler
mere med Tunger, end I alle;
19. men i Menigheden vil jeg heller
tale fem Ord forstaaelig, forat jeg og
kan undervise Andre, end ti tusinde Ord
med Tunger.
20. Brødre! Vorder ikke Børn i For-
stand, men vorder Børn i Ondskab; i
Forstand derimod vorder Fuldvoksne!
Matt. 11, 25; 18, 3. Rom. 16, 19.
Ef. 4, 14. 15. Hebr. 5, 12.
21. Der er skrevet i Loven: Ved Folk
med andre Tungemaal og ved andre Læber
vil jeg tale til dette Folk, og end ikke
saaledes skulle de høre mig, siger Herren.
Es. 28, 11; 33, 19.
22. Derfor er Talen med Tunger til
et Tegn, ikke for dem, som tro, men for
de Vantro; men Profetien er ikke for de
Vantro, men for dem, som tro.
23. Dersom da den hele Menighed
kommer sammen, og Alle tale med Tunger,
men der kommer Lægfolk eller Vantro
ind, ville de da ikke sige, at I ere gale?
24. Men dersom Alle profetere, og der
kommer nogen Vantro eller Lægmand
ind, da bliver han overbevist af Alle,
tilrettevist af Alle,
25. hans Hjertes skjulte Tanker blive
aabenbarede, og saa vil han falde paa
sit Ansigt og tilbede Gud og forkynde,
at Gud er sandelig i eder. Sak. 8, 23.
26. Hvad er da, Brødre, at gjøre?
Naar I komme sammen, har hver af
eder en Psalme, han har en Lærdom,
han har en Tale med Tunger, han har
en Aabenbarelse, han har en Udlæggelse;
lader Alt ske til Opbyggelse! 12, 8—10.
27. Dersom Nogen taler med Tunger,
da tale To eller i det Høieste Tre, og
den Ene efter den Anden, og Een ud-
lægge det!
28. Men dersom ingen Udlægger er
tilstede, da tie hin i Menigheden, men
for sig selv og for Gud tale han!
29. Men af Profeter tale to eller tre,
og de øvrige bedømme det! 1 Joh. 4, 1.
30. Men dersom en anden, som sidder
der, faar en Aabenbarelse, da tie den første!
31. Thi I kunne alle profetere, den
Ene efter den Anden, forat Alle kunne
lære, og Alle blive formanede.
32. Og Profeters Aander ere Profeter
underdanige.
33. Thi Gud er ikke Forvirrings, men
Freds Gud. Ligesom i alle de Helliges
Menigheder, 11, 16. Rom. 15, 33.
34. tie eders Kvinder i Menighederne!
Thi det er dem ikke tilladt at tale, men
at være underdanige, ligesom og Loven
siger. 1 Tim. 2, 12. 1 Kor. 11, 3. 1 Mos. 3, 16.
35. Men ville de lære Noget, da
spørge de sine egne Mænd hjemme! Thi
det er usømmeligt for Kvinder at tale i
Menigheden.
36. Eller er Guds Ord udgaaet fra
eder? Eller er det kommet til eder
alene?

37. Dersom Nogen tykkes, at han er en Profet eller en Aandelig, han erkjende, at det, jeg skriver til eder, er Herrens Bud!

38. Men dersom Nogen ikke erkjender det, da lade han det være!

39. Derfor, Brødre, tragter efter at profetere, og forbyder ikke at tale med Tunger!

40. Alt ske sømmelig og med Orden!
V. 33. Kol. 2, 5.

15. Kapitel.

Paulus vidner om Christi Opstandelse og hans Aabenbarelser (1—11), giendriver dem, som negte Opstandelsen (12—34), lærer, hvorledes de Døde skulle opstaa (35—53), trøster hermed dem, som tro (54—58).

Men jeg minder eder, Brødre, om det Evangelium, som jeg forkyndte eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og staa fast, Gal. 1, 11. 12. Joh. 17, 8.

2. ved hvilket I og blive salige, dersom I fastholde, hvorledes jeg forkyndte eder det, uden saa er, at I skulde have troet forgjæves. Rom. 1, 16.
1 Kor. 1, 21. 2 Kor. 6, 1. Gal. 3, 4.

3. Thi jeg overgav eder blandt de første Ting, hvad jeg og annammede, at Christus døde for vore Synder efter Skrifterne, 11, 23; 1, 23. 2 Kor. 5, 15.
Ps. 22, 16. 17. Es. 53, 5. 8. 9. Dan. 9, 24. 26. Sak. 13, 7.

4. og at han blev begraven, Es. 53, 9.

5. og at han opstod den tredje Dag efter Skrifterne, Matt. 12, 40. Joh. 2, 19.
Ps. 16, 10. Hos. 6, 2.

6. og at han blev seet af Kefas, derefter af de Tolv. Luk. 24, 34. Mark. 16, 14.
Luk. 24, 36. Joh. 20, 19. 26.

7. Derefter blev han seet af mere end fem hundrede Brødre paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere ilive, men nogle ere og hensovede.

8. Derefter blev han seet af Jakob, dernæst af alle Apostlerne. Luk. 24, 50.

9. Men sidst af Alle blev han og seet af mig, som det utidige Foster; thi jeg er den ringeste af Apostlerne, jeg, som ikke er værd at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Menighed.
9, 1. Ap. G. 9, 3—5. 17. Ef. 3, 8. Ap. G. 9, 1. Gal. 1, 13.

10. Men af Guds Naade er jeg det, jeg er, og hans Naade mod mig har ikke været forgjæves, men jeg har arbeidet mere, end de alle, dog ikke jeg, men Guds Naade, som er med mig.
3, 10. Ef. 3, 7. 8. Rom. 15, 18. 19. 2 Kor. 11, 23; 12, 11. 12.

11. Hvadenten det da er mig eller hine, da prædike vi saaledes, og saaledes have I troet.

12. Men naar Christus prædikes at være opstanden fra de Døde, hvorledes sige da Nogle blandt eder, at der ikke er nogen de Dødes Opstandelse?
Matt. 22, 23. Ap. G. 23, 8.

13. Men dersom der ikke er nogen de Dødes Opstandelse, da er heller ikke Christus opstanden.

14. Men er Christus ikke opstanden, da er vor Prædiken forgjæves, da er og eders Tro forgjæves.

15. Men vi blive da ogsaa fundne som falske Vidner om Gud, idet vi have vidnet om Gud, at han har opreist Christus, hvem han ikke har opreist, saafremt nemlig de Døde ikke opstaa.
Ap. G. 2, 24. 32.

16. Thi dersom de Døde ikke opstaa, da er heller ikke Christus opstanden.

17. Men dersom Christus ikke er opstanden, da er eders Tro forfængelig, da ere I endnu i eders Synder, V. 14.

18. da ere ogsaa de fortabte, som ere hensovede i Christus.

19. Haabe vi alene i dette Liv paa Christus, da ere vi de elendigste blandt alle Mennesker.

20. Men nu er Christus opstanden fra de Døde og bleven Førstegrøden af de Hensovede. Ap. G. 26, 23. Kol. 1, 18. Aab. 1, 5.

21. Thi efterdi Døden er kommen ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.
1 Mos. 3, 19. Rom. 5, 12. 18.

22. Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Christus.
Rom. 5, 21.

23. Men Enhver i sin Orden: Førstegrøden er Christus, dernæst de, som høre Christus til, ved hans Tilkommelse.
Ap. G. 26, 23. 1 Tess. 4, 14. 15. Matt. 26, 64.

24. Derefter kommer Enden, naar han har overgivet Gud og Faderen Riget, naar han har tilintetgjort alt Fyrstendømme og al Vælde og Magt.

25. Thi det bør ham at regjere, indtil han har lagt alle Fiender under sine Fødder.
Ps. 110, 1. Ef. 1, 20. 21.

26. Den sidste Fiende, som tilintetgjøres, er Døden.

27. Thi han har lagt alle Ting under hans Fødder. Men naar han siger, at alle Ting ere ham underlagte, da er det

aabenbart, at han er undtagen, som har underlagt ham alle Ting.
Ps. 8, 7. Matt. 28, 18. Hebr. 2, 8.
28. Men naar alle Ting ere blevne ham underlagte, da skal og Sønnen selv underlægge sig ham, som har underlagt ham alle Ting, forat Gud skal være Alt i Alle. 3, 23.
29. Hvad gjøre ellers de, som lade sig døbe over de Døde? Dersom de Døde aldeles ikke opreises, hvi lade de sig da døbe over de Døde?
30. Hvi staa da ogsaa vi hver Time i Fare? 4, 9. Rom. 8, 36.
31. Jeg dør daglig, det vidner jeg ved den Ros af eder, som jeg har i Christus Jesus, vor Herre.
2 Kor. 4, 10. 1 Tess. 2, 19.
32. Stred jeg efter menneskelig Vis med vilde Dyr i Efesus, hvad hjælper det mig? Dersom de Døde ikke opstaa, da lader os æde og drikke, thi imorgen dø vi!
Ap. G. 19, 23 fg. 2 Kor. 1, 8. Es. 22, 13.
33. Lader eder ikke forføre! Slet Selskab fordærver gode Sæder. Ef. 5, 6.
34. Vaagner op, som ret er, og synder ikke! Thi Nogle vide Intet af Gud; det siger jeg eder til Beskjæmmelse.
Rom. 13, 11. Ef. 5, 14. 1 Tess. 4, 5. 1 Kor. 6, 5.
35. **M**en Nogen turde sige: Hvorledes opstaa de Døde? Og med hvordant Legeme komme de frem? Ez. 37, 3.
36. Du, Daare! Det, du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør.
Joh. 12, 24.
37. Og hvad du saar, saar du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, det være sig af Hvede eller af nogen af de andre Arter Sæd.
38. Men Gud giver det et Legeme, ligesom han har villet, og hvert Slags Sæd sit eget Legeme. 1 Mos. 1, 11.
39. Ikke alt Kjød er det samme Kjød; men et er Menneskers Kjød, et andet Kvægs, et andet Fiskes, et andet Fugles.
40. Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de himmelskes, en anden de jordiskes Herlighed.
41. En er Solens Glans, og en anden Maanens Glans, og en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed.
42. Saaledes er og de Dødes Opstandelse. Det saaes i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed; Matt. 13, 43.
43. det saaes i Vanære, det opstaar i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det opstaar i Kraft;
Fil. 3, 21.
44. der saaes et naturligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et naturligt Legeme, og der er et aandeligt Legeme.
45. Saaledes er der ogsaa skrevet: Det første Menneske, Adam, blev til en levende Sjæl; den sidste Adam er bleven til en levendegjørende Aand. 1 Mos. 2, 7.
46. Men det Aandelige er ikke det Første, men det Naturlige; derefter det Aandelige.
47. Det første Menneske var af Jord, jordisk; det andet Menneske er Herren af Himmelen. Joh. 3, 13. 31.
48. Som den Jordiske var, saadanne ere og de Jordiske, og som den Himmelske er, saadanne ere og de Himmelske.
49. Og ligesom vi have baaret den Jordiskes Billede, saa skulle vi og bære den Himmelskes Billede.
1 Mos. 5, 3. Rom. 8, 29. 2 Kor. 4, 11.
50. Men dette siger jeg, Brødre, at Kjød og Blod ikke kan arve Guds Rige, ei heller skal Forkrænkelighed arve Uforkrænkelighed. Joh. 3, 5. 6. 1 Kor. 6, 13.
51. Se, jeg siger eder en Hemmelighed: Vi skulle vel ikke alle hensove, men vi skulle alle forandres,
52. i en Hast, i et Øieblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal lyde, og de Døde skulle opstaa uforkrænkelige, og vi skulle forandres. Matt. 24, 31. 1 Tess. 4, 16.
53. Thi det bør dette Forkrænkelige at iføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige at iføres Udødelighed. 2 Kor. 5, 4.
54. **M**en naar dette Forkrænkelige er iført Uforkrænkelighed, og dette Dødelige iført Udødelighed, da opfyldes det Ord, som er skrevet: Døden er opslugt til Seier. Es. 25, 8. Hos. 13, 14.
55. Død, hvor er din Braad? Helvede, hvor er din Seier?
Hebr. 2, 14.
56. Men Dødens Braad er Synden; men Syndens Kraft er Loven.
Rom. 3, 20; 4, 15; 7, 8. 13.
57. Men Gud være Tak, som giver os Seier ved vor Herre Jesus Christus! 2 Kor. 2, 14. 1 Joh. 5, 5.
58. Derfor, mine kjære Brødre, bliver faste, urokkelige, altid rige i Herrens Gjerning, vidende, at eders Arbeide ikke er forgjæves i Herren!
2 Kron. 15, 7. Hebr. 6, 10.

16. Kapitel.

Paulus formaner dem til at samle en Hjælp til de Hellige (1—4), lover at komme til Korintierne, vil dog blive endnu nogen Tid i Efesus (5—9). Han melder om Timoteus og Apollos (10—12), formaner til Aarvaagenhed, Tro og Kjærlighed (13. 14), taler om Stefanas's Hus (15—18). Adskillige lade hilse (19—21). Fordømmelse af dem, som ikke elske Jesus (22). Ønske om Naade (23. 24).

Men angaaende den Hjælp, som samles
til de Hellige, da gjører ogsaa
I saaledes, som jeg har forordnet Me-
nighederne i Galatien!
Ap. G. 11, 29. 2 Kor. 8, 4.
2. Paa den første Dag i Ugen lægge
Enhver af eder hos sig selv tilside og
samle, hvad han faar Lykke til, forat
Hjælpen ikke skal blive samlet først da,
naar jeg kommer! Ap. G. 20, 7; 11, 29.
3. Men naar jeg kommer, vil jeg sende
dem, hvem I betro dertil, med Breve
for at bringe eders Gave til Jerusalem.
2 Kor. 8, 16. 19.
4. Men dersom det gjøres behov, at
ogsaa jeg skal reise, da kunne de reise
med mig.
5. Men jeg vil komme til eder, naar
jeg faar draget gjennem Macedonien;
thi jeg drager gjennem Macedonien.
Ap. G. 19, 21. 2 Kor. 1, 16.
6. Men jeg bliver maaske nogen Tid
hos eder eller opholder mig endog Vin-
teren over, forat I kunne ledsage mig,
hvor jeg saa reiser hen. Rom. 15, 24.
7. Thi nu vil jeg ikke se eder under
en Gjennemreise, men jeg haaber at for-
blive nogen Tid hos eder, om Herren
vil tilstede det. 4, 19. Ap. G. 18, 21.
8. Men jeg vil forblive i Efesus indtil
Pintsedag. Ap. G. 18, 21; 20, 16.
9. Thi en stor og kraftig Dør er opladt
for mig, og der er mange Modstandere.
Ap. G. 14, 27. 2 Kor. 2, 12. Aab. 3, 8.
Ap. G. 19, 8. 9. 23 fg.
10. Men dersom Timoteus kommer,
da ser til, at han kan blive hos eder
uden Frygt! Thi han gjør Herrens Gjer-
ning, ligesom jeg. 4, 17. Fil. 2, 19. 20.
11. Derfor skal Ingen foragte ham;
men ledsager ham i Fred, forat han
kan komme til mig! Thi jeg venter ham
med Brødrene. 1 Tim. 4, 12.
12. Men hvad Broderen Apollos an-
gaar, da formanede jeg ham meget, at
han skulde komme til eder med Brødrene;
og det var aldeles ikke hans Vilje at
komme nu, men han vil komme, naar
han faar beleilig Tid. Ap. G. 18, 24.
13. **Vaager, staar faste i Troen,
værer mandige, værer stærke!**
15, 14. Ef. 6, 10.
14. Lader alle eders Gjerninger ske i
Kjærlighed! 1 Tim. 1, 5.
15. Men jeg formaner eder, Brødre:
I kjende Stefanas's Hus, at det er
Førstegrøden i Achaia, og at de have
hengivet sig til at tjene de Hellige;
1, 16. Rom. 16, 5. 2 Kor. 1, 1. Rom. 16, 1.
16. saa viser da ogsaa I Ærbødighed
mod Saadanne og mod Enhver, som
virker med og arbeider.
Fil. 2, 29. 1 Tess. 5, 12. 1 Tim. 5, 17.
17. Men jeg glæder mig ved Stefanas's
og Fortunatus's og Acha'ikus's Nærvæ-
relse; thi Savnet af eder have de erstattet;
Fil. 2, 30. Filem. 13.
18. thi de have vederkvæget min Aand
og eders. Skjønner derfor paa Saadanne!
2 Tim. 1, 16. Filem. 7.
19. Menighederne i Asien hilse eder.
Akvilas og Priscilla tilligemed Menig-
heden i deres Hus hilse eder meget i
Herren. Ap. G. 18, 2. Rom. 16, 5.
20. Alle Brødrene hilse eder. Hilser
hverandre med et helligt Kys! Rom. 16, 16.
21. Hilsenen er med min, Paulus's,
Haand. Kol. 4, 18. 2 Tess. 3, 17.
22. Dersom Nogen ikke elsker den Herre
Jesus Christus, han være forbandet!
Maran ata*. *d. e. Herren kommer.
23. Den Herres Jesu Christi Naade
være med eder! Rom. 16, 24. Fil. 4, 23.
24. Min Kjærlighed er med eder alle
i Christus Jesus.
Amen.

Paulus's andet Brev til Korintierne.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Korintierne Naade (1. 2). Han priser Gud for sin Trøst i Trængslen, som ogsaa var Korintierne til Trøst (3—11). Han taler om sin gode Samvittighed (12—14) og viser, hvorfor han ei efter sit Løfte var kommen til Korint (15—24).

Paulus, efter Guds Vilje Jesu Christi
Apostel, og Broderen Timoteus til
den Guds Menighed, som er i Korint, samt
til alle de Hellige, som ere i hele Achaia:
1 Kor. 1, 1. Ef. 1, 1.
2. Naade være med eder og Fred fra

Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus! Rom. 1, 7.
3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, Barmhjertighedens Fader og al Trøstes Gud,
Ef. 1, 3. 1 Pet. 1, 3. Rom. 15, 5.
4. som trøster os i al vor Trængsel, forat vi kunne trøste dem, som ere i allehaande Trængsel, med den Trøst, hvormed vi selv blive trøstede af Gud! 7, 6.
5. Thi ligesom Christi Lidelser komme overflødig over os, saaledes er og vor Trøst overflødig ved Christus.
Ps. 94, 19. 2 Kor. 4, 10.
6. Men hvadenten vi trænges, er det til eders Trøst og Frelse, eller vi trøstes, er det til eders Trøst, der viser sig virksom i Taalmodighed under de samme Lidelser, som ogsaa vi lide;
7. og vort Haab er fast om eder, efterdi vi vide, at, ligesom I ere deelagtige i Lidelserne, saa skulle I og være det i Trøsten. 2 Tess. 2, 16. 17.
8. Thi vi ville ikke, Brødre at I skulle være uvidende om vor Trængsel, som er vederfaren os i Asien, at vi vare overmaade besværede, over Evne, saa vi endog mistvivlede om Livet.
Ap. G. 19, 23 fg.
9. Ja, vi havde selv fældet den Dom hos os selv, at vi maatte dø, forat vi ikke skulde forlade os paa os selv, men paa Gud, som opvækker de Døde,
Jer. 17, 5. 7. Rom. 4, 17.
10. som ogsaa friede og frier os fra saa stor en Dødsfare, til hvem vi have det Haab, at han ogsaa fremdeles skal fri os,
2 Tim. 4, 18.
11. idet ogsaa I komme os til Hjælp med Bøn for os, forat der af mange Personer kan ske Taksigelse for os for den Naade, som formedelst Manges Bøn er bleven os bevist.
Rom. 15, 30. Fil. 1, 19. Filem. 22.
12. Thi dette er vor Ros, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi i Enfoldighed og Retsindighed for Gud, ikke i kjødelig Visdom, men i Guds Naade have vandret i Verden og fornemmelig hos eder.
Hebr. 13, 18. Matt. 10, 16. 1 Kor. 2, 4. 13.
13. Thi vi skrive eder ikke Andet til, end hvad I enten læse eller ogsaa kjende; men jeg haaber, at I ogsaa indtil Enden skulle kjende,
14. ligesom I og for en Del have kjendt os, at vi ere eders Ros, ligesom I vor, paa den Herres Jesu Dag.
5, 12. Fil. 2, 16; 4, 1. 1 Tess. 2, 19. 20.
15. Og i Tillid hertil vilde jeg først komme til eder, forat I anden Gang skulde annamme en Velgjerning,
Ap. G. 19, 21. 1 Kor. 16, 5. Rom. 1, 11.
16. og gjennem eders Stad drage til Macedonien og atter fra Macedonien komme til eder og blive ledsaget af eder til Judæa. 1 Kor. 16, 6.
17. Har jeg da vist Letsindighed, da jeg besluttede dette? Eller beslutter jeg, hvad jeg beslutter, efter Kjødet, saa der hos mig er baade Ja, Ja og Nei, Nei?
18. Men Gud er trofast, at vor Tale til eder ikke var Ja og Nei.
1 Kor. 1, 9. 1 Tess. 5, 24.
19. Thi Guds Søn, Jesus Christus, som er prædiket iblandt eder ved os, ved mig og Silvanus og Timoteus, var ikke Ja og Nei, men i ham var Ja;
Ap. G. 18, 5.
20. thi saa mange, som Guds Forjættelser ere, ere de i ham Ja og i ham Amen, Gud til Ære ved os.
21. Men den, som holder os med eder fast til Christus, og som har salvet os, er Gud, 1 Kor. 1, 8.
1 Pet. 5, 10. 1 Joh. 2, 20.
22. som og har beseglet os og givet os Aanden til Pant i vore Hjerter.
Ef. 1, 13. 14; 4, 30. Rom. 8, 16. 2 Kor. 5, 5.
23. Men jeg kalder Gud til Vidne over min Sjæl, at jeg for at skaane eder ikke endnu er kommen til Korint.
11, 31. Gal. 1, 20. 1 Kor. 4, 21.
24. Ikke at vi herske over eders Tro, men vi ere Medarbeidere til eders Glæde; thi I staa i Troen.
1 Pet. 5, 3. 1 Kor. 3, 5 fg. Rom. 11, 20.

2. Kapitel.

Paulus vil ikke komme til Korintierne til deres Bedrøvelse (1—4), vil, at de skulle trøste den bodfærdige Skjørlevner (5—11), vidner om sin Bekymring for dem (12. 13), takker Gud for Ordets Fremgang og vidner om dets Kraft (14—17).

Men jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg ikke vilde atter komme til eder med Bedrøvelse. 12, 21.
2. Thi dersom jeg bedrøver eder, hvem er det da, som gjør mig glad, uden den, som bliver bedrøvet af mig?
3. Og jeg skrev eder just saaledes til, forat jeg ikke, naar jeg kom, skulde have Bedrøvelse af dem, som jeg burde have Glæde af, efterdi jeg er forsikret om eder alle, at min Glæde er eders alles.
4. Thi i megen Kummer og med et

beklemt Hjerte skrev jeg eder til under
mange Taarer, ikke forat I skulde blive
bedrøvede, men forat I skulde kjende
den Kjærlighed, som jeg har overflødig
til eder.
5. Men dersom Nogen har bedrøvet,
har han ikke bedrøvet mig, men tildels,
forat jeg ikke skal være for haard, eder alle.
6. Tilstrækkelig er for en Saadan den
Straf, han har faaet af de Fleste,
1 Kor. 5, 5. Luk. 17, 3.
7. saa I tvertimod snarere skulle til-
give og trøste ham, forat han ikke skal
blive opslugt af altfor stor Bedrøvelse.
8. Derfor formaner jeg eder, at I
kraftig vise eders Kjærlighed mod ham.
1 Kor. 16, 14.
9. Thi derfor har jeg ogsaa skrevet,
for at lære eders prøvede Sind at kjende,
om I ere lydige i Alt.
10. Men hvem I tilgive Noget, ham
tilgiver og jeg; thi ogsaa jeg har, der-
som jeg har tilgivet Noget, tilgivet det
for eders Skyld, for Christi Aasyn,
forat vi ikke skulle besnæres af Satan,
11. thi hans Anslag ere os ikke ukjendte.
12. Men da jeg kom til Troas for
at prædike Christi Evangelium, og en
Dør var mig opladt i Herren, da havde
jeg ingen Ro i min Aand, fordi jeg
ikke fandt Titus, min Broder,
Ap. G. 16, 8; 14, 27.
13. men jeg tog Afsked fra dem og
drog til Macedonien.
14. Men Gud være Tak, som altid
lader os vinde Seier i Christus og aaben-
barer sin Kundskabs Vellugt ved os paa
hvert Sted! 1 Kor. 15, 57. Kol. 1, 27.
15. Thi vi ere Christi Vellugt for
Gud iblandt dem, som frelses, og iblandt
dem, som fortabes, 1 Kor. 1, 18.
16. for disse en Dødsens Lugt til
Død, men for hine en Livsens Lugt til
Liv. Og hvo er dygtig til dette?
Luk. 2, 34. 2 Kor. 3, 5. 6.
17. Thi vi ere ikke som de Mange,
der forfalske Guds Ord, men som af
Retsindighed, ja, som af Gud tale vi for
Guds Aasyn i Christus. 4, 2. 1 Pet. 4, 11.

3. Kapitel.

Korintierne ere Paulus's Anbefalingsbrev, skrevet ved Guds Aand (1—3). Gud har gjort ham dygtig til at være Aandens Tjener, ikke Bogstavens (4—6). Evangeliets og Aandens Tjeneste er langt herligere end Lovens (7—11). Det Dække, som er over det gamle Testament, borttages først, naar man omvender sig til Christus (12—18).

Begynde vi atter at anbefale os selv?
Eller behøve vi, som Nogle, Anbe-
falingsbreve til eder eller Anbefalings-
breve fra eder? 1, 12; 5, 12.
2. I ere vort Brev, indskrevet i vore
Hjerter, som kjendes og læses af alle
Mennesker, 1 Kor. 9, 2.
3. I, om hvem det er aabenbart, at
I ere Christi Brev, besørget ved vor
Tjeneste, indskrevet ikke med Blæk, men
med den levende Guds Aand, ikke i
Stentavler, men i Hjertets Kjødtavler.
Jer. 31, 33. Hebr. 8, 10. 2 Mos. 24, 12. Ez. 11, 19.
4. Men en saadan Tillid have vi til
Gud ved Christus, V. 12.
5. ikke, at vi af os selv ere dygtige
til at tænke Noget, som af os selv, men
vor Dygtighed er af Gud,
6. som og gjorde os dygtige til at
være den nye Pakts Tjenere, ikke Bog-
stavens, men Aandens; thi Bogstaven
ihjelslaar, men Aanden levendegjør.
Jer. 31, 31. 2 Kor. 5, 18. Rom. 2, 29; 7, 6.
Joh. 6, 63.
7. Men dersom Dødens Tjeneste, som
med Bogstaver var indgraven i Stene,
skede i Herlighed, saa Israels Børn ikke
kunde betragte Moses's Ansigt formedelst
hans Ansigts Herlighed, som dog skulde
forsvinde, 5 Mos. 10, 1. 2 Mos. 34, 30.
8. hvorfor skulde da ikke Aandens
Tjeneste end mere være i Herlighed?
Gal. 3, 14.
9. Thi dersom Fordømmelsens Tjeneste
var i Herlighed, er meget mere Retfær-
dighedens Tjeneste overvættes i Herlighed.
Rom. 3, 20. 21; 4, 15; 1, 17.
10. Thi det, som havde Herlighed, var
i denne Henseende end ikke herligt mod
den overvættes Herlighed.
11. Thi dersom det, der afskaffes, skede
med Herlighed, da skal meget mere det,
som vedbliver, være i Herlighed.
12. Efterdi vi da have saadant Haab,
bruge vi stor Frimodighed V. 4. Ef. 6, 19.
13. og gjøre ikke som Moses, der
lagde et Dække over sit Ansigt, forat
Israels Børn ikke skulde skue Enden
paa det, som skulde afskaffes.
2 Mos. 34, 33. 35.
14. Men deres Sind er forhærdet;
thi det samme Dække bliver indtil denne
Dag over det gamle Testaments Læsning,
uden at afdrages; thi i Christus bliver
det afskaffet. Es. 6, 10.
Ez. 12, 2. Rom. 11, 8. Begr. 3, 65.
15. Men indtil denne Dag ligger der

et Dække over deres Hjerte, naar Moses
læses.
16. Men naar de omvende sig til
Herren, bliver Dækket borttaget.
Rom. 11, 23. 26.
17. Men Herren er Aanden; men
hvor Herrens Aand er, der er
Frihed. Joh. 4, 24.
18. Men vi blive alle, idet vi med
ubedækket Ansigt skue Herrens Herlighed
ligesom i et Speil, forvandlede efter det
samme Billede fra Herlighed til Her-
lighed, saaledes som af Herren, der er
Aanden. 1 Kor. 13, 12. 2 Kor. 5, 7. Rom. 8, 29.

4. Kapitel.

Paulus er frimodig og redelig i Evangeliets Tjeneste; thi skjønt det er skjult for de Vantro, lader Gud dog sin Kundskabs Lys skinne (1—6). Derhos er han megen Trængsel undergiven, hvorved Jesu Døds og Livs Kraft des mere aabenbares (7—12). Troen giver Frimodighed og trøster mod Trængslerne ved Haabet om en evig Herlighed (13—18).

Derfor blive vi, idet vi have denne
Tjeneste efter den Barmhjertighed,
som os er vederfaren, ikke trætte,
1 Kor. 7, 25.
2. men vi have afsagt det skjændige
skjulte Væsen og vandre ikke i Træskhed,
forfalske heller ikke Guds Ord, men ved
Sandhedens Aabenbarelse anbefale vi os
til alle Menneskers Samvittighed for
Guds Aasyn. 1 Tess. 2, 3. 5. 2 Kor. 2, 17.
3. Men om og vort Evangelium er
skjult, da er det skjult for dem, som
blive fortabte, 1 Kor. 1, 18.
4. i hvem denne Verdens Gud har
forblindet de Vantroes Sind, forat
Evangeliets Oplysning om Christi Her-
lighed, han, som er Guds Billede, ikke
skulde skinne for dem.
Ef. 6, 12. Fil. 2, 6. Kol. 1, 15. Hebr. 1, 3.
5. Thi vi prædike ikke os selv, men
Christus Jesus som Herre, os derimod
som eders Tjenere for Jesu Skyld.
1, 24. Ap. G. 2, 36; 10, 36.
6. Thi Gud, som sagde, at Lyset skulde
skinne frem af Mørket, er den, som har
ladet det skinne i vore Hjerter til Op-
lysning i Kundskaben om Guds Herlig-
hed i Jesu Christi Aasyn.
1 Mos. 1, 3. 16. 2 Pet. 1, 19.
7. Men vi have denne Skat i Lerkar,
forat den overvættes Kraft skal være
Guds og ikke af os, 5, 1; 3, 5; 12, 9.
8. vi, som paa alle Maader ere trængte,
men ikke knede, tvivlende, men ikke for-
tvivlende, Ps. 37, 24. 33.
9. forfulgte, men ikke forladte, ned-
slagne, men ikke fortabte,
10. altid ombærende den Herres Jesu
Død i Legemet, forat ogsaa Jesu Liv
maa aabenbares i vort Legeme;
11. thi vi, som leve, hengives stedse til
Døden for Jesu Skyld, forat ogsaa Jesu
Liv maa aabenbares i vort dødelige Kjød.
Ps. 44, 23. 1 Kor. 4, 9; 15, 31. 49. Kol. 3, 4.
12. Saa er da Døden kraftig i os,
men Livet i eder. 13, 9.
13. Men efterdi vi have den samme
Troens Aand, efter det, som skrevet er:
Jeg troede, derfor talte jeg, — saa tro
ogsaa vi, derfor tale vi ogsaa,
Ps. 116, 10. Rom. 10, 9.
14. idet vi vide, at den, som opreiste
den Herre Jesus, ogsaa skal opreise os
ved Jesus og fremstille os med eder.
Ap. G. 2, 24. Rom. 8, 11. 1 Kor. 6, 14. Ef. 2, 5. 6.
15. Thi det sker altsammen for eders
Skyld, forat den rige Naade skal ved
Flere gjøre Taksigelsen overvættes stor
til Guds Ære. 1, 6. Kol. 1, 24. 2 Tim. 2, 10.
2 Kor. 1, 11.
16. Derfor blive vi ikke trætte, men
om end vort udvortes Menneske gaar
tilgrunde, fornyes dog det indvortes Dag
for Dag; 1 Pet. 4, 1. Ef. 4, 23. 24; 3, 16.
Rom. 7, 22.
17. thi vor Trængsel, som er
stakket og let, bringer os over
al Maade en evig og vegtig Her-
lighed, Ps. 30, 6. Matt. 5, 12. Rom. 8, 18.
1 Pet. 1, 6.
18. idet vi ikke have de synlige
Ting for Øie, men de usynlige;
thi de synlige ere timelige, men
de usynlige evige. Rom. 8, 24.

5. Kapitel.

De Troende længes efter den tilkommende Herlighed og søge imidlertid at være Herren til Behag (1—10). Paulus vidner om sig selv, ikke for at rose sig selv, men til Korintiernes Bedste, tvungen af Christi Kjærlighed, som er død for Alle, forat Alle skulle leve for ham, og som har givet Apostelen Forligelsens Tjeneste (11—21).

Thi vi vide, at dersom vor Hyttes jor-
diske Hus nedbrydes, saa have vi
en Bygning af Gud, et Hus, som ikke
er gjort med Hænder, evigt i Himlene.
4, 7. 2 Pet. 1, 13. 14.
2. Thi ogsaa i denne Hytte sukke vi,
idet vi længes efter at blive overklædte
med vor himmelske Bolig, Rom. 8, 23.

3. saasandt vi og skulle findes iklædte, ikke nøgne.

4. Thi ogsaa medens vi ere i denne Hytte, sukke vi, besværede, fordi vi ikke ville afklædes, men overklædes, forat det Dødelige kan blive opslugt af Livet.
Rom. 8, 11. 1 Kor. 15, 52—54.

5. Men den, som har beredt os just til dette, er Gud, som og har givet os Aanden til Pant. Rom. 8, 15. 2 Kor. 1, 22.

6. Derfor ere vi altid frimodige og vide, at medens vi ere tilhuse i Legemet, ere vi i Udlændighed borte fra Herren;
1 Krøn. 29, 15. Ps. 39, 13; 119, 19. Hebr. 11, 13.

7. thi vi vandre i Tro, ikke i Beskuelse. Rom. 8, 24. 1 Kor. 13, 12. 1 Pet. 1, 8. Hebr. 11, 1.

8. Men vi ere frimodige og have mere Behag i at vandre bort fra Legemet og være hjemme hos Herren.
Fil. 1, 23. 1 Tess. 4, 17.

9. Derfor beflitte vi os ogsaa paa, hvadenten vi ere hjemme eller borte, at være ham velbehagelige.

10. Thi os alle bør det at aabenbares for Christi Domstol, forat Enhver kan faa efter det, som er skeet ved Legemet, efter det, han har gjort, enten Godt eller Ondt.
Rom. 14, 10. 12. Ps. 62, 13. Jer. 17, 10. Matt. 16, 27.

11. Efterdi vi da kjende Herrens Frygt, søge vi at vinde Mennesker, men ere aabenbare for Gud; men jeg haaber, at vi ogsaa ere blevne aabenbare i eders Samvittighed. Job 31, 23. 2 Kor. 4, 2.

12. Thi vi anbefale os ikke atter selv for eder, men give eder Anledning til at rose eder af os, forat I kunne have Noget at sætte mod dem, som rose sig af det Udvortes og ikke af Hjertet.
3, 1; 1, 14. 1 Sam. 16, 7.

13. Thi dersom vi gaa for vidt, da er det for Gud, eller vi holde Maade, er det for eder.

14. Thi Christi Kjærlighed tvinger os,

15. idet vi dømme dette, at dersom Een er død for Alle, da ere de alle døde; og han døde for Alle, forat de, som leve, ikke mere skulle leve sig selv, men ham, som er død og opstanden for dem.
1 Tim. 2, 6. Hebr. 2, 9. Rom. 6, 11; 14, 7. 8. 1 Kor. 6, 19.

16. Saa kjende vi da herefter ikke Nogen efter Kjødet; men om vi og have kjendt Christus efter Kjødet, kjende vi ham dog nu ikke mere saaledes.
Matt. 12, 50. Joh. 15, 14. Gal. 5, 6.

17. Dersom da Nogen er i Christus, er han en ny Skabning; det Gamle er forbiganget, se, Alt er blevet nyt.
Rom. 8, 1. Gal. 6, 15. Es. 43, 19. Aab. 21, 5.

18. Men alt dette er af Gud, som har forligt os med sig selv ved Jesus Christus og givet os Forligelsens Tjeneste;
Rom. 5, 10. Kol. 1, 20. 1 Joh. 4, 10.

19. thi Gud forligte i Christus Verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres Overtrædelser og har oprettet Forligelsens Ord iblandt os.
Rom. 3, 24. 25. Ps. 32, 2.

20. Saa ere vi da Sendebud i Christi Sted, ligesom Gud formaner gjennem os; vi bede i Christi Sted: Lader eder forlige med Gud!
Es. 52, 7. 1 Kor. 4, 1. 2 Kor. 2, 17.

21. Thi den, som ikke vidste af Synd, har han gjort til Synd for os, forat vi skulle i ham vorde retfærdige for Gud.
Es. 53, 6. 9. 12. Rom. 8, 3. 1 Pet. 2, 22. Rom. 5, 19.

6. Kapitel.

Paulus formaner Korintierne til rettelig at bruge Christi Naade og beskriver, hvorledes Guds Tjenere vise sig (1—10), begjærer, at de skulle udvide sine Hjerter mod ham, som hans er udvidet mod dem (11—13), og at de ei skulle drage i Syndens Aag med de Vantro (14—18; K. 7, 1).

Men som Medarbeidere formane vi ogsaa, at I ikke modtage Guds Naade forgjæves; 1 Kor. 3, 9. Hebr. 12, 15.

2. thi han siger: Jeg har bønhørt dig i en behagelig Tid og hjulpet dig paa Frelsens Dag; se, nu er en behagelig Tid, se, nu er Frelsens Dag!
Es. 49, 8. Luk. 4, 19. Rom. 13, 11. 12.

3. Og vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, forat Tjenesten ikke skal blive lastet,
Rom. 14, 13.

4. men vi bevise os selv i Alt som Guds Tjenere, i stor Taalmodighed, i Trængsler, i Nød, i Angester,
4, 2. 5. 8; 11, 23—28.

5. under Slag, i Fængsler, i Oprør, i Arbeider, i Vaagen, i Fasten,

6. i Renhed, i Kundskab, i Langmodighed, i Venlighed, i den Hellig-Aand, i uskrømtet Kjærlighed,

7. i Sandheds Ord, i Guds Kraft, ved Retfærdighedens Vaaben paa høire og venstre Side,
1 Kor. 2, 4. 2 Kor. 10, 4. Ef. 6, 11.

8. ved Ære og Vanære, ved ondt

Rygte og godt Rygte, som Bedragere og dog sanddru,
9. som ukjendte og dog erkjendte, som de, der dø, og se, vi leve, som de, der ere revsede og dog ikke ihjelslagne,
4, 10. 11. Ps. 118, 18.
10. som bedrøvede, dog altid glade, som fattige, der dog gjøre Mange rige, som de, der Intet have og dog besidde Alt. 8, 9.
11. O I Korintiere! Vor Mund er opladt til eder, vort Hjerte er udvidet.
12. Det er ikke snevert for eder i os, men I ere snevre i eders Hjerter.
13. Men til Gjengjæld (jeg taler som til mine Børn) udvider ogsaa I eders Hjerter! 1 Kor. 4, 14.
14. Drager ikke i et fremmed Aag med Vantro! Thi hvad Fællesskab har Retfærdighed med Uret? Og hvad Samfund har Lys med Mørke?
5 Mos. 7, 2. 3. Ef. 5, 11. 1 Joh. 1, 5. 6.
15. Og hvad Overensstemmelse er der mellem Christus og Belial? Eller hvad Delagtighed har en Troende med en Vantro? 1 Kong. 18, 21. 1 Kor. 10, 20.
16. Hvad Samkvem har Guds Tempel med Afguder? Thi I ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: Jeg vil bo iblandt dem og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. 1 Sam. 5, 2. 3.
1 Kor. 3, 16. 2 Mos. 29, 45. Ez. 37, 26. 27.
Ef. 3, 17. Jer. 30, 22; 31, 1. Aab. 21, 3.
17. Derfor, gaar ud fra dem og fraskiller eder, siger Herren, og rører ikke noget Urent! Og jeg vil annamme eder,
Es. 48, 20; 52, 11. Aab. 18, 4. 3 Mos. 5, 2 fg.
18. og jeg vil være eders Fader, og I skulle være mine Sønner og Døtre, siger Herren, den Almægtige. Jer. 31, 9.
Kap. 7, 1. Efterdi vi da have disse Forjættelser, I Elskelige, saa lader os rense os selv fra al Kjødets og Aandens Besmittelse og fuldende vor Helliggjørelse i Guds Frygt!
1 Tim. 4, 8. 1 Joh. 3, 3.

7. Kapitel.

Paulus beder, at de ville give hans Ord Indgang (2. 3), roser deres Lydighed i at antage hans forrige Skrivelse, hvormed han vel havde bedrøvet dem, men til Omvendelse (4—12), taler om Titus's Glæde over dem og sin egen Tillid til dem (13—16).

Giver os Indgang! Vi have ikke gjort Nogen Uret, ikke skadet Nogen, ikke besveget Nogen. Ap. G. 20, 33. 2 Kor. 12, 17.
3. Jeg siger det ikke for at fordømme eder; thi jeg sagde tilforn, at I ere i vort Hjerte til at dø sammen og leve sammen. 6, 11 fg.
4. Jeg har stor Fortrøstning til eder, jeg roser mig meget af eder, jeg er fyldt med Trøst, jeg har en overvættes stor Glæde i al vor Trængsel.
5. Thi heller ikke, da vi kom til Macedonien, havde vort Kjød nogen Ro, men vi trængtes paa alle Maader, udvortes Strid, indvortes Frygt.
2, 12. 13. Ap. G. 16, 19. 23.
6. Men Gud, som trøster de Nedbøiede, trøstede os ved Titus's Ankomst,
1, 3. 4.
7. dog ikke alene ved hans Ankomst, men ogsaa ved den Trøst, hvormed han var trøstet med Hensyn til eder, idet han forkyndte os eders Længsel, eders Graad, eders Nidkjærhed for mig, saa jeg glædede mig end mere.
8. Thi om jeg end bedrøvede eder ved hint Brev, fortryder jeg det ikke, om jeg end fortrød det; thi jeg ser, at Brevet, om end kun til en Tid, har bedrøvet eder. 2, 4.
9. Nu glæder jeg mig, ikke derover, at I bleve bedrøvede, men over, at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Gud, forat I ikke i nogen Maade skulde lide Skade af os.
10. Thi Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Døden.
2 Sam. 12, 13. Matt. 5, 4; 26, 75; 27, 3—5.
11. Thi se, just dette, at I bleve bedrøvede efter Gud, hvilken Iver virkede det i eder, ja Forsvar, ja Fortørnelse, ja Frygt, ja Længsel, ja Nidkjærhed, ja Revselse! I Alt beviste I, at I vare rene i den Sag.
12. Derfor, om jeg end skrev eder til, saa var det ikke for dens Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for dens Skyld, som led Uret, men forat vor Iver for eder skulde blive aabenbar hos eder for Guds Aasyn.
13. Derfor ere vi blevne trøstede ved eders Trøst; men vi glædede os endnu langt mere over Titus's Glæde, thi hans Aand er bleven vederkvæget af eder alle.
V. 6.
14. Thi om jeg end har rost mig meget af eder for ham, er jeg ikke bleven beskjæmmet; men ligesom vi i alle Ting

have talt Sandhed til eder, saa er og vor Ros for Titus bleven Sandhed.
15. Og han har en overvættes Kjærlighed til eder, naar han tænker paa eders alles Lydighed, hvorledes I annammede ham med Frygt og Bæven.
2, 9. Fil. 2, 12.
16. Jeg glæder mig over, at jeg kan lide paa eder i Alt. 2 Tess. 3, 4.

8. Kapitel.

Paulus roser Macedoniernes Gavmildhed (1—5); han har derfor formanet Titus til at samle Almisser ogsaa hos Korintierne og opmuntrer dem til Gavmildhed (6—15). Titus har villig efterkommet Paulus's Formaning, og Korintierne skulle med Kjærlighed modtage ham tilligemed de Andre, som Paulus har sendt (16—24).

Men vi kundgjøre eder, Brødre, den Naade, som Gud har vist i Menighederne i Macedonien, Rom. 15, 26.
2. at, uagtet de vare meget prøvede med Trængsel, blev deres overvættes Glæde og deres store Fattigdom overflødig hos dem til Rigdom paa ren Velvilje.
3. Thi efter Evne, det vidner jeg, ja, over Evne vare de af sig selv villige,
4. idet de indstændig bade os om at modtage deres Gave og Bidrag til Hjælpen for de Hellige. Ap. G. 11, 29.
5. Og de gjorde ikke alene, hvad vi haabede, men hengave sig selv først til Herren og dernæst til os, formedelst Guds Vilje, V. 1.
6. saa vi have formanet Titus, at han, ligesom han tilforn havde begyndt, saaledes og skulde fuldende ogsaa denne Gave hos eder.
7. Men ligesom I ere overflødige i Alt, i Tro og Lære og Kundskab og al Iver og i eders Kjærlighed til os, saa bliver ogsaa overflødige i denne Gave!
1 Kor. 1, 5.
8. Jeg siger det ikke som en Befaling, men ved de Andres Iver vil jeg ogsaa prøve eders Kjærligheds Oprigtighed.
9. Thi I kjende vor Herres Jesu Christi Naade, at han for eders Skyld blev fattig, der han var rig, forat I ved hans Fattigdom skulde blive rige. Luk. 9, 58. 2 Kor. 6, 10.
10. Og jeg giver min Mening herom tilkjende; thi det er eder nyttigt, I, som i forrige Aar først begyndte ikke alene at gjøre, men og at ville. 1 Kor. 7, 6. 25.
Ordsp. 19, 17. Matt. 10, 42. 2 Kor. 9, 2.
11. Men fuldender nu ogsaa at gjøre det, forat, ligesom der var Redebonhed til at ville, saaledes og Fuldbyrdelsen maa blive efter Evne! Fil. 2, 13.
12. Thi dersom Redebonheden er forhaanden, da er Enhver velbehagelig i Forhold til det, han har, ikke i Forhold til det, han ikke har.
Ordsp. 3, 28. Mark. 12, 43. 1 Pet. 4, 10.
13. Thi dette siger jeg ikke, forat Andre skulle have Lettelse, men I Trængsel,
14. men forat der skal være Ligelighed; i nærværende Tid kommer eders Overflod deres Trang til Hjælp, forat ogsaa deres Overflod maa komme eders Trang til Hjælp, forat der kan være Ligelighed,
9, 12.
15. ligesom skrevet er: Den, som sankede Meget, havde ikke tilovers, og den, som sankede Lidet, fattedes ikke.
2 Mos. 16, 18.
16. Men Gud være Tak, der vakte den samme Iver for eder i Titus's Hjerte!
9, 15; 8, 6.
17. Thi vel tog han imod Formaningen, men efterdi han havde end mere Iver, reiste han frivillig ud til eder.
18. Men vi sendte og den Broder med ham, som i alle Menigheder har Ros for sin Iver i Evangeliet,
19. men ikke det alene, men som og er beskikket af Menighederne til at reise med os med den Gave, som besørges af os, Herren selv til Ære og eders Redebonhed til Pris; Gal. 2, 10.
20. thi vi ville afværge, at Nogen skal laste os i Anledning af denne rige Hjælp, som besørges af os, 9, 1.
21. idet vi beflitte os paa det Gode, ikke alene for Herren, men ogsaa for Menneskene. Fil. 4, 8. 1 Pet. 2, 12.
22. Men vi sendte med dem vor Broder, som vi i mange Maader ofte have fundet ivrig, men nu meget ivrigere formedelst den store Tillid til eder.
23. Hvadenten der da tales om Titus, da er han min Medbroder og Medarbeider hos eder, eller om vore Brødre, da ere de Menighedernes Sendebud, Christi Ære.
12, 18.
24. Giver dem altsaa for Menighedernes Aasyn Bevis paa eders Kjærlighed og paa det, vi have rost eder for! 7, 14.

9. Kapitel.

Paulus er forsikret om Korintiernes Redebonhed (1. 2), vil dog paaminde dem ved Brødrene, at de

skulle give rigelig og villig (3–7). Gud skal selv give dem Naade dertil, forat han og kan prises i denne Gjerning (8–15).

Thi jeg behøver ikke at skrive til eder om Hjælpen til de Hellige; Ap. G. 11, 29. Rom. 15, 26. 1 Kor. 16, 2.

2. thi jeg kjender eders Redebonhed, for hvilken jeg roser eder hos Macedonierne, sigende: Achaia var alt i forrige Aar beredt; og den Nidkjærhed, som udgik fra eder, tilskyndte Mange. 8, 10. 19; 7, 14.

3. Men jeg sendte Brødrene, forat vor Ros af eder ikke i dette Stykke skulde blive til Intet, forat I, som jeg sagde, skulde være beredte,

4. forat ikke, om Macedonierne kom med mig og fandt eder uberedte, vi, for ei at sige I, skulde blive beskjæmmede ved denne vor tillidsfulde Ros. V. 2.

5. Derfor agtede jeg det fornødent at formane Brødrene, at de skulde i Forveien drage til eder og forud bringe denne eders tilforn lovede Gave i Stand, forat den kan være færdig som en velsignet og ikke som en karrig Gave.

6. Men dette siger jeg: Hvo karrig saar, skal og karrig høste, og hvo der saar i Velsignelse, skal og høste i Velsignelse. Ordsp. 11, 24. 25; 22, 8. 9. Gal. 6, 7. 8.

7. Hver give, eftersom han har sat sig fore i Hjertet, ikke med Bedrøvelse eller af Tvang! Thi Gud elsker en glad Giver. 2 Mos. 25, 2. 5 Mos. 15, 7. Rom. 12, 8. Filem. 14.

8. Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder, forat I i alle Ting altid maa have Alt, hvad I behøve, og have rigelig til al god Gjerning, 8, 7. Kol. 1, 10.

9. ligesom skrevet er: Han udspredte, han gav de Fattige; hans Retfærdighed bliver til evig Tid. Ps. 112, 9.

10. Men den, som giver Sædemanden Sæd og Brød til at æde, skal og give eder Sæd og formere den og forøge eders Retfærdigheds Frugter,

11. idet I i Alt vorde rige til al oprigtig Gavmildhed, hvilken ved os virker Taksigelse til Gud.

12. Thi den Hjælp, som ydes ved denne Understøttelse, afhjælper ikke alene de Helliges Trang, men bærer ogsaa rig Frugt ved mange Taksigelser til Gud, 8, 14.

13. idet de formedelst det prøvede Sind, som denne Hjælp viser, priser Gud for Lydigheden i eders Bekjendelse til Christi Evangelium og for eders oprigtige Gavmildhed mod dem og mod Alle,

14. idet ogsaa de i sin Bøn for eder længes efter eder formedelst Guds overvættes Naade mod eder. Ef. 1, 6.

15. Men Gud være Tak for sin uudsigelige Gave!

10. Kapitel.

Paulus ønsker, at han ikke skulde behøve at bruge sin apostoliske Myndighed (1–11). Han vil ei rose sig uden Aarsag, af fremmed Arbeide, men i Sandhed og i Herren (12–18).

Men jeg selv, Paulus, formaner eder ved Christi Sagtmodighed og Mildhed, jeg, som vel er ydmyg, naar jeg er hos eder, men fraværende bruger Myndighed mod eder; Rom. 12, 1.

2. men jeg beder, at jeg ikke maa komme til nærværende at bruge Myndighed med den Tillid, med hvilken jeg agter at være dristig mod Nogle, som anse os for at vandre efter Kjødet. 1 Kor. 4, 21.

3. Thi om vi end vandre i Kjødet, stride vi dog ikke efter Kjødet;

4. thi vore Stridsvaaben ere ikke kjødelige, men mægtige for Gud til at forstyrre Befæstninger, 6, 7. Jer. 1, 10.

5. idet vi forstyrre Anslag og al Høihed, som opløfter sig mod Guds Kundskab, og tage al Tanke til Fange under Christi Lydighed Rom. 16, 26.

6. og ere færdige til at straffe al Ulydighed, naar eders Lydighed er fuldkommet.

7. Se I paa det Udvortes? Dersom Nogen stoler paa sig selv, at han hører Christus til, han slutte igjen fra sig selv, at, ligesom han hører Christus til, saa høre og vi Christus til!

8. Thi om jeg end vilde rose mig noget mere af vor Magt, som Herren gav os til eders Opbyggelse og ikke til eders Nedbrydelse, da vilde jeg ikke blive beskjæmmet. 12, 6. Matt. 16, 19; 18, 18. 2 Kor. 13, 10.

9. Forat jeg ikke skal synes at ville forfærde eder ved Brevene

10. (thi Brevene, sige de, ere svare og stærke, men Legemets Nærværelse er skrøbelig, og Talen ringeagtet),

11. da betænke en Saadan dette, at saadanne, som vi fraværende ere med Ord i Breve, saadanne ville vi og nærværende være i Gjerningen.

12. Thi vi tør ikke regne os iblandt
eller ligne os med Somme, der prise sig
selv; men idet de maale sig med sig selv
og ligne sig med sig selv, forstaa de Intet.
Ordsp. 27, 2.
13. Men vi ville ikke rose os over al
Maade, men efter det bestemte Maal, som
Gud har tildelt os, at naa ogsaa til eder.
12, 5. 11. Rom. 12, 3.
14. Thi vi strække os ikke for vidt,
som om vi ikke naaede til eder; thi ogsaa
til eder ere vi komne med Christi Evangelium,
15. idet vi ikke rose os over al
Maade, af fremmede Arbeider, men have
det Haab, at vi, naar eders Tro vokser,
ville ved eder blive i Stand til at komme
langt videre efter det os bestemte Maal,
Rom. 15, 20.
16. til at prædike Evangeliet for dem,
som bo paa hin Side af eder, og ikke
i det, der er en Anden bestemt, rose os
af det allerede Fuldførte.
17. Men hvo der roser sig, rose sig i
Herren! Jer. 9, 24. 1 Kor. 1, 31. Gal. 6, 14.
18. Thi ikke den, der priser sig selv, holder
Prøve, men den, hvem Herren priser.
Ordsp. 27, 2. Rom. 2, 29.

11. Kapitel.

Paulus maa rose sig, forat Korintierne ei skulle bedrages af de falske Apostler (1—6). Han har Intet taget af Menigheden for at kunne beskjæmme disse svigefulde Arbeidere (7—15). Han roser sig ydermere af sin Herkomst, sit Arbeide og sine Trængsler (16—33).

Gid I vilde holde mig lidt Daarlighed
tilgode! Dog, jeg ved, at I
holde mig den tilgode. 5, 13; 12, 6.
2. Thi jeg er nidkjær for eder med
Guds Nidkjærhed; thi jeg har trolovet
eder med een Mand, for at fremstille en
ren Jomfru for Christus.
3. Men jeg frygter for, at, ligesom
Slangen bedrog Eva med sin Træskhed,
saaledes skal eders Sind blive fordærvet
og ført bort fra Troskaben mod Christus.
1 Mos. 3, 1—4. Joh. 8, 44.
4. Thi dersom Nogen kommer og prædiker
en anden Jesus, som vi ikke have
prædiket, eller I faa en anden Aand,
som I ikke have faaet, eller et andet
Evangelium, som I ikke have annammet,
da vilde I smukt fordrage ham.
Gal. 1, 8. 9.
5. Thi jeg mener, at jeg ikke er ringere
end de saare høie Apostler. 12, 11.
6. Men om jeg end er ulærd i Talen,
er jeg det dog ikke i Kundskaben; men i
alle Maader er det blevet vitterligt for
Alle, hvorledes vi have været mod eder.
1 Kor. 1, 17; 2, 1. 3. 2 Kor. 5, 11. Ef. 3, 4.
7. Eller gjorde jeg Synd, idet jeg
fornedrede mig selv, forat I skulde ophøies,
da jeg for Intet forkyndte eder
Guds Evangelium? Matt. 10, 8. 1 Kor. 9, 12. 18.
8. Jeg røvede andre Menigheder, idet
jeg tog Sold af dem for at tjene eder,
og da jeg var nærværende hos eder og
led Mangel, var jeg ikke Nogen til Byrde,
9. thi Brødrene, som kom fra Macedonien,
afhjalp min Trang; og i alle
Maader har jeg holdt og vil jeg holde
mig fra at falde eder til Byrde.
Fil. 4, 10. 15. 2 Kor. 12, 13. 1 Tess. 2, 9.
10. Saa vist, som Christi Sandhed er i
mig, skal denne Ros ikke fratages mig i
Achaias Lande. Rom. 9, 1. 1 Kor. 9, 15.
11. Hvorfor? Fordi jeg ikke elsker
eder? Det ved Gud! Gal. 1, 20.
12. Men hvad jeg gjør, det vil jeg
fremdeles gjøre, forat jeg kan afskjære
Anledningen for dem, som ville have Anledning,
forat de i det, hvoraf de rose
sig, skulle findes os lige. V. 22. 23.
13. Thi Saadanne ere falske Apostler,
svigefulde Arbeidere, som paatage sig
Skikkelse af Christi Apostler.
Fil. 3, 2. Matt. 7, 15. 16.
14. Og det er intet Under, thi Satan
selv paatager sig Skikkelse af en Lysets
Engel;
15. derfor er det ikke noget Stort, om
ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse
som Retfærdigheds Tjenere; men deres
Ende skal være efter deres Gjerninger.
Fil. 3, 19.
16. Jeg siger atter: Ingen agte mig
for en Daare! Men hvis ikke, da taaler
mig dog som en Daare, forat ogsaa jeg
kan rose mig lidt! 12, 6.
17. Hvad jeg nu taler, taler jeg ikke
efter Herren, men som i Daarlighed, idet
jeg roser mig med saadan Tillid. V. 1.
18. Efterdi Mange rose sig efter Kjødet,
vil ogsaa jeg rose mig.
Fil. 3, 3. 4. 2 Kor. 10, 13; 12, 5. 6.
19. Thi I fordrage gjerne Daarer,
efterdi I ere kloge.
20. Thi I fordrage det, om Nogen
gjør eder til Trælle, om Nogen opæder
eder, om Nogen fanger eder, om Nogen
ophøier sig, om Nogen slaar eder i Ansigtet.
21. Til Skam siger jeg, at vi have været
svage; men, hvad Nogen drister paa (jeg

taler i Daarlighed), derpaa drister ogsaa
jeg. 10, 10; 11, 1; 12, 6.
22. Ere de Hebræere? Jeg ogsaa. Ere
de Israeliter? Jeg ogsaa. Ere de Abra-
hams Afkom? Jeg ogsaa. Ap. G. 22, 3.
23. Ere de Christi Tjenere? Jeg taler
uforstandig: Jeg er det mere. Jeg har ar-
beidet overflødigere, lidt flere Slag, været
flere Gange i Fængsel, ofte i Dødsfare.
Ap. G. 9, 15, 16. 1 Kor. 15, 10.
2 Kor. 6, 5; 1, 9; 4, 11.
24. Af Jøderne har jeg fem Gange
faaet firti Slag mindre end eet.
5 Mos. 25, 3.
25. Jeg er tre Gange bleven hudstrøgen,
een Gang stenet; jeg har tre Gange lidt
Skibbrud, jeg har været et Døgn i Dybet.
Ap. G. 16, 22; 14, 19; 27, 41.
26. Jeg har gjort mange Reiser,
været i Farer i Vandstrømme, i Farer
blandt Røvere, i Farer blandt mit Folk,
i Farer blandt Hedninger, i Farer i
Byer, i Farer i Ørkenen, i Farer paa
Havet, i Farer blandt falske Brødre,
27. i Arbeide og Møie, ofte i Natte-
vaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Fasten,
i Kulde og Nøgenhed, 6, 5. Rom. 8, 35.
28. foruden, hvad der kommer til,
det daglige Overløb og Bekymringen for
alle Menigheder. Ap. G. 18, 20 fg.
29. Hvem er skrøbelig, udenat ogsaa
jeg er skrøbelig? Hvem bliver forarget,
udenat det brænder i mig?
Rom. 15, 1. 1 Kor. 8, 13; 9, 22.
30. Dersom jeg skal rose mig, da vil
jeg rose mig af min Skrøbelighed. 12, 5, 9.
31. Gud og vor Herres Jesu Christi
Fader, som er velsignet til evig Tid,
ved, at jeg ikke lyver.
Rom. 1, 25; 9, 1. Gal. 1, 20.
32. I Damaskus lod Kong Aretas's
Landshøvding Damascenernes Stad be-
vogte, da han vilde gribe mig,
Ap. G. 9, 24 fg.
33. og jeg blev fra et Vindu nedladt
i en Kurv over Muren og undflyede af
hans Hænder. Jos. 2, 15.

12. Kapitel.

Paulus roser sig af Guds Aabenbarelser, men siger, at der tillige var given ham en Torn i Kjødet (1—10). Han taler om sine kraftige Gjerninger, og at han ei har været Menigheden til Besvær (11—18). Alt dette skriver han til deres Opbyggelse, for at han ei skal behøve at bruge Myndighed mod de Ubodfærdige, naar han kommer til dem (19—21).

At rose mig er mig ikke nyttigt; thi
jeg vil komme til Syner og Herrens
Aabenbarelser. Gal. 1, 12.
2. Jeg kjender et Menneske Christus,
som for fjorten Aar siden (om han var
i Legemet, ved jeg ikke, eller udenfor
Legemet, ved jeg ikke, Gud ved det) blev
henrykket indtil den tredje Himmel.
Ap. G. 22, 17.
3. Og jeg kjender et saadant Menneske
(om han var i Legemet eller udenfor
Legemet, ved jeg ikke, Gud ved det),
4. at han blev henrykket ind i Paradis
og hørte uudsigelige Ord, som det ikke
er et Menneske tilladt at udtale.
5. Af saadant vil jeg rose mig; men
af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden
af mine Skrøbeligheder. 11, 30.
6. Thi om jeg vilde rose mig, blev jeg
ikke en Daare, thi jeg vilde sige Sandhed;
men jeg undlader det, forat ikke Nogen
skal tænke høiere om mig end det, han ser
mig at være, eller det, han hører af mig.
10, 8.
7. Og forat jeg ikke skal hovmode
mig af de høie Aabenbarelser, er der
given mig en Torn i Kjødet, en Satans
Engel, forat han skal slaa mig paa Mun-
den, forat jeg ikke skal hovmode mig.
8. Om denne bad jeg Herren tre
Gange, at han maatte vige fra mig;
9. og han sagde til mig: Min Naade
er dig nok; thi min Kraft fuld-
kommes i Skrøbelighed. Derfor
vil jeg helst rose mig af mine Skrøbelig-
heder, forat Christi Kraft kan bo i mig.
11, 30. Gal. 4, 13.
10. Derfor er jeg vel tilfreds i Skrøbe-
ligheder, i Forhaanelser, i Trængsler, i
Forfølgelser, i Angester for Christi Skyld;
thi naar jeg er skrøbelig, da er jeg stærk.
Rom. 5, 3. 2 Kor. 13, 4.
11. Jeg er bleven en Daare, idet
jeg roser mig. I have tvunget mig
dertil; thi jeg burde prises af eder, thi
jeg er ikke ringere end de saare høie
Apostler, om jeg end er Intet.
11, 1. 1 Kor. 3, 7.
12. En Apostels Tegn ere blevne gjorte
blandt eder med al Taalmodighed, ved
Tegn og Undere og kraftige Gjerninger.
1 Kor. 9, 1, 2.
13. Thi hvad er det, hvori I ere
blevne tilsidesatte for de andre Menig-
heder, uden det, at jeg ikke selv var eder
til Besvær? Tilgiver mig denne Uret!
11, 8. 9. 1 Tess. 2, 9.

14. Se, jeg er tredje Gang færdig til at komme til eder og vil ikke være eder til Besvær; thi jeg søger ikke det, som er eders, men eder; thi Børnene skulle ikke samle til Forældrene, men Forældrene til Børnene. 13, 1.

15. Men jeg vil med Glæde opofre Mit, ja mig selv for eders Sjæle, om jeg end, idet jeg elsker eder mere, elskes mindre. 1, 6; 6, 12. Kol. 1, 24.

16. Men lad saa være, at jeg ikke har besværet eder. Men jeg har maaske været træsk og fanget eder med List.

17. Har jeg forurettet eder ved Nogen af dem, jeg har sendt til eder? 7, 2.

18. Jeg opmuntrede Titus og sendte hin Broder med. Har Titus forurettet eder i nogen Ting? Have vi ikke vandret i den samme Aand og i de samme Fodspor? 8, 6. 22.

19. Mene I atter, at vi forsvare os for eder? For Guds Aasyn tale vi i Christus, men alt dette, I Elskelige, til eders Opbyggelse. 2, 17. 1 Kor. 14, 26.

20. Thi jeg frygter for, at jeg, naar jeg kommer, maaske ikke skal finde eder saadanne, som jeg vil, og at jeg skal findes af eder saadan, som I ikke ville, at der skal være Trætter, Nid, Vrede, Kiv, Bagtalelser, Øretuden, Opblæsthed, Uordener, 10, 2; 13, 10.

21. at, naar jeg kommer igjen, min Gud skal ydmyge mig hos eder, og jeg skal sørge over Mange, som forhen have syndet og ikke have omvendt sig fra sin Urenhed og Horeri og Uterlighed, som de have bedrevet. 13, 2.

13. Kapitel.

Paulus truer med at bruge Myndighed mod dem, som synde, vil derfor, at de skulle prøve sig selv og forbedre sig (1—10). Han formaner dem til Aandens Glæde og Kjærlighed, hilser dem og ønsker dem Naade af den treenige Gud (11—13).

Jeg kommer nu tredje Gang til eder; ved to eller tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes. 12, 14. 5 Mos. 17, 6.

2. Jeg har før sagt og siger det anden Gang forud, som om jeg var nærværende, endskjønt jeg nu er fraværende, til dem, som forhen have syndet, og til alle de Øvrige, at, om jeg kommer igjen, vil jeg ikke skaane, 12, 20. 21.

3. efterdi I fordre Bevis paa, at Christus taler i mig, han, som ikke er skrøbelig hos eder, men mægtig i eder; Matt. 10, 20. Rom. 15, 18.

4. thi om han end blev korsfæstet i Skrøbelighed, lever han dog ved Guds Kraft, thi ogsaa vi ere skrøbelige i ham, men skulle dog leve med ham ved Guds Kraft hos eder. Fil. 2, 7. 8. 1 Pet. 3, 18. Aab. 1, 18. Gal. 2, 20.

5. Ransager eder selv, om I ere i Troen! Prøver eder selv! Eller kjende I ikke eder selv, at Jesus Christus er i eder? Uden saa er, at I ere udygtige. 1 Kor. 11, 28. Rom. 8, 9.

6. Men jeg haaber, at I skulle kjende, at vi ikke ere udygtige.

7. Men jeg beder til Gud, at I ikke maa gjøre noget Ondt, ikke forat vi skulle vise os dygtige, men forat I skulle gjøre det Gode, og vi være som udygtige.

8. Thi vi formaa ikke Noget mod Sandheden, men for Sandheden.

9. Thi vi glæde os, naar vi ere skrøbelige, men I ere stærke; men det bede vi ogsaa om, at I maa blive fuldkommede. 11, 30; 12, 10.

10. Derfor skriver jeg dette fraværende, forat jeg ikke nærværende skal bruge Strenghed efter den Magt, som Herren har givet mig til Opbyggelse og ikke til Nedbrydelse. 1 Kor. 4, 21. 2 Kor. 12, 21; 10, 8.

11. Iøvrigt, Brødre, glæder eder, bliver fuldkommede, formaner hverandre, værer enssindede, værer fredsommelige! Og Kjærlighedens og Fredens Gud skal være med eder. Ef. 6, 10. Fil. 4, 4; 3, 15. 1 Tess. 5, 14. Rom. 12, 16; 15, 5. Hebr. 12, 14.

12. Hilser hverandre med et helligt Kys! Alle de Hellige hilse eder. Rom. 16, 16. 1 Pet. 5, 14.

13. Vor Herres Jesu Christi Naade og Guds Kjærlighed og den Hellig-Aands Samfund være med eder alle! Amen.

Paulus's Brev til Galaterne.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Galaterne Guds Naade (1—5), undres over deres Ustadighed og lyser Forbandelse over al Lære, som er mod Christi Evangelium (6—9); thi dette Evangelium var ham aabenbaret af Gud selv og ikke ved Mennesker (10—24).

Paulus, Apostel, ikke af Mennesker og ikke ved noget Menneske, men ved Jesus Christus og Gud Fader, som opreiste ham fra de Døde,
Tit. 1, 3. Gal. 1, 12. Ap. G. 2, 24. 32. Ef. 1, 20.
2. og alle de Brødre, som ere med mig, til Menighederne i Galatien:
3. Naade være med eder og Fred fra Gud Fader og vor Herre Jesus Christus,
Rom. 1, 7.
4. som hengav sig selv for vore Synder, forat han kunde udfri os af den nærværende onde Verden efter vor Guds og Faders Vilje, Matt. 20, 28. Gal. 2, 20.
Ef. 5, 2. 25. Tit. 2, 14. Luk. 1, 74. 1 Joh. 5, 19.
5. hvem Ære være i al Evighed! Amen.
2 Tim. 4, 18.
6. Jeg undres over, at I saa snart lade eder vende bort fra ham, som kaldte eder ved Christi Naade, hen til et andet Evangelium, 5, 8.
7. endskjønt der ikke er noget andet; kun er der Nogle, som forvilde eder og ville forvende Christi Evangelium.
Ap. G. 15, 1.
8. Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen prædiker et andet Evangelium for eder end det, vi have prædiket for eder, han være forbandet!
2 Kor. 11, 14. 1 Kor. 16, 22.
9. Som jeg før har sagt, saa siger jeg og nu igjen: Dersom Nogen prædiker et andet Evangelium for eder end det, I have annammet, han være forbandet!
5 Mos. 4, 2. Ordsp. 30, 6.
10. Taler jeg nu Mennesker til Behag eller Gud? Eller søger jeg at tækkes Mennesker? Dersom jeg endnu tæktedes Mennesker, da var jeg ikke Christi Tjener. 1 Tess. 2, 4. Jak. 4, 4.
11. Men jeg kundgjør eder, Brødre, at det Evangelium, som er prædiket af mig, ikke er Menneske-Lære; 1 Kor. 15, 1 fg.
12. thi heller ikke jeg har annammet eller lært det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Aabenbarelse.
1 Kor. 11, 23. Ef. 3, 3.
13. Thi I have hørt om min Vandel forhen i Jødedommen, at jeg over al Maade forfulgte Guds Menighed og forstyrrede den. Ap. G. 9, 1; 22, 4.
14. Og jeg gik fremad i Jødedommen fremfor mange af mine Jævnaldrende i mit Folk, idet jeg var overmaade nidkjær for mine fædrene Lærdomme. Fil. 3, 6.
15. Men da det behagede Gud, som havde udvalgt mig fra Moders Liv og kaldt mig ved sin Naade,
Jer. 1, 5. Ap. G. 9, 15; 13, 2.
16. at aabenbare sin Søn i mig, forat jeg skulde forkynde Evangeliet om ham iblandt Hedningerne, da raadførte jeg mig ikke med Kjød og Blod,
Ef. 3, 8. Ap. G. 26, 19.
17. drog heller ikke op til Jerusalem til dem, som vare Apostler før mig, men drog straks bort til Arabien og kom atter tilbage til Damaskus.
18. Siden, efter tre Aars Forløb, drog jeg op til Jerusalem for at blive kjendt med Peter og blev femten Dage hos ham.
Ap. G. 9, 26.
19. Men nogen anden af Apostlerne saa jeg ikke, uden Jakob, Herrens Broder.
Mark. 6, 3.
20. Hvad jeg skriver eder til, se, det vidner jeg for Guds Aasyn, at jeg ikke lyver.
Rom. 9, 1. 2 Kor. 1, 23; 11, 31.
21. Derefter kom jeg til Syriens og Ciliciens Lande. Ap. G. 9, 30.
22. Men af Person var jeg ukjendt for de christne Menigheder i Judæa;
23. kun havde de hørt: Han, som tilforn forfulgte os, prædiker nu Evangeliet om den Tro, som han tilforn vilde udrydde;
Ap. G. 9, 21.
24. og de prisede Gud for mig.

2. Kapitel.

Paulus havde fremsat sit Evangelium for Apostlerne, som ikke havde lagt Noget dertil (1—10); han havde modstaaet Peter, som ei gik ret frem efter Evangeliets Sandhed (11—14); han lærer, at Retfærdiggjørelsen kommer af Christus ved Troen (15—21).

Siden, efter fjorten Aars Forløb, drog jeg atter op til Jerusalem med Barnabas og tog ogsaa Titus med.
Ap. G. 15, 2.
2. Men jeg drog op efter en Aabenbarelse og forelagde dem og særlig de Anseede det Evangelium, som jeg prædiker iblandt Hedningerne, forat jeg ikke skulde løbe eller have løbet forgjæves.
Fil. 2, 16.

3. Men end ikke Titus, som, endskjønt han var en Græker, var med mig, blev tvungen til at omskjæres,

4. og det for de falske Brødres Skyld, som havde indsneget sig, hvilke listig vare komne ind for at bespeide vor Frihed, som vi have i Christus Jesus, forat de kunde gjøre os til Trælle; Ap. G. 15, 24.

5. for dem vege vi ikke noget Øieblik med Underdanighed, forat Evangeliets Sandhed maatte blive varig hos eder.

6. Men de, som ansaaes for at være Noget (hvor Meget de vare, vedkommer mig ikke; Gud ser ikke paa et Menneskes Person), de Anseede lagde Intet til min Lære. 5 Mos. 10, 17. 2 Krøn. 19, 7. Job 34, 19. Rom. 2, 11 fg.

7. Men tvertimod, da de saa, at det var mig betroet at prædike Evangeliet for de Uomskaarne, ligesom Peter for de Omskaarne Ap. G. 13, 46 22, 21. Rom. 11, 13.

8. (thi han, som gav Peter Kraft til Apostelembede hos de Omskaarne, gav ogsaa mig Kraft dertil hos Hedningerne), Ap. G. 2, 38—41; 9, 15.

9. og da de erkjendte den Naade, som var given mig, gave de, nemlig Jakob og Kefas og Johannes, som ansees for Menighedens Piller, mig og Barnabas Samfunds høire Haand, forat vi skulde prædike for Hedningerne, men de for de Omskaarne, Ap. G. 13, 2.

10. kun at vi skulde komme de Fattige i Hu, hvilket jeg ogsaa har beflittet mig paa at gjøre. Ap. G. 11, 30. Rom. 15, 25. 1 Kor. 16, 1.

11. Men da Peter kom til Antiochia, modsagde jeg ham lige i Øinene, fordi han var at laste.

12. Thi førend Nogle kom fra Jakob, aad han med Hedningerne; men da de kom, unddrog og fraskilte han sig, fordi han frygtede for dem, som holdt sig til Omskjærelsen.

13. Og med ham hyklede ogsaa de andre Jøder, saa endog Barnabas blev reven med af deres Hykleri.

14. Men da jeg saa, at de ikke gik ret frem efter Evangeliets Sandhed, sagde jeg til Peter i Alles Paahør: Dersom du, som er en Jøde, lever paa hedensk Vis og ikke paa jødisk Vis, hvorfor tvinger du da Hedningerne til at leve paa jødisk Vis? 1 Tim. 5, 20. Ap. G. 10, 28.

15. **Vi** ere Jøder af Fødsel og ikke Syndere af Hedningernes Æt, Ap. G. 15, 10.

16. men efterdi vi vide, at et Menneske ikke bliver retfærdiggjort af Lovens Gjerninger, men ved Troen paa Jesus Christus, saa have ogsaa vi troet paa Jesus Christus, forat vi skulde blive retfærdiggjorte af Troen paa Christus og ikke af Lovens Gjerninger; thi intet Kjød skal blive retfærdiggjort af Lovens Gjerninger. Ps. 143, 2. Ap. G. 13, 38. Rom. 3, 20. 28 fg.

17. Men dersom ogsaa vi, idet vi søge at blive retfærdiggjorte i Christus, findes at være Syndere, da er jo Christus Syndens Tjener. Det være langt fra! Rom. 5, 1; 6, 1. Tit. 3, 8. 14.

18. Thi dersom jeg igjen opbygger det Samme, som jeg har nedbrudt, da viser jeg mig selv at være en Overtræder.

19. Thi jeg er ved Loven død fra Loven, forat jeg skal leve for Gud. Rom. 7, 4. 11; 14, 7. 8. 2 Kor. 5, 15. 1 Tess. 5, 10.

20. Jeg er korsfæstet med Christus; alligevel lever jeg, dog ikke jeg mere, men Christus lever i mig; men hvad jeg nu lever i Kjødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn, som har elsket mig og givet sig selv hen for mig. Rom. 6, 6. Gal. 5, 24. 2 Kor. 13, 4. Joh. 15, 13. Aab. 1, 5. 1 Tim. 2, 6.

21. Jeg foragter ikke Guds Naade; thi er Retfærdighed at faa ved Loven, da er jo Christus død forgjæves. Hebr. 7, 11.

3. Kapitel.

Paulus dadler Galaterne, fordi de ere vendte tilbage til Loven, da de dog have annammet Aanden ved Troens Forkyndelse (1—5). Han viser ved Abrahams Eksempel og Forjættelsen til Abraham, at Retfærdiggjørelsen kommer af Troen (6—18). Forjættelsen gjøres ei til Intet ved Loven; thi Loven var kun en Tugtemester til Christus, og under den ere vi ikke, naar vi have iført Christus (19—29).

O I uforstandige Galatere! Hvo har fortryllet eder, saa I ikke adlyde Sandheden, eder, hvem Jesus Christus var malet for Øine, som om han var korsfæstet iblandt eder? Luk. 24, 25.

2. Kun dette vil jeg vide af eder: Var det ved Lovens Gjerninger, I annammede Aanden, eller ved Troens Forkyndelse? Ap. G. 2, 38; 8, 15; 15, 8. Ef. 1, 13.

3. Ere I saa uforstandige? Ville I, som begyndte i Aanden, nu fuldende i Kjødet?

4. Have I da lidt saa Meget forgjæves? Om ellers kun forgjæves. 2 Joh. 8.

5. Mon da han, som meddeler eder Aanden og virker kraftige Gjerninger i eder, gjør det ved Lovens Gjerninger eller ved Troens Forkyndelse?
Rom. 10, 8. 17.

6. Saaledes som Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed.
1 Mos. 15, 6. Jak. 2, 23.

7. Erkjender altsaa, at de, som holde sig til Troen, de ere Abrahams Børn!
Rom. 4, 11. 12.

8. Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne ved Troen, forjættede den Abraham forud: I dig skulle alle Folkeslag velsignes.
Ap. G. 15, 9. 1 Mos. 12, 3. Ap. G. 3, 25.

9. Saa blive da de, som holde sig til Troen, velsignede med den troende Abraham.

10. Thi saa Mange, som holde sig til Lovens Gjerninger, ere under Forbandelsen; thi der er skrevet: Forbandet er hver den, som ikke bliver ved i alle de Ting, som ere skrevne i Lovens Bog, saa han gjør dem. Rom. 4, 15. 5 Mos. 27, 26.

11. Men at Ingen bliver retfærdiggjort for Gud ved Loven, er aabenbart; thi den ved Troen Retfærdige skal leve.
2, 16. Hab. 2, 4. Rom. 1, 17.

12. Men Loven har ikke Noget med Troen at gjøre, men den, som gjør de Ting, skal leve derved.
3 Mos. 18, 5. Ez. 20, 11. Rom. 10, 5.

13. Christus har fritjøbt os fra Lovens Forbandelse, da han blev en Forbandelse for os (thi der er skrevet: Forbandet er hver den, som hænger paa et Træ),
2 Kor. 5, 21. 5 Mos. 21, 23.

14. forat Abrahams Velsignelse skulde komme over Hedningerne i Christus Jesus, forat vi kunde faa Aandens Forjættelse ved Troen. 1 Mos. 12, 3; 22, 18.
Es. 32, 15; 44, 3. Ap. G. 2, 33.

15. Brødre! Jeg taler efter menneskelig Vis: Ingen gjør dog et Menneskes Testament, som er stadfæstet, til Intet eller sætter Noget dertil. Hebr. 9, 17.

16. Men Forjættelserne ere tilsagte Abraham og hans Afkom; der siges ikke: Og Afkommene, som om Mange, men som om Een: Og din Afkom, hvilken er Christus.
1 Mos. 12, 3; 22, 18.

17. Men dette siger jeg: Den Pakt, som forud er stadfæstet af Gud om Christus, kan Loven, som blev given fire hundrede og tretti Aar derefter, ikke rygge, saa den skulde gjøre Forjættelsen til Intet.
2 Mos. 12, 40. Ap. G. 7, 6.

18. Thi er Arven ved Loven, da er den ikke mere ved Forjættelse; men Gud har skjenket Abraham den ved Forjættelse.
Rom. 4, 13. 14.

19. Hvad skal da Loven? Den blev føiet til for Overtrædelsernes Skyld, indtil den Afkom, hvem Forjættelsen er given, kom, — besørget af Engle, ved en Midlers Haand. Rom. 4, 15; 5, 20.
Ap. G. 7, 38. 53. Hebr. 2, 2. Joh. 1, 17.

20. Men Midleren er ikke Eens, men Gud er een.
5 Mos. 4, 39. 1 Kor. 8, 4. 1 Tim. 2, 5.

21. Er da Loven mod Guds Forjættelser? Det være langt fra! Thi var der given en Lov, som kunde gjøre levende, da var Retfærdigheden virkelig af Loven.
V. 17. 18. Rom. 8, 2—4.

22. Men Skriften har indesluttet Alt under Synd, forat Forjættelsen ved Troen paa Jesus Christus skulde blive given dem, som tro. Rom. 3, 9; 11, 32.

23. Men førend Troen kom, holdtes vi, indesluttede under Loven, i Forvaring til den Tro, som skulde aabenbares.
Hebr. 9, 10.

24. Saa er da Loven vorden vor Tugtemester til Christus, forat vi skulle blive retfærdiggjorte af Troen.
Matt. 5, 17. Ap. G. 13, 39. Rom. 10, 4.

25. Men efterat Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemester.

26. I ere jo alle Guds Børn ved Troen paa Christus Jesus;
Es. 56, 5. Joh. 1, 12.

27. thi I, saa Mange, som ere døbte til Christus, have iført eder Christus.
Rom. 6, 3; 13, 14.

28. Her er ikke Jøde eller Græker, her er ikke Træl eller Fri, her er ikke Mand eller Kvinde; thi I ere alle Een i Christus Jesus. Rom. 10, 12.
Kol. 3, 11. Joh. 17, 21. Ef. 2, 14. 15.

29. Men ere I Christi, da ere I jo Abrahams Afkom og efter Forjættelsen Arvinger. Rom. 9, 7. 1 Mos. 21, 12.

4. Kapitel.

De, som tro paa Christus, ere ikke Trælle under Loven, men Børn (1—7). Paulus klager atter over, at Galaterne vilde vende sig til Loven igjen (8—20); han lærer, at de, som ere under Loven, ere Tjenestekvindens Børn, men de, som tro paa Forjættelsen, den frie Kvindes (21—31).

Men jeg siger: Saalænge Arvingen er et Barn, er der ingen Forskjel mellem ham og Trællen, skjønt han er Herre over alt Godset,

2. men han er under Formyndere og Husholdere indtil den af Faderen bestemte Tid.

3. Saaledes stode og vi, saalænge vi vare Børn, som Trælle under Verdens Børnelærdom; Kol. 2, 20. Ap. G. 15, 10.

4. men da Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under Loven,
1 Mos. 49, 10. Dan. 9, 24. Mark. 1, 15. Es. 1, 10. Matt. 5, 17.

5. forat han skulde frikjøbe dem, som vare under Loven, forat vi skulde faa den sønlige Udkaarelse.
3, 13. 26. Rom. 8, 14. 15.

6. Men efterdi I ere Sønner, har Gud udsendt sin Søns Aand i eders Hjerter, som raaber: Abba, Fader!
Mark. 14, 36. Rom. 8, 15.

7. Saa er du da ikke længer Træl, men Søn; men er du Søn, da er du ogsaa Guds Arving ved Christus.
Rom. 8, 17.

8. Men dengang, da I ikke kjendte Gud, tjente I dem, som af Naturen ikke ere Guder. 1 Kor. 8, 4; 12, 2.

9. Men nu, da I kjende Gud, ja meget mere ere kjendte af Gud, hvorledes vende I da atter tilbage til den kraftesløse og fattige Børnelærdom, under hvilken I atter paany ville trælle?
1 Kor. 8, 3; 13, 12. Hebr. 7, 18; 8, 7. Gal. 4, 3. Kol. 2, 8. 20.

10. I tage Vare paa Dage og Maaneder og Tider og Aar.
Rom. 14, 5. Kol. 2, 16.

11. Jeg frygter for eder, at jeg maaske har arbeidet forgjæves paa eder. 2 Joh. 8.

12. Vorder ligesom jeg! Thi jeg er som I, Brødre! Jeg beder eder. I have ingen Uret gjort mig. 1 Kor. 11, 1.

13. Men I vide, at jeg under Kjødets Skrøbelighed første Gang forkyndte eder Evangeliet, 1 Kor. 2, 3.

14. og denne min Prøvelse i mit Kjød ringeagtede og forhaanede I ikke, men I annammede mig som en Guds Engel, som Christus Jesus.
Mal. 2, 7. Matt. 10, 40.

15. Hvor prisede I eder da salige! Thi jeg giver eder det Vidnesbyrd, at, om det havde været muligt, havde I udrevet eders Øine og givet mig dem.

16. Er jeg da nu bleven eders Fiende, fordi jeg siger eder Sandheden? Am. 5, 10.

17. De ere nidkjære for eder, dog ikke til det Gode; men de ville udelukke eder fra mig, forat I skulle være nidkjære for dem.

18. Men det er godt at være nidkjær i det Gode altid og ikke alene, naar jeg er nærværende hos eder.

19. Mine Børn, som jeg atter føder med Smerte, indtil Christus faar sin Skikkelse i eder!
1 Kor. 4, 15. Filem. 10. Rom. 8, 29.

20. Jeg ønskede nu at være tilstede hos eder og at kunne omskifte min Røst, efterdi jeg er tvivlraadig om eder.

21. Siger mig, I, som ville være under Loven: Høre I ikke Loven?
3, 10. 25.

22. Der er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, en af Tjenestekvinden og en af den frie Kvinde.
1 Mos. 16, 15; 21, 2.

23. Men den af Tjenestekvinden var født efter Kjødet, men den af den frie Kvinde efter Forjættelsen.
Joh. 8, 36. Rom. 9, 7. 8.

24. Ved dette er ogsaa noget Andet betegnet; thi disse Kvinder ere de tvende Pakter; den ene fra Sinajs Bjerg, som føder til Trældom; denne er Hagar.
Hebr. 8, 9. 10.

25. Thi Hagar er Sinajs Bjerg i Arabien, men svarer til det Jerusalem, som nu er; thi det er i Trældom med sine Børn.

26. Men det Jerusalem, som er herovental, er den frie Kvinde, som er vores alles Moder. Es. 2, 2. Hebr. 12, 22. Aab. 3, 12.

27. Thi der er skrevet: Vær glad, du Ufrugtbare, du, som ikke fødte! Udbryd og raab, du, som ikke havde Fødselssmerte! Thi den Forladtes Børn ere langt flere end hendes, som har Manden.
Es. 54, 1.

28. Men vi, Brødre, ere Forjættelsens Børn, ligesom Isak. V. 23. Rom. 9, 8.

29. Men ligesom dengang den, som var født efter Kjødet, forfulgte den, som var født efter Aanden, saaledes ogsaa nu.
1 Mos. 21, 9.

30. Men hvad siger Skriften? Uddriv Tjenestekvinden og hendes Søn! Thi Tjenestekvindens Søn skal ingenlunde arve med den frie Kvindes Søn.
1 Mos. 21, 10. 12. Joh. 8, 35.

31. Saa ere vi da, Brødre, ikke Tjenestekvindens Børn, men den frie Kvindes.
Rom. 6, 18.

5. Kapitel.

Paulus formaner dem til at blive i Christi Frihed; thi de, som ville retfærdiggjøres ved Loven, ere faldne fra Naaden, da Retfærdiggjørelsen kommer af den levende Tro (1—6). Han klager over deres Ustadighed, vil, at de skulle hævde, dog ei misbruge sin christelige Frihed og bevise sin Tro i Kjærlighed (7—15). De skulle fly Kjødets Gjerninger, men vise Aandens Frugter (16—26).

Staar derfor faste i den Frihed, hvormed Christus har frigjort os, og lader eder ikke atter holde under Trældoms Aag! Joh. 8, 32.
Ap. G. 15, 10. 1 Pet. 2, 16. Ef. 9, 4.

2. Se, jeg, Paulus, siger eder, at dersom I lade eder omskjære, nytter Christus eder Intet. Ap. G. 15, 1.

3. Men jeg vidner atter for hvert Menneske, som lader sig omskjære, at han er skyldig til at holde den hele Lov.

4. I have Intet med Christus at gjøre, I, som ville retfærdiggjøres ved Loven; I ere faldne fra Naaden. 2, 21.

5. Thi vi forvente i Aanden ved Troen den forhaabede Retfærdighed.

6. Thi i Christus Jesus gjælder hverken Omskjærelse eller Forhud, men Troen, som er virksom ved Kjærlighed.
1 Kor. 7, 19. 2 Kor. 5, 16. Gal. 6, 15. Joh. 15, 14.

7. I løb godt; hvo har standset eder, saa I ikke lyde Sandheden?

8. Den Overtalelse er ikke fra ham, som kaldte eder.

9. En liden Surdeig gjør den hele Deig sur. 1 Kor. 5, 6.

10. Jeg har den Tillid til eder i Herren, at I ikke ville mene noget Andet; men den, som forvilder eder, skal bære Dommen, hvo han end er.
2 Kor. 2, 3. Gal. 1, 7.

11. Men jeg, Brødre, dersom jeg endnu prædiker Omskjærelse, hvi forfølges jeg da endnu? Da var jo Korsets Forargelse borttagen. 1 Kor. 1, 23.

12. Gid de endog maatte sønderskjære sig, de, som forvirre eder!

13. I ere jo kaldte til Frihed, Brødre! Bruger kun ikke Friheden til en Anledning for Kjødet, men tjener hverandre i Kjærlighed!
1 Kor. 8, 9. 1 Pet. 2, 16. Gal. 6, 2.

14. Thi hele Loven opfyldes i eet Bud, nemlig det: Du skal elske din Næste som dig selv. 3 Mos. 19, 18.
Matt. 22, 39. Rom. 13, 8—10.

15. Men dersom I bide og æde hverandre, da ser til, at I ikke fortæres af hverandre! 2 Kor. 12, 20.

16. Men jeg siger: Vandrer i Aanden, saa skulle I ikke fuldkomme Kjødets Begjæring! Rom. 6, 12; 8, 1. 5.

17. Thi Kjødet begjærer mod Aanden, men Aanden mod Kjødet; men disse staa hinanden imod, forat I ikke skulle gjøre, hvad I ville. Rom. 7, 15. 23.

18. Men dersom I drives af Aanden, ere I ikke under Loven. Rom. 8, 2. 14.

19. Men Kjødets Gjerninger ere aabenbare, saasom: Hor, Skjørlevnet, Urenhed, Uterlighed, 1 Kor. 3, 3; 6, 9. Ef. 5, 3. 5.

20. Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fiendskaber, Kiv, Nid, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partier,

21. Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige, om hvilket jeg forud siger eder, ligesom jeg ogsaa før har sagt, at de, som gjøre Saadant, ikke skulle arve Guds Rige. Luk. 21, 34.
Rom. 13, 13. 1 Kor. 6, 10. Ef. 5, 5. Kol. 3, 6.

22. Men Aandens Frugt er Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed, Afholdenhed. Ef. 5, 9. Kol. 3, 12.

23. Mod Saadant er Loven ikke.
1 Tim. 1, 9.

24. Men de, som høre Christus til, have korsfæstet Kjødet med dets Lyster og Begjæringer. Rom. 6, 6. 11. Gal. 2, 20; 6, 14.

25. Dersom vi leve i Aanden, da lader os ogsaa vandre i Aanden! Rom. 8, 5.

26. Lader os ikke have Lyst til forfængelig Ære, saa vi trodse hverandre og bære Avind mod hverandre! Fil. 2, 3.

6. Kapitel.

Paulus formaner til Sagtmodighed, Medlidenhed, Ydmyghed, Selvprøvelse og Taknemmelighed mod Lærerne (1—6). Hvad Enhver saar, skal han høste (7. 8). Man skal ei blive træt af at gjøre Godt (9. 10). Han vidner om sin redelige Mening og de falske Apostlers svigefulde Hensigter samt om, hvilken Ros han søgte, og Enhver skulde søge i Christus (11—16). Han vil, at de herefter skulle skaane ham, og ønsker dem Jesu Naade (17. 18).

Brødre! Om ogsaa et Menneske bliver overilet af nogen Synd, da hjælper en Saadan tilrette, I Aandelige, med Sagtmodigheds Aand! Men se til dig selv, at ikke ogsaa du bliver fristet!
Matt. 18, 15. Rom. 14, 1; 15, 1. 1 Kor. 3, 1; 10, 12.

2. Bærer hverandres Byrder, og opfylder saaledes Christi Lov!
1 Tess. 5, 14. Joh. 15, 12. 1 Joh. 4, 21.

3. Thi dersom Nogen tykkes sig at være Noget og dog er Intet, bedrager han sig selv. Jak. 1, 26.
4. Men Enhver prøve sin egen Gjerning! Og da skal han have sin Ros for sig selv alene og ikke for Andre; 2 Kor. 13, 5.
5 thi Enhver skal bære sin egen Byrde. Ps. 62, 13. Jer. 17, 10; 32, 19. Matt. 16, 27.
6. Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt Godt med den, som underviser ham. Rom. 15, 27. 1 Kor. 9, 11.
7. Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, dette skal han og høste. 1 Kor. 6, 9. Luk. 16, 25. Rom. 2, 6.
8. Thi hvo der saar i sit Kjød, skal høste Fordærvelse af Kjødet; men hvo der saar i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden. Ordsp. 22, 8. 2 Tess. 1, 9. Ps. 126, 5.
9. Men naar vi gjøre det Gode, da lader os ikke blive trætte! Thi vi skulle høste i sin Tid, saafremt vi ikke trættes. 2 Tess. 3, 13. 1 Kor. 13, 8.
10. Lader os derfor, eftersom vi have Leilighed, gjøre det Gode mod Alle, men mest mod Troens Egne! Ef. 2, 10. 1 Tim. 5, 8.
11. Ser, hvilket langt Brev jeg har skrevet eder til med min egen Haand!
12. Alle de, som ville behage i Kjødet, de tvinge eder til at omskjæres, kun forat de ikke skulle forfølges for Christi Korses Skyld. Fil. 3, 18.
13. Thi ikke engang de, som lade sig omskjære, holde selv Loven, men de ville, at I skulle omskjæres, forat de kunne rose sig af eders Kjød.
14. Men det være langt fra mig at rose mig, uden af vor Herres Jesu Christi Kors, ved hvem Verden er korsfæstet for mig, og jeg for Verden! Jer. 9, 24. 1 Kor. 1, 31. Ordsp. 29, 27. Rom. 6, 6.
15. Thi i Christus Jesus gjælder hverken Omskjærelse eller Forhud Noget, men en ny Skabning. 5, 6. 2 Kor. 5, 17.
16. Og alle de, som vandre efter denne Regel, over dem være Fred og Barmhjertighed og over Guds Israel! Fil. 3, 16. Rom. 2, 29; 4, 12.
17. Iøvrigt volde Ingen mig Fortræd! Thi jeg bærer den Herres Jesu Mærketegn paa mit Legeme. 2 Kor. 4, 10.
18. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eders Aand, Brødre! Amen. Fil. 4, 23.

Paulus's Brev til Efesierne.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Efesierne Naade fra Gud (1. 2), priser Gud, som havde velsignet dem i Christus, bestemt dem til sønlig Udkaarelse og skjenket dem Naade i ham, som har forhvervet os den ved sin Død (3-14). Han beder, at Gud vil end mere oplyse dem om denne store og herlige Naade (15—23.)

Paulus, ved Guds Vilje Jesu Christi Apostel, til de Hellige, som ere i Efesus, de Troende i Christus Jesus: Rom. 1, 7.
2. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus! 2 Pet. 1, 2.
3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som har velsignet os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske i Christus, 2 Kor. 1, 3. 1 Pet. 1, 3.
4. ligesom han har udvalgt os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, forat vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Aasyn i Kjærlighed, Joh. 15, 16. Rom. 8, 29. 30. 2 Tess. 2, 13. 1 Pet. 1, 2. Joh. 17, 24. Luk. 1, 75. Ef. 2, 10.
5. idet han forud har bestemt os til sønlig Udkaarelse hos sig ved Jesus Christus, efter sin Viljes Velbehag, Rom. 8, 15. 29. Gal. 4, 5.
6. sin herlige Naade til Pris, ved hvilken han har benaadet os i den Elskede, Matt. 3, 17; 17, 5.
7. i hvem vi ved hans Blod have Forløsning, Syndernes Forladelse, efter hans Naades Rigdom, Ap. G. 20, 28. Kol. 1, 14. 1 Pet. 1, 18. 19. Ef. 2, 7; 3, 8. 16.
8. som han overflødig har tildelt os i al Visdom og Forstand, Kol. 1, 9.
9. idet han har kundgjort os sin Viljes Hemmelighed efter sin velbehagelige Beslutning, som han forud fattede hos sig selv Rom. 16, 25. Kol. 1, 26.
10. med Hensyn til en Husholdning i Tidernes Fylde, igjen at samle Alt i Christus, baade det i Himlene og det paa Jorden, i ham, 1 Mos. 49, 10. Dan. 9, 24. Gal. 4, 4. Kol. 1, 20.
11. i hvem vi ogsaa have faaet Lod, forud bestemte efter hans Beslutning, der virker Alt efter sin Viljes Raad, Kol. 1, 12. Rom. 8, 29. 30.

12. forat vi skulle være hans Herlighed til Pris, vi, som forud have haabet paa Christus, Rom. 9, 4. Gal. 3, 23.

13. i hvem ogsaa I ere efter at have hørt Sandhedens Ord, eders Saliggjørelses Evangelium, i hvem I ogsaa, da I troede, ere blevne beseglede med Forjættelsens Hellig-Aand, 4, 30.

14. som er et Pant paa vor Arv til Eiendomsfolkets Forløsning, hans Herlighed til Pris. 2 Kor. 1, 22. 2 Mos. 19, 5. 5 Mos. 7, 6. Tit. 2, 14. 1 Pet. 2, 9. Rom. 8, 16—23.

15. Derfor aflader heller ikke jeg, efterat jeg har hørt om eders Tro paa den Herre Jesus og om eders Kjærlighed til alle de Hellige, Kol. 1, 4. 1 Tess. 1, 3. 2 Tess. 1, 3.

16. at takke for eder, idet jeg kommer eder i Hu i mine Bønner, Rom. 1, 8. Fil. 1, 3. 4.

17. forat vor Herres Jesu Christi Gud, Herlighedens Fader, maa give eder Visdoms og Aabenbarelses Aand i hans Kundskab,

18. lade eders Forstands Øine blive oplyste, at I kunne kjende, hvilket det Haab er, hvortil han har kaldt eder, og hvilken hans Arvs herlige Rigdom er blandt de Hellige, 2 Kor. 4, 4.

19. og hvilken hans Magts overvættes Storhed er over os, som tro ifølge hans vældige Krafts Virksomhed, 1 Kor. 2, 5. Ef. 3, 7.

20. som han udøvede i Christus, da han opreiste ham fra de Døde og satte ham hos sin høire Haand i Himlene, Ap. G. 2, 24. Ps. 110, 1. 1 Kor. 15, 25.

21. langt over alt Fyrstendom og Myndighed og Magt og Herredom og alt Navn, som nævnes ikke alene i denne Verden, men ogsaa i den tilkommende, Fil. 2, 9. Kol. 2, 10.

22. og lagde Alt under hans Fødder; og ham satte han til Hoved over Alting for Menigheden, Ps. 8, 7. Matt. 28, 18. Kol. 1, 18.

23. der er hans Legeme, hans Fylde, som opfylder Alt i Alle. Rom. 12, 5. 1 Kor. 12, 12. 27. Ef. 4, 16. Kol. 3, 11.

2. Kapitel.

Hedninger og Jøder, som alle ere af Naturen Vredens Børn, blive levendegjorte og frelste i Christus (1—10). Hedningerne, som vare uden Christus og uden Gud, ere ved Christi Blod komne nær til Gud og blevne de Helliges Medborgere (11—22).

Ogsaa eder gjorde han levende, da I vare døde i eders Overtrædelser og Synder, Kol. 2, 13.

2. i hvilke I forhen vandrede efter denne Verdens Vis, efter den Fyrste, som har Magt i Luften, den Aand, der nu er virksom i Vantroens Børn, 1 Kor. 6, 11. Tit. 3, 3. Joh. 12, 31. Ef. 5, 6.

3. blandt hvilke ogsaa vi alle forhen vandrede i vort Kjøds Begjærligheder, idet vi gjorde Kjødets og Tankernes Vilje, og vare af Naturen Vredens Børn, ligesom de Andre. Kol. 3, 7. Joh. 3, 6.

4. Men Gud, som er rig paa Barmhjertighed, har formedelst sin store Kjærlighed, med hvilken han elskede os, Rom. 10, 12; 5, 8.

5. gjort os, da vi endog vare døde i vore Overtrædelser, levende med Christus (af Naade ere I frelste) Rom. 6, 4 fg. 8, 11. Kol. 2, 12. 13. Tit. 3, 5.

6. og med ham opreist os og sat os i Himmelen i Christus Jesus,

7. forat han i de tilkommende Tider kunde vise sin Naades overvættes Rigdom i Godhed mod os i Christus Jesus. 1, 7; 3, 8.

8. Thi af Naade ere I frelste ved Troen, og det ikke af eder, Guds er Gaven, Rom. 3, 24. 28. Gal. 2, 16. Matt. 16, 17. Rom. 6, 23.

9. ikke af Gjerninger, forat ikke Nogen skal rose sig. Rom. 3, 20—27; 4, 2 fg. 1 Kor. 1, 29.

10. Thi vi ere hans Verk, skabte i Christus Jesus til gode Gjerninger, hvilke Gud forud har beredt, forat vi skulle vandre i dem. Ps. 100, 3. 2 Kor. 5, 17. Ef. 5, 2. Tit. 2, 14.

11. Kommer derfor i Hu, at I, som forhen vare Hedninger efter Kjødet og bleve kaldte Forhud af den saakaldte Omskjærelse, den i Kjødet, som sker med Haanden, 1 Kor. 12, 2. Ef. 5, 8. Kol. 1, 21.

12. at I paa den Tid vare uden Christus, udelukkede fra Israels Borgerret og fremmede for Forjættelsens Pagter, uden Haab og uden Gud i Verden; Rom. 9, 4.

13. men i Christus Jesus ere nu I, som forhen vare langt borte, komne nær til ved Christi Blod. Rom. 8, 1.

14. Thi han er vor Fred, han, som gjorde Eet af Begge og nedbrød Adskillelsens Mellemvæg, Fiendskabet, Ef. 9, 6. Mika 5, 4. Joh. 16, 33. Kol. 1, 20. Joh. 10, 16. Gal. 3, 28.

15. da han ved sit Kjød afskaffede

Budenes Lov med dens Befalinger, forat han i sig selv kunde skabe de To til eet nyt Menneske, idet han gjorde Fred,
Kol. 2, 14. 2 Kor. 5, 17.
16. og forlige dem begge i eet Legeme med Gud ved Korset, da han paa det slog Fiendskabet ihjel. Kol. 1, 20. Rom. 8, 3.
17. Og han kom og forkyndte i Evangeliet Fred for eder, som vare langt borte, og for dem, som vare nær.
Es. 57, 19. Ps. 148, 14.
18. Thi ved ham have vi begge Adgang i een Aand til Faderen.
Joh. 10, 9; 14, 6. Rom. 5, 2. Hebr. 10, 19.
19. Saa ere I da ikke mere Fremmede og Udlændinge, men de Helliges Medborgere og Guds Husfolk, Fil. 3, 20.
Hebr. 12, 22. 23. Gal. 6, 10.
20. opbyggede paa Apostlernes og Profeternes Grundvold, idet Jesus Christus selv er Hovedhjørnestenen, Matt. 16, 18. 1 Kor. 3, 9. 10.
Ps. 118, 22. Es. 28, 16. 1 Pet. 2, 4 fg.
21. i hvem den hele Bygning bliver sammenføiet og vokser til et helligt Tempel i Herren, 4, 16. 1 Kor. 3, 16.
22. i hvem ogsaa I blive medopbyggede til en Guds Bolig i Aanden.
1 Pet. 2, 5.

3. Kapitel.

Paulus er beskikket til at være Hedningernes Lærer og at kundgjøre ogsaa dem Christi Naades Rigdom (1—13). Derfor beder han Gud for dem, at han selv vil befæste dem i Christi Samfund og lære dem ret at kjende hans ubegribelige Kjærlighed (14—21).

For denne Sags Skyld er jeg, Paulus, Christi Jesu Bundne for eder, Hedninger, 4, 1. Ap. G. 21, 33 fg. Ef. 3, 13. Kol. 1, 24.
2. saafremt I have hørt om den Guds Naades Husholdning, som er given mig til eder,
V. 8. Ap. G. 9, 15. 1 Kor. 4, 1.
3. at han ved Aabenbarelse har kundgjort mig den Hemmelighed, hvorom jeg foran kortelig har skrevet, Ap. G. 22, 17.
Rom. 16, 25. Gal. 1, 11. 12. Ef. 1, 9 fg.
4. hvoraf I, naar I læse det, kunne skjønne min Indsigt i den Christi Hemmelighed, Kol. 4, 3.
5. som i de forrige Tider ikke var kundgjort for Menneskenes Børn saaledes, som den nu er aabenbaret hans hellige Apostler og Profeter i Aanden, Kol. 1, 26. Ap. G. 10, 28.
6. at Hedningerne ere i Christus Medarvinger og hørende med til Legemet og meddelagtige i hans Forjættelse ved Evangeliet, Gal. 3, 28. 29. Ef. 2, 15. 16.
7. hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds Naades Gave, som er given mig ifølge hans Magts Virksomhed.
Rom. 1, 5.
8. Mig, den allerringeste af alle Hellige, er denne Naade given, at forkynde Hedningerne Evangeliet om Christi uransagelige Rigdom 1 Kor. 15, 9.
Ap. G. 9, 15. Gal. 1, 16; 2, 8. Rom. 11, 33.
9. og oplyse Alle om, hvordan Husholdningen er angaaende den Hemmelighed, som fra Verdens Begyndelse har været skjult i Gud, som skabte alle Ting ved Jesus Christus,
Kol. 1, 26. 1 Pet. 1, 20. Kol. 1, 16.
10. forat Guds mangfoldige Visdom skulde nu ved Menigheden blive kundgjort for Fyrstendømmerne og Magterne i Himmelen 1 Pet. 1, 12.
11. efter en evig Beslutning, som han har fuldbyrdet ved Christus Jesus, vor Herre,
12. i hvem vi have Frimodighed og Adgang med Tillid ved Troen paa ham.
Hebr. 4, 16; 10, 10. Joh. 10, 9. Rom. 5, 2.
13. Derfor beder jeg eder ikke at tabe Modet over mine Trængsler for eder, hvilke ere eders Ære. Fil. 1, 14. Kol. 1, 24.
14. For denne Sags Skyld bøier jeg mine Knæ for vor Herres Jesu Christi Fader,
15. af hvem alt Fadernavn er i Himlene og paa Jorden, 1, 10.
16. forat han efter sin Herligheds Rigdom skal forunde eder mægtig at bekræftes ved hans Aand i Henseende til det indvortes Menneske,
1, 18. 1 Pet. 5, 10. 2 Kor. 4, 16.
17. at Christus maa bo ved Troen i eders Hjerter, Joh. 14, 23.
18. forat I, rodfæstede og grundfæstede i Kjærlighed, kunne formaa at begribe med alle de Hellige, hvad der er det Brede og Lange og Dybe og Høie,
Kol. 1, 26.
19. og kjende Christi Kjærlighed, som overgaar al Erkjendelse, forat I kunne fyldes til al Guds Fylde.
20. Men ham, som formaar at gjøre over alle Ting, langt overflødigere, end hvad vi bede eller forstaa, efter den Magt, som ter sig kraftig i os,
Rom. 16, 25. Ef. 1, 19.
21. ham være Ære i Menigheden ved Christus Jesus gjennem alle Slægter i al Evighed! Amen. Rom. 16, 27.

4. Kapitel.

Paulus formaner dem til at vandre sit Kald værdig, fremfor Alt i Aandens Enhed (1—6), Enhver efter den Naade, der er ham given af Christus, som er Alles Hoved (7—16). De skulle ikke vandre som Hedningerne, men aflægge det gamle og iføre sig det nye Menneske (17—32).

Jeg formaner eder derfor, jeg, den Bundne i Herren, at I skulle vandre det Kald værdig, med hvilket I ere kaldte, Ap. G. 21, 13. 33. Ef. 3, 1.

2. med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, saa I fordrage hverandre i Kjærlighed Kol. 3, 12. 1 Tess. 5, 14.

3. og beflitte eder paa at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand. Kol. 3, 14.

4. Der er eet Legeme og een Aand, ligesom I og ere kaldte til eet Haab i eders Kald, Rom. 12, 5. 1 Kor. 12, 27.

5. een Herre, een Tro, een Daab, 1 Kor. 8, 4. 6; 12, 5.

6. een Gud og Alles Fader, som er over eder alle, gjennem eder alle og i eder alle. Mal. 2, 10. Rom. 11, 36.

7. Men Enhver af os er Naaden given efter Christi Gaves Maal. Rom. 12, 3.

8. Derfor siger Skriften: Han opfor til det Høie, bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver. Ps. 68, 19. Kol. 2, 15.

9. Men det: Han opfor, hvad er det, udenat han ogsaa først nedfor til Jordens lavere Egne? Joh. 3, 13; 6, 62.

10. Den, som nedfor, er den Samme, som opfor langt over alle Himle for at fylde Alt. Ap. G. 2, 33. Ef. 4, 13.

11. Og han satte Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, 1 Kor. 12, 28. Ap. G. 11, 27; 21, 8. Rom. 12, 7.

12. til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Tjenestens Gjerning, til Christi Legemes Opbyggelse, Rom. 12, 5. 1 Kor. 12, 27. Kol. 1, 24.

13. indtil vi alle naa til Enhed i Guds Søns Tro og Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes Alders Maal, 3, 18. 19.

14. forat vi ikke mere skulle være Børn og lade os omtumle og omdrive af ethvert Lærdoms Veir ved Menneskenes Spil, ved Træskhed til Forførelsens Kunstgreb, Es. 28, 9. 1 Kor. 14, 20. Matt. 11, 7. Hebr. 13, 9.

15. men, Sandheden tro i Kjærlighed, i alle Maader opvokse til ham, som er Hovedet, til Christus, 2 Pet. 3, 18. Kol. 1, 18 fg.

16. af hvem det hele Legeme bliver sammenføiet og forenet ved al den Forbindelse, indbyrdes Hjælp giver i Forhold til ethvert Lems tilmaalte Virksomhed, og vokser Legemets Bækst til sin Opbyggelse i Kjærlighed. 1 Kor. 12, 12. 27; 16, 14.

17. Dette siger jeg da og vidner i Herren, at I ikke mere skulle vandre, som de øvrige Hedninger vandre i sit Sinds Forfængelighed, 1 Pet. 4, 3.

18. formørkede i Forstanden, fremmedgjorte for Guds Liv formedelst den Vankundighed, som er i dem, formedelst sit Hjertes Forhærdelse, 2, 12. 1 Tess. 4, 5.

19. idet de ere blevne følesløse og have hengivet sig til Uterlighed, til al Urenheds Bedrift i Gjerrighed. Rom. 1, 27.

20. Men I have ikke saaledes lært Christus,

21. dersom I ellers have hørt om ham og ere oplærte i ham saaledes, som Sandhed er i Jesus,

22. at I, hvad den forrige Omgjængelse angaar, skulle aflægge det gamle Menneske, som fordærves ved de bedragelige Lyster, Kol. 3, 8. 1 Pet. 2, 1. Tit. 3, 3. 1 Pet. 4, 2. 3.

23. men fornyes i eders Sinds Aand Rom. 12, 2. Kol. 3, 10.

24. og iføre eder det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. Rom. 6, 4. 2 Kor. 5, 17. Luk. 1, 75.

25. Aflægger derfor Løgn og taler Sandhed, Enhver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer! Kol. 3, 9. Sak. 8, 16. Rom. 12, 5.

26. Blive I vrede, da synder ikke! Solen gaa ikke ned over eders Fortørnelse! Ps. 4, 5. Jak. 1, 19.

27. Giver ikke heller Djævelen Rum! 1 Pet. 5, 9.

28. Den, som stjal, stjæle ikke fremdeles, men arbeide heller og gjøre noget Godt med Hænderne, forat han kan have at meddele den, som trænger! Ap. G. 20, 34. 1 Tess. 4, 11.

29. Ingen raadden Snak udgaa af eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden Opbyggelse, forat den kan bringe dem Naade, som høre derpaa, 5, 4. 6. Matt. 12, 36. Kol. 3, 16.

30. og bedrøver ikke Guds Hellig-

72*

Aand, med hvilken I ere beseglede til Forløsningens Dag!
Es. 63, 10. 2 Kor. 1, 22. Ef. 1, 14.
31. Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen og Bespottelse være langt fra eder tilligemed al Ondskab!
Kol. 3, 8. 9.
32. Men værer velvillige mod hverandre, barmhjertige, saa I tilgive hverandre, ligesom og Gud har tilgivet eder i Christus! Fil. 2, 1.
1 Pet. 3, 8. Matt. 6, 14. Kol. 3, 13.

5. Kapitel.

De skulle være Guds og Christi Efterfølgere i Kjærlighed (1. 2), aflægge al Urenhed, vandre i Lyset og i Aanden (3—21). Ægtefolks Pligter; Ægteskabet skal være et Billede af Christi hellige Forening med Menigheden (22—33).

Værer derfor Guds Efterfølgere, som elskelige Børn,
Matt. 5, 45. 48. 1 Pet. 1, 15. 16.
2. og vandrer i Kjærlighed, ligesom og Christus elskede os og gav sig selv hen for os til en Gave og et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt!
Joh. 13, 34; 15, 12. Gal. 2, 20. Tit. 2, 14. Hebr. 8, 3; 9, 14.
3. Men Horeri og al Urenhed eller Gjerrighed nævnes end ikke iblandt eder, som det sømmer de Hellige,
Gal. 5, 19. 1 Kor. 6, 15.
4. og ublu Væsen og daarlig Snak eller letfærdig Skjemt, hvilket er utilbørligt, men heller Taksigelse!
4, 29. 1 Tess. 5, 18.
5. Thi dette vide I, at ingen Skjørlevner eller Uren eller Gjerrig, som er en Afgudsdyrker, har Arv i Christi og Guds Rige.
1 Kor. 6, 10. Gal. 5, 19—21. Kol. 3, 5.
6. Ingen forføre eder med forfængelige Ord! Thi for Saadant kommer Guds Vrede over Vantroens Børn.
Jer. 29, 8. Matt. 24, 4; 12, 37.
7. Vorder derfor ikke delagtige med dem!
8. Thi I vare forhen Mørke, men nu ere I et Lys i Herren; vandrer som Lysets Børn 1 Tess. 5, 4. 5.
Luk. 16, 8. Joh. 12, 36. Fil. 2, 15.
9. (thi Lysets Frugt bestaar i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed),
Gal. 5, 22.
10. saa I prøve, hvad der er velbehageligt for Herren, Rom. 12, 2.
11. og haver ikke Samfund med Mørkets ufrugtbare Gjerninger, men straffer dem heller! 1 Kor. 5, 8. 11. 2 Kor. 6, 14.
2 Tess. 3, 14. Rom. 13, 12. Matt. 18, 17.
12. Thi hvad der lønlig bedrives af dem, er skammeligt endog at sige.
13. Men alt det, som straffes, aabenbares af Lyset; thi alt det, som aabenbares, er Lys. Joh. 3, 20. 21.
14. Derfor siger Skriften: Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de Døde, og Christus skal lyse for dig!
Es. 60, 1; 26, 19. 1 Kor. 15, 34; 16, 13. Rom. 6, 4. 5. Kol. 3, 1. Es. 9, 2.
15. Ser derfor til, hvorledes I kunne vandre varlig, ikke som Uvise, men som Vise,
Rom. 16, 19.
16. og kjøber den beleilige Tid, efterdi Dagene ere onde! Kol. 4, 5. Ef. 6, 13.
17. Værer derfor ikke uforstandige, men forstaar, hvad Herrens Vilje er!
Rom. 12, 2.
18. Og drikker eder ikke drukne af Vin, hvori der er Ryggesløshed, men bliver fyldte af Aanden,
Ordsp. 20, 1; 23, 29 fg. Gal. 5, 21. Ap. G. 2, 4.
19. og tilaler hverandre med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, og synger og leger for Herren i eders Hjerter,
Kol. 3, 16.
20. og siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Christi Navn, V. 4. 1 Tess. 5, 18.
21. og værer hverandre underdanige i Guds Frygt! 1 Pet. 5, 5.
22. I Kvinder! Værer eders egne Mænd underdanige, som Herren!
1 Mos. 3, 16. 1 Kor. 11, 3; 14, 34.
23. Thi Manden er Kvindens Hoved, ligesom og Christus er Menighedens Hoved, og han er sit Legemes Saliggjører.
1, 22. 23; 4, 12. 15. Ap. G. 5, 31. 1 Joh. 4, 14.
24. Men ligesom Menigheden er Christus underdanig, saaledes skulle og Kvinderne være sine egne Mænd underdanige i alle Ting. Kol. 3, 18.
25. I Mænd! Elsker eders Hustruer, ligesom og Christus elskede Menigheden og hengav sig selv for den,
Kol. 3, 19. 1 Pet. 3, 7. Ef. 5, 2. Gal. 1, 4
26. forat han kunde hellige den, idet han rensede den ved Vandbadet i Ordet,
Joh. 17, 17. 1 Joh. 1, 7. Tit. 3, 5.
27. forat han kunde fremstille sig selv Menigheden herlig, uden Plet eller Rynke eller noget Saadant, men hellig og ustraffelig! Ps. 45, 14. Ef. 1, 4. Kol. 1, 22.
28. Saaledes ere Mændene skyldige at elske sine Hustruer som sine egne Legemer; hvo der elsker sin Hustru, elsker sig selv.
29. Thi Ingen har nogensinde hadet

sit eget Kjød, men Enhver føder og vederkvæger det, ligesom Herren Menigheden; 4, 16.

30. thi vi ere hans Legemes Lemmer, af hans Kjød og af hans Ben. 1 Kor. 6, 15; 12, 27.

31. Derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder og blive fast hos sin Hustru, og de To skulle være eet Kjød. 1 Mos. 2, 24. Matt. 19, 5.

32. Denne Hemmelighed er stor; men jeg taler om Christus og om Menigheden.

33. Men ogsaa I skulle, hver især, elske, hver sin Hustru som sig selv; men Hustruen have Ærefrygt for Manden! V. 28. 1 Mos. 3, 16.

6. Kapitel.

Børns og Forældres (1—4), Tjeneres og Herrers Pligter (5—9), Opmuntring til at iføre sig en Christens Stridsvaaben, bede for de Hellige og for Paulus selv (10—20). Tychikus skal underrette dem om hans Tilstand (21. 22). Paulus ønsker dem Guds Naade (23. 24).

I Børn! Adlyder eders Forældre i Herren, thi dette er ret! Kol. 3, 20.

2. Ær din Fader og din Moder (hvilket er det første Bud med Forjættelse), 2 Mos. 20, 12. Matt. 15, 4.

3. forat det maa gaa dig vel, og du maa længe leve paa Jorden! Ordsp. 3, 2.

4. Og I Fædre! Opirrer ikke eders Børn, men opføder dem i Herrens Tugt og Formaning! Kol. 3, 21. Ordsp. 19, 18. 5 Mos. 6, 7. 20. Ps. 78, 4.

5. I Tjenere! Adlyder eders Herrer efter Kjødet med Frygt og Bæven i eders Hjertes Enfoldighed, som Christus, Kol. 3, 22. 1 Pet. 2, 18. Fil. 2, 12.

6. ikke med Øientjeneste, som de, der ville tækkes Mennesker, men som Christi Tjenere, saa I gjøre Guds Villie af Hjertet

7. og med Velvillighed tjene Herren og ikke Mennesker, Kol. 3, 23.

8. da I vide, at hvad Godt Enhver gjør, det skal gjengjældes ham af Herren, hvadenten han er Tjener eller Fri! Rom. 2, 6. 1 Kor. 3, 8.

9. Og I Herrer! Gjører det Samme mod dem og lader Trusel fare, da I vide, at ogsaa eders Herre er i Himlene, og der er ikke Persons Anseelse hos ham! Kol. 4, 1. 5 Mos. 10, 17. Job 34, 19. 1 Pet. 1, 17.

10. Iøvrigt, mine Brødre, vorder stærke i Herren og i hans Vældes Kraft! 1 Kor. 16, 13. 2 Tim. 2, 1.

11. Ifører eder Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staa imod Djævelens snedige Anløb! Rom. 13, 12. 2 Kor. 6, 7; 10, 4. 5. 1 Pet. 5, 8.

12. Thi vi have ikke Kamp mod Kjød og Blod, men mod Fyrstendømmer, mod Magter, mod Verdens Herrer, som herske i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen. Kol. 1, 13.

13. Tager derfor Guds fulde Rustning paa, forat I kunne gjøre Modstand paa den onde Dag og bestaa efter at have fuldbragt Alt! 2 Kor. 6, 7; 10, 4.

14. Saa staar da omgjordede om eders Lænder med Sandhed og iførte Retfærdighedens Pantser Es. 11, 5. 2 Kor. 6, 7. 1 Pet. 1, 13. Es. 59, 17. 1 Tess. 5, 8.

15. og ombundne om Fødderne med den Færdighed, som Fredens Evangelium giver, 2, 14. Ap. G. 10, 36.

16. idet I til alt dette gribe Troens Skjold, med hvilket I skulle kunne slukke alle den Ondes gloende Pile, 1 Pet. 5, 9.

17. og tager Saliggjørelsens Hjelm og Aandens Sverd, som er Guds Ord, Hebr. 4, 12. Aab. 1, 16.

18. idet I til enhver Tid bede i Aanden med al Bøn og Begjæring, og ere aarvaagne i dette med al Varagtighed og Bøn for alle de Hellige, Luk. 18, 1. Kol. 4, 2. Matt. 24, 42; 25, 13.

19. ogsaa for mig, at min Mund maa oplades, og Ordet gives mig til at kundgjøre med Frimodighed Evangeliets Hemmelighed, Rom. 15, 30. Kol. 4, 3. 2 Tess. 3, 1. Ap. G. 4, 29.

20. for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Lænker, at jeg om den maa tale med Frimodighed, som jeg bør tale! Ap. G. 28, 20. 2 Kor. 5, 20.

21. Men forat ogsaa I skulle kjende min Tilstand, hvorledes det gaar mig, skal Tychikus, den elskelige Broder og tro Tjener i Herren, kundgjøre eder Alt; Ap. G. 20, 4. Kol. 4, 7.

22. jeg har just derfor sendt ham til eder, forat I skulle faa at vide, hvorledes det staar til hos os, og forat han skal trøste eders Hjerter.

23. Fred være med Brødrene, og Kjærlighed med Tro fra Gud Fader og den Herre Jesus Christus! Gal. 5, 6.

24. Naaden være med alle dem, som elske vor Herre Jesus Christus i Uforkrænkelighed! Amen. 2 Kor. 13, 13. 1 Kor. 16, 22.

Paulus's Brev til Filippenserne.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Filippenserne Naade (1. 2), takker Gud for dem og beder for dem (3—11), lader dem vide, at hans Lænker tjene til Evangeliets Fremme, skjønt Nogle prædike Christus ikke i ren Hensigt, men af Avind (12—17). Han ved, at Alt skal tjene ham til Gode, og han vil gjerne dø, men ogsaa gjerne leve for deres Skyld (18—26). Han formaner dem til Endrægtighed og Frimodighed (27—30).

Paulus og Timoteus, Jesu Christi
Tjenere, til alle de Hellige i Christus
Jesus, som ere i Filippi, tilligemed
Menighedens Forstandere og Tjenere:
1 Kor. 1, 2.
2. Naade være med eder og Fred fra
Gud, vor Fader, og den Herre Jesus
Christus! Rom. 1, 7.
3. Jeg takker min Gud, saa ofte jeg
tænker paa eder, Rom. 1, 8, Ef. 1, 15. 16.
2 Tess. 1, 3. 1 Tess. 1, 2.
4. idet jeg altid, i hver min Bøn for
eder alle, gjør min Bøn med Glæde,
5. for det Samfund, som med Hensyn
til Evangeliets Sag har været mellem
eder fra den første Dag indtil nu,
6. fuldelig forsikret om dette,
at han, som har begyndt en god
Gjerning i eder, vil fuldføre den
indtil Jesu Christi Dag,
Hebr. 12, 2. 1 Tess. 1, 3. Hebr. 13, 21.
1 Pet. 5, 10. Fil. 2, 13. 1 Tess. 5, 23.
7. ligesom jeg bør mene dette om eder
alle, efterdi jeg har eder i Hjertet baade
under mine Lænker og ved Evangeliets
Forsvar og Stadfæstelse, da I alle ere
delagtige med mig i Naaden:
Ef. 3, 1. Kol. 4, 3. 2 Tim. 1, 8.
8. thi Gud er mit Vidne, hvor meget
jeg længes efter eder alle i Jesu Christi
inderlige Kjærlighed. Rom. 1, 9.
2 Kor. 1, 23. Gal. 1, 20. 1 Tess. 2, 5.
9. Og derom beder jeg, at eders
Kjærlighed maa blive mere og mere over=
flødig i Kundskab og al Skjønsomhed,
2 Kor. 8, 7.
10. forat I kunne prøve, hvad ret er,
forat I maa være rene og uden Anstød
indtil Christi Dag, 1 Kor. 1, 8.
11. fyldte med Retfærdigheds Frugter,
som virkes ved Jesus Christus, Gud til
Ære og Lov.
Ef. 5, 9. Kol. 1, 10. Joh. 15, 4. 5. 8.
12. Men jeg vil, at I skulle vide,
Brødre, at hvad der er vederfaret mig,
har snarere tjent til Evangeliets Fremme,
13. saa det i hele Borgen og for alle
de Øvrige er blevet aabenbart, at mine
Lænker ere for Christi Skyld,
14. og de fleste af Brødrene i Herren
have ved mine Baand faaet Mod og ere
blevne des mere dristige til at tale
Ordet uden Frygt. Ef. 3, 13. 1 Tess. 3, 3.
15. Nogle prædike vel ogsaa Christus
for Avinds og Kivs Skyld, men Nogle
dog ogsaa af Velvilje.
16. Hine, som søge Trætte, forkynde
Christus ikke i nogen ren Hensigt, men
i den Tanke, at føie Trængsel til mine
Lænker;
17. men disse, som drives af Kjær=
lighed, gjøre det, fordi de vide, at jeg er
sat til at forsvare Evangeliet. V. 7.
18. Hvad da? Christus forkyndes dog
paa enhver Maade, det være nu paa
Skrømt eller i Sandhed, og derover
glæder jeg mig, ja vil og glæde mig.
19. Thi jeg ved, at alt dette skal vorde
mig til Frelse ved eders Bøn og Jesu
Christi Aands Bistand, 2 Kor. 1, 11.
20. efter min Længsel og mit Haab,
at jeg ikke skal beskjæmmes i Noget, men
at Christus skal med al Frimodighed,
som altid, saa og nu blive forherliget i
mit Legeme, det være ved Liv eller ved
Død. 1 Kor. 6, 20.
21. Thi for mig er at leve Chri=
stus, og at dø en Vinding. Gal. 2, 20.
22. Men dersom det at leve i Kjødet
er mig til Frugt for min Gjerning, saa
ved jeg ikke, hvad jeg skal vælge.
23. Thi jeg trænges fra begge Sider,
idet jeg har Lyst til at vandre
herfra og være med Christus,
thi dette var saare meget bedre, 2 Kor. 5, 8.
24. men at forblive i Kjødet er mere
fornødent for eders Skyld.
25. Og, forvisset om dette, ved jeg,
at jeg skal blive ilive og forblive hos
eder alle til eders Forfremmelse og Glæde
i Troen, V. 6; 2, 24.
26. forat eders Ros kan blive over=
flødig i Christus Jesus ved mig, naar
jeg atter kommer til eder. 2 Kor. 1, 14; 5, 12.
27. Kun at I vandre Christi Evan=
gelium værdig, forat jeg, hvadenten jeg
kommer og ser eder eller er fraværende,

kan høre om eder, at I staa faste i een
Aand og stride med mig af een Sjæl
for Evangeliets Tro Ef. 4, 1. Kol. 1, 10.
1 Tess. 2, 12; 4, 1. Ap. G. 4, 32. Rom. 15, 30.
28. og ikke lade eder i nogen Ting
forfærde af Modstanderne, hvilket er dem
et Tegn paa Undergang, men eder paa
Frelse, og det fra Gud. 3, 19. Rom. 8, 17.
2 Tess. 1, 5. 2 Tim. 2, 11.
29. Thi eder er det forundt for Christi
Skyld ikke alene at tro paa ham, men
ogsaa at lide for hans Skyld,
Ap. G. 5, 41. Rom. 5, 3.
30. idet I have den samme Kamp,
som I have seet paa mig og nu høre
om mig. Ap. G. 16, 22 fg. Kol. 2, 1.

2. Kapitel.

Han formaner til inderlig Kjærlighed og Ydmyghed efter Jesu Eksempel, som blev fornedret og igjen ophøiet (1—11). De skulle med Alvor arbeide paa sin Saliggjørelse og vandre ustraffelig (12—18). Han haaber snart at sende Timoteus og selv at komme, men sender nu Epafroditus til dem (19—30).

Dersom der da er nogen Formaning i
Christus, dersom der er nogen Kjær-
lighedens Opmuntring, dersom der er
noget Aandens Samfund, dersom der
er nogen inderlig Kjærlighed og Barm-
hjertighed,
2. da fuldkommer min Glæde, saa I
mene det Samme, have den samme
Kjærlighed, ere ens sindede, mene Eet,
Rom. 12, 16; 15, 5. 1 Kor. 1, 10. 1 Pet. 3, 8.
3. ikke gjøre Noget af Lyst til Trætte
eller forfængelig Ære, men agte i Yd-
myghed hverandre høiere end eder selv
Gal. 5, 26. Rom. 12, 10. 1 Pet. 5, 5.
4. og se, ikke Enhver paa sit Eget,
men Enhver ogsaa paa Andres!
1 Kor. 10, 24. 33; 13, 5.
5. Thi det samme Sindelag være
i eder, som var i Christus Jesus,
Matt. 11, 29. Joh. 13, 15. 1 Kor. 2, 16.
1 Pet. 2, 21. 1 Joh. 2, 6.
6. han som, da han var i Guds
Skikkelse, ikke holdt det for et
Rov at være Gud lig,
Matt. 28, 18. Kol. 2, 9.
7. men forringede sig selv, idet
han tog en Tjeners Skikkelse
paa, blev Mennesker lig Ps. 22, 7.
Es. 42, 1; 49, 3. Matt. 20, 28. Hebr. 4, 15.
8. og fandtes i Skikkelse som
et Menneske; han fornedrede sig
selv, saa han blev lydig indtil
Døden, ja Korsets Død. Hebr. 12, 2.
9. Derfor har og Gud høit op-
høiet ham og skjenket ham et
Navn, som er over alt Navn,
Ap. G. 2, 33. 36. Hebr. 2, 9; 1, 4.
10. forat i Jesu Navn hvert
Knæ skal bøie sig, deres i Him-
melen og paa Jorden og under
Jorden, Es. 45, 23. Rom. 14, 11. Aab. 5, 8. 13.
11. og hver Tunge bekjende,
at Jesus Christus er Herre,
til Gud Faders Ære.
Ap. G. 2, 36. Rom. 14, 9. 1 Kor. 8, 6.
12. Derfor, mine Elskelige, ligesom I
altid have været lydige, saa arbeider
ikke alene som ved min Nærværelse,
men nu meget mere i min Fraværelse
paa eders Saliggjørelse med
Frygt og Bæven! 1 Pet. 1, 17.
13. Thi Gud er den, som vir-
ker i eder baade at ville og at
udrette efter sit Velbehag.
2 Kor. 3, 5. Hebr. 13, 21.
14. Gjører alle Ting uden Knur og Tvivl,
Joh. 6, 43. 1 Pet. 4, 9. 1 Tim. 2, 8.
15. forat I kunne vorde ustraffelige
og rene, Guds ulastelige Børn midt
iblandt en vanartig og forvendt Slægt,
blandt hvilke I skinne som Lys i Verden,
1, 10. 1 Kor. 5, 10. Matt. 5, 16. Ef. 5, 8.
16. idet I holde fast ved Livets Ord,
mig til Ros paa Christi Dag, at jeg
ikke har løbet forgjæves, ei heller arbeidet
forgjæves! 2 Tim. 1, 13. Tit. 1, 9. Hebr. 4, 14.
1 Tess. 2, 19. 1 Kor. 9, 24. Gal. 2, 2.
17. Men om jeg og bliver ofret under
eders Troes Ofring og Betjening, da
glæder jeg mig og glæder mig med eder
alle. 2 Tim. 4, 6. 2 Kor. 7, 4.
18. Men glæder ogsaa I eder over
det Samme, og glæder eder med mig!
19. Men jeg haaber i den Herre
Jesus snart at sende Timoteus til eder,
forat ogsaa jeg kan blive vel tilmode
ved at erfare, hvorledes det gaar eder.
Ap. G. 16, 1. Fil. 1, 27.
20. Thi jeg har ingen Ligesindet, der
saa oprigtig vil bære Omsorg for eder;
1 Kor. 16, 10.
21. thi de søge alle sit Eget, ikke hvad
der hører Christus Jesus til.
1 Kor. 10, 24; 13, 5.
22. Men hans prøvede Troskab kjende
I, at, ligesom en Søn tjener sin Fader,
saaledes har han tjent med mig for
Evangeliet.
23. Ham haaber jeg da at sende straks,
saasnart jeg ser Udgangen paa min Sag.
24. Men jeg har den Tillid i Herren,
at jeg ogsaa selv snart skal komme. 1, 25.

25. Men jeg har agtet det fornødent at sende eder Epafroditus, min Broder og Medarbeider og Medstrider, men eders Sendebud og Tjener til at afhjælpe mit Behov, 4, 18.

26. efterdi han længtes efter eder alle og var svarlig bekymret, fordi I havde hørt, at han var syg.

27. Han var ogsaa syg og Døden nær; men Gud forbarmede sig over ham, dog ikke over ham alene, men ogsaa over mig, forat jeg ikke skulde have Sorg over Sorg.

28. Derfor har jeg sendt ham des snarere, forat I kunne glædes, naar I se ham igjen, og jeg være mindre sorgfuld.

29. Modtager ham derfor i Herren med al Glæde, og holder Saadanne i Ære!
Rom. 16, 2. 1 Kor. 16, 16. Gal. 6, 6. 1 Tess. 5, 12.

30. Thi for Christi Gjernings Skyld kom han Døden nær, idet han ikke agtede sit Liv for at erstatte Savnet af eder i denne Tjeneste mod mig. 1 Kor. 16, 17.

3. Kapitel.

Paulus advarer mod de falske Lærere, som forlade sig paa udvortes Fortrin; han vil ei rose sig af Andet end af vor Herre Jesus (1—11). Han jager efter Klenodiet og vil, at de skulle efterfølge ham (12—17). Han klager over dem, som ere jordisk sindede, og lærer, hvor de sande Christnes Borgerskab er (18—21).

Iøvrigt, mine Brødre, glæder eder i Herren! At skrive det Samme til eder er ikke mig til Besvær, men eder til Bestyrkelse. 4, 4. Jak. 1, 2. 1 Pet. 4, 13.

2. Ser Hundene, ser de onde Arbeidere, ser Sønderskjærelsen!
Rom. 16, 17. 2 Kor. 11, 13.

3. Thi vi ere Omskjærelsen, vi, som tjene Gud i Aanden og rose os i Christus Jesus og ikke forlade os paa Kjød,
Jer. 4, 4. Rom. 2, 29. Kol. 2, 11. Joh. 4, 24. 1 Kor. 1, 31.

4. endskjønt ogsaa jeg har det, jeg kunde forlade mig paa, ogsaa i Kjød. Dersom en Anden synes, han kan forlade sig paa Kjød, da jeg meget mere,
2 Kor. 11, 18 fg.

5. jeg, som er omskaaren paa den ottende Dag, af Israels Slægt, af Benjamins Stamme, en Hebræer af Hebræere, hvad Loven angaar, en Farisæer,
1 Mos. 17, 12. 2 Kor. 11, 22. Ap. G. 26, 5.

6. i Nidkjærhed en Forfølger af Menigheden, efter Lovens Retfærdighed ustraffelig. Ap. G. 8, 3; 9, 1. Gal. 1, 13 fg.

7. Men hvad der var mig en Vinding, det har jeg for Christi Skyld agtet for Tab.
Matt. 13, 44.

8. Ja, jeg agter ogsaa i Sandhed Alt for Tab mod Ypperligheden af Kundskaben om Christus Jesus, min Herre, for hvis Skyld jeg har lidt Tab paa Alt og agter det Skarn at være, forat jeg kan vinde Christus Es. 53, 11. Joh. 17, 3.

9. og findes i ham, ikke havende min Retfærdighed, den af Loven, men den ved Christi Tro, Retfærdigheden af Gud formedelst Troen, Rom. 3, 21. 22; 1, 17; 10, 3.

10. forat jeg kan kjende ham og hans Opstandelses Kraft og hans Lidelsers Samfund, idet jeg bliver ligedannet med hans Død, Rom. 6, 1 fg. 8, 17. 1 Pet. 4, 13.

11. om jeg dog kunde naa frem til de Dødes Opstandelse. Luk. 14, 14.

12. Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er fuldkommen; men jeg jager derefter, om jeg og kan gribe det, eftersom jeg og er greben af Christus Jesus.
1 Tim. 6, 12. Joh. 6, 44; 12, 32.

13. Brødre! Jeg mener ikke om mig selv, at jeg har grebet det.

14. Men Eet gjør jeg: Glemmende, hvad der er bag, og rækkende efter det, som er foran, iler jeg mod Maalet til det Klenodie, som hører til Guds Kald herovenfra i Christus Jesus.
Luk. 9, 62. 1 Kor. 9, 24. 1 Tim. 6, 12. Hebr. 12, 14. 2 Tim. 4, 7. Hebr. 3, 1. 1 Pet. 5, 10.

15. Lader os da, saa Mange, som ere fuldkomne, have dette Sindelag! Og ere I i noget Stykke anderledes sindede, da skal Gud ogsaa aabenbare eder dette.
1 Kor. 2, 6; 14, 20. Kol. 2, 10.

16. Kun at vi, saavidt vi ere komne, vandre efter den samme Regel, mene det Samme! Gal. 6, 16.
Rom. 12, 16; 15, 5. 1 Kor. 1, 10.

17. Vorder mine Efterfølgere, Brødre, og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os til Exempel!
1 Kor. 4, 16; 11, 1. 2 Tess. 3, 9. 1 Pet. 5, 3.

18. Thi Mange vandre, om hvilke jeg ofte har sagt eder og endnu siger med Taarer, at de ere Christi Korses Fiender,
Matt. 7, 13. Rom. 16, 17. Gal. 5, 21.

19. hvis Ende er Fordærvelse, hvis Gud er Bugen, og hvis Ære er i deres Skjændsel, de, som tragte efter de jordiske Ting.
1, 28. Rom. 16, 18; 8, 5. 6. Kol. 3, 2.

20. Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi og forvente

som Frelser den Herre Jesus Christus, Ef. 2, 6. Kol. 3, 2 fg. Hebr. 13, 14. 1 Tess. 1, 10; 4, 16.

21. som skal forvandle vort Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme efter den Kraft, hvorved han ogsaa kan underlægge sig alle Ting. 1 Kor. 15, 43. 44. Matt. 17, 2. 1 Joh. 3, 2. 1 Kor. 15, 27.

4. Kapitel.

Han formaner Alle til Bestandighed og Nogle især til Endrægtighed (1–3). De skulle glæde sig, ikke være bekymrede, tragte efter Alt, hvad godt er (4–9). Han roser deres Gavmildhed mod ham (10–20), hilser dem og ønsker dem Naade (21–23).

Derfor, mine elskelige Brødre, hvem jeg længes efter, I, min Glæde og Krone, staar saaledes faste i Herren, I Elskelige!

2. Euodia formaner jeg, og Syntyche formaner jeg til at være enige i Herren. 2, 2; 3, 16. 1 Pet. 3, 8.

3. Ja, jeg beder ogsaa dig, min retsindige Medbroder, antag dig dem! Thi de have stridt med mig i Evangeliet tilligemed Klemens og mine øvrige Medarbeidere, hvis Navne ere skrevne i Livsens Bog. 1, 27. Ps. 69, 29. Dan. 12, 1. Luk. 10, 20. Aab. 3, 5; 20, 12.

4. Glæder eder i Herren altid! Atter siger jeg: Glæder eder! Ps. 32, 11. 2 Kor. 13, 11. 1 Tess. 5, 16.

5. Eders Sagtmodighed vorde vitterlig for alle Mennesker! Herren er nær.

6. Værer ikke bekymrede for Noget, men lader i alle Ting eders Begjæringer fremføres for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse! Matt. 6, 25. 31. 1 Pet. 5, 7. 1 Tim. 2, 1.

7. Og Guds Fred, som overgaar al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Christus Jesus. Joh. 14, 27. Kol. 3, 15.

8. Iøvrigt, Brødre, hvadsomhelst der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der tales vel om, enhver Dyd og Alt, hvad priseligt er, derpaa giver Agt! Rom. 12, 17; 13, 13.

9. Hvad I ogsaa have lært og annammet og hørt og seet paa mig, dette gjører! Og Fredens Gud skal være med eder. 3, 17. Rom. 15, 33. 2 Tess. 3, 16.

10. Men jeg har høilig glædet mig i Herren, at I nu engang igjen har oplivet eders Omhu for mig, hvad I og før tænkte paa, men manglede Leilighed. 2 Kor. 11, 9.

11. Dette siger jeg ikke af Trang; thi jeg har lært at nøies med det, jeg har. 1 Tim. 6, 8.

12. Jeg forstaar at være fornedret, jeg forstaar ogsaa at have Overflod; i Alt og i alle Ting er jeg vel erfaren, baade i at være mæt og at hungre, baade i at have Overflod og at lide Mangel; 1 Kor. 4, 11.

13. jeg formaar Alt i Christus, som gjør mig stærk. Mark. 9, 23.

14. Dog have I gjort vel i at deltage i min Trængsel.

15. Men ogsaa I vide, I Filippensere, at ved Evangeliets Begyndelse, da jeg drog fra Macedonien, har ingen Menighed havt Regning med mig over Givet og Modtaget, uden I alene.

16. Thi ogsaa i Tessalonika sendte I mig baade een og to Gange, hvad jeg behøvede.

17. Ikke at jeg attraar Gaven, men jeg attraar den Frugt, som bliver overvættes stor til eders Fordel. 2 Kor. 9, 6. 12.

18. Nu har jeg faaet Alt og har Overflod; jeg har fuldt op, efterat jeg af Epafroditus har modtaget eders Gave, en god Lugt, et antaget Offer, velbehageligt for Gud. 2, 25. Ef. 5, 2. Rom. 12, 1. 1 Pet. 2, 5.

19. Men min Gud skal fuldelig give eder Alt, hvad I behøve, efter sin Rigdom i Herlighed, i Christus Jesus. 2 Kor. 9, 8.

20. Men vor Gud og Fader være Ære i al Evighed! Amen. 1 Pet. 4, 11.

21. Hilser hver Hellig i Christus Jesus!

22. De Brødre, som ere hos mig, hilse eder. Alle Hellige hilse eder, men mest de af Keiserens Hus.

23. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen. 1 Kor. 16, 23.

Paulus's Brev til Kolossenserne.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Kolossenserne Naade (1. 2), takker Gud for deres gode Tilstand (3—8), beder for deres Fremgang (9—14), taler om Christi Person og Forligelses-Embede (15—20), om deres Forligelse ved Christus, i hvis Naade de skulle blive bestandige, hvorpaa Paulus arbeider (21—29).

Paulus, ved Guds Vilje Jesu Christi Apostel, og Broderen Timoteus
2 Kor. 1, 1.
2. til de Hellige i Kolossæ, de troende Brødre i Christus: Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus!
Rom. 1, 7. 1 Kor. 1, 3.
3. Vi takke Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, idet vi altid bede for eder,
Ef. 1, 15. 16.
4. efterat vi have hørt om eders Tro paa Christus Jesus og eders Kjærlighed til alle de Hellige, Filem. 5.
5. for det Haab, som er henlagt for eder i Himlene, om hvilket I allerede have hørt i Evangeliets Sandheds Ord,
1 Pet. 1, 4. Ef. 1, 13.
6. som er kommet til eder, ligesom og i den hele Verden, og det bærer Frugt og vokser, ligesom og iblandt eder fra den Dag af, I hørte og erkjendte Guds Naade i Sandhed, V. 23. Rom. 10, 18.
Mark. 4, 8. Ap. G. 6, 7; 12, 24.
7. ligesom I og have lært af Epafras, vor elskelige Medtjener, som er en tro Christi Tjener for eder, 4, 12.
8. som ogsaa har givet os eders Kjærlighed i Aanden tilkjende.
9. Derfor aflade heller ikke vi fra den Dag, vi hørte det, at bede for eder og begjære, at I maa fyldes med Erkjendelse af hans Vilje i al aandelig Visdom og Forstand,
1 Kor. 1, 5. Ef. 5, 10. Fil. 1, 9. 10.
10. forat I kunne vandre Herren værdig til fuldt Velbehag, idet I ere frugtbare paa al god Gjerning og vokse i Guds Erkjendelse, Ef. 4, 1. 1 Tess. 2, 12.
Joh. 15, 16. Fil. 1, 11. 2 Pet. 3, 18.
11. styrkede med al Styrke efter hans Herligheds Kraft til al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde,
1 Kor. 16, 13. Ef. 1, 19; 3, 16; 4, 2.
12. takkende Faderen, som har gjort os dygtige til de Helliges Arvedel i Lyset,
2 Kor. 3, 6. Ap. G. 26, 18.
13. som har udfriet os af Mørkets Magt og overført os i sin elskelige Søns Rige,
Ef. 2, 2; 6, 12. Hebr. 2, 14. Matt. 3, 17.
2 Pet. 1, 17.
14. i hvem vi ved hans Blod have Forløsning, Syndernes Forladelse,
Ap. G. 20, 28. Ef. 1, 7. 1 Pet. 1, 19.
15. han, som er den usynlige Guds Billede, den Førstefødte før al Skabning, Joh. 14, 9.
Fil. 2, 6. Hebr. 1, 3. Rom. 8, 29.
16. thi i ham ere alle Ting skabte, de i Himlene og de paa Jorden, de synlige og de usynlige, det være nu Troner eller Herredømmer eller Fyrstendømmer eller Magter; alle Ting ere skabte ved ham og til ham, Ps. 33, 6. Joh. 1, 3. Hebr. 1, 2.
Rom. 8, 38. Ef. 1, 21. Rom. 11, 36.
17. og han er før alle Ting, og alle Ting bestaa i ham, Ordsp. 8, 25.
18. og han er Legemets, Menighedens, Hoved, han, som er Begyndelsen, den Førstefødte af de Døde, forat han skal være den Ypperste blandt Alle;
Ef. 1, 22. 1 Kor. 15, 20.
19. thi i ham behagede det Faderen, at den hele Fylde skulde bo, 2, 9. Joh. 1, 16.
20. og ved ham at forlige med sig alle Ting, det være nu de paa Jorden eller de i Himlene, idet han gjorde Fred ved hans Korses Blod. Rom. 5, 10.
2 Kor. 5, 18. 19. Ef. 1, 10; 2, 14. 16. Ap. G. 10, 36.
21. Ogsaa eder, som fordum vare blevne fremmede og fiendske af Sindelag i onde Gjerninger, Ef. 2, 12. Rom. 8, 7.
22. har han dog nu forligt i sit Kjøds Legeme ved Døden for at fremstille eder hellige og ulastelige og ustraffelige for sit Aasyn, Ef. 2, 15. 1 Pet. 3, 18.
Luk. 1, 75. Ef. 1, 4.
23. saafremt I ellers forblive i Troen, grundfæstede og stadige, og ikke lade eder rokke fra Evangeliets Haab, hvilket I have hørt, hvilket er prædiket for al Skabningen under Himmelen, hvis Tjener jeg, Paulus, er bleven.
1 Kor. 15, 58. Mark. 16, 15.
24. Nu glæder jeg mig i mine Lidelser for eder og udfylder i mit Kjød det, som fattes i Christi Trængsler, for hans Legeme, som er Menigheden,
2 Kor. 7, 4; 1, 6. 2 Tim. 1, 12.
1 Kor. 12, 27. Ef. 1, 23.

25. hvis Tjener jeg er bleven efter
den Guds Husholdning, som er mig
given til eder, at forkynde Guds Ord,
Ef. 3, 2. 7.

26. den Hemmelighed, der var skjult
fra alle Tiders og Slægters Begyndelse,
men nu er aabenbaret for hans Hellige,
Ef. 1, 9; 3, 9. Rom. 16, 26.
2 Tim. 1, 10. Tit. 1, 3.

27. hvem Gud vilde kundgjøre, hvil-
ken denne Hemmeligheds herlige Rigdom
er iblandt Hedningerne, nemlig Christus
i eder, Herlighedens Haab,
Rom. 9, 23; 16, 26. 2 Kor. 13, 5. 2 Tim. 1, 1.

28. ham, hvem vi forkynde, idet vi
paaminde hvert Menneske og lære hvert
Menneske i al Visdom, forat vi kunne
fremstille hvert Menneske fuldkomment i
Christus Jesus,
Joh. 1, 7. 2 Kor. 11, 2. Kol. 2, 10.

29. hvortil jeg ogsaa arbeider, stridende
ved hans Kraft, som virker mægtig i mig.
1 Kor. 15, 10. 2 Tim. 4, 7. Fil. 3, 21.

2. Kapitel.

Paulus har stor Kamp for deres Forfremmelse i Christi Kundskab (1—3). De skulle ei lade sig forføre, men blive i Christus, i hvem al Fuldkommenhed er at finde (4—10). I ham ere de aandelig omskaarne, levendegjorte, friede fra Loven (11—17); derfor skulle de ei lade sig drage fra Christus ved falske Lærere (18—23).

Thi jeg vil, at I skulle vide, hvor stor
en Kamp jeg har for eder og for
dem i Laodicea og for alle dem, som
ikke have seet mit Ansigt i Kjødet,
Fil. 1, 30; 4, 3.

2. forat deres Hjerter maa vorde op-
muntrede, idet de sammenføies i Kjær-
lighed og komme til den fuldvisse Ind-
sigts hele Rigdom, til Erkjendelsen af vor
Guds og Faders og Christi Hemmelighed,
1 Kor. 1, 5. Fil. 1, 9. Es. 53, 11. Joh. 17, 3.

3. i hvilken alle Visdommens
og Kundskabens Skatte ere skjulte.

4. Men dette siger jeg, forat Ingen
skal bedrage eder med lokkende Tale.
Ef. 5, 6. Kol. 2, 18.

5. Thi om jeg end er fraværende i
Kjødet, er jeg dog hos eder i Aanden
og glæder mig, idet jeg ser eders Orden
og Fastheden af eders Tro paa Christus.
1 Kor. 5, 3. Kol. 1, 23.

6. Ligesom I da have annammet
Christus Jesus, Herren, saaledes vandrer
i ham, 1 Tess. 4, 1. 1 Joh. 2, 6.

7. idet I ere rodfæstede og blive op-
byggede i ham og blive befæstede i
Troen, ligesom I ere lærte, overflødige
i den med Taksigelse.
Ef. 2, 22. Kol. 3, 15. 1 Tess. 5, 18.

8. Ser til, at ikke Nogen gjør eder
til Bytte ved verdslig Visdom og tomt
Bedrag efter Menneskers Overlevering,
efter Verdens Børnelærdom og ikke efter
Christus. Matt. 15, 9. Gal. 4, 3. 9.

9. Thi i ham bor hele Guddom-
mens Fylde legemlig,
Joh. 1, 14; 14, 10 fg. 16, 15. Kol. 1, 19.

10. og I ere blevne fyldte i ham, som er
Hovedet for alt Fyrstendømme og Magt,
Joh. 1, 16; 17, 22. 23. Ef. 1, 21.

11. i hvem I ogsaa ere omskaarne
med en Omskjærelse, som ikke er gjort
med Hænder, ved Afførelsen af Kjødets
syndige Legeme, ved Christi Omskjærelse,
5 Mos. 10, 16. Jer. 4, 4. Rom. 6, 6. Ef. 4, 22.

12. idet I ere begravne med ham i
Daaben, i hvem I ogsaa ere medopreiste
ved Troen paa Guds Kraft, som opreiste
ham fra de Døde. Rom. 6, 4. Gal. 3, 27.

13. Ogsaa eder, som vare døde i eders
Overtrædelser og i eders Kjøds Forhud,
gjorde han levende tilligemed ham, idet
han tilgav eder alle eders Overtrædelser,
Ef. 2, 1; 5, 14.

14. efterat han havde udslettet den
mod os lydende Haandskrift med dens
Anordninger, hvilken var os imod, og
den borttog han, idet han naglede den
til Korset; Ef. 2, 15. 1 Pet. 2, 24.

15. han afvæbnede Fyrstendømmerne og
Magterne og viste dem aabenlyst til Skue,
idet han triumferede over dem ved ham.
Joh. 12, 31.

16. Derfor dømme Ingen eder i Mad
eller i Drikke eller i Henseende til Høitid
eller Nymaane eller Sabbat,
3 Mos. 11, 2. Rom. 14, 2. 3.

17. hvilke Ting ere en Skygge af det,
som skulde komme, men Legemet hører
Christus til. Hebr. 8, 5; 10, 1.

18. Lader ikke Nogen tage Klenodiet
fra eder, som finder Behag i Ydmyghed
og Engles Dyrkelse og indlader sig i
Ting, som han ikke har seet, forfængelig
opblæst af sit kjødelige Sind,
Jer. 29, 8. Mark. 13, 5. Ef. 5, 6. 2 Tess. 2, 3.

19. og ikke holder fast ved Hovedet,
af hvilket det hele Legeme, understøttet
og sammenføiet ved Ledemod og Baand,
vokser den Vækst, som Gud giver.
Ef. 4, 15. 16.

20. Dersom I da ere afdøde med Christus
fra Verdens Børnelærdom, hvorfor lade

I eder da, som om I endnu levede i Verden, besvære med Anordninger:
Rom. 6, 3—5; 7, 4. Gal. 2, 19; 4, 3. 9.

21. Rør ikke, smag ikke, tag ikke derpaa
1 Tim. 4, 1—4.

22. (hvilket alt dog er bestemt til at forgaa ved at bruges), efter Menneskenes Bud og Lærdomme? Tit. 1, 14.

23. Saadanne have vel Skin af Visdom ved selvvalgt Dyrkelse og Ydmyghed og Uskaansomhed mod Legemet, men ikke ved Noget, som er Ære værd; de tjene kun til Kjødets Tilfredsstillelse.
1 Tim. 5, 23.

3. Kapitel.

De skulle søge det, som er oventil, hvor Christus, deres Liv, er, døde de jordiske Lemmer, afføre det gamle, iføre det nye Menneske (1—11), beflitte sig paa inderlig Barmhjertighed og Kjærlighed, opbygge hverandre med Christi Ord og gjøre Alt i hans Navn (12—17). Hustruers, Mænds, Børns, Fædres, Tjeneres og Herrers Pligter (18—25; K. 4, 1).

Ere I da opreiste med Christus, da søger det, som er oventil, hvor Christus sidder hos Guds høire Haand!
Rom. 6, 5. Ef. 2, 6; 1, 20.

2. Tragter efter det, som er oventil, ikke efter det, som er paa Jorden! Matt. 6, 33. 1 Pet. 2, 24.

3. Thi I ere døde, og eders Liv er skjult med Christus i Gud;
2 Kor. 5, 7. Gal. 2, 20.

4. naar Christus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed.
Fil. 1, 21; 3, 21. 1 Kor. 15, 43.

5. Døder derfor eders jordiske Lemmer, Horeri, Urenhed, Brynde, ond Lyst og Gjerrighed, som er Afgudsdyrkelse!
Matt. 18, 8. Rom. 6, 13. Ef. 5, 3. 1 Tess. 4, 4. 5. Ef. 5, 5.

6. For disse Tings Skyld kommer Guds Vrede over Vantroens Børn,
1 Kor. 6, 10. Gal. 5, 19—21. Ef. 5, 6.

7. blandt hvilke ogsaa I fordum vandrede, da I levede i disse Ting.
Rom. 6, 19. 20; 7, 5. 1 Kor. 6, 11. Tit. 3, 3.

8. Men aflægger nu ogsaa I alt dette: Vrede, Hidsighed, Ondskab, Bespottelse, slem Snak af eders Mund!
2 Kor. 7, 1. Ef. 4, 22. Jak. 1, 21. 1 Pet. 2, 1.

9. Lyver ikke for hverandre, I, som have afført eder det gamle Menneske med dets Gjerninger Sak. 8, 16. Kol. 2, 11.

10. og iført eder det nye, som fornyes til Erkjendelse efter hans Billede, som skabte det, Ef. 4, 23. 24.

11. hvor der ikke er Græker og Jøde, Omskjærelse og Forhud, Barbar, Skyter, Træl, Fri, men Christus er Alt og i Alle.
Rom. 10, 12. Gal. 3, 28; 5, 6. Ef. 1, 10.

12. Saa ifører eder da som Guds Udvalgte, Hellige og Elskede inderlig Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed,
1 Tess. 1, 4. 1 Pet. 2, 9. Matt. 11, 29. Gal. 5, 22.

13. saa I fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom Nogen har Klagemaal mod Nogen! Ligesom Christus har tilgivet eder, saaledes ogsaa I!
Ef. 4, 2. 32. Matt. 6, 14.

14. Men over alt dette ifører eder Kjærligheden, som er Fuldkommenhedens Baand! Joh. 13, 34; 15, 12. Ef. 4, 3. Kol. 2, 2.

15. Og Christi Fred herske i eders Hjerter, til hvilken I og ere kaldte i eet Legeme, og værer taknemmelige!
Fil. 4, 7. Kol. 2, 7.

16. Lader Christi Ord bo rigelig iblandt eder, saa I lære og paaminde hverandre i al Visdom med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, idet I synge yndig i eders Hjerte for Herren!
1 Kor. 14, 26. Ef. 5, 19.

17. Og Alt, hvad I gjøre i Ord eller i Gjerning, det gjører alt i den Herres Jesu Navn, takkende Gud og Faderen ved ham! 1 Kor. 10, 31. Ef. 5, 20. 1 Tess. 5, 18.

18. I Hustruer! Værer eders egne Mænd underdanige, som det sømmer sig i Herren! 1 Mos. 3, 16. 1 Kor. 14, 34. Ef. 5, 22.

19. I Mænd! Elsker eders Hustruer og værer ikke bitre mod dem! Ef. 5, 25.

20. I Børn! Værer eders Forældre lydige i alle Ting! Thi dette er velbehageligt for Herren. Ef. 6, 1.

21. I Fædre! Opirrer ikke eders Børn, forat de ikke skulle tabe Modet! Ef. 6, 4.

22. I Tjenere! Værer eders Herrer efter Kjødet lydige i alle Ting, ikke med Øientjeneste, som de, der ville tækkes Mennesker, men i Hjertets Enfoldighed, frygtende Gud!
Ef. 6, 5. 6. 1 Tim. 6, 1. Tit. 2, 9.

23. Og Alt, hvad I gjøre, det gjører af Hjertet, som for Herren og ikke som for Mennesker, Ef. 6, 7.

24. vidende, at I af Herren skulle faa Arven til Vederlag; thi I tjene den Herre Christus! Ef. 6, 8.

25. Men den, som gjør Uret, skal faa igjen, hvad Uret han har gjort, og der er ikke Persons Anseelse.
2 Kor. 5, 10. Ap. G. 10, 34. Rom. 2, 11.

Kap. 4, 1. I Herrer! Gjører mod eders Tjenere, hvad ret og billigt er, vidende, at ogsaa I have en Herre i Himlene! Ef. 6, 9. Job 31, 13.

4. Kapitel.

De skulle være bestandige i Bønnen og bede for Paulus (2—4), være vise i Omgjængelse og i Tale (5. 6). Tychikus og Onesimus skulle underrette dem om, hvorledes det gaar Paulus (7—9). Forskjellige lade dem hilse; de skulle hilse Forskjellige (10—15). Dette Brev skal ogsaa læses af Laodicenserne; Archippus skal give Agt paa sit Embede, Slutningsønske (16—18).

Værer varagtige i Bønnen og vaager i samme med Taksigelse, Luk. 18, 1. Rom. 12, 12.

3. og beder tillige ogsaa for os, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Christi Hemmelighed, for hvis Skyld jeg ogsaa er bunden. Ef. 6, 19. 1 Tess. 5, 25. 2 Tess. 3, 1. Hebr. 13, 18. 2 Kor. 2, 12. Ef. 1, 9. 10.

4. forat jeg kan aabenbare den saaledes, som det bør mig at tale! Tit. 1, 3.

5. Omgaaes viselig med dem, som ere udenfor, saa I kjøbe den beleilige Tid! Ef. 5, 15. 16. 1 Tess. 4, 12.

6. Eders Tale være altid yndig, krydret med Salt, saa I vide, hvorledes det bør eder at svare Enhver! Ef. 4, 29. Mark. 9, 50.

7. Hvorledes det gaar mig, det skal Tychikus, den elskelige Broder og tro Tjener og Medarbeider i Herren, kundgjøre eder altsammen; Ef. 6, 21 fg.

8. ham har jeg sendt til eder, just forat han skal erfare, hvorledes det har sig med eder, og trøste eders Hjerter,

9. tilligemed Onesimus, den tro og elskelige Broder, som er fra eder; hvorledes det har sig her med alle Ting, skulle de kundgjøre eder. Filem. 10.

10. Aristarchus, min Medfangne, hilser eder, og Markus, Barnabas's Søskendebarn, om hvem I have faaet Befalinger (dersom han kommer til eder, da modtager ham!), Filem. 24. Ap. G. 19, 29; 15, 37—39. 2 Tim. 4, 11.

11. og Jesus, som kaldes Justus, hvilke ere af Omskjærelsen; disse ere de eneste Medarbeidere for Guds Rige, som ere blevne mig en Trøst.

12. Epafras hilser eder, han, som er fra eder, en Christi Tjener, som altid strider for eder i sine Bønner, at I maa staa fuldkomne og fyldte med al Guds Vilje; 1, 7. Rom. 15, 30.

13. thi jeg giver ham det Vidnesbyrd, at han har stor Nidkjærhed for eder og dem i Laodicea og dem i Hierapolis.

14. Lukas, Lægen, den Elskelige, hilser eder og Demas. 2 Tim. 4, 10. 11. Filem. 24.

15. Hilser Brødrene i Laodicea og Nymfas og Menigheden i hans Hus!

16. Og naar dette Brev er læst hos eder, da sørger for, at det ogsaa bliver læst i Laodicensernes Menighed, og at I ogsaa læse det fra Laodicea!

17. Og siger Archippus: Giv Agt paa den Tjeneste, som du har annammet i Herren, at du fuldbyrder den! Filem. 2.

18. Hilsenen er med min, Paulus's, Haand. Kommer mine Baand i Hu! Naaden være med eder! Amen. 1 Kor. 16, 21. Hebr. 13, 3. 1 Tim. 6, 21.

Paulus's første Brev til Tessalonikerne.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Tessalonikerne Naade og takker Gud for dem (1. 2). Han roser deres Tro, Kjærlighed og Taalmodighed (3—10).

Paulus og Silvanus og Timoteus til Tessalonikernes Menighed i Gud Fader og den Herre Jesus Christus: Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus! 2 Tess. 1, 1. Rom. 1, 7 fg.

2. Vi takke altid Gud for eder alle, idet vi komme eder i Hu i vore Bønner 2 Tess. 1, 3 fg.

3. og for vor Guds og Faders Aasyn uafladelig tænke paa eders Gjerning i Troen og Arbeide i Kjærligheden og Bestandighed i Haabet paa vor Herre Jesus Christus, Hebr. 6, 10. Kol. 1, 27.

4. efterdi vi vide, af Gud elskede Brødre, eders Udvælgelse. 2 Tess. 2, 13.

5. Thi vort Evangelium var hos eder ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft og i den Hellig-Aand og i stor Forvisning, ligesom I vide, hvorledes vi vare iblandt eder for eders Skyld. 1 Kor. 2, 5; 4, 20. 1 Tess. 2, 13.

6. Og I ere blevne vore Efterfølgere, ja Herrens, idet I annammede Ordet

under megen Trængsel med den Hellig-
Aands Glæde, 1 Kor. 4, 16; 11, 1.
Fil. 3, 17. Ap. G. 5, 41. Hebr. 10, 34.
7. saa I ere blevne Mønstre for alle
de Troende i Macedonien og Achaia; 4, 10.
8. thi fra eder har Herrens Ord lydt
ud, ikke alene i Macedonien og Achaia,
men allevegne er eders Tro paa Gud
bleven bekjendt, saa vi ikke have behov
at tale Noget derom;
9. thi selv forkynde de om os, hvilken
Indgang vi fandt hos eder, og hvorledes
I vendte eder til Gud fra Afguderne
for at tjene den levende og sande Gud
2, 1. Ap. G. 26, 18. 1 Kor. 12, 2. Hebr. 9, 14.
10. og forvente hans Søn fra Himlene,
hvem han opreiste fra de Døde, Jesus,
som frier os fra den kommende Vrede.
Ap. G. 1, 11. Fil. 3, 20. Aab. 1, 7.
Ap. G. 2, 24. Matt. 3, 7. Rom. 2, 5.

2. Kapitel.

Han taler om sin Færd iblandt dem (1—12), takker atter Gud for dem, roser dem og taler om sin Længsel efter at komme til dem (13—20).

I vide jo selv, Brødre, om vor Indgang
hos eder, at den ikke var forgjæves,
1, 5. 9.
2. men, forud mishandlede og for-
haanede, som I vide, i Filippi, vare vi
frimodige i vor Gud til at tale Guds
Evangelium hos eder under megen Kamp.
Ap. G. 16, 22. 2 Kor. 12, 10.
3. Thi vor Formaning er ikke af Vild-
farelse, ikke heller af uren Hensigt, ei
heller med Svig; 2 Kor. 7, 2. 1 Tess. 4, 6. 7.
4. men ligesom vi ere agtede værdige
af Gud til, at Evangeliet blev os be-
troet, saaledes tale vi, ikke som vi ville
tækkes Mennesker, men Gud, som prøver
vore Hjerter. Gal. 2, 7. 1 Tim. 1, 11.
Gal. 1, 10. 1 Krøn. 28, 9; 29, 17.
5. Thi hverken omgikkes vi nogensinde
med smigrende Ord, som I vide, ei heller
med Havesyges Skalkeskjul; Gud er Vidne.
Ap. G. 20, 33.
6. Vi søgte heller ikke Ære af Men-
nesker, hverken af eder eller af Andre,
skjønt vi kunde have været i Anseelse
som Christi Apostler,
Joh. 5, 41. 44. 1 Kor. 9, 12. 2 Kor. 11, 9. 12.
7. men vi vare lemfældige iblandt
eder. Som en Amme pleier sine Børn,
8. saaledes ere vi af inderlig Kjærlighed
til eder villige til at dele med eder ikke
alene Guds Evangelium, men ogsaa vort
eget Liv, fordi I ere blevne os kjære.
2 Kor. 12, 15.
9. I erindre jo, Brødre, vort Arbeide
og vor Møie; thi medens vi arbeidede
Nat og Dag for ikke at være Nogen
af eder til Byrde, prædikede vi Guds
Evangelium for eder. Ap. G. 20, 34.
1 Kor. 4, 12. 2 Tess. 3, 8. 1 Kor. 9, 16.
10. I og Gud ere Vidner til, hvor
hellig og retfærdig og ustraffelig vi om-
gikkes med eder, I Troende, 1 Tim. 3, 2.
11. ligesom I vide, hvorledes vi for-
manede og trøstede eder, Enhver især,
som en Fader sine Børn,
Ap. G. 20, 20. 31. 1 Tess. 2, 7.
12. og vidnede, at I skulde vandre
Gud værdig, som kaldte eder til sit Rige
og sin Herlighed. 1 Mos. 17, 1.
Ef. 4, 1. 2 Tess. 1, 11. 1 Pet. 5, 10.
13. Derfor takke ogsaa vi Gud uafladelig,
fordi I, da I modtoge det Guds Ord,
som blev forkyndt af os, annammede
det ikke som Menneskers Ord, men (hvad
det sandelig er) som Guds Ord, hvilket
ogsaa er virksomt i eder, som tro.
Matt. 10, 40. 1 Tess. 1, 5.
14. Thi I, Brødre, ere blevne Efter-
følgere af de Guds Menigheder, som
ere i Judæa i Christus Jesus, idet ogsaa
I have lidt det Samme af eders egne
Landsmænd, som de af Jøderne,
Ap. G. 17, 5. 13. Hebr. 10, 34.
15. hvilke baade have ihjelslaaet den
Herre Jesus og sine egne Profeter og
have forfulgt os og ikke behage Gud og
staa alle Mennesker imod,
Ap. G. 2, 23. Matt. 23, 34. 37.
16. idet de formene os at tale til
Hedningerne, forat de skulle blive frelste,
— paa det at de altid maa opfylde sine
Synders Maal. Men Vreden er kommen
over dem til Undergang.
Ap. G. 13, 50; 14, 2. 19; 17, 5. 13. Matt. 23, 32.
17. Men vi, Brødre, som en kort Tid
have været skilte fra eder med Legemet,
ikke med Hjertet, vi have med megen
Længsel gjort os des mere Flid for at
faa se eders Ansigt. Rom. 1, 11. 1 Tess. 3, 6.
18. Derfor have vi villet komme til
eder (nemlig jeg, Paulus), baade een og
to Gange, men Satan har hindret os.
Rom. 15, 22.
19. Thi hvem er vort Haab eller vor
Glæde eller vor Hæders-Krone? Mon
ikke ogsaa I for vor Herre Jesus Christus
i hans Tilkommelse? Fil. 4, 1. 2 Tess. 1, 4.
20. I ere jo vor Ære og Glæde.

3. Kapitel.

Af Omhu for dem har han sendt Timoteus til dem (1—5). Han glæder sig nu og takker Gud for deres Bestandighed (6—9), ønsker selv at komme til dem og beder for dem (10—13).

Derfor, da vi ikke længer kunde udholde det, besluttede vi at blive alene tilbage i Aten

2. og sendte Timoteus, vor Broder og Guds Tjener og vor Medarbeider i Christi Evangelium, for at styrke eder og formane eder angaaende eders Tro,
Ap. G. 17, 14. 15. Rom. 16, 21.

3. forat ikke Nogen skulde blive vaklende i disse Trængsler; thi I vide selv, at vi ere dertil bestemte.
Ef. 3, 13. Ap. G. 14, 22. 2 Tim. 3, 12.

4. Thi ogsaa, da vi vare hos eder, sagde vi eder forud, at vi skulde lide Trængsler, som det og er skeet, og I vide.
Ap. G. 17, 1. Matt. 16, 24.

5. Derfor kunde heller ikke jeg længer udholde det, men sendte ham for at erfare eders Tro, om Fristeren ikke maaske skulde have fristet eder, og vort Arbeide blive forgjæves.
Kol. 4, 8. Matt. 4, 3. 1 Kor. 7, 5.

6. **M**en nu, da Timoteus er kommen til os fra eder og har bragt os godt Budskab om eders Tro og Kjærlighed, og at I altid have os i venligt Minde og længes efter at se os, ligesom og vi eder, 2, 17.

7. saa ere vi da, Brødre, blevne trøstede med Hensyn til eder i al vor Trængsel og Nød ved eders Tro.

8. Thi nu leve vi, efterdi I staa faste i Herren. 1 Mos. 45, 27.

9. Thi med hvad Tak kunne vi gjengjælde Gud for eder for al den Glæde, hvormed vi glæde os over eder for vor Gud,

10. idet vi Nat og Dag indstændig bede, at vi maa faa se eders Ansigt og raade Bod paa eders Troes Mangler?
Rom. 1, 10. 1 Tess. 2, 17.

11. Men vor Gud og Fader selv og vor Herre Jesus Christus styre vor Vei til eder!

12. Men eder gjøre Herren rige og overflødige i Kjærligheden til hverandre og til Alle, ligesom og vi have den til eder,
4, 9. 1 Pet. 1, 22; 4, 8.

13. forat eders Hjerter maa styrkes til at være ustraffelige i Hellighed for vor Gud og Fader i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse med alle hans Hellige!
2 Tess. 2, 17. Ef. 1, 4. Kol. 1, 22. Aab. 14, 5. 1 Kor. 1, 8. Fil. 1, 10.

4. Kapitel.

Han formaner dem til at gaa fremad i Helliggjørelse (1—8), i Broderkjærlighed (9. 10), og at tage Vare paa sin egen Gjerning (11. 12); han taler om Opstandelsen (13—18).

Iøvrigt, Brødre, bede og formane vi eder altsaa i den Herre Jesus, at I, ligesom I have lært af os, hvorledes I bør vandre og tækkes Gud, ydermere tiltage deri. Gal. 5, 16. Fil. 1, 27.

2. I vide jo, hvilke Bud vi have givet eder ved den Herre Jesus. 2 Kor. 5, 20.

3. Thi dette er Guds Vilje, eders Helliggjørelse, at I skulle sky Horeri,
Rom. 12, 2. Ef. 5, 17. 1 Kor. 6, 15. 18.

4. at Enhver af eder ved at bevare sit Legeme i Hellighed og Ære,
1 Kor. 6, 13. 15.

5. ikke i Begjærligheds Brynde, som Hedningerne, der ikke kjende Gud,
Ef. 4, 17. 18.

6. at Ingen skal forurette eller bedrage sin Broder i nogen Sag; thi Herren er Hevner over alt Saadant, som vi og forud have sagt og vidnet for eder.
1 Kor. 6, 8.

7. Thi Gud kaldte os ikke til Urenhed, men til Helliggjørelse.
3 Mos. 19, 2. Joh. 17, 19. 1 Kor. 1, 2.

8. Den altsaa, som foragter dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud, som ogsaa har givet os sin Hellig-Aand.
Luk. 10, 16. 1 Kor. 7, 40.

9. **M**en om Broderkjærligheden have I ikke behov, at jeg skal skrive eder til; thi I ere selv lærte af Gud at elske hverandre;
3, 12. 2 Pet. 1, 7. Es. 54, 13. Joh. 13, 34; 15, 12. 1 Joh. 3, 11.

10. thi I gjøre det ogsaa mod alle Brødrene, som ere i hele Macedonien. Men vi formane eder, Brødre, at I ydermere tiltage deri

11. og søge Ære i at leve stille og varetage eders egen Gjerning og arbeide med eders egne Hænder, ligesom vi have budt eder, 2 Tess. 3, 8. 12.

12. forat I maa vandre sømmelig overfor dem, som ere udenfor, og ikke trænge til Nogen.
Rom. 13, 13. Kol. 4, 5. 1 Pet. 2, 12.

13. **M**en jeg vil ikke, at I, Brødre, skulle være uvidende om de Hensovede, forat I ikke skulle sørge, som de Andre, der ikke have Haab.

14. Thi dersom vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal Gud og saa-

ledes ved Jesus føre de Hensovede frem
til at være med ham.
15. Thi dette sige vi eder som Her=
rens Ord, at vi, som leve, som blive
tilbage til Herrens Tilkommelse, ikke skulle
komme forud for de Hensovede.
1 Kor. 7, 10; 15, 23. 51. 52.
16. Thi Herren selv skal komme ned
fra Himmelen med et Anskrig, med en
Overengels Røst og med Guds Basun,
og de Døde i Christus skulle opstaa først;
Matt. 24, 30. 31. 2 Tess. 1, 7. 10. 1 Kor. 15, 52.
17. derefter skulle vi, som leve, som
blive tilbage, rykkes tilligemed dem hen i
Skyerne til at møde Herren i Luften; og
saaledes skulle vi altid være hos Herren.
Ap. G. 1, 9—11. Aab. 11, 12. Joh. 14, 3; 17, 24.
2 Kor. 5, 8.
18. Saa trøster da hverandre med
disse Ord!

5. Kapitel.

Christi Tilkommelsestid er skjult; derfor skulle de altid vaage og være vel rustede (1—11). De skulle elske sine Lærere og opbygge hverandre (12—14). Paulus opmuntrer til andre Dyder og ønsker, at Gud vil hellige dem aldeles (15—24). De skulle bede for ham, hilse Brødrene, læse Brevet for Alle. Han ønsker dem Naade (25—28).

Men om Tiden og Stunden have I,
Brødre, ikke behov, at der skrives
til eder; Matt. 24, 36.
2. thi I vide selv grant, at Herrens
Dag kommer som en Tyv om Natten.
Luk. 12, 39. 40. 2 Pet. 3, 10.
3. Thi naar de sige: Fred og Tryghed!
— da staar Fordærvelsen pludselig over
dem, ligesom Veerne over den Frugtsom=
melige, og de skulle ingenlunde undfly.
Jer. 6, 14. Luk. 21, 34.
4. Men I, Brødre, ere ikke i Mørket,
saa den Dag skulde som en Tyv over=
raske eder. Ef. 5, 8. Aab. 16, 15.
5. I ere alle Lysets Børn og Dagens
Børn; vi ere ikke Nattens Børn, ei
heller Mørkets. Luk. 16, 8. Rom. 13, 12. 13.
6. Derfor lader os ikke sove, ligesom
de Andre, men lader os vaage og være
ædrue! Ef. 5, 14. Luk. 21, 36. 1 Kor. 15, 34.
7. Thi de, som sove, sove om Natten,
og de, som ere drukne, ere drukne om
Natten.
8. Men lader os, som ere Dagens
Børn, være ædrue, iførte Troens og
Kjærlighedens Pantser og som en Hjelm
Saliggjørelsens Haab!
Es. 59, 17. Rom. 13, 12. Ef. 6, 13—17.
9. Thi Gud har ikke bestemt os til
Vrede, men til at vinde Saliggjørelse ved
vor Herre Jesus Christus, Rom. 6, 23.
10. han, som døde for os, forat vi,
enten vi vaage eller sove, skulle leve til=
ligemed ham. Rom. 14, 8. 9. 2 Kor. 5, 15.
11. Formaner derfor hverandre, og op=
bygger den Ene den Anden, ligesom I
og gjøre! Hebr. 10, 24 fg.
12. Men vi bede eder, Brødre, at I
skjønne paa dem, som arbeide iblandt
eder og ere eders Forstandere i Herren
og paaminde eder, 1 Kor. 16, 16. 18.
Gal. 6, 6. Fil. 2, 29. 1 Tim. 5, 17.
13. og agte dem overmaade høit i
Kjærlighed for deres Gjernings Skyld.
Værer fredsommelige indbyrdes!
14. Men vi formane eder, Brødre:
Paaminder de Uskikkelige, trøster de Mis=
modige, hjælper de Skrøbelige, værer
langmodige mod Alle!
Matt. 18, 15. 2 Tess. 3, 6. 15. Rom. 14, 1; 15, 1.
15. Ser til, at Ingen betaler Nogen
Ondt for Ondt, men stræber altid efter
det Gode, baade mod hverandre og mod
Alle! Ordsp. 17, 13; 20, 22. Matt. 5, 39.
Hebr. 12, 14.
16. Værer altid glade!
Luk. 10, 20. Rom. 12, 12.
17. Beder uden Afladelse!
Luk. 18, 1. Kol. 4, 2.
18. Frembærer Taksigelse i alle Ting!
Thi dette er Guds Vilje i Christus
Jesus til eder. Ef. 5, 20. Kol. 2, 7.
19. Udslukker ikke Aanden!
Rom. 12, 11. Ef. 4, 23. 30.
20. Foragter ikke Profetier!
21. Prøver Alt, beholder det Gode!
Rom. 2, 18. Fil 1, 10.
22. Skyr det Onde under alle Skikkelser!
Fil. 4, 8.
23. Men Fredens Gud selv hel=
lige eder ganske og aldeles! Og
gid eders hele Aand og Sjæl og
Legeme maa bevares ustraffe=
lige i vor Herres Jesu Christi
Tilkommelse!
Rom. 15, 33. 1 Kor. 1, 8. Kol. 1, 22.
24. Han er trofast, som har
kaldt eder; han skal og gjøre det.
1 Kor. 1, 9; 10, 13. 2 Tess. 3, 3.
25. Brødre, beder for os! Kol. 4, 3.
26. Hilser alle Brødrene med et hel=
ligt Kys! Rom. 16, 16. 1 Kor. 16, 20.
27. Jeg besværger eder ved Herren,
at I lade dette Brev læse for alle de
hellige Brødre. Kol. 4, 16.
28. Vor Herres Jesu Christi Naade
være med eder! Amen. Fil. 4, 23.

Paulus's andet Brev til Tessalonikerne.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Tessalonikerne Naade (1. 2), takker Gud for deres Fremgang i det Gode (3. 4) og trøster dem i deres Trængsler (5—10). Han beder for dem (11. 12).

Paulus og Silvanus og Timoteus til
Tessalonikernes Menighed i Gud, vor
Fader, og den Herre Jesus Christus:
1 Tess. 1, 1.
2. Naade være med eder og Fred fra
Gud, vor Fader, og den Herre Jesus
Christus! 1 Kor. 1, 3 fg.
3. Vi ere skyldige altid at takke Gud
for eder, Brødre, som tilbørligt er, fordi
eders Tro vokser rigelig, og Kjærlig-
heden forøges hos Enhver af eder alle
mod hverandre, 1 Tess. 1, 2.
2 Tess. 2, 13. Luk. 17, 5. Kol. 2, 7.
4. saa vi selv rose os af eder i Guds
Menigheder formedelst eders Taalmodig-
hed og Tro under alle eders Forfølgelser
og Trængsler, som I udholde, 1 Tess. 2, 19.
5. et Bevis paa Guds retfærdige Dom,
forat I skulle findes værdige til Guds
Rige, for hvilket I og lide, 1 Tess. 2, 14.
6. saasandtsom det er retfærdigt for
Gud at give dem Trængsel igjen, som
trænge eder,
7. men eder, som trænges, Ro med
os i den Herres Jesu Aabenbarelse fra
Himmelen med sin Magts Engle,
Matt. 25, 31. 1 Tess. 4, 16. 1 Pet. 4, 13.
8. med Ilds Lue, naar han bringer
Hevn over dem, som ikke kjende Gud,
og over dem, som ikke ere vor Herres
Jesu Christi Evangelium lydige,
2 Pet. 3, 7.
9. hvilke skulle lide Straf, en evig
Fortabelse, borte fra Herrens Aasyn og
fra hans Magts Herlighed,
Es. 2, 19. Matt. 25, 41.
10. naar han kommer for paa hin
Dag at herliggjøres i sine Hellige og
beundres i alle dem, som tro; thi vort
Vidnesbyrd til eder er blevet troet.
Ap. G. 1, 11. Kol. 3, 4. Aab. 1, 7.
11. Derfor bede vi ogsaa altid for
eder, at vor Gud vil gjøre eder sit Kald
værdige og med Kraft fuldkomme alt eders
Velbehag i det Gode og Gjerning i Troen,
1 Tess. 2, 12.
12. forat vor Herres Jesu Christi
Navn maa herliggjøres i eder, og I i
ham efter vor Guds og den Herres Jesu
Christi Naade.

2. Kapitel.

Christi Dag kommer ikke, før Antichristen er kommen, som skal forføre Mange (1—12). Paulus takker Gud for Tessalonikerne, formaner dem til Bestandighed og beder for dem (13—17).

Men vi bede eder, Brødre, angaaende
vor Herres Jesu Christi Tilkom-
melse og vor Samling til ham,
1 Tess. 4, 16. 17.
2. at I ikke straks lade eder forstyrre
i Sindet eller forfærde, hverken ved
nogen Aand eller ved noget Ord eller
ved noget Brev, som var det fra os,
som om Christi Dag var forhaanden.
1 Joh. 4, 1.
3. Lader Ingen bedrage eder i nogen
Maade! Thi først maa jo Frafaldet
komme, og Syndens Menneske aaben-
bares, Fortabelsens Søn, Jer. 29, 8.
Ef. 5, 6. Kol. 2, 18. 1 Joh. 2, 18. Aab. 13, 11 fg.
4. han, som sætter sig op imod og
ophøier sig over Alt, hvad der kaldes
Gud eller Helligt, saa han sætter sig i
Guds Tempel som Gud og udgiver sig
for at være Gud. Aab. 13, 1—6.
5. Komme I ikke i Hu, at jeg sagde
eder dette, da jeg endnu var hos eder?
Ap. G. 17, 1.
6. Og nu vide I, hvad der holder
ham tilbage, forat han skal aabenbares
i sin Tid. 1 Joh. 4, 3.
7. Thi Uretfærdighedens Hemmelighed
er allerede virksom, kun at den, som nu
holder ham tilbage, ryddes af Veien,
8. og da skal den Uretfærdige aaben-
bares, hvem Herren skal fortære med
sin Munds Aande og tilintetgjøre ved
sin Tilkommelses Aabenbarelse,
Job 4, 9. Es. 11, 4. Aab. 19, 15.
9. hvis Tilkommelse sker efter Satans
kraftige Virken med al Løgnens Magt
og Tegn og underlige Gjerninger
Joh. 8, 41. 44. 2 Kor. 4, 4. Ef. 2, 2.
Matt. 24, 24. Aab. 13, 13.
10. og med al Uretfærdighedens For-
førelse blandt dem, som fortabes, fordi
de ikke annammede Sandhedens Kjær-
lighed til sin Frelse. 2 Tim. 4, 4.
11. Derfor skal Gud og sende dem
kraftige Vildfarelser, forat de skulle tro
Løgnen, Rom. 1, 24. 1 Tim. 4, 1. 2.
12. forat alle de skulle dømmes, som
ikke have troet Sandheden, men havt
Velbehag i Uretfærdigheden. V. 10.

13. Men vi ere skyldige altid at takke
Gud for eder, af Herren elskede Brødre,
fordi Gud har udvalgt eder fra Begyn-
delsen til Salighed i Aandens Hellig-
gjørelse og Sandheds Tro, 1, 3. Ef. 1, 4.
14. hvortil han har kaldt eder ved
vort Evangelium, til at vinde vor Herres
Jesu Christi Herlighed. 1 Pet. 5, 10.
15. Derfor, Brødre, staar faste og
holder hart ved de Lærdomme, som I
have lært, det være nu ved vor Tale
eller vort Brev!
16. Men vor Herre Jesus Christus
selv og vor Gud og Fader, som har
elsket os og givet os en evig Trøst og
et godt Haab i Naade, Rom. 5, 8. Gal. 2, 20.
17. han trøste eders Hjerter og styrke
eder i al god Tale og Gjerning!
1 Tess. 3, 13.

3. Kapitel.

De skulle bede for ham (1. 2). Han trøster og formaner dem og beder for dem (3—5). De skulle holde sig fra de Uskikkelige, følge hans Eksempel, flittig arbeide og gjøre det Gode (6—13). Hvorledes de Ulydige skulle beskjæmmes og formanes (14. 15). Hilsen og Ønske (16—18).

Iøvrigt, Brødre, beder for os, at
Herrens Ord maa have Fremgang og
blive forherliget, ligesom og hos eder,
Rom. 15, 30. Matt. 9, 38.
2. og at vi maa fries fra de vanartige
og onde Mennesker! Thi Troen er ikke Alles.
Ap. G. 2, 40. Rom. 15, 31; 10, 16.
3. Men Herren er trofast, som skal
styrke og bevare eder fra det Onde.
1 Kor. 1, 9; 10, 13. Joh. 17, 15. 1 Pet. 5, 10.
4. Og vi have i Herren den Tillid til
eder, at I baade gjøre og ville gjøre,
hvad vi byde eder.
5. Men Herren styre eders Hjerter til
Guds Kjærlighed og til Christi Taal-
modighed!
6. Men vi byde eder, Brødre, i vor
Herres Jesu Christi Navn, at I holde
eder fra enhver Broder, som vandrer
uskikkelig og ikke efter den Lærdom, som
han har annammet af os.
Rom. 16, 17. 1 Kor. 5, 11. 13. Tit. 3, 10. 2 Joh. 10. 1 Tess. 4, 11.
7. Thi I vide selv, hvorledes I bør
efterfølge os; thi vi levede ikke uskikkelig
iblandt eder, 1 Kor. 4, 16. Fil. 3, 17. 1 Tess. 2, 10.
8. ikke heller aade vi Brød hos Nogen
for Intet, men arbeidede med Møie og
Besvær, Nat og Dag, for ikke at være
Nogen af eder til Byrde. Ap. G. 20, 34.
1 Kor. 4, 12. 1 Tess. 2, 9. 2 Kor. 11, 9.
9. Ikke at vi jo havde Magt dertil,
men for at give eder os selv til et
Mønster at efterfølge. Matt. 10, 10.
1 Kor. 9, 4. 6; 4, 16. 1 Tess. 1, 6.
10. Thi da vi vare hos eder, bøde
vi eder ogsaa dette, at dersom Nogen
ikke vil arbeide, bør han heller ikke æde.
1 Mos. 3, 19. Ef. 4, 28.
11. Vi høre nemlig, at Nogle vandre
uskikkelig iblandt eder og ikke arbeide,
men tage sig unyttige Ting fore.
12. Men Saadanne byde og formane
vi ved vor Herre Jesus Christus, at de
arbeide i Stilhed og æde sit eget Brød.
1 Tess. 4, 11.
13. Men I, Brødre, bliver ikke trætte
af at gjøre Godt! Gal. 6, 9.
14. Men dersom Nogen ikke lyder vor
Formaning i Brevet, da mærker eder
denne, og haver intet Samkvem med
ham, forat han maa skamme sig!
Matt. 18, 17. 1 Kor. 5, 9. 11.
15. Holder ham dog ikke for en Fiende,
men paaminder ham som en Broder!
Gal. 6, 1. 2.
16. Men Fredens Herre selv give eder
Fred altid, i alle Maader! Herren være
med eder alle!
Rom. 15, 33; 16, 20. Fil. 4, 9. Matt. 28, 20.
17. Hilsenen er med min, Paulus's,
Haand, hvilket er et Tegn i hvert Brev;
saaledes skriver jeg. 1 Kor. 16, 21. Kol. 4, 18.
18. Vor Herres Jesu Christi Naade
være med eder alle! Amen. Rom. 16, 24.

Paulus's første Brev til Timoteus.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Timoteus Naade (1. 2), formaner ham til at modstaa Lovens vrange Lærere (3—7), viser Lovens rette Brug ifølge det Evangelium, der var betroet ham, som selv havde erfaret Jesu store Naade (8—17). Timoteus skal blive ved denne Lære og bevare Tro og en god Samvittighed bedre, end Hymenæus og Alexander (18—20).

Paulus, Jesu Christi Apostel efter Be-
faling af Gud, vor Frelser, og den
Herre Jesus Christus, vort Haab,
Ap. G. 9, 15. 1 Tim. 2, 3. Kol. 1, 27.
2. til Timoteus, min ægte Søn i Troen:
Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud,
vor Fader, og vor Herre Jesus Christus!
Fil. 2, 20. 22. Tit. 1, 4. 2 Tim. 1, 2.

3. Som jeg formanede dig til at blive
i Efesus, da jeg drog til Macedonien, saa
byd Nogle ikke at lære fremmed Lærdom
Ap. G. 20, 1. 3. Gal. 1, 6. 7.
4. og ikke agte paa Fabler og Slægt-
registre uden Ende, som mere føre til
Stridsspørgsmaal end til gudelig Op-
byggelse i Troen! 4, 7. 2 Tim. 2, 16.
Tit. 1, 14; 3, 9. 1 Tim. 6, 4. 2 Tim. 2, 23.
5. Men Budets Endemaal er Kjærlig-
hed af et rent Hjerte og af en god Sam-
vittighed og af en uskrømtet Tro,
Matt. 22, 40. Rom. 13, 8—10.
6. hvorfra Nogle ere afvegne og have
vendt sig til forfængelig Snak, 6, 4. 20.
7. hvilke ville være Lovlærere, skjønt
de hverken forstaa, hvad de sige, eller
hvad de stadfæste. Joh. 3, 10.
8. Men vi vide, at Loven er god,
dersom Nogen bruger den lovlig,
Rom. 7, 12.
9. idet han ved dette, at Loven ikke er
sat for den Retfærdige, men for Uret-
færdige og Ulydige, Ugudelige og Syndere,
Ryggesløse og Vanhellige, Fadermordere
og Modermordere, Manddrabere,
Gal. 5, 23. Rom. 1, 26 fg. Gal. 3, 19; 5, 19 fg.
10. Skjørlevnere, Syndere mod Na-
turen, Menneskethyve, Løgnere, Menedere,
og hvad Andet der er imod den sunde
Lærdom, 2 Mos. 21, 16.
11. efter den salige Guds herlige
Evangelium, som er mig betroet.
6, 15. 1 Tess. 2, 4.
12. Og jeg takker Christus Jesus, vor
Herre, som har gjort mig stærk, at han
agtede mig at være tro og satte mig til
Embedet, Ap. G. 9, 15.
13. mig, som tilforn var en Bespotter
og en Forfølger og en Forhaaner. Men
mig er Barmhjertighed vederfaren, thi
jeg gjorde det uvitterlig i Vantro;
Ap. G. 8, 3; 9, 1. Fil. 3, 6. Ap. G. 3, 17.
14. men vor Herres Naade har vist
sig overvættes stor med Tro og Kjærlig-
hed i Christus Jesus. Rom. 5, 20.
15. Det er en troværdig Tale
og aldeles værd at annammes,
at Christus Jesus er kommen til
Verden for at gjøre Syndere sa-
lige, blandt hvilke jeg er den
største. 4, 9. Matt. 9, 13; 18, 11; 1, 21.
16. Men derfor er Barmhjer-
tighed vederfaren mig, forat
Jesus Christus skulde paa mig
som den største vise al Lang-
modighed, til et Eksempel for
dem, som skulde tro paa ham til
det evige Liv. V. 13. Mark. 16, 16.
17. Men den evige Konge, den ufor-
krænkelige, usynlige, alene vise Gud være
Pris og Ære i al Evighed! Amen.
Rom. 16, 27. Aab. 7, 12; 15, 3.
18. Dette Bud befaler jeg dig, min
Søn Timoteus, ifølge de forudgangne
Profetier om dig, at du i dem strider
den gode Strid, V. 5; 6, 12.
19. holdende fast ved Troen og en god
Samvittighed, som Nogle have kastet fra
sig, saa de have lidt Skibbrud paa Troen,
3, 9; 6, 10.
20. blandt hvilke ere Hymenæus og
Alexander, hvem jeg har overgivet til
Satan, forat de skulle tugtes til ikke at be-
spotte Gud. 2 Tim. 2, 17; 4, 14. 1 Kor. 5, 5.

2. Kapitel.

Der skal bedes for alle Mennesker; thi Gud vil frelse Alle i Christus ved Evangeliet (1—7). Mændene skulle opløfte hellige Hænder i Bøn, Kvinderne være tugtige, stille, ikke paatage sig at undervise (8—15).

Derfor formaner jeg først for alle Ting,
at der gjøres ydmyge Begjæringer,
Bønner, Forbønner, Taksigelser for alle
Mennesker, Fil. 4, 6.
2. for Konger og alle dem, som ere i
høi Værdighed, forat vi maa leve et ro-
ligt og stille Liv i al Gudfrygtighed og
Ærbarhed; Jer. 29, 7.
3. thi dette er godt og behageligt for
Gud, vor Frelser, 5, 4.
4. som vil, at alle Mennesker skulle blive
salige og komme til Sandheds Erkjendelse.
Ez. 18, 23. 2 Pet. 3, 9.
5. Thi der er een Gud og een
Midler mellem Gud og Menne-
skene, det Menneske Christus Jesus,
Rom. 3, 30; 10, 12. Gal. 3, 19. 20.
6. som gav sig selv til en Gjen-
løsnings-Betaling for Alle, et
Vidnesbyrd i sine Tider,
Matt. 20, 28. 2 Kor. 5, 15. Ef. 1, 7; 5, 2.
1 Kor. 1, 6.
7. for hvilket jeg er beskikket til Præ-
diker og Apostel (jeg siger Sandhed i
Christus, jeg lyver ikke), til Hedningernes
Lærer i Tro og Sandhed.
Rom. 1, 1. 9. 2 Tim. 1, 11. Rom. 11, 13; 15, 16.
8. Saa vil jeg da, at Mændene skulle
bede paa ethvert Sted, opløftende hellige
Hænder uden Vrede og Trætte,
Joh. 4, 21. Sl. 141, 2. Begr. 2, 19.
9. ligesaa og, at Kvinderne skulle pryde
sig med sømmelig Klædning i Blufærdighed

og Tugtighed, ikke med Fletninger eller Guld eller Perler eller kostbart Klædebon,
1 Pet. 3, 3. 4. Tit. 2, 3. Ef. 3, 16 fg.
10. men, som det sømmer sig Kvinder, der bekjende sig til Gudsfrygt, med gode Gjerninger. 5, 10.
11. Kvinden bør tage mod Undervisning i Stilhed med al Underdanighed.
Ef. 5, 22.
12. Men Kvinden tillader jeg ikke at lære, ikke heller at byde over Manden, men at være i Stilhed.
1 Kor. 14, 34. Tit. 2, 5.
13. Thi Adam blev skabt først, siden Eva,
1 Mos. 1, 27; 2, 18. 22.
14. og Adam blev ikke bedragen, men Kvinden blev bedragen og faldt i Overtrædelse. 1 Mos. 3, 6. 2 Kor. 11, 3.
15. Men hun skal frelses ved Barnefødsel, dersom de blive i Tro og Kjærlighed og Helliggjørelse med Tugtighed.
1, 5.

3. Kapitel.

En Biskops og Lærers rette Beskaffenhed (1—7), ligeledes Menighedens Tjeneres og deres Hustruers (8—13). Paulus tilkjendegiver Hensigten med dette Brev, og hvad der er Grundvold for den sande Lære (14—16).

Det er en troværdig Tale: Dersom Nogen begjærer en Biskops Embede, har han Lyst til en god Gjerning.
2 Tim. 2, 11. Ap. G. 20, 28.
2. Derfor bør en Biskop være ustraffelig, een Kvindes Mand, aarvaagen, sindig, sømmelig, gjæstfri, skikket til at lære Andre,
Tit. 1, 6. 1 Pet. 5, 3.
3. ikke hengiven til Vin, ikke til at slaa, ikke til slet Vinding, men billig, ikke kivagtig, ikke pengegjerrig,
3 Mos. 10, 9. 2 Tim. 2, 4.
4. En, som vel forestaar sit eget Hus, som har lydige Børn med al Ærbarhed
1 Sam. 2, 12.
5. (dersom Nogen ikke ved at forestaa sit eget Hus, hvorledes kan han da sørge for Guds Menighed?),
6. ikke En, som nylig er omvendt, forat han ikke skal opblæses og falde i Djævelens Dom.
7. Men han bør og have et godt Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor, forat han ikke skal falde i Forhaanelse og Djævelens Snare. 5, 10.
8. Ligesaa bør det Menighedens Tjenere at være ærbare, ikke tvetungede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til slet Vinding,
Ap. G. 6, 1—3. 1 Tim. 3, 3.
9. holdende fast ved Troens Hemmelighed i en god Samvittighed. 1, 19.
10. Og disse skulle først prøves; siden maa de betjene Embedet, hvis de ere ustraffelige.
11. Ligesaa bør deres Hustruer være ærbare, ikke bagtalerske, men aarvaagne, tro i alle Ting. Tit. 2, 3.
12. En Menighedens Tjener bør være een Kvindes Mand og vel forestaa sine Børn og sit eget Hus. V. 2.
13. Thi de, som tjene vel i Menigheden, bane sig en god Vei og erhverve sig stor Frimodighed i Troen paa Christus Jesus. Matt. 25, 21. 1 Joh. 3, 21.
14. Disse Ting skriver jeg dig til, skjønt jeg haaber snart at komme til dig,
15. men forat du, dersom jeg tøver, skal vide, hvorledes man bør omgaaes i Guds Hus, som er den levende Guds Menighed. Sandhedens Pille og Grundvold
2 Tim. 2, 20. Aab. 3, 12.
16. og, som Enhver maa bekjende, stor er den Gudfrygtigheds Hemmelighed: Gud er aabenbaret i Kjød, retfærdiggjort i Aand, seet af Engle, prædiket blandt Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed.
Joh. 1, 1. 14. 1 Pet. 3, 18. Luk. 24, 4.
Ef. 3, 6. Mark. 16, 19.

4. Kapitel.

Paulus beskriver de falske Lærere, som skulle komme i de sidste Tider (1—5); Timoteus skal herom undervise Andre, fly Fabler og øve sig i Gudfrygtighed, som er nyttig til alle Ting (6—11). Han skal være et Eksempel for Andre og tro i sit Embede (12—16).

Men Aanden siger udtrykkelig, at i de sidste Tider skulle Nogle falde fra Troen og hænge ved forføriske Aander og Djævles Lærdomme Matt. 24, 24.
2 Tess. 2, 3. 2 Tim. 3, 1. 2. 1 Joh. 4, 1.
2. formedelst falske Læreres Hykleri, som ere brændemærkede i sin egen Samvittighed,
3. som byde ikke at gifte sig, at afholde sig fra Mad, som Gud har skabt til at annammes med Taksigelse af dem, der tro og have erkjendt Sandheden.
1 Mos. 9, 3. Rom. 14, 6.
4. Thi al Guds Skabning er god, og Intet at forskyde, som annammes med Taksigelse; 1 Mos. 1, 31. Ap. G. 10, 15. Kol. 2, 16.
5. thi det helliges ved Guds Ord og Bøn.
Tit. 1, 15.

6. Naar du foreholder Brødrene dette, skal du være en god Jesu Christi Tjener, opfødt i Troens og den gode Lærdoms Ord, som du har efterfulgt.
1 Tess. 3, 2. 2 Tim. 1, 5.

7. Men sky de vanhellige og kjærlingagtige Fabler! Øv dig derimod til Gudfrygtighed!
2 Tim. 2, 16. 23. 1 Tim. 1, 18. 19.

8. Thi den legemlige Øvelse er nyttig til Lidet, men Gudfrygtighed er nyttig til alle Ting, da den har Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det tilkommende.
1 Kor. 9, 24. 25. 1 Tim. 6, 6. Ordsp. 10, 27—29. Ap. G. 10, 35.

9. Dette er en troværdig Tale og aldeles værd at annammes.
1, 15.

10. Thi derfor baade arbeide og forhaanes vi, fordi vi have sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers Frelser, især deres, som tro.
1 Tess. 1, 9. 1 Tim. 6, 17. Ps. 36, 7. Tit. 2, 10. 11.

11. Forkynd og lær dette!
5, 7.

12. Lad Ingen foragte dig for din Ungdoms Skyld, men vær et Eksempel for dem, som tro, i Tale, i Omgjængelse, i Kjærlighed, i Aand, i Tro, i Kyskhed!
1 Kor. 16, 11. Tit. 2, 15. 7. 1 Pet. 5, 3.

13. Tag dig med Flid af Forelæsningen, Formaningen, Undervisningen, indtil jeg kommer!
Joh. 5, 39.

14. Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som er dig given ved Profeti under Haandspaalæggelse af de Ældste!
1, 18. Ap. G. 6, 6; 8, 17; 13, 3.

15. Betænk dette, bliv deri, forat din Fremgang maa være aabenbar i alle Ting!
Ef. 4, 15.

16. Giv Agt paa dig selv og paa Undervisningen, bliv ved dermed! Thi naar du gjør dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som høre dig.
Ap. G. 20, 28.

5. Kapitel.

Timoteus skal formane Enhver med Sagtmodighed (1. 2). Paulus giver ham adskillige Erindringer om Enker (3—16), ligeledes om de Ældste og om andre Ting angaaende hans Person og Embede (17—25).

Skjeld ikke paa en Gammel, men forman ham som en Fader, de Unge som Brødre,
3 Mos. 19 32. 2 Tess. 3, 15.

2. gamle Kvinder som Mødre, unge som Søstre, i al Kyskhed!

3. Hædre de Enker, som ere rette Enker!

4. Men om nogen Enke har Børn eller Børnebørn, da lad dem først lære at vise et gudfrygtigt Sindelag mod sit eget Hus og gjengjælde Forældrene! Thi dette er godt og behageligt for Gud.
Matt. 15, 4.

5. Men den, som er en ret Enke og forladt, har sat sit Haab til Gud og bliver ved i Bøn og Paakaldelse Nat og Dag;
4, 10. Luk. 2, 37.

6. men den vellystige er levende død.
Ef. 2, 1.

7. Forkynd ogsaa dette, forat de maa være ustraffelige!
4, 11; 6, 17.

8. Men dersom Nogen ikke har Omsorg for sine Egne og især for sine Husfolk, har han fornegtet Troen og er værre end en Vantro.
2 Tim. 3, 5. Tit. 1, 16.

9. En Enke bør ikke udvælges, naar hun er yngre end seksti Aar; hun bør have været een Mands Hustru
5 Mos. 24, 3. 4.

10. og have Vidnesbyrd for gode Gjerninger, at hun har opfødt Børn, at hun gjerne har laant Hus, at hun har tvættet de Helliges Fødder, at hun har forsørget de Betrængte, at hun har lagt sig efter al god Gjerning.
3, 7. 1 Pet. 4, 9. 1 Mos. 18, 4; 19, 2.

11. Men undbrag dig unge Enker! Thi naar de i Vellyst sætte sig op imod Christus, ville de gifte sig,

12. og de have den Dom, at de have sveget den første Tro.
1, 19.

13. Tilmed lære de ørkesløse at løbe om i Husene, dog ikke ørkesløse alene, men ogsaa med Sladder og dem uvedkommende Ting, idet de tale, hvad der ikke sømmer sig.
Ordsp. 7, 11. Tit. 2, 3.

14. Derfor vil jeg, at de unge Enker skulle gifte sig, føde Børn, styre Huset, ikke give Modstanderen nogen Anledning til slet Omtale.
1 Kor. 7, 9. Tit. 2, 8.

15. Thi allerede have nogle vendt sig bort efter Satan.
1, 6.

16. Dersom nogen troende Mand eller Kvinde har Enker, da forsørge de dem, og lad ikke Menigheden besværes, forat den skal kunne forsørge de rette Enker!
V. 8.

17. De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man holde dobbelt Ære værd, især dem, som arbeide i Tale og Undervisning.
Rom. 12, 8; 15, 27. 1 Kor. 9, 11; 12, 28; 16, 16.

18. Thi Skriften siger: Du skal ikke

binde Munden til paa en Okse, som tærsker. Og Arbeideren er sin Løn værd. 5 Mos. 25, 4; 24, 14.

19. Modtag ikke noget Klagemaal mod nogen af de Ældste uden efter to eller tre Vidners Udsagn! 5 Mos. 17, 6; 19, 15.

20. Irettesæt dem, som synde, for Alles Aasyn, forat ogsaa de Øvrige kunne have Frygt! Matt. 18, 17. Ef. 5, 11. 2 Tim. 4, 2. Tit. 1, 10—13. 5 Mos. 17, 13; 19, 20.

21. Jeg besværger dig for Guds og den Herres Jesu Christi og de udvalgte Engles Aasyn, at du iagttager disse Ting uden Partiskhed og ikke gjør Noget af Gunst. 6, 14.

22. Læg ikke snarlig Hænder paa Nogen! Gjør dig heller ikke delagtig i fremmede Synder! Hold dig selv ren! Ap. G. 6, 6; 8, 17; 13, 3; 19, 6. 2 Tim. 1, 6. Ef. 5, 11.

23. Drik ikke mere Vand, men nyd lidt Vin for din Mave og dine jævnlige Sygdomme!

24. Nogle Menneskers Synder ere aabenbare og gaa forud for dem til Dom, men hos Nogle følge de efter. Gal. 5, 19. Ef. 5, 13.

25. Ligesaa ere og de gode Gjerninger aabenbare, og de, med hvilke det er anderledes, kunne ikke skjules. Matt. 10, 26.

6. Kapitel.

Tjeneres Pligt (1. 2). Læren skal være ren; falsk Lære volder Trætte; sand Gudsfrygt fører fra Gjerrighed (3—10). Paulus formaner Timoteus til en alvorlig og ubesmittet Gudsfrygt (11—16), til ret at undervise de Rige (17—19), til at fly unyttig Snak, ønsker ham Naade (20. 21).

Saa Mange, som ere Træelle under Aaget, skulle holde sine Herrer al Ære værd, forat Guds Navn og Læren ikke skal bespottes. Ef. 6, 5 fg. Rom. 2, 24. Tit. 2, 5. 8.

2. Men de, der have troende Herrer, foragte dem ikke, fordi de ere Brødre, men tjene des heller, fordi de, som modtage deres Velgjerning, ere troende og elskede! Lær dette og forman! 4, 11. Tit. 3, 8.

3. Dersom Nogen lærer anderledes og ikke holder sig til vor Herres Jesu Christi sunde Ord og til den Lære, som fører til Gudfrygtighed, 1, 3. Gal. 1, 6. 7. 2 Tim. 1, 13; 4, 3.

4. er han opblæst, skjønt han Intet ved, men er syg for Stridsspørgsmaal og Ordkrig, hvoraf der kommer Avind, Trætte, Bespottelse, ond Mistanke 1 Kor. 8, 2. 2 Tim. 2, 14.

5. og Kjævlerier blandt Mennesker, som ere fordærvede i Sindet og berøvede Sandheden, som mene, at Gudsfrygt er et Middel til Vinding. Hold dig fra Saadanne! 1 Kor. 11, 16. 2 Tim. 3, 8. Tit. 3, 11; 1, 11. 2 Tim. 3, 5.

6. Gudsfrygt med Nøisomhed er en stor Vinding. Hebr. 13, 5. Ordsp. 15, 15. 16. 1 Tim. 4, 8.

7. Thi vi have Intet bragt med til Verden; det er da aabenbart, at vi heller ikke kunne bringe Noget ud derfra; Job 1, 21. Ps. 49, 18. Præd. 5, 14.

8. men naar vi have Føde og Klæder, skulle vi dermed lade os nøie. 1 Mos. 28, 20. Ordsp. 30, 8. Matt. 6, 25.

9. Men de, som ville vorde rige, falde i Fristelse og Snare og mange daarlige og skadelige Begjæringer, som nedsænke Menneskene i Ødelæggelse og Fordærvelse. Ordsp. 20, 21; 23, 4; 28, 20. Jak. 5, 1.

10. Thi Pengegjerrighed er en Rod til alt Ondt; af Lyst til den ere Nogle farne vild fra Troen og have gjennemstunget sig selv med mange Smerter. 2 Mos. 23, 8. 1 Sam. 8, 3. Ordsp. 1, 19. Matt. 26, 14. 15. 1 Tim. 1, 19.

11. **Men** du, o Guds Menneske, fly disse Ting! Jag derimod efter Retfærdighed, Gudsfrygt, Tro, Kjærlighed, Taalmodighed, Sagtmodighed! 2 Tim. 2, 22. Hebr. 12, 14.

12. Strid Troens gode Strid! Grib det evige Liv, til hvilket du og er kaldt, og du har aflagt den gode Bekjendelse for mange Vidner. 1 Kor. 9, 25. 26. Fil. 3, 12. 14. 2 Tim. 4, 7. 1 Tim. 6, 19.

13. Jeg byder dig for Gud, som gjør alle Ting levende, og for Christus Jesus, som vidnede den gode Bekjendelse for Pontius Pilatus, 2 Tess. 3, 6. 12. 1 Tim. 5, 21. 1 Sam. 2, 6. Rom. 4, 17. Joh. 18, 36. 37.

14. at du bevarer Budet ubesmittet, ulasteligt indtil vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse, 5, 21. 1 Tess. 5, 23.

15. som den Salige og alene Mægtige, Kongernes Konge og Herrernes Herre, skal vise i sin Tid, 1, 11. 17. 5 Mos. 10, 17.

16. han, som alene har Udødelighed, som bor i et Lys, hvortil Ingen kan komme, hvem intet Menneske har seet eller kan se; ham være Ære og evig Magt! Amen. 2 Mos. 33, 20. 1 Joh. 1, 5; 4, 12.

17. **Byd** dem, som ere rige i den nærværende Verden, at de ikke skulle hovmode sig, ei heller sætte sit Haab til den

uvisse Rigdom, men til den levende Gud,
som giver os rigelig alle Ting at nyde,
5, 7. Job 31, 24. Pſ. 62, 11. 1 Tim. 4, 10.
18. at de skulle gjøre Godt, blive rige
i gode Gjerninger, gjerne give, meddele,
5 Mos. 15, 7. 10. Luk. 12, 21. Jak. 2, 5. Rom. 12, 8.
19. saa de samle sig selv en Skat, en
god Grundvold for det Tilkommende,
forat de kunne gribe det evige Liv!
Matt. 6, 20. Luk. 16, 9.
20. O Timoteus! Bevar det, som er
dig betroet, og fly den vanhellige løse
Snak og de Modsigelser, som komme fra
den falskelig saa kaldte Kundskab,
2 Tim. 1, 14. Aab. 3, 3. 1 Tim. 4, 7.
Tit. 1, 14; 3, 9.
21. til hvilken Nogle have bekjendt sig,
saa de ere afvegne fra Troen! Naaden
være med dig! Amen. 1, 6. 2 Tim. 2, 18.

Paulus's andet Brev til Timoteus.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Timoteus Naade, takker Gud for ham og vidner om sin Længsel efter ham (1—5), formaner ham til Iver og til Frimodighed i Lidelser efter sit Eksempel (6—12), til Bestandighed i den rene Lære og i det Gode (13. 14), klager over Nogle, berømmer Onesiforus (15—18).

Paulus, ved Guds Vilje Jesu Christi
Apostel til Forjættelse af det Liv, som
er i Christus Jesus, Kol. 1, 1.
2. til Timoteus, min elskelige Søn:
Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud
Fader og Christus Jesus, vor Herre!
1 Tim. 1, 2. Gal. 1, 3. Tit. 1, 4.
3. Jeg takker Gud, hvem jeg, ligesom
mine Forfædre, tjener i en ren Sam-
vittighed, idet jeg uden Afladelse erindrer
dig i mine Bønner Nat og Dag
Ap. G. 23, 1. Rom. 1, 8. 9. Ef. 1, 16.
4. og, tænkende paa dine Taarer,
længes efter at se dig, forat jeg maa
fyldes med Glæde,
Rom. 1, 11; 15, 23. 1 Tesſ. 2, 17.
5. idet jeg ihukommer den uskrømtede
Tro, som er i dig, som først boede i din
Mormoder Lo'is og din Moder Eunike,
og jeg er vis paa, at den ogsaa bor i dig.
1 Tim. 1, 5.
6. Derfor paaminder jeg dig, at du
igjen opflammer den Guds Naadegave, som
er i dig ved mine Hænders Paalæggelse.
1 Tim. 4, 14; 5, 22. Ap. G. 6, 6.
7. Thi Gud har ikke givet os Frygt-
somheds Aand, men Krafts og Kjærlig-
heds og Sindigheds Aand. Rom. 8, 15.
8. Skam dig derfor ikke ved vor
Herres Vidnesbyrd eller ved mig, hans
Bundne, men lid Ondt med Evangeliet
ved Guds Kraft,
Rom. 1, 16. Ap. G. 21, 33. Ef. 3, 1.
9. han, som har frelst os og kaldt
os med et helligt Kald, ikke efter vore
Gjerninger, men efter sit eget Forsæt og
den Naade, som er given os i Christus
Jesus fra evige Tider af, Ef. 1, 4.
1 Tesſ. 4, 7. Rom. 8, 28; 16, 25. Tit. 1, 2.
10. men nu er kundgjort ved vor
Frelsers Jesu Christi Aabenbarelse, som
har tilintetgjort Døden og bragt Liv og
Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangeliet,
Ef. 1, 9. Kol. 1, 26. Ef. 25, 8. Hebr. 2, 14. Tit. 1, 2.
11. for hvilket jeg er beskikket til Præ-
diker og Apostel og Hedningers Lærer,
Ap. G. 13, 2. Gal. 1, 15. 16; 2, 7—9.
12. hvorfor jeg og lider dette, men
jeg skammer mig ikke, thi jeg ved, paa
hvem jeg tror, og er vis paa, at han er
mægtig til at bevare det, han har betroet
mig, til hin Dag. Ef. 3, 1. Fil. 1, 6.
13. Hold fast ved den rette Form af
de sunde Ord, som du har hørt af mig,
i Tro og Kjærlighed i Christus Jesus!
3, 14. 1 Tim. 6, 3.
14. Bevar det Gode, som er betroet
dig, ved den Hellig-Aand, som bor i os!
V. 12. 1 Tim. 6, 20. 1 Kor. 3, 16.
15. Du ved dette, at alle de i Asia
have vendt sig fra mig, blandt hvilke
ere Fygellus og Hermogenes. 4, 10. 16.
16. Herren give Onesiforus's Hus
Barmhjertighed! Thi han har ofte veder-
kvæget mig og ikke skammet sig ved mine
Lænker, 4, 19. Matt. 25, 36. Ap. G. 28, 20.
17. men da han var i Rom, søgte
han saare ivrig efter mig og fandt mig.
18. Herren give ham at finde Barm-
hjertighed hos Herren paa hin Dag! Og
hvor meget han tjente mig i Efesus, ved
du bedst. Matt. 5, 7.

2. Kapitel.

Paulus formaner ham til at være stærk ved Christi Naade, at beskikke tro Lærere (1. 2), at lide og stride i Haabet, ligesom han selv gjør (3—13), at være tro i sit Embede og modstaa dem, som forføre Andre (14—18). Guds Hus staar fast og har sin Indskrift; dog findes deri forskjellige

Slags Kar (19—21). Timoteus skal fly Ungdoms-
Begjæringer og daarlige Spørgsmaal og formane
med Sagtmodighed (22—26).

Saa bliv da du, min Søn, stærk ved
den Naade, som er i Christus Jesus,
Ef. 6, 10.
2. og hvad du har hørt af mig i
mange Vidners Nærværelse, betro det
til paalidelige Mennesker, som ere dygtige
til ogsaa at lære Andre!
1, 13. Tit. 1, 5. 2 Kor. 3, 5. 6.
3. Lid du da Ondt som en god Jesu
Christi Stridsmand! 1, 8; 4, 5.
4. Ingen, som gaar i Strid, indvikler
sig i Livets Sysler, forat han kan be-
hage den, som har taget ham i Sold.
1 Kor. 9, 25.
5. Men om og Nogen kjæmper,
bliver han dog ikke kronet, der-
som han ikke kjæmper rettelig.
4, 7. 8. Aab. 2, 10.
6. Den Bonde, som arbeider, bør først
nyde Frugterne.
7. Forstaa, hvad jeg siger! Thi Herren
give dig Forstand i alle Ting!
8. Kom Jesus Christus i Hu, som er
opreist fra de Døde, af Davids Æt,
efter mit Evangelium, 1 Kor. 15, 5. 20.
2 Sam. 7, 12—16. Ps. 132, 11.
9. i hvilket jeg lider Ondt lige til at
være bunden som en Misdæder; men
Guds Ord er ikke bundet.
Ef. 3, 1. 13. Kol. 1, 24.
10. Derfor taaler jeg Alt for de Ud-
valgtes Skyld, forat og de skulle faa den
Saliggjørelse, som er i Christus Jesus,
med evig Herlighed. Rom. 6, 23.
11. Det er en troværdig Tale; thi
dersom vi ere døde med ham, skulle vi
og leve med ham; 1 Tim. 3, 1.
Rom. 6, 5; 8, 17. 2 Kor. 4, 10.
12. dersom vi holde ud, skulle vi og
regjere med ham; dersom vi fornegte,
skal han og fornegte os;
Fil. 3, 10. 1 Pet. 4, 13. Matt. 10, 33.
13. dersom vi ere utro, bliver han
dog tro; han kan ikke fornegte sig selv.
4 Mos. 23, 19. Rom. 3, 3.
14. Paamind om disse Ting og vidne
for Herren, at de ikke skulle kives om
Ord, hvilket ikke er til nogen Nytte, men
til Fordærvelse for dem, som høre derpaa!
1 Tim. 6, 4. Tit. 3, 9.
15. Læg Vind paa at fremstille dig
selv retskaffen for Gud, en Arbeider, som
ikke behøver at skamme sig, som rettelig
uddeler Sandhedens Ord!
16. Men hold dig fra den vanhellige
løse Snak! Thi Saadanne gaa stedse
videre i Ugudelighed,
1 Tim. 1, 4; 4, 7. Tit. 1, 14; 3, 9.
17. og deres Ord vil æde om sig som
dødt Kjød; iblandt dem ere Hymenæus
og Filetus, 1 Tim. 1, 20.
18. som ere afvegne fra Sandheden,
idet de sige, at Opstandelsen er allerede
skeet, og de forvende Nogles Tro.
1 Tim. 6, 21. 1 Kor. 15, 12.
19. Guds faste Grundvold
staar dog og har dette Segl*:
Herren kjender Sine, og: Hver
den, som nævner Christi
Navn, afstaa fra Uretfærdig-
hed! *Indskrift.
Ps. 1, 6. Matt. 7, 23. Joh. 10, 14.
20. Men i et stort Hus er der ikke
alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa
af Træ og Ler, og nogle til Ære, andre
til Vanære. Rom. 9, 21.
21. Dersom da Nogen holder sig ren
fra disse, skal han være et Kar til Ære,
helliget og Husbonden nyttigt, beredt til
al god Gjerning. 3, 17.
22. Fly Ungdoms-Begjæringer, men
jag efter Retfærdighed, Tro, Kjærlighed,
Fred med dem, som paakalde Herren af
et rent Hjerte!
1 Tim. 6, 11. Hebr. 12, 14. 1 Kor. 1, 2.
23. Men undslaa dig for daarlige og
unyttige Spørgsmaal, efterdi du ved, at
de føde Strid! 1 Tim. 4, 7; 6, 4. 5.
24. Men en Herrens Tjener bør ikke
stride, men være mild mod Alle, skikket til
at lære Andre, i Stand til at taale Ondt,
Tit. 1, 7. 9. 1 Tim. 3, 2.
25. saa han med Sagtmodighed tugter
dem, som modsætte sig, om Gud engang
vilde give dem Omvendelse til Sandheds
Erkjendelse, Gal. 6, 1. 2 Tim. 4, 2.
26. og de kunde komme til sig selv
igjen fra Djævelens Snare, af hvem de
ere fangne til at gjøre hans Vilje.
1 Tim. 6, 9.

3. Kapitel.

Ugudelige og Hyklere skulle indsnige sig i Menig-
heden, men dog ei faa Fremgang (1—9). Timoteus
har efterfulgt Paulus, ogsaa i Lidelser, som ramme
alle Fromme (10—12). Han skal fly Bedragere og
blive fast ved Guds Ords saliggjørende og kraftige
Lærdom (13—17).

Men vid dette, at i de sidste Dage skulle
vanskelige Tider forestaa!
1 Tim. 4, 1. 2 Pet. 3, 3.
2. Thi Menneskene skulle være egen-
kjærlige, pengegjerrige, stortalende, hov-

modige, Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige,
3. ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode,
4. Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud,
Fil. 3, 19.
5. som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft. Fly disse!
Matt. 7, 15; 15, 7. 8. Tit. 1, 16. Rom. 16, 17. 2 Tess. 3, 6.
6. Thi til dem høre de, der snige sig ind i Husene og fange Kvindfolk, som ere betyngede med Synder og drives af mangehaande Lyster,
Tit. 1, 11.
7. som altid lære og aldrig kunne komme til Sandheds Erkjendelse.
8. Men ligesom Jannes og Jambres modstode Moses, saaledes modstaa ogsaa disse Sandheden, Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastelige med Hensyn til Troen.
2 Mos. 7, 11. 1 Tim. 6, 5. Tit. 1, 16.
9. Men de skulle ikke faa Fremgang ydermere; thi deres Vanvid skal blive aabenbart for Alle, ligesom og hines blev.
10. Men du har efterfulgt min Lære, min Vandel, mit Forsæt, min Tro, min Langmodighed, min Kjærlighed, min Taalmodighed,
1 Tim. 4, 6.
11. mine Forfølgelser, mine Lidelser, saadanne, som ere mig vederfarne i Antiochia, i Ikonium, i Lystra, hvilke Forfølgelser jeg har udstaaet, og Herren har friet mig af dem alle.
Ap. G. 13, 50; 14, 2. 5. 19. Ps. 34, 20. 2 Kor. 1, 10.
12. Og Alle, som ville leve gudelig i Christus Jesus, skulle blive forfulgte.
Matt. 16, 24. Joh. 17, 14. Ap. G. 14, 22. 1 Tess. 3, 3.
13. Men onde Mennesker og Bedragere gaa frem til det Værre; de forføre og forføres.
14. Men bliv du i det, som du har lært, og hvorom du er forvisset, efterdi du ved, af hvem du har lært,
2, 2.
15. og efterdi du fra Barndommen af kjender den hellige Skrift, som kan gjøre dig viis til Salighed ved Troen paa Jesus Christus!
Rom. 1, 16.
16. Den hele Skrift er indblæst af Gud og nyttig til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed,
Rom. 15, 4. Hebr. 4, 2. 2 Pet. 1, 20.
17. forat det Guds Menneske maa være fuldkomment, dygtiggjort til al god Gjerning.
2, 21.

4. Kapitel.

Paulus formaner ham til Troskab i Embedet (1—5), taler om sin Død (6—8). Timoteus skal komme til ham; Demas har forladt ham (9—13). Paulus klager over Alexander og Andre, trøster sig selv i Herren (14—18). Han beder at hilse, giver forskjellige Befalinger og ønsker Timoteus Naade (19—22).

Derfor besværger jeg dig for Gud og den Herre Jesus Christus, som skal dømme Levende og Døde paa sin Aabenbarelses og sit Riges Dag:
Matt. 25, 31. Joh. 5, 27. 2 Tess. 2, 8.
2. Prædik Ordet, hold ved i Tide og i Utide, overbevis, straf, forman med al Langmodighed og Undervisning!
3. Thi den Tid skal komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lære, men efter sine egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, eftersom deres Øren kløe,
4. og de skulle vende sine Øren fra Sandheden, men vende sig til Fabler.
2 Tess. 2, 10. 11. 1 Tim. 1, 4.
5. Men vær du aarvaagen i alle Ting, lid Ondt, gjør en Evangelists Gjerning, fuldbyrd din Tjeneste!
1, 8; 2, 3. Ap. G. 21, 8. Ef. 4, 11.
6. Thi jeg ofres allerede, og min Bortgangs Tid er forhaanden.
2 Pet. 1, 14.
7. Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen.
Ap. G. 20, 24. 1 Kor. 9, 24. 25. Fil. 3, 14. 1 Tim. 6, 12. Hebr. 12, 1.
8. Iøvrigt er Retfærdighedens Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag, dog ikke mig alene, men ogsaa alle dem, som have elsket hans Aabenbarelse.
1 Kor. 9, 25. 1 Pet. 5, 4.
9. Gjør dig Flid for snart at komme til mig!
V. 21.
10. Thi Demas har forladt mig, fordi han havde den nærværende Verden kjær, og er dragen til Tessalonika; Krescens er dragen til Galatien, Titus til Dalmatien.
Kol. 4, 14.
11. Lukas er alene hos mig. Tag Markus og bring ham med dig! Thi han er mig nyttig til Tjeneste.
Ap. G. 15, 37 fg. Kol. 4, 10.
12. Men Tychikus har jeg sendt til Efesus.
Ef. 6, 21.
13. Naar du kommer, da bring den

Reisekjortel med dig, som jeg lod blive
i Troas hos Karpus, og Bøgerne, især
dem paa Pergament!
14. Kobbersmeden Alexander har bevist
mig meget Ondt; Herren betale ham
efter hans Gjerninger! 1 Tim. 1, 20.
15. Vogt ogsaa du dig for ham! Thi
han har staaet vore Ord haardt imod.
16. Ved mit første Forsvar mødte
Ingen med mig, men Alle forlode mig;
gid det ikke tilregnes dem!
17. Men Herren stod hos mig og
styrkede mig, forat Ordets Prædiken
skulde ved mig blive fuldbyrdet, og alle
Hedninger høre det; og jeg blev friet
fra Løvens Mund.
18. Og Herren vil fri mig fra al
ond Gjerning og frelse mig ind i sit
himmelske Rige; ham være Ære i al
Evighed! Amen. Matt. 6, 13. 1 Pet. 4, 11.
19. Hils Priska og Akvilas og Onesi-
forus's Hus! Ap. G. 18, 2. 2 Tim. 1, 16.
20. Erastus blev i Korint, men Tro-
fimus efterlod jeg syg i Milet.
Ap. G. 19, 22; 20, 4.
21. Gjør dig Flid for at komme før
Vinteren! Eubulus og Pudens og Linus
og Klaudia og alle Brødrene hilse dig.
V. 9.
22. Den Herre Jesus Christus være med
din Aand! Naaden være med eder! Amen.
Tit. 3, 15.

Paulus's Brev til Titus.

1. Kapitel.

Paulus ønsker Titus Naade (1—4), vil, at han skal beskikke retsindige Lærere, som kunne stoppe Munden paa dem, der sige imod (5—11). Titus skal strengelig straffe de Ugudelige og Hyklerne (12—16).

Paulus, Guds Tjener og Jesu Christi
Apostel til at fremme Guds Ud-
valgtes Tro og Erkjendelse af den Sand-
hed, som er til Gudfrygtighed,
1 Tim. 2, 4; 6, 3.
2. i Haab om det evige Liv, som Gud,
der ikke lyver, har lovet fra evige Tider,
4 Mos. 23, 19. 2 Tim. 2, 13. Rom. 1, 2; 16, 25.
3. men nu i sin Tid har han aaben-
baret sit Ord ved den Prædiken, som er
mig betroet efter Guds, vor Frelsers,
Befaling, Ef. 1, 9. Gal. 1, 1.
4. til Titus, min ægte Søn i den
fælles Tro: Naade, Barmhjertighed, Fred
fra Gud Fader og den Herre Jesus
Christus, vor Frelser! 1 Tim. 1, 2.
5. Derfor lod jeg dig tilbage paa
Kreta, at du skulde bringe i Orden, hvad
der fattedes, og indsætte Ældste i enhver
Stad, som jeg bød dig,
Ap. G. 14, 23. 2 Tim. 2, 2.
6. om Nogen er ustraffelig, een Kvin-
des Mand, har troende Børn, der ikke
ere berygtede for Ryggesløshed eller ere
gjenstridige. 1 Tim. 3, 2—4.
7. Thi det bør en Biskop at være
ustraffelig som en Guds Husholder, ikke
egenkjærlig, ikke vredagtig, ikke hengiven
til Vin, ikke til at slaa, ikke til slet Vinding,
Matt. 24, 45. 1 Kor. 4, 1. 3 Mos. 10, 9.
Ef. 5, 18. 1 Pet. 5, 2.
8. men gjæstfri, elskende det Gode,
sindig, retfærdig, hellig, afholdende,
9. holdende fast ved det troværdige
Ord efter Undervisningen, forat han
kan være dygtig til baade at formane
ved den sunde Lære og at overbevise
dem, som sige imod.
2 Tim. 1, 13. 1 Tim. 1, 10; 6, 3.
10. Thi der er Mange, som ere gjen-
stridige, føre forfængelig Snak og be-
daare Sindet, især de af Omskjærelsen,
1 Tim. 1, 6. Ap. G. 15, 1.
11. paa hvem man bør stoppe Mun-
den; thi de forstyrre hele Huse, idet de
lære, hvad der er utilbørligt, for slet
Vindings Skyld.
Matt. 22, 34. 2 Tim. 3, 6. 1 Tim. 6, 5.
12. En af dem, deres egen Profet,
har sagt: Kreterne ere altid Løgnere,
onde Dyr, lade Buge.
13. Dette Vidnesbyrd er sandt. Derfor
straffe du dem strengt, forat de maa blive
sunde i Troen 2 Tim. 4, 2. Tit. 2, 2.
14. og ikke agte paa jødiske Fabler
og Menneskers Bud, som vende sig fra
Sandheden!
1 Tim. 1, 4; 4, 7. Es. 29, 13. Kol. 2, 22.
15. Alt er vel rent for de Rene; men
for de Besmittede og Vantro er Intet
rent, men baade deres Sind og Sam-
vittighed er besmittet.
Matt. 15, 11. Luk. 11, 39. 41. 1 Kor. 6, 12.
16. De bekjende, at de kjende Gud, men
fornegte ham med Gjerningerne, idet de
ere vederstyggelige og ulydige og uduelige
til al god Gjerning. 2 Tim. 3, 5.

2. Kapitel.

Titus skal undervise Enhver om sin Pligt og selv være et godt Eksempel (1—10). Guds saliggjørende Naades Kraft og Hensigt (11—15).

Men tal du, hvad der sømmer den sunde Lære, 2 Tim. 1, 13.

2. at de gamle Mænd skulle være aarvaagne, ærbare, sindige, sunde i Troen, Kjærligheden, Taalmodigheden, 1, 13.

3. ligesaa, at de gamle Kvinder skulle i al sin Adfærd te sig, som det sømmer de Hellige, ikke være bagtalerske, ikke hengivne til megen Vin, men Lærerinder i det Gode, 1 Tim. 2, 9; 5, 13. Tit. 1, 7.

4. forat de kunne oplære de unge Kvinder til at elske sine Mænd og at elske sine Børn,

5. at være sindige, kyske, huslige, velvillige, sine Mænd underdanige, forat Guds Ord ikke skal bespottes! Ef. 5, 22. Rom. 2, 24. 1 Tim. 6, 1.

6. Forman ligesaa de unge Mænd til at beherske sig selv,

7. idet du viser dig selv i alle Maader som et Mønster paa gode Gjerninger og i din Lære Renhed, Værdighed, 1 Tim. 4, 12. 1 Pet. 5, 3.

8. sund, ulastelig Tale, forat Modstanderen maa beskjæmmes, naar han intet Ondt har at sige om eder! 1, 9. 1 Tim. 5, 14. 1 Pet. 2, 12.

9. Tjenere formane du til at være sine Herrer underdanige, at være til Behag i alle Ting, ikke sige imod, 1 Tim. 6, 1. 2. 1 Pet. 2, 18.

10. ikke besvige, men vise al god Troskab, forat de kunne pryde Guds, vor Frelsers, Lære i alle Ting! 1, 3. 1 Tim. 1, 1.

11. Thi Guds saliggjørende Naade er aabenbaret for alle Mennesker, Joh. 1, 9. 1 Tim. 2, 4.

12. optugtende os til at forsage Ugudelighed og de verdslige Begjæringer og leve viselig og retfærdig og gudelig i denne Verden, Luk. 1, 74. 75. Ef. 1, 4; 5, 27. Kol. 1, 22. 1 Pet. 1, 17. 18.

13. idet vi forvente det salige Haab og den store Guds og vor Frelsers Jesu Christi Herligheds Aabenbarelse, 1 Kor. 1, 7. Fil. 3, 20. 1 Tess. 1, 10.

14. han, som gav sig selv hen for os, forat han maatte forløse os fra al Uretfærdighed og rense sig selv et Eiendomsfolk, nidkjært til gode Gjerninger. Gal. 1, 4; 2, 20. Ef. 5, 2. 25. 2 Mos. 19, 5. 5 Mos. 4, 20. 1 Pet. 2, 9. 2 Kor. 5, 15. Ef. 2, 10.

15. Tal dette, og forman og irettesæt med al Myndighed! Lad Ingen foragte dig! 2 Tim. 4, 2. 1 Kor. 16, 11. 1 Tim. 4, 12.

3. Kapitel.

Titus skal formane til Lydighed mod Øvrigheden og til Sagtmodighed; thi vi ere frelste af Naade ved Christus og skulle beflitte os paa gode Gjerninger (1—8). Han skal fly daarlige Spørgsmaal og Kjættere (9—11). Andre Befalinger, Hilsen og Ønske (12—15).

Paamind dem at være Fyrster og Øvrigheder underdanige, at adlyde dem, at være redebonne til al god Gjerning, Rom. 13, 1. 1 Pet. 2, 13. 2 Tim. 3, 17. Tit. 2, 14.

2. ikke at spotte Nogen, ikke være kivagtige, men billige og vise al Sagtmodighed mod alle Mennesker! Fil. 4, 5. 2 Tim. 2, 24. 25.

3. Thi ogsaa vi vare fordum uforstandige, ulydige, vildfarende, Slaver af mangehaande Begjærligheder og Lyster, levende i Ondskab og Avind, vederstyggelige, hadende hverandre. 1 Kor. 6, 11. Ef. 2, 1. 3; 4, 17. 18. 1 Pet. 4, 3.

4. Men da Guds, vor Frelsers, Miskundhed og Kjærlighed til Menneskene aabenbaredes, 2, 11.

5. har han, ikke for de Retfærdigheds-Gjerningers Skyld, vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed frelst os ved Gjenfødelsens Bad og Fornyelsen ved den Hellig-Aand, Ap. G. 15, 11. Rom. 3, 20. 28. Ef. 2, 4 fg. 5, 26.

6. hvilken han har rigelig udøst over os ved Jesus Christus, vor Frelser, Rom. 5, 5.

7. forat vi, retfærdiggjorte ved hans Naade, skulle efter Haabet vorde Arvinger til det evige Liv. 1, 2.

8. Dette er en troværdig Tale, og dette vil jeg, at du skal bekræfte, forat de, som have troet paa Gud, skulle beflitte sig paa at øve gode Gjerninger. Dette er Menneskene godt og nyttigt. 2, 14.

9. Men hold dig fra daarlige Spørgsmaal og Slægtregistre og Trætter og Stridigheder om Loven! Thi de ere unyttige og forfængelige. 1, 14.

10. Unddrag dig et kjættersk Menneske, naar du een Gang og atter har paamindet ham, Rom. 16, 17. 2 Tess. 3, 6. 2 Joh. 10.

11. da du ved, at en Saadan er forvendt og synder, fordømt af sig selv!
1 Tim. 6, 5.
12. Naar jeg sender Artemas til dig eller Tychikus, da gjør dig Flid for at komme til mig til Nikopolis! Thi jeg har besluttet at blive der i Vinter.
Ef. 6, 21.
13. Hjælp omhyggelig Zenas, den Lovkyndige, og Apollos paa Vei, forat Intet skal fattes dem! Ap. G. 18, 24. 3 Joh. 6.
14. Men lad ogsaa Vore lære at øve gode Gjerninger til fornøden Tjeneste, forat de ikke skulle være uden Frugt!
15. Alle, som ere hos mig, hilse dig. Hils dem, som elske os i Troen! Naaden være med eder alle! Amen.
Gal. 5, 6. 2 Tim. 4, 22.

Paulus's Brev til Filemon.

Paulus ønsker Filemon Naade, takker Gud og beder for ham (1—6), berømmer hans Kjærlighed, formaner ham til igjen at modtage den bortløbne og omvendte Træl Onesimus (7—20). Paulus er forsikret om hans Lydighed, haaber snart at komme til ham, beder at hilse, ønsker ham Naade (21—25).

Paulus, Christi Jesu Bundne, og Broderen Timoteus til Filemon, den Elskelige og vor Medarbeider, Ef. 3, 1.
2. og til Appia, den Elskelige, og Archippus, vor Medstrider, og til Menigheden i dit Hus:
Kol. 4, 17. Fil. 2, 25. Rom. 16, 5.
3. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus! Kol. 1, 2.
4. Jeg takker altid min Gud, idet jeg erindrer dig i mine Bønner,
1 Tess. 1, 2. 2 Tim. 1, 3.
5. efterdi jeg hører om din Kjærlighed og din Troskab mod den Herre Jesus og mod alle de Hellige, —
6. at din Delagtighed i Troen maa ved Erkjendelsen af alt det Gode, som er i eder, blive virksom for Christus Jesus.
7. Thi vi have stor Glæde og Trøst af din Kjærlighed, efterdi de Helliges Hjerter ere blevne vederkvægede ved dig, Broder!
V. 20. 2 Tim. 1, 16.
8. Derfor, endskjønt jeg i Christus har stor Frimodighed til at befale dig det, som er tilbørligt,
9. saa formaner jeg dig dog heller for Kjærlighedens Skyld, jeg, der er en Saadan, som den gamle Paulus, nu ogsaa Jesu Christi Bundne. 2 Tim. 1, 8.
10. Jeg formaner dig angaaende min Søn, som jeg har avlet i mine Lænker, Onesimus, Kol. 4, 9. 1 Kor. 4, 15. Gal. 4, 19.
11. som tilforn var dig unyttig, men nu er dig og mig nyttig, hvem jeg sender tilbage;
12. annam du ham, mit eget Hjerte,
13. hvem jeg vilde beholdt hos mig, forat han i dit Sted skulde tjent mig i mine Lænker for Evangeliets Skyld,
Fil. 2, 30.
14. men uden dit Samtykke vilde jeg Intet gjøre, forat din Godhed ikke skulde være som af Tvang, men af fri Vilje.
2 Kor. 9, 7.
15. Thi maaske er han derfor bleven skilt fra dig en liden Tid, forat du maatte have ham evindelig igjen,
16. ikke fremdeles som en Træl, men Mere end en Træl, som en elskelig Broder, især for mig, men hvor meget mere for dig, baade i Kjødet og i Herren. Ef. 6, 9.
17. Dersom du da anser mig for din Meddelagtige, saa annam ham som mig!
18. Men har han gjort dig nogen Uret, eller er han dig Noget skyldig, da før mig det i Regning!
19. Jeg, Paulus, har skrevet med min egen Haand, jeg vil betale, — forat jeg ikke skal sige dig, at du skylder mig endog dig selv.
20. Ja, Broder! Lad mig have Glæde af dig i Herren! Vederkvæg mit Hjerte i Herren!
21. I Tillid til din Lydighed har jeg skrevet til dig, da jeg ved, at du vil gjøre endog over det, jeg siger.
22. Men bered mig tillige Herberge! Thi jeg haaber, at jeg ved eders Bønner skal blive skjenket eder. Fil. 1, 25; 2, 24.
23. Epafras, min Medfangne i Christus Jesus, Kol. 1, 7.
24. Markus, Aristarchus, Demas, Lukas, mine Medarbeidere, hilse dig.
Ap. G. 12, 12; 19, 29. Kol. 4, 14.
25. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eders Aand! Amen.

Brevet til Hebræerne.

1. Kapitel.

Christus, ved hvem Gud i de sidste Dage har talt til Menneskene, og som er Verdens Skaber, Guds Herligheds Afglans og hans Væsens rette Billede, er ypperligere end alle Engle (1—4); han er Guds egen Søn, en evig Gud og Konge, Verdens Skaber, hvem Englene tilbede (5—14).

Efterat Gud fordum har talt mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Profeterne, har han i disse sidste Dage talt til os ved Sønnen,
4 Mos. 12, 6. 8. Luk. 1, 70. Gal. 4, 4.

2. hvem han har sat til en Arving over alle Ting, ved hvem han og har gjort Verden, Ef. 1, 10. Joh. 1, 3.

3. som, efterdi han er hans Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede og bærer alle Ting ved sin Krafts Ord, har ved sig selv gjort vore Synders Renselse og sat sig hos Majestætens høire Haand i det Høie
Joh. 14, 9. 2 Kor. 4, 4. Kol. 1, 15. 17. Hebr. 9, 14. 26; 8, 1.

4. og er bleven saa meget ypperligere end Englene, som han har arvet et herligere Navn fremfor dem. Fil. 2, 9. 10.

5. Thi til hvilken Engel har han nogen Tid sagt: Du er min Søn, jeg har født dig idag? Og atter: Jeg skal være ham en Fader, og han skal være mig en Søn.
Ps. 2, 7. 2 Sam. 7, 14.

6. Men naar han atter indfører den Førstefødte i Verden, siger han: Og alle Guds Engle skulle tilbede ham.
Rom. 8, 29. Kol. 1, 15. Ps. 97, 7.

7. Og om Englene siger han: Han gjør sine Engle til Vinde og sine Tjenere til Ildslue. V. 14. Ps. 104, 4.

8. Men til Sønnen: Din Trone, o Gud, staar i al Evighed; Retvisheds Spir er dit Riges Spir. Ps. 45, 7. 8.

9. Du elskede Retfærdighed og hadede Uret; derfor har din Gud, o Gud, salvet dig med Glædens Olje fremfor dine Medbrødre. Ap. G. 10, 38.

10. Og: Du, Herre, har grundfæstet Jorden fra Begyndelsen, og Himlene ere dine Hænders Gjerninger. Ps. 102, 26; 8, 4.

11. De skulle forgaa, men du bliver ved, og de skulle alle ældes som et Klædebon,
Ps. 102, 27. 28. Es. 51, 6. Luk. 21, 33.

12. og som et Klæde skal du sammenrulle dem, og de skulle omskiftes; men du er den Samme, og dine Aar skulle ikke aflade.

13. Men til hvilken af Englene har han nogen Tid sagt: Sæt dig ved min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fiender til en Skammel for dine Fødder?
Ps. 110, 1. Ef. 1, 20. Hebr. 10, 12.

14. Ere de ikke alle tjenende Aander, som udsendes til Tjeneste for deres Skyld, som skulle arve Salighed? Ps. 34, 8.

2. Kapitel.

Vi maa ei ringeagte Saliggjørelsen ved Christus, der saa herlig er bleven stadfæstet (1—4). Den tilkommende Verden er ikke underlagt Englene, men Christus (5—8), som led og blev fornedret for sine Brødres Skyld, hvilke han derfor blev lig, forat han maatte blive en trofast Ypperstepræst (9—18).

Derfor bør vi des mere holde fast ved det, vi have hørt, forat vi ikke skulle gaa glip af Frelsen.

2. Thi er det Ord, som var talt ved Engle, blevet fast, og har enhver Overtrædelse og Ulydighed faaet sin tilbørlige Løn, Ap. G. 7, 53. Gal. 3, 19. 5 Mos. 27, 26.

3. hvorledes skulle da vi undfly, dersom vi ikke agte saa stor en Salighed, som, efterat den i Begyndelsen var forkyndt ved Herren, er bleven stadfæstet for os af dem, som havde hørt ham,
10, 29; 12, 25. Mark. 1, 14. 15.

4. idet Gud vidnede med baade ved Tegn og Undere og mangehaande kraftige Gjerninger og Meddelelser af den Hellig-Aand efter sin Vilje? Mark. 16, 20.
Ap. G. 2, 22; 14, 3. 1 Kor. 12, 11.

5. Thi ikke Engle har han underlagt den tilkommende Verden, om hvilken vi tale.

6. Men En har vidnet etsteds, sigende: Hvad er et Menneske, at du kommer ham i Hu, eller et Menneskes Søn, at du agter paa ham? Ps. 8, 5 fg.

7. Du har gjort ham lidet ringere end Englene; med Ære og Hæder har du kronet ham og sat ham over dine Hænders Gjerninger; Ef. 1, 21.

8. alle Ting har du lagt under hans Fødder. Idet han nemlig har underlagt ham alle Ting, har han ikke undtaget Noget, som jo er ham underlagt; men nu se vi endnu ikke alle Ting at være ham underlagte. Matt. 28, 18. Hebr. 10, 13.

9. Men den, som en liden Tid var gjort ringere end Englene, Jesus, se vi formedelst Dødens Lidelse kronet med

Herlighed og Ære, forat han efter Guds
naadige Vilje skulde smage Døden for Alle.
Fil. 2, 8. 9. 1 Joh. 2, 2.
10. Thi det sømmede ham, for hvem
alle Ting ere, og ved hvem alle Ting
ere, ham, som fører mange Børn til
Herlighed, ved Lidelser at fuldkomme
deres Saliggjørelses Fyrste.
Joh. 1, 3. Rom. 11, 36. Luk. 24, 26. Ap. G. 3, 15; 5, 31.
11. Thi baade den, som helliggjør, og
de, som helliggjøres, ere alle af Een,
hvorfor han ikke skammer sig ved at kalde
dem Brødre, 13, 12. Joh. 17, 19.
Matt. 12, 50. Joh. 15, 14; 20, 17.
12. sigende: Jeg vil forkynde dit Navn
for mine Brødre, jeg vil lovsynge dig
midt i Menigheden. Ps. 22, 23. 26.
13. Og atter: Jeg vil forlade mig
paa ham. Og atter: Se, her er jeg og
de Børn, som Gud har givet mig.
Es. 8, 17. 18. Joh. 10, 29; 17, 6. 9.
14. Efterdi da Børnene ere delagtige
i Kjød og Blod, er han iligemaade bleven
delagtig deri, forat han ved Døden skulde
gjøre den magtesløs, som havde Dødens
Vælde, det er Djævelen,
Joh. 1, 14. Es. 25, 8. Hos. 13, 14. 2 Tim. 1, 10.
15. og befri alle dem, som formedelst
Dødens Frygt vare under Trældom al
sin Livstid. Luk. 1, 74. Rom. 8, 15.
16. Thi han tager sig dog ikke af
Engle, men Abrahams Afkom tager han
sig af.
17. Derfor burde han blive sine
Brødre lig i alle Ting, forat han
skulde blive en barmhjertig og
trofast Ypperstepræst for Gud
til at forsone Folkets Synder.
4, 15. 16; 5, 1. 2.
18. Thi efterdi han har lidt og selv
er bleven fristet, kan han komme dem til
Hjælp, som fristes.

3. Kapitel.

De Troende skulle give Agt paa Christus, sin Ypperstepræst, som er større end Moses (1—6). De bør vogte sig for Forhærdelse og Vantro, forat det ikke skal gaa dem, som fordum Israel i Ørkenen (7—19).

Derfor, I hellige Brødre, delagtige i
et himmelsk Kald, betragter vor Be-
kjendelses Apostel og Ypperstepræst, Chri-
stus Jesus, Fil. 3, 14. 1 Pet. 1, 15.
Gal. 4, 4. Hebr. 4, 14; 6, 20.
2. der var ham tro, som beskikkede ham,
ligesom Moses var det i hele hans Hus!
4 Mos. 12, 7.
3. Thi saa meget større Hæder er
denne agtet værd fremfor Moses, som
den, der har beredt Huset, har større Ære,
end Huset. Sak. 6, 13. Matt. 16, 18.
4. Thi hvert Hus beredes af Nogen;
men den, som har beredt alle Ting, er Gud.
2 Kor. 5, 1. 18. Ef. 2, 10.
5. Og Moses var vel tro i hele hans
Hus som en Tjener til at vidne, hvad
der skulde tales, V. 2. 5 Mos. 18, 15. 18.
6. Christus derimod som Søn over
hans Hus; og hans Hus ere vi, saa-
fremt vi bevare Haabets Frimodighed og
Ros fast indtil Enden. 1 Kor. 3, 16; 6, 19.
Ef. 2, 21. 22. Matt. 24, 13.
7. Derfor, som den Hellig-Aand siger:
Idag, dersom I høre hans Røst,
Ps. 95, 7. 8.
8. da forhærder ikke eders Hjerter,
som i Forbitrelsen* paa Fristelsens Dag
i Ørkenen, *i Meriba, 2 Mos. 17, 2—7.
9. hvor eders Fædre fristede mig,
prøvede mig, endskjønt de saa mine
Gjerninger i firti Aar! 4 Mos. 14, 22.
10. Derfor harmedes jeg paa hin
Slægt og sagde: De fare altid vild i
Hjertet. Men de kjendte ikke mine Veie,
11. saa jeg svor i min Vrede: Sandelig,
de skulle ikke gaa ind til min Hvile.
4 Mos. 14, 21—25. Ps. 95, 11.
12. Ser til, Brødre, at der ikke i
Nogen af eder skal være et ondt, vantro
Hjerte, saa han falder fra den levende
Gud!
13. Men formaner eder selv hver Dag,
saalænge det heder Idag, forat ikke
Nogen af eder skal forhærdes ved Syn-
dens Bedrag!
14. Thi vi ere blevne delagtige i
Christus, saafremt vi bevare vor første
sikre Forvisning fast indtil Enden.
2 Pet. 1, 4. Aab. 2, 10. 25.
15. Idet der siges: Idag, dersom I
høre hans Røst, da forhærder ikke eders
Hjerter, som i Forbitrelsen, — V. 7. 8.
16. hvo vare da vel de, som hørte
den og dog forbitrede ham? Mon ikke
alle de, som gik ud af Ægypten ved
Moses?
17. Men paa hvem harmedes han i
firti Aar? Mon ikke paa dem, som syn-
dede, hvis Legemer faldt i Ørkenen?
4 Mos. 14, 33 fg. 26, 65.
18. Og om hvem svor han, at de
ikke skulde gaa ind til hans Hvile, uden
om dem, som vare vantro?
V. 11. 5 Mos. 1, 34—36.
19. Vi se altsaa, at de ikke kunde gaa
ind formedelst Vantro.

4. Kapitel.

De formanes til i Troen at holde fast ved Forjættelsen; thi de, som tro, gaa ind til den Hvile, som endnu staar aaben for Guds Folk (1—11). Den alvidende Guds Ord er levende og kraftigt (12. 13). Christus er en medlidende Ypperstepræst, til hvem vi skulle gaa hen for at faa Naade (14—16).

Lader os derfor, da Forjættelse om at gaa ind til hans Hvile endnu er tilbage, vogte os for, at ikke Nogen af eder skal synes at blive tilbage!

2. Thi Forjættelse er forkyndt os, ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke var blevet forenet med Troen i dem, som hørte det.

3. Thi vi gaa ind til Hvilen, vi, som tro, efter hvad han har sagt: Saa jeg svor i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile, — og det, uagtet Gjerningerne vare fuldendte fra Verdens Skabelse af. Ps. 95, 11.

4. Thi saaledes har han et Sted sagt om den syvende Dag: Og Gud hvilede paa den syvende Dag fra alle sine Gjerninger. 1 Mos. 2, 2.

5. Og paa dette Sted atter: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile.
4 Mos. 14, 29. 30. 5 Mos. 1, 34. 35.

6. Efterdi det altsaa staar tilbage, at Nogle skulle gaa ind til den, og de, hvem Forjættelsen først var forkyndt, ikke kom ind formedelst Vantro,

7. saa bestemmer han atter en Dag: Idag, som han siger ved David efter saa lang en Tid, ligesom forhen er sagt, — idag, dersom I høre hans Røst, da forhærder ikke eders Hjerter! 3, 7. 8.

8. Thi dersom Josva havde bragt dem til Hvile, da havde Gud ikke sidenefter talt om en anden Dag. 5 Mos. 31, 7.

9. Altsaa er der en Sabbatshvile tilbage for Guds Folk.

10. Thi den, som er gaaet ind til hans Hvile, ogsaa han hviler fra sine Gjerninger, ligesom Gud fra sine.
Aab. 14, 13.

11. Lader os derfor beflitte os paa at komme ind til hin Hvile, forat ikke Nogen skal falde i samme Eksempel paa Vantro!

12. Thi Guds Ord er levende og kraftigt og skarpere end noget tveegget Sverd og trænger igjennem, indtil det adskiller baade Sjæl og Aand, baade Ledemod og Marv, og det dømmer over Hjertets Tanker og Raad.
Præd. 12, 11. Es. 49, 2. Jer. 23, 29. Aab. 1, 16.

13. Og ingen Skabning er usynlig for hans Aasyn, men alle Ting ere blottede og udspændte for hans Øine, med hvem vi have at gjøre.
Ps. 33, 13—15; 139, 1—5.

14. Efterdi vi da have en stor Ypperstepræst, som er gaaet gjennem Himlene, Jesus, Guds Søn, da lader os holde fast ved Bekjendelsen!
3, 1; 6, 20; 7, 26; 8, 1.

15. Thi vi have ikke en Ypperstepræst, som et kan have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er prøvet i alle Ting i Lighed med os, dog uden Synd.
2, 17. Matt. 4, 1. Luk. 22, 28. Es. 53, 9. 2 Kor. 5, 21. 1 Pet. 2, 22.

16. Lader os derfor træde frem med Frimodighed for Naadens Trone, forat vi kunne faa Barmhjertighed og finde Naade til betimelig Hjælp!
10, 22. Ef. 3, 12. 1 Joh. 3, 21. Rom. 3, 25.

5. Kapitel.

Christus er sat til Ypperstepræst af Gud og bleven en Aarsag til evig Frelse (1—10). Forfatteren klager over Hebræerne, fordi de endnu kun ere Børn i Christendommen (11—14).

Thi enhver Ypperstepræst, som tages af Mennesker, bliver for Menneskers Skyld beskikket til Tjenesten for Gud, forat han skal frembære baade Gaver og Slagtoffere for Synder,
2 Mos. 28, 1 fg. Hebr. 8, 3.

2. og han kan have Medlidenhed med de Vankundige og Vildfarende, fordi han ogsaa selv er omgiven med Skrøbelighed,
4, 15; 2, 18.

3. og for dennes Skyld maa han frembære Syndoffer, som for Folket, saaledes og for sig selv. 3 Mos. 9, 7; 16, 6.

4. Og Ingen tiltager sig selv den Ære, men den har den, som kaldes af Gud, ligesom Aron. 2 Mos. 28, 1.

5. Saaledes har heller ikke Christus selv tillagt sig den Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde til ham: Du er min Søn, jeg har født dig idag.
Joh. 8, 54. Ps. 2, 7.

6. Ligesom han og siger et andet Sted: Du er en Præst til evig Tid efter Melkisedeks Vis. Ps. 110, 4. Hebr. 7, 17.

7. Han, som i sit Kjøds Dage, da han

med stærkt Raab og Taarer frembar
Bønner og ydmyge Begjæringer til den,
der kunde frelse ham fra Døden, og blev
bønhørt formedelst sin Gudsfrygt,
Matt. 26, 39; 27, 46. 50. Luk. 22, 41; 23, 46. Joh. 12, 27; 17, 1.
8. lærte, endskjønt han var Søn, dog
Lydighed af det, han led, Fil. 2, 8.
9. og da han var bleven fuldkommet,
blev han alle dem, som adlyde ham,
Aarsag til evig Frelse, 2, 10.
10. kaldt af Gud Yppersteprest efter
Melkisedeks Vis. V. 6.
11. **Herom** have vi Meget at sige, som
ogsaa er svært at udlægge, fordi I ere
blevne træge til at fatte.
12. Thi skjønt I efter Tiden endog
burde være Lærere, have I atter behov,
at man skal lære eder, hvilke Begyndel-
sesgrundene ere i Guds Ord, og I ere
blevne Saadanne, som have Melk behov
og ikke haard Føde.
6, 1. 2. 1 Kor. 3, 2. 1 Pet. 2, 2.
13. Thi Enhver, som faar Melk, er
uerfaren i Retfærdigheds Ord, thi han
er et Barn. 1 Kor. 3, 1; 14, 20.
14. Men for de Fuldkomne er haard
Føde, for dem, som ved Erfarenhed have
øvet Sans til at skjelne mellem Godt og
Ondt.

6. Kapitel.

Forfatteren vil dog skride frem til det Fuldkomnere (1—3); thi de, som falde fra, maa vente sig Forbandelsen (4—8). Dog har han bedre Mening om Hebræerne, da de før have forholdt sig saa vel (9. 10). Han formaner dem til Bestandighed i Tro og Taalmodighed, forat de med Abraham kunne blive delagtige i Guds Forjættelser, som ere uforanderlige og skjenkes i Christus, vor Yppersteprest (11—20).

Lader os derfor forbigaa Begyndelses-
læren om Christus og skride frem til
det Fuldkomnere, saa vi ikke atter lægge
Grundvold med Omvendelse fra døde
Gjerninger og Tro paa Gud, 9, 14.
2. med Læren om Daab og Haands-
paalæggelse og Dødes Opstandelse og en
evig Dom.
3. Og dette ville vi gjøre, dersom Gud
tilsteder det. Ap. G. 18, 21. Jak. 4, 15.
4. Thi det er umuligt, at de, som een
Gang ere blevne oplyste og have smagt
den himmelske Gave og ere blevne del-
agtige i den Hellig-Aand
10, 26. Matt. 12, 31. 45. 2 Pet. 2, 20. 1 Joh. 5, 16.
5. og have smagt Guds gode Ord
og den tilkommende Verdens Kræfter
og falde fra, atter kunne fornyes til
Omvendelse,
6. da de korsfæste sig selv Guds Søn
og gjøre ham til Spot.
7. Thi den Jord, som drikker Regnet,
der ofte falder paa den, og bærer
Vækster, tjenlige for dem, for hvis Skyld
den dyrkes, faar Velsignelse af Gud;
8. men naar den bærer Torne og
Tidsler, er den unyttig og Forbandelsen
nær, og Enden med den er at brændes.
Matt. 21, 19.
9. **Men** i Henseende til eder, I Elskelige,
ere vi forsikrede om, hvad der er bedre,
og hvad der hører Frelsen til, om vi
end tale saaledes.
10. Thi Gud er ikke uretfærdig, at
han skulde glemme eders Gjerning og
den Kjærlighedens Møie, som I have
vist for hans Navn, idet I have tjent
og tjene de Hellige. Rom. 3, 4. 2 Krøn. 15, 7.
Ordsp. 14, 31. Matt. 10, 42; 25, 40. 1 Kor. 15, 58.
11. **Men** vi ønske, at Enhver af eder
maa vise den samme Nidkjærhed til fuld
Befæstelse i Haabet indtil Enden,
3, 6. 14. Matt. 24, 13.
12. forat I ikke skulle blive sendrægtige,
men efterfølge dem, som ved Tro og
Taalmodighed arve Forjættelserne. V. 15.
13. Thi da Gud gav Abraham For-
jættelsen og ingen Større havde at sværge
ved, svor han ved sig selv, sigende:
1 Mos. 17, 4; 22, 16. 17. Ps. 105, 9. Luk. 1, 73.
14. Sandelig, jeg vil velsigne dig og
formere dig. 1 Mos. 12, 2.
15. Og saaledes opnaaede han For-
jættelsen, efterat han taalmodig havde
ventet. 10, 36.
16. Thi Mennesker sværge jo ved en
Større, og Eden er dem en Ende paa
al Tvist til Stadfæstelse. 2 Mos. 22, 11.
17. Derfor lagde Gud, da han vilde
end ydermere vise Forjættelsens Arvinger
sit Raads Uforanderlighed, en Ed dertil,
V. 13.
18. forat vi ved to uforanderlige Ting,
ifølge hvilke det er umuligt, at Gud
skulde lyve, kunde have en stærk Trøst,
vi, som have henflyet for at holde fast
ved det foresatte Haab, Tit. 1, 2.
19. hvilket vi have som Sjælens
trygge og faste Anker, der gaar indenfor
Forhænget,
20. hvor Jesus som Forløber er gaaet
ind for os, han, som efter Melkisedeks
Vis er bleven en Yppersteprest til evig Tid.
3, 1; 4, 14; 5, 6.

7. Kapitel.

Christus er en Yppersteprest efter Melkisedeks Vis, som var hans Forbillede, tog Tiende af Abraham og velsignede ham (1—10). Loven, som var svag og unyttig, blev omskiftet, idet han havde et andet Prestedømme end Aron (11—19). Han alene blev beskikket til Prest med Ed, til evig Tid, fuldkommen og uden Synd (20—28).

Thi denne Melkisedek, Konge i Salem, den høieste Guds Prest, som gik Abraham imøde, da denne vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og som velsignede ham, 1 Mos. 14, 18.

2. hvem Abraham ogsaa gav Tiende af Alt, som, naar hans Navn udlægges, først er Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er, Freds Konge, V. 4. 1 Mos. 14, 20.

3. som er uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, som hverken har Dages Begyndelse eller Livs Ende, men lignes med Guds Søn, han bliver Prest for stedse.

4. Men ser, hvor stor denne er, hvem Abraham, Patriarken, endog gav Tiende af Byttet!

5. Og de af Levis Børn, som faa Prestedømmet, have vel Befaling at tage Tiende efter Loven af Folket, det er, af sine Brødre, endskjønt disse ere udkomne af Abrahams Lænd; 4 Mos. 18, 21.

6. men den, som ikke regnes i Slægt med dem, tog Tiende af Abraham og velsignede den, som havde Forjættelserne. 1 Mos. 14, 19. Rom. 4, 13.

7. Men uden al Modsigelse velsignes den Ringere af den Ypperligere.

8. Og her tage dødelige Mennesker Tiende, men der er En, om hvem der vidnes, at han lever.

9. Og, forat jeg saa skal sige, ved Abraham har endog Levi, som tager Tiende, givet Tiende; 4 Mos. 18, 26.

10. thi han var endnu i Faderens Lænd, da Melkisedek gik denne imøde.

11. Hvis der altsaa var Fuldkommenhed at opnaa ved det levitiske Prestedømme (thi med dette havde Folket faaet Loven), hvi gjordes det da mere behov, at en anden Prest skulde opstaa efter Melkisedeks Vis og ikke nævnes efter Arons Vis? V. 18. 19. Gal. 2, 21.

12. Thi naar Prestedømmet omskiftes, sker der og nødvendig en Omskiftelse af Loven.

13. Thi han, om hvem dette siges, hørte til en anden Stamme, af hvilken Ingen har taget Vare paa Alteret.

14. Thi det er vitterligt, at vor Herre er oprunden af Juda, til hvilken Stamme Moses Intet har talt om Prestedømme. 1 Mos. 49, 10. Rut 4, 17 fg. Es. 11, 1. Matt. 1, 1. Luk. 3, 23 fg.

15. Og end mere klart er det, naar der opstaar en anden Prest i Lighed med Melkisedek,

16. som ikke er bleven det ifølge et kjødeligt Buds Lov, men ifølge et uopløseligt Livs Kraft;

17. thi han vidner: Du er en Prest evindelig efter Melkisedeks Vis. 5, 6. Ps. 110, 4.

18. Der sker altsaa en Afskaffelse af det foregaaende Bud, fordi det var svagt og unyttigt Gal. 4, 9. Rom. 8, 3.

19. (thi Loven har ikke fuldkommet Noget), og en Indførelse af et bedre Haab, ved hvilket vi nærme os til Gud. Joh. 1, 17. Ap. G. 13, 38. 39. Rom. 3, 20 fg. Ef. 2, 18; 13, 12.

20. Og forsaavidt det ikke skede uden Ed

21. (hine ere nemlig blevne Prester uden Ed, men denne med Ed, ved den, som siger til ham: Herren har svoret, og det skal ikke angre ham: Du er en Prest evindelig efter Melkisedeks Vis), Ps. 110, 4.

22. er Jesus bleven en saa meget bedre Pagts Borgen. 8, 6.

23. Og hine ere blevne mange Prester, fordi Døden formente dem at vedblive;

24. men denne har et uforgjængeligt Prestedømme, fordi han bliver til evig Tid,

25. hvorfor han og kan fuldkommen gjøre dem salige, som komme til Gud ved ham, efterdi han altid lever for at træde frem for dem. 9, 24. Rom. 8, 34. 1 Joh. 2, 1.

26. Thi saadan en Yppersteprest sømmede os, som er hellig, uden Skyld, ubesmittet, adskilt fra Syndere og ophøiet over Himlene, 4, 14. 15. 1 Pet. 2, 22.

27. som ikke daglig har fornødent, som de andre Ypperstepresster, at frembære Offere først for sine egne Synder, derefter for Folkets; thi dette har han gjort een Gang for alle, idet han ofrede sig selv. 3 Mos. 9, 7; 16, 3. 6 fg. Hebr. 9, 12. 26.

28. Thi Loven beskikker til Ypperstepresster Mennesker, som have Skrøbelighed; men Edens Ord, som er senere end Loven, beskikker Sønnen, som er fuldkommet til evig Tid. 5, 1. 2. 9; 2, 10.

8. Kapitel.

Christus er Ypperstepræst ved Guds høire Haand i det himmelske Tabernakel (1—5). Han er en bedre Pakts Midler; thi Gud havde lovet at gjøre en ny Pakt og at afskaffe den gamle (6—13).

Men Hovedsagen i det, som her siges, er: Vi have en saadan Ypperstepræst, som sidder ved høire Side af Majestætens Trone i Himlene
1, 3. 13. Kol. 3, 1.

2. som en Tjener ved Helligdommen og det sande Tabernakel, hvilket Herren har opreist, og ikke et Menneske.
9, 8. 11. 24; 10, 20. 21.

3. Thi enhver Ypperstepræst indsættes til at frembære baade Gaver og Slagtoffere; derfor var det fornødent, at ogsaa denne havde Noget, han kunde ofre.
5, 1. Ef. 5, 2.

4. Thi dersom han var paa Jorden, var han ikke Præst, efterdi der er Præster, som frembære Gaverne efter Loven,

5. hvilke tjene en Afbildning og Skygge af det Himmelske, eftersom Moses fik guddommelig Undervisning, da han skulde berede Tabernaklet; thi se til, sagde han, at du gjør Alt efter det Forbillede, der blev vist dig paa Bjerget!
10, 1. Kol. 2, 17. 2 Mos. 25, 40.

6. Men nu har han faaet en saa meget ypperligere Tjeneste, som han og er Midler for en bedre Pakt, der er grundet paa bedre Forjættelser.
7, 22. 2 Kor. 3, 6.

7. Thi dersom hin første havde været ulastelig, da var der ikke blevet søgt Sted for en anden.

8. Thi lastende siger han til dem: Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pakt med Israels Hus og med Judas Hus,
Jer. 31, 31—34; 33, 14.

9. ikke efter den Pakt, jeg gjorde med deres Fædre paa den Dag, da jeg tog dem ved Haanden for at føre dem ud af Ægyptens Land; thi de bleve ikke i min Pakt, derfor agtede jeg ikke paa dem, siger Herren. 2 Mos. 19, 5 fg.

10. Men dette er den Pakt, jeg vil slutte med Israels Hus efter disse Dage, siger Herren: Jeg vil give mine Love i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i deres Hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk.
Jer. 24, 7. Sak. 8, 8.

11. Og de skulle ikke lære, hver sin Næste, og hver sin Broder, og sige: Kjend Herren! Thi de skulle alle kjende mig, fra den Mindste iblandt dem indtil den Største iblandt dem.
Es. 54, 13. Joh. 6, 45.

12. Thi jeg vil være naadig mod deres Uretfærdigheder og ikke mere ihukomme deres Synder og deres Overtrædelser.

13. Idet han siger: En ny, har han erklæret den første for gammel; men det, som er gammelt og forældet, er nær ved at forsvinde.

9. Kapitel.

Det gamle Tabernakel og den levitiske Gudstjeneste vare ufuldkomne (1—10). Det nye Tabernakel og Christi Offer ere fuldkomne (11—14). Christus er den nye Pakts Midler ved sit Blod, hvorpaa den gamle var et Forbillede (15—23). Han gik ind i selve Himmelen for os, efterat han een Gang havde ofret sig selv (24—28).

Nu havde vel ogsaa den første Pakt Anordninger for Gudstjenesten og en jordisk Helligdom. 2 Mos. 25, 8.

2. Thi der var indrettet det forreste Tabernakel, i hvilket var baade Lysestagen og Bordet og Skuebrødene; dette kaldes det Hellige. 2 Mos. 26, 1 fg. 25, 23—31.

3. Men bag det andet Forhæng var det Tabernakel, som kaldes det Allerhelligste, 2 Mos. 26, 33.

4. som havde det gyldne Røgelsekar og Paktens Ark, overalt beklædt med Guld, i hvilken var en Guldkrukke med Manna og Arons blomstrende Stav og Paktens Tavler,
2 Mos. 25, 10; 16, 33. 4 Mos. 17, 8. 10.
2 Mos. 25, 21; 34, 29. 1 Kong. 8, 9.

5. men ovenover den vare Herlighedens Keruber, som overskyggede Naadestolen, om hvilke Ting der nu ikke er at tale stykkevis. 2 Mos. 25, 18.

6. Da nu dette er saaledes indrettet, gaa Præsterne altid ind i det forreste Tabernakel, naar de forrette Gudstjenesten; 4 Mos. 18, 3 fg.

7. men i det andet gaar alene Ypperstepræsten ind een Gang om Aaret, ikke uden Blod, som han ofrer for sig selv og for Folkets Forseelser,
3 Mos. 16, 2 fg. Hebr. 5, 3.

8. hvorved den Hellig-Aand giver dette tilkjende, at Veien til Helligdommen endnu ikke er aabenbaret, saalænge det første Tabernakel endnu bestaar,
Es. 35, 8. Joh. 14, 6. Hebr. 10, 19. 20.

9. hvilket er et Forbillede indtil den

nærværende Tid, i hvilken endnu baade Gaver og Offere frembæres,

10. som ikke formaa efter Samvittigheden at gjøre den fuldkommen, som tjener Gud, men kun tilligemed Mad og Drikke og forskjellige Aftvættelser og kjødelige Anordninger ere paalagte indtil Rettelsens Tid. Ap. G. 13, 39. Gal. 3, 21. 3 Mos. 11, 2 fg. 4 Mos. 19, 7 fg.

11. Men da Christus kom, en Yppersteprest for de tilkommende Goder, gik han gjennem et større og fuldkomnere Tabernakel, som ikke er gjort med Hænder, det er, som ikke er af denne Skabning, 3, 1; 4, 14.

12. og ikke ved Blod af Bukke eller Kalve, men ved sit eget Blod een Gang ind i Helligdommen og fandt en evig Forløsning. 3 Mos. 16, 3. Ap. G. 20, 28. Hebr. 7, 27; 10, 12.

13. Thi dersom Blod af Oxer og Bukke og Asken af en Kvige, hvormed de Urene bestænkes, helliger til Kjødets Renhed, 3 Mos. 16, 14. 4 Mos. 19, 9 fg.

14. hvor meget mere maa da Christi Blod, hans, som i Kraft af en evig Aand ofrede sig selv som et ulasteligt Offer for Gud, rense eders Samvittighed fra døde Gjerninger til at tjene den levende Gud! 1 Pet. 1, 19. Aab. 1, 5. Gal. 1, 4; 2, 20. Tit. 2, 14. Luk. 1, 74. Rom. 6, 13. 1 Tess. 1, 9. Hebr. 6, 1.

15. Og derfor er han det nye Testaments Midler, forat, da der er skeet en Død til Forløsning fra de Overtrædelser, som vare begangne under det første Testament, de Kaldte skulle faa den evige Arvs Forjættelse. 12, 24. 1 Tim. 2, 5. Rom. 5, 6.

16. Thi hvor der er et Testament, er det fornødent, at dens Død, som har gjort Testamentet, er vitterlig.

17. Thi et Testament bliver først gyldigt ved Døden, efterdi det ingensinde har Kraft, medens den lever, som gjorde Testamentet. Gal. 3, 15.

18. Derfor blev heller ikke det første indviet uden Blod.

19. Thi da ethvert Bud efter Loven var af Moses forkyndt for alt Folket, tog han Kalve- og Bukkeblod med Vand og Skarlagenuld og Isop og bestænkede baade Bogen selv og alt Folket, sigende: 2 Mos. 24, 6—8.

20. Dette er den Pagts Blod, som Gud har oprettet med eder. Matt. 26, 28.

21. Men iligemaade bestænkede han ogsaa Tabernaklet og alle Gudstjenestens Redskaber med Blodet. 2 Mos. 29, 21. 3 Mos. 8, 15. 19.

22. Og næsten Alt bliver efter Loven renset med Blod, og uden Blods Udgydelse skeer ikke Forladelse. 3 Mos. 17, 11. Ef. 1, 7.

23. Altsaa var det fornødent, at Afbildningerne af de himmelske Ting skulde renses derved, men de himmelske Ting selv ved bedre Offere end disse.

24. Thi Christus er ikke gaaet ind i en Helligdom, gjort med Hænder, som er et Billede af den sande, men i Himmelen selv for nu at aabenbares for Guds Aasyn for os. Rom. 8, 34. 1 Joh. 2, 1.

25. Ikke heller er han gaaet ind, forat han flere Gange skulde ofre sig selv, ligesom Ypperstepresten hvert Aar gaar ind i Helligdommen med fremmed Blod; 2 Mos. 30, 10. 3 Mos. 16, 2 fg.

26. ellers maatte han ofte have lidt, fra Verdens Grundvold blev lagt. Men nu er han een Gang ved Tidernes Ende aabenbaret for at afskaffe Synden ved sit Offer. V. 12. 28. 1 Kor. 10, 11. Gal. 4, 4.

27. Og ligesom det er Menneskene beskikket een Gang at dø, men derefter Dommen,

28. saaledes er og Christus een Gang ofret for at borttage Manges Synder; anden Gang skal han uden at være Syndoffer sees til Saliggjørelse for dem, som forvente ham. Rom. 5, 6. 8.

10. Kapitel.

Loven med sine Ofringer gjør ikke fuldkommen (1—4). Derfor vilde Christus ofre sig selv (5—10). Hans Offer borttager paa een Gang alle Synder, saa Gud ikke vil ihukomme dem mere (11—18). Derfor skulle de Troende rettelig bruge Christi Naade og opmuntre hverandre til at holde fast ved Tro og gode Gjerninger (19—25); thi gjenstridige Syndere maa vente sig en svar Dom (26—31). Hebræerne skulle blive ved i Tro og Taalmodighed (32—39).

Thi Loven, som kun har en Skygge af de tilkommende Goder og ikke Tingenes Billede selv, kan aldrig ved de samme aarlige Offere, som de bestandig frembære, gjøre dem fuldkomne, som komme frem med dem. Kol. 2, 16. 17. Hebr. 7, 19; 9, 9. 10.

2. Ellers maatte jo disse Offere have ophørt, efterdi de Ofrende ikke mere vilde havt nogen Bevidsthed om Synder, naar de een Gang vare rensede.

3. Men ved Ofrene skeer aarlig Synders Ihukommelse.

4. Thi det er umuligt, at Blod af Okser og Bukke kan borttage Synder.
3 Mos. 16, 14. 18. 4 Mos. 19, 4.

5. Derfor siger han, idet han indtræder i Verden: Slagtoffer og Madoffer vilde du ikke, men et Legeme beredte du mig;
Ps. 40, 7—9; 50, 9. Es. 1, 11. Am. 5, 21. 22.

6. Brændoffere og Syndoffere havde du ikke Behag i.

7. Da sagde jeg: Se, jeg kommer (i Bogens Rulle er der skrevet om mig) for at gjøre, o Gud, din Vilje.

8. Efterat han først har sagt: Slagtoffer og Madoffer og Brændoffere og Syndoffere vilde du ikke, havde et heller Behag i dem (hvilke frembæres efter Loven),

9. saa siger han: Se, jeg kommer for at gjøre, o Gud, din Vilje. Han ophæver det Første for at sætte det Andet.

10. Ved denne Vilje ere vi helliggjorte ved Jesu Christi Legemes Ofring den ene Gang. V. 14.

11. Og enhver Prest staar daglig for at tjene og for at ofre mange Gange de samme Offere, som aldrig kunne borttage Synder; V. 1.

12. men han har ofret eet Offer for Synder og sidder for stedse hos Guds høire Haand, 1, 3. 13; 8, 1.

13. ventende fremdeles, indtil hans Fiender blive lagte til en Skammel for hans Fødder. 2, 8. Ef. 1, 20.

14. Thi med eet Offer har han for stedse fuldkommet dem, som helliggjøres.
9, 12. 26.

15. Men herom vidner ogsaa den Hellig-Aand for os; thi efter først at have sagt:

16. Dette er den Pakt, jeg vil slutte med dem efter disse Dage, siger Herren: Jeg vil give mine Love i deres Hjerter og indskrive dem i deres Sind,
Jer. 31, 33 fg. Rom. 11, 27. Joh. 6, 45.

17. og jeg vil ikke mere ihukomme deres Synder og deres Overtrædelser.

18. Men hvor der er Forladelse for disse, der behøves ikke mere Offer for Synden.

19. Efterdi vi da, Brødre, ved Jesu Blod have Frimodighed til at gaa ind i Helligdommen,
4, 16. Joh. 10, 9. Ef. 2, 13. 18.

20. hvortil han har indviet os en ny og levende Vei gjennem Forhænget, det er, hans Kjød, 9, 8. Joh. 14, 6.

21. og efterdi vi have en stor Prest over Guds Hus, 4, 14.

22. saa lader os træde frem med et sanddru Hjerte, i Troens fulde Forvisning, ved Bestænkelsen rensede i Hjerterne fra en ond Samvittighed og aftvættede paa Legemet med rent Vand!
4, 16. Ef. 3, 12; 5, 26. Tit. 3, 5.

23. Lader os holde fast ved Haabets urokkelige Bekjendelse, thi han er trofast, som har givet Forjættelsen,
4, 14. 1 Kor. 1, 9. 1 Tess. 5, 24.

24. og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opmuntre hverandre til Kjærlighed og gode Gjerninger,

25. og ikke forlade vor egen Forsamling, som Nogle have for Skik, men formane hverandre, og det saa meget des mere, som I se, at Dagen nærmer sig!
Kol. 3, 16. 1 Kor. 10, 11.

26. Thi synde vi med Vilje efter at have annammet Sandhedens Erkjendelse, er der ikke Offer mere tilbage for Synden,
4 Mos. 15, 30. Matt. 12, 31 fg.

27. men en frygtelig Forventning om Dommen og en brændende Nidkjærhed, som skal fortære de Gjenstridige.
Es. 36, 5. Jes. 1, 18; 3, 8.

28. Naar Nogen har brudt Mose-Loven, dør han uden Barmhjertighed efter to eller tre Vidners Udsagn;
4 Mos. 35, 30. 5 Mos. 17, 6 fg.

29. hvor meget værre Straf mene I, at den skal agtes værd, som har traadt Guds Søn med Fødder og ringeagtet Paktens Blod, hvormed han var helliget, og forhaanet Naadens Aand?
2, 3; 12, 25. Luk. 22, 20. 1 Kor. 11, 25.

30. Thi vi kjende den, som har sagt: Mig hører Hevnen til, jeg vil betale, siger Herren; og atter: Herren skal dømme sit Folk. 5 Mos. 32, 35. 36. Ps. 135, 14.

31. Det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder.

32. Men kommer de forrige Dage i Hu, da I, efterat I vare blevne oplyste, udholdt en stor Kamp under Lidelser,
Gal. 3, 4. Fil. 1, 29. 30.

33. idet I dels ved Forsmædelser og Trængsler bleve et Skuespil, dels toge Del med dem, som fristede saadanne Kaar!
Fil. 4, 14.

34. Thi baade havde I Medlidenhed med mine Baand, og I fandt eder med Glæde i, at man røvede eders Gods, da

I vidste, at I have i eder selv et bedre og blivende Gods i Himlene.
Ap. G. 5, 41. Jak. 1, 2. Matt. 5, 12; 6, 20 fg.

35. Kaster derfor ikke eders Frimodighed bort, som har en stor Belønning! Matt. 10, 32.

36. Thi I have Taalmodighed behov, forat I, naar I have gjort Guds Vilje, kunne opnaa Forjættelsen. Luk. 21, 19. Hebr. 6, 12.

37. Thi der er endnu kun en saare liden Stund, saa kommer han, som skal komme, og han skal ikke tøve.

38. Men den Retfærdige af Troen skal leve; og dersom Nogen unddrager sig, har min Sjæl ikke Behag i ham. Hab. 2, 4. Rom. 1, 17.

39. Men vi ere ikke af dem, som unddrage sig til sin Fordærvelse, men af dem, som tro til Sjælens Frelse.

11. Kapitel.

Troens Væsen og Virkning (1—3). Exempler ere Abel, Enok, Noah (4—7), Abraham, Sara, Isak, Jakob, Josef (8—22), Moses og hans Forældre, Josva, Rahab (23—31) og Andre, som troede paa Forjættelserne, skjønt de ikke bleve opfyldte i deres Tid (32—40).

Men Tro er en sikker Forvisning om det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke sees. Rom. 8, 38. 39. 1 Kor. 2, 9.

2. Ved den fik de Gamle godt Vidnesbyrd.

3. Ved Tro forstaa vi, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord, saa det, som sees, ikke er blevet til af det, der var tilsyne. 1 Mos. 1, 1—3.
2 Pet. 3, 5. Rom. 4, 17. 2 Kor. 4, 6.

4. Ved Tro ofrede Abel Gud et bedre Offer, end Ka'in, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver, og ved den taler han endnu, endskjønt han er død. 1 Mos. 4, 4. 5. Matt. 23, 35.

5. Ved Tro blev Enok borttagen, forat han ikke skulde se Døden, og han blev ikke funden, fordi Gud havde taget ham bort; thi før han blev borttagen, havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud, 1 Mos. 5, 24.

6. men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.

7. Ved Tro var det, at Noah, advaret af Gud om det, som endnu ikke saaes, frygtede Gud og beredte Arken til sit Huses Frelse; ved den fordømte han Verden og blev Arving til Retfærdigheden af Troen. 1 Mos. 6, 8. 14.

8. Ved Tro var Abraham, da han blev kaldt, lydig i at gaa ud til det Sted, han skulde tage til Arv, og han gik ud, endskjønt han ikke vidste, hvor han kom hen. 1 Mos. 12, 1. 4.

9. Ved Tro opholdt han sig i Forjættelsens Land som i et fremmed og boede i Telte med Isak og Jakob, som vare Medarvinger til samme Forjættelse; 1 Mos. 14, 13; 17, 8.

10. thi han forventede den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud.
12, 22; 13, 14. 2 Kor. 5, 1. Hebr. 3, 4.

11. Ved Tro fik endog Sara Kraft til at undfange og fødte over sin Alders Tid; thi hun agtede ham at være trofast, som havde lovet det.
1 Mos. 17, 19; 21, 2. Rom. 4, 19. Hebr. 10, 23.

12. Derfor blev ogsaa af Een, og det en Udlevet, avlet som Stjernerne paa Himmelen i Mangfoldighed og som Sandet ved Havets Bred, der er utalligt.
1 Mos. 18, 11. Rom. 4, 19. 1 Mos. 15, 5; 22, 17.

13. I Tro døde alle disse uden at have opnaaet Forjættelserne, men de saa dem langt borte og troede og hilsede dem og bekjendte, at de vare Gjæster og Udlændinge paa Jorden.
1 Mos. 23, 4; 47, 9. 1 Krøn. 29, 15. Ps. 39, 13.

14. Thi de, som sige Saadant, give klarlig tilkjende, at de søge et Fædreneland.

15. Og dersom de havde havt det i Tanker, hvorfra de vare udgangne, havde de vel havt Tid til at vende tilbage;

16. men nu hige de efter et bedre, det er, et himmelsk; derfor blues Gud ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt dem en Stad.
2, 11. 2 Mos. 3, 6.

17. Ved Tro ofrede Abraham Isak, da han blev prøvet, ja den Enbaarne ofrede han, som havde faaet Forjættelserne,
1 Mos. 22, 1 fg.

18. til hvem det var sagt: I Isak skal Afkom kaldes dig;
1 Mos. 21, 12. Rom. 9, 7.

19. thi han betænkte, at Gud var mægtig endog til at opreise fra de Døde, hvorfor han ogsaa i Lighed dermed fik ham tilbage. 1 Mos. 22, 12.

20. Ved Tro velsignede Isak Jakob og Esau angaaende det Tilkommende.
1 Mos. 27, 28. 29. 39. 40.

21. Ved Tro velsignede Jakob, da han døde, enhver af Josefs Sønner og tilbad, bøiende sig over Knappen af sin Stav.
1 Mos. 48, 15. 16; 47, 31.

22. Ved Tro talte Josef, da han døde, om Israels Børns Udgang og gav Befaling om sine Ben.
1 Mos. 50, 24. 25.

23. Ved Tro blev Moses, da han var født, skjult tre Maaneder af sine Forældre, fordi de saa, at Barnet var deiligt, og de frygtede ikke for Kongens Befaling.
2 Mos. 2, 2. Ap. G. 7, 20. 21; 5, 29.

24. Ved Tro vilde Moses, da han var bleven stor, ikke kaldes Faraos Datters Søn
2 Mos. 2, 11. 12.

25. og valgte heller at lide Ondt med Guds Folk end at have Syndens timelige Nydelse, Ps. 84, 11.

26. da han agtede Christi Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens Skatte; thi han saa hen til Belønningen.

27. Ved Tro forlod han Ægypten uden at frygte for Kongens Vrede; thi han holdt ud, som om han saa den Usynlige.
2 Mos. 2, 15; 12, 41. Joh. 20, 29.

28. Ved Tro anordnede han Paasken og Blodsbestænkelsen, forat den, som ødelagde de Førstefødte, ikke skulde røre dem.
2 Mos. 12, 18—23.

29. Ved Tro gik de gjennem det røde Hav som gjennem tørt Land; men da Ægypterne forsøgte det Samme, druknede de.
2 Mos. 14, 22—28.

30. Ved Tro faldt Jerichos Mure, efterat de havde været omringede i syv Dage.
Jos. 6, 20.

31. Ved Tro omkom ikke Skjøgen Rahab med de Vantro, fordi hun havde annammet Speiderne med Fred.
Jos. 2, 1 fg. 6, 23. 25.

32. Dog, hvorfor taler jeg mere? Tiden vilde jo fattes mig, hvis jeg fortalte om Gideon og Barak og Samson og Jeftah, om David og Samuel og Profeterne,
Dom. 6, 11; 4, 6; 13, 24; 11, 1.
1 Sam. 13, 14; 17, 45; 1, 20.

33. som ved Tro undertvang Riger, øvede Retfærdighed, opnaaede Forjættelser, stoppede Løvers Mund,
2 Sam. 8, 2. 3; 10, 19; 7, 12. Hebr. 10, 36.
Dom. 14, 6. Dan. 6, 23.

34. slukkede Ildens Kraft, undflyede Sverdets Eg, fik Kræfter igjen efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krig, bragte Fienders Hære til at vige.
Dan. 3, 25. 1 Sam. 19, 10. 12. 2 Kong. 20, 7.
Job 42, 10. Ps. 6, 9. Dom. 7, 11. 20; 15, 15.
1 Sam. 14, 6—23.

35. Kvinder fik sine Døde igjen, idet de opstode; Andre bleve udspilede til Pinsel, da de ikke modtoge Befrielsen, forat de maatte erholde en herligere Opstandelse;
1 Kong. 17, 23. 2 Kong. 4, 36.

36. Andre prøvede Bespottelser og Hudstrygelser, tilmed Lænker og Fængsel;
Jer. 20, 2.

37. de bleve stenede, gjennemsagede, fristede, dræbte med Sverd, gik omkring i Faare- og Gjedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede
1 Kong. 21, 13. 2 Kong. 1, 8. 1 Kor. 4, 11.

38. (Verden var dem ikke værd), omvankende i Ørkener og paa Bjerge og i Huler og i Jordens Kløfter.

39. Og skjønt alle disse havde godt Vidnesbyrd ved sin Tro, naaede de ikke Forjættelsen, V. 2.

40. fordi Gud forud havde udseet noget Bedre for os, forat de ikke skulde fuldkommes uden os.

12. Kapitel.

Han formaner dem til at stride og lide efter alle Troendes og Jesu Exempel til sit eget Gavn (1—11). De skulle gaa frem med sikre Trin, søge Fred og Hellighed, se til, at de ikke miste Naaden (12—17); thi de ere ikke komne til Sinai, men til Zions Bjerg og til stor Herlighed (18—24), hvorfor de des mere bør frygte for Guds retfærdige Vrede (25—29).

Derfor lader ogsaa os, efterdi vi have saa stor en Skare af Vidner omkring os, aflægge al Byrde og Synden, som lettelig besnærer os, og med Taalmodighed løbe i den os foresatte Kamp,
Rom. 6, 4. 13. 2 Kor. 7, 1. 1 Pet. 2, 1. Rom. 12, 12.
1 Kor. 9, 24. Fil. 3, 13. 14. Hebr. 10, 36.

2. idet vi se hen til Troens Begynder og Fuldkommer, Jesus, som for den Glæde, han havde for sig, led taalmodig Korset, idet han foragtede Forhaanelsen, og nu sidder ved høire Side af Guds Trone!
Luk. 24, 26. 46. Ap. G. 3, 15; 5, 30.
Hebr. 1, 13; 8, 1.

3. Betragter ham, som taalmodig har lidt en saadan Modsigelse af Syndere mod sig, forat I ikke skulle blive trætte og forsage i eders Sjæle!
Luk. 2, 34. 1 Pet. 2, 23.

4. Endnu have I ikke staaet imod indtil Blodet, idet I strede mod Synden,
1 Kor. 10, 13.

5. og I have glemt den Formaning, der taler til eder som til Børn: Min Søn! Agt ikke Herrens Revselse ringe, vær ikke heller forsagt, naar du tugtes af ham! Job 5, 17. Ordsp. 3, 11. 12.

6. Thi hvem Herren elsker, den revser han, og han hudstryger enhver Søn, som han antager sig. Aab. 3, 19.

7. Dersom I lide Revselse, handler Gud med eder som med Børn; thi hvo er den Søn, som Faderen ikke revser?

8. Men dersom I ere uden Revselse, i hvilken Alle ere blevne delagtige, da ere I uægte og ikke Børn.

9. Og fremdeles, have vi havt vore kjødelige Fædre til Optugtere og frygtet dem, skulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve? Es. 57, 15. 16.

10. Thi hine revsede os for nogle faa Dage efter sit Tykke, men han revser os til Nytte, forat vi skulle blive delagtige i hans Hellighed.

11. Men al Revselse synes, medens den er nærværende, ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den dem, som ved den ere øvede, Retfærdigheds salige Frugt.

12. Derfor, retter de hængende Hænder og de afmægtige Knæ Es. 35, 3.

13. og gjører sikre Trin med eders Fødder, forat ikke det Halte skal drages end mere aflave, men snarere helbredes! Ps. 73, 2.

14. Jager efter Fred med Alle og efter Helliggjørelse, uden hvilken Ingen skal se Herren, Rom. 12, 18. 2 Tim. 2, 22. Matt. 5, 8.

15. og ser til, at ikke Nogen holder sig tilbage fra Guds Naade, at ikke nogen bitter Rod skal skyde op og gjøre Forvirring, og Mange ved den besmittes, 3, 12. 2 Kor. 6, 1 fg. 5 Mos. 29, 18.

16. at ikke Nogen er en Skjørlevner eller en Vanhellig, som Esau, der for en eneste Ret Mad afhændede sin Førstefødselsret! Ef. 5, 3. Kol. 3, 5. 1 Mos. 25, 33.

17. Thi I vide, at han ogsaa derefter, da han vilde arve Velsignelsen, blev forkastet; thi han opnaaede ingen Forandring i Beslutningen, skjønt han søgte den med Graad. 1 Mos. 27, 34 fg.

18. Thi I ere ikke komne til et Bjerg, som gribes med Hænder, som er antændt af Ild, og til Mulm og Mørke og Uveir 2 Mos. 19, 16—19; 20, 21.

19. og til Basuns Lyd og til Ords Røst, hvorom de, der hørte den, bade, at Talen ikke mere maatte ske til dem; 2 Mos. 20, 19. 5 Mos. 5, 25 fg. 18, 16.

20. thi de kunde ikke bære det, som var befalet: Endog om et Dyr rører ved Bjerget, skal det stenes eller skydes; 2 Mos. 19, 12. 13.

21. og saa frygteligt var Synet, at Moses sagde: Jeg er forfærdet og bæver. 2 Mos. 19, 16.

22. Men I ere komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes mange Tusinder, Es. 2, 2. Gal. 4, 26. Aab. 3, 12. Dan. 7, 10.

23. til de Førstefødtes Forsamling og Menighed, som ere opskrevne i Himlene, og til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander Luk. 10, 20. 1 Mos. 18, 25.

24. og til den nye Pagts Midler, Jesus, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel. 8, 6; 9, 15. 2 Mos. 24, 8. 1 Pet. 1, 2. Hebr. 10, 22. 1 Mos. 4, 10. Hebr. 11, 4.

25. Vogter eder, at I ikke unddrage eder den, som taler! Thi naar hine ikke undflyede, som unddroge sig ham, der talte paa Jorden, da skulle vi meget mindre undfly, dersom vi vende os bort fra ham, som taler fra Himlene, 2, 3; 10, 29.

26. hvis Røst dengang rystede Jorden; men nu har han lovet, sigende: Endnu een Gang ryster jeg ikke alene Jorden, men ogsaa Himmelen. 2 Mos. 19, 18. Hagg. 2, 6.

27. Men dette: Endnu een Gang, giver tilkjende, at de Ting, der rystes, skulle omskiftes, efterdi de ere gjorte, forat de, der ikke rystes, skulle blive ved. Ps. 102, 27. 2 Pet. 3, 10.

28. Efterdi vi da faa et Rige, som ikke rystes, saa lader os vise Taknemmelighed, ved hvilken vi kunne tjene Gud velbehagelig, med Undseelse og Ærefrygt! Fil. 2, 12.

29. Thi ogsaa vor Gud er en fortærende Ild. 5 Mos. 4, 24; 9, 3. Es. 30, 27.

13. Kapitel.

De skulle vise Kjærlighed, Medlidenhed, Kyskhed, Nøisomhed og Tillid til Gud (1-6), give Agt paa sine Lærere og efterfølge dem i Troen paa Christus, som er altid den Samme og det rette Offer, hvis Forsmædelse vi skulle bære (7--15). De skulle gjøre vel, adlyde sine Lærere og bede for ham (16—22). Han giver Efterretning om Timoteus, hilser dem og ønsker dem Naade (23—25).

Lader Broderkjærligheden blive ved!
Rom. 12, 10. 1 Pet. 1, 22.
2. Glemmer ikke Gjæstfrihed! Thi ved
den have Nogle uden at vide det havt
Engle til Gjæster. Rom. 12, 13.
1 Pet. 4, 9. 1 Mos. 18, 3; 19, 2. 3.
3. Kommer de Bundne i Hu som de,
der selv ere medbundne, dem, der lide
Ondt, som de, der og selv ere i Legemet!
Matt. 25, 36. Rom. 12, 15. Kol. 4, 18.
4. Ægteskabet være i Agt og Ære hos
Alle, og Ægtesengen ubesmittet! Men
Skjørlevnere og Horkarle skal Gud dømme.
1 Kor. 6, 9. 10.
5. Eders Vandel være fri for Penge-
gjerrighed, saa I nøies med det, I have!
Thi han har selv sagt: Jeg vil ingenlunde
slippe dig og ingenlunde forlade dig,
5 Mos. 16, 19. 1 Tim. 6, 9. 10. Ordsp. 15, 16.
Matt. 6, 25. 34. Fil. 4, 11. 1 Tim. 6, 6.
5 Mos. 31, 6. 8. Jos. 1, 5.
6. saa vi kunne sige med frit Mod:
Herren er min Hjælper, og jeg vil ikke
frygte; hvad kan et Menneske gjøre mig?
Ps. 118, 6; 56, 5. 12.
7. Kommer eders Veiledere i Hu, som
have forkyndt eder Guds Ord, og naar
I betragte Udgangen af deres Vandring,
da efterfølger deres Tro!
V. 17. 1 Kor. 4, 16; 11, 1.
8. Jesus Christus er igaar og
idag den Samme, ja til evig Tid.
Aab. 1, 18.
9. Lader eder ikke omdrive af mange-
haande og fremmede Lærdomme! Thi det
er godt, at Hjertet styrkes ved
Naaden, ikke ved Mad, hvoraf de ingen
Nytte have havt, som have holdt sig dertil.
Jer. 29, 8. Matt. 24, 4. Rom. 16, 17.
Ef. 4, 14; 5, 6. Joh. 6, 27. Rom. 14, 17.
10. Vi have et Alter, af hvilket de
ikke have Ret til at æde, som tjene ved
Tabernaklet.
11. Thi de Dyr, hvis Blod ved Yp-
perstepresten bæres ind i Helligdommen
som Offer for Synden, deres Kroppe
opbrændes udenfor Leiren.
3 Mos. 4, 5. 12. 21; 16, 15. 27. 2 Mos. 29, 14.
12. Derfor led ogsaa Jesus udenfor
Porten, forat han skulde hellige Folket
ved sit Blod. Joh. 19, 17. 18.
13. Lader os derfor gaa ud til ham
udenfor Leiren, idet vi bære hans For-
smædelse!
14. Thi vi have ikke her en bli-
vende Stad, men søge efter den
tilkommende. Ps. 39, 13. Mika 2, 10.
Fil. 3, 20. 1 Pet. 2, 11.
15. Lader os da altid ved ham frem-
bære Gud Lovoffer, det er, en Frugt af
Læber, som bekjende hans Navn!
3 Mos. 7, 12. Ps. 50, 14. 23; 51, 19.
Hos. 14, 3. 1 Pet. 2, 5.
16. Men glemmer ikke at gjøre vel
og at meddele! Thi saadanne Offere be-
hage Gud vel. 2 Kor. 9, 12. Fil. 4, 18.
17. Adlyder eders Veiledere og værer
dem hørige, thi de vaage over eders Sjæle
som de, der skulle gjøre Regnskab, forat
de kunne gjøre dette med Glæde og ikke
sukkende, thi det er eder ikke gavnligt!
Fil. 2, 29. 1 Tess. 5, 12. 1 Pet. 5, 5. Ez. 33, 2—9.
18. Beder for os! Thi vi fortrøste os
til, at vi have en god Samvittighed som
de, der ville omgaaes vel i alle Ting.
Ef. 6, 18. 19. 2 Kor. 1, 12.
19. Og jeg formaner eder des mere
til at gjøre dette, forat jeg des snarere
kan blive eder given tilbage.
20. Men Fredens Gud, som i Kraft
af en evig Pagts Blod har ført den
store Faarenes Hyrde, vor Herre Jesus,
op fra de Døde, Ap. G. 2, 24.
Es. 40, 11. Ez. 34, 23. Joh. 10, 11.
21. han gjøre eder fuldkomne i al god
Gjerning, saa I gjøre hans Vilje, og han
virke i eder det, som er velbehageligt for
ham selv, ved Jesus Christus! Ham
være Ære i al Evighed! Amen.
2 Kor. 3, 5. Fil. 2, 13. 2 Tim. 4, 18.
22. Jeg beder eder, Brødre, fordrager
dette Formaningsord! Thi jeg har
ogsaa korteligt skrevet eder til.
23. Vider, at Broderen Timoteus er
given løs, med hvem jeg vil se eder,
dersom han kommer snart!
24. Hilser alle eders Veiledere og alle
de Hellige! De fra Italien hilse eder.
25. Naaden være med eder alle! Amen.
Tit. 3, 15.

Jakobs almindelige Brev.

1. Kapitel.

Jakob hilser de Omvendte af de tolv Stammer, formaner dem til Glæde i Trængsler, til Bøn og Tro (1—8), priser de Ringe salige fremfor de Rige (9—12). Fristelse til det Onde er af os selv, men al god Gave er af Gud (13—18). Man skal være langsom til at tale og til Vrede (19. 20), annamme Ordet og gjøre derefter (21—25). Om den sande Gudsdyrkelse (26. 27).

Jakob, Guds og den Herres Jesu Christi Tjener, hilser de tolv Stammer, som ere i Adspredelsen.
Joh. 7, 35. Ap. G. 8, 1. 4.

2. Mine Brødre! Agter det for idel Glæde, naar I falde i forskjellige Fristelser,
Matt. 5, 11. 12. Rom. 5, 3. Ap. G. 5, 41.

3. da I vide, at eders Troes Prøvelse virker Taalmodighed!

4. Men Taalmodigheden frembringe fuldkommen Gjerning, forat I skulle være fuldkomne og uden Mangel og ikke fattes Noget! 1 Kor. 1, 7.

5. Men dersom Nogen af eder fattes Visdom, da bede han Gud, som giver Alle gjerne og uden at bebreide, saa skal den gives ham! Ordsp. 2, 3—6.

6. Men han bede med Tro, ikke tvivlende! Thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vinden.
Jer. 29, 12. 13. Matt. 21, 22. Joh. 14, 13; 15, 7.

7. Thi ikke tænke et saadant Menneske, at han skal faa Noget af Herren!

8. Han er en tvesindet Mand, ustadig paa alle sine Veie. 4, 8.

9. Men en Broder, som er ringe, rose sig af sin Høihed!

10. Men den Rige rose sig af sin Ringhed! Thi han skal forgaa som Græssets Blomst. Job 14, 2. Es. 40, 6. 7.

11. Thi Solen gik op med Hede og gjorde Græsset vissent, og dets Blomst faldt af, og dets deilige Skikkelse blev fordærvet. Saaledes skal og den Rige visne paa sine Veie.
Ps. 102, 12; 103, 15. 16. 1 Joh. 2, 17.

12. Salig er den Mand, som taalmodig lider Fristelse; thi naar han er bleven prøvet, skal han faa Livsens Krone, som Herren har lovet dem, der elske ham.
Matt. 10, 22. 1 Kor. 2, 9; 9, 25. 2 Tim. 4, 7. 8. 1 Pet. 5, 4. Aab. 2, 10.

13. Ingen sige, naar han fristes: Jeg fristes af Gud! Thi Gud fristes ikke af det Onde, men han frister heller ikke Nogen.

14. Men Enhver fristes, idet han drages og lokkes af sin egen Begjærlighed;

15. derefter, naar Begjærligheden har undfanget, føder den Synd; men naar Synden er fuldkommet, føder den Død.
Rom. 6, 23.

16. Farer ikke vild, mine elskelige Brødre!

17. Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse.
Ordsp. 2, 6. Joh. 3, 27.

18. Efter sin Beslutning har han født os ved Sandheds Ord, forat vi skulle være en Førstegrøde af hans Skabninger.
Joh. 1, 13; 3, 3. 5. 1 Pet. 1, 23. Jer. 2, 3. Aab. 14, 4.

19. Derfor, mine elskelige Brødre, være hvert Menneske snar til at høre, sen til at tale, sen til Vrede!
Ordsp. 5, 1. 2; 17, 27. Præd. 7, 9.

20. Thi en Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for Gud.

21. Derfor aflægger al Urenhed og al Ondskabs Overflødighed, og annammer med Sagtmodighed Ordet, som er indplantet i eder, som er mægtigt til at gjøre eders Sjæle salige!
Rom. 13, 12. Kol. 3, 8. Rom. 1, 16.

22. Men vorder Ordets Gjørere og ikke dets Hørere alene, hvorved I bedrage eder selv! Matt. 7, 21—27.
Luk. 11, 28. 1 Joh. 3, 7. 18. Hebr. 4, 2.

23. Thi dersom Nogen er Ordets Hører og ikke dets Gjører, da er han lig en Mand, der betragter sit naturlige Ansigt i et Speil;

24. thi han betragtede sig selv og gik bort og glemte straks, hvordan han var.

25. Men den, som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og bliver ved dermed, denne, som ikke er bleven en glemsom Hører, men Gjerningens Gjører, denne skal vorde salig i sin Gjerning.
2, 12. Joh. 8, 31. 32; 13, 17.

26. Dersom Nogen iblandt eder mener, at han er en Gudsdyrker, og ikke holder sin Tunge i Tømme, men bedrager sit eget Hjerte, da er hans Gudsdyrkelse forfængelig.
1 Kor. 8, 2. Ps. 34, 14; 39, 2. 1 Pet. 3, 10.

27. En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge Faderløse og Enker i deres Trængsel, at bevare sig selv ubesmittet af Verden.
Job 31, v. 17. Matt. 25, 40. Rom. 12, 2.

2. Kapitel.

De skulle ikke anse Personer (1—7), men vise Kjærlighed mod Alle og vandre efter Herrens Bud (8—13). Tro uden Gjerninger er død (14—26).

Mine Brødre! Haver ikke Troen paa vor Herre Jesus Christus, Herlighedens Herre, forenet med Persons Anseelse!
1 Kor. 2, 8. Jak. 2, 9. Job 13, 10.

2. Thi dersom der kommer en Mand ind i eders Forsamling med Guldring paa Fingeren, i skinnende Klædebon, og der ogsaa kommer en Fattig ind i skident Klædebon,

3. og I fæste Øie paa den, som bærer det skinnende Klædebon, og sige til ham: Sæt du dig her hæderlig! og I sige til den Fattige: Staa du der, eller sæt dig dernede ved min Fodskammel! —

4. gjøre I da ikke Forskjel hos eder selv og blive Dommere efter onde Tanker?

5. Hører, mine elskelige Brødre! Har Gud ikke udvalgt dem, som ere fattige i denne Verden, til at vorde rige i Troen og Arvinger til det Rige, som han har lovet dem, der elske ham?
1 Kor. 1, 26. 5; 2, 9.

6. Men I vise Ringeagt mod den Fattige. Er det ikke de Rige, som underkue eder, og som drage eder for Domstolene?
1 Kor. 11, 22.

7. Bespotte ikke de det gode Navn, med hvilket I ere nævnede?

8. Dersom I da fuldkomme den kongelige Lov efter Skriften: Du skal elske din Næste som dig selv, da gjøre I vel;
3 Mos. 19, 18. Matt. 22, 39.

9. men dersom I anse Personer, gjøre I Synd og blive af Loven overbeviste som Overtrædere. 3 Mos. 19, 15.

10. Thi hvo der holder den hele Lov, men støder an i eet Bud, er bleven skyldig i dem alle. 5 Mos. 27, 26. Matt. 5, 19.

11. Thi den, som sagde: Du skal ikke bedrive Hor, sagde ogsaa: Du skal ikke slaa ihjel. Dersom du da ikke bedriver Hor, men slaar ihjel, da er du bleven Lovens Overtræder. 2 Mos. 20, 13. 14.

12. Taler saaledes og gjører saaledes, som de, der skulle dømmes efter Frihedens Lov! 1, 25.

13. Thi der skal gaa en ubarmhjertig Dom over den, som ikke gjør Barmhjertighed; men Barmhjertighed roser sig mod Dommen.
Matt. 5, 7; 18, 35; 25, 41. 42.

14. Hvad Gavn er det, mine Brødre, om Nogen siger, han har Tro, men ikke har Gjerninger? Mon den Tro kan frelse ham? Matt. 5, 16; 7, 26.

15. Men dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Næring,
Luk. 3, 11. 1 Joh. 3, 17.

16. og Nogen af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder! men I ikke give dem det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad Gavn er det?
1 Joh. 3, 18.

17. Ligesaa er og Troen, dersom den ikke har Gjerninger, død i sig selv. V. 26.

18. Men En vil kunne sige: Du har Tro, og jeg har Gjerninger; vis mig din Tro af dine Gjerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gjerninger!
Gal. 5, 6. Tit. 3, 8.

19. Du tror, at Gud er een; du gjør vel; ogsaa Djævlene tro det og skjælve.
Mark. 1, 24.

20. Men vil du vide, du forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er død?

21. Blev ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gjerninger, da han ofrede sin Søn Isak paa Alteret?
1 Mos. 22, 10. 12.

22. Ser du, at Troen virkede med hans Gjerninger, og at ved Gjerningerne blev Troen fuldkommet?
Rom. 4, 2. 3. Hebr. 11, 17.

23. Og Skriften blev opfyldt, som siger: Men Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldt Guds Ven.
1 Mos. 15, 6. 2 Krøn. 20, 7. Es. 41, 8.

24. Se I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger og ikke ved Tro alene?

25. Men ligesaa og Skjøgen Rahab, blev hun ikke retfærdiggjort ved Gjerninger, da hun tog imod Sendebudene og slap dem ud en anden Vei?
Jos. 2, 1—21; 6, 25. Hebr. 11, 31.

26. Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger. V. 17.

3. Kapitel.

De skulle ei lettelig tage sig fore at være Andres Lærere; thi Tungen betvinges vanskelig og mis-

bruges ofte (1—12). Den rette Visdom viser sig i Sagtmodighed, er uden Nid og Trætte og bærer gode Frugter (13—18).

Mine Brødre! Ikke Mange blive Lærere, eftersom I vide, at vi skulle faa større Ansvar!
2. Thi vi støde alle an i mange Ting; dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, er han en fuldkommen Mand, i Stand til ogsaa at holde det hele Legeme i Tømme.
Ordsp. 20, 9. 1 Joh. 1, 8. Ps. 34, 14. Matt. 12, 37. 1 Pet. 3, 10.
3. Se, vi lægge Bidsler i Hestenes Munde, forat de skulle adlyde os, og vi vende deres hele Legeme.
4. Se, ogsaa Skibene, som ere saa store og drives af stærke Vinde, vendes med et saare lidet Ror, hvor Styrmandens Hu vil hen.
5. Saaledes er og Tungen et lidet Lem, men pukker storlig. Se, en liden Ild, hvor stor en Skov antænder den!
Ps. 12, 4. 5; 57, 5; 120, 3. 4. Ordsp. 12, 18.
6. Ogsaa Tungen er en Ild, en Verden af Uretfærdighed. Saaledes er Tungen sat iblandt vore Lemmer, den, som besmitter det hele Legeme og optænder Livets Løb og er optændt af Helvede.
Matt. 15, 11. 18. 19.
7. Thi enhver Natur, baade Dyrs og Fugles, baade Ormes og Havdyrs, bliver tæmmet og er bleven tæmmet af den menneskelige Natur; Ef. 1, 3.
8. men Tungen kan intet Menneske tæmme, — et ustyrligt Onde, fuld af dødelig Gift. Matt. 12, 34.
9. Med den velsigne vi Gud og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere skabte efter Guds Lignelse.
1 Mos. 1, 26; 9, 6.
10. Af den samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! Dette bør ikke saa være.
11. Kan en Kilde af det samme Væld udgyde sødt og bittert Vand?
12. Kan et Figentræ, mine Brødre, bære Oliver, eller et Vintræ Figen? Saaledes kan ingen Kilde give salt og sødt Vand.
Matt. 7, 16.
13. Hvo er viis og forstandig iblandt eder? Han vise ved god Omgjængelse sine Gjerninger i Visdommens Sagtmodighed! Ef. 5, 9. 15.
14. Men have I bitter Nid og Kivagtighed i eders Hjerter, da roser eder ikke og lyver ikke mod Sandheden!
Ef. 4, 31. 1 Joh. 4, 20.
15. Dette er ikke den Visdom, som kommer ovenfra, men en jordisk, naturlig, djævelsk; 1 Kor. 2, 6. 7.
16. thi hvor der er Nid og Trætte, der er Forvirring og alt Ondt.
1 Kor. 3, 3. Gal. 5, 20.
17. Men Visdommen herovenfra er først ren, dernæst fredsommelig, billig, lader sig gjerne sige, er fuld af Barmhjertighed og gode Frugter, upartisk og uden Skrømt.
18. Men Retfærdigheds Frugt saaes i Fred for dem, som holde Fred.
Hebr. 12, 11. Es. 32, 17.

4. Kapitel.

De kjødelige Lyster foraarsage Krig og Strid, forhindre Bønhørelsen, gjøre os til Guds Fiender (1—4). Aanden giver Kraft mod de onde Lyster (5. 6); derfor skal man ydmyge sig under Gud, holde sig nær til ham og saa modstaa det Onde (7—10). Man skal ikke bagtale eller dømme (11. 12), ikke glemme, at man i Alt er afhængig af Herren (13—17).

Hvoraf kommer saa megen Krig og Strid iblandt eder? Er det ikke heraf, af eders Lyster, som stride i eders Lemmer?
Rom. 7, 23. 1 Pet. 2, 11.
2. I begjære, og I have ikke; I slaa ihjel og bære Nid, og I kunne ikke faa; I føre Strid og Krig, men I have ikke, fordi I ikke bede;
3. I bede, og I faa ikke, fordi I bede ilde, for at kunne fortære det i eders Vellyster. Job 27, 9. Ps. 66, 18.
Ordsp. 1, 28. Es. 1, 15. Jer. 11, 11.
4. I Horkarle og Horkvinder! Vide I ikke, at Verdens Venskab er Guds Fiendskab? Hvo der da vil være Verdens Ven, bliver Guds Fiende.
Joh. 15, 19; 17, 14. Rom. 8, 8. Gal. 1, 10.
5. Eller mene I, at Skriften taler forgjæves? Den Aand, som bor i os, begjærer han Avind? Tvertimod, han giver større Naade.
Rom. 8, 11. Gal. 5, 17. Ef. 2, 4—7.
6. Derfor siger Skriften: Gud staar de Hoffærdige imod, men giver de Ydmyge Naade. Job 22, 29. Ps. 138, 6.
Ordsp. 3, 34; 29, 23. Luk. 14, 11.
7. Værer derfor Gud underdanige! Staar Djævelen imod, saa skal han fly fra eder! Ef. 4, 27; 6, 12 fg.
8. Holder eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til eder! Renser Hænderne, I Syndere, og lutrer Hjerterne, I Tvesindede!
Jer. 15, 19. Sak. 1, 3. Es. 1, 16.
9. Føler eders Elendighed, og sørger

og græder! Eders Latter vendes til Sorg, og Glæden til Bedrøvelse!
Matt. 5, 4. Luk. 6, 25.

10. Ydmyger eder for Herren, saa skal han ophøie eder! V. 6.

11. Taler ikke ilde om hverandre, Brødre! Hvo der taler ilde om sin Broder og dømmer sin Broder, taler ilde om Loven og dømmer Loven; men dømmer du Loven, da er du ikke Lovens Gjører, men Dommer.
3 Mos. 19, 16. Ps. 15, 3. 1 Pet. 2, 1. Matt. 7, 1. Rom. 2, 1; 14, 4. 2 Kor. 12, 20.

12. Een er Lovgiveren, som er mægtig til at frelse og til at fordærve; hvo er da du, som dømmer din Næste?

13. **Nu** vel, I, som sige: Idag eller imorgen ville vi drage til den eller den Stad og blive der eet Aar og kjøbslaa og vinde, Luk. 12, 16–20.

14. I, som ikke vide, hvad imorgen skal ske! Thi hvad er eders Liv? Det er jo en Damp, som en liden Tid er tilsyne, men derefter forsvinder.
Ordsp. 27, 1. Es. 40, 6. 1 Kor. 7, 31.

15. Istedetforat I skulde sige: Dersom Herren vil, og vi leve, da ville vi gjøre dette eller hint.
Ap. G. 18, 21. 1 Kor. 4, 19.

16. Men nu rose I eder i eders Overmod; al saadan Ros er ond.
1 Kor. 5, 6.

17. Hvo der altsaa ved at gjøre Godt og ikke gjør det, for ham er det Synd. Luk. 12, 47.
Joh. 9, 41. Rom. 2, 21–23.

5. Kapitel.

De Rige bør ei hovmode sig af sin Rigdom og ei forholde Daglønnerne deres Løn (1–4), ei leve i Vellyst, ei fordømme den Retfærdige (5. 6). Man skal være langmodig, ikke hevngjerrig, men taalmodig i Lidelse efter de Helliges Exempel (7–11), ikke sværge, men bede og lade bede for sig (12–15), bekjende Synderne for hverandre (16–18) og omvende de Vildfarende (19. 20).

Nu vel, I Rige! Græder og hyler over de Elendigheder, som komme over eder!
Ordsp. 11, 28. Am. 6, 1. Luk. 6, 24. 1 Tim. 6, 9.

2. Eders Rigdom er raadnet, og eders Klæder ere mølædte; Matt. 6, 19.

3. eders Guld og Sølv er forrustet, og deres Rust skal være til Vidnesbyrd mod eder og æde eders Kjød som en Ild; I have samlet Skatte i de sidste Dage.
Rom. 2, 5.

4. Se, den Løn, som af eder er forholdt Arbeiderne, der have høstet eders Marker, skriger, og Høstfolkenes Raab ere komne ind for Herrens, Hærskarernes Guds, Øren. 3 Mos. 19, 13.
5 Mos. 24, 14. 15. Job 24, 10. 11.

5. **I** have levet i Yppighed paa Jorden og i Vellyst; I have gjort eders Hjerter tilgode som paa en Slagtedag.
Job 21, 13. Luk. 16, 19. 25. Es. 22, 13.

6. I have fordømt, I have dræbt den Retfærdige; han staar eder ikke imod.
Matt. 5, 39.

7. **Værer** derfor taalmodige, Brødre, indtil Herrens Tilkommelse! Se, Bonden forventer Jordens dyrebare Frugt og bier taalmodig efter den, indtil den faar tidlig Regn og sildig Regn. Luk. 21, 19.
Hebr. 10, 36. 3 Mos. 26, 4. 5. 5 Mos. 11, 14.

8. Værer ogsaa I taalmodige, styrker eders Hjerter! Thi Herrens Tilkommelse er nær. 1 Kor. 10, 11. Fil. 4, 5.

9. Sukker ikke mod hverandre, Brødre, forat I ikke skulle fordømmes! Se, Dommeren staar for Døren. Matt. 24, 33.

10. Mine Brødre! Tager Profeterne, som have talt i Herrens Navn, til Exempel paa at lide Ondt og være taalmodige!
Matt. 5, 12.

11. Se, vi prise dem salige, som lide taalmodig. I have hørt om Jobs Taalmodighed og seet Udfaldet fra Herren; thi Herren er saare miskundelig og forbarmende. Matt. 5, 11.
Job 1, 21 22; 42, 10. Ps. 103, 8.

12. **Men** for Alting, mine Brødre, sværger ikke, hverken ved Himmelen eller ved Jorden eller nogen anden Ed, men eders Ja være Ja, og Nei være Nei, forat I ikke skulle falde under Dommen!
Matt. 5, 34 fg. 2 Kor. 1, 17. 18.

13. Lider Nogen iblandt eder Ondt, han bede! Er Nogen vel tilmode, han synge!
Ef. 5, 19. Kol. 3, 16.

14. Er Nogen blandt eder syg, han kalde til sig Menighedens Ældste, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn,
Mark. 6, 13; 16, 18.

15. og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham, og har han begaaet Synder, skulle de forlades ham.
Ps. 30, 3.

16. **Bekjender** Overtrædelserne for hverandre og beder for hverandre, forat I kunne læges! En Retfærdigs Bøn formaar Meget, naar den er alvorlig. 4 Mos. 5, 7.
2 Tess. 3, 1. Ps. 145, 18. Ordsp. 15, 29.

17. Elias var et Menneske, samme Vilkaar undergiven, som vi, og han bad

en Bøn, at det ikke skulde regne, og det
regnede ikke paa Jorden i tre Aar og
seks Maaneder. Ap. G. 14, 15.
1 Kong. 17, 1.
18. Og han bad atter, og Himmelen
gav Regn, og Jorden bar sin Frugt.
1 Kong. 18, 41 fg.
19. Brødre! Dersom Nogen iblandt
eder er faren vild fra Sandheden, og
En omvender ham,
Matt. 18, 15. Gal. 6, 1. 1 Tess. 5, 14.
20. han vide, at hvo der omvender
en Synder fra hans Veis Vildfarelse,
han skal frelse en Sjæl fra Døden og
skjule Synders Mangfoldighed.
Ps. 51, 15. Ordsp. 10, 12. 1 Pet. 4, 8.

Peters første almindelige Brev.

1. Kapitel.

Peter ønsker de Udvalgte i Asien Naade (1. 2), priser Gud for deres Gjenfødelse til et levende Haab (3—9), lærer, at Profeterne have ransaget, ja Englene ønsket at gjennemskue denne Saliggjørelse (10—12), formaner dem til en stadig Tro, Lydighed, hellig Vandel, ren Kjærlighed, ved Guds Ords Kraft (13—25).

Peter, Jesu Christi Apostel, til de Udlændinge, som ere adspredte i Pontus,
Galatien, Kappadocien, Asien og Bitynien, udvalgte Joh. 7, 35. Jak. 1, 1.
2. efter Gud Faders Forudvidende i
Aandens Helliggjørelse til Lydighed og
Renselse ved Jesu Christi Blod: Naade
og Fred vorde eder mangfoldig til Del!
Rom. 8, 29. Hebr. 12, 24. 2 Pet. 1, 2. Jud. 2.
3. Lovet være Gud og vor Herres
Jesu Christi Fader, som efter sin store
Barmhjertighed har gjenfødt os til et
levende Haab ved Jesu Christi Opstandelse fra de Døde,
2 Kor. 1, 3. Ef. 1, 3; 2, 4. 5. Joh. 3, 3.
4. til en uforkrænkelig og ubesmittelig
og uforvisnelig Arv, som er bevaret i
Himlene til eder, 5, 4. Kol. 1, 5. 2 Tim. 1, 12.
5. som ved Guds Magt bevares formedelst Troen til den Frelse, som er
færdig til at aabenbares i den sidste Tid,
Kol. 3, 4.
6. i hvilken I skulle fryde eder, efterat
I nu en liden Stund, om saa skal være,
ere blevne bedrøvede i forskjellige Fristelser, 4, 12. 13. Rom. 5, 3. 2 Kor. 4, 17.
7. forat eders prøvede Tro, som er
meget dyrebarere end det forgjængelige
Guld, hvilket dog prøves ved Ilden,
maa findes til Lov og Pris og Ære
ved Jesu Christi Aabenbarelse,
Jak. 1, 3. Ef. 48, 10. Ordsp. 17, 3.
1 Kor. 3, 13. 1 Pet. 4, 12. Kol. 3, 4.
8. han, hvem I ikke have kjendt og
dog elske, hvem I nu ikke se, men dog
tro paa, og I skulle fryde eder med
unudsigelig og forherliget Glæde,
2 Kor. 5, 7. Hebr. 11, 27. 1 Joh. 4, 20.
9. idet I opnaa Maalet for eders
Tro, Sjælenes Frelse.
10. Om denne Frelse have Profeterne
gransket og ransaget, de, der have spaaet
om den Naade, som skulde blive eder til
Del, 1 Mos. 49, 10. Dan. 2, 44; 9, 24.
Hagg. 2, 9. Sak. 6, 12. Matt. 13, 17.
11. idet de ransagede, til hvilken eller
hvordan en Tid Christi Aand, som var
i dem, henviste, da han forud vidnede
om Christi Lidelser og derpaa følgende
Herlighed; 2 Pet. 1, 21. Ps. 22, 7.
Es. 53, 3 fg. Dan. 9, 26. Luk. 24, 26.
12. thi det var dem aabenbaret, at de
ikke tjente sig selv, men os i det, som
nu er blevet eder kundgjort af dem, der
have forkyndt eder Evangeliet i den
Hellig-Aand, som blev sendt fra Himmelen, i det. hvort Englene begjære at
skue ind. Dan. 12, 9. 13. Hebr. 11, 13. 39.
Ap. G. 2, 4. Ef. 3, 10.
13. Omgjorder derfor eders Sinds
Lænder, værer ædrue, og sætter eders
Haab aldeles til den Naade, som bliver
eder til Del i Jesu Christi Aabenbarelse!
Luk. 12, 35. Ef. 6, 14. Luk. 21, 34. Rom. 13, 13.
14. Som lydige Børn skikker eder ikke
efter de forrige Lyster i eders Vankundighed, Ef. 5, 1. Rom. 12, 2. Ap. G. 17, 30.
15. men vorder efter den Hellige, som
har kaldt eder, ogsaa I hellige i al
Omgjængelse! 2 Tim. 1, 9.
Matt. 5, 48. Luk. 1, 75. 2 Kor. 7, 1.
16. Thi der er skrevet: Vorder hellige,
thi jeg er hellig! 3 Mos. 19, 2; 20, 7.
17. Og dersom I paakalde ham som
Fader, der dømmer uden Persons Anseelse efter Enhvers Gjerning, da omgaaes
med Frygt i eders Udlændigheds Tid,
Matt. 6, 9. 5 Mos. 10, 17. 2 Krøn. 19, 7.
2 Kor. 5, 6. Fil. 2, 12.
18. da I vide, at I ikke med
forkrænkelige Ting, Sølv eller
Guld, ere forløste fra eders

forkængelige Omgjængelse, som I have faaet fra Fædrene,
1 Kor. 6, 20; 7, 23.

19. men med Christi dyrebare Blod som et ulasteligt og lydeløst Lams, Ap. G. 20, 28. Hebr. 9, 12. 14. Aab. 1, 5; 5, 9. Joh. 1, 29. 36. Hebr. 7, 26.

20. han, som forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men er bleven aabenbaret i de sidste Tider for eders Skyld,
Rom. 16, 25. Ef. 1, 9; 3, 9. Gal. 4, 4.

21. som ved ham tro paa Gud, der opreiste ham fra de Døde og gav ham Herlighed, saa eders Tro og Haab er til Gud.
Ap. G. 2, 24. Fil. 2, 9.

22. Renser eders Sjæle i Sandhedens Lydighed ved Aanden til uskrømtet Broderkjærlighed, og elsker hverandre inderlig af et rent Hjerte, Jak. 4, 8.
Rom. 12, 10. Hebr. 13, 1. 1 Tim. 1, 5.

23. I, som ere gjenfødte, ikke af forkrænkelig, men uforkrænkelig Sæd, ved Guds Ord, som lever og bliver evindelig!
Joh. 1, 13. Jak. 1, 18. 1 Joh. 3, 9.

24. Thi alt Kjød er som Græs, og al Menneskets Herlighed som Græssets Blomst; Græsset visner, og dets Blomst falder af,
Ps. 102, 12. Es. 40, 6—8. Jak. 1, 10. 11.

25. men Herrens Ord bliver evindelig. Men dette er det Ord, som ved Evangeliet er forkyndt for eder.
Matt. 5, 18. Luk. 21, 33.

2. Kapitel.

De skulle aflægge det Onde og hige efter Herrens Ord. Christus er Hjørnestenen, paa hvilken de Troende bygges til et aandeligt Hus (1—10). De skulle fly kjødelige Lyster, adlyde Øvrigheden, være ustraffelige mod Alle (11—17). Tjenere skulle være underdanige og lide Uret med Taalmodighed efter Christi Eksempel (18—25).

Aflægger derfor al Ondskab og al Svig og Hykleri og Avind og al Bagtalelse,
Ef. 4, 22. 25. Kol. 3, 8. Hebr. 12, 1. Jak. 1, 21.

2. og higer som nyfødte Børn efter den aandelige, uforfalskede Melk, forat I kunne vokse ved den,
Matt. 18, 3. 1 Kor. 14, 20. Hebr. 5, 13.

3. dersom I ellers have smagt, at Herren er god! Ps. 34, 9.

4. Kommer til ham, den levende Sten, der vel blev forskudt af Mennesker, men er udvalgt og dyrebar for Gud,
Ef. 2, 20. Matt. 21, 42.

5. og vorder selv som levende Stene opbyggede til et aandeligt Hus, et helligt Presteskab til at frembære aandelige Offere, velbehagelige for Gud ved Jesus Christus!
Ef. 2, 21. 2 Mos. 19, 6. Es. 61, 6. Aab. 1, 6. Hos. 14, 3. Mal. 1, 11. Rom. 12, 1.

6. Derfor heder det ogsaa i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en Hovedhjørnesten, som er udvalgt og dyrebar, og hvo der tror paa ham, skal ingenlunde beskjæmmes.
Es. 28, 16. Rom. 9, 33.

7. Eder altsaa, som tro, tilhører denne Ære; men for de Vantro er denne Sten, som Bygningsmændene forskjøde, bleven til en Hovedhjørnesten og en Anstødssten og en Forargelses-Klippe,
Ps. 118, 22. Matt. 21, 42. Ap. G. 4, 11. Es. 8, 14. Luk. 2, 34.

8. hvilke, idet de ikke tro Ordet, støde an, hvortil de og ere bestemte.

9. Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Presteskab, et helligt Folk, et Folk til Eiendom, forat I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte eder fra Mørket til sit underfulde Lys,
2 Mos. 19, 6. 5 Mos. 7, 6. Aab. 5, 10; 20, 6. Tit. 2, 14. Es. 43, 21. Kol. 1, 13.

10. I, som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk, som ikke havde fundet Barmhjertighed, men nu have fundet Barmhjertighed. Hos. 2, 23. Rom. 9, 25.

11. I Elskelige! Jeg formaner eder som Fremmede og Udlændinge, at I holde eder fra de kjødelige Lyster, som stride mod Sjælen, 1 Krøn. 29, 15. Ps. 119, 19. Hebr. 11, 13; 13, 14. Rom. 13, 14.

12. og lade eders Omgjængelse blandt Hedningerne være god, forat de, idet de bagtale eder som Misdædere, kunne se eders gode Gjerninger og formedelst dem prise Gud paa Besøgelsens Dag.
Rom. 12, 17. 2 Kor. 8, 21. Fil. 2, 15. Hebr. 13, 18. Tit. 2, 8. 1 Pet. 3, 16. Matt. 5, 16.

13. Værer derfor al menneskelig Orden underdanige for Herrens Skyld, det være nu en Konge som den Ypperste
Rom. 13, 1. Tit. 3, 1.

14. eller Befalingsmænd som de, der sendes af ham til Straf over Misdædere, men til Ros for dem, som gjøre Godt!
Rom. 13, 3. 4.

15. Thi saaledes er det Guds Villie, at I ved at gjøre det Gode skulle bringe de daarlige Menneskers Vankundighed til at tie, Tit. 2, 8.

16. som de, der ere frie, og ikke som de, der have Friheden til Ondskabens Skjul, men som Guds Tjenere.
Joh. 8, 32. Rom. 6, 18. 1 Kor. 7, 22; 8, 9. Gal. 5, 1. 13. 2 Pet. 2, 19.

17. Ærer Alle, elsker Broderskabet, frygter Gud, ærer Kongen!
Rom. 12, 10. Fil. 2, 3. 2 Pet. 1, 7. Ordsp. 24, 21. Matt. 22, 21.
18. I Tjenere! Værer eders Herrer underdanige i al Ærefrygt, ikke alene de gode og billige, men ogsaa de vrangvillige!
Ef. 6, 5. Tit. 2, 9.
19. Thi dette finder Naade, om Nogen af Samvittighed for Gud finder sig i Gjenvordigheder, naar han lider uretfærdig.
Matt. 5, 10.
20. Thi hvad Ros er det, om I, naar I synde og blive slagne, lide taalmodig? Men om I, naar I gjøre Godt og lide derfor, ere taalmodige, da finder dette Naade for Gud. 3, 14. 17; 4, 14.
21. Thi dertil ere I kaldte, efterdi ogsaa Christus har lidt for os og efterladt os et Eksempel, forat I skulle efterfølge hans Fodspor,
3, 18. Matt. 11, 29; 16, 24. Joh. 13, 15. Fil. 2, 5. 1 Joh. 2, 6.
22. han, som ikke gjorde Synd, og der blev ikke funden Svig i hans Mund,
Es. 53, 9. Joh. 8, 46. 2 Kor. 5, 21.
23. han, som ikke skjendte igjen, da han blev overskjendt, ikke truede, da han led, men overgav det til ham, som dømmer retfærdig,
Es. 53, 7. Joh. 8, 48. 49. 1 Pet. 3, 9.
24. han, som selv bar vore Synder paa sit Legeme paa Træet, forat vi, afdøde fra Synden, skulle leve for Retfærdigheden, han, ved hvis Saar I ere lægte.
Es. 53, 4. Rom. 6, 2. 11; 7, 6.
25. Thi I vare som vildfarende Faar, men ere nu omvendte til eders Sjæles Hyrde og Tilsynsmand. Ps. 119, 176. Es. 53, 6. Ez. 34, 6; 37, 24. Luk. 15, 4. Joh. 10, 11. Hebr. 13, 20.

3. Kapitel.

Om Kvindernes Lydighed og rette Prydelse og om Mændenes Pligt (1—7). De skulle alle beflitte sig paa Kjærlighed, Enighed, Sagtmodighed og gjøre det Gode; da behøve de ikke at frygte, om de end lide (8—17). Christus led for Syndere, men blev herlig ophøiet (18—22).

Ligesaa skulle Kvinderne være sine egne Mænd underdanige, forat, selv om nogle ikke tro Ordet, de kunne vindes uden Ord ved Kvindernes Omgjængelse,
Ef. 5, 22. Tit. 2, 5. 1 Kor. 7, 16.
2. naar de se eders kyske Omgjængelse i Herrens Frygt.
3. Deres Prydelse skal ikke være den udvortes, Haarfletning og paahængte Guldsmykker eller Klædebragt,
1 Tim. 2, 9. Tit. 2, 3.
4. men Hjertets skjulte Menneske i en sagtmodig og stille Aands uforkrænkelige Væsen, hvilket er meget kosteligt for Gud.
Ps. 45, 14. Rom. 2, 29; 7, 22. 2 Kor. 4, 16.
5. Thi saaledes prydede ogsaa fordum de hellige Kvinder sig, som haabede paa Gud, og de vare sine egne Mænd underdanige,
6. ligesom Sara var Abraham lydig og kaldte ham Herre, og hendes Børn ere I blevne, dersom I gjøre Godt og ikke frygte for nogen Rædsel. 1 Mos. 18, 12.
7. Ligesaa skulle I Mænd leve med eders Hustruer som med den svagere Del med Forstand og bevise dem Ære, da ogsaa de ere Medarvinger til Livets Naadegave, forat eders Bønner ikke skulle forhindres. 1 Kor. 7, 3. Ef. 5, 25.
8. Men endelig værer alle ligesindede, medlidende, kjærlige mod Brødrene, barmhjertige, velvillige! Rom. 12, 16; 15, 5.
1 Kor. 1, 10. Fil. 2, 2; 3, 16. Luk. 6, 36.
9. Betaler ikke Ondt med Ondt eller Skjeldsord med Skjeldsord, men tvertimod velsigner, vidende, at I ere dertil kaldte, at I skulle arve Velsignelse!
3 Mos. 19, 18. Ordsp. 20, 22. Matt. 5, 39. Rom. 12, 17. 1 Tess. 5, 15. Matt. 25, 34.
10. Thi den, som vil elske Livet og se gode Dage, han holde sin Tunge fra Ondt og sine Læber fra at tale Svig,
Ps. 34, 13—17. Jak. 1, 26; 3, 6.
11. han vende sig fra Ondt og gjøre Godt, han søge Fred og jage efter den!
Ps. 37, 27. Es. 1, 16. 17. 3 Joh. 11. Hebr. 12, 14.
12. Thi Herrens Øine ere over de Retfærdige, og hans Øren til deres Bøn; men Herrens Aasyn er over dem, som gjøre Ondt. Ps. 33, 18. 2 Tess. 1, 9
13. Og hvo er den, som kan skade eder, dersom I beflitte eder paa det Gode?
14. Men om I end lide for Retfærdigheds Skyld, ere I salige; men frygter ikke, som de frygte, og forfærdes ikke, men helliger Gud Herren i eders Hjerter!
Matt. 5, 10. 1 Pet. 2, 20. Es. 8, 12. 13; 51, 12. Jer. 1, 8. Matt. 10, 28.
15. Men værer altid færdige til at forsvare eder med Sagtmodighed og Ærefrygt for Enhver, som begjærer Regnskab af eder om det Haab, som er i eder,
Ps. 119, 46. Ap. G. 4, 8.
16. og haver en god Samvittighed,

forat de, der haane eders gode Omgjængelse i Christus maa beskjæmmes, naar de bagtale eder som Misdædere!
2, 12. 15. 19.

17. Thi det er bedre, om det saa er Guds Villie, at lide, naar man gjør Godt, end naar man gjør Ondt. 2, 20.

18. Thi ogsaa Christus led een Gang for Synder, en Retfærdig for Uretfærdige, forat han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden,
2, 21. Hebr. 9, 28. Rom. 5, 6. 2 Kor. 13, 4.

19. i hvilken han ogsaa gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring,

20. som fordum vare gjenstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, da Arken blev bygget, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste ved Vand,
1 Mos. 6, 3. 14. Rom. 2, 4. 2 Pet. 2, 5.

21. hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os, hvilken ikke er Renselse fra Kjødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pakt med Gud ved Jesu Christi Opstandelse,
Mark. 16, 16. Ef. 5, 26. Tit. 3, 5.

22. som, efterat han er faren til Himmelen, er hos Guds høire Haand, idet Engle og Magter og Kræfter ere ham underlagte.
Rom. 8, 34. Ef. 1, 20 fg.

4. Kapitel.

De skulle væbne sig med Christi Sind og afstaa fra Hedningernes Laster, omend disse spotte dem derfor (1—6). De skulle være ædrue, vaage, bede, vise Kjærlighed, være Guds tro Husholdere (7—11), glæde sig i Lidelser, ei lide som Misdædere (12—16). En haardere Dom forestaar de Ugudelige (17—19).

Efterdi da Christus har lidt for os i Kjødet, saa væbner ogsaa I eder med det samme Sind (thi den, som har lidt i Kjødet, har ladet af fra Synden),
2, 21. Fil. 2, 5. Rom. 6, 7. Hebr. 12, 1.

2. forat I den øvrige Tid i Kjødet ikke mere skulle leve efter menneskelige Lyster, men efter Guds Villie! Rom. 14, 7.
2 Kor. 5, 15. Gal. 2, 20. Hebr. 9, 14.

3. Thi det er nok, at vi i den forbigangne Livstid have gjort Hedningernes Villie, idet vi vandrede i Uterlighed, Lyster, Fylderi, Fraadseri, Drukkenskab og skjændig Afgudsdyrkelse, Ef. 4, 17. 18.

4. hvorover de forundre sig, at I ikke løbe med til den samme frække Ryggesløshed, og de spotte eder;

5. men de skulle gjøre ham Regnskab, som er færdig til at dømme Levende og Døde.
2 Kor. 5, 10. Ap. G. 10, 42. 2 Tim. 4, 1.

6. Thi derfor er Evangeliet forkyndt ogsaa for Døde, forat de vel skulle dømmes efter Menneskers Vis i Kjødet, men leve efter Gud i Aanden.

7. Men alle Tings Ende nærmer sig. Værer derfor ædrue og aarvaagne til Bønnen! 1 Kor. 10, 11.
Fil. 4, 5. Hebr. 10, 25. 2 Pet. 3, 9.
1 Joh. 2, 18. Rom. 13, 13. 1 Pet. 5, 8.

8. Men haver for alle Ting inderlig Kjærlighed til hverandre! Thi Kjærligheden skal skjule Synders Mangfoldighed.
Ordsp. 10, 12. Jak. 5, 20.

9. Laaner hverandre gjerne Hus uden Knur! Rom. 12, 13.
Hebr. 13, 2. Joh. 6, 43. Fil. 2, 14.

10. Eftersom Enhver har faaet en Naadegave, saa tjener hverandre dermed som gode Husholdere over Guds mangeslags Naade! Rom. 12, 6. Matt. 25, 14.
Luk. 12, 42. Tit. 1, 7. 1 Kor. 12, 4. Ef. 4, 11.

11. Dersom Nogen taler i Menigheden, han tale som Guds Ord! Dersom Nogen har en Tjeneste, han tjene som af den Evne, Gud giver, forat Gud maa æres i alle Ting ved Jesus Christus, hvem Æren og Magten tilkommer i al Evighed! Amen.
Rom. 12, 6 fg. 2 Kor. 2, 17. 1 Pet. 5, 11.

12. I Elskelige! Forundrer eder ikke over den Ild, som kommer over eder til en Prøvelse, som om der hændtes eder noget Fremmed,
Jak. 1, 2. Es. 48, 10. 1 Kor. 3, 13.

13. men ligesom I ere delagtige i Christi Lidelser, saa glæder eder, forat I ogsaa ved hans Herligheds Aabenbarelse skulle glæde og fryde eder!
Matt. 5, 10. Ap. G. 5, 41. Rom. 8, 17.
2 Kor. 4, 10. Fil. 3, 10. Kol. 1, 24.

14. Dersom I forhaanes for Christi Navns Skyld, ere I salige, thi Herlighedens og Guds Aand hviler over eder; hos hine bespottes han vel, men hos eder forherliges han. 2, 20. Matt. 5, 11.

15. Thi Ingen af eder lide som Morder eller Tyv eller Misdæder eller som den, der trænger sig ind i en fremmed Bestilling! 1 Tess. 4, 11.

16. Men lider han som en Christen, da skamme han sig ikke, men ære Gud herf! Joh. 21, 19.

17. Thi Tiden er der, at Dommen skal begynde fra Guds Hus; men begynder den først fra os, hvad Ende vil det

da faa med dem, som ikke tro Guds Evangelium?
Es. 10, 12. Jer. 25, 29; 49, 12. Ez. 9, 6.
18. Og dersom den Retfærdige vanskelig frelses, hvor vil der da blive af den Ugudelige og Synderen?
Luk. 23, 31. Ordsp. 11, 31.
19. Derfor skulle og de, som lide efter Guds Vilje, anbefale ham som en trofast Skaber sine Sjæle ved at gjøre Godt.
Ps. 31, 6. Luk. 23, 46.

5. Kapitel.

Apostelen formaner Lærerne (1—4), de Unge og Alle til Ydmyghed, Tillid til Gud og til at modstaa Djævelen (5—9). Han beder, at Gud vil bevare dem (10. 11), giver tilkjende, hvorfor han har skrevet, hilser og ønsker dem Fred (12—14).

De Ældste blandt eder formaner jeg som Medældste og Vidne til Christi Lidelser, som den, der og har Del i den Herlighed, som skal aabenbares:
Luk. 24, 48. Aab. 1, 9. Rom. 8, 17.
2. Vogter den Guds Hjord, som er iblandt eder, og haver Tilsyn med den, ikke af Tvang, men frivillig, ikke for slet Vindings Skyld, men af villigt Hjerte,
Ap. G. 20, 28. 1 Tim. 3, 1. Tit. 1, 7. 11.
3. ikke som de, der ville herske over Menighederne, men som de, der blive Mønstre for Hjorden! 1 Kor. 3, 5.
2 Kor. 1, 24. Fil. 3, 17. 1 Tim. 4, 12. Tit. 2, 7.
4. Og naar da Overhyrden aabenbares, skulle I faa Ærens uforvisnelige Krans.
Es. 40, 11. Ez. 34, 23. Joh. 10, 11. Hebr. 13, 20.
1 Kor. 9, 25. 2 Tim. 4, 8. Jak. 1, 12. 1 Pet. 1, 4.
5. Værer, I Unge, ligesaa de Ældste underdanige! Værer alle hverandre underdanige og ifører eder Ydmyghed! Thi Gud staar de Hoffærdige imod, men de Ydmyge giver han Naade.
Rom. 12, 10. Ef. 5, 21. Fil. 2, 3.
Ordsp. 3, 34. Luk. 14, 11. Jak. 4, 6.
6. Ydmyger eder derfor under Guds vældige Haand, forat han maa ophøie eder i sin Tid! Job 22, 29. Jak. 4, 10.
7. Kaster al eders Sorg paa ham! Thi han har Omhu for eder.
Ps. 37, 5; 55, 23. Matt. 6, 25. Luk. 12, 22. Ps. 40, 18.
8. Værer ædrue, vaager! Thi eders Modstander Djævelen gaar omkring som en brølende Løve og søger, hvem han kan opsluge. Luk. 21, 36. 1 Tess. 5, 6. Luk. 22, 31.
9. Staar ham imod, faste i Troen, eftersom I vide, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa eders Brødre i Verden!
Ef. 4, 27; 6, 11. 13. 16. Jak. 4, 7.
10. Men al Naades Gud, som har kaldt os efter en kort Tids Lidelse til sin evige Herlighed i Christus Jesus, han selv berede, styrke, bekræfte, grundfæste eder!
2 Kor. 4, 17. Hebr. 10, 37. 1 Pet. 1, 6.
2 Kor. 1, 21. 2 Tess. 3, 3.
11. Ham være Æren og Magten i al Evighed! Amen. Hebr. 13, 21.
12. Med Silvanus, den trofaste Broder (det holder jeg ham for), har jeg i Korthed skrevet eder til, idet jeg formaner og vidner, at dette er Guds sande Naade, i hvilken I staa.
13. Den medudvalgte Menighed i Babylon hilser eder, ligesaa Markus, min Søn.
Ap. G. 12, 12.
14. Hilser hverandre med Kjærligheds Kys! Fred være med eder alle, som ere i Christus Jesus! Amen. Rom. 16, 16.
1 Kor. 16, 20. 2 Kor. 13, 12. 1 Tess. 5, 26.

Peters andet almindelige Brev.

1. Kapitel.

Peter ønsker de Troende Naade (1. 2). Efter de dyrebare Forjættelser, som ere givne i Christus, skulle de bevise sin Tro og befæste sin Udvælgelse (3—11). Han viser, hvorfor han har villet paaminde dem (12—15). Det er ikke Fabler, som han har kundgjort dem; thi han har selv seet Christi Herlighed, hvorved Profeternes Ord bekræftes (16—21).

Simon Peter, Jesu Christi Tjener og Apostel, til dem, der have faaet samme dyrebare Tro, som vi, ved vor Guds og Frelsers Jesu Christi Retfærdighed:
2. Naade og Fred vorde eder mangfoldig til Del i Guds og Jesu, vor Herres, Erkjendelse! 1 Pet. 1, 2. Joh. 17, 3.
3. Efterdi hans guddommelige Magt har skjenket os alle de Ting, som høre til Liv og Gudfrygtighed, ved Erkjendelsen af ham, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft, V. 2. 1 Pet. 2, 9; 5, 10.
4. ved hvilke de saare store og dyrebare Forjættelser ere os skjenkede, forat I ved disse skulle blive delagtige i den guddommelige Natur, idet I fly den Fordærvelse, som formedelst Begjærlighed er i Verden, Es. 56, 5.
Joh. 1, 12. Gal. 3, 26. Joh. 14, 23; 17, 21.
2 Kor. 3, 18. Ef. 4, 24. 1 Joh. 1, 3; 3, 2.

5. saa anvender al Flid just herpaa, og viser i eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, Tit. 3, 8.

6. men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudfrygtighed,

7. men i Gudfrygtigheden Broderkjærlighed, men i Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle! 1 Tess. 3, 12.

8. Thi naar disse Ting findes hos eder og det i rigeligt Maal, lade de eder ikke blive uvirksomme eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Christi Erkjendelse. Tit. 3, 14.

9. Thi den, hos hvem de ikke findes, er blind, tillukker Øinene og har glemt Renselsen fra sine forrige Synder. Es. 59, 9. 10. Joh. 7, 17. 1 Joh. 2, 9. 11. Jak. 1, 24.

10. Anvender derfor, Brødre, des mere Flid paa at befæste eders Kald og Udvælgelse! Thi naar I gjøre dette, skulle I ikke nogensinde falde. Hebr. 3, 14.

11. Thi saaledes skal der rigelig gives eder Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Christi evige Rige.

12. Derfor vil jeg ikke forsømme altid at paaminde eder om dette, endskjønt I vide det og ere befæstede i den Sandhed, som er forhaanden hos eder. Rom. 15, 14. 15.

13. Men jeg agter det ret at vække eder ved Paamindelse, saalænge jeg er i denne Hytte, 3, 1.

14. da jeg ved, at min Hyttes Aflæggelse er snart forhaanden, ligesom og vor Herre Jesus Christus har aabenbaret mig. 2 Tim. 4, 6. Joh. 21, 18. 19.

15. Jeg vil og gjøre mig Flid for, at I efter min Bortgang altid kunne have, hvad der kan bringe eder dette i Erindring.

16. Thi vi fulgte ikke kløgtige Fabler, da vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Christi Kraft og Tilkommelse, men vi have selv været Øienvidner til hans Herlighed. 1 Kor. 1, 17. 2, 1. Matt. 17, 1. Joh. 1, 14.

17. Thi han fik Hæder og Ære af Gud Fader, idet en saadan Røst kom til ham fra den høie Herlighed: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvem jeg har Velbehag. Matt. 17, 5; 3, 17. Kol. 1, 13.

18. Og vi hørte denne Røst komme fra Himmelen, da vi vare med ham paa det hellige Bjerg. Luk. 9, 28.

19. Og vi have det profetiske Ord mere stadfæstet, og I gjøre vel i at give Agt derpaa som paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenstjernen oprinder i eders Hjerter, Ps. 119, 105. 2 Kor. 4, 5. 6. Aab. 2, 28; 22, 16.

20. idet I først og fremst vide dette, at ingen Profeti i Skriften er af egen Udlæggelse;

21. thi ingensinde er nogen Profeti fremført af menneskelig Vilje, men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Hellig-Aand. 2 Tim. 3, 16. 1 Pet. 1, 11.

2. Kapitel.

Apostelen advarer mod falske Profeter (1—3), lærer, at disse ei skulle undgaa Guds Straf (4—9), især de, som vandre efter Kjødet og ere Bespottere, Gjerrige, Vellystige, Forførere (10—19). Han beskriver deres ulykfalige Tilstand, som igjen lade sig overvinde af det Onde (20—22).

Men der var og falske Profeter blandt Folket, ligesom der og blandt eder skal komme falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Kjætterier og fornegte den Herre, som har kjøbt dem, og føre over sig selv en hastig Fordærvelse. 5 Mos. 13, 1 fg. Matt. 24, 11. 1 Tim. 4, 1. 1 Joh. 2, 22. 2 Joh. 7.

2. Og Mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vei skal bespottes. 2 Tim. 4, 3.

3. Og af Gjerrighed skulle de med opdigtede Ord søge Vinding af eder. Dommen over dem er alt længe virksom, og deres Fordærvelse slumrer ikke. 5 Mos. 32, 35.

4. Thi naar Gud ikke sparede Engle, som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede og overgav dem i Mørkets Lænker til at forvares til Dommen, Joh. 8, 44. Jud. 6. Aab. 20, 1 fg.

5. og naar han ikke sparede den gamle Verden, men bevarede Noah, Retfærdigheds Prædiker, selv ottende, da han førte Syndfloden over de Ugudeliges Verden, 1 Mos. 7, 6. 7; 8, 1. 1 Pet. 3, 20.

6. og naar han lagde Sodomas og Gomorras Stæder i Aske og fordømte dem til Ødelæggelse, saa han satte dem til et Eksempel for dem, som i Fremtiden vilde leve ugudelig, 1 Mos. 19, 24. 5 Mos. 29, 23. Es. 13, 19. Jud. 7.

7. og udfriede den retfærdige Lot, som plagedes ved de Ugudeliges uterlige Omgjængelse 1 Mos. 19, 7. 9. 29.

8. (thi medens denne Retfærdige boede iblandt dem, ængstede han sig Dag fra

Dag i sin retfærdige Sjæl over de ryggesløse Gjerninger, som han saa og hørte),
Ps. 119, 158. Ez. 9, 4.

9. da ved Herren ogsaa at udfri de Gudfrygtige af Fristelse, men at bevare de Uretfærdige til Dommens Dag for at straffes,
V. 7. 1 Kor. 10, 13.

10. men mest dem, som vandre efter Kjødet i Besmittelsens Lyster og foragte Herredømme. Dumdristige, selvraadige, bæve de ikke ved at bespotte Værdigheder,
Jud. 4. 7 fg.

11. da dog Englene, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre bespottelig Dom mod dem for Herren. Jud. 9.

12. Men som ufornuftige, sanselige Dyr, der ere fødte til at fanges og ødelægges, skulle disse, idet de bespotte, hvad de ikke kjende, ødelægges i sin egen Fordærvelse Jud. 10.

13. og faa Uretfærdigheds Løn. Sin Lyst finde de i dagligt Vellevnet; Skampletter og en Skjændsel ere de; de svælge i sine Bedragerier, naar de fraadse med eder; Jud. 12.

14. de have Øine, som er fulde af Horeri og ei lade af fra Synden; de lokke de ubefæstede Sjæle; de have et Hjerte, øvet i Gjerrighed; de ere Forbandelsens Børn;

15. de have forladt den rette Vei og fare vild; de have fulgt Bileams, Beors Søns, Vei, som elskede Uretfærdigheds Løn,
4 Mos. 22, 7. 19; 31, 16. Jud. 11.

16. men blev overbevist om sin egen Overtrædelse; det umælende Lastdyr, der talte med menneskelig Røst, forhindrede Profetens Daarlighed. 4 Mos. 22, 28.

17. Disse ere vandløse Kilder, Skyer, som drives af Hvirvelvind; for dem er Mørke og Mulm bevaret til evig Tid.
Jud. 12. Ordsp. 25, 14.

18. Thi idet de tale Forfængeligheds stolte Ord, lokke de ved Kjødets Lyster, ved Uterligheder dem, som virkelig vare undflyede fra dem, der vandre i Vildfarelse, Ps. 17, 10. Jud. 16.

19. idet de love dem Frihed, endskjønt de selv ere Fordærvelsens Trælle; thi af hvem Nogen er overvunden, dens Træl er han og bleven.
Gal. 5, 13. Joh. 8, 34. Rom. 6, 16. 20.

20. Thi dersom de, efterat de have undflyet Verdens Besmittelser ved den Herres og Frelsers Jesu Christi Erkjendelse, igjen lade sig indvikle deri og blive overvundne, da er det Sidste med dem blevet værre end det Første.
1 Joh. 2, 16; 5, 19. 2 Pet. 1, 8. Matt. 12, 45. Hebr. 6, 4 fg.

21. Thi det havde været dem bedre, at de ikke havde erkjendt Retfærdighedens Vei, end at de efter at have erkjendt den have vendt sig fra det hellige Bud, som var dem overgivet. Luk. 12, 47. 48.

22. Men det er gaaet dem efter det sande Ordsprog: Hunden vender sig igjen til sit eget Spy, og Soen, som var tvættet, til skiden Søle. Ordsp. 26, 11.

3. Kapitel.

Hensigten med dette Brev (1. 2). Herrens Dag skal ikke udeblive (3—10). Hvorledes de skulle berede sig til det, som forestaar, vogte sig for Forførere og vokse i Jesu Naade og Kundskab (11—18).

Dette er nu, I Elskelige, det andet Brev, jeg skriver til eder, hvori jeg ved Paamindelse vækker eders oprigtige Sind,
1, 13.

2. forat I skulle komme de Ord i Hu, som forud ere sagte af de hellige Profeter, og vort Bud, vi, som ere Herrens og Frelserens Apostler, 1, 15. 19.

3. idet I først og fremst vide dette, at der i de sidste Dage skal komme Spottere, som vandre efter sine egne Lyster
1 Tim. 4, 1. 2. 2 Tim. 3, 1. Jud. 18.

4. og sige: Hvor bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse, thi fra den Dag, Fædrene ere hensovede, forblive jo alle Ting saaledes, som fra Skabningens Begyndelse?
Es. 5, 19. Jer. 17, 15. Ez. 12, 22.

5. Thi de ville ikke vide dette, at ved Guds Ord vare Himlene fordum, og Jorden, som fremstod af Vand og ved Vand,
1 Mos. 1, 6. Ps. 24, 2; 136, 6.

6. hvorved den Verden, som da var, forgik, idet den blev oversvømmet af Vand.
1 Mos. 7, 17. 21.

7. Men de Himle og den Jord, som nu ere, opbevares ved det samme Ord til Ilden, bevarede til Dommens og de ugudelige Menneskers Fordærvelses Dag.
Ps. 102, 27. Es. 51, 6. 2 Tess. 1, 8. Hebr. 1, 11.

8. Men dette Ene bør I ikke være uvidende om, I Elskelige, at een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde Aar som een Dag. Ps. 90, 4.

9. Herren forhaler ikke Forjættelsen, saaledes, som Nogle agte det for en Forhaling, men han har Langmodighed med os, idet han ikke vil, at Nogen skal

fortabes, men at Alle skulle komme til
Omvendelse. Hab. 2, 3. Hebr. 10, 37. Es. 30, 18.
Rom. 2, 4. 1 Pet. 3, 20. Ez. 18, 23. 32. 1 Tim. 2, 4.
10. Men Herrens Dag skal komme
som en Tyv om Natten, og da skulle
Himlene forgaa med stort Bulder, men
Elementerne skulle komme i Brand og
opløses, og Jorden og Alt, hvad der er
paa den skal opbrændes.
Matt. 24, 27. Luk. 12, 39. 40. 1 Tess. 5, 2. 3.
Aab. 16, 15. Ps. 102, 27. Es. 51, 6. Luk. 21, 33.
11. Efterdi da alt dette bliver opløst,
hvorledes bør det eder da at være? I
helligt Levnet og Gudfrygtighed, Luk. 21, 36.
12. ventende og stundende efter Guds
Dags Tilkommelse, formedelst hvilken
Himlene skulle antændes og opløses, og
Elementerne komme i Brand og smeltes.
Ps. 50, 3. 2 Tess. 1, 8.
13. Men vi forvente efter hans
Forjættelse nye Himle og en ny
Jord, hvor Retfærdighed bor.
Es. 65, 17; 66, 22. Aab. 21, 1.
14. Derfor, I Elskelige, efterdi I for-
vente dette, saa beflitter eder paa at
findes ubesmittede og ustraffelige for
hans Aasyn i Fred,
1 Kor. 1, 8. Fil. 1, 10. 1 Tess. 3, 13; 5, 23.
15. og agter vor Herres Langmodighed
for en Frelse, som og vor elskelige Broder
Paulus efter den ham givne Visdom har
skrevet til eder, V. 9. 1 Pet. 3, 20.
16. ligesom i alle sine Breve, naar
han i dem taler om disse Ting, hvori-
blandt der er Noget, som er svært at
forstaa, hvilket de Ukyndige og Ubefæstede
forvende, ligesom og de øvrige Skrifter,
til sin egen Fordærvelse.
17. Derfor, I Elskelige, efterdi I vide
det forud, vogter eder, at I ikke lade
eder henrive med af de Ryggesløses
Vildfarelse og falde ud af eders faste
Stilling! Mark. 13, 5. 23.
18. Men voxer i vor Herres og Frelsers
Jesu Christi Naade og Kundskab! Ham
være Æren baade nu og til evig Tid!
Amen. 1, 8. Kol. 1, 10. 1 Pet. 4, 11.

Johannes's første almindelige Brev.

1. Kapitel.

Johannes forkynder Jesus som Livsens Ord for de Troende, forat de skulle have Samfund med ham (1—4). Det kunne de ikke have, uden naar de vandre i Lyset og bekjende sine Synder, fra hvilke de renses ved Christi Blod (5—10).

Hvad der var fra Begyndelsen, hvad vi
have hørt, hvad vi have seet med
vore Øine, hvad vi have beskuet og vore
Hænder følt paa, nemlig om Livsens Ord,
Joh. 1, 1. 14. 2 Pet. 1, 16. Luk. 24, 39.
Joh. 20, 27.
2. og Livet er aabenbaret, og vi have
seet og vidne og forkynde eder Livet,
det evige, som var hos Faderen og er
blevet aabenbaret for os, —
Joh. 1, 4. 2 Tim. 1, 10. Joh. 1, 2.
3. hvad vi have seet og hørt, forkynde
vi eder, forat ogsaa I skulle have Sam-
fund med os; men vort Samfund er med
Faderen og med hans Søn Jesus Christus.
Joh. 17, 21. 1 Kor. 1, 9.
4. Og dette skrive vi eder til, forat
eders Glæde maa vorde fuldkommen.
Joh. 15, 11; 16, 24. 2 Joh. 12.
5. Og dette er det Budskab, vi have
hørt af ham og forkynde eder, at Gud er
Lys, og der aldeles intet Mørke er i ham.
Ps. 104, 2. Joh. 1, 9; 8, 12.
6. Dersom vi sige, at vi have Sam-
fund med ham, og vandre i Mørket, da
lyve vi og gjøre ikke Sandheden.
2, 4. Joh. 3, 21.
7. Men dersom vi vandre i
Lyset, ligesom han er i Lyset,
have vi Samfund med hverandre,
og Jesu Christi, hans Søns,
Blod renser os fra al Synd.
Ap. G. 20, 28. Hebr. 9, 14. 28. 1 Pet. 1, 19.
8. Dersom vi sige, at vi ikke have
Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden
er ikke i os. 1 Kong. 8, 46.
Ordsp. 20, 9; 28, 13. Præd. 7, 20.
9. Dersom vi bekjende vore Synder,
er han trofast og retfærdig, saa han
forlader os Synderne og renser os
fra al Uretfærdighed. Ps. 32, 5.
10. Dersom vi sige, at vi ikke have
syndet, gjøre vi ham til en Løgner, og
hans Ord er ikke i os. 2, 4.

2. Kapitel.

Jesus Christus er Synderes Talsmand (1. 2). De Troende holde Guds Bud, vandre efter Christi Eksempel og elske sin Næste (3—11). De formanes til ikke at elske Verden (12—17). De skulle vogte sig for Antichrister og følge Aandens Kald (18—27), blive i Christus og øve Retfærdighed (28. 29).

Mine Børn! Dette skriver jeg eder til, forat I ikke skulle synde; og dersom Nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Christus, den Retfærdige,
Rom. 8, 34. Hebr. 7, 25; 9, 24.

2. og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke for vore alene, men ogsaa for hele Verdens.
Rom. 3, 25. 2 Kor. 5, 18. Kol. 1, 20. Joh. 1, 29; 3, 16; 4, 42. Hebr. 2, 9.

3. Og derpaa vide vi, at vi kjende ham, naar vi holde hans Bud. Joh. 8, 55.

4. Hvo der siger: Jeg kjender ham, og ikke holder hans Bud, han er en Løgner, og i ham er Sandheden ikke.
1, 6; 4, 20.

5. Men hvo der holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kjærlighed fuldkommet. Derpaa kjende vi, at vi ere i ham.
Joh. 13, 35; 14, 21. 23.

6. Hvo der siger, at han bliver i ham, han er og skyldig til at vandre saaledes, som han vandrede.
Joh. 15, 4. 5; 13, 15. Kol. 2, 6. 1 Pet. 2, 21.

7. Brødre! Jeg skriver eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have havt fra Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord, I have hørt fra Begyndelsen.
2 Joh. 5. 1 Joh. 2, 24; 3, 11.

8. Atter skriver jeg eder et nyt Bud, som er sandt i ham og i eder; thi Mørket drager bort, og det sande Lys skinner allerede.
Joh. 13, 34; 1, 9; 12, 35. Rom. 13, 12.

9. Hvo der siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er endnu i Mørket.
3, 14; 4, 20.

10. Hvo der elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ikke Anstød i ham.
2 Pet. 1, 10.

11. Men hvo der hader sin Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket og ved ikke, hvor han gaar, fordi Mørket har forblindet hans Øine. V. 9.

12. Jeg skriver til eder, mine Børn, thi eders Synder ere eder forladte for hans Navns Skyld;
Luk. 24, 47. Ap. G. 10, 43.

13. jeg skriver til eder, I Fædre, thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af; jeg skriver til eder, I Unge, thi I have overvundet den Onde. Jeg skrev til eder, mine Børn, thi I have kjendt Faderen; Joh. 1, 1.

14. jeg skrev til eder, I Fædre, thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af; jeg skrev til eder, I Unge, thi I ere stærke, og Guds Ord bliver i eder, og I have overvundet den Onde. Ef. 6, 10.

15. Elsker ikke Verden, ei heller de Ting, som ere i Verden! Dersom Nogen elsker Verden, er Faderens Kjærlighed ikke i ham.
Matt. 16, 24. Joh. 15, 19. Rom. 8, 8; 12, 2. Gal. 1, 10.

16. Thi alt det, som er i Verden, Kjødets Lyst og Øinenes Lyst og et hoffærdigt Levnet, er ikke af Faderen, men af Verden.
Luk. 14, 18 fg.

17. Og Verden forgaar, og dens Lyst; men hvo der gjør Guds Villie, bliver til evig Tid.
Ps. 90, 10. 1 Kor. 7, 31. 1 Pet. 1, 24. Ps. 15, 5.

18. Mine Børn! Det er den sidste Time; og som I have hørt, at Antichristen* kommer, saa ere nu mange Antichrister fremkomne, hvoraf vi kjende, at det er den sidste Time.
*den, som modsætter sig Christus.
Matt 24, 5. 24. Ap. G. 20, 29. 2 Tess. 2. 3.

19. De ere udgangne fra os, men de vare ikke af os; thi dersom de havde været af os, da vare de vel blevne hos os. Men det skulde vorde aabenbart, at ikke Alle ere af os.
Ap. G. 20, 30. 1 Kor. 11, 19.

20. Og I have Salvelse af den Hellige og vide Alt.
2 Pet. 1, 12. Ef. 1, 13. 14. Kol. 1, 4. 5. 9.

21. Jeg skrev ikke til eder, fordi I ikke vide Sandheden, men fordi I vide den og vide, at ingen Løgn er af Sandheden.

22. Hvo er Løgneren, uden den, som negter, at Jesus er Christus? Dette er Antichristen, han, som negter Faderen og Sønnen. 4, 3. 2 Joh. 7.

23. Hver den, som negter Sønnen, har ei heller Faderen. Den, som bekjender Sønnen, har ogsaa Faderen.
Luk. 12, 9. Joh. 5, 23. 2 Tim. 2, 12.

24. Hvad I da have hørt fra Begyndelsen, det blive i eder! Dersom det, I have hørt fra Begyndelsen, bliver i eder, skulle og I blive i Sønnen og i Faderen.
V. 1—3. 7. Joh. 14, 23.

25. Og dette er den Forjættelse, han har tilsagt os, det evige Liv. 1 Tim. 4, 8.

26. Dette har jeg skrevet eder til om dem, som forføre eder.

27. Og den Salvelse, I have annammet af ham, bliver i eder, og I have ikke behov, at Nogen skal lære eder; men ligesom den samme Salvelse lærer eder

Alt og er sand og ingenlunde Løgn, saa bliver i ham, ligesom den har lært eder!
V. 20. Jer. 31, 34. Joh. 6, 45.

28. Og nu, mine Børn, bliver i ham, forat vi, naar han aabenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle blive beskjæmmede af ham i hans Tilkommelse!
Joh. 15, 4. 9. 1 Joh. 3, 21; 4, 17.

29. Dersom I vide, at han er retfærdig, da vide I, at hver den, som gjør Retfærdighed, er født af ham.
3, 7. 10.

3. Kapitel.

De Troende have et saligt Haab; derfor rense de sig og gjøre ikke Synd; thi den, som gjør Synd og ikke elsker sin Næste, er af Djævelen (1—10). De skulle elske hverandre, endskjønt Verden hader dem; thi den, som hader sin Næste, er en Manddraber, og Kjærlighed er Guds Børns Kjendetegn (11—24).

Ser, hvor stor en Kjærlighed Faderen har bevist os, at vi skulle kaldes Guds Børn! Derfor kjender Verden ikke os, fordi den ikke kjender ham.
Joh. 1, 12; 16, 3; 17, 25.

2. I Elskelige! Nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er.
Es. 56, 5. Gal. 3, 26; 4, 6. Rom. 8, 14. 29. 1 Kor. 15, 49. Fil. 3, 21. Kol. 3, 4. Matt. 5, 8. 1 Kor. 13, 12.

3. Og hver den, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.
1 Pet. 1, 15. 16.

4. Hver den, som gjør Synd, begaar og Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse. 5, 17.

5. Og I vide, at han er aabenbaret for at borttage vore Synder, og der er ikke Synd i ham. Es. 53, 4.
2 Kor. 5, 21. Joh. 8, 46. Hebr. 4, 15.

6. Hver den, som bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, har ikke seet ham, ei heller kjendt ham.
V. 9; 2, 4; 4, 8. 3 Joh. 11.

7. Mine Børn! Ingen forføre eder! Hvo der gjør Retfærdighed, er retfærdig, ligesom han er retfærdig.
Ef. 5, 6. 1 Joh. 2, 29; 3, 10.

8. Hvo der gjør Synd, er af Djævelen; thi Djævelen synder fra Begyndelsen. Dertil er Guds Søn aabenbaret, at han skal afskaffe Djævelens Gjerninger.
Matt. 13, 38. 39. Joh. 8, 44. 1 Mos. 3, 15.

9. Hver den, som er født af Gud, gjør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud. V. 6; 5, 18. 1 Pet. 1, 23.

10. Derved ere Guds Børn og Djævelens Børn aabenbare; hver den, som ikke gjør Retfærdighed, er ikke af Gud, ei heller den, som ikke elsker sin Broder.
2, 29; 4, 8.

11. Thi dette er det Budskab, I have hørt fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre, 2, 7. 24. Joh. 13, 34; 15, 12.

12. ikke som Ka'in var af den Onde og myrdede sin Broder. Og hvorfor myrdede han ham? Fordi hans Gjerninger vare onde, men hans Broders retfærdige.
1 Mos. 4, 8. Joh. 3, 19. Hebr. 11, 4.

13. Forundrer eder ikke, mine Brødre, om Verden hader eder!
Matt. 5, 11. Joh. 15, 18. 19; 17, 14.

14. Vi vide, at vi ere gangne over fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Den, som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden.
Joh. 5, 24. 3 Mos. 19, 17. 1 Joh. 2, 11.

15. Hver den, som hader sin Broder, er en Manddraber, og I vide, at ingen Manddraber har det evige Liv blivende i sig.
Matt. 5, 21. 22. Gal. 5, 21.

16. Derpaa have vi kjendt Kjærligheden, at han har sat sit Liv til for os. Ogsaa vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene.
Joh. 3, 16; 15, 13. Rom. 5, 8. Ef. 5, 2. 25.

17. Men den, som har Verdens Gods og ser sin Broder lide Mangel og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kjærlighed i ham? 5 Mos. 15, 7.
Luk. 3, 11. Jak. 2, 15. 16. 1 Joh. 4, 20; 5, 1.

18. Mine Børn! Lader os ikke elske med Ord, ei heller med Tunge, men i Gjerning og Sandhed!

19. Og paa dette kjende vi, at vi ere af Sandheden, og da kunne vi stille vore Hjerter tilfreds for hans Aasyn;

20. thi om Hjertet fordømmer os, er Gud større end vort Hjerte og kjender alle Ting.

21. I Elskelige! Dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have vi Frimodighed til Gud, 2, 28; 4, 17; 5, 14.

22. og hvad vi bede om, det faa vi af ham; thi vi holde hans Bud og gjøre det, som er behageligt for ham.
Ps. 10, 17; 34, 16; 145, 18. Ordsp. 15, 29; 28, 9. Jer. 29, 12. Matt. 7, 7; 18, 19; 21, 22. Joh. 9, 31; 14, 13.

23. Og dette er hans Bud, at vi

skulle tro paa hans Søns Jesu Christi Navn og elske hverandre, som han bød os.
Joh. 6, 29. 3 Mos. 19, 18. Joh. 15, 12. Ef. 5, 2. 1 Tess. 4, 9. 1 Pet. 4, 8.
24. Og den, som holder hans Bud, bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kjende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han har givet os.
Joh. 14, 23. Rom. 8, 9. 1 Joh. 4, 13.

4. Kapitel.

De skulle prøve Aanderne, om de ere af Gud (1—3). De Troende ere af Gud og ikke af Verden (4—6). De skulle elske hverandre, som Gud har elsket dem, og blive i Kjærlighed til Gud og Brødrene (7—21).

I Elskelige! Tror ikke enhver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud! Thi mange falske Profeter ere udgangne i Verden. Jer. 14, 14; 23, 16; 29, 9. Matt. 7, 15. 16; 24, 4. 5. Ef. 5, 6. Kol. 2, 18. 1 Kor. 14, 29. 1 Tess. 5, 21. Aab. 2, 2. 2 Pet. 2, 1. 2 Joh. 7.
2. Derpaa kjende I Guds Aand: Hver Aand, som bekjender Jesus Christus at være kommen i Kjødet, er af Gud.
1 Kor. 12, 3. 1 Joh. 2, 22; 5, 1. 2 Joh. 7.
3. Og hver Aand, som ikke bekjender Jesus Christus at være kommen i Kjødet, er ikke af Gud; og dette er Antichristens Aand, om hvilken I have hørt, at den kommer, og den er allerede nu i Verden.
2, 18. 22. 2 Joh. 7. 2 Tess. 2, 3 fg.
4. Mine Børn! I ere af Gud og have overvundet dem; thi den, som er i eder, er større end den, der er i Verden.
2 Kong. 6, 16.
5. De ere af Verden, derfor tale de af Verden, og Verden hører dem.
Joh. 3, 31; 15, 19.
6. Vi ere af Gud; hvo der kjender Gud, hører os; hvo der ikke er af Gud, hører os ikke; derpaa kjende vi Sandhedens Aand og Vildfarelsens Aand.
Joh. 8, 47; 10, 27.
7. I Elskelige! Lader os elske hverandre! Thi Kjærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud. 5, 1. 2.
8. Hvo der ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjærlighed.
V. 16; 2, 4; 3, 6.
9. Deri er Guds Kjærlighed til os aabenbaret, at Gud har sendt sin Søn, den Enbaarne, til Verden, forat vi skulle leve ved ham.
Rom. 5, 8; 8, 32. 1 Joh. 3, 16.
10. Deri bestaar Kjærligheden, ikke at vi have elsket Gud, men at han har elsket os og udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Synder. Joh. 15, 16.
Rom. 3, 24. 2 Kor. 5, 19. 1 Joh. 2, 2.
11. I Elskelige! Har Gud saaledes elsket os, da ere ogsaa vi skyldige at elske hverandre. Matt. 18, 33. Joh. 15, 12. 13.
12. Ingen har nogen Tid seet Gud; dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans Kjærlighed er fuldkommet i os.
2 Mos. 33, 20. Joh. 1, 18. 1 Tim. 1, 17; 6, 16. 1 Joh. 3, 23; 2, 5; 4, 17.
13. Derpaa kjende vi, at vi blive i ham, og han i os, at han har givet os af sin Aand. 3, 24. Joh. 14, 20; 17, 21.
14. Og vi have seet og vidne, at Faderen har udsendt Sønnen til at være Verdens Frelser.
1, 2. Joh. 1, 14. Gal. 4, 4. 5. 1 Joh. 2, 2.
15. Hvo der bekjender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud, og han i Gud.
5, 5.
16. Og vi have erkjendt og troet den Kjærlighed, som Gud har til os. Gud er Kjærlighed, og hvo der bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham. V. 8.
17. Deri er Kjærligheden fuldkommet hos os, at vi have Frimodighed paa Dommens Dag; thi ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden.
V. 12; 2, 28; 3, 21. Jak. 2, 13. 1 Pet. 1, 15. 1 Joh. 3, 3.
18. Frygt er ikke i Kjærligheden, men den fuldkomne Kjærlighed driver Frygten ud, thi Frygten har Pine; men hvo der frygter, er ikke fuldkommet i Kjærligheden.
Rom. 8, 15.
19. Lader os elske ham! Thi han har elsket os først. V. 10.
20. Dersom Nogen siger: Jeg elsker Gud, og han hader sin Broder, da er han en Løgner; thi hvo der ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har seet?
2, 4. 11; 3, 15. 17.
21. Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder.
3 Mos. 19, 18. Matt. 22, 39. Joh. 13, 34. 1 Joh. 5, 1.

5. Kapitel.

Den, som elsker Gud, elsker Guds Børn, holder Guds Bud, overvinder Verden ved Troen paa Guds Søn (1—6). Guds Vidnesbyrd om Sønnen bør annammes (7—12). Dette skriver Johannes for at opvække de Troende til Standhaftighed i Troen og til Bøn (13—17). Den, som er født af Gud, synder ikke; Christus har givet os et andet Sind; ved ham, som er Eet med den sande Gud, bør man blive og fly Afguder (18—21).

Hver den, som tror, at Jesus er Christus, er født af Gud, og hver den, som elsker Faderen, elsker og den, som er født af ham.
B. 4; 2, 22. 23; 4, 2. 15. Joh. 1, 12. 13.

2. Derpaa kjende vi, at vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og holde hans Bud.

3. Thi dette er Kjærligheden til Gud, at vi holde hans Bud, og hans Bud ere ikke svære.
Joh. 14, 15. 21. 23; 15, 10. Matt. 11, 30.

4. Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden, og vor Tro er den Seier, som har overvundet Verden. Joh. 16, 33.

5. Hvo er den, som overvinder Verden, uden den, som tror, at Jesus er Guds Søn?
1 Kor. 15, 57. 1 Joh. 4, 4. 15.

6. Han er den, som kom med Vand og Blod, Jesus Christus, ikke med Vandet alene, men med Vandet og Blodet; og Aanden er den, som vidner, efterdi Aanden er Sandheden.

7. Thi de ere tre, som vidne [i Himmelen: Faderen, Ordet og den Hellig-Aand, og disse Tre ere Eet;
Ps. 33, 6. Matt. 28, 19. 1 Kor. 12, 4—6. 2 Kor. 13, 13. Joh. 1, 1. Aab. 19, 13.

8. og de ere tre, som vidne paa Jorden]: Aanden og Vandet og Blodet, og disse Tre udgjøre Eet.
De Ord i 7de og 8de Vers, som her ere indesluttede i [], fattes i alle gamle Haandskrifter, de ældste Oversættelser og Kirkefædre.

9. Dersom vi antage Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, som han har vidnet om sin Søn.
Joh. 8, 17. 18; 5, 37.

10. Hvo der tror paa Guds Søn, har dette Vidnesbyrd i sig selv; hvo der ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner, fordi han ikke har troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn. Joh. 3, 18. 33. Rom. 8, 16.

11. Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os det evige Liv; og dette Liv er i hans Søn. Joh. 1, 4. 2 Tim. 1, 10.

12. Hvo der har Sønnen, har Livet; hvo der ikke har Guds Søn, har ikke Livet.
Joh. 3, 16. 36; 5, 24.

13. Dette har jeg skrevet til eder, I, som tro paa Guds Søns Navn, forat I skulle vide, at I have det evige Liv, og forat I skulle tro paa Guds Søns Navn. Joh. 20, 31; 3, 18. 1 Joh. 3, 23.

14. Og dette er den frimodige Fortrøstning, som vi have til ham, at, dersom vi bede om Noget efter hans Vilje, hører han os. 3, 21. Ps. 145, 18.
Luk. 11, 9. Joh. 16, 23. 1 Joh. 3, 22.

15. Og dersom vi vide, at han hører os i, hvad vi bede, da vide vi, at vi have de Ting, om hvilke vi have bedet ham.

16. Dersom Nogen ser sin Broder begaa en Synd, som ikke er til Døden, da skal han bede, og han skal give ham Liv, dem nemlig, som ikke synde til Døden. Der er en Synd til Døden; om den siger jeg ikke, at han skal bede for den.
Jak. 5, 16. 4 Mos. 15, 30. 1 Sam. 2, 25. Jer. 7, 16. Matt. 12, 31. Hebr. 10, 26. 2 Pet. 2, 20.

17. Al Uretfærdighed er Synd, og der er Synd, som ikke er til Døden. 3, 4.

18. Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men den, som er født af Gud, bevarer sig selv, og den Onde rører ham ikke. 3, 9. 2 Tess. 3, 3.

19. Vi vide, at vi ere af Gud, og hele Verden ligger i det Onde. Gal. 1, 4.

20. Men vi vide, at Guds Søn er kommen og har givet os Forstand til at kjende den Sande, og vi ere i den Sande, i hans Søn Jesus Christus; denne er den sande Gud og det evige Liv.
Luk. 24, 45. Joh. 17, 3. Rom. 9, 5. 1 Tim. 3, 16. Hebr. 1, 8. Joh. 11, 25; 14, 6

21. Mine Børn! Vogter eder for Afguderne! Amen. 2 Mos. 20, 3.

Johannes's andet Brev.

Johannes ønsker en christelig Frue Naade (1—3), glæder sig over hendes Børn, formaner til Kjærlighed (4—6), advarer mod Forførelse, Frafald, Samfund med de Onde (7—11), slutter Brevet (12. 13).

Den Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn, som jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men ogsaa Alle, som have erkjendt Sandheden,
3 Joh. 1. 1 Tim. 2, 4.

2. for den Sandheds Skyld, som bliver i os og skal være med os til evig Tid:
1 Joh. 1, 8.

3. Naade, Barmhjertighed, Fred fra

Gud Fader og fra den Herre Jesus
Christus, Faderens Søn, være med eder
i Sandhed og Kjærlighed! 1 Tim. 1, 2.
4. Jeg er bleven meget glad over, at
jeg har fundet Børn af dig, som vandre
i Sandhed, saaledes, som vi have faaet
Befaling af Faderen. 3 Joh. 4.
5. Og nu beder jeg dig, Frue, ikke
som om jeg skrev dig et nyt Bud, men
det, som vi have fra Begyndelsen, at vi
skulle elske hverandre.
Joh. 13, 34; 15, 12. 1 Joh. 2, 7; 3, 11. 23.
6. Og dette er Kjærligheden, at vi
skulle vandre efter hans Bud. Dette er
det Bud, I hørte fra Begyndelsen, at
I skulle vandre efter det.
Joh. 15, 10. 1 Joh. 5, 3.
7. Thi mange Forførere ere komne
ind i Verden, som ikke bekjende Jesus
Christus at være kommen i Kjødet.
Denne er Forføreren og Antichristen.
Matt. 24, 5. 24. 2 Pet. 2, 1. 1 Joh. 2, 18. 22.
8. Giver Agt paa eder selv, forat vi
ikke skulle tabe, hvad vi ved vort Ar-
beide have erhvervet, men faa fuld Løn!
Gal. 3, 3. 4. 1 Tess. 3, 5.
9. Hver den, som afviger og ikke
bliver i Christi Lære, har ikke Gud; den,
som bliver i Christi Lære, han har baade
Faderen og Sønnen. 3 Joh. 11.
10. Dersom Nogen kommer til eder
og ikke fører denne Lære, saa modtager
ham ikke i eders Hus og byder ham ikke
velkommen! 1 Kor. 16, 22. 2 Tess. 3, 14.
Rom. 16, 17. 1 Kor. 5, 11. Tit. 3, 10.
11. Thi den, som byder ham velkommen,
bliver delagtig i hans onde Gjerninger.
1 Tim. 5, 22.
12. Endskjønt jeg havde Meget at skrive
til eder, har jeg ikke villet det med Papir
og Blæk; men jeg haaber at komme til
eder og tale mundtlig med eder, forat
vor Glæde maa vorde fuldkommen.
3 Joh. 13. 14. 1 Joh. 1, 4.
13. Din Søsters, den Udvalgtes, Børn
hilse dig. Amen.

Johannes's tredje Brev.

Johannes hilser Kajus (1. 2), glæder sig over hans Retsindighed og opmuntrer ham (3—8), klager over Diotrefes's Ondskab (9—11), roser Demetrius's Fromhed (12), slutter Brevet (13—15).

Den Ældste til Kajus, den Elskelige,
hvem jeg elsker i Sandhed.
Rom. 16, 23. 2 Joh. 1.
2. Du Elskelige! Jeg ønsker, at du i
Alt maa leve vel og være karsk, ligesom
din Sjæl lever vel.
3. Thi jeg blev meget glad, da Brø-
drene kom og vidnede om din Sandhed,
hvorledes du vandrer i Sandhed. 2 Joh. 4.
4. Jeg har ingen større Glæde end
denne, at jeg hører mine Børn vandre
i Sandhed. V. 3. Ps. 26, 3.
5. Du Elskelige! Du gjør trolig det,
du gjør mod Brødrene og mod de Frem-
mede, Rom. 16, 23.
6. som have vidnet for Menigheden
om din Kjærlighed; og du vil gjøre
vel, naar du befordrer deres Reise saa-
ledes, som det er sømmeligt for Gud.
Tit. 3, 13.
7. Thi for hans Navns Skyld ere de
dragne ud, og de have Intet taget af
Hedningerne. Matt. 10, 8.
8. Vi ere derfor skyldige at antage os
Saadanne, forat vi kunne blive Med-
arbeidere for Sandheden.
9. Jeg har tilskrevet Menigheden;
men Diotrefes, som gjerne vil være den
Ypperste blandt dem, antager os ikke.
10. Derfor vil jeg, naar jeg kommer,
minde om de Gjerninger, han gjør, idet
han med onde Ord bagvasker os; og
ikke nøiet hermed, antager han ikke selv
Brødrene, og dem, som ville, formener
han det og udstøder dem af Menigheden.
Matt. 23, 13.
11. Du Elskelige! Efterfølg ikke det
Onde, men det Gode! Hvo der gjør
Godt, er af Gud; men hvo der gjør
Ondt, har ikke seet Gud.
Ps. 37, 27. Ordsp. 2, 20. Es. 1, 16.
1 Pet. 3, 11. Joh. 8, 47. 1 Joh. 3, 6.
12. Demetrius har et godt Vidnesbyrd
af Alle og af Sandheden selv; ogsaa vi
vidne, og I vide, at vort Vidnesbyrd
er sandt. Joh. 19, 35.
13. Jeg havde Meget at skrive, men
jeg vil ikke skrive til dig med Blæk og Pen.
2 Joh. 12.
14. Men jeg haaber snart at se dig,
og da skulle vi mundtlig tale sammen.
15. Fred være med dig! Vennerne
hilse dig. Hils Vennerne, hver især!

Judas's almindelige Brev.

Judas ønsker de Kaldte og Helliggjorte Guds Naade (1. 2), lærer, at de bør stride for Troen og vogte sig for Forførere (3—7). Disses mangfoldige Ondskab og Guds Straf over dem (8—13). Enoks Spaadom om Guds Dom over de Onde (14—16). Apostelen advarer og formaner de Troende (17—23), priser Gud, som skal opholde dem (24. 25).

Judas, Jesu Christi Tjener, men Jakobs Broder, til de Kaldte, som ere helliggjorte i Gud Fader og bevarede i Jesus Christus:
Luk. 6, 16. Ap. G. 1, 13. Joh. 17, 11. 1 Pet. 1, 5.

2. Barmhjertighed og Fred og Kjærlighed vorde eder mangfoldig til Del!
2 Pet. 1, 2.

3. I Elskelige! Idet jeg anvendte al Flid paa at skrive eder til om den fælles Frelse, fandt jeg det fornødent at skrive til eder med Formaning til at stride for den Tro, som een Gang er overgiven de Hellige.
Fil. 1, 27. 1 Tim. 1, 18; 6, 12.

4. Thi nogle Mennesker have indsneget sig, som for længe siden ere opskrevne til denne Dom, Ugudelige, som misbruge vor Guds Naade til Uterlighed og fornegte den eneste Hersker, Gud, og vor Herre Jesus Christus.
Tit. 1, 16; 2, 12. 1 Pet. 2, 8. 2 Pet. 2, 1.

5. Men jeg vil, skjønt I allerede vide det, minde eder om, at Herren, efterat han havde frelst Folket af Ægyptens Land, sidenefter ødelagde dem, som ikke troede,
4 Mos. 14, 29. 35; 26, 64. 65. 1 Kor. 10, 5.

6. og de Engle, som ikke bevarede sin oprindelige Værdighed, men forlode sin egen Bolig, holder han forvarede i evige Lænker under Mørket til den store Dags Dom, Joh. 8, 44. 2 Pet. 2, 4.

7. ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der paa samme Maade som disse vare henfaldne til Utugt og vare gangne efter unaturlig Vellyst, ere satte til et Eksempel, idet de lide en evig Ilds Straf.
1 Mos. 19, 24. 25. Es. 13, 19. Jer. 20, 16. Hos. 11, 8. 2 Pet. 2, 6. Luk. 16, 24.

8. Saaledes besmitte ogsaa disse, betagne af Drømme, Kjødet, men foragte Herredømme og bespotte Værdigheder.
2 Pet. 2, 10.

9. Men da Overengelen Mikael tvistede med Djævelen og talte om Moses's Legeme, turde han ikke fremføre nogen Bespottelses-Dom, men sagde: Herren straffe dig!
Dan. 10, 13; 12, 1. 2. Aab. 12, 7. 2 Pet. 2, 11. Sak. 3, 2.

10. Men disse bespotte, hvad de ikke kjende; men hvad de af Naturens Drift kjende, som de ufornuftige Dyr, derved fordærve de sig. 2 Pet. 2, 12.

11. Ve dem! Thi de ere gangne paa Ka'ins Vei og have styrtet sig i Bileams Vildfarelse for Vindings Skyld og ere ødelagte ved Korahs Gjenstridighed.
1 Joh. 3, 12. 2 Pet. 2, 15. 16. 4 Mos. 16, 1 fg.

12. Disse ere Skampletter ved eders Kjærligheds-Maaltider, naar de uden Undseelse fraadse blandt eder, idet de pleie sig selv; de ere vandløse Skyer, som omdrives af Vinden, bladløse Træer, ufrugtbare, to Gange døde, oprykkede med Rod,
2 Pet. 2, 13. 17. Ordsp. 25, 14.

13. Havets vilde Bølger, som udskumme sin egen Skam, vildfarende Stjerner, for hvilke Mørke og Mulm er bevaret til evig Tid. Es. 57, 20.

14. Men om disse har ogsaa Enok, den syvende fra Adam, spaaet og sagt: Se, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige 1 Mos. 5, 22. Dan. 7, 10.
Ap. G. 1, 11. 2 Tess. 1, 7. 10. Aab. 1, 7.

15. for at holde Dom over Alle og straffe alle Ugudelige blandt dem for alle deres Ugudeligheds Gjerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talt imod ham, de ugudelige Syndere. Matt. 12, 36; 25, 31 fg.

16. Dette er dem, som knurre og klage, som vandre efter sine Lyster, og deres Mund taler stolte Ord, medens de med Beundring anse Personer for Fordels Skyld.
Tit. 3, 3. Ps. 17, 10; 73, 8. 9. 2 Pet. 2, 18.

17. Men I, Elskelige, kommer de Ord i Hu, som før ere talte af vor Herres Jesu Christi Apostler!

18. Thi de sagde eder, at i den sidste Tid skal der være Bespottere, som vandre efter sine ugudelige Lyster. Ap. G. 20, 29.
1 Tim. 4, 1. 2 Tim. 3, 1. 2; 4, 3. 2 Pet. 2, 1; 3, 3.

19. Dette er dem, som afsondre sig, sanselige, som ikke have Aand. Ordsp. 18, 1.

20. Men I, Elskelige, opbygger eder selv paa eders helligste Tro! Beder i den Hellig-Aand! 1 Tess. 1, 3. 2 Pet. 1, 5.

21. Bevarer eder selv i Guds Kjær-

ligbed, forventende vor Herres Jesu Christi Barmhjertighed til det evige Liv!
1 Kor. 1, 7. 1 Tess. 1, 10.
22. Og gjører Forskjel, saa I ynkes over Nogle,
23. men frelse Andre med Frygt, udrivende dem af Ilden, hadende endog den af Kjødet besmittede Kjortel!

24. Men ham, som er mægtig til at bevare eder fra Fald og fremstille eder for sin Herligheds Aasyn ustraffelige i Fryd,
Rom. 16, 25. 1 Kor. 1, 8. Ef. 3, 20
25. den ene vise Gud, vor Frelser, være Ære og Majestæt, Kraft og Magt baade nu og i al Evighed! Amen.
Rom. 16, 27. 1 Tim. 1, 17. 1 Pet. 5, 11.

Johannes's Aabenbaring.

1. Kapitel.

Jesus meddeler Johannes sin Aabenbaring ved en Engel (1—3). Johannes ønsker de syv Menigheder Naade fra Gud og Christus (4—7). Christus aabenbarer sig for Johannes paa Øen Patmos i en herlig Skikkelse mellem de syv Lysestager og befaler ham at skrive (8—20).

Jesu Christi Aabenbaring, som Gud har givet ham for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulle ske; og han udsendte sin Engel og betegnede dem for sin Tjener Johannes,
V. 19; 22, 6. 7.
2. som har vidnet om Guds Ord og Jesu Christi Vidnesbyrd, hvad han har seet.
6, 9. 1 Joh. 1, 1.
3. Salig er den, som læser, og de, som høre Profetiens Ord og bevare det, som er skrevet i den; thi Tiden er nær.
22, 7. Rom. 13, 11. Jak. 5, 8. 1 Pet. 4, 7. Aab. 22, 10.
4. Johannes til de syv Menigheder i Asien: Naade være med eder og Fred fra ham, som er, og som var, og som kommer, og fra de syv Aander, som ere for hans Trone,
V. 11. 2 Mos. 3, 14. Hebr. 13, 8. Aab. 1, 8; 4, 8; 11, 17; 16, 5; 3, 1.
5. og fra Jesus Christus, det tro Vidne, den Førstefødte af de Døde og den Jordens Kongers Fyrste, som har elsket os og aftvættet os fra vore Synder med sit Blod
Es. 55, 4. Joh. 8, 14. Aab. 3, 14. 1 Kor. 15, 20. Kol. 1, 18. Aab. 17, 14; 19, 16. Gal. 2, 20. Aab. 5, 9. 1 Pet. 1, 19. 1 Joh. 1, 7.
6. og gjort os til Konger og Prester for Gud og sin Fader! Ham være Ære og Kraft i al Evighed! Amen.
Es. 61, 6. Rom. 12, 1. 1 Pet. 2, 5. 9. Aab. 5, 10. Jud. 25.
7. Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øie skal se ham, ogsaa de, som have gjennemstunget ham, og alle Jordens Slægter skulle hyle for ham. Ja, Amen.
Dan. 7, 13. Matt. 24, 30; 26, 64. Ap. G. 1, 11. Sak. 12, 10. Joh. 19, 37.
8. Jeg er Alfa og Omega*, Begyndelsen og Enden, siger Herren Gud, han, som er, og som var, og som kommer, den Almægtige.
*Saaledes kaldtes det første og det sidste Bogstav i Grækernes Alfabet. Es. 41, 4; 44, 6. Aab. 1, 11; 2, 8; 21, 6; 22, 13; 1, 4.
9. Jeg, Johannes, som og er eders Broder og meddelagtig i Trængslen og i Riget og i Jesu Christi Taalmodighed, var paa den Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ords og for Jesu Christi Vidnesbyrds Skyld.
Rom. 8, 17. 2 Tim. 2, 12. Aab. 6, 9.
10. Jeg blev henrykket i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høi Røst som af en Basun, der sagde:
4, 2; 10, 3. 8.
11. Jeg er Alfa og Omega, den Første og den Sidste; og hvad du ser, skriv det i en Bog og send det til de syv Menigheder i Asien, til Efesus og til Smyrna og til Pergamus og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodicea!
V. 8; 14, 13; 19, 9.
12. Og jeg vendte mig for at se Røsten, som talte med mig, og da jeg vendte mig, saa jeg syv Guld-Lysestager
2 Mos. 25, 37.
13. og midt imellem de syv Lysestager En, lig en Menneske-Søn, iført en sid Kjortel og ombunden under Brystet med et Guldbælte.
2, 1. Es. 6, 1. Dan. 7, 13. Aab. 15, 6.
14. Men hans Hoved og Haar var hvidt som hvid Uld, som Sne, og hans Øine som Ildslue,
Dan. 7, 9. Aab. 2, 18; 19, 12.
15. og hans Fødder vare lige det skinnende Kobber, som om de vare glødede i en Ovn, og hans Røst som mange Vandes Lyd.
14, 2; 19, 6.
16. Og han havde syv Stjerner i sin høire Haand, og et tveegget skarpt Sverd

gik ud af hans Mund, og hans Aasyn var som Solen, naar den skinner i sin Kraft.
V. 20; 2, 1; 3, 1. Es. 49, 2. Ef. 6, 17. Hebr. 4, 12. Matt. 17, 2.

17. Og da jeg saa ham, faldt jeg ned for hans Fødder som en Død; og han lagde sin høire Haand paa mig og sagde til mig:

18. Frygt ikke! Jeg er den Første og den Sidste og den Levende, og jeg var død, og se, jeg er levende i al Evighed. Amen. Og jeg har Helvedes og Dødens Nøgler.
Matt. 14, 27. Es. 41, 4; 44, 6. Aab. 1, 11. Rom. 6, 9. Job 12, 14. Ps. 68, 21. Aab. 3, 7; 20, 1.

19. Skriv, hvad du saa, baade det, som er, og det, som skal ske herefter,
V. 11; 4, 1.

20. de syv Stjerners Hemmelighed, hvilke du saa i min høire Haand, og de syv Guld-Lysestager! De syv Stjerner ere de syv Menigheders Engle, og de syv Lysestager, som du saa, ere de syv Menigheder.
2, 1. Mal. 2, 7.

2. Kapitel.

Hvad Johannes skal skrive til Menighedens Engel i Efesus (1–7), i Smyrna (8–11), i Pergamus (12–17) og i Thyatira (18–29).

Skriv til Menighedens Engel i Efesus: Dette siger han, som holder de syv Stjerner i sin høire Haand, han, som vandrer midt imellem de syv Guld-Lysestager:
1, 13. 16. 20.

2. Jeg ved dine Gjerninger og dit Arbeide og din Taalmodighed, og at du ikke kan fordrage de Onde, og du har prøvet dem, som sige, at de ere Apostler, og ikke ere det, og har fundet, at de vare Løgnere,
1 Tess. 1, 3. Aab. 2, 9. 13. 19. 1 Joh. 4, 1. 2.

3. og du har udstaaet Meget og har Taalmodighed, og du har arbeidet for mit Navns Skyld og er ikke bleven træt.
Hebr. 10, 36.

4. Men jeg har det imod dig, at du har forladt din første Kjærlighed.
V. 14. 20.

5. Kom derfor i Hu, hvorfra du er falden, og vend om og gjør de første Gjerninger! Men hvis ikke, da kommer jeg snart over dig og vil flytte din Lysestage fra dens Sted, hvis du ikke omvender dig.
Mark. 1, 15.

6. Men dette har du, at du hader Nikola'iternes Gjerninger, hvilke ogsaa jeg hader.
V. 15.

7. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: Den, som seirer, ham vil jeg give at æde af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradis!
Matt. 11, 15; 13, 9. Aab. 3, 6; 2, 17. 26. 1 Mos. 2, 9. Aab. 22, 2.

8. Og skriv til Menighedens Engel i Smyrna: Dette siger den Første og den Sidste, han, som var død og er bleven levende:
Es. 41, 4; 48, 12. Aab. 1, 11. 18.

9. Jeg ved dine Gjerninger og din Trængsel og din Fattigdom (men du er rig) og Bespottelsen af dem, som sige, at de ere Jøder, og ikke ere det, men ere Satans Synagoge.
V. 2; 3, 17. 9. Joh. 8, 39 fg. Rom. 2, 17–28. Tit. 1, 16.

10. Frygt ikke for det, du skal lide! Se, Djævelen skal kaste Nogle af eder i Fængsel, forat I skulle fristes, og I skulle have Trængsel i ti Dage. Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livsens Krone!
Matt. 10, 28. 22. Hebr. 3, 14. Aab. 3, 11. 1 Kor. 9, 25. 2 Tim. 4, 7. 8. Jak. 1, 12.

11. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: Den, som seirer, skal ingenlunde skades af den anden Død!
V. 7; 20, 14; 21, 8.

12. Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: Dette siger han, som har det tveeggede skarpe Sverd:
1, 16.

13. Jeg ved dine Gjerninger, og hvor du bor, der, hvor Satans Trone er, og du holder fast ved mit Navn og har ikke fornegtet min Tro, endog i de Dage, i hvilke Antipas var mit tro Vidne, som blev ihjelslagen hos eder, der, hvor Satan bor.
3, 8.

14. Men jeg har nogle faa Ting imod dig, at du har der Nogle, som holde fast ved Bileams Lære, han, som lærte Balak at kaste Forargelse for Israels Børn, at æde Afgudsoffere og bedrive Hor.
V. 4. 4 Mos. 22, 5; 25, 2; 31, 16. Jud. 11.

15. Saaledes har ogsaa du Nogle, som holde fast ved Nikola'iternes Lære, hvilket jeg hader.
V. 6.

16. Vend om! Men hvis ikke, kommer jeg snart over dig og vil stride mod dem med min Munds Sverd.
Matt. 3, 2. Aab. 1, 16; 19, 15. 21. Es. 11, 4. 2 Tess. 2, 8.

17. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: Den, som seirer, ham vil jeg give at æde af den skjulte Manna, og jeg vil give ham en hvid Sten og et nyt Navn, skrevet

paa Stenen, hvilket Ingen kjender, uden den, som faar det!
V. 7. 11. Joh. 6, 50. 51. Aab. 3, 12.

18. Og skriv til Menighedens Engel i Tyatira: Dette siger Guds Søn, der har Øine som Ildslue, og hvis Fødder ere som skinnende Kobber: 1, 14. 15.

19. Jeg ved dine Gjerninger og din Kjærlighed og Tjeneste og Tro og Taalmodighed og dine Gjerninger, ja de sidste flere end de første. V. 2. 9. 13.

20. Men jeg har nogle faa Ting imod dig, at du tilsteder Kvinden Jesabel, som siger, at hun er en Profetinde, at lære og forføre mine Tjenere til at bedrive Hor og æde Afgudsoffere.
V. 14. Ap. G. 15, 20. 1 Kor. 10, 19. 20.

21. Og jeg har givet hende Tid, forat hun skulde omvende sig fra sit Horeri, og hun har ikke omvendt sig. Rom. 2, 4.

22. Se, jeg kaster hende paa Sygeleiet og dem, som bedrive Hor med hende, i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig fra sine Gjerninger. 18, 9.

23. Og hendes Børn vil jeg bortrykke ved Død, og alle Menigheder skulle kjende, at jeg er den, som ransager Nyrer og Hjerter; og jeg vil give eder, Enhver efter eders Gjerninger.
Ps. 7, 10. Jer. 11, 20. Joh. 2, 24. 25. Ps. 62, 13. Rom. 2, 6.

24. Men jeg siger eder og de Øvrige, som ere i Tyatira, saa Mange, som ikke have denne Lære, og som ikke kjende Satans Dybheder, som de kalde det: Jeg vil ikke lægge nogen anden Byrde paa eder; V. 20.

25. dog, holder fast ved det, I have, indtil jeg kommer! 3, 11.

26. Og den, som seirer, og som tager Vare paa mine Gjerninger indtil Enden, ham vil jeg give Magt over Hedningerne,
V. 17. Ps. 2, 8 fg. 1 Kor. 6, 2.

27. og han skal regjere dem med Jernspir, ligesom Lerkar sønderknuses, som ogsaa jeg har annammet det af min Fader,
12, 5; 19, 15; 3, 21. Luk. 22, 29.

28. og jeg vil give ham Morgenstjernen.
2 Pet. 1, 19. Aab. 22, 16.

29. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! 3, 6.

3. Kapitel.

Hvad Johannes skal skrive til Menighedens Engel i Sardes (1—6), i Filadelfia (7—13) og i Laodicea (14—22).

Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: Dette siger han, som har de syv Guds Aander og de syv Stjerner: Jeg ved dine Gjerninger, at du har Navn af, at du lever, og du er død.
1, 4; 4, 5; 1, 16; 2, 9.

2. Bliv vaagen og styrk det Øvrige, som vil dø! Thi jeg har ikke fundet dine Gjerninger fuldkommede for Gud.
1 Kor. 15, 34. Ef. 5, 14.

3. Kom derfor i Hu, hvorledes du har annammet og hørt, og bevar det og vend om! Dersom du da ikke vil vaage, skal jeg komme over dig som en Tyv, og du skal ikke vide, hvilken Stund jeg kommer over dig. 2, 5; 3, 19.
Matt. 24, 43. 1 Tess. 5, 2. Aab. 16, 15.

4. Dog har du nogle faa Personer i Sardes, som ikke have besmittet sine Klæder; og de skulle vandre med mig i hvide Klæder, thi de ere værdige dertil.
4, 4; 6, 11; 7, 9. Es. 61, 10.

5. Den, som seirer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog, og jeg vil bekjende hans Navn for min Fader og for hans Engle. 13, 8; 20, 12. 2 Mos. 32, 32. 33.
Fil. 4, 3. Matt. 10, 32. Luk. 12, 8.

6. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

7. Og skriv til Menighedens Engel i Filadelfia: Dette siger den Hellige, den Sanddrue, han, som har Davids Nøgle, han, som lukker op, og Ingen lukker til, og lukker til, og Ingen lukker op:
1 Joh. 5, 20. Es. 22, 22. Aab. 1, 18.

8. Jeg ved dine Gjerninger; se, jeg har givet dig en aabnet Dør, og Ingen kan lukke den; thi du har en liden Kraft, og dog har du bevaret mit Ord og ikke fornegtet mit Navn.

9. Se, jeg lader komme Nogle af Satans Synagoge, som sige, at de ere Jøder, og ikke ere det, men lyve. Se, jeg vil gjøre, at de skulle komme og tilbede for dine Fødder og kjende, at jeg har elsket dig.
Rom. 2, 28. Aab. 2, 9.

10. Efterdi du har bevaret mit Ord om Taalmodighed, vil jeg og bevare dig fra den Fristelsens Stund, som skal komme over hele Jorderiget for at friste dem, som bo paa Jorden.

11. Se, jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, forat Ingen skal tage din Krone!
Fil. 4, 5. Aab. 1, 3; 2, 25. 1 Kor. 9, 25.

12. Den, som seirer, ham vil jeg gjøre til en Pille i min Guds Tempel, og han skal ikke mere gaa ud derfra; og jeg vil skrive min Guds Navn paa ham og

min Guds Stads, det nye Jerusalems, Navn, hvilken kommer ned af Himmelen fra min Gud, og mit, det nye Navn.
Gal. 2, 9. Aab. 14, 1; 22, 4; 21, 2. 10. Gal. 4, 26. Hebr. 12, 22.

13. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

14. Og skriv til Menighedens Engel i Laodicea: Dette siger han, som er Amen, det trofaste og sanddrue Vidne, Guds Skabnings Begyndelse:
V. 7. Kol. 1, 15. 16.

15. Jeg ved dine Gjerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm!

16. Saaledes, efterdi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min Mund.

17. Efterdi du siger: Jeg er rig og har Overflod og fattes Intet, og du ved ikke, at du er elendig og jammerlig og fattig og blind og nøgen,
1 Kor. 4, 8. Aab. 2, 9; 16, 15.

18. saa raader jeg dig, at du kjøber af mig Guld, lutret i Ild, forat du maa vorde rig, og hvide Klæder, forat du maa iføre dig dem, og din Nøgenheds Skam ikke blive aabenbaret; og salv dine Øine med Øiensalve, forat du maa se!
1 Pet. 1, 7. Aab. 16, 15; 19, 8.

19. Hvem jeg elsker, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkjær og omvend dig!
Job 5, 17. Ordsp. 3, 12. Hebr. 12, 6. Aab. 2, 5. 16.

20. Se, jeg staar for Døren og banker; dersom Nogen hører min Røst og oplukker Døren, til ham vil jeg gaa ind og holde Nadverd med ham, og han med mig.
Joh. 14, 21. 23.

21. Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone, ligesom og jeg har seiret og sidder med min Fader paa hans Trone. Matt. 19, 28.
Joh. 17, 24. 1 Kor. 6, 2. 2 Tim. 2, 12.

22. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

4. Kapitel.

Johannes ser i Himmelen Gud sidde paa Herlighedens Trone, fire og tyve Ældste omkring Tronen, fire Dyr ved den (1—6). Dyrenes Skikkelse; de og de Ældste prise Gud (7—11).

Derefter saa jeg, og se, der var en Dør opladt i Himmelen, og den første Røst, som jeg havde hørt som af en Basun, der talte med mig, sagde: Stig hid op, og jeg vil vise dig, hvad herefter skal ske! 1, 10.

2. Og strax blev jeg henrykket i Aanden, og se, en Trone var sat i Himmelen, og En sad paa Tronen.
1, 10; 5, 1.

3. Og han, som sad, var at se til som en Jaspissten og Sarder, og der var en Regnbue trindt omkring Tronen, at se til som en Smaragd.

4. Og trindt omkring Tronen var der fire og tyve Troner, og paa Tronerne saa jeg fire og tyve Ældste sidde, iførte hvide Klæder, og de havde Guldkroner paa sine Hoveder. 11, 16.

5. Og fra Tronen udgik Lyn og Tordener og Røster, og syv tændte Lamper brændte foran Tronen, hvilke ere de syv Guds Aander.

6. Og foran Tronen var der som et Glashav, ligt Krystal, og i Tronens Midte og omkring Tronen var der fire Dyr, fulde af Øine fortil og bagtil.
Ez. 1, 22.

7. Og det første Dyr var ligt en Løve, og det andet Dyr var ligt en Okse, og det tredje Dyr havde Ansigt som et Menneske, og det fjerde Dyr var ligt en flyvende Ørn. Ez. 1, 10.

8. Og de fire Dyr havde hvert især seks Vinger og vare rundtom og indentil fulde af Øine; og de have ingen Hvile Dag eller Nat, idet de sige: Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den Almægtige, han, som var, og som er, og som kommer.
Es. 6, 2. 3. Ez. 10, 12. Aab. 1, 4. 8; 11, 17.

9. Og naar Dyrene give ham, som sidder paa Tronen, ham, som lever i al Evighed, Ære og Pris og Tak,

10. da falde de fire og tyve Ældste ned for ham, som sidder paa Tronen, og tilbede ham, som lever i al Evighed, og kaste sine Kroner ned for Tronen og sige:

11. Værdig er du, Herre, til at annamme Æren og Prisen og Magten; thi du har skabt alle Ting, og ved din Vilje ere de, og bleve de skabte.
5, 12; 10, 6; 14, 7.

5. Kapitel.

Den, som sidder paa Tronen, har en Bog i Haanden, forseglet med syv Segl, hvilken Ingen kan oplukke, uden Lammet (1—7). De fire og tyve Ældste og alle Engle og alle Skabninger prise Lammet (8—14).

Og jeg saa i hans høire Haand, som sad paa Tronen, en Bog, beskreven

indvendig og udvendig og forseglet med
syv Segl. 4, 2.
2. Og jeg saa en vældig Engel, som
udraabte med høi Røst: Hvo er værdig
til at oplukke Bogen og bryde dens Segl?
10, 1.
3. Og Ingen i Himmelen eller paa
Jorden eller under Jorden formaaede at
oplukke Bogen eller at se i den.
4. Og jeg græd saare, fordi Ingen
fandtes værdig til at oplukke og læse
Bogen eller til at se i den.
5. Og en af de Ældste sagde til mig:
Græd ikke! Se, Løven, som er af Judas
Stamme, Davids Rod, har vundet Seier til
at oplukke Bogen og bryde dens syv Segl.
1 Mos. 49, 9. 10. Es. 11, 1. 10. Rom. 15, 12.
Aab. 22, 16; 6, 1 fg.
6. Og jeg saa, og se, midt imellem
Tronen og de fire Dyr og midt imellem
de Ældste stod et Lam, ligesom slagtet,
som havde syv Horn og syv Øine, hvilke
ere de syv Guds Aander, som ere ud-
sendte til den hele Jord.
Joh. 1, 29. 1 Pet. 1, 19. Sak. 3, 9; 4, 10.
7. Og det kom og tog Bogen af hans
høire Haand, som sad paa Tronen.
8. Og da det havde taget Bogen, faldt
de fire Dyr og de fire og tyve Ældste
ned for Lammet, og de havde hver sin
Harpe og Guldskaaler, fyldte med
Røgelse, som er de Helliges Bønner.
8, 3. 4. Ps. 141, 2.
9. Og de sang en ny Sang og sagde:
Du er værdig til at tage Bogen og oplukke
dens Segl, fordi du er slagtet og har med
dit Blod kjøbt os til Gud af alle Stammer
og Tungemaal og Folk og Slægter,
Ps. 96, 1. Ap. G. 20, 28. 1 Kor. 6, 20; 7, 23.
Ef. 1, 7. Hebr. 9, 12; 10, 10. 2 Pet. 2, 1.
10. og du har gjort os til Konger
og Prester for vor Gud, og vi skulle
regjere over Jorden. 1, 6.
11. Og jeg saa og hørte en Røst af
mange Engle omkring Tronen og Dyrene
og de Ældste, og deres Tal var titusinde
Gange Titusinde og tusinde Gange Tusinde,
Dan. 7, 10. Hebr. 12, 22.
12. og de sagde med høi Røst: Lam-
met, som er slagtet, er værdigt til
at annamme Magt og Rigdom og
Visdom og Styrke og Pris og
Ære og Velsignelse.
13, 8; 4, 11; 7, 10. 12.
13. Og hver Skabning, som er i Him-
melen og paa Jorden og under Jorden
og i Havet, og Alt, hvad der er i dem,
hørte jeg sige: Ham, som sidder paa Tronen,
og Lammet være Velsignelsen og Prisen
og Æren og Kraften i al Evighed!
Ps. 148, 1 fg. Fil. 2, 10.
14. Og de fire Dyr sagde: Amen. Og
de fire og tyve Ældste faldt ned og til-
bade ham, som lever i al Evighed. 4, 10.

6. Kapitel.

Lammet aabner det første (1. 2), andet (3. 4), tredje (5. 6), fjerde (7. 8), femte (9—11) og sjette Segl (12—17).

Og jeg saa, at Lammet aabnede et af
de syv Segl, og jeg hørte et af de
fire Dyr sige som med Tordenrøst: Kom
og se! 4, 6. 7.
2. Og jeg saa, og se, en hvid Hest,
og den, som sad paa den, havde en Bue,
og der blev givet ham en Krone, og
han drog ud seirende og for at seire.
19, 11 fg.
3. Og da det aabnede det andet Segl,
hørte jeg det andet Dyr sige: Kom og se!
4. Og der udgik en anden Hest, som
var rød, og ham, som sad paa den, blev
det givet at tage Freden fra Jorden, og
at de skulde slagte hverandre, og der blev
givet ham et stort Sverd.
Sak. 1, 8. Matt. 24, 6. 7.
5. Og da det aabnede det tredje Segl,
hørte jeg det tredje Dyr sige: Kom og
se! Og jeg saa, og se, en sort Hest, og
den, der sad paa den, havde en Vegt i
sin Haand. Sak. 6, 2.
6. Og jeg hørte en Røst midt iblandt
de fire Dyr, som sagde: En Haandfuld
Hvede for en Denarie, og tre Haandfuld
Byg for en Denarie! Men Oljen og
Vinen skal du ikke gjøre Skade.
7. Og da det aabnede det fjerde Segl,
hørte jeg det fjerde Dyrs Røst sige: Kom
og se!
8. Og jeg saa, og se, en bleggul Hest,
og den, som sad paa den, hans Navn
var Døden, og Helvede fulgte med ham,
og der blev givet ham Magt over Fjer-
dedelen af Jorden til at ihjelslaa med
Sverd og med Hunger og med Pest og
ved Jordens vilde Dyr. Ez. 14, 13 fg.
9. Og da det aabnede det femte Segl,
saa jeg under Alteret deres Sjæle, som
vare myrdede for Guds Ords Skyld og
for det Vidnesbyrds Skyld, som de havde.
8, 3; 9, 13; 14, 18; 1, 9; 19, 10.
10. Og de raabte med høi Røst og
sagde: Herre, du Hellige og Sanddrue!
Hvor længe tøver du med at dømme og

at hevne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? Luk. 18, 7. 5 Mos. 32, 43.

11. Og der blev givet dem, hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre, som herefter skulde ihjelslaaes, ligesom de, blev fuldt. 3, 5.

12. Og jeg saa, at det aabnede det sjette Segl, og se, der skede et stort Jordskjælv, og Solen blev sort som en Haarsæk, og Maanen blev som Blod. 16, 18. Luk. 21, 25. Ap. G. 2, 20.

13. Og Himmelens Stjerner faldt ned paa Jorden, ligesom et Figentræ kaster sine umodne Figen ned, naar det rystes af en stærk Vind.

14. Og Himmelen veg bort som en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjerg og hver Ø blev flyttet fra sit Sted. Ps. 102, 27. Luk. 21, 33. Aab. 16, 20.

15. Og Jordens Konger og de Store og Krigshøvdingerne og de Rige og de Vældige og hver Træl og hver Fri skjulte sig i Bjergenes Huler og Klipper 19, 18. 19. Es. 2, 10. 19.

16. og sagde til Bjergene og Klipperne: Falder over os og skjuler os for hans Aasyn, som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede! Hos. 10, 8. Luk. 23, 30.

17. Thi hans Vredes store Dag er kommen, og hvo kan bestaa? Es. 13, 9. Rom. 2, 5.

7. Kapitel.

Fire Engle, som have faaet Magt til at skade Jorden, maa dog ei gjøre det, førend Guds Tjenere ere blevne beseglede (1—8). En stor Skare af alle Folkeslag staar for Guds Trone og priser Gud tilligemed Englene, de Ældste og Dyrene (9—12). Denne Skare er ved Christi Kraft kommen fra den store Trængsel til Salighedens Nydelse (13—17).

Og derefter saa jeg fire Engle, som stode paa Jordens fire Hjørner og holdt Jordens fire Vinde, forat ikke nogen Vind skulde blæse over Jorden eller over Havet eller over noget Træ.

2. Og jeg saa en anden Engel, som steg op fra Solens Opgang og havde den levende Guds Segl, og han raabte med høi Røst til de fire Engle, hvem det var givet at skade Jorden og Havet, og sagde: 14, 1.

3. Skader ikke Jorden eller Havet eller Træerne, indtil vi faa beseglet vor Guds Tjenere i deres Pander! 9, 4. Ez. 9, 4.

4. Og jeg hørte de Beségledes Tal, hundrede og fire og firti tusinde Beseglede af alle Israels Børns Stammer,

5. af Judas Stamme tolv tusinde Beseglede, af Rubens Stamme tolv tusinde Beseglede, af Gads Stamme tolv tusinde Beseglede,

6. af Asers Stamme tolv tusinde Beseglede, af Naftalis Stamme tolv tusinde Beseglede, af Manasses Stamme tolv tusinde Beseglede,

7. af Simeons Stamme tolv tusinde Beseglede, af Levis Stamme tolv tusinde Beseglede, af Isaskars Stamme tolv tusinde Beseglede,

8. af Sebulons Stamme tolv tusinde Beseglede, af Josefs Stamme tolv tusinde Beseglede, af Benjamins Stamme tolv tusinde Beseglede.

9. Derefter saa jeg, og se, en stor Skare, som Ingen kunde tælle, af alle Slægter og Stammer og Folk og Tungemaal, som stode for Tronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder og med Palmegrene i sine Hænder, 5, 9; 3, 5. 18; 19, 8.

10. og som raabte med høi Røst og sagde: Saliggjørelsen tilhører vor Gud, ham, som sidder paa Tronen, og Lammet. 6, 10. Ps. 3, 9. Es. 43, 11.

11. Og alle Englene stode omkring Tronen og om de Ældste og om de fire Dyr og faldt ned for Tronen paa sit Ansigt og tilbade Gud og sagde:

12. Amen! Velsignelsen og Æren og Visdommen og Taksigelsen og Prisen og Magten og Styrken tilhøre vor Gud i al Evighed! Amen. 5, 12 fg.

13. Og en af de Ældste talte til mig: Disse, som ere iførte de lange hvide Kjortler, hvem ere de, og hvorfra ere de komne?

14. Og jeg sagde til ham: Herre! Du ved det. Og han sagde til mig: Dette er dem, som ere komne ud af den store Trængsel og have tvættet sine lange Kjortler og gjort dem hvide i Lammets Blod. Hebr. 9, 14. Aab. 1, 5. 1 Joh. 1, 7.

15. Derfor ere de for Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel, og han, som sidder paa Tronen, skal bo over dem. 21, 3. 3 Mos. 26, 11. Es. 4, 5. 6. Ez. 37, 27.

16. De skulle ikke hungre mere, ei heller tørste mere; Solen skal

et heller falde paa dem, et heller nogen Hede. Es. 49, 10. Ps. 121, 6.

17. Thi Lammet, som er i Tronens Midte, skal vogte dem og lede dem til Livsens Vandkilder, og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine. 5, 6. Joh. 10, 10. 11. Es. 25, 8. Aab. 21, 4.

8. Kapitel.

Det syvende Segl aabnes (1). Syv Engle skulle blæse i Basun; Røgelse ofres tilligemed de Helliges Bønner; der høres Røster og Torden (2—5). Af de syv Engle blæser den første i Basun (6. 7), den anden (8. 9), den tredje (10. 11), den fjerde (12. 13).

Og da det aabnede det syvende Segl, blev der Taushed i Himmelen omtrent en halv Time. 6, 1.

2. Og jeg saa de syv Engle, som staa for Gud, og der blev givet dem syv Basuner. 1 Kor. 15, 52.

3. Og en anden Engel kom og stod ved Alteret, og han havde et Guld-Røgelsekar, og der blev givet ham megen Røgelse, forat han for alle de Helliges Bønner skulde ofre den paa det Guldalter, som var foran Tronen. 6, 9; 9, 13; 5, 8.

4. Og Røgen af Røgelsen steg for de Helliges Bønner op af Engelens Haand for Gud. Ap. G. 10, 4.

5. Og Engelen tog Røgelsekarret og fyldte det med Ilden af Alteret og kastede det paa Jorden; og der kom Røster og Torden og Lyn og Jordskjælv.

6. Og de syv Engle, som havde de syv Basuner, gjorde sig færdige til at basune.

7. Og den første Engel basunede, og der kom Hagel og Ild, blandet med Blod, og blev kastet paa Jorden; og Tredjedelen af Træerne opbrændtes, og alt grønt Græs opbrændtes.

8. Og den anden Engel basunede, og der blev ligesom et stort Bjerg, brændende i Lue, kastet i Havet; og Tredjedelen af Havet blev Blod,

9. og Tredjedelen af Skabningerne i Havet, som havde Liv, døde, og Tredjedelen af Skibene blev ødelagt.

10. Og den tredje Engel basunede, og fra Himmelen faldt en stor Stjerne, brændende som en Fakkel, og den faldt paa Tredjedelen af Floderne og paa Vandkilderne. 9, 1.

11. Og Stjernens Navn kaldtes Malurt; og Tredjedelen af Vandene blev til Malurt, og mange Mennesker døde af Vandene, fordi de vare blevne beske.

12. Og den fjerde Engel basunede, og Tredjedelen af Solen blev rammet, og Tredjedelen af Maanen og Tredjedelen af Stjernerne, forat Tredjedelen af dem skulde formørkes, og Tredjedelen af Dagen ikke lyse, og Natten ligervis.

13. Og jeg saa, og jeg hørte en Engel flyve midt igjennem Himmelen og sige med høi Røst: Ve, ve, ve dem, som bo paa Jorden, for de øvrige Basunrøster af de tre Engle, som skulle basune! 9, 12; 11, 14; 15, 1.

9. Kapitel.

Den femte Engel basuner; Afgrundens Brønd aabnes; det første Ve er til Ende (1—12). Den sjette Engel basuner; fire Engle ved Eufrat løses, og mange Mennesker omkomme; de øvrige omvende sig ikke (13—21).

Og den femte Engel basunede, og jeg saa en Stjerne, som var falden ned fra Himmelen paa Jorden, og den blev Nøglen given til Afgrundens Brønd. 8, 10.

2. Og den aabnede Afgrundens Brønd; og en Røg steg op af Brønden, lig Røgen af en stor Ovn, og Solen og Luften blev formørket af Brøndens Røg.

3. Og af Røgen udkom der Græshopper paa Jorden, og der blev givet dem Magt, som Jordens Skorpioner have Magt.

4. Og det blev sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa Jorden, ei heller noget Grønt, ei heller noget Træ, men alene de Mennesker, som ikke havde Guds Segl i sine Pander. 7, 3.

5. Og det blev dem givet, ikke at dræbe dem, men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte, var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et Menneske.

6. Og i de samme Dage skulle Menneskene søge Døden og ikke finde den og begjære at dø, og Døden skal fly fra dem. 6, 16. Job 3, 21. Jer. 8, 3. Hos. 10, 8.

7. Og Græshoppernes Skikkelser lignede Heste, udrustede til Krig, og paa deres Hoveder var der som Kroner af Guld, og deres Ansigter vare som Menneskers Ansigter. Joel 2, 4.

8. Og de havde Haar som Kvinders Haar, og deres Tænder vare som Løvers. Joel 1, 6.

9. Og de havde Pantsere som Jernpantsere, og deres Vingers Lyd var som Lyd af Vogne, naar mange Heste løbe i Krig.

10. Og de havde Stjerter ligesom Skorpioner, og der var Braadder i deres Stjerter, og deres Magt var til at skade Menneskene i fem Maaneder.

11. Og de havde en Konge over sig, Afgrundens Engel; hans Navn er paa Hebraisk Abaddon*, og paa Græsk har han Navnet Apollyon. * d. e. en Fordærver.

12. Det første Ve er bortfaret; se, der kommer endnu to Veraab efter dette. 8, 13.

13. Og den sjette Engel basunede, og jeg hørte een Røst af de fire Horn paa det Guldalter, som stod for Gud, 8, 3.

14. og den sagde til den sjette Engel, der havde Basunen: Løs de fire Engle, som ere bundne ved den store Flod Eufrat!

15. Og de fire Engle bleve løste, som til Time og Dag og Maaned og Aar vare færdige til at ihjelslaa Tredjedelen af Menneskene.

16. Og Tallet paa Rytternes Hær var to Gange titusinde Gange Titusinde, og jeg hørte deres Tal. Ps. 68, 18.

17. Og saaledes saa jeg i Synet Hestene og dem, som sade paa dem; de havde ildrøde og hyacintfarvede og svovelgule Pantsere, og Hestenes Hoveder vare som Løvers Hoveder, og af deres Munde udgik Ild og Røg og Svovel.

18. Af disse Tre, af Ilden og Røgen og Svovelen, som udgik af deres Munde, blev Tredjedelen af Menneskene ihjelslagen.

19. Thi deres Magt er i deres Mund; thi deres Stjerter ere ligesom Hugorme og have Hoveder, og med dem gjøre de Skade.

20. Og de øvrige Mennesker, som ikke vare ihjelslagne i disse Plager, omvendte sig ikke fra sine Hænders Gjerninger, saa de ikke tilbade Djævlene og Afguderne, dem af Guld og dem af Sølv og dem af Kobber og dem af Sten og dem af Træ, hvilke hverken kunne se eller høre eller gaa; 16, 11. 3 Mos. 17, 7. 5 Mos. 31, 16. Dan. 5, 23.

21. ei heller omvendte de sig fra sine Mordgjerninger eller fra sin Trolddom eller fra sit Horeri eller fra sine Tyverier.

10. Kapitel.

En stærk Engel raaber; de syv Tordener tale, hvad Johannes ei maa nedskrive (1—4). Engelen sværger, at Guds Domme, naar den syvende Engel basuner, skulle fuldkommes (5—7). Johannes faar Befaling at æde en liden Bog og skal profetere mod Mange (8—11).

Og jeg saa en anden vældig Engel komme ned fra Himmelen, svøbt i en Sky, og Regnbuen var paa hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen, og hans Fødder som Ildstøtter. 5, 2; 4, 3; 1, 16.

2. Og han havde i sin Haand en liden aabnet Bog, og han satte sin høire Fod paa Havet, men den venstre paa Jorden.

3. Og han raabte med høi Røst, som en Løve brøler; og da han havde raabt, talte de syv Tordener sine Røster.

4. Og da de syv Tordener havde talt sine Røster, vilde jeg til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde til mig: Forsegl, hvad de syv Tordener talte, men nedskriv det ikke! Dan. 8, 26; 12, 4. 9.

5. Og Engelen, som jeg saa staa paa Havet og paa Jorden, opløftede sin Haand til Himmelen 1 Mos. 14, 22. 5 Mos. 32, 40. Dan. 12, 7.

6. og svor ved ham, som lever i al Evighed, som skabte Himmelen, og hvad deri er, og Jorden, og hvad deri er, og Havet, og hvad deri er, at der ikke mere skal være nogen Tid;

7. men i de Dage, da den syvende Engels Røst høres, naar han skal basune, skal Guds Hemmelighed fuldkommes, ligesom han har forkyndt sine Tjenere, Profeterne. Rom. 11, 25. 1 Kor. 15, 51.

8. Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, talte atter med mig og sagde: Gak hen, tag den lille aabne Bog i Engelens Haand, der staar paa Havet og paa Jorden! V. 2.

9. Og jeg gik hen til Engelen og sagde til ham: Giv mig den lille Bog! Og han sagde til mig: Tag og æd den! Og den skal smerte i din Bug, men i din Mund skal den være sød som Honning. Ez. 3, 1—3.

10. Og jeg tog den lille Bog af Engelens Haand og aad den, og den var i min Mund sød som Honning, men da jeg havde ædt den, følte jeg Smerte i min Bug.

11. Og han sagde til mig: Det bør
dig atter at profetere om Folk og Slægter
og Tungemaal og mange Konger. 1, 11. 19.

11. Kapitel.

Johannes skal maale Templet, men gaa Forgaarden forbi (1. 2). De tvende Vidner skulle profetere, gjøre Tegn, straffe, ihjelslaaes, opstaa; det andet Ve er til Ende (3—14). Den syvende Engel basuner; Christus antager Riget (15—19).

Og der blev givet mig et Rør, ligt en
Stav; og Engelen stod der og sagde:
Staa op og maal Guds Tempel og
Alteret og dem, som tilbede der!
2. Men Forgaarden udenfor Templet,
gaa den forbi og maal den ikke! Thi den
er given Hedningerne, og de skulle nedtræde
den hellige Stad i to og firti Maaneder.
Luk. 21, 24. Aab. 13, 5.
3. Og jeg vil give mine to Vidner,
at de skulle profetere i tusinde, to hundrede
og seksti Dage, iførte Sække. 12, 6.
4. Disse ere de tvende Oljetræer og
de tvende Lysestager, som staa for Jordens
Gud. Sak. 4, 3. 11.
5. Og dersom Nogen vil gjøre dem
Skade, udgaar der Ild af deres Mund
og fortærer deres Fiender; og dersom
Nogen vil gjøre dem Skade, bør han
saaledes slaaes ihjel. 2 Kong. 1, 10. 12.
6. Disse have Magt til at tillukke
Himmelen, forat der ikke skal falde
nogen Regn i deres Profeties Dage,
og de have Magt over Vandene til at
forvandle dem til Blod og til at slaa
Jorden med allehaande Plager saa ofte,
de ville. 1 Kong. 17, 1; 18, 1. 2 Mos. 7, 17. 19.
7. Og naar de faa fuldendt sit Vidnesbyrd,
skal det Dyr, som stiger op af
Afgrunden, føre Krig mod dem og overvinde
dem og slaa dem ihjel.
13, 1. 7. Dan. 7, 3. 21.
8. Og deres Legemer skulle ligge paa
den store Stads Gader, den, som i aandelig
Mening kaldes Sodoma og Ægypten,
der, hvor ogsaa vor Herre er korsfæstet.
18, 10.
9. Og nogle af Folkene og Stammerne
og Tungemaalene og Slægterne
skulle se deres Legemer tre Dage og en
halv og ikke tilstede deres Legemer at
lægges i Grav.
10. Og de, som bo paa Jorden, skulle
glæde sig over dem og fryde sig, og de
skulle sende hverandre Gaver, fordi disse
to Profeter vare til Plage for dem, som
bo paa Jorden. Joh. 16, 20.
11. Og efter de tre Dage og en halv
kom Livs Aand fra Gud i dem, og de
stode paa sine Fødder, og en stor Frygt
faldt paa dem, som saa dem.
V. 9. Luk. 7, 16.
12. Og de hørte en høi Røst fra
Himmelen, som sagde til dem: Stiger
hid op! Og de stege op til Himmelen i
Skyen, og deres Fiender saa dem.
13. Og i samme Stund skede et stort
Jordskjælv, og Tiendedelen af Staden faldt,
og syv tusinde Mennesker bleve ihjelslagne
i Jordskjælvet, og de øvrige bleve forfærdede
og gave Himmelens Gud Ære.
16, 18. Matt. 27, 54.
14. Det andet Ve er bortfaret; se,
det tredje Ve kommer snart.
8, 13; 9, 12; 15, 1.
15. Og den syvende Engel basunede,
og der hørtes høie Røster i Himmelen,
som sagde: Verdens Riger ere
blevne vor Herres og hans Salvedes,
og han skal regjere i al
Evighed. 10, 7; 12, 10; 19, 6.
16. Og de fire og tyve Ældste, som
sade for Gud paa sine Troner, faldt ned
paa sine Ansigter og tilbade Gud og sagde:
4, 4. 10.
17. Vi takke dig, Herre, Gud, Almægtige,
som er, og som var, og som
kommer, fordi du har taget din store
Magt og regjerer. 1, 4; 19, 6.
18. Og Hedningerne ere blevne vrede,
og din Vrede er kommen, og de Dødes
Tid, at de skulle dømmes, og at du skal
give dine Tjenere, Profeterne, og de
Hellige og dem, som frygte dit Navn,
de Smaa og de Store, deres Løn og
fordærve dem, som fordærve Jorden.
6, 17. Matt. 20, 8. 2 Tess. 1, 6.
19. Og Guds Tempel blev oplukket
i Himmelen, og hans Pakts Ark blev
seet i hans Tempel, og der kom Lyn og
Røster og Tordener og Jordskjælv og
stor Hagel. 15, 5. 2 Mos. 25, 10.
Aab. 4, 5; 8, 5; 16, 21.

12. Kapitel.

En Kvinde føder et Barn. Den store Drage vil opsluge det, men det bortrykkes, og hun bliver reddet (1—6). Engelen Mikael overvinder Dragen og dens Engle (7—12). Dragen forfølger Kvinden og fører Krig mod de Øvrige af hendes Æt (13—17).

Og et stort Tegn blev seet i Himmelen:
En Kvinde, beklædt med Solen,
og Maanen under hendes Fødder, og

paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner,

2. og hun var frugtsommelig og raabte, da hun var i Barnsnød og havde haarde Fødselssmerter.

3. Og et andet Tegn blev seet i Himmelen, og se, der var en stor ildrød Drage, som havde syv Hoveder og ti Horn og paa sine Hoveder syv Kroner.

4. Og dens Stjert drog Tredjedelen af Himmelens Stjerner med sig og kastede dem paa Jorden. Og Dragen stod for Kvinden, som skulde føde, forat den, naar hun havde født, kunde opsluge hendes Barn.

5. Og hun fødte et Drengebarn, som skulde regjere alle Folkeslag med Jernspir; og hendes Barn blev bortrykket til Gud og hans Trone.

2, 27; 19, 15. Ps. 2, 9.

6. Og Kvinden flyede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted, beredt af Gud, forat de der skulde ernære hende i tusinde to hundrede og seksti Dage. 11, 3.

7. Og der blev en Strid i Himmelen: Mikael og hans Engle strede mod Dragen, og Dragen stred, og dens Engle.

Dan. 10, 13. 20; 12, 1. Jud. 9.

8. Men de kunde ikke seire, ei heller blev deres Sted mere fundet i Himmelen.

9. Og den store Drage blev nedstyrtet, den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satan, som forfører hele Jorderiget; han blev nedstyrtet paa Jorden, og hans Engle bleve nedstyrtede med ham.

Luk. 10, 18. Aab. 20, 2. 1 Mos. 3, 1 fg. Joh. 12, 31. 2 Kor. 11, 3.

10. Og jeg hørte en høi Røst i Himmelen, som sagde: Nu er Saligheden og Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat.

11, 15. Ef. 5, 5. Job 1, 9; 2, 5. Sak. 3, 1.

11. Og de have overvundet ham ved Lammets Blod og ved sit Vidnesbyrds Ord, og de have hengivet sit Liv til Døden.

Rom. 8, 36.

12. Derfor fryder eder, I Himle, og I, som bo i dem! Ve dem, som bebo Jorden og Havet! Thi Djævelen er nedstegen til eder, og han har stor Vrede, fordi han ved, at han kun har en liden Tid.

13. Og da Dragen saa, at den var styrtet til Jorden, forfulgte den Kvinden, som havde født Drengebarnet.

14. Og den store Ørns tvende Vinger bleve givne Kvinden, forat hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der, hvor hun faar sin Føde en Tid og to Tider og en halv Tid, borte fra Slangens Ansigt.

Dan. 7, 25; 12, 7.

15. Og Slangen skjød Vand som en Strøm af sin Mund efter Kvinden for at bortskylle hende med Strømmen.

16. Og Jorden kom Kvinden til Hjælp, og Jorden oplod sin Mund og opslugte Strømmen, som Dragen havde skudt af sin Mund.

17. Og Dragen forbitredes paa Kvinden, og gik bort for at føre Krig mod de Øvrige af hendes Æt, dem, som bevare Guds Bud og have Jesu Christi Vidnesbyrd. 1 Joh. 5, 10.

13. Kapitel.

Et Dyr med syv Hoveder og ti Horn faar Magt af Dragen, taler Bespottelser, overvinder de Hellige, forfører Mange, men skal faa sin Løn (K. 12, 18; 13, 1—10). Et andet Dyr gjør Tegn for dets Aasyn; Dyrets Billede faar en Aand; Mange modtage Dyrets Mærke; Dyrets Tal (11—18).

Kap. 12, 18. Og jeg stod paa Havets Sand.

1. Og jeg saa et Dyr stige op af Havet, som havde syv Hoveder og ti Horn og paa sine Horn ti Kroner og paa sine Hoveder Bespottelsens Navn.

Dan. 7, 7. Aab. 17, 3. 9. 13.

2. Og Dyret, som jeg saa, var ligt en Parder, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav det sin Kraft og sin Trone og stor Magt. 12, 9; 2, 13.

3. Og jeg saa et af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden forundrede sig og fulgte efter Dyret.

4. Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt, og de tilbade Dyret og sagde: Hvo er Dyret lig? Hvo kan stride mod det? 18, 18.

5. Og der blev givet det en Mund, som talte store Ting og Bespottelser, og der blev givet det Magt til at virke i to og firti Maaneder.

Dan. 7, 8. 11. 25; 11, 36. Aab. 11, 2; 12, 6.

6. Og det oplod sin Mund til Bespottelse mod Gud, til at bespotte hans

Navn og hans Bolig og dem, som bo i Himmelen. 16, 9. 11.

7. Og det blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem, og der blev givet det Magt over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk. 11, 7. Dan. 7, 21.

8. Og Alle, som bo paa Jorden, hvis Navne ikke, fra Verdens Grundvold blev lagt, ere skrevne i det slagtede Lams Livsens Bog, skulle tilbede det. 3, 5; 17, 8; 20, 12. 2 Mos. 32, 32. 33.

9. Dersom Nogen har Øren, han høre!

10. Dersom Nogen samler til Fængsel, han gaar i Fængsel; dersom Nogen dræber med Sverd, han bør dræbes med Sverd. *Her er de Helliges Taalmodighed og Tro!* 11, 18. Es. 33, 1. Matt. 26, 52. Aab. 18, 6; 14, 12.

11. Og jeg saa et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn ligesom et Lam og talte ligesom en Drage. Matt. 7, 15; 24, 11. 24.

12. Og det øver det første Dyrs hele Magt for dets Aasyn og gjør, at Jorden og de, som bo derpaa, skulle tilbede det første Dyr, hvis dødelige Saar blev lægt.

13. Og det gjør store Tegn, saa det endog lader Ild falde ned fra Himmelen paa Jorden for Menneskenes Aasyn. Matt. 24, 24. 2 Tess. 2, 9. Aab. 16, 14.

14. Og det forfører dem, som bo paa Jorden, for de Tegns Skyld, som det er det givet at gjøre for Dyrets Aasyn, idet det siger til dem, som bo paa Jorden, at de skulle gjøre et Billede for det Dyr, som har Saaret af Sverdet og dog er blevet levende. 16, 14; 19, 20.

15. Og det fik Magt til at give Dyrets Billede Aand, saa Dyrets Billede endog kunde tale og gjøre, at alle de, der ikke vilde tilbede Dyrets Billede, skulde slaaes ihjel. 14, 11; 19, 20.

16. Og det gjør, at der gives Alle, baade de Smaa og de Store, baade de Rige og de Fattige, baade de Frie og Trællene, et Mærke i deres høire Haand eller i deres Pande,

17. og at Ingen kan kjøbe eller sælge, uden den, som har Mærket eller Dyrets Navn eller dets Navns Tal. 14, 9. 11.

18. Her er Visdom! Hvo der har Forstand, beregne Dyrets Tal! Thi det er et Menneskes Tal, og dets Tal er seks hundrede, seksti og seks.

14. Kapitel.

De Beseglede staa paa Zions Bjerg og følge Lammet (1—5). Et evigt Evangelium forkyndes (6. 7). Babylon er faldet (8). De, som tilbede Dyret, skulle pines (9—11). De Hellige skulle holde ved i Taalmodighed indtil Døden (12. 13). Guds Vredes Høst gaar over Jorden (14—20).

Og jeg saa, og se, Lammet stod paa Zions Bjerg, og med det hundrede og fire og firti Tusinde, som havde dets Faders Navn skrevet i sine Pander. Ps. 2, 6. Aab. 7, 4.

2. Og jeg hørte en Røst fra Himmelen som mange Vandes Lyd og som en stærk Tordens Lyd, og jeg hørte Harpespilleres Lyd, som spillede paa sine Harper. 1, 10. 15; 5, 8.

3. Og de sang en ny Sang for Tronen og for de fire Dyr og de Ældste; og Ingen kunde lære den Sang, uden de hundrede og fire og firti Tusinde, de, som ere kjøbte fra Jorden. 5, 9. 1 Kor. 6, 20.

4. Disse ere de, som ikke have besmittet sig med Kvinder, thi de ere Jomfruer. Disse ere de, som følge Lammet, hvor det gaar. Disse ere kjøbte fra Menneskene, en Førstegrøde for Gud og Lammet, 1 Kor. 6, 15. 2 Kor. 11, 2. Aab. 3, 4. Jak. 1, 18.

5. og i deres Mund er ikke funden Svig; thi de ere ustraffelige for Guds Trone. Ps. 32, 2. Sef. 3, 13. Ef. 5, 27. Kol. 1, 22.

6. Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, 8, 13.

7. og han sagde med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder! 5 Mos. 32, 3. Præd. 12, 13. Ps. 33, 6; 146, 6.

8. Og en anden Engel fulgte, som sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store Stad, fordi det har givet alle Folk at drikke af sit Horeries Vredes Vin. 16, 19; 18, 2. Es. 21, 9. Jer. 51, 7.

9. Og en tredje Engel fulgte dem og sagde med høi Røst: Dersom Nogen tilbeder Dyret og dets Billede og modtager Mærket i sin Pande eller i sin Haand, 13, 16.

10. saa drikker ogsaa han af Guds Vredes Vin, som er iskjenket ublandet i hans Fortørnelses Kalk, og han skal

pines med Ild og Svovel for de hellige Engles og for Lammets Aasyn. 16, 19.
Es. 51, 17. Jer. 25, 15. Aab. 19, 20; 20, 10.

11. Og deres Pines Røg opstiger i al Evighed, og de have ikke Hvile Dag eller Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billede, og den, som modtager dets Navns Mærke. 19, 3; 13, 16. 17; 16, 2.

12. Her er de Helliges Taalmodighed, her ere de, som bevare Guds Bud og Jesu Tro! 13, 10; 12, 17.

13. Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde til mig: Skriv: *Salige ere de Døde, som dø i Herren, fra nu af! Ja, siger Aanden, de skulle hvile fra sine Arbeider, men deres Gjerninger følge med dem.* 1, 11. 19. 1 Kor. 15, 18.
1 Tess. 4, 14. Hebr. 4, 9. 10.

14. Og jeg saa, og se, en hvid Sky, og En sad paa Skyen, lig en Menneske-Søn, som havde en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Sigd i sin Haand.
Dan. 7, 13. Aab. 1, 13.

15. Og en anden Engel kom ud af Templet og raabte med høi Røst til den, som sad paa Skyen: Udræk din Sigd og høst! Thi Timen til at høste er kommen, thi Jordens Høst er moden.
6, 17. Matt. 13, 39.

16. Og den, som sad paa Skyen, lod sin Sigd gaa over Jorden, og Jorden blev høstet.

17. Og en anden Engel kom ud af Templet i Himmelen; ogsaa han havde en skarp Sigd.

18. Og en anden Engel, som havde Magt over Ilden, kom ud fra Alteret, og han raabte med stærkt Skrig til den, som havde den skarpe Sigd, og sagde: Udræk din skarpe Sigd og høst Druerne af Jordens Vintræ! Thi dets Druer ere modne.

19. Og Engelen lod sin Sigd gaa over Jorden og høstede Frugten af Jordens Vintræ og kastede den i Guds Vredes store Persekar. Joel 3, 18.

20. Og Persekarret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Persekarret indtil Hestenes Bidsler, saa langt, som tusinde og seks hundrede Stadier.
Es. 63, 3; 34, 3.

15. Kapitel.

Syv Engle med de syv sidste Plager; Seiervinderne synge Moses's og Lammets Sang (1—4). De syv Engle gaa ud af Templet og modtage de syv Vredens Skaaler (5—8).

Og jeg saa et andet Tegn i Himmelen, stort og underligt: Syv Engle, som havde de syv sidste Plager; thi med dem er Guds Vrede fuldkommet.

2. Og jeg saa ligesom et Glashav, blandet med Ild, og dem, som havde vundet Seier over Dyret og over dets Billede og over dets Mærke og over dets Navns Tal, staa ved Glashavet og holde Guds Harper. 4, 6; 12, 11; 5, 8; 14, 2.

3. Og de sang Moses's, Guds Tjeners, Sang og Lammets Sang og sagde: Store og underlige ere dine Gjerninger, Herre, Gud, du Almægtige! Retfærdige og sande ere dine Veie, du de Helliges Konge!
2 Mos. 15, 1. 11. 5 Mos. 32, 1. 4.
Ps. 111, 2; 139, 14; 145, 17. Aab. 16, 7.

4. Hvo skulde ikke frygte dig, Herre, og ære dit Navn? Thi du er alene hellig; thi alle Folk skulle komme og tilbede for dit Aasyn, fordi dine Domme ere blevne aabenbare.
Jer. 10, 6. 7. Ps. 86, 9. Es. 66, 23.

5. Og derefter saa jeg, og se, Vidnesbyrdets Tabernakels Tempel i Himmelen blev oplukket, 4 Mos. 1, 50. Aab. 11, 19.

6. og de syv Engle, som havde de syv Plager, kom ud af Templet, iførte et rent og skinnende Linklæde og ombundne under Brystet med Guldbælter.
1, 13.

7. Og et af de fire Dyr gav de syv Engle syv Guldskaaler, fyldte med Guds Vrede, hans, som lever i al Evighed.
4, 6—9.

8. Og Templet fyldtes med Røg af Guds Herlighed og af hans Magt; og Ingen kunde gaa ind i Templet, førend de syv Engles syv Plager vare endte.
2 Mos. 40, 34. 1 Kong. 8, 10. Es. 6, 4.

16. Kapitel.

Den første Engel udgyder sin Skaal paa Jorden (1. 2), den anden i Havet (3), den tredje i Floderne (4—7), den fjerde i Solen (8. 9), den femte paa Dyrets Trone (10. 11), den sjette i Floden Eufrat (12—16), den syvende i Luften (17—21).

Og jeg hørte en høi Røst fra Templet, som sagde til de syv Engle: Gaar hen og udøser Guds Vredes Skaaler paa Jorden! 15, 7.

2. Og den første gik hen og udøste sin Skaal paa Jorden; og der blev en

ond og fordærvelig Byld paa de Mennesker, som havde Dyrets Mærke, og som tilbade dets Billede.
2 Mos. 9, 9. Aab. 13, 16. 17.

3. Og en anden Engel udøste sin Skaal i Havet; og der blev Blod som af en Død, og hver levende Sjæl i Havet døde. 2 Mos. 7, 17–19.

4. Og den tredje Engel udøste sin Skaal i Floderne og Vandkilderne; og der blev Blod.

5. Og jeg hørte Vandenes Engel sige: Retfærdig er du, Herre, du, som er, og som var, du Hellige, at du har dømt denne Dom. 1, 4. 8.

6. Thi de have udøst Helliges og Profeters Blod, og Blod har du givet dem at drikke; thi de ere det værd.
Matt. 23, 34. 35.

7. Og jeg hørte en anden Engel fra Alteret sige: Ja, Herre, Gud, du Almægtige, dine Domme ere sande og retfærdige. 8, 3; 15, 3.

8. Og den fjerde Engel udøste sin Skaal i Solen; og den fik Magt til at brænde Menneskene med Ild.

9. Og Menneskene brændte i stor Hede og bespottede Guds Navn, som har Magt over disse Plager, og de omvendte sig ikke til at give ham Ære. 13, 6; 9, 20. 21.

10. Og den femte Engel udøste sin Skaal paa Dyrets Trone; og dets Rige blev formørket, og de tyggede sine Tunger af Pine,

11. og de bespottede Himmelens Gud for sine Piner og for sine Bylder, og de omvendte sig ikke fra sine Gjerninger.

12. Og den sjette Engel udøste sin Skaal i den store Flod Eufrat; og dens Vand borttørredes, forat Veien skulde beredes for Kongerne fra Østen.

13. Og jeg saa, at der af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske Profets Mund udkom tre urene Aander, som lignede Padder.
12, 3. 9; 13, 1. 11 fg.

14. Thi de ere Djævlenes Aander, som gjøre Tegn, og de gaa ud til Jordens, ja hele Jorderigets Konger for at samle dem til Krigen paa Guds, den Almægtiges, hin store Dag. Matt. 24, 24.
2 Tess. 2, 9. Aab. 13, 13; 17, 14; 20, 9.

15. Se, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, forat han ikke skal gaa nøgen, og de skulle se hans Skam.
Matt. 24, 42 fg. Luk. 12, 39. 1 Tess. 5, 2. 3.
2 Pet. 3, 10. Aab. 3, 3.

16. Og han forsamlede dem til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Harmageddon*. *d. e. Megiddos Bjerg.
2 Krøn. 35, 22.

17. Og den syvende Engel udøste sin Skaal i Luften; og en høi Røst udgik fra Templet i Himmelen, fra Tronen, og sagde: Det er skeet!

18. Og der skede Røster og Tordener og Lyn, og der skede et stort Jordskjælv, saadant, som ikke har været fra den Tid, Menneskene bleve til paa Jorden, et saadant Jordskjælv, saa stort.
4, 5; 8, 5; 6, 12; 11, 13. 19.

19. Og den store Stad blev til tre Dele, og Folkenes Stæder faldt, og det store Babylon blev ihukommet for Gud til at give hende Bægeret med hans strenge Vredes Vin. 14, 8. 10. Sl. 60, 5.

20. Og hver Ø flyede, og Bjergene bleve ikke fundne. 6, 14.

21. Og en stor Hagel, centnertung, faldt ned fra Himmelen paa Menneskene, og Menneskene bespottede Gud for Hagelens Plage; thi dens Plage var meget stor.
2 Mos. 9, 23 fg. Jos. 10, 11. Aab. 11, 19.

17. Kapitel.

En Engel viser Johannes den store Skjøge, som er Babylon (1–6). Engelen forklarer Synet om Skjøgen og om Dyret med syv Hoveder og ti Horn, paa hvilket Skjøgen sidder (7–18).

Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, kom og talte med mig og sagde til mig: Kom! Jeg vil vise dig Dommen over den store Skjøge, som sidder ved de mange Vande,
15, 1; 21, 9. Jer. 51, 13. Nah. 3, 4.

2. med hvem Jordens Konger have bolet, og de, som bo paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Horeries Vin.
Jer. 51, 7. Aab. 14, 8; 18, 3.

3. Og han førte mig i Aanden hen i Ørkenen, og jeg saa en Kvinde, som sad paa et skarlagenfarvet Dyr, fuldt af Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn. 13, 1.

4. Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen og bedækket med Guld og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Urenhed.
18, 16.

5. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed, Babylon, det store, Moder til Skjøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden. 2 Tess. 2, 7.

6. Og jeg saa Kvinden drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, da jeg saa hende, med en stor Forundring. 13, 24.

7. Og Engelen sagde til mig: Hvi forundrede du dig? Jeg vil sige dig Kvindens Hemmelighed og Dyrets, som bærer hende, og som har de syv Hoveder og de ti Horn. 13, 1.

8. Det Dyr, som du saa, har været og er ikke og skal opstige af Afgrunden og fare bort til Fordærvelse; og de, som bo paa Jorden, de, hvis Navne ikke ere skrevne i Livsens Bog, fra Verdens Grundvold blev lagt, skulle forundre sig, naar de se Dyret, som var og ikke er, endog det er. 11, 7; 13, 8. Ps. 69, 29.

9. Her er det Sind, som har Visdom! De syv Hoveder ere syv Bjerge, paa hvilke Kvinden sidder, 13, 18.

10. og de ere syv Konger; de fem ere faldne, og den ene er til, den anden er endnu ikke kommen, og naar han kommer, bør det ham at blive en liden Tid.

11. Og Dyret, som var og ikke er, er selv den ottende og er af de syv og farer bort til Fordærvelse. 19, 19. 20.

12. Og de ti Horn, som du saa, ere ti Konger, som endnu ikke have faaet Riget, men faa Magt som Konger een Time med Dyret.

13. Disse have een Mening, og sin Magt og Myndighed skulle de overgive Dyret.

14. Disse skulle stride mod Lammet, og Lammet skal overvinde dem, thi det er Herrers Herre og Kongers Konge, og de, som ere med det, de Kaldte og Udvalgte og Trofaste.
11, 7. 5 Mos. 10, 17. 1 Tim. 6, 15. Aab. 19, 16.

15. Og han sagde til mig: De Vande, som du saa, der, hvor Skjøgen sidder, ere Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal. Es. 8, 7. Jer. 47, 2.

16. Og de ti Horn, som du saa paa Dyret, disse skulle hade Skjøgen og gjøre hende øde og nøgen og æde hendes Kjød og opbrænde hende med Ild.

17. Thi Gud har givet dem i Hjertet at gjøre efter hans Sind og at have eet Sind og at give Dyret sit Rige, indtil Guds Ord ere blevne fuldbyrdede.

18. Og Kvinden, som du saa, er den store Stad, som har Herredømme over Jordens Konger. 14, 8.

18. Kapitel.

En Engel kundgjør, at Babylon er faldet (1—3). Guds Folk skal gaa ud fra det; svare Plager skulle komme over det (4—8). Kongerne, Kjøbmændene og de Søfarende skulle begræde det (9—19), men Himlene skulle fryde sig (20). Det skal pludselig aldeles forgaa (21—24).

Og derefter saa jeg en Engel fare ned fra Himmelen, som havde stor Magt, og Jorden blev oplyst af hans Herlighed.

2. Og han raabte med Styrke, med høi Røst, og sagde: Faldet, faldet er Babylon, det store, og det er blevet Djævlenes Bolig og et Fængsel for alle urene Aander og et Fængsel for alle urene og afskyede Fugle.
10, 3; 14, 8. Es. 13, 21. Jer. 51, 37.

3. Thi af hendes Horeries Vredes Vin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde. 14, 8; 17, 2.

4. Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaar bort fra hende, I mit Folk, forat I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og forat I ikke skulle rammes af nogen af hendes Plager!
Jer. 50, 8. 2 Kor. 6, 17.

5. Thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder i Hu.
1 Mos. 18, 20. Jer. 51, 9. Aab. 16, 19.

6. Betaler hende, som hun har betalt eder, og gjengjælder hende dobbelt efter hendes Gjerninger! Skjænker hende dobbelt i den Kalk, som hun har iskjænket!
Ps. 137, 8. Es. 33, 1. Jer. 50, 15. 29.

7. Saa meget, som hun har ophøiet sig selv og levet i Yppighed, saa meget giver hende af Pine og Sorg! Efterdi hun siger i sit Hjerte: Jeg sidder som Dronning og er ikke Enke, og Sorg skal jeg ingenlunde se, Es. 47, 5. 7. 8.

8. derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag, Død og Sorg og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende.
Es. 47, 9. Aab. 17, 16. Jer. 50, 34. 2 Tess. 2, 8.

9. Og Jordens Konger, som have
bolet og drevet Vellyst med hende, skulle
begræde hende og hyle over hende, naar
de se Røgen af hendes Brand;
Ez. 26, 16. 17. Aab. 17, 2.
10. de skulle staa langt borte af Frygt
for hendes Pinsel og sige: Ve, ve, du
store Stad, Babylon, du stærke Stad,
thi i een Time er din Dom kommen!
14, 8.
11. Og Jordens Kjøbmænd skulle græde
og sørge over hende, fordi Ingen mere
kjøber deres Varer, V. 15. Ez. 27, 30. 36.
12. Varer af Guld og Sølv og Ædel-
stene og Perler og kosteligt Linklæde og
Purpur og Silke og Skarlagen og alle-
haande vellugtende Træ og allehaande
Arbeider af Elfenben og allehaande
Arbeider af kostbart Træ og af Kobber
og Jern og Marmor Ez. 27, 12—22.
13. og Kanelbark og Røgelser og Salve
og Virak og Vin og Olje og fint Mel og
Hvede og Hornkvæg og Faar og Heste
og Vogne og Trælle og Menneskesjæle.
14. Og den Frugt, din Sjæl havde
Lyst til, er vegen fra dig, og alt det
Fede og Glimrende er veget fra dig, og
du skal ingenlunde finde det mere.
15. De, som handle med disse Ting,
som ere blevne rige ved hende, skulle staa
langt borte af Frygt for hendes Pinsel
og græde og sørge og sige:
16. Ve, ve, den store Stad, som var
klædt i kosteligt Linklæde og Purpur og
Skarlagen og bedækket med Guld og
Ædelstene og Perler, thi i een Time er
saa stor Rigdom gaaet tilgrunde! 17, 4.
17. Og alle Styrmænd og den hele
Hob paa Skibene og Søfolkene og saa
Mange, som befare Havet, stode langt
borte Ez. 27, 29 fg.
18. og raabte, da de saa Røgen af
hendes Brand, og sagde: Hvo var lig
den store Stad? V. 9. Es. 34, 10.
19. Og de kastede Støv paa sine
Hoveder og raabte grædende og sørgende
og sagde: Ve, ve, den store Stad, i
hvilken Alle, som have Skibe paa Havet,
bleve berigede af dens Pragt, thi i een
Time er den gaaet tilgrunde!
Jos. 7, 6. Job 2, 12.
20. Fryd dig over den, du Himmel,
og I hellige Apostler og Profeter, fordi
Gud har udført eders Ret imod den!
Es. 44, 23; 49, 13. Jer. 51, 48. Aab. 19, 2.
21. Og en vældig Engel opløftede en
Sten som en stor Møllesten og kastede
den i Havet og sagde: Saa skal Babylon,
den store Stad, nedkastes med Hast og
ikke findes mere. 5, 2. Jer. 51, 63. 64.
22. Og Harpespilleres og Sangeres
og Fløitespilleres og Basunblæseres Lyd
skal ikke høres i dig mere, og ikke nogen
Kunstner i nogen Kunst findes i dig mere,
og Møllens Lyd ikke høres i dig mere,
Jer. 7, 34; 16, 9; 25, 10. Ez. 26, 13.
23. og Lampens Lys skal ikke skinne
i dig mere, og Brudgoms og Bruds Røst
ikke høres i dig mere, fordi dine Kjøb-
mænd vare Fyrster paa Jorden, fordi
ved din Trolddom alle Folkene ere blevne
bedaarede. Es. 23, 8.
24. Og i den er Profeters og Helliges
Blod fundet, og alle deres, som ere myr-
dede paa Jorden. 17, 6. Matt. 23, 37.

19. Kapitel.

I Himmelen raabes Halleluja over Babylons Fald, og fordi Gud nu har antaget Riget, og Lammets Bryllup er kommet (1—10). Christus med Himmelens Hære drager ud til Strid (11—16). Rovfuglene indbydes til Maaltid; Dyret og den falske Profet kastes i Ildsoen, de Øvrige ihjelslaaes (17—21).

Og derefter hørte jeg som en høi Røst
af en stor Skare i Himmelen, som
sagde: Halleluja! Saliggjørelsen og Æren
og Prisen og Magten tilhører Herren,
vor Gud. 7, 10; 11, 15; 12, 10.
2. Thi sande og retfærdige ere hans
Domme, thi han har dømt den store
Skjøge, som fordærvede Jorden med sit
Horeri, og han har krævet sine Tjeneres
Blod af hendes Haand. Ps. 119, 137.
Aab. 15, 3; 16, 7; 18, 20; 17, 18.
3. Og de sagde anden Gang: Halleluja!
Og hendes Røg opstiger i al Evighed.
14, 11; 18, 9. 18.
4. Og de fire og tyve Ældste og de
fire Dyr faldt ned og tilbade Gud, som
sad paa Tronen, og sagde: Amen! Hal-
leluja! 4, 4. 6.
5. Og en Røst udgik fra Tronen og
sagde: Lover vor Gud, alle hans Tje-
nere og I, som frygte ham, baade de
Smaa og de Store! Ps. 113, 1.
6. Og jeg hørte som en stor Skares
Røst og som mange Vandes Lyd og
som stærke Tordeners Lyd, som sagde,
Halleluja! Thi Herren, Gud,

den Almægtige, har antaget Riget. V. 1; 14, 2; 11, 15. 17; 12, 10.

7. Lader os glæde og fryde os og give ham Æren! Thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud har beredt sig.
Matt. 22, 2; 25, 10. Luk. 14, 16. Aab. 21, 9.

8. Og det blev hende givet at iføre sig rent og skinnende kosteligt Linklæde; thi det kostelige Linklæde er de Helliges Dyder. 3, 5. Es. 61, 10.

9. Og han sagde til mig: Skriv: Salige ere de, som ere kaldte til Lammets Bryllups Nadverd! Og han sagde til mig: Dette er Guds sande Ord.
17, 1. Matt. 22, 2. Aab. 21, 5.

10. Og jeg faldt ned for hans Fødder for at tilbede ham, og han sagde til mig: Gjør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd. Tilbed Gud! Thi Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand.
Ap. G. 10, 25. 26; 14, 13–15. Aab. 22, 8. Matt. 4, 10. 1 Joh. 5, 1. Aab. 12, 17.

11. Og jeg saa Himmelen opladt, og se, en hvid Hest, og den, der sad paa den, kaldes trofast og sanddru, og han dømmer og strider med Retfærdighed.
6, 2; 3, 14.

12. Men hans Øine vare som Ildslue, og der var mange Kroner paa hans Hoved; han havde et Navn skrevet, som Ingen kjender, uden han selv, 1, 14; 2, 17.

13. og han var iført et Klædebon, dyppet i Blod, og hans Navn kaldes: Guds Ord. 1 Mos. 49, 11. Joh. 1, 1.

14. Og Hærene i Himmelen fulgte ham paa hvide Heste, iførte hvidt og rent kosteligt Linklæde, 7, 9. 11. Luk. 2, 13.

15. og af hans Mund udgaar der et skarpt Sverd, forat han med det skal slaa Hedningerne; og han skal regjere dem med Jernspir, og han træder Guds, den Almægtiges, strenge Vredes Vins Persekar. Es. 11, 4. 2 Tess. 2, 8.
Aab. 1, 16; 2, 16; 19, 21; 2, 27; 12, 5; 14, 19. 20.

16. Og han har et Navn skrevet paa Klædebonnet og paa sin Lænd: Kongers Konge og Herrers Herre.
V. 12. 5 Mos. 10, 17. Aab. 17, 14.

17. Og jeg saa en Engel staaende i Solen, og han raabte med høi Røst og sagde til alle Fugle, som flyve midt under Himmelen: Kommer og samler eder til Guds store Maaltid Ez. 39, 17 fg.

18. for at æde Kongers Kjød og Krigshøvdingers Kjød og Stærkes Kjød og Kjødet af Heste og af dem, som sidde paa dem, og Kjødet af Alle, Frie og Trælle og Smaa og Store!

19. Og jeg saa Dyret og Jordens Konger og deres Hære forsamlede for at føre Krig mod ham, som sad paa Hesten, og mod hans Hær. 17, 14.

20. Og Dyret blev grebet, og med det den falske Profet, som havde gjort Tegnene for dets Aasyn, med hvilke han havde forført dem, som modtoge Dyrets Mærke, og som tilbade dets Billede; disse To bleve levende kastede i Ildsøen, som brænder med Svovel. Dan. 7, 11. 26.
Aab. 13, 11. 12; 16, 13; 14, 10; 20, 10; 21, 8.

21. Og de Øvrige bleve ihjelslagne med hans Sverd, som sad paa Hesten, hvilket udgik af hans Mund; og alle Fugle bleve mættede af deres Kjød.
Ez. 39, 4.

20. Kapitel.

Djævelen bindes; de Hellige blive levende og regjere med Christus tusinde Aar (1–6). Djævelen bliver løsladt en liden Tid; Gog og Magog ødelægges; Djævelen kastes i Ildsøen (7–10). Dommen holdes (11–15).

Og jeg saa en Engel fare ned fra Himmelen, som havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. 1, 18.

2. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde Aar
Es. 27, 1. 2 Pet. 2, 4. Aab. 12, 9.

3. og kastede ham i Afgrunden og tillukkede og forseglede over ham, forat han ikke mere skulde forføre Folkene, indtil de tusinde Aar vare fuldendte; og efter den Tid bør det ham at løses en liden Tid.
16, 14.

4. Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og det blev dem givet at holde Dom; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret eller dets Billede og ikke modtaget Mærket i sin Pande og paa sin Haand, og de bleve levende og regjerede med Christus de tusinde Aar. Dan. 7, 9. 22. 27. Matt. 19, 28. Luk. 22, 30. 1 Kor. 6, 2. 3.
Aab. 3, 21; 5, 10; 6, 9. 10; 13, 15. 4. 8. 1 Kor. 15, 23.

5. Men de øvrige Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar vare fuldendte. Dette er den første Opstandelse. 1 Tess. 4, 16.

6. Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Christi Prester og regjere med ham i tusinde Aar.
Luk. 20, 35. Aab. 2, 11; 1, 6.

7. Og naar de tusinde Aar ere fuldendte, skal Satan løses af sit Fængsel.
V. 3. 5.

8. Og han skal gaa ud for at forføre Folkene i Jordens fire Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Strid; deres Tal er som Havets Sand. V. 3.
Ez. 38, 2; 39, 1. 2. Aab. 16, 14.

9. Og de droge frem over Jordens vide Flade og omringede de Helliges Leir og den elskede Stad. Og Ild faldt ned af Himmelen fra Gud og fortærede dem.
21, 10 fg. Ez. 38, 22; 39, 6.

10. Og Djævelen, som havde forført dem, blev kastet i Søen af Ild og Svovel, hvor Dyret og den falske Profet vare, og de skulle pines Dag og Nat i al Evighed. Dan. 7, 11. Aab. 19, 20; 14, 10. 11.

11. Og jeg saa en stor, hvid Trone og ham, som sad paa den, for hvis Aasyn Jorden og Himmelen flyede, og der blev ikke fundet Sted for dem.
21, 5. 2 Pet. 3, 10. Aab. 12, 8.

12. Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve oplukkede, og en anden Bog blev oplukket, som er Livsens Bog, og de Døde bleve dømte efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter sine Gjerninger.
11, 18; 3, 5. Dan. 7, 10. Rom. 2, 6. 1 Kor. 3, 8 fg.

13. Og Havet gav tilbage de Døde, som vare i det, og Døden og Helvede gave tilbage de Døde, som vare i dem; og de bleve dømte, Enhver efter sine Gjerninger.

14. Og Døden og Helvede bleve kastede i Ildsøen. Dette er den anden Død.
1 Kor. 15, 26. 54. 55. Aab. 6, 8; 21, 8.

15. Og dersom Nogen ikke fandtes skreven i Livsens Bog, blev han kastet i Ildsøen. Matt. 25, 41.

21. Kapitel.

Johannes ser en ny Himmel og en ny Jord og det himmelske Jerusalem, hvor Gud bor hos de Mennesker, som have seiret; de Øvrige udelukkes (1—8). Det himmelske Jerusalems store Herlighed (9—23). Hvem der skal komme ind der (24—27).

Og jeg saa en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord vare forgangne, og Havet var ikke mere. 2 Pet. 3, 13.

2. Og jeg, Johannes, saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned af Himmelen fra Gud, beredt som en Brud, der er smykket for sin Brudgom.
Gal. 4, 26. Hebr. 11, 10; 12, 22. Aab. 3, 12; 21, 10.

3. Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Bolig er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud.
Ez. 37, 27. 2 Kor. 6, 16. 1 Tess. 4, 17.

4. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere; thi de første Ting ere vegne bort.
Es. 25, 8. Aab. 7, 17. 1 Kor. 15, 26. 54.
Es. 35, 10. 2 Kor. 5, 17.

5. Og han, som sad paa Tronen, sagde: Se, jeg gjør alle Ting nye. Og han siger til mig: Skriv! Thi disse Ord ere trofaste og sande. 4, 2; 20, 11.
Es. 43, 19. 2 Kor. 5, 17. Aab. 19, 9.

6. Og han sagde til mig: Det er skeet. Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden. Jeg vil give den Tørstige af Livsens Vands Kilde uforskyldt.
16, 17; 1, 8. Es. 12, 3; 55, 1.
Joh. 4, 10. 14; 7, 37. Aab. 22, 17.

7. Den, som seirer, skal arve alle Ting, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min Søn.
2, 26. 28. Hebr. 8, 10.

8. Men de Frygtagtige og Vantro og Vederstyggelige og Manddraberne og Skjørlevnerne og Troldkarlene og Afgudsdyrkerne og alle Løgnere, deres Del skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovel, hvilket er den anden Død.
22, 15. 1 Kor. 6, 9. Gal. 5, 19—21.
Ef. 5, 5. Aab. 20, 14. 15.

9. Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, fulde af de syv sidste Plager, kom til mig og talte med mig og sagde: Kom! Jeg vil vise dig Bruden, Lammets Hustru. 15, 1. 6; 17, 1; 19, 7.

10. Og han førte mig i Aanden hen paa et stort og høit Bjerg og viste mig den store Stad, det hellige Jerusalem, som steg ned af Himmelen fra Gud.
1, 10. Ez. 40, 2. Gal. 4, 26.
Hebr. 11, 10; 12, 22. Aab. 3, 12.

11. Den havde Guds Herlighed, og dens Lys var som den kosteligste Sten, som krystalklar Jaspis. Es. 60, 1.

12. Og den havde en stor og høi Mur; den havde tolv Porte og over Portene tolv Engle og paaskrevne Navne, hvilke ere Israels Børns tolv Stammers, Ez. 48, 31.

13. mod Østen tre Porte, mod Norden tre Porte, mod Sønden tre Porte, mod Vesten tre Porte.

14. Og Stadens Mur havde tolv Grundvolde og paa dem Lammets tolv Apostlers Navne. Matt. 16, 18. Ef. 2, 20.

15. Og han, som talte med mig, havde et Guldrør for at maale Staden og dens Porte og dens Mur. 11, 1. Ez. 40, 3.

16. Og Staden ligger i en Firkant, og dens Længde er saa stor som Bredden. Og han maalte Staden med Røret: tolv tusinde Stadier; dens Længde og Bredde og Høide ere lige.

17. Og han maalte dens Mur, hundrede og fire og firti Alen, efter et Menneske-Maal, som Engelen brugte.

18. Og dens Mur var opbygget af Jaspis, og Staden var rent Guld, lig rent Glas.

19. Og Stadens Murs Grundvolde vare prydede med allehaande kostelige Stene; den første Grundvold var Jaspis, den anden Safir, den tredje Kalcedon, den fjerde Smaragd, Es. 54, 11. 12. 2 Mos. 28, 17—20.

20. den femte Sardonyx, den sjette Sarder, den syvende Krysolit, den ottende Beryl, den niende Topas, den tiende Krysopras, den ellevte Hyacint, den tolvte Ametyst.

21. Og de tolv Porte vare tolv Perler, enhver af Portene var af een Perle, og Stadens Gade var rent Guld, som gjennemsigtigt Glas. 22, 2.

22. Og jeg saa ikke noget Tempel i den; thi dens Tempel er Herren, Gud, den Almægtige, og Lammet. 4, 8.

23. Og Staden behøver ikke Solen eller Maanen til at skinne i den; thi Guds Herlighed har oplyst den, og Lammet er dens Lys. Es. 60, 19. Sak. 14, 6. 7.

24. Og Folkeslagene af de Frelste skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger bringe sin Herlighed og Ære til den. Es. 60, 3. 5; 66, 12. Ps. 72, 10. 11.

25. Og dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen; thi Nat skal ikke være der. Es. 60, 11. 20. Aab. 22, 5.

26. Og de skulle bringe Folkenes Herlighed og Ære til den.

27. Og intet Urent skal komme ind i den, ei heller hvad der øver Vederstyggelighed og Løgn, kun de, som ere skrevne i Lammets Livsens Bog. Es. 35, 8. Aab. 22, 14. 15; 3, 5; 13, 8.

22. Kapitel.

I Staden er Livsens Vand og Livsens Træ; de Udvalgtes Salighed beskrives (1—5). Denne Profeti stadfæstes; Engelen vil ei tilbedes (6—10). Hvem der skal blive delagtig i denne salige Tilstand (11—15). Bogens Slutning (16—21).

Og han viste mig Livsens Vands rene Flod, skinnende som Krystal, som udvældede fra Guds og Lammets Trone. Ez. 47, 1. Sak. 14, 8.

2. Midt i Stadens Gade og paa begge Sider af Floden stod Livsens Træ, som bar tolv Gange Frugt og gav hver Maaned sin Frugt; og Bladene af Træet tjente til Folkenes Lægedom. 1 Mos. 2, 9. Ez. 47, 12. Aab. 2, 7; 21, 24. 26.

3. Og der skal ingen Forbandelse være mere, og Guds og Lammets Trone skal være i den, og hans Tjenere skulle tjene ham, Sak. 14, 11.

4. og de skulle se hans Aasyn og hans Navn skal være i deres Pander. Ps. 17, 15. Matt. 5, 8. 1 Kor. 13, 12. Aab. 3, 12; 14, 1.

5. Og Nat skal ikke være der, og de behøve ikke Lys eller Solens Skin, thi Gud Herren lyser for dem; og de skulle regjere i al Evighed. Es. 60, 19. Aab. 21, 23. Ps. 36, 10.

6. Og han sagde til mig: Disse Ord ere trofaste og sande, og Herren, de hellige Profeters Gud, har udsendt sin Engel for at vise sine Tjenere, hvad der snart bør ske. 19, 9; 21, 5; 1, 1; 4, 1.

7. Se, jeg kommer snart. Salig er den, som bevarer denne Bogs Profeties Ord. 3, 11; 1, 3.

8. Og jeg, Johannes, er den, som saa og hørte disse Ting; og da jeg havde hørt og seet, faldt jeg ned for at tilbede for Engelens Fødder, som viste mig disse Ting. 19, 10.

9. Og han siger til mig: Gjør det ikke! Thi jeg er din Medtjener og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord. Tilbed Gud! 19, 10.

10. Og han siger til mig: Du skal ikke forsegle denne Bogs Profeties Ord; thi Tiden er nær. Dan. 8, 26; 12, 4. Fil. 4, 5. Aab. 1, 3.

11. Den, som gjør Uret, gjøre frem-

deles Uret, og den Urene vorde fremdeles
uren, og den Retfærdige vorde fremdeles
retfærdig, og den Hellige vorde fremdeles
helliget! 2 Tim. 3, 13.
12. Og se, jeg kommer snart, og min
Løn er med mig, for at betale Enhver,
som hans Gjerning monne være.
3, 11; 22, 7. Es. 40, 10; 62, 11. Ps. 62, 13. Rom. 14, 12. Aab. 20, 12.
13. Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden, den Første og den Sidste.
Es. 48, 12. Aab. 1, 8; 21, 6.
14. Salige ere de, som holde hans
Bud, forat de maa have Adgang til
Livsens Træ og gaa ind igjennem Portene i Staden. 1 Joh. 3, 23. Aab. 12, 17.
15. Men udenfor ere Hundene og
Troldkarlene og Skjørlevnerne og Manddraberne og Afgudsdyrkerne og Enhver,
som elsker og øver Løgn.
1 Kor. 6, 9. 10. Ef. 5, 5. Kol. 3, 6. Aab. 21, 8.
16. Jeg, Jesus, har udsendt min
Engel for at vidne disse Ting for eder
i Menighederne; jeg er Davids Rod og
Slægt, den skinnende Morgenstjerne.
1, 1. 2. Es. 11, 10. Rom. 15, 12. Aab. 5, 5; 2, 28.
17. Og Aanden og Bruden sige:
Kom! Og hvo der hører, sige:
Kom! Og hvo der tørster, komme,
og hvo der vil, tage Livsens
Vand uforskyldt! 21, 6. Joh. 7, 37.
18. Thi jeg vidner for Enhver, som
hører denne Bogs Profeties Ord: Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting,
da skal Gud lægge paa ham de Plager,
som ere skrevne i denne Bog,
19. og dersom Nogen tager Noget
bort fra denne Profeties Bogs Ord, da
skal Gud borttage hans Del af Livsens
Bog og af den hellige Stad og de Ting,
som ere skrevne i denne Bog.
5 Mos. 4, 2. Ordsp. 30, 6. Ps. 69, 29. Aab. 3, 5; 21, 27. 2.
20. Han, som vidner disse
Ting, siger: Ja, jeg kommer
snart. Amen, ja kom, Herre
Jesus! 1, 7.
21. Vor Herres Jesu Christi Naade
være med eder alle! Amen.
2 Tim. 4, 22. Hebr. 13, 25.

1.

Register

over de Epistler, Lektier og Evangelier, som læses paa Søndagene og de øvrige Helligdage i Kirkeaaret.

(De ældre Tekster staa først, derefter 1ste og 2den Række af de nye.)

1ste Sønd. i Advent.

Ep. Rom. 13, 11 til 14.
Ev. Matt. 21, 1 til 9.

Lekt. Aab. 3, 20 til 22.
Ev. Joh. 18, 33 til 37.

Lekt. Jer. 31, 31 til 34.
Ev. Luk. 4, 16 til 22.

2den Sønd. i Advent.

Ep. Rom. 15, 4 til 9.
Ev. Luk. 21, 25 til 36.

Ep. Hebr. 10, 35 til 39.
Ev. Luk. 12, 35 til 40.

Lekt. Es. 11, 1 til 5.
Ev. Luk. 17, 20 til 30.

3dje Sønd. i Advent.

Ep. 1 Kor. 4, 1 til 5.
Ev. Matt. 11, 2 til 10.

Ep. 2 Pet. 1, 19 til 21.
Ev. Matt. 11, 11 til 15.

Lekt. Mal. 3, 1 til 4.
Ev. Luk. 3, 1 til 6.

4de Sønd. i Advent.

Ep. Fil. 4, 4 til 7.
Ev. Joh. 1, 19 til 28.

Ep. 1 Joh. 1, 1 til 7.
Ev. Joh. 3, 22 til 36.

Ep. 1 Pet. 1, 10 til 13
Ev. Joh. 5, 31 til 39.

Christi Fødselsdag.

Ep. Hebr. 1, 1 til i 5 V.
Ev. Luk 2, 1 til 14.

2den Juledag.

Lekt. Ap. G. 6, 8 til 15 og 7, 54 til 60.
Ev. Matt. 23, 34 til 39.

Lekt. Es. 9, 2 til 7.
Ev. Luk. 2, 15 til 20.

Ep. Tit. 2, 11 til 14.
Ev. Joh. 1, 1 til 14.

Sønd. efter Juledag.

Ep. Gal 4, 1 til 7.
Ev. Luk. 2, 33 til 40.

Lekt. Ps. 16, 5 til 11.
Ev. Luk. 2, 25 til 32.

Ep. 1 Pet. 2, 4 til 10.
Ev. Luk. 1, 68 til 75.

Nytaarsdag.

Ep. Gal. 3, 23 til 29.
Ev. Luk. 2, 21.

Ep. Hebr. 13, 8 til 15.
Ev. Joh. 1, 16 til 18.

Lekt. Ap. G. 4, 8 til 12.
Ev. Luk. 13, 6 til 9.

Sønd. efter Nytaar.

Ep. Rom. 3, 19 til i 22 V.
Ev. Matt. 2, 19 til 23.

Lekt. Ap. G. 4, 23 til 31.
Ev. Matt. 2, 13 til 18.

Lekt. Es. 40, 27 til 31.
Ev. Luk. 12, 32 til 34.

Helligtrekongers-Dag.

Lekt. Es. 60, 1 til 6.
Ev. Matt. 2, 1 til 12.

Ep. 1 Tim. 3, 14 til 16.
Ev. Matt. 4, 13 til 17.

Lekt. Es. 49, 1 til 6.
Ev. Matt. 12, i 15 V. til 21.

1ste Sønd. efter Helligtrekongers-Dag.

Ep. Rom. 12, 1 til 5.
Ev. Luk. 2, 42 til 52.

Ep. Hebr. 2, 11 til 16.
Ev. Joh. 7, 14 til 18.

Ep. Ef. 6, 1 til 4.
Ev. Mark. 10, 13 til 16.

2den Sønd. efter Helligtrekongers-Dag.

Ep. Rom. 12, 6 til i 16 V.
Ev. Joh. 2, 1 til 11.

Ep. Ef. 2, 10 til 16.
Ev. Joh. 4, 4 til 26.

Ep. 1 Kor 1, 26 til 31.
Ev. Luk. 19, 1 til 10.

3dje Sønd. efter Helligtrekongers-Dag.

Ep. Rom 12, i 16 V. til 21.
Ev. Matt. 8, 1 til 13.

Ep. Hebr. 11, 1 til 10.
Ev. Joh. 4, 27 til 42.

Ep. 2 Kor. 1, 3 til 11.
Ev. Mark. 1, 21 til 35.

4de Sønd. efter Helligtrekongers-Dag.

Ep. Rom. 13, 8 til 10.
Ev. Matt. 8, 23 til 27.

Ep. Hebr. 12, 1 til 3.
Ev. Matt. 21, 18 til 22.

Ep. 2 Tim. 1, 7 til 10.
Ev. Matt. 14, 22 til 33.

5te Sønd. efter Helligtrekongers-Dag.

Ep. Kol. 3, 12 til 17.
Ev. Matt. 13, 24 til 30.

Ep. 1 Kor. 1, 10 til 18.
Ev. Matt. 13, 31 til 35.

Ep. Es. 4, 11 til 16.
Ev. Mark. 4, 26 til 29.

6te Sønd. efter Helligtrekongers-Dag.

Ep. 2 Pet. 1, 12 til 18.
Ev. Matt. 17, 1 til 9.

Sønd. Septuagesima.

Ep. 1 Kor. 9, 24 til 10, 5.
Ev. Matt. 20, 1 til 16.

Ep. 1 Kor. 3, 7 til 15.
Ev. Matt. 19, 27 til 30.

Ep. Fil. 3, 7 til 16.
Ev. Matt. 25, 14 til 30.

Sønd. Seksagesima.

Ep. 2 Kor. 12, 2 til 9.
Ev. Luk. 8, 4 til 15.

Ep. 1 Kor. 1, 20 til 25.
Ev. Joh. 12, 35 til 43.

Ep. 2 Tim. 3, 14 til 4, 5.
Ev. Matt. 9, 36 til 10, 7.

Fastelavns Sønd.

Ep. 1 Pet 3, 18 til 22.
Ev. Matt. 3, 13 til 17.

Ep. Es. 5, i 25 V. til 27.
Ev. Luk. 18, 31 til 43.

Lekt. Es. 53, 1 til 7.
Ev. Joh. 1, 29 til 34.

1ste Sønd. i Faste.

Ep. 2 Kor. 6, 1 til 10.
Ev. Matt. 4, 1 til 11.

Ep. 1 Pet. 4, 1 til 6.
Ev. Matt. 16, 21 til 23.

Lekt. Aab. 12, 9 til 11.
Ev. Luk. 10, 17 til 20.

2den Sønd. i Faste.

Ep. 1 Tess. 4, 1 til 7.
Ev. Matt. 15, 21 til 28.

Lekt. Es. 42, 1 til 7.
Ev. Luk. 7, 36 til 50.

Lekt. Aab. 3, 7 til 13.
Ev. Mark. 9, 17 til 29.

3dje Sønd. i Faste.

Ep. Ef. 5, 1 til 9.
Ev. Luk. 11, 14 til 28.

Lekt. Aab. 2, 1 til 7.
Ev. Joh. 8, 31 til 44.

Lekt. Aab. 2, 8 til 11.
Ev. Luk. 4, 31 til 37.

Midfaste Sønd.

Ep. Gal. 4, 21 til 31.
Ev. Joh. 6, 1 til 15.

Lekt. Ps. 84, 2 til 5.
Ev. Joh. 6, 24 til 36.

Lekt. 2 Mos. 16, 11 til 18.
Ev. Joh. 6, 52 til 65.

Marias Bebudelses-Dag.

Lekt. Es. 7, 10 til 15.
Ev. Luk. 1, 26 til 38.

Lekt. Jer. 33, 14 til 17.
Ev. Luk. 1, 39 til 45.

Lekt. Aab. 21, 1 til 7.
Ev. Luk. 1, 46 til 55.

Palmesønd.

Ep. Fil. 2, 5 til 11.
Ev. Matt. 21, 1 til 9.

Lekt. Es. 62, 10 til 12.
Ev. Joh. 12, 1 til 16.

Lekt. Es. 53, 10 til 12.
Ev. Joh. 12, 20 til 33.

Skjærtorsdag.

Ep. 1 Kor. 11, 23 til 29.
Ev. Luk. 22, 14 til 20.

Ep. 1 Kor. 10, 16. 17.
Ev. Matt. 26, 17 til 29.

Lekt. Ap. G. 2, 44 til 47.
Ev. Joh. 13, 1 til 15.

Langfredag.

Lekt. Joh. 19, 31 til 42.
Ev. Joh. 18, 1 til 19, 30.

Lekt. Matt. 27, 51 til 66.
Ev. Matt. 26, 30 til 27, 50.

Lekt. Luk. 23, 47 til 56.
Ev. Luk. 22, 39 til 23, 46.

1ste Paaskedag.

Ep. 1 Kor. 5, 7. 8.
Ev. Mark. 16, 1 til 7.

Ep. 1 Kor. 15, 12 til 21.
Ev. Luk. 24, 1 til 9.

Ep. Ef. 1, 15 til 23.
Ev. Matt. 28, 1 til 8.

2den Paaskedag.

Lekt. Ap. G. 10, 34 til 41.
Ev. Luk. 24, 13 til 35.

Ep. 2 Kor. 5, 14 til 21.
Ev. Joh. 20, 11 til 18.

Ep. 1 Pet. 1, 17 til 23.
Ev. Matt. 28, 9 til 15.

1ste Sønd. efter Paaske.

Ep. 1 Joh. 5, 4 til 12.
Ev. Joh. 20, 19 til 31.

Lekt. Ap. G. 3, 11 til 21.
Ev. Joh. 21, 1 til 14.

Lekt. Ap. G. 13, 26 til 39.
Ev. Luk. 24, 36 til 43.

2den Sønd. efter Paaske.

Ep. 1 Pet 2, 21 til 25.
Ev. Joh. 10, 11 til 16.

Ep. 1 Pet. 5, 1 til 4.
Ev. Joh. 21, 15 til 25.

Ep. Hebr. 13, 20. 21.
Ev. Joh. 10, 1 til 10.

3dje Sønd. efter Paaske.

Ep. 1 Pet. 2, 11 til 20.
Ev. Joh. 16, 16 til 22.

Ep. Hebr. 4, 14 til 16.
Ev. Joh. 17, 1 til 8.

Ep. 1 Pet. 1, 3 til 9.
Ev. Joh. 14, 1 til 12.

Almindelig Bededag.

Lekt. Es. 55, 6. 7.

Teksten til Tolvprædiken: Ps. 67, 2 til 8.

Teksten til Aftensang: Matt. 3, 8 til 10.

Lekt. Es. 55, 1 til 4.
Ev. Luk. 13, 23 til 30.

Lekt. Ps. 32, 1 til 11.
Ev. Luk. 6, 46 til 49.

4de Sønd. efter Paaske.

Ep. Jak. 1, 17 til 21.
Ev. Joh. 16, 5 til 15.

Ep. Hebr. 5, 1 til 10.
Ev. Joh. 17, 9 til 17.

Ep. 1 Joh. 3, 19 til 24.
Ev. Joh. 7, 37 til 39.

5te Sønd. efter Paaske.

Ep. Jak. 1, 22 til 27.
Ev. Joh. 16, i 23 V. til 28.

Ep. Hebr. 7, 18 til 25.
Ev. Joh. 17, 18 til 23.

Ep. Jak. 5, 16 til 20.
Ev. Matt. 6, 5 til 13.

Christi Himmelfarts-Dag.

Lekt. Ap. G. 1, 1 til 11.
Ev. Mark. 16, 14 til 20.

Lekt. Ps. 110, 1 til 7.
Ev. Joh. 17, 24 til 26.

Ep. Ef. 4, 7 til 10.
Ev. Luk. 24, 44 til 53.

6te Sønd. efter Paaske.

Ep. 1 Pet. 4, 7 til 11.
Ev. Joh. 15, 26 til 16, 4.

Lekt. Ap. G. 1, 12 til 14.
Ev. Luk. 11, 5 til 13.

Ep. 1 Pet. 3, 15 til 17.
Ev. Luk. 12, 4 til 12.

1ste Pintsedag.

Lekt. Ap. G. 2, 1 til 11.
Ev. Joh. 14, 23 til 31.

Ep. Ef. 2, 17 til 22.
Ev. Joh. 15, 1 til 11.

Lekt. Ap. G. 2, 32 til 41.
Ev. Joh. 14, 15 til 21.

2den Pintsedag.

Lekt. Ap. G. 10, 42 til i 48 V.
Ev. Joh. 3, 16 til 21.

Ep. 1 Kor. 12, 12 til 20.
Ev. Joh. 6, 44 til 51.

Ep. 1 Joh. 4, 9 til 15.
Ev. Joh. 12, 44 til 50.

Trefoldigheds Sønd.

Ep. Rom. 11, 33 til 36.
Ev. Joh. 3, 1 til 15.

Ep. 1 Joh. 3, 1 til 10.
Ev. Joh. 15, 12 til 17.

Ep. Tit. 3, 3 til 7.
Ev. Matt. 28, 16 til 20.

1ste Sønd. efter Tref.

Ep. 1 Joh 4, i 16 V. til 21.
Ev. Luk. 16, 19 til 31.

Ep. Rom. 1, 1 til 17.
Ev. Luk. 12, 13 til 21.

Ep. 1 Tim. 6, 6 til 16.
Ev. Matt. 16, 24 til 27.

2den Sønd. efter Tref.

Ep. 1 Joh. 3, 13 til 18.
Ev. Luk. 14, 16 til 24.

Ep. Rom. 1, 18 til 25.
Ev. Luk. 14, 25 til 35.

Ep. 2 Pet. 1, 1 til 11.
Ev. Luk. 9, 51 til 62.

3dje Sønd. efter Tref.

Ep. 1 Pet 5, 6 til 11.
Ev. Luk. 15, 1 til 10.

Ep. Rom. 2, 1 til 16.
Ev. Luk. 15, 11 til 24.

Ep. Ef. 2, 1 til 9.
Ev. Matt. 9, 9 til 13.

4de Sønd. efter Tref.

Ep. Rom. 8, 18 til 23.
Ev. Luk. 6, 36 til 42.

Ep. Rom. 2, 17 til 29.
Ev. Matt. 5, 38 til 42.

Ep. Rom. 14, 1 til 12.
Ev. Matt. 7, 1 til 6.

5te Sønd. efter Tref.

Ep. 1 Pet. 3, 8 til 14.
Ev. Luk. 5, 1 til 11.

Ep. Rom. 3, 1 til 20.
Ev. Joh. 1, 35 til 52.

Lekt. Ap. G. 26, 1 til 18.
Ev. Matt. 16, 13 til 19.

6te Sønd. efter Tref.

Ep. Rom. 6, 3 til 11.
Ev. Matt. 5, 20 til 26.

Ep. Rom. 3, 21 til 31.
Ev. Matt. 5, 17 til 19.

Ep. Jak. 2, 8 til 17.
Ev. Matt. 5, 27 til 37.

7de Sønd. efter Tref.

Ep. Rom. 6, 19 til 23.
Ev. Mark. 8, 1 til 9.

Ep. Rom. 4, 1 til 8.
Ev. Matt. 16, 5 til 12.

Lekt. Ps. 23, 1 til 6.
Ev. Luk. 14, 12 til 15.

8de Sønd. efter Tref.

Ep. Rom. 8, 12 til 17.
Ev. Matt. 7, 15, til 21.

Ep. Rom. 4, 9 til 25.
Ev. Matt. 7, 12 til 14.

Ep. 1 Joh. 4, 1 til 6.
Ev. Mark. 7, 5 til 16.

9de Sønd. efter Tref.

Ep. 1 Kor. 10, 6 til 13.
Ev. Luk. 16, 1 til 9.

Ep. Rom. 5, 1 til 11.
Ev. Luk. 12, 42 til 48.

Ep. 2 Tess. 3, 10 til 13.
Ev. Luk. 16, 10 til 17.

10de Sønd. efter Tref.

Ep. 1 Kor. 12, 2 til 11.
Ev. Luk. 19, 41 til 48.

Ep. Rom. 5, 12 til 21.
Ev. Matt. 11, 16 til 24.

Ep. Hebr. 3, 12 til 4, 1.
Ev. Joh. 6, 66 til 71.

11te Sønd. efter Tref.

Ep. 1 Kor. 15, 1 til i 10 V.
Ev. Luk. 18, 9 til 14.

Ep. Rom. 6, 1 til 23.
Ev. Matt. 21, 28 til 31.

Ep. 1 Joh. 1, 8 til 2, 2.
Ev. Matt. 23, 1 til 12.

12te Sønd. efter Tref.
Ep. 2 Kor. 3, 4 til 9.
Ev. Mark. 7, 31 til 37.
Ep. Rom. 7, 1 til 6.
Ev. Matt. 12, 33 til 37.
Ep. 1 Kor. 2, 9 til 16.
Ev. Joh. 9, 24 til 38.

13de Sønd. efter Tref.
Ep. Gal. 3, 15 til 22.
Ev. Luk. 10, 23 til 37.
Ep. Rom. 7, 7 til 25.
Ev. Matt. 5, 43 til 48.
Ep. 1 Kor. 13, 1 til 13.
Ev. Joh. 13, 34. 35.

14de Sønd. efter Tref.
Ep. Gal. 5, 16 til 24.
Ev. Luk. 17, 11 til 19.
Ep. Rom. 8, 1 til 17.
Ev. Joh. 5, 1 til 14.
Lekt. Aab. 3, 1 til 6.
Ev. Luk. 4, 23 til 30.

15de Sønd. efter Tref.
Ep. Gal. 5, 25 til 6, 10.
Ev. Matt. 6, 24 til 34.
Ep. Rom. 8, 18 til 39.
Ev. Luk. 10, 38 til 42.
Ep. 1 Kor. 7, 29 til 31.
Ev. Matt. 6, 19 til 23.

16de Sønd. efter Tref.
Ep. Ef. 3, 13 til 21.
Ev. Luk. 7, 11 til 17.
Ep. Rom. 9, 1 til 13.
Ev. Joh. 11, 19 til 29.
Ep. Fil. 1, 20 til 26.
Ev. Joh. 11. 32 til 45.

17de Sønd. efter Tref.
Ep. Ef. 4, 1 til 6.
Ev. Luk. 14, 1 til 11.
Ep. Rom. 9, 14 til 33.
Ev. Mark. 2, 18 til 28.
Ep. Gal. 5, 1 til 14.
Ev. Matt. 18, 1 til 7.

18de Sønd. efter Tref.
Ep. 1 Kor. 1, 4 til 8.
Ev. Matt. 22, 34 til 46.
Ep. Rom. 10, 1 til 13.
Ev. Joh. 10, 23 til 38.
Ep. 1 Joh. 2, 7 til 17.
Ev. Mark. 10, 17 til 27.

19de Sønd. efter Tref.
Ep. Ef. 4, 22 til 28.
Ev. Matt. 9, 1 til 8.
Ep. Rom. 10, 14 til 21.
Ev. Joh. 9, 1 til 11.
Ep. Kol. 3, 1 til 10.
Ev. Luk. 13, 10 til 17.

20de Sønd. efter Tref.
Ep. Ef. 5, 15 til 21.
Ev. Matt. 22, 1 til 14.
Ep. Rom. 11, 1 til 12.
Ev. Matt. 13, 44 til 50.
Ep. Hebr. 10, 19 til 31.
Ev. Matt. 21, 33 til 44.

21de Sønd. efter Tref.
Ep. Ef. 6, 10 til 17.
Ev. Joh. 4, i 46 V. til 53.
Ep. Rom. 11, 13 til 24.
Ev. Matt. 16, 1 til 4.
Ep. Kol. 1, 24 til 2, 3.
Ev. Luk. 18, 1 til 8.

Alle Helgens Sønd.
Lekt. Aab. 7, 1 til 12.
Ev. Matt. 5, 1 til 12.
Lekt. Aab. 7, 13 til 17.
Ev. Matt. 5, 13 til 16.
Lekt. Aab. 22, 1 til 7.
Ev. Luk. 6, 20 til 26.

22de Sønd. efter Tref.
Ep. Fil. 1, 6 til 11.
Ev. Matt. 18, 23 til 35.
Ep. Rom. 11, 25 til 36.
Ev. Matt. 18, 15 til 22.
Ep. 2 Tim. 2, 19 til 21.
Ev. Mark. 4, 21 til 25.

23de Sønd. efter Tref.
Ep. Fil. 3, 17 til 21.
Ev. Matt. 22, 15 til 22.
Ep. 1 Tim. 2, 1 til 6.
Ev. Mark. 12, 41 til 44.
Ep. Rom. 13, 1 til 7.
Ev. Matt. 17, 24 til 27.

24de Sønd. efter Tref.
Ep. Kol. 1, 9 til 14.
Ev. Matt. 9, 18 til 26.
Ep. 1 Kor. 15, 50 til 58.
Ev. Joh. 6, 37 til 40.
Ep. 2 Kor. 5, 1 til 10.
Ev. Luk. 20, 27 til 40.

25de Sønd. efter Tref.
Ep. 1 Tess. 4, 13 til 18.
Ev. Matt. 24, 15 til 28.
Ep. 2 Tess. 2, 1 til 12.
Ev. Matt. 25, 1 til 13.
Ep. 1 Tess. 5, 1 til 10.
Ev. Matt. 24, 35 til 44.

26de Sønd. efter Tref.
Ep. 1 Tess. 5, 12 til 23.
Ev. Matt. 11, 25 til 30.
Ep. 1 Kor. 15, 22 til 28.
Ev. Matt. 25, 31 til 46.
Ep. Hebr. 4, 9 til 13.
Ev. Joh. 5, 22 til 29.

27de Sønd. efter Tref.
Ep. 2 Pet. 1, 12 til 18.
Ev. Matt. 17, 1 til 9.

II.

Stykker af Guds Ord at læse ved særlige Anledninger i Livet.

A. I Medgangs Dage.

Taksigelse for timelige og aandelige Gaver.

Ps. 23; 33; 65; 97; 100; 103; 104; 138; 145; 146; 147. 1 Kor. 1, 3–9. Es. 1, 2–14. Fil. 4, 4–9.

Om Morgenen.

Ps. 1; 5; 19; 23; 25; 63; 92; 103; 108; 121. Begr. 3, 22–26. Rom. 13, 11–14. 1 Joh. 1, 6. 7.

Om Middagen.

Ps. 104, 27–31; 106, 1–6; 145, 15–21. Joh. 6, 1–14.

Om Aftenen.

Ps. 3; 4; 17; 25, 1–11; 63; 91; 139.

Fødselsdagen.

Ps. 23; 25; 67; 91; 92; 121; 145. Es. 46, 4.

Bryllupsdagen.

Ps. 67; 91; 100; 103; 118, 24–29; 121; 123; 125; 127; 128; 139. 1 Kor. 13. Ef. 5, 21–33. Kol. 3, 12–19. 1 Tim. 2, 8–15. 1 Pet. 3, 1–11.

Daabsdagen.

Ps. 23; 111; 121. Matt. 3, 13–17, 18, 1–14. Mark. 10, 13–15.

Konfirmationsdagen.

Ps. 1; 119, 1–19. Matt. 7, 13–27; 25, 14–30. Luk. 2, 46–52. Joh. 10, 11–30. Joh. 14–17. Rom. 12. Ef. 3, 14–21; 6, 1–10. 1 Tess. 5, 12–24. 1 Tim. 6, 11–16. 2 Tim. 3, 14–17. 1 Pet. 2; 3, 8–15.

Naar man gaar til Guds Bord:

a) Forberedelse.

Ps. 32; 38; 42; 51; 90; 130; 139. Es. 1, 1–18. Matt. 5; 6; 7; 18, 21–35. Luk. 7, 36–50; 13, 1–9; 15; 18, 1–14. Rom. 12. 1 Kor. 11, 23–34. Gal. 5, 16–6, 10. Ef. 4, 22–32. 1 Joh. 1; 2, 1–17; 3, 18–24. Jak. 4, 7–17.

b) Kommunionen.

Ps. 23; 103; 111; 118, 14–29. Es. 12. Matt. 26. Mark. 14. Luk. 22. Joh. 6. 1 Kor. 13. Ef. 4, 1–6. Fil. 3, 8–21. 1 Pet. 1.

B. I Modgangs Dage.

I Almindelighed.

2 Sam. 15. Job 1; 2, 1–10; 5, 17–27. Ps. 13; 23; 42; 43; 77; 90; 119, 65–80; 121. Es. 26, 16–21; 54; 55; 63, 15–64, 12. Jer. 29, 10–14. Begr. 3. Hos. 2, 14–20; 5, 10–6, 6. Matt. 5, 1–12; 7, 7–11; 11, 25–30; 16, 21–28. 26, 36–46. Luk. 18, 1–8. Rom. 5, 1–5; 8, 14–39. 2 Kor. 1, 3–11; 4; 12, 1–10. 1 Pet. 1; 4; 5. Hebr. 12. Jak. 1, 1–12. Aab. 3, 14–22; 7, 9–17.

Stykker af Guds Ord.

Under Sygdom.

2 Mos. 15, 22–26. 2 Kong. 5, 1–19; 20, 1–11. Ps. 6; 31; 38; 39; 102. Es. 38; 53. Matt. 8, 5–17; 15, 21–28. Mark. 2, 1–12; 5, 25–34. Luk. 16, 19–31. Joh. 5, 1–15. Joh. 9.

Taksigelse for Helbredelse og for anden Redning.

Ps. 30; 40; 103; 107; 116; 118; 147. Es. 12; 38. Jon. 2. Luk. 17, 11–19. 2 Kor. 1, 3–11.

For Gamle.

5 Mos. 33, 24–29. Ps. 71; 90. Es. 40, 26–31; 46, 4. Luk. 2, 25–38. 2 Kor. 4. Fil. 1. Hebr. 4.

Forberedelse til Døden.

Job 19. Ps. 16; 31; 39; 90. Es. 25. Matt. 24, 42–51; 25. Joh. 6, 47–69; 10, 11–30; 11; 14. Rom. 8. 1 Kor. 15. 2 Kor. 4. 5. Fil. 1, 21–30; 3. Aab. 2; 3; 20, 11–15; 21; 22.

Død og Begravelse, Trøst for de Efterladte, for Enker og Faderløse.

Job 1. Ps. 23; 27; 39; 90; 126; 146. Es. 26, 16–20; 41, 10–14; 43, 1–7; 55, 8. 9. Jer. 29, 11–14; 31, 15–20. Mark. 5, 22–43. Luk. 7, 11–17. Joh. 11; 14. Rom. 8, 28.

Opstandelsen, Dommen og det evige Liv.

Job 19, 25–27. Ps. 126. Matt. 7, 21–23; 22; 24; 25. Luk. 12, 33–48; 16, 19–31; 17, 20–37. Joh. 5, 21–29; 8, 51; 11, 25. 26; 12, 44–50. 1 Kor. 15. 2 Kor. 5, 1–10. Fil. 3, 7–21. 1 Tess. 5, 1–11. 2 Tess. 1; 2. 2 Tim. 4, 7. 8. 2 Pet. 3. 1 Joh. 3, 1–3. Hebr. 4. Aab. 7, 9–17; 21; 22.

Under Farsot.

3 Mos. 26 og 5 Mos. 28. 4 Mos. 21, 4–9. 2 Sam. 24. Ps. 90; 91. Luk. 13, 1–9.

I Krigstid.

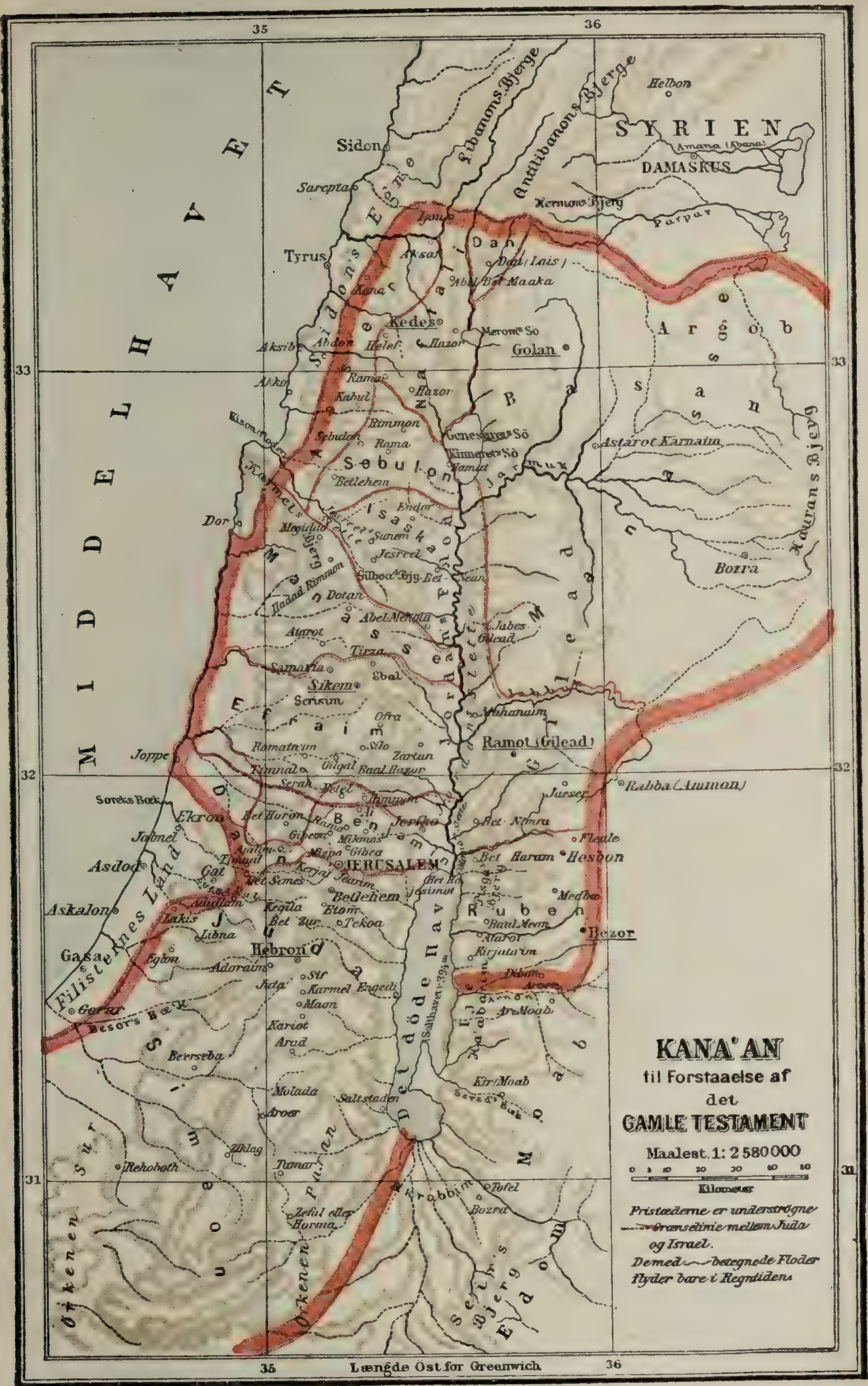
2 Mos. 14; 15; 17, 8–16. 5 Mos. 20, 1–4. 1 Sam. 7. 2 Kong. 6, 8–17. Ps. 3; 10; 18; 20; 44; 46; 91; 108. Begr. 2.

I Fattigdom og Dyrtid.

2 Mos. 16. 5 Mos. 8. 1 Kong. 17. 2 Kong. 4, 1–7. 38–44; 6, 24–7, 20. Job 5, 17–27. Ps. 111; 145. Matt. 6, 25–34; 14, 13–21; 15, 32–39. Mark. 12, 41–44. Luk. 6, 20–26; 16, 19–31. Joh. 6. 1 Tim. 6, 6–11. Aab. 7, 9–17.

I Syndenød.

2 Mos. 32, 1–34, 11. Ps. 6; 32; 38; 51; 102; 130; 143; 25; 103. Es. 1; 53. Jer. 31, 31–34. Dan. 9, 1–19. Matt. 5, 1–12; 18, 21–35. Mark. 2, 1–17. Luk. 7, 36–50; 15. Rom. 7, 14–25; 8, 31–39. Ef. 1, 3–7. 1 Joh. 1, 1–2, 2.

KANA'AN
til Forstaaelse af
det
GAMLE TESTAMENT
Maalest. 1: 2 580 000
Kilometer
Pristæderne er understrøgne
Grænselinie mellem Juda og Israel.
Demed betegnede Floder flyder bare i Regntiden.
Længde Öst for Greenwich
MIDDELHAVET
SYRIEN
DAMASKUS
Helbon
Amana (Abana)
Parpar
Hermon Bjerg
Libanons Bjerge
Antilibanons Bjerge
Sidon
Sarepta
Tyrus
Ijon
Dan
Dan (Lais)
Abel Bet Maaka
Aksib
Akko
Kedes
Hazor
Golan
Argob
Basan
Astarot Karnaim
Haurans Bjerg
Bozra
Genesaret Sö
Kinneret Sö
Sebulon
Isaskar
Betlehem
Endor
Sunem
Jesreel
Megiddo
Dor
Karmel
Kison
Dotan
Abel Mehola
Jabes Gilead
Samaria
Sikem
Tirza
Ebal
Gerisim
Efraim
Ofra
Silo
Mahanaim
Ramot (Gilead)
Joppe
Timnat
Gilgal
Zartan
Betel
Rabba (Ammon)
Soreks Bæk
Ekron
Jabnel
Asdod
Gat
Askalon
Gasa
Gerar
Besors Bæk
Filisternes Land
JERUSALEM
Jeriko
Betlehem
Hebron
Lakis
Libna
Tekoa
Juda
Karmel
Maon
Engedi
Hesbon
Medeba
Ruben
Bezor
Dibon
Aroer
Ar Moab
Kir Moab
Det döde Hav
Saltstaden
Beerseba
Ziklag
Rehoboth
Tamar
Orkenen Sur
Orkenen Paran
Seirs Bjerg
Edom
Moab
Tofel
Bozra
Jordan
Jabbok
Jarmuk
Arnon
Sereds Bæk
35
36
33
32
31

Sinaj Bjergland
Maalest. 1: 133,000
Kilometer
Dsjebel Fereia
Sletten Er Racha
Sinaj Örken
Wadi ed Deir
Wadi esch Scheich
Wadi es Sebaijeh
Dsjebel Aribeh
Ras es Safsafeh (Horeb) 1993m
Wadi Schaib
St. Kath. Kloster
Wadi el Ledscha
Dsjebel el Chamr
Mosesbjerget
Eliaskapellet
Dsjebel Musa (Mosesbjerget) 2244m
Hötsletten es Seba'ijeh
MIDDELHAVET
Tripolis
Libanons Bjerg
Antilibanon
Orontes
HETITER
Sidon
Damaskus
Tyrus
Akko
Jisreel
BASAN
Karmel
Dotan
Sikem
AMMON
Joppe
HEVITER
Betel
Gibeon
Ekron
Jeriko
Asdod
Jerusalem
JEBUSITER
Gilgal
Hesbon
Nebo
Askalon
Eskol
Dibon
Eglon
Hebron
Aroer
Casa
HETITER
AMORITER
Gerar
Berseba
MOAB
FILISTRE
KENITER
Rehobot
SINAJHALVÖEN
og Kana'an
Til Forstaaelse af Israeliternes Vandring
Maalest 1: 6,250000
Kilometer
MIDDELHAVET
Rasius Bjerget
Sin
Pelusium
Zoan
Migdol
Tachpanhes
Pitom
Bubastus
Sukkot
Gosen
On (Heliopolis)
Memfis
Örkenen Sur
Örkenen Sin
Eboda
Zefat eller Horma
Kades
Hor
Tofel
Bozra
Punon
EDOM
Seirs Bjerg
Maon
Etam
Migdol
Örkenen Paran
Gudgoda?
Ezjon-Geber
Zalmona
Elat
Mara
Elim
ARABIEN
Sivhavet eller det röde Hav
Hazerot
AMALEKITER
Refidim
Horeb
Serbal 2070m
Sinaj Bjergland
D. Musa 2250m
MIDIANITER
Tor
Elanitiske Havbugt
Det röde Hav
Bemerkninger: Israeliternes Vandring er betegnet med ___ Floder og Bække som bare flyder i Regntiden er betegnede med ------
32
33
Længde Öst 34 for Greenwich
35
36

PALÆSTINA
paa
CHRISTI TID
Maalest 1: 2580000
Kilometer
De til Dekapolis (de ti Stæder Matt. 4,25) hörende Stæder er underströgne
Kart over
FJERDINGSFYRSTENDÖMMERNE
(Lukas III 1)
Demed ----- betegnede Floder flyder bare i Regntiden
Længde Öst for Greenwich
Berytus
Sidon
Sarepta
Tyrus
Leontes
Libanon
Antilibanon
ABILENE
Abila
Abana
DAMASKUS
Hermons Bjerg
Farpar
SYRIEN
Dan
Cæsarea Filippi
Ituræa
Kedes
Merom
Gaulanitis
Trachonitis
Giskala
Ptolemaïs
Jotapata
Kapernaum
Betsajda
Betsajda Julias
Genesarets So
Kana
Magdala
Tiberias
Gergesa
Hippos
Abila
Nazaret
Tabors Bjerg
Nain
Gadara
Karmels Bjerg
Megiddo
Dor
Cæsarea
Jisreel
Skytopolis
Pella
Bozra
GALILÆA
FØNIKIEN
AURANITIS
BATANÆA
Dotan
Ænon
SAMARIA
Samaria
Ebals Bjerg
Sikem
Jakobs Brönd
Gerisim
Gerasa
Bet Gamul
Apollonia
Jabbok
Antipatris
Joppe
Silo
Ramot i Gilead
Arimatæa
AMMON
Efron
Filadelfia
Lydda
Betel
Emmaus
Rama
Jeriko
Jamne
Ekron
Gibeon
JERUSALEM
Oljebjerget
Betania
Emmaus
Asdod
Hesbon
Askalon
Betlehem
Tekoa
Maresa
Eglon
Hebron
Machærus
Gasa
Juda
Engedi
Arnon
Besors Bæk
Beerseba
Masada
Det döde Hav
394 m
MOAB
Sered
Sefela
Judæa
Juda Ørken
MIDDELHAVET
PERÆA
Jordan
EDOM
IDUMÆA
Seirs Bjerg
Lysanias's Fjerdingsfyrstendömme
Damaskus
Filippus's Fjerdingsfyrstendömme
Cæsarea Filippi
Cæsarea
Jerusalem
Det döde Hav
Den romerske Provins
Herodes Antipas
Arabien
Syrien
33
32
31
35
36

APOSTELEN PAULUS'S REISER
Maalest. 1:17,000000
Kilometer
Første Missionsreise
Anden Missionsreise
Tredie Missionsreise
Reise til Rom
DET SORTE HAV
MIDDELHAVET
Adriatiske Hav
Ægæerhavet
Den store Syrte
Den arabiske Orken
Italien
Rom
Sicilien
Malta
Syrakus
Illyrien
Dalmatien
Mösien
Macedonien
Trakien
Epirus
Tessalien
Achaia
Grækenland
Korint
Athen
Kreta
K. Salmone
Paflagonien
Pontus
Bityynien
Galatien
LILLE ASIEN
Mysien
Lydien
Frygien
Pisidien
Pamfylien
Karien
Lycien
Kilikien
Kappadocien
Cypern
Syrien
Fönicien
Palæstina
Damaskus
Jerusalem
Samaria
Antiochia
Ikonium
Lystra
Derbe
Tarsus
Troas
Efesus
Kos
Rodus
Libyen
Kyrene
Alexandria
Ægypten
Arabien
20 L Öst for Greenwich

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
3 0112 119577762